DICTIONARIUM HISTORICUM

Geographicum, Poeticum,

O. 2. 41

Authore *CAROLO STEPHANO*;

Gentium, Hominum, Deorum Gentilium, Regionum, Locorum, Civitatum, Æquorum, Fluviorum, Sinuum, Portuum, Promontoriorum, ac Montium, antiqua recentioraque ad Sacras, & Profanas Hiſtorias, Poetarumque fabulas intelligendas neceſſaria nomina, quo decet ordine complectens.

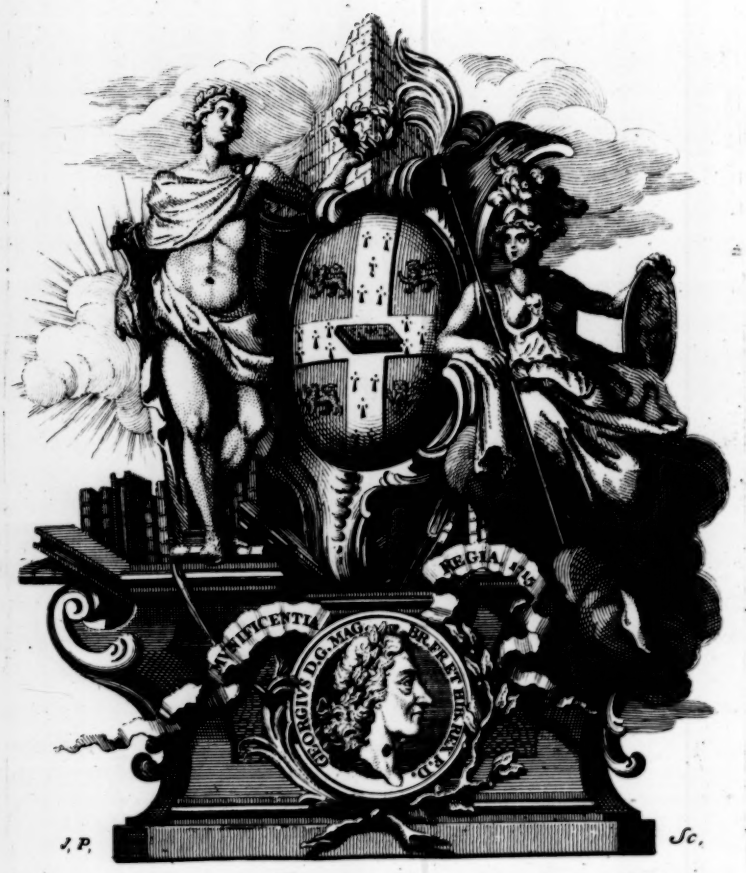
EDITIO NOVISSIMA;

Cui præter Collium, Silvarum, Deſertorum, Inſularum, Populorum, Pagorum, Tribuum, Fontium, Lacuum, Torrentium, Paludumque ingentem recentium, veterumque nominum acervum ex libris typis excuſis, calamo exaratis, chartis Geographicis, marmoribus vetuſtis, nummis atque tabulis antiquis diligenter & fideliter excerptum, magna Hiſtoriarum inſignium, ac rerum copia adjicitur; multa quæ obſcuriora videri poterant, exponuntur, quæ ſuperflua fuerunt, amputantur; luxatis ac tranſpoſitis locus ſuus, quoad ejus fieri potuit, reſtituitur; totus denique Liber tum emendationibus, tum additamentis ita adornatur, ut novus, ac planè alius videri poſſit.

Recenſuit, ſupplevit, lociſque penè infinitis emaculavit
NICOLAUS LLOYDIUS,
Collegii *Wadhami* in celeberrimâ Academiâ *Oxonienſi* Socius.

Horat. Serm. 1. Sat. 4. ——*Ubi quid datur otî*
Illudo chartis; hoc eſt mediocribus illîs
Ex vitiis unum; cui ſi concedere nolis,
Multa POETARUM veniat manus, auxilio quæ
Sit mihi, nam multo plures ſumus.

OXONII,
Excudebat, *G. H.* & *G. D.* ſumptibus *Johan. Williams, Georg. Weſt, Amos Curteyne* & *Johan. Crosley*, Anno Dom. 1671.

168:12

REVERENDO ADMODUM IN CHRISTO PATRI, AC DOMINO,

D. WALTERO,

DIVINA PROVIDENTIA EPISCOPO OXONIENSI, ET SACELLI REGIÆ MAJESTATIS REGALIS DECANO.

DIctionarium hocce Poeticum [Honoratiſſime Præſul] cujus recenſionem ſub Auſpiciis tuis, cum *Wadhami Collegii* regimen ſuſtineres, feliciter aggreſſus ſum, idem nunc ad umbilicum denuò perductum Candori Tuo ſe quàm libentiſſimè offert, & quàm humillimè ſe totum addicit; quippe cui nihil deſideratius eſt, quàm ut ſub Patrocinii Tui vexillo militet, & ut hæ qualeſcunque lucubrationes meæ ab illo Tui Nominis ſplendore lucem ſimul & laudem ſibi mutuentur. Sed nec auſus fuiſſem D. T. hâc in parte moleſtiam creaſſe, niſi plurimorum ductus exemplo, qui mihi viam præiverunt, quique tenuitatis ſuæ ſibi probè conſcii, illorum potiſſimum tutelam & ſperant, & implorant, quorum virtutes, & ſingularis eruditio cunctis innotuerunt, & paſſim celebrantur. Neque certè hæc conſuetudo omnino eſt à ratione abſona, in quam etiam illud Ariſtidis apprimè quadrat: Τὰς μὲν νέως τοῖς Θεοῖς προσήκειν ἱερεῦσιν, τὰς δ' ἄνδρας ἐυλογίμους τῇ τῶν βιβλίων ἀναθέσει. Nimirum hoc voluit prudentiſſimus Orator: *Deos Templorum Conſecratione, Viros vero eximios Librorum Dedicatione eſſe celebrandos.* Ut enim Religionis noſtræ, qua Deo obſtringimur, fidem facimus, dum locos illos honoribus afficimus, & cohoneſtamus, in quibus Nomen ejus paſſim celebratur & colitur: ita palam facimus quanti Bonos viros æſtimemus, cum ad illorum fidem tanquam ad Aſylum aliquod confugimus, ut nobis præſidio ſint adverſus malevolos, & malè feriatos Lucumōnes, qui cum ab ingenio ſuo ſint mali, nihil, niſi quod ipſi faciunt, rectum putant; porro etiam id agunt, illiſque oblectamento eſt, aliorum πράγματα exquirere, & inventa propalare; interim verò dum alios criminantur, delicta ſua vel prorſus obliviſcuntur, vel non omnino animadvertunt. Quod ſi D. T. Dignitas univerſis jam diu non innotuiſſet, hanc ipſam Dedicationem minimè adornaſſem, neque certè Tibi hac in re Gratitudinis meæ & Obſervantiæ Officium præſtitiſſem. Dum enim alii in ſuis hujuſcemodi Compellationibus Epiſtolas ſuas maximam partem ex encomiis contexunt, iiſdemq; Patronos ſuos ornant dicam, an opprimunt? Ego certè me admodum felicem cenſeo, qui talem Mæcenatem mihimet ipſi

cooptaverim, qui, ut nullo Authoris præconio indiget, ita ſupra omnes laudes ejuſdem facilè aſſurgit; & inde evenit, ut hic meus qualiſcunque labor tum honoratior, tum ſecurior proditurus ſit. Et nihilo tamen ſecius, ut cætera taceam, facilè potuiſſem divulgaſſe, quantum hoc genus literas olim promoveris, cum alios ad hæc ſtudia accenderis non ſolummodo hortatu tuo, ſed etiam ductu, & exemplo. Etenim Tu, ut hæ politiores literæ in pretio eſſent, Tu, inquam, tantum non primus feciſti, nempe in *Collegio Wadhamenſi*, in quo unâ eademque operâ Dulce ſimul & Utile, ſcilicet Humaniores literas cum ſeveriore Philoſophia ſuaviter conſociaſti; ſiquidem per hanc Rationem nobis acutiorem reddidiſti, per illas vero effeciſti, ut animi ſenſa elegantiùs, & ornatiùs eloqui valeamus. Subvereor autem, ne hæc tenuiora ſint, quam ut à me hoc loco in memoriam redigantur; & tamen non eſt inſtitutum meum grandiora impræſentiarum in publicum protrudere, aut aliquid *Sophocleum*, ut cum Tullio loquar, *pangere*. Summa mei voti eſt, ut hæ laboris mei primitiæ, publici juris jam faciendæ, Tuo Nomine exornentur, candideque à Bonis omnibus accipiantur. Id quod ſi fiat, beneficium hoc minimè tralatitium D. T. inſolidùm debebo.

Reverendæ admodum Paternitatis Tuæ

Servus humillimus, & Sacellanus

NICOLAUS LLOYDIUS.

Lectori Philologo

Gaudere, & bene rem gerere.

ANni jam elapſi ſunt compluſculi (*Lector Humaniſſime*) ex quo Notas quaſdam Geographicas in Dionyſii Periegeſin conſcripturus, editiones ejuſdem quotquot reperiri potuerint, cum Manuſcripto quodam in Bibliothecâ Bodleiana contuli. In quo opere contexendo, quan iocunque Dictionarium, uti vulgò appellant, Poeticum à me conſulendum fuit [noviſſimâ Ferrarii editione nondum publici juris factâ, nec ſuperior editio facile comparari potuit] illud inquam Dictionarium tot mendis, Typographicis præſertim, ſcatere animadverti, nec non in ipſo opere tam multa deſiderari, ut operæ pretium mihi viſum fuerit, & quidem ex conſilio & hortatu Amicorum, integrum librum ſub examen revocare, & paulo penitius introſpicere; &, ut quas commentationes in Periegeſin iſtam hinc inde decerpſeram, aut in Adverſaria mea alibi retuleram, ſuis locis ſubinde reponerem. Horum ego monitu in re tam æqua non illibenter obſecutus, ad illud benè & fideliter efficiendum, eandem rationem à me ineundam eſſe cenſui, quâ Herculem quondam uſum fuiſſe tradunt Mythologi, cum Augeæ ſtabulum expurgaret. Quin & hæc ipſa ſimilitudo, ſi quis comparationem veterum editionum cum hâc noviſſimâ inſtituere velit, quàm optimè quadrare videbitur. Vt enim Hercules ille πολυῤῥάμων flumen Alpheum in bubile prædictum deducendo ſordes, & cœnum omne diluit, ac ſubmovit, quod non minora quam tria boum millia, idque trecentis annis, congeſſerant: pari modo ego animum induxi meum puriora ipſiſſimorum Authorum fluenta in hunc librum introducere, ad fœdam ejus ſterquilinii colluviem auferendam, quæ à ſingulis hactenus editionibus ferè corruptior evaſit. Sed neque exiſtimo me, aut veritatis, aut verecundiæ limites tranſiliiſſe, dum lucubrationes haſce meas laboribus Herculeis comparo. Nam, ut cum Toxilo Plautino loquar,

Cum Leone, & cum Excetrâ, cum Corvo, cum Apro Ætolico,
Cum Avibus Stymphalibus, cum Antæo deluctari mavelim,

Quàm cum Dictionario Poetico tot monſtroſis, & portentoſis mendis referto. Atqui vero hoc quicquid eſt operis, σὺν Θεῷ, nunc demum abſolvitur; & vel ipſa recordatio tam onerosi moliminis mihi perjucunda futura eſt, utpote quæ tædium ſuſcepti operis univerſum facile præſtabit: & ſi hoc qualicunque labore commodo publico ullatenus inſervire poſſim, ſummum voti mei aſſecutus videbor.

Additamenta quod attinet, quæ in hâc nuperrimâ editione manifeſtò comparebunt, facile animadvertet lector ſtudioſus ab initio operis uſque ad finem deducta. Quid? quod nulla eſt vel pagella, vel etiam ſemipagella in toto libro, cui non aliquid vel augmentationis, vel emendationis adjungere mihi neceſſe videbatur. Quinimò audaciter dixerim, aliquammultas iſtius libri paginas, nec non aliquando integra folia fuiſſe de novo ſuperadita, ut lectori conferenti patebit. Hæc autem omnia maximam partem ex probatiſſimis rei Criticæ authoribus, qui quod ſciam uſque ſunt in manibus, plurimâ diligentiâ delibavi. Adeo ut cum Lucretio jure loquar:

Floriferis ut apes in ſaltibus omnia libant,
Omnia nos itidem depaſcimur aurea dicta,
Aurea, perpetua ſemper digniſſima vitâ.

Porro nihil eſt quod metuam, ne quis mihi plagii dicam impingat; quippe quod alienum opus ad incudem revocare, nihil quicquam de integro in publicum proferre ſuſceperam. Et licet vulgò dicatur, non eſſe probi hominis ſuper alius cujuſpiam ruinas novam fabricam erigere, multo tamen ſatius eſt ædes, quæ (ut ait Comicus) perpluunt, ſartas tectas reddere, quàm negligentiâ tuâ permittere, ut planè vacuæ ſint, & inquilini inanes. Quin & facile credo me non prorſus inanem operam hiſce ſtudiis impendiſſe, ſi argumentum ipſum, in quo verſatus ſum, rite perpendatur; quod luculentius conſtabit, ſi ſeorſim ſpectetur, quatenus in ſe triplici diſcrimine Hiſtoriam, Geographiam, & Poeſin complectitur.

I. *Primam quod ſpectat, quàm utilis ſit Hiſtoria, facilè perſpicitur ex variis ejuſdem encomiis, quæ paſsim apud authores omne genus occurrunt. Nempe Ciceroni lib. 2. de Oratore,* Hiſtoria eſt Teſtis temporum, Lux veritatis, Vita memoriæ, Magiſtra vitæ, Nuncia veritatis. *Dionyſius etiam Halicarnaſſenſis hiſtoriam vocat* ἀρχὴν φρονήσεως καὶ σοφίας. *Ideoque Polybius,* ἀνὴρ πολυμαθὴς, *uti eum indigitat Ælianus, omnes etiam atque etiam adhortatur, ut hoc Commentariorum genus potiſsimùm eligant,* Διὰ δ μηδεμίαν ἑτοιμοτέραν εἶ τοῖς ἀνθρώποις δόρθωσιν τ τῶν προγεγενημένων πράξεων ὑπομνήσεως. *Quinimo ad Philoſophiæ pleniorem cognitionem utilis eſt hiſtoria. Pulcherrimè ſiquidem à Dionyſio ſupra memorato dictum eſt* [*notante Clariſſimo Voſſio, cui hac in parte me plurimum debere libens meritoque profiteor*] τὴν ἱστορίαν φιλοσοφίαν εἶ ἐκ παραδείγμάτων. *Imprimis verò uſus ejus manifeſtus eſt in Ethicis, & Politicis; ſiquidem exempla proponit virtutum, & vitiorum; præmiorum ſimul & pœnarum, quibus a turpitudine facilius cohibemur, & ad egregia quæque facinora præſtanda promptiores efficimur. Hinc Livius in Præfatione Hiſtoriæ ſuæ:* Hoc illud eſt præcipuè in cognitione rerum ſalubre, ac frugiferum, omnis te exempli documenta in illuſtri poſita monumento intueri: inde tibi, tuæque Reip. quod imitere, capias: inde fœdum incœptu, fœdum exitu, quod vites. *Idcirco & Polybius initio operis ſcribit* ἀληθινωτάτην παιδείαν καὶ γυμνασίαν πρὸς τὰς πολιτικὰς πράξεις ἢ ἐκ τῆς ἱστορίας μάθησιν. *Quem quidem Polybium M. Brutus, prudens rerum æſtimator, ac præterea acris adeo verborum cenſor, ut nec ipſe Cicero ei in omnibus ſatisfaceret, tanti feciſſe perhibetur, ut etiam ultimis, atque adflictiſſimis temporibus partim ad ſolatium, partim ad vitæ inſtitutionem, non modo cum legeret ſtudioſiſſimè, ſed etiam quæ ab eo fuſius dicta eſſent, compendio conſtringeret. Nec animo ſolum utilis eſt hiſtoria, ſed ad ſanitatem corporis etiam aliquando conducit. Alphonſum enim Caſtiliæ & Siciliæ regem lectione Livianâ valetudini, medicorum judicio deploratæ, reſtitutum legimus. Et Ferdinandus eorundem regnorum Dominus morbo quodam ſontico lectione Qu. Curtii liberatus fuit. Satis multa de Hiſtoriæ utilitate mihi dixiſſe videor.*

II. *Secundo, Geographiam quod attinet, plurimus eſt in illius laudibus, qui de eadem optimè meruit, Strabo. Ita enim librum ſuum orditur:* Τῆς δ φιλοσόφου πραγματείας εἶ νομίζομεν, εἴπερ ἄλλην τινα, καὶ τὴν γεωγραφικήν. *Rationem ſubdit, nempe quod qui primi eam attingere auſi ſunt, Philoſophi fuerint. Et ibidem:* Τῆς γεωγραφίας ὠφέλεια ποικίλη, ἡ μὲν πρὸς τὰ πολιτικὰ, ἡ δ πρὸς τὴν ὑπομνήσιν, *&c. Ideoque Eratoſtheni Lux & quaſi Oculus dicitur, cujus immortali beneficio effectum eſt, ut intra privatos noſtros parietes Orbem terrarum univerſum perluſtrare, adeoque regiones longe lateque diſſitas, quaſi cominus intueri valeamus. Anaxagoras quidem Philoſophus, cujus rei cauſa natus eſſet, interrogatus, reſpondiſſe fertur; Conſpiciendi Cœli, Solis & Lunæ. Mirum verò, inquit Bertius, quid homini ſapienti in mentem venerit, cur Terras & Maria, hoc eſt humani generis domicilium omiſerit, in quo multa non minus memorabilia, cunctaque vero longe certiora, ſenſibuſque magis expoſita occurrunt, quam in Cœlo & Sole? Hoc enim quaſi Theatrum eſt, in quo Deus mortales ad imaginem ſuam factos alit, ornat, fovet, beneficiis, præmiiſque ad ſe amandum & colendum invitat, ſuppliciis vero à peccando abſterret. Sane quemadmodum æternitatis imaginem quandam diſtincta Temporum collectorum obſervatione conſequimur, quæ res ad Chronologiam pertinet: ita Divinam immenſitatem Geographiæ notitiâ quaſi adumbramus; qua fit, ut domi ſedentes, maria, ac terras animo complectamur. Ut particulatim agam, Geographia plurimum facit ad lectionem Sacrarum Literarum, quæ luculentius intelliguntur, ſi vel hinc innoteſcat, in qua parte Orbis fuerit Paradiſus, quinam fuerint illarum regionum termini, quæ in illis memorantur, præſertim habito reſpectu ad Patriarcharum itinera, Prophetarum, Apoſtolorum, nec non ipſius CHRISTI, quæ haud aliter intelligi poſſunt, niſi Tabularum Geographicarum, ac Deſcriptionum ſubſidio. Præterea utilis etiam eſt hominibus cujuſcunque ſortis, viz.* 1. *Aſtronomis, qui hujus indicio certiores fiunt de diverſis Stellarum aſpectibus in variis regionibus, de diverſis earundem* ἀποτελέσμασι, *de Ortu denique & Occaſu ſecundum diverſos Horizontas.* 2. *Deinde Medicis etiam inſervit, quibus per hanc internoſcitur varia humanorum*

corporum

corporum temperies ſecundum diverſa climata in quibus degunt, ortus & indoles herbarum, & medicamenta, quæ ſunt exterarum regionum propria, nec alibi gentium invenienda. 3. *Conſiliariis regiis, Legatis & Senatoribus; hinc enim cognitionem iſtorum populorum hauriunt, quibuſcum commercii cauſa negotium habent, nec non finium, regnorum ſuorum, illarumque regionum quæ ſunt illis conterminæ; quæ niſi accurate cognoſcerentur, perpetua bellorum ac diſcordiarum anſa orietur.* 4. *Mercatoribus, rei nauticæ ſtudioſis, & militibus, quibus ad negotia ipſorum facilius expedienda nihil magis facit quam perfecta Geographiæ cognitio; quippe quæ plurima ſuggerit, unde cauſas tum utilitatis, tum oblectamenti ſibi facilius arripere poſſint. Denique Geographiæ ſtudium efficit, ut ille cui facultates non ſuppetunt ad exteras nationes inviſendas, poſſit ſine periculo vel diſpendio cognitionem acquirere particularium deſcriptionum Imperiorum, Provinciarum, Urbium & Caſtellorum, illorumque omnium, quæ in illis viſuntur cognitu digna, nec non conſuetudines, mores, & ingenia gentium exterarum, perinde ac ſi ipſe ſuis oculis illa loca, quæ ipſi adumbrantur, adſpexiſſet. Hactenus de duabus primis hujus Dictionarii partibus, deque illarum utilitate.*

III. *Tertia & ultima jam nunc venit expendenda, ſc. Poetica; quæ tamen reapſe duas illas ſuperiores in ſe complectitur, cum nemo fere ſit veterum Poetarum, ſive Græci fuerint, ſive Latini, qui non ſcripta ſua vel Hiſtoria aliqua vel Geographia adſperſcrit. Nihil opus eſt, ut in laudem hujus Artis Divinæ me latius effundam, quam nemo paulo humanior unquam vituperarit. Quod hoc literarum genus, præſertim apud Græcos, antiquiſſimum fuerit, ab eruditioribus quibuſcunque in confeſſo eſt. Id quod Strabonis auctoritate adſtruitur lib.* 1. *quo in loco probare nititur, Orationem proſaicam nihil aliud eſſe, quam Poeſios imitationem. Quantam porro delectationem præſtet, nemo ignorat; & nonnulli aſſerunt, haud aliter eſſe utilem. Siquidem Torquatus apud Cic. Tuſc. Qu. lib.* 1. An tempus, *inquit*, in Poetis evolvendis, ut ego & Triarius, te hortatore, tecimus, conſumeret? in quibus nulla ſolida utilitas, omniſque puerilis delectatio. *Eratoſthenes quoque, Strabone teſte, aiebat,* ποιητὴν πάντα ζητεῖν ψυχαγωγίας, οὐ διδασκαλίας. *Etiam Agatharchides lib. de Rubro mari, cum multa collegiſſet ex Poetis plane incredibilia & abſurda, tandem affirmare non veretur,* ὅτι πᾶς ποιητὴς ψυχαγωγίας μᾶλλον, ἢ ἀληθείας ἕνεκα ζητεῖται. *Et, ut tralatam hancce à collimando metaphoram paulo ulterius deducam, non alia mens Hermogenis, qui lib.* 1. περὶ ἰδεῶν, *cap.* 6. *ait,* τὸ πλεῖον ἡδονῆς ἡ ποίησις ζητεῖται. *Neque omittendus Diod. Siculus, qui initio ſui operis ſcribit,* πλὴν ποιητικῶν τέρπειν μᾶλλον, ἢπερ ὠφελεῖν. *Hæc illi. Atqui vero, ſi Horatium audire libeat, aliarum rerum prudentem ſatis æſtimatorem, is utrumque, commodum ſimul & utilitatem, poeſi tribuere non veretur. Ait enim:*

Et prodeſſe volunt, & delectare Poetæ,
Et jucunda ſimul dicunt & idonea vitæ.

Jam vero de Trojani belli ſcriptore, *inquit:*

Qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius ac melius Chryſippo, & Crantore dicit.

Ideoque Themiſtius Homerum vocat θεοπάτορα, καὶ ἀρχέγονον τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους λόγων. *Sanè Max. Tyrius Poeticen eandem facere videtur cum Philoſophiâ:* Χρῆμα, *inquit,* διττὸν μὲν κατὰ τὸ ὄνομα, ἁπλοῦν δὲ κατὰ τὴν οὐσίαν. *Vide ſis eum* λογ. κθ. *Quin & Plato, quamvis Homerum è Rep. ſuâ eliminaverit, tamen primam puerorum eruditionem ab honeſtis fabulis incipere jubet, lib.* 2. *de Rep.* τοὺς δ' ἐγκριθέντας μύθους πείσομεν τὰς τροφοὺς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισὶ, καὶ πλαττειν ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσί. *Itaque & Petronii conſilium eſt:*

——Det primos verſibus annos,
Mæoniumque bibat felici pectore fontem.
Mox & Socratico plenus grege mittat habenas
Liber, & ingentis quatiat Demoſthenis arma.

Nunc demum existimo me satis dixisse de hujusce Libri tum dignitate, tum utilitate, habitâ singularum ejusdem partium ratione. Ad cujus majorem exornationem Classicos authores universos consului, maximè vero Historiographos, Geographos, & Poetas, Græcos pariter & Latinos, unà cum veteribus eorundem Scholiastis, & Enarratoribus [in quibus ingens ille & inexhaustus rei Criticæ Thesaurus reconditur] quibus insuper adjunxi selectissimos illorum Commentatores, nempe Casaubonum in Strabonem, Salmasium in Solinum, Vossium in Melam, &c. Et quoniam humaniores literæ, maximè vero Antiquitates, & Theologia Gentilium non solummodo continentur in Ethnicis authoribus, qui de iis consulto, ac datâ operâ, scripserunt, sed etiam plurima eorundem apud scriptores Ecclesiasticos occurrunt; idcirco ex illis nonnulla delibavi, nempe ex Justino Martyre, Clemente Alexandrino, Origine, Tertulliano, Arnobio, Minucio Felice, Lactantio & D. Augustino, cujus libri de Civitate Dei literis humanioribus refertissimos esse nemo non videt. His addidi Eusebium in Chronicis, ac de Præparatione, & Demonstratione Evangelicâ, Theodoretum περὶ προνοίας, ac de curandis Græcorum Affectibus, S. Cyrillum adversus Apostatam Julianum, in quo opere tantum non universa Theologia Gentilis continetur, denique B. Hieronymum, quem unum, si Erasmo credamus, habet Ecclesiasticus orbis utraque doctrinâ sacra & gentili, uti vocant, juxta absolutum. Id quod etiam luculentius feci usus Lilii Gyraldi Syntagmate Deorum Gentilium, Vossii opere de Idololatriâ, Natali Comite, Eliâ Schedio de Diis Germanis, Seldeno de Diis Syris, &c. In Scriptoribus Historicis plurimùm profuere Vossius & Jonsius. In Poetis, idem Vossius, Petrus Crinitus, & Lilius Gyraldus. In Geographicis ante oculos semper patuit Ferrarius. Stephanum Byzantinum, sive potius Hermolaum ejus Epitomatorem, grammaticum CP. authorem post Hesychium miserrimè corruptum, partim aliorum emendationibus, partim propria conjectura fretus locis nonnullis restitui. Vtinam vero Æsculapius aliquis medicas ei admoveret manus; næ ille morbum planè sonticum sanaret, & Remp. literariam sibi in perpetuum devinciret. Quoties de Italiâ, Sicilia, aut Germania antiqua agendum erat, Cluverium consului; Cluverium, inquam, cujus laudes, ob ingentem industriam, & planè stupendum laborem, durabunt, & ab eruditis omnibus ore pleno celebrabuntur,

In freta dum fluvii current, dum montibus umbræ
Lustrabunt convexa, polus dum sidera pascet.

Vtinam quoque Palmerii Antiquæ Græciæ descriptionem haberemus, cujus spem nobis fecit Vir doctissimus cum Exercitationes suas in optimos ferè Authores Græcos ingenti publico rei literariæ commodo nuper ediderit. Bocharti τῦ πάνυ καὶ μακαρίτυ Etymologias ex linguis Hebraica, Chaldaica, Syriaca, Arabica, Phœnicia, vel Punica, &c. petitas, utpote (τοῦ ἐμοὶ δοκῶν) veritati maximè consentaneas, suis locis subinde inserui; eas præsertim, quas veterum testimoniis probabiliores reddidit Vir magnus, & in his rebus planè divinus. Ignoscant mihi manes virorum omnium doctissimi, quod falcem meam in illius messem paulo liberius aliquando immiserim. Classicos Authores quod attinet, fusiùs alibi de iis, uti spero, dabitur dicendi locus, nempe quid scripserint, quando floruerint, unà cum optimis eorundem Editionibus, & Commentatorum Annotatis. Plura his adderem, nisi vererer illud non tam esse operis hujusce rationem reddere, quam Editori περιαυτολογεῖν, & seipsum ultra modum insolenter & invidiosè collaudare. Verbo itaque dicam; Si nihil aliud in DICTIONARIO *hocce recensendo præstiterim, illud saltem, quo nomine meliori jure jam nuncupetur, feci* POETICVM.

Vale, mi Lector, &

Crastino S. Bartolemæi
An. Dom. 1670.

ÆTERNITATEM COGITA.

DICTIONARIUM HISTORICVM, GEOGRAPHICVM, POETICUM.

A A amnis in Galliâ Belgicâ, apud Atrebates ſcaturiginem habens, civitates Sanctum Audomarum, & Tervannam, Morinoſque populos alluit, Flandriâ à Picardiâ diſtinguit, atq; diſterminat, ac tandem in mare Britannicum effunditur. Ortel. in Theat. Orb. Ter. *Velicer* Sidonio,

Bructerus ulvoſâ quem Velicer alluit undâ.

Ubi tamen malim *Vel Nicer*, ſic enim legitur in editionibus Sirmondinâ, Colvianâ, & Savaronianâ.

Aetius, nomen proprium viri. Valer. Flaccus lib. 7. Argon. Ita priores editiones. Atqui nec *Aetius* viri alicujus proprium nomen eſt, ſed epitheton Abſyrti, fratris Medeæ; nec in 7. Valerii libro invenitur, ſed octavo, verſ. 379. ac ita legendum, *Illinc Æetius heros*,

Obſidet adverſâ tentoria Theſſala claſſe.

Aaraſſus, urbs Piſidiæ, ex Artemidoro apud Strab. l. 12. forte *Ariaſſis* Ptolemæi.

Aaron, filius Amram, frater Moſis, Hebræorum primus pontifex conſecratus, fratris ſui verba populo referebat, quòd ille balbus eſſet: Ad Levitici Sacerdotii adminiſtrationem à Deo per Moſem vocatus, & confirmatus hoc modo. Cùm Iſraëlitarum quidam indignè ferrent, in ſolum Aaronem collatam ſacerdotii dignitatẽ, præcepit Dominus Moſi, ut à ſingulis Iſraëlitarum familiarum principibus ſingulas virgas acciperet, & ſuâ cujuſque in virgâ nomen ſcriberet, eaſque Oraculi tabernaculo reponeret; futurum enim, ut quem Dominus virum elegiſſet, ejus virga fructificaret: quod cùm feciſſet Moſes, poſtridiè tabernaculum ingreſſus, vidit Aaronis virgam, Leviticæ familiæ principis, fructificaviſſe, floreſque edidiſſe, & amygdala peperiſſe. Num. 17. Latinè *mons*, ſive *montanus*: aut *docens*, vel *concipiens*. Philo Allegoricè, (uti ſolet) Moſen menti, Aaronem verbo ſimilem facit. Πάντα γὰρ ταῦτα τῷ λόγῳ συμβέβηκεν, ὃς ἀδελφὸς ἐστι διανοίας. *Omnia hæc* inquit, *ſermoni accidunt, qui frater mentis eſt.* Lib. *Quòd det. potiori inſidere ſoleat.*

Aaron, filius Mahdi, Saracenorum Amirrhas; eâdem nocte quâ imperium inivit, nuncium de nato ſibi filio accepit, quem *Maimon* appellavit; cùm verò in Aſiæ provincias exercitum trecentorum millium militum duxiſſet, turpe fœdus cum eo iniit Nicephorus Imperator, pactus ſe ei daturum annuè trecenta millia aureorum, tributum capitis Imperatoris, & tria pro capite filii ſui. Paulus lib. 24. An. Dom. 803. Sigebertus in Chronicis, & Zonaras. Cùm regnaſſet annos 23. moritur anno Hegiræ 193. Chriſti 809.

Aaron, Magus quidam inſignis, qui cùm gratiâ & auctoritate plurimùm apud Manuelem Comnenum Imperatorem poſſet, Magiæ accuſatus eſt, & excæcatus, cùm ſimulacrum teſtudinis prolatum eſſet, in quo erat imago hominis, qui ambos pedes habebat in compedibus, & pectus clavo tranſfixum: deprehenſus eſt etiam evolvens librum Solomonium, qui cùm legebatur, legiones dæmonum adducebat, ſubinde interrogantium, cur accerſiti eſſent, ac juſſa alacriter exequentium.

Aaron, Perſarum rex, qui ingentia munera, & Elephantem, Carolo Magno, primo Romanorũ Imperatori miſit. Æmil. lib. 3.

Aaſar, civitas in tribu Judæ, nunc verò vicus grandis oſtenditur eo nomine, pergentibus Aſcalonem de Azoto. Hier. in locis Hebr.

Aasbai, Latinè *confidens in me*, vel *frater circundans*, aut ex Hebræo & Syro *frater ſenectutis*, אחסבי filius Machati. 2 Reg. 23.

Aaſtari, filius Aſſur ex Naarâ. 1 Paralip. v. 4. c. 6.

Aba, Xenophanis filia, quæ Olbi, Ciliciæ urbis tyrannidem, quam pater procuratorio nomine adminiſtrabat, cultu, obſequiiſque, ab Antonio & Cleopatrâ ſibi impetravit. Strabo lib. 14.

Aba, & *Abæ*, civitas Phocidis, cujus cives *Abantes* dicebantur: qui poſtea relictâ patriâ Eubœam incoluêre, quæ etiam ab ipſis *Abantis* dicta eſt. Strabo lib. 10. *Aba* etiam Cariæ urbs Stephano; opidum quoque in Arabiâ felici Ptolemæo, hujus long. 86. 30. lat. 13. 0.

Aba, mons Armeniæ majoris Plinio lib. 5. c. 24. qui & *Capotes* nominatur, à Simyrâ urbe 12. mil. paſſ. in Boream diſtans, ex quo Domitius Corbulo Euphratem naſci voluit. Vulgo apud incolas, *Caicol*, teſte Theveto.

Aba, tyrannus Hungariæ, in vico Stœbe à ſuis cæſus eſt, & in proximâ æde ſepultus; non multis à morte annis cadaver ejus effoſſum eſt; ſudarium & paludamenta tum ſuêre incorrupta, & vulnera obducta, cicatrice curatâ; ideoque ex æde ruſticâ, ad cœnobium Saranenſe ab eo exſtructum tranſlatum eſt cadaver. Bonfinius lib. 2. dec. 2.

Ababa, Maximini ſenioris, Romani Imperatoris mater. Jul. Capitol.

Abacana, Ἀβάκανα vel Ἀβακαίνα Ptolemæo, civitas Medorũ.

Abacanum, Ἀβακάνον Stephano & Diod. Siculo. Ἀβάκαινα Ptolemæo; urbs Siciliæ, non procul à Meſſanâ. *Bigenis ager* ſunt qui putant hodiè appellari, inquit Tho. Fazellus. Incolæ *Abacanini*. Vide Cluverium de Sic. Ant. p. 386. Eſt etiam urbs Carica, teſte Herodiano Grammatico, quam tamen invenire ſe non potuiſſe ait Stephanus. אבצין *Abacin* dictam putat Bochartus Pœnorum linguâ, quibus אבץ *Abac* eſt extollere. Rudera ſiquidem hujus urbis ex Fazello & Bonfilio deſcribit Cluverius prope Tripium opidum *in edito, & undiquaque prærupto monte.*

Abacuc, Latinè *luctator*, vel *amplexans*; propheta: prædicit cladem Judæis à Babyloniis inferendam: conſolatur tamen eoſdem, quòd hæc calamitas non futura ſit perpetua. Inter illius tempora & Danielem in foveam leonum ſub Dario conjectum, centum ferè anni interceſſerunt. Fabuloſum itaq; quod de Belo, & Dracone in Apocryphis refertur.

Abacuc, martyr quidam temporibus Claudii Cæſaris.

Abacus, Cevolæ regionis apud Indos metropolis, quæ *Granata* vulgo vocatur. Marc. de Nizz. in Relat. long. 250. 50. lat. 36. 30.

Abadir, lapis eſt, teſte Priſciano, à Saturno pro Jove devoratus. Cùm enim eſſet in fatis, ut Saturnus à filiis propriis regno pelleretur, id ut evitaret, quoſcunque ex Ope uxore partus ſuſcipiebat, devorabat. Eam ob cauſam, Ops Jovem in lucem editum ſervari cupiens, Saturnum decepit lapide in os ejus injecto, qui *Abadir* dictus eſt. Vide *Batylus*, & Voſſ. de Theol. Gent. lib. 6. c. 39.

Abadon, Latinè *exterminans*, vel *perditio*. Apocal. 9. Græcè Ἀπολλύων. Lege Ἀβαδδών.

Abæ, Phocidis opidum Strab. vide *Aba*. Phocenſium urbs eſt (inquit Pauſanias in Bœoticis) à Philippo Macedone, cum cæteras evertiſſet, ob id relicta, quod ejus populus ſacrilegii exſters eſſet. Nomen habet ab Aba Heroë, ut Steph. & Suidas prodiderunt. Eſt etiam *Abæ* πόλις Ἰτωνίας Stephano; eadem ſortè quam Ptolemæus Ἥβαν vocat, exiguâ vocalium commutatione, in quâ α longum Ionicâ dialecto vertitur in η. *Cluver.*

Abæ, Lyciæ locus ubi Apollinis fanum erat, ut habet Sophoclis Scholiaſtes in Oedipo tyranno.

Abæa, (*Chiores* teſte Moletio) opidum in ſinu Meſſeniaco non procul à Pheris, cujus pop. *Abæatæ*: ſic dicta, teſte Pauſaniâ, ab Abante Lyncei, & Hypermneſtræ filio. Erat in eâ vetuſtiſſimum Apollinis oraculum, in quo dabantur reſponſa, priuſquam Delphis darentur, quod ab exercitu Xerxis incenſum eſt. Unde etiam Apollo *Abæus* dicebatur.

Abæi, Phocenſium regionis pop. in Phocidem ab Argis commigrarunt, atq; illic Apollinis templum conſtruxerunt.

Abæra, Arabiæ deſertæ urbs Ptolemæo.

Abaga, Tartarorum rex, & Armeniæ; Hieroſolymam recuperavit. Sabellicus.

Abagarus, Perſarum rex, quem ſubegit Severus Imperator. Spartianus.

Abagarus, Oſrhoënorum rex, ad Severum transfugit, traditiſque obſidibus liberis, fidem ſuam auctoravit, ſagittariorumque vim magnam miſit auxilio. Herodianus.

Abagarus, Edeſſenorum Toparcha (erat ea gens ultra Euphratem) ſcribitur etiam *Abgarus* & *Agarus*. Magis tamen placet *Agbarus*. Certe ἄκβας Arabica vox eſt, quæ *potentiſſimum* ſignificat. Vide Valeſium ad cap. 13. lib. 1. Hiſt. Eccleſ. Euſebii Pamphili.

Abagas Can, rex Tartarorum, armis recuperato Turciæ regno, cujus imperium Tartari anno 1280. ſibi pepererant; Parvanam Turciæ præfectum, quod eam regionem Ægyptio Sultano proditorie vendidiſſet, medium diſſecuit, carnes inter alias epulas coxit, & cum proceribus ſuis devoravit: queſtus interim, ne ſic quidem ſibi pro injuriâ ſatis factum eſſe. Fulgoſ. lib. 9.

Abages, vel *Abagi*, Scythiæ pop. Sacis vicini, ad fidem Chriſti, temporibus Juſtiniani Imp. converſi, ut ex Procopio memorat Evagrius, lib. 4. cap. 22. & Zonaras. Aliqui *Abaſges* legunt.

Abahius, Nilus fluvius dicitur (ut ſcribit Paul. Jovius lib. 18. Hiſt.) quaſi *amnium pater*, quòd poſt longum, & tortuoſum curſum, totam aquarum molem in multa cornua diffundat. Aliis *Abbahujus*, *Abacchius* tamen legit Lælius Biſciola doctiſſ. philologus, vocemq; putat partim Hebraicam, vel Syriacam, partim Græcam eſſe. *Ab* enim Hebræis *pater* eſt, & Græcis χέειν *fundere*, quia *fluminum pater* Nilus, quanquam hybridæ iſtiuſmodi notationes meritò pro illegitimis ſint habendæ.

Abal, filius Aſſer patriarchæ, Jacobi filiorum octavi. Joſeph. Antiq. Jud. lib. 2. cap. 4. Lege *Abarus*, Ἄβαρος enim ſcribitur Joſepho.

Abala, opidum in Africâ Troglodytarum, non procul à rubro mari. Plin.

Abala, portus Meſſaliæ proximus, ad quem aufugit Cæſar adverſus Pompeium dimicans, cum unico armigero, deſtitutus ſervis, amicis, & ſatellitibus. Appian. lib 5. Civil. Bell. Quòd autem ait *Meſſalia proximus* vereor ne errorem commiſerit auctor, locum pro homine ſubſtituens, Meſſaliam ſcil. pro Meſſalâ. Sic enim ſequitur apud Appianum *Quem quidam è montibus ad rem cognoſcendam decurrentes, invenerunt animo defeſſum & corpore; ac tranſlatum nunc in hoc, nunc in aliud acatium, quo magis hoſtem fallerent*, μετακόμιζον ἐς Μεσσάλαν ὁ μαχεῖν ὄντα. *Ad Meſſalam deportârunt, qui non longè aberat.*

Abali, populi Indiæ. Plin. lib. 6. cap. 19.

Abalites, ſinus maris Troglodytici, ita dictus ab *Abalâ* ejus regionis opido maritimo. Plin. lib. 6. cap. 29.

Aballaba vel *Abellaba*, Britanniæ inſulæ urbs. Lib. Notitiarum. Sita eſt in Weſtmorlandiâ Brigantum regiunculâ: ſolâ vetuſtate ſuſpicienda, nimirum Romano ſeculo ſtatio ſtatio erat Maurorum Aurelianorum. *Appleby* hodiè vocatur. *Camdenus.*

Aballo vel *Aballone*, op. Gall. Celt. in ducatu Burgundiæ inter Auguſtodunum, & Antiſſiodorum, inde 51. hinc 18. mil. Gall. diſtans. *Avallon* nunc vocatur. long. 20. 55. lat. 46. 56.

Abalus, Oceani Germanici Inſula, in quâ nonnulli crediderunt electrum ex arboribus fluere. Plin. 37. 2. In eâ, ſi quando homo merſus in flumen non apparêret amplius, centum annis funus illi faciebant, & manes ita expiabant. *Baltiam* eam vocat Timæus.

Abana, locus Capuæ apud Ciceronem contra Rullum. Mendum hic procul dubio pro *Albana*. Vide orat. pro lege Agrariâ, finem verſus.

Abana, Latinè *lapideus*, vel *ædificatio*, ſive *pater obſecro nunc*, limpidiſſimus, & jucundus Damaſci fluv. qui in Decapolitanâ reg. è radicibus montis Libani exortus, meridionale ac occidentale Damaſci latus alluit, indeque per planitiem Archadob defluens in mare Syriacum effunditur. Varia eſt lectio in Hebraico codice, nam legitur & אמנה *Amanah.*

Abannæ vel *Abanni*, Africæ populi, Caprarienſibus vicini, quos utroſq; bello ſubegit Theodoſius. Amm. Marcel. l. 29.

Abanta, Urbs juxta Parnaſſum, ubi Apollinis ſacra. *Phavorinus.*

Abantes, fluvius in finibus Apolloniatum. Sabel. lib. 8. Enn. 6.

Abantes, Ἄβαντες populi ex Thraciâ oriundi, qui finibus ſuis egreſſi, in agro Phocenſi op. condidêre, quod à ducis ſui nomine *Aban* vocavêre, ipſi quoque à nomine opidi *Abantes* vocati. Hi poſtea in Eubœam tranſgreſſi, quæ tunc *Macris* dicebatur, à ſuo, relictique nomine opidi, Abantidem illam vocârunt. Hos Herodotus, lib. 1. inter Ionas commemorat. Hos Homerus ὄπιθεν κομόωντας, *ab occipitio comatos* vocat, ex peculiari gentis more. Aiunt enim antiquos Curetas Chalcidem habitaſſe, cùm vero bellum iis de agro Lilantæo inferretur, hoſteſque, ipſos anteriore comâ prehenſos in terram affligerent, fronte raconsâ comam in occipitio tantum aluêrunt. Ideo *Curetes* à *tonſurâ* vocati ſunt, & ſtatuæ hoc habitu apud ipſos viſuntur. Euſtath. in Hom. Alios dixit Orpheus in Argonauticis juxta Pontum. Vide Steph. de Urb.

Abantes, populi (inquit Pauſ. in Eliacis) ex Euboeâ octo navibus ad Ceraunia delati, Thronium, in regione quam Abantidem appellârunt, conſtruxêrunt, quam tandem amiſerunt, & poſtea Corcyram deducti ſunt: אבם *abas* autem unde *Abantes*, Ebraicè eſt *ſaginare*, hinc שור אבים pro. 15. 19. Theodotion rectè reddidit βῶν σιτιστὸν, Vulgatus verò *vitulum ſaginatum*. Inde factum à Phœnicibus verbale nomen *abas* pro pecudum ſaginatore, cujus plurale Phœniciũ eſſet אבסין *abaſin*, ſed Græcâ flexione eſt Ἄβαντες. Itaq; ut à *boum paſcuis* inſula *Bohmo* & *Eubœa*; ita incolæ *Abaſin* vel *Abantes* appellati ſunt à boum ſaginatione. *Bochart.*

Abantias, Patronymicum eſt à nomine *Abas*, quo ſignificatur vel filia, vel neptis Abantis. Apud Poetas ferè pro Danaë ponitur, Abantis ex Acriſio nepte, vel pro Atalantâ nepte ejuſdem ex Jaſio.

Abantidas, poſt Cliniam Arati patrem, Sicyoniorum tyrannidem occupavit; ab indigenis quibuſdam paulo poſt interemptus eſt. Pauſan. in Corinthiacis & Plut. in Arato.

Abantis, Straboni, aut *Abantias* Plinio, Ἄβαντις Stephano & Suidæ, inſula maris Ægæi, toti illi Græciæ littori oppoſita, quod à Sunio Atticæ promontorio ad Theſſaliam uſq; extenditur, anguſtiſſimoq; freto, quem Euripon appellant, à Bœotiâ dirempta. *Macris* olim ob ſitus longitudinem dicta: poſtea ab Abantibus, Thraciæ pop. qui relictâ Abâ, Phocenſis agri opido, in hâc inſulâ ſedes ſuas fixerunt, dicta eſt *Abantis* & poſtremo *Eubœa*. Chalcis etiam vocabatur, Ἄσωπις & Ἀσωπὶς ὄχη etiam & Ἑλλοπία. Ælianus de An. 12. 36. prodit eam à poetis Ἀργιβόειον *Argiboeum* appellari, eo quod in eâ boves ferè omnes albi naſcantur. Vide *Eubœa*. Inde *Abanteus*, Ovid. Met. 15.

Nuper Abanteis templo Junonis in Argis.

Abaortæ, populi ad Indum fluvium. Plin. 6. 20.

Abara, Armeniæ opidum. Cedrenus. Vide *Abrotonum.*

Abaradira, Africæ Epiſcopatus apud Vict. Uticenſem.

Abaratha, Taprobanæ inſulæ opidum. Ptol. Palat. MS. *Abaraththa.*

Abarbanel,

Abarbanel, aliis *Abravanel*, *Abrabaniel* Constant. L'Empereur. Calvino *Barbanel*; Clarissimus Judæorum Rabbinus: floruit circa annum Christi 1500. Intellexi nuper integrum Abarbinelem in Turciâ duobus magnis voluminibus excusum, nactum esse amicum meum, Gualterum Keuchenium; quod si verum est, est quod sibi gratuletur, nam liber est summè commendatus. Buxt. Bibl. Rabbin.

Abarbarea, una Naiadum, ex quâ Bucolion maximus natorum Laomedontis Æsepum genuit & Pedasum.

Hom. Il. 6. Βῆ δὲ μετ' Ἀισηπον καὶ Πήδασον, ὃν ποτε νύμφη
Νηὶς Ἀβαρβαρέη τέκε δῖ' ἀμύμονι Βουκολίωνι,
Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος
Πρεσβύτατος γενεῇ.

Abarbina, Hyrcaniæ urbs. Ptol.

Abarca, vel *Sanctius ab Arca*, tertius Navarræ rex; adversus Saracenos prosperè pugnavit, Arragoniæ regnum auxit. Volateran. Ritius. Aliis primus Arragoniæ & Pompelonæ, seu Navarræ, & Vasconum rex dicitur; regnavit annos ferè viginti & unum, trucidato in pugnâ adversus Castillanos succesit Garsias Sanctius. Anno Dom. 926.

Abari, Scythica Hamaxobiorum gens, Turcis finitima, à quibus malè affecti sunt, & littora maris Euxini relinquentes ad Bosporum venerunt. Evagr. 5.1. *Abares* Nicephoro.

Abarim, Latinè *transitus*, pluralis numeri, sive *transeuntes*, aut *furores*, vel *prægnantes*: aut Syriacè *frumenta*: Mons altissimus, & ascensu difficillimus, Amonitidem, & Moabitarum regionem à Chananæâ terrâ disterminans, ubi Moses Israëlitarum dux sapientissimus vitam finivit. Num. 27. 12. 13. Josephus Jud. Ant. 4. 8. ait hunc montem è regione Hierichuntis situm esse. Fuit penultima mansio Israëlitarum ex Ægypto proficiscentium. Inde enim in campestribus seu planitie Moab ad Jordanem castra metati sunt. Montis autem Abarim partes fuêre Nebo, & Phasga.

Abarimon, Scythiæ regio juxta Imaüm montem, in quâ sylvestres vivunt homines, aversis post crura plantis eximiæ velocitatis, passim cum feris vagantes. Hos in alio non spirare cælo, ideoque ad finitimos reges non pertrahi, neq; ad Alexandrum M. pertractos, Beton itinerum ejus mensor prodidit. Plin. 7. 2.

Abaris, Viri nomen á Perseo occisi, Ovid. Met. 5.

Caucasiumque Abarim, Sperchiomidenque Lycetum.

Quin & alterius viri nomen ab Euryalo interfecti. Virg. Æn. 9. *Fadumque, Hebesumque subit, Rhœtumque Abarimque.* malè enim in prioribus edd. *Padum, Hebusum, Rhesumque* legitur. Valeat itaque per me licet prior editio, in quâ montis, vel fluvii nomen apud Ovidium habetur.

Abaris, Scytha quidã, Scuthæ fil. Apollinis iter ad Hyperboreos descripsit, & multa alia; hic ab Apolline sagittam accèpit, quam jaculans, & ipse cum eâ ferebatur; itaque populos velocissimè transiens, per eam responsa dabat, unde ἀιθροβάτης dictus est. Jamblichus Pythagoræ discipulũ fuisse asserit; scripsit oracula regionibus quas peragravit, prædixit iis quoq; terræ motus, pestes & similia. Legatus Athenas veniens, ad suos Hyberboreos rediit, nihil comedens. Trojanorum Palladii Simulacrum ex ossibus Pelopis dicitur fecisse, ut Firmicus habet. Vide plura de eo apud Vossium de poëtis Græcis, pag. 16. & 17. & Mausacum ad Harpocrationem, pag. 8.

Abaritani Episcopalis loci meminit in Africâ propriâ Victor. Uticensis, hinc *Abaritanam arundinem* habet Plin. 16. 36.

Abarnus, Phocensium urbs. Hesych. Ἀβαρνὶς φωκίων φυλή. Idem.

Abarnus, vel *Abarnis*, urbs & regio Parianæ ad Propontidem. Hecatæus & Ephorus *Abarnidem* ad Hellespontum collocant, & Lampsaci arcem esse volunt. Steph.

Abaron, Latine *robur* vel *fortitudo* fil. Mattathiæ, filii Joannis. 1. Mac. 2. 5, *Eleazar* quoq; dictus.

Abarraza, Syriæ urbs inter Cyrrham, & Edessam. Anton. in Itin.

Abarsis Locus Episcopalis in Iure Orientali. Ortel. in Thes. Geogr.

Abarus, nomen Proditoris cujusdam, Arabum primarii, qui M. Crassum Syriæ Præfectum, expeditionem in Parthos suscipientem, astutè in calamitosum excidium compulit. Appian in parth. *Mezeras* Floro 3. 11. qui Syrum facit. *Ariamnes* autem Plutarcho in vitâ Crassi.

Abas, mons apud Syros, unde Euphrates oritur. Vide *Aba*.

Abas, Armeniæ majoris fluv. ubi Pompeius Albanos prælio fudit. Plut. in Pomp.

Abas, Metaniræ fil. à Cerere in lacertam, seu ascalabum conversus, quod à matre susceptam hospitio molestè tulisset, & rem divinam honori illius institutam irrisisset. Cæl. Rhod. 19. 4.

Abas, antis, rex duodecimus Argivorum, Lyncei ex Hypermnestrâ conjuge filius, (sunt tamen qui Beli filium faciunt) vir bellicosus, et acerrimi ingenii. Pater fuit Prœti & Acrisii, & avus Persei, à quo postea Argivorum reges *Abantiadæ* dicti sunt. Regnavit annis 23. Euseb. Vide pausan. in Phoc.

Abas, Melampodis fil. Paus. in Atticis.

Abas, comes Æneæ. Virg. Æneide 1.

Jam validam Ilionei navem, jam fortis Achatæ,
Et quâ vectus Abas, & quâ grandævus Alethes,
Vicit hyems.

Abas, dux Thuscus, qui Æneæ suppetias tulit; à Lauso interfectus. Virg. Æn. 10.

Abas, Græcus, cum Androgeo eâ nocte quâ incendebatur Troja, occisus à Trojanis. Ejus clypeum Æneas in agro hostili Ambraciæ, epigrammate addito consecravit.

Ære cavo clypeum, magni gestamen Abantis,
Postibus adversis figo. Virg. Æn. 3.

Abas, Centaurus, Ixionis & Nubis filius, venator insignis. Ovid. Met. 12.

Abas, Saracenus quidam Christianis infensissimus; de quo Paulus Diaconus, lib. 22. rerum Rom.

Abas, Sophista quidam, qui historicos quosdam commentarios, & Rhetoricen scriptam reliquit. Suidas.

Abas, apud Thuscos regnavit annis 15. Ab hoc positi sunt *Abii*, Thusci. Manetho. An. Mundi. 2584.

Abasa, insula proxima Æthiopibus in sinu quodam maris Erythræi. Paus. Eliacis poster.

Abasci, Ἀβασκοὶ Arriano, Scythiæ pop. quorum Iustinianus in suis Novellis meminit, *Abasgos* appellans. Procop. Persicorum lib. 2. Christianos, & jamdudum Romanis amicos dicit fuisse.

Abascus, Sarmatiæ Asiaticæ flu. qui se in pontum Euxinum fundit.

Abaseni, Arabiæ gens, Steph. Ἡ χώρα τῶν Ἀβασηνῶν σμύρνην φέρει, ὃ ὄσσον, ὃ Συμίαμα, regio *Abasenorum myrrham fert, & Ossun, & thus*; qui non intelligit Africæ *Abasenos* vel *Abissinos*, sed Arabiæ, à quibus Africani sunt oriundi. Hi porro *Abaseni* Adramitis vel Chatramotis, erant proximi. Uranius apud. Steph. Μετὰ τοὺς Σαβαίους Χατραμῶται, ὃ Ἀβασηνοί.

Abasitis, Mysiæ Asiaticæ tractus, in quo Ancyra urbs. Strabo.

Abassarus, à Cyro præfectus restituendo templo Hierosolymitano. Josephus Ant. Jud. 11. 1.

Abassus, opidum majoris Phrygiæ ad Tolistobogiorum fines. Liv.

Abastani, libera Indorũ gens, circa Indum flu. Arrian. l. 6.

Abathuba, Marmaricæ vicus. Ptol.

Abatia, opidum in municipio Federicorum & Vendraminorum. P. Bembus lib. 9.

Abaton, ædificium erectum à Rhodiis, ad protegendum Artemisiæ tropæum, quod religione impediti diruere non poterant. Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 33. *Artemisiam*, inquit. *mirari non desinunt Græci, quæ irruentes Rhodios classe exuerit, insulamq; domuerit, erectâ in urbe Rhodo Statuâ, quæ civitati stigmata inurere videretur. Quem locum obseptum mox Abaton dixere; quoniam tropæa movisse, religio est.*

Abatos, locus ultra Ægyptum, et Æthiopas, juxta paludem Stygem; ab à privativâ particulâ & βαίνω, id est *vado*, sive *ascendo*, quæ loca Græci *Abata*, Latini *Invia*, sive *Avia* vocant. Sen. Nat. Quæst. lib. 4. c. 6. *exiguo ab hâc spatio petra dividitur, ἄβατον Græci vocant, nec illam ulli, nisi antistites calcant.*

Abatos, insula Ægypti in palude Memphiticâ; sic dicta, quia *inaccessa*; lini, & papyri copiâ olim celeberrima. Ibi Osiris rex sepultus fuerat. Lucan. lib. 19.

Hinc, Abaton quam nostra vocat veneranda vetustas,
Terra potens, primos sensit perculsa tumultus.

Abauchas, nomen viri, cujus amicus fuit Gyndanes; hujus

meminit Lucianus, in dialogo cui nomen Toxaris.

Abaugi, Hunnorum gens videtur fuisse apud Procopium.

Abazea, vide *Sabazia*.

Abba, Africæ urbs Carthagini propinqua. Polyb. lib. 14.

Abbatisvilla, urbs comitatus Pontini non antiqua valdè, ut nomen indicat. Sedes est judicis præsidialis. Merula.

Abda, pater Adoniram. 3. Reg. 4. 6. Latinè *servus*, vel *servitus*.

Abdada, Galatiæ urbs. Prol.

Abdala, Saracenus, Toleti rex, Tiresiam Alphonsi quinti Veremundi filii, uxorem duxit; quæ illius nuptias detrectans post Abdalæ decessum sese in perpetuum cœnobio dicavit. Volater.

Abdala, Mahumeti Pseudo-prophetæ pater, conditione servus, qui in camelis ductitandis subserviebat mercatoribus: quo moriente, Mahumetus ejus filius in lucem est editus. Pet. Abbas Clun.

Abdalmutalis, Arabs, Mahumeti avus, qui tantâ corporis formâ & pulcritudine excelluit, ut eum omnes mulieres admirabili amore prosequerentur. Abbas Clun.

Abdalonimus, longâ cognatione Sidoniorum stirpi regiæ annexus, sed ob inopiam, suburbanum hortum exiguâ stipe colens, ab Hephæstionis hospitibus, (cui ab Alexandro permissum ut quem eo fastigio è Sidoniis dignissimum arbitraretur, constitueret regem) cæteris prælatus, rex constituitur: cùm fortè steriles herbas eligens hortum repurgaret, illi cum regiæ vestis insignibus intrant. Tum rege eo salutato, alter ex his, *Habitus*, inquit, *hic, quem cernis in meis manibus, cum isto squallore permutandus tibi est: ablue corpus illuvie æterniſque sordibus squallidum. Cape regis animum, & in eam fortunam quâ dignus es, istam continentiam profer; & cùm in regali solio resideris, vitæ necisque omnium civium dominus, cave oblivisc are hujus status, in quo accipis regnum, imo hercule propter quem.* Aliis studio factum prosequentibus, aliis indignantibus & criminantibus, admitti eum Alexander protinus jussit: diutius contemplatus, *Corporis*, inquit, *habitus famæ generis non repugnat, sed libet scire inopiam quâ patientiâ tuleris.* Tum ille, *Utinam*, inquit, *eodem animo regnum pati possim. Hæ manus suffecêre desiderio meo; nihil habui, nihil defuit.* Magnæ indolis specimen ex hoc sermone Abdalonimi cepit vir maximus. Itaq; non Stratonis modo regiam supellectilem attribui ei jussit, sed pleraq; etiam ex Persicâ prædâ; regionem quoque urbi appositam ditioni ejus adjêcit. Curt. lib. 4. Justinus autem lib. 11. Paulo aliter. *Insignis*, inquit, *præter cæteros fuit Abdalonimus, rex ab Alexandro Sidoniæ constitutus, quem Alexander, cum operam elocare ad puteos exhauriendos hortoſq; irrigandos solitus esset, miserè vitam exhibentem, regem fecerat; spretis nobilibus, ne generis id, non dantis beneficium putarent.* Diodorus, Sic. lib. 17. *Ballonymum* vocat, non Sidonis sed Tyri regem constitutum. Aliqui *Abdolominum* vocant. Plut. autem de fortunâ Alexandri 2. 19. corruptissimè legit *Alynomum*. In historiâ etiam falsus est, nam Paphi regnum accepisse scribit.

Abdara, Ptolemæo, *Abdera* Straboni. Hispaniæ Bæticæ opidum; hodie *Almeria*, aliis *Vera*. Clusio autem *Adra*.

Abadaram, Saracenus, Hispaniæ rex, à Radamiro, Gallæciæ rege superatus. Luitpr. 5. 1.

Abdaristenses populi. Plin. 4. 10. Rectius, (ut puto) *Audaristenses*.

Abdas, Persarum episcopus, virtutibus plurimis adornatus. Is zelo divino non mediocriter imbutus, πυρεῖον i. e. focum eorum, seu Vestam destruxit. Πυρεῖα namq; illi templa vocabant, in quibus ignem perpetuum servabant. Deum enim arbitrabantur ignem esse. Theodoret 5. 39.

Abdastartus, Tyri rex. Regnavit annis novem. Josephus.

Abdecallas, martyr, a Sapore rege Persarum ob confessionem Christi, capite truncatus est, unà cum Simone episcopo Seleuciæ & Ctesiphontis. Hist. Trip. lib. 3. cap. 6.

Abdecammarnus, Saracenorum, & Hispaniæ rex, anno Dom. 826.

Abdeel, Latinè *servus dei*, vel *nubes abundantiæ dei*. Pater Selemiæ. Ierem. 36.

Abdela, urbs circa Mesopotamiam. Cedrenus.

Abdelæ, Scytharum pop. videntur apud Nicephorum, quos quoq; *Ephthalitas* vocat Ortel. in Thes. Geogr.

Abdemonaphes, Ismaëlita, mercator insignis, qui Mahumetum impostorem emerat: quo mortuo, ejus uxorem ipse duxit Mahumetus.

Abdelmenus, Africæ rex, patre figulo natus, cui, cum juvenis adhuc esset regnū Arabiæ prædixerat Aventumerthus astronomus insignis, eumque in eo acquirendo postea adjuvit: adscivit enim sibi quendam, qui Almohali vocabatur, & cœpit librum Mahumeti, qui dicitur Alcoranus, exponere, & docêre, & Caliphæ de Baldac (qui est Papa Arabum, & descendit generationis lineâ, de semine Mahumeti) contraria prædicare, & contra regem Almonidum Abbadem, qui tunc regnum in Africâ obtinebat, rebellare. Itaque Abdelmonus adjutus superstitione Almohali, (ut consiliis Aventumerthi) regem interfecit, & totum regnum obtinuit Africanum, & apud Maroccum sedem suam statuit. In Hisp. progressus, Saracenos omnes in suas partes pertraxit; ei in regno successit Aveniacob filius. Roder. Toletanus lib. 7. Hisp. cap. 10. Fulgosus lib. 3. cap. 4.

Abdemon, puer quidam qui solvebat omnia problemata à Solomone Hierosolymorum rege proposita. Josephus Jud. Ant. lib. 8. 2. & 1. Contra Ap.

Abdemelechus, Latinè, *servus regis*, vel *servus consilii*, Æthiops eunuchus, Sedeciæ regis servus, Hieremiam prophetam intercessione suâ è cœnoso barathro funibus eduxit, (triginta hominibus adhibitis) in quod à proceribus Judæorum conjectus fuerat propter vaticinia; propter hanc pietatem promisit *Abdemelecho* Dominus, sese illum defensurum contra hostes Chaldæos, ne in illorum manus veniret. Jerem. 39. Ebraicè *Ebedmelech*.

Abdenago, Latinè, *servus claritatis*, vel *servus anxius*, aut *faciens splendorem*. Nomen viri, qui & Azarias dicitur. Dan. 1. Ebr. *Abednego*.

Abdera, op. Hisp. Bæticæ in orâ Australi regni Granatensis, ab Almeriâ (quæ in Episcopali sede successit) 7. leuc. in Australybicum. Aliquibus *Abdara*, sed *Abdera* Pomponio Melæ, 2. 6. cui tanquam Hispano, magis fidendum censeo. Quin & Steph. Ἄβδηρα πόλις τῆς Ἰβηρίας. Hodiè cum articulo, *Aladra*, pro *Alabdra*. Straboni Ἄυδηρα, Φοινίκων κτίσμα ἐν αὐτῇ. *Audera etiam ipsa Phœnicum opus*. long. 18. 12. lat. 36. 30.

Abdera, urbs est Thraciæ maritima, non procul à Nessi fluminis ostio, à Teiis condita, hinc natum proverbiale ænigma, Ἄβδηρα καλὰ Τηΐων ἄποικα. *Abdera pulchra Teiorum Colonia*; quo significamus non deesse quò confugiamus, si quis præter modum pergat esse molestus; de quo vide Vossium ad Melam. 1. 235. Dicta ab Abdero Herculis deliciis, à Diomedis equis dilacerato, & ibi humato; in cujus honorem, Hercules, postea quàm pugnasset cum Diomede, *Abderam* condidit; quæ postea collapsa *Clazomene* à Clazomeniis ex Asia venientibus, qui eam in majorem formam redegerunt, vocata est. Solinus ab *Abdera* Diomedis sorore conditam scribit, & cognominatam. Ejus meminit Ovidius in Ibin.

Aut te devoveat certis Abdera diebus.

Ephoro tamen Ἄβδηρες plurali numero. sic & Pomp. Melæ. *Urbs quam soror ejus suo nomine appellavit Abdera*. pop. *Abderita*, & *Abderitani*, hinc adagium *Abderitica mens*. Abderitanos enim stupori mentis obnoxios scribit Cic. de Nat. Deorum. Plin. quoq; 25. 8. apud Abderam pascua esse testatur, in quibus equi pasti in quibus verruntur, quemadmodum apud Potniam asini. Mart. lib. 10.

Abderitanæ pectora plebis habes.

Imperium Abderiticum. Cic. 7. ad Atticum. Laudat Mela Abderam *quod Democritum Physicum tulit*. Atqui non solum Philosophum hunc urbs ista dedit, verum & Protagoram, & Anaxarchum; præterea Hecatæum historicum, & Nicænetum, plurimosque alios insignes viros, ut meritò dixerit Stephanus Πλείους Ἀβδηρίτας ὑπὸ τῶν πανταχόθεν ἀναγράφεσθαι. Cùm in omnium illustrium virorum catalogis crebri passim essent Abderitæ. Nescio itaq; quare Juvenalis hanc *Vervecum patriam* vocet, nam quòd multi apud Abderitas insani nascerentur, aut fierent, quis hoc stupori tribuat? cùm insania non hebetes & stupidos, qui nil habent quod perdant, sed maxima plerumque invadat ingenia. Quamvis autem Hippocrates, lib. 3. Epidem. complurium Abderitarum meminerit, quorum febres conjunctæ fuerint cum delirio, non tamen

tamen ex tam inamœno morbo natum esse puto proverbium illud de malo Abderitico; sed potius ex affectu jucundissimo, qui iis forum febribus succedere solebat, ut testatur Luc. de Conscr. Hist. Omnes namque Musicæ & Poeticæ studebant, carmina Poetarum recitantes sibi invicem, & passim in plateis histrioniam agentes: Tam elegans insania non cadit in crassos & pituitosos, nedum in *vervecea* capita, quæ (si verum est paradoxum Stoicum) semper delirant. Vossius. vide Rhodigin. 16. 31.

Abderama, Saracenorum rex, evocatis ex Hisp. ab Eudone Aquitaniæ duce (qui Carolo Martello Gallorum regi viribus impar erat) 400 millibus Saracenorum, velut exploratâ victoriâ, in Galliam ad ulteriores sedes proficiscebatur: adversus quem copias suas instruit Martellus, mittitque ad Eudonem, ut reconciliationem gratiæ faceret, simultatumq; memoriam patriæ Galliæ, religioniq; condonaret, nec secum cuncta in omne tempus everteret. Quibus motus Eudo clandestinum fœdus cum Franco init, fidemque dat communi saluti se non defuturum; præstititq; id re ipsa; nam cum ad Turonum urbem signa contulissent, & jam æquo pugnarent marte, Eudo cum suis castra Saracenorum diripuit, quâ clade Saraceni territi, fugam fecere; ad 375 millia barbarorum cecidere. Æmil. lib. 2. Sigebertus. Alb. Krantzus & alii. Sunt qui *Abdiramus* legunt.

Abderana, Saracenorum rex, duce Aburmane, agrum Barchinonensem, Gerundensemque devastavit. Blondus, Dec. 2. An. Dom. 827.

Abderus, unus fuit eorum qui ab equis Diomedis, Thraciæ regis interfecti & devorati sunt. Maserius in Val. Flacci Argonaut.

Abdi, vel *Abdai*, pater Cis Levitæ, 2 Chron. 29.12. Item filius Maloch, filii Azabiæ, 1 Chron.6.7. Item filius Elam, 1 Esdr.10.26. Latinè *servus*, aut *servitus*, vel *nubes abundans*.

Abdia, vel *Abdias*, Latinè *servus Domini*; vulgo *Obadiah*, pater Jesmaia, 1 Chron.27.19. Alius, Levita, præfectus operis domûs Dei, 2 Chron. 34. 12. Tertius, dispensator domus regis Ahab, 2 Reg.18.3. *Le maistre d' hostel*. Quartus, propheta σύγχρονος Amos, quem D. Hieronimus sub Ahab fuisse refert. Quintus, Episcopus quidam Babyloniæ, temporibus Apostolorum, cujus decem libri de certamine Apostolorum planè sunt suppositicii, quod pluribus argumentis evincit Vossius de Hist. 16. lib. 2. cap. 9.

Abdiel, filius Guni, è tribu Gad, 1 Chron.5.15. Latinè *servus Dei*, aut *nubes abundantiæ Dei*.

Abdimelech, Saracenorum rex, Africam invasit, è quâ per Joannem Magistrum militum fugatus est. Æmil.

Abdimonephes, Ismaëlita, locuples mercator, temporibus Heraclii, circa annum Christi 612. Magmet, seu Machumetem, Turcarum prophetam emit, qui postea viduam heri uxorem duxit. Pomp. Lætus. Vide *Abdemonaphes*.

Abditana, *Arriana*, teste Lud. Marmolio, op. Africæ apud Tunetim seu Tunesim urbem, olim urbs Episcopalis sub Archiep. Carthaginensi.

Abdon, Latinè *servus*, aut *nubes judicum*, vir Dei, Hieroboamo super altare excelsorū, filiisq; ipsius mortem interminatus est: cui interminanti manum arescere fecit: contra præceptum domini in domo pseudo-prophetæ comedit; quamobrem cum reverteretur Hierosolymam, in viâ à leone est interfectus. Hist. extat 1 Reg. 13. nomen autem viri, quod sciam, non exprimitur.

Abdon, filius Michai, vel Micha, 2 Chron. 34. qui 4 Reg. 22. *Achobor* dicitur; nomen item civitatis in tribu Aser, Jos. 21.30. quæ cum suburbanis suis, Levitis separata est. Fuit & nomen Judicis in Israële. Jud. 12.

Abdon, regulus quidam Christianus ex Corduba, Persarum urbe, oriundus; unà cum Sennâ etiam regulo, qui cùm Christianos (quos Decius Babyloniæ captivos inventos, Cordubam secum abduxerat, variisque cruciatibus ad mortem usque mulctaverat) sepeliissent, accusati apud Decium, Romam pertracti sunt: ibi cum ad aras ducti sacrificare noluissent, leonibus & ursis objecti sunt: at cum feræ membra sanctorum non attigissent, gladiis interfecti sunt. Bergomensis, lib. 8. Vincentius, lib. 11. cap. 4.

Abdua, flu. Galliæ Cisalpinæ, qui *Addua* etiam dicitur, Plin. 3. 10. nunc *Adda* Leandro.

Abeacus, Siracum rex, qui sunt pop. ad radicem Caucasi, apud Strab. lib. undecimo.

Abea, Ptolemæo Peloponnesi urbs est, ad sinum Messeniacum. Pausan. dicit olim *Iren* appellatam: Hodie *Calamata*, teste Sophiano.

Abeatæ, pop. in Achaiâ, non procul ab Aliphireis & Pyrgensibus. Plin. 4. 6.

Abed, filius Jonatha, 1 Esdr. 8. Latinè *servus* vel *operarius*.

Abedone, nomen urbis Varrino.

Abel, per א, Latinè *luctus*; locus Palæstinæ, Jud.11.Item 3 Reg. 16. Ubi Josephus *Abellane* legit.

Abela, vel *Abel*, nomen trium urbium facit D. Hieron. in locis Hebr. Unius quidem in terrâ Ammonitarum, in septimo lapide Philadelphiæ, quæ nomen retinet, hic Jepthe dimicavit. Secundæ, in duodecimo à Gaderis milliario contra Orientalem plagam. Tertiæ in Phœnice, inter Damascum & Paneadem.

Abel, per ה in principio, Latinè *vanitas*, sive *anhelitus*, aut Syriace *vapor*; filius Adami, à Caino fratre suo interfectus; falsus itaque Josephus ubi ait, σημαίνει δὲ τὸ πίνθος. quod autem illic sequitur (nimirum Antiq: Jud. lib.1. c.3.) verissimum Ἄβελος μὲν γὰρ ὁ νεώτερος δικαιοσύνης ἐπεμελεῖτο, καὶ πᾶσι τοῖς ὑπ' αὐτῷ πεφυκόσιν παρεῖναι τὸν θεὸν νομίζων, ἀρίστης προνοίας ἔτυχε. h. e. *Abel justitiam colebat, & omnibus actionibus suis Deum præsentem ratus, virtuti operam dabat*; & proinde salvator τὸν δίκαιον eum indigitat, *justum*, Matt. cap.23. & D. Joannes, 1 Ep. cap. 3. vers. 12. rationem reddens cur frater ejus eum occiderit, ait ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ πονηρὰ ἦν, τὰ δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ δίκαια. *quia opera ejus mala erant, fratris autem ejus justa*. Vide plura apud Philonem. Lib. *de Sacrif. Abelis & Caini*.

Abelardus, vel *Abaelardus*, D Bernardi σύγχρονος; scripsit opera quamplurima, in uno volumine edita operâ & studio Franciſci Amboesii.

Abelbuel, urbs in terrâ Ruben, unde Elizeus propheta. Dorotheus.

Abelfeidus, Cosmographus, Ptolemæo, (ut putatur) major & doctior; à Postello ex oriente Venetias allatus, qui ante annos 300 vixisse, & princeps Assyriæ, Syriæ, & Persidis fuisse traditur. Neander Geogr. part. 2. Lege tu *Abulpheda*.

Abelia, Indiæ locus apud Zonaram.

Abeliani vel *Abeloitæ*, hæretici in agro Hipponensi sic dicti, erant conjuges, nec tamen consuetudine conjugali utebantur, sed puerum & puellam adoptabant, qui mortuis eâdem conditione succederent, ut narrat Augustinus ad Quod-vult-Deum. Hæres. 87. Nitebantur loco Pauli, 1 Cor. 7. 9. οἱ ἔχοντες γυναῖκας ὡς μὴ ἔχοντες ὦσι. At cur sic dicti? Ab Abele, inquies. Ita Augustinus cunctanter, & ex relatu aliorum. Quod quis quæso intellexerit, quum his hæreticis non videatur quicquam fuisse commune cum Abele? Fallor, aut eo penetraverat fabula, quæ totum Orientem jam pridem pervagata est, Adamum post Abelis necem ab uxore abstinuisse per annos 130. Ita Judæi doctores. Inde autem Arabicum verbum ex *Abele* factum תאבל *theabbala* est ab uxore continere se. Giggeius תאבל אדם h. e. *Adam ab Evâ se abstinuit ob necem Abelis*. Eodem exemplo *Abelonii* dici potuêre, qui ab uxoribus se continebant. Hoc certo certius, *Punicam declinationem* huic nomini Augustinum tribuisse. Bochart.

Abelinates, Plinio Italiæ pop. qui *Protropi* cognominantur; item alii, qui *Marsi* cognomen habent: circa Apuliam utrique.

Abella, Campaniæ op. sed in vulgatis authorum exemplaribus est *Avella*. Ex Ptolemæo tamen, (qui Romanorum ferè ubiq; per Italiam sequitur vocabulorum formationes) collegerim *Abella* pronunciasse Romanos; habet enim unà cum Strabone Ἀβίλλα; alioqui scripturus erat Ἀβέλλα. Apud Virg. Æn. 7. jam inde antiqui Grammatici capite suo nomen hoc detruncârunt in hunc modum,

Et quos aspera mœnia Bellæ.

Silius autem Italicus (quem Virgilii simiam verissimè dixeris) *Abella* habet hoc versu lib. 8.

Surrentum, & pauper sulci Cerealis Abella.

De origine opidi, Just. lib. 20. *Jam Nolani, Abellani, nonne Chalcidensium coloni sunt?* Ambrosius Leo, qui de hâc suâ patriâ tres libros scripsit, tradit eam à priscis Græcis

Ἀιλλα à venti vertigine hunc tractum perflante, dictam fuisse, à posteris vero Latinis *b* insertum. *Avella* autem, ut dixi, vulgo perhibetur, unde *Avellanæ nuces* Macrobio Sat. 3. 18. *Nux*, ait, *Avellana, seu Prænestina, quæ est eadem, ex arbore est quæ corylus dicitur.* long. 38. 15. lat. 41. 5.

Abellinum, urbs episcopalis Hirpinorum, sub Archiep. Beneventano. Populi *Abellinates* Plinio dicuntur. Baptista Porta lib. 5. villæ suæ, scribit duo esse in Italiâ opida, quæ vulgò *Avello* & *Avellino* vocantur, an hoc *Abellinum, illud Abella?* Ortelius in Thes. Geogr. long. 38. 19. lat. 41. 6.

Abellio, eo quoq; inclinat animus (inquit Cl. Vossius 2. de Idol.) ut *Abellionem* non alium quam Solem, nec aliunde quam à *Belo* dictum putem. Firmat opinionem meam, quod & Pamphylii & Cretes, sic dixere. Hesych. Ἀβιλίων, ἥλιος κὸν. Παμφύλοι. Idem Ἀβίλιον, ἥλιον. Κρῆτες. Et fortasse *Apollo* ex Cretico Ἀβίλιος; nam veteres Romani *Apello*, pro *Apollo*; ut pro *homo, hemo*: pro *bonus, benus*: unde *benè*.

Abel-maim, Latinè *luctus aquarum*, civitas, quam (ut narrat historia Paralipomenon, 2 Chron. 16.) rex Asa per Benhadad Syrum expugnavit. 3 Reg. 15.

Abel-mehula, Latinè *luctus infirmitatis*, aut *luctus chori*, *vel tympani*: Sive ex Hebr. & Syro, *luctus veniæ*, nomen loci, Jud. 7. & 3 Reg. 4. Hieron. in Locis Hebr. ait vicũ esse in Aulone.

Abel-satim, Latinè *luctus spinarum*, seu *declinationum*, aut *prævaricationum*. Non procul à Jordane locus, in deserto ad Meridiem Moabitarum. Num. 33. Illic fuit 42 mansio Judæorum. dicitur & *Sitim*, sive *Setim*. Num. 25.

Abelterium, Lusitaniæ urbs Antonino inter Olysipponem & Emeritam; Simlerus legit *ab Elterio* divisim.

Aben-boen, Latinè *lapis pollicis*, aut *pollex*; vel *lapis in eis*; à filiis Ruben sic appellatus est terminus filiorum Judæ: jacet in valle contra orientem, in viâ regiâ ad Adonim; magnus est in modum clibani, & videtur esse marmor. Bridenbach. itin. 6. Hieron. in Locis Ebr. Videatur Andreas Masius in Jud. cap. 5.

Abendonia, vel *Abbendonia*, opidum in comitatu Bercheriæ, 5. mille pass. ab Oxonio distans; Sheovesham primum Saxonibus, inde *Abbandune*; dictum ab Abbatia procul dubio (inquit Camdenus) potius quam ab Abbeno Hibernico nescio quo heremitâ, ut quidam scripserunt. *Locus erat* (ut habet vetustus liber Abbendonensis) *in planitie, visu desiderabilis, pauliſper ultra villam quæ nunc vocatur Sunningwell, inter duos rivulos amœnissimos, qui locum ipsum, quasi quendam sinum, inter se concludentes, gratum cernentibus præbent spectaculum, & opportunum habitantibus subsidium. Sheovesham autem ipsa olim dicta, civitas famosa, aspectu desiderabilis, divitiis plena, agris circundata uberrimis, vernantibus pratis, diffusis campis, & gregibus lactisluis. Hic sedes regia, huc, cùm de regni præcipuis & arduis negotiis tractaretur, concursus fiebat populi.* Vulgò *Abington*. Vide Camdenum in Bercheriâ.

Aben-ezer, vel *Eben-ezer*, Latinè *lapis adjutorii*; locus in Palæstinâ, 1 Sam. 4. inter Maspha & Sen, ibidem cap. 7. ver. 12. *Corræus* vocatur hic locus à Josepho. Hîc cum castra haberent Israëlitæ, profligati à Philistæis arcam testamenti adferri voluerant, tanquam tutiores futuri, Deo presente; sed mox & ipsi cæsi, & arca capta est. Quod autem *Corræum* à Jos. vocatum hunc locum asserit author, vereor ne mendum sit. *Coreas* quidem apud Jos. invenio: De bello Jud. lib. 1. cap. 5. juxta Pellam, & Scythopolin; cæterum an locus iste sit *Aben-ezer* alii viderint.

Abenezra, insignis fuit Philosophus, Astronomus, & Theologus, qui commentaria præclara in tota biblia conscripsit. Commentarium suum in 12. prophetas minores absolvit in Urbe Rhodo, Anno Dom. 1145. mortuus anno ætatis suæ 75. Ob insignem Doctrinam & Sapientiam fuit κατ' ἐξοχὴν dictus חכם *h. e. Sapiens*. Buxtorf. Unde Mayerus in Phil. Sacrâ. *Merito audit sapientissimus Hebræorum.*

Aben-nedin, librum de Philosophis Arabibus scripsit, teste Mersennio præfat. in Apollonii Conica.

Abeona, Dea ab antiquis culta, quæ abeundi facultatem præstaret. August. lib. 4. &. 5. De Civ. Dei.

Aber, Cinæus, vel *Heber* Kenæus sive Kenites (è posteris Hobabi Mosis soceri) tentorium olim haud longe à civitate Azor in valle Sennim versus Vulturnum, 4 à Castro regio, contra Africam autem à castro Zabul, tribus milliaribus, tetenderat: ubi Jaël uxor ejus Siseram hospitio exceptum, sopitum interfecit. Brocard. Itin. 3. Jud. cap. 4.

Aberdonia, & *Aberdona*, olim *Devana*, *Aberdeen*, urbs Scotiæ episcopalis, & Emporium, & Academia, in orâ Orientali; ab Andreapoli ejus metropoli, supra 60 mill. pass. in Cæciam. long. 18. 12. lat. 58. 40.

Aberides, Deus ethnicorum, qui deinde Saturnus appellatus est; Cœli & Vestæ filius.

Abernæthum, postea Andreapolis, S. *Andrews*, urbs Scotiæ archiepiscopalis, & Academia in orientali orâ; inter Edinburgum 20, & Aberdonam supra 60 mill. pass. in Cæciam.

Abes, Latinè *ovum*, sive *cænosus*, aut *lineus*, nomen civitatis in tribu Issachar. Jos. 19.

Abessamis, Omanorum urbs in Arabiâ Felici. Plin. 6. cap. 28. aliis *Besanniſa*.

Abesan, Bethlehemita, mortuo Jephthâ, judicavit Israel septem annis; habuit 30 filios, & totidem filias, quas omnes maritis tradidit: similiter filiis omnibus uxores dedit: foras misit filias, filiorum autem uxores domum suam introduxit. Jud. 12. Latinè *pater scuti*, aut *patris scutum*, vel *arma*, aut *pater frigiditatis*. Rabbi Sol. & Chald. paraphr. hunc Abesan, Boos esse dicunt. Ibzan autem Ebræis dicitur.

Abessalom, Latinè *pater pacis*, sive *pater consummationis*, sive *pater retributionis*, aut *patris pax*, sive *patris consummatio*, sive *patris retributio*: Pater Maacha, sive Michaiah; matris Abiam. 3 Reg. 15. qui 2 Chron. 13. dicitur Uriel.

Abeste, Arachosiorum opidum apud Hermandrum fluvium. Plin. 6. 23.

Abgatha, Latinè *pater torcularis*, vel *torcular patris*, Eunuchus Ahasueri, regis Persarum. Esther. 1.

Abgarus, rex Edessenorum in Mesopotamiâ. Exemplar epistolæ, ab eo ad Christum scriptæ recitat Eusebius lib. 1. Hist. Eccl. cap. ult. *Abgari* etiam cujusdam regis orientalis meminit Jul. Capitolinus in Antonino pio, ubi Casaubonus ait familiare nomen esse regulis orientis *Abgarum*, vel ut plures Græcorum scribunt Αὐγαρον. Persidis etiam rex quidam *Abgarus* Spartiano nuncupatur in Severo. Vide *Abagarus*.

Abi, vel *Abia*, mater Ezechiæ regis. 2. Chron. 29.

Abia, filius Samuëlis. 1 Reg. 3.

Abia, sive *Abiam*, filius Roboami ex Maacha filiâ Abessalom, quartus Judæorum rex; hic pravum se, ac paternorum vestigiorum æmulum præstitit: orantibus tamen deum suis militibus vicit ipsum Jeroboam: tunc corruêre 50000 virorum fortium ex Israël, confossa à viris Judæ. Regnavit Abia tribus ferè annis. 3 Reg. 15.

Abia, filius Jeroboami, 3 Reg. 14. Alius ἐπώνυμος, octavæ classis sacerdotum, à Davide in 24 classes distributorum, ex quâ ortus est Zacharias pater Jo. Baptistæ, 1 Chron. 24. Luc. 1.

Abia, Herculis filia, Hylli nutrix, in Iram civitatem secessit, quam de suo nomine *Abiam* appellavit, ibiq; fanum ejusdem nominis condidit.

Abia, civitas maritima in Messeniâ, quæ à Saltu Porcino 20. potissimum stadiis distat. *Iram* olim nominarunt: & unum est ex 7 op. quæ Agamemnonem Achilli promisisse Homerus scripsit.

Abiasaph, Sive *Abisaph*, Latinè *pater congregans*, sive *pater consummans*, vel *finiens*; filius Coræ. 1 Chron. 6.

Abiasaris, rex maximæ Indorum partis, qui se cum regno suo Alexandri Macedonis potestati subjecit. In cujus ditione dracones prodigiosæ magnitudinis nutriebantur. Sabell. lib. 6. Enn. 4.

Abiasari, vide *Biasari*.

Abiathar, Latinè *pater excellens*, aut *pater residui*, vel *remanentis*, Sive *pater explorationis*, vel *contemplationis*, aut *pater funiculi*. filius Ahimelech sacerdotis, 1 Reg. 22. & ipse Ahimelech. Marc. 2. 26.

Abibalus, Tyriorum rex, Solomonis contemporaneus, & amicus. Joseph. lib. 1. contra Ap.

Abice, vel *Abica*, Ponti regio, circa Borysthenis ostia; Stephano *Hylea*.

Abida, Latinè *pater scientiæ*, vel *scientia patris*, filius Madai, filii Abrahæ. Gen. 25.

Abida, Cœlesyriæ opidum Ptolemæo.

Abidan, Latinè *pater judicii*, filius Gedeonis. Num. 1.

Abidenus, qui & *Abydinus*; de Chaldæorum & Assyriorum rebus scripsit. Vide Vossium de Hist. Græcis. 1. 9.

Abiel, Latinè *pater meus Deus*, filius Seror. 1 Reg. 9. pater

Ner.

Ner. 1 Reg.14. nomen item cujuſdam alterius, 1 Chron.11. qui 2 Reg.23. dicitur *Abialbon.*

Abieta, Jazygum Metanaſtarum op. Ptolemæo. *Abrieta* legunt Latini interpretes. Ortel. in Theſ. Geogr.

Abiezer, Latinè *pater adjutorii*, ſive *patris adjutorium*, vel *pater atrii*, aut *patris atrium*; fil. Manaſſæ. Jos.17. Unus ex fortibus David. 2 Reg.23. Alius item. Jud.6.

Abigabaon, Latinè *pater collis*, ſive *pater calicis*, vel *ſcyphi*, aut *pater dorſi peccati*. Vertendum ex Hebræo, *princeps Gabaon*, cujus nomen erat Jahiel, & uxor ejus Maacha. 1 Chron. 8. 29.

Abigail, Latinè *pater exultationis*, vel *patris exultatio*, nomen uxoris Nabal. 1 Reg. 25. uxor David, mortuo marito. Eſt & filia Naas, ſoror zerviæ, mater Joab. 1 Chron. 2.16. 2 Reg. 17. B. Ambroſius Epiſt. 13. *paternæ gratiæ rorem* Abigail interpretatur.

Abigas, Mauritaniæ fluvius, ex Aurifio monte prorumpens. Procopius.

Abigenſium civitatis meminit liber provinciarum in Galliâ Aquitanicâ primâ, ſed *Albigenſium* legit alius codex. *Albic* eſt Cœnali. Ortel. in Theſ. Geogr.

Abihail per ה in penultimâ, Latinè *pater fortitudinis*, aut *pater exercitus*, ſive *pater divitiarum*, aut *pater antemuralis*, vel *pater doloris*; Pater Suriel, principis Moholitarum. Num.3. Ubi corruptè legitur *Abihaiel*; uxor item Roboam, filii Solomon. 2 Chron. 11.

Abihail, per ח in penult. Latinè *pater luminis*, vel *laudis*; uxor Abiſur, filii Semei, filii Onam. 1. Chron. 2.

Abii, Populi ſunt (ut Stephano placet) Scythiæ, aut ut alii malunt, Thraciæ; Ita dicti, vel quòd Abianum amnem accolant, vel quòd in curribus degentes, lacte veſcentes, & cœlibatu viventes, vitam humanam agere non videantur. Alii *Abios* dictos putant, quòd in pace degentes, nemini vim inferant; ab α privat. & βία, violentiâ. Certe Homerus Iliade quintâ, δικαιοτάτους ἀνθρώπων eos apellat, *h.e. hominum juſtiſſimos*. Sunt quoq; qui inde *Abios* Dictos putant, quòd more vicinarum gentium, arcu non utantur. ab α priv. & βιὸς *arcus*. Vide Steph. & Bochartum, Phaleg. 3. 9.

Abila, quæ Lyſanii cognominatur, ab ejus præfide, nempe Lyſanio, ut teſtatur Euſeb. Demonſtr. 8. Cavæ Syriæ urbs eſt Ptolemæo, Polybio, & Plinio. Stephanus duas urbes habet hujus nominis in hoc tractu, unam in Phœniciâ, alteram circa Jordanem flu. Ἀβίλη quoq; Joſepho, urbs ad Jordanem, ubi locus Palmarum. Antiq. 4. 7. *Abilene* vocatur D. Lucæ. cap. 3. hodiè *Bellinas*.

Abila, vel *Abyla*, ad fretum Gaditanum, è regione montis Europæi Calpes, in Africâ mons eſt. Nomen ex Punicâ linguâ *montem altum* exponit Avienus, in oris maritimis.

Abilam vocat Gens Punicorum, mons quod altus barbaro. Siquidem *Abila* Pœnis erat עב עילאה *ab illaa*, quod *montem altum exponi* nequaquam miror, cum עבים, Jeremiæ 4. 29. Hieronimus interpretetur *ardua*. Illud huic monti apprimè convenit, qui à Dionyſio deſcribitur,

Ἠλίβατος, πυκινῇσιν καλυπτόμενος νεφέεσσι.

Itaque hæc Feſti verſio poſſet ferri, niſi alia occurreret aptior, quâ עב *ab* exponitur *ſylva*. Patet illud ex ipſo Jeremiæ loco, quem indicavimus; ubi pro עבים *abim*, Græci τὰ ἄλση, h. e. *nemora* reddunt; *Abilam* enim, (velut Græci Ἀβύλην) montem fuiſſe ſylvoſum conſtat, ex his Strabonis, lib. 17. Τὸ ὑποκείμενον ὄρος ὄνομα Ἀβύλη, πολύθηρον, καὶ μεγαλόδενδρον. Sunt qui pro *Abylâ*, tranſpoſitis literis *Alybam* ſcribunt, id eſt, עלי עבא *al aba*, eodem ſenſu. Dionyſ. Periegetes, Στηλάων Ἀλύβη κέκτηται μίλα, una ſc. ex Herculis columnis. Ἀβιλύκη Heſych. Ἀβίλυξ Suidæ.

Abilamarodachus, Joſepho; vide *Evilmerodach.*

Abilius, ſecundus Alexandrinæ Eccleſiæ Epiſcopus, Aniani ſucceſſor. Euſeb. 3. 14.

Abilius, qui ante *Aollius*, voce Græcâ, à civium congregatione vocabatur; Romuli, ex Herſiliâ Sabinâ filius; vel, ut alii volunt, Hoſtilii cujuſdam ex eâdem Herſiliâ. Plut. in Romulo.

Abiluum, Germaniæ urbs. Ptolemæus.

Abimael, filius Jechtan, nepos Heber. Gen. 10. Latinè *pater à deo*, vel *de deo*.

Abimelech, Latinè *pater regis*, ſive *regum ſummus*, Gideonis ex concubinâ filius; cum grandior factus eſſet, propinquorum, (avunculorum præſertim) ſtudio, favore, induſtriâ, & labore, Sichemitis perſuaſum eſt, ut illi principatū deferrent, dederuntque Abimelecho 70 argenti laminas è fano *Baal-berith*: hoc argento egentium, flagitioſorumq; colligit manum, & in domum patris ſui in Ephrâ ſivè Ophrâ venit, & metuens, ne ſi in vivis manerent 70 fratres, imperandi etiam dulcedine tangerentur, & illi inſidiarentur, ſi non omnes, ſaltem aliqui: eos per ſatellites, latroneſque ſuos capi juſſit omnes, deinde, (quaſi facinoris alicujus rei comperti eſſent) mortis in illos ſententiam dedit; ſicque demum in uno eodemque ſupplicii loco, ſuper uno lapide jugulari curavit, & occiſi ſunt omnes, uno excepto, Jothamo ſc. filio minimo, qui abſconditus fuit. Nefario hoc parricidio in fratres perpetrato, in urbem Sichem rediit, illorum adhuc calenti ſanguine reſperſus, viros Sichem, & univerſas familias urbis Millo congregavit, ab iis rex creatus eſt, regnavitque annis tribus. Tandem inter Regem & Populum immiſit Deus malum ſpiritum, ut mutuis ſeſe ſcelerati damnis exitiiſque conficerent. Incipiunt ergo Sichemitæ Abimelechum deteſtari, & illi inſidias ſtruere, ab illo viciſſim capitur Sichem, occiſiq; quotquot contrariæ partis erant, & urbs penitus exciſa, & quidem ita ut totum ejus locum ac ſolum ſale conſererent. Inde venit ad opidum Thebez, & dum turris (quam oppugnabat, & ad quam confugerant viri omnes ac mulieres) oſtium exurere niteretur, à fœminâ, quæ illi fragmen molæ in caput dejecit, oppreſſus eſt; ſed ne à fœminâ trucidatus diceretur, armigerum ſuum rogavit, ut gladio eum transfoderet; quod & ille perfecit. Jud. cap. 9.

Abimelech, rex Gerar qui Saram, Abrahami conjugem, in uxorem acceperat; ob quod peccatum, Joſephus cum totâ familiâ lethali morbo correptum fuiſſe refert, mortemque illi Deum in ſomnio denunciaſſe; hinc bonus ille rex, etſi Ethnicus, ad agnitionem veri Dei venit, Saram antequam ei appropinquaſſet, Abrahamo reſtituit, eumque placidè objurgatum, ſingulari munificentiâ regiis donis affecit, hoſpitium ei liberum in regno conceſſit, quâcunq; regni parte placeret. Oravit autē Deum Abrahamus, & Deus Abimelechum *ipſum* curavit, uxoremque ejus, ac ancillas, ut parerent; clauſerat enim Dominus omnem uterum in domo Abimelechi, Gen. 20. Apparet autem fuiſſe communem appellationem regum Philiſtææ gentis. Ideo in titulo, Pſalmi 34. nomen Abimelech tribuitur Achis, regi Gath, ad quem fugit David. 1 Reg. 21.

Abina, Suſianæ urbs apud Ptolemæum.

Abinadab, filius Iſai patris David. 1 Reg. 16. filius Saul, 1 Chron. 8. & præfectus Solomonis, 3 Reg.3. Latinè *pater voventis*, vel *voti*, ſive *pater principis*, vel *pater ſpontaneus.*

Abinna, nomen urbis. Suidas.

Abinoam, Pater Baraci, ducis exercitus Judæorum, Jud. 4. & 5. Latinè *pater pulchritudinis*, vel *jucunditatis*, aut *pater motionis eorum.*

Abiolica, ſex mille paſſus ab Eboroduno verſus Veſontionem diſtat; nomen hoc, ſpatium, ac ſitus, conveniunt vico hodiè vulgo *le Bullet* dicto. *Cluverius.*

Abira, Phœniciæ urbs. Lib. Notitiarum.

Abiria, pars Indiæ intra Gangem, juxta Paralenem. Lat. Interpr. Ptolomæi. Apud quem tamen *Sabiria*, Græcè Σαβιηρία dicitur.

Abiram, Latinè *pater celſitudinis* vel *electionis*, aut *pater fraudis* vel *projectionis*, primogenitus Hiel, inſtauratoris Jericho. 3 Reg.16. Item filius Eliab, frater Dathan. Num.16. Socius ſeditionis Choræ adverſus Moſen & Aaronem motæ, unà cum cæteris hiatu terræ abſorptus.

Abis, fluvius in Danubium influens, qui & *Abſus* dicitur. Althamerus.

Abiſa, Arabiæ Felicis urbs. Ptolemæus.

Abiſac, vel *Abiſhag*, Latinè *patris ignorantia*, vel *patris error*, ſive *pater apprehendens*, vel *attingens*, aut *pater multiplicans*, virgo adoleſcentula, quæ calefaciebat regem Davidem, ſenio & frigiditate confectum. 3 Reg. 1.

Abiſai, Latinè *patris munus*, vel *pater muneris*, filius Sarviæ, (ſororis Abigail) frater Joab. 1 Reg. 26.

Abiſama, civitas Arabiæ Felicis Ptolemæo.

Abiſaris, Regio Indiæ apud Strabonem, lib. 15. Ἀβισάρου χώρα. Diod. Sic. *Embiſarum*, Arrianus *Abiſaren*, Curtius

Abiasaren vocat. Verum est quòd Diodorus lib. 17. *Embisari*, & Arrianus lib. 5. *Abissaris*, itemque Qu. Curtius *Abiasaris* mentionem faciunt, & pro eodem habent. Regem vero sic vocant, non regionem.

Abisontes, pop. inter Alpinas gentes. Plin. Aliis *Ambisones*.

Abissini, *Abassini*, vel *Abyssini*, Æthiopiæ populi.

Abissue, filius Phinees, fil. Eleazer, filij Aaronis. 1 Chron. 6. filius item Bela, filii Benjamin. 1 Chron. 8.4.

Abissur, Latinè *pater muri*, aut *pater bovis*, sive *pater cantantis*, vel *pater aspicientis*, aut *pater rectitudinis*; filius Onam, filii Jerahmeel. 1 Chron. 2.

Abitacum, lacus Galliæ apud Claromontem urb. in Arvernis, qui nunc *Sorlivia* vulgo dicitur, teste Massono.

Abital, Latinè *pater roris*, mater Saphatiæ, filii David. 2 Reg. 3.

Abitinenses, Africæ populi, apud D. Augustinum contra Parmen.

Abiu, Latinè *pater ipse*, vel *pater est*, filius Aaron. Ex. 6.

Abiud, Latinè *pater laudis*, vel *confessionis*, filius Bela, filii Benjamin, 1 Chron. 8. Alius ejusdem nominis, divisor terræ Canaan, Num. 34. Tertius, filius Zorobabelis. Mat. 1. 13.

Ablacus, fluvius Danubium ingrediens. Althamerus.

Ablavius, Ægyptius, præfectus Prætorianus, An. Dom. 330. Quo anno Constantinopolis (quæ & nova Roma) dedicata est. Anno sequenti Consul factus, à Constantino cæditur. Alii *Ablatius*.

Ablavius, Gothorum historiam composuit. Jornandes de rebus Geticis lib. 4. Vide Voss. de Hist. Lat. lib. 3. p. 690.

Ableres, populi non procul à Pergamo, qui parent Mysis. Strabo.

Abliala, Albaniæ urbs Ptolemæo.

Abner, Latinè *patris lucerna*, vel *patris navale*, princeps militiæ Saul, filius Ner, patruelis Saul. 1 Reg. 14. Interficitur à Joab. 2 Reg. 3.

Abnobi, montes Germaniæ, pro locorum diversitate, varia sortiuntur nomina: in Franconiâ namq; *Stepgerwauld* vocantur; eorum pars circa Mœnum flu. *Ottenwald* appellatur; & inter Hassiam, & Franconiam *Spessart* dicuntur, Percheimero autore. Item circa Wirtembergensem ducatum, ubi Danubius oritur, *Die Baar*, Willichio, & Tscudo. testibus. Tacitus sub initio De mor. Germ. *Danubius*, inquit, *molli, & clementer edito montis Abnobæ jugo effusus*. Plin. 4. 12. De eodem amne, *ortus hic in Germaniâ, jugis montis Abnobæ, ex adverso Rauraci Galliæ opidi, multis ultra Alpes millibus*. Ἄυνοβα Ptolemæo, cujus interpretes Latinè reddiderunt *Aunobi montes*, quidam *Aunobii*; alii etiam Aunobæ, quasi pluralis numerus esset, τὰ Ἄυνοβα ὄρη. Eos decepit locutio nova & peregrina, quâ pluralis numerus jungitur singulari, ὄρη τὰ καλούμενα Ἄυνοβα. In Taciti quibusdam exemplaribus vocabulum *Abnobæ* corruptum legitur *Arnobæ*, & in aliquibus *Arbonæ*. A Marciano Capellâ *Ad Novem* dici adnotavit Rhenanus, sed corruptè, pro quo viri eruditi restituerunt *Abnovam*, ex quo haud ineptè quidam conjecerunt ipsis Germanis montis vocabulum fuisse, *dièAbenowe*, à quo Latinis, Græcisq; facta vocabula *Abnoba*, *Aunoba*, & *Abnova*: Rauraci montes sunt Ammiano. Cluverio id montium jugum est, quod ab Rheni, Arolæq; confluentibus Septentrionem versus, ad op. usque *Pforzeheim*, inter Rhenum, ac Danubii fontem, Nicrumq; sternitur. Germ. Ant. 3. 48.

Abobrica, Lusitaniæ opidum insigne, uti vocat Plin. 4. 20. propter situm nempe quem ei Mela tribuit. Lib. 3. cap. 1. ubi tamen vulgò *Adrobicum*, & lib. Mss. *Adrobricam*. Vide Vossium ad locum.

Aboccis, op. Æthiopiæ. Plin. 6. 29.

Abœocritus, dux Bœotiorum, cum mille aliis Bœotiis cœsus apud urbem Chæroneam, in quodam prælio contra Ætolos. Plut. in Arato.

Abocharana, urbs Felicis Arabiæ, sita in monte edito ad 7 passuum millia angusto colle, ut vix duo simul valeant proficisci. Ibi asservatur regius Thesaurus Sultani. Lud. Barth. in reb. Arabiæ Fel. lib. 2. cap. 8.

Abodiacum, sive ut Ptolemæo scribitur, *Abudiacum*, opidum quod hodie vulgo *Tuessen* dicitur. Vindeliciæ urbs.

Abolani, populi in Latio, Albensibus proximi. Plin. 5. 2.

Abolla, Siciliæ opidum Stephano, & Suidæ.

Abona, *Abonis*, vel *Abon*, op. & flu. Albionis. Opidum *Avington* teste Camdeno, & fluvius *Avon* nominatur. A Ventâ Silurum 9 mill. pass. ex Itiner. Anton. distans. Sed aliis est *Porshut*, pagus ad ostia *Abonis* è regione Bristolii urbis, Porro *Avon* flumen Britannicè significat, Camdeno teste.

Aboniteichos, i. e. *Aboni mœnia*, Galatiæ op. Ptolemæo. & Arriano in periplo. Petr. Bellonius & Gyllius *Boli* hodie dici scribunt; *Arcane* Theveto dicitur; in orâ maris Euxini inter Teuthraniam ad occid. & Sinopen ad ort. Lucianus in Pseudomante refert, quendam Alexandrum impostorem petiisse à principe Romano, ut commutato vocabulo, *Jonopolis* vocaretur. Stephano est πόλις μικρὰ juxta Euxinum Pontum, cujus populi dicuntur *Abonoticheitæ*. Ἀβώνα τεῖχος etiam Ptolemæo, Asiæ Tab. 1. cap. 6.

Abor, vel *Habor*, circa Mediam regio. 4 Reg. 17. ad Gozan flu. Villæ quoq; nomen esse in Mediâ scribit D. Hieronymus.

Aboraca, urbs in Sarmatiâ Asiatica, vicina mari Euxino. Strabo.

Aborigense, op. Africæ propriæ. Plin. lib. 4. cap. 5.

Aborigines, Italiæ pop. qui in Siculorum agros successerunt. Nomen eorum unde originem cœperit ostendere voluit Festus Pompeius his verbis. *Aborigines appellati sunt, quod errantes convenerint in agrum, qui nunc est populi Romani; fuit enim gens antiquissima Italiæ*. Eandem, simulq; duas alias adfert hujus vocabuli originationes Dionys. Halicarn. lib. 1. *Aborigines*, inquit, *auctores, conditoresque Romani generis, Italiæ indigenas, alii sui corporis gentem adserunt, nomenq; iis impositum esse, διὰ τὸ γνήσιος τοῖς μηδ' αὐτὸς ἀρχαῖα*, i.e. *quod posteris suis originis ab se fuerint auctores. Alii malunt errones quosdam incertis vagantes sedibus, & è multis regionibus convenas, forte fortunâ in iis locis junxisse inter se copias &c. Hi torquent vocabulum ad conditionem hominum istorum.* Ἀβιρίγινας λέγοντες, ὡς τι πλανήτας. i. e. *quasi ab erroribus vocantes Aberrigines*. Primam etymologiam Virgil. innuere videtur Æneid. 7. in his.

Quin etiam veterum effigies ex ordine avorum
Antiqua ex cedro, Italusq; paterq; Sabinus
Saturnusq; senex, Janique bifrontis imago
Vestibulo adstabant, aliique ab origine Reges.

Ubi Servius *Ab origine reges* pro *Aboriginum reges*, sed est metro prohibitus. Tertiam originationem tradit idem Dionysius aliquanto post, his verbis; κληθῆναι δ' ὕστερον Ἀβοριγῖνας ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς ὄρεσιν ἀτελείας. Quam etiam Virg. firmare videtur. Æn. 8. ubi de Saturno,

Is genus indocile, ac dispersum montibus altis
Composuit, legesque dedit. ——

Græce Αὐτόχθονας dicas. Vide Suidam in *Aborigines*, & Porti notas ad locum.

Aborras, Straboni, lib. 16. *Chaboras* autem Ptolemæo, Mesopotamiæ flu. Anthemisiam urbem præterfluens, non procul ab Euphrate. *Abera* est apud Zosimum, & Marcellinum. Βάρρας, *Burrhas* est Æliano. 12. de Anim. cap. 30. *Xaboreftoram*, vocat, (nescio quo auctore) Pomp. Lætus. *Giulap* nominari in tabulis Geographicis videtur. *Hormiz* autem possit nominari ex Onuphrio in vitâ Jul. 3. Pont.

Abos, mons Armeniæ majoris Ptolemæo, Latini *Abas* dicunt.

Abotis, civitas Ægypti Strephano & Suidæ.

Abotriti, qui vulgò *Predenecentri*, pop. contermini Bulgaris, Daciam, Danubio adjacentem incolunt. Sic monachus Anonymus in Francorum Annal. *Arborichas* hos interpretis vitio vocari apud Procopium contendit Hadr. Junius.

Abraam, Episcopus quidam, qui toto sui episcopatus tempore, nec panem, nec aquâ, nec lecto, nec igne usus est, neq; leguminum ullum genus, neq; cocta olera gustavit; lactucis, cichoreis, apiis, aliisq; crudis perpetuo contentus; hospitalitate tamen frugali erga omnes usus, lautis epulis, ac portionibus vini; alios sumere semper exhortans, ipse interim nihil prorsus gustans.

ABRACADABRA, de quo nomine interpretando Wendelinus & Scaliger, forsan etiam Salmasius, & Kircherus frustra laborarunt. An Deum hoc nomine appellari juvat? Aut hoc chartæ inscripto vim suam exercere oportet? Tamen valet ad curandum morbum Hemitritæum, si credas Sereno Sammonico: audi Baronium (ad annum 120. num. 13. Habes de his egregium exemplum, apud Q. Serenum Sammonicum, antiquum medicum & Basilidis (Hæretici)

tici) ut apparet, ſectatorem, qui præcepta medica carmine ſcripſit Heroico, & ad curandum morbum Hemitritæum his characteribus conficiendum curavit amuletum, ad collum ægrotantis appendendum, continens ABRACA, junctis aliis elementis, quidpiam portentoſum ipſo ſonitu reboantibus. Verſus poetæ hi ſunt ſubſequentes.

Inſcribes chartæ quod dicitur ABRACADABRA
Sæpius, & ſubter repetes, ſed detrahe ſummam,
Et magis atq; magis deſint elementa figuris,
Singula quæ ſemper rapies, & cætera figes,
Donec in anguſtum redigatur littera conum.
His lino nexis collum redimire memento.
Talia languentis conducent vincula collo,
Lethaleſq; abigent (miranda potentia) morbos.

Figura talis eſto.

ABRACADABRA
ABRACADABR
ABRACADAB
ABRACADA
ABRACAD
ABRACA
ABRAC
ABRA
ABR
AB
A

Abraces, dux copiarum Artaxerxis. Xenophon. lib. 1. Cyropæd.

Abradaras, rex Suſorum fuit, & maritus Pantheæ nobiliſſimæ matronæ, quam cum à Cyro captam, caſtè & liberaliter haberi præter ſpem intellexiſſet, ad eam accedens quæſivit, quid ſibi illa faciendum cenſeret, quo pro tanti principis beneficio gratiam aliquam referret: cui cum illa reſpondiſſet, ut eniteretur ſe tanto regi quàm ſimillimum præſtare, ſtatim in aciem profectus, ſtrenue pugnans occubuit: cujus corpus ad ſe delatum cum Panthea aſpexiſſet, acinace ſeipſam confodit, capite ſuper viri pectus recumbens, ut è jugulo profluens ſanguis, mariti vulneribus infunderetur. Xenoph. in Cyropæd.

Abragana, Serica urbs apud Ptolemæum.

Abraham, Lat. *pater multitudinis*, Patriarcha, filius Tharæ; *Abram, h. e.* pater excelſus, prius dictus. Natus eſt poſt diluvium annis ducentis nonaginta duobus; ante Moſen quadringentis viginti quinq; : mortuus eſt ætatis anno centeſimo ſeptuageſimo quinto, eumq; Iſaacus, & Iſmael filii, ſepeliverunt in duplici cavernâ agri, quem ab Ephrone Hettæo vivus redemerat. Gen. 25.9. *pater fidelium* vulgò dicitur & *amicus dei*. 2 Chron. 20. 7. Eſaiæ 41. 8. & Jacobi 2.23. Siracides, Eccleſ. 44.19. Ἀβραὰμ, μέγας πατὴρ πλήθους Ἐθνῶν, ὃς οὐχ ἐυρέθη ὅμοιος ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, &c. Vide plura de Abrahamo apud Philonem, Joſephum, & Suidam. Fuit autem nomen Abrahæ, ut Euſeb. lib. 9. Præp. Evang. teſtatur, etiam apud Ethnicos celebratum. Nam & Hecatæus librum de Abrahamo nominatim ſcripſit; (quod ipſum ſignatur à Flavio Joſepho, lib. 1. Ant. cap. 7. ubi ſic ſcribit, Ἑκαταῖος βιβλίον περὶ αὐτοῦ (Abrahamo ſc.) συνέταξάμενος κατέλιπε. Et Alexander Polyhiſtor, Abrahamum natum ait decimâ poſt inundationem generatione, in Camarine Babyloniæ urbe, quem alii *Urien* vocant, quod Græcè Χαλδαιόπολιν ſonat, (quod me non intelligere profiteor) inventorem apud illos Aſtrologiæ, juſtitiâ & pietate tantâ, ut numini gratiſſimus, juſſus ſit ab eo in Phœniciam migrare: quam gentem rationem ſiderum, aliaſq; magnas, & præſtantes artes docuit. Ita facillime regi eorum conciliatus eſt. Nic. Damaſcenus libro Hiſtoriarum 4, Damaſci Abrahamum regnaſſe ſcribit profectum ex Chaldæâ cum exercitu. Hinc in Chananæam veniſſe, quæ & poſtea Judæa dicta eſt, magnamq; ſui ac diuturnam apud Damaſcenos reliquiſſe memoriam, villamq; ibi oſtendi, quam Abrahami domum nuncupent. Cumq; Chananæa fame premeretur, in Ægyptum abiiſſe, congreſſumq; cum Ægyptiis ſacerdotibus, multum eis profuiſſe, & ad rerum cognitionem, & ad pietatem, rationemq; morum & vitæ. Alexander Heliopolin veniſſe eum perhibet, nec profeſſum ſe Aſtrologiæ inventorem, ſed à majoribus ſuis jam inde ab Enocho, traditam ſibi per manus. Divinæ Philoſophiæ, Mathematicorum, & Cœmiteriorum inventor quoq; dicitur. Polyd. Virgil. De Invent. Rerum lib. 5. cap. 6.

Abraham, vel *Ibrahim*, Baſſa, Ottomanni poſtremi noſtrâ memoriâ Turcarum Imperatoris filius: cum repudiatâ matre, in Perſiam ad Sultanum concedens, bellum adverſus patrem geſſit, quo per patris inſidias ſedato, dum ſe revocato filio imperii totius habenas traditurum affirmat, dumq; patris præcepto filius ad ejus genua devolutus veniam petit, à duobus Janizariis, fortiſſimo arcûs nervo ad collum devoluto, miſere ſuffocatus eſt. Hiſt. Turcica.

Abraham, rex Æthiopiæ, pro deo cultus ab Æthiopibus, ob revelationes quas habuit, inter quas & hæc recenſetur, quòd monitus ſit à Deo, ut ſi velit ſuis hæredibus firmum & tranquillum relinquere imperium, filios omnes, uno natu majore excepto, monti includat, quaſi cuſtodiâ aſſeruatos, nec quenquam inde elabi patiatur, niſi quem in ſucceſſorem eligeret; quam conſuetudinem etiam poſteri & ſucceſſores obſervarunt. Alvarez.

Abraham, Eremita Ægyptius, grandem (jam defeſſis ætate parentibus) hæreditatem mox habiturus, non expectavit; ſed ut nudus diſcedens, in ſolitudine ſibi cellam conſtituit: deinde illis vitâ defunctis, cum ad capiendum tantarum opum patrimonium vocaretur, tanti illud fecit, ut pedem loco non efferret: porro per procuratorem ita egit, ne quid ſibi reliquum foret ſed rebus divenditis, pecuniæ omnis pauperibus, viduiſq; & pupillis divideretur: illi nihil omnino ſupellectilis erat præter catinum, veſtemq; cilicinam, & ruſticum ſagum. Marullus. 1. 8. Sabellicus 8. 5.

Abrahamus, Marocci rex, pugnâ victus à ſeditioſo quodam Elmahelo, & urbe excluſus, cum nullam ſalutis, & regni recuperandi ſpem ſupereſſe videret, uxorem chariſſimam à tergo vehens, equum ex altiſſimâ rupe præcipitem egit. Leo Africanus. lib. 2. cap. 45.

Abrahamus, Avarorum princeps. Avent. lib. 4.

Abranitis, vide *Auranitis*.

Abravannus, in Ptolemæo promontorii nomen eſt in Britanniæ Novantibus; voce conflata ex duabus, ut rectè docet Camdenus, nempe *Aber* & *Ruan*; itaq; *Abravannus* eſt oſtium amnis *Ruan*, vel *Rian*, qui ibi loci exit in mare: *Abar* enim unde Gallis *Haure* vernacula vox, eſt oſtium fluminis. Neq; hoc ſolum, ſed & amnium confluentes apud Britannos eâdem voce apellantur. Id nos docet Cambrenſis ſcriptor, qui floruit ante annos prope quingentos, Sylveſter Giraldus. Illius verba ſic ſe habent, Itinerarii Cambriæ lib. 2. cap. 1. *Aber linguâ Britannicâ dicitur locus omnis, ubi fluvius influvium cadit:* & in deſcriptione Cambriæ lib. 5. *Aber Britannicè dicitur locus omnis ubi aqua in aquam cadit.*

Abraxas, unus ex Deis, qui ab Hæreticis inducti ſunt barbaris & inconditis nominibus, quem Baſilides pro numine ſummo coluit, nomine prorſus fictitio; ſed quod literis contineret numerum dierum, quos annus habet abſolutus.

α.	1.	unde & B. Hieronymi ſuſpicio erat, Ἀβραξας
β.	2.	eſſe non alium quam Perſarum Mithram, hoc
ρ.	100.	eſt, Solem, qui annuo curſu hoc ſpacium confi-
α.	1.	cit. De Baſilidis autem hoc numine, ſive eo
ξ.	60.	Dæmoniorum principem, ſive ſolem, ſive u-
ς.	5.	trumq; ſignificavit, vide Irineum lib. 1. cap. 23.
365.		Tertull. De Preſcript. cap. 46. Epiphan. Hæ- reſ. 24. Hieron. adverſus Luciferium, & lib. 1.

in Amos. Item Auguſtinum, Theodoretum & Damaſcenum, in iis quæ de hæreticis tradiderunt.

Abrelia, Ἀβρηλία, Regionis cujuſdam nomen Phavorino. *Abreta*, ſic olim dicta eſt Myſia. Plin.

Abrettane, & *Abretine*, vel *Abrettene*, χώρα ἡ λεγομένη Μυσία, ἀπὸ Ἀβρητίας νύμφης. Phavorinus. Inde *Abretanus* Jupiter, Myſius Deus, ab Abretâ, quæ eſt Myſia, ſic vocatus: cujus ſacerdos fuit Cleon, latro prius inſignis, deinde Antonii, poſteà Auguſti militiæ præfectus.

Abri, gens Talantiorum ad Adriam, vicina Chelidoniis. Steph. ex Hecatæo.

Abricium, vide *Abritum*.

Abrieta, vide *Abieta*.

Abrinatæ, populi Pontici Stephano Byzantino.

Abrinca, amnis nomen, qui vulgari nunc vocabulo *Abe* dicitur, medio fermè ſitu inter Antennacum, & Bonnam

apud Sinciacum opidum Rheno miſcetur. long. 18. 50. lat. 49. 35.

Abrincatui, Galliæ Lugdunenſis populi Plinio, & Ἀβρυγκάτοι quòq; Ptolemæo. *Abrinca* urbs, Armorica eſt in lib. Notit. *Auranches* hodie Scaligero, & Vineto in Auſonium.

Abritum, Mœſiæ alicubi locus, ubi Decius imperator occubuit. Pomp. Lætus. *Abricium* Thraciæ locum vocat Chronicon Alexand.

Abroditi vide *Arborichæ*.

Abrocomas, vel *Abrocomes* (utroq; enim modo legitur Ἀβροκόμας Suidæ, Ἀβροκόμης Herodoto) Darii fil. fuit, atq; unus ex præcipuis Perſarum Satrapis, qui unà cum Xerxe in expeditionem profectus, à Lacedæmoniis cæſus eſt ad Thermopylas.

Abrodiætus, cognomen Parrhaſii, pictoris nobiliſſimi: Latinè *delicate vivens*, & *elegans*. Æl. lib. 9. Hiſt. Var. cap. 11. refert eum purpureâ veſte uſum fuiſſe, caput aureâ coronâ redimire ſolitum, ſcipionem geſtare aureis claviculis circundatum, calceorumq; anſas ligulis aureis obſtringere, ut non immeritò ſe ἀβροδίαιτον cognominaret. Vide *Parrhaſius*.

Abroleva, locus circa Thraciam videtur. Miſcell. Hiſt. 23.

Abron, Athenienſis, de ſacrificiis, & feſtis veterum Græcorum ſcripſit. Steph. Βάτη, δῆμος Αἰγηίδ. φυλῆς ἦσαν ἦν Ἄβρων ὁ Καλλίᾳ ἐξηγητὴς, περὶ ἑορτῶν, καὶ θυσιῶν γεγραφώς. Scripſit & Περὶ Παρωνύμων: cujus operis idem meminit in *Argos*, *Athenæ*, & alibi ſæpius. Alius fuit *Abron* Phryx aut Rhodius Grammaticus, Tryphonis diſcipulus, qui Romæ Rhetoricam docuit, ſervis parentibus procreatus, ut ex Hermippo tradit Suidas. Alius quoque *Abro* Lycurgi fil. de quo Plut. in X. Orat. Alius item *Abro* Dexippi hoſpes apud eundem in Eroticis.

Abron, Argivus quidam vitæ perditiſſimæ, ſolutiſſimæ, luxurioſiſſimæ; unde Proverb. *Abronis vita*, apud Eraſmum ex Zenodoto. Eſt & *Abro* quidam de quo Plin. 35. 10. *Mirantur*, inquit, *Abronem Samii*, inter opera Apellis numeratur.

Abronicus, nobilis Athenienſis fuit, Lyſiclis fil. cujus fideli, ſtrenuâq; operâ uſus eſt Themiſtocles in bello Perſico, & in legatione apud Lacedæmonios. Herod. lib. 8. Thucyd. lib. 1.

Abrotonum, nomen proprium meretricis. Lucian. in Dialog.

Abrotonum, Themiſtoclis Mater. Plut. in Them. Æliano *Abrotonus* vocatur. Locus eſt Var. Hiſt. 12. 43. ἐκαλεῖτο ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἀβρότονον.

Abrotonum, Africæ urbs ad mare mediterraneum, Straboni & Plinio circa Syrtim. Stephanus ex Ephoro ait eandem eſſe cum Neapoli. At in Strabone Neapolis eſt Leptis; ruſus in Melâ & Plinio, Neapolis, Abrotonum, & Leptis, ſunt 3 urbes diverſæ. Abrotonum herba, eſt notiſſima, quæ Arabicè vocatur קיטוף *Caisum*; an ex eâ nomen traxerit Abrotonũ urbs, quærant peritiores. Ego (inquit Bochartus) *Abrotonum* pro *Abaritano* op. dici ſuſpicor, quod ex *Abara* factum ſit, ut ex *Membreſâ*, *Membreſitanum*, ex *Maxula*, *Maxulitanum*, &c. nempe *Abara* עברא i. e. trajectus, aut vadum, dici potuit, propter vada ad vicinum lacum. Strab. lib. 17. εἶτ' ἄλλη λίμνη πολὺ ἐλάττων, ἡ μὲν ταύτην Ἀβρότονον πόλις. Sic in provinciâ conſulari alia fuit *Abara*, Carthagini propior, à quâ, in Africæ notitiâ, denominatur *Felix Abaritanus*, qui cum aliis Epiſcopis in exilium miſſus eſt, anno ſexto regis Hunerici. Indidem *Abaritana arundo*, de quâ Plin. 16. 36. *Aucupatoria arundo à Panormo laudatiſſima*, *piſcatoria Abaritana*, *ex Africâ*. Unde colligas etiam illam Abaram aquas habuiſſe vicinas. Sed & voce compoſita עבר עדר *Abar-eder*, vel *Abaradira*, i. e. *trajectus gregis* dicta eſt Byzacenæ urbs; unde in Notitiâ, *Præfectianus Abaradirenſis*; & prope Jordanem בעיתברא *Bethabara*, i. e. *domus trajectus* dicebatur locus in quo Johannes baptizabat. Johan. 1. 28.

Abrupalis, populi Romani ſocius, à Perſeo Macedonum rege expulſus. Liv. Lib. 2. Dec. 5.

Abrus, Sapæorum in Thraciâ urbs Pauſaniæ in Achaicis, niſi mendoſus ſit locus; de quo vide Fulvium Urſinum ad fragm. Appiani.

Abruſi, vide *Prægutii*.

Abſalom, Latine *pater pacis*, *conſummationis*, vel *retributionis*, ſive *patris pax*, *conſummatio*, vel *retributio*; filius Davidis ex Maachâ, fili Talmai regis Geſhur, Iſraelitarum ſui temporis formoſiſſimus: fratres ſuos, filios regios, ad convivium invitat, fratremque Amnonem, propter ſtupratam ſororem ſuam incautum inter vina obtruncat; hinc majora auſus, patrem & regno, & vitâ ſpoliare conatur: prælio autem cum paternis ducibus commiſſo, terga dare compellitur, ramiſq; quercûs cæſarie involutus, & capite adhærens, tribus haſtilibus à Joabo percutitur. Corpus ejus in foveam projectum, lapidibus ſuperinjectis tegitur; carenſque liberis nullam ſui reliquit memoriam, præter columnam à ſuo nomine dictam, quam ſibi vivens in agro ipſe erexerat. 2 Sam. 18. Fuit etiam *Abſalom* pater Mattathiæ & Jonathan. Macch. 1.

Abſander, decimus nonus Athenienſium rex, regnavit annis decem.

Abſarus, amnis Iberiæ, ſeu Armeniæ minoris, in Pontum defluens, qui cum Pariedris montibus Armeniam claudit. Ptolemæo *Apſorrhus*, aliis *Apſarum* & *Apſarus*. Caſtelli quoq; nomen eſt. Plin. 6. 4.

Abſephus, fluvius Aſiæ apud Lampſacum, op. perfluens, ex quo Priapus fuit obſcœnitate virilium cognitus.

Abſilæ, vide *Apſilæ*.

Abſimarus, Tiberius 67 Romanorum Imperator, anno Chriſti 690. Regnavit annis ſeptem. Æmil. lib. 2.

Abſinthii populi, (teſte Herodoto lib. 6.) juxta Pontum habitant, ubi mons ejuſdem nominis habetur. vide *Apſynthus*.

Abſith, Europæ circa Dardaniam locus eſt; Niceph. Call. 18 38.

Abſitris, amnis per Siſiclaſſos populos fluens. Plin. 6. 26.

Abſoris, op. in inſulâ Minervæ, conditum à Colchis, qui cum Abſyrto Medeæ fratre miſſi fuerunt ab Æetâ illius patre, ad perſequendam Medeam, quæ cum Jaſone profugerat. Ibi cum ſerpentium multitudini reſiſtere non poſſent, Medea ab iis rogata, lectas eas in tumulum fratris ibi mortui conjecit, quæ adhuc ibi permanent, ſi quæ autem extra tumulum exit, debitum naturæ perſolvit. Hyginus in fabulis.

Abſorus, & *Abſyrtis* apud Melam, maris Illyrici duæ inſulæ ſunt. *Abſyrtides* plurali numero Straboni, & Orpheo in Argonaut. At hic eas in mari infructuoſo deſcribit, Euxino nempe Ponto. Apud Apollodorum ſunt circa Rhodani oſtia.

Abſus, Palæſtinæ fluvius Vibio Sequeſtri.

Abſynthus, urbs Thraciæ, cujus incolæ *Abſynthii*, vide *Apſynthus*, & *Ænum*.

Abſyrtes, vel *Abſyrtus*, Colchorum flu. in Adriaticum mare ſe exonerans, ab *Abſyrto*, à Medeâ ibidem interempto, ſic appellatus. Lucan. lib. 3.

Colchis, & Adriacas ſpumans Abſyrtos in undas.

Tolle comma, & ſcribe *Abſyrtis* quomodo id nomen ſcribitur apud Plin. 3. 26. Strabonem quoq; & Steph. Hæc enim *Abſyrtis*, *Colchis*, i.e. *Colchica* vocatur, quia Medea, & frater ejus Abſyrtus (ibi laceratus) ex Colchis erant. Grotius.

Abſyrtides, Inſulæ in Adriatico mari, vel juxta Iſtrum, à fratre Medeæ, ibi interfecto, nomine Abſyrto, ſic appellatæ. Strabo lib. 17. Παρ' ὅλην (inquit) ἣν εἶπον παραλίαν, νῆσοί εἰσι Μηδείας λίγδαι διαφθαρμὸν τὸν ἀδελφὸν Ἄψυρτον διώκοντα αὐτήν. Vide Steph. in Ἀψυρτίδες νῆσοι, Melam. 2. 7. Plin. 3. 26.

Abſyrtium, Inſula maris Adriatici Plin. 3. 26.

Abſyrtus, Æetæ, regis Colchorum, & Hypſeæ filius, alio nomine Ægialeus dictus, quem ſoror ejus Medea cum Jaſone diſcedens, membratim diſcerpſit, circumquaq; dijecit, ut ſequentem ſe patrem incolligendis oſſibus occupatum moraretur, ne eam in fugâ retraheret, unde locus ille dictus eſt *Tomos*, i. e. *diſſectio*, & fluvius juxta quem, id fecit *Abſyrtus* vocatus. Sunt tamen qui *Abſyrtum* non ex eâdem matre cum Medeâ, ſed ex Idyiâ, Oceani filiâ natum tradunt. Alii non à ſorore diſcerptum volunt, ſed per Iſtrum flu. cum fugientibus in Illyriam perveniſſe. Fuit inſuper *Abſyrtus*, (teſte Suidâ) Nicomedienſis miles quidam, qui cùm ſub Conſtantino ad Iſtrum militaret, librum utiliſſimum ſcripſit de medicandis equis, & de curâ animalium.

Abucini portus, in Galliâ Lugdunenſi, vel Sequanorum, ut habet liber provinciarum.

Abudiacum, op. olim geminum Vindeliciæ, (nunc pagus in Bavariâ) unus inter Ratisbonam & Abuſinam, *Aback* vulgo. Alter apud Roſenhemium op. *Happing*, in Norici finibus. Sunt qui *Fueſſen* interpretantur, h.e. Fauciacum op. Sueciæ

in

in Comit. Tyrolenſ. confinio. Sed ſitus repugnat. long. 34. 14. lat. 48. 54.

Abula, urbs Hiſpaniæ. Ptol. Hodie *Avila*. long. 16. lat. 41. 10.

Abulites, Perſa, Suſæ præfectus, civitatem & regionem adjacentem Alexandro tradidit, qui Satrapiam regionis eidem Abuliti reſtituit. Q. Curtius. 5. 2.

Abumalach, Saracenorum, & Hiſp. rex, cum Carolo M. fœdus iniit.

Abundantius, Conſul Romanus, an. Chriſti 393. ab Eutropio accuſatus in exilium pellitur ab Arcadio, anno 406.

Abundius, martyr in Hiſp. urbe Hiſpali, ſub Maximiniano Imperatore, die 10. Decemb.

Abupus, vel potius *Abus*, Britanniæ fluvius magnus, qui Bedæ *Humber* dicitur.

Abus, fluvius Epiri, in finibus Apolloniatum.

Abus, vel *Abas*, mons Armeniæ majoris. Vide *Aba*.

Abuſiacum, ſive ut alii codices habent, *Abuſacum* & *Abuzacum*, vulgò *Fueſſen*, op. Rhætiæ, ad Lycum flu. intra montium Anguſtias ſitum, quod propterea *Fauces*, (unde *Faucenſe* Cœnobium) etiam Latinè dicitur, à Campidonâ 3. leuc. in Eurum, in viâ quæ ad Tridentum ducit, occurrens. long. 32. 50. lat. 47. 28.

Abuſina, Antonino, & Lib. Notit. op. Vindeliciæ in Bavariâ; *Abenſperge* Aventino dicitur. long. 34. 5. lat. 48. 44.

Abydon, *onis*, regio Macedoniæ, Steph. & Suid.

Abydos, vel *Abydus*; urbs Aſiæ à Mileſiis condita, Gyge Lydorum rege permittente, qui totius Troadis imperium habuit: cui ſeſtos in Europâ opponitur, anguſto intercedente maris, à caſu virginis Helleſponto nuncupato. Muſæus:

Σηςὸς ὧν ἡ Ἄβυδος ἐναντίον, ἐγγύθι πόντου,
Τείχεα δίπτ πόλιος. Ovid. Triſt. 1.

Quaq; per anguſtas malè veſtæ virginis undas
Seſton Abydenâ ſeparat unda freto.

Id cum Aſiam ab Europâ dividat, Xerxes ponte conjunxit. Sidon. Apollinaris.

——— *Nec tantæ Seſton junctura Abydo*
Xerxes claſſis erat, tumidas cum ſterneret undas,
Et pontum ſub ponte daret. Lucan. lib. 2.
Tales fama canit tumidum ſuper æquora Xerxem
Conſtruxiſſe vias, multum cum pontibus auſus,
Europamq; Aſiæ, Seſtonq; admovit Abydo,
Inceſſitq; fretum rapidi ſuper Helleſponti. Idem lib. 6.
Tot potuere manus adjungere Seſton Abydo,
Ingeſtoque ſolo Pinyæum elidere pontum.

Abydos gemina Valerio Flacco dicitur, Argonaut. lib. 1. Appropinquantibus enim apparet gemina, propter ſeſti vicinitatem.

——— *Dirimiq; procul non æquore viſa*
Cœperat à geminâ diſcedere Seſtos Abydo.

Dicitur autem hæc *Abydos*, & hoc *Abydon*. Inter alia autem celebris fuit ſapore oſtreorum. Ennius in Hedypatheticis, ſive Hedyphageticis;

Mures ſunt Æni, aſt oſtrea plurima Abydi.

Quod pari verborum numero expreſſum ex illo Archeſtrati apud Athen. lib. 3. cap. 13.

Τὸς μῦς Αἶνος ἔχει μεγάλους, ὄστρεα δ' Ἄβυδος.

Catullus in Priapeio. *Helleſpontia ora cæteris oſtreoſior oris.* Virg. Georg. 1. *Pontus, & oſtriferi fauces tententur Abydi.* Populi *Abydeni*; qui cum à Macedonum rege tam arctâ obſidione coangustarentur, ut nulla liberandæ obſidionis ſpes ſupereſſet, multitudinem tanta invaſit rabies, ut ſe, ſuaſq; uxores & liberos, ferro, flammis, & omni genere mortis crudeliſſimè interficerent, ne in hoſtis poteſtatem venirent; quam hiſtoriam imprimis memorabilem faſtiſſimè narrat Livius Decad. 4. lib. 1. Ἄβυδηνὰ ἐπιφορήματα, dicuntur futilia, ac nullo prorſus pretio digna. Steph. & Suid. quòd Abydeni molles & effœminati haberentur: & quibus olim is mos fuerat, ſi quem civem, aut hoſpitem acciperent convivio, præterea in ſacris & ſolennibus epulis, ut poſt unguentum, & coronas, infantes à nutricibus inducerentur, circumferrenturq; ſuaviandi. Obſtrepentibus igitur nutriculis, & aliis, inconditis clamoribus, minus ſuave & gratum reddebant convivium. Hoc etiam nomine male audiebant Abydeni, quod inſignes calumniarum artifices eſſent, eoq; ſibi nomine placerent, atq; hâc de cauſâ non tutum eſſet omnibus illic verſari. Hinc natum proverbium. Μὴ ἐκπὸ τὰν Ἄβυδον. h. e, *ne temere Abydum* (*naviges* intellige) quo admoneris, ne quod grave periculum ſuſcipias, ſine cauſâ idonea. Ἀβυδοκόμαι, *Abydocomæ*, Heſychio dicuntur Sycophantæ, à verbo κομᾶν, quod eſt efferri, & parum modeſtè ſe gerere. Eſt item Abydus Ægypti op. hodie *Abutich* teſtibus Caſtaldo & Moletio, inter Ptolemaidem ad arctos 29, & Dioſpolim ad merid. 28, millia paſſ. à Memphi 250, in Auſtrum, Syenen verſus. Ibi Memnonis regia, & templũ Oſiridis. Eſt etiam Japygiæ civitas in Italiâ. *Steph.* Vide Paræum ad Muſæum. 16. long. 53. 50. lat. 42. 10.

Abyla, mons excelſus Mauritaniæ, Calpæ monti, qui in Hiſpaniâ eſt, oppoſitus; quos ambos Herculis columnas dicunt, olim perpetuo jugo conjunctos, ſed ab Hercule ſeparatos: & ſic intromiſſum terris mare, quod hodiè Mediterraneum vocatur. In his Hercules columnas fixiſſe dicitur, cum boves Geryonis veſtigaret, perinde ac ultima ibidem eſſet orbis meta. Dionyſius in Perieg.

Ἀλλ ἤτοι τυμάτη μὲν ἀγαυὸν δέμας ἰβήρδν,
Γείτων Ὠκεανοῖο πρὸς ἑσπέρα, ἐκ δὲ οἱ ἄκρη
Στηλαίη Ἀλύβη κέκριται μία, τῆς δ' ὑπένερθε
Ταρήιος χαράσσετα. ———

Ubi multa Euſtathius; & notandum eſt *Alybam* dici à Græcis, & non *Abylam*, idque forte per Metathefin. vulgo *Almina*. vide *Abila*. long. 15. 10. lat. 35. 40.

Abyla, Syriæ op. juxta quod ſitæ ſunt Arca, Ampeloeſſa Gabe. Plin. 5. 18. vide *Abila*. long. 68. 45. lat. 33. 20.

Abylli, populi juxta Nilum, Troglodytis vicini. Steph.

Abylon, vel *Abydon*, Ægypti urbs, Athen. lib. 13. ubi ſpinæ ſemper florentes proveniunt.

Abyſſi, gens Libyca Phavorino.

Abyſtrum, Magnæ Græciæ urbs apud Ptolomæum, quam hodiè *Urſimaro* vocari ſcribit Barrius in ſuâ Calabriâ.

Abziritanum, Africæ opidum. Plin. 4. 4.

Abzoa, pop. ad oceanum Scythicum. Plin. 6. 13.

A C.

Aca, civitas Phœnicum, quæ poſtea Ptolemais dicta eſt Straboni. Plinio autem dicitur *Ace*, quæ quondam Colonia fuit Claudii Cæſaris. Vide Ptolemais.

Acabe, mons in finibus Ægypti ad ſinum Arabicum. Ptol.

Acabe, fons. Ptolemæus: Τὸ Ζυχάβαρι, ἀφ' ὃ ῥεῖ ὁ Κύπρος ποταμὸς, ἡ ἡ Ἀκαβὴ πηγή. *Acabe*, ἈΠΥ, id eſt, *extrema*. Situs enim eſt fons in Africæ extremis, propè fines Cyrenaicæ. Tabulæ Prolemæi pe eram habent *Chuzambari*, & *Cabe*, pro *Zuchabari*, & *Acabe*. Bochart.

Acabene, Meſopotamiæ regio, Ptol. *Acad*, Hebræis dici ex D. Hieronymo ait Montanus. Hieronymus ab Hebræis, pro *Niſibi* haberi ſcribit.

Acabis, villa in Cyrenaicâ regione. Ptol.

Acallis, nympha, quæ ab *Apolline* compreſſa, in Cretâ filios edidit, Phylacidem, & Philandrum, Pauſan. & Apollon. in Argon. Alia fuit ejuſdem nominis Minois filia, de quâ Pauſan. in Arcad.

Acaceſium, urbs Arcadiæ, ab Acaco Lycaonis filiâ dicta, Steph. à quo etiam *Acaceſius* Mercurius cognominatus eſt, qui eum educavit. Pauſan. in Arcad.

Acacius, Alexandrinus, dux belli ſub Adriano, propter confeſſionem Chriſti de nuce arbore ſuſpenſus eſt. Hiſt. Tripart. 5. 11. Alius etiam hoc nomine martyr, ſub Decio Imperatore.

Acacius, Epiſcopus Cæſareæ in Paleſtinâ, Arrianis favit in Synodo Seleucianâ & Conſtantinopolitanâ. Hiſt. Trip. 5. 34, 35, 36.

Acacius, Patriarcha Conſtantinopolitanus, vir imprimis pius, & Leoni Imperatori gratiſſimus. Suid. Item Rhetor inſignis qui Libanii & Juliani temporibus floruit. Idem.

Acacius, Epiſcopus quidam, Eccleſiæ ſupellectilem argenteam, aureamque divendit; & milites Perſas fame prope enectos, non tantum refecit, ſuſtentavitque, ſed redemptos ad regem ſuum remiſit. Socrates Hiſt. Eccleſ. 7. 21.

Acad, vel *Achad*, vide Babylon.

Acadama, Syriæ urbs ad Euphratem. Lib. Notit.

Academia, etſi uſu commune, ſive, ut vulgo loquuntur, appellativum factum ſit, propriè tamen ita dicebatur nemoroſus extra Athenas locus, in quo Philoſophiam primus docuit Plato. Sunt qui derivent ab ἀκὰς & δῆμος, *ſeorſim à*

populo; remotè scilicet à populari consuetudine. Basilius orat. de Temper. & Incontinentia ait: *Platonem ferunt, cùm animo percepisset nocumentum, quod ex corpore proficisci solet, de industriâ Academiam elegisse, locum Atticæ vel maximè pestilentem, ut ita præcideret nimis bonam corporis dispositionem, veluti superfluam quandam vitis fertilitatem.* Alludit ad Ἀκὴ *acies*, & δῆμος *populus*. In Academiâ siquidem acuebantur hominum ingenia: aut ad ἄκος, id est, *medela*, & δῆμος, quòd ibi sit ἰατρεῖον ψυχῶν, officina sanandi animos. Alias quoque ejus generis allusiunculas fingunt; sed certum est fuisse prius Ἐκαδημία, ac sic vocari ab *Academo* Heroë, quod (præter Suidam) ex Timonis versibus probat Hesychius Illustrius: ex iis vero & Eupolide, Laertius: uterque in Platone. Respexit eodem Horatius lib. 2. Ep. 2.

Adjecêre bonæ paulo plus artis Athenæ;
Scilicet ut possim curvo dignoscere rectum
Atque inter sylvas Academi quærere verum.

Quanquam in quibusdam libris *Academi* legitur. Quod autem penultima vocis *Academia*, nunc correpta inveniatur, nunc porrecta; id ex eo est, quod Græci nunc Ἀκαδημία dicant, nunc Ἀκαδήμεια. Corripiunt itaque Claudianus, Paneg. Manl. Th.

In Latium spretis Academia migrat Athenis,

Et Sidonius in Epithal. Pol.

Obviet & quanquam totis Academia sectis.

Producit Cicero lib. 1. de Divinatione, cum ait,

Inque Academiâ umbriferâ, nitidoque Lyceo,
Fuderunt claras fœcundi pectoris artes.

Nec non Laurea Tullius, de quo infra. Cicero autem villam quandam suam, ab Averno lacu Puteolos tendentibus, impositam littori, celebratum porticu & nemore *Academiam* appellavit, ab exemplo Athenarum, ibi compositis voluminibus. In eam Laurea Tullius è libertis ejus, carmen scripsit, quod legitur apud Plinium Seniorem. lib. 3. c. 2.

Quo tua Romanæ vindex clarissime linguæ,
Sylva loco melius surgere jussa viret,
Atque Academiæ celebratam nomine villam,
Nunc reparat cultu sub potiore Vetus:
Hic etiam apparent lymphæ non ante repertæ,
Languida quæ infuso lumina rore levant.
Nimirum locus ipse sui Ciceronis honori
Hoc dedit, hâc fontes cùm patefecit ope.
Ut, quoniam totum legitur sine fine per orbem,
Sint plures oculis quæ medeantur aquæ.

Hesychius Ἀκαδημία, λάτρεγε, ἡ πόλις. Addit Phavorinus. ἡ πόλις ἦγεν Κεκροπικὸς, ὅτας ἐκαλεῖτο. de tribus *Academiis*, veteri, media, & nova, vide Vossium de Philos. sectis, cap. 12. 13. 14. In hac Academiâ videre non licebat; cujus rei rationem reddentem vide Ælianum Var. Hist. 3. 35.

Acadera, Indiæ urbs. Curtius lib. 8.

Acadinus, fons est Siciliæ juxta Dellos lacus. Palicis fratribus sacer, ad quem juramenti veritatem explorare solebant ad hunc modū. Juramenti verba tabulis ligneis inscribebant, quas in fontem dejiciebant, quæ supernatantes juramenti integritatem, demersæ perjurium indicabant.

Acadra, opidum in Arabiâ Felici Ptolemæo.

Acadum, Syriæ urbs videtur apud Sophronium de peregrinatione D. D. Petri, & Pauli.

Acalandrus, flumen in sinu Tarentino, non procul à Metaponto. Plin. 3. 6. Strabo lib. 6. *Fiume di Roseto* hodiè.

Acalanthis, nobilissimæ canis nomen, unde est illud Aristophanis in Pace, Ἀκαλανθὶς ἱπτειγμένη τυφλὰ πίπτει. Vide Cæl. Rhod. & Erasmum in Chil.

Acale, Arabiæ Felicis urbs. Ptol.

Acalarites, fluvii nomen apud Eustath. in Il. Homerus certè Iliad. ν epitheton Oceani facit.

Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο.

Id est, Ἡσύχως καὶ πεζὸς ῥέοντος, inquit ibidem Scholiastes, nam ἀκαλὸν, ἥσυχον, id est *quietum*, significat.

Acamantis, olim dicebatur Cyprus, ab *Acamante* promuntorio, sito ad occasum. *Steph.*

Acamantis, una ex decem tribubus Athenienſium, ita dicta ab *Acamante*, Thesei filio. Suid.

Acamantium, urbs in majori Phrygiâ, opus *Acamantis*, filii Thesei, qui cùm in expeditione adversus Solymos se strenuè gessisset, locum urbis condendæ à patre impetravit.

Acamantius, Philosophus Heliopolita. Suid.

Acamarchis, nympha marina, quam Oceani filiam esse volunt. Diod. Sic. lib. 6.

Acamas, unus ex Thracum principibus, qui in auxilium Trojanorum venerunt. Hom. Il. 2. Fuit & fil. Antenoris, qui tempore belli Trojani cælebs erat, & Diis similis habebatur. Est prætereà mons in Cypro, unde Cyprus etiam *Acamantis* dicebatur.

Acampsis, Colchidis fluvius. Arrian. in Periplo.

Acan, Latinè *tribulatio*, vel *stridor*, vel *antemurale*, filius Eser, filii Seir Horræi. Gen. 36.

Acanna, emporium circa Rubrum mare. Steph.

Acanthine, Arabici sinûs insula apud Ptol. *Angotina* Stuckio.

Acanthus, puer regius, in florem sui nominis conversus. Est item civitas Ægypti prope Memphin. Plin. 4. 10. Item op. in Macedoniâ, sive Ætoliâ, quæ est urbs Acarnânum, in quâ mutas esse cicadas Steph. scripsit, *Erisso* Sophiano. Item aliud in Asia juxta Ninum fluvium, quod olim *Dulopolis* vocabatur. Plin. 5. 28. Item Insula quædam. Plin. 5. 32.

Acapeatæ, pop. circa Mæotim. Plin. 6. 7.

Acapis, flu. Asiæ apud Lazos populos.

Acar, Latinè *sterilis*, sive *enervans*, vel *truncus*; fil. Ram, primogeniti Jerameel. 1 Chron. 2.

Acara, op. in medio Pannoniæ. Item op. in octavâ Italiæ regione, non procul à Regio Lepido. Strabo. lib. 5.

Acaraſſus, urbs Lyciæ. Steph.

Acaria, fons in agro Corinthio, apud quem Iolas Eurystheo caput amputavit. Strabo. lib. 8.

Acarman, vel *Carman*, Arabiæ Felicis urbs. Ptol.

Acarnania, quæ antea *Curetis* appellata fuit, testibus Pausaniâ & Plinio, regiuncula & pars Epiri est, mersa medio sinu Ambracio. Plin. 2. 92. In hâc est op. *Leucas*. Mar. Niger scribit, hodie hanc *Despotato* vulgò dici. Hanc autem regionem Achelous amnis ab Ætoliâ dividit, vel (ut Solinus) Pindus mons, qui Acheloum parit. Steph. Incolæ *Acarnanes*, quos annum sex mensibus computare solitos scribit Macrobius Saturn. 1. 12. Mollitiei, & lasciviæ apud veteres notati leguntur apud Lucianum in Meretriciis; unde proverbium, *porcellus Acarnanius*, in lascivos. In Acarnaniâ autem, ut in Epiro, gignuntur equi, corpore & viribus maximi, eximiique pretii, hinc manavit proverbium, Ἀκαρνικοὶ ἵπποι, de re quâpiam insigni. Est & civitas non procul à Syracusis (Cic. in Verr.) in quâ Olympii Jovis antiquissimum sanum fuit, quæ à Gorthis exusta est.

Acarnas, vel *Acarnan*, mons Atticæ admodum lapidosus. Sen. in Hippol.

——— *Vos, quà tepidis*
Subditus austris, frigora mollit
Durus Acarnan. ———

Acarne, op. circa Magnesiam. Plin. 4. 9.

Acaron, civitas Palæstinæ, quæ Cæsarea vocatur. Plin. 15. 7. Scribitur alias *Accaron*; Hebr. *Ekron*, id est, *extirpatio*. Jos. 15. 19.

Acarra, urbs Achaiæ. Steph.

Acasta, nympha, Oceani & Tethyos filia. Hesiodus in Theogon.

Acastus, Peliæ Thessalorum regis fil. venator sagittis clarus. Ovid Metam. 8.

——— *Jaculoque insignis Acastus.*

Uxorem Cretheidem, sive Hippolytem duxit, quæ cùm Peleum amaret, neque ille contrà hujus amori obsequi vellet, ultrò eum de stupri appellatione apud virum accusavit. Itaque Acastus, Peleo ceu venationis causâ in saltum Pelei montis abducto, ibiq; omnibus armis spoliato, feris lacerandum præbuit. Verùm Chiron, sive is Mercurius fuit, interveniens, acceptâ Vulcani machæra, Peleum liberavit: qui postea domum reversus Acastum cum uxore interfecit. Hor. 3. Od. 7.

Narrat penè datum Pelea Tartaro,
Magnessam Hippolytem dum fugit abstinens.

Vide Pindarum Nem. carm. quarto, & quinto. Ovid. Met. 11. —*Magnetas adit vagus exul, & illic*
Sumit ab Æmonio purgamina cædis Acasto.

Et Fastorum 2. *Alcmoniden Peleus, ipsum quoque Pelea Phoci*
Cæde per Æmonias solvit Acastus aquas.

Acathartus,

Acathartus, i. e. *impurus*, ingens ſinus in mari Arabico, verſus Ægyptum. Strabo. lib. 16.

Acaton, mons Ætoliæ.

Acatucci, Hiſpaniæ opidum Antonino.

Acavatha, Syriæ urbs. Lib. Notit.

Acca, ſoror & comes Camillæ. Virgil. Æn. 11.

Acca Larentia, Fauſtuli regis paſtoris uxor, quæ Romulum, & Remum lactavit, & maternâ ſolertiâ gubernavit. Hæc vocata eſt *Lupa*, eo quòd nobile ſcortum fuit; tales enim ob avaritiam, *lupæ* nuncupantur. Servius. Agellius, lib. 6. cap. 7. *Acca Larentia corpus in vulgus dabat, pecuniamque emeruerat ex eo quæſtu uberem. Ea, teſtamento (ut in Antiatis hiſtoriâ ſcriptum eſt) Romulum regem, ut alii, pop. Rom. bonis ſuis hæredem fecit. Ob id meritum à Flamine Quirinali ſacrificium ei publicè fit, & dies è nomine ejus in Faſtos additus.* Vide Voſſ. de Idol. lib. 1. cap. 13.

Accabicontichitæ, pop. ſunt in Mauritaniâ, non procul ab Atlantis monte. Steph.

Accabicus murus, opidum circa Herculis columnas, à Carthaginenſibus conditum. Steph.

Accaron, civitas Philiſtinorum, juxta Azotum: Jamnetorum portum, Ἰαμνιτῶν Ptolemæi eſſe vult Poſtellus. Vide *Cæſarea Paläſtina*. Celebris fuit Idolo Beelzebub. 4. Reg. 1.

Acchitæ, pop. Arabiæ. juxta collum rubri maris. Plin. apud Steph. ſunt Ἀκχηνοὶ οἱ πρὸς τῷ ἀυχένι τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης.

Accho, Latinè *compreſſus*, vel *contractus*, Palæſtinæ locus, Jud. 1. qui *Ptolemais* vocatur, uti cenſet Franciſcus Junius.

Acci, Ptolemæo Hiſpaniæ Tarraconenſis opidum, olim *Accio* Dictum. Vaſæus, & Ambr. Mer. *Guadin* interpretantur. long. 18. 6. lat. 37. 45.

Accia, Auguſti Cæſaris mater. Suetonius.

Accilla, urbs Siciliæ. Liv. dec. 3. lib. 4.

Accipitrum civitas, urbs prope Thebas. Strab. 17.

Acciſi, pop. ad Mæotim paludem. Plin. 6. 7.

Accitana, colonia eſt in Hiſp. citeriore, in conventu Carthaginenſi. Plin. 3. 3.

Accitum, urbem fuiſſe Hiſp. Bæticæ in antiquis Inſcriptionibus author eſt Cluſius, diciturq; hodie *Finiana* nominari.

Accius, tragædiographus, natus parentibus libertinis, *durioſculus* Ciceroni ad Atticum, & Licinio *ſcriptor ferreus* appellatur, quòd dum tragædias ex Sophocle in Latinum verteret, talem ſe præſtiterit. Quintilianus pro ſuo candore, id vitii in tempora rejicit. Tanti eum fecit Brutus, ut ejus verſibus, & templa & monumenta ornaverit, eoq; ſimulato, ſtatuam in æde Camœnarum prægrandi ſtaturâ poſuerit, cum alioqui puſillus fuerit.

Accius, Piſaurienſis, cujus accuſationi Cicero pro Cluentio reſpondit, quemq; in Oratore ſuo inter claros Oratores refert: fuit alius *Accius* Navius, vel Nævius, cujus idem Cic. in Divinat. meminit. Vide *Attius*.

Accius Tullius, Volſcorum princeps, Romanis ſemper infeſtus, quibus, Coriolano adjuvante, bellum intulit. Livius; & Plut. in Coriolano.

Acco, mulier jam decrepita, cùm faciem, (quam ad ſpeculum explorabat) ſenio deformatam conſpiceret, animi ægritudine in inſaniam lapſa eſt: Cæl. Rhod. 16. 2. Inde *Acciſſare* veteres dixerunt pro ineptire, delirare, vel inſanire. Utrumq; tractum eſt à moribus Accûs aniculæ, adeo ineptæ, atq; deliræ, ut & cum imagine ſuâ in ſpeculo redditâ, tanquam cum alterâ muliere colloqueretur, & veſtes nondum pertextas à telâ detrahere ſoleret, atq; induere. Hinc manavit Proverbium τὸν τοῖς ἴπλοις Ἀκκίζεσθαι: in eum qui ſibi placet, ſeſeque quaſi in armis contemplatur. Illud etiam in moribus peculiare habuit predicta mulier, ut recuſaret quod maximè cupiebat. Unde ab ejus quoque nomine *Acciſmum* dictum volunt, fictam ſc. diſſimulationem. Cicero 2. ad Atticum. *Hoc opinor, certi ſumus, periiſſe omnia; quid enim ἀκκιζόμεθα tam diu?* hoc eſt; quid *diſſimulamus*, de hoc adagio vide Lucianum, & Olympiodorum. Terriculamenti cujuſdam nomen eſt Plutarcho, cujus metu matres ſolent puellos in officio continere, & à peccando deterrere.

Acco, rector exercitus Senonum, in expeditione contra Gallos. Cæſar Com. Lib. 6.

Accua, Italiæ opidum. Livius.

Accurſius, Florentinus nobilis Juriſperitus, primus totum Jus Gloſſis illuſtravit. Geſner in Biblioth. Vir magni ingenii & ſingularis induſtriæ dicitur Boxhornio; Monum. Illuſt. Vir. & Elog. Profeſſus eſt Bononiæ, Anno Dom. 1230. Ubi etiam ſepultus eſt. Tanta eſt Accurſii authoritas, ut ex ejus ſententiâ cauſa judicanda ſit, quoties inſignis aliquis interpres ei adhæret. Dr. Duck de authorit. Jur. Civ. Rom. lib. 1. cap. 8.

Accuſiorum Colonia, Ptolemæo urbs Delphinatûs in Gall. hodiè Gratianopolis, vulgò *Grenoble*.

Ace, opidum Phœniciæ. Steph. alias Ptolemais.

Acedoſa, vicus Judææ. Joſeph. de bello Jud. 1. 1.

Acela, urbs Lyciæ, ita dicta ab Acelo, Herculis & Malidis, Omphales famulæ, filio. Steph.

Acelum, Venetæ regionis opidum, vulgò nunc *Azolo* & *Aſolo* dictum. Paulo Diacono *Acilium* eſt, Rerum Langobardicarum lib. 3. cap. 26. Apud Ptol. in pleriſq; exemplaribus eſt Ἀκιλδὼν in uno Vaticano reperit Cluverius Ἀκιλον. Vide Plin. 3. 18. Hinc fuit *Acelinus* Romanus, ſævitiâ famoſus inter recentiores hiſtoricos. Leander dicit hodiè *Montelice* appellari. long. 33. 20. lat. 49. 16.

Acema, mons in Alpibus, à quo profluit amnis Varus. Plin. 3. 5. aliis *Cema*.

Acencris, Ægyptiorum rex. Regnavit annis 12.

Acenipo, Hiſpaniæ Bæticæ op. Ptol. *Acinipo*.

Acephali, hæretici quidam ſic dicti. Nullus eorum author invenitur. Hi duarum in Chriſto ſubſtantiarum proprietatem negant, & unam in ejus perſonâ prædicant naturam. Circa an. 500. Niceph. 18. 45.

Acerræ, antiquiſſima Campaniæ urbs, non longè à Neapoli, quam Clanius amnis præterfluit, cujus frequens inundatio ipſam penè exhauſit. Virg. 2. Georg.

——— *Vacuis Clanius non æquus Acerris.*

Sil. Ital. lib. 8. *Clanio contemptæ ſemper Acerræ.*

Civitatem ejuſdem nominis habet Plin. in Umbriâ, lib. 3. cap. 14. quam *Vafrias* cognominavit. Opidani in pleriſque Plinii exemplaribus lib. 3. cap. 5. leguntur *Acerani*. Græci aſpirant per χ, modo ſimplici, modo gemino ῥ perſcripto. Siquidem uni Appiano utroq; modo ſcribitur. In Punicis Ἀχίῤῥαι. In primo Civilium Ἀχίῤῥαι. Steph. Ἀχίῤῥαι πόλις μεταξὺ τῆ Παδὺ, καὶ τῆ Ἄλτινον; parum Chronologicè, inquit Cluverius. Diſertius paulò ſitum Acerrarum indicat Plut. in Marcello. οἱ Γαλάται, inquit, τὰς Ἄλτινας ὑπερβαλόμενοι, καὶ τὰς Ἰσόμβρους ἐπάγοντες, ἐνθὺς ἦν Ἀχίῤῥας ἅρμησαν, πόλιν ὑπὲρ πολαμῶ Παδὺ κειμένην. *Acera* etiam Polybio lib. 2. Inſubrum urbs eſt, ut tradit Bern. Saccus; qui & *Acreano* hodie dici addit in agro Novarienſi, ſed Ἀχίρων legitur apud Polyb. non *Acera*. long. 38. 15. lat. 40. 58.

Aceratus, apud Herodotum lib. 8. eſt nomen vatis, qui ſolus reliquis fugientibus remanſit Delphis, Xerxe copiis ſuis Delphos oppugnante.

Acerina, Brutiorum Colonia, in Magnâ Græciâ, ab Alexandro Epirotico capta. Livius.

Acerronius, prænom. Cn. Proculi Coſ. cum collegâ C. Pontio Nigrino, An. U. C. 789.

Acerſecomes. Apollinis epitheton. Sed Juvenalis eâ voce utitur pro catamito, ſive puero uſurario.

Sat. 8. *Si nemo tribunal Vendit Acerſecomes.*

Conflatum ex α priv. & κείρω, ſive Dorico ejus futuro κέρσω, ut κυρίως notet *intonſum*: unde Horat.

Intonſoſq; agitaret Apollinis aura capillos.

Et alibi, *Intonſum pueri dicite Cynthium.* Macr. Sat. 1. 17.

Acervetis, op. Thraciæ, poſtea *Calatis* dictum. Plin. 4. 11.

Aces, flu. in Aſiâ, Parthorum regionem irrigans, de quo Herod. lib. 3.

Aceſa, civitas Macedoniæ, cives *Aceſæi*. Steph.

Aceſamenæ, civitas Macedoniæ, ab *Aceſameno* qui in Pieriâ regnavit. Steph.

Aceſander, Cyrenaicæ hiſt. conditor, cujus primum librum citat Apollonii interpres in lib. 4. Argon. Quædam etiam de Batto Cyrenarum conditore ex hoc Aceſandri opere refert Pindari Scholiaſtes in init. od. 4. Pyth. & aliquantò poſt, ejuſdem verba adducit de Eurypyli genere Voſſius.

Aceſia, pars Lemni inſulæ, à Philoctete ſic dicta qui hic curatus eſt. Philoſtratus.

Aceſias, imperitus medicus, qui dum cuidam podagrico mederi vellet, morbum & dolorem auxit, unde proverb. *Aceſias medicatus eſt.* Eraſm.

Aceſine, Siciliæ flu. qui hodiè vulgò *Cantara* nuncupatur, & Saracenicè *Alcantara*.

Aceſines, fluvius, idem qui Tanais. Steph.

Aceſinus, flu. Perſiæ, qui in Indum flu. cadit, magnus & navigabilis: circa quem ferunt arundines tantæ magnitudinis naſci, ut ſingula internodia incolis præſtent vicem navigii. Plin. 4. 12. Idem 37. 13. *Gemmiferi amnes Aceſinus, & Ganges.*

Aceſius, natione Patarenſis, nobilis artifex, qui primus una cum Helicone Caryſtio, peplum Palladis Poliadis contexuiſſe fertur: unde Proverb. *Aceſii & Heliconis opera*: de iis quæ ſingulari artificio confecta videntur. Eraſm.

Aceſodorus, Megalopolita, de urbibus ſcripſit, teſte Stephano in Μεγάλη πόλις. Niſi forte *Aceſtodorus* legendum fuerit, de quo infra.

Aceſſeus, nomen cujuſdam nautæ, qui propter ignaviam ita prorogare ſolebat navigationem, ut ſe diceret lunam magis opportunam expectare. Unde proverb. *Aceſſæi luna*, in comperendinatores. Eraſm.

Aceſta, urbs Siciliæ, ab Aceſte rege ſic nominata, quæ poſtea *Segeſta* dicta eſt. In hâc partem ſuorum Ænæas reliquit, cùm peteret Italiam. Virg. lib. 5.

Urbem appellabunt permiſſo nomine Aceſtam.

Meminit Steph. pop. Ἀκεσταῖοι, Plinio *Aceſtæi*. 3. 8.

Aceſtes, filius Criniſi, fluminis Siciliæ, ex Egeſtâ Trojanâ muliere. Virg. lib. 5.

——— *Occurrit Aceſtes*
Horridus in jaculis, & pelle Lybyſtidis urſæ;
Troia Criniſo conceptum flumine mater
Quem genuit, veterum non immemor ille parentum.

Hic, jam ſenex, primo Anchiſem & Æneam Italiam petentes hoſpitio ſuſcepit, & mortuum Anchiſem unà cum Æneâ in Eryce monte Siciliæ ſepelivit. Demum iterum à Carthagine deſcendentem Æneam, quo illum venti impulerant, ſuſcepit, ubi Æneas conditâ invalidis ſociis civitate, Aceſtam eam vocavit. Servius in illud Æn.

Trojanoq; à ſanguine Clarus Aceſtes,

Rem fuſe explicat his verbis. Cum Laomedon promiſſam murorum mercedem, Neptuno, & Apollini denegaſſet; Neptunus iratus, Trojæ immiſit cetos, qui eam vaſtarent. Unde Apollo conſultus, cum & ipſe iraſceretur, contraria reſpondit, dicens objiciendas nobiles puellas belluis. Quod cùm fieret, timens Hippotes quidam nobilis filiæ Segeſtæ cùm Laomedontis regis Heſiona, jam orta ſeditione, eſſet religata impoſitam eam navi, miſit quò ſors tuliſſet. Hæc ad Siciliam delata, à Criniſo fluvio, in urſum vel canem converſo compreſſa, edidit Aceſtem, qui ex matris nomine civitatem Trojanis condidit, quæ hodiè *Segeſta* nominatur. Virg. lib. 5.

Famaque finitimos, & clari nomen Aceſtis
Excierant. ———

Idem ibidem. *Eſt tibi Dardanius divinæ ſtirpis Aceſtes.* Et eopſe libro. *Hic gravis Entellum dictis caſtigat Aceſtes.* Ubi Servius, *Gravis ætate, vel moribus*, Ideoque inter ſenes numeratus ab eodem.

Cætera Trinacriis pubes ſenioris Aceſtæ
Fertur equis. ———

Meminit ejuſdem. Ovid. Met. 14.

Ad ſedes Erycis, fidumque relatus Aceſten,
Sacrificat. ———

Et Silius lib. 14. *Miſcuerant Phrygiam prolem Trojanus Aceſtes,*
Trojanuſque Helymus. ———

Aceſtides, fornaces ferreæ, prægrandeſque, in quibus fit Cadmia. Dioſcorides lib. 3.

Aceſtium, nomen mulieris, de quâ Pauſanias in Atticis: Aceſtium, inquit, Xenoclis, qui ex Sophocle Leontis filio prognatus eſt, filia fuit. Huic ad Leontem uſq; atavum, omnes gentiles, Cereris miniſtros, quaſſantes facem, dum viveret, videre contigit. Nam primùm, in eo videt Sophoclem fratrem, dein Themiſtoclem conjugem, eoq; mortuo Theophraſtum filium. Hæc illius fortuna commemoratur.

Aceſtodorus, hiſtoricus, citatur à Plut. in Themiſt. ubi ex eo refert, Xerxen, ante pugnam Salaminiam, claſſem & aciem ſpeculatum fuiſſe, in Megaridis confinio, ſuper colles quos *Cerata* appellant. Meminit & Etymologus in Δωδώνη.

Aceſtor, de Cyrenarum urbe opus conſcripſit. Citatur ab Apollonii ſcholiaſte, Argonaut. 2.

Aceſtorides, quatuor vulgavit libros *de quâque urbe fabularum*, quibus multa quidem vera retulit, ſed multa etiam fabuloſa adſperſit, & propterea, ut calumniam effugeret μυθικὰ ipſe inſcripſit: ſimul ut titulo jucunditatem operis indicaret. Auctor Photius Tmemate 198. Proſâ ſcripſiſſe, interq; alia, quædam de monſtroſâ hominum quorundam formâ in Indiâ, teſtis eſt Tzetzes Chil. 7. hiſt. 144.

Aceſtorides, Archon apud Athenienſes An. Mundi 3460. Fuit etiam *Aceſtorides* Corinthius Syracuſarum Imperator: de quo Diod. Sic. lib. 19.

Acetes, Evandri armiger. Virg. lib. 11.

Corpus ubi exanimi poſitum Pallantis Acetes
Servabat ſenior, qui Parrhaſio Evandro
Armiger ante fuit. ———

Aceum, opidum Colchidis in ripâ Phaſidis.

Achab, Iſraelitarum rex ſeptimus. Regnavit annis 22. Impietate omnes anteceſſores ſuos ſuperavit, Jezabel filiam Ethbaal duxit uxorem, in bello adverſus Benhadad occiſus eſt, an. mundi 3027. Item alius ejuſdem nominis Pſeudo-propheta, tempore regis Zedechiæ Jer. 29.

Achabytos, mons eſt Rhodi excelſus, in cujus cacumine Jovis extabat templum. Diod. Sic.

Achad, civitas in quâ regnavit Nimrod. Gen. 10. quæ nunc dicitur *Niſibis*. Vide *Acabene*, & *Antiochia, & Achar*. Addit Ferarius, *locus Paleſtinæ trans Jordanem flu. in quo Jacob patriarcha obiit.* Neſcio quid ſibi vult. Jacobum certè in Ægypto naturæ debitum perſolviſſe ſacra pagina teſtatur. Suſpicor itaq; quod locum lamentationis intelligit, ubi Joſeph inſtituit patri ſuo luctum 7 diebus, Gen. 50. 10. qui tamen non *Achad*, ſed *Arad* dicitur.

Achæa, Sarmatiæ Aſiaticæ vicus ad Pont. Eux. Ptol. Incolæ *Achæi*. Orchomeniorum colonia; de quibus Ovidius Ponticorum lib. 4. Eleg. 10.

Nec potes infeſtis conferre Charybdin Achæis.

Achæa, Ceres cognominata eſt, Suidâ teſte, ab eo luctu & anxietate i. e. ἀχος, quem habuit dum Proſerpinam quæreret. Plut. lib. de Iſ. & Os. Bæotii, inquit, Achææ Cereris ædes movent, eamq; feſtivitatem Ἀχαΐα nominant, à queſtu videlicet, & gemitu deæ ob filiæ Proſerpinæ raptum.

Achæa, Pallas dicta, cujus templum, referente Ariſtotele Lib. de mirab. in Italiâ, apud Daunios Apuliæ populos fuit. In quo antiquitus fuiſſe gradit cùm alia, tum ſecures & enſes, cæteraq; Diomedis, ejuſque ſociorum arma. Hujus templi cuſtodes canes fuiſſe perhibentur, qui Græcis adeuntibus blandirentur, cæteris mortalibus agreſtes & feri.

Achæia, collis in Caryſto. Steph.

Achæmenes, Africæ propriæ gens. Ptol. Vide Boch. Geogr. ſacr. 4. 30.

Achæmenes, rex Perſarum. Hor. Carm. 2. Od. 12.

Num tu quæ tenuit dives Achæmenes,
Permutare velis crine Lycinniæ.

Amm. Marcellinus lib. 19. reddit, *rex regibus imperans.* De Sapore verba faciens. Perſis Saporem, & Achæmenem appellantibus, & Artaxerxem, quod *rex regibus imperans, & bellorum victor*, interpretatur.

Achæmenia, pars Perſidis ab *Achæmene* Ægei filio ſic dicta, teſte Stephano. unde *Achæmenius*. Horat. Epod. 13.

Nunc & Achæmeniâ Perfundi nardo juvat.

Et Carm. 3. Od. 1. *Nec Falerna vitis, Achæmeniumq; coſtum.* Lucanus. lib. 8. *Paſſus Achæmeniis longè decurrere campis.* Idem lib. 2. — *Achæmeniis decurrunt Medica Suſis.*

Agmina. ——— Stat. 5. Sylv. 3.

Alter Achæmenium ſecludit Zeugmate Perſen.

Auſon. in Epigr. *Laudet Achæmenias Orientis gloria telas.*

Achæmenides, unus ex ſociis Ulyſſis Æn. 3.

Sum patria ex Ithacâ, comes infelicis Ulyſſis:
Nomine Achæmenides. ———

Qui fugientibus Græcis cæteris cum Ulyſſe, apud Cyclopas derelictus eſt, poſtea tamen Æneæ ad eundem locum naviganti comes factus. Cyclopum manus effugit Nannius lib. 7 Miſcellan. legendum contendit *Agamenides*, quaſi ſic dictus eſſet ab eventu, quod nimirum diu manſerit in ſpeluncâ Polyphemi. Ad quod Maro ipſe videatur alludere, loco predicto.

Hic me dum trepidi ad crudelia limina linquunt
Immemores ſocii, vaſto Cyclopis in antro
Deſeruere. ——— ———

Cùm

Cùm presertim nullum proprium nomen temerè vel à Virg. vel Hom. usurpetur.

Achæorum littus, in Cypro est apud Ptol. A Græcis appellatum fuisse Adriage, nunc verò pagum esse, & *Accathon* vocari scribit Lusignanus. *Achæorum castra.* Strabo. lib. 13. *Achæorum portus*, Plin. 4. 12. *Porto bon*, teste Nigro. Tauroscytharum portus est ad pont. Eux. aliis *Pulcher portus.*

Achæus, Eretrius poeta tragicus, paulo junior Sophocle. Flor. Olymp. 82. Pythodori, & Pythoridis filius, qui cum 43. vel sec. alios, 30. vel 24. fecerit fabulas, semel duntaxat vicit. Inter alias, ejus est Κώνωψ, nam sic apud Athen. pro Κώνωπ scribi debere, observatum Turnebo & Casaubono. Ejusdem Μοῖραι, Athenæo lib. 7. Fuit & alter *Achæus*, Syracusanus junior, qui & ipse Tragædias decem scriptitavit. Suidas. *Achæi* quoq; historici meminit Pindari schol. in od. 7. Olymp. Videndum autem an idem sit Ἀχαιὸς, quem cum Pherecyde jungit Arati Schol. quo loco de Hyadibus tractat, atq; *Achæum* 4 Hyadas statuisse ait. At alius puto Ἀρχαῖον, cujus historicum opus celebrat Nicandri Schol. in Theriaca. Nisi magis placet, alterutro loco esse librarii vitio peccatum.

Achæus, Zuthi fil. homicidio per imprudentiam perpetrato, in Laconicam profugit, & effecit, ut qui ibi habitabant Achæi dicerentur. Strabo. lib. 8.

Achæus, fluvius qui se in Pont. Eux. exonerat. Arrian. in Periplo.

Achæum, locus Troadis, Tenedo oppositus. Strabo.

Achaia, triplici notione sumitur. *Primò*, est Græciæ regio quam Ptol. *Helladem.* Plin. Junior *Græciam* vocat. Terminatur à septent. Thessaliâ juxta amnem Sperchium, sinum Maliacum, & Oetam montem. Ab occasu Acheloo amne, ultra quem mox Epiri tractus incipit. Ab oriente nonnihil in Septent. reflectitur & Ægæo ac Myrtoo mari pulsatur, usq; ad Sunium promuntorium. A meridie, illi Peloponnesus objicitur, & Isthmo quinq; m. pass. lato, cum Peloponn. conjungitur. hodiè *Livadia* vocatur in recentibus tabulis. *Achaiam* autem dictam volunt, vel ἀπὸ τῦ ἄχους, à dolore, propter crebram aquarum inundationem, vel ab Achæo rege ut placet Etymologo. *Secundò*, Achaia est Peloponnesi regiuncula, quæ à Ptolemæo *Propria* cognominatur, ad differentiam alterius illius Achaiæ, quam Ἑλλάδα vocari diximus. Vocatur & aliis nominibus *Ionia*, *Jas*, & *Olenus* Diod. Siculo. *Ægialos* Pausan. & Plinio, idq; vel ab Ægialo rege, vel propter urbes in littore dispositas, unde incolas Pelasgos *Ægialeis*, *i. e.* littorales appellatos scribit Herod. in Polyh. qui Danaam dictam quoq; tradit, unde Græci *Achæi*, *Achivi*, & *Danai* Dicti; *Romania alta* nunc appellari scribit Jac. Castaldus. Describitur à Plinio. 4. 5. & Paus. in Achaicis. *Tertiò*, *Achaia* aliquando usurpatur pro totâ Peloponneso, nunc vulgò *Morea.* Hinc Apuleius Met. 6. Lacedæmoniam in Achaiâ collocat. Hujus præcipuas urbes eleganti carmine complectitur. Ovid. Met. 6.

Finitimi proceres coeunt, urbesque propinquæ
Oravere suos ire ad solatia reges.
Argosque & Sparte, Pelopeideseque Mycenæ,
Et nondum torvæ Calydon invisa Dianæ,
Orchomenosque ferax, Patræque, humilesque Cleonæ,
Et Nelea Pylos, nec adhuc Pittheia Trœzen,
Quæque urbes aliæ bimari clauduntur ab Isthmo.

Imò & sumitur *Achaia* pro omnibus regionibus, quæ se concilio Achaico adjunxerunt, & à Romanis in provinciam redactæ, commune hoc Achaiæ nomen sortitæ sunt. Fuit etiam *Achaia* Rhodi insulæ urbs, à Solis filiis condita. Diod. lib. 5. Cujus etiam meminit Athenæus. Item Messeniæ fons, prope Dorium urbem. Pausan. Item civitas Cretæ. Gesner.

Achaicarus, vates quidam apud Bosporanos. Strab. 16.

Achaicus, civis Ecclesiæ Corinthiacæ, ad B. Paulum in Asiam delegatus, unde primam ad Corinthios Epistolam retulit. 1 Cor. 16.

Achais, opidum. Plin. 6. 16. vide Heraclea.

Achaly, Saracenorum rex, qui post Calipham, Mahumeto successit, anno dom. 657.

Achan, Israëlita, crimine anathematis convictus, ac damnatus, ab omni populo lapidibus obrutus fuit, & omnia quæ illius erant, igne consumpta fuerunt. Congregatus fuit super eum magnus lapidum acervus qui hodiè permanet; vocatumque est nomen illius loci, *vallis Achor.* Josue 7. De quo Achane Prudentius in Psychomachiâ.

Viderat & Jericho propria inter funera quantum
Posset nostra manus, quam victor concidit Achan
Cædibus insignis, murali & strage superbus,
Succubuit capto vilis ex hostibus auro,
Dum vetitis insigne legens anathema favillis
Mœsta ruinarum spolia insatiabilis hausit.

Achana, fluvius in Arabia. Plin.

Achani, vel *Acharni*, pop. juxta Scythiam. Steph.

Achar, Zebedæi filius. Item civitas quæ nunc *Nisibis* appellatur.

Acharaca, vel *Characa*, pagus Nysæorum haud procul ab urbe, Plutonis, ac Junonis templo, ut & Charoino antro nobilis. Strabo lib. 12. & 14.

Achardaus, fluvius è Caucaso in Mœotim defluens, *Copa* Mercatori, *Zygna* Lazio.

Acharna, op. Græciæ in Att. Reg. totius ejus tractus potentissima, pars tribus Oeneidis. Thucyd. lib. 2. Steph.

Acharnis, vir senatorius atque militaris, qui occurrens Mario, & non salutatus, à Marianis occiditur. Signum enim suis dederat Marius, ut omnes à quibus salutatus non respondisset, resalutaretque, necarent. Plut. in Mario de quo Lucanus lib. 2.

——— *Spes una salutis*
Oscula pollutæ fixisse trementia dextræ.

Acharræ, urbs Thessaliæ.

Achatara, Ptolemæo Sinarum urbs. Græcus Ptolemæi codex legit *Acadra.* Est & apud eundem *Acadra* in India extra Gangem.

Achates, Siciliæ flu. Plinio. *Cantara* vocat Leander Albertus, apud quem lapis *Achates* generatur. De quo Sil. lib. 14.

Et pellucentem splendenti gurgite Achatem.

Vibius Sequester de flum. *Achates Siciliæ, ubi pari nomine lapillus generatur, unde gemmæ fiunt.* Plin. 37. 10. *Achates in magnâ authoritate fuit, nunc in nullâ est, reperta primùm in Siciliâ juxta flumen ejusdem nominis.* Solinus cap. 11. *Achatem lapidem Sicilia primum dedit, in Achatis fluminis ripâ repertum, non vilem, cum ibi tantum reperiretur. Achates* etiam fidus Æneæ comes fuit. Æn. 1.

Achatius, Palæstinensis Episcopus, Constantini Imperatoris temporibus.

Achaz, rex Judæ, successit Jothamo, anno 17. Pekah regis Israelitici, regnavit an. 16. Homo impius, hypocrita, inconstans, religionum rituumq; externorum stultus imitator. Esaiæ 7.

Achazib, urbs tribus Aser, Jud. 1. quæ etiam *Achzib*, Jos. 19 dicitur. Tribus quoque Judæ. Jos. 15.

Achedorus, flu. Macedoniæ, Apolloniam à Thessalonicâ dividens. Volaterranus.

Achelorium fluvium habet Polyænus lib. 8. circa Thessaliâ.

Achelous, Acarnaniæ in Epiro flu. Straboni, ab Acheloo rege sic dictus. A Pindo oriens, & Ætoliâ ab Acarnaniâ dividens in sinum Maliacum defluit. *Asspropotamo* Sophiano. *Catochi* Nigro. *Geromlea* Kyriaco Anconitano. *Thoas* olim incolis à celeritate dictus, teste Strabone. Item *Thestius* & *Aæneus* uti author est Plut. lib. de flum. hodiè *Pachicolamo.* Inde adjectivum *Acheloius* pro *aqueus.* Virg. Georg. 1.

Poculaque inventis Acheloia miscuit uvis.

Veteres enim aquam omnem *Acheloum* nuncupavere, quod primus hic flu. post diluvium erupuisse è terrâ fertur. Sive quod *Achelous* in Græciâ omnium flu. celeberrimus fuit. Sive quod *Achelous* quidam primus vini mixtionem cum aquâ in Græcia invenerit, docet hoc Eust. 2. Iliad. ait enim, omnem montem editum dici Idam, ὅ ἐστιν ὑψηλὸν ὕδωρ Ἀχελῶος. Ephorus quoque lib. 2. Hist. Μάλιστα γὰρ τὸ ὕδωρ Ἀχελῶου προσαγορεύομεν οἱ τοῖς ὄρεσι, καὶ οἱ ἐν δυσχεῖ, καὶ οἱ ἐν θυσίαις. Unde Eurip. in Androm. aquam ad verrendam domum Ἀχελῶον δόμον. h. e. *Acheloi rorem* vocat. Goropius in Hermath. lib. 6. ait *Acheloum* prima omnium linguâ dictum *Ac-el-bot*, quæ tres voces signant *Aquarum excelsum principem.* Argyropylus Hesiodo dicitur; h. e. argenteos vortices habens, ac proinde Dionysius vers. 497.

Δίνης ἀργυφέης Ἀχελώϊος ἀμφὶς ἰλλὰς.

Achelous, filius Oceani & Terræ, seu Tethyos, ut habet Servius, vel, ut Theodontius, Solis, & Terræ. Hic cum

Hercule duello certavit pro Deianira, Oenei Calydoniæ regis filia. Sed videns Herculem fortiorem, se vertit primò in Serpentem, deinde in Taurum, cui Hercules amputavit cornu quod Copiæ, comiti Fortunæ datum est. Sed postea Achelous Amaltheæ cornu Herculi dedit, atq; ita suum recepit. Tandem ab Hercule victus, se in sui nominis fluvium, gemino cornu insignitum occultavit. Ovid.Met.9.

——— *Vultus Achelous agrestes*
Et lacerum cornu mediis caput abdit in undis.

Idem Epist 9. *Cornua flens legit rapidis Achelous in undis,*
Truncaq; limosâ tempora mersit aquâ.

Et Ep. 15. *Ut ferus Alcides Acheloïa cornua fregit,*
Dum petit amplexus Deianira tuos.

Propert. 2. 34.
Nam rursus licet Ætoli referas Acheloi
Fluxerit ut magno fractus amore liquor.

Stat. 7. Theb. ——— *Acheloon utroq;*
Deformem cornu vagus infamabat Acarnan.

Certè *Achelous* Græciæ fluvius, duobus locis per fines Perrhæbiorum, in Maliacum sinum effunditur. Et hoc poetis solenne est, ut fluvios Tauris similes effingerent, (Horatius. *Sic Tauriformis volvitur Aufidus*) quoniam cum impetu erumpentes, tauris similem edunt gemitum, vel, ut Hellanicus sensit, quia terram sulcare tanquam boves videntur, vel, ut aliis placet, quia circa ripas fluminum tauri mugire ob uberiora pascua audiantur. Factus esse draco fingitur, quia sinuoso cursu deferuntur flumina. Cum idem assiduis aliquando imbribus non augeatur, ac placidus sit, humanam formam sumpsisse dictus est. Porro Hercules, ut ait Strabo. lib. 10. Oeneo affinitate conjunctus, & in omnes mortales beneficus, fluvium Acheloum temerè & cum impetu regionem infestantem, aggeribus & aquæductibus coercuit, & extenuavit: eamq; aquam in multos rivulos diductam, quæ prius regionem vastabat, utilissimam reddidit. Inde dictus est illi fluvio taurinum cornu defregisse, & pro illo rerum copiam, seu Amaltheæ cornu accepisse; fluvius igitur paulatim exiccatus, eo facto fabulæ locum dedit, quæ in honorem Herculis ficta est, & prudentiam ad infinita incommoda & pericula avertenda, necessariam & pertutilem esse demonstrat.

Achelus, nomen viri proprium. Val. Flac. lib. 3.
Ambrosium Peleus, ingentem Ancæus Achelum
Sternit. ubi alii *Ethelum.*

Achemon, qui & *Achmon*, unus Cecropum, qui unà cum fratre Basalo, nullo non injuriarum genere in obvium quemque debacchabatur. Hisce mater erat *Sennonis* nomine, mulier fatidica, quæ filios cavere jussit ne quando in Melampygum inciderent. Evenit autem ut Hercules aliquando sub arbore quadam dormiret, armis in eandem reclinatis. Accesserunt Cecropes fratres, & Herculem dormientem ipsius armis aggredi tentarunt. At ille protinus insidias sentiens, correptos, ac vinctos de clavâ à tergo suspendit, leporum more, atque ad eum modum gestabat. Capitibus itaque pendentes deorsum demissis, posticum Herculis nigris pilis horridum, atq; hispidum viderunt. Quapropter materni moniti memores, hâc de re inter se confabulabantur. Quod simul ac audivit Hercules, cognomine delectatus, & in risum solutus, vinculis eos liberatos dimisit. Erasmus in proverbio *Ne in Melanpygum incidas*. Meminerunt hujus fabulæ Suidas & Nazianzenus.

Achemes Ægypti præses. An. Mund. 3477.

Acheræ, vide *Acerræ*.

Acherdus, pars tribûs Hippothoontidis. Steph.

Acherini, pop. Siciliæ. Cic. Verrinâ quinta.

Acherius, orator tempore Augusti Cæsaris, cui tanta orationis celeritas fuit, ut & vitium fieret, & bracteata Cæsaris Augusti sententia ad id circumferatur, *Acherius noster sufflaminandus est*. Is cum libertinum reum defenderet, quod patroni concubinus fuisset, dixit, Impudicitia in ingenuo crimen est, in servo necessitas, in liberto officium. Rhod. 15. 11.

Achero, Hesych. Ἀχερὼ ἡ Ὠκεὶς, ἡ Ἕλλη ἡ Γῆ, ἡ Γῆ ἡ Δημήτηρ ἡ αὐτή.

Acheron, filius Cereris absque patre, quem cum in abdito Cretæ specu peperisset (is autem lucem aspicere non auderet) ad inferos deduxit; ibi autem fluvius amarissimus, qui primus excipit mortuorum animas, effectus est. Alii Titanis, & Terræ filium faciunt, & ob id à Jove ad inferos dejectum volunt, quod sitientibus Titanibus aquas præbuisset. *Acheron* autem (i.e. *gaudio carens*) fluvius, fingitur excipere defunctorum animas: quia cum morituri sunt homines, subtristis quidam torpor mentem animumq; ita labefactat, ut propinqua mors esse facile sentiatur. Tunc enim Conscientia, rerumq; gestarum memoria animum perturbat, quæ palus est omnibus primùm trajicienda, ut fabulosè fingitur à poetis; neq; enim potest in hâc præteritæ vitæ investigatione animus non magnopere commoveri. Cereris autem, sive Terræ filius hic flu. dicitur, quoniam universa animi molestia & perturbatio, aut ex acquirendarum, aut servandarum divitiarum studio nascatur. Hic flu. potum Titanibus adversus Jovem pugnantibus præbuit, quoniam multæ iniquæ cogitationes adversus Dei mandata insurgunt, quas si animus diutius aluerit, à sanctâ dei lege desciscit, & in brutorum naturam delabitur. Præterea dicitur esse gustûs insuavissimi, quoniam vitæ nostræ ratio & recordatio, si diligenter perpendantur, multas habet insuavitates. Plura legat Mythologiæ studiosus apud Lil. Gyraldum, & Nat. Comitem. Lucano *adustus* dicitur, lib. 3.

Præparat innumeras puppes Acherontis adusti
Portitor. ———

Statio *durus*, Silv. 2. 6. *Jam litora duri*
Sæva Pilete senis, durumq; Acheronta videbas.

Virgilio *avarus*, 2. Georg. *Strepitumq; Acherontis avari*
Subjecit pedibus. ———

Senecæ *mœstus* in Thyeste;
Quod mœstus Acheron pavet.

Silio *tristis*, lib. 3. *Tristior his Acheron, sanie crassoque veneno*
Æstuat. ———

Dicitur etiam *Acherons*, vel *Acheruns*. Unde apud Plautum in Amphitryone, ——— *ulmorum Acherunt:* h.e. vorago, & dissipator virgarum. Ex ulmis autem virgæ fiebant; unde alibi verberonem servum appellat ulmitribam. Idem Cap. 5. 19.

Vidi ego multa sæpe pictà, quæ sub Acheronte fierent
Cruciamenta; verum enim vero nullus adæque est Acherons
Atque ubi ego fui in lapidicinis.

Idem in Bacchidibus. 4. 21.
Regiones colere mavellem ego Acherontica.

Acheron etiam Epiri flu. juxta Pandosiam urbem, ex Acherusia, palude Thesprotiæ profluens, multisq; fluviis auctus in sinum Ambraciam influens, hodiè *Velichi*, seu *Verlichi* Nigro, Ἀχερὼν Ptolemæo, *Acheros* Livio. Straboni tamen per ω scribitur. Cui etiam *Acheron* flu. Elidis, regionis in Peloponneso. Est etiam flu. Brutiorum in Italiâ Straboni, quem Niger *Bassento*, Leander autem *Santo* appellat. Barrius v. in suâ Calabriâ scribit eum *Campaniano* hodiè dici; In hoc, Alexander Molossorum rex à Lucanis trucidatus est, Dodonæo deceptus oraculo, quo jubebatur Acherusiam aquam, Pandosiamq; urbem cavere. Est etiam flu. Riphæorum montium Orpheo in Argon. Item Bithyniæ flu. qui juxta Heracleam in Pontum Euxinum exit. Qui postea *Sonantes* dictus est, auctore Apollonio, & Isacio in Lycophr. Habet hoc tractu Plin. quoq; inter alia flumina *Sonantem*. Ab Ammiano, *Archadius* appellatur; unde Hercules canem infernalem eduxit. Theocriti Interpres. *Acheron* a. dicitur ab Ebræo אחרון *Acharon*, h. e. *ultimum, extimum*, sive quod longissimè abest. Hinc σκότος ἐξώτερον Matt. 22. 13.

Acherontia, civitas parva Apuliæ, in monte sita, quam ob hoc, *nidum* appellat Hor. Carm. 3. Od. 4.

——— *Mirum quod foret omnibus*
Quicunq; celsæ nidum Acherontiæ
Saltusq; Bantinos, & arvum
Pingue tenent humilis Ferenti.

Fuit etiam Magnæ Græciæ urbs mediterranea, hodie *Matera* Leandro; pop. *Acherontini*.

Acherræ, urbs inter Padum, & Alpes. Vide *Acerræ*.

Acherres, rex Ægyptiorum, regnavit annis 7.

Acherusia, palus inter Capuam, & Aversam, per aperta plana prope Cumas diffusa. Plin. Diod. Sic. lib. 2. de sepulcris Ægyptiorum, qui Heliopolim accolunt, tradit paludem esse *Acherusiam*, in quam immittantur cadavera in ulteriorem ripam deferenda: navim v. ipsam quâ trajiciuntur, Barim;

h. e.

h. e. onerariam appellari. Inde nata de Charonte, qui animas transvehebat Stygem fabella. *Acherusia* etiam Chersonesus circa Heracleam Pont. sive Marginorum in Bithynia ad Pont. Eux. unde Herculem Cerberum ex inferis eduxisse credunt Xenophon, & Eust. ex Diodoro. Est item specus ibidem Apollonio, & Pomp. Melæ. Hujus meminit Ammianus quoque, & addit ab accolis Μοχθήριον vocari. lib. 22. *Acherusium* quoq; ibidem. Apollon. & Plin. Cùm vero Sil. lib. 14. ait,

Serpit pascendo crescens Acherusia pestis.

Non de palude intelligendus est, uti sentit Ferrarius.

Achetus, *Acithius* Ptolemæo, ut nonnullis videtur *Fiume di noto*, flu. Siciliæ, apud Netum urbem fluens. Acithius vero (de quo Ptol.) longè hinc in oram occiduam fluit. Sil. lib. 14.

Et Netum & Micite, pubesq; liquentis Acheti. Populi, *Achetini* Tullio.

Achia, sive *Achias*, fil. Achitob. 1 Reg. 14. fil. item Jerameel 1. Paral. 2.

Achillæus, Zenobiæ parens, in cujus gratiam Palmyreni præfectum, & milites præsidiarios Aureliani occiderant. Propter seditiones in Ægypto excitatas, feris expositus, & ab iis dilaniatus est. Vopiscus. Pomp. Lætus. *Achillæus* fil. Domicillæ, Eunuchus sub Domitiano, Tarracinæ decollatus est.

Achillas, initio lector scholæ Ecclesiæ Alexandrinæ. Euseb. lib. 7. cap. ult. dein Episcopus, ejusdem Ecclesiæ, Arium, qui Melotii hæresin amplexus, à Petro priore Episcopo ex Ecclesiâ pulsus erat, denuo recepit, ut officio diaconi fungeretur. Mortuo Achillâ, cùm in petitione Episcopatûs Alexander Ario preferretur, Arius dolore repulsæ motus, hæresin Arianam sparsit. Trip. Hist. lib. 1. c. 12.

Achillas, Ptolemæi exercitûs ductor, cui demandata fuit cura cædis Pompeii. Plut. in Pomp. Luc. lib. 8.

——— *Sceleri delectus Achillas.*

Achillea, sive *Achillis cursus*, peninsula est non procul ab ostio Borysthenis, ad formam gladii in transversum porrecta, ab exercitatione Achillis nomen habens. Dionysius Perieg. Ταῦροι δ' οἱ ναίουσιν Ἀχιλλῆος δρόμοι αἰπύν. Herodotus lib. 4. Ἀχιλλέων δρόμον vocat. Mela lib. 2. cap. 1. *Achilles infestâ classe mare Ponticum ingressus, ibi ludicro certamine celebrasse victoriam, & cùm ab armis quies erat, se, ac suos cursu exercitavisse memoratur. Ideo dicta est* δρόμος Ἀχιλλέως. *Fidonisi* hodiè, teste Nigro. Fuit etiam *Achillea*, insula Sarmat. Europ. ante ostia Borysthenis, quæ & Macaron, & Leuce dicebatur. Dionysius.

Ἔστι δέ τις ἠϊ σκαιὴν ἅλὸς πόρον Ἐυξείνοιο
Ἄντα Βορυσθένεος μεγαλώνυμος ἐν ἁλὶ νῆσος
Ἠρώων. Λευκὴν μιν ἐπωνυμίην καλέουσιν.
Οὐνεκά οἱ ταύτῃ δὴ κινάπτεα, λευκὰ τέτυκται.
Κεῖθι δ' Ἀχιλλῆος τε, καὶ Ἠϊόνα φάτις ἄλλων
Ψυχὰς ἐλλοσιδὴς ἱερμαίας αὐτὰ βόσας.

Ammianus lib. 22. *In hâc Tauricâ insulâ, Leuce sine habitatoribus ullis Achilli dedicatur. In quam, si fuerint quidam forte delati, visis antiquitatis vestigiis, temploque & donariis eidem heroi consecratis, vesperi repetunt naves. Aiunt enim non sine discrimine vitæ illic quenquam pernoctare.* Autor Periplì ponti Euxini, ab Isaaco Vossio editus, Ἀχιλλέως νῆσον, Ἀχιλλέως δρόμον, & Leucen insulam pro iisdem habet. Subdit ex Demetrio, Thetin filio suo hanc insulam concessisse, Achillemque in eâ habitasse, ac templum ibidem in honorem ejus extructum fuisse. Inde est quod Q. Calaber ad finem lib. 3. Paral. Neptunum introducit, matrem Achillis consolantem in hunc modum.

——— Ἀλλ' ἄϊφα ἠὲ ἐς Διὸς ἕζεται αὐγὰς,
Καὶ οἱ δῶρον ἔμοιγε θεμείλιά νῆσον ὑπάσσω
Ἐυξείνου κρὴ πόντου, ὁ δὴ θεὸς ἔσσεται αἰεί
Σὸς παῖς, ἀμφὶ δὲ φῦλα περικλύσεται μέγα λαῶν
Κεῖνον κυδαίνοντα θυηπολίῃς ἀγαλεῖς
Ἐσσόμενοι τίσειν. ———

Hodiè *Cacearia*, teste Nigro. Est etiam *Achillea* apud Ptol. Paus. & Max. Tyr. insula, & urbs ad ostium Istri Boreal. gemina, nova & vetus, vulgo *Kilia*. Vide Steph.

Achilleis, opus est Statii Poetæ, quo *Achillis* pueritiam descripsit, totam ejus vitam persecuturus, nisi immatura ejus mors tam insigne opus nobis invidisset.

Achilleum, opidum Troadis, juxta tumulum *Achillis*, à Mityleneis conditum, ubi classis ejus steterat. Plin. Est & castellum prope Smyrnam, & locus in Siciliâ, & vicus & portus Mesenes. Steph. Nec non op. & Prom. Sarm. Asianæ ad Bosporum Cimmer. & sauces Mæotidis paludis. *Capo di Croce*. Villanovano & Molet.

Achilles, Illyrii filius. Appianus.

Achilles, Pelei & Thetidis filius, quem adhuc infantem mater Stygiis undis immersit: quamobrem invulnerabilis toto corpore factus est, præterquam in eâ pedis parte quâ comprehensus ab ipsâ fuerat dum abluceretur. Traditus est educandus Chironi Thessalo, sub quo bellicis artibus, ac Musices exercitio proficeret. Stat. Achil. lib. 1.

Quo rapis ingentem magni Chironis alumnum?

Juven. Sat. 7. —— *Metuens virgæ jam grandis Achilles*
Cantabat patriis in montibus. Et cui non tunc
Eliceret risum Citharœdi cauda Magistri?

Quod autem dixit *metuens virgæ*, idem ante illum cecinit Ovid. 1. de Arte.

Qui toties socios, toties perterruit hostes,
Dicitur annosum pertimuisse senem.
Quas Hector sensurus erat, poscente magistro
Verberibus jussas præbuit ille manus.

Per *patrios* autem *montes*, Pelion intellexit Satyricus. Is enim mons Thessaliæ, & illic nutritus Thetidis filius. Ita enim mater ipsa apud Stat.

——— *Quid enim cunabula parva*
Pelion, & torvi commisimus antra magistri?

Hunc autem cùm mater ex oraculo didicisset in expeditione Trojanâ perituram, si eo cum cæteris ducibus proficisceretur, jam adultum inter Lycomedis regis filias furtim occuluit, & ne proderetur, muliebri habitu eum induit: ubi cum aliquandiu delituisset, Deidamiam regis filiam vitiavit, ex quâ Pyrrhum suscepit. Ovid. Met. 13.

Præscia venturi genetrix Nereia leti
Dissimulat cultu natum, & deceperat omnes,
In quibus Ajacem, sumptæ fallacia vestis.

Hor. Carm. 1. Od. 8. ---- *Quid latet? ut marinæ*
Filium dicunt Thetidis sub lacrymosa Trojæ
Funera: ne virilis
Cultus in cædem, & Lycias proriperet catervas.

Postremo tamen ab Ulysse astu compertus, ad bellum ductus est. Troja enim absente Achille expugnari non potuit. Arma, quæ nullâ humanâ vi penetrari possent, à Vulcano, Thetidis rogatu, illi fabricata sunt. Porro, in bello post multas res præclarissimè gestas, adeo ob ereptam sibi ab Agamemnone Briseida indignatus est, ut aliquandiu bello abstinuerit, neque ullis precibus reduci potuerit. Verùm Patrocli amici coniunctissimi morte permotus, denuo ad bellum profectus, Hectorem interfecit, quem mortuum, & currui alligatum, ter circum urbis muros raptavit (& hæc omnia in Patrocli ultionem) ac demum Priamo corpus vendidit. Virgil. Æn. 1.

Ter circum Iliacos raptaverat Hectora muros,
Exanimumque auro corpus vendebat Achilles. Meminit Propert. 2. 8. *Fortem illum Æmoniis Hectora traxit equis.* Ovid. Amorum. 2. 1. *Raptus & Æmoniis flebilis Hector equis.* Vetus Poeta apud Tullium Tusc. 1.

Vidi, videre quod me passa ægerrimè,
Hectorem curru quadrijugo raptarier.

De redemptione cadaveris Hectorei Tragœdiam scripsit Ennius, quam *Hectoris Lustra*, sive *Lytra* inscripsit, quæ sic dicta à luendo i. e. solvendo pretio, cujus rei argumentum tractasse adolescentem Lucanum ex Statio apparet in Silvis.

Ac primum teneris adhuc in annis
Ludes Hectora Thessalosque currus,
Et supplex Priami potentis aurum.

Magno pretio redemptum esse innuunt Homeri ἀποινά, ἄποινα hoc est infinita redemptionis pretia. Cedrenus ait portata à Priamo ad redimendum Hectorem χρυσὸν, καὶ ἀργυρον, καὶ ἐσθῆτα πολυτελῆ. *aurum, argentum, pretiosam vestem.* Inde Hor. lib. 1. Od. 10. de hâc re loquens, *dives Priamus*, iniquè à Scaligero laceratus. Cassiodorus.

Priamus quanto pretio sepeliendum Hectorem redemit.

Dissidet tamen Plut. nam orat. 2. de Fort. Alex. ὁ μὲν γὰρ (loquitur de Achille) χρημάτων ὀλίγων τὸν Ἕκτορα νεκρὸν ἀπελύτρωσεν. h. e. *hic autem parvo pretio cadaver Hectoris redemptum reddidit.* Occisus est tandem à Paride, dum

conjugium Polyxenæ ſperaret, & in Sigæo ſepultus. Plin. 4. 12. Tantæ fortitudinis fuiſſe fertur ut (teſte Gellio) inſigni fortitudine duces *Achilles* appellentur, & argentum vocetur *Achilleum*, quod ſit inſuperabile. Mythologi *Achillem* imperatoris præſtantiſſimi effigiem eſſe demonſtrant, fortes autem viri voluptatum illecebris, potius quam vi externâ ſæpiſſimè obruuntur. *Achillem* ſcribit Euphorion videri nuncupatum, quod non chilo, i. e. Cerealibus cibis primum ſit connutritus, verum ex infantiâ, medullis animalium, mox & carnibus venatu comparatis. Verſus Euphorionis hi ſunt, quemadmodum citantur ab Etymologo:

Ἐς Φθίην χιλοῦ καλέεσε πάμπαν ἄπασθ᾽ :
Τέκνεκα Μυρμιδόνες μιν Ἀχιλλέα φημίξαντο.

Sunt qui, Euſt. tradente, dici *Achillem* opinentur quod bello victis triſtitiam immitteret. Alii quòd Ilienſes mœrore confecerit. Non deſunt qui ab ἄχθ᾽ *dolor*, & λύω *ſolvo* nuncupatum eum contendant, quia medicus fuit. Sed hæc trita forſan, & ridicula. Illud autem non perinde vulgatum, alios comminiſci Thetidem interdiu filium ambroſiâ ungere ſolitam, & noctu ſub igne occultare, quò quicquid in eo mortale foret, eximeret, donec à Peleo deprehenſa, irata ſe ſubduxit. Apollonius 4. Argonaut. verſ. 869.

Ἦ μὲν γὰρ βεσσῖας ἀτὲ πιεῖ σάρκας ἔδοντες
Νύκλα διὰ μέσσην φολυμῷ πυρός. ἤματα δ᾽ αὖτε
Ἀμβροσίῃ χρίεσκε πίειν δέμας, ὄφρα πέλοιτο
Ἀθάνατος, καὶ οἱ συγχεῦν χροὶ γῆρας ἀλάλκοι.
Αὐτάρ γ᾽ ἐξ ἐυνῆς ἀναπάλμενος ἐισενόησε
Παῖδα φίλον σπαίροντα διὰ φλογός. ἧκε δ᾽ ἀϋτὴν
Σμερδαλέην ἐσιδοῦσα μέγα νήπιος, ἣ δ᾽ αἶψα
Τὸν μὲν ἄρ᾽ ἁρπάγδην χαμάδις βάλε κεκληγυῖα.

Dictus hinc fuit *Pyroſous*, quaſi ab igne ſervatus, & poſtea *Achilles*, ab exuſto labro, quod dum lingeret infans, ambroſiâ non fuiſſe perunctum fingitur. Agameſtor Thetidis Epithalamio;

Παιδνῷ δ᾽ ὔνομα θῆκε Πυρίσσοον, ἀλλ᾽ Ἀχιλῆα
Πηλεὺς κίκλησκε χέλεσθ᾽ ἕνεκα μιν.
Κείμενον ἐνὶ κίνῃ σποδιῇ ὅθι πῦρ ἀπάμερσε
Χείλεσθ᾽ ἀιδομένῃ ἀπεφάτως ὑτίῃ.

Achilles, quidam à B. Irinæo Valentiam in Hiſpaniam miſſus, ad Evangelii prædicationem; fumo ſuffocatus eſt.

Achilles Tatius, Alexandrinus, niſi *Tatii* potius, puta filius, aut libertus dici debeat, literis conſignavit ἰσαγωγὴν σύμμικτον, in quo multorum magni nominis virorum meminerat, teſte Suidâ; qui addit præterea ſui memoriam reliquiſſe opere Etymologico, nec non libro de Sphærâ. Hujuſce fragmentum ſupereſt, manductio in Arati Phænomina. Meminit præterea Suidas Achillis ἐφαλτικῶν: in quibus reponit Τὰ κῦ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα. Valde hoc Amorum opus epigramate ſuo laudat, ſive Photius Patriarcha, ſive potius Imperator Leo. Et ſane nihil Euſtathii, & Prodromi Cyri Amores, ad illos Heliodori, vel Achillis Tatii. Cum autem opus hoc conderet, fuiſſe gentilem, ea oſtendunt, quæ de puerorum amoribus ſcribit, atque alia. Tandem tamen fuiſſe Chriſtianum, atque ad Epiſcopatum etiam perveniſſe ex Suidâ diſcimus.

Achimaas, pater Achinoam, uxoris regis Saul. 1 Reg. 14. filius item Sadoc Sacerdotis. 2 Reg. 15.

Achiman, gigas ex poſteris Anach. Num. 13.

Achimelech, nomen Sacerdotis, 1 Reg. 21. Item fil. Abiathar, 2 Reg. 8. qui 1 Chron. 18. *Abimelech* dicitur.

Achimenes, fil. Bacchimonis, filii Perſei, qui Achimeniis populis nomen dedit, quibus imperavit, à quo Achimenia regio. Lege *Achæmenes*, & ſic in ſeqq.

Achimenes, Jobatis, vel Ariobatis regis Lyciæ filia, & uxor Bellerophontis. *Achæmene* legendum puto.

Achimenia, regio ab *Achimenide* denominata, lege *Achæmenia* & *Achæmenide*.

Achimoth, filius Elcana. 1 Chron. 6.

Achinoam, nomen uxoris regis Saul, 1 Reg. 14. Uxor item David. ex Jezreele. 1 Reg. 25.

Achior, dux filiorum Ammon. Judith. 5.

Achiram, filius Benjamin. Num. 26.

Achiroe, Nili filia, ex Sithone marito, Martis filio, Thraciæ rege, filias duas concepit, Pallenæam, & Rhœteam, quarum illa Pallenæam urbem Thraciæ nomine ſuo vocavit, Hæc vero Rhœteam Troadis locum.

Achis, rex Geth. 1 Reg. 21.

Achiſamech, pater Ooliab, de tribu Dan, Exod. 31.

Achiſaris, opidum, Plin. 6. 3. *Achiſarmi* populi; ibidem cap. 30.

Achitob, pater Abimelech ſacerdotis. 1 Reg. 22. Item pater Sadoc. 1 Reg. 8.

Achitophel, conſiliarius regis Davidis. 2 Reg. 15. Pater Eliam. 1 Chron. 27.

Achladæus, apud Pauſan. lib. 4. dux eſt, quem Ariſtomenes interfecit.

Achmat, fil. major natu Bajazetis ſecundi, 9 Turcarum imperatoris, à Selymo fratre minore, imperium ambiente, ſtrangulatur, patre & altero fratre necatis. Hiſt. Turc.

Achnæ, urbs Theſſaliæ, & alia Bœotiæ. Steph.

Achne, inſula apud Plin. lib. 5. cap. 13. Sic enim ait; *Rhodiorum inſulæ Carpathus, quæ mari nomen dedit; Caſos, Achne olim.*

Achola, urbs Africæ. Ptol. forte A. Hirtii *Acilla*; *Acholla* Livio.

Achobor, filius Micha, conſiliarius regis Joſiæ. 4 Reg. 22. Item pater Baal-hanan, 7 regis in Edom. Gen. 36.

Acholius, hiſtoricus, floruit ætate tum Valeriani, filiiq; Gallieni, tum Claudii quoq; ac Aureliani. Magiſter admiſſionum Valeriani fuit, & ejus acta libris aliquot ſcripſit, ut author eſt Flav. Vopiſcus in Aurel. Idem contexuit Alex. Severi vitam, ut videre eſt apud Lampridium. Vide Voſſ. de Hiſt. 2. 4.

Acholla, urbs Libyæ non procul à Syrtibus, Colonia Melitæorum. Steph.

Achon, Conſiliarius; Suenoni Saxoni malè conſuluit.

Achomates, Bajazetis Turcarum Imp. fil. qui ſeipſum Aſiæ regem deſignavit, tandemque à parte Turcarum electus eſt. P. Jovius.

Achomæ, & *Achomeni* pop. Arabiæ Fel. Steph.

Achor, vallis in tribu Judæ, Jos. 5. ad ſeptent. Jericho, haud procul à Gilgal, à tumultu & turbatione Iſraelitici populi appellationem habens, & non ab Achan ſacrilego, qui illic lapidatus eſt propter anathematis furtum. Jos. 7.

Achorus, Idolum quod invocare ſolebant Cyrenaici, ut muſcas multitudine peſtilentiam inferentes interimeret. Plin. Hunc a. non *Achoron*, ſed *Acharon* vocat Nazianz. orat. 1. adv. Julian.

Achorus, tertius Ægyptiorum rex; regnavit an. 12.

Achorus, quartus Ægypt. rex, regn. an. 9.

Achradina, pars Syracuſarum, & inſula in vicinià. Steph.

Achradus-untis, tribus Atticæ. Steph.

Achriana, urbs Hyrcaniæ. Steph.

Achridus, vide *Prima Juſtiniana.*

Achſa, filia Caleb. 1 Chron. 2. quæ Jud. 1. *Axa* ſcribitur.

Achſaph, urbs in tribu Aſer Jos. 11. quæ cap. 19. dicitur *Axaph*. Hieronymo *Chaſalus* dicitur, in 8 lapide Diocæſareæ, ad radicem montis Thabor, in campeſtribus ſita.

Acibi, orum, locus eſt in Sarmatiâ Europ. Ptol.

Acichorius, dux in eâ expeditione, quam Galli adverſus Pæoniam ſuſceperunt. Pauſan.

Acidalia, veneris epitheton, vel quia injicit curas, quas Græci (inquit Servius) ἀχίδας vocant, vel certè à fonte *Acidalio*, qui eſt in Orchomeno Bœotiæ civitate, in quo ſe Gratiæ lavant, quæ Veneri ſunt ſacratæ. Ipſius enim & Liberi filiæ ſunt. Virg. Æn. 1.

At memor ille Matris Acidaliæ.

Acidalus, fons eſt in Campaniâ, ægris oculis mederi conſuetus.

Acidas, Peloponneſi flu. apud Pauſan. cujus vetus nomen *Jardanus* fuiſſe ſcribit.

Acidon, flu. Triphyliæ in orâ maritimâ. Strabo. lib. 8.

Acienſes, Italiæ pop. Albenſibus, & Albanis proximi. Plin. 2. 5.

Acila, prom. & urbs Arab. Fel. contra Diram urb. & prom. Æthiopiæ, ſinu Arabico intercedente. *Ocila* Plinio. *Ocelis* Ptol. emporium Arab. ad ſinum Arab. *Zidem*, teſte Nigro. Sed Rhamnuſio teſte, *Capo Celi* potius dicitur, prom. ad ſinûs Arabici fauces, olim Empor. Arabiæ, ex quo, teſte Plinio, in Indiam navigabatur.

Acilia Auguſta, Azelburg, op. olim Vindeliciæ, nunc pagus Bavariæ, apud Straubingam urb. à Ratiſponâ 6. leuc. in ortum.

Acilia,

Acilia, gens plebeia Romæ fuit, à Trojanis oriunda, teſte Herodiano. Hanc v. gentem abjectam fuiſſe & obſcuram inde apparet, quòd poſtremo omnium eorum, quorum originem veteres ad Æneam referunt, honores adepta fuerit.

Acilia, mater Lucani.

Acilenus, miles Beliſarii, ad portam Pincianam ſolus impetum Gothorum repreſſit.

Aciliſena, regio Aſiæ, inter Taurum & Euphratem. Strab.

Acilius, *Acelino* nunc, teſte Fazello, flu. Siciliæ, denominatus ab *Acile* juvene quodam Siculo, qui à Polyphemo interfectus, Galateæ nymphæ amaſiæ ſuæ precibus in fontem ſui nominis à Neptuno converſus fuit.

M. Acilius Aviola, Legatus Tiberii in Galliis, quarto ipſius, & ſecundo Druſi conſulatu Gallos, rebus novis ſtudentes compeſcuit. an. U. C. 773. Tacit. lib. 3. Hic Conſularis ille quibuſdum eſſe creditur, qui in rogo revixit. Val. Max. 1. 8. quod ſi verum ſit, falſa ſint neceſſe eſt quæ ſequuntur in prioribus editionibus ſc. quiq; anno U. C. 806. cum Q. Aſinio Marcellino conſul fuit, quando Claudius Imp. obiit, ſaltem alius hic à priori fuerit, quia Tiberio Cæſari hoc opus dedicavit Valerius.

Acilius Aviola, curator aquarum publicarum ſub Veſpaſiano & Domitiano principibus, cui Frontinus in eo munere ſe ſucceſſiſſe ſcribit.

Acilius Aviola, Coſ. cum Cornelio Panſâ. A. U. 874. ſub Adriano.

Acilius Aviola, Coſ. cùm Gordiano Imper. U. C. 991.

M. Acilius Balbus, Coſ. cum T. Qu. Flaminio. U. C. 603.

M. Acilius Balbus, Coſ. cum. C. Portio Catone. U. C. 639. Hoc conſulatum gerente, lacte & ſanguine pluiſſe auctor eſt Plin. 2. 56.

C. Acilius Buta, Prætorius, cum patrimonium ingens conſumpſiſſet, & paupertatem ſuam apud Tiberium fateretur, *Serius*, inquit, *ô Buta experrectus es.* Sen. Ep. 123. Meminit ibidem ut hominis lucifugæ, qui ad cereos & faces viveret. Locus eſt elegantiſſimus.

Manl. Acilius Fauſtinus, cum Cæſonio Macro Rufiniano Coſ. U. C. 962. Sub Severo Imp.

C. Acilius Glabrio, Quæſtor provincialis fuit. U. C. 551. item Trib. pleb. 556. Putat Voſſius eundem eſſe, cujus Annales citat Plut. in Romulo. vide eum de Hiſt. Gr. lib. 1. c. 17.

M. Acilius, C. F. L. N. Glabrio, Tribunus plebis cum Q. Minutio Thermo. U. C. 553. Prætor an. 558. Inter cives & peregrinos jus dixit, & conjurationem ſervorum, quæ Etruriam prope infeſtam reddiderat, unâ cum legione miſſus oppreſſit. Coſ. 562. cum P. Corn. Scip. Naſicâ, Antiochum regem ad Thermopylas vicit, quo nomine per triduũ ſupplicatio decreta eſt, & ab ipſo triumphus actus, & ſpectaculo, & famâ rerum magnificus. Idem x Vir Sacrorum factus eſt an. 554. Cenſuram cùm peteret, partim invidiâ nobilitatis, quod homo novus eſſet, partim Catonis, (qui competitor erat) falſo teſtimonio afflictus, à petitione deſtitit. Liv. l. 17.

M. Acilius Glabrio M. F. Duumuir, Ædem Pietatis in foro olitorio, quam pater, quo die cum Antiocho ad Thermopylas depugnavit voverat, dedicavit, ſtatuamq; auratam, omnium in Italiâ primam, patris Glabrionis poſuit. U. C. 573. De æde autem Pietatis in eo loco conſecratâ, ubi quondam mulier habitarat, quæ patrem incluſum carceri mammis ſuis clam aluerat, ob quod factum illi impunitas conceſſa, diſertius Val. Max. lib. 5. cap. 4.

M. Acilius Glabrio, ſuperioris, ut putatur, filius; *legem Aciliam* tulit de pecuniis repetundis ſeveriſſimam, in quâ ne comperendinari quidem reum licebat. Aſcon. Ped.

M. Acilius Glabrio, prioris filius, Prætor & Judex Cicerone Verrem accuſante. Coſ. inde poſt biennium, Ciliciam provinciam obtinuit.

M. Acilius Glabrio, ſuperioris fil. avunculo Scauro repetundarum reo in judicio adfuit, ſed & ipſe bis à Cicerone in judicio capitis defenſus fuit. Proconſul Siciliæ ſub Cæſare, & legatus Cæſaris in bello civili, præfuit Orico, dum Cæſar Dyrrhachii Pompeium obſidet. Cæſ. Com. lib. 3. Meminit ejus Tullius, Ep. 13. 7. Qui eum cum legionibus in Græciam miſſum ſcribit.

L. Acilius Glabrio, refertur à Porcio Catone in declamatione contra Catilinam, ut ejus ſica in ſenatu deprehenſa ſit.

M. Acilius Glabrio, Coſ. ſub Domitiano U. C. 843. Collega in eo honore Ulpii Trajani. Hujus filium Domitianus interemit, quòd cum feris pugnaret, revera a propter inviſum robur. Nam in Albano Leonem confecit. Juvenal. Sat. 4. *Proximus ejuſdem properabat Acilius ævi,*
Cum juvene indigno quem mors tam ſæva maneret,
Et Domini gladiis jam deſignata. ——

M. Acilius Glabrio, Coſ. ſub Adriano U. C. 876. Ad hunc Conſulem ſcripta Epiſtola Hadriani Imp. citatur Pandect. 48. De accuſationibus, & reſcr. L. 12.

Anicius Acilius Glabrio, Coſ. cum Theodoſio Jun. Impp. Fuerunt & multi alii *Glabriones* ſub Imp. Pio, Commodo, Pertinace, Valeriano, Severo, Antonino, haud dubiè omnes gentis Aciliæ.

Acilius Rufus, vir Conſularis ſub Trajano.

Acilius Severus, Coſ. & præf. urbis ſub Conſtantino M. U. C. 1075.

Acilius Sthenelus, de quo Plin. 14. 4. *Summam ergo adeptus eſt gloriam Acilius Sthenelus è plebe libertinâ, 60 jugerum non amplius vineis excultis in agro Nomentano, atque 400 nummûm venundatis.*

Acinippo, op. Hiſp. Bæticæ. Plin. quod idem *Acenipo* dicitur Ptolemæo.

Acina, Arabiæ opidum. Plin.

Acinacæ, Bactrianæ pop. Ptol. 6. cap. 11.

Acinacis, apud Herod. lib. 4. Martis ſimulacrum eſt, cui Scythæ pop. quotannis hoſtias, cum aliorum pecorum, tum equorum offerunt.

Acincum, vide *Aquincum.*

Acinus, Bohemiæ fluvius.

Aciris, *Acri* hodiè, flu. cum op. cognomine in Lucaniâ oriens, ac per Magnam Græciam in ſinum Tarentinum apud Metapontum defluens. Eſt & *Aciris*, *Acri* quoque, op. Brutiorum non obſcurum, inter Roſcianum & Beſidianum, urbes Calabriæ citer.

Acis, Fauni & Simæthidis nymphæ fil. pulcherrimus paſtor Siculus, quem cum Polyphemus amaret, & ab eo ſperneretur, ab eodem ſaxo illiſus periit: cujus Galatea miſerta in fluvium (alias fontem) ſui nominis permutavit, qui in Ætnâ monte oriens in mare Siculum defertur. Ovid. Met. 13.

——— *Acis in amnem Verſus.*

Idem Faſt. 4. *Præterit & ripas, herbifer Aci tuas.*

Sic dictus autem παρὰ τὸ ἀκὶδι ἰοικέναι τὰ ῥεύματα, inquit Theocriti Scholiaſtes. Bochartus à Syro אחיש *achis* deductum putat, quod *feſtinare*, vel *citum eſſe* ſignificat. *Freddo* nunc ab ejus frigiditate, teſte Tho. Fazello. Leander eundem cum Batheo Ptolemæi putat. Meminit ejus Theocritus Idyl. 1.

Οὐ γὰρ ἀπὸ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἰχεν Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἶνας σκοπιὰν, ἀδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Idem Idyl. 11. Ejus ψυχρὸν ὕδωρ vocat. Heſychius Ἄκις, πολιμὸς ἐν Κατάνῃ. *Acius* dicitur Antonino. Meminit & Silius lib. 14.

Quique per Ætnæos Acis petit æquora fines,
Et dulci gratam Nereida perluit undâ.
Æmulus ille tuo quondam Polypheme calori,
Dum fugit agreſtem violenti pectoris iram,
In tenues liquefactus aquas evaſit & hoſtem,
Et tibi victricem, Galatea, immiſcuit undam.

Prima ſyllaba corripitur à Claudiano, De Raptu Pr. lib. 3.

Lucus erat prope flumen Acin, quem candida præfert
Sæpe mari, pulcroque ſecat Galatea natatu.

Eodem modo in veteri epigrammate nondum edito.

Diffugiens pontum, ſylvas Galatea peragrat,
Cuſtodem ut pecorum cernere poſſet Acin.
Nam teneros greſſus infigit ſentibus ardens,
Nec tamen alta pedum vulnera ſentit amor.
Ipſa Cupidineæ cedunt elementa Pharetræ,
Cujus & in mediis flamma ſuburit aquis.

Atqui non tanta eſt hujus epigrammatis autoritas, ut priorem ſyllabam communem credamus, ideoque doctiſſimus N. Heinſius legit, *Lucus erat prope flavum Acin.* ——— Et ita Claverius in antiquiſſimo codice prius invenerat. *Flavos* poetis fluvios dici quis neſcit? Sic *Flavus Tyberis*, *Lycormas*, *Alpheus*, *&c.* *Acis* etiam Siphnos dicebatur. Plin. 4. 12.

Aciſculus, idem valet quod *Dolabella.* Erat inter cogno-

mina gentis Valeriæ. Nummus vetus: L. VALERIUS ACISCULUS. Meminit Fab. 6. 3. Prud. Hym. 4. Περὶ στεφ.

Afra Carthago tua promet oſſa
Ore facundo Cypriane Doctor,
Corduba Aciſculum dabit & Zoellum
——— *Treſque coronas.*

Acitani, gens Hiſp. apud quam Martis ſimulacrum radiis ornatum, maximâ religione colitur; quod *Neton* vocant. Macrob. Sat. 1. 19. Aliis *Accitani*.

Acitavones, pop. inter Alpinas gentes. Plin.

Acithius, Siciliæ flu. apud Ptol. quem Fazellus *Birgi*, Leander *Acilino* nomen habere ait. *Acithus* Cluverio.

Aciton, inſula prope Cretam. Plin.

Acius, *Jaicis* teſte Joſiâ Simlero, locus Siciliæ apud Catinam urbem.

Acliſena, civitas in Armenia minore. Strab. 11.

Acliulfus, Theodorici cliens, Suevis præfectus.

Acra, ſive *Fulgurita*, villa eſt apud Antoninum, ſive locus in Africâ propriâ.

Acme, Septimii amaſia, cujus meminit, Catul. Epig. 42.

Acmen Septimius, *ſuos amores*,
Tenens in gremio, *mea*, *inquit Acme*, *&c.*

Acmenæ, nymphæ Veneris, quarum ara extabat in Olympiâ. Pauſ. lib. 1. Eliac.

Acmodæ, vel *Acmodes*, inſulæ Silurum Solino, vulgò *Silley*; ſeptem inſulæ maris Britannici, Britanniæ minori adjacentes, à Leonâ urbe 8 leuc. diſtantes, quæ ab aliis *Sorlingæ* appellantur; ſed hæ Albioni adjacent, à 7 inſulis diverſæ, inter illas & promuntorium Albionis extremum ad occid. ſitæ; inde ad 8 leuc. recedentes. Quamobrem inſulæ Silurum (qui ſunt pop. Albionis) ab *Acmodis* diverſæ eſſe videntur.

Acmonia, urbs Phrygiæ, ab Acmone, Manei fil. condita. Steph. pop. *Acmonenſes*. long. 59. 50. lat. 39. 20.

Acmonia, Ptolemæo Daciæ urbs eſt, *Severino* Mario dicitur.

Acmonides, Cyclops, ab ἄκμων, h. e. *incude*, ſic dictus. Quæri video inter eruditos, utrum Saturnus, an Cœlus ſit intelligendus apud Theocr. vel potius Simmiam Rhodium, in Alis, cum ait. Λεῦσσέ με τὴν γᾶς τε καθυπέρτερα ἀνακτ' Ἀκμονίδαν. Sanè Schol. ad hæc verba ſic annotavit. Ἀκμονίδαν λέγει τὸν Οὐρανόν. Non diſplicet, ſi potius intelligamus Cœli filium. Quippe Patronymicum eſt ex Ἄκμων, quo non *incus* modo notatur, ſed etiam *Cœlum:* quod ſic dicitur quaſi ἀκάμων, ſive ἄκμητος, h. e. indefeſſus. Nec enim Cœlum ſeu ſidera unquam circuitu perpetuo fatigantur. Niſi malis, ipſum Cœli patrem ſic dictum, deque naturâ ejus colligi ex naturâ Cœli; quia parentes ac liberi ejuſdem eſſe ſoleant participes naturæ, utrique ſententiæ favet Heſychius; ſic enim ille, Ἀκμονίδης, ὁ Χάραν, καὶ ὁ Οὐρανός. Ἄκμων γὰρ παῖς. Ac continuo ſubditur, Ἀκμὼν, ἀπαθὴς, Κρόνος, Οὐρανὸς, ἢ σίδηρον, ἢ ὦ ὁ χαλκεὺς χαλκεύει. Vide Euſt. in Il. Σ. & Etymologum in Ἄκμων.

Acmonium, civitas quædam eſt & nemus circa Thermodontem.

Acon, Catulinus Philonianus Coſ. & præfectus urbis ſub Conſtantiis princip. Limenii collega.

Acœtes, vir pauper, & ut indicat etymon vocabuli, *carens cubili*; cujus tenuitatem eleganter exprimit Ovid. Met. 3.

Ille metu vacuus, *nomen mihi* (*dixit*) *Acœtes*,
Patria Mœonia eſt, *humili de plebe parentes.*
Non mihi, *quæ duri colerent pater arva juvenci*,
Lanigeroſve greges, *non ulla armenta reliquit.*
Pauper & ipſe fuit, *linoque ſolebat & hamis*
Decipere, *& calamo ſalientes ducere piſces.*
Ars illi ſua cenſus erat. Cum traderet artem,
Accipe quas habeo ſtudii ſucceſſor, *& hæres*
Dixit, *opes: morienſque mihi nihil ille reliquit*,
Præter aquas: unum hoc poſſum appellare paternum.

Acolitanum, op. liberum in Africâ propriâ, ab ea parte quâ Cyrenaicam ſpectat. Plin.

Acone, portus Heracleæ, Bithyniæ civitatis, Lyco flu. oppoſitus, proventu etiam noxiarum herbarum celebris. *Naxio* nunc Moletio, & aliis. *Aconis* fluvii hic meminit Ferrarius, ex Val. Flac. lib. 4.

Quid memorem quas Iris aquas, *aut torqueat Acon?*

Atqui *Ancon* illic legendum monent interpretes. Meminit etiam *Aconis* herbæ ex quâ aconitum venenum conficitur, teſte Dioſcoride lib. 4. Addit denique, ſunt qui *Aconen Lagula* nunc dici ſcribant. Vide *Aconæ* apud Stephanum, qui & inſulam hoc nomine facere videtur, è regione Eudæmonis civitatis Chalcedonis, propter cotes plurimas illic naſcentes dictam.

Aconites, pop. ſunt montani, prope Sardiniam inſulam. Strab. 5.

Aconteus, venator egregius, à jaculando, ut videtur, ſic dictus.

Stat. lib. 7. —— *donec flammatus Aconteus*
Strage virum, *cui ſueta feras proſternere virtus*,
Arcas erat ——— ———

Sil. lib. 16. *Et cujus nunquam fugiſſe haſtilia cervi*
Præcipidâ potuere fugâ, *venator Aconteus.*

Acontiſma, Macedoniæ aditus anguſtiſſimus. Ammian. lib. 26.

Acontium, op. Arcadiæ, ab Acontio Lycaonis fil. Eſt & aliud Eubœæ. Steph.

Acontius, juvenis ex Cæâ inſulâ in Delum ad Dianæ ſacra profectus, amore Cydippes nobilis puellæ exarſit: ſed cùm eâdem potiri non poſſet, novam fraudem commentus, in pomo hos verſus ſcriptitavit.

Juro tibi ſanctæ per myſtica ſacra Dianæ,
Me tibi venturam comitem, *ſponſamque futuram.*

Hoc pomum Acontius jecit in ſinum Cydippes, quæ verſus legens juravit imprudens, & illi nubere etiam morbo coacta eſt. Unde illud.

Quale fuit malum, *quod litera pinxit Aconti*
Quâ lectâ cupido pacta puella viro eſt.

Acontius, Magneſiæ mons, vel Bœotiæ. Plin. 4. 7. Strab. 9.

Acor, apud Cyrenaicos pro maximo muſcarum Deo colitur. vid. *Achorus*.

Acra, *Japygia*, Plin. 3. 11. alias Iapygium, & Salentinum, M. Græciæ op. mediter. Salentinæ Ptolemæo. *Capo di Leuca*, & *Capo di S. Maria* hodiè dicitur Leand. Steph. v. *Acra* Iapygiæ urbs eſt, aliquibus *Hydruſa* dicta, ut ipſe ſubdit. vide *Amphipolis*

Acra, vicus in Mæotide. Strab. 11.

Acraba, civitas Meſopotamiæ. Ptol.

Acrabathena, opidum. Plin. 5. 14. Vide Boch. De An. Bib. ubi De Scorpione.

Acradina, vel *Achradina*, arx Syracuſanorum, quam Marcellus Rom. Imp. cepit. Plut. in Marcello. Ἔμενε δὲ κεφαλὴ πάλαι, καὶ κάλλιστον, καὶ μέγιστον (Ἀχραδινὴ καλεῖται) Cic. Verrinâ 4. *Altera autem eſt urbs Syracuſis*, *cui nomen Acradina eſt in quâ forum maximum*, *pulcherrimi portus*, *ornatiſſimum Prytaneum*, *ampliſſima eſt curia*, *templumque egregium Jovis Olympii.*

Acræ, *Acreæ* Ptolemæo, Siciliæ urbs, à Syracuſanis habitata, hodie *Palazzolo* vocari ait Fazellus, aliis *Acremont*. *Agræ* apud Antoninum. Ejus meminit Sil. lib. 14.

Non Thapſus, *non è tumulis glacialibus Acræ.*

Vide Cluver. Sic. Ant. lib. 2. p. 353.

Acragas, unus ex ſtatuariis qui in admiratione ſummâ fuerunt. Plin. 34. 12.

Acragas, civitas Siciliæ, & Thraciæ, & Eubœæ, & Cypri, & Ætoliæ. Eſt & flu. Siciliæ Stephano & Polybio; *Drago* hodie. vide *Agragas*.

Acræa, Dianæ cognomen, quòd Acron mons apud Argivos fuerit, in quo Dianæ templum conſtruxit Melampus, quando Prœtidas purgavit. Heſych. Sophocl. Ibidem Venus culta. *Acrea* etiam Juno dicta eſt, cujus oraculum fuit in Megarea. Strabo. lib. 8.

Acræphia, op. Bœotiæ, à quo *Acræphius* Apollo dictus. Steph. & Herod. lib. 8. *Acræphium* eſt etiam apud Strab. lib. 9.

Acrapages, Rex Aſſyriorum. Euſeb. in Chronicis.

Acrath, Africæ op. *Veles de Gomara* Marmolio. incolis *Deyra Bediz*; aliis *Agenna*, al. *Mezemme*. Eſt a. urbs Maur. Ting. litoralis, contra Malacam Hiſp. urb. inde 80 leuc. long. 15. 50. lat. 34. 55.

Acratus, bacchantium genius Athenis ſpectabatur, cui os duntaxat extra parietem extabat. Pauſ. in Att.

Acraviſci, pop. Pannoniæ inferioris juxta Scordiſcos. Plin.

Acre,

Acre, civitas Apuliæ, ab aliquibus Hydruſa dict. Eſt & alia, quæ portum in ſe Brunduſium habet; alia in Syracuſanis, item in Eubœâ, Scythia, Cypro, Acarnania; alia ſupra Antiochiam; alia denique ad Tigrim flu. Steph.

Acrenſes, populi Siciliæ. Plin. 3. 8.

Acria, *Ormoas* teſte Molet. op. Laconicæ marit. ad oſtium Eurotæ. Ptol. Eſt item op. Hiſp. Plinio.

Acridophagi, pop. Æthiopiæ, curſu veloces, vita v. adeo brevi, ut annoſiſſimus quadrageſſimum non excedat: ſolis fere locuſtis victitant, à quibus nomen habent. Vide Diod. Sic. & Agatharchidem.

Acrilla, urbs Siciliæ, non procul à Syracuſis. Steph. vide Cluver. Sic. Ant. p. 354.

Acrio, Philoſophus Pythagoricus, cujus meminit Cic. 5. De Fin.

Acriſione, urbs Peloponneſi apud Argos, ab Acriſione Acriſii regis filiâ nomen habens: unde *Acriſionæus*, nom. gent. Virgil. Æn. 7.

Acriſionæis Danae fundaſſe colonis.

Ubi Servius agnoſcit patronymicum *Acriſioneis*, *eidos*. Non capio; nam ab *Acriſio* forma illa patron. abſurda ſatis. Servii nodum hunc (*Sola enim venerat*, *non cum colonis*) jam ſolvit alius. Aliter Cerda; quid enim vetat (inquit) ut ex Græciâ coloni affluxerint, ad famam Danaes jam reginæ, jam excitantis urbem? Deinde fucum ſibi facit Serv. nam ſi coloni, certe aliunde: atque adeo nihil obſtat, etiam ſi conjungat cum *Danae*, non cum *colonis*.

Acriſionides, Perſeus Acriſii nepos, Ovid. Met. 5.

Vertit in hunc harpen, madefactam cæde Meduſæ
Acriſionides, adigitq; in pectus. ———

Acriſius, teſte Euſeb. Abantis Argivorum regis fil. & pater Danaes, amaſiæ Jovis, Virg. Æn. 7.

Et Turno, ſi prima domus repetatur origo,
Inachus, Acriſiuſq; patres, mediæq; Mycenæ.

Prœto fratri ſucceſſit in regno, unicamque habens fil. Danaen, in reſponſis habuit, ſe manu ejus, qui ex filiâ naſceretur moriturum; qui ad effugiendam prænunciatam mortem, filiam in quâdam turri, quæ ænea fuiſſe dicitur, ſepoſuit, ſervarique juſſit, ne quis ad eam accedere poſſet. In ejus gremium, Jupiter, verſus in aureum imbrem, ex tegulis ſe demiſit: à quo prægnans effecta, ac patris imperio arcâ incluſa, in mare conjecta eſt, atque à piſcatore in Apuliâ reperta; qui Danaen & fœtum maſculum, quem enixa fuerat, ad Pilumnum regem detulit; qui genus ejus cognoſcens & patriam, illam libenter conjugio ſibi copulavit. Filius autem ejus, cui Perſeus nomen fuit, cum excreviſſet, & Gorgoni caput abſtuliſſet, Argos veniens, Acriſium in ſaxum tranſmutavit, quæ quidem tranſmutatio ſecundum Euſeb. id ſignificat, quod cùm Acriſius, 12 Argivorum rex, imperaſſet annis 31, à Perſeo nepote ſuo, non ſponte tamen occiſus, in lapidem, h. e. in frigiditatem perpetuam verſus ſit. Fuit & *Acriſius* alter, Laërtæ, patris Ulyſſis pater, & Jovis fil. dicente Ulyſſe ipſo apud Ovid. Met. 13.

Nam mihi Laertes pater eſt, Acriſius illi,
Jupiter huic. ———

Ubi tamen caſtigatiores codices, *Arceſius* habent.

Acritas, extremum Bithyniæ promunt. Ptolemæo, juxta Boſporum Thrac. Gyllius dicit hodie uſque nomen retinere. Stuckius hoc idem putat *Promuntorium Nigrum* ab Apollonio, Orpheo, & Theocrito appellari. *Acritas* etiam Meſſeniæ promunt. *Capo di Gallo* teſte Soph. cum aliis. Mela lib. 2. Plin. 4. 5. Inter Methonem ad Bor. & Coronem ad Auſt. proximas urbes. Inſulæ eſt etiam nomen Cedreno.

Acroathon, Thraciæ op. in ſummo cacumine montis Atho, Mela authore. Ptolemæus Ἄθος ἄκρον appellat. Stephanus Ἀκροθώνους, Thucyd. lib. 4. Ἀκροθῶς. Herod. lib. 7. Ἀκρόθωον. *Cima di monte ſanto* hodie. *Acrothon* Plin. 4. 10.

Acroceraunium, promunt. Epiri, in anguſtias maris Adriatici emiſſum, inde dict. quod Acroceraunis montibus ſit vicinum. Siquidem *Acroceraunia* Servio ſunt montes excelſi in diverſis locis, ſic dicti, propter altitudinem, & jactus fulminum. Nam ἄκρον dicitur *mons*, vel *ſummitas*, & κεραυνὸς fulmen. Et ut ait Hor. *Feriunt ſummos Fulmina montes.*

Et ante eum Lucret. lib. 6.

Altaque cur plerumque petit loca, plurimaq; hujus
Montibus inſummis veſtigia cernimus ignis?

Horum a. alii ſunt in Epiro, dividentes Ionium mare ab Adriatico; alii ſunt inter Iberiam & Armeniam. Hor. lib. 1. Carm. Od. 3.

Qui ſiccis oculis monſtra natantia,
Qui vidit mare turgidum, &
Infames ſcopulos, Acroceraunia.

Et Ovid. lib. 2. De Rem. Amoris.

Hæ tibi ſint Syrtes, hæc Acroceraunia vita.

Monti della Chimera hodie, teſte Alphonſo, & Leandro. Pauſanias autem diviſit hoc nomen in Atticis, Ἄκρα τῶν ὀρῶν, ἃ Κεφάλληνα λέγουσι. Ita etiam Dionyſius Οὐρίαν τ' ἠλιβάτων τὰ Κεφάλληνα κικλήσκουσι. Sic Virg. Æn. 3.

Provehimur pelago, vicina Ceraunia contra.

Acrocomæ, pop. Thraciæ, à capillorum longitudine dicti, quod antias in fronte mulierum more demiſſas geſtarent. Author Homerus in Catalogo, quemadmodum è diverſo, Abantes priora capitis tondebant.

Acrocorinthus, mons Peloponneſi excelſus, inter duo maria, Ægæum ſc. & Ionium. Vertex ipſe Veneri ſacram habet ædiculam, infra verticem Pyrenen fontem, haud affluentes, ſed perſpicuas aquas habentem. Plin. Plutarchus in Arato dicit eum è mediâ Græciâ enaſci. Stat. Theb. 7.

Jam pronis Gradivus equis Ephyrea premebat
Litora, qua ſummas caput Acrocorinthus in auras
Tollit. ——— ———

Acroliſſus, arx eſt in colle ſupra Liſſum Illyrici urbem. Strab. 17.

Acroma, vide *Arietis frons.*

Acron, Ceninenſium rex, quem ob raptus Virginum Sabinarum Romulus ſingulari certamine vicit, teloque trajecit, & ſpolia ejus opima Jovi Feretrio dicavit. Plut. in Rom. Etenim, inquit, *Ferire* apud Rom. erat *Vulnerare ſaggitis*. De hoc Acrone vide Propert. lib. 4. Eleg. 11. cujus titulus, *Quare Jupiter Feretrius dictus*. Ab eo enim dicitur *Ceninus*.

Tempore quo portas Ceninum Acrona petentem,
Victor in everſum cuſpide fundis equum.

Item *Herculeus*, vel quia oriundus ab Hercule, vel quia Ceninenſes Herculem colebant: vel quia fortis, & bellicoſus ut Hercules. Ibidem

Acron Herculeus, Ceninâ ductor ab arce,
Roma tuis quondam finibus horror erat.

Acron, Medicus Agrigentinus, Athenis unà cum Empedocle philoſophatus eſt, antiquior Hippocrate. Scripſit linguâ Doricâ, de medicinâ librum. Suidas. *Acron*, etiam nobilis Grammaticus, qui Horatium enarravit.

Acroneus, nomen principis Phæacum Odyſ. 9.

Acronius, in Alpibus lacus eſt. Pomp. 3. 2. noſtri *Conſtantienſem* vocant. *Brigantium* Plinius. *Brigartia* Ammiano. *Podamicus* recentioribus nonnullis; eſt a. lacus Helvetiorum maximus, quem *Bodenſee* Germani vocant.

Acropathos, Mediæ majoris ſinus, & Suſianæ rex.

Acropolis, arx Athenienſium. Athenæ enim in tres partes dividebantur: Acropolin, Aſty, & Pyræum portum. *Acropolis* etiam urbs Lybiæ apud Steph. Eſt etiam alia ejuſdem nominis in Ætoliâ, teſte eodem. Incolæ *Acropolitæ*, vel *Acropolienſes*.

Acrorei, urbs Triphyliæ. Steph.

Acrotadus, inſula in ſinu Perſico. Plin.

Acrotatus, Cleomenis fil. poſt defunctum parentem Lacedæmoniis imperavit. Plut. in Agide, & Pauſ. lib. 1.

Acrothon, vid. *Acroathon.*

Acroventum, *Governo*, pagus Venetiæ apud Padum, ubi is Mincium flu. excipit, in agro Mantuano, inter Mantuam 10, & Concordiam apud Mirandulam 26 m. p. haud procul à D. Benedicti cœnobio. Hic Leo Pontifex Max. Attilæ obviam venit.

Acta, apud Thucyd. lib. 4. locus eſt vicinus Atho monti, ad Ægæum Pelagus.

Actacottes, pop. feroces, qui inſulam Britannicam, vulgo Angliam, totam diripuerunt. Ammianus Marc. lib. 27. N. 1.

Acta, ſecretum, & amœnum litus dicitur. Virg. Æn. 5.

At procul in ſolâ ſecretæ Troades Actâ
Amiſſum Anchiſen flebant. ———

Cic. in Ver. *In actâ cum mulieribus jacebat ebrius.*

Corn. Nepos, ſive, ut alii, Æmyl. Probus, in Ageſilao:

Cùm in actâ cum ſuis accubuiſſet, ſecretum, & amœnum littus, &c. Prud. contra Symmachum.

Invenit expoſitum ſecreti in littoris actâ.

Parco aliis qui uſi hâc voce, videlicet Turpilio citato à Nonio, Val. Flacco Argon. 5. Victorino, & S. Ambroſio 5 Hexam. Unicum producam Plut. cujus verba, 4 Sympoſ. Qu. 4. Latinè ſic ſe habent, *Quid bone Jupiter volunt ſibi, qui ad oblectationem ſe mutuò invitantes, dicunt*, Hodie in actâ cœnabimus? *nonne, quod in littore cœnam, ut eſt, ſuaviſſimam eſſe ſentiunt? Non quidem propter fluctus, aut lapillos (quis enim in littore Lecythum, & Capparim menſæ adhibeat?) Sed quod copioſi ac recentes piſces menſam ſint ſtructuri. Adde quod omnium aliorum opſoniorum precium exceditur à marino.*

Acta, vel *Acte*, Attica regio, uti Gellius teſtatur 14. 6. Plin. 4. 7. Cauſam nominis explicat Strabo lib. 9. in hunc ſenſum. Atticam apud veteres, *Acten*, i.e. litus, appellatam eſſe conſtat, & nomine derivato, pro *Actica*, *Atticam* eſſe nuncupatam: quoniam maxima illius pars ad mare eſt extenſa, & anguſta, oblonga v. ſatis, & porrecta, montibus uſque Sunium ſubjicitur. Hermol. in Plin. 4. 7. *Acten* dictam ſcribit ab Actæone, vel Actæo rege, ut Favorino placet, & Lycophroni, qui Actæos vocat Athenienſes. Dicebatur & Atthis, ab Atthide, Cranai regis filia. Euſt. Inde *Actæus*, *Atticus*. Virg. Ecl. 2.

Canto, quæ ſolitus, ſi quando armenta vocabat,
Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Ubi tamen Servius, *Sanè Aracynthus mons eſt Thebanus, unde Actæo literali debemus accipere, non Athenienſi.* Ovid. Met. 1.

Separat Aonios Actæis Phocis ab arvis.

i. e. Athenienſibus, ſeu Atticis. Inde etiam *Actias*, i. e. *Athenienſis*. Georg. 4.

Atq; Getæ, atq; Hebrus, atq; Actias Orithyia. Nec non *Actiacus*. Ovid. Ep. 21. *Cur nunc Actiacas miſeram me mittis in oras?* Et Faſt. 1. *Frondibus Actiacis comptos redimita capillos.* Deniq; *Actius* Æn. 3. *Actiaque Iliacis celebramus litora ludis.* Et Hor. Ep. 1. 18. ——— *Actia pugna*

Te duce per pueros hoſtili more refertur. Vide *Actium*.

Actæon, fil. Ariſtæi, ex Autonoë conjuge, unde *Autonoeius heros* ab Ovidio dictus eſt. Venationi addictus, cum in Valle Gargaphie ad fontem limpidum receſſiſſet, à Dianâ nudâ conſpectâ convitiis laceſſitus eſt, atque in cervum mutatus, quem ſui ipſius canes diſcerpſerunt. De quo figmento ſic ſcribit Fulgentius. Anaximenes, inquit, qui de picturis antiquis diſſeruit, ait lib. 2. Actæonem venationem dilexiſſe, qui, cùm ad maturam perveniſſet ætatem, conſideratis venationum periculis, i. e. quaſi nudam artis ſuæ rationem videns, timidus factus eſt. Sed cum venandi periculum fugeret, affectum tamen canum non depoſuit: quos inaniter paſcendo, penè omnem ſubſtantiam perdidit, & ob hanc rem à ſuis canibus devoratus eſt. Quanquam de Actæone aliter in Commentariis Apollonii lib. 4. Ipſum ſc. non Ariſtæi, ſed Meliſſi filium: nec à canibus ſuis pro cervo, ſed à Bacchi Orgia celebrantibus laniatum fuiſſe traditur. Sed receptior eſt Ovidii ſententia, ait enim,

Inſcius Actæon vidit ſine veſte Dianam,
Præda ſuis canibus non minus ille fuit.

Itemque Senecæ in Theb.

——— *Quà peragrati celer*
Per ſaxa montis jacuit Actæon ſuis
Nova præda canibus.

Ex quo ſubit illud Claudiani in Ruf.

——— *Aut ſubito mutatum Actæona cornu*
Traderet inſanis Latonia virgo moloſſis.

Etiam hoc Silianum. Lib. 14.

Fama eſt cùm laceris Actæon flebile membris
Supplicium lueret ſpectatæ in fonte Dianæ,
Attonitum novitate mali fugiſſe parentem
Per freta Ariſtæum. ———

Hæc fabula nos ad beneficia in bonos viros conferenda adhortatur, ac retrahit à benè merendo de ingratis, qui ſæpius pro acceptis beneficiis, ſimultatis cauſas aucupantur, ſeque, vel quâvis leviſſimâ de cauſâ iratos fingunt, ut ſic deletum appareat quicquid in eos collatum eſt. Et canibus certè ejuſmodi adulatores aptiſſimè comparantur. Monemur præterea, ne ſimus curioſi in rebus ad nos minime pertinentibus, quoniam multis perniciosum fuit res arcanas aliorum cognoviſſe, aut principum, civitatum, ſumorumque virorum, aut Dei præcipuè, cum vel minima ſuſpicio arcanorum ejuſmodi conſcios facile poſſit opprimere. Actæonis oſſa Orchomenios olim horrendo Phantaſmate liberarunt, quod ſaxum magnum geſtans, totam regionem vaſtabat: unde accolæ Delphos profecti, acceperunt ab Oraculo, ut omnia Actæonis oſſa abſportarent, eaque ſepelirent; quo facto, illico liberati ſunt. Pauſanias. Plut. autem in Sertorio, duos ait Actæones fuiſſe, alterum à canibus, alterum ab amatoribus diſcerptum. *Cadmi nepos* dicitur Ovidio: Met. lib. 3. item *Hyantius*, ſiquidem Bœotii, unde oriundus erat, antiquitus *Hyantes* vocabantur, Plin. 4. 7. A Nonno in Dionyſiacis, κυνοσπὰς dicitur, h. e. *à canibus diſcerptus*; θρέξυς, *audax*; λαγωβόλος, *lepores impetens*; φιλοσκόπελος, *amans ſcopulos*; λεοντοφόνος, *leonum occiſor*.

Actania, *Helichland* teſte Ortelio, inſula maris Germanici in alto, contra Albis flu. oſtia, Ditmarſiæ oræ adjacens. Plin.

Acte, Neronis liberta, quam parum abfuit, quin matrimonio ſibi conjungeret. Sueton. Item Horarum una, quarum nomina recenſet Hyginus. cap. 193.

Actia, Soror Cæſaris. Plut. in Cicerone.

Actiolinus, Patavinorum tyrannus, de quo P. Jovius lib. 1. Vir. Illuſtr.

Actipus, Judææ urbs in tribu Aſer, ut Joſephus tradit, qui eam quoque *Arcen* vocat. Lege *Arctipus*.

Actiſanes, Æthiopum rex, qui Amaſin Ægypti regem, ſuis crudelius imperantem, regno deturbavit, Ægyptiiſque ſummâ æquitate imperavit. Hic latrocinia novo more compeſcuit, ſontes neque morte plectens, neque linquens impunitos. Conſtituto quippe de iis judicio, reos omnes in unum cogens, amputatis naribus, in ultima deſerti ire compulit; ibique civitatem condidit, ab exciſis naribus *Rhinocuram* appellatam. Ea in Ægypti, Arabiæque finibus, haud procul à mari ſita, omnibus vitæ commodis caret: nam omnis vicina regio ſalſa eſt; intra urbis mœnia unicus eſt puteus, & is inutilis, utpote aqua ejus guſtu amara. Hos autem eo in loco poſuit, ne ſuis moribus vicinas gentes inficerent, nêve eorum erga reliquos injuriæ eſſent occultæ, ſed ut tanquam in oram deſertam relegati, omni re egentes, cogente neceſſitate victum ſibi quærerent. Fiſſis itaque calamis, quos ex vicinis agris collegerant, longa ſibi retia fecere, quibus juxta litus, per plura ſtadia diſpoſitis, ex captis coturnicibus, victum ſibi compararunt.

Actites, vide Καλὴ ἀκτή.

Actium, Epiri opidum, & promuntorium, ubi Auguſtus, devictis navali prælio Antonio & Cleopatrâ, urbem condidit, & *Nicopolin*, à *Victoriâ* nominavit. Plut. *Figalo* hodiè dicitur. Hinc *Actia*, *orum*, Suidæ ludi quinquennales, Apollini Actio inſtar Olympiorum dicati; qui prius à finitimis agebantur, ſed ab Auguſto honorificentius celebrati fuerunt. long. 46. 30. lat. 39. 15.

Actius Apollo, dicebatur variis de cauſis, imprimis tamen ab *Actio*, promunt. & civit. Acarnanum celebri. Æn. 8.

Actius hæc cernens arcum tendebat Apollo
Deſuper. ——— ———

Prop. lib. 4. Eleg. 6.

Actius hinc traxit Phœbus monumenta, quod inde
Una decem vicit miſſa ſagitta rates.

Idem 2. 34. *Actia Virgilium, cuſtodis litora Phœbi,*
Cæſaris & fortes dicere poſſe rates.

Et Sil. 15. —*Phœbi vidit citus Actia templa.*

Actius Navius, augur, novaculâ cotem præcidit, ſpectante Tarquinio Priſco rege; quo factum eſt ut & à Rege, & populo, ſemper in rebus dubiis conſuleretur.

Actius, vel *Accius*, Tragœdiarum ſcriptor inter colonos Piſaurum deductus, à quo & *fundus Actianus* juxta Piſaurum dictus: in ſcribendis Tragœdiis, ſententiarum gravitate, verborum pondere, perſonarum authoritate graviſſimus, ejus meminit Horat. Serm. 1. Sat. 10.

Nil comis Tragici mutat Lucilius Acci

Idem de Art. Poeticâ. ——— *Hic & in Acci*
Nobilibus trimetris apparet rarus, & Enni.

Actius, Mediolanenſis princeps. Paul. Jov. lib. 2. de Vir. Illuſt.

Actius, Romanorum Conſul. Euſebius.

Actius Labeo, Poeta fuit indoctus tempore Perſii, Iliada Homeri verſibus Latinis adeò inſcitè tranſtulit & obſcure, ut nec ſua ipſe cognoſceret. Gyraldus.

Actor, comes Herculis contra Amazonas, in quo bello vulneratus, cùm retro domum abire vellet, in itinere mortuus eſt. Item Aſtyoches pater. Hom. Il. 2. Alter fuit, Auruncus. Virg. 12. Æn.

——— *Validam vi corripit haſtam*
Actoris Aurunci ſpolium.

Actorides, Patroclus, nepos Actoris. Is enim ex Æginâ quam ei Jupiter à ſe vitiatam, uxorem dederat, Menœtium genuit: Menœtius autem relictâ Æginâ, Opuntem in Locris ſe contulit, & ibi Patroclum genuit. Met. 13.

Reppulit Actorides ſub imagine tutus Achillis
Troas ab arſuris ſub defenſore carinis.

Actoris, Ulyſſis ancilla. Hom. Od. 23.

Actoritum, vide *Neritus*.

Actorius Naſo, Hiſtoricus Romanus, memoratur Suetonio lib. 1. cap. 9. Suſpicatur Voſſius eum vixiſſe Julii Cæſaris temporibus, vel ſummùm Auguſti, ac Tiberii.

Actuarius, Medicus Græcus, quem inter Medicos incertæ ætatis collocat Voſſius, de Philoſoph. cap. 13.

Actrida, opidum. Plin. 6. 28.

Acuinus, civis Rom. qui cædis Cæſaris particeps videri cupiebat. Appian. Civ. lib. 2.

Acula, ſive *Aquula*, *Acqua Pendente* op. Hetruriæ, loco ſublimi apud Peliam flumen, aquis abundans; cujus pop. à Plin. *Aquenſes* nominantur. Sunt qui aquas Taurinas eſſe velint.

Acumincum Legio, Ptolemæo Pannoniæ infer. urbs, ad Iſtri ripam. *Acuninum* legit Amm. lib. 19. *Cametzi* interpretatur Simlerus. Aliis *Zalonkemen*. Niger v. ſcribit *Veradin* dici. Sed *Arumictum* malè habet.

Acuſilaus, Athenienſis Rhetor. Galba imperante ſeſe Romam contulit, ibique ludum aperuit, tanto cum ſucceſſu, ut moriens Athenienſibus decem myriadas aureorum ex fœnore partas reliquerit. Suidas.

Acuſilaus, & Damagetus, fratres; victores in Olymp. certaminibus, patrem Diagoram per celebrem conventum geſtarunt, in quem & flores conjecerunt Græci, & beatum propter filios appellarunt. Pauſ. lib. 2.

Acuſilaus, hiſtoriographus Argivus, cujus teſtimonio Joſephus utitur, lib. 1. Voſſius eum de ſeptem ſapientibus egiſſe ait, lib. 4. de Hiſt. Gr. cap. 2. Verum impoſuit ei locus Clementis, qui lib. 1. Strom. de *Acuſilao*. Οἱ δὲ Ἀκεσίλαον τὸν Ἀργεῖον ἐγκατέλιξαν τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς, ἄλλοι δὲ Φερεκύδην τὸν Σύριον. E quibus verbis de ſapientibus ſcripſiſſe fruſtra quis collegerit. Vixit autem πρὸ τῆς Πελοποννησιακῆς πολέμου, teſte Dion. Halic. de Thuc. Charactere, ſive dicendi genere. Vide Jonſium de Scrip. Hiſt. Phil. lib. 1. cap. 3.

Acuſio colonia, (non *Acuſiorum colonia*, ut Ortel. cum aliis legit, nam Ἀκυσιὼν Ptolomæo eſt) Galliæ Narbonenſis urbs, poſtea *Gratianopolis* ab inſtauratore dicta, vulgò *Grenoble*, uti J. Poldus ſcribit. *Cullaro* aliquando appellatam fuiſſe quidam volunt, ex antiquâ inſcriptione, quæ in hujus urbis porta legitur. long. 26. 30. lat. 44. 20.

Acutæ inſulæ, quas Poeta *Thoas* vocat, vicinæ Echinadibus. Strabo lib. 8. vide *Dulichium*.

Acutia, P. Vitellii Uxor. Tacitus lib. 5.

Acutia, civitas Iberiæ. Stephanus, cives *Acutani*.

Acylas, Philoſophi nomen, qui commentarios conſcripſit de Syllogiſmis. Suidas.

Acylina, urbs Illyriæ. Steph. cives *Acylinæi*.

Acyndinus, & Proculus, Coſ. Rom. an. ab U. C. 1092.

Acyphas, urbs una ex Tetrapoli Doricâ. Steph.

Acyttus, inſula circa Cydoniam Cretæ. Steph.

A D

Ada, altera uxor Lamechi, Gen. 4. Uxor etiam Eſau, filia Elon. Gen. 36. Item filia Hecatomni, Cariæ regis, & Artemiſiæ ſoror, quæ Hidrieo fratri nupſit. Strab. 14.

Ada, Cariæ regina, Alexandro obviam profecta. Alindis urbe traditâ, eum in filium adoptavit. Deinde ab eo toti Cariæ præficitur. Curt. lib. 2.

Ada, Heſych. Ἄδα, ὄδυνη, πηγὴ, ἢ ὑπὸ Βαβυλωνίων, ἡ Ἥρα.

Adæ, *arum*, op. Aſiæ. Strab. 13.

Adæi, Arabes Ægypto finitimi. Ptol.

Adæus, Mitylenæus de ſtatuariis librum reliquit. Athen. lib. 13. ubi citatur ἐν τῷ περὶ ἀγαλματοποιῶν. Eſt item *Adæus*, qui ἐν τοῖς περὶ διαθέσεως, h. e. libris de *affectione*, ſeu *diſpoſitione*, ab eodem memoratur, lib. 11.

Adacha, Palmyrenæ urbs. Ptol.

Adad, rex Edom quartus, Gen. 36. *Adad* etiam Aſſyriorum ſummus habebatur Deus, cui etiam Deam Atergatim uxorem aſſignabant, per *Adad*, ſolem, per Atergatim, terram ſignificantes, quod ex his duobus cuncta crederent procreari. Macrob. 1. cap. 18.

Adadata, civitas Piſidarum, ad Taurum montem. Strabo 12. Ptolemæo *Adada*.

Adadremmon, urbs juxta Jezraëlem, quæ hodie vocatur *Maximianopolis*. Zech. 12.

Adadus, rex Syriæ, Damaſci filius.

Adagous, Heſych. Ἀδαγοὺς, θεός τις παρὰ Φρυξίν. Exiſtimet aliquis reſcribendum, Ἀδαδὸς. Facilius ſubſcriberem, niſi exponeret θεὸς Ἐρμαφρόδιτος, *Deus ſemivir*. Salm θὸις legit.

Adaia, ſive *Adaias*, fil. Ethan, filii Zamma. 1 Chron. 2. Filius item Jeroboam. 1 Chron. 9. pater Ididæ, matris Joſiæ. 4 Reg. 22.

Adalbero, Metenſis epiſcopus. Euſeb. *Adalbero Babius* Genuenſis epiſcopus. Idem.

Adalgarius, Aquitanus nobilis. Paul. Æmil. lib. 1.

Adalgiſus, Beneventanus dux, ab Imperatore ad Græcos defecit, victuſque in Corſicam fugit.

Adalia, filius Aman filii Amadatha. Eſth. 9.

Adam, nomen primi hominis à Deo conditi. Gen. 2. Nomen etiam commune, quo Deus virum & fœminam appellavit. Eſt & nomen urbis, Joſ. 3. Cæterum de Adamo vide Suidam in voce Ἀδάμ; Joſephum, Philonem Judæum.

Adam, Græcis Κρόνος, Latinis *Saturnus*. Gallis *Dis*. Germanis, *Mannus*. In tribus ejus filiis trium Saturni liberorum memoria deprehenditur. Quippe *Abel* eſt *Pluto*, primus morti, & ſepulcro, i. e. inferis traditus. *Cain* eſt *Neptunus*, habitans in terrâ *Nod*, vagus ſemper, & inſtabilis. *Seth Jupiter*, pater filiorum Dei, in cujus familiâ invocatum nomen Jehovæ. Hornius.

Adama, vel *Admah*, urbs Pentapoleos. Gen. 14.

Adamas, fluvius in ſinu Gangetico. Ptol.

Adamaſtor, apud Claudianum *Damaſtor* dici putatur, in Gigantomachiâ.

——— *Sævuſque Damaſtor,*
Ad depellendos jaculum dum quæreret hoſtes.

Sidon. Apol. *Porphyrion Pangæa rapit, Rhodopemq; Damaſtor.*

Adamiani, hæretici ab Adam nominati, cujus imitantur in Paradiſo nuditatem, quæ fuit ante peccatum. Credebant enim quod nuptiæ futuræ non fuiſſent, ſi nemo peccaſſet. Nudi itaque mares, fœminæque conveniunt; nudi lectiones audiunt; nudi celebrant ſacramenta. Hæreſis plane horrenda, à Carpocratianis invecta, & à nonnullis fanaticis (proh pudor) noſtro ſeculo renovata. Quos Gentibus quæ Deum ignorant viliores merito dixeris. Siquidem optimè Ennius apud Ciceronem,

Principium flagitii eſt nudari inter cives corpora.

Et Gyges apud Herod. Muſâ primâ. Ἅμα δὲ χιτῶνι ἐνδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή. h. e. *mulier exutâ tunicâ, & verecundiam pariter exuit.*

Adana, urbs Ciliciæ Ptolemæo. Vulgò *Adena*, vide Steph. long. 66. 40. lat. 39. 10.

Adani, *orum*, duæ inſulæ in Arabiâ felici Ptolemæo. Vide Voſſ. in Melam. pag. 301.

Ad Anſam, Angliæ urbs apud Antoninum. *Ithancaſter* Camdeno.

Ad Aquas, Antonino, quas idem *Ad Larodas* cognominat, Siciliæ urbs, quam Simlerus *Xacca* vocari dicit.

Ad Aquilas, Atticæ locus apud Pauſaniam. Locus eſt etiam viceſſimo à Ravennâ milliari. Sic item appellatur veruſtus pagus prope Treviros, quem vulgo *Igle*, vel *Aigle* dicunt.

Adar, 8 Rex in Edom. Gen. 36. qui 2 Chron 1, dicitur *Adad*.

Adara, vicus magnus Stephano. Eidem eſt tertiæ Palæſtinæ locus, inter Areopolin, & Characmobam. Locus corruptus, ac è Stephano ipſo reſtituendus. Ἀδάρα πόλις (inquit ille) πόλις Περσική. ἔστι δὲ καὶ Ἄδαρα, ἐθνικῶς κώμη μεγάλη.

Τρίτη Παλαιστίνης, μεταξὺ Καισαρείας, καὶ Ἀζωτόλεως.

Ad Aras, Hiſp. urbs, inter Hiſpalim & Cordubam.

Ad Caballos, vide *Tiberiacum*.

Ad Capræ paludes, vide *Caprilia*.

Ad Caſas Cæſarianas Antonino, quas idem *ad Fines* appellat, locus eſt in Italia, quem Simlerus *S. Caſſiano* vocari ait.

Ad Centeſimum, locus Italiæ 107 M. P. ab urbe diſtans, verſus Adriam. Anton.

Ad Columellas, locus eſt ſexto à Ravennâ lapide, quo Hen. Rubeus ſcribit Majoranum Auguſtum in Imper. creatum.

Ad duos Pontes, locus Hiſp. inter Bracaram, & Aſturicam. Anton.

Ad Dracones, in Mauritaniâ Cæſarienſi locus, item in Armeniâ majori. Anton.

Ad Fines, *Pſin.* op. non Rhætiæ, ut ſcribit Ortel. ſed Helvetiæ. Item op. Belgii in Hannoniæ & Leodienſ. ditionis confinio, ad Sabim flu. à Montib. 4. Leuc. in Ort. Namurcum verſus. Vulgo *Tuin. ad Fines* quoque in Liburniæ, & Pannoniæ conf. hodiè *Samaguar*.

Ad Fratres, locus in Mauritaniâ Cæſarienſi. Anton.

Ad Gallinas, villa Cæſarum in ipſâ Tiburis ripâ. Vide Cluver. De Italiâ Ant. pag. 527.

Ad Gallum Gallinaceum. Vide *Via*.

Ad Herculem, portus Hetruriæ, qui *Livorno* videtur Ortelio.

Ad Lapidem, locus Angliæ; *Stoneham*, teſte Camdeno.

Ad Lippos, Hiſp. Bæticæ locus, inter Salmanticam & Emeritam. Anton.

Ad Malum, Liburniæ urbs. Anton.

Ad Marcium, locus non procul à Lanuvio. Liv. lib. 6.

Ad Martis, Italiæ locus inter Narniam & Mevaniam. Anton. Item locus inter Seguſium & Brigantionem in Alpibus, ſorte *Martis vertex* Ammiano Marcellino.

Ad Matrem Magnam, cœnobium præclarum Hirpinorum in monte excelſo, ab Abellino urbe 4. mil. paſſ. diſtans, vulgo *M. Virgine*.

Ad Mauros, pagus Norici in Auſtriâ. Lib. Notit. *Maurkirchen* Lazio.

Ad Morum, locus Hiſp. inter Acci & Carthaginem Spartariam. Anton.

Ad Muros, Auſtriæ op. Anton. *Sumerein* Lazio.

Ad Murum, villa Albionis in Angliæ Scotiæque conf. *Wall-towne*, teſte Camdeno.

Ad Olivam, Locus Mauritaniæ Cæſarienſis. Anton.

Ad Palatium, vicus inter Tridentum & Veronam. Anton. *Palazzo* hodiè Simlero.

Ad Paludes, locus Arabiæ Straboni. *Arabicas paludes* vocat Solinus.

Ad Pinum, locus in Samnio. Anton.

Ad Pontum, op. Albionis in Angliâ, *Pons Ælius* in Lib. Notit. medium inter Lindum urbem, & Verometum op. 19. mil. paſſ. Londinum verſus. *Paunton*, teſte Camdeno. Item Hiſp. locus circa Gades. Anton.

Ad Publicanos, Gall. Narbonenſis locus. Anton.

Ad Pulvinos, locus maritimus in Sardiniâ. D. Paulinus ad Macar.

Ad Pyrum, urbs Germ. ſuper. vide Spira.

Ad Regias, Mauritaniæ Cæſarienſis locus. Anton.

Ad Rotam, Anton. Simlerus ſcribit eam eſſe Numidiæ urbem, quam D. Auguſtinus lib. 3. contra Creſcentium *Rotariam* vocat.

Ad Rubras, Hiſp. Bæticæ locus circa Anæ flu. oſtium.

Ad Rubras Petras, Italiæ locus: ejus meminit Martialis, Lib. 4. Ep. 64.

Fidenas veteres, *breveſque Rubras*.

Ad Salices, circa Danubii oſtia locus in Mœſiâ inſer. Anton.

Ad Septem fratres, urbs Maurit. Tingitanæ, ſic dicta ab æqualitate ſeptem montium; vulgò *Ceuta*.

Ad Septimum, locus Hiſp. inter Aſturicam & Tarraconem. Anton. Simlerus legit, *Ad Decimum Septimum*.

Ad Sex Inſulas, & *ad tres Inſulas*, loca Maurit. Tingitanæ. Anton.

Ad Sorores, pagus Hiſp. Luſit. apud Emeritam urbem. Anton. *Val de Fuentes*, teſte Jac. Delgato.

Ad Statuas Coloſſas, urbs Hungariæ ad Danubium. Lib. Notit. *Colocza* Lazio. Item locus inter Aretium & Cluſium Tuſciæ urbes. Anton. Et in Hiſpaniâ circa Sucronem.

Ad Titulos, Liburniæ urbs. Anton.

Ad Turres, op. ſeu pagus Brutiorum in Calabriâ citer. *S. Biaſo*, teſte Barrio.

Ad Urſum pileatum, locus urbis Romæ, ubi nunc ædes S. Balbinæ.

Adarchidæ, gens Libyca. Steph.

Adareſer, filius Rehob, rex Saba. 2 Reg. 8.

Adari, Arabiæ Felicis opidum. Ptol.

Adarima, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Adarupolis, urbs Perſica. Steph.

Adattha, Armeniæ maj. urbs in Rhavenæ præfecturâ. Ptol.

Adaſer, nomen urbis. 1 Macchab. 7. Lege *Adaſa*.

Adbuccillus, Galli cujuſdam nomen apud Cæſ. Com. l. 3.

Adbeel, filius Iſmaelis. Gen. 25.

Adbelum, nomen opidi. Plin. 5. 23. Ubi al. *Ad Belum*.

Adar, nomen menſis apud Hebræos, noſtro reſpondentis Februario. 1 Eſdr. 6. Filius item Balæ filii Benjamin. 1 Paral. 8.

Adcantuannus, dux Aquitanicus. Cæſar de bello Gallico, lib. 3. ubi tamen Maximus Planudes, ſeu quiſquis alius vetus Græcus Interpres Ἀδκαντέννος legit.

Addephagia, Dea Siculorum. Ælian. Var. Hiſt. 1. 27.

Addi, pater Melchi. Luc. 3.

Addo, filius Joah. 1 Paral. 6. Pater item Barachiæ. Alias *Iddo*. Item nomen Prophetæ. 2 Paral. 9.

Addon, nomen loci, 2 Eſdr. 7. qui & *Adon*, 1 Eſdr. 2.

Addua, flu. Galliæ Ciſalpinæ, qui, ut nonnullis placet, Larium lacum ingreditur, & ex eo integer emergens in Padum influit: bonos quidem piſces nutrit, & potiſſimum tinulos. Plin. lib. 2. cap. 103. *Adua* dicitur Polybio, *Aduas* Straboni. Claudianus de 6. Conſulatu Honorii,

——— *Celer Addua noſtro*
Sulcatur ſocero. ———

Idem ibidem,

Colla levant pulcher Ticinus & Addua viſu
Cærulus. ———

Idem alibi,

Addua quo ſciſſas ſpumoſior incitat undas.

Sidonius Apollinaris,

Ulvoſum Lambrum, cærulum Adduam, velocem Atheſim.

Addyma, op. Mauritan. Cæſar. mediterraneum. Ptol. *Ted Velez*, ut aliquibus videtur.

Adeba, Ilercaonum urbs in Hiſp. Ptol.

Adedi, vicus Arabiæ Felicis. Ptol.

Adelbais, vel potius *Adelhais*, vidua Lotharii Imperatoris.

Adelphena, Francorum Regis filia, ſumpta in matrimonium à Theodorico. Euſebius.

Adelphius, Conſul Rom. Ætii collega. An. V. C. 1102.

Adelphius, hiſtoricus, M. Antonino familiaris, qui ejus in Parthos expeditionem conſcripſit, in quâ & ipſe adfuit, & præfuit. Strabo lib. 11. Quanquam non diſplicet conjectura Caſauboni legentis ὁ Δέλμιος. Ita ſane eum appellant Plutarchi codices in *Antonio*. Dioni quoque ſimiliter vocatur, ex quo & prænomen ejus diſcimus, nam *Quintum Dellium* vocat. Vide quæ de eo prodidit, libb. 49. & 50. Sed M. Senecæ Suaſoriâ primâ dicitur *Deillius*, uti & L. Senecæ, lib. 1. de Clementiâ, cap. 10. quanquam ibi vulgò ſit *Duillius*. Sed *Dellius* legi debere, jamdudum Lipſio obſervatum, ad 1. Annal. Taciti. Etiam Horatii lib. 2. Ode tertia ad *Dellium* ſcripta eſt, imò in pleriſque diſerte legas *Q. Dellium*, ut illâ quæ ante ſeculum Baſileæ cum Acronis commentariis prodiit: at nimis audacter pro eo Cruquius, contra omnium codicum fidem *L. Gellium* reponit.

Adelphius, Proconſularis vir, cujus uxor fuit docta illa Proba Falconia, cujus *Virgiliani Centones* hodiè leguntur.

Adelſtanus, vel *Ethelſtanus*, Angliæ Rex, Edoardi ex concubinâ filius, regnavit annos 16. Saxonicè *gemma*, ſive *lapis pretioſus*: nam *Ethel*, ſeu *Adel* eſt *Nobilis*, Camdeno.

Adem, Arabiæ Fel. Emporium, celeberrimi nominis, quo ex Æthiopiâ, Indiâ, & Perſide negotiatores conveniunt. Urbs eſt magnifica; ſitu, & ſtructurâ benè munita; ædificiorum nitore, atque frequentiâ celebris; muro & præcelſis ſepta montibus, in quorum ſummitatibus ardentes faces navigantibus portum oſtendunt. Peninſulæ formam quondam obtinuit, nunc autem hominum induſtriâ, undiq; aquis ambitur. Oſorius in Hiſt. Emanuelis, & Munſter. Coſmog. lib. 5.

Adeodatus,

Adeodatus, Romanus Epiſcopus. Euſeb.

Adeona, Dea ab Ethnicis culta, quòd *adeundi* facultatem præſtaret. Aug. de Civ. Dei, lib. 4. cap. 7.

Ader, locus juxta Bethlehem, ubi Angelorum chorus in ortu Domini cecinerunt, & Jacob olim pecora ſua pavit.

Adercon, urbs Hiſp. Steph.

Adherbal, Micipſæ filius, Maſiniſſæ nepos, à Jugurthâ aliquoties victus, fruſtra Romanorum auxilio implorato, demum Cirtæ deditione factâ, excruciatus necatur. Salluſt. in Bello Jugurthino.

Adgandeſtrius, Chattorum Princeps, ad Tiberium, & Senatum Rom. literas miſit, quibus Arminii mortem promittebat, ſi patrandæ neci venenum ad ſe mitteretur, cui reſponſum eſt, *Non fraude, neque occultis, ſed palam, & armatum Pop. Romanum hoſtes ſuos ulciſci ſolere.* Quâ gloriâ æquabat ſe Tiberius priſcis Impp. qui venenum in Pyrrhum regem vetuerant, prodiderantq;. Tac. 2. Annal. finem verſus.

Ades, ſive *Hades*, Græcis Inferorum Deus, quem Latini *Ditem*, & *Plutona* vocant: ita dictus ab α priv. & εἶδον *videre*, quòd in denſiſſimis Inferorum tenebris, nocteq; profundâ perpetuò agens, nihil cernere videatur. Non enim abſque lucido aere (qui apud Inferos nullus eſt) viſio poteſt fieri. Etymologus. Ἅδης, χωρίον ἀφεγγές, σκότος ὥσπερ ἡ ζόφος πεπληρωμένον. Item *Hades* Moloſſorum Rex, cujus filiam nomine Coram apud Acherontem flu. conatus eſt rapere Pirithous, unde factus eſt fabulæ locus, Pirithoum ad Inferos deſcendiſſe, & uxorem Ditis Perſephonem, quæ & Cora Græcis dicitur, rapere voluiſſe. Plutarchus in *Theſeo*. Qui tamen regem hunc non *Adem* ſed *Aidoneum* vocat.

Adiabatæ, Æthiopiæ pop. contra Meroën Nili inſulam. *Adiabanæ* Plin. lib. 6. cap. 30. Hos aliqui *Megaboros* vocant. *Megabrodi* dicuntur Ptolemæo. Aliis *Adiaboræ*.

Adiabene, Aſſyriæ regio. Suidas & Stephanus ſcribunt hanc quoque Meſenen vocari, quòd medio loco inter Euphratem ac Tigrim ſita ſit, unde & Meſopotamia dicitur. Verum falluntur, uti poſtea docebimus in *Meſene*. Eſt autem *Adiabene* Aſſyria, propriè ſic dicta, regio ſcilicet circa Ninum. Plinius. *Ultra Armeniam Adiabene, Aſſyria ante dicta.* Amm. Marcel. lib. 33. *Juxta hunc circuitum Adiabena, Aſſyria priſcis temporibus vocitata.* In Hebræorum libris *Adiabene* eſt הדייב *Hadiiab*. Græci ſic dictam putarunt, quòd propter fluviorum amplitudinem & frequentiam fere eſſet ἀδιάβατον. Sed hunc errorem Ammianus jampridem correxit, *Adiabenen* dici monens à fluminibus *Diava*, & *Adiava*. *Deva* autem, vel ſi malis, *Diava*, Chaldæis eſt *lupus*. Itaque flumen *Diava* idem qui Græcis *Lycus*, & articulo præfixo *Hadiab* eſt *Lycia*, ſive *Lupina regio*. Populi vocantur *Adiabeni* Straboni, quem locum doctiſſimus Caſaubonus præterivit intactum. Is a. eſt, καλεῖται δὲ οἱ Ἀδιαβηνοὶ ὑ Σακκόποδες. In quem vir maximus in Solinum ita ſcribit; *Haud ſcio quare ſic dicti; niſi ſit quod ſuſpicor. Græci* Ἀδιαβηνὲς *putarunt nominari, quaſi* τῶ διαβαίνειν *impotes, qui minimè poſſunt crura divaricare ad ambulandum, haud ſecus ac ſi pedes ambo intra ſaccum conditos haberent.* Hæc ille quidem acutè, ut ſolet. Bochartus v. aliter; nempe mendosè ſcribi putat pro Σακκέποδες. Illi a. Heſychio ſunt Ἀβεμόποδες, qui infracto greſſu & ſuſpenſo mollitiem animi præ ſe ferunt.

Adiabla, Albaniæ civitas. Ptol. lib. 5. cap. 12.

Adiatorix, Demeneclii cujuſdam Galatiæ Tetrarchæ filius fuit, qui cùm apud Heracleam Ponticam, Coloniam Rom. eò miſſam nocte unâ juſſu Antonii jugulaſſet, paulò poſt in prælio Actiaco captus, & in triumpho circumductus, unà cum filio jugulatus eſt. Strabo lib. 12.

Adiel, nomen Principis, 1 Paral. 4. Item filius Jeta. 1 Paral. 9.

Adienus, fluvius circa Pontum Euxinum, Ἀδιηνὸς Arriano, de quo ſummum apud authores ſilentium.

Adiliſius, mons, Plin. lib. 4. cap. 7. Lege *Adyliſius*. Eſt autem in Græciâ.

Adima, Numidiæ fluvius.

Adimantus, Platonis frater. Laërtius lib. 3. Fuit etiam hoc nomine Corinthiorum dux, qui cùm Themiſtocli exilium objiceret, *Num putas* (reſpondit Themiſtocles) *exulem quempiam eſſe, qui ducentos habeat triremes?* Suidas.

Adithaim, Palæſtinæ locus, Joſ. 15. Ἀμαθαὶμ 70 Interpretibus.

Admatha, Principis nomen. Eſther 1.

Admete, nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogon.

Admetes, Turcarum Rex, de quo Bembus. Fortè pro *Achmetes*.

Admetus, Rex Pheræorum, pop. Theſſaliæ, cujus armenta paviſſe fertur Apollo novem annos, ob interfectos Cyclopas, divinâ poteſtate ſpoliatus. Callimachus Hymn. in Apol.

Φοῖβον, ὃ Νόμιον κικλήσκομεν ἐξ ὅτε κεῖνα
Ἐξ ὅτ' ἐπ' Ἀμφρύσῳ ζευγνύτεσας ἵππους,
Ἰσθμὸν ὑπ' ἰφθίμοις κικαμὼν ἀγκῶνι, Ἀδμήτοιο.

Cum a. apud Admetum ipſum perquam humaniter eſſet habitus, ad referendum patrono beneficium, impetravit à Parcis, ut cùm illarum fuſis Admeti fatalis dies volveretur, hâc lege mortem effugeret, ſi quis reperiretur, qui illius vice mortem vellet oppetere. Cum itaque dies mortis adeſſet, neque quiſquam inveniretur mortis vicarius, recuſantibus conditionem amicis omnibus, Alceſtis uxor, capitis ſui diſpendio, vitam mariti redemit. Ovid. de Art. Am. l. 3.

Fata Pheræiadæ conjux Pagaſæa redemit.

Idem Ponticorum, lib. 3.

Si mea mors redimenda tuâ (quod abominor) eſſet,
Admeti conjux, quam ſequereris, erat.

Seneca in Medeâ.

Conjugis fatum redimens Pheræi.

Statius 3. Silvarum.

Ergo Theſſalici conjux perſare mariti
Funus. ———

Admetus, Poëta temporibus Neronis, qui (ut Lucianus in Demonacte) obſcuri nominis fuit. Et cùm Demonacti aliquando dixiſſet, ſe unius verſus epigramma, h. e. monoſtichon ſcripſiſſe, quod teſtamento caviſſet, ut ſepulcro affigeretur, quod tale erat,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἴλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός.
Terra cape Admeti ſpolium, cœlum ipſe petivit.

Ridens reſpondit Demonactes, bonum eſt, ô Admete, hoc monoſtichon, Sed voluiſſem ipſum pridem tuo ſepulcro inſcriptum fuiſſe.

Adminocinus, Bellini, Batavorum Regis filius: à C. Caligulâ in deditionem acceptus eſt. Eutrop. lib. 7.

Adodus, Ἀδωδὸς βασιλεὺς θεῶν apud Sanchoniathonem, qui cum Aſtarte, & Demaraonte regnaſſe dicitur in Phœnice. Aſſyriis etiam colebatur, teſte Macrobio, qui & vocabulum interpretatur, Saturn. lib. 1. cap. 18. *Deo, quem ſummum, maximumque venerantur*, Adad *nomen dederunt, ejus nominis interpretatio ſonat unus.*

Adon, Cynaræ, regis Cypriorum, & Myrrhæ filius. Eoccatius. Item nomen loci. Vide *Addon*.

Adonai, nomen Dei apud Hebræos, *Dominus* Latinè, quòd creaturæ cunctæ dominetur.

Adoneus, Bacchi nomen apud Arabas.

Adonia, *orum*, feſta Adonidi dicata. Ammianus Marcel. lib. 22. *Evenerat iiſdem diebus, annuo curſu completo, Adonia celebrari, ritu veteri, Amaſio Veneris (ut fabulæ fingunt) apri dente ferali deleto.* Cum planctu a. celebrabantur ad luctum Veneris repræſentandum.

Adoniah, ſive *Adonias*, filius Davidis ex Haggith. 3 Reg. 1.

Adonibezek, Chananæorum rex, cui Iſraelitæ manuum ac pedum pollices abſciderunt, qui tunc dixit, *Merito iſthæc patior. Septuaginta reges, amputatis manuum ac pedum pollicibus, colligebant ſub menſâ meâ ciborum reliquias: ſicut feci, ita mihi reddidit Dominus.* Judic. 1.

Adoniram, filius Abda, qui præfuit tributo Solomonis. 3 Reg. 4.

Adonis, *idis*, filius Cynaræ, Cypriorum regis, & Myrrhæ ejus filiæ, quem Venus in deliciis habuit. Hic dum in Idalio nemore venabatur, primo ætatis flore, apri dente ſub inguine percuſſus periit, atque à Venere poſt multas lacrymas in florem Adonium, qui eſt ſanguinei coloris, transformatus eſt. Alii dicunt eum in fluvium cecidiſſe, dum pulchritudinem ſuam nimium contemplaretur. Hunc Auſonius cum Plauto *Aidoneum* vocat, Fulgentio autem *Adon* dicitur. Et quia Myrrha ſuavis eſt, *Adonem* genuiſſe fingitur. Ideo a. Venerem eum amaſſe dicunt, quòd hoc genus pigmenti ſit valde fervidum. Hieronymus eundem eſſe cum Thammuzo Hebræorum putat, unde in Ezechiele legitur,

Ecce ibi mulieres ſedebant plangentes Adonida. Ubi intelligi vult, fuiſſe Idololatriam celebratam in honorem *Adonidis*, in quâ plangitur quaſi mortuus, & poſteà reviviſcens canitur, & laudatur. Quanquam nonnulli fortaſſe rectius exponant de planctu qui fiebat propter mortem Oſiridis ab Ægyptiis, quorum ritus imitabantur Judæi. Macrobius accipit *Adonidem* pro Sole, & Moſchopulus, pro more Grammaticorum, ab ἀδω deducit, i. e. *cano*. De eo feſtiviſſimè Theocritus Idyl. 30. & Bion Idyl. 1. qui eum Ἀσύριον πόσιν Veneris vocat, aliqui enim Aſſyriorum regem fuiſſe dicunt. Quin & Orpheus in Hymnis Solem eſſe cenſet, cùm illum rebus omnibus præbere nutrimentum, & eſſe germinandi authorem dixerit in his.

Εὐβουλε, πολύμορφε, βοηδρομε πάνλαν ἀείδηλε,
Κύρη, ἡ κόρε σν πᾶσι, θάλ& αἰὲν Ἄδωνι,
Σβεννυμένη λάμπων τε καλῶς ἐν κυκλάσιν ὥραις.

Id eſt, Joſepho Scaligero interprete,

Conſe Deus, Volturne, alimentum nobile rerum,
Puſa, puer cunctis virideſcens ſemper Adonis,
Occaſe, & Redivive ſtatis vertentibus annis.

Finxerunt a. antiqui, qui Adonim Solem eſſe putarunt, illum ab apro, hirſutâ & aſperâ ferâ ictum, quia aſpera ſit hyems, & hirſuta, ſub quâ Solis vires paulatim deficiunt. Ea res omnino Veneri eſt inimica, quoniam per aeris temperiem viret illa, cum frigus, ut inimicum, naturæ opus non ingrediatur. Cum Sol igitur in ſex Auſtralibus ſignis extiterit, per Signiferum incedens, tum dicitur *Adonis* apud inferos morari. Cum v. ſigna Borealia longiores dies fecerint, tunc eſt apud Venerem, per quam omnis venuſtas arvis reſtituitur, eâque de cauſâ illum ait Orpheus modo eſſe apud ſuperos, modo apud inferos. Alii, inter quos Theocriti Scholiaſtes, *Adonim* ſemen tritici eſſe ſtatuunt, quod ſex menſes degit ſub terrâ, ſex menſes illum habet Venus, h. e. aeris temperies. Verba ejus hæc ſunt. Δοκεῖ ὁ Ἄδωνις μῆνας ἓξ παρὰ Περσεφόνῃ ποιεῖν, ὡς ἡ παρ' Ἀφροδίτῃ, ἀνευ τῦ συγκαθεύδειν ἡ περιεγείρεσθ. Λέγεται δὲ περὶ τῦ Ἄδωνιδος, ὅτι ἡ ἀποθανὼν, ἓξ μῆνας ἐποίησεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Ἀφροδίτης, ὥσπερ ἡ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Περσεφόνης. Τῦτο δὲ τὸ λεγόμενον τοιῦτόν ἐστιν ἀληθὲς, ὅτι ὁ Ἄδωνις, ἤγεν ὁ σῖτ& ὁ σπειρόμεν&, ἓξ μῆνας ἐν τῇ γῇ ποιεῖ ὑπὸ τῆς ἀποφορᾶς, ἡ ἓξ μῆνας ἔχῃ αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη, τυτέστιν ἡ ἐυκρασία τῦ ἀέρος, ἡ ἔκστοτε λαμβάνσιν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι. Templum habuit in Byblo Phœniciæ urbe. Virgilius in Gallo,

Et formoſus oves ad flumina pavit Adonis.

Unde Theocrito dicitur ὡραῖος, *pulcher*; τερπίκαλ&, *ter*, hoc eſt multùm *amabilis*; ῥοδόπαχυς, *roſeos habens lacertos*; καλὸς, formoſus, τερπνὸς *jucundus*. Et à Nonno χαρίεις *gratioſus*, & ἱμερόεις *deſiderabilis* vocatur. Propertius lib. 2.

Teſtis qui niveum quondam percuſſit Adonim.

De hoc latè Ovidius Met. lib. 10. Notandum autem, inquit Bochartus, אדן *adan*, *ſalicem*, & אדון *adon*, *dominum*, unde dictus *Adonis*, eaſdem habere radicales. Indeque factum, ut *Adonis* Græcè diceretur Ἰτᾶος h. e. *ſalignus*, tanquam ab ἰτέα, i. e. *ſalice* facto nomine. Heſychius Ἰτᾶος ὁ Ἄδωνις. Sed & Κύρις pro Κύρι& ex verâ ſignificatione. Idem Heſychius Κύρις ὁ Ἄδωνις, quod idem eſt ac *Adon*, i. e. *dominus*. Quod Heſychium ipſum non latuit. Ἄδωνις, inquit, διαπότης ὑπὸ Φοινίκων. Sed & id ipſum Κυρὶς Lacedæmoniis. Heſych. Κυρὶε, Ἄδωνις, Λάκωνες. Et Gingram aliud *Adonidis* Phœnicium nomen idem ſignificare infra docebimus in *Gingras*. *Adonidis horti*, pro inſtructiſſimis, cæterùm de rebus ad voluptatem tantùm, nullam autem utilitatem comparatis. Sic dici etiam ὠδὲ τῶν ἀκάρπων ἡ ἀκυμόρων annotat Euſtathius. Vide Athen. pag. 89. Philoſtratum 7. 14. Zenobium pag. 17. Diogen. 177. & Euſt. in Od. λ.

Adonis, flu. Phœniciæ, *Adonius* Ptolemæo & Luciano, qui ſcribit eum oriri ex Libano, & circa Byblim in mare effundi, quotanniſque cruore infici, ipſumque mare magnâ parte purpureum efficere. *Canis* & *Narracebelle* incolis, teſte Guil. Tyrio, & Poſtello.

Adonizedeck, rex Jeruſalem, Joſ. 10. Lat. *dominus juſtitiæ*.

Adoram, filius Jectan. Gen. 10. Item Officiarius Davidis, qui præerat tributo, 2 Reg. 20. Idem, vel alius, à populo lapidatus ſub Rehoboamo. 3 Reg. 12.

Adoreus, mons Phrygiæ ex quo Sangarius flu. erumpens per Phrygiam labitur in Bithyniam.

Adra, Illyrici urbs. Ptol. *Zeranaz* hodiè, *Oduca* Moletio. Caſtellum nunc eſſe tradit Mar. Niger. Item civitas Arabiæ Petroſæ. Ptol. Et op. Syriæ Cœles, i. e. Cavæ. Idem.

Adrubæ, campi quidam ſic dicti. Ptol. In Auſtriâ ſunt, uti Lazius docet, & *Markfelt* hodiè vocantur.

Adramelech, fil. Sennacherib. regis Aſſyriæ, Iſa. 37. Item Deus Sephervaim, 4 Reg. 17. Lat. *magnitudo* vel *potentia regis*.

Adramyttium, & *Adramytteos*, olim Pedaſus, Plinio autore, Troadis op. quod nunc *Landramiti* dicitur, Nigro teſte. *Atramyttium* Ptolemæo. Hinc *ſinus Adramyttenus*, in quo plures Lelegas olim habitaſſe author eſt Homerus, teſte Strabone, lib. 13. Adramyttio a. vicinæ erant Thebæ Hypoplaciæ; Quin eandem urbem multi faciunt. Etymologus. Θῆβαι, τὸ νῦν Ἀδραμύττειον καλούμενον. Ita etiam Phavorinus, & Jo. Lydus, & Lydum ſecutus Ortelius. Sed & Livio, lib. 37. Atramyttreum & Thebes campus idem ſunt. *Atramytteum*, inquit, *hoſtiliter itinere facto petit, agrum opulentum, quem vocant Thebes campum, carmine Homeri nobilitatum*. Saltem Phœnicium nomen utrumque eſt, inquit Bochartus, & à luto ſumptum. De Thebarum nomine alibi. *Adramyttium* a. eſt חצרא מורי *Aſtramudi*, h. e. *regio lutoſa*. *Mud* ſiquidem Phœnicium ſignificat *lutum*; Philo Byblius μῶτ ſcribit, & exponit ἰλὺν *limum*, ſive ὑδαλώδης μίξεως σῆψιν, *aquoſæ miſtionis putredinem*.

Adramyttis, Lyciæ inſula. Steph.

Adrana, urbs Thraciæ, parum ſupra Berenicen, quæ etiam *Adrene* dicitur. Steph. Eſt etiam flu. Cattorum in Germ. Tacito *Adranus*. *Ædera* hodiè dici exiſtimat Althamerus, ſed is ubi locorum ſit non addidit. *Eder* ex eo facit Junius in ſua *Batavia*; ſcribit etiam eum in Fuldam evolvi, & hoc ex tabulis verum eſſe conſtat.

Adranum, Siciliæ mediterranea urbs eſt. Plut. in Paral. Vel in Ætnæ montis radicibus, flu. habens ejuſdem nominis, teſte Stephano. *Aderno* dicitur Fazello & Aretio. Ejus meminit Sil. Ital. lib. 14.

Adranum, Ergentumque ſimul, telâque ſuperba
Lanigerâ Melite. ———

Ubi alii *Hadranum*. long. 38. 54. lat. 37. 00.

In hac urbe fanum erat *Adrani*, Dei in Sicilia plurimùm culti. Diod. Sic. lib. 14. Διονύσιος δ' ἐν τῇ Σικελίᾳ πόλιν ἔκτισεν ὑπ' αὐτὸν τῆς Αἴτνης λόφον, ἡ ὑπό τιν& θαυμαζῆς ἱερᾶς περσυγόρυσεν αὐτὸν Ἄδρανον. Plut in *Timoleonte*. Ἀδρανῖται πόλιν μικρὰν μέν, ἱερὸν δ' ὄντων Ἀδρανε θεᾶ τινος τιμωμένης ἐν ὅλῃ τῇ Σικελίᾳ κατοικῦντες. Ælianus de Anim. lib. 11. cap. 20. Ἐν Σικελίᾳ Ἀδρανὸς ἔστι πόλις, ἃς λέγ& Νυμφόδωρ&, ἡ ἐν τῇ πόλ& ταύτῃ Ἀδρανῖ νεὼς ὑπηκόοις θαύμασι φ&, πάνυ δ' ἐναργῆ φησὶν εἶ τῦτον. Heſychius voce Παλικοὶ, Palicos Deos aſſerit hujus Adrani eſſe filios. Vide Bochart. De Phœn. Colon. lib. 1. cap. 28.

Adrapſa, orum, urbs Bactrianæ. Strab. lib. 15. long. 100. 05. lat. 41. 30.

Adraſtia, regio non longè à Troade, quæ eſt in Myſiâ, ab Adraſto rege dicta, qui primus Nemeſis, id eſt Fortunæ, templum ædificavit, *Adraſtiamque* vocavit.

Adraſtia, Jovis ac Neceſſitatis filia, ſcelerum vindex acerrima, quam nemo flagitioſus, neque magnus, neque parvus, vi aut clam effugere poteſt. Alio nomine *Nemeſis* dicitur, ejuſque ſedem Ægyptii Sacerdotes ſupra Lunam conſtituerunt, ut inde, velut regina, & arbitra, hæc inferiora deſpectaret. Strabo lib. 13. nominis rationem refert ad Adraſtum regem, de quo ſupra. Phurnutus a. παρὰ τὸ ἀεὶ δρᾶν, quaſi ἀεὶ δρᾶσια, quòd nihil eam impediat, nihil fruſtretur, nihil ea infectum relinquat, vel, ut Pauſanias ait, ὑπὸ τῦ διδρᾶσκειν, quòd ſcilicet nemo nocens meritam pœnam unquam effugerit, etiamſi aliquando tardius eum aſſequitur. Virgilius, ſive potius Catullus, in Ciri,

Ut ſcelere infando, quod nec ſinat Adraſteia,
Lædere utrumque uno ſtudeas errore parentem.

Quam nominis rationem Apuleius affert Lib. *De Mundo*, qui de Græco eſt, quem Ariſtoteli nonnulli tribuunt. *Idem fatum*, inquit, Μοῖραν *vocant, quod ex partibus conſtat, quòd unicuique attributio ſua ſit aſcripta, Adraſtea eadem, quaſi ineffugibilis neceſſitas ultionis*. Mart. Capella lib. 1. *Intra conſiſtorium regis* (Jovis) *quædam fœmina, quæ Adraſtia dicebatur, urnam cœlitem, ſuperamque ſortem, irrevocabilis raptûs celeritate torquebat, excipiebatque ex volubili orbe decidentes ſphæras*

peplo

peplo inflexi pectoris Imarmine. Intelligit Græcum Εἰμαρμένη.

Adraſtus, Talaonis, & Eurynomes filius, rex Argivorum, qui Thebanis bellum intulit pro Polynice genero ſuo; ſed utrinque multis occiſis rediit re infectâ. Statius Theb. l. 5.

Dux Talaonides antiquâ ut fortè ſub orno
Stabat, & admoti nixus Polynicis in haſtam.

In honore fuit apud Megarenſes, teſte Pauſaniâ in Atticis. Nam eum apud ſe diem ſuum obiiſſe refert, mortis vero cauſam ſenectutem fuiſſe, & Ægialei filii obitum. Hinc *longævus* Papinio Statio, lib. 4. Thebaidos,

Proxima longævo profert Dircæus Adraſto.

Virg. Æn. 6. *Parthenopæus, & Adraſti pallentis imago.*

Statio *Inachius* dicitur, ab *Inacho* Argivorum rege, Theb. lib. 2. Et *Perſeius*, utpote à Perſeo Jovis filio, & Argivorum rege oriundus, lib. 3.

Adraſatus, Sophenæ rex.

Adreſte, Helenæ ancilla, Hom. Odyſ. 4.

Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο
Ἤλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα.
Τῇ δ' ἀρ' ἅμ' Ἀδρήστη κλισίην εὐπυκνον ἔθηκεν.
Ἀλκίππη τε τάπητα φέρειν μαλακὸν ἐέλσαι.

Adreus, Numinis cujuſdam nomen. Etymologus. Ἀδρεύς, δαίμων τις ἀπὸ τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τῶν καρπῶν ἀδρύνοντος.

Adria, vel *Hadria*. Steph. & Ptol. Romanorum colonia in Piceno, quintâ Italiæ regione, 12. m. p. à mari diſtans, in quâ ager ipſe *Adrianus* dicebatur, vino generoſiſſimo nobilis, quod & ipſum *Adrianum* fuit appellatum. Item urbs Græciæ Illyrico mari proxima, πόλις ὄπιθεν Euſtathio. Item op. ad Padum amnem à Tuſcis conditum, nobili portu imprimis clarum; inde fortè *Adriaticum mare*, quod vulgò *Adria* quoq; dicitur, & à poetis tempeſtuoſum valde deſcribitur.

Catullus. *Minacis Adriatici litus.*

Horat. lib. 1. Od. 33. *Libertina fretis acrior Adriæ*
Curvantis Calabros ſinus.

Idem lib. 3. Od. 9. ——— *Levior cortice, & improbo*
Iracundior Adriâ.

Idem alibi, ——— *Neque Auſter*
Dux inquieti turbidus Adriæ.

Seneca in Thyeſte, *Aut ſævo rapidus freto*
Ventoſi tumor Adriæ.

Lucano lib. 5. *Vagus* dicitur.

——— *Sonat Ionio vagus Adria ponto.*

Euſt. in Dionyſ. ait quoſdam Ionium & Adriaticum mare pro eodem habere; addit a. οἱ δὲ ἀκριβέστερον τὸν Ἰόνιον μέρος τῆς Ἀδρίου φασί. Vide Cluver. Ital. Antiq. lib. 4. cap. 17.

Adrianopolis, urbs Thraciæ ad Hebrum flu. emporium, & metropolis, ac ante captam Conſtantinopolin, regia Turcarum. *Andernopoli* hodiè, & *Endren* Turcis, teſte Leunclavio. long. 53. 30. lat. 43. 20.

Adrianus, Imperator Rom. qui poſt vexatos Chriſtianos, morbo aquæ intercutis periit. Vitam ejus inter cæteros conſcripſit Ælius Spartianus. Moriens hos verſus fudiſſe dicitur,

Animula vagula, blandula,
Hoſpes, comeſque corporis,
Quæ nunc abibis in loca,
Pallidula, rigida, nudula,
Nec, ut ſoles, dabis jocos.

Mirum a. quare Spartiano hi verſiculi parum videntur elegantes, nam ita mox judicat. Videbimus alibi, inquit Caſaubonus, quantum iſti Scriptores (Hiſtoriæ Auguſtæ) poeticâ facultate valuerint. Multa non de Græcis à ſe verſa his libris inſeruerunt: præ quorum venuſtate ſcilicet ſordere *Hadrianea* debuerint. Nobis v. hi dimetri molliſſimi, & melioris ſeculi elegantiâ digniſſimi cum viderentur, etiam Græcè idem fecimus *Hadrianum* dicere, niſi hoc potius balbutire eſt.

Ἐξάμιον Ψυχάριον,
Ξένη, χ' ἑταῖρε σώματος,
Ποῖ νῦν πάλαι ἰλάσκεαι,
Ἁμινὰς, γριφή τι ἢ σκιά,
Οὐδ' οἷα πάρος ψυχούσα;

Subdit Hiſtoricus prædictus, *Nec multo meliores fecit & Græcos.* Atqui extant nonnulli adhuc, non quales hic Criticus judicat, ſed qui merito ſuo, cæterorum quos amiſimus, ingens deſiderium in nobis excitent. Quare etiam non defuere qui argutias illius imitarentur. Ejuſmodi eſt quod apud Theophylactum Simocattum, ſcriptorem eximium inter Græcos recentiores, obſervabamus, epiſtolâ illâ quæ incipit Ὁ φυσικός σοι κάματος παρώχηκε. Clauditur a. ſic ἢ γὰρ ἐξ ἀδικείας, ἢ πίστιλα· τὴν μὲν γὰρ ἐπαγγελλομένη διέψευσας, τὸ δὲ κεκλημένη ἐπέθευσας. *Hadrianum* ſine dubio imitatur, qui ægro & mendico homini, à quo fuerat his verſibus compellatus,

Ἡμισύ μοι τίθησι, τὸ δ' ἥμισυ λιμὸς ἐλέγχει,
Σῶσόν με Βασιλεῦ, μεσσηνὸν ἡμίτομον.

Reſpondit hoc argutiſſimo diſticho.

Ἀμφοτέρους ἀδικεῖς ἢ Πλεῖα ἢ Φαέθουσα,
Τὸν μὲν ἔτ' εἰσορόωσ', τῷ δ' ὑπολισθάνομεν.

Adrianus, Phœnix, patriâ Tyrius, docuit Athenis multo cultu, victûſque ſumptu. Amatus eſt magnopere à M. Antonino, & Romam ab eodem ductus. Herodis diſcipulus fuit, & Ariſtidis æmulus. Inter alia, Μεταμορφώσεις conſignavit. Vide Suidam.

Adrianus, Luculli legatus. Plut. in *Lucullo.*

Adrobrica, Hiſp. urbs in Artabris Pomponio lib. 3. cap. 1. Aliis *Abodrica.*

Adrotta, urbs Lydiæ maritima. Steph. Incolæ *Adrotteni.*

Adrumetum, Africæ propriæ urbs. Salluſtius in *Jugurthâ* ubi de Phœnicum coloniis in Africâ; *Adrumetum, Leptim, aliaſque urbes in orâ maritimâ condidere.* Straboni lib. 7. eſt Ἀδρύμη. Stephano Ἀδρύμις. Ptolemæo Ἀδρύμητος. A multis cum ſpiritu ſcribitur *Hadrumetum.* Eſt a. non incelebris urbs maritima in Byzacio, Africæ regione ſertiliſſimâ, inter Carthaginem & Syrtes. Plinius lib. 5. cap. 4. ubi de Byzacio; *Hic opida libera Leptis, Adrumetum, Ruſpina, Thapſus.* Adrumeti a. nomen Scaliger, & ex eo Druſius, Caſaubonus, aliique viri in his literis primarii, Ἀταυλίτου Πλούτωνος, *atrium Plutonis*, & *Acherontis oſtium* explicant, ac ſi idem ſit quod Ebræis חצר-מות Sed tunc eſſet *Adramota*, non *Adrumetum.* Ut taceam nihil eſſe cauſæ cur ſic diceretur, neque enim Adrumetina regio importuoſa eſt, aut venenorum ferax, aut, vel ſoli, vel aquarum, vel aeris vitio peſtilens, & inſalubris. Quin *Frugiferam* vocant vett. Inſcriptiones, qualis eſt hæc apud Smetium, COLONIA CONCORDIA ULPIA TRAJANA AUG. FRUGIFERA HADRUMETINA. Et meritò, cum Byzacenus ager, cujus Adrumetum eſt metropolis, ſit inter locos Africæ feraciſſimos. Plinius lib. 17. cap. 5. eum ait eſſe *centenâ, & quinquagenâ fruge fertilem.* Et lib. 8. cap. 10. ex eo ipſo probat tritico nihil eſſe fertilius, *utpote cùm è modio, ſi ſit aptum ſolum, quale in Byzacio Africæ campo, centeni quinquageni modii reddantur.* Varro de R. R. lib. 1. cap. 44. *In Syriâ ad Gadara, & in Africâ ad Byzacium item* (dicunt) *ex modio naſci centum.* Hannibal apud Sil. Ital lib. 8.

——— *Seu ſunt Byzacia cordi*
Rura, magis centum Cereri fruticantia culmis.

Porro cum Syris *mea* ſit *centum*, & *matan centenos* ſonet, Ἀδρύμητον, vel Ἀδρύμητον idem videtur eſſe quod חצר-מאה vel חצר-מאתן hoc eſt, *regio centum*; ſeu *centenarum*, ſupple שערים hoc eſt, *menſurarum.* Bochartus. long. 36. 40. lat. 32 40.

Adryx, urbs Syracuſiorum. Steph.

Aduatici, Belgarum pop. de quibus multa apud Cæſarem. Dioni *Atuatici.* Horum urbs, ut quidam volunt, Duacum, hodie Doway dicitur, Academia Flandrorum non obſcura. Sed aliis *Aduatici* in Brabantiâ locantur, eorumque urbem Boſcum-ducis, *Boſleduc* dici volunt. Eſt a. juxta Moſam in Hollandiæ, & Geldriæ confin. ab Antwerpiâ 12. leuc. in ort. Duacum v. teſte Guicciardino, urbs eſt Catuacorum, quos Cæſar eo loco deſcribere videtur.

Aduaticum, ſive *Aduaca* pagus Belgii in Brabantiâ; *Tungerloo* Huberto Leodio vocata.

Adula, Straboni mons inter Alpes, ex quo Rhenus fluit verſus Septentrionem, inque contrariam partem Addua in lacum Larium, qui ad Comum eſt, delabitur. In quibuſdam Strabonis exemplaribus ſcribitur Ἀδούλας. *S. Gothard* Jo. Poldo. *Der Vogel* Tſchudo. *Etzel* Willichio, qui addit eum ſic ab accolis vocari. *Graius* hodiè appellari ſcribit Jovius in lib. *De Larii lacûs deſcriptione.*

Aduliton, Ἄδουλις Stephano, Ἀδύλη Ptolemæo, Æthiopiæ ſub Ægypto urbs, & Emporium ad ſinum Arabi-

cum, *Docono* vulgò, *Eroco* aliis. Nonnulli apud Stephanum Panis insulam vocant. Populi *Adulitæ* Plinio, qui *Aduliton* inter Ptolemaidem, & Diren 5 dierum navigatione distare scribit. Vide Guil. Stukium ad Arr. Periplum pag. 10. long. 67. 00. lat. 11. 40.

Adullam, nomen civitatis. Jos. 12.

Adultus, Jupiter cognominatus, ut etiam Juno *Adulta*. Nam præcipuè in connubiis Ethnici Deos quinque invocabant, Venerem, Suadelam, Dianam, Jovem Adultum, & Junonem Adultam. Plut. in Problem.

Adunicates, populi in Galliâ Narbonensi. Plin. 3. 4.

Adurnum, op. Angliæ in com. Sussexiæ. *Ederington* Camdeno.

Adyrmachidæ, pop. interioris Libyæ, *Adyrmachitæ* Ptolemæo. Herodotus lib. 1. ponit eos in litore Mediterranei maris, prope Ægyptum, in Marmaricâ, quos Ægyptiis ait moribus fuisse similes, & solâ veste diversos: Πρῶτοι Ἀδυρμαχίδαι Διβύων κατοίκηνται, οἱ νόμοισι μὲν τὰ πολλὰ Αἰγυπτίοισι χρέωνται, ἐσθῆτα δὲ φορέουσι ἴδιην ἢ ἄλλοι Λίβυες. h. e. *Colunt Ægyptum versus Libyan primi Adyrmachidæ, qui iisdem fere quibus Ægyptii legibus utuntur; Sed vestem gestant qualem & alii Libyes.* Quæ potuit esse ratio nominis Adyrmachidarum; Nam Arabicè אלדרמוך *addermuch* est vestis genus. Bochart.

Æ Æ

Æa, nomen puellæ venatricis, quæ Phasidis fluvii amplexus fugiens, deorum miseratione in sui nominis insulam versa est. Val. Flaccus Argonauticon, lib. 5.

Barbarus in patriis sectatur montibus Æam
Phasis amore furens: pavidas jacit illa pharetras
Virgineo turbata metu: discursibus & jam
Deficit, ac volucri victam Deus alligat undâ.

Quod propterea fictum est à poetâ, quia Æam insulam, sive urbem Colchidis Phasis fluvius præterfluit.

Æa, Colchidis metropolis ad Phasim amnem, *Æopolis* Ptolemæo. *Lipopotamo* hodiè, teste Moletio. long. 72. 30. lat. 45. 30. Est quoq; Africæ urbs. Sil. lib. 3.

Æaque Trinacrios Afris permista colonos.

Vide *Oea*. Est & in Thessaliâ urbs. Steph. Item Macedoniæ fons circa Amydonem urbem. Vide *Æas*.

Æacus, Jovis ex Europâ, sive ex Æginâ fil. Hic apud Oenopiam (sic quidem legitur, sed nisi mendum sit apud Strabonem, *Oenonem* legendum est) regnasse dicitur, quem ex nomine matris, *Æginam* nominavit. Ovid. Met. 7.

Oenopiam veteres appellavere, sed ipse
Æacus Æginam, genetricis nomine, dixit.

Ubi, cùm ob pestem defecissent homines, Jovem oravit, ut formicas, quas viderat, homines faceret, & exauditus eos *Myrmidonas* ex etymo vocavit. Ovidius ubi supra.

Vota Jovi solvo, populisque recentibus urbem
Partior, & vacuos priscis cultoribus agros,
Myrmidonasque voco, nec origine nomine fraudo,
Corpora vidisti, mores quos ante gerebant
Nunc quoque habent, parcum genus est, patiensq; laborum,
Quæsitique tenax, & qui quæsita reservent.

Endeida Chironis filiam in uxorem duxit, ex quâ Telamonem genuit, & Peleum. Deinde è Psamathe Nerei filia compressâ genuit tertium, Phocum; quem Peleus occidit. *Æacum* a. tantæ justitiæ fuisse dicunt, ut apud inferos animarum creditus fuerit à Plutone delectus judex cum Minoe, & Rhadamantho. Horatius in Odis,

Quam penè furvæ regna Proserpinæ,
Et judicantem vidimus Aeacum.

Propertius, lib. 4. Eleg. 12.

Aut si quis positâ judex sedet Æacus urnâ,
In mea sortitâ judicet ossa pilâ.

Ovid. Met. lib. 13.

Æacus huic pater est, qui jura silentibus illic
Reddit, ubi Æoliden saxum grave Sisyphon urget.

Idem in Ibin. ——— *Tuasque*
Æacus in pœnas ingeniosus erit.

Ææa, ita Circe dicta est (inquit Turnebus Adversar. lib. 7. cap. 14.) Homeri exemplo. Ductum epitheton à peninsulâ *Æâ* sita ad Phasin amnem, ut idem sit ac *Colchica*. Sic Eustathius in 1 Odyss. Αἰαίη, ἀντὶ τῆ Κολχικῆ. Αἰα γὰρ πόλις Κολχίδ& παρὰ Λυκόφρονι. Aliunde a. forsan rimari possis hujus vocis etymon. Ἠὼς Græcis Aurora est, inde syllabarum mutatione, quæ frequentissima illis est, Αἰὼ potuit dici, quasi Ἠῶ, id est, *Matutinus* vel *Eous*. Adjuvat hanc conjecturam, quòd Circe non solùm fuerit Solis filia, ut & Virgil. asserit, lib. 7. verùm in illius insulâ Sol dicatur nasci, & Aurora domicilium suum habere. Hom.

Νῆσον ἐς Αἰαίην, ὅθι τ' Ἠὼς ἠριγενείης
Οἰκία καὶ χορεῖ' ἐστὶ, καὶ ἀντολαὶ ἠελίοιο.

Fuit etiam *Ææa* insula in mari Tyrrheno, non modico olim freto ab Italiâ dirempta, hodiè v. continens, ita tamen ut paludibus undique cincta insulæ speciem præ se ferat. Plin.

Æamene, Nabatæorum regio. Steph.

Æantides, Hippoclis filius, Lampsacenorum tyrannus, magnæ apud Darium regem authoritatis, Eurydicen, Hippiæ Athenienſium tyranni filiam, uxorem duxit. Thucid. lib. 6.

Æantium, op. Troadis in Sigæo, ab Ajace illic sepulto sic dictum. Plin. Item Magnesiæ promuntorium, eodem authore.

Æas, Epiri flu. ex Macedoniâ defluens, in Ionium mare se exonerat. Lucan. lib. 6.

Purus in occasum, sed parvi gurgitis Æas
Ionio fluit inde mari.

Ovid. Met. 1.

Apidanusque senex, lenisque Amphrysus, & Æas.

Aous, teste Plinio. *Vajussa* nunc ut nonnullis videtur. Solus a. Ovidius in fabulâ Ius, flumen hoc Peneum ingredi dicit, & convenire cum reliquis Thessaliæ fluviis ad Tempe. Sed perfectò non unum in illâ Penei descriptione errorem committit. Nam quid Æanti, quid Amphrysso, quid Sperchio cum Peneo, aut Thessalicis Tempis? Quia hæc flumina ex Pindo oriri legerat, ideo quoque existimavit ea confluere, & in Peneum exonerari. Confundit præterea Inachum Argiæ Peloponnesiacæ cum Inacho Epiri, qui iisdem atque Æas oritur montibus. Illud præterea quàm ineptum,

——— *Vocant Tempe, per quæ Peneus ab imo*
Effusus Pindo spumosis volvitur undis.

Nam si è plano oritur, quomodo potest spumosas volvere undas? Verum hoc procul dubio est librariorum flagitium, vel saltem ita interpretandum, uti postea docebimus. Ut a. ad *Æantem* redeam, Apolloniatum id erat flumen, teste Pomponio, vicinumque admodum erat mœnibus ipsorum, non vero Epidamniorum. Ita n. scribenda Val. Maximi verba, capite *De Ominibus*, uti habent vett. nonnulli libri. *Atque illi flumen vicinum mœnibus, nomine Æantem, in adjutorium sese mittere dixissent.* Apolloniatæ siquidem ab Epidamniis opem postulabant. Responderunt illi, *Habetis Ajacem, ab eo petite auxilium.* Quis non videat lusisse eos in nomine fluvii, & tamen miror ineptias Interpretum ad hunc locum. Is. Vossius.

Æatus, Polycleæ sororis dolo quomodo sit circumventus, docet Polyænus Stratagem. lib. 8.

Æbudæ, vide *Ebudæ*.

Æbura, urbs Hisp. Tarraconensis. Steph. Hodie *Talavera*, Beuthero teste.

Æcalum, castellum Indiæ. Stephanus.

Æcana, urbs episcopalis Apuliæ Dauniæ. *Troja* nunc appellatur.

Æcani, populi Tuscorum, quos divicit Camillus, eorumque urbem vastavit. Plut. Vide *Æqui*.

Æclus, viri nomen. Strabo. lib. 10. dicens, *Post res vero Trojanas, Æclus & Cothus ex Athenis profecti habitaverunt, ille quidem Eretriam, Cothus vero Chalcidem.*

Æculanum, Hirpinorum in Italia opidum episcopale 20. circiter m. p. à Benevento dissitum; hodiè *Fricento* vocatur; Aliis *Laconiano*. Ptol. Ἰρπινῶν πόλις, Αἰκυϊλανία, Ἀβέλλινον, Αἰκλάνον. Appian. Civil. lib. 1. Σύλλας δ' ἐς Ἱρπινὰς μετὰ τρατοπέδου, ἢ περιέλαβε Αἰκουλάνον. Opidani *Æculanenses*.

Ædemon, Ptolemæi libertus, qui patronum à C. Cæsare interemptum ultus est. Plin.

Ædepsum, vel *Ædepsus*, op. Eubœæ ubi sunt Herculis Thermæ. Plin. Strabo. lib. 10. Steph.

Ædesia, mulier Ægyptiaca, uxor Hermiæ, & Syriani Philosophi propinqua, totiusque castitatis, & probitatis exemplar, cujus vitam scripsit Suidas.

Ædesius, gente Cappadox, Jamblichi scholam & in contubernio

tubernio docendi munus ſuſcepit, nobilitate generis inter ſuos facile princeps, ſed cenſu exiguo. Vitam ejus ſcripſit Eunapius Sardianus, quem ſis conſule.

Ædeſſa, *Edeſſa* Livio & Polybio, urbs in Emathiâ, non longè à Pellâ; *Vodena* Sophiano. long. 46. 50. lat. 42. 18.

Ædon, mons Thraciæ. vide *Ædon.*

Ædon, uxor Zethi regis, fratris Amphionis, Itylum filium per errorem nocte interfecit, putans eum Amanea, vel Amandea Amphionis filium fuiſſe; Invidebat n. uxori Amphionis, quod illi ſex eſſent maſculi; quæ crimen cognoſcens optavit mori, miſeratione tamen Deorum in Carduelem verſa Itylum deflere dicitur.

Ædonis, inſula Ægyptii maris. Ptol. hæc fortaſſe Platæa Herodoto dicitur in *Melpomene*, & quam inter Gigamas & Adyrmachidas deſcribit.

Ædui, *Hedui* Plinio & aliis, Galliæ pop. quorum regio Burgundiæ Ducatus, & urbs Auguſtodunum; à Sequanis pop. alterius Burgundiæ, Arari fluvio diviſi.

Æduſii, ſocii Romanorum juxta Galliam Celticam. Steph.

Æeta, vel Æetes, Colchorum rex, Solis filius ex Perſâ Oceani filiâ, liberos habuit Medeam, Abſyrtum, & Chalciopem. Ad hunc Phryxus Athamantis filius pervenit, & aureum vellus detulit; quod cum ille diligentiſſimè ſervaret, ejus cauſâ bellum geſſit cum Argonautis, tandem v. ab Jaſone & ſpoliatus, & regno pulſus eſt, ſed jam ſenex ab eodem in idem reſtitutus. Hinc *Æetæus* adiectivum. Catullus in Argonaut.

Peliaco quondam prognatæ vertice pinus
Dicuntur liquidas Neptuni naſſe per undas
Phaſidis ad fluctus, & fines Æetæos.

Hinc etiam *Æetias* patronymicum pro Medea. Ov. Met. l. 7.

Concipit interea validas Æetias ignes.

Item *Æetis* pro eâdem. Val. Flaccus.

—— Ingens Æetida perculit horror.

Denique *Æetius*. Idem.

Nec minus Æolii proles Æetia Phryxi
Fertur & ipſa furens. ——

Æga, nympha, quæ ex Oleno nata Jovis nutrix fertur fuiſſe. Quidam Panos uxorem dixere. Hyginus. Item promuntorium Æolidis, non procul à Caïco fluvio. Strab. Eſt etiam Phocidis regionis flu. & opidum Æmoniæ.

Ægæ, Macedoniæ op. Plin. Meloboteram quoque vocari ſcribit Stephanus, quem conſule. Olim vocabatur *Edeſſa*; Ἔδισσα, non Αἰδισσα uti perperam legitur in vulgatis Ptolemæi exemplaribus. Aliquanto v. remotior à mari erat Edeſſa, ſive Ægæ, atque Pella. Palus quippe illa, in quâ ſita erat Pella, mari erat vicina. In iſtam v. paludem duo incidebant flumina, Axias, & Ludias. Per Ludiam ἀνάπλους erat ad Ægas ſive Edeſſam. Non rectè Ptolemæus, qui Ægas, ſive Ægam, & Edeſſam diſtinguit, & hanc ad Erigonem, illam ad Haliacmonem collocat, cum eadem ſit, ut apparet ex Juſtino, ſitaque ſit ad Ludiam amnem, ut Anonymus teſtatur, qui Scylacis nomine prodiit. Urbs v. hæc non modo appellabatur Αἰγαὶ, ſed & Αἰγέα & Αἰγεῖα. Sic quoque Theophraſtus libello de ventis, cum dicit aquilones Oſſæ & Olympo impactos, contrarios nubibus ferri; ἐνιαχοῦ τὰ νέφη τοῖς πνεύμασιν ὑπεναντία φέρεται, καθάπερ ἡ περὶ Αἰγειὰς τῆς Μακεδονίας, βορέᾳ πνέοντος πρὸς τὸν Βορέαν. Ita ſcribendum: malè enim Αἰγγιὰς habent vulgata exemplaria. Ab hoc opido ἐθνικὸν eſt Αἰγειάτης, & forma Macedonica Αἰγειάδης. Nihil itaque mutandum apud Juſtinum. Porro quamvis regia ex hâc urbe Pellam tranſlata ſit, morem tamen manſiſſe, ut Ægis, vel Ægiis reges ſepelirentur, colligi poteſt, non ex Plinio tantum, verum & ex Diodoro Siculo, lib. 19. If. Voſſius. Eſt etiam urbs Ciliciæ, de quâ Lucanus, lib. 3.

Mallos, & extremæ reſonant navalibus Ægæ.

Ægæa, Αἰγαῖα, nomen duarum urbium, ut ſcribit Ptolemæus, quarum una in Emathiâ, altera in Mauritaniâ. Commemorantur & à Strabone duo hujus nominis opida, quorum vnum ad Amanum montem, alterum in agro Laconico collocat.

Æga, vel *Ægæ*, Amazonum regina, à quâ *Ægæum* mare, in quo periit, nomen ſumpſiſſe vult Feſtus Pompeius.

Ægæon, ſævus & immanis, Cœli & Terræ filius, qui uno ictu centum ſcopulos in Jovem contorquebat. Victus demum, alligatus eſt à Neptuno ſcopulo Ægæi maris. Statius.

Audierat duros laxantem Ægæona vectes.

Heſychius, Αἰγαίων, ἀνάλιος θεὸς, ἢ Βριάρεως, ἢ ὁ Ποσειδών. Dictus eſt a. *Ægæon*, ut quidam volunt, à γαῖα. i. e. *ſuperbio*, inde γαίων, & per aj poſitionem αἰγαίων, & per pleonaſmum αἰγαίων. Hunc Hom. Iliad. 1. ab hominibus quidem *Ægæonem*, à Diis v. *Briareum* vocari tradit, his.

Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἀνδρες δέ τε πάντες
Αἰγαίων'. ὁ γὰρ αὖτε βίη γ' πατρὸς ἀμείνων,
Ὃς μὰ παρὰ Κρονίωνι καθίζετο κύδεϊ γαίων,
Τὸν καὶ ὑπερδείσαν μάκαρες θεοὶ, ὅσσ' ἔτ' ἔδησαν.

Alii dicunt *Ægæonem* immanem piratam fuiſſe, & ſic nominatum ab inſulâ deſertâ in Ægæo mari, quæ *Ægæ* vocatur, in quâ ſubſidebat more piratarum. Centumgeminus a. ideo dictus eſt, quòd centum homines remigio deſervientes haberet in manibus, de quo Ovid. Met. lib. 2.

—— Balæarumque prementem
Ægæona ſuis immania terga lacertis.

Claud. 1. De Raptu Proſerp.

—— Rurſuſque cruentus
Ægæon poſitis arctò de corpore nodis,
Obvia centeno vexaſſet fulmina motu.

Virgil. lib. 10.

Ægæon qualis, centum cui brachia dicunt
Centenaſque manus, quinquaginta oribus ignem,
Pectoribuſque arſiſſe, Jovis cum fulmina contra,
Tot pariter ſtreperet clypeis, tot ſtringeret enſes.

Tot, i. e. centum. Plato de Legg. lib. 7. Τηρούντα δὲ γέγεν τις φύσιν ἔχων, ἢ κῆ τὸν Βριαρέω φοῖτο, τῶς ἑκατὸν χερσὶν ἑκατὸν δεῖ βέλη ῥίπτειν δυνατὸν εἶ. *Siquis Geryonæ, aut Briarei naturam habeat, cum centimanus ſit, centum oportet ab eo jacula mitti poſſe.* Notandum eſt a. hic Virgilium ab Homero diſſentire, nam apud Hom. *Ægæon* auxilio eſt Jovi, eum a. contra Jovem armant verſus Maronis. Præterea in re fabuloſâ ſibi conſonat Poeta. Nam cum det centum brachia, totidemque manus, conſequens eſt, ut quinquaginta tantum capita, & pectora. Græci ab ſe ipſis diſſident. Nam Æſchylus in Prometh. Typhonem qui idem eſt cum Ægæone, facit ἑκατονταχάρηνον, & Pind. Od. 4. Olymp. ἑκατογκεφάλαν. Cui n. ſunt centum brachia, ut Hom. dixit, quomodo eſſe poſſunt centum capita, ut Æſchylus & Pindarus? Atque adeò prudenter Plutarchus *de multitud. amicorum*, Βριάρεως ἑκατὸν χερσὶν εἰς πυγμὴν ἀνέλκουσα φορῶν γαστέρας. Nonnus a. de Ægæone, lib. 31. indefinitè πολύπηχυς, *multiulnis*, ac proinde etiam indefinitè πολυπτοίοις ὤθνῳ ἀγρῶν, quibus multiplices quoque facit manus. Itaque etiamſi res fabuloſa ſit, eſſe debet conſequens. Quin diligenter cavit Poeta, ut adderet τὸ *dicunt*, ſolens hoc ſuo more, nam quæ incerta ſunt, & fabuloſa, famæ attribuit.

Ægæum mare, vulgò *Archipelago*, Turcis *Acdenis*, teſte Leunclavio, pars maris Mediterranei, Europam ab Aſia dividens, in quo inſulæ plurimæ Cyclades ſunt, & Sporades. Dionyſius, verſ. 133.

Οὐ γάρ τις κείνῃ ἁλαλίγκια κύματ' ἐρείκει,
Τῷδε μορμύρων ἕτερος πόρῳ Ἀμφιτρίτης.

Mare Ægæum intelligit, quod vaſtum gurgitem habere ſupra dixit. Artemidorus in Oneirocriticis, lib. 2. cap. 12. Καὶ τὸ φοβερώτατον πέλαγος Αἰγαῖον λέγεται. Vide ad locum iſtum Nicolaum Rigaltzium. Nomen quod attinet, ab *Ægis* inſulâ prope Eubæam Neptuno ſacrâ dici aſſerit Apollonii Schol. lib. 1. Et Conon ibidem ab *Ægæa Caryſtiâ*, i. e. à Caryſto Eubœæ, quæ & Ægæa dicebatur. Et Strabo. lib. 8. ab *Ægis* ejuſdem Eubœæ opido. Tamen idem lib. 13. ab *Ægâ* Æolidis promuntorio deducit. Plinius ab *Ægæ* ſcopulo inter Tenedum & Chium; & Feſtus vel à crebris inſulis, quæ procul aſpicientibus videantur ſpecies αἰγῶν h. e. caprarum, vel ab *Ægeâ* Amazonum reginâ, quæ ibi perierit, vel ab *Ægeo* Theſei patre, qui in *Ægæum* ſe dederit præcipitem, de quo longam fabulam texit Suidas, niſi fallor, ex Nicocrate, quem refellit Apollonii Schol. Ubi rurſus alii ad *Ægæum* referunt Neptuni nomen in Pherecyde, alii ad *Ægæonem*, de quo ſuprà. Alii deniq; ſic appellatum volunt ἀπὸ τῆς Περκαλίας αἰγὸς, à Percania caprâ, quod non capio. An legendum Ὠλενίας, vel Ὀυενίας, ut ſignificetur capra cœleſtis? *——Oleniæ ſidus pluviale capellæ,*

Uti vocatur à poetâ in Faſtis, quâ exoriente, ut ait Suidas

in Αἴγες, venti vehementius ſpirant. Hor. Car. 3. Od. 1.

Nec ſævus Arcturi cadentis
Impetus, aut orientis Hœdi.

Ovid. tamen, Met. 14. occidentibus Hœdis tempeſtatem, & maris commotionem tribuit.

Sævior illa freto ſurgente cadentibus Hœdis.

Unde ἀιγιζειν, ſtare in modum turbinis, & *Ægæum pelagus* dicitur quod maximè terribile eſt. Ita Suidas. At Iſacius in Lycophronem à terreſtri caprâ deducit, quia hoc mare δίκην αἰγὸς κυματῶται *capræ ad inſtar agitatur.* Sed his relictis, jam conabimur aliquid afferre vero propius. Hebræum עז *az*, i. e. *validum, durum, aſperum*, quandoque maris eſt epitheton, ut Iſa. 43. 16. *Sic dixit Dominus, qui dat in mari viam,* ובמים עזים *& in aquis aſperis ſemitam*, & Nehemiæ 9. 11. *Et mare diviſiſti coram iis, & per medium mare ſicco pede tranſiverunt, & perſecutores eorum projeciſti in profunda tanquam lapidem,* במים עזים *in aquas aſperas*, utrobique agitur de mari Rubro, quod abſorpſit Ægyptios, & Ebræis fuit pervium, cujus aquæ meritò appellantur aſperæ, cùm παεχλίαν habeat βαχεῖαν, δυσπαεκπλευσον, δύσορμον, ἀπρόσιτον, καὶ πάντα φοβερὸν, *aſperam, navigatu difficilem, importuoſam, inacceſſam, atque omnino terribilem.* Ita de eo Agatharchides, Strabo, Diodorus, & Arrianus. Nec in *Ægæo* clementior eſt navigatio. Conſtantinus Porphyrogenneta Themate 17. Τὸ δὲ Αἰγαῖον πέλαγος βαρύπλουν ἐστὶ καὶ δυσπέρατον, καὶ κύμασι μακροῖς, καὶ ὄρεσιν ὑποκύπτα ἀνεμοβλήτοις τοῖς πλέουσι. Valer. Flac. lib. 1.

——— *Quanto fremitu ſe ſuſtulit Ægon!*

Sic n. invenies & *Ægæona* pro *Ægæo* uſurpatum. Statius quinto Thebaidos,

——— *Delove ſonanti*
Pejor, & innumeris quas ſpumifer aſſilit Ægon.

Apud eundem eodem libro,

Diis pelagi ventiſque & Cycladas Ægæoni.

Heſych. Αἰγαίων, τὸ πρὸς τὰς Κυκλάδας πέλαγος. Heraclides Sinopenſis Anthol. 3. 22.

——— Αἰγαίῃ τ' οἶδμα κακὸν πελάσῃς.

Hinc τὸν Αἰγαῖον πλοῦν de iis dicitur qui in ſummo diſcrimine verſantur. Eraſmus hoc adagium citat ex Æliani epiſtolis. Eſt & aliud non diſſimile ex Luciano de Sectis, ἐπὶ μικρὸς τὸν Αἰγαῖον διαπλεῦσαι, *virgulto* (id eſt virgulteâ ſcaphâ) *Ægæum tranſmittere.* In eos qui rem ſupra modum arduam levi operâ conficere tentant; quibus tertium addi queat ex Cic. lib. 3. de Legg. *Excitabat fluctus in ſimpulo Gratidius, quos poſt filius ejus Marius in Ægæo excitavit mari.* Itaq; tam Ægæum quam Rubrum mare habet מים עזים *aquas aſperas*; unde dici potuit à Phœnicibus mare עז *az*, id eſt, *inclemens, & aſperum*; Quod cur *Ægæum* veteres reddiderint ſtatim patebit. Apud Ebræos עז *az*, *aſperum*, & עז *ez capra* non modo conjugata ſunt, ſed & iiſdem ſcribuntur literis, & ſolũ punctis differunt à Maſorethis nuper additis; Nempe ut hircus Græcè τράγος dicitur παρὰ τὸ τραχὺ ὄσμα ἔχειν, ut Grammatici obſervant; ita Ebraicè עז *ez*, *capra*, nominata eſt ab aſperitate pilorum, quorum uſus in ciliciis, veſte omnium aſperrimâ. Inde factum, ut mare עז *az*, αἰγαῖον diceretur, tanquam à caprâ ſumpto nomine. Idque eò libentius quòd αἴξ *capra* Græcè, unde αἰγαῖον, alludit ad Ebræum עז *ez*; & videtur ex eo natum, quod jam alii obſervarunt. Vide Stephanùm in Ἀζωῦς.

Ægæus, Neptunus dicitur ab *Ægis* Eubœæ inſulâ. Strabo. lib. 9. Item fluvius apud Apollonium lib. 4. Corcyræ inſulæ eſſe addit ibidem Scholiaſtes. Eſt & campus & regio in Phocide, quem Euſt. in Dionyſ. αἰγαῖον πεδίον vocat. pag. 22.

Ægeis, tribus Attica, ab *Ægeo* Pandionis filio. Steph.

Ægagæes, mons Aſiæ ubi vipera ſerpens reperitur; lege *Ægagees*, Ita n. Nicandro dicitur in Theriacis verſ. 218.

——— Ἡ καὶ ἐρυμνὸς
Αἰγαγὲης πρωνῖ. Ubi Schol. Βυκάρτεσσι, καὶ Αἰγαγίης, καὶ Κόρκυρα· ὀνόματα ἐστὶν ὀρῶν τῆς Ἀσίας.

Ægaleos, vel *Ægaleum*, Atticæ mons è regione Salaminis. Herod. Thucyd. Tzetz. Item mons Meſſeniæ apud Strabonem. Stat. lib. 12.

Dives & Ægaleos nemorum Parneſque benignus.

Ægara Lydiæ urbs. Ptol.

Ægas, locus Eubœæ, unde *Mare Ægæum* dictum volunt.

Ægateos, nomen regis apud Strabonem. lib. 8. ſub quo antiqua Pylos Meſſenia civitas erat. Ridiculè. Legendum n. *Ægaleos*, de illo n. agit Geographus, & ſub illo Pylon ſitam eſſe ſcribit.

Ægates, inſula Africæ maris contra Carthaginis ſinum. Ita ab omnibus vocatur, non *Ægades*, quod volebat Cluverius. Nam ſi hoc eſſet, media ſyllaba brevis foret, ut in *Sporades*, *Cyclades*, *Stœchades*. At v. Silius producit lib. 1.

——— *Avet Ægates abolere parentum*
Dedecus, & Siculo demergere fœdera ponto.

Addit Mela, *Romanâ clade memorabiles.* Et hanc quoque lectionem vitioſam putant; vel erraſſe Pomponium. Neutrum verum eſt. *Clades* hic eſt, non quam acceperunt, ſed quã dederunt Romani; cui locutioni ſimile eſt illud Virgilii.

——— *Et vulnere tardus Ulyſſei.*

Hoc eſt, eo vulnere quod inflixit Ulyſſes. De quibus reciprocis vocalibus vide Agellium. lib. 9. cap. 12. *Aræ* dicuntur Virgilio, ut quibuſdam placet, quòd ibi fœdera icta fuere inter Carthaginenſes & Romanos, Lutatio Conſule. Vide Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. cap. 15.

Ægeli, populi in Mediâ, Stephano Αἰγηλέι.

Ægemon, poeta, bellum Leuctricum, Thebanorum & Lacedæmoniorum verſibus conſignavit. Volater.

Ægeria, vide *Egeria*.

Ægeſta, ultra Drepanum & Erycen fuit antiqua in primis, celebriſque, ac potens urbs; eadem nonnullis *Æceſta*, & Latinis auctoribus *Segeſta* vocitata. Αἰγεστα dicta fuit pleriſque ſcriptoribus Græcis, è quorum numero ſunt Lycophron, Dion. Halicarn. Diodorus, Strabo. Sed antiquior formatio fuiſſe videtur Ἔγεστα, quam Thucyd. Plin. & Steph. nummuſque antiquus referunt. Feſtus *Segeſta*, inquit, *quæ nunc appellatur, opidum in Siciliâ eſt, quod creditur Æneas condidiſſe, præpoſito ibi Egeſto, qui eam Egeſtam nominavit; ſed præpoſita eſt ei S litera, ne obſcæno nomine appellaretur, ut factum eſt in Malevento, quod Beneventum eſt. Segeſtanorum emporium* legitur apud Ptol. lib. 3. cap. 4. Vide Cluver. Sic. Ant. lib. 2. cap. 2.

Ægetini, Calabrorum gens mediterranea. Plin. 3. 11.

Ægeus, Athenarum rex, filius Neptuni, duas habuit conjuges, Æthram Pitthei regis filiam, ex quâ Theſeum ſuſcepit, & Medeam, quam ab Jaſone repudiatam, non ſolum hoſpitio excepit, ſed illam etiam ſibi matrimonio copulavit, & ex eâ, ut placet Juſtino, Medum filium habuit. Succeſſit quidem in regno Pandioni regi, revera patri. Eo autem regnante, Athenienſibus bellum intulit Minos Cretæ rex, ob cædem Androgei filii, legeſque duriſſimas eis impoſuit, ut ſc. quotannis ſeptem juvenes nobiles in Cretam mitterentur ad Minotaurum, qui tribus annis ſorte miſſi ſunt; quarta a. ſors obtigit Theſeo, qui maximo patris Ægei dolore navem conſcendit: & cùm omnia navigii ornamenta nigra eſſent, & navis velum, habuit in mandatis à patre, ut ſi contingeret in agendis rebus eum felicem ſortiri exitum, rediens navi album velum apponeret, amoto nigro, ut eminus ſortem ipſius noſceret. Theſeus a. Ariadnes conſilio victor, mandatorum paternorum immemor, non amoto velo nigro rediit. Ægeus v. excelſâ turri proſpectans nigrum velum, Theſeum mortuum arbitratus, ex turri ſe dejecit in mare, quod ab ipſo vocatum eſt *Ægæum*; & mortuus, ab Athenienſibus liberatis, & *Neptuni Filius*, & *Marinus Deus*, in ſolatium Theſei, conſecratus eſt. Hæc ex Plutarcho, & Servio. Hinc patronymicum *Ægides*.

Ovid. Met. 8. *Protinus Ægides raptâ Minoide, Diam*
Vela dedit.———

Ægeus, Pandionis filius, Athenienſium rex, regnavit annos 42. Hic ab Homero, ut quidam volunt Ἀνγείας dictus eſt.

Ægiæ, Laconiæ opidum. Pauſanias.

Ægiala, vel *Ægiale*, Amorgi inſulæ urbs, *Hyali* Sophiano; *Begialis* Ptolemæo, ut quidam volunt. long. 53. 10. lat. 37. 40.

Ægiale, Diomedis uxor, quæ, marito apud Trojam bellum gerente, cum Cyllabaro Stheneli filio rem habuit; quod ubi Diomedes comperiſſet, domum reverti noluit, verecundiâ ductus, ſed in Italiam vectus, regni partem à Dauno ſortitus eſt. Quidam dicunt eam Nauplii, patris Palamedis, ſuaſione adhæſiſſe alteri. Lycophron a. ait Diomedem Stheneli filio Cometæ commiſiſſe domum, & uxorem; Sed Venerem, quia à Diomede vulnerata fuiſſet talem

Ægialæ ἰφαλομανίαν immiſiſſe, ut cum omnibus juvenibus quàm turpiſſimè viveret, præcipuè a. cum Cometâ conſueſceret. Stat. 3. Silvarum.

Queſta eſt Ægiale, queſta eſt Melibœa relinqui.

Dicitur & *Ægialea*, penultimâ productâ, Græcè Αἰγιάλεια. Ejus meminit Dionyſius Periegetes in his.

Ἔνθ' ὅγε ἀφίκανε χαλιψαμένης Ἀφροδίτης,
Ὁππότε τυλίσων μετεκίαθεν ἔθνεα Ἰβήρων,
Ἠε ἀλόχῳ βυλῇσι κακόφρονι Αἰγιαλείης.

Vide *Diomedes*.

Ægialea, inſula gemina, una maris Cretici apud Peloponneſum, *Cecerigo* Sophiano, Cytheræ proxima. Altera, teſte Plinio, inſula maris Ionii, circa Echinadas, Ætoliæ adjacens, parva quidem, & ſcopulus potius videtur quam inſula, unde illi hodiè nomen non eſt.

Ægialos, vide *Achaia*.

Ægialus, Phoronei fil. cui Apis, poſtquam Argis regnaſſet, in Ægyptum tranſiens, Achaiæ regnum reliquit. Alii *Ægialeum*, Inachi filium ex Meliâ Oceanitide faciunt, & ab eo *Ægialeam* dictam, quæ poſtea Peloponneſus à Pelope vocata eſt. Item frater Medeæ, alio nomine Abſyrtus dictus. Item primus Sicyoniorum rex, qui regnavit an. 52. a quo, ut quidam volunt, Peloponneſus *Ægialea* dicta. Euſebius. Unde pop. Sicyonii *Ægiali* dicti. Vide *Sicyon*.

Ægialus, locus inter Sicyonem & Buprafium, & alius proximus Ponto, cum vico ejuſdem nominis. Item mons in Æthiopiâ juxta Ægyptum. *Steph.* Item urbs Aſiæ minoris prope Cromnam, juxta Homeri verſum.

Κρώμναν τ' Αἰγιαλόν τε ὑψηλάς Ἐρυθίνας.

Ubi tamen pro Αἰγιαλόν, Strab. lib. 12. ſcribit quoſdam legere Κυβιαλόν. Vide Steph. Eſt etiam mons cum urbe in Galatiâ, teſte Cedreno. *Cagiali* Leunclavio.

Ægida, opidum Iſtriæ primarium. *Cavo d' Iſtria*, vide *Juſtinopolis*.

Ægidius, Francorum rex, regn. an. 8. quem Childericus fudit. Æmil. lib. 1. *Ægidius* a. à Gallis luxatum eſt in *Giles*, ut *Ægidia* in *Gillet*. Græcum enim nomen fuiſſe videtur, quia primus qui dictus eſt *S. Giles*, Athenienſis erat. Et Αἰγίδιος Græcis idem fuerit qui Latinis *Capella*. Quidam a. trahunt *Giles* a *Julius*, & *Gilian* a *Juliana*. Camdenus. Quid v. ſi a *Gelliana*?

Ægila, inſulæ nomen, Plin. 4. 12. 15. m. p. a Cytherâ, eademque à Phalaſarnâ Cretæ op. 25. m. p. Aliis *Ægyla*. Ejus meminit Dionyſius.

Αἰγιλά τ' ἠδὲ Κύθηρα, καλαύρεά τε ῥηχεῖα.

Ubi Euſt. Αἰγιλα μὲν, inquit, ὀκ ἀξίωλαι πολλῶ λόγω παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Item urbs Cyrenes, *Augila* Ptolemæo. *Augela* adhuc in recentioribus tabulis.

Ægilips, urbs Acarnaniæ. Strabo. Et locus in Epiro. Steph. Αἰγίλιψ πλησίον Κορκυλείου τῆς Ἠπείρου. Ὁμηρος

Καὶ Κορκύλειον αἰμοῦσσαν, καὶ Αἰγίλιπα ῥηχεῖαν. Εἰληχε δὲ τὴν περσηγορίαν διὰ τὸ μυῤῥώδη (Meurſius πιτῤῥώδη) εἶναι, καὶ ὑψηλὴν, καὶ ἀπρόσβατον. Unde v. αἰγίλιψ deducatur, vide Lexicographos. Dicitur etiam corruptè *Ægilops*.

Ægilium, inſula maris Tyrrheni apud Coſanum litus, *Il Giglio* hodiè, *Igilium* Rutilio. Vide ibi.

Ægilodes, ſinus Laconiæ. Plin. lib. 4. cap. 5.

Ægilon, inſula inter Cretam & Laconicam, item regio quædam in Laconiâ, & pars tribûs Atticæ cujuſdam ab *Ægilo* heroe.

Ægilops, vide *Ægilips*.

Ægimius, ſenex ætate provectiſſimâ, quem Anacreon tradidit ad ducenteſimum uſque annum vixiſſe. Plin. 7. 48.

Ægimorus, inſula Libyæ. Steph. vulgò *La Galetta*. *Ægimurus* Livio & Cæſari, *Ægimuri* Plinio, qui eas contra Carthaginenſem ſinum ponit, aitque eas verius ſcopulos quàm inſulas eſſe.

Ægimus, rex Dorienſis, circa Oetam. Steph. in *Dyman*.

Ægina, Aſopi regis Bœotiæ filia, quam Jupiter amavit, & in ignem converſus compreſſit, ex quâ poſtea Æacum, & Rhadamanthum ſuſcepit. Item inſula in quâ Æacus regnavit, olim Oenopia dicta. Vide *Æacus*. Fama eſt hujus incolas aliquando omnes peſte fuiſſe abſumptos, ita ut ſolus Æacus fuerit ſuperſtes, qui cùm graviter ferret inſulæ ſolitudinem, Jovem precatus eſt, ut aliquo pacto homines repararet, ita dicens, ut refert. Ovid. Met. 7.

Jupiter ô dixi, ſi te non falſa loquuntur
Dicta ſub amplexus Æginæ Aſopidos iſſe,
Nec te, magne Pater, noſtri pudet eſſe parentem;
Aut mihi redde meos, aut me quoque conde ſepulchro.

Jupiter a. illis precibus commotus, formicas in homines mutavit, qui vocati erant *Myrmidones* i. e. *Formicarii*; Qui ideo ſic dicti (inquiunt Mythologi) quia formicarum more terram fodientes, & in cavernis habitantes, frugalitati & parſimoniæ ſtuduere. Populi *Æginenſes*, vel *Æginetæ*, unde Paulus *Ægineta* medicus Græcus, de quo vide Voſſium de Philoſophiâ cap. 13. Primi a. Æginenſes monetam excuderunt, teſte Æliano, Var. Hiſt. 12. 20. πρῶτοι νόμισμα ἐκόψαντο, ἢ ἐξ αὐτῶν ἁπανταχοῦ νόμισμα Αἰγιναῖον. Inde etiam *Æginetici nummi æs*, quod olim in pretio fuit. Plin. lib. 34. cap. 3. Fuit etiam urbs ejuſdem inſ. epiſc. olim ſub archiep. Athenienſi, nunc metropolis, à Megaris 100 ſtad. in merid. long. 50. 05. lat. 38. 32. Vide Steph. in Αἴγινα, ubi tres *Æginas* recenſet. Incolas ejus quod attinet, miror (inquit Vir Magnus) in Æginâ inſulâ ſaxoſâ & ſterili, cujus ambitum Strabo & Euſtathius definiunt ſtadiis 180, Plinius vero 20. m. p. quondam habitaſſe Myrmidonum myriadas 47. Pindari Schol. in Od. 8. Olymp. πλέθει γὰρ ἀνδρῶν ἔτω φασὶ τὴν Αἴγιναν, ὡς ἢ ἐν αὐτῇ τεσσαράκοντα ἐπὶ μυριάδας ἀνθρώπων.

Æginetes, opidum & fluvius Paphlagoniæ. Steph.

Æginum, Illyriorum opidum. Plin. 4. 10. Stephano Αἰγίνιον.

Ægiochus Jupiter dictus eſt, quòd corio capellæ Amaltheæ uſus fuerit pro ſcuto, quando contra Titanas dimicavit, quaſi Αἰγιόχος, ὁ τὴν αἰγίδα ἔχων, τυτέστιν ὅπλον. Allegoricè a. quòd procellas immittat i. e. τὰς αἰγίδας. Nonnullis placet deduci ab ὄχη i. e. cibus, & ἄξ, αἰγὸς, capra, quod, cùm puer eſſet, a caprâ nutritus fuerit.

Ægipan a poetis Pan eſt cognominatus, quòd pedes caprinos haberet. Inde *Ægipanes* homines nudi, leves, & caprinos pedes habentes. Propert. 3. 16.

Mollia Dirceæ pulſabunt tympana Thebæ,
Capripedes calamo Panes hiante canent.

Mela. 1. 8. *Blemmyis capita abſunt: vultus in pectore eſt, præter effigiem nihil humani; Ægipanum quæ celebratur ea forma eſt.* Satyrorum a. Ægipanumque in Libyâ eodem modo, iiſdemque penè verbis meminere Plinius, Solinus, & Martianus Capella. Nemo tamen addit, qualis fuerat forma Ægipanum. Poſteriores duos ignoraſſe facile crediderim, an v. Plinius etiam ignorarit, non attinet quærere. Sane neque in formâ hujus monſtri conveniunt, ſi tamen monſtris accenſenda ſunt ea, quæ ſunt mera Græculorum commenta. Salmaſius in Notis ad Solinum ex Parallelis Minoribus Plutarchi adſtruere conatur Ægipana illum eſſe, quem Romani Sylvanum vocant. Sed verò valdè infirmo nititur tibicine; neque n. quidquam certius, quam libellum iſtum eſſe prorſus Plutarcho indignum, cum nugaciſſimus ſit, ac ejuſdem plane auctoris, atque ſit ille de fluminibus, qui & ipſe nomen Plutarchi præ ſe fert. Porro tantum inter ſe differunt Sylvani & Ægipanes, ut difficilius aliquid reperias, in quo conveniant, quàm in quo diſcrepant. Ægipanes n. non ut Sylvani cum humanâ facie pingebantur, verùm caprinâ prorſus, imò αὐτοχθὲς capri erant ſupernè. Pingebantur præterea cum caudâ piſcis. Cauſa nominis hæc eſt; Ægipan Jovis filius ex caprâ Bœotiâ eſſe fingitur, quam etiam Oleniam vocavere. Alii Jovis collacteum faciunt, natumq; ex *Ægâ Panis* conjuge; hinc *Ægipana* dictum aiunt. Juviſſe hic dicitur Jovem in bello contra Typhonem. Quia a. primus invenit concham marinam, quâ inflatâ, terrorem Panicum injecit, ideo caudam piſcis huic adfingi. Hujus imaginem in cœlo aiunt eſſe Capricornum. Theon ad Aratum Ὁ δὲ Αἰγόκερως ἐμοιώθη τῷ Αἰγίπανι, κατισχνάνθη δὲ εἰς τιμὴν τῦ Πανὸς, ὅτι γὰρ τῦτον μετεβλήθη διακόμῳ μὴ τῶν ἄλλων θεῶν. Scholiaſtes Germanici; *Capricornus ſanè ſimilitudinem habet Ægipanos; habet n. poſteriorem partem piſcis, priorem capri.* Ita quoque Hyginus & alii, licet in cæteris hujus fabellæ partibus non conveniant. Cauſam v. quamobrem cum caudâ pingebatur, hanc reddit idem Theon; Ἔφη δὲ τῦτον τὸν κίχλακα ἐν τῇ Θαλάσσῃ, διὸ παράσημον ἔχειν ἰχθύος ἰχθύ. Aliam cauſam v. reddit Hyginus, & Germanici Scholiaſtes; verum de eo nos ad ipſum Aratum; verba ſunt If. Voſſii. Dii faxint promiſſis ſteterit. Porro Ægipanum crebræ effigies occurrunt

currant in antiquis Ægyptiorum monumentis, nempe Satyri αἰγιοπρόσωποι, ἐφ' ἵχθυων ἵχοντες.

Ægira, urbs inter Ætoliam & Peloponneſum. Item Achaiæ in Peloponneſo opidum. Ptol. Homero, ut Pauſanias docet, *Hypereſia* vocatur, *Hyperiam* quoque dictam tradit Steph. Gemiſtus *Ægyra* ſcribit, & etiam *Boſtitza* nuncupari ait. *Xylocaſtro* dicitur Mario Nigro.

Ægiroeſſa, Ætoliæ urbs. Herodotus lib. 2.

Ægirum, Leſbi inſulæ urbs, inter Methymnam & Mitylenen, ubi arctiſſima eſt inſula. Strabo. *Gernia*, Nigro teſte.

Ægiruſa, op. Megaridis non longè ab ipſis Megaris, quod & *Ægoſthena*, teſte Pauſaniâ, dicebatur.

Ægis, ſcutum Jovis, ἀπὸ τῆς αἰγὸς, i. e. a capra. Nam ille a caprâ Amalthæâ nutritus eſt, cujus mortuæ pelle ſcutum ſuum operuit: Capram a. poſteà vitæ reſtitutam, & aliâ pelle obductam inter aſtra collocavit, ſeque ob capræ memoriam *Ægiochum* appellari voluit. Virg. Æn. 8.

——— *Arcades ipſum*
Credunt ſe vidiſſe Jovem, cum ſæpe nigrantem
Ægida concuteret dextrâ, nimboſque cieret.

Scutum v. Palladi dedit, cui ipſa Meduſæ caput impoſuit, quod qui intuebantur, protinus lapideſcebant. Virg. ubi ſupra.

Ægidaque horrifcram, turbatæ Palladis arma,
Certatim ſquamis ſerpentum auroque polibant,
Connexoſque angues, ipſamque in pectore Divæ
Gorgona deſecto vertentem lumina collo.

Ægiſthus, Thyeſtis filius ex Pelopeiâ ejuſdem filiâ, quem infantulum mater, tegendi ſceleris cauſâ, perdendum feris expoſuit in ſyluis; ſed à paſtore inventus, ejus beneficio nutritus eſt, & inde Αἰγίσθος dictus, quòd nutritus ſit à capris. Vide Ælian. Var. Hiſt. 12. 42. Hic provectioris ætatis, Atreum impellente tamen patre, interfecit, & ejuſdem filium Agamemnona inter epulas, adjuvante uxore Clytæmneſtrâ, quâ etiam turpiſſimè uſus eſt, obtruncavit. Poſtremo ab Oreſte Agamemnonis filio, patris mortem ulciſcente, è medio ſublatus eſt. Hom. Odyſ. α.

Ὡς ἦ τοῦ Αἰγίσθοιο ὑπὲρ μόρον Ἀτρέος υἱὸν
Γῆμ' ἄλοχον μνηστῆν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα.

Ovid. lib. 1. De Remedio Amoris.

Quæritur Ægiſthus quare ſit factus adulter?
In promptu cauſa eſt. Deſidioſus erat.

Ægiſthum autem gemens & indignabundus Pompeius, C. Cæſarem vocare ſolebat, ob adulterium cum uxore ſuâ Mutiâ, quam tamen poſtea repudiavit, quamvis ex eâ jam tres liberos ſuſcepiſſet. Sueton.

Ægiſthus, Beli priſci filius (hunc tamen Apollodorus Neptuni & Libyæ filium facit, & Ægyptum vocat) & Danai frater: lege & vide *Ægyptus*.

Ægitharſus, promuntorium Siciliæ inter Drepanum, & Segeſtanum emporium. Ptol. Quod vocabulum ex Αἰγίθαλλος corruptum eſſe ex Diodori & Zonaræ hiſtoriis colligit Cluver. de Sic. Ant. lib. 2. pag. 248. *Capo de S. Vito* hodie.

Ægithium, opidum Ætoliæ in monte, à mari 8. m. p. diſtans.

Ægium, Achaiæ propriæ op. Ptol. ubi Jovem à caprâ nutritum ferunt, unde opido nomen. Αἴγα n. capram Græci dicunt. *Uſtitza* Mario Nigro. *Beſtitzan* Kyriaco Anconitano dicitur.

Ægle, Heſperi Italiæ regis filia, vide *Heſperides*. Alia fuit nympha, Solis & Neæræ filia; Græcè *lux*, ſeu *ſplendor*. Virgil. eclog. 6.

Addit ſe ſociam, timidiſque ſupervenit Ægle,
Ægle Naïadum pulcherrima. ———

Ægle, inſula, vide *Syme*.

Ægles, athletæ Samii nomen, qui cum per omnem ætatem mutus fuiſſet, in ſacro tamen certamine, cùm in fortitione fraudem admitti videret, nimio loquendi deſiderio linguæ vincula rupit, ac diſtincte quam diu vixit locutus eſt. Val. Max. 1. 8. Gellius. 5. 9.

Ægletes, Apollinis cognomen, quo nomine celebrabatur in Anaphe inſula, quæ Sporadum una. Apollonius Argonauticon lib. 4.

——— ὅτ' Ἀπόλλωνα θυηλαῖς
Αἰγλήτην Ἀναφῆς τιμήορον ἱλάσκονται.

Nominis rationem antea indicavit his verſ. 1714.

——— Αἰγλήτην μὲν ἐυσκόπε τέυξεν ἄτρλης
Φοῖβον κεκλόμενοι ———

Ægobolus, Bacchus apud Potniam celebratus, de cujus nomine hæc hiſtoria proditur. Cùm ibi Dionyſia incolæ celebrarent, ita in contumelias acti ſunt & furorem ob ebrietatem, ut Bacchi ſacrificulum interimerent; quapropter à Deo irato gravi peſtilentiâ affecti ſunt. Cives hâc de cauſâ Apollinem conſulentes, reſponſum acceperunt, ut Baccho formoſiſſimum puerum immolarent, quod cùm Potnienſes per multos annos feciſſent, capram demum, à Baccho edocti, pro puero ſuppoſuerunt, unde illi cognomen. Gyraldus Synt. de Diis.

Ægoceros, i. e. *Capricornus*, animal in quod poetæ tradunt ſe Pana transformaſſe, & in aquam ſe dejeciſſe, cùm in Ægypto unà cum reliquis Diis Typhona Gigantem acerrimum Deorum hoſtem fugeret. Sed Jupiter hujus ingenium admiratus inter aſtra eum collocavit. Lucret. lib. 5.

Nec ratio Solis ſimplex ac recta pateſcit,
Quo pacto æſtivis à partibus Ægocerotis
Brumales adeat flexus: utque inde revertens
Canceris advertat metas ad ſolſtitiales.

Lucanus libro nono.

Par geminis Chiron, & idem quod Carcinos ardens
Humidus Ægoceros. ———

Idem libro 10. —— *rapidos quà Sirius ignes*
Exerit, & varii mutator Circulus anni
Ægoceron, Cancrumque tenet. ———

Ægocòris, tribus quædam antiqua apud Athenienſes. Steph.

Ægon, paſtor apud Theocritum & Virgilium; quo etiam nomine promuntorium Lemni dictum eſt. *Ægon* etiam Caryſti, Eubœæ civitatis, princeps. Ponitur item aliquando *Ægon* pro *Ægæo mari*. Statius.

——— *Ventiſque abſentibus Ægon*
Motus, & ingenti percuſſit litora ponto.

Val. Flaccus lib. 1. —— *Vix litore puppim*
Solvimus, & quanto fremitu ſe ſuſtulit Ægon!

Ægones, Gall. Ciſalpinæ pop. Polybio, ubi hodie *Vicovenza* opidulum, ut putat Leander. Aliis *Egones*.

Ægonia, vel *Ægonea*, urbs Milienſium. Steph. Lege *Melienſium*, Lycophron in Caſſandrâ.

Ὧν οἱ μὲν Αἰγώνιαν ἄθλιοι πάρος,

Rhianus Αἰγώνην eam vocat. lib. 16.

Ægophagos, Juno dicta apud Lacedæmonios, quòd ibi capræ illi immolarentur. Cæl. Rhod. Emendandus obiter Heſychius, apud quem corruptè legitur Αἰγοφάγος, Ἥρα ἐν Σπάρτῃ ubi reſcribendum Ἥρα. Huic Deæ coronam imponebant, quæ Πυλαία dicebatur. Vide Athenæum lib. 15. Meurſius Miſcellan. Lacon. lib. 1. cap. 5.

Ægos potamos, i. e. *Capræ fluvius*, Anglicè *Goatsbrook* diceretur. Thraciæ Cherſoneſi opidum eſt Plinio, Straboni, Æmylio Probo, & Pomponio Melæ. Plutarchus in *Alcibiade* ad Helleſpontum ſitum eſſe ſcribit. Jo. Tzetzes quoque ejus meminit, tanquam urbis Thraciæ. Ad hujus flu. oſtia claſſis Athenienſium à Lyſandro capta fuit. Plinius refert ibi oſtendi lapidem magnitudine vehiculi, colore aduſto, quem Anaxagoras Clazomenius è Sole caſurum prædixerat.

Ægoſthena, urbs Megaridis. Steph. pop. *Ægoſthenenſes*.

Ægoſtis, urbs Locridis. Steph.

Ægyſſa, Steph. inſula Libyæ, quam incolæ *Catriam* vocant. Græcè Αἰγασσαί. Vide Bochart. de Phœn. col. 1. 27.

Ægyla, ſive *Ægula*, Vide *Ægila*.

Ægypſus, urbs ad ripam Iſtri fluvii, ab *Ægypſo* conditore. Ovidius Ponticorum lib. 1. eleg. 8.

Stat vetus urbs ripæ vicina binominis Iſtri,
Mœnibus & poſitu vix adeunda loci.
Caſpius Ægypſos (de ſe ſi creditur ipſis)
Condidit, & proprio nomine dixit opus.

Vide ibi Nicolaum Heinſium. Rurſus lib. 4. Eleg. 7.

Non negat Ægypſos, quæ te ſubeunte recepta
Senſit in ingenio nil opus eſſe loci.
Nam dubium eſt, poſitu melius defenſa, manuve,
Urbs erat in ſummo nubibus æqua jugo.

Ægyptus, Ciceronis libertus. Lib. 16. epiſt. 15. Ad Tyronem.

Ægyptus, Beli filius & frater Danai, qui cum 50. haberet filios,

filios, totidem eos fratris ſui filiabus matrimonio conjunxit, quæ à patre Danao inſtructæ, primâ à nuptiis nocte ſuum quæque maritum interfecerunt, præter unam Hypermneſtram, quæ Lynceo viro ſuo pepercit, *in parentem*

Splendidè mendax, & in omne Virgo
Nobilis ævum.

Uti loquitur Horatius. Lynceus a. poſtea pulſo Danao, Argivorum regnum invaſit, & an. 69. regnavit.

Ægyptus, Aſiæ regio (licet à Ptolemæo in Africâ deſcribatur) teſte Mela in duas partes dividitur. Una *Inferior*, quæ & *Delta*, ad occid. *Bechria*, & ad ort. *Errif*, teſte *Jo: Leone*, dicitur. Altera *Superior*, vulgo *Sahid*, & olim *Thebais* dicta: eſt a. Meridiem verſus, & ad Syenen uſque procedit. De antiquitate Ægypti, ac diſciplinâ Sacerdotum, quos prophetas vocant, innumerabilia penè ab authoribus memorantur. Huc Dædalus, Melampus, Pythagoras, Homerus, Solon, Muſæus, Plato, Democritus, Apollonius Tyaneus, complureſque alii eruditionis gratiâ profecti, dogmata Ægyptiorum in ſuam quiſque patriam retulere. Primi ſiquidem Artium inventores putantur Ægyptii. Dionyſius Periegetes.

Οἱ πρῶτοι βίοτον διεκόσμησαν καλὸν ἅθλῳ,
Πρῶτοι δ' ἱμερόεντα ἐφράσσαντο ἀρότῳ,
Καὶ σπόρον ἰθυτάτης ὑπὸ ἄυλακα πλώσαντο.
Πρῶτοι δὲ χαμαὶ πόλον διεμετρήσαντο,
Θυμῷ ἑφεσταμένοι λοξὸν δρόμον ἠελίοιο.

Ubi per βίον καλὸν ἄθλῳ Scholiaſtes τὰς τέχνας intelligit. Sanè Diodor. Sic. lib. 1. Ægyptiis ἀρχαιοτάτην ἀγωγὴν tribuit. Hinc Ægyptus *Terrarum parens* appellata eſt, uti tradit Crinitus. Et Macrob. Saturn. 1. 15. Ægyptum vocat *Artium matrem*. Et de Somn. Scip. 1. 19. incolas ejus appellat *omnium Philoſophiæ diſciplinarum parentes*. & cap. 21. de iiſdem, *Quos conſtat primos omnium cœlum ſcrutari, & metiri auſos*. De agriculturâ Ægyptiorum nos plura in *Oſiris*, De fertilitate Dionyſ. Εὐβοτον ἰυλείμων τε, καὶ ἄγλαα πάντα φέρεσα.

Quam tamen Nilo ſuo plurimùm debet, qui

——Viridem Ægyptum nigrâ fœcundat arenâ,

Uti loquitur Virg. Georg. 4. Et Strabo. lib. 17. ait, *Sterilem in Ægypto eſſe, quicquid non attigerit Nilus*. Et certè fidem huic fecerit ſi maximè alia non ſupperenter teſtimonia, Ægypti Encomium à veteribus uſurpatum, quo *publicum orbis horreum* eſt appellata. Hoc nomine olim Libyam potentiſſimam præ ſe contempſit Ægyptus anguſta. Unde Proverb. *Sulcus Ægypti arenas non curat Libyæ*. Quod Græco diſticho expreſſit Antiphilus.

Καρποῖς, ὃ τυδίσιον ἱερίζομεν, οὐδὲ γὰρ ἄυλαξ
Αἰγύπτῳ Λιβύης ψάμμα ἐπισείρεται.

Sed non moras faciemus in re tam notâ; videat ſtudioſus lector Wendelini *Admiranda Nili*, cap. 21. Hujus divitias & opes oſtendunt etiamnum tot opera immortalia, ut ſunt Pyramidum vaſtiſſimæ moles, tot ſtupendæ altitudinis ex ſolido marmore Obeliſci, Coloſſi, Sphinges, Statuæ, Labyrinthi, totque Deorum delubra, quorum plura ſolum Ægyptus, quàm aliæ omnes regiones exhibet, teſte oculato Herodoto. Fuiſſe a. Ægyptios ab initio Idolorum cultores vaniſſimos non tantum docent ſacræ literæ, ſed etiam profani authores affatim. Unum nomino Juvenalem, Sat. 15.

Quis neſcit, Voluſi Bithynice, qualia demens
Ægyptus portenta colat? Crocodilon adorat
Pars hæc, illa pavet ſaturum ſerpentibus Ibim.
Effigies ſacri nitet aurea Cercopitheci.
Dimidio magicæ reſonant ubi Memnone chordæ,
Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.
Illic cæruleos, hic piſcem fluminis, illic
Opida tota canem venerantur, nemo Dianam. &c.

Poſt Chriſtum a. ex Divâ Virgine natum, ex hâc eâdem Monachorum, Eremitarumque agmina primum enata, indeque per totum orbem Chriſtianum divulgata, ex primitivæ Eccleſiæ monumentis docetur. A priſcis incolis (inquit Bochartus) Ægyptus vocabatur *Chamia*, vel *Chemia*, i. e. *terra Cham*, quomodo illam appellat Pſaltes Pſ. 78. 51. Plutarchus a. qui ignorabat Ægyptios à Chamo oriundos, à terræ nigredine putavit ita nominari, ὅτι τὴν Αἰγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον ὄσαν, ὥσπερ τὸ μέλαν τῷ ὀφθαλμῷ Χημία καλοῦσιν. Et v. Geneſeos cap. 30. ubi de coloribus pecudum Labanis & Jacobi חום *chum* pro *nigro* quater occurrit. *Chemia* tamen potius videtur ad *Chamum* pertinere, ut & apud Steph. aliud Ægypti nomen compoſitum ἐμαχύμιος, & in ipſa Ægypto pagi Χέμμις, Θάχεμμις, Ψινθάχεμμις. Hebræi *Mitzraim* vocant, quam vocem Doctiſſimus Bochartus non nomen hominis eſſe putat, ſed regionis, ac proinde *Miſraim* credit factum per compendium ex *Meſoraiim*, nam ſingulare ejus eſt מצור *Maſor*. Id in ſcripturâ occurrit aliquoties. 2 Reg. 19. 24. *Siccabo plantâ pedum meorum omnes rivos Maſor*, id eſt Ægypti. Et Eſaiæ. 19. 6. *Et ſiccabuntur fluvii Maſor*; ubi Kimchius, *Maſor, idem quod Miſraim*. Rurſus Michææ 7. 12. *Et à Maſor uſque ad fluvium*, h. e. ab Ægypto uſque ad Euphratem, qui ſunt termini terræ Chanan. Porro מצור, *Maſor*, eſt *munitus locus*; nomen ergo ab argumento ſumptum, neque n. ulla regio eſt naturali ſitu tutior. Ὀχυρότητι δὲ φυσικῇ (inquit Diodorus lib. 1.) ὀλίγῃ δεῖ τῶν εἰς βασίλειαν ἀφωρισμένων τόπων, idque probat in ſequentibus longâ inductione. Ab occaſu ſc. deſertum habet inacceſſum, à meridie Nili Catarractas, & montes Æthiopiæ, ab ortu item eremum & barathra, & paludem Serbonidis, ab Aquilone mare importuoſum; nam ab Joppe Phœniciæ uſque ad Parætonium Libyæ nullus eſt portus præter Pharum. Hæc poſtquam pluribus docuit Diodorus, ita concludit, Ἡ μὲν οὖν Αἰγυπτος πανταχόθεν φυσικῶς ὀχύρωται. Hæc ille lib. 1. Et lib. 15. De Ægypti Nectanebi, Perſis adventantibus, Ἐθάρρει δὲ μάλιστα μὲν τῇ τῆς χώρας ὀχυρότητι, δυσπρόσιτος πανταχόθεν οὔσης Αἰγύπτου. Ita etiam Strabo. lib. 16. *Jam inde* inquit, *ab initio Ægyptus fuit valde pacata, διὰ τὸ ἀυταρκεῖς τῆς χώρας, καὶ τὸ δυσεισβολον τοῖς ἔξωθεν*. Sed & Ægyptus potuit dici *Maſor* ab anguſtiis, quia צור *Sur* eſt coarctari, & צר *Sar*, *anguſtum* ſonat. Anguſta n. eſt Ægyptus, quod omnes ſciunt, & à mari Syenen uſque tota patet in longitudinem, unde eſt quòd Ægyptios Eſaias appellat גוי ממשך h. e. *gentem in longitudinem protractam*, vel *extenſam*, cap. 18. 2. Vox a. dualis *miſraim* docet duplicem eſſe Ægyptum, de quo ſupra. Ægyptus etiam olim *Æeria*, ſive *Agria* dicta. Schol. Apollonii Rhodii in illud Argonaut. a.

—— Ἠερίη πολυλήϊος εἶα πελασθεν.

Theſſaliam ita nuncupari ait, φασὶ τὸ μὴ πάνυ εἶναι τὴν γῆν, Οὕτω γὰρ καὶ τὴν Αἴγυπτον Ἠερίαν φασίν. Atque vetuſtiſſimum hoc ei fuiſſe nomen volunt priſci, & antequam Ægyptus diceretur. Euſebius in Chronico ſub Moſis tempora. Ῥαμεσσῆς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ Αἰγυπτος καλούμενος ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ἔτη ξα. μετονόμασε δὲ τὴν χώραν Αἴγυπτον τῷ ἰδίῳ ὀνόματι ἔτει σοφίσεως Μωσέως, παρ' Ἕλλησι δὲ Ἀσρία ἐλέγετο. Ac proinde Apollinarius illud Pſalmiſtæ Pſal. 114. *In exitu Iſraelis ab Ægypto*, &c. ita vertit. Ἀλλομος Ἰσραὴλ ὅτ' ἦλθεν Ἠερίηθεν,

Δῶμα δὲ βαρβαρόφωνον Ἰακὼβ λίπε λάῳ.

Reſtat jam ut aliquid de Græco vocabulo dicamus. Etymologus poſtquam varias produxit hujus vocis notationes, concludit, ἢ παρὰ τὸ αἴθω, τὸ καίω, ὅτι γὸν ἡ Αἰγύπτος ἀνθρώποι κεκαυμένοι εἰσὶν ἐκ τῆς σφόδρας τοῦ ἡλίου φορᾶς. Quin & Heſychius Αἰγυπτιάσαι *denigrare* interpretatur. Videatur quoque Scaliger in Feſtum, voce *Ægyptinos*. Iſychius quoque ad Levit. 3. 6. *Ægyptus*, ait, *contenebratio vocatur*; unde *Æthiopia* Stephano & Euſtathio dicitur. Verum de hâc re audiamus Doctiſſimum virum Simpſonium. Sic n. ille, Ægyptus Αἰγυπτος Græcis dicta, non à Danai fratre *Ægypto* ut communis fert opinio, ſed ab illâ Thebaidos urbe *Coptos*, quæ Ægyptiorum & Arabum commune emporium fuit, uti refert Plinius. Hinc tota illa regio כפתי Koptos, i. e. terra Koptos dicta fuit. Nam Ebræis א *ai*, eſt inſula, provincia, unde forſan αἴα Græcorum. Poſtea v. pro Αἰκυπτος dicta eſt Αἰγυπτος, nam κ & γ ſunt literæ commutabiles, ut in Κάβιος *Gobius* &c. Vide *Coptos*, & de nomis Ægyptiorum, in *Nomi*. Ægyptus à fulminum caſu eſt immunis ob nimium ſolis ardorem; ſiquidem calidi ficciq; terræ halitus in raras admodum tenueſque, & infirmas nubes denſantur. Plin. 2. 50. Siquidem in Ægypto non pluit. Zechariæ cap. 14. verſ. 28. *Quod ſi familia Ægypti non aſcenderit, neque advenerit, ſuper quos non eſt imber*. Claudianus in *Nilo*.

Felix qui Pharias proſcindit vomere terras,
Nubila non ſperat tenebris condentia cœlum,
Nec graviter flantes pluviali frigore Coros
Invocat, aut arcum variatâ luce rubentem.
Ægyptos ſine nube ferax, imbreſque ſerenos
Sola tenet, ſecura poli, non indiga venti.

Tibullus lib. 1. eleg. 7.

Te propter nullos tellus tua poſtulat imbres,
Arida nec pluvio ſupplicat herba Jovi.

Lucanus.

Terra ſuis contenta bonis, non indiga mercis,
Aut Jovis, in ſolo tanta eſt fiducia Nilo.

Inde *hiulca* Statio, ob nimiam ſiccitatem diducta. Locus eſt in Theb. lib. 4.

Et patris undoſi ſonitus expectat hiulca
Ægyptos, donec Phariis alimenta rogatus
Donat agris ———

Eam ob rem Ægyptus Melæ *terra expers imbrium* dicitur. Seculi a. noſtri admiratores, & hoc quoque antiquorum ſimplicitati adſcribunt. Unâ omnes voce contendunt, imbres in Ægypto non minus frequentes eſſe atque alibi locorum. Alexandriæ n. & in itinere Memphim verſus, pluvias ſe expertos eſſe continentes, oculati & complures teſtes affirmant. Sed deſinant, rogo, boni viri non veteribus, ſed ſibi illudere. In inferiori Ægypto, quæ mari vicina eſt, non nunquam pluvias deſcendere, non illos fugit. Proclus in Timæum lib. 1. Εἰ μὴ γίγνοιτό ποτε ὄμβρος περὶ τὴν Αἴγυπτον, ἀλλ' ὃ περὶ πάσαν, ἀλλὰ περὶ τὴν κάτω γίγνεσθαι ἐώθασι. Vide Voſſ. ad Melam, pag. 49.

Ægyptii apud ſe ab orbis primordio primos homines fuiſſe ferunt, cùm propter ſoli fertilitatem, aeriſque temperiem, tùm propter Nilum, qui multa ob limi ubertatem generat animalia, & ſuâpte naturâ nutrit. Nam in Thebaidos agro gignuntur mures, quâ ex re multùm ſtupent homines, cum priorem quorundam partem, pectore tenus animatam, in limo moveri videant, poſteriori nondum inchoatâ, ſed informi. [De quo Ovid. Met. lib. 1. fab. 12.

Sic ubi deſeruit madidos ſeptemfluus agros
Nilus, & antiquo ſua flumina reddidit alveo,
Æthericque recens exarſit ſidere limus,
Plurima cultores verſis animalia glebis
Inveniunt, & in his quædam imperfecta, ſuiſque
Trunca vident numeris, & eodem in corpore ſæpe
Altera pars vivit, rudis eſt pars altera tellus.

Mela 1. 9. *Nilus glebis etiam infundit animas, ipſâque humo vitalia effingit. Hoc eo manifeſtum eſt, quod ubi ſedavit diluvia, ac ſe ſibi reddidit, per humentes campos quædam nondum perfecta animalia, ſed tunc primum accipientia ſpiritum, & ex parte jam formata, ex parte adhuc terra viſuntur.* Verum hoc eſſe ſuo quoque ſuffragio comprobat Plinius, & muriũ exemplo oſtendit lib. 9. cap. 58. *Omnibus his*, inquit, *fidem Nili inundatio affert, omnia excedentem miracula: quippe detegente eo muſculi reperiuntur, inchoato opere genitalis aquæ terræque, jam parte corporis viventes, novissimâ effigie etiamnum terrenâ.* Teſtis etiam Diod. Siculus lib. 1. cap. 2.] Verùm Pſammeticho regnum adepto, cum inceſſiſſet cupido dignoſcendi qui revera primi hominum extitiſſent, ex eo tempore didicerunt Ægyptii, Phrygas fuiſſe primos, ſe v. ſecundos. Diod. & Herod. vide etiam hac de re hiſtoriam ſcitam & lepidam in *Pſammetichus*.

Ægyptum plerique volunt Nili fluminis invectu paulatim fuiſſe aggeſtam, ac proinde illam Ephorus appellat ποταμίχωσιν; Herodotus ἐφίκτητον γῆν, & δῶρον τῦ ποταμῦ, Ariſtot. τῦ ποταμῦ ἔργον. Atque ex eo ipſo Æthiopes ſeſe Ægyptiis antiquiores eſſe probabant, quòd cum Ægyptus olim eſſet mare, tandem τῦ Νείλε κατὰ τὰς ἀναβάσεις τὴν ἐκ τῆς Αἰθιοπίας ἰλὺν καταφέροντος *Nilo per exceſſus ſuos limum ex Æthiopiâ ferente*, facta eſſet terra continens. Cui rei probandæ multa afferunt. 1°. Quoties Nilus abundat limi alluvionibus cedere pelagus & removere nonnihil. 2°. In Ægypti montibus conchylia reperiri. 3°. puteos & fontes quotquot ſunt ſalſam habere & amaram aquam, ac ſi reliquiæ maris in iis ſubſederint 4°. Denique Pharum inſulam, hodie ſolùm 7 ſtadiis, aut ad ſummum m. p. ab Alexandriâ diſparatam, Homeri v. ævo noctis & dieì curſu ab Ægypto diſtaſſe ut idem teſtatur, Odyſ. δ. verſ. 356. Conſtat tamen Ægyptum ſemper in eodem fuiſſe ſitu; Nam ut cætera taceam, Tanis Ægyptiorum olim regia non procul â Tanitico, Nili oſtio, jam extabat tempore Moſis. Pſal. 78. 12. *Qui mirabilia fecit in terrâ Ægypti, in campo Taneos.* Quin antiquiſſima urbs, in quâ decimus à diluvio Abrahamus diu vixit, Gen. 13. 18. & 23. 2. non niſi ſeptennio ante Tanim fuit condita, Num. 13. 23. Itaque fabularis hiſtoria Iſidis, & Ori, & Oſiridis, quâ nihil antiquius habent Ægyptii, multorum meminit locorum in infimâ Ægypto, ut quæ illo ævo jam extiterint. Sic in Plutarcho de Iſide, & Oſiride legas arca incluſum in mare fuiſſe dejectum, διὰ τῦ Ταναϊτικῦ στόματος *per Nili oſtium Tanaiticum*, & poſt modum Buſiride ſepultum, aut ut alii volunt, Taphoſiride. Et Orum Buti educatum, & Peluſium opidum ab Iſide conditum. Sed & Trojanis temporibus creditur Menelaus Canobum appuliſſe, unde Pharus aberat ſolum 127 ſtadiis. Itaque falſiſſimum eſt quod ab Homero traditur, à Pharo in Ægyptum noctis & dieì curſum fuiſſe, adeoque curſum navis:

——— ἣ λιγὺς ἔρις ἐπιπνείησιν ὄπιθεν
——— *Stridens quam ventus pone ſequatur.*

Navis n. integrum diem vento ſecundo procedens, eoque ſtridente & acri, iter emetitur decuplo longius, i. e. pro centum & viginti ſtadiis, ſtadia mille & ducenta. Id lectorem malo docere Ariſtidis verbis in *Oratione Ægyptiacâ*. Κἀνταῦθα Φάρος ςαδίους ἑκατὸν εἴκοσι ἀπέχει, κἀντεῦθεν ναῦς πανημερία θέουσα, ὑπ' ἀνέμου κατὰ πρῦμναν αὐτὸν φερόμενον, σταδίους δὲ οὐ λιγυρὸς, ὡς ἑκατὸν εἴκοσι ςαδίους ἀνύσει μᾶλλον, ἀλλ' ἴσως μᾶλλον διακοσίους καὶ χιλίους. Sed neque Ægypto quicquam ex Nili alluvionibus conceſſerim; id n. quicquid eſt facile diſſipat continua maris agitatio. Proinde cum Alexandria ſtet ab annis fere bis mille, tamen ſemper eſt litorea, & quantum à Pharo diſtabat olim, tantum hodieque diſtat, nempe ſtadia 7 aut, ut alii, m. p. Ariſtides ubi ſuprà: καίτοι τῆς μὲν ἠπείρου ἀπέχει ἑπτὰ μάλιςα ςαδίους. Ammianus lib. 22. *Inſula Pharos, ubi Protea, cum Phocarum gregibus diverſatum Homerus fabulatur inflatius, à civitatis litore mille paſſibus diſparata.* Hæc veteres. Nihilo magis credo quod habet Plutarchus in Iſide, omnes Ægypti fontes, & puteos eſſe amaros. Fontem Solis prope Heliopolim multi deſcribunt; ſed amarum eſſe nullus obſervat, ut neque quenquam alium in Ægypto, quod quidem ſciam. Jam quod de conchyliis in ſummitate montium præter Plutarchum Herodotus etiam tradit, malo referre ad ſigna generalis inundationis, quæ in diluvio contigit. Quo mirè faciunt hæc Theophraſti apud Philonem *de mundi perennitate*: Σημεῖα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐκπολίχεως θαλαττώσεως, ψηφῖδας τὰ ἐν λόγχαις ἐν ὄρεσι ὁμοίοτροπα πρὸς αἰγιαλοὺς ἑλίσθειν ὑπερβεβηκυίας, h. e. priſtina inundationis ſigna ſupereſſe calculos, & conchas, & quæcunque hujus operis aſſuante mari ſolet ad litus ejici. Itaque etiam in Numidiâ Pomponius lib. 1. cap. 6. aliquid obſervat ſimile. *Interius* inquit, & *longè ſatis à litore* (ſi fidem res capit) *mirum ad modum ſpinæ piſcium, muricum, oſtreorumque fragmenta, ſaxa attrita* (uti ſolent) *fluctibus, & non differentia marinis, infixæ cautibus anchoræ. Alia & hujuſmodi ſigna, veſtigia effuſi olim uſque ad ea loca pelagi, in campis nihil alentibus eſſe inveniriq; narrantur.* Et Ovid. Met. 14.

——— *Vidi factas ex æquore terras,*
Et procul à pelago conchæ jacuere marinæ,
Et vetus inventa eſt in montibus anchora ſummis.

De Ægypto plura qui volet, præter Geographos, Herodotum, Diodorum, Plutarchum, Ariſtidem, Heliodorum conſulat. Admirabiles adeo fuere in nectendis machinis Ægyptii, ut hinc tractum fuerit proverbium.

Δεινοὶ πλέκειν τὰς μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

De verſutis, & ut ait Plautus, conſutis dolis dictitatum. Torqueri poteſt & in perplexas ſophiſtarum argutias, ac ſyllogiſmorum inexplicabiles labyrinthos, aut in Sycophantes & delatores, qui vera falſis permiſcendo, nectunt calumnias. Ægyptii præterea quòd geſtandis oneribus quæſtum non ſatis honeſtum factitare conſueverint (unde & Ἀχθοφόροι dicti) in jocũ proverbialẽ abierunt, hoc adagio.

Οὐς οὐκ ἀχθοῖντ' ἂν οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.

De moleſtis dici ſolitum, ac moribus intolerandis, ſeu faſtu præturgidis. Suidas. Huic affine eſt, *Ægyptius laterifer*, Αἰγύπτιος πλινθοφόρος Ariſt. in *Avibus*. Quadrare videtur in ſordidum, atque infimæ ſortis hominem, vel potius in eum qui moleſtis negotiis (putà LEXICIS CONFICIENDIS) premitur.

Ægyptios *vanam gentem, & novandis, quam gerendis rebus aptiorem* vocat Q. Curtius l. 4. Syneſius in encomio calvitii per tranſlationem Αἰγυπτιάζειν pro *doloſe agere* uſurpat. Strabo lib. 17. ἀνθρώπους ἀπολίμους vocat *homines imbelles*, h. e. ad rem

rem gerendam ineptos. Polybius lib. 15. ait esse *hoc Ægyptiis hominibus innatum, ut dum fervent irâ, mirum in modum sint crudeles.* Plinio in Panegyrico appellantur *ventosa & insolens natio.* Philo in Flaccum scribit, esse Ægyptios naturâ irritabiles,& è minimâ scintillâ suetos magnas seditiones accendere. Et Vopiscus in Saturnino, *Sunt Ægyptii viri ventosi, furibundi, jactantes, injuriosi, atque adeo vani, liberi, novarum rerum usque ad cantilenas publicas cupientes.* Et mox ex epistolâ Adriani : *Ægyptum totam didici levem, pendulam, ad omnia famæ momenta volitantem* &c : *Genus hominum seditiosissimum.* Ergo Suetonio teste, veritus est Cæsar *Ægyptum provinciam facere, ne quandoque violentiorem præsidem nacta, novarum rerum materia esset.*

Ægys, Αἴγυς urbs Laconica. Vide Steph. in *Carysto.*

Ælana, urbs Arabiæ Petrææ ad intimum fere sinûs Arabici recessum, ubi *sinus Ælaniticus*, à Sina monte 60. m. p. dist. Stephano Αἰλανον dicitur. Glaucus vicum appellat. Arabicorum lib. 3. *Elor* hodiè, teste Villanovano, *Aila* vero Nigro. Ἐλανίτης μύχος dicitur Ptolemæo, quem Plinius scribit aliis *Ælenaticum*, ab Artemidoro *Alenitticum*, & à Rege Jubâ *Lenitticum* nominatum. *Læanites* Agatharchidi dicitur. Vide Bochart. Geogr. Sacr. pag. 761. itemque Lipenium De navigatione Solomonis Ophiriticâ, Sect. 2. pag. 115. long. 65. 00 lat. 29. 51.

Æletani, populi intra Iberum, usque ad montem Pyrenæum, & Pompeiana Tropæa habitantes. Strabo. lib. 3.

Ælia, Jerusalem ita cognominata, quòd eam *Ælius* Adrianus Imp. Rom. restaurari curavit. Steph.

Ælia Capitolina colonia, Vide *Hierosolyma.*

Ælia Adriana, urbs Africæ, Vide *Zama.*

Ælia Ricina, seu potius *Helvia Ricina*, urbs Picenî excisa; ex cujus ruinis *Macerata*, urbs episcopalis condita est. Ferrarius.

Ælianus, Sophista Romanus, à Philostrato maximè laudatus, quòd Romanus homo tam probe Atticisslaverit, tamque eleganter peregrinam à patriâ vocem retinuerit. Scripsit De Animalibus, De Variâ historiâ, De Re militari, quæ omnia ad nos pervenêre. Fuit auditor Pausaniæ sub Adriano Imp. Græcis ob eloquentiam Μελιγλωσσος & Μελιρρυτος dictus, itemque *Facundus* à Martiale lib. 12. epigr. 24.

O jucunda, Covine, solitudo,
Carrucâ magis essedoque gratum
Facundi mihi munus Ælianî.

Ælius, & *Ælia*, nomina sunt propria Romanorum, carent aspiratione. Perottus de Æliorum familia. Quæ Romæ admodum pauperrima fuit, adeo ut sedecim eodem tempore Ælii fuerint, quibus una domuncula erat, & unus in agro Vejentano fundus. Eadem gens nullum ante scrupulum argenti habuit, quàm Paulus, Perseo rege devicto, Quinctio Ælio Tuberoni genero suo quinq; pondo argenti ex prædâ donaret. Val. Max. 4. 4. Hinc *Ælia series* pro Æliorum familiâ. Claudianus in laud. Serenæ, Hispaniam alloquens ;

Dives equûm, frugum facilis, pretiosa metallis,
Principibus fœcunda piis, tibi sæculo debent
Trajanum, series his fontibus Ælia fluxit,
Hinc senior pater, hinc juvenum diademata fratrum.

Ælius Adrianus, Rom. Imp. Vide *Adrianus.*

Ælius Gallus, ordinis equestris vir, Arabiam Felicem primus subegit, ab Augusto Imp. missus. Plin. 6. 38. Hujus amicitiâ usus est Strabo Geographus, & cum eo Nilum navigavit, totamque ferè Ægyptum lustravit, ac bonam etiam Africæ partem. Testis ipse Strabo.

Ælius Grammaticus, cognomine duplici fuit; nam et Præconius, quòd pater ejus præconium faceret, vocabatur ; & Stilo, quod orationes nobilissimo cuique scribere solebat, tanto optimarum favore, ut Metellum Numidicum comitatus sit in exilium. Sueton. Plinius libro nono, capite tricesimoquinto testimonium ejus citat adversus Fenestellam.

Ælius Mantia, Formianus, libertini filius, ultimæ senectutis L. Libonem apud Censores accusabat. Alii *Helvius* legunt. Historiam v. vide apud Val. Max. 6. 2.

Ælius Melissus, nostrâ memoriâ fuit, (inquit Gellius 18. 6) Romæ summi quidem loci inter Grammaticos, sed majore erat in literis jactantiâ, & σοφιστείᾳ, quàm operâ. Is præter alia quæ scripsit compluria, librum edidit *de loquendi proprietate*, ubi *matronam* eam esse dicit, quæ semel peperit, quæ sæpius *matrem-familiâs* ; sicuti sus quæ semel peperit, *porcetra* dicitur, quæ sæpius, *scropha.*

Ælius Pætus, vir Romanus, cui jus dicenti cum in capite picus consedisset, aruspexque affirmasset, conservato eo, fore domûs ipsius statum felicissimum, Resp. miserrimum ; occiso a. in contrarium utrumque cessurum, è vestigio picum morsu suo in conspectu senatus necuit : decem & septem militum familiam, eximiæ fortitudinis viros, Cannensi prælio amisit. Respublica v. procedente tempore ad summum imperii fastigium excessit. Val. Max. lib. 5. cap. 6. Hunc a. aliqui non *Ælium*, sed *Lælium* fuisse ; & *Lælios*, non *Ælios* periisse volunt. *Cælius* etiam nonnullis dicitur.

Ælius Sextus Catus ; hic, teste Cicerone lib. 1. de Oratore, prudentiâ, & Juris Civilis scientiâ præditus hoc carmine celebratur ab Ennio ;

Egregiè cordatus homo Catus Ælius Sextus.

Censuram cum M. Cethego egit, in quâ in spectaculis senatûi secrevit a populo, cum antea in promiscuo spectabant. Liv. lib. 4. dec. 4. Hic, cum legati Ætolorûm in consulatu prandentê in fictilibus, adissent, missa ab his vasa argentea non accepit, neque aliud habuit argenti ad supremum vitæ diem, quàm duo pocula, quæ Lucius Paulus socer ei ob virtutem, devicto Perseo rege, donasset. Plin 33. 11.

Ælius Tubero, L. Pauli nepos, nullo in oratorum numero, sed vitâ severus, & congruens cum eâ disciplinâ quam colebat, paulo etiam durior. Itaque honoribus majorum respondere non potuit. Fuit a. constans civis & fortis, ac in primis Graccho molestus. Vide plura de eo apud Cicer. Orat. pro Murænâ.

Ælius, Tuberonis nepos, Ligarium apud Cæsarem accusavit, quem Cicero luculentâ oratione defendit.

Ælius Pons, hodie *Ponte di S. Angelo*, teste Marliano, pons urbis Romæ, quo in Vaticanum ex urbe itur apud molem Hadriani.

Aëllo, trium syllabarum, gen. *Aëllûs*, nomen unius Harpyiarum, ita dicta, quasi ἀελλὼ ἀπὸ, h. e. *alienum tollens* Nihil dici potuit absurdius. Alii itaque malunt à turbine & procella sic appellatam, quæ Græcis ἄελλα dicitur. Quod satis innuit Val. Flaccus lib. 4.

——— *Harpyiæ semper mea pabula servant,*
Fallere quas nusquam misero locus, ilicet omnes
Deveniunt, niger intorto ceu turbine nimbus.

Ovidius Metamorph. lib. 13.

——— *Strophadumque receptos*
Portubus infidis exterruit ales Aëllo.

Fuit etiam nomen unius ex canibus Actæonis apud eundem Ovid. Met. 3.

Prævalidusque Lacon, & cursu fortis Aëllo.

Æluæones, Ptolemæo, *Helvecones* Tacito, pop. Germ. quorum urbs *Elbing* à Gedano 9 leuc. in Bor. putatur. Sed hæc in Prussiâ, non in Germaniâ est.

Æmarorum mons, op. Gall. Narbon. Strab. vulgò *Montlezar*, in Delphinatu ad Rhodanum flu. in Provinciæ confin. inter Valentiam 8, & Avenionem in merid. 13 leuc.

Æmathia, vide *Emathia.*

Æmathion, Æthiopum rex, ab Hercule in bello superatus.

Æminium, Lusitaniæ op. mediter. Ptol. quod, ut Vasæus putat, hodie *Agueda* Dicitur. Varrerius autem Conimbra esse docet.

Æminius, fluvius Hisp. ab Minio 200 m. p. uti ex Varrone tradit Plin. 4. 21.

Æmon, vir, cujus meminit Ovid. in Ibin hoc versu,

Nec tibi si quid amas felicius Æmone cedat.

Hic cum Rhodopen filiam turpiter amaret, in montem obduruit unà cum eâ, Diis talem infamiam vindicantibus. Domit. Calderinus. Egnatius v. ex Euripide scribit hunc fuisse Creontis filium natu minorem, Menœci, qui se pro patriâ devovit, fratrem ; cui Antigone Oedipi filia desponsata fuerat. Illa v. patrem in exilium secuta, Æmon à Sphinge dilaniatus est. Æmon, ut alii tradunt, tanto amore dilexit Antigonem, ut ad mortuæ tumulum sese interfecerit. Prop. lib. 2. eleg. 9.

Quid? non Antigones tumulo Bœotius Æmon
Corruit ipse suo sanctus ense latus?

Et ſua cum miſeræ permiſcuit oſſa puellæ,
Quâ ſine Thebanam noluit ire domum.

Item viri nomen apud Statium, 8 Theb.

Sterneret adverſos etiamnum Iſmenius Æmon.

Æmonia, regio Græciæ ab Æmo monte, cui propinqua eſt, vel ab Æmone Deucalionis filio dicta, alio nomine Theſſalia. Hor. lib. 1. od. 37.

——— *Aut leporem citus*
Venator in campis nivalis
Æmoniæ.

Inde *Æmonius*, h. e. *Theſſalicus*. Ovid. Triſt. 3. 11.

Hector erat tunc cùm bello certabat, & idem
Tractus ab Æmonio noverat Hector equo.

Hoc eſt ab equo Achillis Theſſali. Idem. 4. 1.

Fertur & abductâ Lyrneſſide triſtis Achilles
Æmonia curas attenuaſſe Lyrâ.

Id eſt *Theſſalicâ*. Quidam *Hæmoniam* ſcribunt.

Æmoniam, Hiſtriæ maritimam urbem, ac hodie *Citta nova* vocatam ſcribit Leander. long. 36. 20. lat. 45. 20. Ego v. quis veterum hujus urbis in Hiſtriæ regione ad mare ſitæ meminerit, planè ignoro. *Æmoniam* Pannoniæ urbem habet Plinius, & *Æmoniam* quoque in Noricis, quam Julius Capitolinus *Hæmoniam* vocat. Ptolemæus *Emoniam* urbem ſtatuit inter Italiam & Noricum, quam eandem eſſe puto cum *Æmoniâ* Plinii. Hanc Moletius *Clemona* dicit vocari, at cum Simlero potius credam Carniolæ eſſe caput, vulgo *Igg* teſte Lazio, quod hodie etiam *Leubach* dicitur, & vulgus Latinum *Lubianum* nominat. In eâ n. urbe extat vetus Romana Inſcriptio, in qua ÆMONIÆ fit mentio.

Æmonides, nomen viri proprium. Virg. Æn. 10.

Nec procul Æmonides Phœbi Triviæque ſacerdos.

Ubi Servius, Hoc nomen licet poſſit eſſe patronymicum, quia in *des* exit, ut dicamus *Æmonis filius*; tamen melius eſt, ut id proprium eſſe dicamus, quia nuſquam aliud nomen ejus aut præmiſſum eſt, aut ſecutum. Ergo ſimile eſt patronymico, ut ſit *Æmonides* ſicut *Thucydides*.

Æmus, ſive *Hæmus*, rex fuit Thraciæ potentiſſimus, qui Rhodopen Strymonis flu. filiam duxit uxorem. Hi in tantam arrogantiam elati ſunt, ut Æmus ſe eſſe Jovem, Rhodope Junonem ſe eſſe prædicarent, ſeſeque tanquam Deos adorari juberent. Quâ inſolentiâ Jupiter iratus eos in montes commutavit. Ovid. Met. lib. 6.

Threiciam Rhodopen habet angulus unus & Æmum,
Nunc gelidos montes, mortalia corpora quondam,
Numina ſummorum ſibi qui tribuere Deorum.

Idem Epiſt. 2.

Quâ patet umbroſum Rhodope glacialis ad Æmum.

Vide *Hæmus*.

Æmylia gens, Romæ imprimis illuſtris, à Mamerco Pythagoræ Philoſophi filio dicta, cui propter unicam humanitatem, quam Græci αἰμυλίαν vocant, cognomen fuit *Æmylio*, vel *Æmylius*. Scribitur v. *Æmilius* in veteribus libris, & lapidibus. Ex hâc familiâ fuit *Paulus Æmylius*, qui in Conſulatu ſuo Perſen Macedonum regem bello vicit, captumque in triumpho duxit. Item & *Æmylius Lepidus*, quem Plin. 7. 53. refert cùm cubiculo egredi pararet, nihil mali ſentiens, offenſo ad limen pollice, repente obiiſſe. Item *Æmylius Scaurus*, homo factioſus & ſubdolus, de quo multa Salluſt. in Jugurth.

Æmylia, virgo Veſtalis ex nobiliſſimâ Æmyliorum familiâ, de quâ Val. Max. lib. 1. cap. 1. & Dionyſ. Halic. lib. 2.

Æmylia, uxor majoris Africani. Suidas.

Æmylia, regio Italiæ, quæ & Flaminia, & Romandiola etiam dicitur, in quâ ſunt urbes Ariminum, Cæſena, Saſſina, Faventia, Ravenna, Forum Livii, Bononia, Ferraria, & Imola; prius etiam dicebatur *Doria*, ut Sempronius habet. *Lombardia di qua del Po*, i. e. Lombardia cis Padum, dicitur Leandro. Ejus meminit Mart. lib. 6.

Funde tuo lacrymas orbata Bononia Rufo,
Et reſonet totâ planctus in Æmiliâ.

Æmylia via, ab Æmylio conſule dicta, quæ à Placentiâ Ariminum uſque perducta eſt. Mart. 3. 4.

Romam vade liber, ſi veneris unde requiret,
Æmyliæ dices de regione viæ.

Æmylianus, Africanus minor primus appellatus fuit, Paulli Æmylii filius, eò quod ex Æmyliâ gente in Scipionum familiam fuerit inſertus, poſt quem & alii plerique ejuſdem familiæ viri clariſſimi, & triumphales eodem cognomine dicti fuere. Juvenal. Sat. 8.

——— *Piſtoſque oſtendere vultus*
Majorum, & ſtantes in curribus Æmylianos.

Fuit etiam alius, Clodii Albini collega, Item Peregrini, nec non Aquilini.

Æmylius, apud Sybarim op. Italiæ erat ſpectatæ venuſtatis adoleſcens, mirum in modum venandi ſtudioſus. Uxor a. novella cum in alterius puellæ complexus ipſum ire opinaretur, in ſaltus egreſſa deliteſcebat. Conquaſſatis a. arbuſculis canes occurſant, & ut feram diſcerpunt. Hæc Clitonymus lib. 2. rerum Sybariticarum; apud Plut. in Parallel. 34.

Æmylius Ælianus, Conſul Rom. L. Vettii collega.

Æmylius Cenſorinus, crudeliſſimus Siciliæ tyrannus. Hic, ſi quis nova quædam tormenta, & inuſitatum cruciandi genus extruxiſſet, ſummis eum muneribus proſequebatur. Quidam igitur Aruntius, nomine Paterculus, equum ex ære fabricatum, ut in eum excruciandos homines injiceret, Æmylio donavit. Ille a. tum denique ad æquitatis cogitationem converſus, muneris authorem primum in eum intruſit, ut quam cæteris pœnam excogitarat, primus ipſe ſubiret, atque pateretur. Plut. in Paral. 7. 5.

Æmylius Lepidus, qui cùm adhuc puer eſſet, in aciem progreſſus, hoſtem interemit, civem ſervavit: cujus tam memorabilis operis index eſt in Capitolio ſtatua bullata, & incincta prætexta ſenatuſconſulto poſita. Val. Max. 3. 1.

Æmylius Lepidus, Triumvir fuit cum Antonio & Octavio, Africam ſortitus cum viginti legionibus, eoque imperio elatus, primas ſibi partes vendicabat, Octaviumque ſpernebat, nec auxilium contra Sextum Pompeium petentem juvit. Quapropter ab eodem & ſpoliatus exercitu, & ſupplex, conceſſâ vitâ, apud Circeios relegatus in perpetuum fuit.

Æmylius Macer, Veronenſis poeta tempore Aug. Cæſaris, Scripſit libros de avibus, ſerpentibus, & herbis. Ovid. de Triſtibus.

Sæpe ſuas volucres legit mihi grandior ævo,
Quæque nocet ſerpens, quæ juvet herba Macer.

Iliacus cognominatus eſt ab eodem Ovidio, quòd belli Trojani geſta ab Homero relicta deſcripſerit. lib. 2. de Ponto.

Tu canis æterno quicquid reſtabat Homero,
Ne careant ſumma Troïca bella manu.

Æmylius Mamercus, ter Dictator, Fidenates deficientes in poteſtatem cum opido recepit. Cenſuræ honorem, qui antea per quinquennium gerebatur, anni & ſex menſium ſpatio finivit. Quamobrem Cenſores eum tribu moverunt, octuplicatoque cenſu ærarium fecerunt. Volater.

Æmylius Paulus, Conſul cum C. Terentio Varrone, temeritate collegæ inire pugnam cum Annibale coactus, apud Cannas cecidit, cujus cadaver inventum hoſtis honorificè tumulavit. Volat. Hujus filius *L. Æmylius Paulus*, primo Conſulatu, quem poſt tres repulſas adeptus erat, de Liguribus triumphavit. Liv. lib. 5. dec. 5.

Æmylius Porcina, de quo Cic. in Bruto: Marcus Æmylius Lepidus, qui eſt *Porcina* dictus, iiſdem temporibus fere quibus Galba, ſed paulo minor natu, & ſummus Orator eſt habitus, & fuit, ut apparet ex orationibus, ſcriptor ſanè bonus. Hoc in Oratore Latino primùm mihi videtur, & lenitas apparuiſſe illa Græcorum, & verborum comprehenſio, etiam artifex, ut ita dicam, ſtylus. Hunc ſtudioſè duo adoleſcentes ingenioſiſſimi & prope æquales C. Carbo ac Tib. Gracchus audire ſoliti ſunt. Hæc Cicero.

Æmylius Regillus, de quo Liv. lib. 7. dec 4. L. Æmylio Regillo, qui claſſe præfectum Antiochi regis devicerat, extra urbem in æde Apollinis, cum ſenatus datus eſſet, auditis rebus geſtis ejus, quantis cum claſſibus hoſtium dimicaſſet, quot inde naves aut demerſiſſet, aut cepiſſet, magno conſenſu patrum Triumphus navalis eſt decretus. Triumphavit a. Cal. Febr. In eo triumpho undequinquaginta coronæ aureæ tranſlatæ ſunt.

Æmylius Scaurus, nobilis & pauper. Nam pater ejus, quamvis patricius, ob paupertatem carbonarium negotium exercuit. Idem primo dubitavit, honores peteret, an argentariam faceret; ſed eloquentiæ conſultus ex eâ gloriam peperit. Ædilis, juri reddendo magis, quàm muneri edendo

do ſtuduit. Prætor adverſus Jugurtham pugnavit, ejus tandem pecunia victus. Conſul legem de ſumptibus & libertinorum ſuffragiis tulit. Plinius de viris illuſtribus. Cic. pro Fonteio; Ecquem, inquit, hominem vidimus, ecquem verè commemorare poſſumus parem conſilio, gravitate, conſtantiâ, cæteriſque virtutibus, honoris, ingenii, rerum geſtarum ornamentis M. Æmylio Scauro fuiſſe? Tamen hujus, cujus injurati nutu prope terrarum orbis regebatur, jurati teſtimonio, neque in C. Fimbriam, neque in C. Memmium creditum eſt. Hujus filius *M. Æmylius Scaurus*, Syllæ privignus fuit. In Ædilitate ſuâ fecit Theatrum, opus maximè omnium, quæ unquam fuere humanâ manu facta; non temporariâ morâ, verum etiam æternitatis deſtinatione. Plin. 36. 15.

Æmylius, adjectivè aliquando ſumitur. Horat. ad Piſones.

Æmylium circa ludum faber imus & ungues
Exprimet, & molles imitabitur ære capillos.

Propert. lib. 3. Eleg. 3. de Ennio poetâ.

Et cecinit Curios fratres & Horatia pila,
Regiaque Æmylia vecta tropæa rate.

Ænaria, inſula in ſinu Puteolano, nunc *Iſchia*, ab opidi coxendicis imaginem præferentis, in monte figurâ. Cornel. Severus in deſcriptione Ætnæ ex Scaligeri recenſione.

Dicitur indiciis flagrans Ænaria quondam
Nunc extincta ſuperque ſatiſque, Neapolin inter
Et Cumas locus eſt, multis jam frigidus annis.

Stat. 3. Sylu.

Ænariæque lacus medicos, Statinaſque venatas.

Plin. 3. 6. *Ænaria*, inquit, *à ſtatione navium Æneæ, Homero Inarime dicta, Græcis Pithecuſa, non à ſimiarum multitudine, ut aliqui exiſtimavere, ſed à figlinis doliariorum.* Quæ omnia, inquit Bochartus, ſunt perabſurda. Neque n. Homerus Inarimen dixit (licet id ſequantur Virgilius, Ovidius, Lucanus, Statius, Silius, aliique.) ſed diſtinctis vocibus Ἐν Ἀρίμοις. Et ab *Æneâ* non diceretur *Ænaria*, ſed *Ænearia*, aut *Æneia* potius, & à doliis *Pithuſa*. At à ſimiis eſt Pithecuſa, ut in Africa Pithecuſæ, de quibus Diodorus lib. 2. Ἐνίβαλεν εἰς χῶραν ἔχουσαν πλῆθος πιθήκων, ἀφ' οὗ καὶ τὰς ἀπὸ τούτων τῶν ζώων ὀνομαζομένας εἰς τὸν Ἑλληνικὸν τόπον τῆς διαλέκτου μεταρμηνευομένας Πιθηκούσας. h. e. *regionem invaſit ſimiis ſcatentem, & tres urbes ab illis animalibus denominatas, quas Græcæ linguæ more Pithecuſas interpreteris.* Sic Pithecuſam inſulam dici volunt à Cercopibus, in ſimias à Jove mutatis, ac deinceps eò tranſlatis. Ita Lycophron in Caſſandrâ. Ovid. Met. 14. fab. 3. & Phavorinus in Κέρκωψι & Νῆσος γιγάντων, ubi uſurpat ipſa verba Scholiaſtis in Lycophronem. Quin & *Ænaria*, vel *Enaria* potius nomen eôdem refert Servius in Æn. 8. à magno Salmaſio ſic emendatus; *Inarime nunc Enaria dicitur &c quia in eam ad contumeliam ſimiæ miſſæ ſunt, quas Græcorum linguâ ἄρρινας* i. e. *enares dicunt, ob quam cauſam Pithecuſam etiam vocitant.* Nempe ut *ſimius* dicitur quia *ſimus* eſt, ita *enaris*, quia *ſine naribus*; *enaris* n. eſt ut *elumbis*, *elinguis* &c Itaque ab *enaribus*, i. e. ſimiis Ἠναρία *Enaria* ſcribendum, quomodo legere eſt in Plutarchi Mario. Hæc Bochartus. Iſ. Voſſius autem ridiculum eſſe ait Salmaſium cum *Enariam* dici jubet, ac dictam ſcribit ab *enaribus* i. e. ſimiis, quia ſunt *ſine naribus*. Locum Servii quem adfert ex Strabone emendandum vel puer videat. Ab æriſodinis dicta eſt hæc inſula, ut n. ab *ære* fit *ærarius*, ſic ab *aheno* facta eſt *Ahenaria* vel *Ænaria*, prodigioſæ ſiquidem fertilitatis eſt hæc inſula, non iis tantum quæ ſummâ tellure naſcuntur, ſed & metallis adeò abundat, ut tota auro, argento, ære, ferro, ſale, aliiſque foſſilibus videatur ſubſterni, ut mirum prorſus ſit tantam varietatem in tam brevi ſpatio naturam incluſiſſe. Verum poſtquam auri illic detectæ ſunt venæ, veriſimile eſt deſiiſſe incolas æra ſcrutari, quorum tamen copiam aquæ è viſceribus inſulæ prodeuntes ipſo odore ac guſtu teſtantur.

Ænarium, Jovis lucus in Achaiâ juxta Olenum op. in quo Achæi de rebus communibus conſulturi conveniebant. Strabo lib. 8.

Ænea, vel *Æneia*, Macedoniæ urbs, 15. m. p. à Theſſalonica adverſus Pydnam poſita, fertili agro, ut eam deſcribit Livius; *Moncaſtro* hodie vocari ſcribit Nardus. Ab Æneâ conditam ait Liv. lib. 4. Ejus meminit Herodotus lib. 7.

Æneas, Anchiſæ & Veneris filius, princeps Trojanus, poſt longos errores in Italiam pervenit ad Evandrum ac Tyrrhenos, apud quos regnavit Tarchon junior an. 20. Primus fuit Latinorum rex, regnavitque poſt ſoceri Latini mortem annis 3. Turnum vicit, ejuſque ſponſam Laviniam accepit conjugem. Eutrop. Fingunt a. hunc fuiſſe Veneris filium juxta Simoentem natum. Virgilius Ulyſſi Homerico per omnia ſimilem facit, virum ſortem & bellicoſum, qui per varios & maris & terræ errores in Latium venerit. Convenit inter omnes fere authores, Trojam ab eo & Antenore proditam fuiſſe, quapropter ubique illam culpam diluit, ut Romanorum gloriæ, qui ab eo traxerunt originem, conſulat. Trojâ dirutâ, patrem Anchiſen ſenio confectum humeris impoſitum ab hoſtibus liberavit. Unde verſus in Neronem.

Quis negat Æneæ magni de ſtirpe Neronem?
Suſtulit hic Matrem, ſuſtulit ille Patrem.

Dum a. Aſcanium filium ſuum & Penates ſecum defert, Creüſam uxorem in itinere amiſit; Anchiſen in Siciliâ apud Drepanum mortuum reliquit. Africam nunquam vidiſſe, ne dum Didonem multi teſtantur; quapropter totum 4. Æneidos librum confictum omnes confirmant. Alii dicunt Æneam captivum unâ cum Andromache datum fuiſſe Neoptolemo Achillis filio, ac in Theſſaliam deportatum; ut ſcriptum eſt à Leſche poetâ Græco qui *Parvam Iliaden* compoſuit, cujus verſus refert Natalis Comes lib. 4. cap. 13.

Αὐτὰρ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς
Ἕκτορίην ἄλοχον κάταγεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Παῖδα δ' ἑλὼν ἐκ κόλπου ἐϋπλοκάμοιο τιθήνης,
Ῥίψε ποδὸς τελαμῶν ἀπὸ πύργου, τὸν δὲ πεσόντα
Ἔλαβε πορφύριος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Ἐκ δ' ἕλετ' Αἰθερομάχην νὺζωνον παρέκοιτιν
Ἕκτορος, ἣν τε οἱ αὐτῷ ἀριζήλης Παναχαιῶν,
Δῶκαν ἔχῃ, ἐπίηγε ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρί.
Αὐτὸν τ' Ἀγχίσιο κλυτὸν γόνον ἐπποδάμοιο
Αἰνείαν ὀ ῥυσὸν ἐβήσατο πονλοπόρῳσιν
Ἐκ πάντων Δαναῶν ἀγίμιν γέρας ἔξοχον ἄλλων.

Æneas Sylvius, quartus Latinorum rex, regn. an. 31. Alius ejuſdem nominis qui Anno Dom. 1458. factus eſt Pontifex Romanus, ac dictus Pius 2. Scripſit longè plurima, quæ recenſet Platina in ejus vitâ. Vide Voſſium de Hiſt. Lat. 3. 7.

Æneas Tacticus, floruit temporibus Ariſtotelis, cujus è στρατηγικοῖς, ſive Commentario de arte Imperatoriâ ſupereſt τακτικὸν, ἢ πολιορκητικὸν, *Tacticus*, & *Obſidionalis liber*. In quo non tam obſidentibus, quam obſeſſis dat præcepta. Suidas perperam vocat *De Stratagematis*. Vera n. Inſcriptio eſt Στρατηγικά, uti nuncupat Polybius lib. 10. itemq; Ælianus in Tacticis. Primus divulgavit Caſaubonus pater, qui & notas adjunxit. Tacticorum v. Æneæ epitomen fecit Cineas Theſſalus, Conſiliarius Pyrrhi, Epirotarum regis, quorum meminit Cic. lib. 9. Epiſt. 25.

Æneia, quæ poſtea Janiculum. Dion. Halicarn.

Æneis, liber de rebus geſtis Æneæ, ut *Achilleis*. Statius ad finem Thebaidos ipſam alloquens.

Vive precor, nec tu divinam Æneida tenta,
Sed longè ſequere, & veſtigia ſemper adora.

Ovid. Triſt. lib. 2.

Et tamen ille tuæ felix Æneidos author
Contulit in Tyrios Arma virumque toros.

Æneſidemus, illuſtris Argivorum Imperator fuit, qui cum Argis à Philocle obſideretur, nec urbem tueri poſſet, impetratâ à militibus abeundi facultate, ipſe honeſte in præſidio ſibi credito occumbere maluit, quàm cum dedecore in patriam reverti. Liv. lib. 4. Dec. 2. Item philoſophus quidam Pyrrhonicus. Laert.

Æni pons, *Oetingen* vulgò, op. Norici in Bavariâ ad Oenum flu. Scribitur & *Oeni pons*.

Ænia, urbs Perrhæborum non procul ab Acheloo, Strab. Vide Steph. in Ἀνία. Pop. *Ænianes* & *Ænienſes*.

Ænicus, Athenienſis, priſcæ Comœdiæ poeta, fabulas multas conſcripſit, à Polluce & aliis memoratas.

Ænius, flu. Perrhæborum. Steph.

Ænobarbus, vel potius *Ahenobarbus*, Domitius appellatus, quoniam Caſtor & Pollux cum de victoriâ nunciarent Domitio

mitio, ipſeque minimè crederet narrantibus, malas, barbamque manibus permulſerunt, & ita ex fuſcâ in flavam converterunt; unde à barbâ rutilâ, æneiq; coloris *Ænobarbus* dictus, quod poſtea Domitiorum cognomen fuit.

Ænocauma, mons excelſus Æthiopiæ verſus meridiem, æternis ignibus ardens. Mela 3. 9. Sed hodie in pleriſque exemplaribus Θεῶν ὄχημα legitur. Ex Annonis periplo hauſit Pomponius, qui tamen non dicit hunc montem perpetuis ignibus flagrare, ſed noctu tantum talem apparuiſſe, verba ejus hæc ſunt Τὶπαρχε δὲ ἡμίεργες φερόμενοι, νυκτὸς τὴν γῆν ἀσεληρῶμεν φλογὸς μεγάλης. ἐν μέσῳ δ' ἦν ἀλίβατόν τι πῦρ τῶν ἄλλων μεῖζον, ἀπτόμενον, ὡς ἐδόκει τῶν ἄστρων. τοῦτο δ' ἡμέρας ὄρος ἐφαίνετο μέγιστον, Θεῶν ὄχημα καλούμενον. Mons iſte hodie *Sierra Liona* appellatur, adeo altus, ut à ducentis & amplius m.p. non nunquam ſit conſpicuus. Latera ejus perpetuo virent odoratis omnis generis arboribus; vertex æternis incingitur nebulis, quas ne ardentiſſimus quidem Sol unquam diſpellere, ac vix perrumpere poſſit. Hinc fit ut continuis fulminibus ac tonitruis, noctu præſertim, percutiatur, quorum fragor à navigantibus ad 50. m. p. exaudiri poteſt. Sonitum iſtum Luſitani aſſimularunt leonum rugitui, ac ea propter monti nomen indidere *Sierra Liona*. Iſ. Voſſius.

Ænon, locus Palæſtinæ ad Jordanem flu. ubi D. Jo. Baptiſta baptizabat, à Scythopoli 8. m. p. in Auſtrum.

Ænona, civitas Illyrici. Plin. 3. 21. *Nona* Nigro.

Ænos, op. Thraciæ liberum, *Enos* Sophiano. Polytymbriam vocat Apollodorus apud Stephanum, cui etiam Αἶνος dicitur, quem vide in Αἶνος. Ab Æneâ conditum ſcribit Mela. long. 52. 56. lat. 42. 30.

Ænum, op. pro quo aliqui Philotheram ſcribunt. Plin. 6. 29. Eſt a. ad fin. Arab. in parte occidentali.

Ænus, flu. Rhætiæ, vulgò *Ins*, qui inter Noricos & Vindelicos eos ſeparans fluit, Danubioque ad Pataviam urb. excipitur. Aliis *Oenus* dicitur. Item mons in Cephalleniâ, in quo Æneſii Jovis templum fuit.

Æolia, & *Æolis* Plinio, Melæ, Ptolemæo, aliiſque, Aſiæ proprie ſic dictæ regio, mari Ægæo expoſita, inter Troadem ad arctos, & Ioniam ad meridiem. Pop. *Æoles* ab *Æolo* Hellenis filio dicti, qui relictâ patriâ in Aſiam trajecerunt, ſedibuſque in Myſiâ min. fixis, Æolidem vocarunt; quæ *Sarcum* hodiè, teſte Caſtaldo dicitur. Dionyſius de ſitu orbis.

Τὴν δὲ μετ' Αἰολίδ' παρακλίπαται ὕθια γάϊος,
Αἰγάιε παρὲξ χέϊλος, ὑπὲρ μῆγαν Ἑλλήσποντον.

Æolia, celebratur à poetis pro ventorum patriâ, eòquòd insulares venti varii ſint, eſt n. αἰόλος *varius*. Virgil. Æn. 1.

——— *Loca fœta furentibus Auſtris*
Æoliam venit. ———

Æoliæ, ſeptem inſulæ inter Italiam & Siciliam, quarum nomina ſunt Lipara, Hiera, Strongyle, Didyme, Ericuſa, Phœnicuſa, & Euonymos; de quibus ſuis locis. Aliis nominibus *Vulcaniæ*, & *Hephæſtiades* vocantur. *Plotas* appellari ſcribit Dionyſius in his.

Τὰν δὲ μετ' Αἰόλα ἐισὶ περίδρομοι ἐν ἁλὶ νῆσοι,
Ἑπτὰ δὲ οἱ τὰὼ γ' ἐισὶν, ἐπώνυμοι ἀνδρὸς ἑκάστη Πλωταί,
Οὐνεκα μέσσον ἔχεσκε περίπλοον ἀμφιλίκτον.

Æolides, dictus eſt Ulyſſes ab Æolo, qui filium habuit Siſyphum, ex quo natus eſt Ulyſſes. Virg. Æn. 6.

——— *Comes additur unà*
Hortator ſcelerum Æolides. ———

Nam Anticleæ fil. fuit, quæ ante Laertæ nuptias clam cum Siſypho Æoli filio concubuit, unde Ulyſſes natus eſt; Quod ei apud Ovid. Ajax etiam objicit.

——— *Quid ſanguine cretus*
Siſyphio, fortiſque & fraude ſimillimus illi
Inſeris Æacidis alienæ nomina genti?

Item Miſenus tubicen *Æolides* dicebatur. Virg. Æn. 6.

Miſenum Æoliden, quo non præſtantior alter
Ære ciere viros, Martemque accendere cantu.

Benè a. tubicen Æoli filius eſſe fingitur, quia ſonus è vento creatur.

Æolus, ventorum imperator, vel potius (ut quidam putant) quæſtor, Hippotæ filius fuit, ut inquit Ovid. in Epiſt. Leandri.

Parce precor, facilemque move moderatius auram:
Imperet Hippotades ſic tibi triſte nihil.

Sic Apollonius lib. 4. Argonauticorum.

Αἰόλον Ἱππότιον παῖδα κλυτόν.

Matrem Æolo fuiſſe Meneclam, Hylli Liparenſis filiam memoriæ prodidit Euthydemus Athenienſis in libro De falſamentis. At Eudoxus Cnidius in libro. 2. de ambitu terræ, Ligyam Actoris Caryſtii filiam matrem Æoli fuiſſe maluit. Nec defuerunt qui Jovis filium putaverint. Scribit Diodorus lib. 5. Æolum Vulcaniis inſulis imperaſſe (quæ ab eodem poſteà Æoliæ ſunt nominatæ) pium fuiſſe ac juſtum regem, & perhumanum erga hoſpites, ac nautas docuiſſe velis uti; præterea ex diligenti ignis obſervatione prædicere ſolitum qui venti futuri eſſent, atque inde locum datum fabulæ, ut ventorum rex fingeretur. Dionyſius eum commendat ob humanitatem in hoſpites.

Αἰόλε Ἱπποτάδαο φιλοξείνε βασιλῆος,
Αἰόλε ὅς θνητὰ μετ' ἀνδράσιν ἔλαχες ἄνεξ,
Κοιρανίειν ἀνέμων κλονέόντων θ' ἱσταμένωντε.

Plutarchus lib. De exilio τὸν θεοφιλέστατον, *Dis Chariſſimum* vocat. Horatius *ventorum patrem*. Fuiſſe hunc regem Thuſcorum Soſtratus ſcribit rerum Thuſcanicarum lib. 2. & Plut. in Paral. Ovid. Met. 15.

Æolon ille refert Thuſco regnare profundo,
Æolon Hippotaden cohibentem carcere ventos.

Quod a. de ignis obſervatione dixit Diodorus, capiendum fortaſſe de fumo ex mente Plinii lib. 3. cap. 9. & Solini, qui ſcribunt, Æolum, cum regnaret in Strongyle, ex ejus inſulæ fumo, quinam flaturi eſſent venti, in triduum prædicere ſolitum, indeq; exiſtimatum ventos Æolo paruiſſe. Tradit Iſacius Æolum fuiſſe hominem aſtrologiæ peritiſſimum. Sic etiam Palæphatus. Εἰκὸς δὲ ἀστρολόγον γενόμενον Αἴολον φράσαι Ὀδυσεῖ τῆς χρόνος καθ' ὃς ἐπιτολαί τινες ἀνέμων γενήσονται. Strabo. lib. 1. aſſerit Æolum ventorum regem dictum fuiſſe, quia per fluxum & refluxum aquarum futuræ tempeſtatis, ac ſurgentium ventorum ſigna multo ante prædixerit, quæ cum ad prædictum tempus evenerint, credidit vulgus mortalium ventos eſſe in ejus poteſtate, quos poſſet, cum liberet, emittere. Hom. Odyſ. 10.

Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων,
Ἠμὲν παυέμεναι, ἠδ' ὀρνύμεν' ὅν κε θέλῃσι.

Apollonius Argonaut. lib. 4.

Αἰολον, ὅς' ἀνέμοις αἰθρηγενέεσσιν ἀνάσσει.

Quintus Smyrnæus, lib. 14. ita habet.

Ἀργὼ πέλεν εὐληρῆσιν ἀρηρεμένη ἀμφὶ πέδῃσι
Κοῖλα κὴν ἠχήεντα, δόμοι δ' ἀγχίστα πέλοντο
Αἰόλου Ἱπποτάδαο. Vide quæ ſequuntur.

Audiamus Latinos. Virg. Æn. 1.

——— *Vaſto rex Æolus antro*
Luctantes ventos, tempeſtateſque ſonoras
Imperio premit, ac vinclis, & carcere frænat.
Illi indignantes magno cum murmure montis
Circum clauſtra fremunt. Celſâ ſedet Æolus arce
Sceptra tenens; mollitque animos, ac temperat iras.
Ni faciat, maria, ac terras, cœlumque profundum
Quippe ferant rapidi ſecum, verrantque per auras.
Sed pater Omnipotens ſpeluncis abdidit atris
Hoc metuens, molemque & montes inſuper altos
Impoſuit, regemque dedit, qui fœdere certo
Et premere, & laxas ſciret dare juſſus habenas.

Ovid. Met. 11.

Neve tuam fallax animam ſententia tangat,
Quòd ſocer Hippotades tibi ſit, qui carcere fortes
Contineat ventos, & cum volet æquora placet.
Cum ſemel emiſſi tenuerunt æquora venti,
Nil illis vetitum eſt, incommendataque tellus
Omnis, & omne fretum eſt, cœli quoque nubila vexant,
Excutiuntque feris rutilos concurſibus ignes.

Val. Flac. lib. 1. ——— *Hinc ſoliti quondam miſcere polumque,*
Infelixque fretum; neque enim tunc Æolus illis
Rector erat, Libyâ cum rumperet advena Calpen
Oceanus, cum flens Siculos Oenotria fines
Perderet, & mediis intrarent montibus undæ.
Intonuit donec pavidis ex æthere ventis
Omnipotens, regemque dedit, quem juſſa vereri
Tota cohors. ———

Stat. Sylv. lib. 4.

Et pater Æolio qui frangit carcere ventos,

Cui varii flatus, omniſque per æquora mundi
Spiritus ac hyemes, nimboſaque nubila parent.

Claud. lib. 1. de Raptu Proſerpinæ;

——— *Ceu turbine rauco*
Cum gravis armatur Boreas, glacieque navali
Hiſpidus, & Geticâ concretus grandine pennas
Bella cupit, pelagus, ſilvas, campoſque ſonoro
Turbine rapturus: ſi forte adverſus ahenos
Æolus objecit poſtes, vaneſcit inanis
Impetus, & fractæ redeunt in clauſtra procellæ.

Bochartus Græcos hanc fabellam à Phœnicibus didiciſſe veriſimile putat, quibus עול *Aol* (vel Græcè αἶολος) eſt *procella, turbo, tempeſtas*. Hinc rex *Æolus* creditur à Phœnicibus eſſe rex *Aolin*, i. e. *tempeſtatum*.

Æos, Typhonis filius, quem quidam ſcribunt Paphon civitatem condidiſſe, cum tamen ſint qui Pygmalionis opus id eſſe ſcribant.

Æpalius, rex quidam, qui cùm è regno ſuo pulſus fuiſſet, Herculis ope atque operâ reſtitutus eſt; in cujus beneficii memoriam, ei rebus humanis circa Oetam exempto gratiam reddidit: quippe Hylam inter ejus filios natu maximum adoptavit, qui regni ſucceſſionem poſtea ſuſcepit, poſteriſque tranſmiſit. Strab. lib. 9.

Æpeia, Thuria dicitur Pheris contermina; ſita v. eſt in excelſo colle, unde nomen ſortita eſt, item urbs Laconiæ, & alia Cretæ, & alia Cypri ad Clarium amnem, poſtea *Soli* nuncupata. Plut. in Solone.

Æpos, mons juxta quem ſita eſt civit. Hypæpæ. Cæl. Rhod.

Æpulo, Iſtrorum, ſeu Hiſtrorum regulus, cum A. Manlii caſtra cepiſſet, opimæque prædæ incubaret, vino, epuliſq; indulgeret, à Romano milite ex fugâ retracto invaditur; ipſe a. raptim à ſuis in equum impoſitus Neſactium fugâ elapſus eſt, quem inſecuti Manlius & Junius Coſſ. opidum vi capiunt; ille v. ne vivus in hoſtium poteſtatem veniret, ſeſe gladio trajecit. Florus tamen lib. 2. cap. 10. à C. Claudio Pulchro captum ſcribit, ac equo impoſitum, & cum ſubinde crapulâ & capitis errore lapſaret, captum ſeſe vix & ægre, poſtquam experrectus eſſet, didiciſſe.

Æpy, urbs fuit ſub ditione Neſtoris, quam *benè munitam* dixit Hom. Il. 2. Non longè a. aberat à Thryo op. Elidis in Peloponneſo, Pſophidi urbi finitima. Statius lib. 4. Theb.

Quos Thryon, & ſummis ingeſtum montibus Æpy.

Meminit ejuſdem Strabo. lib. 9. Stephanus Meſſeniæ urbem eſſe ſcribit, & veteris cujuſdam poetæ locum de illâ citat, is a. eſt Hom. Il. 2.

Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον ἠῒ Ἤπυτον Αἶπυ.

Hinc *Æpytius* adiectivum. Stat. ubi ſupra,

Æpytios idem ardor agros, & Pſophida celſam.

Æpytus, Creſphontis & Meropes filius, qui in Arcadiâ apud Cypſelum avum maternum fuit educatus, occiſo Polyphonte, qui matrem ejus invitam duxerat, regnum paternum recuperavit. Apollodor. lib. 2. Ab hoc reges Meſſeniorum Αἰπυτίδαι ſunt appellati, quod & Pauſaniæ in Meſſenicis notatum. Euſtathius in illud Hom. Il. 2

Οἵ ῥ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
Αἰπύτιον παρὰ τύμβον ———

Ἐν μέσῳ inquit, Πελοποννήσου ἡ Ἀρκαδία, φλείσιον ὀνομὴν ἀποτεμνομένη, μέγιστον δὲ ὄρος ἐν αὐτῇ Κυλλήνη. Ὁ δὲ Αἰπύτιος τύμβος δηλοῖ μὲν τὸν τοῦ Αἰπύτου τάφον. Ἀρχαῖος δὲ Ἀρκὰς ὁ Αἰπυτος, ᾧ ὁ τύμβος παράκειται. Vide Heſych. in Αἰπύτιον.

Æquana juga, montes Picentum, Vico ac Surrento urbibus imminentes (hodie *Montagna di Sorrento*) ſic ab *Æqua* urbe exciſâ, cui Vicus ſucceſſit, nominati, quam Ortelius cum Æcanâ urbe longe diverſâ confundit: quo nomine etiam urbs ipſa *Æquana* nominatur, nunc *Vico di Sorrento*. Sil. lib. 5.

Æquana, & Zephyro Surrentum molle ſalubri.

Æqui, pop. in Latio, qui Tiburi montes imminentes incolebant. *Æquicula*. Virgilio. Æn. 7.

Horrida præcipuè cui gens, aſſuetaque multo
Venatu nemorum, duris Æquicula glebis.

Silius Ital. lib. 8.

Quique Anienis habent ripas, gelidoque rigantur
Simbruvio, raſtriſque domant Æquicola rura.

Populi Æquicoli Ovidio Faſt. 3.

Quintum Laurentes, bis quintum Æquicolus acer.

Æquiculani Plinio dicuntur. *Æcani* Stephano ac Dion. Halicarnaſſæo. Vide Cluver de Ital. Ant. lib. 2. cap. 16.

Æquilium, Carnorum Venetæ ditionis urbs. *Citta nova* nunc, Leandro Alberto teſte.

Æquimelium, locus Romæ, ubi domus Melii cujuſdam ſolo æquata fuit. Spurius. n. Melius ob frumenti largitionem in ſuſpicionem affectatæ dominationis venit, & cum ad populi fidem fugeret, à Servilio Halâ equitum magiſtro deprehenſus, & occiſus eſt, domuſque ejus diruta, & *Area Æquimelii* dicta. Liv. lib. 1. dec. 4.

Æquinoctium, Pannoniæ infer. op. Anton. *Viſchmand* Simlero.

Æquum, Colonia & op. Dalmatiæ mediter. à Salonâ 21. m. p. in Cæc. ab Epidauro 44. in Bor. *Clucci*, ſeu *Cluzzi* Villanovano; *Chognitz* v. Jac Luccaro Raguſæo. long. 42. 50. lat. 42. 30.

Æræ, urbs Macedoniæ, alia Ioniæ, tertia juxta Helleſpontum. Steph.

Æria, vel *Aeria*, vel etiam *Eeria*. Vide *Ægyptus*. Fuit etiam *Æria* urbs Celtica, & alia Cretæ; item inſula Thaſus ſic dicta. Steph.

Æria, vel *Aeria*, op. Gall. Narbon. in Delphinatu ad Rhodanum, ſic quod in excelſo loco ſita ſit, appellata. Plin. *Aire* hodiè, teſte Cognato, aliis *l' Oriol.* long. 25. 33. lat. 43. 40. Item op. Belgii in Arteſiâ, ad Lyſam flu. non longè à Tervannâ, vulgò *Aire*, inter Audomarum, & Bethuniam.

Ærope, Atrei uxor, quæ adulterio à Thyeſte Atrei fratre corrupta, duos filios peperit, quos poſtea Atreus fratri comedendos appoſuit. Ovid. Triſt. 2.

Si non Æropen frater ſceleratus amaſſet,
Converſos Solis non legeremus equos.

Item Cephei filia à Marte compreſſa, quæ ex partu interiit, nihilominus tamen infans ejus ſupervixit, ac *Æropus* à matre dictus eſt. Pauſan.

Æropus, mons Chaoniæ. Liv. lib. 2. Dec. 4. Item Epirotarum exercitus dux, à quo cùm multa accepiſſet Pyrrhus, nec illi per mortem rependere potuiſſet: Credita, inquit, pecunia hæredibus creditorum ſolvi licet; at gratias niſi ſcientibus iis quibus debentur, perſolverit, vir honeſtus & gratus offenderit.

Æroſa, ſic olim antiqui Cyprum inſ. vocarunt, quòd in eâ plurimum æris naſcatur. Author Sextus Pompeius.

Æſa, urbs Thraciæ finitima Pallenæ. Steph.

Æſacus, flu. Trojanus ad Idam mont. Item Priami filius ex Alyxothoe Dymantis filiâ, plus ſilvis quàm civitatibus delectatus. Hic, cum Heſperiam, ſeu Eperiem liberali formâ puellam videret, adeo ejus amore captus eſt, ut in ſilvas eam ſequeretur, quæ fugiens morſu ſerpentis eſt occiſa; ipſe a. amoris impatiens, acrique dolore concuſſus, ſe de ſcopulo in mare præcipitem dedit, cujus Thetis miſerta, eum in mergum tranſmutavit. Vide Ovid. Met. 11. ad finem.

Æſagee, montis nomen. Hom. Hymn. in Apoll. verſ. 40.

Καὶ Κλάρος αἰγλήεσσα, ἠῒ Αἰσαγὲης ὄρος αἰπύ.

Æſapus, vel *Æſepus* Plin. & Ptol. flu. Myſiæ in Aſiâ, ex Idâ monte profluens, ac in Helleſpontum apud Cyzicon urb. influens. *Spiga* in tabulis recentioribus. Hom. Item *Æſapus* Bucolionis fil. apud eundum. Sed leg. *Æſepus*.

Æſar, vel *Æſaras*, flu. Mag. Græciæ juxta Crotonem. Ovid. Met. lib. 15.

——— *Patriam, age, deſere ſedes:*
I, pete diverſi lapidoſas Æſaris undas.

Hinc *Æſareus*. Ovid. ubi ſupra.

Invenit Æſarei fatalia fluminis ora.

Αἰσαρὸς eſt Græcis hic fluvius. Malè ergo *Æſeris* multi ex vetuſtioribus codices, & pejus *Hæſeris*. Dionyſius de ſitu orbis.

Ναιόμενον χαρίεντος ὑπ' Αἰσαρὸς περχοῦσι.

Hyliam à Thucydide appellari putat Leander, qui dicit eum hodiè *Eſaro* vocari. Vide Cluver. Ital. Ant. 4. 15.

Æſaris, Thuſciæ flu. apud Lucam urb. *Auſer* Plinio, *Oſari* vulgò dicitur.

Æſchines, Athenienſis Orator, Demoſthenis æmulus, cujus orationes tres extant, & aliquot epiſtolæ. Præter hunc alii ſeptem claruere. Primus, Philoſophus, Socratis diſcipulus. Secundus, qui artem Oratoriam conſcripſit. Tertius,

ex Arcadiâ profectus. Quartus, Mitylenæus, quem *Flagellum oratorum* vocabant. Quintus, Neapolitanus, Philoſophus Academicus, Melanthii Rhodii diſcipulus. Septimus, Mileſius ſcriptor. Octavus, ſtatuarius. Laert. lib. 2. Porro prior Æſchines, cùm orationem, quâ fuerat uſus adverſus Demoſthenem, Rhodi legiſſet, legit & defenſionem ejuſdem Demoſthenis, ob quam depulſus fuerat in exilium, mirantibuſque amicis, tum eos magis miraturos dixit, ſi ipſum orantem audiviſſent. Plin. 7. 30. Cum Rhodum ſeceſſiſſet, inſtituit extemporalem orationem habere, & declamare exercitationis cauſâ: quod tamen factum Fabius ſcribit circa Demetrii tempora, an v. ab eo inſtitutum, non ſibi conſtare.

Æſchrion, Mitylenæus verſificator, intra comites Alexandri M. Ariſtoteli familiaris, maximeque dilectus, ut tradidit Menander Alexandrinus in lib. De diſcipulis Ariſtotelis. Idem forte eſt cum illo, quem cum exercitu per inſidias Hanno Olymp. 118. an. 2. oppreſſit, de quo Diodorus Sic. lib. 20. Fuit etiam *Æſchrion* quidam Samius Ἰαμβοποιὸς, teſte Athenæo, 8. 3. ubi, ut & 7. 12. ex ejus Iambis non nihil citatur. Hujus forte eſt, Ἔρωτες, cujus lib. 7. citat Tzetzes ad Lycophronem fol. 101. Fuit quoque *Æſchrion* medicus, quem laudat Galenus alicubi. Hujus omnino liber eſt de Agriculturâ, quem citat Plin. lib. 1. inter Authores, itemque Varro de R. R. 1. 1. Antiquiſſimus a. omnium eſt *Æſchrion* ille, à quo in Samo tribus *Æſchrionia* appellationem ſortita eſt, cujus meminit Herodot. lib. 3. cap. 26.

Æſchylus, duodecimus Athenienſium Judex, regn. an. 23. Hujus anno 2. Iphitus ludos Olympicos in Elide, ut quarto quoque anno celebrarentur magno totius Græciæ conventu, inſtituit, quod annorum ſpatium *Olympias* appellatum eſt, atque ex hoc tempore apud Græcos anni ab Olympiadibus digeri ac nominari ſolent. Prima a. Olympias incidit in annum mundi 3174 ſecundum Helvicum, circa natalem Romuli & Remi, 407 annos poſt Trojæ excidium.

Æſchylus, tragædiographus, qui cum ſenſiſſet certo quodam die ſe ruinâ periturum, ex urbe Siciliæ, in quâ morabatur, egreſſus, loco aperto conſedit, ſuper quem Aquila volitans, teſtudinem quam pedibus gerebat, ſuper caput ejus, ſplendore illius decepta, (erat n. crinibus vacuum) tanquam ſuper petram, ut fractæ teſtudinis carne veſceretur, elifit; quo ictu peremptus eſt. Primus, teſte Horatio, gravitate perſonarum & coloris diſtinctione uſus eſt. Sic n. ille.

Poſt hunc perſonæ pallæque repertor honeſtæ
Æſchylus, & modicis inſtravit pulpita tignis,
Et docuit magnoque loqui nitique cothurno.

Hinc *Æſchyleus*. Prop. 2. 8.

Deſine & Æſchyleo componere verba cothurno.

Impietatis nomine condemnatus, quomodo evaſerit, docet Ælianus Var. Hiſt. 5. 19. Cæterum de variis *Æſchylis* vide ſis doctiſſimum virum Tho. Stanleium Comment. in Æſchylum in principio.

Æſculanus, & *Argentinus*, Dii quidam ſic dicti ſunt Ἄρις, & *Argenti*, i. e. locupletandorum hominum poteſtatem habentes. Bud. lib. 5. de Aſſe. Item *Æſculanus*, vel *Æs*, Deus ſub cujus nomine Pecunia culta eſt Romæ. Auguſt. de Civit. Dei.

Æſculapius, Apollinis ex Coronide nymphâ fil. quam Ovid. dicit è Lariſſâ fuiſſe, & Phlegyæ filiam Hom. in Hymnis.

Ἰητῆρα νόσων Ἀσκλήπιον ἄρχομ' ἀείδειν
Τὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγείνατο δῖα Κορωνὶς
Δωτίῃ ἐν πιδίῃ, κούρη Φλεγύου βασιλῆος.

Quæ Coronis poſtea rem habens cum Æmonio juvene, cui Iſchys nomen fuerat, ab Apolline ſagittis confoſſa eſt. Sed is poſtea facti pœnitens, ſecto ejus utero conceptum ex ſe eduxit infantem, eumque Æſculapium appellavit, tradiditque Chironi, ſub quo medicinæ ſtuduit. Ovid. Met. lib. 2.

Non tulit in cineres labi ſua Phœbus eoſdem
Semina, ſed natum flammis uteroque parentis
Eripuit, geminique tulit Chironis in antrum.

Jamque hujus artis peritus, Dianæ precibus Hippolytum ab equis diſcerptum vitæ reſtituit, quâ re motus Jupiter fulmine eum occidit. Virgilius Æn. 7.

Tum pater Omnipotens, aliquem indignatus ab umbris
Mortalem infernis ad lumina ſurgere vitæ,
Ipſe repertorem medicinæ talis & artis
Fulmine Phœbigenam Stygias detruſit ad undas.

Porro Æſculapium fulmine occiſum fuiſſe à Jove teſtantur Pindarus & Euripides apud Clem. Alex. in Protreptico, ubi etiam addit, Οὗτος μὲν ἐν χείρεσι κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῖς Κυκλώψι ᾠήθη. Marcus a. Tullius De Nat. Deor. lib. 3. paulo aliter hæc tradit, ubi tres Æſculapios fuiſſe refert. Primus Apollinis fil. fuit, quem Arcades colunt; qui ſpecillum inveniſſe, primuſque vulnus obligaviſſe dicitur. Secundus, ſecundi Mercurii frater; Is fulmine percuſſus dicitur humatus fuiſſe Cynoſuris. Tertius, Arſippi & Arſinoes, qui primus purgationem alvi, dentiſque evulſionem, ut ferunt, invenit, cujus in Arcadiâ non longè a Luſio flu. ſepulcrum & lacus oſtenditur. Sunt a. qui Æſculapium Meſſenium fuiſſe tradunt, ſed Epidauri manſiſſe, unde *Epidaurius* dictus. Cæterùm Romam accitus urbem ipſam gravi peſtilentiâ liberavit, in cujus honorē inſigne templum in inſulâ Tiberis illi conſtruxerunt, coluerunteq; eum in ſpecie ſerpentis. Nam Romanis in Epidaurum profectis tempore peſtilentiæ, ut Æſculapium Romam portarent, ſerpens grandis navem ingreſſus eſt, quem illi Deum Æſculapium eſſe rati, ſecum duxerunt. Ovid. Met. 15. Veteres gallum gallinaceum ei immolabant, Cyrenenſes capram. Duos habuit filios arte medicâ præſtantes, Machaonem, & Podalirium; filias v. Hygiæam, Æglen, & Panaceam. Medicinam plurimum ampliavit, ob eamque rem in Deorum numerum receptus eſt. Duo ejus filii bello Trojano Agamemnonem ſecuti, non mediocrem opem commilitonibus attulere. Æſculapium ait Pauſanias in Achaicis nihil aliud eſſe quàm aera, cujus filia fuit *Hygiæa* i. e. *bona valetudo*. Eſt n. aeris temperies non homini ſolum, ſed cunctis animalibus ſaluberrima. Jure optimo igitur antiqui Apollinem Æſculapii patrem eſſe finxerunt, atque ipſum Æſculapium ſalubrem vim de ſole, animis, corporibuſque mortalium ſufficientem, i. e. ſanitatis artificem, quia ſolis calor univerſis elementis dominatur. Non defuerunt a. qui locum datum fuiſſe fabulæ de Æſculapio tradiderunt quòd mortuos ab inferis revocaret, quia nonnullos, quorum conclamata ſpes eſſet, vitæ ac ſanitati reſtituerit per vim medicamentorum; unde fabulati ſunt antiqui Plutonem apud Jovem conqueſtum fuiſſe, quòd ſuum imperium mortalis medicus exinaniret: Idcirco fulmine percuſſum fuiſſe à Jove inquiunt, quod accidit paulo ante Trojana tempora. De nomine ſic Bochartus. *Æſculapius*, inquit, fortaſſis Phœnicè dictus eſt אִישׁ כַּלְבִּי *Is calabi*, h. e. *vir caninus*. Feſtus de Æſculapio, *Canes adhibentur ejus templo, quòd is uberibus canis ſit nutritus*. Cæterùm de Æſculapio librum ſingularem ſcripſit doctiſſimus juvenis Thomas Guidottus Med. Bac. Coll. Wadh. Oxon. quem ex variis authoribus, Græcis juxta ac Latinis, multo labore ac judicio compilavit. Eum a. *dies in luminis oras* aliquando exiturum ſpero.

Æſepus, flu. Lyciæ ſub Idâ monte. Quanquam Oppianus lib. 1. de Aucupio montem ſic nominat eo loci. Item Bucolionis filius. vide Æſapus.

Æſernia, *Eſernia* Plinio, Livio, & aliis; *Sergna* hodiè & *Iſernia*, Samnitum urbs in Italiâ, de quâ Sil. lib. 8.

Et quos aut Rufræ, aut quos Æſernia, quoſque
Obſcura incultis Herdonia miſit ab agris.

Populi *Æſernini*. long. 38. 07. lat. 41. 43.

Æſerninus, vide *Eſerninus*.

Æſi. Heſychius. Αἶσοι, θεῖοι ὑπὸ Τυρρηνῶν.

Æſia, flu. Gall. Belg. inter Campaniam & Picardiam in Sequanam fluens; hodiè Latinis Iſara, vulgo, *Oyſe*.

Æſica, pagus Albionis in Cumbriâ, teſte Camdeno, vulgo *Netherby*.

Æſimedes, Athenienſium rex 15. regn. an. 10. Item navarchus Corcyrenſium. Thucyd. lib. 1.

Æſis, Umbriæ civitas, Ptolemæo Αἶσις, at Straboni Αἴσιον, unde Plinio 3. 14. opidani ſunt *Æſinates*. Idem 11. 42. quod eſt de optimis caſeorum generibus, *Æſinatem ex Umbriâ*. long. 37. 00. lat. 43. 35. Item Umbriæ flu. Strab. lib. 5. Diſertis literis eſt Αἶσις, & ita Latina vox apud Plin. loco prædicto. At apud Melam lib. 2. cap. 4. corruptè *Eſis*; & apud Ptol. obliquus caſus τῷ Αἰσίου pro τῷ Αἴσιος Plut. in Pompeio τὸν Ἄρσιν habet pro Αἶσιν. Apud Appianum v. Civil. lib. 1. Αἰσὶς ποταμὸς eſt. Sil. lib. 8.

Queis Æſis regnator erat, fluvioque reliquit
Nomen, & à ſeſe populos tum dixit Aſilos.

vulgò *Eſino*.

Æſion,

Æsion, civis nobilis Athenienſis, cujus illud de Demoſthene oratore fuit judicium, ut dixerit, illum non ſolum Athenarum dignum civitate eſſe, ſed & ſupra Athenas. Plut. in Demoſth.

Æſiſium, urbs Umbrorum. Ptol. hodiè Aſſiſia. Leandro a. *Aſſiſi* dicitur. D. Franciſci natalibus clara.

Æſius, amnis in orâ Bithyniæ. Plin. 5. 32.

Æſon, Crethei fil. frater Peliæ, regis Theſſaliæ, & pater Jaſonis, qui ab eo vocatur *Æſonides*. Eum Jaſonis rogatu, annoſitate decrepitum, ſuis veneficiis robuſtiori ætati reſtituit Medea. Ovid. Met. 6.

Æſonenſes, pop. Hiſpan. citer. quorum op. *Æſona*, nunc *Iſona*, pagus Catalauniæ, teſte Andreâ Schotto.

Æſopus, Phryx, Philoſophus, & fabulator clariſſimus, conditione a. ſervus, tempore Crœſi Lydorum regis, cui fabulas ſuas dicavit. Hujus vitam Maximus Planudes conſcripſit, quæ fabulis Æſopi vulgò præfigi ſolet. Quinctilianus lib. 1. cap. 9. *Æſopi fabellas, quæ fabulis nutricularum proximè ſuccedunt narrare ſermone puro, & nihil ſe ſupra modum extollente, condiſcant pueri.* Idem. lib. 5. cap. 11. *Illæ quoque fabulæ, quæ etiam ſi ab Æſopo originem non acceperunt (nam videtur primus eorum author fuiſſe Heſiodus) nomine tamen Æſopi maximè celebrantur, ducere animos ſolent, præcipuè ruſticorum & imperitorum: qui & ſimplicius quæ ficta ſunt audiunt, & capti voluptate, facile iis quibus delectantur conſentiunt.* Aulus Gell. lib. 2. cap. 29. *Æſopus ille è Phrygiâ fabulator haud immeritò ſapiens exiſtimatus eſt; cùm quæ utilia monitu ſuaſuque erant, non ſeverè, non imperioſè præcepit & cenſuit, ut Philoſophis mos eſt, ſed feſtivos delectabileſque apologos commentus, res ſalubriter, ac proſpicienter animadverſas in mentes animoſque hominum, cum audiendi quâdam illecebrâ inducit.* Hinc proverb. apud Suidam *Ne Æſopum quidem triviſti*, de vehementer ſtupidis & imperitis. Vide Ariſtoph. in Avibus.

Æſopus, libertus Demoſthenis, conſcius adulterii quod patronus admiſerat, tortus diutiſſimè perſeveravit non prodere, donec aliis coarguentibus conſciis, Demoſthenes ipſe fateretur. Macrob. Sat. 1. 11.

Æſopus, Tragœdus, amicitiâ Ciceroni conjunctus, de quo 6. Epiſt. Fam. Horat. lib. 2. Epiſtolarum.

Quæ gravis Æſopus, quæ doctus Roſcius egit.

In maximas opes ex hiſtrionicâ pervenit, adeo ut Seſtertium centies ei patina ſteterit. Filium reliquit adeo divitem ſimul & prodigum, ut is uniones aceto liquefactos cœnis apponeret. Plin. 10. 51. Horat. lib. 2. Sat. 3.

Filius Æſopi detractam ex aure Metellæ
Scilicet ut decies ſolidum exſorberet aceto,
Diluit inſignem baccam. ———

Item *Æſopus*, Anagnoſtes Mithridatis eruditiſſimus; Scripſit de laudibus Mithridatis, & de Helena, Suidâ teſte. Item orator clariſſimus Laertio lib. 1. Item hiſtoriographus qui Anaximenis & Philonis temporibus floruit. Plut. in Solone.

Æſquilinus mons, vide *Eſquiliæ*.

Æſtræum, op. Macedoniæ. Ptol. pop. *Æſtræi*.

Æſtyes, Germ. pop. qui dextro maris Suevici litore alluuntur. Tacitus.

Æſula, op. in montibus inter Tibur & Præneſte Horat. Carm. lib. 3. Od. 29.

——— *Eripe te moræ,*
Ne ſemper udum Tibur & Æſulæ
Declive contempleris arvum.

Populi *Æſulani*. Plin. 3. 5.

Æſuetes, vir ex cujus ſepulcro ad Trojam extructo ſpeculabatur Polites quod in navibus ſuis facerent Græci. Hom. in Catalago.

Ἔσταο δὲ φθογγὴν υἷϊ Πελάσγου Πολίτῃ,
Ὃς Τρώων σκοπὸς ἧζε ποδωκείῃσι σὺν ἵπποις,
Τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος,
Δίγμιον· ὁππότε ναῦφι φορμιχθεῖεν Ἀχαιοί.

Æſyma, urbs Thraciæ. Steph. Caſtianiræ patria, ex quâ Priamus Gorgythionem ſuſcepit, qui in bello Trojano ab Ajace fuit interfectus. Heſychius Αἰσύμη, πόλις Τρωϊκή.

Æſymnetæ erant, qui parem regiæ dignitati poteſtatem habebant; unde Dictatoris imperium traxiſſe originem creditur. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 13. Heſychius. Αἰσυμνᾶ, βασιλεύῃ, ἄρχει. *Æſymnetes* etiam Bacchi cognomen, cujus rationem prolixè exponit Pauſan. in Att.

Æſymnus, Megarenſis quidam, qui regum tyrannidem perosus, conſuluit Apollinem, quo potiſſimum modo Megarenſes Remp. feliciſſimè poſſint adminiſtrare; Cumq; reſponſum eſſet, *Si cum pluribus conſultarent*: arbitratus id ad mortuos pertinere, qui virorum numerum longè ſuperant, tumulum heroibus extruxit, qui ab ipſo *Æſymnium* dictus eſt; Curiamq; extruxit, quæ ambitu ſuo tumulum includebat, arbitratus ita futurum, ut ipſi etiam mortui ipſorum conſultationibus intereſſent. Item unus è principibus Græcorum ab Hectore interfectus. Il. 11.

Æternitas, Dea à veteribus culta, cujus imaginem Tempus eſſe dixerunt Hermes Triſmegiſtus, & Plato. Deſcribitur v. copioſè à Claud. in Paneg. de laudibus Stiliconis.

Æthalia, inſula Tyrrhenorum, Αἰθάλη Stephano. Polybius etiam Lemnum inſ. *Æthaliam* vocat.

Æthalidæ, pars tribus Leontidis. Steph.

Æthalides, præco, Mercurii fil. cui quandoque inter mortuos, quandoque inter vivos eſſe licere conceſſum eſt. Apollonius Argon. lib. 1.

Τείνε δ' ἄντ' ἐκ νηὸς ἀειρομένῃσι πεφύκειν
Αἰθαλίδῃ κήρυκα θοὸν, τῷ πέρ τε μάλιστα
Ἀγγελίας ἠδ' ἀκτῖνον ἐπίτροπον Ἑρμείαο
Σεμνὸν ἐπεφράδοντο, ὃς οἱ μνήσειν πόρε πάντων
Ἄφθιτον, ὅσσ' ἔτι νῦν περ ἀποιχομένης Ἀχιλῆος
Δίνας ἀπρηκτάντας ψυχὴν ἐσιδίδεσκε Λήθη.
Ἀλλ' ἢ γ' ἱμπεδὸν αἰὲν ἀμείβομένη μιμήσκεται
Ἄλλοθ' ὑποχθονίοις ἐναρίθμιος, ἄλλοτ' ἐς αὐγὰς
Ἠελίου, ζωοῖσι μετ' ἀνδράσιν. ——— ——

Hunc à patre impetraſſe ferunt, ut & vivus & mortuus omnium quæ gererentur memoriam haberet. Eum ſe fuiſſe gloriari ſolebat Pythagoras. Laert. lib. 8.

Æthea, una ex centum urbibus Laconiæ. Steph.

Ætherii, pop. ſubter Ægyptum, qui poſtea ab *Æthiope* Vulcani filio, *Æthiopes* vocabantur. Plin. 6. 30.

Æthicia, regio Theſſaliæ. pop. *Æthices*. Steph. Heſychius Αἰθικὶς παρὰ τὴν Θεσσαλίαν ἤθη, ἤγουν δολοφανία.

Æthicus, Coſmographus, de quo Voſſius Hiſt. Lat. lib. 3. Itemque de Scientiis Mathemat. cap. 70. Fuit alius Paphlago, cujus meminit Q. Smyrnæus lib. 6.

Æthiopia, Diana cognominata eſt, teſte Stephano.

Æthiopia, incolis *Abexin*, & *Abiſſia* noſtris, regio Africæ ampliſſima, cis & ultra Æquatorem extenſa, gemina. *Una* ſub Ægypto inter Nilum & ſinum Arabicum latè patens, in quâ Meroe inſula; Cujus urbes primariæ olim Napata, Meroe, & ad ſin. Arab. Ptolemais & Adule; Dire, Moſylon & Aromata ad ſinum Barbaricum. *Altera* ultra Æquatorem, veteribus non ſatis cognita. Populi Æthiopes, omnium hominum primi, ut veteres Ethnici crediderunt; De quibus Diod. Sic. lib. 4. ita diſſerit. Et quidem ſimile veri eſt, inquit, eos, qui ſub meridiem habitant, primos è terrâ fuiſſe homines natos; nam ſolis calore terram, quæ humida eſt, arefaciente, atque omnibus vitam dante, decens fuit, locum ſoli propinquiorem primo naturam animantium tuliſſe. Iidem quoque omnium primi Deos coluerunt, & ab iis hoc præmium pietatis tulere, quod nunquam ab externis regibus ſubacti fuerint. De hominum a. origine aliter ſacra Scriptura. Hos Iſidorus à Chus, filio Cham, ortos fuiſſe ſcribit. Bochartus v. decem argumenta profert, quibus *Lud* eſſe Æthiopiam, & *Ludæos* Æthiopes probat. Geogr. Sacr. lib. 4. cap. 26. Æthiopum nigror ſecundum Plinium ex vicini ſideris ardore provenit. Longè alia mens Iſaaco Voſſio Notis ad Pomp. Melam: cujus verba apponam. Verſa eſt, inquit, conſuetudo in Naturam, quod etiam Macrocephalis olim contigiſſe author eſt Hippocrates: Quanto iis longius eſſet caput, tanto generoſiores habebantur. Infantum itaque ex utero demum prodeuntium capita primo manibus, deinceps etiam faſciis comprimebant, ut ſphæricâ & naturali exutâ, oblongam induerent figuram. Hoc ut fieret, primò arte opus fuit, deinceps v. conſuetudo abiit in naturam ac etiam abſque curaturâ capita inſtar columellæ longa habuere. Nec aliam eſſe exiſtimo rationem nigritici Æthiopum; Qui non omnino erant atri, quod eſt turpe illis, ſuccis & unguentis nigricantibus (hæc ſunt Æthiopum ceruſſæ) fuſcum colorem atro permutarunt. Tranſiit & hic ars in naturam, quique olim erat artificialis, is nunc eſt naturalis color. Hæc ille. Notandum a. (quod ſuprà

innuimus) duas olim fuisse Æthiopias, secundum Homericum illud Odyss. α.

Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
Αἰθίοπας, τοὶ δίχθα δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνίοντος.

Hinc Author De mirabilibus Sacræ scripturæ lib. 1. *Æthiopiam alteram esse in multis locis historiarum, scripturæ describunt, de quâ in Ecclesiasticâ historiâ scribitur, quod ex parte Indiæ adhæret.* Quid quod Chaldæam etiam Æthiopiæ nomine comprehendisse veteres putantur? Siquidem Corn. Tacitus de Judæorum antiquitate verba faciens, Hist. lib. 5. ait eos *Æthiopum prolem* fuisse, quorum majores ab Ur Chaldæorum provenisse sat novimus. Strabo itidem Phœniciam à nonnullis *Æthiopiam* vocari autor est lib. 1. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ τὴν Αἰθιοπίαν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Φοινίκην μετάγουσι. Huc facit Homericum illud, Odyss. 4.

Αἰθίοπας θ' ἱκόμην, καὶ Σιδονίους, καὶ Ἐρεμβούς.

Æthicus etiam Tigridis fluvii caput in Æthiopiâ collocat. *Fluvius Tigris*, inquit, *etiam ipse de monte Caucaso quasi visitur, cum æstivis temporibus sub humo eum desuper Æthiopiam currere ex viriditate superni cespitis prodatur.* Quinimò Sagri vel Zagri incolæ (mons is est trans Tigridem) Æthiopum natio perhibentur. Hesychius. Σάγεοι ἔθνος (lege ἔθνος) Αἰθιόπων. Porro τὰ μέρη τῶν Ἐλυμαίων in Æthiopiâ ponuntur ab Epiphanio in Anchoret. n. 58. Susianæ etiam incolæ olim inter Æthiopas habebantur. Memnon n. qui à Susis ad bellum Trojanum in Priami auxilium pervenit, *Æthiopum rex* ab Hesiodo vocatur in Theog.

Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν
Αἰθιόπων βασιλῆα. —— Unde Pindarus Olymp. Od. 2. cum vocat Ἀῶς παῖδ' Αἰθίοπα. Virg. Æn. 1.

Nunc quibus Auroræ venisset filius armis.

Æthiopium, regio Lydiæ apud Hyllum prope Euripum; unde Diana *Æthiopia* dicta. Steph.

Æthis, dux Dromichætis, Thracum regis, quomodo Lysimachum dolo circumvenit vide Polyænum Strat. lib. 7.

Æthlius, Jovis fil. Endymionis pater. Hesiod. Item historicus Samius. Athen. lib. 14. ubi tamen vulgò corruptè est Ὠρείων pro Σαμίων; sed veram lectionem vidit Casaubonus ad eum librum cap. 19. Quæ de Junone Samiâ eum scripsisse ait Clemens in Protrept. ea sine dubio fuere ex ipso opere. Horum quoque librorum meminit Etymologus in Νίνυα, ubi ait eum scripsisse de finibus Samiis. Æthlii quoq; nomen Arnobio lib. 6. ubi vulgo legebatur *Ethedius*, restituit Theod. Canterus.

Æthon appellatus est Erisichthon, propter nimiam ingluviem. Lycophr. Hesiod. Ælian. Athenæus. Item unius ex Solis equis nomen, i. e. *Ardens*. Ovid. Met. 2.

Interea volucres Pyroeis, Eous, & Æthon,
Solis equi, quartusque Phlegon, hinnitibus auras
Flammiferis implent. ——

Item equus Pallantis. Virg. Æn. 11.

Post bellator equus positis insignibus Æthon
It lachrymans, guttisque humectat grandibus ora.

Apud Hom. Æthon est equus Hectoris. Iliad. θ.

Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἰθων, Λάμπε τε δῖε.

Apud Claud. v. Plutonis, lib. 1. de Rapt. Pros.

Orphnæus crudele micans, Æthonque sagittâ
Ocyor, & Stygii sublimis gloria Nylæus
Armenti, Ditisque notâ signatus Alastor.

Item *Æthon* vir quidam qui ita pedendi vitio laborabat, ut in templo Capitolino abstinere non potuerit. Sed affectus hoc supplicio, ut triduo cœnaverit domi, didiceritque comprimere nates, ne eâdem pœnâ iterum afficeretur, nam alienâ mensâ victitabat. Mart. lib. 11.

Multis dum precibus Jovem salutat
Stans supinos resupinus usque in ungues,
Æthon in Capitolio pepedit:
Risere comites, sed ipse Divûm
Offensus genitor, trinoctiali
Affecit domicanio clientem.

Æthra, Oceani & Tethyos filia, uxor Atlantis, filia Japeti, qui ex eâ duodecim filias, & unum filium Hyantem suscepit, qui in Libyâ à serpente occisus est, cujus mortem cum quinque sorores nimium deflerent, luctu contabuerunt, sed Jovis commiseratione inter Deas sunt translatæ, *Hyadesque* à fratris nomine dictæ. Reliquæ, eò quòd *plures* superstites mansissent, *Pleiades* sunt appellatæ. Item mater Thesei, Pitthei filia. Ovid. in Ep. Ariadnes.

Nec pater est Ægeus, nec tu Pittheidos Æthræ
Filius, authores saxa fretumque tui.

Æthrea, Rhodus insula olim sic dicta. Incolæ *Æthrei* Steph.

Æthusa, quæ & *Ægusa*, teste Plinio, inf. Siciliæ. Sed apud Ptol. diversæ sunt. Æthusa n. *Linera*, teste Fazello, dicitur; inter Melitam, & Africam sita; Ægusa v. *Favagnana*, nominatur, Lilybæo vicina, inter Hieram & Phorbantiam 10 m. p. distans, à Drepano urbe 20 in Africum.

Æthyssei, pop. Libyæ, Marmaridis vicini, Steph.

Ætia, τὰ Αἰτια, ita Callimachus librum suum inscripsit, quem *de causis* & rationibus sacrorum edidit. De quo Martialis 10. 4.

Si non vis Mamurra tuos cognoscere mores,
Nec te scire, legas Ætia Callimachi.

Quæ Prop. lib. 2. *inflati somnia Callimachi* vocat.

Ætinium, op. Macedoniæ, quod *Athenæum* Livio lib. 38. nominatur, Triccæ urbi apud Thessaliæ fines finitimum. *Atino* hodiè.

Ætius, Consul Rom. Valerii collega, ex agricolâ Mag. Equitum factus, à Bonifacio bello victus, deinde Hunnorum præsidio pristinæ dignitati restitutus. Item alius Consul *Studii* collega, à Valentiniano prosperitati ejus invidente, eumque pertimescente occidi jussus est. Procop. lib. 5. Alius Ariani dogmatis sectator, sophista, à quo *Ætiani*, qui & *Eunomiani*, dicuntur. Hist. Trip. 5. 13. Alius medicus Græcus, cujus libri extant, & quædam epistolæ. Vide Vossium de Philosophiâ cap. 12.

Ætna, Coeli & Terræ filia, quam cum compressisset Jupiter Palicos Deos peperisse scribunt. Servius in illud Æn. 9.

——*Pinguis ubi & placabilis ara Palici.*

Ætna, mons Siciliæ, prius *Inesius* appellatus, uti tradit Volaterranus; perpetuo igne terribilis, & quandoque globos igneos longe emittens. Virgil. Georg. 1.

——*Quoties Cyclopum effervere in agros*
Vidimus undantem ruptis fornacibus Ætnam,
Flammarumque globos, liquefactaque volvere saxa.

Circa radices amœnissimus est multis fontibus & fruticibus. Sub hoc monte Jupiter Gigantes fulmine percussos dejecit, ut poetæ fabulantur. Quare a. Ætna flammas evomat Trogus lib. 4. explicat his verbis. *Siciliæ terra est cavernosa, & fistulosa, quo fit ut ventorum flatibus pateat, unde ignis concipitur, intrinsecus sulphur habet & bitumen, ubi ventus per spiramenta cavernarum incubuit, diu luctatus concipit ignem, sic Ætnæ durat incendium. Motus ergo ventorum causa incendii est.* Hæc ille. Ovid. Met. 15.

Nec quæ sulfureis ardet fornacibus Ætna,
Ignea semper erit, neque enim fuit ignea semper.
Nam sive est animal tellus, & vivit, habetque
Spiramenta locis flammam exhalantia multis;
Spirandi mutare vias, quotiensque movetur,
Has finire potest, illas aperire cavernas:
Sive leves imis venti cohibentur in antris;
Saxaque cum saxis, & habentem semina flammæ
Materiem jactant, ea concipit ictibus ignem; &c

Cœlestem columnam eam vocat Pindarus; hodiè *monte Gibello* dicitur. *Ætna*, inquit Bochartus, vel est אתונא *attuna*; *caminus*, *fornax*; vel אתונא *Ætuna*; *caligo*. Primæ originationi favent hæc poetarum loca. Virg. Æn. 3.

——*Ingentemque insuper Ætnam*
Impositam ruptis flammam expirare caminis.

Claud. Mar. Vict. lib. 2.

Non aliter quam dum ruptis sæva Ætna caminis
Egerit immistis stridentia sulfura flammis.

Hos caminos Græci ἑπτὰς vocant. Schol. Aristoph. in Vesp. ἑπτὰς κυρίως ὁ κάμινος, adducitque Æschylum, qui cum relatu ad Ætnam.

Ἰπνόμιν' ἵζαισιν Αἰτναίας ὑπό.

Posterius Etymon firmare videtur Lucretius lib. 6.

Funditus ardorem longè, lateque favillam
Differt, & crassâ volvit caligine cœlum.

Vide doctissimum authorem Geogr. Sacr. pag. 579. Ætnam pulcherrimè descripsit Corn. Severus. Optime autem Virgilius & brevissimè. Æn. 3. *Horrificis*

Horrificis juxta tonat Ætna ruinis,
Interdumque atram prorumpit ad æthera nubem
Turbine fumantem piceo, & candente favillâ;
Attollitque globos flammarum, & sidera lambit:
Interdum scopulos, avulsaque viscera montis
Erigit eructans, liquefactaque saxa sub auras
Cum gemitu glomerat, fundoque exæstuat imo.

Super hunc montem ignem simul & nivem videas. Silius lib. 4.

Summo cana jugo cohibet (mirabile dictu)
Vicinam flammis glaciem, æternoque rigore
Ardentes horrent scopuli; Stat vertice celsi
Collis hyems, calidâque nivem tegit atra favillâ.

Claud. lib. 1. de Rapt. Pros.

Sed quamvis nimio fervens exuberat æstu,
Scit nivibus servare fidem, pariterque favillis.
Durescit glacies tanti secura vaporis,
Arcano defensa gelu, fumoque fideli
Lambit contiguas innoxia flamma pruinas.

Est etiam civitas Siciliæ ad radices Ætnæ sita, Inessum prius dicta, ab Hierone condita. Steph. vulgo *Centorbe*. Leandro *Atorno*. *Mascali* a. Fazello. Pop. *Ætnenses*. Ponitur *Ætnæus venator* pro inutili. *Ætnæus cantharus* pro ingenti. Item *Ætnæus* cognomen Vulcani.

Ætolia, authore Xenophonte, Achaiæ regiuncula est, Epiro, Acarnaniæ, & Locris finitima. *Hyanthis* olim dicta fuit, teste Stephano. Cic. in Pisonem. *Ætoliam, quæ procul à barbaris disjuncta gentibus, in sinu pacis posita, medio fere Græciæ gremio continetur, decedens miseram perdidisti.* Dionysius Periegetes.

Τῆς δ' ὑπὲρ ἐς νότον εἰσὶν ὑπὸ σκοπιὴν Ἀχαϊκύθε,
Αὐδῆεν Αἰτωλῶν πιδίον μέγα, τῇ διὰ μέσσε
Σώιται ὁλκὴν ἄγαν Ἀχελώϊος ἀργυροδίνης.

Ubi Schol. Ἴσέον δὲ ὅτι Αἰτωλοὶ μὲν τὸ ἔθνος ἀπὸ τῦ Αἰτωλῦ τῦ Ἐνδυμίωνος. Ovid. Amor. 3. 5.

Nec tanti Calydon, nec tota Ætolia tanti.

Artinia hodie, teste Nicetâ, & *Lepanto*. Ætoli a. petaces erant, ac improbi, adeò ut qui tales essent proverbio *Ætoli* dicerentur, teste Stephano *à petendo omnia*, Græcè αἰτεῖν ὅλον, ut quidam volunt. Vide Plin. lib. 4. cap. 2.

Ætolus, Martis, vel Endymionis fil. cæde per imprudentiam perpetratâ, fugit in eam reg. quæ postea ab ipso *Ætolia* dicta est, ibique genuit filium Pleuronem, à quo urbs Ætoliæ sic dicta. Hujus a. duo filii fuere, Cures & Calydon, à quibus rursus aliis urbibus nomina data sunt.

Ætuatii, Helvetiæ pop. Strab. Cæsar *Ætuates* vocat, quorum op. *Tavetsch* ad Rhenum, ab Uriâ seu Tauro urbe Helveticâ 3. leuc.

Ætulia, Armeniæ min. portio, quam alii *Ætulanen* vocant. Αἰτυλανὴ Ptolemæo. Vide Voss. ad Justin. lib. 14.

Ætus, Nilus olim sic dictus, ut ex Lycophr. notat Cæl. Rhod. Lege *Æetus*, Græcè n. Αἰητὸς est, à cursûs velocitate sc. sic dictus, quòd volatum *aquilæ* propemodum æquare videretur. Est & in Scythiâ flu. qui cum Promethei agrum uberem alioqui crebris inundationibus infestaret, fecit locum fabulæ, ut Promethei continuò renascens jecur ab aquilâ exedi diceretur.

Æviterni, Dii à veteribus appellati, quòd sempiterno ævo permaneant; qualis Jupiter, quem sic vocavit Ennius.

Æx, insula scopulosa in mari Ægæo inter Tenedum & Chium, quæ capræ speciem procul aspicientibus præbet, unde & nomen accepit. Αἴξ n. Græcis capram significat. Ab hâc insulâ mari Ægæo nomen factum fuisse tradit Plin. 4. 11. Est & urbs Marsorum in Italiâ.

Æxones, Atticæ pop. dicacitate, maledicaque virulentiâ insignes, adeo ut αἰξονισὸς signatum verbum sit quo denotetur incoleranda mordacitas. Vide Steph.

Æxonia, urbs Magnesiæ, & *Æxone*, pars tribus Cecropidis.

Æxica, pars Thraciæ. Steph.

A F

Afer, Hadriani Imper. Rom. pater. Spartianus. *Hadriano pater Ælius Hadrianus cognomento Afer fuit.* Xiphilinus, ἦν δὲ Ἀδριανὸς, γένει μὲν Ἀδριανῦ Ἄφρε υἱὸς. Suidas, ἦν δὲ τὸ γένος βελιυτῦ πατρὸς, ἐσρατηγικότος Ἄφρε, ἔτω γὰρ ὠνομάζετο. Lege quæ sequuntur. Non dubitabis è Dione totum locum esse descriptum. Cedrenus contra, non Dionem, sed Breviatorem ejus secutus malè capit ejus verba, inquit n. ἦν δὲ Ἄφρος τὸ γένος. Sed in talibus solens more suo Græcus ille fallitur. Casaub.

Afrania, Licini cujusdam uxor apud Val. Max. quæ muliebris verecundiæ oblita, suas per se causas agebat, & importunis clamoribus judicibus obstrepebat. Hinc factum est ut mulieres perfrictæ frontis, & matronalis pudoris oblitæ, *Afraniæ* per contumeliam dicerentur.

Afranius, poeta Comicus, teste Cic. in Bruto homo peracutus in fabulis ac disertus, quòd in Togatis excelluit, inquit Quinctilianus, utinamque non inquinassent argumenta puerorum fœdis amoribus, mores suos fassus. Horat. Ad Pisones.

Dicitur Afrani toga convenisse Menandro.

Ausonius epigr. 70.

Quam toga facundi scenis agitavit Afrani.

Item Pompeii dux, qui Arabas juxta Amanum subegit. Plut. Item Coss. Rom. Asclepiodori collega.

Africa, quæ & *Libye* Græcis dicitur, ab α privat. & φρίκη horror, quasi sine frigore (ita n. veteres Grammatici nugari amant) una ex tribus orbis terræ partibus, in meridiem vergens, mari Mediterraneo ad arctos, Oceano ad occ. merid. & ort. ac sinu Arabico perstricta. Dionysius de situ orbis.

Ἀλλ' ὅτοι Λιβύη μὲν ἀπ' Ἠριδανοῖο ἔχει ῥόον
Λοξὸν ἐπὶ γεφύρῃσι διαβρὰ τε καὶ σόμα Νείλε.
Ἔνθα βορειόταθ' πίλεται μύχος Ἀιγυπτοιο,
Καὶ τίμιον περίπυρον Ἀμυκλαίοιο Κατωβε.

Mela lib. 1. cap. 4. *Africa ab Orientis parte Nilo terminatur, pelago à cæteris.*

Silius Italicus lib. 1. ubi de Libyâ.

Terminus huic roseos amnis Lagæus ad ortus,
Septeno impellens tumefactum gurgite pontum.
At quà diversos clementior aspicit Arctos,
Herculeo dirimente freto diducta propinquis
Europes vidit arva jugis: ultra obsidet æquor;
Nec patitur nomen proferri longius Atlas. &c.

In Ægyptum, Marmaricam, Africam propriè dictam, Mauritaniam, Libyam interiorem, Æthiopiam & Ægyssimbam veteribus ignotam, ultra Æquatorem divisa. Sciendum v. Africam seu Libyam multis accipi modis; tribus tamen potissimum. Vocabulum istud cùm latissime patet, tum tertiam olim habitati orbis partem complectitur; Angustissimè v. patet, cùm pro Carthaginensi ditione, aut pro illo saltem Africæ tractu litorali accipitur, qui ab Ampsagâ flu. usque ad Phycuntem extenditur. Tertio v. Africa aut Libya vocatur, quicquid Afri aut Libyes tenent. Itaq; tum præter Africam proprie dictam (quicquid autem inter Mauritaniâ & Cyrenaicâ jacet, id Africæ propriè dictæ tribuitur) totam quoque comprehendit Libyam interiorem usque ad Æthiopas, & Ægyptos. Excipitur n. ut plurimum Cyrenaica Pentapolis, Numidia vetus, & Mauritania. Nam & Mauri & Numidæ pro adventitiis habebantur. *Africa* v. ut aliquibus placet dicta est linguâ Arabicâ Ifrik, à verbo *faraka divisit.* Cur, a. sic dicatur duæ sunt opiniones, quarum prior hæc est, quod ea terræ pars sit ab Europâ mari Mediterraneo, ab Asia v. flumine Nilo separata. Altera, quòd hoc nomen ab *Ifrico* quodam Africæ rege deductum videatur. Matthæus Regius, ab Ebræo *Aphar*, quæ vox *pulverem* significat, deducit. Est n. Africa regio calidissima. Hinc Silius Italicus. lib. 1.

Æstifero Libye torquetur subdita Cancro. Et Virg. Ecl. 1.

At nos hinc alii sitientes ibimus Afros. Quin & Op. 4. Cyneg. Libyam vocat διψάδα χαῖαν, eandem iterum ἀνυδρότατον χῶρον, supra πολυδίψιον αἶαν. Eumenius Rhetor *Libyæ arva sitientia.* Manilius Astronomicῶν lib. 4.

Pœnus arenosis Afrorum pulvere terris
Exsiccat populos.

Synesius Epist. 67. διψαλέης Λιβύης, quod à Dionysio procul dubio desumptum vers. 182.

Ἦ γὰρ διψήσῃ κὴ ἀνυχμώσασα πίτυκται.

Africam Joseph. Antiqu. 1. 16. ab Ophre filio Madanes, Abrahami nepotis deducit. Sic n. ille Λίγεται δὲ ὡς ἔτος ὁ Ὤφρας στρατεύσας ἐπὶ τὴν Λιβύην, κατήκοον αὐτὴν, καὶ οἱ ὑφ' αὐτῷ κατοικήσαντες ἐν αὐτῇ τὴν γῆν ἀπὸ τῦ ἰκείνε ὀνόματος Ἀφρι-

καν περιγόρευσαν. Sed vulgatas has Africæ etymologias merito rejicit Bochartus ὁ μέγας, & à fertilitate ſuâ nomen traxiſſe ſummopere contendit. פַּרְעֹה *Pharaca*, inquit, Arabicè *fricare* ſignificat, & פְּרִיחַ *pheric, ſpica*. Hinc à Pœnis אַפְרִיכָה *Africa* factum, & terra Africæ ad verbum eſt *terra ſpicæ*, vel *ſpicarum*, phraſi merè Punicâ; Qualem eſſe Africam proprie dictam, i. e. Libyæ partem Carthagini vicinam, neminem latet qui non ſit harum literarum planè rudis. Vide ſis doctiſſ. Authorem Geogr. ſac. lib. 1. cap. 25. Inde *Afer*, ut *Armentarius Afer*. Virgil. Georg. 3. *Vagus afer*. Lucan. lib. 4. *Afra avis*. Horat. in Epod. Item *Africanus* adject. & Scipionis cognomentum.

Africanus, Alexandri Cæſaris Conſiliarius, doctiſſimus Juris profeſſor, Papiniani diſcipulus. Lampridius. Idem in ſacris literis doctus. Eutrop. lib. 6.

Africanus Julius, primus Chriſtianorum Chronologus. Vide *Julius Africanus*.

Africus, venti nomen ab Africâ ſpirantis, inter Auſtrum & Zephyrum. Virgil. Æneid. 1.

——— *Creberque procellis*
Africus. Horat. Car. lib. 1. Od. 1.
Luctantem Icariis fluctibus Africum.

Idem alibi.

Nec peſtilentem ſentiet Africum
Fœcunda vitis.

Sen. Nat. Q. 5. *Africus furibundus ac ruens ab Occidente hyberno.*

A G.

Aga, mons è quo Araxes & Euphrates oriuntur, quem Strabo & Ptolemæus *Abam* vocant. Hermol. in Plin. 6. 9.

Agabra, Turdetanorum in Hiſp. op. Vaſæo authore, qui hodiè *Cabra* dici ait. long. 16. 20. lat. 37. 40.

Agabus, nomen Prophetæ. Act. 11.

Agaclytus, Olympiadas conſignavit. Suidas in Κυψελίδων.

Agallari, populi quidam, alias *Agalluri*. Plin. 6. 28.

Agaetus, Scytharum rex.

Agag, rex Amalechitarum. 1 Reg. 15.

Agagammatæ, pop. circa Mæotim. Plin. 6. 7. Aliis *Agamantes*, & *Agacimates*.

Agalaſſes, populi ab Alexandro M. oppugnati. Plut.

Agallis, Corcyrea fœmina, in arte Grammaticâ perita, cui inventionem pilæ nonnulli aſcribunt. Cæl. Rhod.

Agamea, vel *Agania*, promuntorium & portus circa Trojam. Steph.

Agamede, or idum Lesbi inſulæ. Steph.

Agamedes & *Trophonius* adytum Delphicum ex quinque lapidibus conſtruxerunt, cujus meriti nomine quum ab Apolline præmium poſtulaſſent, quod ille optimum homini duceret, poſt diem tertium in lecto mortui reperti ſunt. Cic. 1. Tuſc.

Agamemnon, Atrei ex Ærope filius, ut Homerus ait, Pliſthenis v. ut Heſiodus, & frater Menelai, Mycenarum & Argivorum rex, quaſi ἄγαν μίνων, hoc eſt *perſeverans*, qui omnium Græcorum conſenſu Imperator delectus, ad expeditionem Trojanam profectus eſt, ubi plurimos labores, & maximas Principum ſimultates pertulit. Ilio capto, inter alia, Caſſandra Priami filia ei in ſortem ceſſit, quæ etiam mortem ei prædixit; ſed ille verbis ejus minimè fidem habens, ad uxorem Clytæmneſtram, cui domi cum quibuſdam liberis relicti imperii curam crediderat, reverſus ab Ægiſtho Thyeſtis filio, qui omnia prius tacitè occupaverat, imò & uxorem ſtupraverat, ſimulatâ amicitiâ, & Clytæmneſtræ conſenſu, in litore, ſeu ut aliis placet, in convivio, quod ingens ei uxor paraverat, interfectus eſt, poſtquam an. 18 regnaſſet. Quod facinus Oreſtes Agamemnonis & Clytæmneſtræ fil. ægrè ferens, Ægiſthum & matrem in vindictam patris occidit. Quæ omnia elegantiſſimè proſecutus eſt Sophocles in *Electrâ*, Euripides in *Oreſte*, & Seneca in *Agamemnone*. *Agamemnonis hoſtia*, in duros & perſuaſu difficiles dicitur, inde natum, quòd Agamemnonem rem divinam in Trojâ facturum bos effugerit, vixque multo negotio comprehenſus, reductus eſt. Quadrabit etiam in eos qui nolentes & coacti quidpiam, agunt. Olim in ſacris ſpectabatur ut hoſtia lenis, ac volens adſtaret, quòd ſi refracto fune præfugiſſet, inſauſtum omen habebatur. Videtur & huc poſſe referri quòd Agamemnon in Aulide filiam Iphigeniam ſacrificavit, ſed admodum invitus. Zenodotus. Hinc *Agamemnonius*. Virg. Æn. 6.

Eruet ille Argos Agamemnoniaſque Mycenas.

Hinc Ἀγαμεμνόνεια φρέατα, *Agamemnonii putei* proverbialiter de admirandis operibus dicebantur: Aiunt n. illum & circa Aulidem, & paſſim in Græciâ puteos effodiſſe, ne per æſtum aquarum inopia laborari poſſet. Author Zenodotus. Item *Agamemonii fontes*, fontes quidam tepidi Ioniæ apud Smyrnam urb. ab eâ 5. m. p. diſtantes. Philoſtratus.

Agamneſtor, undecimus Athenienſium princeps, qui regnavit annis 20.

Agamium, op. agri Novar. apud Seſſitem flu. à Novariâ 16. m. p. Incolæ *Agamini* ex marmoreâ antiquâ inſcriptione. Hic B. Panacea Virgo & Martyr præcipuo honore colitur. Vulgò *Aghem*, ſeu *Ghem*.

Agamzua, Mediæ opidum. Plin. 6. 14.

Aganagara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. Mercatori *Agonara*.

Aganippe, fons Bœotiæ celebris ad Heliconem montem, haud procul à Thebis in Permeſſum flu. labens, Muſis ſacer, à poetis maximè celebratus. Claud. in Paneg. Theod.

Concinuit felix Helicon, fluxitque Aganippe
Largior. ———

Hinc *Aganippeus*. Propert. lib. 2.

Et quantum Æolio quum tentat carmina plectro,
Par Aganippeâ ludere docta lyrâ.

Itemque *Aganippis*. Ovid. 6. Faſt.

Dicite quæ fontes Aganippidos Hippocrenes
Grata Meduſæi ſigna tenetis equi.

Aganippe, inquit vir maximus, eſt אֵגֶן אַבָּא *Aganibba*, id eſt ad verbum *crater viroris*. h. e. *viridis*, quia fontis crater eſt.

Margine gramineo patulos ſuccinctus hiatus.

Agan a. proprie eſt *crater*. Ita reddunt Græci Interpretes, Exod. 24. 6. & Cant. 7. 2. Sed quâ metaphorâ Græcè κρατῆρες, eâdem Syriacè אַגְנַיָּא *aganaia* dicuntur in foſſis ac fontibus aquarum conceptacula. Sic in Chaldæo Paraphraſte, Jud. 4. 11. מִישַׁר אַגְנַיָּא *vallis craterum*, interprete Kimchio ager eſt in quo ſunt lacunæ craterum inſtar, aquis plenæ. *Aganippe* etiam *Enippe* dicta eſt, i. e. עֵין אַבָּא *ên ibbe* h. e. *fons viroris*. Vibius Sequeſter perperam in montibus recenſet; *Aganippe Bœotiæ, ante Enippe dicta.*

Aganus, urbs Ponti circa Heracleam. Stephano Ἄγανος dicitur.

Agapenor, præfectus claſſis Agamemnonis. Hom. Il. 2. Item Ancæi fil. Lycurgi nepos, qui capto Ilio in Cyprum tempeſtate delatus eſt, ubi Paphum urb. condidit, & fanum in urbe opulentiſſimum. Pauſ. in Arcad.

Agapetus, Synadorum urbis Phrygiæ Pacatianæ epiſcopus, ſectæ Macedonianæ, ad Orthodoxam fidem poſtea converſus. Socrates lib. 7. cap. 3.

Agapetus, apud Prænefte puer 13. annorum, ſub Aureliano Principe martyrium paſſus eſt.

Agapetus, Imperatoris Anaſtaſii in Conſulatu collega. An. V. C. 1117.

Agapetus. Hujus nominis *primus* Joanni 2. in Pontificatu ſuccedit, & cum eruditorum virorum copia non eſſet, de publicis ſcholis conſilium proponit, ſed non auditur, quum bellum ingrueret; Hactenus n. tantum privatæ ſcholæ fuerant. Item alius, hujus nominis *ſecundus*, An. Dom. 446. ſucceſſit Martino Papæ, & ſedit an. 9. menſ. 7.

Agapis, Alexandrinus Philoſophus, in eloquentiæ ſtudiis educatus, in medicinam commentarios edidit; Byzantii ludum aperuit, magnâ doctrinæ famâ, ingeniique ſolertiâ. Alius, Philoſophus Athenienſis, poſt Proclum Marini Neapolitani diſcipulus. Suidas. Tertius, Cæſareæ Palæſtinæ epiſcopus.

Agar, virgo Ægyptiaca, Abrahæ ancilla, ex quâ Iſmaelem habuit, permittente Sarâ uxore. *Advenam* ſignificat, teſte Comeſtore. Item nomen opidi. A. Hirtius lib. 1. de Bello Afric.

Agareni, Arabiæ pop. ab *Agar* prædictâ denominati, nunc *Saraceni*, ut vulgò volunt, dicti; in quos profectus Trajanus Cæſar cum exercitu, eorum op. *Agarum*, mœnibus nudavit, eos tamen nunquam potuit in acie ſuperare, tempeſtate cœli, tanquam divinitus, diremptus. Dio Caſſius.

Agariſta, Cliſthenis filia, adeo formoſa, ut ad habendas ejus nuptias celebrata ſint procorum ſpectacula & certamina,

nlina, quò ſpecioſiſſimi quique Græciæ adoleſcentes confluxerunt. Herod. & Ælian. Var. Hiſt. 12. 24.

Agarum, promuntorium in Sarmatiâ.

Agaris, Sarmatiæ flu. Ptol. quem *Sagaris* Ovid. vocat. *Shiret* hodiè Mercatori. Ab hoc nomen *Agarico* radici datum creditur. Cæl. Rhod. 18. 18.

Agaſias, vir fortis, & bello clarus, ex Stymphalo Arcadiæ op. de quo Zenophon Ἀναβάσ. lib. 6.

Agaſicles, Spartanorum rex clariſſimus, cujus extat aureum illud apud Plut. Apophthegma; Nullum eſſe firmius ſtabiliendi regni præſidium, quam ſi rex ita ſubditis imperet, ut parentes liberis.

Agaſo, nomen ſervi. Horatius.

——— *Si patinam pede lapſus frangat Agaſo.*

Agaſonem equidem nomen ſervi eſſe fateor, ſed appellativum hoc loco, non proprium. Feſtus *Agaſones*, *equos agentes*, id eſt, *ducentes*. Sumitur a. loco prædicto pro hippocomo, ſeu equiſone, uti apud Perſium. Sat 5.

——— *Hic Dama eſt non treſſis agaſo.*

Ita vetus Scholiaſtes; *Agaſo propriè dicitur ſervus qui jumenta curat*. Caſaubonus ab ἄγω deducit, unde ἀγάζω, ac inde ἀγάζων.

Agaſthenes, pater Polyxeni, qui navibus ſuæ gentis præfuit in expeditione Trojanâ. Hom in Catal.

Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολυξείνῳ θεοειδὴς
Υἱὸς Ἀγαῦθίνοιο Ἀυγειάδαο ἄνακτος.

Agaſtrophus, Pæonis fil. inter primos Trojanorum bellatores, à Diomede vulneratus in coxâ mortè obiit. Hom. Il. 11.

Ἦ τοὺ Τυδεΐδης ὑὸς Ἀγάστροφον ὄβριμος υἱὸν
Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰχίον

Agaſthus, Athenienſium Archon 2. regnavit an. 36. legitur Ἄκαστος *Acaſtus*.

Agaſus, portus. Plin. 3. 11. vulgò *Porto Graco*.

Agatha, Ptol. Strab. Plin. & Stephano urbs eſt & inſula provinciæ Narbonenſis, quondam Maſſilienſium. *Ayde* Jo. Poldo, qui ſcribit hanc à nonnullis hiſtoriographis quoque *Civitas Nigra* appellari. *Agathetyche* i. e. *Bona Fortuna* à Timoſthene dici tradit. Steph. long. 24. 05. lat. 42. 40. Item urbs Campaniæ epiſc. ſub archiep. Beneventano, inde 16. m. p. Capuam verſus. Eſt & inſula Lyciæ, & urbs Phocidis, quam aliqui *Agatheam* vocant. Steph.

Agatha, virgo Carthaginenſis & Martyr. Volater.

Agatharchidas, dux Corinthiorum. Thucyd. lib. 2.

Agatharchides, hiſtoricus Samius, in ſecundo rerum Perſicarum laudatur Plutarcho in Paral. Minor. cap. 2. Eundem Plutarchus iunior citat ἐν τοῖς Φυγιακοῖς lib. de Fluminibus. Et alibi in quarto περὶ λίθων. Fortaſſe idem eſt, ac Cnidius, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 20.

Agatharchus, nomen viri, qui ſtadium vicit Olympiade 61. imperante Athenis Heraclio. Dionyſ. Halic. lib. 4. Item claſſis Syracuſanæ præfectus. Thucyd. lib. 3. Item pictor, qui cum apud Zeuxim mira celeritate ſe animalia depingere gloriaretur; Ego v. inquit Zeuxis, longo tempore. Nam in opere faciundo promptitudo ac celeritas haud poteſt ſtabilem gravitatem, & exquiſitam pulchritudinem rebus adjungere. Plut.

Agathemerus Orthon, in lucem edidit Hypotypoſes Geographicas, quas inter alios hujus argumenti ſcriptores, juris publici facturum Iſaacum filium promittit Voſſius de Philologiâ cap. 11.

Agathias, ſive ut ſe in Epigrammatis vocat, *Agathius*, hiſtoricus græcus, natus Myrinæ, quæ in Aſiâ veterum Æolenſium colonia fuit, ad oſtia Pythici flu. ſita, ut ipſe in Præfatione ait, ubi & ſe patre Memnonio propagatum aſſerit, ac juri & legibus operam dediſſe, unde & *Scholaſticus* vocabatur, qui alio nomine *advocatus* dicitur. Erant n. *Scholæ* collegia Juriſperitorum. Fuit a. Advocatus Smyrnæ, teſtante Suidâ, qui eum σχολαστικὸν Σμυρναῖον vocat. Præter epigrammata multa quæ in Anthologiâ habemus, condidit libros 5. De imperio & rebus geſtis Juſtiniani; nec tamen omnia de eo refert, ſed inde, ut ipſe ait, cœpit ubi deſiit Procopius. Etiam Δαρδανικὰ, atque alia, partim proſâ partim carmine exaravit, ut Suidas teſtatur; imo meminit ipſe in Præfatione hiſtoriæ ſuæ, ubi ſe à puero ait admodum carmine fuiſſe delectatum, ac panxiſſe hexametro verſu poematia quædam amoribus, & iſtiuſmodi illecebris variegata, eaque *Daphniaca* appellari. Dictione utitur terſâ & floridâ. Gentilem fuiſſe præter alia oſtendit illud ἐκεῖθι, quo lib. 3. utitur, cum ſermo ſit de Martyrio B. Stephani.

Agatho, Philoſophus Pythagoricus, frequens antithetis, adhibitus quondam convivio Archelao rege, cujus erat familiariſſimus, interrogatuſque ab eo, cum jam eſſet annorum 80, ſi robur adhuc ullum ſervaret? Sane, inquit, Non ſolum Ver, ſed Auctumnus ſolet bona & proſperitatem adferre. Ælian. Var. Hiſt. lib. 13. cap. 4.

Agatho, Athenienſis, vir monſtroſæ fortitudinis, & magnitudinis, tempore Adriani Principis, & Herodis Attici, de quo vide Philoſtratum in Attico Allis *Agathion*.

Agatho, tubicen, cantilenarum ſuavitate mirum in modum amores deliniens, cujus mores muſicæ non diſſimiles fuiſſe perhibentur. Laboravit n. infamiâ mollitiei. Hinc factum eſt Proverb. *Agathonia cantio*, quod rectè dicetur de oratione blandâ magis quam frugiferâ. Primus chori Tragici cantum inſtituit. Ariſt. in Poetic.

Agathoclea, Ptolemæi ſcortum. Juſtinus lib. 30.

Agathocles, Babylonius, ſive Cyzicenus, utroque n. modo ab Athenæo appellatur, lib. 9. & 12. Cyzicenorum res ſcripſit. Fuit præterea alius, Chius; rei Ruſticæ ſcriptor, de quo Varro & Columella. Eſt & *Agathocles* Atracius, qui de piſcibus, ſolutâ oratione ſcripſit. Item *Agathocles* Samius, qui de Peſſinuntiorum republicâ, & *Agathocles* Mileſius, qui de Fluminibus ſcripſit.

Agathocles, Siciliæ tyrannus, ad regni majeſtatem ex humili & ſordido genere pervenit. Quippe patre figulo natus, non honeſtiorem pueritiam, quàm principia originis habuit. Siquidem formâ, & corporis pulchritudine egregius, diu vitam ſtupri patientiâ exegit. Annos deinde pubertatis egreſſus, libidinem à viris in fœminas tranſtulit. Poſt hæc apud utrumque ſexum famoſus vitam latrocinio mutavit. Tandem cum Syracuſas conceſſiſſet, gregariam militiam ſortitus, in omne facinus promptiſſimus fuit; nam & manu ſtrenuus, & linguâ facundus fuit. Brevi itaque centurio, ac deinceps tribunus militum factus eſt; ac ad poſtremum, in locum demortui ducis Damaſconis ſuffectus eſt: cujus uxorem adulterio cognitam, poſt mortem viri in matrimonium accepit. Nec contentus quòd ex inope dives repente factus eſt, piraticam adverſus patriam exercuit. Saluti a. ei fuit, quòd ſocii capti tortique de illo negaverunt. Bis occupare imperium Syracuſarum voluit; bis in exilium actus eſt. Poſtremo dux patriæ contra Carthaginenſes ſæpè pugnavit. Multa de eo Juſtinus lib. 22. & Polybius lib. 15. ſub finem. Hujus exemplo ad modeſtiam omnes hortatur Auſonius elegantiſſimo epigrammate quod ſic ſe habet.

Fama eſt fictilibus cænaſſe Agathoclea regem,
Atque abacum Samio ſæpe oneraſſe luto.
Fercula gemmatis cum poneret aurea vaſis,
Et miſceret opes, pauperiemque ſimul
Quærenti cauſam reſpondit. Rex ego qui ſum
Siciliæ, figulo ſum genitore ſatus.
Fortunam reverenter habe, quicunque repente
Dives ab exili progrediere loco.

Quamvis Agathoclem apud figulum educatum tantum, non natum Plutarchus ſcripſerit lib. De ſuâ ipſius laude.

Agathocles, Lyſimachi fil. in eo bello quod cum patre geſſit adverſus Getas, Lyſimacho ſibi fugâ conſulente, captus eſt; Tandem patri redditus Lyſandram Ptolemæi Lagi & Eurydices filiam duxit uxorem, atque in Aſiam navibus tranſgreſſus, Antigoni regnum in ſuam ditionem redegit, Epheſum præterea urb. ad mare condidit, in quâ Lebadios Colophonioſque, deletis eorum urbibus, migrare compulit, ut Phœnix Colophonius poeta Iambicus teſtatur, qui patriæ everſionem carmine deflevit. Tandem Lyſimachus jam ætate provectus, Arſinoen Lyſandri ſororem cepit uxorem, quæ quoniam liberis timebat, ne Lyſimacho mortuo, in Agathoclis jura venirent, de ejus nece cogitaſſe fertur. Alii Agathoclis amore captam Arſinoen prodiderunt, ac eum curaſſe occidendum, quòd ejus concubitum aſſequi nequiret. Quo occiſo Lyſandra ad Seleucum cum liberis confugit. Ad poſtremum v. Lyſimachus conſertâ cum Seleuco acie longè lateque fuſus, occubuit. Pauſ. in Att. & Strab. lib. 13.

Agathon, Samius hiſtoricus, libros edidit rerum Scythica-

rum. Plut. lib. de Flum. Ἀγάθων ὁ Σάμιος ἐν β' Σκυθικῶν. Idem citat ſecundum περὶ ποταμῶν, uti & facit Stobæus Serm. de morbis, & moleſtiarum in eis ſolutione. Ex Agathone hoc quædam de Buſiride hoſpites mactante, poſteaq; ab Hercule interfecto refert Plut. in Paral. min. cap. 38.

Agathon, Priami filius. Hom. Il. ω.

Ἠκείων Ἕλενόντι, Πάρεν τ' Ἀγάθωνά τε δῖον.

Agathopolis, urbs Gall. Narbon. Ptol. poſtea mons Peſſulanus, vulgò *Montpellier*. Fuit etiam urbs Thraciæ epiſcop. ſub archiep. Hadrianopolitano.

Agathonymus, de Perſiæ rebus egit. Plut. lib. de Flum.

Agathoſthenes, in Aſiaticis carminibus citatur à Germ. Cæſare in Arataeis, ubi ex eo narrat Cynoſuram fuiſſe Jovis nutricem, unam ex Idæis nymphis. Nec dubito quin idem opus ſignet Tzetzes Chil. 7. Hiſt. 144. ubi aliqua de mirandis hominum formis tradidiſſe teſtatur. Voſſius.

Agathyllus, Arcas, poeta elegiographus: à Dionyſ. Halic. laudatur in iis quæ de adventu Æneæ in Italiam prodidit.

Agathuſa, inſula unguento nobilis, ſic a Callimacho nuncupata. Vide *Telos*.

Agathurnum, ſive *Agathurium* Ptolemæo, vel *Agathurſus* Straboni & Plinio, op. Siciliæ. Sil. lib. 14.

Defuerant Agathurna manus, geminoque Lacone
Tyndaris. ———

Opidum hoc condidiſſe fertur Agathurnus, Æoli, regis ventorum, fil. Illi n. 6. filii erant. quorum Ἀγάθυρνος βασιλεύσας τῆς τὸν ὁμοιάζομένης Ἀγαθυρνίδος χώρας, ἔκτισε πόλιν τὸν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Ἀγάθυρνον. Ita Diodorus lib. 4. Græcis n. ſemper ſuppetit fabularum penu inexhauſtum, unde urbium quamlibet vetuſtarum conditores depromant. Bochatto a. *Agathyrni* nomen deflexum videtur ex Punico הקתרין *Hakkatharin*, vel *Hakkathorin*, quaſi *rupes* dixeris. Nempe urbem hanc probant Fazellus & Cluverius eſſe opidum S. Marci, de quo ille Dec. 1. lib. 8. cap. 4. *Inſublimi colle, agro & mari ad paſſuum tria millia prominenti S. Marci incubat opidum.* Et mox. *Ad ejus arcem in rupe ſitam.* Videtor Cluver. Sic. Ant. lib. 2. cap. 5.

Agathyrſi, pop. Scythis vicini. Hieronymus. Hi multum habent auri ſine avaritiâ, ſine invidiâ. Atqui populi ſunt mollitiei perquam deditiſſimi, ſi Herodoto fides, cujus verba, Muſâ 4. hæc ſunt. Ἀγαθυρσοὶ δὲ ἁβρότατοι ἀνδρῶν εἰσι καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα. A ſcriptoribus etiam plurimis *Picti* dicuntur; idque quoniam verſicoloribus veſtibus induuntur, quanquam alii de nativo colore intelligunt. Sed non hic litem hanc dirimendi locus. Virgil. 4. Æn.

Creteſque Dryopeſque fremunt, pictique Agathyrſi.

Solinus cap. 20. *Gelonis Agathyrſi collimitantur, cærulo picti, fucatis in cærulum crinibus, nec hoc ſine diſcrimine. Nam quanto quis altero præſtat, tanto propenſiore notâ tingitur, ut ſit judicium humilitatis minus pingi.* Dicti a. ſunt uti nunnullis placet, ab *Agathyrſo* Herculis filio, vel, ut Piſander vult, ἀπὸ τῶν θύρσων τῶν Διονύσου, inquit Suidas. Bochartus v. *Agathyrſos* à *Thiras* deducit (qui Græcis Θεῖρες) quod ipſum nomen, inquit, ultimâ ſui parte videtur alludere ad *Thiras*. *Immanes* vocat Juvenalis. Sat. 15.

Sauromataque truces, aut immanes Agathyrſi.

Agave, Cadmi & Hermiones filia, Echioni Thebano nupſit, ex quo Pentheum fil. ſuſcepit, qui cùm abſtemius eſſet, ac propterea Bacchi ſacra deſpicaretur ab ipſâ matre, reliquiſque Mænadibus, inter Bacchanalia, jam rex Thebarum, membratim diſcerptus eſt. Horat. lib. 2. Sat. 3.

Quid caput abſciſſum demens cum portat Agave
Nati infelicis, ſibi tum furioſa videtur?

Fabulam hanc curioſè tractat Ovidius lib. 3. Met. & ante illum Theocritus Idyll. 26. Vide Mythologos. Lubet hic adnotare, quomodo poetæ paſſim exemplo hoc pro ſimilitudine utantur. Lucan. lib. 1.

——— *Thebanam qualis Agaven*
Impulit, aut ſævi contorſit tela Lycurgi
Eumenis. ———

Statius Theb. lib. 11.

——— *Pentheia qualis*
Mater ad inſani ſcandebat culmina montis,
Promiſſum ſævo caput allatura Lyæo.

Seneca Tragædus.

——— *Qualis attonita & furens*
Cadmæa mater abſtulit nato caput.

Claud. 2. in Eutrop.

Quales Aonio Thebas de monte reverſæ
Mænades infectis Penthei ſanguine thyrſis,
Cum patuit venatus atrox, matrique retatum
Conſpexere caput, greſſus caligine figunt,
Et rabiem deſiſſe dolent.

Agave etiam fuit Statii poetæ Tragœdia. Juvenal. Sat. 7.

——— *Sed cum fregit ſubſellia verſu,*
Eſurit, intactam Paridi niſi vendit Agaven.

Agavi, populi, ut putant, ſeptentrionales, quos Homerus circa initium lib. 13. Iliad. dixit gentem fuiſſe innocentiſſimam, ut quæ ſine divitiis, equino lacte victitet. Vide Scholiaſtas in locum. Heſych. Ἀγαυοί, ἔθνος Σκυθικόν.

Agaunum, Helvetiorum op. quod rupibus undique cingitur apud Rhodanum flu. in confin. Vallefiæ reg. inter Sedanum ad ort. 24. & Genevam ad Occid. 30. m. p. hodie *S. Mauritzs*. long. 28. 25. lat. 45. 39.

Agauus, unus è novem Priami filiis poſt Hectorem interemptum ſuperſtitibus. Hom. Iliad. ult.

Agbarus, Vide *Abgarus*,

Agbatana, Vide *Echatane*.

Agdei, populi quidam. Plin. 6. 7. Aliis *Agedi*.

Agdeſtis, vel *Agdiſtus*, mons Phrygiæ prope Peſſinuntem op. ubi Attis ſepultus. Pauſan. in Atticis. Quin & mater Deûm ſic nuncupata. Heſych. Ἄγδιστις ἡ αὐτὴ τῇ μητρὶ θεῶν. Idem docet Strab. lib. 10. ubi vulgò Ἄλιστιν legitur, unde Lil. Gyraldus Ἐσίαν cudebat. Sed rectum eſt Ἀγδίστιν vel Ἀγδίστιν. Eſt a. *Agdeſtis*, nunc lapis, nunc juvenis ex eo natus, nunc ipſa Cybele. Voſſius. Inde *Agdeſtius furor* apud Arnobium.

Agdus, petra inauditæ vaſtitatis in Phrygiæ finibus, ex quâ Deucalion & Pyrrha ſumpſerunt lapides, quos Themidis mandato, in orbem mortalibus vacuum jactarunt. Arnobius contra Gentes lib 5. Vide Voſſ. de Theol. Gent.

Agelas, ſtatuarius generoſus, Polycleti magiſter. Item ſextus Corinthiorum rex, regnavit an. 30.

Agelaſtus, dictus Craſſus, avus Craſſi apud Parthos interempti, quem tradunt ſemel tantum in vita riſiſſe, quod factum eſt cum videbat aſinum carduos comedentem, dixiſſeque ob id, *Similes habent labra lactucas.*

Agelaus, fil. Damaſtoris, procus Penelopes. Odyſ. 20.

Agelia, epitheton Minervæ, quaſi ἀγοῦσα λεῖαν. i. e. prædam abducens. Cæl. Rhod. lib. 14. leg. *Agelæa*.

Agelocum, Angliæ op. ad Trentam flu. in comit. Notinghamienſi, *Axholme*, ſive ut Camdeno placet, *Littleburgh*. Vide *Segelocum*.

Agendicum, op. Gall. Celt. in finibus Senonum, medium fere inter Lutetiam Pariſiorum, & Trecas; inde 19 hinc 16 leuc. à Senonibus v. 12. in Bor. diſtans, vulgò *Province*, long. 24. 30. lat. 48. 20.

Agennum, *Aginum* Auſonio, *Aginnum* Ptolemæo & Antonino, vulgò *Agen*, urbs Aquitaniæ præclara ad Garumnam flu. Cujus mem. Auſonius ep. 24.

Santonus ut ſibi Burdigalam, mox jungat Aginum.

long. 23. 35. lat. 44. 08.

Agenor, Antenoris fil. Hom. Iliad. 21.

Ὡς Ἀντήνορος υἱὸς ἀμύνεν δῖος Ἀγήνωρ
Οὐκ ἔθελεν φεύγειν πρὶν πειρήσασθαι Ἀχιλῆος.

Agenor, Mitylenæus, de Muſicâ ſcripſit, teſte Ariſtoxeno lib. 2. Muſices. Incertæ ætatis.

Agenor, Rex Phœnicum, Beli regis fil. Silius lib. 1.

——— *Stat gloria gentis Agenor.*

Progeniem ejus narrat Steph. in *Thaſſo*. Apollodorus lib. 3. de Agenore τεκνοῦ θυγατέρα μὲν Εὐρώπην, παῖδας δὲ Κάδμον, καὶ Φοίνικα, καὶ Κίλικα. Nonnus lib. 3. Baſſaricon.

Ματρὶ πόμπα δὲ πατὴρ ἰδόμιτεν ἀριθμὸν
Ἕβλος ἰσαγυτίρην γενὴν σπερμήνατο παίδων,
Φοῖνα καὶ Φοίνικα λιπόπολιν, οἷς ἅμα θάλων
Ἀτὸς ἀμοιβαίων πολίων σπείρουτος Ἀγήνωρ,
Ἀσατίος βίότοιο πατὴρ ἴμος εἶχε σοφίαν
Ἐς Θήβην μετὰ Μίμφιν, ἐς Ἀσυρίην μετὰ Θήβην.

Agenoria, Dea à Romanis ſic dicta quòd ad *agendum* excitaret. Gloſſ. vetus. *Ageronia*, ἡ θεὸς βυλῆς καὶ καιρῶν. Jani uxor Capellæ. Item *Agerona*, induſtriæ Dea, ut *Strenua*, & *Stimula*.

Ageſander, inſignis Statuarius fuit ex Rhodo inſ. qui unà cum Polydoro & Athenodoro Laocoontem marmoreum fecit

cit in domo Titi Veſpaſiani Imp. omnium artificum opera longè ſuperantem. Plin. 36. 5. Item Lacedæmoniorum legatus. Thucydides lib. 1.

Ageſianax, in Aratum commentatus eſt. Voſſius.

Ageſias, Syracuſanus Olympionica, Soſtrati filius. Item alius, Cyrenaicus, Philoſophus Platonicus, prohibitus à Ptolemæo in ſcholis docere, aut legere, quoniam immortalitatem animæ ſuadendo, multos ad mortem compulerit, ut Cleombroto Ambraciotæ accidit. Cic. in Tuſc. Qu. Aliis a. *Heſius* vocatur.

Ageſidamus, Locrenſis Epizephyrius, nobilis Olympionica, in quem, pugilatu vincentem, Pindarus hymnum cecinit.

Ageſilaus, ſextus Lacedæmoniorum rex, Archidami fil. poſt mortem Agidis fratris ſui rex conſtitutus, Phrygiam diripuit, quaſdam civitates cepit, Tiſſaphernis exercitum, qui ei bellum indixerat, ad Pactolum flu. fudit. Athenienſes & Bœotios apud Coroneam urb. Peloponneſi vicit. Brevi corporis ſtaturâ fuit, & altero pede claudus, maximâ tamen virtute præditus. Regn. an. 43. Juſtin. lib. 6. Cum multi effigiem ejus vellent, nunquam eam fieri paſſus eſt.

Ageſilaus, Athenienſis, Themiſtoclis frater, ſpeculator in Xerxis exercitum miſſus, tametſi pater ejus Neocles eum utramque manum per quietem amiſiſſe vidiſſet. Is itaque inter barbaros, habitu Perſico, conſtitutus, quendam ex regis ſtipatoribus, nomine Mardonium interfecit, exiſtimaverat n. eum eſſe Xerxem. Cum igitur à circumſtantibus captus & ligatus ad regem deductus eſſet, eum ad Solis aram immolaturum offendit. In quâ dextram imponens, cum aliquandiu vim ſupplicii, ne ullo quidem emiſſo gemitu toleraſſet, tandem adjecit, Hujuſmodi Athenienſes fuiſſe univerſos. Quòd ſi fidem non haberet, lævam quoque (inquit) injiciam. Ea res a. cum Xerxi pavorem incuſſiſſet, ſervari eum imperavit. Plut. in Paral.

Ageſilaus, Plutonis cognomen, quòd ſc. *populos agat*. Eſt n. mortuorum ac inferorum Deus ab Ethnicis exiſtimatus. Callimachus Hymn. in Palladis Lavacrum.

Φοιτάσι μεγάλῳ τίμιος Ἀγησίλα.

De quo ex Methodio & Æſchylo plura Athenæus.

Agelinates, pop. Galliæ Pictonibus vicini. Plin. 4. 19.

Ageſipolis, rex Lacedæmoniorum, qui ſpecioſam ſæpe victoriam retulit. Xenophon. lib. 4.

Ageſiſtrata, mater Agidis, cujus vitam deſcribit Plut. in Agide.

Ageſiſtratus, de arte machinali ſcripſit, Vitruvio teſte, qui ejus meminit præfatione lib. 7.

Ageſſus, urbs Thraciæ. Steph.

Agetes, vel *Agetis*, Apollinis fil. ex Cyrene virgine, in Pelio monte Theſſaliæ raptâ, frater Ariſtæi. Hunc alii nunc *Ageum*, nunc *Argeum* vocant. Juſtinus.

Aggæus, ſive *Haggæus*, nomen prophetæ, quaſi *feſtivus*, vel *ſolennis*, vel *gyrans*. Huic & Zachariæ LXX. interpretes pſalmos quoſdam adſcribunt. Unde Apollinaris.

Ζυνὸς Ζαχαρίαο καὶ Ἀγγαίου τίλλ᾽ ὕμνον.

Aggenus Urbicus, de agris, eorumque limitibus ſcripſit; quem cum Siculo Flacco, ac Hygino Gromatico primus typis divulgavit Adrianus Turnebus; notis v. poſtea illuſtravit Nicolaus Rigaltzius.

Agger, unum ex Nili flu. nominibus, poſtquam ex lacu Heptagono profluxit. Vitruvius apud Hermol. Barb. in Plin. 5. 9.

Aggi, ſive *Haggi*, fil. *Gad* Patriarchæ. Gen. 46.

Aggrammes, Indorum rex, patre tonſore natus, qui vix diurno quæſtu famem propulſabat, ſed propter habitum haud indecorum cordi fuit Reginæ, à quâ cùm in propiorem amicitiæ locum fuiſſet admotus, ſub ſpecie tutelæ liberorum ejus, invaſit regnum, necatiſque pueris Aggrammem generavit, inviſum, vilemque popularibus, magis paternæ fortunæ, quam ſuæ memorem. Qu. Curtius.

Agiadæ, Hyſychius Ἀγιάδαι τίνες ἐν Λακεδαιμονίᾳ, καὶ οἱ βασιλεῖς δὲ ἔτυο καλεῖνται ἀπὸ Ἄγιδος.

Agialia, olim Apia, ab Api 4. Sicyoniorum rege nuncupata, nunc Peloponneſus. Eadem *Ægialea* dicta eſt.

Agias, hiſtoricus, res Argolicas memoriæ mandavit. Athen. lib. 3.

Agidos, Cypri urbs, nunc *Burgum templi*, inter Lapatham & Aphrodiſium.

Agigæus, Heſych. Ἀγιγαῖος, Ἄρχαλος καλεῖται παρὰ Λάκωσιν ὁ Ἀμύκλαντος υἱός.

Agila, Hiſpaniæ rex, regn. annos quinque.

Agilaus, tertius Corinthiorum rex, regn. an. 36.

Agilis, vir, quem poetæ cum Tirynthiâ pube in bello Thebano fuiſſe commemorant.

Agileus, unus ex Ephoris, qui graviter vulneratus à ſociis Cleomenis, ſolus evaſit. Plut. in Cleomene.

Aginnum, vide *Agennum*.

Agis, Lacedæmoniorum rex, cum Athenienſibus cruentiſſima bella geſſit. Illorum provinciam igne ferroque vaſtavit. Græcas civitates libertati reſtituit. A ſuis civibus occiſus eſt in carcere, quòd juxta Lycurgi leges bona publicare vellet. Plut. Item alius, quem Lacedæmonii ſuſpenderunt. Tertius, Pæonum rex, quem Philippus Alexandri M. pater in ſuam poteſtatem coëgit. Quartus, poeta Argivus, peſſimorum carminum, poſt Chœrilum conditor, cœlum Alexandro aperiebat, Herculemque & Liberum patrem, & cum Polluce Caſtorem novi numini ceſſuros eſſe jactabat Curt. lib. 8.

Agiſymba, reg. Africæ ampliſſima in Auſt. ultra Æquatorem extenſa, plures regiones ſub ſe continens. Ptol. Hodiè *Zanguebar*. *Zangue* a. idem ſonat quod *niger* Latinis; a nigris n. totus hic tractus colitur, Jo. Barroſo, & Garcia ab Horto authoribus. *Zenzibat* M. Paulo Veneto, quam non ſine maximo errore inſulam credit, deſcribitque ab inf. Madagaſcar verſus merid. eamque in circuitu habere duo millia milliariorum addit. Ortelius. *Melocam* neſcio quâ authoritate vocat Hieronymus Girava.

Agla, Hiſpaniæ opidum. Plinius lib. 3. cap. 1.

Aglaia, una Gratiarum, alio nomine Paſiphaë dicta. Græcè Ἀγλαΐη *lætitiam* ſonat, læti n. in dandis beneficiis eſſe debemus.

Aglais, Megaclis filia, mirâ guloſitate & voracitate mulier, ut quæ carnium libras decem, panis chœnicas quatuor, & vini congium, ſive ſextarios ſex, unicâ cœnâ abſumeret. Cæl. Rhod. 15. 19.

Aglaon, Heſych. Ἄγλαον ὄδωρ, ἢ ἐν Αὐλίδι πηγή.

Aglaonice, Hegemonis filia, aſtrologiæ perita, & eclipſes Lunæ, quando futuræ eſſent, prævidens, illamque ſe cœlo deducere jactitans; quæ ob id poſteà in magnas calamitates incidit, adeo ut in proverb. abierit, τὴν Σελήνην καταπεπῶ *Lunam detrahit*, ut refert Apoll. lib. 4. quo utimur quotics aliquis ſuâ jactantiâ in calamitatem incidit.

Aglaope, una Sirenum, & *Aglaophena* alia. Vide *Sirenuſſæ*.

Aglaopes, Æſculapius Lacedæmoniis. Heſychius. Ἀγλαόπης ὁ Ἀσκλήπιος. Λάκωνες.

Aglaophon, pictor nobiliſſimus, cujus meminit Plin. 35. 9. Cic. 3. de Orat. Athen. lib. 10. Æl. de Animalibus. 17. 47.

Aglaoſthenes, qui corrupte in libris nonnullis eſt *Agloſthenes*, imò & *Ædoſthenes* vocatur, hiſtoriam rerum Naxicarum conſignavit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 318.

Aglauros, filia Erechthei regis Athenarum antiquiſſimi, à Mercurio in ſaxum mutata, de quâ Ovid. Met. 2. Heſychius. Ἄγλαυρος, Θυγάτηρ Κέκροπος τοῦ (lege παρὰ) δὲ Ἀττικοῖς ἡ ὁμώνυμος κατ᾽ αὐτῆς, ἣν δὲ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς.

Aglaus, Pſophidius, Arcadum pauperrimus, ab Apolline felicior Gyge judicatus, quòd agelli ſui limites nunquam egreſſus eſſet, parvuli ruris fructibus contentus. Plin. 7. 46. Val. Max. 7. 11.

Agna, Mauritaniæ Tingitanæ flu. Ptol.

Agneda, Scotiæ metropolis, vulgò *Edinburgh*. ad Fortheam flu. *Alata Caſtra* Ptolemæo, *Caſtra Exploratorum* Antonino, & *Caſtra Puellarum* poſterioribus.

Agni cornu, promuntorium prope Bolbiticum Nili oſtium. Strabo lib. 17. Heſych. Ἀγνῶ κέρας, ἡ Κιλίσσης πρότερον, οἱ δὲ ἀκρωτήριον αὐτῆς, τινὲς δὲ τῆς Αἰγύπτου.

Agnices, vel *Agnicis*, flu. in Tigridem influens. Plin. 6. 27.

Agnita, vel *Agnitas*, Æſculapii cognomen apud Spartanos, apud quos ejus dei ſimulachrum ex *agno*, quæ planta eſt, erat exſculptum. Cæl. Rhod. 18. 5.

Agno, ſeu *Hagno*, una ex nymphis quæ Jovem educarunt, à quâ & in Lycæo fons appellatur, cujus ea olim fuit vis, ut re divinâ ibi à Lycæi Jovis ſacerdote curioſius peractâ, & ſuſis precibus, quernoque ramo aquâ leviter commotâ mox denſior ſurgeret vapor nebulæ aſſimilis, qui non multo poſt

nubes effectus, largos imbres demittebat. Pauſ. in Arcad. & inde Rhod. 13. 17.

Agnodice, virgo medicinam diſcere cupiens, abſciſſâ comâ, habitu virili ſumpto, ſe Hierophilo cuidam tradidit in diſciplinam, à quo probè edocta parturientium mulierum morbis medebatur, quas ſexus ſui clam certas faciebat. Tandem à medicis dolentibus, ſe ad fœminas non amplius admiſſos, in judicium pertracta, quod dicerent hunc eſſe illarum corruptorem, coram Areopagitis tunicâ allevatâ, ſe fœminam eſſe oſtendit. Tunc Athenienſes legem emendantes, artem medicam diſcere mulieribus ingenuis permiſerunt. Hyginus.

Agnoitæ, hæretici, ab *ignorantiâ* ſic dicti, quòd noviſſimam horam Chriſto ignotam eſſe arbitrarentur. Cæl. Rhod. 1. 14.

Agnon, Niciæ fil. Samio bello, quando à Pericle inſula devicta eſt, dux fuit. Bello Peloponneſiaco contra Potidæam cum validis copiis profectus, morbi vi inde, irrito incœpto, abſcedere coactus eſt. Hic Amphipolin condidit. Sed cum poſtea in bello ad Braſidam Amphipolitani defeciſſent, illi, quoniam ad urbem ipſorum victor in acie ceciderat, coloniam ceu conditori adſcripſerunt, dejectiſque Agnonis monumentis ad Braſidam honorem tranſtulerunt. Thucydides.

Agnon, authoris nomen. Quintil. 2. 16.

Agnon, Teius, Alex. M. præfectus. Plin. 33. 3.

Agnonia, opidum Thraciæ juxta Amphipolim. Steph.

Agnos, vel *Agnus*, pars Demetriadis tribûs in Atticâ.

Agnos, Æolidis tribus gens. Heſychius. Ἀγνὰς, τῆς Αἰολίδος φυλῆς δῆμος. Lego τῆς Αἰολίδος. nulla enim fuit Αἰολὶς φυλή. Tum legendum eſt Ἄγνυς, ut pridem emendavit Meurſius. De Pop. Att. p. 2.

Agnotes, pop. Celticæ juxta Oceanum. Steph.

Agoce, Æthiopiæ ſub Ægypto urbs. Plin. 6. 29.

Agon, locus eſt certaminis Romæ, qui Circus Flaminius dicebatur; ponitur pro ipſo certamine. Eſt quoque nomen proprium apud Plutarchum. Item Æthiopiæ fluvius. Dicitur a. *Agon* ab α privativâ & γωνία angulus, quod in loco non anguloſo, ſed rotundo *Agon* haberi ſoleat. *Ride ſi ſapias*, Lector.

Agon Nemeacus, primùm ab Argivis actus poſt eum qui ſub Archemoro fuit. Olymp. 53. Nemea a. celebrabantur poſt Tlepolemia, quæ agebantur die 24 menſis Gorpiæi.

Agon Gymnicus, quem Panathenæon vocant, Athenis actus.

Agon Androgei, quem ſtatuerat Minos, præmium pueros Atticos largiens. Cæterùm Taurus (vir crudelis, & Minoi à conſiliis) in agone fortiſſimus, univerſos in contentione ſuperavit. Tandem v. factum eſt, ut à Theſeo in palæſtrâ vinceretur, ob quod Athenienſes pueri tributariâ pœnâ liberati ſunt. Plut.

Agon Olympius, ab Hercule inſtitutus, à quo uſque ad primam Olympiadem ſupputantur anni 430. Euſeb.

Agonales ludi Servio, quos Auguſtus Actiacis litoribus, devicto Antonio, ſtatuit, ad quod reſpexit. Virg. 3. Æn.

Actiaque Iliacis celebramus litora ludis.

Agonalia, feſta erant apud Romanos, in honorem Jani quotannis celebrari ſolita, ut eſt apud Ovid. Faſt. 1. Aut certè in honorem *Agonii* Dei, ut Feſtus tradit, qui rebus agendis præeſſe putabatur. Eo die rex ſacrorum arietem immolavit, ut tradit Varro lib. 5. Nominis multiplex reperitur notio; aut enim ex ritu ſacrorum, in quibus miniſter tenens ſtrictum gladium ad jugulandum arietem, rogabat *Agon'?* Quam opinionem ſequitur Ovid. his verſibus.

Nominis eſſe poteſt ſuccinctus cauſa magiſter,
Hoſtia cælitibus, quo feriente, cadit.
Qui calido ſtrictos tincturus ſanguine cultros,
Semper Agatne? *rogat; nec niſi juſſus agit.*

Alii ad *Agonem* montem, in quo illa ſacra fieri ſolebant, qui poſtea Quirinalis dictus eſt, referunt. Alii à certamine Curuli dictum putant, quod hiſce feriis antiquitus ſoleret celebrari. Nam Græci certamina & ludos ἀγῶνας appellabant. Hujus ſententiæ fuiſſe videtur Ovidius in his.

Fas etiam fieri ſolitis ætate priorum
Nomina de ludis Græca tuliſſe diem.
Et prius antiquus dicebat Agonia *ſermo*
Veraque judicio eſt ultima cauſa meo.

Inde Ἀγώνιοι θεοὶ, οἱ τῶν ἀγώνων προεστῶτες. Heſychius & Ἀγὼν χαλκεῖος, τὰ εἰ Ἄργει Ἑκαλόμβοια. Idem.

Agonax, Zoroaſtris præceptor in arte Magicâ. Quem Plin. lib. 30. cap. 1. *Azonacem* vocat.

Agonenſis porta, quæ & Collina, & Quirinalis. Hodiè *Porta Salari.*

Agones, qui percutiebant victimam apud Romanos, quòd ex more priuſquam ferirent, populum rogabant *Agon'?* i.e. *Agone?*

Agones, pop. Inſubriæ, quorum reg. *La Val di Gogna* hodie dicitur, teſte Gaudentio Merulâ, in agro Ticinenſi. Sed Polybius eos inter Apenninum mont. & Padum deſcribit, ac poſt eos Boios, deinde Senones recenſet. Ex quo Merula & Leander (qui eos inter Ferrariam & Ravennam deſcribunt) errare deprehenduntur, niſi hi populi mutatâ ſede in ea loca migrarunt.

Agonia, flu. Inſubrum per Laumellinam reg. agri Ticinenſis in Padum fluens. Vulgo *la Gogna.*

Agonis, liberta Veneris Erycinæ. Cic. Ver. 1.

Agonides, Phocionis accuſator, ipſemet capite damnatus. Plut.

Agonius, Deus rebus agendis præſidens, ejuſque feſta *Agonalia* dicebantur; quamvis aliqui ejus ſacrificia ſic dicta velint, quòd in montibus fiebant quos *Agonales* vocabant. Inde *Agonius* dies, quo Agoniam hoſtiam immolare ſolebant. Ovid. 1. Faſt.

Nomen Agonalem credit habere diem.

Agonotheta, Agonum moderator, præſes ac judex.

Agonus, Ἄγων, πόλαμὸς ἀπὸ τῆν Αἰθιοπίαν. Heſychius.

Agora, opidum in Cherſoneſo. Steph. hodie *Malgara.*

Agoracritus, Parius ſtatuarius, Phidiæ diſcipulus. Plin. 36. 5. Hic creditur Veneris Rhamnuſiæ ſignum effinxiſſe. Nam cum de faciendâ Venere cum Alcamene diſcipulo contenderet, ſuffragio imperiti populi, non arte ſuperatus, uſque adeo rei indignitate commotus eſt, ut ſignum illud Nemeſin appellaverit, câque lege vendiderit, ne Athenis eſſet. Id ponebatur in Rhamnunte pago Atticæ, quod M. Varro omnibus ſignis prætuliſſe dicitur.

Agoranomi, apud Athenienſes quinque in Piræeo, & totidem in urbe erant magiſtratus, qui in foro venalia inſpectabant, & curabant, ut ibi omnia modeſtè agerentur, ac ne vendentes aut ementes mendacium dicerent.

Agorea, vel *Agoræa*, Minerva, i.e. *forenſis*, à Lacedæmoniis culta. Pauſan. & Cæl. Rhod. 18. 5.

Agoreus, Mercurius dictus, quòd ejus ſtatua in medio foro poneretur. Jupiter item ſic dictus eâdem de cauſâ.

Agra, locus Bœotiæ, ex quo Iliſſus flu. oritur, & ubi Diana venata eſſe fertur, unde *Agræa* dicta. Item Suſianæ urbs Ptolemæo, & Arcadiæ Plinio 4. 6. ubi legitur pl. num. *Agræ*. Item reg. Leanitarum in Arabiâ. Plin. 6. 28. Incolæ *Agræi*. Steph. *Agrees* dicuntur Dionyſio, uti videre eſt in his.

Ἀλλ' ἤτοι πρῶτοι μὲν ὑπὲρ κλισίν Λιβάνοιο
Ἀφνειοὶ ναίουσιν ἐπωνυμίην Ναβαλαῖοι.
Ἄγχι δὲ Χαβλάσιοί τε καὶ Ἀγγίτες, οἳς ἔθι γαῖα
Κατερμὶς ἐννάιει, κατιναντία Πιερίδος αἴης.

Agradarus, rex Perſarum, poſteâ Cyrus dictus à Cyro Perſidis fluvio. Strab. lib. 15.

Agragas, vel *Acragas*, Siciliæ flu. circa Agrigentum urb. à quâ nomen accepit. *Draco* hodiè Fazello & Aretio. Item mons Siciliæ non longè à Gelâ, muro quondam cinctus, habens in ſummitate op. ejuſdem nominis, alio nomine *Agrigentum*; unde Empedocles Philoſophus, & Phalaris Tyrannus originem duxerunt. *Maro* à Nigro hodiè nominatur, ab Anonymo quodam *Gergenti.* Quatuor præterea hujus nominis urbes commemorat Stephanus, quarum primam in Thraciâ locat, ſecundam in Euboeâ, tertiam in Cypro, quartam in Ætoliâ. Nobis impræſentiarum de Agrigento Sicilienſi agendum. Ubi veteres optimos equos alere, & exinde in Græciam ad Agones tranſmittere conſueverant. Virg. Æn. 3.

Arduus inde Agragas oſtendit maxima longè
Mœnia, magnanimûm quondam generator equorum.

Græci optimè Ἀκραγας legunt. Poſt Himeræ ortum (inquit Bochartus) ſtatim ſe offert Agrigentum, urbs olim celeberrima, quæque ſecundum Syracuſas, Siciliæ fuit ampliſſima.

ſima. In quâ, ſi Laertio credimus, lib. 8. Μυριάδις κατοίκων ὀγδοήκοντα. hoc eſt, *habitabant hominum octingenta millia. Octingenta* inquam, non *Octoginta*, ut perperam habet Cluverius. Sed cum res planè ſuperet fidem, adeoque ſit falſiſſima, aio mendum eſſe in numeris, qui cum per literas numerales compendioſè ſcriberentur, facile potuerunt π & κ. permutari: quâ ratione factum, ut pro viginti myriadibus, octingenta ſcriberentur. Neq; enim habuiſſe Agrigentum ſupra 20 myriades, h.e. 200 incolarum millia, his verbis docet Diodorus Siculus. lib. 13. pag. 376. Ἀκραγαντῖνοι μὲν ὄντων πλείους τῶν δικαιομυρίων, σὺν δὲ τοῖς καλουμένοις ξένοις ὑπὲρ ἑπτὰ τῶν ἑκατὸν μυριάδων. Agrigentum a. annis poſt Gelam conditam centum & octo, i.e. 600 annis circiter ante Chriſtum, Gelenſes condiderunt, ἀπὸ τῆ Ἀκράντος πόλεμῆ ὀνομάσαντες, Thucydidis verba ſunt, lib. 6. Neque aliter Stephanus, & Pindari Scholiaſtes. Unde a. fluvius hic derivetur, jam diſquirendum. Quod ut intelligatur, notandum eſt, Agrigenti duas fuiſſe partes, quarum una Græcis Ἄκρα, ſive *arx* appellabatur, & à Polybio, lib. 8. ſic deſcribitur. Ἡ δ' ἄκρα τῆς πόλεως ὑπέρκειται καὶ αὐτὰς ἀπειλὰς ἀνάλωλε, κ) μὴν τὴν ἔξωθεν ὑπεφάνειαν ἀπεργάσατο φάραγγι περιεχομένη, κ) δὲ τὴν ἐντὸς μίαν ἔχουσα περίοδον ἐν τῆς πόλεως. Hanc *Acram* ipſâ Agrigento volunt eſſe multo vetuſtiorem. Itaque antiqua hæc *Acra*, quæcunque tandem fuerit, Punicè]]D *Crac* dicebatur, & articulo præfixo *Haccrac*, i. e. ἡ ἄκρα, & proximus flu. *Nahar haccrac*, fluvius Acræ, ſeu Arcis. long. 37. 38. lat. 36. 10.

Agrani, op. Babylonicæ reg. Plin. 6. 26.

Agraria Lex, quæ ferebatur de agris populo dividendis. Livius. Vide Cic. pro *Lege Agrariâ*.

Agraulos, filia Cecropis (forſan *Aglauros*) & Minervæ cognomen. Harpocration.

Agraule, tribus quædam Athenis. Steph. & Plut. in Alcib.

Agre, opidum Lydiæ. Steph.

Agreſphon, τὸ ὁμώνυμον, h. e. de ejuſdem nominis viris illuſtribus ſcripſit, teſte Suidâ in Ἀπολλώνιος.

Agriæ, pop. Pæoniæ, inter Æmum & Rhodopen. Steph.

Agricola, ſocer Cornelii Taciti, cujus vitam Tacitus ipſe conſcripſit. Item Coſ. Rom. Clementini collega. Item alius, Euſtathii collega, quorum ætate Conſtantius Imp. obiit. Caiſiodor.

Agrii, populi quidam, qui & Cynomolgi. Strab. lib. 16.

Agrii, Titanes ſic dicti. Heſych. Ἄγριοι θεοί, οἱ Τιτᾶνες. Idem Ἄγριοι λιμένες, τόπος ἐν Ἑρμιόνι. Fortè leg. ἐν Ἐρμιόνῃ, vel Ἁρμιονία.

Agrimeliſſa, Heſychius Ἀγριμέλισσα, Ἡμίσεις ἔτους ἐκαλεῖτο. Forte leg. *Hegeſippus*, vel *Hegeſianax*.

Agriodos, ab Ovid. inter canes Actæonis numeratur, & ab *agreſti*, ſeu *feroci dente* nomen habet. Ovid. Met. 3.

Labros, & Agriodos, & acutæ vocis Hylactor.

Agrionia, feſta erant apud Bœotios, quæ in honorem Bacchi quotannis celebrabantur. Varia a. Baccho cognomenta veteres tribuerunt; atque, ut omittam quæ nihil ad inſtitutum præſens faciunt, eorum duo ſunt, benignitatis; Μειλίχιος, i.e. *Mitis*, & Χαειδότης, quod explicat Virgilius cum *lætitiæ datorem* appellat. His adverſantur iſta Crudelitatis, Ἀγριώνιος, & Ὠμηστὴς; eaque Plutarchus inter ſe componit in Antonio. Nam cùm Antonius vellet ſe Liberum Patrem dici, habitu quoque & comitatu Liberi veniret Athenas, Πάλαι, inquit, ἦν πλέα Διόνυσον αὐτὸν ἀναπαλαμένων, Χαειδότην, κ) Μειλίχιον· ἦν γὰρ ἀμέλει ἐνίοις τοιοῦτος, τοῖς δὲ πολλοῖς Ὠμηστὴς κ) Ἀγριώνιος. *Civitas erat plena Bacchum ipſum reclamantium, Lætitiæ datorem, & Mitem; taliſque forte nonnullis erat, pluribus autem Crudelis, & Ferus.* Idque omnino geminum eſt dicterio Romanorum, in Antonii collegam Cæſ. Auguſtum, Apollinis ornatu ſe jactantem; *Cæſarem planè eſſe Apollinem, ſed & Tortorem, quo cognomine is Deus, quâdam in parte urbis colebatur.* Suetonius, cap. 70. Baccho igitur *Agrionio* dicatum eſt feſtum *Agrionitorum*. De quibus nihil habeo quod in medium proferam, præter duos Plutarchi locos: quorum alter eſt, lib. 8. Symposſ. qu. 1. ubi tradit apud ſuos, in Agrioniis, Bacchum, ceu fugitivum à mulieribus inveſtigari; caſq; facto quærendi fine, dicere, apud Muſas illum occultari. Οὐ φαύλως ἔν γε παρ' ἡμῖν ἐν τοῖς Ἀγριωνίοις τὸν Διόνυσον αἱ γυναῖκες ὡς ὑποδεδρακότα ζητοῦσι. Ἔπειτα παύσασαι, κ) λίγουσιν ὅτι πρὸς τὰς Μούσας καθαπέφευγε, κ) κέκρυφεν παρ' ἐκείναις. Μετ' ὀλίγον δὲ τῷ διώκτῃ τέλος ἔχοντος, ἀνύγμασι, κ) γρίφοις αἰνίττεσθαι προβάλλουσι. *Non itaque ineptè apud nos in Agrioniis mulieres Bacchum quærunt, tanquam fugitivum; deinde finem quærendi faciunt, dicuntque eum ad Muſas confugiſſe, atque apud eas latere occultatum; paulò poſt, finitâ canâ, ſibi invicem ænigmata & griphos proponunt.* Quâ ceremoniâ nihil aliud ſignificari puto, quàm depravatos hominum mores, animoſque ferocià temulentos, ad rationis ſtatum Muſarum commercio revocari. Alter locus eſt in Quæſt. Græcis; ubi refert Minyæ filias furore correptas, eſum humanarum carnium appetiviſſe, Leucippamque miſſâ ſorte, filium Hippaſum præbuiſſe dilaniandum; Quæ cauſa fuit cur Minyæ poſteros ab Agrioniis ſtricto gladio Bacchi ſacerdos arceret. Καὶ γίνεται παρ' ἑαυτὸν ἐν τοῖς Ἀγριωνίοις φυγὴ, κ) δίωξις αὐτῶν ὑπὸ τῆ ἱερέως τῆ Διονύσου ξίφος ἔχοντος. Ἕξεισι δὲ τὸν καταληφθέντα ἀνελεῖν, κ) ἀνεῖλεν ὀ ἡμῶν Ζωίλος ὁ ἱερεύς. *Et quotannis fugantur in Agrioniis à ſacerdote Bacchi ſtricto gladio; licetque deprehenſam interficere: Et quidem necavit ætate noſtrâ Zoilus ſacerdos.*

Agriopas, Ὀλυμπιονίκης hiſtoriam texuit. Plin. 8. 22. Item Cynaræ illius pater, qui tegulas & metalla, forcipem, item marculum, vectem & incudē invenit. Plin. 7. 56.

Agriope, Agenoris uxor Lactantio in 2. Theb. Statii, & Hygino; quæ tamen *Telephaſſa*, ſeu *Telephaeſſa* Apollodoro & Moſcho vocatur. Fuit alia ejuſdem nominis, quam Mimnermus Orphei uxorem fuiſſe vult, quam tamen cæteri omnes Eurydicen vocant.

Agriophagi, pop. Æthiopum occidentem verſus, qui, teſte Solino, ſolùm Pantherarum, & leonum carnibus veſcuntur.

Agrippa, Latinum vocabulum eſt, dictum ab eo quòd ægros, i. e. difficiles partus faciat; vel dicitur ille Agrippa, qui in naſcendo prius emittit pedes. Gellius. 16. 16. Nonius cap. 9. Plin. 7. 8. *In pedes procedere naſcentem contra naturam eſt, quo argumento appellavere Agrippas, ut ægrè partos.* At Claud. Salmaſius, ſummus, ac eruditiſſimus vir, & uſu & origine Græcum eſſe nomen, ἀπὸ τῆ ἀχεῖν κ) ἵππος, Exercitationibus Plinianis oſtendit.

Agrippa, fil. Ariſtobuli, magni Herodis filii, à Tiberio Cæſare conjectus in vincula, ſed à Caio liberatus, rex Judææ factus eſt, regnavitque an. 7. Poſtea Claudius Cæſar regnum ejus confirmavit, omne Herodis imperium & Lyſaniæ adjiciens, tetrarchiam quoque Philippi Bethaniam Trachonitidem &c. Joſeph Ant. 15. 4. Is Jacobum Apoſtolum gladio interfecit, & Petrum in carcerem detruſit. Act. 12. Item Herodes *Agrippa*, ſecundus Galilææorum tetrarcha, Herodis, primi Judæorum regis, fil. qui CHRISTUM illuſum remiſit ad Pilatum. *Agrippæ* Berenices mariti (de quo in Actis Apoſtolorum) meminit Juvenalis Sat. 6.

——— *Deinde adamas notiſſimus, & Berenices*
In digito factus pretioſior: hunc dedit olim
Barbarus inceſtæ, dedit hunc Agrippa ſorori;
Obſervant ubi feſta mero pede ſabbata reges,
Et vetus indulget ſenibus clementia porcis.

Agrippa Menenius, cognomento Lanatus, dux à Romanis electus adverſus Sabinos, de iis triumphavit. Et cùm plebs à patribus ſeceſſiſſet in Aventinum, quod tributum & militiam toleraret, nec revocari poſſet, Agrippa apud eam verba faciens, *Humani artus*, inquit, *cum ventrem otioſum viderent, ab illo diſcordarunt, & ſuum illi miniſterium negaverunt. Cum a. eo pacto & ipſi quoque deficerent, intellexerunt ventrem cibos acceptos per omnia membra dividere, & ſic cum eo in gratiam redierunt: Sic Senatus & Populus, quaſi unum corpus, diſcordiâ pereunt, concordiâ valent.* Livius.

Agrippa, Sylvius, Tiberini Sylvii fil. duodecimus Latinorum rex, ſummerſo patri in regno ſucceſſit, & cum an. 4. regnaſſet, moriens Romulum Sylvium reliquit hæredem.

Agrippa, Vipſanius. Vide *Vipſanius*.

Agrippa, Auguſti gener, navali victoriâ contra Sextum Pompeium inſignis. Virgil. Æn. 8.

Parte aliâ ventis, & Diis Agrippa ſecundis
Arduus. Hor. lib. 1. Od. 6.
Scribēris Vario fortis & hoſtium
Victor Mæonio carminis alite,
Quam rem cunque ferox navibus aut equis

Miles te duce geſſerit.
Nos Agrippa neque hæc dicere, &c.

Agrippa, cognomento Caſtoris, vir apprime doctus, contra 24 Baſilidis hæretici volumina, quæ contra Evangelia ille ſcripſerat, acerrimè diſſeruit. Hieronymus.

Agrippa, Furius Medullinus, ac Titus Quin. Capitolinus Barbatus Conſules, Romani; Æquos, Volſcoſque vicerunt.

Agrippa, Philoſophus Scepticus. Laert. lib. 9.

Agrippa, Furius Philo, Tribunus militum.

Agrippenſes, Bithyniæ pop. Plin. 5. 32.

Agrippina, M. Agrippæ filia, neptis Auguſti, & uxor Germanici, quem etiam in Syriam comitata eſt: ubi quum ille, miſſo à Cn. Piſone veneno, interiiſſet, cineres ejus in Italiam reportavit & Juliæ familiæ monumento intulit, Piſonemque judicio perſequuta ad ſpontaneam necem adegit. Poſtremò apud Tiberium Cæſarem nullo ſuo merito in invidiam adducta, inediâ ſibi mortem conſcivit. Item Julia *Agrippina*, Germanici, & ſuperioris Agrippinæ filia fuit, quæ primùm C. Domitio Ænobarbo nupſit, cui Neronem peperit, mortuoque Domitio, novo quodam exemplo tum Claudio Cæſare patruo ſuo ſecundas nuptias contraxit: quem, ut Neroni filio ſuo expeditam ad Imperium viam ſterneret, venenato boleto ſuſtulit. Tandem infinitis nobiliſſimorum virorum cædibus graſſata, immiſſis Neronis juſſu percuſſoribus, multis vulneribus confoſſa eſt, illud identidem clamans, *Feri ventrem, qui monſtrum tam ferum tulit.* Utriuſque vitam vide latius apud Tacitum.

Agrippina, ſive potius *Agrippinenſis* Colonia, urbs eſt celeberrima ad Rhenum flu. Vbiorum metropolis, nomen habens ab *Agrippinâ* Neronis matre, quæ, ut patriam (ibi n. nata erat) ſplendidiorem redderet, ſociiſque etiam nationibus potentiam ſuam oſtentaret, Veteranorum coloniam eo deduci imperavit. Vide Tac. An. 12.

Agriſa, op. Carmaniæ. Steph.

Agriſius, 14. Argivorum rex, regn. an 13.

Agrius, Parthaonis, Martis filii, filius; Therſitis pater; cujus nihil præter nudum nomen ad nos pervenit. Boccatius. Item frater Oenei Diomedis avi. Hom. Il. ξ.

Πορθεῖ γὰρ τρῆς παῖδὶ ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ὦκυον δ' ἐν Πλευρῶνι, καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Ἄγριος ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεὺς
Πατρὸς ἐμεῖο πατήρ. ——

Fuit & *Agrius* Vlyſſis ex Circe fil. cum Latino fratre. Heſ. in Theog.

Agrœtas, rerum Scythicarum ſcriptor, cujus meminit Apollonii Scholiaſtes in lib. 2. Idem in 3. rerum Libycarum citatur ab eodem in lib. 4. Meminit ejuſdem Stephanus in Ἀμαζὼν.

Agroira, vide *Attalia* apud Stephanum.

Agrolas, unà cum Hyberbio ad arcis Athenienſis radices domicilia habuerunt, omnemque ambitum murorum arcis fecerunt, præter eam particulam, quam Cimon Miltiadæ filius conſtruxit Pauſ. in Att.

Agron, primus qui inter Heraclidas Sardis regnavit. Herodot. lib. 1. Item rex Illyriorum, qui cum Ætolos ſuperbiſſimos populos bello ſuperaſſet, tantâ ſeſe præ gaudio vini copiâ obruit, ut pleuritide correptus ſubito extinctus fuerit. Polyb. Item medicus inſignis, qui accenſis in proximo ignibus, Athenienſibus magnâ vi peſtilentiæ graviter infeſtatis, ſalutarem opem tulit. Cæl. Rhod. 24. 22. Item Nini filius, quòd in agris natus eſſet, ſic dictus. Idem 23. 25.

Agroſpi, op. ad Nili ripâ, in Æthiopiâ ſub Ægypto. Plin. 6.

Agroſus, mons, ubi nunc Roma, ad quem Faunus ab Evandro ex Arcadiâ pulſus conceſſit, quem ipſe poſtmodum Palatinum appellavit.

Agrotera, Dianæ cognomen. Cæl. Rhod.

Agryle, vel *Agraule*, pars tribus Erechtheidis Athenis, & op. in Sardiniâ Athenienſium colonia. Steph.

Agubeni, Arabiæ Deſertæ gens. Ptol.

Aguntum, opidum Siciliæ. Ptol. Norici item opidum vulgo *Inneken.* long. 33. 52. lat. 46. 37.

Agyieus, ſive ut Macrobius, & rectius *Agyeus*. Apollo ab Athenienſibus dictus, quòd ei in viis publicis ſuæ urbis ex reſponſo ſtatutis altaribus ſacrificarent. Ἀγυιὰς enim illi *vias* dicunt, quæ ſunt contra pomœria. Horatius.

Dauniæ defende decus Camœnæ
—— —— *Levis Agyeu.*

Agylla, Tuſciæ civitas, à conditore appellata. Servius. Vide *Care.* Virg. Æn. 8.

Haud procul hinc ſaxo incolitur fundata vetuſto
Vrbis Agyllinæ ſedes, ubi Lydia quondam
Gens bello præclara jugis inſedit Etruſcis.

Dionyſ. Halicarn. lib. 3. Ἐπὶ τὴν Καιρεατῶν πόλιν ἦλθε τὴν δύναμιν, ἣ πρότερον μὲν Ἀγύλλα ἐκαλεῖτο, Πελασγῶν αὐτὴν κατοικούντων. Strabo lib. 5. Ἀγύλλα ἐλογάζετο τὸ πρότερον ἡ τῶν Καιρεατῶν, ἣ λέγεται Πελασγῶν κτίσμα τῶν ἐκ Θετταλίας ἀφιγμένων. Divitem fuiſſe civitatem innuit Lycophron in Caſſandrâ, ubi Ἀγύλλης memorat πολυρρήνες νάπας, i. e. *pecoroſos Agyllæ ſaltus.* Quin & Liv. lib. 1. *opulentum opidum* expreſſè vocat. Unde Dionyſ. Halic. lib. 3. Εὐδαίμων καὶ πολυάνθρωπος dicitur.

Agylleus, luctator Cleonæus, ſtaturæ prægrandis, nec minor Hercule. Statius Theb. 6.

——— *Levat ardua contra*
Membra Cleonæ Stirpis jactator Agylleus,
Herculeâ non mole minor.

Agyrium, Siciliæ urbs. Priſcis Græcis Ἀγύριον, Ptolemæus v. Ἀγύριον vocat. Stephano Ἀγύρνα dicitur, unde vulgare vocabulum hodiè *Agirone.* Populi *Agyrinenſes* Tullio, *Agyrini* Plinio. In Excerptis Legat. Diodor. Sic. lib. 22. Ἀγυρᾶοι, procul dubio mendoſè pro Ἀγυριναῖοι. Origo hujus op. tam vetuſta eſt, ut Herculis fabulis admiſcuerint priſci mortales. Quâ de re vide Diod. Sic. lib. 4. & 14. & 16. Poſterioribus etiam temporibus celebrem fuiſſe urbem patet ex Cicer. Verrinâ 3. *Agyrinenſis eſt imprimis honeſta Siciliæ civitas, hominum ante hunc Prætorem locupletium, ſummorumque aratorum.* Sed præ omnibus aliis rebus maximè celebrem reddidit ille qui ſub initium operis ſui ita ſcribit. Ἡμεῖς γὰρ ἐξ Ἀγυρίου τὸ γένος ὄντες Σικελίας ὄντες. Docti ſciunt quem velim.

Agyrtes, patrem interfeciſſe dicitur. Ovid. Met. 5.

—— *Et cæſo genitore infamis Agyrtes.*

Item nomen tubicinis apud Statium in Achilleide,

——— *Tecum lituo bonus adſit Agyrtes,*
Occultamque tubam tacitos apportet in uſus.

A H.

Ahala, Serviliorum cognomen. Ita. n. ſcribitur in nummis non *Hala.* Cic. a. in Oratore ſignificare videtur *Ala* ſcribendum eſſe. Manutius.

Ahalab, Lat. *fratres cordis*, ſive *lacteus*, vel *lactans*, aut *adeps.* Nomen urbis. Jud. 1. 31.

Ahara, Lat. *frater redolens*, aut *pratum odoris*, filius Benjamin. Par. 8. qui Gen. 46. *Gera* dicitur.

Ahareel, Lat. *alter exercitus*, ſive *noviſſimus exercitus:* aut *alter dolor*, ſive *noviſſimus dolor:* aut *ovis fratris*, filius Aram. 1 Par. 4.

Aharna, op. Etruriæ. Liv. lib. 10.

Ahaſbai, Lat. *confidens in me*, vel *frater circumdans:* aut ex Ebræo & Syro, *frater ſenectutis*, filius Machati. Sam. 23.

Ahaſias, octavus Iſraelitarum rex, regnare cæpit an. 17. regni Jehoſaphat, regnavitque an. 2.

Ahaſthari, Lat. *curſor*, vel *veredarius*, ſive *feſtinatio turturis, aut exploratoris*, ſive *frater qui explorat:* vel ex Syro & Ebræo *princeps turturis*, vel *princeps explorationis.* Filius Aſher ex Maara. 1 Par. 4.

Ahaſuerus, qui eſt Darius Hyſtaſpis fil. hinnitu equi Rex Perſarum confirmatus, reg. an. 36. Herodotus. Repudiatâ uxore ſuâ Vaſthi, Eſtheram matrimonio ſibi junxit. Eſth. 2.

Ahava, Lat. *eſſentia*, ſive *generatio*, fluvii nomen. 1. Eſd. 8. verſ. 31.

Ahaz, Lat. *apprehendens*, ſive *poſſidens*, aut *videns*, filius Micha. Par. 8. Item alius Neh. 11. 13. Sed leg. *Ahazi.*

Ahenobarbus, cognomen Domitiorum, quod primus tulit Cn. Domitius, & ad ſuos poſteros propagavit. Quidam ſcribunt *Ænobarbus*; ſed in antiquis lapp. ac monumentis ſemper eſt *Ahenobarbus.*

Aher, Lat. *alter*, ſive *poſterior*, aut *noviſſimus.* Nomen viri. 1. Par. 7.

Ahi, Lat. *frater meus*, fil. Somer. 1. Par. 7.

Ahia, Lat. *frater domini*, fil. Siſa, princeps exercitûs Salomonis. 1 Reg. 4. Pater Baaſa. 2 Reg. 9. Fuit & propheta quidam Siloníte. 1 Reg. 12.

Abiam,

Ahiam, Lat. *frater matris*, aut *frater gentis*, fil. Sarar. 2. Sam. 23. qui Par. 1. 11. dicitur fil. *Sachar*.

Ahicam, Lat. *frater resurgens*, vel *frater vindicans*, fil. Saphan. 2. Reg. 22.

Ahiezer, vel *Achiezer* Lat. *frater adjutorii*, vel *fratris adjutorium*, aut *fratris atrium*, fil. Amiſhadai, princeps tribûs Dan. Num. 10. 25.

Ahilud, Lat. *frater natus*, pater Joſaphat illius qui erat à commentariis Davidi. 2 Sam. 8.

Ahiman, Lat. *frater præparatus*, ſive *frater dextræ*, aut *frater meus quid?* Nomen viri. 1. Par. 9. Filius Enach. Joſ. 15.

Ahimaaz, Lat. *frater meus conſiliarius*, Sadoci fil. ſacerdos Magnus, cujus ætate Shemaia & Iddo prophetarunt. Item ſocer Sauli. 1. Sam. 14. Item gener regis Solomonis. 1 Reg. 4.

Ahimelech, Lat. *frater meus rex*, vel *frater regis*, ſive *conſilii*, unus ex filiis Ithamar. 1 Par. 4.

Ahin, Lat. *frater vini*, vel *fratres*, fil. Semidæ. 1 Par. 7.

Ahinadab, Lat. *frater ſpontaneus*, aut *frater voventis*, vel *voti*, ſive *frater principis*, fil. Addo. 1 Reg. 4.

Ahio, Lat. *frater ejus*, fil. Abigabaon. 1 Par. 8, Filius item Jehiel. 1 Par. 9. Filius Abinadab. 2 Sam. 6.

Ahion, Latinè, *intuitus*, *oculus*, vel *fons*, nomen urbis. 1 Reg. 15.

Ahira, Lat. *frater iniquitatis*, ſive *frater ſocii*, aut *paſtoris*, vel *fratrem confringens*, filius Enam, princeps tribus Nephthali. Num. 1. ver. 15.

Ahihud, Lat. *frater unitatis*, vel *acuminis*, aut *ænigmatis*, ſive *gaudii*. Nomen viri. 1 Par. 8.

Ahiud, Lat. *frater laudis*, vel *confeſſionis*, filius Salomi, princeps tribus Aſer. Num. 34.

Ahiſahar, Lat. *frater auroræ*, vel *nigredinis*, filius Balam, filii Jadiel, filii Benjamin. 1 Par. 7.

Ahiſar, Lat. *frater principis*, *directionis*, vel *cantici*, aut *frater inſidians*, Præpoſitus domûs Solomonis. 1 Reg. 4.

Ahoban, Lat. *frater filii*, vel *fratris filius*, ſive *frater intelligentiæ*, aut *frater ædificans*, vel *abſconditus*, fil. Abiſur, filii Semei, filii Onam. 1 Par. 2.

Ahod, Hebraicè *Ohad*. Lat. *laudans*, ſive *confitens*; fil. Simeonis Patriarchæ. Gen. 46.

Ahod, Lat. *laudans*, ſive *confitens*; fil. Balan, filii Jadihel, filii Benjamin. 1 Par. 7.

Ahod, Lat. *unitas*, vel *gaudium*, ſive *ænigma*, vel *acumen*; nomen viri. 1 Par. 8.

Ahoe, Lat. *tribulus*, vel *ſpina*, ſive *fraternitas*, aut *hamus*; fil. Bela filii Benjamin. 1 Par. 8.

Ahohites, Lat. *frater vivus*, aut *tribulus*, vel *ſpina mea*, Zalmonis cognomen. 1 Par. 27.

Ahumai, Lat. *pratum aquarum*, vel *frater aquarum*, fil. Jahath. 1 Par. 4.

A I

Aia, per ℵ Lat. *vultur*, vel *heu*, ſive *ubi eſt?* aut *inſula ejus*, fil. Sebeon, filii Seir Horræi. Gen. 36. Item pater Risphæ Saulis concubinæ. 2 Sam. 3.

Aia, per ע Lat. *acervus*, civitas tribus Ephraim. 1 Par. 7.

Aialon, Lat. *ilex*, vel *quercus*, aut *fortitudo*, ſive *cervus*, nomen civitatis à Roboamo conſtructæ, 2 Par. 8. Item vallis nomen, Joſ. 10. Civitas de tribu Dan data Levitis, Joſ. 21. Civitas refugii. 1 Par. 6. Filius Sellum, filii Sadoc. 1 Par. 6. Fuit & altera civitas in tribu Zebulun. Jud. 12.

Ajath, Lat. *hora*, ſive *coacervatio*, urbs quæ Hebræis vocatur *Hai*, Eſd. 10.

Ajax, nomen unius ex elephantis Antiochi. Plin. 8. 5. Item flu. à Lycophrone ſic dictum, hodie *Pilaca*, teſte Gabriele Barrio; Eſt a. in Magnâ Græciâ per fines Crotoniatarum fluens, & mare apud *Lacinium* promuntorium ſubiens. Sed ſcribendum videtur *Æas*.

Ajax, Telamonis fil. ex Heſione filiâ Laomedontis, fortiſſimus Græcorum poſt Achillem; cum Hectore congreſſus eſt, à quo diſcedente, gladio donatus eſt. Achille poſtea mortuo, cum Ajax ſibi donata arma tanquam legitimus hæres repeteret, quòd ea Ulyſſes ſuâ eloquentiâ à judicibus accepiſſet, præ nimiâ irâ inſaniens, permulta pecora, ac imprimis arietem corpore præſtantem occidit, credens ſe Atridas & Ulyſſem interemiſſe. Verum ad mentis ſanitatem rediens, cum ſe falſum comperiſſet, acri dolore compulſus, gladio, quem Hector ei dederat, in loco deſerto ſe transfodit; cujus cruor in hyacinthum florem, vel, ut aliis placet, in florem ſui nominis tranſmutatus fuit. Quod eleganter Ovid. expreſſit, Mutationum lib. 13. in his.

Dixit: & in pectus, tum denique vulnera paſſum,
Qua patuit ferro, letalem condidit enſem:
Nec valuere manus infixum educere telum.
Expulit ipſe cruor. Rubefactaque ſanguine tellus
Purpureum viridi genuit de cæſpite florem,
Qui prius Oebalio fuerat de vulnere natus.
Littera communis mediis pueroque viroque
Inſcripta eſt foliis: hæc nominis, illa querelæ.

Flos autem qui dicitur Conſolida regalis oſtendit has litteras AI AI. Becman. Græci fabulantur totum fuiſſe invulnerabilem præterquam in cervice. Dictus eſt a. ἀπὸ τῦ αἰάζειν, h. e. *lamentari*. Vide Soph. in Ajace Flagelliſero. Item *Ajax* Tragædiæ nomen, quam Æſopus non ſæpe agere ſolebat. Cic. 1. Offic. Item alia Tragœdia, quam magno impetu aggreſſus Auguſtus, non ſuccedente ſtylo, abolevit; quærentibuſque amicis, quidnam Ajax ageret? Reſp. Ajacem ſuum in ſpongiam incubuiſſe. Sueton in Auguſto.

Ajax, Oilei fil. rex Locrenſium, velox pedibus, haſtæ vibrandæ peritus; captâ Trojâ, Caſſandram virginem & vatem in templo Palladis vitiavit: Quam ob cauſam domum repetens fulmine à Pallade occiſus eſt. Virg. Æn.

——— Pallaſne exurere claſſem
Argivum, atque ipſos potuit ſubmergere ponto
Unius ob noxam, & furias Ajacis Oilei?
Ipſa Jovis rapidum jaculata è nubibus ignem
Diſjecitque rates, evertitque æquora ventis:
Illum expirantem transfixo pectore flammas
Turbine corripuit, ſcopuloque infixit acuto.

Vides ut hic Ajax pereat fulmine transfixus, & ſcopulo, idque ope Palladis, infixus. Alii v. cenſent illum naufragium evitaſſe; in his Timæus Locrus Hiſt. lib. 2. Μετὰ τὰς Τροίας ἁλωσιν πολλοὶ τῶν Λοκρῶν ἐπὶ τὰς Τροίας ναυηγασίνλων ἀνηρίθμησαν: ὁι δὲ λοιποὶ σὺν Αἰαντι μίλις ἐς Λοκρίδα διεσώθησαν. Sed Virgilius ſuo argumento ſerviens, & Homerum ſecutus, illum naufragio obruit. Adeundus Græcus vates Odyſ. 4. & Seneca in Agamemnone; Sed omnes diſſident. Nam Homerus interitum ejus Neptuno tantum tribuit, Virgilius tantum Palladi, Seneca utrique. Quod a. ſupra, Ajacem pedibus velocem fuiſſe ſcribit hujuſce Dictionarii compilator, Homerum habet authorem, apud quem Ajax hic non ſemel vocatur.

——— Ὀιλῆος ταχὺς υἱὸς.

Unde Horat. lib. 1. Od. 15. *Celerem ſequi Ajacem*. Longè minorem Ajace Telamonio fuiſſe indicat Homerus in his.

Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀιλῆος ταχὺς υἱὸς
Μείων, ὅτι πόσσε γε ὄσσε Τελαμωνίου Αἴαντος,
Ἀλλὰ πολὺ μείων.

Aidoneus, Pluto appellatus, regnavit tempore Lycei regis Argivorum, atque Erechthei regis Athenienſium. Euſeb. Item Moloſſorum rex, qui Theſeum carceri tradidit, eò quòd filiam ſuam Proſerpinam unà cum Pirithoo rapere voluerit, non procul ab Acheronte flu. unde factus eſt fabulæ locus, Theſeum ad inferos deſcendiſſe, & Proſerpinam Ditis uxorem rapere voluiſſe. Plut. in Theſeo. Item flu. circa Trojam. Pauſan.

Aila, urbs quæ & *Elath*, dicitur. 4 Reg. 14.

Ailam, Lat. *occultus*, aut *juvenis*, vel *ſeculum*, filius Seſac. 1 Par. 8.

Ailath, ſive *Ailoth*, Lat. *ilices*, vel *quercus*, aut *cervæ*, vel *fortitudines*, civitas regni Edom ad mare Rubrum, quam Ozias ædificavit. 2 Par. 26. verſ. 2.

Ain, Lat. *oculus*, ſive fons, civitas eſt in termino Judæ verſus Orientem. Num. 34. Quæ deinceps Levitis data fuit. Joſſ. 21. Juxta hanc Saul produxit exercitum contra Philiſthiim. 1 Sam. 29. Hieronymo *Bethennim* dicitur.

Aiullius, Larinas, homo nequam, Cic. pro Cluentio. Editio Gruteriana legit *Avillius*, unde Janus Guilielmus *A. Villius* fecit.

Aius, Deus Romanorum, dictus ab eo quod *aiebat*. Nam olim Romæ audita vox ex silentio noctis clarior humanâ voce, quæ juberet magistratibus nunciari Gallos adventare, & ut providerent, ne Roma à Gallis caperetur. Cic. lib. 2. de Divin. Livio *Locutius* dicitur.

A L.

Alaba, civitas Hisp. citer. Plinio. hodiè *Alava*. populi *Alabenses*. Item insula ante Taprobanam Ptolemæo.

Alabagium, Carmaniæ promuntorium. Ptol.

Alabana, Arabiæ Felicis opidum. Ptol.

Alabanda, civitas Cariæ mediterranea episcopalis sub Archiepiscopo Stauropolitano, inter Amyzonem ad occid. & Stratonicen ad ort. Eius mem. Juvenalis Sat. 3.

Hic Andro, ille Samo, hic Trallibus aut Alabandis
Esquilias, dictumque petunt à Vimine collem.

Item urbs ejusdem reg. num. sing. Stephano. adeo opulenta, ut in proverbium abierit Ἀλάβανδα Καρῶν ἐυτυχέστατη. Nomen habet ab equo, quem *Alam* Cares vocant, & *Banda*, quæ victoriam apud eosdem denotat. Græci *Alabandicos libellos* pro barbaris capiunt, & *Alabandicum opus* pro re ineptâ. long. 57. 40. lat. 39. 15.

Alabandus, Caris fil. à quo *Alabanda* dicta. Item Deus Alabandensium. Cic. De Nat. Deorum lib. 3. *Alabandenses*, inquit, *quidem sanctius Alabandum colunt, à quo est urbs illa condita, quàm quenquam nobilium Deorum, apud quos non inurbanè Stratonicus, ut multa, cum quidam ei molestus, Alabandum Deum esse confirmaret, Herculem negaret; Ergo, inquit, mihi Alabandus, tibi Hercules sit iratus.*

Alabastra, urbs Phrygiæ. Steph. Item Ægypti. Ptol.

Alabastrum, mons Ægypti Plin. Item opidum. Idem.

Alabastrus, flu. Troadis ex Idâ monte oriens. Plin.

Alabona, Hispaniæ urbs circa Cæsaraugustam. Anton.

Alaburium, Syriæ civitas. Steph.

Alabus, Siciliæ flu. Ptolemæus à Pachyno Pelorum versus incedens, Ἀλάβου ποταμοῦ ἐκβολαί. Silio *Alabis* dicitur lib. 13.

Nec non qui potant Hypsumque Alabinque sonoros.

Apud Hesychium legitur Ἀλαβὰς ποταμὸς. An sine mendo alii viderint. Certè non vidit Schrevelius in nuperâ Hesychii editione. Diodoro & Stephano formatur Ἀλαβών. Apud Vibium quoque *Alachis* corruptè pro *Alabis*. *Cantaro* dicitur Fazello. Est etiam opidum. Stephanus. Ἀλαβών, πόλις ἢ ποταμὸς. Inde pop. *Alabonii*. Apud Plutarchum in Timoleonte Ἄβολον pro Ἄλοβον. Porro *Alabum* amnem Hyblæ proximum Bochartus dictum putat ab חלאוה *halava*, i. e. *dulcedine*, voce Arabicâ quidem, sed à verbo חלו deductâ, quod Syris etiam est γλυκάζειν i. e. *dulcescere*, unde & nomen דלי mellis epitheton, Ezech. 3. 3. & alibi passim.

Alachroæ, pop. Africæ juxta Aras Philænorum, qui etiam Lotophagi appellantur. Plin. 5. 4.

Ala Flaviana, quæ & *Flaviana Castra* & *Flavianum*, urbs Pannoniæ sup. ad Danub. in Hungariæ confin. munitissima, Austriæ caput, Academia, & emporium, à Budâ 31. leuc. in occid. Ratisponam versus 57. *Juliobona* Ptolemæo. *Vindobona* Antonino. *Vindomana* lib. Notit. *Wien* Germanis. *Wetzch* Turcis. *Vienna* Italis. long. 39. 10. lat. 48. 22.

Alagonia, urbs libera Laconum. Pausan.

Ala Narisca, urbs Germ. in Bavariâ Transdanubianâ; episc. sub archiep. Moguntino; hodiè *Aichstadt* quasi Quercopolis. long. 31. 51. lat. 48. 50.

Ala Nova, op. Pannoniæ super. in Austriâ ad Danubium. *Erbensdorff* Simlero.

Ala Flaviæ, vide *Ara Flaviæ*.

Alasa, urbs Siciliæ olim episcop. sub archiep. Syracusano. Vocabulum eius variè apud authores, scriptum reperitur. Nam Phalaridi, Ptolemæo, ac Straboni est Ἄλαισα. Diodoro Ἀλίσα, Antonino *Alesa*, Ciceroni *Halesa*, unde opidani Plinio *Halesini*. Et Inscriptioni Antiquæ sæpius reperitur ὁ Ἄλαισος ποταμός. Qui apud Columellam legitur *Halesus*, lib. 10.

Et quæ Sicanii flores legistis Halesi.

Apud Sil. lib. 14. sic legitur;

Venit ab amne trahens nomen Gela, venit & Hesa.

Verùm cùm nullum usquam reperiatur Siciliæ opidum *Hesa*, credibile est scripsisse Silium.

——— Venit Alesa.

Describitur à Diodoro lib. 14. in colle, 8 stad. à mari dissito. Tamen ad mare portum habuit, de quo Cic. Verrinâ 3. Condita est annis circiter 400 ante Christum, vel, ut nonnullis visum, ab Archonide Herbitensium præfecto, vel, ut alii, à Pœnis. Diodorus ubi supra. Τινὲς δέ φασιν ὑπὸ Καρχηδονίων ἐκτίσθαι τὴν Ἄλεσαν, καθ' ὃν καιρὸν Ἀμίλκας τὰν πρὸς τὸν Διονύσιον εἰρήνην διεπράξατο. Cui sententiæ Alæsini libentius accesserunt, quia cùm Herbita cum Alæsâ magnitudine, & opibus haudquaquam esset conferenda, pudebat illos tam sordidæ originis. Locum n. fuisse Alæsæ inter urbes Siciliæ clarissimas docet Cicero lib. 13. Epist. 32. *In Halesinâ civitate tam lautâ, quam nobili.* Et. Verr. 3. *Siciliæ civitates multæ sunt, Judices, ornatæ, atque honestæ, ex quibus imprimis numerandâ est civitas Halesina. Nullam n. reperietis, aut officiis fideliorem, aut copiâ locupletiorem, aut authoritate graviorem.* An hinc עליסה *Alisa*, vel, quod idem est עליזה *Aliza*, i. e. *exultabunda*, Punicè nominata est? Quo epitheto in Scripturâ insigniuntur urbes, quæ divitiarum nomine gloriantur, & insolescunt. Sic Tyrus, Es. 23. 7. Et Nineve, Zeph. 2. 15. Et Jerusalem, Es. 22. 2. & 23. 7. Ut ut hoc sit, verisimile est עליזה (*aliza*) i. e. *exultabundum* Punico vocabulo dictum esse fontem Alesini agri, de quo Solinus. *In Halesinâ regione fons, alias quietus ac tranquillus cum fletur: Si insonent tibiæ*, exultabundus *ad cantus elevatur, & quasi miretur dulcedinem vocis ultra margines intumescit.* Et Priscianus in versione Dionysii Periegetis.

Hic & Halesinus fons est, mitissimus undis,
Tibia quem extollit, cantu saltare putatur
Musicus, & ripis lætans excurrere plenis.

Hic, inquam fons, Alesini agri ad cantum cum exultatione intumescere creditus, verè ne, aut secus, nil nostrâ refert, cùm à Pœnis appellatus esset עין על זה (*ain Aliza*) *fons exultabundus*; Inde regioni postmodum, & urbi, & amni vicinis inditum nomen. Bochart. Videtor Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. cap. 4.

Alala, Enyo, Dea bellica. Ἀλάλα πολέμου θυγάτηρ. Plut. *De fraterno amore*. Vide Hen. Steph. in Ἀλάλα.

Alalæi, insulæ parvæ plures in sinu Arabico, in quibus testudines reperiuntur. Arr. in Per. mar. Erythræi.

Alalcomenæ, urbs Ithacæ, denominata à Bœotorum *Alalcomenæo*, ut Plut. in Hellen. refert, pag. 537. Edit. Steph. afferens simul causam nominis. Hasce Alalcomenas, inquit, nobilitavit Minervæ templum; unde Poeta, Ἀλαλκομενὶς Ἀθήνη. Nempe Minerva credebatur nata esse Alalcomenis, & ibi erat in summo cultu. Itaque cùm parva esset, & in plano extructa urbs, semper tamen ἀπόξυλος, intacta, & inviolata mansit, quia ob Deæ reverentiam Πάντες ἀπείχοντο πάσης βίας, *Ab omni vi omnes abstinebant.* Ita habetur apud Strabonem. Putat igitur Vir Magnus *Alalcomenis* factum nomen ab אלה אלקומה *Ela Alcuma*, id est, *Dea invicta*, vel *contra quam nemo insurgit*, ut מלך אלקום *Melec Alcum*, id est, *rex invictus*. Prov. 30. 31.

Alalcomenium, op. Bœotiæ, ad lacum Copaidem, inter Haliartum & Coronæam, templo Minervæ clarum. Steph. Stat. Theb. lib. 7.

Ducis Ithomæos, & Alalcomenæa Minervæ
Agmina. ———

Alalia, urbs Corsicæ, Phocæorum colonia. Herodot.

Alalis, Palmyrenæ urbs juxta Euphratem. Ptol.

Alamanes, statuarius Athenienfis, Phidiæ discipulus, cujus opera Athenis plura memorantur. Plin.

Alamani, pop. Germaniæ vicini. Steph. vide *Alemanni*.

Alamata, Palmyrenæ urbs juxta Euphratem. Ptol.

Alamath, vel *Alemeth*, עלמת Lat. *occultatio*, sive *juventus*, aut *fecula*, vel *super mortem*, filius Beor, filii Benjamin. 1 Par. 7. filius item Jare. 1 Par. 8.

Alamus, Albaniæ op. Ptol.

Alana, urbs Æthiopiæ sub Ægypto. Plin. 6. 29.

Alani, pop. Sarmatiæ Europæ haud procul à Mæoticâ palude incolentes, Roxolanis finitimi, qui nunc *Lithuani* dicuntur, ut quidam putant. Meminit eorum Lucianus in Toxari, qui dicit eos cultum & linguam communem habere cum Scythis. Juxta Tanaim flu. & Mæotidem pal. describit eos Josephus, De bello Jud. lib. 7. Itemque fere Claudianus lib. 1. in Ruf. *Patriam-*

——— *Patriamque bibens Mæotin Alanus.*

A Dionyſio Ἀλκήσιλις Ἀλανοὶ vocantur, cui concinit Lucanus lib. 8.

Et ſequerer duros æterni martis Alanos?

Equeſtris rei ſtudioſos fuiſſe innuit idem Dionyſius, cùm ait, Πολυίππων φῦλον Ἀλανῶν. Unde Mart. lib. 7.

Nec te Sarmatico tranſit Alanus equo.

Ammianus ſcribit Alanos dici, quos priſci Maſſagetas dixerunt. Jul. Capitolinus eos ponit in parte Daciæ. Ptolemæus v. in ea Scythiæ parte, quæ eſt extra Imaum. Eorum reg. *Alania.*

Alaniticus ſinus, juxta mare Rubrum, qui & *Ælaniticus.*

Alante, urbs Arcadiæ, quam Theopompus in Hiſtoriâ Philippicâ *Alantrum* appellat. Volat.

Alanus, Scythiæ flu. Item mons Sarmatiæ. Steph. Item Gothorum dux, ſub quo Gothi propter intolerabilem Maximi avaritiam, Thraciam, Epirum, & Theſſaliam vaſtarunt, cædibuſque replerunt, Valentem fuderunt, qui in fugâ jaculo vulneratus cecidit, acceptuſque vili tugurio inter fomenta expiravit. Diacon. lib. 11. Hiſt. Trip. 8. 14. *Alanus* Sclavonicâ linguâ *canis* eſt, ut putat Joſ. Scaliger. Sic apud Romanos dictus *Caninus*, & *Caninius.* Camdenus putat noſtrum *Alan* Britannicâ linguâ corruptum eſſe ab *Ælianus*, ſicut *Vitellianus* tranſiit in *Guidalan.*

Alantonis, Hiſp. urbs, 8. m. p. à Pampelona. Anton.

Alapeni, populi Arabiæ Felicis. Ptol.

Alapuntis, Gall. Narbon. urbs. Anton. *Talart* Simlero.

Alaricus, Græce Ἀλάριχος, Claud. de bello Getico.

Rumpe omnes Alarice moras: hoc impiger anno,
Alpibus Italiæ ruptis, penetrabis ad urbem.

Nomen id fuit duobus regibus Gothicis: quorum alter Romam deſtruxit, alter cepit quidem, ſed per fraudem occiſus eſt, An. Dom. 854. *Alaricus* Anglis dictus eſt *Alric*, Normannis *Alberic*, & ſig. *regnum*, ſive *opes*, & *potentiam*, q. d. *All rich*: nam *ric* eſt *regnum*, item *dives*, *potens*, Germanis; *Ricco* Italis, *Rico* Hiſpanis, *Riche* Gallis. *Albericus* igitur ſic dicitur ut *Plutarchus*, *Crates.*

Alarorii, pop. circa Pontum, de quibus Herodotus. Steph.

Alæ, regio quædam Attica, ſaxis Caryſtiis vicina. Euripides.

Alafarna, Coorum gens apud Heſychium.

Alafi, op. Africæ interioris à Corn. Balbo expugnatum.

Alaſtigi, vel *Aloſtigi*, Hiſp. pop. Plin.

Alaſtor, Plutonis equorum unus, quorum nomina ponit Claudianus lib. 1. de Rapt. Proſ.

Orphnæus crudele micans, Æthonque ſagittâ
Ocyor, & Stygii crudelis gloria Nycteus
Armenti, Ditiſque notâ ſignatus Alaſtor.

Item unus ſociorum Sarpedonis ad Trojam ab Ulyſſe occiſi. Ovid. Met. lib. 13.

Quid referam Lycii Sarpedonis agmina ferro
Devaſtata meo? cùm multo ſanguine fudi
Cæranon Iphitiden, & Alaſtoraque Chromiumque.

Item Nelei fil. Neſtoris frater, autore Aſclepiade apud Parrhaſium.

Alaſtores, Dæmones quidam, qui calamitates, peſtes, & famem in terrâ diſſeminant. Vide *Telchines.* *Alaſtoras* apud Plut. *malos Genios* exponit Tho. Morus.

Alata, civitas Arab. Fel. Item alia Arab. Deſertæ. Ptol.

Alata Caſtra, urbs Scotiæ, quæ & *Caſtrum puellarum*, vulgò *Edingburg*, vel *Edenburgh.* vide *Agneda.* Olim *Edinodunum* dicta putatur, teſte Buchanano. Græcè Πτερωτὸν στρατόπεδον. long. 17. 12. lat. 57. 10.

Alatium, op. in Hierapoli, juxta Emeſam, quod & *Elatum* dicitur. Hermol. in Plin. 5. 23.

Alatrium, urbs Hernicorum, quod & *Aletrium*, & *Alatrum* Frontino Lib. de Coloniis, ubi tamen Keuchenius *Alatrium* reponit, vel *Aletrium.* Straboni certè *Aletrium* dicitur. Plautus in Capt. HEG. *Certone?* ERG. Νὴ τὸν Φρυνίωνα. HEG. *Vide ſis.* ERG. Νὴ τὸ Ἀλάτριον. HEG. *Quid tu per barbaricas urbes juras?* Populi *Alatrinates* Livio, & *Aletrinates* Plinio. 3. 5. Vulgò *Alatri.* long. 37. 10. lat. 41. 40.

Alaune, op. Britanniæ. Ptol. vide *Laudunum.* Dicitur etiam *Alauna* Camdeno, vulgò *Allaway*, in Damniorum finibus, inter Galavam 12. & Galacum 19. m. p. Mediolanum verſus, à Clanoventa 30. (Camdeno *Whitlie*, inter Cumbriam & Northumbriam.)

Alauni, Norica gens. Ptol. Alia Sarmatiæ. Idem. Horum reg. *Volhinia*, teſte Lud. Decio, putatur in regno Polonico, inter Poloniam ad occ. Lithuaniam ad ort. & Ruſſiam ad merid. ſita, cujus urbs primaria Luceoria.

Alaunium, Gall. Narbon. urbs. Anton.

Alaunius, flu. inter Iſacam & Triſantonem, per agrum Durotrigum juxta *Chriſt church* fluens. *Avon* Ortelio.

Alaunus, vulgò *Aln*e, ſeu *Northtyne* ex tab. flu. Albionis in Northumbriâ per *Alnewick* in mare fluens.

Alavona, Vaſconum op. in Hiſpan. Ptol. vulgo *Alagon.* long. 20. 00. lat. 42. 35.

Alazia, opidi nomen. Strabo lib. 12. Apud quem ſic Hecatæus. Ἐπὶ δ' Ἀλαζίᾳ πόλει ποταμὸς ὁ Ῥυμος ῥέων ἀπὸ Μυγδόνος πεδίου ὑπὸ λύσεως ἐκ τῆς λίμνης τῆς Δασκυλίτιδος εἰς Ῥυνδακὸν ἐμβάλλει, ὄρεσιν ὁ ἔνιοι νῦν τὸν Ἀλαζίαν λέγ.

Alazon, gens finitima Scythis. Steph. Item flu. ex Caucaſeis montibus in Cyrum amnem defluens, Albaniamque ab Iberiâ dirimens. Val. Flac. Argonaut. lib 6. verſ. 100.

Hiberni qui terga Noæ, gelidumque ſecuri
Eruit, & totâ non audit Amazona ripâ.

Alba Dea, vide *Albunea.*

Alba Sylvius, Latini Sylvii fil. ſextus Latinorum rex, patri ſucceſſit in regno, qui cum an. 39. regnaſſet, filio ſuo Epito moriens imperium reliquit. Ovid. Met 15.

——— *Clarum ſubit Alba Latinum,*
Epitos ex illo eſt. ———

Alba, flu. Hiſp. citer. per Catalauniam in mare apud Blandas delabens, à Barcinone 9. leuc. in Bor. *Tardera*, teſte Floriano.

Alba Auguſta, op. Gall. Narbon. in finibus Vivarenſium, à Vivario urbe ad 6. leuc. in occ. diſtans. *Aubenas*, teſte Jacobo Dalechampio. long. 24. 45. lat. 43. 34.

Alba Helviorum, vel *Helluorum*, urbs Gall. Narbon. in Arvernorum, & Ruthenorum conf. ſub archiep. Bituricenſi, quæ & Albiga poſterioribus dicta eſt, hodiè *Alby.* Vide *Albiga.*

Alba Julia, prius Apulum, hodiè *Weiſſenburg*, & Hungaricè *Gyula feiervar*, urbs Tranſylvaniæ, ac Principis ſedes, col. Daciæ, epiſc. ſub archiep. Colocienſi, inter Claudiopolim, & Cibinium, utrinque 7. leuc. à Coronâ 18. long. 47. 00. lat. 46. 50.

Alba Longa, urbs in Latio, ab Aſcanio Æneæ fil. condita. Tibullus. 2. 5.

Albaque ab Aſcanio condita Longa duce.

Dicta a. *Alba* ab *alba ſue*, ibidè ab Æneâ inventâ. Prop. 4. 1.

Et ſtetit Alba potens alba ſuis omine dicta.

Virgil. Æn. 3.

Cum tibi ſollicito ſecreti ad fluminis undam,
Litorei ingens inventa ſub ilicibus ſus,
Triginta capitum fœtus enixa jacebit,
Alba ſolo recubans, albi circum ubera nati;
Is locus urbis erit, requies ea certa laborum.

Ut augurio vulturis Roma, bovis Thebæ, ſic oſtento ſuis Alba condita. Legendi Liv. lib. 1. & Dionyſius Halicarnaſſenſis. Juvenal. Sat. 12.

——— *Tum gratus Iulo*
Atque novercali ſedes prælata Lavino,
Conſpicitur ſublimis apex: cui candida nomen
Scroſa dedit, lætis Phrygibus mirabile ſumen,
Et nunquam viſis triginta clara mamillis.

Idem Satyr. 6.

Atque eadem ſcroſâ Niobe fœcundior Albâ.

Qu. Ennius in Annalibus.

Olli reſpondit rex Albai Longai

Virgilius. —— *Multâ Longam vi muniet Alban.*

Longa a. vocabatur à *longo tractu.* Liv. lib. 1. *Aſcanius florentem jam, atque opulentam urbem matri, ſeu novercæ reliquit; novam ipſe aliam ſub Albano monte condidit, quæ à ſitu porrectæ in dorſo urbis* Longa Alba *appellata.* Hodiè etiã *Alba* dicitur. *Savello* a. Leandro Alberto vocatur. Dion. Halic. lib. 1. ubi de Albâ Longâ. Σαφηνισμὸς δὲ τοῦτο, inquit, ἀναζητοῦντα παρ' ἑτέρων πόλιν ὁμώνυμον ἐπικλήσεως, τῷ χώματι ἐπικατεγράφη. long. 36. 26. lat. 41. 01.

Alba, civitas Marſorum, ad lacum Fucinum, ubi eam deſcribit Strabo lib. 5. his verbis. Ἄλβα, ἵδρυται ἐφ' ὑψηλῷ πάγῳ, ἔχει δὲ λίμνη Φυκίνη πλησίον. Unde Plin. 3. 12. *Albenſium*

ſium Alba ad Fucinum lacum. Interiacet a. campus, quem lacus interdum inundare ſolet. Sil. Ital lib. 8.

Interiorque per udos
Alba ſedet campos, pomiſque rependet ariſtas.

Appianus in Annibalicis. Μικρὸν δὲ τι πολίχνιον Ῥωμαῖοι τότε ἐκπεπολιορκηκότες ἐν Αἰκανοῖς Ἄλβιον, ὑπὸ τῆς αὐτῶν μητροπόλεως ἐκάλεσαν. Σὺν χρόνῳ δ' ἐπισύροντες, ἢ διαφθείροντες ἢ εἰς γῆν Ἀλβανῶν σύγχεοντες, Ἀλβανίας αὐτῦ καλῦσιν. Ad diſcrimen id factum eſt. Unde Varro de L. L. lib. 7. *Cùm duæ ſint Albæ, ab unâ* (Longâ ſc.) *dicuntur Albani, ab alterâ Albenſes.* Celſus Cittadinus *Alba di Marſa* adhuc vocari tradit. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 767. long. 37. 10. lat. 42. 02.

Alba Pompeia, col. & urbs Liguriæ, ſub archiep. Mediolanenſi ad Tanarum flu. Ejus meminit Plin. 3. 5. in deſcriptione Liguriæ. Ptolemæus item Liguriam deſcribens, Πολιντία, Ἄστα Κολώνια, Ἄλβα Πομπηία. Dio Caſſius lib. 73. Ἦν δὲ ὁ Πεσκεννὶξ Λίγυς ἐξ Ἄλβας Πομπηίας. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 85. long. 29. 58. lat. 43. 35.

Alba Regalis, urbs Pannoniæ ſuper. in Hungariâ Ciſdanubianâ intra paludem, olim regum coronatione, & ſepulturâ celebris. *Stulweiſſenburg* hodiè, ſub Turcis, à Budâ ſuprà 30. m. p. quot à Strigonio in Auſtrum recedit; à Viennâ 30. leuc. in Eurum, Veſprinio urbi epiſc. vicina ad 3. leuc. long. 41. 10. lat. 47. 08.

Alba Virgaonenſis, Plinio, *Alba* & *Virgao*, op. Hiſp. Bæt. *Ariona*, teſte Marm. ex lap. vetuſto.

Alba, op. Germ. apud Nicri flu. ulteriorem ripam: cujus ager adhuc *Alb*, in Sylvâ nigrâ & ducatu Wirtembergenſi nominatur. Item urbs Cretæ. Steph.

Alba, flu. Hiſp. citer. apud Emporias mari exceptus, ex quo *Rio de Ampurias* appellatur. Alter in Gall. Narbon. *Riderens* dictus. Alius in Camp. Gall. Belg. vulgò *Aube*.

Albace, Heracliæ Cariæ locus. Suid. in voce Diogenianus.

Albana, urbs, & empor. Albaniæ ad Caſp. mare, quod ex illâ *Mar di Bachu* nominatur; vulgò n. urbs illa *Bachu* dicitur. Item urbs Arab. Fel. Ptol.

Albania, ſic a populorum colore nominata, regio Aſiæ mari Caſpio ad ortum incumbens, Iberiæ ad occid. & Atropatiæ ad mer. contermina, quam Plinius deſcribit lib. 6. cap. 10. In Albaniâ tradit Iſigonus Nicæenſis quoſdam gigni glaucâ oculorum acie, à pueritiâ ſtatim canos, qui noctu plus quàm interdiu cernant. Plin. 7. 2. Meminit & Gellius lib. 9. cap. 4. Vide Solin. cap. 25. Populi *Albani*, quos Juſtinus lib. 42. dicit ab *Albano* Italiæ monte nomen retinere, quòd inde ſecuti fuerint Herculem, cùm, extincto Geryone, armenta ejus per Italiam duceret.

Albania, Scotia ſic dicta, teſte Hectore Boethio, nunc etiam *Albayn* pars Scotiæ mediter. vocatur.

Albanopolis, urbs Macedoniæ mediter. Albanorum metropolis, à Dyrrhachio ſupra 40. m. p. & à Liſſo 35. in ort. long 46. 00. lat. 41. 06.

Albanum, vulgò *Albano*, Latii villa circa Velitras, ab urbe Româ ad 20. m. p. viâ Appiâ diſtans.

Albanus, mons, & lacus in Italiâ. Mons hodiè vocatur *Monte Albano*, ab urbe Româ 16. m. p. apud Albam urb. Horat. lib. 2. ep. 1.

Dicitet Albano muſas in monte locutas.

Lacus vulgò *Lago di caſtell Gangolfo*. Ejus meminit Propertius lib. 3.

Albanuſque lacus ſocii Nemorenſis ab unda.

Item *Albanus*, mons Pannoniæ ſuper. in Norici & Japygiæ confinio; *Albius* Straboni; *Auff der Alben* teſte Lazio. Item flu. Albaniæ in Aſiâ, in mare Caſpium influens. *Cohan* Moletio & aliis.

Sanctus Albanus, Verolamienſis, martyr in Britanniâ pro Chriſti nomine occiſus, poſtquam charitatis gratiâ confeſſorum perſecutoribus inſectatum (ut ait Gildas) & jam iamq; comprehendendum, domo primùm, ac mutatis dein mutùo veſtibus occuluit, & ſe diſcrimini in fratris veſtimentis libentèr perſequendum dedit. Hic trans Tameſis alveum cum mille viris, ſicco ingrediens pede, ſuſpenſis utrinque undis fluvialibus, carnificem convertit, & unà ſecum pati martyrium fecit.

Albara, Syriæ urbs circa Phœniciam. Guil. Tyrius.

Albas, & *Albe*, flu. Tiberis. Vide *Albula*.

Albatenius, Galeni libros primus in Arabum ſermonem convertit, teſte Jo. Serapione. Idem ſcripſit commentarios in Ariſtotelem.

Albenſium civitas, nunc *Vivario*, in provinciâ Viennenſi *Maurienne* hodiè Cænali.

Albertus, Auſtriæ dux, Rom. Imp. regn. an. 10.

Albertus, ſecundus, dux Auſtriæ, imperavit 35. an. Moravos ac Sarmatas domuit, Bohemos ſubegit, adverſus Turcas exercitum conſcripſit. Egnatius.

Albertus Magnus, profeſſione Auguſtinianus, genere Patavinus, in Academiâ Pariſienſi Encyclopædiam, ac præſertim Theologiæ ſcientiam hauſit, quam in univerſâ poſteà diſſeminavit Italiâ. Alii Germanum faciunt, in Sueviæ agro Lavingenſi, ex Regulis Bolſtadienſibus ortum, & epiſcopum Ratiſbonenſem fuiſſe, ſed ſponte reſignato epiſcopatu, ut ſtudiis vacare commodius poſſet, Coloniæ vixiſſe, ibique an. D. 1280, vitæ 80. obiiſſe. *Albertus* Germanicè ſign. *All bright*, ut *Epiphanius*, *Phædrus*, *Eudoxus*, *Lucilius*, *Illuſtrius*, *Fulgentius*. Nam *Bert*, *& Beort*, eſt *illuſtris*, *clarus*, ut Alfricus, & Rhenanus interpretantur. Et *Bertha* Domina Germana apud Græcos dicta eſt Eudoxia, ut ait Luitprandus. Et qui olim *Ecbert*, *Sebert*, *Ethelbert*, in recentioribus ſcriptis vocantur *Ecbright*, *Sebright*, *Ethelbright*. Camdenus.

Albia, vide *Alba Helvetiorum*, pop. *Albienſes* Sidonio Apollinari.

Albiana, opidum, ſeu potius pagus Corſicæ mediter. *Rocca piana* Caſtaldo.

Albiatum, & *Abiatum*, cognomento Craſſum, vulgo *Abiagraſſo*, op. Inſubriæ amplum in agro Mediolanenſi.

Albici, pop. Aquitaniæ. Sed Cæſar eos in Gall. Narbon. ſupra Maſſiliam deſcribit.

Albidius, vir quidam, qui cùm luxu facultates ſuas prodegiſſet, ac noviſſimè domum, quæ ſola reſtabat, incendio perdidiſſet; Cato ſic in eum jocatus eſt, ut diceret eum proterviam feciſſe, *Quod comeſſe non potuerat, id combuſſiſſe.* Macrob. Sat. 2. 2.

Albiga, urbs Gall. epiſc. Cadurcis finitima. vulgo *Alby*. long. 23. 10. lat. 43. 59.

Albingaunum, urbs Liguriæ litoralis epiſc. ſub archiep. Genuenſi. Apud Melam extrito per incuriam librariorum *n.* legitur *Albigaunum*. Atque eodem modo apud Ptol. Ἀλβιγαυνον. Flavio Vopiſco in vitâ Proculi dicitur pl. num. *Albingauni*. *Patria*, inquit, *Albingauni fuere, poſiti in Alpibus maritimis.* Strabonis tempeſtate haud magni fuiſſe momenti patet ex eo, quòd πόλισμα h. e. *urbeculam* appellet, cum è diverſo Albium Intemelium vocet πόλιν ἰυμεγέθη, *urbem magnam*. Hodiè *Albenga*. long. 29. 30. lat. 43. 00.

Albiana caſtra, pagus Hollandiæ inter Lugdunum & urbeculam *Oudenwater*, quam *Aſphen* incolæ vocant. Malè apud Antoninum legitur *Albamana*.

Albinovanus Pedo, poeta Ovidio æqualis, qui eum *ſidereum* vocat Ponticorum eleg. ult. *Sidereuſque Pedo.* Atque ad eundem eſt ejuſdem elegia decima lib. prædicti. Scripſit de navigatione Germanici, quo ex opere 23 verſus refert M. Annæus Seneca, Suaſor. 1. Etiam epigrammata ſcripſiſſe colligit Voſſius ex Martialis libro 2. ep. 77. At ſupereſt elegia ejus in mortem Druſi ſanè elegantiſſima, & ſidereo poetâ digna. Elegia v. in obitum Mecænatis ei falſò tributa videtur, licet aliter ſentiat Joſ. Scaliger.

Albinovanus Celſus, comes & ſcriba Neronis, ad quem ſcribit Horat. Ep. lib. 1. ep. 8.

Celſo gaudere & bene rem gerere Albinovano.

Albintemelium, *Albintimilium* Tacito, *Vintimilium* Varroni, urbs Liguriæ litoralis. Ptol. quæ Plinio, Straboni, & Antonino *Albium Intemelium* dicitur. Urbs epiſc. eſt ſub archiep. Mediolanenſi, ditionis tamen Genuenſium. Vulgo *Vintimiglia*. Populi *Intemelii* Livio. Vide Cluver. Ital. Ant. pag 65 long. 28. 30. lat. 42. 50.

L. Albinus, plebeius Romanus, fugiens Gallos, ex rhedâ uxorem liberoſque deſcendere juſſit, ut Veſtales, quæ cum ſacris fugitabant, illuc imponeret. Livius.

A. Poſth. Albinus, Conſul cum Lucullo, an. U. C. 602. Res Romanas Græco ſermone ſcripſit. Gellius 3. 10. ubi etiam refert, ut Albinus veniam ſibi imperitiæ petierit, quòd homo Romanus Græcâ oratione uteretur. M. Cato a. propterea

terea eum feſtivè riſerit, quòd maluerit culpam deprecari, quàm culpâ vacare. Idemque legere eſt apud bonorum ſcriptorum Lavernam Macrobium, in procœmio Saturnalium. Narrat quoque id Plut. in Catone, ſed paulò alitèr, ac pro *Albino* vocat *Labienum*. Catonis judicium ſequitur Suidas in Αὖλος Ποστούμιος. Albinum v. defendentem vide Voſſium de Hiſt. Gr. Lib. 1. cap. 20. Quinimò præter hiſtoriam Græcam etiam Annales Latinos hic ſcriptor reliquit, teſte Macrobio, Sat. 2. 16.

Albinus, Imp. Rom. dictus quòd exceptus ſit utero candidiſſimus, contra conſuetudinem puerorum, qui naſcendo ſolent rubere, cùm ſecundinis involuti erumpunt menſtruo fluore perliti; hinc illud Juvenalis.

——— *Modo primos incipientem*
Edere vagitus, & adhuc à matre rubentem.

Cæl. Rhodiginus.

Albinus, Judææ præfectus. Tacit. lib. 13.

Albinus Clodius, Conſul Rom. à Severo apud Lugdunum victus eſt, caputquè ejus Romam miſſum. Herodian. lib. 3. Item alius, Conſul, Maximi collega; Tertius, collega Præſentis; Quartus, Amantii; Quinctus, Theodoſii.

Albinus, vir Prætorius, qui à Romanis ad Syllam, tempore belli Socialis miſſus legatus, ſaxis ac fuſtibus à Syllæ militibus mactatus fuit. Plut. in Syllâ.

Lucii Albini duo inter Oratores referuntur à Cicerone, qui extare amborum orationes ſcribit, ex iiſque, Lucium, ſimplicem & antiquum eſſe; Spurium v. doctum ex diſciplinâ Stoicorum.

Albion, *Alvion* Ptolemæo, quæ & Britannia, inſ. maxima Europæ in Oceano; Galliæ, & Germaniæ adjacens; à Galliâ 30. m. p. in Bor. diſtans. In Britanniam primam (quæ eſt Anglia, vulgò *England*) & Britanniam ſecundum (quæ eſt Scotia, *Scotland* vulgò incolis dicta) duo regna diviſa, inter Cantium prom. ad ort. & Bolerium promuntor. ad occid. ad 400 m. p. lata; Longa v. inter auſtrum & ſeptentrionem ſupra 800. Angliæ regia eſt Londinum; Scotiæ Edinburgum; Tametſi noſtrâ tempeſtate rex Scotus, Anglis regibus deficientibus, utrique dominatur. *Albion* a. quidam Ὀλβιον inſulam dictam putant: alii ab *Albione* Neptuni filio, qui ibi regnavit. Prius *Samothea* dicta eſt à Samothe Gallo, nam Galliæ continenti olim jungebatur Albion. Verſteganus cap. 4.

Albion, & *Bergion*, Gigantes, Neptuni filii, ab Hercule interfecti, qui cum Rhodani oſtia tranſiret, Jovem patrem in auxilium vocavit, qui lapidum imbrem demittens, inimicos ejus interfecit. Diodor. & Pomp. Mela.

Albis, vulgò *Elbe*, Germ. flu. in finibus Sileſiæ oriens, in merid. primùm, deinde in occid. poſtea in ſeptentr. per Bohemiam, Miſniam, & Saxoniam in Oceanum fluit, infra Hamburgum urbem Holſatiæ maximam: Dreſdâ, Torgâ, Vitebergâ, Magdeburgo, Luneburgoque urbibus præclaris eo irrigatis. Lucan. lib. 2.

Fundat ab extremo flavos Aquilone Suevos
Albis, & indomitum Rheni caput.

Dicitur eodem nomine Græcis auctoribus Ἄλβις, Straboni ſc. lib. 7. ac Ptolemæo. Dioni v. lib. 54. eſt Ἄλβιος, ubi tamen corruptus eſt caſus genetivus τῦ Ἄλβιδος pro Ἄλβιν. Nomen habere à numero, indicat Fabricius in Miſnicis, fontium nempe undecim, ſive amnium in eum influentium. *Elve* n. & *Elbe* Germanis *undecim* ſignificat. Bohemis v. apud quos originem ſumit, *Labe* dicitur. Poſterioris ſeculi ſcriptoribus *Albia* dicitur. Porro hic fluvius mediam ſecat Germaniam. Nomen ipſum id indicat. Nam ea vox *Albis medium* ſignificat. Scal. in Hypercritico.

Albiſtrum, op. Brutiorum mediterraneum in Calabriâ citeriori, ad Apennini montis radices, hodiè *Urſomarſo*, teſte Gabriele Barrio.

Albius, mons Japodum (*Byrramerwaldt* incolis) ingens, ex quo Colapis flu. profluit, qui & *Alben* dicitur, ad occid. ubi *Albium* op.

Albius, nomen viri apud Horat. lib. 1. Sat. 4.

Stupet Albius ære.

Et alibi, *Nonne vides Albi ut male vivit filius, utque*
Barrus inops? magnum documentum ne patriam rem
Perdere quis velles.

Item *Albius* cognomen Tibulli. Idem Horat.

Albi noſtrorum ſermonum candide judex,
Quid nunc te dicam facere in regione Pedanâ,
Scribere quod Caſſi Parmenſis opuſcula vincat.

Albocella, Vaccæorum urbs mediter. in Tarracon. reg. Ptol. *Arbocala* Livii puto, & *Arbucale* Stephani.

Albocenſii, Daciæ populi. Ptolemæus.

Albŏinus, Langobardorum rex, Gepidas bello olim infractos extinxit; memorabili poſthac victoriâ apud ſuos elatus, regnavit circiter an. 30. tandemque uxoris dolo necatus eſt. Vide Blond. Dec. 1. lib. 4.

Albonenſes, Illyrici populi. Plin. lib. 3. cap. 21.

Albonus, Ungariæ rex, Petro ob libidinem & ſævitiam pulſo, deſignatus, regnavit annum unum.

Albucilla, mulieris nomen eſt apud Tacit. lib. 5. ſed admodum impudicæ, & multis adulteriis infamis.

Albula, qui & Tiberis, teſte Plinio, ſic ab aquarum *albedine* dictus. Ἀλβέλας Dionyſio Halicarnaſſenſi, & apud Euſt. in Dionyſ. Ἄλβελος. Virg. Æn. 8.

——— *Aſperque immani corpore Tybris,*
A quo poſt Itali fluvium cognomine Tybrim
Diximus, amiſit verum vetus Albula nomen.

Ovid. Faſt. ubi de Hercule.

Venit, & à tanto eſt Albula pota Deo.

Livius. *Pax ita convenerat, ut Hetruſcis Latiniſque fluvius Albula, quem nunc Tiberim vocant, finis eſſet.*

Albula, altera, quæ & *Albulates* Plinio, flu. Piceni in Aprutio, per fines Præguttiorum, inter Aſculum, & Interamnam urbes fluens in mare Hadriaticum. *Liberata* hodiè nomen habet, uti tradunt Blondus, & Leander.

Albula, aqua quædam in agro Tiburtino, quæ (ut Strabo teſtatur) vulneribus medetur. Mart. lib. 1.

Itur ad Herculei gelidas quà Tiburis arces,
Canaque ſulfureis Albula fumat aquis.

Item *Albulæ* pl. num. Idem.

Quod ſiccæ redolet palus lacunæ,
Crudarum nebulæ quod Albularum.

Album, promuntorium Africæ. Plin. Item aliud in Phœniciâ, non procul à Tyro. Idem.

Albumazar, Philoſophus, Medicus, & Aſtrologus inſignis; natione Arabs, educatus tamen in Africâ. Plurima ſcripſit, de quo vide Geſnerum in Bibliothecâ.

Albuna, Dea, quæ in nemore quodam agri Tiburtini colebatur, putaturque eſſe Ino Athamantis uxor, quæ viri furorem metuens, unà cum Melicertâ fil. ſe in mare præcipitavit. Alii Sibyllam Tiburtinam fuiſſe volunt. Iſid. Gloſſ. *Albuna, mater Matuta.* Scribe *Albunea* ex Lactantio (qui eam unam è Sibyllis facit, lib. 1.) Virgilio, & Gloſſis vett. in quibus eſt *Albunea*. Græcis duobus nominibus indigitatur Λευκοθέα, & Βώνη; Latini v. utrumque complexi *Albuneam* dixerunt, uno verbo. Meurſius.

Albunea ſilva, & *Albuneus fons* apud Tybur urbem, & Anienem flu. nunc etiam *Albuna* vulgo dictus. Virg. Æn. 7.

——— *Lucoſque ſub altâ*
Conſulit Albuneâ, nemorum quæ maxima ſacro
Fonte ſonat. ———

Horat. lib. 1. Carm. Od. 7.

Me nec tam patiens Lacedæmon,
Nec tam Lariſſæ percuſſit campus opimæ,
Quam Domus Albuneæ reſonantis,
Et præceps Anio, & Tiburni lucus.

Tibullus *Albunam* vocat. lib. 2. el. 3.

Quodque Albuna ſacras Tiberis per flumina ſortes
Portarit, ſicco perlueritque ſinu.

Alburnus, mons Lucaniæ apud Silarum flu. *Alborna*, teſte Cittadina, & Scipione Mazellâ. Virgil. Geo. 3.

Eſt lucus Silari circum, ilicibuſque virentem
Plurimus Alburnum volitans, cui nomen aſilo
Romanum eſt, œſtron Graii vertere vocantes.

Obſervet lector loci hujus Deum dictum etiam *Alburnum*, ut inde Romanum morem teneat, qui Deos locorum eodem nomine appellabant, quo ipſa loca. Tertullian. lib. adverſus Gentes. *Vetus erat decretum, ne quis Deus ab Imperatore conſecraretur, niſi à Senatu probatus; ut M. Æmylius de Deo ſuo Alburno.* Fuit etiam *Alburnus* nobilis declamator. Seneca. Item nomen piſcis apud Auſonium in Moſellâ.

Quis non & virides, vulgi ſolatia, Tincas,
Norit, & Alburnos prædam puerilibus hamis?

Albus pagus, locus eſt medius inter Berytum & Sidonem, ubi Antonius cum militibus ſuis Cleopatram expectavit. Plut. Locus item ad ſinum Arab. Arrian. in Periplo maris Erythræi.

Albutius Silus, Novarienſis orator, receptus in Pianci oratoris contubernium: jam v. ſenior, ob vitium vomicæ Româ Novariam rediit, convocataque plebe, cauſis propter quas mori deſtinaſſet in concione redditis, abſtinuit cibo. Suetonius.

T. Albutius, vir, cujus M. Varro meminit, dicitque eum Satyras ſcripſiſſe Luciliano ſtylo. Nam & Lucilius eum ut Græca miſcentem verba notat his verbis.

Græcum te, Albuti, quam Romanum atque Sabinum,
Municipem Ponti, Titi, Anni, centurionum,
Præclarorum hominum, ac primorum, ſignifer ûmque,
Maluiſti dici Græcè ergo prætor Athenis,
Id quod maluiſti, te, cum ad me accedi' ſaluto:
Χαῖρε, inquam, Tite: lictores, turma omni' cohorſq;
Χαῖρε, hinc hoſtis Muti Albutius, hinc inimicus.

Albutius, vel *Albucius*, Canidiæ pater, homo inſigniter avarus & ſordidus: Quando ad obſonia comparanda ſervos ſuos mittebat, mortem eis minitabatur, ni pro ejus voluntate comparaſſent. Alii a. ſcribunt, cùm ille convivaretur, ſervis officia diſtribuiſſe, & antequam aliquis peccaſſet, eos cecidiſſe, dicentem, vereri ſe, ne cum peccaſſent, cædere illi poſtea non vacaret. Horat. Sat. 2. lib. 2.

——— *Hic neque ſervis*
Albuci ſenis exemplo, dum munia didit,
Sævus erit. ———

Alcæus, poeta Lyricus, floruit Olymp. 44. an. 2. ut Euſeb. in Chron. tradit. Et firmatur, tum eo, quòd Periandri temporibus vixiſſe dicat Herodot. lib. 5. tum inimicitiis, quas geſſit cum Pittaco ſeptem ſapientum uno, qui claruit Olymp. 42. uti Diog. Laert. teſtatur in ejus vitâ, quem adeo amarum fuiſſe ſcribunt, ut autoritate ſui carminis multos ex civitate ejecerit. Unde Horat. lib. 4. Od. 9. *Alcæi minaces Camœnas* vocat. Fuit hic magnificus, brevis, diligens, & plurimùm Homero ſimilis, de quo Quinctilianus, Cicero, & alii. Fuit alius *Alcæus*, Comœdiæ veteris ſcriptor, quem decem Comœdias reliquiſſe author eſt Suidas. Earum *Endymion* memoratur Polluci lib. 9. *Paſiphae* eidem lib. 10. quâ cum Ariſtophane Athenis certavit. Athenæo etiam citantur ejus *Palæſtine*, *Nuptiæ ſacræ*, *Sorores ſtuprum paſſæ*, *Ganymedes*, & *Calliſto*. Item *Alcæus* Herculis avus, a quo, ut quidam volunt, *Alcides* dictus fuit Hercules. Item Omphales & Herculis filius.

Alcairum, Ægypti urbs, de cujus nominis origine ſic Bochartus. Arabicâ linguâ, inquit, quæ inter Ægyptiam & Hebræam media eſſe creditur, קהר *cahara* eſt *vincere*. & קהר *Cahir Victoria*, unde nomen אלקאהרה *Alcahira*, id eſt *victrix*, urbi *Cairo*, quia Muazzus illam ædificavit in Horoſcopo Martis והו קאהר אלפלך *qui vincit orbem*. Ita reddenda erant Elmacini verba Hiſtor. Saracen. p. 227. quæ doctiſſimus interpres multo aliter accepit.

Alcamenes, nonus rex Spartanorum, ex Agidarum familiâ, patri Teleclo ſucceſſit, & an. 77. regnavit. Hujus tempore bellum Heloticum fuit, quibus auxilia tulerunt Argivi. Pauſ. in Lacon. Item *Alcamenes*, Achæorum dux. Idem in Achaicis. Quin & ſtatuarius ejuſdem nominis fuit Praxitele vetuſtior, qui Agoracritum Parium condiſcipulum in faciendâ Venere ſuffragio pop. Athenienſis ſuperavit. Plin. 36. 5. Meminit ejus Lucianus in Hermotimo, itemque de Imaginibus, & opera ejus paſſim recenſet Pauſanias.

Alcander, unus è comitibus Sarpedonis, Lyciæ regis, ab Ulyſſe ad Trojam occiſus. Ovid. Met. 13.

Alcandrumque Haliumque Noemonaque Prytanimque.

Item adoleſcens Lacedæmonius, qui Lycurgo oculum baculo eruit, adverſus quem noluit animadvertere Lycurgus, ſed miſſis conſuetis miniſtris, eum domum introduxit, ſibique miniſtrare juſſit. At Alcander, cùm Lycurgi manſuetudinem perſpiceret, plurimo amore eum poſteà proſequebatur. Plut. in Lycurgo. Item *Alcander*, qui poetane, an alius generis ſcriptor fuerit, non video unde colligi poſſit, niſi forte ex loco Clem. Alex. quem profert Voſſius de Poetis Gr. pag. 85.

Alcandre, Polybii Thebani, hominis ditiſſimi uxor. Hom. Odyſ. δ. ver. 126.

Ἀλκάνδρη Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβῃ
Αἰγυπτίης, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται.

Alcanor, viri proprium, cujus mem. Virg. Æn. 10.

Huic frater ſubit Alcanor &c.

Alcathoe, urbs eadem cum Megaris in Achaiâ. Ovid. lib. 1. Triſt.

Et quos Alcathoes memorant à mœnibus ortos.

Alcathous, Pelopis fil. qui cædis Chryſippi fratris ſuſpectus Megara venit, occiſoque leone, qui multos, & in iis Megarei regis filium Eurippum necaverat, aſcitus Megareo gener in regno ſucceſſit. Item *Alcathous* Trojanus Hippodamiam, Anchiſæ filiam in uxorem duxit, & in pugnâ apud Trojam ab Idomeneo Cretenſi occiſus eſt. Hom. Il. N.

Alce, canis nomen apud Xenophontem, lib. de Venatione. Item una è canibus Actæonis apud Ovid. Met. 3.

Et Dromas, & Canache, Stictèque, & Tigris, & Alce.

Item nomen meretricis. A. Gellius 4. 11. Item urbs Hiſp. in Celtiberiâ, quam Gracchus ad deditionem compulit. Liv. lib. 10. Dec. 4.

Alcenor, vir fuit Argivus, qui in eâ pugnâ quâ 300 Argivi cum totidem Lacedæmoniis de finibus certarunt, ſolus cum Chromio ex ſuis ſuperfuit, hoſtibus quoque omnibus, uno Othryade excepto, ad internecionem deletis. Herod.

Alces, Bithyniæ fluvius. Plin. lib. 5. cap. ult.

Alceſte, vel *Alceſtis*, uxor Admeti regis Theſſaliæ, quo ægrotante, reſponſum fuit ab oraculo; quòd brevi moreretur, niſi aliquis amicorum pro eo morti ſe traderet. Quod cùm omnes recuſarent, ipſa promptiſſimam ſe obtulit. Juvenal. Sat. 6.

——— *Spectant ſubeuntem fata mariti*
Alceſtem; & ſimilis ſi permutatio detur,
Morte viri cupiant animam ſervare catellæ.

Ab Ovidio *Pagaſæa* dicitur, à Pagaſis urb. Theſſaliæ, lib. 3. Μεταστιχίαι.

Fata Pheretiadæ conjux Pagaſæa redemit,
Proque viri eſt uxor funere lata ſui.

A Claudiano *Theſſala*. De laud. Serenæ.

——— *Conſorte redempto,*
Caſta maritali ſucceſſit Theſſala fato,
Inque ſuos migrare virum non abnuit annos.

Plura apud Eurip. in Alceſte. Vide *Admetus*.

Alcetas, Rex Moloſſorum, longâ ſerie generationum originem ſuam ad Pyrrhum Achillis fil. referens. Alius qui ſub Alex. M. dux fuit. Utriuſque meminit Suidas. Item octavus Macedonum rex, regn. an. 39. Denique *Alcetas*, hiſtoricus Græcus, ſcripſit de iis quæ Delphis dicata erant. Athen. lib. 13. ubi citatur ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν Δίλφοις ἀναθημάτων.

Alcetes, Arymbæ fil. Æacidâ fratre natu major, Epirotarum rex, ſed impotentis iracundiæ vir, atque idcirco à patre expulſus, cùm in Epirotas quoque ſævire ac furere inciperet, noctu conſpiratione factâ, unà cum liberis de medio ſublatus eſt. Cui interfecto, Epirotæ Pyrrhum Æacidæ fil. ſubſtituerunt. Pauſan. in Phocicis.

Alchidas Rhodius, Cupidinem nudum Praxitelis manu factum adamavit, atque in eo amoris veſtigium reliquit. Plin. 36. 5.

Alchione, mons Macedoniæ. Plin. 4. 10.

Alchippe, op. Fucino lacu hauſtum. Plin. 3. 12. Alii tamen *Archippe* ſcribunt.

Alcibiades, Imp. Athenienſis fuit, ſummo loco natus, naturæque & ingenii donis excellentibus exornatus: rurſus v. omni vitiorum genere deformatus; niſi quantum eum ab illis retraxit diſciplina Socratis, cui ſe erudiendum tradidit. Vitam ejus prolixè deſcripſit Plutarchus Græcè; Latinè v. perquam eleganter Corn. Nepos. Hic Alcibiades in ludum quendam ingreſſus, cum apud magiſtrum Iliada Homeri poſtulatam non inveniſſet, alapam ei impegit ſatis duram; atque eum imperitum eſſe, & ſimiles ſui pueros efficere dixit. Mortem ejus, quod attinet, de eâ ſic Juſtinus lib. 5. *Quem* (Alcibiadem) *cùm profectum ad Artaxerxem Perſarum regem comperiſſent, citato itinere*

itinere miſerunt qui eum interciperent: à quibus occupatus, cùm occidi apertè non poſſet, vivus in cubiculo, in quo dormiebat, crematus eſt. Contrà v. habent Plut. & Corn. Nepos, ut jam vidit Cl. Berneggerus. Verba Cornelii in mendo cubant. *Illi cum eum ferro aggredi non auderent, noctu ligna contulerunt, circa domum ſamenam, in quâ quieſcebat, eam ſuccenderunt* &c. Non attinet virorum doctorum ſuper hunc locum conjecturas apponere. Lege, *circa domum Saniſenam.* Saniſene a. locus eſt in confinio Phrygiæ & Galatiæ.

Alcidæ, Dii apud Lacedæmonios ſic nuncupati. Heſychius. Ἀλκεῖδαι, θεοί τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις.

Alcidamas, luctator inſignis. Stat. Theb. 10.

——— *Tuque ô ſpectate palæſtris*
Omnibus, & nuper Nemeæo in pulvere felix
Alcidama. Idem lib. 6.
Tandem inſperatus nudâ de plebe Laconum
Proſilit Alcidamas.

Item Eleates Philoſophus, Gorgiæ Leontini diſcipulus. Suid. Quinctilianus v. inter oratores eum numerat, lib. 3. Atque extant ejus aliquot orationes in volumine orationum Rhetorum Aldino.

Alcidamus, Rhetor antiquus, inprimis nobilis, Mortis laudationem ſcripſit. Cic. 1. Tuſcul. Qu.

Alcides, Minerva cognominata eſt à Macedonibus. Liv. lib. 2. Dec. 5. de Perſeo rege bellum adverſus Romanos ſuſcipiente. *Ipſe*, inquit, *centum hoſtiis ſacrificio regalitèr Minervæ, quam vocant Alciden, confecto, cum purpuratorum, ac ſatellitum manu Citium profectus eſt.* Item Herculis cognomen, ab Ἀλκὴ, i. e. *robur*; vel ab *Alceo* avo paterno, ut vult Herodotus.

Alcimachus, pictor nobilis. Plin. 35. 11.

Alcimede, uxor Æſonis, & Jaſonis mater, teſte Pherecyde. Quanquam Homeri enarrator Æſonem ex Polymelâ Jaſonem genuiſſe ſcribit. Ejus meminit Val. Flaccus, Argon. lib. 1.

——— *Hunc gravis Æſon*
Et pariter vigil Alcimede ſpectantque tenentque.

Alcimedes, Poeta Tragicus, Megarenſis. Suidas.

Alcimedon, cælator inſignis. Virgil. Eclog. 3.

——— *Pocula ponam*
Fagina, cælatum divini opus Alcimedontis.

Alcimenes duo fuere, Megarenſis Tragicus, & Athenienſis Comicus, uterque Suidæ memoratus. Poſterioris *Theſaurum*, & *Peccantes* citat Athenæus. Item *Alcimenes* inter Achæos, gloriâ, genereque vir primarius, cujus meminit Plut. in Dione. Item alius, Epirota, Demetrii comes, omnium audaciſſimus, ac robuſtiſſimus. Plut. in Demetrio.

Alcimoennis, Germ. urbs. Ptol. Quidam ejus loco *Ulmam* ponunt.

Alcimus, Siculus, Italica conſignavit. Athen lib. 10. & Feſt. pomp. in *Roma*. Item orator, ſui temporis faciſe princeps. Laert. in Stilpone. Item Lydorum rex, pietate, ingenioque mitiſſimo inſignis. Cæl. Rhod.

Alcimus, Judæus transfuga, & proditor, à Demetrio, ſeu Lyſiâ ſummus Judæorum Pontifex conſtitutus, quamvis de ſacerdotum genere non erat. 1 Mac. 7. 9. & 2. Mac. 14. Vide Joſephum.

Alcimus Avitus, Archiep. Viennenſis, circa an. D. 500. Refutationes Arianorum, Neſtorianorum, Eutych. & Pelagii; item Epiſt. libros 9. Homilias, & poemata ſcripſit, ex quibus ſex libelli, præcipuos Geneſeos & Exodi hiſtorias explicantes, ſuperſunt.

Alcinous, Nauſithoi fil. Hom. Odyſ. 7. rex Phæacum in Corcyrâ inſ. juſtiſſimus, dicente Orpheo in Argonaut. Ἀλκίνοος κραίνεσκε δικαιότατος βασιλήων.

Virgil. Georg. 2. *Pomaque & Alcinoi ſilvæ.*

Ferunt horum pomariorum tantam fuiſſe fertilitatem, ut maturis fructibus novi ſtatim ſuccederent. Papinius lib. 1. Sylv. 3.

Quid bifera Alcinoi referam pomaria? voſque
Qui nunquam vacui prodiſtis in æthera rami?

Juvenalis Sat. 5. ——— *Illa jubebit*
Poma dari, quorum ſolo paſcaris odore,
Qualia perpetuus Phæacum autumnus habebat.

Ovid. Amor. 1. 10.

Præbeat Alcinoi poma benignus ager.

Propertius lib. 3.

Nec mea Phæacas æquant pomaria ſylvas.

Plin. 19. 4. *Antiquitas nihil prius mirata eſt, quàm Heſperidum hortos, ac regum Adonidis & Alcinoi.* Meminit etiam, præter vulgares alios, lucorum Alcinoi Theophilus Patriarcha Antiochenus lib. 3: ad Autolycum, ubi vulgò malè legitur *Antinoi.* Et Nazianzenus Carm. ad Vitalianum proverbialitèr.

——— Ἡ δὲ ῥάπιζα ἡ ἄλσος Ἀλκινόοιο
Τερπνοτέρη. ———

Alcinoi apologus, dicitur de longis & anilibus fabulamentis; refertur à Diogeniano, & Julio Polluce lib. 6. Sumptum ex Hom. Odyſſeâ, ubi Ulyſſes in convivio Alcinoi Phæacum regis prodigioſas fabulas, & portentoſa mendacia commemorat de Lotophagis, Læſtrygonibus, Circe, Cyclopibus, atque id genus aliis plurimis miraculis, fretus videlicet Phæacum inſcitiâ. Hoc proverbio uſus eſt Plato de Republicâ lib. 10.

Alcinous, philoſophus, epitomen compoſuit decretorum Platonis. Eam edidit doctiſſimus vir Dan. Heinſius Gr. Lat. unà cum Maximo Tyrio, Lug. Bat. 1607. 8°.

Alciphron, Magneſius philoſophus, Alexandri temporibus. Suidas.

Alcippe, ruſtica mulier, cujus ſæpe meminit Theocritus. Virg. Eclog. 7.

Quid facerem? neq; ego Alcippen, nec Phyllida habebam,
Depulſos à lacte domi quæ clauderet agnos.

Alcippus, civis Lacedæmonius, inter ſuos maximæ authoritatis, patriæque ſtudioſiſſimus, qui ab inimicis, contrarias partes in Rep. foventibus, in exilium actus fuit.

Alciſthene, nobilis pictricis nomen. Plin. 3. 11.

Alciſthenes, Sybarita ditiſſimus, cujus mentio fit in mirabilibus Ariſtotelis. Niſi fortè legendum *Antiſthenes.*

Alcithoe, Thebana mulier, quæ, cùm Bacchum, ejuſque orgia contemneret, cæteriſque mulieribus ſacra celebrantibus, cum ſororibus & ancillis lanificio operam daret, ab irato Baccho in veſpertilionem commutata eſt, telæ a. in vitem & hederam.

Alcluith, op. Scotiæ, apud Cludam flu. vulgò *Dunbritton*, teſte Hectore Boëthio.

Alcman, poeta Lyricus, Olymp. 27. vixit; qui, utpote Lacedæmonius, linguâ ſcripſit Doricâ. Eſt v. diverſus ab Alcmane Meſſenio, itidem Lyrico. Vide Voſſium de Poet. Gr. pag. 13. & 15.

Alcmania, civitas Cariæ mediterranea, alias *Heraclea* dicta. Steph.

Alcmæon, Amphiarâi vatis, & Eriphyles fil. Huic pater, ad bellum proficiſci coactus, nequitiam Eriphyles in ſe aperuit, eique futuræ mortis ſuæ vindictam reliquit; qui defuncto patre, memor præcepti, ut in patrem pietatem ſervaret, impius in matrem factus eſt, eamque necavit. Huic fabulæ à cæteris additur, quum poſteà ob matris cædem Alcmæon furiis agitaretur, veniſſe ad flu. Phlegeum, à quo luſtratus eſt, & cùm filiam ejuſdem Alphefibœam amaſſet, donato illi monili, quod matris Eriphyles fuerat, uxorem illam duxiſſe: cæterùm cùm aliquando ad Acheloum flu. poſt ea tempora fortè rediiſſet, placuiſſetque ipſi Callirrhoë Acheloi filia, monile, quod ſuperiori conjugi dederat, etiam huic, nuptiarum ſpe, pollicitum eſſe. Ad quod repetendum cùm proficiſceretur, à fratribus Alphefibœæ, Themone, & Azione, occiſum eſſe: qui tamen & ipſi ab eodem mutuis vulneribus petiti, perierunt; vel, ut Ovidius videtur ſentire, à filiis Callirrhoës, quos Jupiter natos ſtatim Deos fecerat, in ultionem patris occiſi ſunt. Virg. Æn. 6.

——— *Mœſtamque Eriphylen,*
Crudelis nati monſtrantem vulnera cernit.

Propert. lib. 3. eleg. 4.

Aut Alcmæoniæ furiæ, aut jejunia Phinei,

Alcmæon, Æſchyli fil. 13. Athenienſ. Archon. *Alcmæon* etiam dicitur pro *Alcman*, à quo alius eſt ille, qui in *Delphorum commentariis* citatur à Plutarcho in Solone.

Alcmaria, op. Germ. in Holl ndiâ. Nannius Miſcellan. lib. 10. ait quibuſdam hanc ab *halecum mari* nominatam videri: aliis quaſi *Almariam*, i. e. *omnino paluſtrem.* Meren n. Germanis dicuntur ſtagna latiora. long. 26. 00. lat. 52. 46.

Alcmene, & Archaicè *Alcumena*, Electryonis & Lysidices filia, Amphrityonis uxor, cui hâc lege nupsit, ut mortem fratris sui à Telebois occisi, ulciscereturr. In quâ expeditione cùm Amphitryo versaretur, Jupiter in Alcmenam ardens, formâ militis assumptâ, quasi ab expeditione rediens, ante lucem ad eam accessit. Illa a. maritum esse suum credens cum eo concubuit, etsi antea ab Amphitryone prægnans esset; concepitque, & sic geminos peperit, Iphiclum ex Amphitryone, & Herculem ex Jove. Ovid. Met. 9.

——— *Levata est*
Argolis Alcmene, potiturque puerpera voto.

Alcomenæ, civitas Ithacæ, & alia Illyriæ. Steph.

Alcon, Cretensis sagittarius, cujus filium cùm draco invasisset, tantâ arte direxit sagittam, ut ea currens in serpentis desisteret vulnere, nec transiret in filium. Servius in illud Virg. Ecl. 5.

Aut Alconis habes laudis, aut jurgia Codri.

Item faber argentarius. Ovid. Met. 13.

Miserat hunc Therses illi, fabricaverat Alcon
Myleus, & longo cælaverat argumento.

Alius apud Statium lib. 6.

——— *Sequitur Sicyonius Alcon.*

Alcona Pompeiana, Gall. Narbon. portus, 18. m. p. à Telone Martio. Anton.

Alcoranus, liber, quem impius Mahumetes unà cum magistro suo Sergio monacho, ac sociis quibusdam Judæis conscripsit, partim ab Hebræis, partim à Christianis mutuans. Fit a. ea vox ex articulo Arabico *Al*, & nomine *Coranon*, quod vel *lectionem*, vel *collectionem* denotat.

Alcta, Siciliæ mediterranea urbs, Ἄλκτα Ptolemæo, ubi MS. Palatin. Ἄκτα.

Alcuinus, vir eruditissimus, variis & reconditis disciplinis ornatus, primus apud Parisios literarum aperuit ludum, honestisque effecit exhortationibus, ut Carolus Magnus, cujus præceptor fuerat, Parisiense extruxerit Gymnasium, multisque exornaverit privilegiis. De quo Conradus in hunc modum scripsit in Bibliothecâ. *Alcuinus, seu Albinus, monachus ac diaconus, Abbas monasterii S. Martini Turonensis, natione Anglicus, & Bedæ presbyteri quondam auditor, infinita penè scripsit volumina, author ubique pius, ubiq; doctus, succinctus, maturus, gravis, scientiâ plenus, & ante alios præcipuè dignus qui semper in hominum manibus teratur, quo vanitas omnium quæ sub sole geruntur, magis diluescat, & corda mortalium ab instabilium rerum curis ad amorem cælestium ardentius inflammentur.*

Alcyone, vel *Alcinoe*, una ex Pleiadibus, ex Atlante, & Pleione nata, quæ placuit Neptuno: ex quo peperisse volunt Alcyonem, conjugem Ceycis regis Trachiniæ.

Alcyone, vel *Halcyone*, Neptuni fil. Ceycis uxor, quæ, cùm ad Oraculum vir ejus navigans naufragium fecisset, doloris impatiens, se submersit, ac Deorum commiseratione in avem sui nominis mutata est. Ovid. Met. 11. Theocr. Schol. Idyll. 7. Ἀλκυὼν Θυγάτηρ Μαίλας καὶ Κανάβης, γυνὴ δὲ Κήυκος. Servius a. ad Georg. 1. notat nominativum esse *Alcyone* cùm de muliere dicitur: cùm de avibus, *hic* & *hæc Alcyon*, *hi* & *hæ Alcyones*. Putant debere scribi *Halcyon*; dici n. Ἀλκυόνα, παρὰ τὸ ἀλί κύειν. Vide Arist. hist. an. lib. 9. cap. 14. & lib. 5. cap. 8. Varro de L.L. lib. 6. Schol. Apollonii pag. 52. & Schol. Aristoph. in Ὄρνισι. Vide *Ceyx*.

Alcyone, Eveni flu. filia, quæ & *Marpessa* dicta est, uxor Idæi, quam Apollo cùm rapuisset, non dubitavit maritus, sumpto arcu & sagittis, uxorem ab eo repetere, quod cùm frustra conatus esset, parentes filiæ casum lugentes, commutato nomine, Alcyonem eam appellarunt, quòd fatum superiori Alcyoni non dissimile sortita videretur.

Alcyone, op. Thessaliæ, teste Plinio, ad sinum Maliacum, ex cujus ruinis Methone op. extructum, ad quod Philippus, Alex. Magni pater, altero oculo orbatus est.

Alcyoneus, Antigoni fil. Laert. lib. 4. Plut. in Pyrrho. Item Gigas quidam, Porphyrionis frater, ab Hercule telis confossus: cujus filiæ, quas septem numerant, ob patris mortem in mare præcipitatæ, ab Amphitrite in *Alcyones* sunt mutatæ. Vide Suidam. Claud. lib. 3. de Raptu Proserp.

——— *Fractane jugi compage Vesevi*
Alcyoneus per stagna pedes Tyrrhena cucurrit?

Alcyonium, Stagnum immensæ altitudinis; Neron. Imperator, junctis quamplurimis funibus profunditatem ejus non potuit explorare; quod & *Amphiarai* fons dicebatur, teste Pausaniâ.

Aldegisius, Desiderii Longobardorum regis fil. à Carolo Magno victus, & in carcerem conjectus.

Aldescus, Sarmatiæ Europææ flu. qui se unà cum Panticape ex Riphæis montibus oriens in mare glaciale exonerat. Dionys. Perieg. ver. 314.

Κάθι γὰρ Ἀλδήσκοιο καὶ ὕδατα Παντικάπαιο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσι διανδίχα μορμύρουσι.

Suidas. Ἀλδήσκος ὄνομα πόλεως καὶ ποταμοῦ. Apud Priscianum in margine pro *Aldesci*, *Ardisci* scriptum reperi, & quidem *Ardiscus*, Ἀγδίσκος, teste Aristarcho, flu. Scythiæ est, cujus etiam meminit Herodotus Musâ primâ.

Alduabis, Celtarum flu. oriens circa montem Juram, Sequanos ab Helvetiis dividens, lapsusque per comitatum Burgundiæ, Vesontionem Sequanorum opidum, ut circino circumductum penè totum cingit: Deinde Dolam urb. præterfluens, circa Virodunum, non longè à Cabillonensi urbe, Arari fluvio miscetur, Gallicè *le Doux*; apud Cæsarem *Alduasdubis*, vel, ut alii, *Alduasdalis*. Græcus tamen Interpres Ἀλδουάσδυβιν reddit. *Dubis* est Ptolemæo.

Alea, urbs Arcadiæ, Thessaliæ, & Carpetanorum. Stephanus. Quem vide in Ἀλία.

Alebas, rex Larissæorum, qui à suis satellitibus obtruncatus est. Ovid. in Ibin.

Quosque putas fidos, ut Larissæus Alebas,
Vulnere non fidos experiare tuo.

Alebecerii, pop. Gall. Narbon. Plin. 3. 4.

Alecta, urbs Gall. Narbon. hodiè *Alette*.

Alecto, Furia infernalis, Latinè *incessans* dicta, ab α privat. & λήγω *desino*, quia cupiditas nunquam satiatur. Ovid. Epist. 2.

Affuit Alecto brevibus torquata colubris.

Virgilius Æneid. 7.

Luctificam Alecto dirarum ab cæde sororum
Infernisque ciet tenebris: cui tristia bella,
Iræque, Insidiæque, & Crimina noxia cordi.

quod ait *luctificam*, idem invenies apud Ovid. Met. 4. ubi Tisiphonem sororem suam

Luctus comitatur cuntem.

Eadem ibidem affert secum *Et scelus & lachrymas. Alecto* quoque apud Claud. lib. 1. in Ruf. inter alios comites sequitur — *scisso mœrens velamine Luctus.*

Alector, fl. Anaxagoræ, Iphim genuit & Capaneum, qui fuit unus ex septem ducibus Argivorum apud Thebas. Volat. *Alectoris propugnaculum* circa Borysthenis ostia habes apud Dionem Prusæum.

Alectryon, teste Luciano, adolescens fuit Marti adeo familiaris, ut adulterii, quo Veneri ille commiscebatur, conscius adhiberetur, foribusque custos apponeretur, ne Solis interventu adulter apprehenderetur. Verùm cùm ille somno captus negligentius excubias ageret, amantes à Sole comprehensi sunt, & ad Vulcanum delati, catenisque adamantinis, multo ante in eum usum paratis, impliciti. Quo nomine Mars indignatus *Alectryonem* in avem sui nominis transformavit, quem *Gallum* Latini vocant, qui etiam hodiè, veteris negligentiæ memor, Solis adventum cantu suo prænunciat.

Alectrynopolis, urbs Macedoniæ inter Philippos & Thessalonicam, vulgò *Alestevosori*.

Alectum, postea *Dei Donum*, vulgo *Dondy*, seu *Dundee*, teste Camdeno cum aliis, op. Scotiæ in orâ ad ort. ad ostia Tai flu. inter Andræapolin, & Brechinium.

Aleius campus, locus Lyciæ, in quem cecidit Bellerophontes, cum à Pegaso ab œstro agitato excuteretur: Sic dictus quòd in eo cæcus errasset Bellerophon, donec periret. Dionysius Perieg. ver. 872.

Κεῖθι δὲ τὸ πρόσθιον τὸ Ἀλήϊον, ᾧ κατὰ πῶτα
Ἀνθρώπων ἀπάνευθεν ἀλώμενος ἠδὲ πλάζεται.

A vagando itaque *Aleius* dictus. Hom. Il. 6.

Ἦτοι ὁ καπάνδιον τὸ Ἀλήϊον ἔπλετο πεδίον,
Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

Eustathius v. aliam tradit nominis originem, viz. ἢ ὅτι τινὲς πόλεως καλομένης Ἄλης, ὡς τινες λέγουσιν, ἢ παρὰ τὸ ἰσηρῶς λείαν.

Alemanni,

Alemanni, Stephano *Alamani*, Arnobio *Alamanni*, pop. Germaniæ, Galliæ Belgicæ, & Rhætiæ proximi, in Suevia quondam incolentes. Nunc omnes *Germani*, *Alemanni* communiter vocantur. Quos Quadratus, rerum Germanicarum ſcriptor apud Agathium, non à *Lemanno* lacu, aut ab *Alemanno* fluvio dictos putat; ſed quòd pleriqne Germaniæ populi in unum coïërunt. Siquidem *al* Germanicâ linguâ idem ſig. quod *Omnis*; *Man* v. idem quod *homo*. Ut dicti ſint *Almanni*, quaſi *omnis generis hominum colluvies & permiſtio*. Alii v. ſic dictos putant quòd *toti viri* eſſent, & bellatores fortiſſimi. Horum regio *Alemannia* nominatur, hodiè *Alemagna*. De quâ Claud. de laud. Stiliconis lib. 1.

Oravit jungique tuis Alemannia ſignis.

Alemannus, flu. Germ. ex Suevia ort. habens, ac per Aureatum urb. (nunc Aichſtatum) in Danubium inter Ingolſtadium & Ratiſponam influens. Vulgo *Altmola*, vel *Altmul*.

Alemuſii, Atticæ pop. apud quos eſt Cereris Legiferæ, & Proſerpinæ templum. Pauſan. in Atticis.

Alenconium, op. Gall. Celt. Ducatûs titulo inſigne, vulgo *Alençon*, teſte Rob. Cænali. long. 12. 16. lat. 48. 26.

Aleria, colon. & urbs Corſicæ marit. in orâ orient. ſub archiep. Piſano, exciſa, manente epiſcopatu à Marianâ, urbe etiam extinctâ, 30. m. p. in ort. diſtans. Plin. & Ptol. long. 32. 20. lat. 41. 15.

Ales, flu. Ioniæ frigidiſſimus, juxta Colophonem urb. fluens, qui Plinio *Aleon* dici videtur.

Aleſa, urbs Siciliæ. Vide *Haleſa*.

Aleſia, vide *Alexia*.

Aleſini, Arabes circa Perſicum ſinum. Strabo.

Aleſium, op. Peloponneſi. Strabo lib. 8.

Aleſius, Sceluntis fil. unus ex procis Hippodamiæ, vel, ſecundum alios, Gargetti fil. unus ex illis, qui cum Pelope advenere. Item op. Elidis. Steph. Et mons Arcadiæ non procul à Mantinea, ſic dicta ab *errore* Rheæ. Pauſ.

Aleſtes, flu. Hiſp. per Bracarum urb. fluens, teſte Vaſæo. vulgò *Rio di Braga*; *Cavado* nonnullis, ſed hic *Celandus* vett. Dictus.

Aleſus, Siciliæ flu. *Pittineo*, teſte Fazello, Aletam op. alluens, ac in mare inter Cephalodium & Haleſam influens. Item Tuſciæ flu. juxta Alſium fluens; *Sanguinaria*, teſte Ortelio.

Aleta, op. geminum; unum Illyrici in Dalmatiâ mediter. *Moſth* hodiè, teſte Nigro. Alterum Siciliæ everſum, ubi nunc op. S. Marci, teſte Fazello. *Alicya* Ciceroni dicta videtur, ut rudera teſtantur.

Aletha, poſtea Maclovium, ſeu Macloviopolis vulgò *S. Malo*, urbs Gall. Celt. in Britan. minori, ſub archiep. Turonenſi.

Alethes, Corinthiorum rex, qui regnavit an. 35. Item nomen propriũ viri Trojani, unius ex Æneæ ſociis. Virg. Æn.

——— *Grandævus Alethes.*

Sic dictus quia ἀληθὴς, i. e. *verax* fuit, vel potius à fide & *veritate* quæ præcipuè eſt in ſenibus. Nam

Αἰεὶ ἁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἀρτίφρονται.

Id eſt, *In juvenibus fides perpetuò fluctuat.*

Aletides, ſacrificia quædam Athenienſium, pro Icario & Erigone, quæ oſcillis agebantur. Cùm v. in finibus Athenienſium multæ virgines ſine cauſâ ſuſpendio mortem ſibi conſciſcerent propter Erigonen, habito ab Apolline oraculo, ſacrificium ſolenne inſtituerunt, quod publicè, privatimque faciebant, & id *Aletides* appellabant, quòd Erigone ſola cum cane ignotâ patrem Icarium mendica perſequuta ſit: ab ἀλάω *erro*.

Aletium, Salentinorum vrbs. Ptolemæus, Σαλεντίνων μεσόγ@ πόλις Ἀλητία; quod vocabulum nunc corruptum legitur Σαλπία, vulgò *Lezze*. Hodie urbs epiſc. eſt ſub archiep. Hydruntino, inter Brunduſium ad occ. & Hydruntum ad ort. 24 m. p. primaria regionis, ac totius regni, poſt Neapolin, clariſſima, à Tarento 50. m. p. long. 42. 30. lat. 40. 13.

Aletrium, vide *Alatrium*.

Alex, Locrorum flu. terminuſque Brutiorum, quos à Magnâ Græciâ ſeparat, agrum item Locrenſem olim à Rhegino dividens. Dionyſius ver. 367.

Τῶν δ' νῦν γίν@ ἐστὶ ὅτι περχεῖσιν Ἄλκ@.

Theocrito *Ales* dici videtur, *Aeſſo* hodiè vocari ſcribit Leander. Aliis *Halex* eſt. Peculiare quiddam de cicadis hujus loci narrat Strabo lib. 6. Οἱ μὲν γὰρ ἐκ τῆ τῶν Λοκρῶν περαία σθίγγονται, τοῖς δὲ ἀφώνοις εἶναι συμβαίνῃ. Idem habet Plin. 11. 27. nec non Pauſ. in Eliacis, cui *Cacinos* hic flu. dicitur. Aliter v. hæc refert Ælianus de Anim. 5. 9. Ait n. τὸν μὲν Λοκρὸν ὡς Ῥηγίνῳ συγκλύσαντα ἔξεις, τὸν δὲ Ῥηγῖνον ὡ τοῖς Λοκροῖς ἀφωνότατον.

Alexamenes, Ætolus. Nabidis tyranni Lacedæmonii interfector, mox à Lacedæmoniis ipſis in regiâ obtruncatus. Liv. dec. 4. lib. 5.

Alexander Aphrodiſienſis, Ariſtotelis interpres, quo nemo melius mentem Philoſophi ittius aſſequi ſolet, uti loquitur Voſſius, alicubi De Theol. Gent. Ac proinde Bembus lib. 2. Ep. Hieron. Donato, Alexandrum Aphrodiſæum, inquit, cujus de animâ libros abs te Latinè factos mihi miſeras, legi magnâ cum voluptate, cùm ejus Philoſophi cauſâ, tùm tuâ &c.

Alexander Grammaticus, opido Gotthico natus, De Variâ hiſtoriâ ſive materiâ 34 volumina reliquit, peritiſſimus ætatis ſuæ vir.

Alexander, cognomento Magnus, (ob quam cauſam Græci ἀλεξανδρῶδες pro Θαυμαστὸν, *admirabile*, dixerunt, quod ad lib. 13. Silii Heinſius obſervat) Philippi Macedonum regis, & Olympiadis filius, quamlibet Olympias nobiliorem ei patrem acquirere affectaverit, cùm ſe coitu draconis gravidam affirmaret. Ita tamen & ipſe erat, ut Deo genitus videretur. Peragravit orbem, rectoribus Ariſtotele & Calliſthene uſus. Subegit Aſiam, Armeniam, Albaniam, Cappadociam, Syriam, Ægyptum; Taurum, Caucaſumque montes tranſgreſſus eſt. Bactros domuit, Medis & Perſis imperavit. Cepit Indiam, emenſus omnia ad quæ Liber prius acceſſerat. Formâ fuit ſupra hominem auguſtâ, cervice celſâ, lætis oculis, & illuſtribus malis ad gratiam rubeſcentibus, reliquis corporis partibus non ſine majeſtate quâdam decoris. Tanto honore homines ingenio & ſcientiâ præſtantes proſecutus eſt, ut Homeri ſcripta ſcrinio Darii Perſarum regis includi, ac tanquam pro viatico ſervari juſſerit: Et Pindari vatis familiæ, penatibuſque pepercerit, cum Thebæ caperentur, & Ariſtotelis Philoſophi patriam condiderit. Plin. 7. 29. Edixit a. ne quis alius ipſum, quàm Apelles, pingeret, quàm Lyſippus ex ære duceret, quàm Pyrgoteles ſculpſerit. Plin. ibid. cap. 37. Demum v. victor omnium, inter voluptates, quas vincere non potuit, periit, morbo ex vinolentiâ contracto apud Babylonem, ut poſt Atheneum, & Senecam, Solinus, cap. 14. prodit; quanquam plures ſint, qui veneno extinctum ſentiant, cum annos 12. regnaſſet. Dies v. mortis ejus nos latet. Scio verba Lampridii in Severo. *Eâdem die natalem habet hic Mammæa Alexander, quâ ille Magnus exceſſit è vitâ.* Utinam v. diem, quam intelligit, charactere certo deſignaſſet. Nam tempus mortis Alexandri parum perſpicuè veteribus indicatum, ſcimus quam variè doctiſſimi viri hodie prodant. Joannes v. Chryſoſtomus non obſcure affirmat, diem, quo Alexander M. exceſſit, certo indicari non poſſe. Sic n. ſcribit Hom. 26. in poſteriorem ad Corinthios. Πῶ, εἰπέ μοι, τὸ σῆμα Ἀλεξάνδρ@; δεῖξόν μοι, ἵνα εἰπὲ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐτελεύτησε; Quanquam poſſis dicere cum Onuphrio natum eſſe Alexandrum Mammæa 4. Kal. Julii, ſed tamen non nimis huic ὁπλογισμῷ fidendum. Annum v. mortis Alexandri ignorare nos non ſinet Joſephus lib. 1. contra Apionem, his verbis, Ἀλέξανδρον δὲ τετελευτηκέναι πάντες ὁμολογοῦσιν ὅτι τῆς ἑκατοστῆς τετταρακοστιάδος Ὀλυμπιάδ@. h. e. *Alexandrum v. profitentur omnes mortuum fuiſſe Olympiad.* 114. viz. ineunte, adeo ut Olympiades 113 elapſæ ſint, & primus annus Olymp. 114 jam currebat. Vitam ejus ac res geſtas luculenter ſcripſerunt tres optimi authores, Qu. Curtius, Plut. & Arrianus

Ὅς μοι ἱστορικῶν πειρωμένῳ ἔσχατα πάντων.

Joſephus Gorionius in eâ hiſtoriâ quam Ebraicè conſcripſit in uſum popularium ſuorum, Alexandri patrem ait neque Philippum fuiſſe, neque Hammonem Deum, ſed Magum quendam Ægyptium, qui in ſpecie Hammonis venerit ad Gabriam (ſic n. appellat) uxorem Philippi; ex quo congreſſu natus ſit Alexander. Ait n. Magum illum, cui nomen Nactenabor (alias Nactegibor, ſorte leg: Nectanebus,

nebus, vel Nactenabis, de quo mentio apud Plutarchum) quondam imperitaſſe Ægypto. Cumque ex aſtrorum ſcientiâ prævidiſſet, quod etiam poſt evenit, fore, ut Perſæ potirentur Ægypto, deſerto regno, clam omnibus fugiſſe Antiochiam: inde porro habitu, qualis eſſe ſolet procerum Babyloniæ, veniſſe in Macedoniam ad Philippum regem, ibique cùm in Aulâ verſaretur, atque in ſummo honore eſſet, captum amore Olympiadis; cui, quod ατεκνος eſſet, non optimè conveniebat cum viro: noctu veniſſe ad eam in formâ Hammonis Dei, atque hinc natum Alexandrum, vulgo creditum Hammonis filium. Hujus hiſtoriæ autores citat Joſephus, Strabonem Cappadocem, Nicolaum Damaſcenum, Titum Romanum, nec non Ægypti ſapientes, quos ait conſcripſiſſe de rebus geſtis Alexandri. Druſius Miſcel. cent. primâ, cap. 40.

Alexander, Amyntæ fil. legatos Megabyzi, ad Amyntam patrem ſuum miſſos, laſcivientes occidit. Juſtin. lib. 7. Decimus fuit Macedonum rex, regnavitque ann. 33.

Alexander, Ariſtobuli fil. Judæam invaſit, cujus exercitum Gabinius vicit. Joſeph. Ant. 14. 11. & de bell. Jud. 1. 17.

Alexander, qui & *Epiphanes*, undecimus Syr orum rex, regn. an. 5. ſecundum Joſeph. 10. v. ſecundum Eutrop.

Alexander, Caſſandri fil. Macedonum rex, regnavit cum Antipatro annis 2.

Alexander Polyhiſtor, multa philologica & hiſtorica reliquit. Floruit Olymp. 173. quâ in Ægypto iterum regnavit Ptolemæus Lathyrus, bellumq; in Græciâ gerebat L. Sylla. De hoc Alexandro ita ſcribit Suidas. *Alexander Mileſius, qui & Polyhiſtor, & Cornelius cognominatur, propterea quòd captus Cornelio Lentulo fuit venditus, ejuſque pædagogus factus eſt, & poſtea manumiſſus. Fuit a. Romæ Sullæ temporibus. Laurenti periit, ædibus, in quibus erat, flammâ conſumptis: quod ubi uxor ejus audivit, laqueo vitam finivit. Fuit v. Grammaticus, Cratetis diſcipulus; & libros ſcripſit innumeros, & de Româ libros quinque, in quibus ait Hebræam fuiſſe mulierem, Moſo nomine, cujus ſcriptum ſit lex Hebræorum.* Hæc Suidas. Sed quod Alexandrum facit Mileſium, in eo repugnat Stephanus, ubi eum natum dicit Cotyaëi, civitate Phrygiæ ejus quæ Ἑλλησπόντου, vel Helleſpontia, vel etiam minor appellatur. Atque hinc Ἀλέξανδρος ὁ Κοτυαεὺς vocatur Etymologo in Δέδοικα & Πεμφηδώ. Eidem Stephano dicitur fuiſſe fil. Aſclepiadæ, ac ſcripſiſſe περὶ παντοδαπῆς ὕλης πεπαρέκτειλε δύο λόγους. Nam ne hunc Aſclepiadæ filium alium à Polyhiſtore putem, facit, quod ibidem vocatur γραμματικὸς πολυμαθέστατος. Multa quoque idem adducit paſſim, quæ ſcripſit; ſed quædam eorum pertinuiſſe ad illos omnigenæ hiſtoriæ libros, plane cenſeo. Nominat v. Φρυγιακὰ, ſive περὶ Φρυγίας, cujus operis etiam meminit Plutarchus de Flum. Item περὶ Βιθυνίας de quâ ab eo fuiſſe ſcriptum, etiam auctor eſt nobis Etymologus in Κύζικον. Item Ægyptiaca, Carica, Lyciaca, Libyæ periplum; de Aſiâ, Paphlagoniâ, Syriâ, Cypro, Ponto Euxino, Europâ. Item περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς εἰρημένων. Primum Κρητικῶν advocat Apollonii Schol. in lib. 4. Athenæus quoque lib. 11. citat eum ἐν τρίτῳ. Plutarchus, penè initio libri de Muſicâ, exaraſſe librum ait, quo Phrygios Muſicos collegit. Ad hæc in διαδοχαῖς citatur à Laërtio in vitâ Pherecydis & Socratis, quo opere docuiſſe videtur, ut philoſophorum alii aliis ſucceſſerint. Etiam edidit Πυθαγορικὰ ὑπομνήματα, ſive περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων. Priori modo appellat Laërtius in Pythagorâ: poſteriori Clem. Alex. lib. 1. Strom. & Cyrillus lib. 9. adverſus Julianum. Idem Clemens lib. 1. citat librum περὶ Ἰουδαίων, uti quoque Euſeb. lib. 9. de Præp. Evang. cap. 17. Ubi penè integrum ejus librum exſcripſit. Ibidem & illuſtre ejus elogium habemus, ubi πολύϊστος ἦν πολυμαθὴς ἀνὴρ vocatur. Nec dubium quin hoc opus ſignet Juſtinus Martyr Cohortatione ad Græcos, ubi eos refert, qui Moſis meminerint, ut ducis & principis Judaici. Et ſanè nulli obſcurum eſt, quantum illi debeat Plinius ipſe, quippe quem totics ad partes advocet in Hiſtoriâ Naturali. Meminit ejus quoque Chalcidius, commentario in Timæum Platonis, & Agathias Scholaſticus lib. 2. Hiſtoriæ ſuæ, item Joſephus Ant. 1. 16. Eiuſdem de diluvio, & alterum de turri Babylonis teſtimonium adfert Cyrillus initio libri 1. contra Julianum. Voſſius.

Alexander Epheſius, cognomento Lychnus, ſive Lucerna, inter illos qui Epheſum illuſtrarint reponitur à Strabone lib. 14. ubi etiam diſcimus eundem & Remp. geſſiſſe, & hiſtoriam conſcripſiſſe, & poemata de rebus cœleſtibus, ac orbe terreſtri edidiſſe. Vide Euſt. in Dionyſ. ver. 558. itemque Steph. in Ἀδριανὴ & Ταπεβάνη, qui ejuſdem Aſiam ac Lybiam citat in Χαονία. Voſſ.

Alexander Myndius, hiſtoricus, cujus Plut. mem. in C. Mario, ubi ſermo de duobus vulturibus exercitum ejus ſequentibus. Item Monachus quidam, qui ſcripſit de Inventione S. Crucis, quem edidit Gretzerus.

Alexander Trallianus, libros quinque de rebus Turcicis conſcripſit, ut apud Geſnerum legas; alius omnino eſt à nobili illo medico, cùm is vixerit non multò poſt tempora Juliani Cæſaris, quo tempore Turcarum nomen propemodum ignotum erat.

Alexander, Olympiadis frater, Arymbæ in Moloſſorum regno ſucceſſit, Timoleum Leptinem ad deditionem coegit, in Peloponneſum exulatum miſit, civitates libertate donavit. Diodor. Sic.

Alexander Pheræus, in Theſſaliâ tyrannidem apud Pheræos exercuit. De quo Cic. Offic. l. 2. cujus verba apponam. *Quid? Alexandrum Pheræum, quo animo vixiſſe arbitramur? qui cum uxorem Thebe admodum diligeret, tamen ad eam ex epulis in cubiculum veniens, barbarum, & eum quidem compunctum notis Threicis, diſtricto gladio jubebat anteire, præmittebatque de ſtipatoribus ſuis, qui ſcruterentur arculas muliebres, & ne quod in veſtimentis telum occultaretur, exquirerent. O miſerum, qui fideliorem & barbarum, & ſtigmaticum putaret, quàm conjugem: nec eum fefellit opinio; ab eâ n. eſt ipſe propter pellicatus ſuſpicionem interfectus.* Ovid. in Ibin.

Inque tuo thalamo juguleris more Pheræi,
Qui datus eſt leto conjugis enſe ſuæ.

Hujus meminit Plut. in Pelopidâ, & Val. Max. 9. 14.

Alexander, Pyrrhi fil. Epirotarum rex, regnum Macedoniæ oppugnavit.

Alexander Zebenna, 17 Syrorum rex, Demetrium vicit, regn. an. 2. Juſtin. lib. 39.

Alexander, 9 Syrorum rex, à Ptol. Philometore conſtitutus, regnavit an. 5.

Alexander, Judæorum rex, regn. an. 27. *Jamneus* à Philone & Joſepho dicitur.

Alexander, natione Phryx, apud Carthaginem Imperator electus, à Conſtantini exercitu jugulatus eſt. Eutrop. lib. 11.

Alexander, 7 Conſtantinopolitanus Imperator, vir luxu & ignaviâ perditus, reg. an. 1. & menſ. 1.

Alexander, quidam genere Phryx, diſciplinâ medicus, vitæque ac morum probitate cunctis charus, Dei amore concitatus, cùm aſſiſteret tribunali, nutibus ad confeſſionem hortabatur eos in quos tormenta & quæſtiones exercebantur, ita ut omnibus qui aſtabant, palam fieret quid in animo gereret. Cumque id populi notaviſſent, conclamarunt adverſus eum, qui juſſus à Præſide in medium ſtarui, & quis eſſet, interrogatus, Chriſtianum ſe eſſe liberâ profeſſione teſtabatur, quem continuò Præſes beſtiis adjudicavit. Euſeb. 5. 2.

Alexander ab *Alexandro*, ſive Neapolitanus, Juriſconſultus, reliquit Genialium dierum libros 6. Quos multiplici doctrinâ eſſe refertos, ſcriptoremq; eſſe longè meliorem Philelpho, judicium eſt Floridi Sabini apologiâ adverſus calumniatores L. L. Rectè ſanè, inquit Voſſius. Sunt enim libri illi, promptuarium antiquitatis, veteriſq; hiſtoriæ; etſi nec pauca in eo ſint ad verborum proprietatem, aliaque ſtudia pertinentia. Fuiſſe Joviani Pontani æqualem, ſatis liquet ex primis operis verbis. Atque alibi indicat, ſe in adoleſcentiâ Philelphum jam ſenem audiiſſe Tuſculanas Ciceronis quæſtiones enarrentem. Item refert ætate ſuâ Nicolaum Perottum, & Domitium Calderinum, Martialis apophoreta, magnâ contentione Romæ prælegiſſe juventuti. Item Georgii Trapezuntii, Theodori Gazæ, Hermolai Barbari, Raphaelis Volæterrani, ac Pauli Corteſii, ut æqualium meminit. Unum autem hoc meritò in hiſce præclaris commentariis improbari ſolet, quòd eorum, unde profeciſſet, diſſimularet auctores. Sed huic vitio medicinam fecit doctiſſimus Tiraquellus, qui, digi-

tum

tum ad fontes intendens, unde quæq; hausta essent, indicavit. Plures Alexandros, si desideret lector (*neque enim* omnes *numero comprendere refert*) consulat Vossium, Meursium, ac Jonsium de Script. Hist. Philosoph.

Alexandra, Judæorum regina, uxor Alexandri, filium Hyrcanum sacerdotio præfecit, Pharisæis universæ Judæorum Reip. administrationem commisit, regn. an. 9. Fuit & *Alexandra*, quæ & *Cassandra* dicebatur, Priami filia, ac vates, cujus gratiâ, hoc ipso nomine Lycophronis Tragædia inscribitur.

Alexandria, urbs multiplex. *Prima*, Ægypti in orâ ab ostio Canopico 12. m. p. in occid. opus Alexandri M. *Scanderia* Turcis, & *Alessandria* Italis, urbs Patriarch. & emporium celebre, quo ex Indiâ merces, præsertim aromata, per universam Europam distribuenda advehuntur. Olim ante Cairi erectionem (à quo itinere quatridui distat) clarior. Hinc *Alexandrinus*. Prop. lib. 3.

Noxia Alexandrina, dolis aptissima tellus.

Ob cæli clementiam, incolæ passim apud scriptores luxus maximè notati sunt, velut apud Quinctilianum, lib. 1. & Ammian. lib. 22. Et ante utrumque *Alexandrina vita, atque licentia* apud Cæsar. lib. 3. de B. C. cap. 110. Inde Ovid. Trist. 1. 2.

Non ut Alexandri claram delatus in urbem,
Delicias videam, Nile jocose, tuas.

Aer illic adeo temperatus est, ut quolibet die solem videant; unde, ob delicias, per excellentiam πόλις dicitur, ut ἄστυ Athenæ, & *urbs* Roma. long. 58. 20. lat. 31. 25. *Secunda*, Albaniæ, ad Caucasi radices, & oram Caspii maris urbs, & emporium regionis præcipuum, *Demircapi* Turcis, quasi portæ ferreæ, & incolis *Derbent*, à Tauresio, seu Ecbatanis, regiâ Persarũ, itinere 20 dierum distans in Bor. ubi ex Asiâ in Scythiam per angustias transitus est. *Tertia*, Arachosiæ, *Cabul* hodie, teste Castaldo, regionis metropolis ad Arachotum flu. à Prophthasiâ regiâ Drangarum 515. m. p. distans in Ort. Indiam versus. long. 117. 00. lat. 32. 30. *Quarta*, Ariæ, *Hieri* Castaldo & aliis (quod nomen est etiam ipsi provinciæ) urbs primaria, & regia ad Arium flu. inter Hecatompylon, regiam Parthiæ ad occ. 565. m.p. & Bactra, regiam Bactrianæ in ort 484. m.p. Sunt qui *Burgian* dici velint. long. 111. 30. lat. 38. 50. *Quinta*, Carmaniæ, *Serent*, teste Castaldo, urbs regia, & regionis primaria, inter Armuziam, & Arium. long. 100. 00. lat. 39. 30. *Sexta*, Ciliciæ, seu Syriæ in confinio, urbs Episcopalis ad sinum Issicum, *Scanderoon* Turcis, teste Leunclavio. long. 68. 00. lat. 38. 10. *Septima*, *Margianæ*, *Indion* hodiè dici putatur in tabb. recentt. urbs præcipua, & emporium earum regionum. *Octava*, Statiellorum, urbs Liguriæ non obscura ad Tanarum flu. illam interfluentem, ampla & episc. sub archiep. Mediolan. inde 52. m.p. in Austro-Libycum, media ferè inter Genuam ad ort. & August. Taurinorum ad occ. ab Alexandro tert. Pontifice episcopalis effecta, à quo & nomen habet, cum prius Cæsarea diceretur. Ibi pons lapideus, & longitudinis admirandæ. vulgò *Alessandria della Paglia*. long. 30. 30. lat. 43. 54. *Nona*, Troadis, quæ & Troas, quod nomen etiam regionis est, quæ & Phrygia minor, urbs archiep. sub arch. Cyziceno. Nunc locus *S. Maria* dicitur, ac Turcis *Carasia*, teste Leunclavio. Plures Alexandrias si velit lector, consulat Stephanum.

Alexandrides, Delphicus, testis adducitur à Plutarcho in Lysandro; nisi malis *Anaxandrides*. Vide Voss. de Hist. Gr. lib. 4. pag. 502.

Alexandrium, op. Palæstinæ in orâ inter Tyrum ad Bor. & Ptolemaidem ad Aust. teste Zonara, proximas urbes. *Scandalia* hodiè Will. Tyrio.

Alexandropolis, Parthorum urbs ab Alex. M. condita. Plin. 6. 13. cujus tamen hodiè nulla extant indicia.

Alexanum, hodiè *Alessano*, urbs Salentinorum episcop. sub archiep. Hydruntino, inter Hydruntum & Gallipolim, ad 20. m. p. Leucæ urbi excisæ, apud Japygium promunt. cui successit, propinqua; ab Aletio 25. long. 42. 40. lat. 40. 10.

Alexarchus, historicus, quem in tertio Italicorum citat Plut. in Paral. cap. 7. Servius etiam in 3. Æn. Alexarchum historicum Græcum (sic vocat) testem laudat de Epiri, & Campaniæ nomine. Vossius.

Alexas Laodicenus, qui Antonium ab Octaviâ disjunxit, & Cleopatræ conjunxit, suæque perfidiæ Cæsaris jussu luit pœnas. Plutarchus in Antonio.

Alexia, & *Alesia*, Ptolemæo *Regiacum*, hodiè *Alise*, urbs eversa Mandubiorum in Gall. Celt. metropolis olim, nunc pagus, testibus Vigenereo, & Paradino, apud Flaviniacum castrum, & Semurium op. Burgundiæ, à Semurio 2. leuc. ab Augustoduno urbe. 16. in Bor. inter Lingones 19. & Nivernas 26. Ab Hercule conditum tradit Diod. Sic. lib. 5. Quidam illam *Arras* falsò indigitant, cùm illa sit in Belgio.

Alexicacos, i. e. *malorum depulsor*, Apollo vocatus est, Arrian. lib. 8. Paus. in Atticis & Eliacis, ideo illi nomen inditum ait, quòd pestilentiæ morbo, in bello Peloponnesiaco populum liberaverit. Quod nomen Hercules postea est adeptus. Macrob. Est a. ἀλεξικακὸς propriè *in malis adjutor*, *averruncanus*, ὁ τὰ δεινὰ ἀπώσων, hominum defensor, qualem verè Ecclesia Christum agnoscit, & Gentes falsò suum Herculem & Apollinem. Nonnus ἀλεξικακὰ δ' ὕδατα vocat aquas salutares, quibus in regeneratione abluimur. Ἀλεξικακοὶ etiam δαίμονες à veteribus dicebantur, qui nocumenta, & diras arcere, amolirique existimabantur, qui & ἀποτροπαῖοι & ἀποπομπαῖοι, & λύσιοι, φύλιοι, & φύξιοι vocabantur. Pollux. lib. 5. Hesychius Ἀλεξικακὸς, βοηθὸς, ἀποτρεπτικὸς κακῶν.

Alexinus, Eliensis Eubulidis Milesii discipulus, vir acer, & contentionis viribus ac nervis clarus, Zenonis inimicus; dum nataret in Alpheo flu. arundinis acumine læsus, hoc functus est. Erat a. Philosophus Eristicus φιλονικότατος, *rixarum studiosissimus*, ut inde ἀλεξῖνος & *contradictorius* dictus sit, apud Laert. lib. 2. *Euclide* ubi nomen hoc ejus ἀλεξῖνος restituendum ex Hesychio Milesio. Neque modo Zenoni Stoico se opposuit, sed exemplo magistri sui Eubulidis Aristotelem quoque perstringere non erubuit. Aristocles lib. 7. de Philosophiâ, eum Ἀπομνημονεύματα κατὰ γένος scripsisse ait, in quibus fingat Alexandrum in colloquio cum patre Philippo habito, Aristotelis præceptoris fuisse calumniatum, & Nicagoram Hermem præceptorem sibi elegisse. Hermippus quoque lib. 1. de Aristotele apud Athenæum lib. 15. Alexini in Aristotelem petulantiam notat. Porro Laertius autor est, eum non modo περὶ ἀδόξων sed etiam πρὸς Ἔφορον τὸν ἰσοκρατίδειον scripsisse: quod si *ad*, non, *adversus Ephorum* ea verba sint interpretanda, Ephorus ad Olymp. 120. circiter vixit.

Alexio, medicus, Ciceroni familiaris, cujus meminit idem Cic. lib. 3. ad Att. ep. 15.

Alexippus, medicus Alexandri. Plut. in Alex.

Alexis, Samius, libros de finibus Samiorum conscripsit, teste Athenæo. libb. 12. 13. Item *Alexis* Thurius, poeta Comicus ante Menandrum, reliquit plures fabulas. Vide Suidam.

Alexis, Afinii Pollionis servus, sic dict. quasi *sine responsione*, ac superbus. Alii v. ab ἀλέγω *curo*, derivant, quod poeta curarum stimulis in eo amando torqueretur, unde Virg. Eclog. 2.

O crudelis Alexi, nihil mea carmina curas?

Alii ab ἀλέξω *arceo*, quòd cum fastidio poetam à se arceret. Virgil. ubi supra.

Invenies alium, si te hic fastidit Alexis.

Mæcenatis puerum fuisse innuit Martialis 7. 28.

Et Mæcenati Maro cùm cantaret Alexim.

Idem lib. 8. ep. 56.

Jugera perdiderat miseræ vicina Cremonæ,
Flebat & abductas Tityrus æger oves.
Risit Tuscus eques, paupertatemque levando
Reppulit, & celeri jussit abire fugâ.
Accipe divitias, & vatum maximus esto
Tu licet, & nostrum, dixit, Alexin ama.

Vide Servium in Virg. Ecl. 2.

Alexius puer, Constantinopolitanus Imp. reg. an 3. Andronico à patre commissus, qui primò tutorem egit, dein Imperii consortem, demum Alexium interfecit.

Alexius Comnenus, Nicephorum Constant. Imp. regno exuit, & monachum fecit, regnavitque an. 33.

Alexius, Græcorũ Imp. fratrem oculis & vitâ privavit.

Alexius Myrtilus, puerum Alexium veneno interemit. Æmil.

Alexon Myndius, fecit libros narrationum fabuloſarum. Diog. Laert. in Thalete, ubi citatur ὁ ἰνδάτῳ μυθικῶν.

Alfaterna, idem quod *Nuceria*, ultima Campaniæ urbs, trans Veſuvium mont. in valle quam Sarnus amnis efficit, ſita. Diod. lib. 19. Οἱ δὲ τὴν Νωκερίαν τὴν Ἀλφατέρνην καλεμένην οἰκοῦντες. Populi *Alfaterni* Plinio 3.5. vide *Nuceria*.

Alfellani, populi Italiæ. Plin. 3. 11.

Alfredus, Anglorum rex, qui & *Ealfredus*, & *Aluredus* dictus eſt, debellavit Danos, & unicus ſui ſeculi Mæcenas fuit. Hujus viri, nunquam ſatis laudati, res geſtas ſcripſit Aſſerius Menevenſis, cujus ego hiſtoriam plurimi merito facio, quòd Alfredo regi aliquando præceptor fuit,& ejus actorum oculatus planè teſtis. Lelandus comment. in Cygn. Cant. Ita doctus evaſit demum, ut Grammaticus, Philoſophus, Rhetor, Hiſtoricus, Muſicus, & Poeta non vulgaris haberetur : Imò Architectus ac Geometres perfectiſſimus. Balæus de Script. Britan. Cent. 2. Dedit Aluredus, jam viginti natus annos, operam literis, atque ita doctus evaſit brevi, ut D. Gregorii dialogos, Opus Boetii de Conſol. Philoſ. & Pſalmos Davidis ex Latino in patrium (h. e. Saxonicum) ſermonem verterit, quo à cunctis facile intelligerentur. Polyd. Vergil. Hiſt. lib. 5.

Algarium, urbs Sardiniæ maritima, in orâ occid. vulgò *Alghер*.

Algidum, Latii op. Tuſculo finitimum, ab urb. Rom. paulo ſuprà 12. m. p. diſtans, *Roccha del Papa*. long. 36. 30. lat. 41. 40. Item *Algidum* nemus, *Selva dell' Aglio*, Silva Latii cum monte cognomine. Hinc *Algidus* nomen gentile. Ovid. Faſt. 2.

Viderat in campis Algida terra ſuis.

Horat. 1. Od. 21.

Vos lætam fluviis, & nemorum comam,
Quæcunque aut gelido prominet Algido.

Idem lib. 3. od. 23.

Nam quæ nivali paſcitur Algido
Devota, quercus inter & ilices :

Item lib. 4. od. 4.

Duris ut ilex tonſa bipennibus
Nigræ feraci frondis in Algido.

Eſt & *Algidenſis* adiect. Plin. 19. 5.

Aliæ, inſulæ Æthiopiæ, in Adulico ſinu. Plin. 6. 19. *Eliæ* Straboni vocantur.

Aliaria, Commagenæ urbs. Antoninus.

Aliartum, Bœotiæ op. a M. Lucretio expugnatum. Liv. Dec. 5. lib. 1. long. 51. 50. lat. 37. 45.

Aliartus, & *Haliartus* op. geminum ; unum Bœotiæ, ad Copaidem lacum, juxta Permeſſum flu. Alterum in Peloponneſo in orâ Meſſeniæ, *Neocaſtro* teſte Nigro, Moletio a. *Arcadia*. Ejus mem. Statius Theb. 7.

Gargaphie, quorumque novis Aliartus ariſtis
Invidet. long. 48. 50. lat. 35. 40.

Alibaca, Pentapolis regionis urbs in Africâ. Ptol.

Alicadra, Mediæ urbs. Ptolemæus.

Alicanum, Pannoniæ urbs. Antoninus.

Alichorda, Bactrianæ opidum Ptolemæo.

Alicis, Laconiæ urbs, & Atticæ tribus. Diodor. Strabo.

Alictum, opidum Hiſtriæ, hodie *Iſola*.

Alifa, vide *Allifæ*.

Alilæi, Arab. Fel. pop. quos cum Gaſandis conjungit Diodorus Siculus lib. 3.

Alimela, regio Lyciæ: Stephanus.

Alimus, *untis*, pars tribus Leontidis in Atticâ. Steph.

Alinda, urbs Cariæ epiſc. ſub arch. Stauropolitano, mediterranea, Mylaſæ & Stratoniciæ propinqua. Χαρίων Καρίας ὀχυρώτατον vocat Arrianus lib. 1. long. 57. 25. lat. 39. 00.

Alindæa, urbs Macedoniæ. Stephanus.

Alingonis portus, locus circa Garumnam flu. Sidonio Apollinari lib. 8. Epiſtolarum.

Alion, urbs Albionis in Cumbriâ, ab Eboraco 55. m. p. in occid. & à Carleolo 42. in merid. long. 17. 16. lat. 55. 01.

Alipha, & *Allipha*, vide *Allifæ*.

Aliphera, urbs Arcadiæ, quæ (teſte Polybio) in ſummitate collis arcem & æneam ſtatuam Minervæ, à cæteris ſpecie ac magnitudine longè differentem, habuit. Lil Gyraldus Syntag. lib. 11.

Aliſarna, urbs Troadis. Stephanus.

Aliſca, Pannoniæ urbs. Anton. *Almaz* Lazio. Simlerus *Angavara* vocat.

Aliſo, op. Germ. infer. ad flu. *Yſel* in Rhenum influentem, vulgò *Iſelburg*. Hadrianus a. Junius *Weſel* vocat. Item flu. Aliſonem op. (de quo ſupra) alluens, ac in Rhenum, ſeu foſſam Druſianam apud Duiſburgum, influens.

Aliſontia, vel *Aliſuntia*, vulgò *Alſitz*, flu. Gall. Belgicæ per duc. Lucemburgenſem in Moſellam ſupra Treviros unà cum Surâ influens ; qui & *Als* aliis nominatur. Anton. Scal. ad Auſon. cap. 2. *Alfe* interpretatur, & *Aliſontiam* reponendum eſſe ſuſpicatur, & ſic legit Auſonii locum in Moſellâ.

Stringit frugiferas felix Aliſontia ripas.

Ubi alii *Aliſuntia*.

Aliſta, Corſicæ op. Ptol. *Iſta* Pineto.

Aliſum, urbs libera Sueviæ ad Neccarum flu. vulgò *Helbrun*, vel *Hailbrun*. i. e. *ſalutis fons*. long. 30. 20. lat. 51. 30.

Aliſus, urbs Germaniæ in orâ Bor. maris Baltici, inter Sundum & Roſtochium. Ptol. *Parthen* Villanovano, ſeu potius *Bart*. long. 35. 00. lat. 52. 35.

Aliterius, Jupiter vocatus eſt, & Ceres *Aliteria*, quòd in publicâ fame ſervaſſent molitores, ne farina diriperetur, quod in Ariſtophane notant Grammatici. Plut. & Pollux.

Alizones, vide *Halizones*.

Alladius, qui & *Remus*, ſeu *Aremulus*, vel etiam *Remulus Sylvius*, Agrippæ fil. 10. Latinorum rex, regn. an. 19. Ob impietatem fulmine ictus interiit. Dionyſ. lib. 1.

Allante, urbs Macedoniæ, & Arcadiæ. Steph. Pop. *Allantenſes*. Plin. 4. 10.

Allaria, vel *Alloria*, civitas Cretæ. Steph.

Alleſtum, vide *Aleſtum*.

Allia, flu. Italiæ, qui à Cruſtuminis montibus, prærupto defluens alveo, Tiberino amni miſcetur, quadrageſimo ab urbe lapide, ubi magnâ ſtrage Romani à Gallis, duce Brenno, profligati ſunt. Hinc *Allienſis dies* dictus, quaſi infauſtus. Silius.

—— *Horrificis ſeſe extulit Allia ripis.*

Virgilius Æn. 7.

Quoſque ſecans infauſtum interluit Allia nomen.

Lucanus lib. 7.

Et damnata diu Romanis Allia Faſtis.

Ovid. de Art. Am. lib. 1.

Tunc licet incipias, quâ flebilis Allia luce
Vulneribus Latiis ſanguinolenta fuit.

Idem in Ibin. ver. 47.

Hæc eſt in Faſtis, cui dat gravis Allia nomen.

Cic. lib. 1. ad Att. ep. 4. *Majores noſtri funeſtiorem diem eſſe voluerunt Allienſis pugnæ, quàm urbis captæ.* Infelicitèr certè res omnis à Vitellio geſta eſt, *qui omni divino humanoque jure neglecto, Allienſi die pontificatum maximum cepit.* Verba ſunt Suetonii in ejus vitâ cap. 7.

Allienus, Prætor Siciliæ ſub Cæſare. Hirtius.

Allifæ, vel *Aliſa*, & *Alipha*, Italiæ, juxta Æſerniam, prope Vulturni ripam, opidum ; vulgò *Alifi*. Silius lib. 8.

Illic Parthenope, ac Pœno non pervia Nola,
Allifæ, & Clanio contemptæ ſemper Acerræ.

Prima opidi mentio fit apud Liv. lib. 8. *Eodem tempore & in Samnio res proſperè geſtæ. Tria opida in poteſtatem venerunt, Allifæ, Callifæ, Rufrium.* Idem lib. 9. C. *Marcius Rutilius Allifas de Samnitibus vi cœpit.* Diod. Sic. lib. 20. ὁ δὲ Μάρκιος ὅτι τὰς Σαμνίτας ἀναζεύξας, Ἀλίφας πόλιν εἷλε κατὰ κράτος. Opidani *Allifani*. Plin. 3. 5. Hinc *Allifanus ager* Silio l. 12.

—— *Hinc Allifanus Iaccho*
Haud inamœnus ager. Horat. lib. 2. Sat. 8.
Invertunt Aliphanis vinaria tota.

Allium, urbs inter Pyrgum, & Oſtiam.

Allobrox, apud Celtas eo tempore regnavit quo Pharao Cenchres in mari Rubro periit. Beroſus lib. 5.

Allobroges, Gall. Tranſalpinæ pop. qui Narbonenſibus aſcribuntur. Siti ſunt juxta Rhodanum, nunc Sabaudienſes, & Pedemontani, victoriâ Fabii, & Catilinæ conjuratione noti. *Allobryges* Ptolemæo, Polybio a. Ἀλλόβριγες. Ἔθνος δυνατώτατον Γαλατικὸν vocat Steph. Horat. in Epod.

Noviſque rebus infidelis Allobrox.

Juvenalis de Ruffo.

Ruffum, qui totics Ciceronem Allobroga dixit.

De

De origine nominis ita vir magnus De Phœn. colon. lib. 1. cap. 42. Apud utroſque Britannos, inquit, *bro regionem* vel *agrum* ſonat, ut Syris בראּ *baro*; & *bel*, vel *uhel excelſum*, ut Ebræis עֵל *hal* vel *al*, & Syris עֲלִיאּ *elloio*. Inde à Gallis dicti *Allobroges*, qui montanam Sabaudiæ regionem obtinebant. Hoc multò verisimilius, quàm quòd ſcribit vetus Juvenalis Scholiaſtes, *Dicti ſunt Allobrogæ, quoniam brogæ Galli agrum dicunt, allo autem aliud; dicti igitur quia ex alio loco tranſlati.*

Alloëra, Lydiæ urbs, *Attalia*, poſtea dicta. Steph.

Allophyli, vide *Philiſtæi*.

Allon, Lat. *quercus*, vel *fortis*, pater Sephe. 1 Par. 4.

Allotriges, pop. in tractu ſeptentrionali Hiſp. Strabo lib. 3. Ubi Calaubonus, *Malim* Ἀλτεγόνας.

Alloria, urbs Cretæ, ut ex Polyhiſtore refert Stephanus.

Alma, mons eſt in Mœſiâ ſuperiori prope Sirmium, quem Probus Imp. Eutropio teſte, vineis conſevit. Item *Alma* Hetruriæ flu. Anton. *Arbia* Leandro.

Almana, Thuſciæ flu. Scribitur & *Amiana*, hodiè *Albegna* dicitur.

Almanſor, Saracenorum dux, de quo Volater. Vitam ejus ac res geſtas breviter perſtrinxit Doctiſſimus ac fortiſſimus Eques Gualterus Raleigh in Mahometis hiſtoriâ.

Almath, Lat. *occultatio*, ſive *juventus*, aut *ſecula* vel diviſim *ſuper mortem*, & tunc eſt *Al-muth*, civitas in tribu Benjamin. 1. Par. 6. Item fil. Bechor, filii Benjamin. 1 Par. 7.

Almedeſſus, vide *Halmydiſſus*.

Almene, civitas ad Euxinum Pontum. Steph.

Almentia, ſive *Almantia*, op. Gall. Belg. in Lotharingiâ olim præcipuum, vulgò *Almance*. *Almantia* quoque op. Oreſtidis reg. Macedoniæ, ab Aulone non longè diſtans in ort. hodiè *Avoſtma*. long. 46. 00. lat. 39. 40.

Almeria, urbs Hiſp. Bæticæ litoralis, ſub archiep. Granatenſi, olim *Magnus Portus*. hodie *Almeria*.

Almericus, Guidonis frater, rex Cypri. Item frater Baldvini, Hieroſolymorum rex 6. Ægyptios vicit, Alexandriam cepit, & reddidit Soldano. Cairum a. propter non ſervatam à Soldano, obſedit. Blond. lib. 3. Æmil. lib. 3. Item hæreticus, qui dicebat ideas in mente divinâ creare, & creari. Hunc Innocentius 3 cremari juſſit Lutetiæ. Volater. Porro *Almericus*, vel *Almaricus*, Germanicè eſt *Emerich*, i. e. *ſemper dives*, & *potens* juxta Lutherum. Gallicè ſcribitur *Aumery*, ſicut *Terrey* pro *Theodorica*, *Herry* pro *Henrico*, *Frery* pro *Frederico*. Camdenus.

Almo, flu. Romæ vicinus, ex viâ Appiâ in Tiberim defluens, *Dachia* hodiè, & *Il Rio d' Appio*. In eo, ſacra quæ Cybela fiebant, lavabantur. Ovid. Faſtorum 4.

Eſt locus in Tiberim quo lubricus influit Almo,
Et nomen magno perdit in amne minor.
Illic purpureâ canus cum veſte ſacerdos
Almonis dominam, ſacraque lavit aquâ.

Lucanus lib. primo.

Et lotam parvo revocant Almone Cybelem.

Val. Flaccus lib. ult.

Sic ubi Mygdonios planctus ſacer abluit Almo,
Lætaque jam Cybele, feſtæque per opida tædæ;
Quis modo jam ſævos adytis fluxiſſe cruores
Cogitet, aut ipſi quid jam meminere miniſtri.

Stat. lib. 5. Silvarum.

Eſt locus ante urbem, quà primùm naſcitur ingens
Appia, quaque Italos gemitus Almone Cybelem
Ponit, & Idæos jam non reminiſcitur amnes.

Martialis lib. 3. ep. 47.

Capena grandi porta quà fluit guttâ,
Phrygiumque matris Almo quà lavit ferrum.

Claud. de bello Gildonico.

Prælatoque lavas Phrygios Almone leones.

Vide Ammianum Marcellinum lib. 23.

Almon, viri proprium apud Virg. Æn. 7.

Hic juvenis primam ante aciem ſtridente ſagittâ,
Natorum Tyrrhi fuerat qui maximus, Almon
Sternitur. ———

Almon, op. Theſſaliæ. Plin. 4. 8. Item civitas Bœotiæ, quæ ab Hellanico malè *Salmon* dicitur. Steph. Item pater Laræ nymphæ, ex quâ Mercurius Lares peperit. Item civitas tribûs Benjamin. Joſ. 12. quæ & *Almath*.

Almopia, Macedoniæ pars, ſic dicta ab *Almope* Gigante, Neptuni & Athamantidis filio. Steph. Item *Almopii* populi Plinio 4. 10.

Almus, Hungariæ mons, quem probus Imp. electiſſimis vitibus, ex Italiâ allatis, (uti tradit in ejus vitâ Aurel. Victor) conſevit; *Arpatarro*, & *Tarczal* incolis dicitur, teſte Lazio. *Eruſcka* v. Jacobo Luccaro. Vopiſcus *Alma* habet, quem vide. Item *Almus* Siſyphi fil. Pauſan. in Corinth.

Alna, pagus Hannoniæ, 3. leuc. à Laubaco opido diſtans, hodie *Alne*, & *Aulne*.

Aloa, num. pl. feſtivitas fuit agricolarum Athenis, quæ ſubvectis ex agris frugibus celebrabatur. Sic dicta, quòd in *areis*, quæ Græce Ἅλως dicuntur, præcipuè moras traherent homines; unde & Cererem Ἀλωάδα, id eſt, *aream replentem* veteres nuncuparunt. Gyraldus in Syntag. Heſychius. Ἅλῶα ἑορτὴ Ἀθήνησι, *Aloa* (aliis *Haloa*) *feſtum Athenis*. Cujus v. Dei fuerit, haudquaquam exprimit; ut neque Harpocration, & Suidas, qui tamen ex Philochoro nominis originem exponunt. Ἅλῶα ἑορτή ἐστιν Ἀθήνῃσι, Φιλόχορος δὲ φησὶν ὀνομασθῆναι διὰ τὸ τότε τὰς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς ἀεὶ τὰς ἅλως ποιεῖσθαι. Addit Harpocration, Ἄγειν δὲ αὐτὴν φησὶν ὁ τῷ ἀεὶ ἑορτῶν Πασιδήμῳ μηνός. Ἅλως tamen non ſimpliciter aream ſig. ſed ἀμπελόφυλλον χάρτην, ἢ στιβάδα. Quare Philochorus indicare videtur, hoc feſtum ab Agricolis obſervatum, cum ad meſſem accingerentur. Verum Euſt. ad Iliad. 1. Cereris & Bacchi ſacrum ait eſſe; quod comportatis in horrea frugibus agitatur. Ἴσιον δὲ ὅτι ἅπαξ συγκομιδῆς καρπῶν, ἐφ' ᾗ καὶ τὰ Θαλύσια ἐθύετο, ἑορτὴ ἦγετο Δήμητρι καὶ Διονύσῳ, καὶ Παυσανίαν, Ἅλῶα καλουμένη, διὰ τὸ ταῖς ἀπαρχαῖς, καὶ μάλιστα ὑπ' Ἀθηναίων, ἅπαξ τῆς ἅλω τότε καταχεῖσθαι φύσεως εἰς Ἐλευσῖνα. Et quidem immodicè fructuum primitias abſumi oportuit; quia non licebat Aloorum die ſacrificare, aut hoſtias immolare; quarum alioquin carnes in viſcerationem cedebant, aduſtis tantum coxis, & pinguedine, quorum nidore frui deos arbitrabantur. Apud Athenæum, lib. 13. Demoſthenes in orat. contra Neæram, Archiæ, ſacrorum Antiſtiti exprobravit, Ὅτι σὺ ἅπαξ τῇ ἑταίρᾳ Ἀλώοις ὄσῃ τῆς ἰχθύος, τῆς ὑπὲρ τὴν αὐλὴν Ἐλευσῖνι πεφυγάδευε ἱερὰν θύσιν, νομίμως ὄντως ὑπὲρ ταύτης τῆς ἡμέρας ἱερεῖα μὴ θύειν.

Aloeus, Gigas, cujus filii dicuntur Martem vulneraſſe, à quo patronymicum *Aloides* fuit, Titanis ac Terræ filius, cui conjux fuit Iphimedia, quam cùm violaſſet Neptunus, duos ex eo peperit filios, Othum & Ephialtum, qui & *Aloidæ* dicebantur, quos Aloeus educavit ut ſuos. Et cum novem digitis ſingulis menſibus creſcerent, Gigantibus adverſus ſuperos bellum parantibus, nec ob ſenium Aloeus ad illud accedere poſſet, miſit geminos adjutores, qui Apollinis & Dianæ telis confixi perierunt. Horum mem. Hom. Il. 5.

Τλῆ μὲν Ἄρης ὅτι μιν Ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης,
Παῖδες Ἀλωῆος, δῦσαν κρατερὸν ὑπὸ δεσμόν.

Item Odyſ. λ. verſ. 304.

Τὴν δὲ μετ' Ἰφιμέδειαν Ἀλωῆος παράκοιτιν
Εἰσιδόν, ἣ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
Καὶ ῥ' ἴτυιον δύο παῖδε (μινυνθαδίω δὲ γενέσθην)
Ὦτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην,
Οὓς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος ἄρουρα,
Καὶ πολὺ καλλίστους, μετὰ γε κλυτὸν Ὠρίωνα.
Ἐντὶ γὰρ τὶς γαῖα, καὶ ἐπηετάοντες ἔσαν
Εὐρῶν, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθων ἀντιάουσι
Ὅσσον τε κραναὴν, καὶ Πάλλαντα θ' ὑψικάρηνον.
Ὀπτῶν δὴ μεμαῶτε, καὶ ἐκγενὸν ἱσταμένοισι.

Virgilius Æn. 6.

Hic & Aloidas geminos, immania vidi
Corpora, qui manibus magnum reſcindere cœlum
Aggreſſi, ſuperiſque Jovem detrudere regnis.

Lucanus lib. 6.

Impius hinc prolem ſuperis immiſit Alœus,

Inſeruit celſis prope ſe cum Pelion aſtris,
Sideribuſque vias incumbens abſtulit Oſſa.

Claudian. de Bello Getico.

Quid nivium ſi regna labor mortalia vexat?
Cum gemini fratres, genuit quos aſper Aloeus,
Martem ſubdiderint vinclis, & in aſtra negatas
Tentarint munire vias, ſteteritque revulſis
Penè tribus ſcopulis, cæleſti machina bello.

Alogiani, Hæretici ſic vocati, qu. *ſine verbo*, quia Domini verbum recipere noluerunt, Joannis Evangelium reſpuentes, in quo Dei filius Verbum patris appellatur.

Aloium, civitas Theſſaliæ, juxta Tempe. Steph.

Alone, inſula juxta Cyzicum. Item Paphlagoniæ civitas. Steph. Etiam apud Scriptores Britannicos Lancaſtrenſis urbs *Alone* dicitur. Item *Alone*, vel *Alonæ*, Hiſp. Tarrac. urbs. Ptol. Fuit v. Maſſilienſium colonia, uti teſtatur Stephanus cui *Alonis* dicitur Ἄλωνις, inquit, νῆσος ἡ πόλις Μασσαλίας. Græcum igitur oportet eſſe vocabulum, ut ergo παρὰ τῶν ἀνέμων ἀνεμώνη, &c. ſic παρὰ τῶν ἁλῶν ſit Ἄλωνη; Præſtantiſſimo n. ſale & olim, & nunc quoque abundat. Atque hoc ſolo argumento convinci poſſunt, qui *Alonam* hodie putant eſſe *Alicante*, cùm ea urbs nullas habeat ſalinas. Certum eſt a. Alonam eſſe id opidum, quod olim Arabes *Tudenir*, Hiſpani v. *Guardamar* vocant, ſitum in peninſulâ ad os Taberis flu. quem vulgò Seguram vocant. Innumeræ n. illic, & præſtantiſſimæ ſalinæ, eoque ipſo loco veteres Alonam deſcribunt. long. 21. 10. lat. 38. 40.

Aloni, populi Meſopotamiæ. Plin. 6. 26.

Alontigeceli, populi Hiſpaniæ. Plin. 3. 1.

Alontium, urbs Siciliæ in ora occ. everſa, inter Halæſam, & Agathurium, 12. m. p. diſſita. Ex ruinis S. Philadelphi op. conſtructum eſt, & proinde *S. Filadelpho* hodie dicitur, teſte Fazello.

Alope, mulier, à quâ dicta *Alope* Theſſaliæ civitas, de quâ Hom. Il. 2. & Plin. 4. 7. Orpheus in Argonauticis.

Ἀισθαλίδης δ' ἔστιλε περικλυτὴ Εὐπολέμεια
Μυρμιδόνῳ θυγάτηρ Ἀλόπη ἐνὶ πυρήεσσιν.

Alia eſt Atticæ, alia Ponti, unde Penthefilea nata eſt, quarta circa Eubœam, quinta circa Delphos, ſexta juxta Locridem. Steph.

Alopece, *Alopecia*, Strab. & Ptol. (cui etiam Tanais dicitur) Mæotidis paludis inſula, *l'iſle des Renards* Pineto. Item Boſpori Cimmerii inſula. Plin. 4. 14. Item alia in mari Ægæo è regione Smyrnæ apud eundem, lib. 5. c. 31. Heſychius Ἀλωπεκὴ, δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς.

Alorus, Pæoniæ in Macedoniâ urbs. Ptol. *Olorus* Plinio, hodie *Dianoro*.

Alos, Argiæ urbs in Peloponneſo. Heſychius. Item Arcadiæ urbs Stephano, alia Phthiotidis Plinio, & Theſſaliæ Etymologo.

Aloſanga, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Alous, urbs Illyridis. Steph.

Alpenus, Locrorum metropolis apud Thermopylas. Herod. lib. 7.

Alpes, montes ſunt excelſi (qui Italiam ſeparant à Galliâ & Germaniâ.) *l'Alpi* Italis, *Alben* Germanis dicti, qui multiplices ſunt; variaque, pro locorum diverſitate, ſortiuntur nomina. Sunt n. 1. Alpes *Carnicæ*. 2. *Cottianæ*, ſive *Cottiæ*. 3. *Graiæ*. 4. *Noricæ*. 5. *Juliæ*. 6. *Maritimæ*, ſive *Litoreæ*. 7. *Pannonicæ*. 8. *Peninæ*, *Pœnæ*, ſive *Pœninæ*. 9. *Rhæticæ*. 10. *Tridentinæ*. 11. *Venetæ*. *Albia*, & *Alpionia* olim dictos fuiſſe hos montes ſcribit Strabo. Stephano etiam Ἄλπεα, & Ἄλπιοι dicuntur, Phavorino Ὄλπια; Quin & Σάλτιοι etiam videntur à Lycophrone appellari, ut putavit ejus commentator Iſacius. Per hos montes Annibal in Italiam tranſivit, aceto viam faciente. Livius lib. 21. *Ardentiaque ſaxa infuſo aceto putrefaciunt: ita torridam incendio rupem ferro pandunt.* Juven. Sat. 10.

——— *Oppoſuit natura Alpeſque, niveſque,*
Diduxit ſcopulos, & montem rupit aceto.

Ubi rectè nives Alpibus tribuit, ita enim eos deſcribunt paſſim Poetæ. Unde χιονάδιος Ἄλπις, & νιφοβλῆτις in Anthologiâ. Horat. Serm. 2. Sat. 5.

Furius hibernas canâ nive conſpuit Alpes.

Hinc *Alpina glacies* Claudiano, lib. 2. de Raptu Proſ. & *Alpinæ pruinæ* eidem in Panegyr. & *Alpinus rigor* Ovidio Metam. 14. & *gelidæ Alpes* Lucano lib 1. Imo à candore nivium, ut vulgò putant, dicti ſunt hi montes, quia perpetuis ferè nivibus albeſcant. Sabini enim *Alpum* dixere, quod poſteri Latini *Album*. Ita Feſtus. Melius, quod mirere, Iſidorus 14. 8. *Alpes propriè montes Galliæ ſunt, de quibus Virgilius, Aerias Alpes. Et dicendo aerias, verbum expreſſit à verbo. Nam Gallorum linguâ Alpes montes alti vocantur.* Et ſic Alpes perpetuò deſcribuntur à Poëtis. Catullus.

Sive trans altas gradietur Alpes.

Sil. Italicus lib. 1.

Non celſæ obſtiterint Alpes. ———

Quin & Servius in iſta Virgilii verba quæ ſunt initio lib. 10. commentans *Sanè omnes altitudines montium licet à Gallis Alpes vocantur, propriè tamen montium Gallicorum ſunt.* Bochartus tamen montes hoſce nomen ſuum Phœnicibus debere putat, quibus לבן *laban* erat albus, & אלבן *alben* formâ Syrâ *albeſcere*. Unde & *Libano* nomen, quem Paraphraſtæ vocant אולבנין *Olbanin*, Cant. 4. 11. Non tamen de nihilo Ἄλπιν alii *montem altum* explicant, cùm & *al* celſum, & *pen* verticem montis, ſeu collem ſignificat. Uſurpatur hæc vox præcipuè in pl. num. quanquam aliquando & in ſingulari. Dionyſius verſ. 295. Ἄλπιος ἀρχή. Ovid. Artis Amatoriæ, lib. 3.

——— *Nec quot in Alpe feræ.*

Claudianus —— *Extemplo frondoſâ fertur ab Alpe.*

Porro de Alpibus vide Alciatum comment. in lib. Taciti de Germaniâ, ſed imprimis Joſiam Simlerum in libello quem *de Alpibus* inſcripſit. Optimè a. & copioſiſſimè omnium de Alpibus diſſerentem vide doctiſſimum Cluver. Ital. Ant. lib. 1. cap. 30. &c.

Alpeſa, opidum Celticæ regionis. Plin. 3. 1.

Alpha, flu. non longè ab Aquileiâ.

Alphabucelis, urbs Marſorum. Ptol. *Avezzano*, ut aliquibus videtur.

Alphani, vel *Alphini*, & *Alpini*, vicus prope Thermopylas, item metropolis Locrorum. Steph. Sed legendum *Alpeni*. Stephanus enim Ἀλπηνοὶ habet.

Alphaterni, vide *Alfaterna*.

Alphea, Diana, ex eventu ſic dicta, quòd Alpheus amore Dianæ percitus, Ortygiam uſque eam ſit inſecutus, ac mox deſtiterit: ob id extructo inibi Deæ templo, illi conciliatum eſt de facto cognomen. Cæl. Rhod. lib. 13.

Alphenus, vel *Alfenus*, nomen ſutoris apud Horat. lib 1. Serm. 3.

——— *Ut Alphenus vafer omni*
Abjecto inſtrumento artis, clauſâqae tabernâ,
Sutor erat. ——— ———

Alpheſibœa, Phlegei, flu. filia, quam Alcmæon, donato illi monili, quod Eriphyle matri detraxerat, in uxorem duxit. Prop. 1. 15.

Alpheſibœa ſuos ulta eſt pro conjuge fratres,
Sanguinis & chari vincula rupit amor.

Alpheſibœus, paſtor quidam apud Virg. Ecl. 5.

Saltantes Satyros imitabitur Alpheſibœus.

Ab ἅλφω invenio, & βοῦς. qu. *inveniens boves*.

Alpheus, Lat. *milleſimus*, vel *doctus*, vel *dux*, Pater Jacobi Apoſtoli. Mat. 10. Mar. 2. Luc. 6.

Alpheus, vir doctiſſimus, Juris profeſſor. Lampridius.

Alpheus, fluvius Elidis, Arcadiæ civitatis, juxta Piſas decurrens, qui longo curſu in Achaiâ demergitur, ibique terrâ abſorptus, & ſubter mare defluens, ex Græciâ decurrit ad Arethuſam, fontem Siciliæ, ubi in mare Siculum cadit. Moſchus.

Ἀλφειὸς μετὰ Πίσαν ἰὼν κατὰ φύντον ὁδοῖο,
Ἔρχεται εἰς Ἀρέθουσαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ.

Virg. Æn. lib. 3. —— *Alpheum fama eſt huc Elidis amnem*
Occultas egiſſe vias ſubter mare, qui nunc
Ore Arethuſa tuo Siculis confunditur undis.

Ovid. 3. Amorum. eleg. 6.

Quid? non Alpheum diverſis currere terris
Virginis Arcadiæ certus adegit amor?

Lucan. lib. 3. —— *Populiſque per æquora mittens*
Sicanias Alpheus aquas. ———

Stat.

Stat. Sil. lib. 1. — *Tumidæ ſic transfuga Piſæ*
Amnis in externos longè flammatus amores,
Flumina demerſo trahit intemerata canali:
Donec Sicanios tandem perlatus anhelo
Ore bibit fontes: miratur dulcia Naïs
Oſcula, nec credit pelago veniſſe maritum.

Quòd ait *dulcia oſcula*, idem eſt quod innuit Virg. Ecl. ult.
Sic tibi cum fluctus ſubterlabere Sicanos,
Doris amara ſuam non intermiſceat undam.

Huc alludit Gregorius Nazianzenus, in epitaphio Baſilii Καὶ ἔστις inquit, ἐστιν ὃ φιγεύτατα ποταμὸς δι' ἁλμυρᾶς ῥεῖων γλυκύς. Loquitur de Alpheo. Ideoque Libanius in Progymnaſ. Φυλάττει ἀμιγὲς ὑπὸ τῇ θαλάσσῃ τὸ ῥεῖθρον. Idem Statius 1. Theb.

——— *Fluctivagâ quâ præterlabitur undâ*
Sicanios longè relegens Alpheus amores.

Sil. Ital. lib. 3.
Hic Arethuſa ſuum piſcoſo fonte receptat
Alpheon, ſacræ portantem ſigna coronæ.

Claudianus — *Alpheus Geticis anguſtus acervis*
Tardior ad Siculos etiam nunc pergit amores.

Sidon. Apoll. carm. ad Felicem. — *Per ima ponti*
Alpheus fluit, atque traſmarina
In fluctus cadit unda conjugales.

Conſentiunt Hiſtorici, aliique ſcriptores. Plin. 2. 103. *Arethuſa fons Syracuſanus, in quem redduntur jacta in Alpheum.* Amm. Marc. lib. 15. *Alpheus oriens in Arcadiâ, cupidine fontis Arethuſæ captus, ſcindens Ionium mare, ut fabulæ ferunt, ad uſque amatæ confinia progreditur.* Et ante utroſque Mela. 2. 7. Ubi de Siciliâ. *Ab eo ad Pachynum ora quæ extenditur Jonium mare attingens, hæc fert illuſtria, Meſſanam, Tauromininm, Catinam, Megarida, Syracuſas, & in iis mirabilem Arethuſam. Fons eſt, in quo viſuntur jacta in Alpheum amnem, ut diximus, Peloponneſiaco litori infuſum: unde ille creditur non ſe conſociare pelago, ſed ſubter maria, terraſque depreſſus, huc agere alveum, atque hic ſe rurſus extollere.* Quin & Strabo lib. 6. ait Alpheum ſumere originem in Peloponneſo, & per mare ſub terrâ in Arethuſam fontē terminari; quam-obrem finxerunt Poetæ Arethuſam venatricem deamamatam ab Alpheo fugiſſe per ſubterraneos cuniculos in Ortygiam, quam Alpheum fuiſſe inſecutum Pauſanias dictum exiſtimat, quòd *Alphos*, vitiliginis ſpeciem, curet. Hunc fluvium ethnici nonnulli pro Deo coluerunt, cui & ſtatuam, & communem aram cum Dianâ erexerunt. Conſecuta fuit etiam ipſa Arethuſa poſtmodùm divinos honores, ut ait Nicanor Samius lib. 5. de fluminibus. Siquidem mos fuit Ægienſium, qui populi fuerunt Achaiæ, liba ſumpta ex arâ Salutis in mare projicere, quæ ſe mittere Arethuſæ Syracuſas teſtarentur, ſicut refert Melanthes lib. 2. De ſacrificiis. Quoniam v. non animi ſolum, ſed etiam corporis mundities Deo gratiſſima exiſtimanda eſt, idcirco aquam illam, quæ vim haberet purgandi, ſacrificiis accommodatam eſſe Ethnici ſanxerunt, & fluvium ipſum, qui hujuſmodi aquam ſuppeditaret, exiſtimarunt eſſe Jovi amiciſſimum, atque acceptiſſimum. Alii Mythologi divinam vim animorum noſtrorum, virtutiſque normam, per hujuſmodi fabulam explicarunt, quippe quòd ſicuti materia appetit formam, ut ſuum proprium bonum, (cum ipſa per ſe inutilis ſit, & otioſa appareat) ſic anima noſtra virtutem, tanquam formam ſuam expetit. Hæc cauſa eſt, cur *Alpheus* fingebatur ſequi *Arethuſam* cùm ἄλφος ſit *macula*, ſive imperfectio, & ἀρετὴ *virtus* à Græcis nominetur. *Orfea* hodiè dicitur, teſte Sophiano, & *Carbon* ſeu *Darbon* nautis vocatur. Inde *Alphion*, lacus vitiligines tollens. Plin. 31. 2.

Alphius, vel *Alfius*, fœnerator inſignis, à quo primùm profecta fertur celebris illa ſententia, viz. *vel optima nomina non appellando fieri mala.* Ejus mem. Horat. in Epod. Od. 2.

Hæc ubi locutus fœnerator Alphius,
Jam jam futurus ruſticus:
Omnem relegit Idibus pecuniam,
Quærit Calendis ponere.

Alphonſus, 3. Hiſp. rex, cognomento Magnus, reg. an. 11.
Alphonſus, 4. Hiſp. rex, regn. an. 5. menſ. 7.
Alphonſus, 5. Hiſp. rex, Varamundi fil. reg. an. 33.
Alphonſus, 6. Hiſp. rex, regn. an. 43.
Alphonſus, 7. Hiſp. rex, prioris nepos, regn. an. 51.
Alphonſus, 8. Hiſp. rex, cognomento *Bonus*, Elionoram Angliæ regis filiam uxorem duxit, regn. an. 53.
Alphonſus, 9. Caſtellæ rex, regn. an. 40. Adverſus Saracenos feliciter pugnavit. Volat.
Alphonſus, Arragonum rex, Neapolim cepit, Apuliæ regnum, pulſo Renato, obtinuit.
Alphonſus, cognomento *Caſtus*, Hiſp. rex, regn. an. 41.
Alphonſus, Arragoniæ rex, in tabulas aſtronomicas convocatis undique Mathematicis inſignibus, 40 coronatorum millia impendit, Alexandri erga Ariſtotelem in animalium hiſtoriam liberalitate pene exæquatâ. Ramus. Dicere ſolebat, Se malle privatim vivere, quàm eruditione carere. Virtutes ejus à Blondo, Sabellico, aliiſque celebrantur. Gravi morbo laborans, remedia medicis fruſtra præſcribentibus, cœpit legere Q. Curtii hiſtoriam de Alexandro, adeoque illius dulcedine captus fuit, ut, ſanitate recuperatâ, dixerit, Valeant Avicenna, Hippocrates, medici cæteri: Vivat Curtius ſoſpitator meus. Anton. Panormitanus. lib. de rebus geſtis Alphonſi. *Alphons*, ſi ſit Germanicum nomen, idem eſt quod *Helfuns*, i. e. *our help*: & à Gothis profectum eſt, ut videtur. Nam Alphonſus primus hujus nominis rex Hiſpaniarum, An. Dom. 740. à Gothis deſcendit. Camdenus.
Alpinus, poeta, Memnonis Auroræ filii bella deſcripſit, ſed adeò malè, ut ab Horatio dicatur eum carminibus ſuis jugulare. Serm. 1. 10.

Turgidus Alpinus jugulat dum Memnona.

Vide Voſſ. De Poet. Lat. pagg. 31. 32.
Alponos, civitas & mons Macedoniæ. Alii Theſſaliæ civitatem faciunt; & alii Locrorum Epicnemidiorum. Steph.
Alſa, flu. Fori Julii, Aquileam præterfluens. Plin. 3. 18. Hodie *Auſa* dicitur, vel *Auſa*; vulgo *Limino*, & *Lizonzio*.
Alſuavus ego eum apud Caſſiodorum dici ſuſpicor, ubi Conſtantinus junior à Conſtantio fratre cæſus fuit. Eſt & *Alſa* alter flu. qui *Ellus* potius Latinè dicitur, à quo *Alſatia* Germ. regio, quæ ab Hungaris, per Alemanniam & Lotharingiam deſcendentibus, vaſtata eſt. Æmilius.
Alſademus, vide *Sireon*.
Alſfeldia, urbs in Germaniâ.
Alſiatum, pagus non obſcurus agri Mediolanenſis, hodiè *Alzia*, Andreæ Alciati J. C. clariſſimi patria. Ferrarius.
Alſietina aqua, & *Alſietinus fons*, aquæ ductus viâ Claudiâ ab urbe Româ 14. m. diſtans, Romam uſque perductus.
Alſium, ultra Pyrgos ad oſtia Tiberina euntibus fuit opidum cujus antiquam originem indicare voluit Silius Italicus his verſibus, lib. 8.

Nec non Argolico dilectum litus Aleſo
Alſium, & obleſſæ campo ſqualente Fregenæ.

Ita legendum, non *Fregellæ*. Strabo lib. 5. πολίχνιον i. e. *opidulum* ſuâ ætate vocat. Λοιπὰ δὲ Κοσσῶν, inquit, οἷς Ὦστια παραλίαν πολίχνια ἴσχει Γαβίσκαι, ἡ Πύργοι, ἡ Ἄλσιον, ἡ Φρεγγῖναι. Vide Plin. 3. 5. & Mel. 2. 4. Rutilii tempore villam tantum fuiſſe patet ex hoc diſticho.

Alſia prælegitur tellus, Pyrgique recedunt,
Nunc villæ grandes, opida parva prius.

Populi *Alſienſes*. long. 35. 55. lat. 41. 40.
Alſius, Achaiæ in Peloponneſo flu. qui è Sipylo monte in Hermum fluit. Pauſan.
Alſus, nomen paſtoris. Virg. Æn. 12.

Sic rigido latus enſe ferit; Podalirius Alſum
Paſtorem, &c.

Altaba, Africæ propriæ urbs. Anton.
Altadas, 12 Aſſyriorum rex, otium, & vitæ tranquillitatem ſecutus fertur, eò quòd ſtultum eſſe duceret multis laboribus defatigari, amplificandi regni cauſâ, quoniam ea res ad nullam hominum ſalutem & utilitatem, ſed ad detrimentum potius, atq; ſervitutem pertineret. Beroſus.
Altanum, Calabriæ opidum. Anton. hodiè *Soreto*.
Altao, urbs Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptol. Aliis *Atao*, quod *Calao* hodiè dici ferunt.
Altellus, Romulus dictus, quaſi in *terrâ altus* à lupâ, ſive quòd *telis alteretur*, ſive quòd rebus geſtis *altus*, h. e. excelſus & glorioſus eſſet, ſeu quòd à Latio, Sabinorum rege, in colloquium poſtulatus, *alternis* vicibus eum audierit,

nam ſicut à *macro macellus*, à *vafro vacellus*; ita ab *alterno Altellus*. Feſtus Pompeius.

Altenius, Cariæ mons, qui ſcorpiones procreat, advenis quidem innocuos, incolis v. pernicioſos & infeſtos. Alex. ab Alex. 2. 17.

Alternia, Carpetanorum in Ital. urbs. Ptol.

Altes, Peloponneſi urbs ad Cladaum amnem, qui in Alpheum fluit. Xen. 7. Hiſt. Gr. *Altis* à Pauſaniâ in Eliacis vocatur.

Alteus, Tuſci filius, regn. an. 20.

Altha, Babyloniæ urbs. Ptol.

Althæa, Theſtii filia, Oenei regis Calydonis uxor, cui inter alios filios Meleagrum peperit: quo nato audivit fata circum ignem dicentia, tam diu natum victurum, quam diu ſtipes, qui tunc ardebat, ab igne inconſumptus maneret. Hunc itaque aſſervavit in eum diem, quo omnes filios præter Meleagrum in quâdam ſeditione occubuiſſe intellexit; quem ut etiam mortuum audiret, ſtipitem concremavit. Cujus facti poſteà pœnitens, laqueo vitam finivit, uti tradit ampliſſimè Diod. Sic. lib. 5. Ovidius tamen Met. lib. 8. ſcribit eam gladio ſeſe tranſverberaſſe, atque ita occubuiſſe, *ait*, inquit, *per viſcera ferro*. Seneca in Medeâ.

Piæ ſororis, impiæ matris facem,
Ultricis Althææ, vides. ——

Ovid. Triſt. lib. 1.

Utque cremaſſe ſuum fertur ſub ſtipite natum
Theſtius, & melior matre fuiſſe ſoror.

Althæmenes, coloniæ in Cretam dux. Ciſſi fil. fuit illius qui Argos condidit, eâdem tempeſtate quâ Procles Spartam. Strabo lib. 10. Ciſus, Κάϊσος, vocatur à Pauſaniâ; & Temeni, qui Argos occupavit, filius dicitur.

Althea, urbs Olcadum. Vide Steph. & *Olcades*.

Athenus, fluvius ſanans omnium animalium ulcera, ope Podalirii. Iſac. in Lycophr.

Althepus, Neptuni fil. Ægyptiorum rex, à quo Ægyptus *Althepia terra* cognominatur. Rhodiginus.

Altilia, Liguriæ op. Sueton. hodiè *Altreiola*. Volat.

Altinum, urbs olim in litore Venetiæ florentiſſima, juxta Aquileiam. Plin. 3. 18. hodie *Altino*; *Torcello* v. Villanovano. Incolæ Altinates. Hujus urbis lana erat in pretio. Mart. 14. 155.

Velleribus primis Apulia, Parma ſecundis
Nobilis, Altinum tertia laudat ovis.

Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 161. &c. long. 34. 50. lat. 45. 20.

Altinum, quod & *Altinum*, op. Pannoniæ infer. ad Danubium in Hungariâ. Lazius *Tolna* vocari ait, Simlero v. *Boſoch* videtur. long. 42. 33. lat. 46. 25.

Altiſſiodorum, op. in Galliâ, *Auxerre* vulgò, vide *Vellaunodunum*. long. 24. 41. lat. 46. 20.

Altis, lucus juxta Olympiam, Jovi ſacer, unde Jupiter *Altius* dictus.

Altomons, Belgii pagus, cum cœnobio, in Hannoniâ, quod nunc *Ormont* dici ferunt.

Altus, locus prope Theſſalonicam. Steph.

Alva, Lat. *aſcenſus ejus*, ſive *prævaricatio ipſius*; civitas Idumæorum. Gen. 36.

Aluaca, Mediæ opidum. Ptolemæus.

Aluan, Lat. *ſuperior*, vel *excelſus*: aut Syriacè *perverſus*; filius Sobal. Gen. 36.

Alverni, vel *Arverni*, aut *Averni*, populi Aquitaniæ, qui cùm ſe à Trojanis oriundos eſſe dicerent, audebant ſe Romanorum fratres appellare. Vide *Averni*.

Aluntium, op. Sicil. Ἀλόντιον Ptol. Ἄλοντιον vero Phalaridi, Dionyſ. Diod. imò Cicer. & Plin. Aliis *Haluntium*. *Alontium* a. ex עלות *aloth*; *Aluntium* ex עלוּת *aluth* factum putat Bochartus. *Aloth* v. & *Aluth* idem ſunt, niſi quòd prius Ebræum, alterum eſt Phœnicium. Tale quid occurrit in Plauti Pœnulo *alonyth* Deæ, & *bonyth* filiæ. Adde *beryth*, *puteos*: Unde Βηρυτὸς apud Steph. עלוּת *aluth*. i. e. *celſa*, ſup. מקומות *mecomoth loca*. Itaque Aluntio nomen à ſitu. Erat n. in loco edito. Cicero Verrinâ quartâ. *Cum Aluntium veniſſet prætor laborioſus & diligens, ipſe in opidum accedere noluit, quòd erat difficile aſcenſu.* Th. Fazellus Dec. 1. lib. 9. cap. 4. *In colle edito, & mari prominenti, infra S. Philadelphi opidum, Aluntium vetuſta urbs jacet.* Rectè *vetuſtam* appellat, cùm Trojanis temporibus putetur jam ſtetiſſe. Dionyſ. Halic. lib. 1. ubi de Æneæ profectione in Italiam. Πάτρωνα δὲ πειθοῦς ὑπ' Αἰνείᾳ κοινωνεῖν τῆς ἀποικίας, καὶ σὺν αὐτῷ τινες τῶν φίλων ὑπέμενον ἐν τῷ χρόνῳ ὃς ἔνιοί φασιν ἐν Ἀλοντίῳ κατοικῆσαι τῆς Σικελίας. Vide Cluv. Sic. Ant. pag. 293.

Aluona, Liburniæ urbs. Ptolemæus. long. 36. 50. lat. 45. 30.

Aluus, ſeu *Alus*, vel *Halus*, Arcadiæ vicus, quem *Æſculapii fanum* quoque vocant. Pauſan. in Arcad. quanquam ibi potius legendum ſit *Caus*, ut ex Stephano oſtendit Sylburgius.

Alus, Lat. *commiſtio*, ſeu *aſperſio*, locus ad quem deſcenderunt filii Iſraelis proficiſcentes in terram Chanaan. Num. 33.

Aluta, Daciæ flu. Ptol. *Aluata* Mercatori. Lazius & Sambucus ſcribunt, *Olth* Hungaris, & *Alth* Germanis dici.

Alutæ, Gentes Illyricæ in conventu Scardonico. Plin. 3. 2.

Alutrenſes, Alpini pop. Plin. 3. 8. *Ledro* opidum putat Simlerus, a quo *Ledronii Comites*.

Aluum, Hiſtriæ op. mediterraneum. *Algona* Leandro.

Alyatta, regio Bithyniæ, ἀπὸ Ἀλυάττου κρατήσαντος τοῦ τόπου. Steph. Inde *Alyatteni*.

Alyattes, Lydorum rex, Crœſi pater, cui extructum eſt monumentum apud Sardos, maximâ impendii parte ab ancillis, quæ omnes apud Lydos corpore quæſtum faciunt, in hoc opus collatâ. Inde *Regnum Alyattici* apud Horat. 3 Carm. Od. 16. pro ditiſſimo, quanquam ibi poſſet aliquis legere *Alyattei*, ut *Ulyſſei*, *Achillei*.

Alyba, regio non procul à Myſiâ. Hom. Iliad. 2.

Αὐτὰρ Ἀλιζώνων ὁ Δίος καὶ Ἐπίσκοπος ἦρχον,
Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.

Hellanicus ſcribit eſſe paludem Ponticam. Vide *Chalybes*.

Alybas, alias Metapontium, in Italiâ; vel Thraciæ civitas. Inde *Alybantius*, Steph.

Alybe, una ex Herculis columnis. Vide *Abyle*.

Alycæa, Arcadiæ opidum. Pauſanias.

Alycæus, Scironis filius, qui à Theſeo interfectus, loco Megarenſis agri nomen dedit. Plut. in Theſeo. Item urbs Peloponneſi. Steph.

Alychme, urbs in quâ *Alychmius* Mercurius colitur. Steph.

Alydda, Phrygiæ majoris opidum. Ptol. *Luday* hodiè. long. 56. 00. lat. 41. 10.

Alymne, urbs Phrygiæ majoris. Steph.

Alyſius, Bacchus, ἀπὸ τοῦ λύειν, i. e. à *ſolvendo*, ſic dictus. Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 15.

Alyſonii, populi, quos cum Myſis, & Lydis, & Cabaliis, & Hygennenſibus conjungit Herodotus lib. 3.

Alyſſus, fons Arcadiæ in Peloponneſo, morſus rabidi canis ſanans. Pauſ. in Arcad. Πηγὴ δὲ ἐστὶν αὐτόθι ὀλίγον ὕψυχρος, δύο μάλιστα καὶ τῷ ἄστει ἀπωτέρω σταδίους, ἧς ὑπὸ αὐτῆς πλατανὸς πεφυκυῖα. ὃς δ' ἂν ὑπὸ κυνὸς κατάχαρτος λύσσης, ἤτοι ἄλλου, ἢ ἧς ἄλλως κίνδυνον ὕδατος, τὸ ὕδωρ οἱ πίνοντι ἴαμα. Καὶ Ἄλυσσον τῇδε ὕστερα ὀνομάζουσι τὸν πηγήν. h. e. *Abeſt ab opido ſtadia haud amplius duo fons prægelidæ aquæ; fontem obumbrat platanus. Siquis ex rabidi canis morſu, vel vulnus, vel noxam quovis modo traxerit, aquâ hauſtâ ſtatim ſanatur; è re itaque ipſâ fontem Alyſſon* (quod per eum ſedetur rabies, nimirum ab α privat. & λυσᾶν *inſanire.*) *nominant.*

Alyxothoe, filia Dymantis, ut Ovid. teſtatur Met. 11. in his.

Quamvis eſt illum proles enixa Dymantis,
Æſacon umbroſâ furtim peperiſſe ſub Idâ
Fertur Alyxothoe.

Hæc ex Priamo peperit Æſacum, qui poſtea in mergum verſus eſt. Vide fabulam apud Ovid. ubi ſupra.

A M.

Amaad, Lat. *populus teſtimonii*, aut *populi tranſitus*: vel *præda*, ſive *populus æternitatis*; civitas tribus Aſer. Joſue. 19.

Amacaſtis, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Amaccura, Africæ urbs D. Auguſtino.

Amachan, Arabum caſtrum. Hiſt. Miſcell. lib. 23.

Amaci, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptol.

Amadathi, Lat. *conturbans legem*, vel *menſura*. Hebr. *Ammadatha*. Pater Aman. Eſther. 3.

Amadeus, Sabaudiæ dux. Porro Sabaudiæ Ducum nomen *Aimè* (i. e. *Amatus*, ut *Renè* eſt *Renatus*) Latinè vocatur

Amadeus,

Amadeus, quaſi *amans Deum* : ut *Theophilus*. Utuntur nunc ferè *Amias*, ut differat ἀπὸ τῆ *Amiè* mulierum nomine.

Amadoca, palus & civitas Sarmatiæ Europææ. Item *Amadoci* montes & populi in eâdem Sarmatiâ. Prol. Stephanus Σκυθικὸν ἔθνος vocat, ac terram eorum Ἀμαδόκιον.

Amac. Heſychius. Ἀμὰκ Ἑβραῖοι, βαβαὶ Συροι, Ἑλληνες σύγχυσις. Vide Seldenum de diis Syris. pag. 207.

Amagetrobia, vide *Magetrobia*.

Amaia, *Amnia* Plinio, urbs Luſitaniæ, quæ nunc *Portus alacris*, vulgò *Portalegre* nominatur.

Amaia, urbs epiſcopalis Hiſp. Tarraconenſis in Cantabris, inter Burgos & Legionem ; ubi Leovigildus, Gothorum rex, Romanos fudit. Aliis videtur *La Maya*, opidum in Vaccæis.

Amal, Lat. *labor*, aut *iniquitas*. Filius Helem. 1 Par. 7.

Amalaſuntha, Theodorici filia, Athlaricique Gothorum regis mater, cum quâ imperavit ipſe filius 8. annos. Hæc, mortuo filio, Theodatum cognatum in conſortem imperii legit. Verum ingratus hic ac perfidus, eam paulo poſt relegavit, tandem etiam obtruncari juſſit.

Almalchium, Oceani ſeptentrionalis pars, quam vulgò mare glaciatum vocant. Plin. 4. 13.

Amalech, Lat. *populus lambens* ; vel ex Ebræo & Syro, *populus percutiens* ; Filius Eliphaz ex Thamnâ concubinâ. Gen. 36. Erat autem nepos Eſau. A quo *Amalechitæ*, pars Idumæorum, vicini Judææ, verſus meridiem, Stephano Ἀμαληκῖται qui ἔθνος Ἑβραϊκὸν vocat. De his Joſephus Ant. 3 2. Τῶ δὲ τῶν Ἑβραίων ὀνόματος, ἤδη πολλῶ κατὰ πάντας διαβοωμένω, ἢ τῶ περὶ αὐτῶν λόγω φοιτῶντος, ὐ φόβω συνίβαινον ὰ μικρῶ τὺς ἐπιχωρίς εἶναι. Καὶ πρεσβυόμενοι πρὸς ἀλλήλυς παρακάλεν ἀμύνῆ, ἢ πείθεσθ τὲς ἄνδρας διαφθείρῆν. Ἐπύγχανον δὲ ὁι πρὸς τῦτο ἑτοιμότερς, ὁι τε τὴν Γοβολίτην, ἢ τὴν Πέτραν κατοικῦντες, ὃς καλῖνται μὲν Ἀμαληκῖται, μαχιμάτατοι δὲ τῶν ἐκεῖσε ἐθνῶν ὑπῆρχον. Hanc Amalechitarum in Iſraelem cum vicinis conjurationem innuit Pſalmiſta, Pſ. 83. Quam ſic in Paraphraſi ſuâ expreſſit *Vir doctiſſimus undiquaque* Dionyſius Petavius.

Σοὶ γὰρ ἴη ὑπὸ φρεσὶ μοῦνη πολεμίζειν ἔτοιμος
Ἀντιβίην ἐφίσταν, ἐς ἀλλήλυς τε τάμοιλο
Ὄρκι, Ἰδυμαίων τε ὃλι κλισίησι φάλαγγες
Ἀμφὶ σέθ ςίμεναι, Μωαβιτάς τε μαχητάς.
Ἢ δὲ πλάνης Ἀγαρηνὸς, ἰδ' ὃν Ἰσμάηλος Γιβαλίτης.
Σύν τ' Ἀμμωνιάδας Ἀμαληκιάδαι μιηχάιμαι.
Ἢ δὲ Παλαιςίνων κραδίαν σίχες ἀπιςέων.
Καὶ Τύρον ἀφνειὴν ἀλιήρεα νῆσον ἔχοντες.

Jacobus Duportus, Græcorum Poetarum noſtri ſeculi ὄχ' ἄριςος.

Σὺν γὰρ βελεύονλις, ὁμίφρονα θυμὸν ἔχυσι,
Συνθεσίας χ' ἑτὸ ἢ ὅρκια πιςὰ τομόντες.
Ἀντία σεῦ κλισίησιν ἐὺ ἐφιτέρησιν ἀγάφθαι,
Ἰδυμαῖοι ὁμῶ, Ισμαήλοί τε παῖδες,
Μωαζῖται ἀγαυοὶ, ὑπερφιάλοί θ' Ἀγαρηνοί.
Οἵ τε Γίβαλον ἔχον, ἢ ἀγήνορες Ἀμμωνῖται.
Σὺν δὲ Ἀμαληχῖται, πύτμῳ πιτρωμένον ἔθνος,
Οἵ τε Παλαιςίνης ςυγερὸν πίδον ἀμφινέμονλο,
Οἵ Τύρον ἀγυγίην τ' εἶχον ναυσικλυτοὶ ἀνδρες.

Et ante utrumque Apollinarius.

Αὐτίκα δ' ἰχθόμενοι κακομήχανοι ἐσχίφανλο,
Συνθεσίην κατίναλα, Μάκαρ, εἰο τιχήσανλο.
Ἰδυμαίων φῦλα, ἢ υἷες Ἰσμαήλυ,
Τοῖσιν ὁμῶ Μωάβ, ὑπερφιάλοί τ' Ἀγαρηνοί.
Ἄμμωνες, Γίβαλοί τε ἢ υἷες Ἀμαλήχ,
Ἀλλοδαποὶ θ' ἁλίοισιν ἅμ' ἰχθόμενοι Τυρίοισι.

Amali, gens Getica, cui ſervjebant Oſtrogothæ. Jornand.

Amalobrica, Hiſp. urbs inter Salmanticam & Complutum. Anton.

Amalphis, urbs Italiæ, ubi Joannes Goa primus uſum pyxidis nauticæ invenit, circa an. Chriſti 1302. unde Panormitanus.

Prima dedit nobis uſum magnetis Amalphis.

Vide Lipenium de navigatione Solomonis Ophiriticâ, pag. 394. long. 38. 35. lat. 40. 52.

Amalthea, nutrix Jovis. Meliſſus enim rex Cretæ duas filias habuit, Amaltheam & Meliſſam, quæ Jovem caprino lacte & melle nutriverunt. Alii dicunt nutricem eam fuiſſe capram, & Amaltheam dictam ; Meliſſi autem filias Adraſteam & Idam faciunt. Hæ nutriverunt illum lacte cujuſdam capræ, cui nomen erat *Amalthea* ; quam Jupiter, jam adultus, ob acceptum beneficium, in ſidera retulit. Hujus alterum cornu nymphis nutricibus dedit, viz. officii præmium, hanc adjiciens facultatem, ut quicquid optaſſent, id illis ex eo cornu largiter ſuppullularet. Ovid. Faſt. lib. 5. paulo diverſius fabulam narrat hoc pacto.

Nais Amalthea Cretâ nobilis Ida
Dicitur in ſilvis occuluiſſe Jovem.
Huic fuit hædorum mater formoſa duorum,
Inter Dictæos conſpicienda greges.
Cornibus aeriis, atque in ſua terga recurvis :
Ubere, quod nutrix poſſit habere Jovis.
Lac dabat illa Deo ; ſed fregit in arbore cornu :
Truncaque dimidiâ parte decoris erat.
Suſtulit hoc Nymphe ; cinctumque recentibus herbis,
Et plenum pomis ad Jovis ora tulit.
Ille, ubi res cœli tenuit, ſolioque paterno
Sedit, & invicto nil Jove majus erat ;
Sidera nutricem, nutricis fertile cornu
Fecit ; quod dominæ nunc quoque nomen habet.

Rem aliter narrat Diodorus Siculus lib. 4. cap. 5. & rurſum aliter, lib. 5. cap. 2. Vide locos ipſos. Vide etiam, Strab. lib. 10. Hinc proverbium, *Amaltheæ cornu*, quo utimur quoties affatim omnia ſupereſſe ſignificamus. Horatius in Carmine Seculari.

——— *Apparetque beata pleno*
Copia cornu.

Idem lib. 1. ep. 12. ——— *aurea fruges*
Italiæ pleno diffudit Copia cornu.

Ovidius tamen hoc ad Acheloum refert. Met. 9.

——— *Rigidum fera dextra cornu*
Dum tenet, infregit, truncâque à fronte revellit.
Naiades hoc, pomis & odoro flore repletum
Sacrarunt, diveſque meo bona Copia cornu eſt.

Amalthea, Sibylla. Hanc Servius ait obtuliſſe Tarquinio regi novem libros, in quibus erant fata & remedia Romana, & pro his popoſciſſe 300 Philippeos aureos, qui tunc temporis pretioſi erant, ideoque rex libros emere nolebat. Alio die, tribus libris incenſis, reverſa eſt, & tantundem popoſcit ; Item tertio, aliis tribus incenſis, cum tribus reliquis venit, pro quibus, 300. Philippeos, quantum poſtulaverat pro novem libris, accepit. Tibullus 2. 6.

Quicquid Amalthea, & quicquid Marpeſia dixit.

Amana, mons Ciliciæ, qui & *Amanus* dicitur, & Ἀμανὸς Stephano. Alii putant eſſe montem Cappadociæ. Lucan. lib. 3.

Cappadoces, duri populus nunc cultor Amani.

De Ciliciæ monte Amano multi Solomonem egiſſe volunt, cum dicit, Cantic. 4. 8. *Mecum à Libano ſponſa, mecum à Libano venies, contemplaberis à vertice Amana, à vertice Senir, & Hermon, è luſtris leonum, è montibus Pantherarum.* Quibus in ſpeciem non parum favet, quod mons Amanus abundat feris. Cervorum è monte Amano Ælianus ita meminit, lib. 5. de Anim. cap. 56. Οἱ ἀὐ Σύροις ἅλωσι γίνονται μὲν ὲ ὄρεσι μεγίσοις, Ἀμάνῳ τε ἢ Λιβάνῳ, ἢ Καρμήλῳ. Et Oppianus Κυνηγ. 3. memorat lupi genus plane eximii, denſis pilis, labiis æneis, immenſo robore præditi, degentis ſuper nivoſa Tauri juga,

Κίλικάς τε πάγας, ἢ πρῶνας Ἀμάνε.

Et Val. Flac. lib. 1. Argon. tigridum venationes circa montem Amanum ita deſcribit eleganter, uti ſoler, in his.

——— *Haud aliter ſaltus vaſtataque pernix*
Venator cum luſtra fugit, dominoſque timentem
Urget equum, teneras complexus pectore tigres
Quas aſtu rapuit pavido, dum ſæva relictis
Mater in adverſo catulis venatur Amano.

Proinde, dum Ciliciam provinciam adminiſtrabat Cicero, à Cecilio rhetore rogatus eſt, ut exinde Romam, ad ludos, pantheras ad ſe mitteret. Ita habet Plut. in Cicerone. Κικιλίῳ δὲ τῷ ῥήτορι δομῖτα παρέλαβε ἀνηρ πρὸς τινα θέαν εἰς Ῥώμην ἐκ Κιλικίας ἀποστέλλων. Sed Κικιλίῳ legendum pro Κεκιλίῳ. Ad Cœlium n. è Ciliciâ ſcribit Cicero lib. 2. ep. 11. *De Pantheris, per eos qui venari ſolent, agitur mandato meo diligenter.* Et ſtatim ſequitur jocus, quem Plut. ibidem

refert, de fugâ Pantherarum è Ciliciâ in Cariam, querentium, nihil cuiquam inſidiarum in Ciceronis provinciâ, niſi ſibi, fieri. Tamen Amana apud Solomonem non poteſt eſſe Ciliciæ Amanus. 1°. Quia in Judeâ & vicinis locis eſt ſcena ſacra dramatis. 2°. Quia Libanus, Amana, Senir, & Hermon uſurpantur ut Synonyma. Itaque, ut Hermon & Senir, ita etiam Amana eſt pars Libani montis, è quâ oritur flu. ejuſdem nominis; qui b. & m. permutatis, etiam *Abana* dicitur in Ebræo textu. 2 Reg. 5. 12. Sed Chaldæus interpres habet *Amana*. Interim vero tam Ciliciæ mons *Amanus*, quam Libani pars *Amana*, à firmitate nomen habent. Id enim Ebræis eſt אמנה *amana*, ac proinde Lucano *durus* dicitur. Nam quod Amanum dici volunt, quia Oreſtes ἀπὸ τούτου ὄρους τῆς μανίας τὴν λύσιν ἔσχε, ridiculum eſt, inquit Vir magnus de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 5.

Amandæ, Indiæ populi. Plinius.

Amandra, regio ad Nilum flu. in quatuor populos diviſa, Peucolaitas, Aſſagalitas, Ceretas & Abſoos. Plin. 6. 36. Urbs etiam in Æthiopiâ, Cephei regis regione. Suidas.

Amanicæ Pylæ, vel *Portæ* Ptolemæo, quæ Curtio & Straboni *Amanides*, Polybio *Menidæ* ſunt ſine A. Plinius *Portas Amani montis* vocat, hoc eſt, anguſtias, ſive fauces ejuſdem. *Siretto di Scanderona* Ramuſio. *Portella* Mario Nigro. *Syriæ Portæ* ſunt eædem Ptolemæo, aut non longe abhinc diſtantes. *Ciliciæ Portas* Plinius quoque hoc tractu deſcribit.

Amanoides, Ciliciæ promuntorium Pomponio, lib. 1. cap. 13. ſic dictum, quòd formam effigiemque Amani circumnavigantibus exhibeat. Hæc eſt Hermolai Barbari conjectura (inquit Voſſius ad locum iſtum) cùm prius legeretur *Aminodes*. Multis tamen de cauſis non poteſt hæc lectio probari, cùm nulla prorſus ratio fingi poſſit, cur promuntorium aliquod Amano magis ſimile eſſe dicatur, quàm alteri monti. Præterea mons iſte non eſt Amano ſimilis, ſed Amanus ipſe. Amanus n. vocatur ea etiam Tauri pars quæ Ciliciam a Cataoniâ dividit. Duobus v. diverſis jugis in mare excurrit, totumque ſinum Iſſicum amplectitur, ut inquit Strabo. Altero quidem jugo Syrias & Amanidas Portas efficit, alio v. Cilicias Portas, & hoc, cujus hîc Mela meminit, promuntorium. Sed uſus obtinuit, ut ſolæ illæ Portæ, quæ Syriæ Portis vicinæ ſunt & Iſſo urbi, dicantur Amanides, cùm tamen quatuor Amani Portas veteres recenſeant. Itaque non *Amanoides*, ſed vel *Amani*, vel *Amanidum* iſtud promuntorium appellaſſet Mela. Sed profectò, quod ſemper fere, id ipſum quoque hic locum habere puto, ut lectio veterum librorum, aut ſaltem quæ ei proxima eſt, eadem quoque ſit veriſſima. Legendum n. *Ammodes*, Ἄκρον Ἀμμώδες Græci vocarunt, cujus nominis promuntoria etiam alibi terrarum occurrunt.

Amantani, populi Pannoniæ inſer. Ptol. *Amantes* Plinio.

Amantia, urbs Pannoniæ inſer. epiſc. ſub archiep. Colocenſi, Lazio *Quinque Eccleſiæ*, vulgò *Funfkirchen*. Aliis v. *Almuz*, op. inter Budam, & Altinium, ad Danubium; à Budâ 8. leuc. eſſe videtur. Aliis *Mohach*, op. ejuſdem tractus apud Danubium, inter Batham & Valcovariam; à Bathâ 2 leuc. long. 42. 08. lat. 46. 06.

Amantia, urbs Brutiorum litoralis Cedreno, apud ſinum Napitinum ex adverſo Tropææ, ſub eodem epiſcopo qui archiep. Rhegino ſubeſt, in Calabriâ citer. à Conſentiâ 16. m. p. long. 40. 12. lat. 39. 15. Item op. Macedoniæ Maritimum in orâ occid. apud Celydni flu. oſtia, inter Aulonem & Oricum op. Epiri, nunc *Porto Raguſeo*, Acroceraunïis montibus vicinum, hodiè *l' Amanthea*. long. 44. 30. lat. 40. 32. Item *Amantia* op. Lotharingiæ, vulgo *Amance*, vide *Almentia*. long. 27. 49. lat. 48. 44.

Amanus, Deus apud Perſas, teſte Strabone, lib. 11. ubi narrat, ut à Perſis in Hyrcaniâ templum ſit conditum Deæ Anaitidos καὶ τῶν συνθρόνων θεῶν, Ἀμανοῦ καὶ Ἀναειτέως, Περσικῶν δαιμόνων.

Amara, civitas Arabiæ Felicis non procul à Merâ metropoli. Ptol. Armeniæ item urbs. Cedrenus.

Amaracus, puer, Cynaræ regis Cypri unguentarius, qui caſu lapſus, dum ferret unguenta, fregit Alabaſtrum, magnumque ex confuſione odorem creavit, unde optima unguenta *Amaracina* dicuntur. Hic deinde cum nimio dolore contabuiſſet, in herbam odoriferam ejuſdem nominis, deorum miſeratione, commutatus eſt. Dicitur & Sampſychus; vulgò *Majoranam* vocant. Ejus meminit Virg. Æn. 1.

At Venus Aſcanio placidam per membra quietem
Irrigat: & fotum gremio Dea tollit in altos
Idaliæ lucos, ubi mollis amaracus illum
Floribus & dulci aſpirans complectitur umbrâ.

Catullus. *Cinge tempora floribus*
Suaveolentis amaraci.

Inde *amaracinus*. Gellius in fine Noctium Atticarum. *Vetus adagium eſt, Nihil graculo cum fidibus, nihil cum amaracino ſui.* Lucret. lib. 6.

Denique amaracinum fugitat ſus, & timet omne
Unguentum, nam ſetigeris ſubus acre venenum eſt.

Amaranthus, op. Luſitaniæ non obſcurum, inter Brigantiam & Lamacum, à quo 7 leuc. abeſt, quot à Bracarâ, fere in medio, vulgo *Amarante*.

Amaranti, Colchidis pop. *Amarantii* montis incolæ, à quo Phaſis flu. ingens Colchorum oritur.

Amardi, pop. Aſiæ apud mare Hyrcanum, gens fera inter Bactrianos & Sogdianos, apud Oxum flu. Mela. *Amordi* Plinio, *Mardi* Ptolemæo, de quibus ſuo loco.

Amardus, Mediæ fluvius Ptolemæo, & Plinio.

Amari fontes, circa Arſinoen ad ſinum Arab. Strabo.

Amariacæ, Caduſiorum pop. Ptol. *Avarici* Plinio & Solino vocantur.

Amarias, Lat. *dicit Dominus*, aut *celſitudo Domini*: vel ex Syro & Ebræo, *agnus Domini*. Pater Godoliæ. Zeph. 1. Filius Meraioth. 1 Paral. 6.

Amariſpii, Bactriana gens. Ptolemæus.

Amarſias, nauta fuit, qui Theſeum in Cretam ad Minotaurum navigantem vexit. Simonides apud Plut. in vitâ Theſei.

Amartheus, Saites, Ægypti rex, regn. an. 6.

Amartus, Græciæ urbs Homero, quam ποιήεντα i. e. *herboſam* vocat. Hymn. in Apollinem.

Ἔνθεν ἀφ' εἵης Ἄμαρτον ἀφίκεο ποιήεντα

Amarua, ſeu *Amaruſa*, Hyrcaniæ op. Ptol.

Amaryſia, Dianæ cognomen, vide *Amarynthus*.

Amaryllis, ruſticæ nomen, cujus Theocritus, & Virgilius meminerunt. Virgil. Eclog. 1.

Poſtquam nos Amaryllis habet, Galatea reliquit.

Quo loco ſignat *Amaryllis* Romam, ubi Tityrus nactus eſt libertatem; *Galatea* Mantuam, ubi fingit ſe ſervum fuiſſe. Politianus lib. 1. Epiſt. 2. ait, Romam arcano nomine Amaryllida nuncupatam; ſacro & rituali Florentiam, ſive Anthuſam; vulgato Romam: Poetamque putat alluſiſſe ad nomen arcanum, & ab amore malè deducit. Sed contra eum pugnat Poeta, qui nomen enunciat, neq; putandus eſt feciſſe contra religionem. Etenim ſacrum illud & arcanum Romæ nomen nemini licuit enunciare. Plin. 3. 5. *Roma, cujus nomen alterum dicere, arcanis ceremoniarum nefas habetur: optimâque, & ſalutari fide abolitum enunciavit Valerius Soranus, luitque mox pœnas.* Hæreo itaq; eruditioni, & judicio Nannii Miſcellan. lib. 6. ἀμαρὸν Græcè incile eſt, per quod aqua ad irrigationem derivatur. Tradit a. Fab. Pictor, Argeum campum, qui 7. montibus includitur, inundationibus Tiberis inhabitabilem fuiſſe, ſed Vertumno ſacris factis, aquas in alveum revertiſſe. Itaque ab incilibus, quibus ſiccata eſt palus, Roma dicta eſt Amaryllis. De la Cerda.

Amarynceus, Epeorum rex, in Bupraſio ſepultus, Strabo lib. 8. ex Homeri Iliade.

Ὡς ὁπότε κρίνοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ
Βητρασίῳ. ———

Amarynthus, flu. inter Arcadiam in Triphyliam, qui in Alpheum defertur, *Armoa* hodie, uti à nonnullis indigitatur. Inſulæ quoque Eubœæ vicus eſt, in quo Diana colebatur, quæ inde *Amaryſia* dicta eſt. Imò pro inſulâ Eubœâ ipſâ uſurpatur apud Pauſan. unde id deſumpſit Stephanus.

Amas, mons in Laconicâ regione. Pauſania.

Amaſa, Lat. *populus parcens*, ſive *populum tollens*, vel *populum elevans*, filius Abigail ſororis David, cujus pater Jether dicitur. 2 Sam. 17. Filius Hadali. 2 Par. 28.

Amaſai,

Amaſai, per ℵ. Lat. *fortis*, vel *robuſtus*; filius Bani. 1. Par. 6.
Amaſai, per. י. Lat. *populi munus*, vel *cum munere*. Filius Elcana. 1 Par. 6. Pater item Mahath. 2 Par. 29.
Amaſenus, Volſcorum flu. in Latio. Vide *Amenanus*.
Amaſia, Germaniæ civitas. Ptol. Hodiè *Marpurgum*. long. 30. 33. lat. 50. 43. Item urbs Ponti, Strabonis Geographi patria, dicente ipſo lib. 12. ubi de Amaſiâ. Ἡ δ' ἡμετέρα πόλις κεῖται μὲν ἐν φάραγγι βαθείᾳ ὑ μεγάλῃ, δι' ἧς ὁ Ἶρις ῥέῑτια ποταμός. Addit, eam mirum in modum apparatam eſſe cùm providentiâ hominum, tum naturâ loci. long. 65. 52. lat. 43. 20. Item flu. Germaniæ inter Albim & Rhenum, juxta Embdam Friſiæ orientalis metropolim in Oceanum illabens. Strabo.
Amaſia, ſive *Amaſias*, Lat. *fortitudo Domini*, pater Joſa. 1 Chron. 4. Item fil. Elciæ, filii Amaſai. 1 Par. 6. Nomen item ſacerdotis. Amos 7. Deniq; rex Judæ, qui reg. an. 11. Idumæos vicit. 4 Reg. 14. demum occiſus eſt in Lachiſh.
Amaſias, per י. Lat. *onus Domini*, Filius Zechri. 2 Par. 17.
Amaſis, rex Ægypti, cujus tumulus fuit una Pyramidum. Lucan. lib. 9. ver. 155.

Non mihi Pyramidum tumulis avulſus Amaſis,
Atque alii reges, Nilo torrente natabant?

Regn. an. 43. Hic legem condidit, ut unuſquiſque quotannis apud præſidem rationem vitæ ſuæ redderet, demonſtraretque unde viveret, aut quo quæſtu ſuſtentaretur, qui hoc non faceret, morte afficeretur. Hanc legem Solon ab Ægyptiis tranſtulit ad Athenienſes. Plut. in Sympoſio. Quum ab amicis carperetur, quòd ubi â ſomno mane in multum diem rerum adminiſtrationi vacaſſet, reliquum vero temporis luſu, riſu, & cute curandâ traduceret, reſpondit, ut refert Herodotus lib. 2. Τὰ τόξα οἱ κεκτημένοι, ἐπειὰν μὲν δέωνται χρῆσθαι, ἐντανύουσι, ἐπειὰν δὲ χρήσωνται, ἐκλύουσι. Εἰ γὰρ ἀεὶ τὸν πάντα χρόνον ἐντεταμένα εἴη, ἐκραγείη ἄν, ὥστε ἐς τὸ δέον ἐκ ἂν ἔχοιεν αὐτοῖσι χρῆσθαι: οὕτω δὴ καὶ ἀνθρώπου κατάστασις. &c. Hunc Ælianus numerat inter eos, qui potationibus celebres fuere, Var. Hiſt. lib. 2. Extat hodiè una ejus epiſtola elegantiſſima ad Polycratem, de expetendâ fortunâ non uſquequaque ſecundâ, ſed laboribus & moleſtiis temperatâ, in quâ ſcribit Amaſis Οὐδένα πω λέγω εἶδε ἀκούσας, ὅστις ἐς τέλος εὐτυχέων πρόῤῥιζος ἐξέπλευσε τὰ πάντα. Plura de eodem vide apud Herodotum. Item *Amaſis* peditum Darii dux contra Cyrenenſes miſſus. Herod. lib. 4.
Amaſius, Germaniæ flu. in ejus Oceanum influens, Ptol. *Amaſia*, Straboni, *Amiſia* Tacito, *Amiſius* Hlinio & Pomponio. *Ems* hodie. Vide *Amiſius*.
Amaſſi, populi circa Mæotim. Plin. 6. 7
Amaſtris, Xerxis uxor, vide *Ameſtris*.
Amaſtris, urbs Paphlagoniæ, in orâ maris Euxini, quæ & *Amaſtrum*, ex quatuor urbibus, ſeu pagis proximis, Seſamo, Cytoro, Cromnâ ac Teio, magnam in urbem crevit, media fere inter Teium, & Cytorum, Cromnæ propior, ab Heracleâ Ponticâ 68. m. p. in ort. diſtans. Ejus meminit Catullus.

Amaſtris Pontica, & Cytore buxifer.

Val. Flaccus lib. 6.

——— *Peditem pedes haurit Amaſtris*

Ita vulgò, & apud Ferrarium. Sed legendum.

——— *Peditem pedes haurit Amaſtrum.*

Et eſt viri nomen proprium. v. 554. Hodie Amaſtris *Famaſtro*, vel *Samaſtro* dicitur. Hinc *Amaſtriacus*. Ovid. in Ibin.

Aut ut Amaſtriacis quondam Lenæus ab oris
Nudus Achilleâ deſtituaris humo. long. 60. 43. lat. 44. 25.

Amata, Latini regis uxor, mater Laviniæ, & ſoror Veniliæ Deæ, quæ ne videret Æneam generum, laqueo gulam fregit. Virg. Æn. 7.

Celſa petit, tacitumque obſedit limen Amatæ.

Item *Amata* vocabatur à Pontifice virgo Veſtalis, cùm ad Veſtæ myſteria capiebatur, quòd prima quæ hoc ritu capta fuerat, eo nomine vocaretur.
Amatæ, Indiæ populi. Plinius lib. 6. cap. 20.
Amatha, Arabiæ regio, quæ & *Acmatha* vocabatur, teſte Steph. ubi forte pro *Acmatha*, legendum *Pſamatha*. Certè verba ſequentia κέκληται ἀπὸ τῆς ψάμμου, tale quiddam innuere videntur. pop. *Amatheni*. Item urbs Phœniciæ. & Siciliæ. Steph.
Amathus, *thi*, flu. Pylon urbem, Neſtoris patriam, præterlabens.
Amathus, *thuntis*, Cypri urbs, Veneri ſacra, unde tota inſula *Amathuſia* dicta, ut eſt apud Ptol. Virg. Æn. 10.

Eſt Amathus, eſt celſa mihi Paphos, atque Cythera,
Idaliæque domus. ———

Ab aquis calidis vocabulum ſumpſit, quod aquarum vapor Syro ſermone *Amathus* dicitur. Egeſippus de exc. Hieroſol. *Amathus* a. (inquit Bochartus) etiam Phœnices habuit conditores, vel ex familiâ חמת *Amath*, filii Chanaan, vel ex Sinæis, ſi Jonathani credimus, qui Gen. 10. 17. pro Sinæis habet אמתוסאי *Amthuſae*, i. e. *Amathuſios*, ut Hieroſolymitanus קפרוסאי *Caproſae*, i. e. *Cyprios*. Ut ut ſit, *Amathuſios* pro Phœnicibus eſſe habitos, etiam ex Theopompo ſcimus, quem, Hiſtoriarum libro 12. narraſſe teſtatur Photius τίνα τρόπον Ἕλληνες οἱ σὺν Ἀγαμέμνονι τὴν Κύπρον κατέχον, ἀπελάσαντες τοὺς μετὰ Κινύρα, ὧν ἐκείνοις ὑπολιπεῖς Ἀμαθούσιοι. i. e. *quomodo Græci, qui cum Agamemnone* (ad Trojam militaverant) *Cyprum obtinuerint, iis ejectis qui cum Cinyrâ erant.* (id eſt Phœnicibus) *è quibus reliqui ſunt Amathuſii*. Porro Amathunte pro Deo colebatur Adonis, quem cum Ægyptio Oſiride nonnulli confundentes, Adonim Oſiridem appellabant. Hinc Stephanus, Ἀμαθοῦς πόλις Κύπρου ἀρχαιοτάτη, ἀφ' ἧς Ἀδωνις Οσιρις, ἐτιμᾶτο, ὃν Αἰγύπτιοι ὄντα Κύπριοι ὑ Φοίνικες ἰδιοποιοῦνται. Hæc tam vera ſunt, quam quod ſequitur; vel ab *Amathone*, Herculis filiâ, dici *Amathuntem*, vel ab *Amathuſâ* matre Cynaræ. Incolas hujus urbis ira Veneris, propter hoſpites immolatos, mutavit in cornutos boves.

——— *Unde etiam nomen traxere Ceraſtæ;*

Si Ovidio credimus. Met. 10. Metallis eam abundare teſtis eſt idem Ovidius.

Piſcoſamque Cnidon, gravidamque Amathunta metallis.

Inde *Amathunteus*. Idem Ovidius.

——— *Mactatos crederet illic*
Lactantes vitulos, Amathunteaſque bidentes.

Ubi alia exemplaria habent *Amathuſiacas*. long. 65. 45. lat. 35. 00. Item *Amathus*, Laconiæ opidum.
Amatini, populi in Epiro. Cæſar. lib. 3. de bello civili.
Amazones, bellicoſæ mulieres, magnam Aſiæ partem occupavere, ſic dictæ, quòd alterâ ex mammis careant, ab ἀ *ſine* & μάζα *mamma*, unde & *unimammæ* dictæ fuerunt. Eoque Virgil. alluſiſſe videtur Æn. 1. ubi de Penthefilea.

Aurea ſubnectens exectæ cingula mammæ.

Mamma illa dextra fuit. Hippocrates lib. de Aere, Locis, & aquis, ubi ſermo eſt de Amazonibus. τὸν δεξιὸν δὲ μαζὸν ἐκ ἔχουσι. Diodorus de illis loquens τὸν δεξιὸν μαζὸν ἀπεκαίουσι. Curtius lib. 6. *Aduritur dextra*, & addit rationem hanc, *ut arcus facilius intendant, ac tela vibrent*. Euſt. v. ſic dictas putat, quòd ſine pane, qui μάζα Græcis dicitur, lacertis, teſtudinibus, atque id genus ferís alerentur. Alii ab ἅμα ζῆν appellatas volunt, tanquam *in commune viventes* ſine viris, quaſi Ἀμαζόσαι. Maſculos liberorum, ſiquos genuiſſent, claudos feciſſe ac debiles, ne ullum facinus viro forti dignum edere poſſent, Sextus Empiricus autor eſt lib. 3. Pyrrhon. Hypotypoſeon. Αἱ δὲ Ἀμάζονες, inquit, ἐχώλευον τὰ ἀῤῥενα τῶν παιδίων ἐφ' ὅσον αὐταῖς γεγαμῆναι, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἀνδρεῖον αὐτὰς ποιῆσαι δύνασθαι. Earum originem, reginas, res geſtas, & demum interitum copioſe deſcribit Juſtinus lib. 2. Diod. lib. 3. cap. 11. & lib. 5. cap. 2. Idem etiam lib. 4. cap. 4. præter has Scythiæ Amazonas, alias quoque ponit in Libyâ, quarum hiſtoriam ibi latiſſime perſequitur. Unde Silius lib. 2. Haſbiten, Hiarbæ filiam, *Amazonidem* vocat. Juſtinus v. non videtur, ut alii, Amazonum gentem in Hyrcaniâ ponere; ſed ad Mæotim, & Tanaim. Nam inquit 25 dierum itinere confecto in Hyrcaniâ occurriſſe Alexandro. Rectius ſane. Neque n. ullus Geographorum, Amazonas alibi collocare, quam ad Mæotim, unquam dubitavit. Eâque etiam de cauſâ *Mæotidas*, ac *Tanaitidas* appellari nemo neſcit. Seneca in Hippolyto.

Qualis relictis frigidi Ponti plagis,
Egit catervas, Atticum pulſans ſolum,
Tanaitis, aut Mæotis, & nodo comas
Coegit, emiſitque, lunata latus
Protecta pelta; talis in ſylvas ferar.

Curtius tamen lib. 6. Hyrcaniæ finitimam facit Amazonum gentem, ſed male. *Erat*, inquit, *ut ſupra dictum eſt, Hyrcaniæ finitima gens Amazonum*, &c. Dicuntur & *Amazonides*. Virg. Æn. 1.

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Penthesilea furens. ———

Prop. 3. 14.

Qualis Amazonidum nudatis bellica mammis
Thermodontæis turba lavatur aquis.

Item *Amazon* in ſingulari numero. Virg. Æn. 2.

At medias inter cædes exultat Amazon.

Mart. 10. 104.

Peltatam Scythico diſcinxit Amazona nodo.

Præter peltas, ſecures quoque habuiſſe Amazonas teſtatur Horatius lib. 4. od. 4. — *Quibus*

Mos unde deductus per omne
Tempus Amazoniâ ſecuri
Dextras obarmet, quærere diſtuli.

Seneca in Agamemnone.

Non picta pharetras, & ſecurigera manu
Peltata Amazon. ———

Claudianus 2. de Raptu Proſerpinæ.

Qualis Amazonidum peltis exultat aduncis
Pulchra cohors, quoties Arctos populata virago
Hippolyte niveas ducit poſt prælia turmas;
Seu flavos ſtravere Getas, ſeu fonte rigentem
Thermodontiacâ Tanain fregere ſecuri.

Inde *Amazonius*. Stat. 5. Sylvarum.

——— *Amazoniâ latus intercludere peltâ.*

Et Plin. lib. 12. cap. 5. ſcribens de ficu Indicâ, *foliorum latitudo peltæ effigiem Amazoniæ habet*. Cæterùm de Amazonibus fabuloſa eſſe omnia putat Strabo lib. 11. quem, ſis, conſule.

Amazonia, regio Amazonum.

Amazonium, locus in Atticâ, ubi Theſeus Amazonas vicit. Item Cumæ civitas, ubi Amazones habitabant. Eſt & *Amazonium* in Bœotiâ. Vide Steph.

Amazonius, Apollo à Lacedæmoniis ſic dictus. Pauſan. in Lacon. Item *Amazonius* mons in Aſiâ, præter cujus radices Thermodon amnis labitur, ſic dictus ab *Amazonibus* quæ illic habitarunt. Aliis *Amazonicus*. Plin. 6. 3.

Ambacia, op. Celticum, in Turonenſi provinciâ, quod Ligeris amnis alluit: propter ſummam loci amœnitatem, eſt Francorum regum baſilica. Vulgò *Amboiſe*. long. 21. 20. lat. 47. 33.

Ambarvale, ſacrum ad arva & ſegetes luſtrandas apud Romanos, multâ prece & religione celebrabatur. *Ambarvalis hoſtia*, ut ait Feſtus apud Macrobium lib. 3. *quæ rei divinæ cauſâ circum arva ducitur ab his qui pro frugibus faciunt, ſeu ſacrificant. Ambarvale*, inquit Servius, *ſacrificium dictum eſt, quòd arvum ambiat victima. Sicut Amburbale, vel Amburbium, ſacrificium quòd urbem circumeat, ac ambiat victima.* Porro Ambarvale ſacrum non niſi de porcâ fœcundâ, & gravidâ, aut vitulâ fieri conſueverat. Unde Virgil. Eclog. 3.

Cum faciam vitulâ pro frugibus.

Tamen Tibullus lib. 2. de ſacro pro frugibus loquens ait.

Cernite fulgentes ut eat ſacer agnus ad aras.

Sed ſolvat litem idem Tibullus, qui poſtea:

Vos quoque felicis quondam, nunc pauperis horti
Cuſtodes fertis munera veſtra Lares.
Tunc vitula innumeros luſtrabat cæſa juvencos,
Nunc agna exigui eſt hoſtia parva ſoli.
Agna cadet vobis, quam circum ruſtica pubes
Clamet, Jo meſſes, & bona vina date.

Hanc victimam, maturis frugibus, ter circum arva ducere ſolebant, omneſque poſt ſequentes clamabant, ex quibus unus quernâ coronâ ornatus, cum ſolenni ſaltatione, compoſito carmine, Cereris laudes decantabat, & poſtquam vino ac lacte libaſſet, antequam fruges meterent, porcam Cereri immolabant. Virg. Georg. 1.

Cuncta tibi Cererem pubes agreſtis adoret,
Cui tu lacte favos, & miti dilue Baccho.
Terque novas circum felix eat hoſtia fruges,
Omnis quam chorus & ſocii comitentur ovantes,
Et Cererem clamore vocent in tecta; neque ante
Falcem maturis quiſquam ſupponat ariſtis,
Quam Cereri tortâ redimitus tempora quercu,
Det motus incompoſitos, & carmina dicat.

Ambarri, Gall. Celt. pop. quorum regio, teſte Vigenereo, eſt *Charroſois* in Burgundiâ, inter Matiſconam, & Burbonium. Aliis *le pays entour à Nevers.*

Ambaſtæ, Aſiæ populi.

Ambaſtum, fluvii nomen in Aſiâ. Ptol.

Ambaſum, metropolis Phrygum. Steph.

Ambatæ, Aſiæ populi. } Ptol.
Ambautæ, Paropamiſi gens. }

Ambe, Arabiæ Felicis urbs.

Ambenus, Sarmatiæ Europææ mons, apud Tyram flu. & Ophiuſam, in orâ maris Euxini. Val. Flac. lib. 6.

——— *Linquitur & mons*
Ambenus, & gelidis pollens Ophiuſa venenis,

Ambiantinum, vicus Germ. apud Confluentes, ubi Caligula Cæſar natus eſt. Suetonius.

Ambianum, vel *Ambianenſis civitas* Gall. Belgicæ præſtantiſſima, in Picardiæ provinciâ, ſic dicta ab *ambientibus aquis*, quibus undique circumdatur. Antea v. dictum volunt *Samarobrivam*, vel potius *Sommonobriam*, reſtauratamque ab Antonio Pio, ejuſque filio Aureolo, vulgò *Amiens*. Populi *Ambiani*, ſive *Ambianenſes*, quos Plin. cum Bellovacis conjungit lib. 4. cap. 17. long. 23. 20. lat. 49. 50.

Ambiati, pop. Galatiæ, de quibus Plin. 5. 32. Apud Solinum *Ambiani* dicuntur, ſed in MSS. *Ambitii*, vel *Ambitui*.

Ambibareti, pop. in quos Cæſar hyemandi cauſâ C. Antiſtium Rheginum cum legione unâ, in 7. Commentariorum libri fine, miſiſſe ſe commemorat. Et fortè erant Ambionenſes, vel aliqui his proximi, ut eos, Atrebateſque, & Morinos finitimos in fide contineret. Nunc Vivarienſes dicuntur, & urbs Vivarium. Vulgò *Viviers*, regio v. *Viveretz*.

Ambibarii, pop. Celtarum, inter Aremoricas civitates, Oceanum attingentes, finitimi Rhedonibus, & Lemovicibus, circa Britanniam citeriorem, & Normanniam, in regno Francorum ſiti. *Ambie* eo loco ponitur à Vigenereo, prope montem S. Michaelis.

Ambigatus, Celtarum rex, qui, ubi majorem vidit ſuorum multitudinem, quàm ut commodè ab eâ regione ali poſſint, Belloneſum, & Sigoneſum, ſororis ſuæ filios, cum magnâ Senonum parte ad quærendas novas ſedes, alterum in Italiam, alterum ad ſaltus Hercynios miſit. Liv. lib. 5.

Ambiliates, pop. Gall. Celt. quorum op. *l'Amballes*, non obſcurum nominatur in Britanniâ minori, ubi charta pergamena copioſè conficitur. long. 17. 50. lat. 48. 20.

Ambivariti, populi Belgarum inter Rhenum & Moſam. Putantur eam ducatûs Brabantiæ partem incoluiſſe, in quâ Buſcum Ducis, Breda, & Antwerpia.

Ambiorix, dux Gallici exercitûs. Cæſ. 5. de Bello Gall.

Amblada, urbs Piſidiæ. Steph. Straboni lib. 12. Ἄμβλαδα. Inde *vinum Ambladenſe* eidem Straboni, quod ibi πρὸς δύπτας ἰατρικὰς ἀποτίθεσθον vocat.

Amblava, & *Amblavia*, flu. in duc. Lucemberg apud Stabulum monaſterium, in Agrippinenſium confin. vulgò *Amblene*.

Amboglanna, op. Angliæ, ubi nunc Cambecum, vulgò *Camby*, apud Gloceſtriam, Briſtoliam verſus. Verum Camdenus putat eſſe *Ambleſide*, in comitatu Weſtmariæ.

Ambra, Vindeliciæ urbs, *Brag* Simlero, ad lacum ejuſdem nominis, ex quo *Ambra* flu. ejuſdem nominis exit.

Ambracia, civitas nobilis Theſprotiæ, Epiri, juxta Acherontem flu. ab *Ambraceo* Theſproti filio dicta, prius *Epuia*, & *Paralia*, *l arta* vulgò vel *Ambrachia*. long. 46. 40. lat. 39. 29. Pyrrhi regia fuit, quam Auguſtus Nicopolin, à victoriâ, nominavit, cum viciſſet Antonium. Inde *Ambraciota*, five *Ambracioter*, incola, & *Ambracius ſinus*, pars Adriatici maris Epiro adjacens. Mela lib. 2. cap. 3. *In Epiro nihil Ambracio ſinu nobilius eſt. Facit ſinus, qui anguſtis faucibus, & quæ minus mille paſſibus pateant, grande pelagus admittunt.* Plinius hoc ſpatium tribuit, non oſtio ſinûs Ambracii, ſed faucibus ſinûs Corinthiaci. Itaque Pintianus omnia hæc verba alio tranſpoſuit, cùm & ex Strabone & Polybio manifeſtum ſit, fauces ſinûs Ambracii plus 4. minus v. 5. ſtadiis patere. Sed Mela antiquiores ferè ſecutus eſt authores. Fieri v. potuit, ut cornua iſtius oſtii utrinque

que ꝛene concurrentia, curâ regum Epiroticorum excreverint, fretumque anguſtarint. Quod ſi quis exiſtimet potius erraſſe hic Melam, & hoc quoque per me licet. Longè certè ignoſcibilior eſt hic error, quàm is quem committit Strabo, cùm dicit ambitum ſinûs Ambracii eſſe 300 ſtadiorum. Polybius n. certiſſimus teſtis, prodit tantam eſſe longitudinem ejus, latitudinem v. ſtadiorum 100. Polybium ſecutus eſſe videtur Plinius, cujus verba, ope libri veteris, ita ſunt reſtituenda. *Ambracius ſinus* DCC *paſſuum faucibus, longitudinis* XXXVIII *millia paſſuum, latitudinis* XII *millia.* Niſi itaque nos fallat lectio vulgata, quod tamen vix puto, valde exiguum ſecit hunc ſinum Strabo, quod optimè colligere poſſunt, qui non ſunt planè ἀγεωμέτρητοι. Voſſius.

Ambracus, Epiri opidum. Stephanus.

Ambrodax, Parthiæ urbs. Ptolemæus.

Ambrones, gentes Galliæ, quæ ſubitâ inundatione maris quum ſedes ſuas amiſiſſent, rapinis ſe alere cæperunt. Hinc factum eſt, ut turpis vitæ homines *Ambrones* dicerentur. Feſtus & Eraſmus in Chil.

Ambroſia, Dionyſi feſtum apud Iones, quæ *Lenæa*, & *Choæ* dicebantur. Cæl. Rhod. 28. 25.

Ambroſia, vicus Angliæ in Wiltoniâ regione, vulgò *Ambresbury*. Hinc *Ambroſii mons*, Britannorum heroum clade nobilitatus, hodie *Stonehenge* nominatur, ubi ſtupendæ magnitudinis Saxa conſpiciuntur, modo tam incredibili conſtructa, ut omnes in admirationem tantæ ſtructuræ converterint. Hiſtoriam ejus poſt Ignatium Jones conſcripſit Gualterus Charlton Medicinæ Doctor.

D. *Ambroſius*, Mediolanenſis Epiſcopus ex Præſide electus, priuſquam ſacri Baptiſmatis donum, & gratiam ſuſcepiſſet. Hieron. de Script. Eccleſ. *Vir diſertus, & valde eruditus in Philoſophiâ. Hunc falſò accuſat Porphyrius, quod ex Chriſtiano Ethnicus fuerit, cum conſtet eum, uſque ad extremam vitam, Chriſtianum perſeveraſſe.* Laudes ejus ita quoque celebrat Trithemius. *Ambroſius Epiſcopus Mediolanenſis, in divinis ſcripturis, atque in ſecularibus literis, omnium facile doctiſſimus, Græco atque Latino ſermone ad perfectum inſtructus, cujus meritum totus orbis perſonat. Qui in exponendis, declarandiſque divinis ſcripturis, omnes Doctores vicit, cujus fidem nulla unquam poteſtas terrena infringere potuit: ita ut multis Epiſcopis profide exulantibus, Ambroſium nullus unquam auderet attingere. Fuit enim velut malleus hæreticorum, conſtantiſſimus impugnator, cujus linguæ in fide Chriſti loquenti nulla potuit unquam authoritas humana imponere ſilentium.* Quantâ loquendi libertate apud Theodoſium Imp. eſt uſus, ipſum divino vinculo ligans, vide in dictione *Theodoſius*. Et Hiſt. Tripart. lib. 9. cap. 40.

Ambroſius, vir quidam & genere, & literis, ſatis clarus; cùm Valentini dogmatis ſectator extitiſſet, ſecundum veritatem Catholicæ fidei ab Origine convictus, ac tanquam veri luminis ſplendore radiatus, relictus errorum tenebris, ad Eccleſiæ Catholicæ lucem ſplendoremque converſus eſt. Euſeb. lib. 6. cap. 15.

Ambroſius Calepinus, Bergomenſis, Ordinis D. Auguſtini, quo tempore Ludovicus Sforcia Mediolanenſibus dux præerat, floruit. De quo vide Jo. Trithemium Abbatem de Eccleſ. Script.

Ambryon, Theocriti Chii vitam ſcripſit, ut Laërtius in Ariſtotelis vitâ author eſt: ubi ex eo refert maledicum hoc Theocriti ejuſce epigramma in Naturæ promum-condum Ariſtotelem

Ἑρμείης Εὐνοῦχε λόῳ Εὐβούλε ἄμα δούλε
Σῆμα κενὸν κενόφρων τεύξεν Ἀριστοτέλης.

Cujus ſententiam, licet duriuſculè, ſic expreſſeris.

Hermiæ Eunuchi, & ſervi monumenta Eubuli,
Mentis inanis inane extruxit Ariſtoteles.

Apud Etymologum in ὁμοκλάσασκεν citatur ὁ Ἄβρων. Fortaſſis idem eſt. Voſſius.

Ambryſus, nomen duarum urbium, quarum unam Strabo locat in Phocide, alteram in Bœotiâ. Quidam *Amphryſum* rectè dici affirmant. Pauſanias *Ambroſon* quandoque vocavit, ab heroe ſumpto nomine.

Ambureti, Galliæ populi apud Cæſarem de Bell. Gall. lib. 7. vulgò *Ambrun*, & *le pays d'alenviron*.

Ambubaiæ, teſte Acrone, mulieres tibicinæ Syrorum linguâ dicuntur. Alii Latinum putant, & venire ab *ambo*, pro *am*, h. e. *circum*, & *Baiæ*; fuiſſeque mulieres impudicas circa Baias verſantes. Cujuſquis cenſet *Ambubaias*, vel potius *Ambubeias* eſſe agyrtas, omnium morborum remedia vaniſſimè pollicentes, atque ita dici ab *ambubeiâ* herbâ, ex quâ pharmacopœi conficiebant τὸ πάγχρηστον, hoc eſt, medicamentum ad omnes morbos utile. Sed vera eſt Acronis ſententia. Nam Syrus אבוב *abbub*, eſt tibia, ſive fiſtula; ſed Arabes inſerunt *n.* אנבוב *anbub*. Latini a. *n.* maluere. Syros vero tibicines & tympaniſtas Romæ fuiſſe docebit ille locus Juvenalis. Sat. 3.

Jam pridem Syrus in Tiberim defluxit Orontes,
Et linguam, & mores, & cum tibicine chordas
Obliquas, nec non gentilia tympana ſecum
Vexit, & ad circum juſſas proſtare puellas.

Sunt igitur Ambubaiæ mulieres, & proſtituendo, & tibiarum cantu ſeſe ſuſtentantes. Hanc ἐτυμολογίαν ſequuntur Joſ. Scaliger. Iſ. Caſaubonus, &, ut arbitror, quotquot Syriacè ſciunt. Horat. lib. 1. Serm. 2.

Ambubaiarum collegia, pharmacopolæ,
Mendici, mimi, balatrones, hoc genus omne
Mœſtum ac ſollicitum eſt cantoris morte Tigelli.

Habet & Suetonius in vitâ Neronis, cap. 27.

Ambulii, Caſtor & Pollux à Laconibus ſic nuncupati. Pauſanias.

Amburbale, ſacrificium in ambiendis, & luſtrandis urbibus. Lucanus lib. 2.

Mox jubet & totam pavidis à civibus urbem
Ambiri, & feſto purgantes mœnia luſtro,
Longa per extremos pomœria cingere fines.

Amburbiales, hoſtiæ dicebantur quæ circum terminos urbis Romæ ducebantur. Feſtus.

Ambuſtus, cognomen Fabiorum. Plin. Hoc geſſit Fabius Eburnus, quòd fulmine eſſet ambuſtus, uti ſcribit Feſtus.

Amela, civitas Mediæ. Ptolemæus.

Amelas, opidum Lyciæ. Plin. lib. 5. cap. 27.

Amelech, vel *Hammelech*, Lat. *rex*, ſive *conſiliarius*, pater Joas, 3 Reg. 22. Item alius, de quo Jeremias, cap. 36.

Ameles, flu. apud inferos, cujus aquam nullum vas continere poteſt. Plato lib. 10. de Rep. Σκηνᾶσθαι ἓν αφᾶς ἅδη ἐστίφας γιγνομένης παρὰ τὸν Ἀμέλητα ποταμὸν, ὃ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον οὐδὲν σέζει.

Amelius, Philoſophus Apamenſis, diſcipulus Plotini, Porphyrii magiſter, Ammonii & Origenis coætaneus. Suidas.

Amelongus, Romualdi regis Longobardorum miles, cui tantum robur extitit, ut Græcum quendam equitantem ictu baculi ſellâ excuſſerit, & in aera ſupra caput ſuum extulerit. Paul. Diaconus.

Amen, ob veritatem CHRISTUS ſic dictus. Apocalypſ. 3. 14. τάδε λέγει ὁ Ἀμὴν, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινὸς, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τῦ θεῦ. In calce orationis optantis eſt particula, & idem ſignificat quod *Fiat*. Eſt etiam aſſertoria particula, & ſign. *verè*, ſcu *fideliter*. Suidas. Ἀμὴν, πεπιστωμένως, ἀληθῶς.

Amenanus, Siciliæ flu. ad Ætnam mont. Strab. qui hodie *Indicello* dicitur Fazello. *Amelianus* Stephani videtur in *Catane*, ſed tu lege Ἀμεναῖος, ac obiter emenda Ovidium Met. lib. 15.

Nec non Sicanias volvens Amaſenus arenas
Nunc fluit; interdum ſuppreſſis fontibus aret.

Scribe *Amenanos*; & ne dubites, Strabonem audi de hâc ipſâ re & fluvio loquentem, lib. 5. Καθάπερ περὶ τῦ Ἀμεναίνε συμβαίνειν φασὶ τῦ διὰ Κατάνης ῥέοντος, ἀυλείσθαι γὰρ ἐνίοτε πολλὰ ἔτη, καὶ πάλιν ῥεῖν. Apud eundem Ovidium Faſt. lib. 4. ubi.

——— *Amiſenaque flumina curſu*

Præterit, — legas, ſcribe *Amenanaque*, &c. Emendationes iſtas Fulvio Urſino primùm debes, lector, deinde Philippo Cluverio, noviſſime Nicolao Heinſio.

Amenophis, Ægypti rex, regnavit an. 21. Euſeb. Edictum de necandis Hebræorum pueris propoſuit, cui per obſtetricum pietatem ſatisfactum non fuit. *Amenophis*, alius Ægypti rex, qui Græciam, Syriam, & Phœnicen ſuæ ditioni adjunxit, Scythas ſubegit, atque in Thraciam exercitum duxit. *Vexores* à Juſtino & Oroſio dici videtur, ab

aliis *Seſoſtris*. *Amenophis* alius quoque Ægypti rex. Herodoto *Pheron* dici videtur, lib. 2. Ob impietatem (quia in Nili exundatione ſumptum ſpiculum in medios vortices extorſit) excæcatus, rurſuſque poſt undecim annos oraculo monitus, ut oculos ablueret lotio mulieris, quæ unicum virum cognoviſſet, paruit, & viſum recepit.

Amera, urbs Antorum circa Mæotidem paludem. Procop.

Ameria, civitas Umbriæ, ante Perſicum bellum annis nongentis ſeptuaginta quatuor condita, teſte Catone apud Flin. 3. 14. Unde *Amerina retinacula* pro viminibus. Virg. Geo. 1.

Atque Armerina parant lentæ retinacula viti.

Stephanus Ἀμέριον vocat. Conditorem neſcio cujus nationis, aut conditionis hominem, indicavit Feſtus his verbis. *Ameria, urbs in Umbriâ, ab Amerio ſic adpellata.* Fuiſſe municipium Romanorum teſtantur vett. Inſcriptiones. Hinc Tullius Orat. pro Sexto Roſcio, ubi crebrò nominat *Ameriam, municipem Amerinum* vocat Roſcii patrem. Coloniam paulo poſt Auguſti juſſu eò deductam ait Frontinus lib. de Coloniis. *Ager*, inquit, *Amerinus, lege Imperatoris Auguſti eſt adſignatus veteranis. Amerina ſalix* à Plinio & aliis plurimùm commendatur, ubertim n. ibi provenit, quæ ſubſtrata toris, Venerem cohibere creditur, amica caſtitati. Unde Ἄγνος ſalix à vett. dicta. Hinc *Amerina*, genus pyrorum. Stat. lib. 1. Silv. ult.

Et maſſis Amerina non peruſtis.

Plinius inter ſeriſſima pyrorum genera numerat, quem vide lib. 15. cap. 15. long. 35. 40. lat. 42. 23.

America, quæ ob immenſam ſuam longitudinem (Circulum n. utrumque, Arcticum, & Antarcticum pertingit, & tranſit) Novus orbis hodie vocatur, veteribus incognita manſit uſque ad An. Dom. 1492. quo primùm à Chriſtophoro Columbo Genuenſi, & Americo Veſpuſio Florentino detecta eſt, quod humanæ admirationis modum excedere videtur. Conſideratâ namque cùm antiquorum in deſcribendo orbe terrarum diligentiâ, & ampliſſimorum Imperiorum ad perquirendas regiones commoditate, opportunitateque, tùm humani generis dirâ atque inſatiabili auro atque argento inhiante cupidine nihil non tentante, quibus hæ regiones incredibili copiâ abundant, tam diu potuiſſe orbi noſtro latere, homines docti non ſemel mirati ſunt. Tota a. hæc pars hodiè circumnavigata eſt. A Sept. in Merid. deſcendit ſub formâ duarū peninſularū, quæ tenui Iſthmo diſcernuntur. Ea peninſula quæ Septentrionalior eſt, Novam Hiſpaniam, Mexicanam provinciam, Terram Floridam, & Novam comprehendit. Meridionalior v. (quæ Terra Firma Hiſpanis vocatur) Peruviam, Braſiliamque continet. Ortel. Franciſcus Lopez Gomara, & Hieron. Girava Tarraconenſis ejus provincias & partes, unà cum variarum gentium in eis habitantium moribus deſcripſerunt. Extant etiam in Hiſpanicâ, ac Italicâ & Anglicâ linguâ non pauci alii ſcriptores, qui hujus orbis ſitum, ſolum, fertilitatem, & ſtatum exactè depingunt. Regio patet in longitudinem 750 mill. Germanica, in latitudinem vero 525 Cæterùm de Gentium Americanarum origine Diſquiſitionem ſcripſit Vir πολυμαθέστατος Hugo Grotius, ad quam notas & obſervationes edidit Joannes de Laët Antwerpianus.

Ameriola, opidum in Latio, quod jam interiit, ideoque locus ejus ignoratur. Plin. 3. 5.

Ameſtratus, op. Siciliæ, circa Haleſum amnem, binomium. Ad prius nomen pertinent Philiſti Μυτίστρατα, Polybii Μυτίστρατον. Zonaræ Μουτίστρατον, & Plinii *Mutiſtratini*. Ad poſterius Silii *Amaſtra*, Apollodori Ἀμήστρατος, & Ciceronis *Ameſtratini*. Stephanus ridiculè deſcripſit ὡσεὶ Καρχηδόνα, *circa Carthaginem*, idque tanquam ex Polybio, cum & ille, & alii omnes Siciliæ adſcribant. Itaque non fuit circa Carthaginem, ſed Carthaginenſium in Sicilia opidum munitiſſimum, quod Romani per 7 menſes fruſtra obſeſſum, nec ſine magnis cladibus, tertiâ tandem obſidione ceperunt, & ſolo æquarunt, civibus quotquot ſupererant, ſub coronâ venditis. Diodorus lib. 23. Nomen non intelligo ſatis (inquit Bochartus) niſi quòd à templo Aſtartes Punicæ Deæ dictum fuiſſe ſuſpicor. מת-עשתרתא *mat-Aſtrata*, & עם-עשתרתא *am-Aſtrata*, i. e. *urbem*, vel *populum Aſtartes*.

Ameſtris, regina Perſarum, Xerxis uxor, de quâ multa Herodotus. Hæc, ut gratiam Diis referret, quòd in vitâ diu proceſſerat, 14 illuſtrium Perſarum liberos ſub terram vivos defodiſſe, & votum perſolviſſe dicitur.

Amianus, Alexandriæ Epiſcopus, B. Marci Evangeliſtæ diſcipulus, oculum ſibi perforavit, quòd intuitu parum pudico tranſeuntes fœminas conſpexiſſet. Sabell. in Exemplis.

Amicitia, Gentium dea, cujus picturam, & ejuſdem explicationem vide apud L. Gyraldum, Synt. de Diis Gentium.

Amicus, ac *Dexter*, i. e. *propitius*, & *favens*, Hercules cognominatus eſt, idque ſumptum ex eo, quod lucri Deus Hercules ab Ethnicis creditus ſit. Horat. lib. 2. Sat. 6.

——— *Dives Amico*
Hercule. Perſius Sat. 2. — *Et ô ſi*
Sub raſtro crepet argenti mihi ſeria, dextro
Hercule. ——— ———

Amacuſia, inſula in mari Rubro. Stephanus.

Amida, quæ Ptolemæo *Ammæa*, Meſopotamiæ ad Tigrim opidum, a Sapore Perſarum rege ingenti exercitu obſeſſum, captumque, cæſis Romanis. Amm. Marcel. lib. 19. A. Conſtantino Imp. inſtauratum fuit. Hic Præfectus Turcarum reſidet, à quibus *Carahemit* ob nigredinem dicitur, teſte Joanne Leunclavio. long. 78. 15. lat. 39. 30.

Amilcar, dux Carthaginenſis, facundiâ & ſolertiâ inſignis, de ſententiâ Athenienſium, qui eâ tempeſtate creſcentem Alexandri M. potentiam timebant, in caſtra Alexandri pervenit, ſeſe & exulem fingens, & militem offerens, Parmenione aditum conciliante. Atque ita, conſiliis ejus exploratis, in tabellis ligneis, cerâ deſuper inductis, omnia Athenienſibus perſcribebat. Trogus lib. 21.

Amilcar, an alius, an idem, quem ſupra nominavimus, inter authores non tatis deprehenditur; qui à Syracuſanis accerſitus eſt contra Agathoclem tyrannum, eos obſidione prementem. Trogus lib. 32.

Amilcar, cognomento *Barcha*, pater Annibalis, qui primam, ſecundum Annibalem filium, inter Pœnos duces gloriam obtinuit. Hic ex Livio, Silio, aliiſque ſcriptoribus notiſſimus eſt.

Amilcar, alius apud Livium, lib. 31. ubi ait. L. Furium Prætorem Gallos Inſubres rebellantes, & Amilcarem Pœnum in acie viciſſe.

Amilco, vide *Himilco*.

Amilton, promuntorium prope Byzantium. *Amilion* etiam legitur. *Tripition* (teſte P. Gyllio) hodie dicitur.

Amilos, amnis in ſaltibus Mauritaniæ, ad quem, niteſcente Lunâ nova, greges elephantorum deſcendunt, ibiq; ſe purificantes aquâ ſolennitèr conſperguntur, atque ita ſalutato ſidere, in ſilvas revertuntur. Plin. 8. 1.

Amilus, urbs Arcadiæ. Stephanus.

Aminadab, Lat. *populus ſpontaneus*, ſive *populus vovens*, aut *populi princeps*, Filius Ram, filii Eſron, filii Phares. 1 Par. 2. 10. Pater item Naaſſon, Principis tribûs Juda. Num. 1. 7. Ruth. 4. 20.

Aminea, reg. Campaniæ, pop. *Aminei*, qui ſunt ejus agri cultores, qui poſteà dictus eſt Falernus. Unde *Aminea vina* olim dicta ſunt Falerna, à reg. nimirum nomen ſortita; non, ut Servius ſomniat, ab eo quod *ſine minio* eſſent, h. e. alba, & ruboris expertia. Macrobius Saturn. 2. 16. *Uvarum iſt a ſunt genera; Aminea, ſc. à regione. Nam Aminei fuerunt, ubi nunc Falernum eſt.* Virgilius tamen videtur Amineam vitem extra Falernum agrum collocare, Georg. 2. his verbis.

Purpureæ, Preciæque, & quo Te carmine dicam
Rhætica? nec cellis ideo contende Falernis.
Sunt & Amineæ vites, firmiſſima vina.

Non omittendum hîc, aliquos in Virgilio legiſſe *Taminea vites*. Vide Scal. in Feſt. Quidam intelligunt genus uvarum quæ auſteræ ſunt. Nam Galenus lib. 6 κατὰ τόπους dixit σταφυλὰς αὐστηρὰς Ἀμιναίας; Quem ſequitur Ætius & Ἀμιναίας explicat τὰς στυφούσας, h. e. *aſtringentes*. Huc etiam accidit, quod Dioſcorides Aminæas exigit in conficiendo Omphacio. Alciatus vinum hujus generis interpretatur ἄμμον, quia *optimum*. Notandum quoque duplicem fuiſſe Aminæam, minuſculam, & majorem, quod docent Cato de R. R. cap 6. & Varro lib. 1. cap. 25. iiſdem verbis.

Genus

Genus quoddam Amineæ Varro vocat *Scantianum*, quod & Plin. commemorat, lib. 14. cap. 4. Porro fertilitatem Amineæ celebrat ex Varrone Auctor Geoponicωn, lib. 5. Heſychius Ἀμιναῖον, δι' ὑδάτων, τὸν οἶνον λέγει. ἢ γὰρ Πετκυτία, Ἀμινεία λέγεται.

Aminias, Archipirata apud Polyænum Stratag. 4. 18.

Aminius, Arcadiæ fluvius. Pauſanias.

Aminone, fluvius Ciliciæ. Vibius Sequeſter.

Aminula, urbs parvarum opum in Apuliâ. Feſtus.

Amiſias, poeta Comicus. Suidas. Videtur legendum *Amipſias*. Vide Voſſ. de poetis Gr. ubi in indice *Amiphias* dicitur.

Amiſena, regio Cappadociæ. Strabo lib. 12.

Amiſius, flu. Germaniæ, vulgò *Ems*, vide *Amaſia*.

Amiſus, *Amiſum* Plinio. *Simiſo* incolis, & *Amid*, ſive *Hemid* Turcis, teſte Leunclavio, urbs archiep. Paphlagoniæ maritimæ, à Sinope 175. m. p. in ort. Trapezuntem verſus, in reg. Chalybum primaria, à Byzantio 500. m.p. in ort. media inter Sinopen & Themiſcyram ad ort. virgentem. long. 65. 50. lat. 44. 15.

Amital, vel *Hamital*, Lat. *calor roris*, aut *indignatio roris*: vel ex Hebræo & Syro, *caloris ſui umbra*, mater Joachas filii Joſiæ. 2 Reg. 23. Mater item Sedeciæ fratris Joachaz. 2 Reg. 24.

Amiternum, Italiæ opidum, Paulo Diacono *Amiternus*, Dionyſio Halicarnaſſenſi, lib. 2. fœm. gen. Ἀμίτερνα. Inde opidani *Amiternini*. Virgilius a. & Silius Italicus, metri cauſâ dixere *Amiternam cohortem*, ut & Martialis *Amiternum agrum*, lib. 13. ep. 20. Strabo lib. 5. Πόλεις δ' ἔχουσιν οἱ Σαβῖνοι ὀλίγας, ἢ τιταπεινωμένας διὰ τὰς συνεχεῖς πολέμους, Ἀμίτερνον ἢ Ῥιέαλον. Non procul ab *Aterni* fonte ſitum fuiſſe hoc opidum ex Varrone de L. L. lib. 4. diſcimus. *Amnis*, inquit, *id flumen eſt, quod circuit aliquid, nam ab ambitu amnis. Ab hoc, qui circa Alternum habitant flumen, Amiternini adpellati.* Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 37. 10. lat. 42. 24.

Amithaon, vel *Amythaon*, pater Melampodis medici, & Sabinorum vatis. Stat. Thebaidos tertio.

——— *Solers tibi cura futuri*
Amphiarae datur, juxtaque Amithaone cretus
Jam ſenior, ſed mente virens, Phœboque Melampus
Aſſociat paſſus. ———

Hinc *Amithaonius*. Virgilius Georgicorum, lib. 3.

Quæſitæque nocent artes, ceſſere magiſtri
Phillyrides Chiron, Amithaoniſque Melampus.

Amitinenſes, Latii populi. Plin. lib. 3. cap. 5.

Amitrochares, rex Indorum, per epiſtolam ab Antiocho mitti ſibi iſchadas flagitavit. Cæl. Rhod. 18. 9. Lege *Anitrochates*, & vide Athenæum, lib. 14.

Amma, Lat. *obſcurata*, ſive *cooperta*, aut *populus ejus*, ſive *cum eâ*; civitas in tribu Aſer. Joſ. 9.

Ammæa, Meſopotamiæ urbs præclara, vide *Amida*. Item Arabiæ urbs. Ptol.

Ammædara, Ptol. urbs Africæ olim epiſcop. ſub Archiepiſcopo Carthaginenſi, adhuc perſeverans, & nomen antiquum retinens, inter Tebeſtam 25. & Lares 48. m. p. ſita. *Admetera* Antonino. long. 32. 10. lat. 30. 30.

Ammana, vide Philadelphia.

Ammaitha, Syriæ urbs. Lib. Notit.

Ammanitæ, genus Nabatæorum Arabum Joſepho, vulgò *Ammonitæ*.

Ammas. Heſychius. Ἀμμᾶς, ἢ βίος Ἀρτέμιδος, ἢ ἢ μήτηρ, ἢ ἡ Ῥέα, ἢ ἡ Δημήτηρ. Dicitur quoque Ἀμμᾶ, & Ἀμμία etiam. Hebraicum eſt origine. Vide Seldenum de Diis Syris, pag. 166.

Ammaum, nomen civitatis. 1 Macch. 9.

Ammianus, poeta quidam celebris, cujus meminit Cæl. Rhod. 17. 11. refertque ex eo diſtichon quoddam, cujus hic ſenſus eſt, *Facilius multo eſſe, corvos reperiſſe albos, volantesque teſtudines, quam Rhetorem ex Cappadociâ vitæ probioris.* Græcum velis? En tibi.

Θᾶῆον ἐν λευκοὺς κόρακας, πῆνάς τε χελώνας
Εὑρεῖν, ἢ δίκιμον ῥήτορα Καππαδόκην.

Ammianus Marcellinus, hiſtoricus, floruit ſub Gratiano, & Valentiniano. Scripſit libros 31. ex quibus 13 priores deperierunt. Cujus fuerit nationis, & quâ profeſſione, unde item hiſtoriam cœperit, & quouſque ſit progreſſus, verba iſta in epilogo hiſtoriæ oſtendunt. *Hæc, ut miles quondam, & Græcus, à principatu Cæſaris Nervæ exorſus adusque Valentis interitum, pro virium explicavi menſura.* Scriptor eſt veritatis ſtudioſiſſimus, & prudens, gravis planè ac ſerius; & dignus qui ab omnibus ametur. Dictio horridior eſt, ſed tantæ ſunt virtutes ejus ut hoc in rationem venire non debeat. Vide Voſſium de Hiſt. { Græcis. 2. 18. / Latinis. 2. 9.

Ammiel, Lat. *populus Dei*, vel *mecum Deus*, pater Bathſuæ, matris Solomonis. 1 Par. 3. quæ & Bathſheba dicta eſt. Filiûs item Gemalli. Num. 13. Pater Machir de Lodebar. 2 Reg. 9.

Ammienſes, pop Hiſp. Plin. 4. 21. ab *Ammia* civitate, cujus meminit Ptolemæus.

Ammiſadai, Lat. *populus omnipotentis*, ſive *mecum omnipotens*, aut *mecum devaſtator*, pater Ahiezer, princeps tribûs Dan. Num. 1.

Ammites, fluvius Græciæ. Athenæus lib. 8.

Ammiud, Lat. *populus laudis*, vel *confeſſionis*, aut *mecum laus*, ſive *confeſſio*; pater Eliſama principis tribûs Simeon. Num. 34. Pater Tolmai. 2 Reg. 13.

Ammochoſtus, urbs Cypri epiſcopalis in orâ ad orientem, poſt Leucoſiam primaria; vulgò *Famagoſta*.

Ammon, aliis *Hammon*, Jupiter ſub ſpecie arietis cultus in Libyâ; ſic dictus, quòd ſitienti Libero patri in Arabiæ deſertis, Jovemque imploranti apparuerit in formâ arietis, terramque concutiens pedibus fontem oſtenderit. Quamobrem templum illic ædificavit, Jovique *Ammoni* h. e. *arenario* conſecravit. Græci n. ἄμμον *arenam* vocant. Quod innuere Dionyſium cenſet Euſtathius, dum ait;

Καὶ τιμῶσι Διβυκοὶ θεῶ ψαμάθῳ ὑπὸ πολλῆ.

Sed cum vocabulum illud origine Græcum non ſit, ſed ἴδιον παρ' Αἰγυπτίοις ὄνομα τῦ Διός, teſte Plutarcho lib. de Iſide & Oſiride, probabilius eſt quod ſtatuit Nicolaus Fullerus lib. 2. Solem (quem eundem cum Jove fuiſſe probat Macrobius Saturn. lib. 1.) hoc nomine cultum; Is vero Ebræis חמה *Hammah* dicitur à חמם *calere*, unde *corniger Ammon* fingebatur ad radios deſignandos à ſole emicantes, ſicut eadem vox Hebraica & *radios*, & *cornua* ſignificat. Unde ridiculè apud Vulgatum Interpretem, ubi de vultu Moſis ſplendente agitur, *Et facies ejus erat cornuta*. Atque hinc Moſi cornua pictores vulgò attribuunt. Alii v. *Ham* filium Noë, cujus poſteri Libyæ cultores, *Hammonii*, ſeu Ammonis nomine pro Deo hic cultum cenſent; quod Voſſio placet. lib. 1. de Theol. Gentili, nec Fullero diſplicet, cum ab hoc *Ham*, vel *Cham* Ægyptus *terra Cham* dicatur Pſal. 105. & Χαμίαν in ſacris Iſidis vocatam Plutarchus teſtetur. Lucan. lib. 9.

Quamvis Æthiopum populis Arabumque beatis
Gentibus ac Indis unus ſit Jupiter Ammon.

Vide Curtium lib. 4. Diodor. lib. 17. & Arrian. lib. 3. & Peucerum in comment. de Divinat. gener. Hujus meminere Suidas & Ariſtophanes in *Avibus*. Strabonis ætate negligi jam cœpit Ammonis oraculum, ut indicat ipſe lib. 11. Διόπερ ἢ τὸ τῦ Ἄμμωνος χρηστήριον ἐκλέλειπται χρησθαι, πρότερον δὲ ἐτετίμητο. Magis etiam neglectum tempore Plutarchi, uti ſatis liquet ex iis quæ ſcripſit *de Oraculorum defectu*. Nempe quanto magis perrumperet lux Evangelii, tanto minus pretium erat tenebricoſis dæmoniorum oraculis. Itaque temporibus Theodoſii ſenioris deſpicatui planè erat. Unde Prudentius.

Nec reſponſa refert Libycis in gentibus Ammon.

Diximus ante, quoſdam ab Ægyptiis Jovem Ammonem vocatum putaſſe. Ita ferè Herodotus in Euterpe. Ἄμμωνα γὰρ Αἰγύπτιοι καλέουσι τὸν Δία. Et Plut. in Iſide. Ἔτι δὲ τῶν πολλῶν νομιζόντων ἴδιον παρ' Αἰγυπτίοις ὄνομα τῦ Διὸς εἶναι τὸν Ἄμμῶν, ὁ παράγοντες ἡμεῖς Ἄμμωνα λέγομεν. Deniq; Heſychius. Ἀμμᾶς ὁ Ζεύς. Ἀμμωτίλης. Nec in Ægypto ſolùm, ſed & in Arabiâ & Africâ univerſâ notum fuiſſe nomen Ammonis, docent Arabiæ fluvius *Ammon*. Plin. 6. 28. & *Ammonium* promuntorium. Ptol. 6. 7. & *Ammonii* populi, Plinius ubi ſupra. In Africâ propriè dictâ *Ammonis* urbs ad Cinyphum flu. Ptol. 4. 3. In inſulâ Meroë delubrum *Ammonis*. Plin. 6. 29. In Marmaricâ urbs *Ammonia*, Strabo lib. 17. quæ vulgò Parætonium. Denique regio *Ammoniaca*, ubi Ammonis oraculum toto orbe celeberrimum. Quid quod univerſa Africa dicebatur *Ammonis* vel *Ammoniâ* ab *Ammonis*

Dei nomine. Stephanus. Ἀμμωνία ἡ μισόγαιος Λιβύης, ἣ αὐτὴ δὲ καὶ πᾶσα ἡ Λιβύη ἔτως ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἄμμωνος. Vide *Hammon.*

Ammon, pugil, de quo Ovid. Met. 5.

Hinc gemini fratres, Broteasque, & castibus Ammon
Invicti. ——— ———

Item Tritonis filius, rex Libyæ, pater Dionysii, qui & Bacchus dicitur.

Ammon, Lat. *populus ejus*, 17. Judæorum rex, regnavit an. 3. Item filius Lot, ex filiâ suâ minore. Gen. 19. à quo *Ammonitæ* populi. Hesych. Ἀμμανῖοι, μεθ' ἡμῶν λαός.

Ammon, & *Ammonaria* apud Alexandriam sub Decio Imp. martyrio coronati sunt, quorum hic ex militibus fuit, illa ex nobilibus matronis. Euseb. Hist. Eccl. lib. 6. cap. 29.

Ammon, Ægyptus, monasticum vitæ genus excoluit; & cum suorum impulsione uxorem duxisset, cum illâ nunquam rem habuit, sed perpetuam cum illa virginitatem servavit. Sozom. lib. 1. cap. 14.

Ammonia, mediterranea pars Libyæ. Imò tota Libya olim sic dicta. Steph.

Ammonia, Juno sic dicta, i. e. *arenaria*, culta in Græciâ ab Eleis. Pausanias.

Ammonii, populi, quos ex Ægypto originem duxisse author est Herodotus, ubi scribit Ægyptiorum & Æthiopum fuisse colonos, & sermonem usurpasse partim ex Ægyptio partim Æthiopico conflatum. Verba ejus hæc sunt. Ἀμμώνιοι ἐόντες Αἰγυπτίων τε καὶ Αἰθιόπων ἀποικοι, καὶ φωνὴν μεταξὺ ἀμφοτέρων νομίζοντες.

Ammonitæ, Palæstina gens. Gen. 19. *Ammanitas* vocat Jos.

Ammonium, promuntorium Arabiæ Felicis. Ptol.

Ammonius, Alexandrinus, summus Philosophus, præceptor Origenis, ut ait Porphyrius lib. 3. contra Christianos. A puero Christianus fuit; postquam a. ad maturam ætatem pervenit, sese ad Philosophiam convertit, desertâ fide. Eusebius a. lib. 6. eum fidem Christianam cum Philosophicis studiis, integram, illibatamque servasse usq; ad extremum scribit.

Ammonius, Hermiæ fil. Procli discipulus, ejusque frater Heliodorus dicuntur magistri Damascii apud Suidam in Ἑρμείας. Idem ἠγάπα τὸν ὁμηρικὸν ἐξηγητὴν, καὶ διορθώσει τὴν Ἑλληνικὴν λέξεως καθημένην τέχνην, teste Photio Tmem. 242. h. e. *Ammonius artem in Poetarum enarratione, & Græcarum vocum correctione occupatam dilexit.* Quare eum aliquando scriptorem credidi libelli *De vocum Græcarum differentiâ.* Sunt qui hunc Ammonium Autorem vitæ Aristotelis esse malint.

Ammonius, & Eusebius Scholasticus, Arcadio, & Theodosio juniore Imperantibus vixere; quorum uterque carmine descripsit bellum contra Gainam, Gothorum regem. De his duobus sic Nicephorus 13. 6. *Si quis accuratius, pleniusque, res eo bello gestas cognoscere velit, eum Gaineum librum legere jubemus, quem Eusebius Scholasticus composuit, Troici sophistæ sectator. Qui, cum rebus gerendis spectator ipse belli interfuisset; in quatuor libellis heroico versu id luculenter exposuit; quod scriptum propter rei novitatem in magnâ admiratione fuit. Sed & Ammonius, Poeta alter, qui idem bellum carmine composuit, præclarus proximo imperio, sedecimo junioris Theodosii consulatu, quem cum Fausto gessit (tum enim poema id publicavit) habitus est.* Quæ ad verbum excripsit ex Socratis libro 6. cap. 6.

Ammonius, historicus ἐκ τῆς περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν citatur ab Harpocratione in Ἀμαζόνιον, uti & voce Ἐχάεχ. Ex quo etiam discimus Lamprienem fuisse, ut Gesnerus falsò Alexandrinum vocet. Eidem etiam Harpocrationi in Θύλῳ citatur ἐκ τετάρτου περὶ κωμῶν. Quæ lectio si sana est, egerit de κώμαις, sive vicis illis, in quos Athenarum urbs erat distributa, uti regio ipsa in δήμους, sive populos. Sed verisimilius est pro κωμῶν etiam hic βωμῶν legi oportere. Vossius.

Ammonius, monachus, ad episcopatum gerendum vocatus, dextram sibi amputavit auriculam, ut mutilato corpore Consecrationem effugere posset. Socrates, lib. 4. cap. 18.

Ammothea, nympha marina, Nerei & Doridis filia. Hesiod. in Theog. ita dicta ἀπὸ τῆ ἀμμῷ ἢ θῖνι quasi *per arenam discurrens.*

Amnamethu, Arab. Fel. insula in mari Indico. Ptol.

Amnias, Vide *Zaliscus.*

Amnisus, portus Gnossi in orâ Cretæ boreali apud Minoam, cum flu. ejusdem nominis, de quo Callimachus, Apollonius, & Suidas. Is nunc *Picorna* Nigro nuncupatur. Unde Nymphæ *Amnisiades*, & *Amnisides.* Stephanus.

Amnium, Bithyniæ fluvius. Appianus.

Amnon, Lat. *fidelis*, aut *verax*, vel *nutritius*, aut *pædagogus*, sive *matris filius*: primogenitus David ex Achinoam uxore. 2. Sam. 3. Item filius Simonis. 1. Par. 4.

Amnus, Thuscorum rex, regnavit annis 25.

Amœbæus, citharœdus Athenienfis magni nominis fuit, cujus ex Aristeæ *de Citharœdis* libro meminit Athenæus, lib. 14. Zenoni coætaneum facit Plutarchus ἀκροατὴν τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς. Laudat eum à continentiâ (utpote qui uxorem suam nunquam attigerit, quamvis formosissimam) Clemens Alexandr. lib. 3. Strom. Ælianus Hist. An. 6. 1. & Var. Hist. 3. 30. Hinc est quod vir doctissimus Nicolaus Heinsius locum Ovidii 3. de Art. Am.

Tu licet & Thamyran superes atque Orphea cantu.
Ita restituendum putat ——— *Et Amœbea cantu.*

Amolbus, civitas Magnetum, & alia Macedoniæ. Steph.

Amometus, historicus, cujus meminere Plinius lib. 6. cap. 17. Antigonus Carystius Hist. Mirab. cap. 164. Ælianus de Anim. lib. 17. cap. 6.

Amon, Lat. *fidelis*, aut *verax*, seu *artifex*, vel *nutritius*, sive *pædagogus*; filius Manasse, rex Juda. Item princeps Samariæ civitatis. 3 Reg. 22. Tertius quidam, de quo, Nehem. 7.

Amona, urbs in terrâ Israel, mare mortuum versus, in parte orientali Judææ, juxta quam Gog gigas sepultus jacet.

Amonius, vir nobilis, cujus tanta fuit abstinentia, ut nunquam nisi panem assum ederit, nunquam iratus, nunquam mentitus fuerit.

Amor, ponitur pro Cupidine, Veneris filio. Prop. 2. 12.

Quicunque ille fuit puerum qui pinxit Amorem.

Theocritus Νῦν ἴγνων τὸν ἰρασὶα βαρὺς θεός. Vim ejus, sive potius violentiam nemo ferè Poetarum non exprimit. Græcos adducam ad *Cupidinem.* E Latinis duos tantum impræsentiarum proferam, Virgilium, & Senecam Tragœdum; Quorum hic Georg. 3.

Omne adeo genus in terris hominumq; ferarumque,
Et genus æquoreum, pecudes, pictæque volucres,
In furias, ignemque ruunt: amor omnibus idem.
Tempore non alio catulorum oblita leæna
Sævior erravit campis, nec funera vulgo
Tam multa informes ursi, stragemque dedere.
Per silvam tum sævus aper, tum pessima tigris:
Heu malè tum Libyæ solis erratur in agris.
Nonne vides, ut tota tremor pertentet equorum
Corpora, si tantum notas odor attulit auras?
Ac neque eos jam fræna virûm, nec verbera sæva,
Non scopuli rupesque cavæ, atque objecta retardant
Flumina, correptos undâ torquentia montes.
Ipse ruit dentesque Sabellicus exacuit sus,
Et pede prosubigit terram, fricat arbore costas,
Atque hinc, atque illinc humeros ad vulnera durat.
Quid juvenis, magnum cui versat in ossibus ignem
Durus amor? nempe abruptis turbata procellis
Nocte natat cæcâ serus freta: quem super ingens
Porta tonat cæli, & scopulis illisa reclamant
Æquora: nec miseri possunt revocare parentes
Nec moritura super crudeli funere Virgo.

Ille Hippolyt. Act. 1.

Nulla pax isto Puero: per orbem
Spargit effusas agilis sagittas.
——— *Juvenum feroces*
Concitat flammas: sensibusque fessis
Rursus extinctos revocat calores:
Virginum ignoto ferit igne pectus:
Et jubet cœlo Superos relicto
Vultibus falsis habitare terras.

Exempla profert Phœbum, Jovem, Lunam, ac Herculem. Pergit.

Sacer est ignis, (credite lapsis)
Nimiumque potens. Qua terra salo
Cingitur alto, quaque æther in

Candida

Candida mundo ſidera currunt ;
Hæc regna tenet puer immitis :
Spicula cujus ſentit in imis
Cærulus undis grex Nereidum,
Flammamque nequit relevare mari.
Ignes ſentit genus aligerum.
Venere inſtincti quam magna gerunt
Grege pro toto bella juvenci !
Si conjugio timuere ſuo,
Poſcunt timidi prælia cervi ;
Et mugitu dant concepti
Signa furoris. Tunc virgatas
India tigres decolor horret.
Tunc vulnificos acuit dentes
Aper, & toto eſt ſpumeus ore.
Pœni quatiunt colla leones
Cum movit amor. tum ſilva gemit
Murmure ſævo.
Amat inſani bellua ponti
Lucæque boves.

Amorges, ex Larii ducibus unus, qui in Cariâ occiderunt. Herodot. lib. 3.

Amorgos, inſula una ex iis quas plerique Sporadas, Stephanus v. & Euſtathius Cycladas eſſe ſtatuunt. Sunt qui *Amorgon* inſulam, ex quâ ἀμόργη purpuræ genus, & ἀμόργινα ἱμάτια, per literarum inverſionem fieri volunt ex Ebræo ארגמן *argaman*, quo purpuram ſignificari nemo eſt qui neſciat. Favet huic conjecturæ quòd ab Etymologo in voce ἀπομόρξατο, Ἀμόργινα ἱμάτια reddantur τὰ πορφυρᾶ, & ἀμόργη εἶδος βοτάνης πορφυρᾶς. Sed & in Euſtathio ἀμόργη eſt πορφύρα καὶ γλάσσα. Et id Stephano ἀμόργινος χίτων, χρώματος ἴδιον. Et in Suidâ ἀμόργεια, χρώματος εἶδος ἀπὸ νήσου Ἀμοργοῦ. Aliis tamen placet veſtes *Amorginas* à materiâ dici, quia ἀμόργις aliquid eſt byſſo ſimile vel carpaſo, in veſtium uſum olim adhibitum. Suidas : ἀμόργινον, ὅμοιον βύσσῳ, καὶ πολυτελὲς *Amorginum byſſo ſimile & precioſum.* Item : ἔστι δὲ ἡ ἀμόργις, ὅμοιον ἀλεπίστῳ λίνῳ. Περιλεπίζεται δὲ αὐτὸ, καὶ ἐργάζονται. Ἔστι δὲ σφόδρα λεπτὸν ὑπὲρ τὸν βύσσον, ἢ τὸν κάρπασον. *Amorgis a. eſt quid ſimile lino decorticato, quod decorticant, & elaborant, eſtque id tenuiſſimum ſupra byſſum, aut carpaſum.* Etymologus : Ἀμόργις δὲ τῷ καλάμῳ τῆς ἀνθήλης τὸ λεπτότατον μέρος, ὅθεν ἀμόργη. *Amorgis in lini calamo eſt pappi vel lanuginis pars tenuiſſima, ex quâ fit amorge.* In eadem ſententia ſunt Heſychius, Julius Pollux, Harpocration, Lexici Attici author Pauſanias, Phavorinus, alii. Atque id verum eſſe ſuadet quod in Æſchine ἀμόργινα, & ἔργα λεπτὰ ſunt ſynonyma. Γυναῖκα, inquit, κατέλιπεν ἀμόργινα ὑφαινομένην ἐργάζεσθαι, καὶ ἔργα λεπτὰ εἰς ἀγορὰν ἐμφήσουσαν ; *mulierem reliquit, quæ amorgina perite elaborabat, & opera tenuia deferebat in forum.* Nec minus lucis in Ariſtophanis loco ex Lyſiſtratâ, in quo mulierem tædet τῆς ἀμοργίδος ὑν ἀλοπον ὅτου καταλίλοιπε, *amorgidis quam domi reliquit nondum decorticatam.* Vide Salmaſium in Plin. Exerc. pag. 1125. Omnino igitur ἀμοργὶς, vel ἀμοργὸς eſt lini genus in Amorgo inſulâ naſci, aut elaborari ſolitum. Julius Pollux : τὰ δὲ Ἀμόργινα γίγνεσθαι μὴν τὰ ἄριστα ἐν τῇ Ἀμόργῳ, λίνα δ' ἔστιν ἃ καὶ ταῦτα ἄν λέγοιεν, *Amorgina a. optima in Amorgo fieri dicunt, eaque etiam eſſe linea.* Tamen amorgen pro purpurâ, & amorgina pro purpureis ideo ſumi ſuſpicor, quia colore purpureo plerumque imbuebantur. Interim *Amorgon* à Phœnicibus appellatam eſſe crediderim (inquit Bochartus ὁ μίγας) אם אורגין *em-oregin*, matrem textorum, vel inſulam אום *om* aut עם אירגין *am-oregin* gentis textorum, aut etiam הם אורגין *ham-oregin* copiæ textorum ; voce הם *ham* ex המון *hamon* contractâ, ut in אברהם *Abraham*. Hodie *Murgo* vel *Amurgo* dicitur.

Amoria, Armeniæ urbs. Procopius.

Amorium, Phrygiæ majoris opidum. Ptolemæus.

Amorrhæi, pop. Palæſtinæ, Lat. *amari*, *rebelles*, ſive *loquaces*. Hi Judææ montanis inſiderant ; ſed plerique Jordanem tranſgreſſi bellum intulere Moabitis & Ammonitis, & occupaverunt Baſan, & Heſhbon, & quicquid terrarum eſt inter fluvios Jabboc & Arnon : in cujus victoriæ memoriam Poeta Chananæus ſcripſit carmen ἐπίκιον, quod Moſes libris ſuis inſerere dignatus eſt. Num. 21. verſ. 27. Hos fuiſſe teſtatur Amos proceritate cedris, robore quercubus pares, quia gigantes Rephaim (quorum unus fuit Og, rex Baſanis) vel ex Amorrhæorum genere, vel Amorrhæis erant permixti.

Amorrhæus, filius Chanaan. Gen. 10.

Amos, per א in principio, & ס in fine Lat. *fortis*, vel *robuſtus*, pater Eſaiæ prophetæ. Eſ. 1. Heſychius Ἀμὸς ἐρμηνεύεται σιρίασις, ἢ ἰχὺς.

Amos, per ע in principio & ס in fine, Lat. *oneratus* vel *onerans*, Propheta unus ex duodecim, cujus prophetia extat. Item *Amos* Ægyptius, pater Clinomonachorum, quos ore operto menſæ jubebat accumbere, ne parcè comedentium virtus appareret. *Amos* item Syrach, Judæorum dux, regn. an. 15. Cujus fuit tanta caſtitas, ut cum uxore nunquam fuerit congreſſus, ſed eidem amorem virginitatis in animum induxerit.

Amoſa, Lat. *jurgium*, vel *adinventio*, aut *compreſſio*, civitas tribus Benjamin. Joſ. 18.

Amoſis, Ægyptiorum rex, regnavit an. 25.

Ampe, civitas ad mare Rubrum. Steph. & Herod. Gentile eſt *Ampæus*.

Ampela, opidum Cretæ. Plinius lib. 4. cap. 12.

Ampeloeſſa, op. in Decapolitanâ reg. quæ Syriæ proxima eſt, authore Plinio lib. 5. cap. 8.

Ampelone, colonia Mileſiorum in Arab. Felici.

Ampelos, inſula, ſeu promuntorium Sami. Strabo. Sed & juga omnia, quæ totam Samon faciunt montoſam eodem nomine vocantur. Item civitas Cretæ. Ptol. Macedoniæ opidum. Plin. urbs Liguriæ Steph.

Ampelos, Bacchi amaſius. Ovid. Triſt. lib. 3.

Ampelon intonſum, Satyro, nymphâque creatum
Fertur in Iſmariis Bacchus amaſſe jugis.

Ampeluſia, promuntorium Africæ in Mauritaniâ. Mela 1. 5. *Caput atque exordium eſt promuntorium, quod Græci Ampeluſiam, Afri aliter, ſed idem ſignificante vocabulo, appellant.* Valde v errat vir quidam doctus, qui Soloenta, vel Syloenta ex Herodoto, hic locum habere putat. Abeſt illud hinc quam longiſſimè ; ſed quod Ampeluſiam Græci vocavere, id Κώτης Afri appellant. Vide *Cota*.

Amphane, urbs Dorica. Stephanus.

Amphapalia, urbs Cretæ. Strabo.

Amphaxis, op. Macedoniæ, unde regio *Amphaxitis*, & populi *Amphaxitæ*, intus ad Axium flu. Steph.

Amphe, una Cycladum.

Amphea, urbs Meſſeniæ. Stephanus.

Amphiala, opidum Atticæ. Strabo.

Amphialus, Phæacenſis, ſaltu præſtans. Hom. Odyſ. 8.

Ἄλμάτι δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερίστερος ἦεν.

Amphiarai balneæ, locus Africæ. Steph. in Ἅρμα. Sed legendum *Atticæ*. Vide locum.

Amphiarai fons, vide *Alcyonium ſtagnum*.

Amphiaraus, Oeclei fil. (à quo Oeclides dictus) & maritus Eriphyles, Græcus vates, quem Adraſtus rex ſecum ad bellum Thebanum ducere voluit : ſed ille præſciens ſe illinc non rediturum, latuit ; & cùm diu inveniri non potuerit, tandem ab Eriphyle uxore ſuâ aureo monili ab Adraſto rege corruptâ, productus eſt, atque ita proficiſci coactus, primo die quo ad Thebas venit, hiatu terræ abſorptus eſt. Hom. Odyſ. 15.

Αὐτὰρ Ὀϊκλείης (genuit) λαοσσόον Ἀμφιάρηον,
Ὃν περὶ κῆρ ἐφίλησε Ζεὺς τ' Ἄρτεμις ἠ Ἀπόλλων
Πάντοίην φιλότητι· δὸν ἵκετο γήραϊ ἀλγρῷ
Ἀλλ' οὔτ' ὃν ἀ Θήβῃσι, γυναῖκα θέντα δῶρον.

Notus homo merſis Amphiarai equis.

Horat. lib. 3. Od. 16. *Concidit auguris*
Argivi domus ob lucrum
Demerſa excidio.

Pro Deo cultus eſt poſt mortem, templumque apud Oropios habuit ex marmore candido conſtructum, ubi Fons, & Ara, cujus deſcriptio extat apud Pauſan. in Atticis. Cic. lib. 1. de Divinat. *Amphiaraum ſic honoravit fama Græciæ, ſic Deus ut haberetur, atque ut ab ejus ſolo, in quo eſt humatus, oracula peterentur.* Hiſtoriam ejus latiſſimè ſcripſit Diod. Sic. lib. 5. cap. 5. Pauſan. in Att. & Stat. Theb. 7. Vide Plut. in Paral.

Amphias, Tharſius quidam fuit, qui ex infimâ ſorte ad

ſummas opes evectus, cum amicum, tanquam degenerem multis probris affeciſſet, tandem, velut reſipiſcens, ſubjecit, *Sed & nos ex iiſdem feminibus ſumus.* Quæ vox ab aſtantibus ſummâ lætitiâ eſt accepta. Macrob. Sat. 7. 3.

Amphiclea, vide *Ophitea*.

Amphicrates, hiſtoricus, qui libros de viris illuſtribus conſcripſit. Laert. in Ariſtippo. Ἀμφικράτης δὲ τῷ αὐτῷ φησὶ κἀκεῖνον αὐτὸν πιεῖν καταδικασθέντα. *Amphicrates libro de viris illuſtribus autor eſt, eum damnatum, venenum bibiſſe.* Atheneus lib. 13. 5. Θεμιστοκλῆς ἐξ ἑταίρας ἣν γεγεννημένῳ ὄνομα Ἀβροτάνῳ, ὡς Ἀφικράτης ἱστορεῖ ἐν τῷ αὐτῷ ἀνδρῶν. *Themiſtocles è ſcorto, cui nomen Abrotano, natus eſt, ut refert Amphicrates libro de viris claris.* Eundem eſſe cum Rhetore illo Amphicrate, qui apud Tigranem vitam voluntariâ inediâ finiit, teſte Plutarcho in Lucullo, putat Jonſius lib. 2. de Script. Hiſt. Phil. cap. 15.

Amphictyon, Deucalionis fil. poſt Cranaum in Atticâ regnavit: huic inventum ferunt ſomniorum & portentorum interpretationem. Reg. an. 10. Hujus ætate templum in Delo conſtruxit Eriſichthon Triopis fil. Euſeb. in Chron.

Amphictyon, Heleni fil. ampliſſimum illud Græciæ Concilium inſtituit, quod *Amphictyonium* vocabatur, teſte Dionyſio Hal. lib. 4. Cic. lib. 2. de Inventione. *Accuſantur apud Amphictyonas, commune Græciæ Concilium.* Conſtabat a. ex 7. Græciæ civitatibus. Strabo lib. 9. Huic concilio qui præerant *Amphictyones* vocabantur. Vide Budæum in Annot. prioribus, & Eraſmum in Chil. Heſych. Ἀμφικτύονες, περίοικοι Δελφῶν συναγόμενοι ὑπὲρ πυλέαν (lege πύλαιαν) πυλαγόροι, καὶ ἱερομνήμονες. Vide etiam Harpocrationem & Suidam. Hic primus à Dionyſio edoctus, aquam vino miſcuit, quo frugi homines uſi ſunt, quos meraca prius incurvabat potio; unde Dionyſio erecta ara, quem ὀρθὸν, i. e. *rectum* vocant. Cæl. Rhod.

Amphidamas, Euſiridis fil. quem Hercules unà cum patre hoſpites immolante interfecit.

Amphidoli, civitas Triphyliæ. Steph.

Amphidromia, Etſi non fuerit Amphidromiorum publica ſolennitas, ſed privatorum affectibus conſecrata: tamen hic omittenda non fuit, quòd cùm omnes ſigillatim homines ſpectet, etiam Δημοτέλης appellari quodammodo videatur. Igitur Ἀμφιδρόμια, vel ut alii ſcribunt, Ἀμφιδρομία peragebantur à parentibus die quinto poſt partum, hoc ritu. Infantem geſtantes circum lares focumque currebant: Domeſtici & amici tanquam gratulabundi dona conferebant. Harpocration ex oratione Lyſiæ de abortu. Ἀμφιδρόμια, ἡμέρα τις ἦγετο ὅτι τοῖς νεογνοῖς παιδίοις, ἐπὶ ᾗ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν ἔθεον τρέχοντες, καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων, καὶ φίλων πολυποδας, καὶ σπονδὰς ἐλάμβανον. Curſus ille in orbem convertebatur. Plato in Theæteto; ubi Socrates rationem ſuam docendi obſtetricum officio confert; cumque Theætetus peperiſſet, id eſt, ingenii ſui ſpecimen edidiſſet; Socrates eluti obſtetricis munere perfunctus addit; μετὰ δὲ τὸν τόκον, τὰ Ἀμφιδρόμια αὖ τῶν ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιθρεκτέον. Heſychius amplius tum nomina pueris imponi ſolita ſcribit Ἀμφιδρομία, inquit, ἡμέρα ἀγομένη τοῖς παιδίοις, ἐπὶ ᾗ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν ἔθεον δρόμους κύκλῳ, καὶ ὀνομάζουσιν αὐτῷ ὄνομα, ὅτι ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων δῶρα ἐτίθετο. Ex quibus ſequi videtur Amphidromia fuiſſe Romanorum Nominalibus affinia. Idem tamen author poſtea ſui velut oblitus, decimo die nomina demum imponi tradit. τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ τὰ ὀνόματα τοῖς βρέφεσιν ἐτίθεσαν. Atqui ſi Amphidromia die quincto celebrantur, & Nominalia decimo, eadem eſſe nequeunt. Alio loco vocat δρομαῖον ἦμαρ. Ἔτι δὲ ἡμερῶν ἐπὰ ὅτε τῆς γενέσεως, ἐπὶ τὸ βρέφος βραδίζοντες περὶ τὴν ἑστίαν γυμνοὶ δρέχον. Igitur acta die quincto Amphidromia, quòd hoc ſpacium ſufficere putarent ad ea curanda, quæ partum ipſum ſpectant. Hinc etiam obſtetrices, & quæ adfuiſſent enitenti manus abluebant, & quaſi munere ſuo jam perfunctæ, in poſterum nutricibus habendam infantis curam oſtendebant. Etymolog. Ἀμφιδρόμια, inquit, ἑορτὴ ἦν Ἀθήνῃσι τελουμένη, καθ' ἣν ἐγκυφείς ἀρτι ὁπλομένη, ὅτι τῆς ἑστίας ὀπτέχοιτο. Τὸ δὲ αὐτὸ ποιεῖσι καὶ μὴ σκευῆς εἰς τὰ βρέφεα παρὰ τὴν ἑστίαν περιτρέχοντες, ἐπειδὴ κεκρύφθαι ἢ δοῦσ ὅτι τίνων περιέμεναι. Huc etiam facit, quòd Genium, natalium præſidem, ſive γενέθλιον, Æſchylus Ἀμφιδρόμιον appellavit. Cæterum illa non abſque ſolenni epularum apparatu tranſigebantur ut Eubuli verſus apud Athenæum, lib. 2. manifeſtè loquuntur, quos vide.

Amphigenia, Peloponneſi urbs in Meſſeniâ reg. cujus meminit Stat. 4. Theb.

——— *Quos fertilis Amphigenia,*
Planaque Meſſene, montanaque nutrit Ithome.

Homerus in Catalogo.

Καὶ Κυπαρισσήεσσα, καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον.

Amphilochi, pop. Epiri in Acarnaniâ, quorum urbs *Amphilochia*, & *Argos Amphilochium* ſive *Amphilochicum*, etiam nunc *Anfiloca* incolis dicta.

Amphilochia, urbs Callaicorum in Hiſp. Tarraconenſi ad Minium flu. inter Tyden & Lucum, vulgò *Orenſe*, teſte Jo. Marianâ. A Teucro condita fuit, ſic ab Amphilocho, uno ex ſociis ejus nominata, teſte Strabone. long. 12. 00. lat. 42. 30.

Amphilochius, Metropolita Cyzicenus, ad quem ſcribit Photius Epiſt. 207.

Amphilochius, Iconii (Lycaoniæ hæc metropolis eſt) epiſcopus. Floruit ſub Theodoſio M. Quanti eum fecerit B. Hieronymus, argumento eſt, quòd, epiſtolâ ad Magnum, ſacrâ, profanâque doctrinâ eum Baſilio, & Greg. Nazianzeno, æqualem facere videtur. Vide Voſſ. de Hiſt. Græcis lib. 2. cap. 19.

Amphilochus, Amphiarai, & Eriphyles fil. reverſus ab expeditione Trojanâ, patriâ relictâ Argos Amphilochium condidit, rex & augur apud Græcos habitus fuit.

Amphilochus, Athenienſis Philoſophus, & agriculturæ ſcriptor. Varro lib. 1. de R. R.

Amphilyſſus, flu. ab Aſſaro Sami monte fluens. Steph.

Amphilytus, Acarnan hariolus. Herodot. lib. 1. cap. 62. Hic divinâ pompâ fungens, ſic vaticinatus eſt.

Ἔρριπται ὁ βίλος, τὸ δὲ δίκτυον ἐκπέπτακε,
Θύννοι δ' ὑπαὶ σκιὴν σελήνης διὰ νυκτός.
Eſt nummus projectus, item ſunt retia tenta,
Nocte meant thynni claro ſub ſidere Lunæ.

Vel, ut alii reddunt.

Verriculum jactum eſt, expanſaque retia, nocte
Mox aderunt thynni, &c.

Amphimachus, Amphiarai & Eriphyles fil. quem Homerus cum aliis Græcorum ducibus Trojam veniſſe ſcribit. Ita Dictionarii Poetici primus compilator. Ego v. apud Poetam in Catalogo duos Amphimachos invenio, neutrum tamen, quod ſciam, Amphiarai & Eriphyles filium. Primus occurrit ver. 620.

Τῶν μὲν αὖ Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην.
Τίτος, ὁ μὲν Κτιάτου, ὁ δ' Ἐυρύτου Ἀκτορίωνος.

Alterius mentio eſt verſ. 870.

Τῶν μὲν αὖ Ἀμφίμαχος καὶ Νάσης ἡγησάσθην,
Νάσης, Ἀμφιμαχίς τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα.

Amphimalia, op. Cretæ in orâ boreali, ubi *ſinus Amphimalus* qui hodiè *Golfo di Sudâ*, & *Golfo di Nicola* dicitur.

Amphimedon, Libycus quidam, qui in aulâ Cephei regis adverſus Perſeum pugnans, occiſus eſt. Ovid. 5. Met.

Ecce Syenites genitus Methione Phorbas,
Et Libys Amphimedon, avidi committere pugnam,
Conciderant lapſi. ———

Amphimedon, unus procorum Penelopes, à Telemacho Ulyſſis filio occiſus. Hom. Odyſ. 22.

Ἔνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βαλὼν πολύτροπος Ὀδυσσεὺς,
Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης.

Erat a. Melanthei filius, teſte eodem Hom. Odyſ. α.

Ἔγνω δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
Παῖδα Μελανθῆος τὸν ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα.

Amphimetrium, vide *Cerne*.

Amphinome, nymphæ nomen, à *circumpaſcendo*, quod proprium eſt aquarum, quæ ripas & litora circumquaque depaſcunt. Hom. Iliad. Σ.

Δεξαμένη τε, καὶ Ἀμφινόμη, καὶ Καλλιάνειρα.

Item mater Jaſonis, quæ gladio ſibi pectus transfixit, & periit abſente filio. Nat. Com. 6. 7.

Amphinomus, unus ex procis Penelopes à Telemacho Ulyſſis filio interfectus Hom. Odyſ. 22.

Ἀμφίνομος δ' Ὀδυσῆος ἰείσατο κυδαλίμοιο
Ἀντίος αἴξας. εἴρυτο δὲ φάσγανον ὀξύ,
Εἶπως οἱ εἴξειε θύρηθεν. αὐτὰρ ὅ γε μὲν ῥ' ὀφθὴ

Τηλέμαχος

Τηλέμαχον κατέπηδε βαλὼν χαλκήρει δουρὶ
Ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στῆθος ἔλασεν,
Δούπησεν δὲ πεσών, &c.

Erat a. Nisi filius, teste eodem Hom. Odyss. 18.

Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀρχὸς πατρὸς ἐῢ μετέειπεν,
Νίσου φαίδιμος υἱὸς Ἀρητιάδαο ἄνακτος.

Amphinomus, & *Anapius*, Siculi fratres; cùm Ætnæ incendio Catana urbs, & omnia prope Siciliæ loca deflagrarent, parentes humeris impositos periculo subduxerunt. Vide Val. Max. lib. 5. cap. 4. Et Sen. lib. 3. de Benef. Cornel. Severus in Ætnâ.

Amphinomus, fraterque, pari sub munere fortes,
Cum jam vicinis streperent incendia tectis,
Accipiunt, pigrumque patrem, matremq; senilem.

Silius Ital. lib. 14.

Tum Catane nimium ardenti vicina Typhœo,
Et generasse pios quondam celeberrima fratres.

Vide Dausqueii notas ad locum istum pag. 596.

Amphion, filius Jovis ex Antiope, Nycteï filiâ, quæ cum Lyco regi nupsisset, ab Epapho (ut apud Hyginum legitur) aut certè Epopeo (ut in Corinthiacis habet Pausan.) per dolum est constuprata; quâ re cognitâ, Lycus uxorem repudiavit, quam Jupiter jam viduam compressit, ex quo & gravida effecta est. Id sentiens Dirce, cum quâ secundas nuptias Lycus contraxerat, suspicata est virum clam cum Antiope consuescere; eamque ob causam famulis imperavit, ut carceri eam includerent. Verùm, instante jam tempore partûs, Jovis miseratione soluta est, & in Cithæronem montem confugit, ibique in bivio gemellos edidit, quos pastores pro suis educarunt; Et alterum quidem *Zethum* appellarunt διὰ τὸ ζητεῖν τόπον; alterum a. *Amphionem*, ὅτι ἀμφοῖν ὁδὸν μήτηρ αὐτῶν ἔτικεν. Hom. Odyss. λ.

Τὴν δὲ μετ' Ἀντιόπην ἴδον Ἀσωπίδα θυγατέρα
Ἣ δὴ καὶ Διὸς ἔυχετ' ἐν ἀγκοίνῃσι λαβέσθαι,
Καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ' Ἀμφίονά τε Ζῆθόν τε,
Οἳ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἐπτάπυλον,
Πύργωσάν τ' ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γε δύναντο
Ναιέμεν ἐυρύχορον Θήβην, κρατερῶ περ ἐόντε.

Hi postea adulti, cognitis injuriis, quibus matrem suam affecerat Dirce, tauri indomiti caudæ eam alligarunt, eoque per loca aspera agitato, diris eam cruciatibus laniarunt, donec ejus misertus Bacchus in fontem sui nominis eam commutavit. Fuit a. Amphion musicus tam insignis, ut testudinem à Mercurio dicatur accepisse, ejusque sono saxa ad urbis Thebanæ constructionem attraxisse. Apollon. Rhod. lib. 1. Argonauticon.

Ἀμφίων δ' ὃν φασὶ κιθαριστύι μελέεσσιν
Ἥιτε, δὶς τόσσην δὴ μετ' ἴαχε νείατος πέτρη.

Euripides in Phœnissis.

Ἀρμονίας δὴ ποτ' εἰς ὑμεναίους,
Ἦλθον ἀρχαῖοι. Φόρμιγγι δὲ τείχια Θήβας
Τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο, πύργος ἀνέστα.

Horatius ad Pisones.

Dictus & Amphion Thebanæ conditor arcis
Saxa movere sono testudinis, & prece blanda
Ducere quo vellet. ———

Et lib. 3. Od. 11.

Mercuri, nam te docilis magistro
Movit Amphion lapides canendo.

Virgil. Eclogâ 2.

Canto quæ solitus, si quando armenta vocabat,
Amphion Dircæus in Actæo Aracynthо.

Propertius lib. 1. eleg. 9.

Aut Amphioniæ mœnia flere lyræ.

Idem lib. 3. eleg. 2.

Saxa Cithæronis Thebas agitata per artem
Sponte suâ in muri membra coisse ferunt.

Ovid. Μεταμορφώσεων lib. 3.

Saxa tuo cantu, vindex justissime matris,
Fecerunt muros officiosa novos.

Statius 1. Thebaidos.

——— *Penitusque sequar quo carmine muris*
Jusserit Amphion Tyrios accedere montes.

Idem lib. 8. — *Tyriam reptantia saxa*
Ad chelyn, & duras animantem Amphiona cautes.

Et 3. Silv. in Hercule Surrentino.

——— *Tyrione hæc mœnia plectro*
An Geticâ venere lyra?

Plura de Amphione Nat. Com. 9. 15. Eum a. saxa movisse, (inquit Albricus) nihil aliud fuit, quàm quod mellifluâ oratione suasisset ignaris, & rudibus hominibus, ac sparsim degentibus, ut in unum convenirent, & civiliter viverent, & in defensionem publicam civitatem mœnibus circumdarent. Quòd a. citharam à Mercurio susceperit, id sig. eum eloquentissimum fuisse. Boccatius.

Amphion, filius Jasii, imperavit Orchomeniis, Minyis, & Pyliis, teste Leontio, alio nomine Argus vocatus, cui erat filia Chloris, natu minima. Hom. Odyss. λ. vers. 280.

Καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα, τὴν ποτε Νέλευς
Γῆμεν ἕνεκα μετὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα,
Ὁπλοτάτην κούρην Ἀμφίονος Ἰασίδαο,
Ὃς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυήϊῳ ἶφι ἀνάσσων,
Ἠδὲ Πύλῳ βασίλευε

Amphipolis, quæ postea Christopolis à Græcis appellata est, hodiè *Christopoli*, & *Emboli* Turcis, urbs archiepiscopalis Macedoniæ, in Thraciæ confin. juxta Philippos ad oram litoream; sic dicta διὰ τὸν περιῤῥοῦντα τῷ Στρυμόνι, quòd illam Strymon flu. circumfluat ambiatq; Thucyd. l. 4. Stephanus ait, olim *Myricam* dictam fuisse, & *Eïona*. Item Κερδίμια, & Ἀνάδεκμος eidem dicitur. Vocabatur etiam *Urbs Martis*, & *Novem viæ*, Ἔννεα ὁδοί, teste Suidâ, qui eam in Thraciâ ponit. long. 50. 00. lat. 41. 30. Est etiam Syriæ civitas juxta Euphratem à Seleuco condita, & à Syris *Turmeda* dicta, teste Stephano.

Amphipolitanus lacus, cujus meminit Suidas.

Amphipyros, Dianæ cognomen apud Sophoclem in Trachiniis, sic dicta, quòd utrâque manu facem gestat. Cæl. Rhod.

Amphira, Mineruæ epitheton apud Lycophronem.

Amphiroe, nympha, ab *undecunque fluendo* sic dicta. Hesiod. in Theog.

Amphis, poeta Comicus circa Olymp. 95. Platonis æmulum ætate vixisse constat ex Diogene Laertio. Ejus Τυραννομανίαν laudat Athenæus lib. 14.

Amphisa, flu. in Phocide.

Amphisbæna, serpentis nomen, in Libyæ desertis degentis, duo habentis capita, quorum alterum loco suo est, alterum ubi caudâ, unde utrinque venenum diffundit. Lucan. lib. 9.

Et gravis in geminum surgent caput Amphisbæna.

Æschylus in Agamemnone.

Ἀμφισβαίναν, ἣ σκύμνον τινὰ ἐκτέκοῦσα ἐν πύργοισι.

Hesychius. Ἀμφίσβαινα, εἶδος ὄφεως μακροκίφαλον, ἰσόπαχυ, τὸν ἐξὸν κολοβὸν ἔχον, ᾗ ταύτῃ πολλάκις τὸν πορείαν ποιούμενον, ὅθεν τινὲς ἀμφισβαινῆν μὴ δύο κεφαλὰς ἔχειν, λίγνται δὲ ᾗ διὰ τοῦ μ' Ἀμφίσμαινα.

Amphiscii, vocantur ii qui sub Æquinoctiali circulo habitant, eò quòd quadruplici umbra verberentur. Nam Sole existente in alterutro punctorum Æquinoctialium, i. e. in principio Arietis, aut Libræ, umbra eorum matutina jacitur versus Occidentem, vespertina versus Orientem. Sole a. Cancrũ, aliquodve ex cæteris signis Septentrionalibus perambulante, umbram habent Australem: contrà v. Septentrionalem, Sole sub Capricorno, aliquove alia Australium signorum iter faciente.

Amphissa, urbs Locrorum Ozolorum in Achaiâ. Ptol. Ità dicta, teste Stephano, quod undequaq; montibus cingatur. *Lambina*, hodiè, teste Nigro, Aliis *Anfila*. Lucanus lib. 3.

Phocaicos Amphissa manus, scopulosaque Cyrrha,
Parnassusque jugo misit desertus utroque.

Hinc *Amphissæi*, qui Delphicum templum diripuerunt, ut est videre apud Demosthenem in Orat. prò Ctesiphonte. long. 47. 40. lat. 37. 50. Armeniæ quoque minoris regio sic dicta, teste Lycophrone.

Amphissa, Magnæ Græciæ op. in orâ Calabriæ ulterioris, inter Locros & Caulonam 8. m. p. apud ostia Sagræ flu. Hodie *La Rocella* dicitur, Gabr. Barrio authore. Ovid. Met. 15.

Linquit Japygiam, lævisque Amphissia remis
Saxa fugit. ———

Amphissene, regio minoris Armeniæ. Steph. ex Strabone.

Amphisthenes, vir Lacedæmonius, qui, cùm Dianæ sacra

faceret, in furorem converſus eſt. Pauſan. lib. 1.

Amphiſtides, vir quidam tantæ ſtultitiæ, ut ignoraret utrum ex parente eſſet prognatus.

Amphiſtratus, & *Rhecus*, Laconum duces fuere, qui Heniochiam inhabitarunt, quam ſic dictam ſcribunt, quòd hi aurigæ Caſtoris & Pollucis eſſent. Strabo lib. 11. Item *Amphiſtratus*, nomen Statuarii cujuſdam. Plin. 36. 5.

Amphithemis, Thebanorum dux, qui bello Græciæ Lacedæmonios implicavit. Plut. in. Lyſandro, & Pauſ. lib. 3.

Amphithoe, nympha marina Nerei & Doridis filia, ut poſt Heſiodum tradit Hyginus in Fab. Poëticis, ab *utrinq; curſitando* ſic dicta.

Amphitrite, Nerei, vel Oceani, & Doridis filia, Neptuni uxor, cujus nuptias cùm à principio fugeret, virginitatem ſervare cupiens, miſit ad eam Neptunus Delphinum, qui per varia loca quæſitam tandem ad radices montis Atlantis invenit, &, ut Neptuno jungeretur, perſuaſit. Claudianus 1. de R. Proſ. *Nereia glauco*

Neptunum gremio complectitur Amphitrite.

Hinc à Poetis maris Dea fingitur, ex quâ natus eſt Triton, ut canit Heſiodus. Sumitur interdum pro ipſo mari. Ovid. Met. 1. —— *Nec brachia longo*

Margine terrarum porrexerat Amphitrite.

Catullus in Argonaut.

Illa rudem curſu prima imbuit Amphitritem

Ita Græci. Dionyſ. Periegetes verſ. 53.

Ἀντία Κασπίης τιταχμένος Ἀμφιτρίτης.

Nomen deductum videtur παρὰ τὸ ἀμφιτρίβειν τὴν γῆν, h. e. quòd mare terram circumquaque atterat, & quaſi radat. Unde Virgil.

Proxima Circææ raduntur litora terræ.

Et Dionyſius Perieg. verſ. 61. de Oceano.

Ἠοῖον ἣ πρῶτα ὑποξύσα πολιόν.

Vel ἀπὸ τῦ τρῆν, quod eſt terrere. Mare enim circum ſe navigantes pereundi terrore inſequitur. Heſychius. Ἀμφιρύτη (lege Ἀμφιρίτη) θάλασσα, ἀπὸ τῦ φόβῳ πεσεβάλλειν τὰς διαπλοΐας αὐτῶν. Etymologus. Παρὰ γὰρ τὸ τρεῖν λέγεται Ἀμφιρίτη, ἡ ἀμφοτεροθεν φόβον ἡμῖν ἐμποιοῦσα. Ideoque λέγει ὁ Χοιρόβοσκος ἡ Θρῆιξ, διὰ τῆς εἰ διφθόγγυ γράφειν debere. Joannes verò Diaconus in Allegoriis, quas ad Heſiodi Theogoniam ſcripſit aliam profert ab his diverſam etymologiam. Ἀμφίρυτα δὲ, inquit, λέγεται ἡ θάλασσα, ἢ ἁπλῶς ἡ τῶν ὑδάτων ὑπόστασις, διὰ τὸ ἀμφὶ τοῖς στοιχείοις τρίτην λαχεῖν τάξιν. Τὸ πῦρ γὰρ πάντων ὑπέρκειται, εἶτα ὁ ἀὴρ τέτακται, ἢ τότε τὸ ὕδωρ τρίτον ἐστίν. Eadem habet & Tzetzes, ſeu quiſquis eſt vetus Heſiodi Scholiaſtes, pag. 303. edit. Heinſ. Euripides in Cyclope aquam nominat *Amphitritem*, quæ Neptuni uxor dicitur, qui eſt ſpiritus per univerſam aquæ molem diffuſus, & tanquam anima ipſius elementi aquæ. *Amphitrite* a. eſt corpus & materia humoris omnis, qui intra terram includitur.

Amphitrope, pars Antiochidis tribûs. Steph.

Amphitryo, princeps Thebanus, Alcæi filius, Herculis pater. Vide *Alcmena*. Hinc *Amphitryonides*, patronymicum pro Hercule apud Poetas, & per epentheſin τῦ ν a *Amphitryoniades*, qui licet Jouis filius, tamen Amphitryonis putabatur, unde Catullo *Falſiparens* dicitur epigr. 69. Virg. Æn. 8.

Interea cum jam ſtabulis ſaturata moveret
Amphitryoniades armenta, abitumque pararet.

Prop. lib. 4. eleg. 10.

Amphitryoniades quâ tempeſtate juvencos
Egerit à ſtabulis, ô Erythea, tuis.

Vide Heſiodum in Scut. Herc. & Plaut. in Amphitr.

Amphitus, & *Telchius* Dioſcurorum aurigæ, à quibus Heniochorum gens ortum habuit. Straboni verò lib. 11. *Amphiſtratus*, & *Rhecas* appellantur.

Amphorites, genus certaminis in Æginâ Æaci, viz. exercitii literarii, ubi bos præmium fuit Dithyramborum poetis, qui præclarius in Dionyſium ceciniſſent. Nat. Comes.

Amphryſus, Theſſaliæ flu. vel Magneſiæ, juxta quem Apollo pavit armenta regis Admeti. Lucanus lib. 6.

—— *Et flumine puro*
Irrigat Amphryſus famulantis paſcua Phœbi.

Virgil. Georgicon tertio. —— *Te memoranda canemus*
Paſtor ab Amphryſo. Ovid. Met. 2.

Apidanuſque ſenex, leniſque Amphryſus, & Æas.

Alius eſt ejuſdem nominis in Phrygiâ reddens mulieres ſteriles. Plin. 32. 2. Hinc *Amphryſiacus*. Statius.

Aut Amphryſiaco paſtor de gramine carpſi.

Eſt etiam urbs Phocidis. Steph. *Amphryſia vates* apud Virgil. Æn. 6. ponitur pro Sibylla.

Ampre, opidi nomen apud Plinium lib. 6. cap. 8.

Ampſaga, caſtellum in Numidiâ. Mela. 2. 6. ubi aliqui *Amſſe*. Sed nuſquam terrarum hoc nomen reperias. Vaticanus, aliique codd. legunt. *Et Ariſa caſtellum*. Ordo a. ipſe docet legendum hic eſſe *Quiſa*, vel *Quixa*, uti repoſuit Vir doctiſſimus Is. Voſſius.

Ampſaga, flu. Africæ Cirtam urbem alluens. Hodie *Suf Gemar* Lud. Marmolio dictus.

Ampſalis, Sarmatiæ Aſiaticæ civitas. Ptol.

Ampycides, Mopſus Ampycis fil. Ovid. Met. 8.

Ampycideſque ſagax, & adhuc à conjuge tutus
Oeclides. Idem Met. 12.
Nec tu credideris tantùm cecinisſe futura
Ampyciden Mopſum.

Ampyx, nomen viri proprium. Ovid. 12. Met.

Ampyca quid referam, qui quadrupedantis Oëcli
Fixit in adverſo cornum ſine cuſpide vultu?

Erat a. *Ampyx*, Mopſi pater. Orpheus in Argon.

Καὶ Μόψον Τιταρήνιν, ὃν Ἄμπυκι τυμφυθέντα
Χαονίην ὑπὸ ῥηχὸν Ἀρηγονὶς ἐξελίχιυσε.

Quanquam Scholiaſtes Apollonii *Ampycum* eum vocat, in illud lib. 1.

Ἤλυθε δ' αὖ Μόψος Τιταρήσιος, ὃν θεὶ πάντων
Ἀντοίδης ἰθίδαξε θεοπροπίας ὀιωνῶν.

Ἀμπύκιος υἱὸς, inquit ὁ Μόψος τῦ Τιτάρου, μητρὸς δὲ Χλωρίδος. Ubi vereor ne errorem commiſerit, patriam ejus pro patre ſumens. Mopſus n. erat è Titaro, opido, ſeu monte Theſſaliæ. Item *Ampyx*, Patrenſis quidam nobilis. Pauſan. lib. 1.

Amram, Lat. *populus excelſus*, vel *manipulus eorum*, aut *cum excelſo* : filius Koath, filii Levi, Moſis pater. Ex. 6. 18. Ἀμαράμης Joſepho dicitur Ant. lib. 2. quem vocat unum τῶν γηγενῶν παρὰ τοῖς Ἑβραίοις, cap. 2.

Amri, per ע, Lat. *amarus*, vel *dicens*, ſive *exaltatio*, aut Syriacè, *aries*, pater Zacchur, Nehem. 3.

Amri, per י, Lat. *manipulus*, vel *dominium*, ſive *populus rebellis*, vel *amarus*, princeps militiæ ſuper Iſrael, rex tandem conſtitutus. 3 Reg. 16. Mich. 6. Sed legendum *Omri*. Item pater Athaliæ matris Ochoziæ filii Joram. 4 Reg. 8. Et fil. Bechor filii Benjamin. 1 Par. 7.

Amraphel, Lat. *loquens ruinam*, *occultum*, vel *judicium*, Rex Senaar. Gen. 14.

Amſanctus, locus in medio Italiæ apud Hirpinos, ſulfureas habens aquas ; quæ quòd undique ſilvis, anguſtiiſque clauſæ ſint, tam peſtilentem emittunt odorem, ut pro pius accidentes necentur. Hinc factus locus fabulæ. *In Amſancti vallibus Inferorum ſpiraculum eſſe*. Cic. 1. de Divin. *Quid enim ? non videmus quàm ſint varia terrarum genera ? ex quibus & mortifera pars quædam eſt, ut Amſancti in Hirpinis, & in Aſiâ Plutonia, quæ vidimus*. Virgil. Æn. 7.

Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis
Nobilis, & famâ multis memoratus in oris
Amſancti valles ; denſis hunc frondibus atrum
Urget utrinque latus nemoris, medioque fragoſus
Dat ſonitum ſaxis, & torto vortice torrens.

Claud. de R. Proſ. lib. 2.

Tunc & peſtiferi pacatum limen Averni
Innocuæ tranſiſtis aves, flatumque repreſſit
Amſanctus. ——

Plin. 2. 93. *Alii Charonæas ſcrobes mortiferum ſpiritum exhalantes. Item in Hirpinis Amſancti ad Mephitis eadem lacum, quem qui intravere moriuntur*. Hinc Sidonius explicandus lib. 3. ep. 13. ubi lepidè cujuſdam naſum taxans, ait ; *Nares circumſedentium ventilata duplicis Amſancti peſte funeſtat*, i. e. duo naſi foramina referunt Amſanctum & Mephitim.

Amſtelrodamum, vel *Amſterodamum*, florentiſſima, & primaria Hollandiæ civitas, mercimoniorum, ſitûſque cauſâ toto orbe celebris, formâ oblongâ, & fere triangulari, Venetiarum inſtar, marinis aquis circumluitur ; Loci ratione

tione inexpugnabilis; Maximis navigiis frequens eſt, quæ Anglicis, Hiſpanicis, &c. mercibus onuſta, maximo numeró intra civitatis mœnia recipi, exonerarique poſſunt. Pollentes opibus cives habet, adeo ut licet 300 quandoque navium claſſis una eodemq; tempore appellat, ingentis pretii merces conferens, earum tamen omnium promptiſſimi hic inveniantur emptores, qui ſtatim, vel numeratâ pecuniâ, vel aliarum mercium permutatione, omnia externarum navium bona comparent, ut, vel ſexto etiam die, itineri ſe rurſus committere queant. In domeſtici ſupellectilis nitore, cùm univerſæ Hollandiæ, cùm huic imprimis civitati palma debetur. Omnia ejus ædificia maximis alni lignis inniturtur, ut plus ſumptuum in fundamenti collocationem, quàm ſuperioris ædificii conſtructionem impendatur. Lanificio etiam claret; vulgò *Amſterdam*. long. 26. 34. lat. 52. 30.

Amulius, rex Albanorum, Procæ fil. Numitoris frater natu minor, quem imperio pepulit, filiumque ejus Laufum necavit. Filiam v. Iliam Veſtæ ſacerdotem fecit, ut ſpem ſobolis auferret. Occiſus fuit à Remo & Romulo, & regnum avo Numitori reſtituтum. Ovid. Faſt. 3.

Romuleoque cadit trajectus Amulius enſe.

Idem Ovidius Mutationum libro. 14.

Proximus Auſonias injuſti miles Amuli
Rexit opes: Numitorque ſenex aniſſa nepotum
Munere regna capit.

Diverſimodè v. à diverſis hæc hiſtoria narratur, præſertim ab Euſebio, Plutarcho, Livio, Dionyſ. Hal. & Eutropio.

Amulius, pictor nobilis, qui Minervam depinxit. Plin. lib. 35.

Amus, Cariæ civitas. Ἄμος Stephano.

Amyca, Cœleſyria ab Hebræis עמוקה *Amuca*, à Syris ܥܡܝܩܐ *Amyca*, i. e. *profunda* dicebatur. Unde Ἀμύκης σταθμὸς Polybio lib. 5. ubi de Oronte fluvio. Τὴν ἀρχὴν τῆς ῥύσεως λαμβάνων ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν Λίβανον, καὶ τὸν Ἀντιλίβανον τόπων, καὶ διανύσας τὸ καλούμενον Ἀμύκης σταθμὸν, εἶτ' αὐτὴν ἐκχεῖται τὴν Ἀντιόχειαν.

Amyci portus, locus in Ponto, Amyco Bebrycum rege interfecto clarus, Plin. 6. 44. Cujus tumulus lauro tegebatur, quam inſanam vocabant, quoniam ſiquid ex eâ decerptum navibus inferretur, jurgia fiebant, donec abjiceretur. Unde Δάφνη μανομένη Arriano dicitur. Hodiè *Lamia*, & *Scala marmorea* dici ſcribit Gyllius in ſuo Boſphoro.

Amycla, una ex filiabus Niobes, quam tradit Pauſanias cum Melibœa ſorore ſervatam, imploratâ Latonæ veniâ. Homerus tamen omnes interiiſſe ſcribit. Iliad. Ω.

Amyclæ, urbs Italiæ, inter Cajetram & Tarracinam, à Laconibus Caſtoris & Pollucis comitibus condita, & ab Amyclis Laconiæ ſic appellata. Cujus cives, cùm ſecundũ Pythagoreorum ſectam, ab eſu carnium, & animalium cæde abſtinerent, ſerpenteſque ex vicinis paludibus natos occidere neſas putarent, ab iiſdem ſunt interempti. Sed cum frequenter hoſtium adventus falſò nunciaretur, legibus cautum eſt, ne quis porro hanc famam ſpargeret. Unde poſtea ex improviſo captæ ſunt Amyclæ. Hinc Proverbium. *Loqui volo, nam ſcio Amyclas tacendo periiſſe.* Unde etiam *Tacitæ* dictæ Virgilio lib. 10.

——— *Tacitis regnavit Amyclis.*

Catullus Urbicarius in Pervigilio Veneris, quod alii Petronio adſcribunt.

Perdidi Muſam tacendo; nec me Phœbus reſpicit:
Sic Amyclas, cùm tacerent, perdidit ſilentium.

Silius Italicus lib. 8.

——— *Quaſque evertêre ſilentia Amyclæ.*

Unde *Amyclas vivere*, pro Amyclarum more ſilere, Auſonius dixit Profeſſor. carm. 12.

Taciturnè Amyclas qui ſilendo vixeris..

Amyclæ, Peloponneſi civitas, Caſtoris & Pollucis patria, una ex iis urbibus, quas olim Lacedæmonii centum tenuere, inſtitutis etiam communibus ſacris pro ſingularum ſalute, quæ Hecatombas ab earum numero vocabant. Nomen indidit *Amyclas* Lacedæmonis filius, cujus matrem Diomedam Interpres Nicandri nominat. Amyclis autem, ut in totâ fere Laconiâ Apollo colebatur, uti poſtea docebimus in *Amyclæus*. Hæ Amyclæ ab Ovidio vocantur *armiferæ*. de Art. Am. 2. 1.

Talis ab armiferis Priameius hoſpes Amyclis
Candida cum raptâ conjage vela dabat.

Item *antiquæ* ab eodem, Met. lib. 8.

Et quos Hippocoon antiquis miſit Amyclis.

Item *Ledææ* Statio. 7. Theb.

Parrhaſiumque nemus, Ledæaſque ibis Amyclas.

Item *tetricæ*, à ſeverâ Pythagoræorum ſuperſtitione eidem Silv. lib. 5.

——— *Tetricis Alcman cantatus Amyclis.*

Therapnææ vocantur à Martiali lib. 9.

Iſta Therapnæis ſi forma fuiſſet Amyclis.

long. 48. 56. lat. 35. 48.

Amyclæi, coloniam miſerunt in Cretam. Onuphrius.

Amyclæum, civitas, & portus Cretæ. Steph.

Amyclæus, Apollo ſic dictus, propter Amyclas, ubi eſt templum ei dicatum, opere, divitiiſque præcipuum, in loco omni arborum, ac frugum genere refertiſſimo. Hinc propter arborum pulchrarum copiam Amyclæ Statio *virides* vocantur. Theb. lib. 9.

——— *Hunc virides non excipietis Amyclæ.*

Herbas ejus commendat Val. Flaccus lib. 1.

Vectorem pavidæ Caſtor dum quæreret Helles,
Paſſus Amyclæâ pingueſcere Cyllaron herbâ.

De Apollinis a. fano ſunt & hæc Strabonis verba lib. 8. Ὑποπίπτουσι δὲ τῇ Ταϋγέτῳ ἡ Σπάρτη ἐν μεσογαίᾳ, ἡ Ἀμύκλαι, ἃ τὸ τῷ Ἀπόλλωνι ἱερόν. Hinc Amyclæ *Apollineæ* Statio dicuntur. Thebaidos libro quarto.

Hujus Apollineæ currum comitantur Amyclæ.

Ubi Lactantius, Luctatius, ſive Lutatius Scholiaſtes. *Amyclæ Laconiæ civitas, ſacra Apollini.*

Amyclæus, Statuarius quidam. Pauſan. lib. 5.

Amyclas, nauta, à quo Cæſar tempore belli civilis in Italiam vectus eſt. Lucanus lib. 5

——— *Molli conſurgit Amyclas,*
Quem dabat alga, toro.

Amycus, Neptuni, & Melies nymphæ filius, Bebrycum rex, qui eam conſuetudinem habuit, ut advenas ad certamen provocaret, & inſidiis circumventos ibidem interficeret. Cum itaque Argonautæ illuc veniſſent, Pollux ab eodem ad certamen provocatus, cognitis inſidiis, ſocios convocavit, & ab iis adjutus Amycum interfecit. Vide Theocritum in Idyll. 22. cui titulus Διόσκουροι.

Amycus, Centaurus, Ixionis & Nubis filius. Ovid. Met. 12.

Primus Ophionides Amycus penetralia donis
Haud veritus ſpoliare ſuis.

Amycus, Æneæ comes. Virgil. Æn. 1.

Nunc Amyci caſum genit, & crudelia ſecum
Fata Lyci. Idem lib. 9. *Inde ferarum*
Vaſtatorem Amycum, quo non felicior alter
Ungere tela manu, ferrumque armare veneno.

Frater Dioris. Idem lib. ult.

Turnus equo dejectum Amycum, fratremque Diorem
Congreſſus pedes, hunc venientem cuſpide longâ,
Hunc mucrone ferit.

Amydon, civitas Macedoniæ, in Pœoniâ regione ad Axium fluvium, unde auxilia miſſa fuere Trojanis. Hom. Il. 2.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπιδέρκεται αἶαν.

Ubi Schol. Ἀμυδῶνος, πόλεως Παιονίας. Ejus meminit Juvenalis Sat. 5.

Hic altâ Sicyone, aſt hic Amydone relictâ,
Eſquilias, dictumque petunt à Vimine collem.

Amymni, Epiri populi. Stephanus.

Amymone, Danai regis filia, una ex 50 ſororibus, quæ dum ſe in ſylvis jaculando exerceret, Satyrum percuſſit imprudens, qui, impetu in eam facto, vim ei voluit inferre. Quapropter implorato Neptuni auxilio, ab eo paſſa eſt quod à Satyro formidarat. Itaque prægnans facta Naupliium peperit. Hanc in ſmaragdo Alexander ſculpi voluit. Strabo. lib. 8.

Amymone, fons & flu. Peloponneſi per Argiam reg. fluens in Lernam paludem, ab *Amymone* Danai filiâ nomen habens. Ovid. Met. 2. — *Quærit Bœotia Dircen,*
Argos Amymonen, Ephyre Pyrenidas undas,

Anyntæ, Theſprotica gens. Stephanus.

Amyntas, 4. Macedonum rex, ex priore conjuge Alexandrum, Perdiccam, & Philippum Alexandri M. patrem; ex posteriore a. Archelaum, Aridæum, & Menelaum genuit. Sed Philippus, amoris erga fratres oblitus, eos trucidavit, atque ita patri in regno successit.

Amyntas, 9. Macedoniæ rex, regn. an. 50.

Amyntas, 16. Macedoniæ rex, reg. an. 6.

Amyntas, 18. Macedoniæ rex, regn. an. 21.

Amyntas, 19. Macedoniæ rex, reg. an. 45.

Amyntas, pastoris nomen apud Theocritum & Virgilium.

Amyntas, fecit volumen, quod Σταθμεῖς, sive *mansiones* inscripsit. Meminit Athen. libb. 10. & 12. itemq; Ælianus de Animal. 17. 17.

Amyntor, Phœnicis pater. Hom Iliad. 9.

Οἷόν ὅτι πρῶτον λίτον Ἑλλάδα καλλιγύναικα
Φυ'γων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο.

Ovidius Epistolâ 3.

Venerunt ad te Telamone & Amyntore nati.

Idem Met lib. 8. vers. 307.

Hippothousque Dryasque & cretus Amyntore Phœnix.

Item Dolopum rector. Ovid. Met.

Quem Dolopum rector bello superavit Amyntor.

Item unus ex filiis Ægypti ab uxore Danai filiâ primâ nocte interemptus. Hyginus in Fab. Poeticis.

Amyræ, vide *Jolcos*.

Amyrgium, campus Sacarum. Steph.

Amyricus campus, locus circa Thessaliam. Polyb. lib. 3.

Amyris, Sybarita, de quo talis historia narratur. Quem Sybaritæ opibus florerent, quendam Delphos amandarunt, qui de rerum suarum successu tciscitaretur oraculum. Responsum est a. tum evertendam fore Sybaritarum fortunam, ubi plus honoris habere cœpissent hominibus quàm Diis. Evenit deinde, ut servus à domino vapulans nequicquam ad Deorum aras confugisset, post ad heri monumentum confugiens, à plagis liberaretur. Quod simulátque conspexit Amyris, collectis rebus suis in Peloponnesum confugit, reliquis interim Sybaritis hominem velut insanum ridentibus. Inde proverbiali figurâ dici cœptum, *Amyris insanit*, ubi quis sub insaniæ prætextu rebus suis consulit, aut, ubi quis solus periculum prospiciens in tempore sibi cavet, creditus interim vulgò desipere, ac demum eventus docet illum unum sapuisse.

Amyrus, Thessaliæ opidum. Steph. Item fluvius Val. Flaccus lib. 2.

Intrantemque Amyron curvas quæsita per oras
Æquora. ——— ———

Amyschænum, loci nomen. Stephanus.

Amystis, Indiæ flu. qui in Gangem influit. Arrian.

Amystum, opidi nomen. Plin. 6. 9.

Amythaon, Cretheï fil. ex Tyro susceptus, homo bellicosissimus, habitus inter nobiliores medicos, Melampodis pater. Virg. Georg. 3. — *Amythaoniusque Melampus.* Tibullus Panegyr. Messalæ.

Queis Amythaonius nequeat certare Melampus.

Ab hoc dicta *Amythaonia*, pars Elidis. Steph.

Amytron, Thraciæ urbs. Hesych. Ἄμυτρον, πόλις τῆς Θρᾴκης. Sed ibi legendum Ἀμυδῶν, ut rectè notat Palmerius.

Amyzon, Cariæ urbs. Plin. 5. 29. *Mezo* hodiè. long. 57. 00. lat. 38. 55.

A N

Ana, Hispaniæ fluvius. Vide *Anas*.

Ana, cum ע, Lat. *respondens*, vel *cantans*, sive *affligens*, vel *pauper*, pater Oolibama uxoris Esau. Gen. 36. Filius item Sebeon filii Seir Horræi. 1 Par. 2.

Ana, vel Hana cum ה, Lat. *commotio*, vel *motus*, nomen Idoli. 4 Reg. 18.

Anaanus, summus Sacerdos à Cyrenis constitutus. Joseph. Ant. 15. 5.

Anab, Lat. *uva*, aut Syriacè *nodus*, nomen civitatis, sive montis. Jos. 11. & 15.

Anabis, urbs. Hisp. Tarr. Ptol. Pagus Ægypti. Eusebius.

Anabum, civitatis circa Danubium. Ἄναβον. Ptol.

Anacæa, pars tribûs Hippothoontidis. Steph.

Anacalypteria, dies festus fuit post nuptias, cùm sponsa revelabatur, ut ab omnibus conspiceretur. Munera etiam novæ sponsæ *anacalypteria* dicuntur Philostrato. Vide Cæl. Rhod. lib. 21. cap. 26.

Anace, urbs Achaiæ. Steph.

Anaces, Castor & Pollux sic dicti. Vide *Anax*.

Anacharsis, philosophus Scytha, *sapientiæ admirandæ*, quemadmodum scripsit Cic. in 5. Tuscul. *sobrius, continens, abstinens*, & *temperans*. Quod mirum est, cum inter Scythas solus fuerit doctus, & philosophus repertus. Unde proverb. de raris hominibus. *Anacharsis inter Scythas*. Floruit Solonis temporibus, cujus imaginibus inscriptum fuit, *Linguâ, Ventre, Pudendis abstinendum esse*. Plinius tradit eum invenisse rotam figuli, cujus circuitu vasa formantur. Ibat nudis pedibus, dormiebat in terrâ, & famem pro pulmento habuit. Leges aranearum telis quam simillimas esse dicebat. Interrogatus, quo pacto quis abstemius fieret; respondit, Si ebriosorum motus sibi ante oculos ponat. Pecuniam, fastumque contempsit. Ardalus Anacharsim aliquando allocutus, interrogavit, An apud Scythas tibicinæ essent? qui ex tempore respondit, Ne vites quidem apud eos esse. Rursumque Ardalo dicente, Atqui Dii sunt Scythis? Omnino, inquit Anacharsis, iique intelligentes humanæ linguæ. Neque Scythæ putant quod Græci, qui quanquam Scythis eloquio præstare se censent, tamen Deos ossium & lignorum sonos, quàm humanam vocem libentius audire opinantur. Plut. in Convivio 7. Sapientum. Tandem v. Athenienſium leges apud suos introducere conatus, à fratre, ejus loci rege, sagittâ confossus est. Diog. Laertius in *Anacharsi*. Vide sis illic Menagium.

Anachis, unus ex Diis Laribus apud Ægyptios. Hi n. quatuor Lares fuisse opinabantur, Dymonem, Tychin, Heroem, & Anachim, quos putabant, simulátque in lucem editus esset homo, *illius* pervigilem curam habere. Alex. ab Alex. lib. 8. Sed Gregor. Gyraldus Syntagm. 15. existimat hæc nomina corruptè legi pro Dynamis, Tyche, Eros, & Anance, i. e. Vis, Fortuna, Amor, Necessitas.

Anacium, mons in quo Dioscurorum fanum. Phavorinus. Hujus etiam meminit Polyænus. In Atticâ est.

Anacole, Ægæi maris insula. Anton.

Anacreon, poeta Lyricus, ex Teïo, Joniæ civitate, ut scriptis, ita & toto vitæ genere, supra modum lascivus. Amavit inter cæteros puerum, nomine Bathyllum, insigni pulchritudine spectabilem. Horatius. Epod. Od. 14.

Non aliter Samio dicunt arsisse Bathyllo
Anacreonta Tejum.

Periit strangulatus acino uvæ passæ, uti tradit Plin. 7. 7. In honore fuit apud Polycratem Samiorum tyrannum, cujus etiam puerum Smerdiam dilexit. Ælian. 9. 4. Hujus poema totum amatorium est, ut scribit Cicero, & lasciviæ plenum. Cæterum de Anacreonte, unà cum reliquis Græcis, ac Latinis poetis veteribus, quorum scripta extant, nos alibi.

Anactoria, civitas Molossorum in Epiro, & insula, quæ posteà Miletus dicta est. Plin. 5. 29. *Anactorium* dicitur Plauto, Straboni, & Plutarcho. *Vonizza*, hodiè. Populi *Anactorii* Thucydidi dicuntur. Silius Italicus lib. 15.

Hinc & Anactoriâ signa ostentavit in orâ.

Porro *Anactorium*, ut scribit Herodotus, fuit templum Cereris in Eleusine. Pollux pro adyto accipit; sed tunc est ἀνάκτορον.

Anadyomene, de quâ Plin. 35. 10. Venerem exeuntem è mari D. Augustus dicavit in delubro patris Cæsaris, quæ Anadyomene vocatur, versibus aliquot Græcis, & opus, & pictorem collaudantibus. Corruptam hujus inferiorem partem, qui reficeret, non potuit reperiri. Consenuit hæc tabula carie aliamque pro eo Nero substituit, Dorothei manu. Meminere hujus Plut. & Artemidorus lib. 2.

Anæa, urbs Cariæ, in orâ occid. contra Samum insulam ab *Anæâ*, Amazonum unâ, sic dicta. Populi *Anaitæ* Thucydidi, *Anæi* v. Stephano vocantur.

Anætia, Armeniæ majoris opidum, quod ab Euphrate alluitur. Plin. 5. 24.

Anagallis, Corcyræa Grammatica; ita Suidas, non *Agallis*, ut est apud Athenæum. Fieri potest ut anagallidi herbæ fuerit cognominis, sicut Cicero ciceri, Piso piso, Lentulus lenti, Thermus θέρμῳ &c. Casaub.

Anagnia, civitas Hernicorum in Latio, ubi Antonius, sorore

forore Auguſti contemptâ,& Cleopatrâ in uxorem ductâ, monetam feriri juſſit. Virgil. Æn. 7.

——— *Qui roſcida rivis*
Hernica ſaxa colunt, quos dives Anagnia paſcit.

Silius Ital. lib. 8.

Hernicaque impreſſo raduntur vomere ſaxa,
Queis putri pinguis ſulcaris Anagnia glebâ.

Idem poſtea, lib. 12. *Surgit ſuſpenſa tumenti*
Dorſo, frugiferis Cerealis Anagnia glebis.

Strabo lib. 5. πόλιν ἀξιόλογον vocat. Populi *Anagnini*. Livio, lib. 9. & Plinio 3. 5. Diodoro a. lib. 20. Ἀναγνῖται. long. 37. 02. lat. 41. 40.

Anagyrus, pars tribûs Erechtheidis, ubi plurima anagyris naſcitur (unde nomen loco eſt) Steph. Et quia frutex iſte teterrimè olet, cum tractatur, adagio locum præbuit, *Anagyrim* ſive *Anagyrum commoves*: de eo qui ſibi malum procurat. Alii Anagyrum Genium quendam fuiſſe dicunt, qui propter ſacellum ſuum violatum, omnes incolas vicinos evertit; & inde adagium ortum, ut apud Ariſtophanem in Lyſiſtratâ legitur, referente Suidâ; qui ait Genium illum, ſenem quendam, qui lucum ſuum inciderat, ſic ultum fuiſſe, immiſſo amore inſano in concubinam ſenis erga filium ejuſdem; qui cùm non aſſentiretur mulieri, ab eâ delatus ad patrem, quòd ſe voluiſſet ſtuprare, à patre præceps è tecto datus eſt, moxque pater facti pœnitens, laqueo ſe ſuſpendit, & mulier demum ſe in puteum præcipitavit.

Anaharath, Latinè *ariditas*, aut *incenſio*, vel *ira*, ſive *hinnitus*, aut *raucedo*: vel Syriacè *ſuffocatio*: civitas in tribu Iſſachar. Joſue. 19.

Anaitis, dea, quam Armenii imprimis colunt, ita more recepto, ut vel nobilitate præſtantes, ejus miniſterio dedicent filias, quæ inibi corporis pudicitiâ in vulgus datâ, velut inde auguſtiores factæ, mox traduntur viris, nemine non conjugia id genus alacriter admittente. Hujus Deæ Numini dicata ſunt Sacarum feſta; Dies quoque illi dicatus ſacer, Saca vocatur. In his ſacris turba virorum, & mulierum vino ſeſe ingurgitabat, uel uſque ad ſtuporem. Celebritatis ratio ex hiſtoriâ eſt. Cyrus, cùm expeditionem in Sacas feciſſet, prælio victus fugit, & caſtris eo loco poſitis, ubi impedimenta reliquerat, paululum quiete refecto exercitu, tabernacula omnium rerum copiâ, ac maximè vino plena relinquens, fugam ſimulat. Sacæ inſequentes, cum caſtra hoſtium vacua, cibo, potuq; plena reperiſſent, ſeſe plus æquo ingurgitarunt. Cyrus reverſus omnes leto dedit, ac diem illum Deæ conſecravit. Ubicunque a. ſanum ejus Deæ eſt, ibidem ſtatutum eſt celebrari Sacæa, feſtum Bacchicum, per diem, ac noctem, Scythico habitu, potantibus viris, ac mulieribus, atque in vino invicem per joca, & laſciviam concertantibus. Vide Bochartum Geogr. Sacr. lib. 4. cap. 19.

Analitæ, Arabiæ Felicis populi. Plin. 9. 28.

Anamaſcia, Pannoniæ infer. urbs. Anton. *Almaz* dicitur Simlero. *Anamatia* Lazio; quod tamen aliis putatur eſſe *Amantia*.

Anamaſis, Ægypti rex, qui & *Amaſis* dicitur.

Anamæon, adoleſcens quidam, à quo *Mæones* populi dicti.

Anamelech, Lat. *reſponſio*, aut *canticum Regis*, ſive *afflictio*, vel *paupertas Regis*. Deus Sepharvaim. 4 Reg. 17.

Anamim, Lat. *fons*, ſive *oculus aquarum*, filius Miſraim. Gen. 10. Vide Bochart. Geogr. Sacr. 4. 30.

Anan, Lat. *nubes*, ſive *augurium*, aut *divinatio*, Nomen viri. Nehem. 10.

Ananelus, ſummus Judæorum ſacerdos, ab Herode conſtitutus, ab eodemque mox ſacerdotio privatus.

Anani, Lat. *nubes*, ſive *auguratio*, aut *divinatio*, filius Elioenai filii Naariæ. 1 Par. 3.

Anania, vel *Ananias*, Lat. *nubes Domini*, aut *divinatio Domini*, nomen unius ducis regis Oziæ. 2 Par. 26. Nomen etiam civitatis in quâ filii Benjamin habitarunt poſt Babylonicam captivitatem. 2 Eſdr. 11. Nomen item viri cujuſdam, cujus cor dicitur ingreſſus Satan. Actor. 5. De quo vide Cæl. Rhod. lib. 2. cap. 13.

Ananus, Alexandriæ epiſcopus poſt Marcum Evangeliſtam, anno primo Neronis. Euſeb. 2. 24.

Anaphe, inſula ſponte in mari enata. Plin. 2. 7. Ammianus quoque. *Emerſerunt*, inquit, *Delos, & Hiera, & Anaphe & Rhodus*. Sic dicta ab Argonautis, quia tempeſtate laborantibus intermeſtris Luna ex inſperato illis apparuit. Apollonius Argonaut. lib. 4.

——— Ἀνάφην δ' ἐν τοι λιπαράμ νῆσον
Ἴσκον, ὁ δὴ Φοῖβός μιν ἀτυζομένοις ἀνέφηνε.

Vide Steph. in Ἀνάφη. Ab hâc inſulâ Apollo *Anaphæus* cognominatus eſt, in quâ colebatur. Anaphe (inquit Vir magnus) Phœnicium eſt ענפה *anepha*, i. e. *ramoſa* & *opaca*. Unde Apollonius lib. 4. verſ. 1714.

——— τοὶ δ' ἀγλαὸν Ἀπόλλωνα
Ἅλσει ἐνὶ σκιερῷ τίμων, σκιόεντα τε βωμὸν
Ποίεον. Idem Apollonius βωμὸν νῆσον vocat. Itemq; Phavorinus. Βωμὸν νῆσον ἡ Ἀνάφη κληθεῖσα, κλησίου Θέρος. Quæ ſunt verba Scholiaſtis. Itaque fallitur Ortelius, qui ea ſic accipit, quaſi Βωμὸν eſſet proprium hujus inſulæ nomen. *Baie*, inquit, *eadem vocatur in Phavorini Lexico*. Cur a. Ægletæ Apollini Anaphæi σὺν τυθασμῷ *cum deriſione* ſacrificaverint, & κερτομοῦντες ἀλλήλες, h. e. *ſibi invicem convicientes*, ex Conone diſcat, qui volet apud Photium Tmem. 186. Si Hegeſandro credimus, cùm quidam Aſtypalæenſis duas perdices in hanc inſulam immiſiſſet, τοσοῦτον πλῆθος ἐγένετο, ὡς κινδυνεῦσαι ἀναστάτες γένεσθ κατοικοῦντας, ita Athenæus lib. 9. Hodie *Nanſio* dicitur. Ejus meminit Ovid. Met. 7.

Hinc Anaphen ſibi jungit & Aſtypaleia regna.

Anapauomenos, fons de quo Plin. 2. 103. Sic n. ille. *In Dodone Jovis fons cùm ſit gelidus, & immerſas faces extinguat, ſi extinctæ admoveantur, accendit: idem meridiè ſemper deficit, quâ de cauſâ Anapauomenon vocant; nox increſcens ad medium noctis exuberat, ab eo rurſus ſenſim deficit.*

Anapias, vel *Anapius*, vide *Amphinomus*.

Anapus, Siciliæ fluvius, juxta Syraco paludem exit. Hodiè accolarum ſimplicitati vulgari vocabulo *Alfeo* dictus. Ejus meminit Theocritus Idyl. 1.

Οὐ γὰρ δὴ ποσὶ μᾶλλον ἐρῶν ἔχετ' Ἀνάπω.

Ovid. Ponticor. lib. 11. eleg. 10.

Quaque ſuis Cyanen miſcet Anapus aquis.

Silius Italicus lib. 14.

Et Cyanes, & Anapus, & Ortygiæ Arethuſa.

Ælian. Var. Hiſt. 2. 33. Καὶ οἱ Σικελίᾳ δὲ Συρακούσιοι τὸν Ἄναπον ἀνέλῳ εἵκασαν, τὸν δὲ Κυάνης γυναικὸς εἶναι ἐτίμησαν. Situm ejus indicemus ex vetuſtis ſcriptoribus. Thucyd. lib. 6. Καὶ οἱ μὲν Συρακούσιοι ἐξελθόντες παυδημεὶ ἐς τὸν λιμῶνα, παρὰ τὸν Ἄναπον ποταμόν, ἐξέτασιν ὅπλων ἐποιοῦντο. h. e. *Syracuſani omnem populum, ex urbe in pratum juxta Anapum flumen egreſſum, recenſuerunt*. Pratum iſtud eſt ſupra Syracâ paludē, inter Anapum, ſive, ut nunc vocant, Alpheum, & Neapolim. Planiùs Plut. in Dione. Δίων, νυκτὸς ἔτι τὰς στρατιώτας ἀναστήσας, πρὸς τὸν Ἄναπον ποταμὸν ἦκεν, ἀπίχοντα τῆς πόλεως δέκα σταδίες. In hujus quoq; fluminis vocabulo enodando grammatici ineptias ſuas exercuerunt. Sic n. Theocriti Scholiaſtes. Ὁ δὲ Ἄναπος ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ἄναπος δὲ εἴρηται, ὡς ἀνευ πόσεως ὤν, ἢ βλαχρὸν ἔχων ὕδωρ, ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβατὸς εἶναι. Quæ cùm falſa ſint, & ἀσύστατα, videant peritiores, annon ab ענב *anab*, i. e. *ab uvâ*, deducatur Anapi nomen? Uvis certè fertiles agros fuiſſe Syracuſanos circa Anapum, vel ex Theocrito colligere eſt, qui cùm in Homero legiſſet terram Cyclopum ferre vinum ἀειγεώλοιο, putavit agi de ſolo circa Anapum, quia utrobique par fertilitas. Unde eſt quòd Idyll. 7. Polyphemo ad Anapum metatur ſedes. Verba ſunt.

Ἆρ' ἐγὼ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποκ' Ἀνάπω
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε.

Item fluvius Epiri juxta Stratum urbem fluens, ab eâ 10. ſtadiis diſtans, teſte Thucydide.

Anariacæ, populi ad mare Caſpium incolentes, ortum verſus. Strabo. *Anariaci* Plinio.

Anarryſis, ſecundus dies Apaturiorum (vide *Apaturia*) quo ſacrificabant Tribules Jovi Sodali & Palladi. Nam ut Schol. Ariſtophanis exponit, & ex eo Suidas, ἀναρύειν eſt ἀναθύειν, & θυσίαν ὁπτιλεῖν. Atque hoc eſt quod Homerus dicit ἀνερύειν i. e. ἀνατρέπειν *reſupinare*. Nam ſi quando Diis ſuperis ſacrificabant, hoſtiam reſupinabant, ut cœlum intueretur. Euſt. ad Il. α. Ἔθος Ἑλληνικὸν, εἰ μὲν τοῖς ἄνω θεοῖς ἴθυσι, ἀνακλᾶν τὸν τῦ ἱερέως τράχηλον ὥστε ἀποβλέπειν αὐτὸν εἰς οὐρανόν: Ἐὰν

μίντοι Ἥφαιστ', ἢ ὅλας τὰς κατοιχομένοις ἔθυον, κἀτα τὸ ἱερεῖον ἔσφαξαν. Ritum hunc optime declarat Sophocles in Ajace Flagellifero, quem furore correptum in pecudes sævientem inducit. Κὰ τὰς μὲν ἠυχένιζε, τὰς δ' ἄνω τρέπων Ἔσφαξε, καβράχιστ. Igitur ἀναγώγιν est hostiam ἀνατρέπειν ἐς ἀναβάσιν id est *ad sacrificandum resupinare*; quod fiebat in sacris Deorum superûm, quales sunt Jupiter & Pallas, quibus hâc Ἀναβάσιῳ die sacrificabatur.

Anartes, Cæsari, *Anarti* Ptolemæo, populi Daciæ Walachis, & Transylvanis finitimi. Marciano v. populi trans Rhenum & Danubium, prope Hercyniam sylvam Dacis finitimi.

Anas, Hisp. flu. Straboni, *Ana* Ptolemæo. Hispanis *Rio Guadiana* dicitur, ab Arabibus recepto vocabulo, quibus *Guad* fluvium designat. Est etiam Siciliæ fluvius apud Livium lib. 24. quem *Anatim* vocat. De priori fluvio sic Bochartus. Anas, inquit, inter Tagum & Bætim medius Lusitaniam à Bæticâ dividit. ענא *ana* a. Syris est *ovis*. Inde dici potuisse videbitur Anas fluvius, propter ovium frequentia pascua in utroque litore. Maximè cùm Bæticæ oves, quam Anas ab Aquilone, & Occasu alluit, sint vellere notabiles, testante Plinio 8. 48. Itemque Martiale diversis locis. Sed Anas, ut quidem reor, Punice חנאס *Hanas* dictus est. Significatio vocis ex Arabicâ linguâ petenda, quâ חנס *hanasa* verbum est, & significat *se subducere, se propripere, & occultare*. Arabes de Diabolo usurpant, qui, cùm quis orat, חנס *hanasa*, i. e. ita se subducit, ut, finitâ oratione, statim regrediatur. Proinde ab iisdem Dæmon ipse חנאס *hanas* vocatur. Et eodem pertinet quod חנוס אלנוס *hunuso-Inugiumi* sunt siderum occasus, qui non aliter occidunt, quam in spem ortûs secuturi. Itaque etiam חנאס *Hanas* appellari potuit amnis, qui in terram ita se condit, ut ex eâ rursus emergat. Plin. 3. 1. *Ortus hic Laminitano agro citerioris Hispaniæ, & modo se in stagna fundens, modo in angustias resorbens, aut in totum cuniculis condens, & sæpius nasci gaudens, in Atlanticum Oceanum effunditur.*

Anassius, flu. Carnorum Venetæ ditionis. Plin. 3. 18. *La Piave* Leandro.

Anastasia, vel *Anastasiopolis*, civitas Mesopotamiæ, apud Nisibim, ab eâ 12. m. p. distans; ab *Anastasio* Imp. condita; *Daras* prius, teste Marcellino, & *Daria*, teste Procopio, dicta. Altera in Galatiâ sub archiep. Ancyrano. Tertia in Thraciâ sub archiep. Trajanopolitano.

Anastasius, Imperator An. D. 492. regn. an. 28.

Anastasius, episcopus Antiochenus, à Justino in exilium ejectus, & ab eodem restitutus. An. D. 593.

Anastasius, historicus, qui præceptoris sui Maximi vitam memoriæ prodidit, floruit circa an. Christi 650.

Anastasius Theopolita, Cyrilli æqualis, composuit Persica, sive quæ in Persidę contigerunt, super Dionysaro, & Philippo historiographis, inter Christianos & Paganos.

Anastasius, nomen quatuor Paparum, quorum primus floruit. A. D. 328. Secundus, An. D. 497. Tertius An. D. 910. Quartus An. D. 1153.

Anastasius, Abbas Romanus, ordinis S. Benedicti, Presbyter Cardinalis tituli S. Marcelli, & Bibliothecarius Gregorii 4. A Leone autem 4. in Synodo Romanâ exauctoratus, eò quòd contra Canonum decreta Ecclesiam suam quinquennio deseruisset. Vide Voss. Hist. Lat. 2. 31.

Anastasius, monachus Cassinensis, & Cardinalis, ac Bibliothecarius Stephani 2. Papæ, An. D. 754.

Anastasius, historicus quidam, qui vitam Gregorii Nazianzeni, à Gregorio Presbytero Græcè scriptam, Latinè transtulit. Vixit circa an. 960.

Anath, Lat. *responsio*, sive *canticum*, aut *afflictio*, vel *pauertas*, pater Samgar Judicis Israel. Jud. 3.

Anatha, urbs quam Arrianus *Tyron* vocat. Steph.

Anathoth, civitas 3. milliaribus ab Hierosolymis distans. Is. 10. Item fil. Bechor filii Benjamin. 1 Par. 7.

Anatilia, op. Gall. Narbon. Plin. 3. 4. Vulgò *S. Gilles*, quòd ibi S. Ægidius vitam egerit solitariam. long. 25. 20. lat. 42. 44.

Anatilorum regio, Ptol. *Provence* Jo. Poldo vocatur.

Anatis, Maurit. Ting. flu. Plin. & Solin. *Zilia* hodie, teste Mariana.

Anatole, una horarum, quarum varia nomina distribuuntur ab Hygino cap. 185. Item nomen montis circa Gangem flu. qui & *Coripha*, in quo Sol Anaxibiam nymphàm compressit, ut scribit Plut. de Montibus.

Anatolicum Thema, apud Constantinū Porphyrogennetum, ea pars Asiæ min. quam Turcæ etiamnum *Natolia* vocant.

Anatolius, Laodicensis episcopus, Philosophus.

Anatolius, Cos. Rom. Valentiniani Aug. 5. collega.

Anava, urbs Phrygiæ. Stephanus.

Anauchidæ, luctator insignis. Pausan. Eliac. poster.

Anaudoma, opidum Syenitarum. Plin. 6. 29.

Anaurus, fluvius Thessaliæ, oriens in Pelio monte: sic dictus, quòd ex se neque auram, neque nebulam mittat. Lucanus lib. 6.

Quique nec humentes nebulas, nec rore madentem
Aera, nec tenues ventos aspirat Anauros.

Lege *suspirat*. Videtur a. in Lucanum censoriâ dimingi merito virgulâ debere, inquit doctissimus Turnebus. Anaurus n. ab eo, ut Thessaliæ flu. recensetur, & tamen, quod sciam, nec Strabo, nec Plinius eum nominat in Thessaliâ reddendâ. Videtur a. eum in errorem induxisse Apollonius Rhodius lib. 1. Argonaut. cujus versus est.

Χείμεριόν μιν ἔπειτα κιὰν διὰ ποσσὶν Ἀνάυρος.

Sed eo nomine, non perennis, nec jugis fluvius, sed torrens & hybernus intelligitur, vel ejus interprete auctore, cujus hæc verba sunt. Ἀναυρεῖν λέγει τὸν χείμαρρον, ἀπὸ γὰρ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενοι ποταμοὶ ὕταν καλοῦνται. Quin & ex eo nomen habere videtur, quod nullas gignat auras. Lucanum tamen insciticæ magnis testibus absolvere possumus. Callimacho v. g. hymno in Dianam.

Ἀλὶν ἐβεκολέοντο μιλαμφηβὸς Ἀνάυρε.

Cujus interpres ait. Ποταμὸς Θετταλίας Ἀναυρος. Quin & Hesychius. Ἀναυρος ὄνομα ποταμοῦ.

Anausis, Alanorum, & Heniochorum rex, procus Nicææ, posteà à Styro rivali interfectus. Val. Flac. Argonaut. lib. 6. vers. 43.

Miserat ardentes, mox ipse secutus, Alanos,
Heniochosque truces, jampridem infensus Anausis;
Pacta quod Albano conjux Medea tyranno.

Anax, Cœli & Terræ filius, à quo Miletus olim dicta fuit *Anactoria*. Indidem id esse factum putaverim, quòd apud Poetarum antiquissimos nomen *Anax* in honore fuit, tanquam sacrum & augustum, regibusque, & Heroibus peculiare. Etiam Dioscuros Ἄνακας ideo dictos esse consentaneum est, quòd staturâ & majestate cæteris mortalibus antestarent. Cic. lib. 3. de Nat. Deor. author est primos Διοσκόρους ex Jove antiquissimo rege & Proserpinâ natos, Athenis *Anaces* fuisse appellatos. Cum vero plures Dioscoros fuisse constet, idem nominis etiam Tyndaridis alii tribuerunt; Plutarchus in Theseo, ubi causam quoq; exponit appellationis: Τιμὰς ἰσοθέους ἔχον, Ἄνακες προσηγορευθέντες, ἢ διὰ τὰς γενομένας ἀνοχὰς, ἢ διὰ τὴν ὁπλισίαν, ἢ καθιστάντες τῷ μηδένα κακῶς παθεῖν, σχολῆς τοσαύτης ἔνδον οὔσης. Ἄνακτας γὰρ ἔχειν τὰς ὑπερεχούσας ὀνίους. Καὶ τὸν βασιλέα ἴσως Ἄναχλας διὰ τοῦτο καλοῦσιν. Εἰσὶ δέ τινες οἱ λίγυλλας, διὰ τὴν τῶν ἄστρων ὑπερφάνειαν Ἄνακας ὀνομάζοντες. Τὸ γὰρ ἄνω τὰς Αἰολικὰς ἀνύκτας ὀνομάζειν. *Divinos honores obtinuerunt Anaces appellati, vel propter inducias (quas Græci vocant ἀνοχάς) vel ob curam operamque, quam adhibuerunt, ne quis injuriâ afficeretur, cùm tantus esset in urbe exercitus* (quem illi duxerant ad recuperandam Helenam) *nam ἀνακῶς ἔχειν dicuntur, qui quamcunque rem tutantur, & custodiunt. Et Reges fortasse ob hoc ipsum Ἄναχλας vocant. Sunt a. qui dicant sic appellatos propter splendorem siderum; nam ἄνω, quod est sursum, sive supra, Athenienses ἀνύκτας efferunt.* Ad posteriorem nominis rationem fortè respexit Horat. lib. 1. Od. 3.

Sic fratres Helenæ lucida sidera.

Eustathius ad Odyss. α. probat etymon, quod Plutarchus priore loco ponit. Ἔστι, inquit, ὁ χρὴ ἀνακῶς, ἀντὶ τοῦ φρονητικῶς, ἐμπειρῶς, περιλογίως. Quo sensu ab Herodoto & Thucydide usurpatum esse testis est Pausanias. Pindarus Pythionic. 2. Epodo ultimâ, unum Pollucem nominans, sic tamen, ut etiam de Castore intelligi debeat, non Ἄνακον, aut Ἄνακα, sed Ἄνακτα vocat. Quem secutus est Tzetzes ad Lycophronem. Οἱ γὰρ Διόσκουροι ὑπὸ Θησέως σχεδὸν συναλῶσι ζῶντα τὸν ἀρπαγὴν τῆς Ἑλένης, ἐφεσιάλτο πάλιν τὸν

τῶν ἐν τῇ πόλει, πλὴν μίτρης τῆς Ἀθηνᾶς. Διὸ καὶ θαυμάσαντες αὐτὰς οἱ Ἀθηναῖοι, Λυκίας, ὅτοι θεὸς, καὶ σωτῆρας ἐκάλεσαν. Divinos a. honores Tyndaridis habitos non Lacedæmone modo, ſed etiam Athenis, oſtendit Theodoretus, lib. 8. de cur. Græcorum affect. Καὶ μήν τοι, καὶ Τυνδαρίδας θεὰς ἐκάλεσαν Ἕλληνες, καὶ Διοσκόρας ἀνόμασαν, καὶ Ἑρμῆκας, καὶ Ἄνακας, καὶ τιμιώτερον ἢ ἐν Σπάρτῃ μόνῃ, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖς τότε νόμισαν. In tantum, ut illis feſtum dicarint, quod ratione nominis jam adducti, Ἀνάκεια nuncuparunt. Julius Pollux 1. 1. Ἔστι Διοσκούρων Ἀθήνησιν Ἀνάκεια. Pauſanias itidem. Ἀνάκεια, ἑορτὴ Διοσκόροιν Ἀνάκων.

Anaxagoras, Clazomenius Philoſophus, Anaximenis diſcipulus, in Phyſicis præcellens. Hic non modo generis gloriâ & divitiis, verùm animi quoque magnitudine clariſſimus, totum patrimonium ſuis ſponte reliquit, & cum ab eis negligentiæ inſimularetur; *Quid ergo*, inquit, *nonne vos iſta curatis?* Mox abſcedens ad ſpeculandam rerum naturam ſe contulit, ſtudio doctrinarum flagrans, reique tum privatæ, tum publicæ omnino negligens, & adeo incurioſus, ut cuidam ipſum ita compellanti; *Nullane tibi patriæ cura eſt?* dixerit, *Mihi v. patriæ cura, & quidem ſumma eſt:* digitum in cœlum intendens. Cùm a. poſt diutinam peregrinationem in patriam rediiſſet, poſſeſſioneſq; deſertas vidiſſet; *Non eſſem*, inquit, *ego ſalvus, niſi iſta periiſſent.* Qui pluris faciens culturam ingenii, quàm prædiorum, famam conſecutus eſt inter Philoſophos, non tamen apud Apollonium Tyaneum. Sic n. Suidas in Ἀναξιγόρας. Οὗτος Κλαζομένιος ὢν, ἀχίλλεως τε καὶ καμήλοις τὰ ἑαυτῶν ἀνῆκε. Περὶ τούτου ἔφη Ἀπολλώνιος Τυανεὺς, Πρεσβύτερος μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις φιλοσοφῆσαι. Idem cœleſtium literarum ſcientiâ prædixiſſe fertur, quibus diebus ſaxum è ſole eſſet caſurum. Plin. lib. 2. cap. 58. Lunæ quoque defectus primum commonſtraſſe eum ait Plut. in Niciâ, idque ex eo probat, quòd cùm Nicias, rebus malè geſtis, Siciliam deſerere decreviſſet, & nocte fortè Luna defeciſſet; omnes milites ejus propter rei ignorantiam, quam paulo ante Anaxagoras calluerat, turbati, malum aliquod ſibi portendi arbitrati ſunt. De illo Tullius 4. Academ. Qu. *Anaxagoras nivem nigram dixit eſſe; ferres me ſi ego idem dixiſſem?* Argumentum ejus a. erat hujuſmodi, referente Sexto Empirico Pyrrhon. Hypotyp. lib. cap. 13. Ὡς ὁ Ἀναξαγόρας, τὸ λευκὸν εἶναι τὴν χιόνα, ἀντιλήψει ὅτι χιὼν ὕδωρ ἐστὶ πεπηγός. Τὸ δὲ ὕδωρ ἔστι μέλαν, καὶ ἡ χιὼν ἄρα μέλαινά ἐστι. Lactantius 5. 3. *Diſcipulus hic fortaſſe Anaxagoræ fuerit, cui nives atramentum fuerunt.* Idem primus, *Homeri poema de virtute & juſtitiâ compoſitum eſſe*, dixit, ποίησιν εἶναι ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης. Ejus mem. Lucretius lib. 1.

Nunc & Anaxagoræ ſcrutemur ὁμοιομερείαν.

Eſt autem ὁμοιομέρεια, *partium ſimilitudo*. Eâ voce utitur Juſtinus Martyr. Ἐν τῷ πρὸς Ἕλληνας. Ἀναξαγόρας, inquit, τὰς ἀρχὰς τῶν ὄντων τὰς ὁμοιομερείας εἶναι φησι. Sunt autem ὁμοιομερῆ partes ſimplices, & inter ſe ſimiles, quas Medici ſimilares vocant. Talis eſt caro, cartilago, nervus, vena, arteria, membrana, ligamentum, os. Quæ v. partes ex his compoſitæ ſunt, diſſimilareſq; dicuntur, ἀνομοιομερῆ Græcis vocantur; talis oculus, manus, pes. Sed ad Anaxagoram redeamus, cujus morientis præclarum dictum refert Cic. Tuſcul. lib. 1. *Præclarè*, inquit, *Anaxagoras, qui cum Lampſaci moreretur, quærentibus amicis, vellentne Clazomenas, in patriam, ſi quid accidiſſet, auferri? Nihil neceſſe eſt*, inquit, *Undique n. ad inferos tantundem viæ eſt.* Rogantibus iterum principibus, nunquid fieri mandaret? *juſſiſſe*, ferunt, *ut pueri quotannis eo, quo defeciſſet, menſe, ludere permitterentur.* Quæ conſuetudo Lampſaci diu ſervata eſt. Plura de illo vide apud Suidam, & Laertium Diogenem. Fuere item eodem nomine alii tres; Primus Ægineta ſtatuarius, cujus mem. Pauſan. lib. 5. Alius, cujus meminit Antigonus, Tertius Grammaticus, Zenodoti diſcipulus. Quibus adde quartum Argivorum regem, de quo Pauſan. in Argolicis.

Anaxander, Eurycratis fil. Spartæ rex. Pauſ. in Laconicis.

Anaxandrides, Lacedæmoniorum rex; ſolus Lacedæmoniorum duas uxores ſimul habuit, & duas domos ſimul inhabitavit. Pauſanias ubi ſupra.

Anaxandrides, Comicus Rhodius, tempore Philippi Macedonis, docuit fabulas 65. vicit 10. Suidas. Πρῶτος ἔτος ἔρωτας, καὶ παρθένων ἐθοποιὰς εἰσήγαγεν. h. e. *primus amores & virginum ſtupra in ſcenam introduxit.* Item alius hiſtoricus, qui confecit libros περὶ τῶν συληθέντων ἐν Δηλῷ ἀναθημάτων. In eorum primo retulerat, unde ortum proverbium Ἄκεσν λάβοι, καὶ μέσον ἔχοις. Narrat hoc collector Proverbiorum, quæ è Bibliothecâ Vaticana edidit Schottus. pag. 255.

Anaxarchus, Philoſophus abderita, ſectator Democriti; habuit inimicum Nicocreontem Cypri tyrannum, à quo comprehenſus, conjectuſque in pilum ptiſanæ, ſive mortarium ſaxeum, quod Græci ὄλμον vocant, ibique ferreis malleis contuſus, adeò tolerantèr pertulit aſperrimos illos cruciatus, ut verbum illud memoraible conduplicaverit. Πτύσατε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, Ἀνάξαρχον δὲ οὐ πλήσετε. h. e. *Tunde Anaxarchi culeum, Anaxarchum v. ipſum non tundis.* Ad ultimum, amputationem linguæ minitante tyranno, protinus dentibus abſciſſam, & commanducatam in os ejus irâ patulum conſpuiſſe dicitur. Ovidius in Ibin.

Aut, ut Anaxarchus, pilâ minuaris in altâ
Jactaque pro ſolitis frugibus oſſa ſonent.

Ad quem locum vetus Scholiaſtes. *Anaxarchus in mortario poſitus fuit, & ſicut ſinapi contritus.* Plut. in Tractatu de Virtute morali, ubi de Anaxarcho. Ὁ μὲν γὰρ (Nicocreon ſc.) ὑπέρεσις σιδηρᾶς κατέπιεσε, καὶ κατέκοπτεν ἐκεῖνον. Tertullianus in Apologetico. *Anaxarchus, cùm in exitium ptiſanæ pilo tunderetur, Tunde, tunde, ajebat, Anaxarchi follem, Anaxarchum enim non tundis.* Origenes contra Celſum lib. 6. Τιτιάσε μὲν ἐν ὁ Ἀνάξαρχος, λέγων τῷ τῆς Κύπρου τυράννῳ Νικοκρέοντι, Πτίσεις, Πτίσεις τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, αὐτὸν γὰρ οὐ πτίσεις. Clemens Alexand. Strom. 4. Τὸν γὰρ Ἀναξάρχου σωμα, Πτίσεις, ὑπεβοῶντος, τὸν Ἀναξάρχου θύλακον. Ἀναξάρχου γὰρ οὐ πτίσεις. Meminit Nemeſius quoque de Naturâ Hominis cap. 30. ſed qui tormenti cauſam aliam reddit. Ἀνάξαρχος ὁ φιλόσοφος ὑπομένας πίστιδι ὑπὸ Νικοκρέοντος τοῦ τυράννου ὑπὲρ τοῦ μὴ προδῶναι τοὺς φίλους. Ex quibus locis patet Πτίσεις legendum eſſe apud Laertium, non Πτύσεις. Vide Philonem in libro *Quod omnis probus liber.* Gregor. Naz. Epiſt. 58. Theodor. Serm. 8. Cic. 3. de Nat. Deor. & 2. Tuſcul. Val. Max. 3. 3. Floruit Olymp. 114. Suidas.

Anaxarete, puella Cypria ex Salamine op. formâ inſigni, & regiâ ſtirpe ſuperba; quam cùm Iphis infimæ ſortis juvenis perditiſſimè adamaret, & ab eâ ludibrio haberetur, doloris impatientiâ ſeſe ad fores ejus ſuſpendit: Cujus funus cùm Anaxarete ſiccis, immotiſq; oculis intueretur, in ſaxum converſa eſt. Ovid. Met. 14.

Fortè viæ vicina domus, quâ flebilis ibat
Pompa, fuit: duræq; ſonus plangoris ad aures
Venit Anaxaretes; quam jam Deus ultor agebat.
Mota tamen, Videamus, ait, miſerabile funus:
Et patulis iniit tectum ſublime feneſtris.
Vixque benè impoſitum lecto proſpexerat Iphim:
Dirigunere oculi; caliduſque è corpore ſanguis
Indulto pallore fugit; conataque retrò
Ferre pedes, haſit: conata avertere vultus
Hoc quoque non potuit: paulatimque occupat artus,
Quod fuit in duro jampridem pectore, ſaxum.

Anaxenor, citharœdus, quem Tyana civitas valdè extulit, ſed magis M. Antonius, qui quatuor civitatum ei tributa legenda dedit. Strabo lib. 14.

Anaxias, Ducis Thebanorum nomen. Pauſ. lib. 3.

Anaxibia, ſoror Agamemnonis. Pauſan. lib. 1.

Anaxicrates, Athenienſium Archon. Pauſ. lib. 3.

Anaxidamus, Zeuxidami filius, Spartanorum rex. Pauſanias in Laconicis.

Anaxilas, poeta Comicus, de quo vide Voſſium de Poet. Græc. pag. 49.

Anaxilas, vel *Anaxilaus*, Meſſenius, Rheginorũ tyrannus, Zanclen bello cepit Olymp. 20. & Meſſanã appellari juſſit. Is juſtitiâ cum cæterorum tyrannorũ crudelitate certans, moderationis ſuæ haud mediocrem fructum tulit: quippe decedens, cum filios parvulos reliquiſſet, tutelamque eorum Micalo (aliis Smicytho) ſpectatæ fidei ſervo commiſiſſet, tantus amor memoriæ ejus apud omnes fuit, ut parere ſervo, quàm deſerere regis filios mallent; principeſque civitatis obliti dignitatis ſuæ, regni majeſtatem adminiſtrari per ſervum paterentur. Is v. tutelam ſanctè geſſit, & perductis in ætatem pueris, & bona, & imperium

rium tradidit, dein parvo viatico ſumpto, profectus eſt Olympiam, ibique ſummâ tranquillitate conſenuit. Pauſan. in Meſſen. Juſt. lib. 4. Macrob. Saturn. 1. 11.

Anaxilaus, Lacedæmonius, cujus mem. Plut. in Alcib.

Anaxilaus, hiſtoricus, cujus meminit Dion. Halic. initio Antiqu. Rom. ubi cum dicit procœmium hiſtoriæ ſuæ à vituperatione aliorum orſum eſſe, idemque factum eſſe à Theopompo, quorum neutrum ait ſe imitari velle. Neque alium putat Voſſius Anaxilaum ex quo Myſonem fuiſſe Arcadem, Laertius refert in *Myſone*. At alius eſt *Anaxilaus* Comicus, cujus fabulas longè plurimas citat Athenæus, qui *Anaxilas* dicitur Suidæ, & Etymologo; de quo ſupra. Alius eſt etiam *Anaxilaus* Medicus, quem laudat Plinius lib. 19. cap. 1. & lib. 25. cap. 13. & lib. 30. cap. 8.

Anaxilides, de Philoſophis libros conſcripſit, quorum ſecundum citat Laertius in Platone. De hoc B. Hieronymus contra Jovinianum ſcribit, quòd in lib. 2. Philoſophiæ ferat Platonis matrem phantaſmate Apollinis oppreſſam fuiſſe, & ob id ſapientiæ principem Platonem arbitraretur.

Anaximander, Mileſius Philoſophus, Thaletis ſodalis, auditor, ac ſucceſſor; primus terræ, mariſque circuitus deſcripſit, & ſphæram conſtruxit. Cylindri formæ terram eſſe aſſeruit, tantæ profunditatis, ut ad altitudinem profunditas tertia inveniatur. Is infinitatem rerum poſuit, quâ omnia naſcerentur. Cic. Acad. Qu. lib. 4. Horologium & Gnomonem invenit, primus etiam Geographicam tabulam edidit. Opinatus eſt nativos fuiſſe Deos, longis intervallis orientes, occidenteſque. Idem ex aquâ, terraque calefactis homines exortos eſſe putavit. Denique Lacedæmoniis fertur prædixiſſe, ut urbem ac tecta cuſtodirent, quòd inſtaret terræ motus; ac tunc urbs eorum tota corruit, & Taygeti montis magna pars ad formam puppis eminens abrupta, cladem inſuper eam ruinâ oppreſſit. Plin. 2. 79.

Anaximander, Anaximandri fil. Mileſius junior, temporibus Artaxerxis Mnemonis. Συμβόλων Πυθαγορείων ἐξήγησιν ſcripſit, teſte Suidâ in Ἀναξιμ. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 6.

Anaximenes, Philoſophus Eraſiſtrati filius, (Euryſtrati, Εὐρυσθένης Suidæ.) Anaximandri diſcipulus & ſucceſſor, eo die obiit, quo Sardis capta eſt. Hic principium rerum aerem opinatus eſt, quem genere infinitum, qualitatibus finitum aiebat, cujus condenſatione, ac rarefactione cuncta gigni putavit: Motum v. ab æterno eſſe dixit: Terram ex aere conſtipato, primùm omnium factam, latam, magnam, idcirco non abſque ratione ſuper aerem contineri. Solem, Lunam, cæteraſque ſtellas à terrâ ortum habere, Aerem Deum eſſe aſſerebat. Cic. Acad. Qu. lib. 4.

Anaximenes, Ariſtoclis filius, Lampſacenus orator, diſcipulus Diogenis Canis, & Zoili Amphipolitani grammatici illius, qui Homerum maledictis eſt inſectatus. Præceptor fuit Alexandri Macedonis, ipſum etiam in bellum ſecutus eſt. Hic Regem Alexandrum Lampſacenis iratum, hujuſmodi arte circumvenit. Cum Lampſaceni Perſarum partibus ſtuderent, Alexander irâ præter modum inflammatus, minabatur ſe graviſſimis quibuſque malis ipſos affecturum. Illi v. ut in uxorum liberorumque amittendorum, & patriæ funditùs evertendæ manifeſto periculo verſantes, Anaximenem mittunt Alexandro ſupplicaturum, ut irâ depoſitâ ſibi parceret. Alexander v. cùm cognoviſſet, quâ de cauſâ ille veniret, per Deos juravit, ſe profectò contraria ipſius precibus facturum. Anaximenes vero hoc beneficium, inquit, ô Rex, mihi largiaris, ut uxores, & liberos Lampſacenorum in ſervitutem abſtrahas, eorum templa incendas, & urbem ſolo æques. Alexander vero cùm nihil haberet, quod adverſus hoc excogitaret callidè, aut quod contra moliretur, cùm etiam jurisjurandi neceſſitate conſtrictus teneretur, Lampſacenis invitus veniam dedit. Hæc Suidas. Eandem hiſtoriam habes apud Pauſaniam, lib. 6. Is etiam, teſtibus duobus prædictis, primus dicitur inſtituiſſe, ut oratio extemporalis, & declamatio fieret, exercitationis gratiâ. Vide Diog. Laert. lib. 2. Cæterùm de variis Anaximenibus vide Meurſium in Notis ad Chalcidicum fol. 37.

Anaxipolis, Thaſius, poeta Comicus, de quo Plin. 14. 14. in vett. editionibus. *Sic quoque diu vina tranſmarina fuerunt in auctoritate ad atavos uſque noſtros: ſicut apparet ex illo Comici verſu Anaxipolis Thaſii*

Quinque Thaſii vini inde depromam,
Falerni bina. Hujus mem. M. Varro & Columella inter R. R. ſcriptores. Vide Voſſ. de Poet. Gr. p. 68. & 69.

Anaxippus, Myndius, Herculi ſtatuam conſecravit. Pauſ. Eliac. 1.

Anaxippus, Novæ Comœdiæ ſcriptor; floruit temporibus Antigoni ac Demetrii Poliorcetæ. Dicere ſolebat, Philoſophos in ſermone tantùm ſapientes eſſe, in vitæ vero actionibus inſipientes. Multæ illius fabulæ recenſentur ab Athenæo.

Anaxirhoe, Coroni filia, Epei uxor. Pauſan. Eliac. 1.

Anaxis, Bœotus hiſtoricus, hiſtoriam ſuam perduxit uſque ad Olym. 104. ac imperium Philippi Amyntæ filii, teſte Diodoro Siculo extremo libri 15.

Anaxithea, Danais, ex Jove peperit Olenum. Steph. in Ὠλενος.

Anaxius, fluvius per Feltrenſem agrum fluens.

Anaxo, Ancæi filia, quam quidam Alcmenæ matrem faciunt, non Lyſidicen ſororem Pitthei ex Pelope & Hippodamiâ, ſicut vult Plutarchus.

Anazarbus, urbs Ciliciæ, Stephano *Anazarba*, ad Pyramum flu. a conditore ejuſdem nominis ſic dicta. Oppiani Poetæ, & Dioſcoridis rei herbariæ peritiſſimi patria. Suidas ait Diocæſaream olim fuiſſe dictam, cujus in hoc tractu meminit Ptol. *Azar* hodiè Moletio, aliis *Axar*. Populi *Anazarbeni*. Plin. 5. 27. long. 64. 20. lat. 38. 50.

Ancæus, Lycurgi filius, patria Tegeates, unus ex Argonautis. Hyginus in Fab. Poeticis. Orpheus in Argonaut.

Ἀγκαῖον δ' αὖ ἴμιλον ἀπ' Ἀρκαδίης πολυμήλου
Πέμψε πατὴρ γηραιὸς ἅμ' πλέον Ἀξείνοιο.

Apollonius lib. 1. Τέκτονός γε μὴν ἔασιν ἴσοι
Ἀγκαίῳ, τὸν μή ῥα πατὴρ Λυκόοργος ὑπέμιμνε.

Ubi Schol. Λυκόργου ὁ Ἀνίονος Ἀγκαῖος.

Ancæus, Neptuni & Aſtypalææ fil. patria Samius (aliàs rex Sami) qui & ipſe inter Argonautas ab Hygino memoratur. Is (uti ſcribit Ariſtomenes) agriculturæ ſtudioſus fuit: Quum a. vineam plantaret, nimium gravi labore ſervos premebat. Quare illorum quidam dixit, Dominum ex illa vineâ fructum nunquam percepturum. Ancæus v. poſteaquam uva maturuit, lætus vindemiabat, coactâque vindemiâ, vinum ex lacu ſibi hauriri juſſit, increpans eum, qui futurum prædixerat, ut nunquam ejus vineæ vinum biberet. Poculum igitur cùm ori admoveret, dictum ſervi in memoriam revocavit. Cui ſervus Πολλὰ μιλαξὺ πίλει κύλικος ἠ χείλεϊ ἄκρῃ, hoc eſt, vertente Horatio.

Multa cadunt inter calicem ſupremaque labra.

His vero dictis, quidam accurrit, nuntians quam maximum aprum vineam ingreſſum illam vaſtare totam. Itaq; abjecto Ancæus poculo, ad aprum feſtinavit, ab ejuſque dente ictus interiit. Unde natum eſt proverbium in eos quibus præter ſpem aliquid evenit; Quod ſic è Græco in Latinum Cato vertit,

Multum intereſt inter os & offam.

Cave a. ne Ancæum hunc confundas cum eo qui ab apro Calydonio percuſſus fuit. Is n. Parrhaſius Ovidio dicitur. *Penelopeſque ſocer cum Parrhaſio Ancæo.* Alius fuit Pleuronius, Argonauta quoque. Orpheus.

Ἀγκαῖός τ' ἴμολε Πλευρώνιος, ὃς ῥα πορείας
Οὐρανίας ἄσχεσθεν ἰδὰς κύκλας τε πλανήτων.

Ancalites, populi in Angliâ, Trinobantibus, Bibrogis, Caſſiis, & Cenimagnis proximi. Cæſar Com. lib. 5. *The Hundred of Henly.* Camdeno.

Ancara, civitas Italiæ. Stephanus.

Ancaria, Dea ab Aſculanis populis colebatur, tanquam tutelaris, ne hoſtium incurſu vaſtarentur. Alex. ab Alex. *Anchariam* ſcribit Cæl. Rhod.

Ancharia, Octaviæ mater. Plut. in Antonio.

Ancharia, Familiæ nomen apud Romanos, ſicut *Aſellia*. Ancharius enim, vel *Ancarius* eſt aſinus. Ἀχθοφόρον Græci interpretantur Ἀγγάρειον, accipiuntque iſtud vocabulum æquè de jumento atq; homine ἀχθοφόρῳ. Utitur hâc voce Lucilius.

Hæc inquam rudet è roſtris, atque ejulitavit
Concurſans, veluti ancarius, clareque quiritans.

Ancharius,

Ancharius, vir nobilis Romanus à Marianis occiſus; παρεσπαρθμενθείσα, Plut. in C. Mario. Ἀγχάριον ἀνδρὸς βελτιστου, ὃν ἐφειληχότες ἐντυγχάνουσι τῷ Μαρίῳ ὃν μὴ καταβάλωσιν ἐμπεσόντα αὐτοῖς, ταῖς μαχαίραις τυπτόμενοι.

Anchemolus, filius Rhæti Marrubiorum regis in Italiâ, cui cum pater Caſperiam, ſive Caſpiam novercam ſuperinduxiſſet, privignus eandem conſtupravit: quo cognito, cùm pater eum perſequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ad Turnum ſe contulit. Poſtea tamen à Pallante Evandri filio occiſus eſt. Virgil. lib. 10.

——— *Et Rhæti de gente vetuſtâ*
Anchemolum thalamos auſum inceſtare novercæ.

Anchesites, ventus ab Anchiſâ portu Epiri ſpirans, cujus mentio eſt apud Halicarnaſſ. Dionyſium. Cic. lib. 7. ad Atticum. *Flavit ab Epiro pleniſſimus Anchesites.* Antea legebatur *Anchemitis*: ſed ita reſtituit Turnebus.

Anchesius, mons juxta Orchomenum, ab Anchiſæ monumento dictus. Pauſan. lib. 8.

Anchesmus, mons Atticæ, in quo Jovis Ancheſmii ſtatua. Pauſan. in Atticis.

Anchiala, vel *Anchiale*, Dionyſio Ἀγχιάλη, Ciliciæ civitas. Ejus Ptolemæus non memiñit, quam tamen Strabo & Plinius inter Tarſum, & Solos ponunt, exiguo à mari intervallo, unde nomen. Hanc unà cum Tarſo, à Sardanapalo rege eodem die conditam fuiſſe affirmat Ariſtobulus apud Strabonem, atque ibi monumentum ejus conſpici, in quo imago plaudentis, cum hâc inſcriptione Σαρδανάπαλος ὁ Ἀνακυνδαραξέω πάϊς Ἀγχιάλην καὶ Ταρσὸν ἔδειμεν ἐν ἡμέρῃ μιῇ. Σὺ δ' ὦ ξεῖνε, ἔσθιε, πῖνε, παῖζε, ὡς τ' ἄλλα τέτυκται. Ejus meminit Plin. 5. 27. Ex hâc urbe fuit Athenodorus, qui non à Sardanapalo ſed ab *Anchiale* Japeti filiâ conditam vult, à quâ nomen vicino fluvio, qui Ἀγχιάλιος dicebatur.

Anchialus, urbs Thraciæ ſita intimo ſinu, atque ubi Pontus alterum ſui flexum angulo finit, non procul à magnâ Apollonia. *Anchialo* ac *Achelo* hodiè Græcis, teſte Sophiano. *Kenkis* v. Turcis, ut ait Leunclavius. Ovid. 1. Triſt.

——— *Et ab his per Apollinis urbem*
Alta per Anchiali mœnia findat iter.

Iong. 54. 45. lat. 44. 30.

Anchialus, Aſtrologus, cujus mem. Cic. lib. de Divinatione.

Anchialus, Mentis filius (imò potius pater) vir bellicoſus. Hom. Odyſ. 1.

Μίντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος ὖιὸς ἐΐσκων
Τοῖς, αὐτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσων.

Anchialus, Phæacenſis. Hom. Odyſ. 8. verſ. 112.

Anchialus, Judæorum Deus, ut quidam colligunt ex loco Martialis lib. 11. ep. 95.

Ecce negas, juraſque mihi per templa Tonantis,
Non credo, jura verpe per Anchialum.

Salmaſius lib. de linguâ Helleniſticâ legit חַיֹּעלָם & interpretatur, *per eum qui vivit in æternum.* Verum illud non eſt Hebræum, prima n. litera abundat, duóque inſuper voces ſunt חַי-עלָם, uti eſt apud Danielem cap. 11. Et ſic jam olim Scaliger legebat hunc Martialis locum. Sed profecto nihil minus quàm Hebraicè doctus fuit Martialis. Optimus codex Thuanæus, jam ante octingentos annos exaratus, qui excerpta continet Martialis epigrammata, legit hoc loco *Anchalium.* Omnino itaque legendum.

——— *Jura verpe per Ancharium.*

Ancharius v. vel *ancarius* Eſt Aſinus. Unicè a. confirmat hanc conjecturam verſiculus ille Petronii, ex quo liquet Judæos olim malè audiiſſe, quod crederentur per Aſinum jurare.

Judæus licet & porcinum numen adoret,
Et cilli ſummas advocet auriculas.

Cillus a. eſt aſinus, hinc *hemicillus* ἡμίονος & *cillanus agaſo* Ciceroni. Male a. *cœli* vulgò legitur. Gentiles enim finxerunt, aſini ductu repertam aquam in eremo; Et hinc fabula illa fluxit, Judæos aſinum coluiſſe. Tacit. 5. Hiſt. *Jamque haud procul exitio, totis campis procubuerant: cùm grex aſinorum agreſtium, è paſtu in rupem nemore opacam conceſſit. Secutus Moſes conjecturam herbidi ſoli, largas aquarum venas aperit* Plut. 4. Sympoſ. Τιμῶσι τὸν ὄνον ἀναφαίνοντα πηγὰν αὐτοῖς ὕδατος. Sed à Græculorum impudentiâ in Chriſtianos etiam derivata eſt hæc calumnia, quorum Deum, non tantum Sileni, uti Moſem, ſed Satyri inſtar finxerunt, uti videre eſt apud Tertullianum cum hâc inſcriptione; DEUS CHRISTIANORUM ONOCHOIRITES. Ita enim legendus locus ille, qui omnes hactenus exercuit eruditos. Ὀνοχοίρτης n. fingebatur tanquam ex aſino & porco compoſitum monſtrum. Epiphanius de Gnoſticis Φασὶ δὲ τὸν Σαβαὼθ ὅτι μὲν ὄνου μόρφην ἔχει, ὅτι δὲ χοίρου. Hinc *Aſinarii* dicti Chriſtiani. Is. Voſſius.

Anchimolus, Sophiſta apud Elidem fuit, aquæ potor, ac ficis tantummodo veſci ſolitus, nec tamen aliis imbecillior habebatur. Cæl. Rhod.

Anchion, curſor nobilis Lacedæmonius. Pauſan.

Anchiſa, opidum Italiæ. Steph. Dionyſ. Ant. Rom. lib. 1. Ῥῶμον δὲ Καπύην μὲν ὑπὸ τῷ πεμπάπτῳ Κάπυος, Ἀγχίσην δὲ ὑπὸ τῷ πεμπάτορι Ἀγχίσου.

Anchiſes, Capyos fil. ante bellum Trojanum nemorum latebras, & ſolitudines coluiſſe fertur, gregibus, & armentis intentus: quibus cum vacaret, à Venere adamari cœpit, & cum eâ concubuit, unde natus eſt Æneas apud Simoenta Trojæ fluvium. Ovid. Triſt.

In Venerem Anchiſes, in Lunam Latmius heros.

Dido apud Virgil. Æn. 1.

Tune ille Æneas quem Dardanio Anchiſæ
Alma Venus Phrygii genuit Simoentis ad undam?

Diſſident hic inter ſe Homerus & Heſiodus. Ille 2. Iliad. ait genitum Æneam Ἴδης ὀνπυοῖσι, i. e. *in imis partibus Idæ.* Ille in Theog. Ἴδης ὀκορυφῇσι *in Idæ verticibus.* Virgilius Homero adhæſit, nam Simois fluebat per radicem Idæ. Ovidius a. Heſiodo, nam in Epiſtolis.

Phryx erat Æneas, volucrum cui mater Amorum
Gaudet in Idæis concubuiſſe jugis.

Nonnus in Baſſaricis lib. 15.

Ἰκέλη Ἀγχίσῃ ἐϕάνθεϊ, τῷ ποτε Κύπρις
Ἀρχεγόνῳ ἐνὶμυσίῃ ὀρεσσινόμων σίχα ταύρων,
Κισσὸν ἐλαφρίζουσα βοοσθόον ———

Cæterum Anchiſes, cùm ſe Veneris concubitu uſum fuiſſe jactaret, ab eâdem oculis privatus eſt: propterea dicunt eum Trojanorum conſiliis non interfuiſſe. Ardente Trojâ, cum nulla ſalutis ſpes appareret, ſenio confectum Æneas humeris eum impoſuit, ſecumque Drepanum uſque Siciliæ urbem vexit, ubi fatis conceſſit. Hinc *Anchiſæus.* Virg. Æn. 5.

Et lucus latè ſacer additur Anchiſæo.

Item *Anchiſiades*, pro Æneâ Anchiſi filio. Virg. Æn. 6.

Dux Anchiſiades, nec me Deus æquore merſit.

Anchiſes, Archon Athenienſes. Dionyſ. Hal. lib. 8.

Anchiſus, Arcadiæ mons, apud cujus radices Anchiſæ monumentum. Pauſanias.

Anchitæ, Arabiæ Felicis gens. Ptol.

Anchoe, locus circa Cephiſi flu. oſtia, & ibidem lacus eodem nomine. Strabo.

Anchora, Græcè Ἄγκυρα, Tectoſagum, qui quondam Galatiæ partem tenuerunt, Phrygiam majorem verſus, caſtellum erat. Alterum quoque fuit ejuſdem nominis, Lydiam verſus, circa Blandum Phrygiæ opidum. Strabo lib. 12.

Anchorarius, mons. Plinius lib. 13. cap. 15.

Anchurus, Midæ filius, de quo ſic Plutarchus in Parallelis. *Circa Celænon, Phrygiæ opidum, terræ hiatus cum aquâ domos complures ipſis cum hominibus abſorpſit in profundum, Midas rex oraculo monitus, ut res eò precioſiſſimas conjiceret, ita n. futurum, ut terra coiret, auro & argento injectis, nihil opis attulit. Anchurus igitur, regis filius, cùm nihil in vitâ humanâ precioſius eſſe animâ ſecum ipſe verſaſſet, datis genitori complexibus, & Timotheæ uxori, equum aſcendit, inque hiantem locum concitatus eſt. Ac ſic terra rurſus coiit, & auream eo loco Jovis Idæi aram Midæ dedicavit.* Hujus rei quoque teſtis eſt Calliſthenes lib. 2. Metamorphoſeon.

Ancile, ſcutum breve, authore Feſto ad vocem *Mamurii*, ita ex utroque latere reciſum, ut nullus angulus videri poſſet, & ſummum infimumque ejus latus medio pateret. Fertur id Numæ Pompilii tempeſtate de cœlo decidiſſe, unáque editam vocem, omnium potentiſſimam fore civitatem, quamdiu in eâ manſiſſet. Ovidius Faſtorum lib. 2.

Ecce levi ſcutum verſatum leniter aurâ
Decidit; à populo clamor ad aſtra venit.

Et paulo poſt.

Idque ancile vocant, quod ab omni parte reciſum eſt;
Quémque notes oculis, angulus omnis abeſt.

Virgil. Æn. 8. — *Lapſa ancilia cœlo.*

Juvenal. Sat. 2.

Segmenta & longos habitus & flamea ſumit,
Arcano qui ſacra ferens nutantia loro
Sudavit clypeis ancilibus.

Nonius *ancilia grandia ſcuta* interpretatur. Mureto & Camerario dici videntur *ancilia* à Græco ἀγκύλῳ, h. e. *incurvus*. Eſt & aliorum quorundam hæc opinio, qui idcirco *ancylia* per *y* ſcribunt. Verum in veteri Antonini Pii nummo, ubi tria ſcuta, ovali prope figurâ, conſpicere eſt ANCILIA ad ſcriptum. Eodemque modo in antiquis codd. mss. inveniri auctor eſt Pierius ad 8. Æneid. Verius etymon apponit Varro lib. 6. de L. L. *Ancilia*, inquit, *dicta ab anciſu, quòd ea arma ab utraque parte, ut peltæ Thracum, inciſa*. Sed nihil æque ancilium formam explicat, ac verba Plutarchi in Numa, quæ ideo apponam. *Ancilia vocant propter figuram, circulus enim non eſt, neque exprimit, ut pelta, orbiculatam formam, ἀλλ' ἐλλομὲν ἔχει γραμμὴν ἑλικοειδῆ, ſed exciſa eſt, ita ut revoluta linea fiat.* Hiſtoriam autem ſeu fabulam de lapſis cœlo ancilibus, quæ eam ob cauſam *cœleſtia arma* Livius vocat, habes apud Dionyſ. Hal. lib. 2. & Lactant. lib. 1. cap. 21. Vet. Gloſſ. *Ancilia*, Διοπετῆ. Quæ oratio integra non eſt, & puto deſiderari vocem ὅπλα. In Gloſſ. Græco Lat. Διοπετὲς ὅπλον, ἀσπιδικάριον, *Ancile*. Hæc ancilia autem Romæ in Templo Martis aſſervabantur, & annis ſingulis circumferebantur Menſe Martio per Sacerdotes, alioſque primores per urbem: dieque trigeſimo demum recondebantur. Quod antequam fieret, nihil publicè felicitèr fieri, ſuperſtitio tenebat. Hinc Suetonius Othonem contra religionem, nondum conditis ancilibus, inauſpicatò profectum ſcribit, in ejus vitâ, cap. 8. Vide ſis ibi Caſaubonum, qui ſimilem ſuperſtitionem Athenis, cùm *Plynteria* celebrarentur, obtinuiſſe eruditè, uti ſolet, obſervat. Aliter de iſtoc ſuperſtitionis genere Turnebus, quem Torrentius ſequitur in explicando Suetonii loco. Male autem uti Lipſio oſtenſum, lib. 5. Antiq. Lect. cap. 16. Figuram eorum habes in antiquo nummo apud Guther. lib. 1. de Jure Pontificio, cap. 11.

Ancon, Leucoſyrorum urbs in Cappadociâ. Ptol. Portum vocat Arrianus in Periplo.

Anconaritis, regio Arabiæ deſertæ oppoſita. Epit. Strabonis. In Meſopotamia eſt Ptolemæo.

Ancon, vel *Ancona*, urbs totius Piceni celeberrima, in litore Adriatici maris, à Siculis condita, portum habens inſigni operâ à Trajano Cæſare conſtructum. Nomen habet à ſitu, qui cubiti flexuram refert. Græci enim & cubitum, & locum cubiti modo ſinuoſum ἀγκῶνα vocant. Plin. 3. 13. *A Siculis condita eſt colonia Ancona.* Oppoſita eſt promuntorio Cumero, in ipſo flectentis ſe oræ cubito. Lucan. lib. 2.

Illic Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon.

Juvenalis Sat. 4.

Ante domum Veneris, quam Dorica ſuſtinet Ancon.

Silius Italicus lib. 8. ubi recenſet Picentũ opida, fluminaq;.

Stat fucare colus nec Sidone vilior Ancon,
Murice nec Lybico. long. 37. 16. lat. 43. 48.

Ancorarius, mons in Mauritaniâ, circa Tingitanum caſtellum. Ammianus.

Ancore, urbs Bithyniæ, *Antigonia* poſtea dicta, deinde *Nicæa*. Steph.

Ancrina, Siciliæ opidum. Ptol. Nomen haud dubiè corruptum ab genuino Ἀγκύρινα, Latinè *Ancyrina*. Vide Cluv. Sic. Ant. pag. 373.

Anculi, & *Anculæ*, Dii, Deæque ancillarum. Feſtus.

Ancus Martius, quartus Romanorum Rex, nepos Numæ ex filiâ. Latinos bello domuit, Aventinum, & Martium montem urbi addidit; Janiculum ponte ſublicio urbi conjunxit; Romanorumq; limites ad mare uſq; promovit, ubi & Oſtiam condidit. Fertur præterea primus carcerem inſtituiſſe. Ἀπὸ τῆ ἀγκῶνῳ, id eſt, à cubito ſic dictus fuit, quem incurvum habuiſſe fertur, ut ait Servius, tales enim *ancos* appellari, Feſtus affirmat. Aliter Conſtantinus Manaſſes, verſ. 1654.

Τὴν γὰ ἀγκυλὴν τῆ ποδὸς εἶχε πεπηρωμένην.

Virg. Æn. 6. — *Quem juxta ſequitur jactantior Ancus.* Ingenium ejus quale fuerit, ſatis indicat Livius. Nam de illo: *avitæ gloriæ memor*: &, *medium erat in Anco ingenium, & Numæ, & Romuli memor*: &, *cuilibet ſuperiorum regum belli, pacíſque & artibus & gloriâ par.* Plutarchus ait σὲι τύχαι, conditum Fortunæ templum ab hoc rege arrogante ſibi Romanas victorias. Quæ res etiam ſatis declarat illius jactantiam.

Ancus, Luſitaniæ flu. Saurium op. alluens. *Rio di Soure.*

Ancylium, Siciliæ opidum. Vide Cluver. Sic. Ant. p. 389.

Ancyra, Galatiæ urbs, Magnæ Phrygiæ contermina, ideoque ab aliis Phrygiæ, ab aliis Galatiæ tribuitur. Plin. lib. 5. cap. ult. duas Ancyras memorat, alteram in Phrygiâ, alteram in Galatiâ. Hinc *Synodus Ancyritana* in Jure Pontificio. Sic dicta ab anchoris navium captarum à Mithridate, quas Ptolemæus Ægypti rex ſuppetias Gallogræcis miſerat. Stephanus. Hodie *Angouri*. Metropolin Galatiæ fuiſſe teſtatur Libanius, Orat. 26. Ἐν Ἀγκύρᾳ τῆ πρώτῃ ἧ μεγίστη Γαλατῶν πόλει. long. 62. 10. lat. 42. 30. Aliam Livius collocat circa Macedoniam, aut Illyricum. lib. 43.

Ancyra, Siciliæ urbs. Diodor. Sic. lib. 14. Vide Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. pag. 373.

Ancyreum, Aſiæ min. promuntorium, ubi Pontus finitur, incipitque Boſporus. Hodie *Pſomion*, teſte Petro Gyllio.

Ancyrion, opidum Italiæ. Stephanus.

Ancyron, urbs Ægypti. Stephanus.

Anda, Africæ urbs. Polybius.

Andabaſis, regionis nomen, unde coccum optimum adfertur. Serapio.

Andabatæ, non Aſiæ populi in tenebris verſantes, uti ſomniavit Ferrarius; ſed gladiatores, clauſis oculis pugnantes. Cicero ad Trebatium, lib. 7. Epiſt. Famil. *Quem antea ne Andabatam quidem defraudare poteramus.* Vide clariſſimum Voſſium in *Andabatæ*.

Andabilis, Cappadociæ civitas. Anton.

Andaca, Indiæ urbs, quam Alexander deditione accepit. Arrianus.

Andainum, pagus cum cœnobio in ditione Leodienſi, intra ſylvam Arduennam, in confin. duc. Lucemburgenſ. Hodie *S. Hubert*. *Andagium* Sigesberto dicitur.

Andania, Arcadiæ urbs in Peloponneſo. Strabo. Quam Meſſeniæ tribuit Pauſanias, ut & Stephanus, qui Meſſeniam ipſam ſic quoque appellatam vult.

Andania, mulieris nomen. Pauſan. lib. 4.

Andanius, Carmaniæ flu. Strabo. *Andanis* Plinio dicitur. Forte *Tiſindan* hodiè.

Andanum, urbs Cariæ. Vide Steph. in *Bargylla*.

Andaræ, Indiæ populi. Plin. lib. 6. cap. 19.

Andarba, Dalmatiæ urbs. Anton.

Andariſtus, Pelagonum in Macedoniâ op. Ptol. Populi *Andareſtenes* Plinio dicuntur. *Voſtanza* Theveto. *Eriſſo* aliis.

Andate, locus in Britanniâ inſulâ. Xiphilin. in Nerone. Lege *Iucus*. Sic enim Xiphilinus. Καὶ ταῦτα πάντα θυόντες τε ἅμα καὶ ἑστιώμενοι, ὑβριζοντες, ἐν τε τοῖς ἄλλοις ὁρῶν ἐρῶσι καὶ ἐν τῇ τῆς Ἀνδάτης μάλιστα ἄλσει ἐποίουν. Subdit. Οὗτω γὰρ καὶ τὴν νίκην εὐνόμαζον, καὶ ἔσεσθαι αὐτὴν παρεθάρσουν. Ubi pro Ἀνδάτης reſcribendum Ἀνδρεάσης putat Bochartus, vel etiam Ἀδρεάσης, quomodo legit Guilielmus Blancus Xiphilini Interpres. Vide ſis Virum magnum de Phœnicum colon. lib. 1. cap. 42.

Andatis, Æthiopiæ ſub Ægypto op. in Nili ripâ. Plinius.

Andautonium, Pannoniæ ſuperioris op. Ptol.

Andebonthus, filius legitimus Cnutonis Anglorum regis, ægrè ferens Haraldum filium nothum ejuſdem Knutonis patri in regno ſucceſſiſſe, mortuum Haraldum reſodi juſſit, ejuſque corpus in mare projici. Volaterr.

Andecrium, Dalmatiæ mediterranea civitas. Ptol. Straboni v. *Andetrium* dicitur.

Andegavia, regio Galliæ Turonibus ac Biturigibus finitima, Oceanoque proxima. Gallicè *Angiers*. Populi *Andegavi* Tacito, lib. 3. & Plinio 4. 18. Vide *Andes*.

Andelus, Hiſp. civitas, non procul à Pompeiopoli, quæ vulgo *Pampilone* appellatur, metropolis regni Navarræ. Gallicè *Pampelune* dicitur.

Andera, Stephano Ἀνδειρα, Phrygiæ op. juxta Scepſim, in

in quo lapis reperitur, qui uſtus in ferrum tranſit, deinde cum quâdam terrâ in camino excoctus, pſeudargyrum, ſeu argentum falſum ſtillat: cui ubi eſt æs additum, temperamentum fit, quod orichalcum vocant. Steph. ex Strabonis libro 13. Inde *Anderina*, mater Deorum.

Anderica, Ciſſiæ regionis ſtathmus 200 ſtadiis à Suſis diſtans. Herodot. lib. 6. cap. 119.

Anderida, Angliæ op. in agro Cantiano, vulgò *Newenden*, teſte Camdeno, quaſi media inter Cantuariam (à quâ 16. m. p. abeſt) & Roſſam.

Anderidum, Vaſconum in Hiſpaniâ opidum. Ptol.

Andes, populi inter Celtas, Carnutibus, & Turonibus finitimi. Cæſar. Hos Ligeris fluvius alluit. Gallicè *Le pays d'Anjou*.

Andes, pl.num. vicus Italiæ, non procul à Mantuâ, Virgilii patria. Hinc *Andinus*. Sil. lib. 8.

Mantua Muſarum domus, atque ad ſidera cantu
Evecta Andino. i. e. Virgiliano.

Andethanna, vel *Andethannalis*, op. cum cœnobio agri Trevirenſis ad Suram flu. vulgò *Echternach*.

Andetrium, *Andretium*. Straboni lib. 7. ubi de Illyride. Ἐπὶ δὲ Ἀνδήτιον ὑψηλὸν χωρίον. Ptolemæo Ἀνδίκειον, vel Ἀνδήκιον. Dioni Ἀνδήκειον. Plinius. *In hoc tractu ſunt Burnum, Mandetrium*, lege *Andretium*.

Andiantes, Pannoniæ inſer. pop. Ptol.

Andizetii, Liburniæ populi. Strabo lib. 7. Ἀνδιζετίνες vocat. Sunt a quos Plinius *Sandrizetios* appellat. Nam το σ in dictionum capite modo adeſt, modo deeſt. Caſaub.

Andocides, Orator Athenienſis, filius Leogori: Orationes eius habemus Περὶ μυστηρίων. Περὶ τῆς ἑαυτῦ καθόδου. Περὶ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης. Κατὰ Ἀλκιβιάδου. Excudebat Henricus Stephanus 1575. folio.

Andologenſes, pop. Hiſp. Tarraconenſis. Plin. 3. 22.

Andomatis, Indiæ flu. qui in Gangem fluit Arrian.

Andomatunum, Lingonum urbs, in Gall. Belg. Ptol. Villanovanus *Langres* eſſe putat.

Andriſippo, urbs Hiſp. Bæticæ. Plin. 3. 1. ubi alii *Andriſa* legunt.

Andraca, Cappadociæ urbs. Ptol.

Andræmon, Thoantis pater. Hom. Iliad 2.

Αἰτωλῶν δ' ἦγετο Θόας Ἀνδραίμονος υἱός.

Unde Ovid. Met. 13. Thoantem *claro Andræmone natum* periphraſticè appellat.

Andragathus, vir quidam, quem patriæ ſuæ proditorem primo muneribus affecit Lyſimachus apud Polyænum lib. 4. poſteà v. vitâ privavit.

Andragoras, vir, qui ſubitâ morte periit Mart. lib. 6.

Lotus nobiſcum eſt hilaris, cœnavit & idem,
Inventus mane mortuus Andragoras.

Andramytes, rex Lydorum, qui primus mulieres fecit eunuchas, iiſque vice eunuchorum uſus eſt. Cæl. Rhod. 20. 14. Alex. ab Alex. lib. 2.

Andrapana, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Andraſimundi, Taprobanæ inſ. promuntorium. Ptol.

Andraſſum, urbs Aſiæ min. circa Galatiam. Cedrenus.

Andreapolis, urbs archiepiſcopalis, & Academia Scotiæ in orâ orientali. Vulgò *S. Andrews*. long. 17. 28. lat. 57. 46.

Andreas, nomen Apoſtoli. Marc. 4. ver. 10. Qui ante vocationem ſuam diſcipulus erat Joannis Baptiſtæ. Jo. 1.

Andreas, 2. Ungariæ rex, Ladiſlai patruus. regn. an. 36.

Andreas, 3. Ungariæ rex, regn. an. 12. A ſucceſſore victus, regnoque exutus

Andreas, Argivus ſtatuarius. Pauſan. lib. 6.

Andreas, Panormitanus, edidit libros de memorabilibus, quæ in quibuſdam Siciliæ opidis contigiſſent, quorum tricesimum tertium citat Athenæus lib. 14. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 4. pag. 502. Item *Andreas* Penei fil. Pauſan. lib. 6.

Andreis, Græciæ regio. Pauſanias.

Andreſti, Indiæ pop. ab Alexandro M. victi.

Andri, pop. circa Claſtidium in Gall. Ciſalpinâ. Polyb. lib. 2.

Andria, urbs Elidis, & alia Macedoniæ. Steph.

Andriaca, Mediæ opidum, & alterum in Lyciâ. Ptol. Aliud in Thraciâ Straboni. Vide Plin. 5. 17.

Andriclus, Ciliciæ Mons. Strabo lib. 14. Eſt etiam fluminis nomen. Plin. 5. 15. quem Strabo *Andrium* vocat, & in Scamandrum fluere affirmat. Dicitur *Andricus* & *Andrius*.

Andriſcus, hiſtoricus, Ναξιακά, h. e. *de rebus Naxiacis* libros conſcripſit, quorum primum citat Parthenius Eroticon cap. 9. Secundum itidem cap. 19. Quædam etiam de eodem opere refert Athenæus lib. 1.

Androbius, pictor nobilis. Plin. 35. 11.

Androcalis, Æthiopiæ ſub Ægypto opidum. Plinius.

Androclea, una ex filiabus Antipœni, quæ pro ſalute populi ſeipſas interfecerunt. Nam cum pugna eſſet Thebanis & Herculi contra Orchomenios, oraculum eſt allatum, eos bello fore victores, ſi manum ſibi inferret, qui generis dignitate inter cives eſſet notiſſimus. Et cum Antipoeno (hic n. majorum genere maximè illuſtris erat) non placeret pro populi ſalute mori, ejus filiabus Androcleæ, & Heracleæ placuit. Ubi itaque ſeipſas interfeciſſent, hic eis pro tanto beneficio honos eſt habitus, ut in parte templi Dianæ Eucliæ Leonis ſimulacrum ab Hercule illis dicatum conſpiceretur. Pauſan. in Bœot.

Androclides, ὁ τῶν ἐμπροσθῶν τεχνολόγων, *de Sophiſtis extemporaneis* ſcripſit, teſte Suidâ; Porphyrii æqualis fuit, & ſub Aureliano principe vixit.

Androclides, Lacon, qui cùm probro daretur, quòd, cùm claudus eſſet, bellatoribus ſe immiſcuiſſet; ideoque ab omnibus, tanquam inutilis, à prælio arceretur; irâ commotus reſpondit. *In aciem proficiſci debere, qui de prælio, non de fugâ cogitet*. Plut. in Apophtheg. & Cæl. Rhod. 14. 5.

Androclus, Codri fil. rex Jonum. Pauſan. lib. 7.

Androcydes, medicus, cujus extat epiſtola quædam ad Alexandrum M. ſcripta, apud Plin. his verbis. *Vinum potaturus, rex, memento te bibere ſanguinem terræ: Sicut venenum eſt hominis cicuta, ſic & vinum*. Plin. 14. 5. Alius pictor eidem Plinio 35. 9.

Androdamus, Rheginus, qui leges Chalcedonenſibus Thraciæ populis condidit. Ariſtot.

Androdus, Dacus ſervus, Romæ in Circo maximo agnitus à Leone, cujus pedem vulneratum aliquando curaverat in ſylvis. Ejus hiſtoriam lectu dignam vide apud Gellium. 5. 15.

Andrætas, hiſtoricus Tenedius ἐν τῇ ἀείσλῳ τῆς Πεντοντιάδος citatur ab Apollonii Interprete lib. 2.

Androgea, Perſidis regio. Cedrenus.

Androgeus, fil. Minois Cretæ regis, & Paſiphaes, qui cùm omnes in paleſtrâ ſuperaret, ab Athenienſibus & Megarenſibus ex invidiâ occiſus eſt. In cujus ultionem Minos, Niſo Megarenſium rege occiſo, Megaram evertit, Athenienſes acri bello ſuperavit, eoſque quotannis ſeptem adoleſcentes, totidemque puellas à Minotauro devorandos in Cretam mittere coegit. Virgil. Æn. 6.

In foribus lethum Androgeo, tum pendere pœnas
Cecropidæ juſſi. Catullus de Nupt. Pel. & Thet.
Nam perhibent olim crudeli peſte coactum
Androgeoneæ pœnas perſolvere cædis,
Electos juvenes, ſimul & decus innuptarum
Cecropiam ſolitum eſſe dapem dare Minotauro.

Legendus Plutarchus in Theſeo, & Pauſan. in Atticis. Ovidius Met. lib. 7.

Bella parat Minos, qui quanquam milite, quanquam
Claſſe valet, patriâ tamen eſt fortiſſimus irâ,
Androgeique necem juſtis ulciſcitur armis.

Idem in epiſt. Ariadnes.

Viveret Androgeos utinam, nec facta luiſſes
Impia funeribus, Cecropi terra, tuis.

Contra Propertius eleg. 1. lib. 2.

Et Deus extinctis Greſſis Epidaurius herbis,
Reſtituit patriis Androgeona focis.

Androgeus collocabatur in proris navium. Meminit Callimachus in Cauſarum lib. 4. & Clemens in Protreptico. Τιμᾶται δὲ τις ὑπὸ Φαληροῖ κατὰ πρύμναν ἥρως. Phalerus a. erat portus Atticæ. Item unus è Græcorum ducibus qui Trojam profecti ſunt. Virgil. Æn. 2.

Primus ſe Danaum, magnâ comitante catervâ
Androgeos offert nobis ſocia agmina credens.

Androgynæ, vel *Androgyni*, pop. in Africâ ſuper Naſamones, utriuſque ſexûs, inter ſe vicibus coeuntes; dextra mamma his virilis, læva muliebris. Plin. 7. 2.

Androlitia, opidi nomen apud Plin. 5. 29.

Andromache, Hectoris uxor, Eetionis, regis Thebarum Ciliciæ filia. Hom. Iliad. Z. ubi de Hectore

Ἐνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα
Ἀνδρομάχη, Θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος.
Ἠετίων, ὃς ἔναιεν Ὑποπλάκῳ ὑλήεσσῃ,
Θήβῃ ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσι ἄνδρασιν ἀνάσσων.

Filium peperit Aſtyanacta. Mortuo marito Pyrrhus eam in Græciam adduxit, & ex eâ Moloſſum ſuſcepit, poſtea v. eam Heleno vati, Priami filio, cum parte regni in uxorem dedit. Virgil. Æn. 3.

Hectoris Andromache, Pyrrhin' connubia ſervas?

A *viri* pugnâ nomen ſortita eſt, fuit n. quædam veluti virago. Juvenal. Sat. 6.

——— *Andromachen à fronte videbis,*
Poſt minor eſt.

Martialis poſuit pro quâvis fœminâ juniore. lib. 3. Ep. 76.

Cùm poſſis Hecubam, non potes Andromachen.

Andromachidæ, populi, qui virgines nupturas regi ſuo exhibere ſolebant, qui pulchriorem & gratiorem ſibi ſtupret.

Andromachus, adulator Craſſi, a quo Parthis proditus eſt. 2. Sophiſta è Neapoli Syriæ, Zonæ filius, qui Nicomediæ Grammaticam docuit, Diocletiani tempore. Suidas. 3. Syriæ, & Phœniciæ præfectus ab Alexandro conſtitutus, vivus à Samaritis crematus eſt. Curtius lib. 4.

Andromeda, Cephei Æthiopum regis, & Caſſiopes filia, ob matris ſuperbiam, quæ ſe Nereidas formâ ſuperare gloriabatur, à Nymphis ſaxo alligata fuit, & ceto marino monſtro expoſita: poſtea tamen à Perſeo in patriam revertente, occiſo prius ceto, liberata, eidem nupſit. Propertius lib. 2.

Andromede monſtris fuerat devota marinis,
Hæc eadem Perſei nobilis uxor erat.

Idem lib. 1. eleg. 3.

Qualis & accubuit primo Cepheïa ſomno,
Libera jam duris cotibus Andromeda.

Idem lib. 3. eleg. 22.

Non hic Andromedæ reſonant pro matre catenæ.

Ovid. in Epiſtolis.

Candida ſi non ſum, placuit Cepheïa Perſeo
Andromede, patriæ fuſca colore ſuæ.

Poſtremò Minervæ beneficio inter aſtra collocata eſt, orituque in parte Piſcium duodecimâ. De hâc Tragœdiam ſcripſit Euripides, eamque, ab hujus nomine *Andromedam* appellavit.

Andromon, nomen proprium ejus, qui Colophonem ædificavit.

Andron, opidum inferioris regionis Nili. Ptol.

Andron, Catanæus, teſte Theophraſto, tibiis canens, primus omnium motiones corporis, & rythmos excogitavit. Cæl. Rhod. 5. 4.

Andron, Epheſius, de 7. Sapientibus ſcripſit, ut indicat Pindari Scholiaſtes in Iſthm. Meminit ejus quoque Laertius lib. 1. Clem. Alex. Strom. 1. Et Euſeb. lib. 10. de Præp. Evangelicâ. Idem hic omnino *Andron* περὶ θυσιῶν πρὸς Φίλιππον ſcripſit, ut author eſt Apollonius Hiſt. Mirab. cap. 8. ubi quartum ejus operis librum citat. Voſſius.

Andron, Argivus, quem per arida Libyæ deſerta ſine potu profectum fuiſſe tradit Ariſtoteles Lib. de Ebrietate apud Apollonium Hiſt. Mirabil. cap. 25. & Laertium lib. 9. Sextus item Empiricus lib. 1. Pyrrhon. Hypot. fol. 17. Edit. Aurel. *Andronem* Medicum memorant Celſus lib. 5. cap. 20. Galen. lib. 3. de Compoſ. Med. cap. 3. Item Athenæus lib. 15. *Andronem* Muſicum & Geometram M. Antonini magiſtrum fuiſſe novimus ex Capitolino in Marco. Jonſius.

Andron, Alexandrinus, Χρονικὰ edidit. Athenæus lib. 4. Item *Andron*, Halicarnaſſenſis, qui laudatur Plutarcho in Theſeo, Iſacio Tzetzæ ad Lycophronem, ac Schol. Æſchyli ad Perſas. Item *Andron*, Teius, cujus Periplus citatur à Schol. Apollonii lib. 2.

Androna, Cyrrheſticæ regionis in Syriâ op. Anton.

Andronicus, i. e. *vir victorioſus*, nomen viri. Rom. 16.

Andronicus, Rhodius, Philoſophus Peripateticus. Strabo. Scripſit Indicem Librorum Ariſtotelis, & Theophraſti, itemque in Categorias Ariſtotelis, nec non libellum περὶ παθῶν, qui etiam hodiè extat.

Andronicus, Grammaticus, deſidioſior in profeſſione Græcâ, cujus meminit Suetonius. Item hiſtoricus qui res Alexandri ſcripſit. Volater.

Andronicus, vide *Livius*.

Andronicus, Palæologus, Græcorum Imperator A. D. 1283.

Andronicus, alius junior, prioris nepos. A. D. 1328.

Andronorus, legiſlator Chalcidenſium. Alex. ab Alex. 6. 10.

Androphagi, Scythiæ gentes in Europâ. Herodotus.

Andropompus, Thebanus, Bori filius, Xanthum non ſingulari certamine ſed fraude interfecit. Pauſan. in Bœoticis; Quamvis id à Melantho Andropompi filio, non à patre factum fuerit.

Andros, Britanniæ inſula maris Hybernici, inter Walliam, & Hyberniam. *Hedros* Ptolemæo. Anglicè *Berdſey*. Britannicè *Enhly*, dicitur. Eſt a. apud Gangarorum promuntorium, quod vulgò *Aberconwey* vocatur.

Andros, maris Ægæi inſula, prima inter Cycladas, vicina Samo, cum op. ejuſdem nominis, quæ Aſiæ adjacet ex oppoſito ad Epheſum, Juvenal. Sat. 3.

Hic Andro, ille Samo, &c.

Ovid. Met. 7.

At non Oliaros, Didymeque, & Tenos, & Andros.

Idem lib. 12.

Et totidem natis Andros fraterna petita eſt.

Multa habuit nomina apud veteres. Nam *Cauros*, *Laſia*, *Nonagria*, *Hydruſſa*, & *Epagris* dicebatur. Nomen habuit ab *Andro* Eurymachi filio. Ibi fons eſt, qui quotannis Nonis Januariis vini ſapore fluit. Plin. 2. 103.

Androſia, Galatiæ op. hodiè *Andres*, ex tabb. recent.

Androſthenes, Prætor Theſſaliæ, Pompeio favens, à Cæſare obſeſſus, & expugnatus. Cæſ. lib. 3. de bello Civili. Item nomen ſtatuarii Thebani. Pauſanias.

Androtion, Atticam hiſtoriam edidit, teſte Pauſaniâ in Eliacis, & Phocicis, & Marcellino in vitâ Thucydidis. Ejus meminere Plut. in Solone, Ælian. Var. Hiſt. 8. 10. aliique. Etiam *Androtion*, ſive alius, ſive idem de Agriculturâ ſcripſit; quem Plinius memorat in Hiſt. Nat. & ante eum Varro, & Columella, uterque initio lib. 1. de R. R. ubi eum reponunt inter eos, R. R. ſcriptores, quorum patriam non acceperint. Voſſius.

Anecus, Siciliæ flu. Vibius Sequeſter in Catalogo. *Anecus Siciliæ, qui per 2. m. p. ſub terrâ mergens, Syracuſis miſcetur mari, appellaturque Ano, poſt Anapos cœnos, ſuperior Antiſphorus.* Quem locum plurimâ ſui parte eſſe vitiatum, jamdudum ſuſpicati ſunt viri docti, neque noſtrum eſt ſine ope ms. eum emendare.

Aneianum, urbs Italiæ, inter Patavium & Mutinam. Anton. *Monte Agnano* hodie Simlero.

Anelontis, fluminis, juxta Colophonem, meminit Pauſanias, cujus frigiditatem prædicat. Aliis *Alentis*.

Anem, Lat. *reſponſio*, aut *canticum eorum*, ſive *afflictio*, vel *paupertas eorum*: aut Syriacè, *ovis eorum*, nomen civitatis. 1 Par. 6.

Anemo, fluvius in octavâ Italiæ regione. Plin. 3. 15. Hodiè *Roſanario*, *Fantino*, & *Santerno*,

Anemolia, Phocidis urbs, quæ poſtea Hyampolis. Strabo. Bœotiæ civitas Ptolemæo.

Anemorea, urbs Phocidis, quæ poſtea *Anemolia* dicebatur; in confin. Phocidis, ac Delphorum in alto colle. Situs eſt a. ſuper eam locus καταπήγιον dictus, unde cognomen Minerva à ſedatis ventis adepta eſt. Cæl. Rhod. 20. 19.

Anemoſa, vicus Arcadiæ. Pauſanias.

Anemothicos, urbs circa Cariam. Porphyrogenn.

Anemotis, Palladis nomen, inde tractum, quòd, cum Mothonem Peloponneſi civitatem, locaque vicina, venti paulò violentiores, minuſque tempeſtivè perflantes inſigniter oblæderent, Diomedis, qui tum ibi imperabat, ſuaſu, ſimulacrum Palladi erectum eſt, eidemque ab incolis ſuſæ preces; quibus peractis, mox ventorum ceſſavit impetus, unde cognomen Minerva à ſedatis ventis adepta eſt. Cæl. Rhod. 20. 19.

Anemurium, urbs Ciliciæ litoralis epiſcopalis ſub archiep. Seleucienſi, inter Antiochiam ad occid. & Celenderim

ad

ad ort. *Stalemura* hodiè, vel *Scalemuro*, teſte Nigro. long. 65. 10. lat. 36. 50.

Anemuſa, inſula maris Mediterranei. Ptol.

Anemytas, apud Tarentinos aſinus erat, qui ventis ſacrificabatur. Etymologus. Ἀνεμύτας, παρὰ Ταραντίνοις ὁ ὄνος ὁ ἀνέμοις θυόμενος.

Aner, Lat. *reſponſio*, aut *canticum lucernæ*, ſive *affligens lucernam*, Frater Mamre. Gen. 14. Item civitas in tribu Manaſſis. 1 Chron. 6.

Aneritæ, Marmaricæ Nomi gens. Ptol.

Anethuſſa, urbs Libyæ. Steph.

Anetia, nomen opidi. Plinius 5. 24.

Aneticus, Aſiæ locus eſt arundinibus abundans.

Anetis, Dea quædam apud Armenios, quibus mos erat ut virgines in fano vetuſtiſſimo Anetis Deæ proſtituerentur, ubi ipſius ſtatua ex ſolido auro ſita erat, quam Antonius expilavit. Vide *Anaitis*.

Angaris, mons Palæſtinæ. Plin. 5. 13. Item Bithyniæ emporium prope Helenopolim. Socrates Hiſt. 8. 20.

Ange, Arabiæ Felicis vicus. Ptol.

Angele, pars è tribu Pandionide. Steph.

Angelia, Mercurii filia, apud Pindarum, ideo quòd Mercurius nuntiis præfit. Cæl. Rhod. 18. 6.

Angelici, Hæretici quidam Ἀγγελολάτραι, quorum meminit Epiphanius Hæreſ. 60. & Balſamon ad 33. canon. Concilii Laodiceni. Mirum v. ambigere Epiphanium, an non & ita vocari potuerint ab regione ultra Meſopotamiam, quæ Ἰγγελίνη dicta ſit. Nam ut ſane *Angelina* reſcribas (quomodo uterque vertit Interpres) non tamen ἀναλόγως inde Ἀγγελικοὶ deducas. Nunc v. Ἰγγελίνη habet tum Baſileenſis editio, tum Pariſina. Ac in Codice etiam Juſtinianæo lib. 1. Tit. 29. qui eſt *de officio Magiſtri Militum*, in 3 mss. *Ingilina* reperit L. Ruſſardus I. C. Clarius igitur etymon proſpexit nobis Auguſtinus Hæreſ. 49. *Angelici in Angelorum cultum inclinati, quos Epiphanius jam omnino defeciſſe teſtatur.* Voſſius.

Angelina, locus quidam dicebatur, cujus meminit Epiphanius Hæreſ. 60. ubi de Angelicis Hæreticis loquens ait, ita dictos fuiſſe, ſive ex eo quòd aliqui mundum ex Angelis factum eſſe dicunt, ſive quòd ſeipſos in ordine Angelorum eſſe jactant, ſive etiam à loco nomen acceperunt. Nam locus quidam eſt *Angelina* ultra Meſopotamiam regionem ſita. Hæc ille.

Angelion, ſtatuarius, qui Apollinis ſimulacrum apud Delos fecit. Pauſanias in Corinthiacis.

Angellæ, Bæticæ urbs inter Cordubam & Hiſpalim. Anton.

Angelus, Neptuni filius, ex concubitu nymphæ cujuſdam, in Chio natus. Pauſanias in Corinthiacis.

Angerona, ſeu *Angeronia*, dubium an ſit ab *anginâ* cui præerat, an ab *angendo*, ſive *angoribus*, quibus medebatur. Sed ἀναλογία magis favet poſteriori etymo, ut *Angeronia* ſit ab *ango*, quomodo a *pello Pellonia*, apud Arnobium; à *populor*, *Populonia* apud Auguſtinum. Pellonia n. a pellendis hoſtibus dicta eſt: Populonia, quòd populationes arceret. Similiter itaque *Angeronia*, quòd *anginam* morbum, vel quòd *angores* & anxietates pellat. Prius etymon ſecutus eſt Feſtus in *Angerona*, & Jul. Modeſtus apud Macrobium Saturn. 1. 10. Poſterius amplexus eſt Verrius Flaccus, & Maſſurius apud eundem Macrobium ibidem. Sed potius *Angerona* dicta eſt, quia *angit* & comprimit os. Nam eſt Dea ἐχεμυθίας; ideoque in Gloſſis Philoxeni ἡ θεὸς τῆς βελῆς ἐν καιρῷ dicitur. Ambigunt aliqui annon legendum ſit *Ageronia*, quòd ad *agendum* exciter, uti docet Auguſtinus de Civit. Dei. lib. 4. cap. 6. Sed ſana eſt vulgaris lectio, nam Angeronia ideo conſiliis præeſt, quia in iis opus eſt ſilentio: Ideo ſimulacrum ejus fuit, *ore obligato*, *ſignatoque*, ut eſt apud Plinium. Maſſurius adiicit hujus Deæ ſimulacrum ſic expreſſum in arâ Volupiæ propterea collocatum, quòd qui ſuos dolores diſſimulant, patientiæ beneficio ad maximam voluptatem perveniant. Angeronæ feſtum dictum *Angeronalia*, teſte Varrone lib. 5. de L. L. & Feſto. Fuit autem illud 12 Cal. Jan. Plinio, Solino, Macrobio teſtibus. Voſſius in Etymol.

Angiſtidis, mater Deorum. Vide *Agdiſtis*.

Angites, Thraciæ fluvius, qui Strymonem ſubit. Herodot.

Angitia, nemus in Marſorum regione. Solino *Anguitiæ* dicitur. cap. 8. *Gentem Marſorum ſerpentibus illæſam eſſe, nihil mirum; â Circes filio genus ducunt, & de avitâ potentiâ deberi ſibi ſentiunt ſeruitium venenorum, ideoque venena contemnunt. C. Cœlius, Æetæ tres filias, Anguitiam, Medeam, & Circen, dicit fuiſſe. Circen Circæos infeciſſe montes, carminum maleficiis varias imaginum facies mentientem. Anguitiam vicina Fucino occupaviſſe; ibique ſalubri ſcientiâ adverſus morbos reſiſtentem, quum deſiiſſet hominem vivere, Deam habitâm.* Silius Italicus lib. 8.

Hæ bellare acies norant; at Marſica pubes
Et bellare manu, & chelydris cantare ſoporem,
Vipereamque herbis hebetare & carmine dentem.
Æetæ prolem Anguitiam mala gramina primam
Monſtraviſſe ferunt, tactuque domare venena;
Et lunam excuſſiſſe polo; ſtridoribus amnes
Frænantem; ac ſilvis montem nudaſſe vocatis.

Vigilius Æn. 7.

Quin & Marrubiâ venit de gente ſacerdos,
Archippi regis juſſu, fortiſſimus Umbro:
Vipereo generi & graviter ſpirantibus hydris
Spargere qui ſomnos cantuque manuque ſolebat
Mulcebatque iras, & morſus arte levabat.
Sed non Dardaniæ medicari cuſpidis ictum
Evaluit: neque eum juvere in vulnera cantus
Somniferi, & Marſis quæſitæ in montibus herbæ.
Te nemus Angitiæ, vitreâ te Fucinus undâ
Te liquidi flevere lacus.

Ubi Servius. *Medea, quando, relictis Colchis, Jaſonem ſecuta eſt, dicitur in Italiam perveniſſe, & ibi populos quoſdam, circa Fucinum ingentem lacum habitantes, qui Marrubii appellabantur, docuit remedia contra ſerpentes. Hi ergo populi Medeam Angitiam vocarunt, ab eo, quòd ejus cantus ſerpentes angerent.* Vibius in Catalogo nemorum. *Anguiæ, vel Anguitiæ, Lucaniæ.* Mendum apertiſſimum eſt in primâ voce: in quâ literas *it* vitiatas eſſe ab exſcriptoribus in *u*, dubium eſſe haud poteſt. Etenim varietatem vocabuli, quod Virgilio ac Servio *Angitia*, Silio v. atque Solino ſcriptum erat *Anguitia*, indicare voluit Vibius. In eo a. ab ipſo erratum judico, quod nemus hoc Lucaniæ tribuat, cùm à dictis autoribus diſertè Marſis, Fucinoque lacui adſcribatur. Cluverius.

Angitula, Italiæ fluvius & opidum in Calabriâ. Anton. *Criſſa*, Lycophroni dicitur. Hodie *Roccha d' Angitola.*

Angium urbs opulenta circa Peloponneſum. Laonicus.

Angli, Germaniæ pop. ad Albim amnem, ad hæc uſque tempora in poſteritate clariſſimi. Ἀγγειλοὶ Ptolemæo malè. Rectius apud Procopium, belli Gothici lib. 4. Ἄγγιλοι. Vide Cluverium de Germ. Ant. pag. 605.

Anglia, Inſulæ Britanniæ pars, olim *Albion*, ſeu *Albania*, ab *albis rupibus* (ut quidam volunt) quæ primùm illuc navigantibus apparent, ſic dicta. Hodie in duas partes dividitur, Angliam propriè ſic dictam, veteribus Lhoegriam, & Cambriam, ſeu Walliam. Cæterum *Angliæ* nomen Britanniæ impoſuerunt Anglo-Saxones, quia prius ipſorum terra *Anglia* dicta fuit. Nam regio illa inter Holſatiam & Juitarum terram *Anglia* dicebatur, & fuit antiqua Saxonum ſedes, unde à Danis expulſi ſunt. Beda & Krantzius. Dicta fuit a. Teutonicè *Engeland*, ob anguſtiam regionis; nam *Eng* illis, angulus, anguſtiæ. Erat n. *Anglia* iſta angulus quidam, vel anguſta terra ad mare Balticum. Sed & Britannia non immerito hinc appelletur *England*, ob anguſtiam inſulæ verſus occid. & ſeptentr. Egbertus a. Occidentalium Saxonum rex, ſublatâ Heptarchiâ, Angliam vocari voluit, potius quàm Saxoniam, Gregorii Pontificis alluſionem affectans, qui *Anglos* dixit *Angelicos* eſſe. Nam *Engel* eſt *Angelus*, & *Engelſch Angelicus*, Teutonicè. Hinc *Anglum* alludendo *Engeliſce* i. e. *Angel-like* vocavit. Nam & *Anglus* Teutonicè eſt *Ein Engelſch man.* Quidam ſcriptores exteri *Saxoniam Tranſmarinam*, & *Saxoniam novam* nominarunt. Verſteganus. Veteres eam ſterilem quidem dixerunt, & ne ſcrupulum quidem auri, argenti, aut æris in eâ reperiri. Ita Tullius, ni fallor, alicubi in Epiſtolis ad Familiares. Sed hodie ipſa metallis & mineralibus abundare deprehenditur. Terram ſulphuream & bituminoſam ad ignem aptiſſimam habet. Lupos,

neque ulla animalia rapacia nutrit; unde infiniti fere ovium greges. Omni etiam pecorum aliorum genere abundat. Canum genus nullibi gentium majus ferociusque. Liceat hic obiter patriæ honoris ergo, aliquid de canibus noſtris Britannicis hic inſerere. Inter antiquos autores, qui eorundē meminerunt, agmen ducat Gratius Faliſcus, Ovidio æqualis, qui Cynegetici ſui verſ. 174. de iiſdem ſic ſcribit.

Quid freta ſi Morinum dubio reſluentia ponto
Venerit, atque ipſos libeat penetrare Britannos?
O quanta eſt merces, & quantum impendia ſupra
Si non ad ſpeciem mentituroſque decores
Protinus; hæc una eſt catulis jactura Britannis.

Nemeſianus Cyneget. verſ. 124.

——— *Diviſa Britannia mittit*
Veloces, noſtrique orbis venatibus aptos.

Oppianus Κυνηγετικῶν α.

Ἐσὶ δὲ τι σκυλάκων γένος ἄλκιμον ἰχνευτήρων
Βαιὸν, ἀτὰρ μεγάλης ἀνταξιον ἴμμιν ἀοιδῆς.
Τὺς τίκτει ἀγρια φῦλα Βρεταννίδων ἀιολονάτων
Ἀυτὰρ ὀπιπλόην σφὰς Ἀγασσάιους ὀνόμηναν.

Strabo etiam lib. 4. refert, quòd ex Britanniâ in Gallias deferrentur præter alia, κύνες ἐυφυεῖς πρὸς τὰς κυνηγεσίας. Cæterùm Canes noſtri ab exteris etiamnum celebrantur. Unum nomino ſc. Virum doctiſſimum Janum Ulitium, cujus verba ad Gratii locum prædictum ſic ſe habent. Antequam (inquit) de canibus Britannicis, quos hic celebrat Gratius, diſtinctè dicam, quia illi potiſſimùm huic ſcriptioni meæ anſam præbuerunt, de toto eorum genere aliquid præmittam. Olim duæ ſpecies cognitæ tantùm fuere, robuſti, de quibus hic Gratius aliique, & Agaſſæi, qui & velocitate, & ſagacitate excellunt. Hodie quidem illi robuſti etiamnum ſuperſunt, ſed ruſticis, & paſtoribus magis inſerviunt, nonnunquam tamen & venationi, cùm validior aliquis cervus, cui impares ſint vi collatâ ſagaces, ſive ſanguinarii, debellandus eſt. Quòd plurimus eorum olim in bellicoſâ venatione uſus fuerit, manifeſtis etiam veſtigiis apparet ex Theatrali illâ venatione, quam in tauros & urſos exhibent Anglorum laniones: quibus jampridem interdictum fuit taurum mactare, antequam tribus ad minimum canibus ad ſatiem uſque vexatus fuerit. Unde etiam per minimos pagos frequens hoc ſpectaculum occurrit, & multis educandi hujus generis canes animum facit, ne impune ſit laniis, niſi ſtato pretio redimant, virum gregis ſui mactare. Londini a. ei luſui peculiare extructum dudum theatrum eſt, & tauri validiores aliquot, præter urſos, aliaſque id genus feras, aluntur, qui ſemel ſeptiduo depugnent cum canibus; quos unicuique licet immitere, modo plures duobus non concurrant in taurum, quatuor in urſum. Vidi aliquoties ſingulum canem, qui nares mordicùs appetens ita inhærebat, ut nullo impetu excuti poſſet. Vidi etiam qui eâdem vi palearia vel collum invaderent, ut non immerito jam olim de iis dixerit Claudianus lib. 3. de laud. Stil.

Magnaque taurorum fracturæ colla Britannæ.

Hujus n. generis fuerunt, quos Moloſſis æquiparat Gratius, cujus ævo nec ſagaces, nec veloces è Britanniâ petitos hactenus fuiſſe hinc patet. Sed & Strabo, qui paulo poſt floruit lib. 5. teſtatur canibus Britannicis ad bella ſua uſos fuiſſe Gallos: Ταῦτα δὲ κομίζεται ἐξ αὐτῆς (Βρεττανικῆς puta) καὶ δέρματα, καὶ ἀνδράποδα, καὶ κύνες ἐυφυεῖς πρὸς τὰς κυνηγεσίας. Κελτοὶ δὲ καὶ πρὸς τὰς πολέμους χρῶνται καὶ τούτοις, καὶ τοῖς ὁπλοφόροις. Ex quibus apparet ſatis frequenter petitos inde hoc genus canes fuiſſe, etiam Romanis, quorum majeſtati generoſa maximè conveniebat venatio, cui aptiſſimi, ut nunc quoque illi canes. Hæc ideo magis retuli, quia Joannes Caius Anglus in libello ſuo *de canibus Britannicis*, hos ſupinè nimis præterierit, qui olim Gratio noſtro & Straboni cogniti, nec etiamnum adeò *degeneres*, ut ita ab eo vocari, aut, ut inutiles ablegari debuerint. Miſerè inſuper fallitur, ſi Hyrcanum, quem laudat ex Gratio, eundem eſſe cum Urcano ſuo, quem ex urſo & cane ridiculè ſatis ἐτυμολογίζ. Nec unquam talè canum ex urſis mixtum genus in Britanniâ viſum fuiſſe crediderim, quamvis ex vulpe mixtos canes caſus magis quam uſus aliquando protulerit. Ille etiam & hoc quaſi protritum aliquid videtur nobis obtrudere, quod ego rumore tantum, & vix ita compertum habeo. Et hoc quidem loco canum Britannicorum merita à populari ignominiâ vindicare, curæ pretium exiſtimavi. Subdit poſtea. Sunt ſanè deformes ſatis bellicoſi Anglorum canes, ſed longe minus quam ſanguinarii, quos vocant, qui & generoſi fere & valido corpore ſunt, non adeo tamen, ut bellicoſis toti accenſeri poſſint. Si hos intelligas, non poteſt quidquam iis melius attribui, quàm quod hic de deformitate in Britannicis canibus excernit Gratius. Oculis hi ita lippis, ac detortis, labris & malis adeò ſordidis ac dependentibus apparent, ut advenis mera monſtra videantur. At quantò deformiores, eo fere meliores æſtimandi. Nam ſi & labra plurimum propendeant, eo certius odorem quaſi ſorbent, & clariorem ululatum faventis veſtigationis teſtem edunt. Idem ad Nemeſiani Cyneget. verſ. 124. Tria canum genera, & in unoquoque optimos habet etiamnum Britannia, totumque dimittuntur per orbem jam à Strabonis ævo uſque. Sed ille & Claudianus & Gratius de bellicoſis tantum loquuntur. Hic itaque & ſagacibus & velocibus ſuus locus erit. De ſagacibus primum agemus. Eorum hodiè tria genera non tantum magnitudine, ſed etiam ſenſuum, ac virium conſtitutione diverſa. Maximum ſagacitate præſtat, ſed ob corporis molem tardiſſimum: ideoque *Slowhounds*, & qui eorum ad cervos vulneratos ſanguinis deſtillatione tracti ducunt, *Bloudhounds* i. e. ſanguinarii vocantur. Sub hoc genere ſere omnes *Inductores* veniunt, & maxime Seguſii, quos apud alterum Xenophontem exanimabo. Secundum magnitudine, & ſagacitate eſt, quos *Fleet-hounds* vocant, à velocitate, Petroniis à me accenſos apud Gratium; quos & hic forte intellexerit Nemeſianus, quia *veloces* vocat. Minimum denique quoad corporis magnitudinem plane id ipſum genus eſt, quod *Agaſſæorum* nomine deſcribit Oppianus. *Begles* vocant indigenæ. Maximos, ut dixi, ad Xenophontis Junioris cap. 3. introducam. Minores jam apud Gratium deſcripſi. Vide quæ ſequuntur. Atq; hæc ſimul in canum Anglicanorum honorem, & lectoris κυνηγεσίας ſtudioſi gratiam dicta ſunt. *Non eſt* n. (ut Plinius loquitur) *quod contemnas hoc ſtudendi genus. Mirum eſt, ut animus agitatione motuque corporis excitetur. Jam undique ſilvæ & ſolitudo, ipſumque illud ſilentium, quod venationi datur, magna cogitationis incitamenta ſunt. Proinde cum venabere, licebit autore me, ut panarium & lagunculam, ſic etiam pugillares feras Experieris non Dianam magis montibus quàm Minervam, in errare.* Sed hæc καθ' ὁδόν. Ad Angliam nunc revertemur; cujus ſolum jucundum quidem eſt & frugiferum, ſed vino caret, ob cujus defectum cerviſio optimo utuntur incolæ, quod in alias regiones tranſvehitur. Oceanus, qui inſulam alluit, omnis generis piſcium copiâ abundat. Gens procerâ ſtaturâ, venuſtâ & candida facie eſt, cæſiis, ut plurimùm oculis, & ut ſono linguæ Italis perſimiles, ita corporum habitu ab illis pene nihil diſcrepent, Veſtimento non multum abſimili Gallico utuntur. Foeminæ niveo candore, inſignique formâ, quam longè decentiſſimo veſtitu honeſtant. Unde verſiculus.

Anglia, mons, fons, pons, Eccleſia, Fœmina, Lana.

Poſtremum quod attinet, lanam ſcilicet, vel de multitudine intelligendum, vel de præſtantiâ. De priori, id ovium numero aſcribendum. Unde querela iſta V. Cl. Thomæ Mori, olim Angliæ Cancellarii, in Utopiâ ſuâ. *Oves*, inquit, *quæ tam mites eſſe, tamque exiguo ſolent ali; nunc tam edaces, & indomitæ eſſe cœperunt, ut homines devorent ipſos, agros, domos, opida vaſtent, ac depopulentur.* Secundum quod ſpectat, Hodie (inquit Vir Magnus de Theol. Gentili lib. 3. cap. 70) præcipua eſt bonitas lanæ Anglicanæ: cujus qui rationem arceſſunt à pabulis minus lætis, tueri ſe poſſunt Marone, qui læta opiliones pabula fugere jubet. Georg. lib. 3. Sanè è ſolo parum fertili lanam reddi ſubtiljorem, Cardani etiam judicium eſt, lib. 10. Subtilitatum, qui eſt de animalibus perfectis. Addunt alteram item rationem, quòd eâ regione oves vix bibant, ſed ad ſitim extinguendam, cœleſti ferè rore ſint contentæ. Regio eſt quocunque anni tempore temperatiſſima. Quippe hyemes non illic pro plagâ & Septentrionis vicinià aſperæ, cum vehementèr Gallicam oram quatiant, quà Britanniæ adverſa eſt, multoque rigidius Batavorum cœlo incum-

incumbent. Cœlum craſſum, in quo facile nubes, imbres, ventiq; coguntur. Atq; eò minus frigoris, æſtuſq; propter aeris denſitatem. Unde Minutius Felix, cùm docet Divinum Numen ſuâ providentiâ, non ſolum unverſitati, ſed & partibus conſulere; *Britannia*, inquit, *Sole deficitur, ſed circumfluentis maris tepore recreatur.* Quin & Strabo lib. 4. in Britanniâ ſereno etiam cœlo aerem caliginoſum eſſe ſcribit ὥστε δι' ἡμέρας ὅλης ἆπὸ τρεῖς μόνον ἢ τέτταρας ὥρας τὰς ἀεὶ τὸν μεσημβρίαν ἐφορᾷς τὸν ἥλιον. Quò etiam ſpectaſſe videtur Ceſcennius Gætulicus, poeta vetuſtus, cùm de Britanniâ cecinerit.

Non illic Aries verno ferit aera cornu,
Gnoſſia nec Gemini præcedunt cornua Tauri:
Sicca Lycaonii reſupinat plauſtra Bootes.

Cæſar etiam, *Loca ſunt in Britannia*, inquit, *temperatiora, quàm in Galliâ, remiſſioribus frigoribus.* Cornelius item Tacitus; *Aſperitas frigorum abeſt.* Vide *Britannia.*

Angriq, Weſtphaliæ pars, ubi nati Hengiſtus & Horſus.

Angrivarii, Germaniæ pop. Ptol. & Tac. potens Saxonum Dynaſtia, ad Luppiæ flu. caput; quorum op. *Angermund*, & *Engern*, vel *Engerhen* dicitur.

Angrus, flu. Illyrici in Boream fluens. Herod. lib. 4.

Anguifer, & *Anguitenens*, ſidus cœleſte, de quo ſic Columella lib. 1. cap. 2. *Anguifer, qui à Græcis Ὀφιοῦχος dicitur: mane occidit, tempeſtatem ſignificat.* Et ante eum Tullius de Nat. Deorum *Atque hæc quidem à tergo, propter caput a. Anguitenens.*

Quem claro perhibent Ophiuchum nomine Graii.

Vide Hyginum in ſignis cœleſtibus.

Anguigenæ, populi non procul ab agro Priapenſi, quos antiqui finxerunt cognationem quandam cum ſerpentibus habere. Strabo lib. 13. Ὀφιογενεῖς vocat.

Anguitia, Vide *Angitia.*

Angulani, Italiæ pop. Plin. 3. 12. quorum op. *Angulus*, Ἄγγελος Ptolemæo, vulgò *Civita di ſant Angelo.* long. 38. 10. lat. 42. 51.

Angurus, mons Scythiæ, juxta Iſtrum flu. Apollonius Argonaut. lib. 4.

Angyrorum urbs, civitas in Ægypto. Ptol.

Ani, Lat. *reſponſio*, ſive *canticum*, vel *afflictus* vel *pauper*, nomen Janitoris & Cantoris. 1 Par. 13.

Ania, Romana mulier, quam cùm propinquus moneret, ut alteo viro nuberet (eſſe n. ei & ætatem integram, & faciem bonam) Nequaquam hoc faciam, inquit: Si n. bonum virum invenero, ut ante habui, nolo timere, ne perdam; ſin malum, quid neceſſe eſt poſt bonum, malum ſuſtinere?

Aniaca, regio circa Armeniam. Cedrenus.

Aniam, Lat. *navis populi*, aut *dolor*, ſive *fortitudo populi.* Filius Samidæ, filii Galaad, filii Machir, filii Manaſſe. 2 Par. 7.

Aniana, Meſopotamiæ urbs. Ptol.

Anianæ Thermæ, balnea Campaniæ inter Baias, & Cumas, quorum aquæ multis ſunt morbis ſalutares. *Bagni di Aguano* hodiè, teſte Scipione Mazzellâ.

Anichæ, gens Indica. Ptolemæus.

Anicii, florentis jam olim Reip. Rom. temporibus, clari atque illuſtres habiti ſunt. L. enim Anicius Gallus Lucii filius, Marci nepos de Illyriis, & eorum rege Gentio triumphavit, Proprætor an. urb 585. Et L. Anicius Gallus Lucii filius, Lucii nepos Conſul fuit cum collegâ Corn. Cethego an. urb. 593. Anicius Cerealis ſub Nerone Conſul deſignatus fuit. Ex eâ familiâ primus ille Chriſtianus ſenator Anicius Julianus. Ex eâ V. C. Probus ſub Valentiniano præfectus prætorio; ejuſque filii Anicius Hermogenianus, Olybrius, Probinus & Probus. Ex eâ Anicius Fauſtus, Anicius Maximus, Boëtii ætate, omnes diverſis temporibus conſules, cæterique plures, quos recenſere ſingulos, operæ longioris eſſet. Nomen a. hoc, Boëtii præſertim ſeculo, celebratum eſt, ob Anicium illum Juli anum, qui, quemadmodum Flavius Conſtantinus primus Imperatorum; ita primus ſenatorum Romanorum Chriſtianus fuit. Unde poſteà omnes ferè Impp. *Flavii*, ſicut & ſenatores *Anicii*, affectatâ primariâ illâ familiâ cognominabantur; ut Romanorum Græcorumque Faſti annotant, & vetera monumenta loquuntur. Aniciorum, Proborum ſcilicet & Olybriorum ſplendorem, Secundinus ad D. Auguſtinum ſcribens notat, cùm ait, *Ego namque fateor, non tali diligentiâ, nec tantâ induſtriâ Anicianæ domus micare marmora, quantâ tua ſcripta præluceant eloquentiâ.* Quod & S. Gaudentius, ſermone de Macchabæis confirmat. *Anicios*, inquit apud Caſſiodorum (epiſt. 11. lib. 10.) rex Theodahadus, *penè principibus pares ætas priſca progenuit. Familiam*, inquit paulo poſt (epiſtolâ ſequenti) *toto orbe prædicatam.*

Anicium, Galliæ urbs, quæ & Podium, vulgò *Le Puy* vocatur. Sunt qui *Avitium* ſcribendum velint. long. 24. 40. lat. 43. 28.

Anigrus, Theſſaliæ fluvius, *Aniger* Vibio Sequeſtri. Hujus meminit Ovidius Met. 15.

Ante bibebatur, nunc, quas contingere nolis,
Fundit Anigrus aquas, poſtquam (niſi vatibus omnes
Eripienda fides) illic lavere bimembres
Vulnera, clavigeri quæ fecerat Herculis arcus.

Hinc *Anigriades nympha*, Pauſaniæ ac Straboni.

Anim, Lat. *reſpondentes*, ſive *cantantes*, aut *afflicti*, ſive *pauperes*, nomen civitatis. Joſue. 15.

Animotha, Arabiæ urbs. Lib. Notit.

Anina, urbs Indiæ extra Gangem. Ptol.

Aninacha, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Anio, ſive *Anien*, vulgò *Teverone*, nobilis Italiæ flu. in montibus Trebianorum naſcens, Tiburtinum agrum irrigans, ubi è ſublimi in ſubjectam vallem magno impetu delabens efficit catarractam, deinde per plana fluens tres nobiles lacus ſecum in Tiberim defert. Dixi *ſive Anien*, idque autoritate Statii Silv. 1. 3.

Ipſe Anien (miranda fides) intraque ſuperque
Saxeus, hic tumidam rabiem, ſpumoſaque ponit
Murmura. ——

Nomen a. accepiſſe putatur ab *Anio* Hetruſcorum rege, qui inſequens Cethegum filiæ ſuæ raptorem, cum eum aſſequi non poſſet, in hunc fluvium inſiluit, &, ut *Anio* vocaretur, effecit. Horat. lib. 1. Carm.

Et præceps Anio, & Tyburni lucus, & uda
Mobilibus pomaria rivis.

Propertius lib. 4.

Ranoſis Anio quà pomifer incubat arvis.

Virg. Æn. 7. —— *Gelidumque Anienem, & roſcida rivis*
Hernica ſaxa colunt.

Strabo. lib. 5. Ἐν δὲ τῷ πεδίῳ τούτῳ ὁ Ἀνίων διῤῥεῖται, καὶ τὰ Ἀλβουλα καλούμενα ῥεῖ ὕδατα ψυχρά. Plinius etiam ait hunc fluvium efficere lacus tres nobiles amœnitate, lib. 3. cap. 12. Silius Italicus lib. 1.

Ac gelidis Anio trepidabat cærulus undis.

Idem lib. 12.

Sulphureis gelidus quà ſerpit leniter undis,
Ad genitorem Anio labens ſine murmure Tibrim.

Propertius lib. 3. Eleg. 20.

Hic Anio Tiburte fluit, Clitumnus ab Umbro
Tramite, & æternum Martius humor opus.

Hinc *Anienus* adjectivum. Virgil. Georg. 4.

Unde pater Tiberinus, & unde Aniena fluenta.

Propert. 1. 20. *Sive Aniena tuos tinxerit unda pedes.*

Ubi *Amerina* legit Scaliger ex vet. lib. & lacum Vadimonis intelligit. Sed *Anienæ undæ* Propertius ipſe meminit eleg. 14. lib. 3.

Et cadit in patulos lympha Aniena lacus.

Statius lib. 4. Silvarum.

—— *Anienaque frigora captant.*

Hinc *Anienus* Deus ipſe fluvii Anienis, ut *Tiberinus* Tiberis. Propertius lib. 4.

Acceſſit ripis laus, Aniene, tuis.

Statius lib. 1. Silv. in Tiburtino Manlii.

Illis ipſe antris Anienus fonte relicto
Nocte ſub arcanâ glaucos exuus amictus.

Hinc demum *Anienicola*. Silius lib. 4.

Quoſque ſub Herculeis taciturnus flumine muris
Pomifera arva creant, Anienicolæque Catilli.

Aniſena flumina, apud Ovid. Faſt. 4. Sed locus eſt corruptus, lege *Amenana*, & vide *Amenanus.*

Aniſis, qui & *Aſychis*, Ægyptiorum rex à ſacerdotibus deſignatus, regn. an. 6.

Aniſus, Auſtriæ fluvius, hodie *Ens*, Rhenanus.

Anitha, Arabiæ Petreæ urbs. Ptol.

Anitorgis, urbs Hiſp. Tarraconenſis Livio, ad quam inter Scipiones, & Aſdrubalem pugnatum eſt; Ea aliquibus *Concha* eſſe videtur, aliis *Albaracinum*.

Aniſtis, Lacon, Alexandri M. curſor, â Sicyone Elim uſque mille ducenta ſtadia uno die percurrit. Solinus.

Anitius, Ædilis Curulis. Plin. 33. 1.

Anitius Rufinus, Cos. Rom. Acilii Severi collega.

Anitius Paulinus, cos. Rom. Ceionii Juliani Camœnii collega.

Anitius Paulinus, Junior, Cos. Rom. Pub. Optatii collega.

Anitius Fauſtus, Cos. Rom. Galli collega. Horum tempeſtate ſe, ut Deum, honorari Diocletianus juſſit. Euſebius.

Anius, locus Puteolis vicinus, hodiè *Lago Sudatorio* dicitur.

Anius, Apollinis fil. ex Rheâ, & Rex in Delo; habuit Andrum filium. Virgil. 3. Æn.

Rex Anius, rex idem hominum Phœbique ſacerdos.
Vittis & ſacrâ redimitus tempora lauro
Occurrit. ———

Ubi Poeta Anium Deli inſulæ Regem Sacerdotemque inducit. Servatum hoc priſcis gentibus, ut earum Reges, ſacerdotes quoque eſſent. Quod de Rege Romulo ſcribit Cic. lib. 1. de Divinatione *Hujus urbis pareus Romulus, non ſolum auſpicato urbem condidiſſe, ſed ipſe etiam optimus Augur fuiſſe traditur*. Ubi latè probat Reges olim omnes ac principes claruiſſe dignitate auguratûs, quæ res ſemper ad ſacerdotes pertinuit, & ſignatè ait, principum liberos ſex apud Romanos traditos in diſciplinam Etruriæ populis, ut artem vaticinandi addicerent, ne ars tanta propter tenuitatem hominum à religionis autoritate abduceretur ad mercedem & quæſtum. Dionyſius etiam Halicarn. lib. 2. ubi deſcribit conſtitutionem regni factam à Romulo, ita ait. Βασιλεῖ μὲν ἓν ἐξῆρειτο τάδε τὰ γέρα. Πρῶτον μὲν ἱερῶν καὶ θυσιῶν ἡγεμονίαν ἔχειν, καὶ πάντα δὶ' ἐκείνου πρᾶττειν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσια. Deinde latè perſequitur quæ pertinent ad civilem adminiſtrationem. Non ſolum a. hoc in uſu Romanis, ſed aliis quoque, ut Palæſtinis, ut Ægyptiis &c. De Palæſtinis Xiphilinus in Pompeio, Ἦρχον δ' αὐτῶν Τρηχαίας τε, καὶ Ἀριστόβουλος ἀδελφοὶ, καὶ ἱερατεύοντες τοῦ θεοῦ τῶν Ἰουδαίων ἐκείνου, ὃς τὸν ποτε ναὸν ἱερωσύνης διαφερόντως. Vide etiam de hâc eadem re Juſtinum lib. 36. loquentem de ſacerdotibus & regibus Judæorum. De Ægyptiis Plutarchus lib. de Iſide & Oſiride Οἱ βασιλεῖς, καὶ ἱερεῖς ὄντες. Inde eſt, ut advocatis jam regibus ab adminiſtrandâ religione, Reguli, authore eodem Plutarcho, ſacrorum & religionis curam ſuſceperint. Quæ nota Plutarchi utilis eſt, intereſt n. juventutis ſcire, cur, qui ſacris præſunt, *Reguli* Latinis auctoribus dicantur. Sed ad *Anium* revertamur. Eum a. Delo imperaſſe Dionyſius etiam narrat lib. 1. Rom. Ant. ac Trojanos, duce Æneâ, eò appuliſſe. Ἐκ δὲ τῆς Παλλάντης ἀφικνοῦνται, εἰς Δῆλον ἀφικνοῦνται, βασιλεύοντος αὐτῆς Ἀνίου. Vide Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 15. Cæterum *Anius* non ſolum vir & Rex fuit, verum etiam Deus habebatur. Clemens Alex. Ἄνιος, δαίμων ὀπωρίου παρὰ Ἠλείοις, ubi Canterus Δηλίοις legit: Dicitur à ab ἄνω, & cum Τριφίου nomine convenit à mundi luſtratione dictus, teſte Nannio in Miſcellaneis. Porro *Anium* ſic vocavit mater παρὰ τὴν ἀνίαν, inquit Etymologus; vel διὰ τὸ ἀνιαθῆναι δι' αὐτὸν, ut ſcribit Iſacius in Lycophronem. Nam ex Apolline gravida, ut fabulantur, & è paternâ domo pulſa, eum poſt multos errores peperit in antro Euboeæ. Ἀνία a. Phœnicibus eſt עני *ani*, quomodo etiam *afflictum* vocant. Plura de Anio vide apud Diodorum Sic. lib. 5. p. 229. Nos ex fabulis hoc ſolum addemus, hunc Anium, ductâ Dorippe, genuiſſe tres Oenotropas, *Oeno*, *Spermo*, & *Elaidem*, quibus Bacchus id impertivit, ut quotieſcunque vellent, pro nominum ratione, vinum, ſemina, & oleum conſequerentur. Fabulæ occaſionem dedit magna vini, frumenti & olei copia Anio ſacerdoti Apollinis ſuppeditata. Nempe ex omni terræ proventu à cultoribus ſuis tria hæc exigebat Diabolus Dei ſimia. Vide Deut. 18. 3. 4.

Anna, Lat. *gratioſa*, ſive *miſericors*, aut *requieſcens*, vel *donans*, altera uxor Elkanæ. 1 Sam. 1. Hebr. *Hanna*. Nomen item Prophetiſſæ cujuſdam, de quâ ſic D. Lucas cap. 2. Καὶ ἦν Ἄννα προφῆτις, θυγάτηρ Φανουήλ, ἐκ φυλῆς Ἀσήρ. Αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς ζήσασα ἔτη μὲτ' ἀνδρὸς ἔτη ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς. Καὶ αὐτὴ χήρα ὡς ἐτῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων, ἣ οὐκ ἀφίστατο τοῦ ἱεροῦ νηστείαις καὶ δεήσεσι λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν. De eâdem hoc eſt teſtimonium S. Cyrilli Hieroſymit. Cat. 10. quòd fuerit mulier ἐγκρατὴς, ἄλλαβιστάτη, καὶ ἀσκήτρια. Ubi primus character continentiam ejus & caſtitatem vidualem denotat, quam per tot annos integram, illibatamque ſervaverat (ſeptem nempe duntaxat annos cum conjuge poſt nuptias vixit, quo tempore maritus ejus ut par eſt credere, moriebatur.) Secundus pietatem ejus reſpicit. Tertius, non ſolitariam, aut monialem vitam (quemadmodum ibi Latinus interpres falſo reddidit) ſed ſeveram σκληραγωγίας obſervantiam, utpote quæ bis quâlibet ſeptimanâ jejunaverit, preceſque quotidianas tum publicè, tum privatim aſſiduè frequentaverit, prout olim Aſceticis in uſu fuit. Ita eſſe à curis, & negotiis mundanis ſubduxit, ut melius Dei cultui vacaret, ideóque ſub horas precationis quotidie in templum aſcendebat; Non quòd nunquam vel comederit, vel dormiverit, vel quod inibi ſemper ullo modo permanere potuerit; verùm quòd illic ſtatis precationum temporibus Deum ſemper coluerit, poſteaque domum ſuam redierit. Ita Apoſtoli, Luc. 24. 53. διὰ παντὸς ἐν τῷ ἱερῷ fuiſſe dicuntur. Et Act. 1. 13. διαμένοντες ἐκεῖ, non quod nunquam exinde abſceſſerint, ſed, ut illic ſequitur, ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ δεήσει.

Anna, Dea ab *annis*, quibus præſidebat, vocata, cui menſe Martio privatim & publicè ſacrificabatur, ut populo *Annare*, & *Perennare* liceret. Fuit autem Beli filia, & ſoror Didonis, cui in fugâ comes fuit. Quæ poſtquam mortuam ſororem vidit, & Carthaginem ab Hiarbâ Gætulorum rege occupatam, relictâ ſede patriâ, ad Battum regem, qui Melitæ imperabat, curſum arripuit: à quo jure veteris hoſpitii benignè ſuſceptâ, duos circiter annos ibi manſit. Sed cùm Pygmalionem fratrem jam cum armis adventare didiciſſet, Battus veritus potentiam illius, Annam, ut inde abiret, hortatus eſt. Mox igitur mare ingreſſa, vi tempeſtatis acta, in Laurentem oram pervenit, ubi jam Æneas, paratis rebus, ac ductâ uxore Laviniâ imperabat, à quo benignè invitata in regiam cum eo profecta eſt. cui mox Lavinia tendere inſidias cœpit. Sed Anna in ſomniis à Didone monita, ut infauſtam domū relinqueret, ſtatim per feneſtram exiluit, cumque citato curſu ad Numicium amnem perveniſſet, in eum ſe præcipitem dedit. Ortâ deinde luce, magno clamore eam quæritantibus apparent veſtigia pedum uſque ad Numicium amnem. Unde Ovid. Faſt. 3.

——— *Placidi ſum nympha Numici,*
Amne perenne latens Anna Perenna vocor.

Aliis a. *Anna* eſt Luna, tanquam ab *anno* dicta, ut quæ menſes, & annos ſuo motu impleat. Aliis eſt Themis, aliis Jo, aliis una Atlantidum, quam Jovi ubera præbuiſſe volunt. Ovidius ubi ſupra.

Sunt quibus hæc Luna eſt, quia menſibus impleat annum,
Pars Themin, Inachiam pars putat eſſe bovem.
Invenies qui te nymphen Atlantida dicant,
Teque Jovi priſcos, Anna, dediſſe cibos.

Sed & eodem teſte.

Orta ſuburbanis quædam fuit Anna Bovillis
Pauper, ſed multæ ſedulitatis anus.

Anna, civitas Judææ ſupra Hierichuntem. Steph.

Annacus, vir quidam, qui ann. 300. vixit. Vide Steph. in *Iconio*.

Annarus, rex Babyloniæ, qui tanti luxûs fuiſſe fertur, tamque gulæ deditus, ut ſtolâ muliebri amictus, mero, & unguento madens, 150 pſaltriis ſimul accubantibus, velut officina nequitiæ, magnis effuſionibus cœnitaret. Alex. ab Alex. lib. 5.

Annas, i. e. *affligens*, vel *humilians*, aut *reſpondens*, Pontifex Judæorum, ſocer Caiphæ. Luc. 3.

Annæus Mella, vide *Mella*.

Annæus Seneca, vide *Seneca*.

Annæus Serenus, vide *Serenus*.

Anneſtus, vel *Anneſtum*, Arabiæ Felicis op. à Gallo deletum. Plin. 6. 28.

Annibal, Carthaginenſium dux, Amilcaris filius, quem adhuc impuberem jurejurando ante aras pater aſtrinxiſſe fertur, ut quam primum per ætatem liceret, arma

contra

contra Romanos ſumeret. Sil. Ital. lib. 1.

Olli permulcens genitor caput, oſcula libat,
Attollitque animos hortando, ac talibus implet.
Gens ridiviva Phrygum Cadmæa ſtirpis alumnos
Fœderibus non æqua premit: ſi fata negarint
Dedecus id patriæ noſtrâ depellere dextrâ;
Hæc tua ſit laus, nate, velis: age, concipe bella
Latura exitium Laurentibus: horreat ortus
Jam pubes Tyrrhena tuos, partuſque recuſent
Te ſurgente, puer, Latiæ producere matres.

Quibus Annibal ſic reſpondit.

Romanos terrâ, atque undis, ubi competet ætas,
Ferro, ignique ſequar, Rhætæaque fata revolvam.
Non Superi mihi, non Martem cohibentia pacta,
Non celſæ obſtiterint Alpes, Tarpejaque ſaxa.
Hanc mentem juro noſtri per numina Martis,
Per manes, Regina, tuos.

In Hiſpaniam itaque trajecit; Gallos ad Rhodanum ſuperavit; Alpes pervias fecit, *& Montem rupit aceto*, uti loquitur Juvenal. Sat. 10. In Italiam venit, Titum Sempronium Cos. apud Trebiam ſuperavit; Flaminium Cos. ad Thraſimenum lacum fudit, 15000 Romanorum cæſis. A. Q. Fabio Maximo paulatim imminutus, poſtea, reſumptis viribus, Paulum Æmylium, ac Terentium Varronem Coſſ. apud Cannas vicit, 40000 peditum, & 2700 equitum cæſis, tribuſque ac dimidio modiis annulorum Carthaginem miſſis. Caſtris deinde prope Romam poſitis,

Ni! actum eſt, inquit, niſi Pœno milite portas
Franginus, & mediâ vexillum pono Suburrâ.

Tempeſtate a. coactus in Campaniam venit, ubi à Marcello apud Nolam victus eſt. Poſtea à Sempronio Graccho magnâ ſuorum clade repulſus navali pugnâ ad Eumenem victus venit. Deinde Carthaginem rediit, ut eam à P. Scipionis Africani obſidione liberaret, cum quo apud Zamam op. congreſſus 20000 Pœnorum amiſit, fere totidem captis. Ipſe ad Antiochum fugit, à quo auxilium & vires ſumpſit, cum quo etiam poſtremò ſuperatus eſt. Cæterum à Romanis poſtulatus apud Antiochum & Pruſiam reges, ipſorum fidem ſuſpectam habens, hauſto, quod annulo incluſum geſtabat veneno, ſeipſum confecit. Quidam ferunt lapidibus obrutum fuiſſe à Carthaginenſibus ob rem male geſtam; Livius v. ſcribit eum cruci affixum fuiſſe. Nicephorus Gregoras in Syneſium *De Inſomniis.* Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος ἡττηθεὶς ὑπὸ τῦ Ἀφρικανῦ Σκιπίωνος, ἔφυγεν ἐς Βιθυνίαν πρὸς τὸν Πρυσίαν. Μετ' ὀλίγον δ' ἐκ τῆς Ῥώμης αὐτόθι ἐπιδημήσας Τίτος ὁ ϝεκτητὸς διὰ χρείας ἑτέρας, καὶ θεασάμενος τὸν Ἀννίβαν, καὶ τὴν ἀνίκητον, καὶ ἐμπρεπείαν τῦ ἀνδρὸς ὑποπτεύσας, μήποτ' αὖθις ἀναλάμψῃ πρὸς Καρχηδόνα καὶ Λιβύην, ἐμηχανήσατο λαθεῖν αὐτὸν πικρῶς ἀποκτεῖναι, Ὅ δὴ δι' ἐνυπνίων τινῶν γνοὺς ὁ Ἀννίβας, φαρμακοποσίᾳ ἑαυτὸν ἐξ ἀνθρώπων πεποίηκε. (Anglice *made himſelf away*) Τελευταῖον δὲ τῦτο εἰπών. Ἀναπαύσομαι ἤδη ποτὲ τὸν πολλὴν φροντίδα Ῥωμαίοις, οἳ δεινὸν ἡγήσαντο καὶ μαχεῖν μισομένῳ γίγνεσθαι ἀναμεῖναι θάνατον, ἀλλ' ὥσπερ ὄφιν ἀπῆνα καὶ κόλικα ὑπὸ γήρως χαλεπὸν ἀποκτεῖναι ζητῦσι πικρῶς. Juvenalis Sat. 10. de Annibale.

Exitus ergo quis eſt, ô gloria? Vincitur idem
Nempe & in exilium præceps fugit; atque ibi magnus
Mirandusque cliens, ſedet ad prætoria Regis,
Donec Bithyno libeat vigilare tyranno.
Finem animæ, quæ res humanas miſcuit olim,
Non gladii non ſaxa dabunt, non tela: ſed ille
Cannarum vindex, ac tanti ſanguinis ultor
Annulus. ———

De ingenio ejus Livius lib. 21. cap. 4. de excellentiâ ejus & auctoritate lege eundem lib. 28. cap. 12. Militarem peritiam & artem ita miratus eſt Scipio, ut omnium Ducum ſeu Imperatorum hunc primum, ſecundum Pyrrhum, tertium ſemet ipſum pronunciaret. Plut. in Pyrrho. Lucianus quoque in Mortuorum Dialogis Alexandrum, Annibalem, & Scipionem de primo loco inter Duces contendentes introducit. Verum ibi primum locum Minos Alexandro, alterum Scipioni, tertium demum Annibali tribuit. Cor. Nepos de eo ita ſcribit in ejus vitâ. *Si verum eſt, quod nemo dubitat, ut populus Romanus omnes gentes virtute ſuperavit, non eſt inficiandum, Hannibalem tanto præſtitiſſe cæteros Imperatores, quanto populus Romanus antecedat fortitudine cunctas nationes. Nam quotieſcunque cum eo congreſſus in Italiâ eſt, ſemper diſceſſit ſuperior: Quod niſi domi vitium ſuorum invidiâ debilitatus eſſet, Romanos videtur ſuperare potuiſſe. Sed multorum obtrectatio devicit unius virtutem.* Silius Italicus lib. 1.

——— *Primus ſumpſiſſe laborem*
Primus iter carpſiſſe pedes, partemque ſubire
Si valli feſtinet opus, nec cætera ſegnis
Quæcunque ad laudem ſtimulant, ſomnumq; negabat
Naturæ, noctemque vigil ducebat in armis:
Interdum projectus humi: & poſtea
——— *Tum vertice nudo*
Excipere inſanos imbres, cælique ruinas.
Spectarunt Pœni, tremuitque exercitus Aſtur,
Torquentem cùm tela Jovem, permixtaque nimbis
Fulmina, & excuſſos ventorum ex flatibus ignes
Turbato tranſiret equo: & poſtea.
Fœmineum putat inventâ jacuiſſe ſub umbrâ:
Exercetque ſitim, & ſpectato fonte recedit.
Idem correptis ſternacem ad prælia frænis
Frangere equum, & famam lethalis amare lacerti:
Ignotique amnis tranare ſonantia ſaxa
Gaudet & adverſâ populos arceſſere ripâ.
Idem expugnati primus ſtetit aggere muri:
Et quoties campo rapidus fera prælia miſcet,
Quâ ſparſit ferrum, latus rubet æquore limes.

Et ſane Horatius Annibalem non niſi ab adverſariis ſortibus & bellicoſis vinci poſſe innuit in Odis. Ait. n.

Non his juventus orta parentibus
Infecit æquor ſanguine Punico,
Pyrrhumque & ingentem cecidit
Antiochum, Annibalemque dirum.
Sed ruſticorum maſcula militum.
Proles. ———

Ab eodem Horatio *perfidus*, & *parentibus abominatus* dicitur.

Annibal, prioris Annibalis filius, ab Himilcone duce in Lilybæum, quod à Romanis expugnabatur, ad Siculos in officio continendos miſſus eſt. Polybius.

Annibal, Rhodius, dux item Carthaginenſis. Hujus meminerunt Xenophon, lib. 1. Hiſt. Græc. Diodorus, lib. 13. Trogus lib. 19. cap. 2. Mortuus eſt bello Siculo anno 1. Olymp. 93. Inter hujus obitum, & alterius Annibalis nativitatem, interſunt anni plus minus 160. Non poteſt itaque patruus fuiſſe magni illius Annibalis.

Annibi, montes & gentes in Sericâ regione. Ptol.

Anniceris, Cyrenæus, nobilis equorum agitator, qui artem Platoni oſtentaturus ante Academiam currus conjunxit, ſæpeq; eundem curſum iiſdem vehiculis nihil delirando repetiit, ὕτω ἀκριβῶς φυλάττων τῦ ἅρματος τὸν ϝοῖχον, ὡς μὴ παρεκβαίνοντος ἁρμαδοδοχίας, ἀλλ' ἀεὶ καθ' αὐτὸν εἶναι. Verba ſunt Æliani Var. Hiſt. 2. 27. Lucianus in Demoſthenis Encomio. Φασὶν Ἀννίκερι τὸν Κυρηναῖον φιλοτιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνά τε καὶ τοὺς ἑταίρους. Τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἁρματηλασίαν ἐπιδεικνύμενον, πολλοὺς ἀεὶ τῶν Ἀκαδημίαν ἐξελαύνειν ἅρματος, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἁρματοδοχίας ἅπαντας, μηδὲν παρεκβαίνοντα, ὥσθ' ἑνὸς ἅρματος σημεῖα καθ' ἧς γῆς ὑπολείπεσθαι.

Annichori, vel *Annichores*, populi Perſis vicini. Steph.

Annium, Elidis in Peloponneſo opidum.

Annius Rufus, Judææ Præfectus.

Annius Verus, Rom. cos. Auguris collega.

Annius Libo, Cos. Rom. Torquati Aſprenatis collega.

Annius Tacitus, 33. Romanorum Imperator. Vide *Tacitus*.

Annius Annulinus, Rom. Cos. Numidii Tuſci collega.

Annius Scapula, maximæ dignitatis & gratiæ Provincialis homo, propter conjurationem in Caiſium interfectus eſt. Hirtius de bello Alexandrino.

Annon, ſive *Hanno*, dux exercitus Carthaginenſis, coactus eſt vertere ſolum exilii cauſâ, quòd in expeditionibus leonem haberet ſarcinas vehentem, tanquam argumento id eſſet, eum ad Tyranniden aſpirare. Plut. & Plin. 8. 16.

Annon, Carthaginenſis præ nimio faſtu humanis terminis non contentus cupiebat majora. Nam cùm aves multas ex iis, quæ modulationibus in cantu utuntur, emiſiſſet, nutrivit eas in obſcuro loco, docuitque id unum dicere, *Annon Deus eſt.* Cùm a. aves unam hanc vocem auditam percepiſſent, aliam aliò dimiſit, ratus carmen illud quod

aves edocuerat, aliis in locis etiam divulgatum iri : quæ tamen opinio eam fefellit ; nam aves ſemel ſolutæ, & ad propria, conſuetaque loca profectæ, priores & naturales cantus edebant, contempto Annone, & iis diſciplinis, quas captivæ didicerant. Ælian. Var. Hiſt. lib. ult. Simile extat exemplum de Pſaphone apud Eraſmum in Adag.

Annon, vel *Hanno* Carthaginenſis, Periplum ſcripſit, quo proſecutus eſt Africæ ambitum, & terras in Atlantico Oceano à ſe inventas. Librum iſtum Punicè ſcripſit, ſed Græcè eſt tranſlatus, hodieque extat. Quid de illo ſentiant Voſſius Pater & Filius, vide hunc de Hiſt. Gr. lib. 4. circa initium, illum vero ad Melam, pag. 302.

Anob, Lat. *uva*, aut *nodus*, filius Cos. 1 Chron. 4.

Anochus, luctator quidam. Pauſan. lib. 7.

Anægatæ, Libyæ interioris urbs. Ptol.

Anolus, Lydiæ urbs, teſte Stephano.

Anonium, Lepontiorum urbs in Latio. Ἀνάνιον Ptolemæo; in Vaticano tamen Ἀναύνιον legitur.

Anonus, fons quidam, de quo Pauſanias lib. 5.

Anopæa, mons, & via ſic dicta prope Aſepum flu. in regione Melienſi. Herodoto Ἀνόπαια, quem vide lib. 7. c. 216.

Anopolis, urbs Cretæ. Vide *Araden.*

Anſanctus, vide *Amſanctus.*

Anſer, poeta Romanus, quem Ovidius *procacem* vocat, lib. 2. Triſtium.

Cinna quoq; huic comes eſt, Cinnâque procacior Anſer.

Propertius, lib. 2. Eleg. ult. ubi de Virgilio.

Nec minor his, animis, aut ſi minor, ore canorus
Anſeris indocto carmine ceſſit olor.

Scaliger legit, *nec ſe minor*, & ſic exponit. Nec Virgilius propterea aliquid indignum majeſtate illa ſui carminis, aut ſeipſo fecit, cùm lacceſſitus ab æmulo Anſere non reſpondit. Reprehenderat enim ille hæc Virgiliana.

——— *Sub tegmine fagi*
Tityre ſi toga calda tibi eſt, quo tegmine fagi?

Item — *Cujum pecus.*

Dic nihi Damœta, cujus pecus, anne Latinum?
Non, verum Ægonis, noſtri ſic rure loquuntur. Item
Grandia ſæpe quibus mandavimus hordea ſulcis.
Hordea qui dixit, ſupereſt ut tritica dicat. Item
Nudus ara, ſere nudus, hyems ignava colono.
Nudus ara, ſere nudus, habebis frigora, febrem.

Ludit itaque Propertius in nomine *Anſeris*, ut Virgilius ipſe Eclog. 9.

Nam neque adhuc Varo videor, nec dicere Cinnâ
Digna, ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.

Cicero Phil. 13. *Anſeres Falerno depellantur.* i. e. inquit Servius Anſer Poeta cui agrum Falernum donaverat Marc. Anton.

Anſibarii, Germ. infer. pop. proximi Friſiis, à Chaucis pulſi. Tacit. Annal. lib. 13. Quorum opidum *Anſeſtadt* ſive *Anſſen*, pagus apud Lochemum, à Zutpheno 2. leuc. à Daventriâ 3. diſtans.

Anſloga, Scandinaviæ urbs in Norvegiâ epiſcopalis, ſub archiep. Nidroſienſi, vulgo *Anſlo.*

Antacæ, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin. 6. 7.

Antachara, urbs Indiæ intra Gangem. Ptol.

Antacites, amnis in Aſiæ latere ad Tyramben op. à quo piſces *Antacei*, ſalſamentum Athenæo, cæteriſque nobile : Nam & in hodiernum diem in Mæotide lacu præſtantiſſimi quotannis invehuntur. Amnem hunc apud Ptol. corruptè legas *Attacum* pro *Antacite.*

Antæ, populi trans Iſtrum. Procopius.

Antæa, Dea quædam. Eandem cum Rheâ fuiſſe tradit Apollonii Interpres ad illud.

Ἡ δίκτυ διαγίνεται ὅτι φρένα θῆκε θυέλλης
Ἀνλαίη δ' αἰμων. ———

Ubi Schol. Ἡ Ῥέα ἔτω λέγεται, διότι ἀνατία τοῖς Τιτᾶσιν ἐγένετο. Ἀνλαίαν a. eandem eſſe cum τῇ τύχῃ tum alii, tum Horatius oſtendit in his,

O Diva gratum quæ regis Antium
Præſens vel imo tollere de gradu
Mortale corpus, vel ſuperbos
Vertere funeribus triumphos.

Ita dicebant Deam illam, quæ Antii colebatur, παρὰ τὸ ἐπιπίμπειν τὰ ἄνθρωπα, pro quo malè apud Heſychium τὰ ἀνθρώπινα.

Antæus, Scytharum rex, Iſmeniam tibicinem bello captum juſſit ad cœnam canere. Omnibus a. admirantibus, & præ voluptate plaudentibus, jurejurando affirmavit, *Suavius ſe interdum equum hinnientem audiſſe :* Uſque adeo aures habebat à Muſicâ abhorrentes. Plut. in lib. *de Alexandri fortunâ.*

Antæopolis, civitas in Ægypto. Steph.

Antæus, Gigas, Neptuni & Terræ filius, magno ac procero corpore ; qui, quoties membra labore eſſent defeſſa, tactu terræ recreabatur. Lucan. lib. 4.

Hoc quoque tum vaſtas cumulavit munere vires
Terra ſui fœtus, quòd, cum tetigere parentem,
Jam defecta vigent renovato robore membra.

Statius Thebaidos lib. 6.

——— *Herculeis preſſum ſic fama lacertis*
Terrigenam ſudaſſe Libyn, cum fraude reperta
Raptus in excelſum, nec jam ſpes ulla cadendi
Nec licet extremâ matrem contingere plantâ.

Juvenal. Sat. 3. — *Cervicibus æquat*
Herculis, Antæum procul à tellure tenentis.

Seneca Tragœdus in Herc. Oetæo.

——— *Nullus Antæus Libys*
Animam reſumit.

Tingi, vel Tingin opidum in Africâ condidiſſe fertur. Solinus. *Tingi excipit, Mauritaniæ nunc colonia, cujus primus author Antæus eſt.* Plinius alicubi. *Tingi quondam ab Antæo conditum.* Et paulo poſt, ubi de vicinis opidis Zili, & Lixo. *Ibi regia Antæi, certamenque cum Hercule, & Heſperidum horti.* Inde Plutarchus in Sertorio, ubi de Tingi ab illo captâ Ἐνταῦθα τὸν Ἀνταῖον οἱ Λίβυες ἱστοροῦσι κεῖσθαι. Καὶ τὸν τάφον αὐτοῦ Σερτώριος διήνοιξεν, τοῖς βαρβάροις ἀπιστῶν διὰ τὸ μέγεθος· ἐντυχὼν δὲ τῷ σώματι, μῆκος (ὥς φασι) πηχῶν ἑξήκοντα κατιδὼν ἀπέλιπε.

Hoſpitum capita poſtibus affigere ſolitum fuiſſe, innuit Lucanus lib. 2.

——— *Cognoſcitur illic*
Quicquid ubique latet ſcelerum. Non Thracia tantum
Vidit Biſtonii ſtabulis pendere tyranni,
Poſtibus Antæi Libye : Nec Græcia mœrens
Tot laceros artus Piſæâ flevit in aulâ.

Mythologiam Antæi vide apud Nat. Com. lib. 7. cap. 1.

Antagoras, Cous, vir, cujus meminit Pauſanias, Item Rhodius, poeta non ignobilis, cujus feſtiviſſimum fertur reſponſum. Hic n. gulæ nonnihil impertiendum ratus, congrum intentius coquebat ; Admonitus ſuper eâ re Antigonus, illique aſſiſtens retro, lenitèr retractum interrogavit, Putaſne, inquit, ô Antagora, Homerum Agamemnonis & Græcorum rebus carmine celebrandis diſtentum, quo pacto congri melius ſaperent, penſitaſſe? Cui ille, An opinaris, inquit, ô rex, Agamemnonem Ὦ λαοὶ τ' Ἀχαιοὶ ἐφέλεσθαι, ἢ τόσσα μέμηλε, cui tantarum rerum onus incumberet, perſcrutaturum, Ecquis in exercitu congrum coqueret? Cæl. Rhod. ex Plutarcho.

Antalcidas, Lacedæmonius, de quo Plutarchus in Pelopidâ, & Pauſanias lib. 4.

Antander, Meſſeniæ dux contra incurſiones Lacedæmoniorum. Pauſanias.

Antandros, nunc *S. Dimitri*, teſte Sophiano, Phrygiæ urbs ad meridiem poſita, quam habitavere Leleges finitimi Cilicibus. *Edonis* prius vocabatur, deinde *Cimmeris*, & *Aſſos*, & *Apollonia.* Virgil. 3. Æn.

——— *Claſſemque ſub ipſâ*
Antandro, & Phrygiæ molimur montibus Idæ.

Nomen ejus quod attinet, audi Melam lib. 1. cap. 18. *Duplex cauſa nominis jactatur. Alii Aſcanium Æneæ filium, cum ibi regnaret, captum à Pelaſgis, eâ ſe redimiſſe commemorant : Alii ab iis putant conditam, quos ex Andro inſulâ vis & ſeditio exegerat. Hi Antandrum, quaſi pro Andro ; illi quaſi pro viro accipi volunt.* Vide de la Cerda, & Servium ad prædictum Virgilii locum. long. 54. 30. lat. 41. 00.

Antanii, Cariæ gens. Porphyrogenneta.

Antapriſtena, Myſiæ urbs. Nicephorus.

Antaradus, Syriæ urbs. Ptol. Conſtantiam aliquando nominatam à Conſtantio Imp. ſcribit Cedrenus. Hodie *Torcoſa* dicitur.

Antarcticus, polus Auſtralis, Arctico oppoſitus, qui terræ objectus à nobis cerni non poteſt. A noſtris *Meridionalis* vulgo dicitur. Virgil. Georg. 1.

Mundus

Mundus ut ad Scythiam Riphæaſque arduus arces
Conſurgit, premitur Libyæ devexus in Auſtros.
Hic vertex nobis ſemper ſublimis: at illum
Sub pedibus, Styx atra videt, manesque profundi.

Hauſit ex Arato, cujus hæc ſunt.

Καί μιν πειραίνουσι δύω πόλοι ἀμφοτέρωθεν
Ἄλλος ὁ μὲν ἀκ ὑπόπλος, ὁ δ' ἀντίος· ὧι βορέαο
Τέτμεν Ὠκεανοῖο.

Author libelli de Mundo. Τῶν δ' ἀκινήτων πόλων τούτων, ὁ μὲν ἀεὶ φαινόμενος ἐστιν ὑπὲρ κορυφὴν ὢν ἡμῖν τὸ βόρειον κλίμα, Ἀρκτικὸς καλούμενος· ὁ δὲ ὑπὸ γῆν ἀεὶ κεκαλυμμένος καὶ τὸ νότιον, Ἀνταρκτικὸς καλούμενος. Dionyſius Halicarnaſſenſis, lib. 2. Μετεωρίζεται γὰρ ὑπὸ τῶν βορείων μερῶν ὁ τοῦ ἄξονος πόλος, ταπεινοῦται δὲ ὑπὸ τῶν νοτίων ὁ καλούμενος Ἀνταρκτικὸς κύκλος.

Antariani, populi. Plin. 7. 17.

Antebrogius, Rhemorum, qui proximi Galliæ ex Belgis erant, legatus ad Cæſarem, lib. 2. Com.

Antelia, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Antemnæ, ſive, ut quidam habent autores, *Antemna*, Sabinorum urbs, cis Anienem, à Latinis condita, ac denominata, ſi Varroni credimus, lib. 4. de L. L. *Opidum*, inquit, *Interamna dictum, quòd inter amnes eſt conſtitutum, item Antemnæ, quòd ante amnem.* Idem de nominis iſtius etymo tradunt Feſtus & Servius. Dionyſ. Halic. Antemnas & Cæninam ἀπ' ἀσήμου πόλεως fuiſſe aſſerit; itemque Virgil. Æn. lib. 7.

Quinque adeo magnæ poſitis incudibus urbes
Tela novant, Atina potens, Tiburque ſuperbum,
Ardea, Cruſtumerique & turrigeræ Antemnæ.

At contra Strabo lib. 5. πολίχνια, h. e. *urbeculas* vocat.

Antenacum, Germaniæ op. ad Rhenum, vulgò *Andernach.*

Antonacum Ammiano; *Antunacum* Antonino. long. 28. 00. lat. 50. 25.

Antenor, Cretica conſcripſit. Ælian. de Anim. 17. 35. *Delta* cognominabatur, teſte Photio Tmem. 190. Rationem addit, διὰ τὸ ἀγαθὸν εἶναι, καὶ φιλόπολις. Τὸν γὰρ Κρῆτας τὸ ἀγαθὸν δίκλοον καλεῖν φασί.

Antenor, unus ex Trojanorum Principibus, patriam ſuam prodidiſſe putatur, quia & legatos, qui propter Helenam venerant, hoſpitio ſuſcepit, & Ulyſſem habitu falſo cognitum non indicavit. Hinc Venetiam venit, urbemque in eâ condidit *Antenoream* primo dictam, poſtea *Patavium*, demum *Paduam*. Virgil. Æn. 1.

Antenor potuit, mediis elapſus Achivis,
Illyricos penetrare ſinus, atque intima tutus
Regna Liburnorum, & fontem ſuperare Timavi;
Hic tamen, ille urbem Patavi, ſedeſque locavit
Teucrorum, atque urbi nomen dedit.

Enarrator Lycophronis ei dat accenſam lucernam ad vocandos Danaos, & recluſionem equi lignei. Ἀντήνωρ δὲ φανὸν ἀνάπτων τοῖς Ἕλλησι, καὶ τὰ ὑπογάσεια τῦ ἵππου ἀνοίγει. Sunt a. qui illum liberent hoc crimine. Inclinat in hanc partem Virgilius, qui elapſum ait, quo fuga innuitur, non pactum. Livius tantum ait, fuiſſe illum unà cum Æneâ auctorem pacis, & reddendæ Helenæ. Ita Ovidius Faſtorum lib. 4.

Adjice Trojanum ſuaſorem Antenora pacis,

Ita Horatius Ep. 1. 2.

Antenor cenſet belli præcidere cauſam.

Audi ipſum Iliad. 7.

Δεῦτ' ἄγιτ' Ἀργείην Ἑλένην, καὶ κτήματ' ἄμ' αὐτῇ
Δώομεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν.

Hinc Adject. *Antenoreus*. Lucanus lib. 7.

Euganeo (ſi vera fides memorantibus) augur
Colle ſedens; Aponus terris ubi fumifer exit
Atque Antenorii diſpergitur unda Timavi.

Antenor, Scytharum, ad oſtia Danubii, rex, à Gothis in bello cum multis cæſus eſt; huic ſucceſſit Marcomirus filius. Item *Antenor*, Marcomiri filius, Francorum rex; hic habuit ex Britanniâ uxorem Cambrem, quæ prudentiâ, & formâ omnibus ſui temporis mulieribus præſtantior fuit. Item nomen ſtatuarii. Pauſan.

Antequia, vel *Antecuia*, Hiſp. urbs. Ptol. *S. Ander*, teſte Henr. Coquo, in orâ Bor. Autrigonum, inter Laredum, & Fanum S. Julianæ. op. Cantabrorum.

Anteros, Martis & Veneris fil. cujus meminit Cic. 3. de Nat. Deorum, & Pauſ. lib. 1. apud quem δαίμων dicitur, ultor ſcilicet eorum, qui vel amantes vel amores ſpernunt. *Anteros* etiam dictus eſt Apollonius Alexandrinus Grammaticus, Apionis diſcipulus, qui Romæ ſub Claudio docuit. Suidas in Ἀντέρως. de quâ voce vide Rhodium ad Scribonium Largum fol. 237.

Antes, gens Scythiæ fortiſſima, habitans ad Ponticum mare. Agathias.

Antevorta, Dea Romanorum, quòd præterita noſſet, ſic dicta. Cæl. Rhod. 25. 30.

Anthana, una ex 100 urb. Laconiæ, ab *Anthe* Neptuni filio, per Cleomenem Leonidæ fratrem excoriato, oraculis in pelle ejus ſervari juſſis. Plin. 4. 5. Eſt & Arcadiæ civitas. Steph.

Anthanis, olim dicebatur Troezen, urbs Peloponneſi. Steph.

Antharis, Langobardorum rex, Teudelinam, vel Theolindam, Garibaldi Bavarorum regis filiam, accepit uxorem: Hiſtriam cædibus & incendiis replevit; Francilionem Ciſalpinæ Galliæ præfectum vicit, Comumque cepit. Demum cùm ſex annis regnaſſet, inſidiis domeſticorum apud Ticinum extinctus eſt venenato poculo. Paul. Diaconus.

Antharius, 6 Sicambrorum rex, regn. an. 35. Moguntiam, quæ tunc temporis Romanorum erat Colonia, evertit. A Gallis, Romanorum auxilio, victus eſt, cui ſucceſſit filius *Francus*, à quo Sicambri *Franci* dicti ſunt.

Anthas, Antheæ civitatis conditor. Pauſan. lib. 2.

Anthea, vide *Anthia*.

Antheas, vide *Anthias*.

Antheas, Lydius poeta, qui primus poeſin ex compoſitis nominibus excogitaſſe dicitur.

Anthedon, urbs Bœotiæ, quam Hom. ἰχθυόεσσαν vocat. Etymon habet ex floridо, fertilique agro, vel ex *Anthedone* Nuptuni fil. Thracibus quondam habitata. Ejus meminit Ovidius Met. 13.

Nuper in Euboicâ verſis Anthedone membris
Glaucus adeſt. ———

Talandi hodie, teſte Ortelio. Heſychius. Ἀνθηδών, ἡ μίλιτα, καὶ πόλις Βοιωτίας καὶ Παλαιστίνης.

Anthedon, portus Peloponneſi. Plin. 4. 5. Athenienſium portus apud Ptol. videtur.

Anthedon, Syriæ urbs, Gazæ vicina, mare verſus. Plin. poſtea dicta fuit *Agrippias*, Joſepho teſte. *Geth* Volaterranus vocat, *Ariſſa* Nigro dicitur, qui ait præſidium illic nunc eſſe, quod *Daron* appellat.

Anthela, vicus circa mare, quem Aſopus amnis preterfluit. Herodot. lib. 5.

Anthemis, maris Mediterranei inſula, Melamphylus, & Parthenia vocata, à flu. Parthenio, qui Imbraſus poſtmodo appellatus eſt. Eadem eſt hæc inſula cum Samo Jonicâ Strabo. lib. 10.

Anthemius, Auguſtus 51 Romanorum Imperator, regn. an. 5. Idem Conſul ſolus. Item alius collega Stiliconis. Tertius Florentini collega.

Anthemiſis, nomen paludis circa Maryandinos. Apollonius lib. 2. Alias *Anthemuſis*.

Anthemon, Trojanus, Simoiſii pater. lege *Anthemion*. Hom. Iliad. 4.

Ἐνθ' ἕβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας
Ἱππιον Σαλιῆα, Σιμοείσιον, ὃν ποθὶ μήτηρ
Ἰδηθεν κατιοῦσα, παρ' ὄχθησιν Σιμόεντος
Τέκνατ'. ——— ———

Anthemus, Macedoniæ op. apud Thermam. Item urbs Syriæ Strabo. Fluvius etiam Cholchidis, & Gadis inſulæ.

Anthemuſia, eadem quæ Samos. Item civitas Meſopotamiæ. Strabo lib. 16. *Aliduli* Caſtaldo. Regio item ejuſdem eſſe videtur apud Ptolemæum.

Anthena, Cynuriæ terræ in Peloponneſo urbs. Thuc. lib. 5.

Anthermus, Chius, Micciadis fil. Malæ nepos, ſculptor inſignis, cujus filii Bupalus & Anthermus clariſſimi in eâ ſcientiâ fuere, Hipponactis poetæ ætate, cujus imaginem, quòd illi notabilis fœditas vultûs fuit, laſciviâ jocorum propoſuere ridentium circulis. Quod Hippponax indignatus, amaritudinem carminum diſtrinxit in tantum, ut credatur aliquibus ad laqueum eos compuliſſe, quod falſum eſt. Complura n. in finitimis inſulis ſimulachra poſtea

fecere, ſicut in Delo, quibus ſubjecerunt carmen, *Non vitibus tantùm conſeri Chium, ſed & operibus Anthermi filiorum.* Verba ſunt Plinii lib. 36. cap. 5.

Anthes, Athedonius, hymnorum repertor. Plut. lib. de Muſicâ. Item Neptuni filius. Vide Stephanum in *Anthana* & *Anthedon.*

Antheſphoria, feſtivitas fuiſſe traditur, quæ in honorem Proſerpinæ fiebat, ſic dicta à legendis floribus. Nam ea, cùm à Dite rapta eſt, floribus legendis erat intenta; ut ex Ovidio liquet Met. lib. 5.

——— *Quo dum Proſerpina luco*
Ludit, & aut violas, aut candida lilia carpit,
Dumque puellari ſtudio, calathoſque ſinumque
Implet, & æquales certat ſuperare legendo,
Pene ſimul viſa eſt, dilectaque, raptaque Diti.

Claud. lib. 2. de Raptu Proſerp.

——— *Sic fata doloris*
Carpit ſigna ſui. Varios tum cætera ſaltus
Invaſere cohors, credas examina fundi
Hyblæum raptura thymum, cum cerea reges
Caſtra movent, fagique cavâ demiſſus ab alvo
Mellifer electis exercitus obſtrepit herbis.
Pratorumſpoliatur honos: hæc lilia fuſcis
Intexit violis: hanc mollis amaracus ornat:
Hæc graditur ſtellata rosis; hæc alba liguſtris.
Æſtuat ante altas avido fervore legendi
Frugifera ſpes una Deæ: nunc vimine texto
Ridentes calathos ſpoliis agreſtibus implet.
Nunc ſociat flores, ſeſeque ignara coronat
Augurium fatale tori. ———

Porro Ἀνθεσφόρια Latinè *Florifertum* dixeris: de quo Feſtus *Florifertum dictum, quod eo die ſpicæ feruntur ad ſacrarium.* De cætero, num quidquam hæc inter ſe habeant commune, compertum non habeo. Verum Anteſphoria Siculi Proſerpinæ dicaſſe certum eſt. Pollux lib. 1. cap. 1. Κόρης ἑορτὴ παρὰ Σικελιώταις, Ἀνθεσφόρια. Quorum eam eſſe cauſam puto, quòd (ut verbis Arnobii utar, lib. 5.) *quodam tempore cum in Siciliæ pratulis purpureos legeret nondum mulier flores, & adhuc virgo Proſerpina, cumque illam per floream meſſem, hinc atque illinc, paſſim lectionis cupiditas avocaret, per profundæ altitudinis ſpeluncam Rex proſiliens Manium, raptam virginem ſecum vexerit.*

Antheus, Antenoris filius, quem Paris amavit, & imprudens interfecit. Quo nomine dictus eſt unus ex Æneæ ducibus, de quo Virgil. Æn. 1.

——— *Anthea, Sergeſtumque vocat.*

Anthia, urbs Peloponneſi prope Argos, & alia Ponti, juxta Thraciam, Mileſiorum & Phocenſium colonia. Heſychius Ἀνθεια, πόλις τῆς Πελοποννήσου, ἢ Ἀργεῖται παρὰ Κνασίοις. Eſt & Libyæ vicus, & Italiæ civitas, *Antium* poſtea dicta. Steph.

Anthia, filia fuit Amphianaſſæ, uxor Prœti Argivorum regis, Abantis filii. Boccatius lib. 2. cap. 2.

Anthias, Eumeli fil. Triptolemi illius, qui ex Atticâ rationem ſervandarum frugum Patras invexit, dracones currui junxit, & ſementem facere voluit; ſed curru elapſus diem extremum obiit. Pauſan. lib. 7.

Anthion, puteus Bœotiæ, ubi à Proſerpinæ raptu ſediſſe Cererem ferunt vetulæ imagine præditam. Quo nomine, velut Argiva, à Celei filiabus deducta ad matrem eſt. Cæl. Rhod. 24. 17.

Anthis, & *Stagonion*, meretriculæ quædam fuere, *Aphyæ* cognominatæ, quòd minutolæ forent, albæque ac oculis grandioribus, ut ex Apollodoro refert Cœlius lib. 8. cap. 19.

Anthiſteria, ſacra, quæ apud Athenienſes in menſe, qui Ἀνθιστηριὼν appellabatur, quòd plurimos flores gigneret, agebantur. In quibus (ut à Romanis in Saturnalibus) ſervi Græciæ hilaribus conviviis à Dominis ſuis accipiebantur. Lege *Anthefteria*. Erant. a. dies Baccho feſti. Heſychius, Ἀνθιστήρια τὰ Διονύσια. Tamen peculiarem non fuiſſe ſolennitatem innuit doctiſſimus Interpres Ariſtophanis in Acharnan. referens ex Apollodoro, Athenienſes Bacchi dies feſtos in univerſum Ἀνθιστήρια dicere, ſigillatim v. ſuum cuique nomen adſignari. Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος, Ἀνθιστήρια καλεῖσθαι κοινῶς τὴν ὅλην ἑορτὴν Διονύσου ἀγομένην, κατὰ μίαν δὲ ἡμέραν ἑκάστην ἰδίως ἑορτάζεσθαι. Ἐν ᾗ μὲν γὰρ τοὺς χοᾶς πίνουσιν, ἡμέρα χοῶν καλεῖται· ἐν ᾗ δὲ τὰ πιθοιγίαν, χόες, χύτροι. *Pithœgian, Choas, & Chytran.* Sanè Athenienſes ab illis menſem nominarunt. Ἀνθιστηριῶνα, quem Harpocration, & Suidas octavum fuiſſe tradunt, & Baccho ſacrum, κεκλῆσθαι δὲ αὐτὸν ὅτι διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ γῇ ἀνθεῖν τότε. Etymologicum Magnum. ἐστὶ δὲ ἡ γῆ τότε ἀγχεται τῷ ἀνθεῖν. His accedit Macrobius lib. 1. cap. 14. *Aprilu Antheſterion vocatur, quòd eo tempore cuncta floreſcant.* Theodorus a. Gaza, quem ſequuntur Junius & Gyraldus, ſextum eſſe putat, & reſpondere Novembri. Sed difficile eſt Græcorum menſes ad Romanorum rationes vocare. Cæterum Antheſteria Athenienſes magnâ conviviorum hilaritate celebrabant, uti tritum illud vulgò apud Græcos oſtendit.

Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' Ἀνθιστήρια.
Exite Cares, non amplius Antheſteria.

Quod Zenobius explicat centuriâ 4. Proverbio 33. Et Suidas cent. 7. prov. 90. prout literarum immortale decus, Andreas Schottus, editione nuperâ diſtinxit. Caſtellanus.

Anthium, Thraciæ op. poſtea Apollonia. Plin. Stephanus Ἀνθειαν vocare videtur. Item Italiæ civitas. Vide *Antium.*

Anthius, Bacchi nomen, quod *floridum* ſignificat, Athenis a. colebatur. Patrenſes quoque Anthii Dionyſii ſimulacrum habuere. Pauſanias. Catullus in Argon.

At parte ex aliâ florens volitabat Jacchus.

Antho, Amulii Albanorum regis filia.

Anthonges, paſtor, ſeditionem in Judæâ movit, propter quam duo ferè hominum millia in crucem acta ſunt. Ἀθρόγγης dicitur Joſepho Ant. lib. 17. Ἐπεὶ, inquit, ἡ Ἀθρόγγης ἀνὴρ ὅτε πρῶτον ὑφανὰς ἀξιώματι, ὅτε ἀριτῆς πιεσθείς, ἢ τινῶν πλήθει χρημάτων, ποιμὴν δὲ ἦ, ἀνυπερφανὴς τοῖς πᾶσιν εἰς τὰ πάντα ὢν, ἅλως δὲ μεγίθει σώματος, ἢ τῇ ἰσχύϊ χεῖρας ἀλκῇ διαφέρων, ἐτόλμησεν ὅπλα βασιλικὰ φορῆσαι, &c. Idem Joſephus lib. 2. de Bello Jud. cap. 2. *Athrongæum* vocat. Τότε ἡ ποιμὴν τις ἀντιποιήσασθαι βασιλείας ἐτόλμησεν, Ἀθρόγγαιος ἐκαλεῖτο. Πρωξένῃ δ' ἀνδρὶ τὴν ἐλπίδα σώματος ἰσχύς, ἢ ψυχὴ θυμὸς καταφρονῆσαι.

Anthores, viri nomen apud Virgil. Æn. 10.

——— *At illa volans clypeo eſt excuſſa, proculque*
Egregium Anthorem latus inter & Ilia figit:
Herculis Anthorem comitem, qui miſſus ab Argis
Hæſerat Evandro, atque Italâ conſederat urbe.

Anthracia, nympha. Pauſan. 7.

Anthropographus, dictus eſt Dionyſius, quòd nihil aliud quàm homines pinxerit. Plin. 35. 10.

Anthropomorphitæ, hæretici, ſimplicitate ruſticâ Deum habere membra arbitrabantur.

Anthropophagi, Scythiæ populi humanâ carne veſcentes, ſiti ſunt ad Orientem, ac Septentrionem, Maſſagetis finitimi, circa quos triſtiſſima ſolitudo, & mare, quod *Thabin* vocant. Plin. 4. 12. & 6. 7.

Anthylla, urbs in Ægypto inſignis. Herodot. lib. 2. Τυτέων δὲ ἡ μὲν Ἀνθυλλα, ἔστι χωρίμη πόλις, ἐς ὑποδήματα ἐξωρετος δίδοται τῇ ἀεὶ βασιλεύοντι Αἰγύπτῳ τῇ γυναικί. Athenæus paulo aliter. lib. 1. Ἀνθυλλα, πόλις ἀμαχεὶ ἔστι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἧς τὰς φόρους οἱ τότε βασιλεῖς Αἰγυπτίοι τε καὶ Πέρσαι ταῖς γαμεταῖς ἐδίδοσαν εἰς ζώνας.

Anti, Hunnorum gens circa Mœotidem paludem, quos Flavius Juſtinianus devicit; unde *Anticus* dictus in Digeſtis. Procopius.

Antia lex dicebatur, quam Antius Reſtio tulit, quæ licet optima eſſet, luxuriæ tamen obſtinatione, nullo abrogante, obliterata eſt; propter quod Reſtionem ipſum tradunt, quamdiu poſtea vixit, foris non cænaſſe, ne teſtis fieret contemptæ legis, quàm publico loco pertuliſſet. Macrobius Saturn. 3. 17. Gellius 2. 24.

Antia, urbs Italiæ à Romanis ſubdita. Vide Steph.

Antiana, op. Hungariæ in Pannoniâ infer. *Zamko* Lazio.

Antianira, mater Euryli & Echionis. Apollonius lib. 1.

Τὸν δ' αὖτ' ἐκγεγάτην Μητιόνιδ Ἀντιανείρης.

Heſychius. Ἀνδιάνδροι, Ἀρίσταρχος ἱστορεῖ, τὸ δὲ βιβλίον τῶν Ἀμαζόνων, ὅτι διὰ τὸ ἀνδρῶν ἐπιμιγῆναι τοῖς ἀπὸ Θήλεως αὐτοῖς συνενεχθῆναι.

Antias, Dea Fortuna. *Antiatinam* vocat Suetonius in Caligula. Vide *Antea.*

Antiates,

Antiates, vide *Antium*. Suidas. Ἀντιάτας. τὰς ἀπὸ Ἀντίου πόλεως, ἡ ἀπίχῃ Ῥώμης τ' ςαδίους.

Antibarum, urbs Dalmatiæ, apud oram Adriatici maris, olim Doclea, ut nonnullis videtur. Hodie *Antivari*. long. 43. 32. lat. 42. 12.

Antibole, unum oſtiorum Gangis fluvii. Ptol.

Antisanis, vel *Antecanis*, ſidus quod ante majorem Canem oritur. Hic in lacteo Circulo defixis pedibus Æquinoctialem Circulum tangit, ſpectat occaſum, inter Geminos & Cancrum conſtitutus. Occidit in ortu Capricorni, exoritur cum Leone. Cicero in Aratæis.

Anticanis, Procyon Graio qui nomine fertur.

Anticaria, urbs Hiſp. Bæticæ, quæ & Singylia, à Singyli fluvio dicitur. Hodie *Antiquera*. long. 16. 00. lat. 36. 58.

Anticatones, dicti ſunt duo libri, quos Cæſar contra Catonem ſcripſit. Scripſit Cicero librum pro Catone, quem *Cato* inſcripſit. Cui reſpondit Cæſar libro, quem *Anticato* appellavit. Plut. de Cæſare. Ἔγραψε πολλὰς τίτας κ' τῦ Κάτωνος αἰτίας συναγαγών. Τὸ δὲ βιβλίον Ἀντικάτων ἐπιγέγραπται. Quod v. Author noſter ſecundo librorum meminit, duos teſtes habet, Mart. Capellam lib. 5. *Ut Catonem Tullius laudans, ac duobus voluminibus Cæſar accuſans*; Et Juvenalem Sat. 5.

Majorem, quam ſint duo Cæſaris Anticatones.

Anticaucaſus, mons Scleuciæ. Strabo.

Antichthones, de quibus Mela, lib. 1. cap. 1. *Antichthones alteram, nos alteram habitamus.* Ad quæ verba ſic If. Voſſius. Qui hic annotarunt Pomponium perperam antichthones vocare, qui antomi, vel antæci erant dicendi, illi ipſi errant. Duplicem terram ſtatuit Pomponius, uti quoque multi alii, hanc noſtram, & oppoſitam ἀντίχθονα. Qui ἀντίχθονα habitant, ſunt ἀντίχθονες. Diſtinguendum hic tamen non omnes qui γῆν ἀντίχθονα habitant, eſſe nobis antichthones; ſed illos tantùm, qui in oppoſito degunt hemiſphærio, quique pedes noſtris adverſos habent. Verum hemiſphærium non hic accipit Mela pro illâ orbis parte, quam Horizon à nobis diſterminat, ſed pro hemiſpherio Auſtrali. Id ipſum quoque faciunt alii ferme omnes veteres, qui per γῆν ἀντίχθονα nihil aliud intellexere, quàm terræ hemiſphærium Auſtrale, vel Oceano, vel Zonæ ſervidæ interventu à noſtro ſeparatum hemiſphærio, ut ipſi exiſtimabant. Verum ita ſi accipiamus, jam neceſſario aliqua pars terræ antichthonum in noſtro eſt hemiſphærio, ac proinde non poſſunt vel antichthones, vel antipodes dici, verum antoeci: attamen quia major pars hujus terræ ſub Horizonte noſtro merſa eſt, alicubi etiam κ' διάμετρον nobis oppoſita, rectè eam antichthones inhabitare dixit Mela noſter juxta veterum hypotheſin. Notandum hic tamen antichthones non ita à veteribus accipi, uti vulgo pro antipodibus, ſed pro omnibus illis, qui oppoſitam terram Auſtralem inhabitare credebantur, etiamſi in ſuperiori noſtro degerent hemiſphærio. Ita ſemper ab antæcis, & antipodibus diſtinguuntur. Nonnulli tamen aliter hæc verba accipiunt, & hemiſphærium Antichthonum hic eſſe aiunt illam orbis partem, quæ eſt infra Horizontem, & vel invitis omnibus libris, vulgatam illam lectionem ſervant. *Eademque in duo latera, quæ hemiſphæria nominantur, ab Oriente diviſa ad Occaſum*; duoque iſta hemiſphæria Melæ non ſeparari aiunt alveo Oceani in zonâ torridâ, ſed Horizonte, & Oceano ipſo, qui illi reſpondet. Alveum n. zonæ torridæ, non hemiſphæria, ſed maculas tantùm binas, uti vocat Macrobius, utrinque diſtinguere. Fieri autem non poſſe, ut Oceanus decuſſatim quatuor maculas ſeparet, quas ſigillatim ambit. Licet hæc opinio magnos habeat autores, falſa eſt tamen, & menti Pomponii contraria. Ille enim non quatuor maculas, ut Macrobius, ſed duplicem tantum ſtatuit terram, hanc noſtram, & oppoſitam, ut diximus Auſtralem. Jam vero ſcire velim, quid ſit terra diviſa ab oriente in occidentem? Cur magis ab ortu in occaſum, quam à meridie in boream? Verum quid verbis opus eſt? Ipſe Pomponius, cum inquit, antichthonum terram propter ardorem intercedentis plagæ incognitam eſſe; oſtendit, illam totam ad auſtrum fuiſſe ſitam. Item infra cap. 9. cum antichthones nobis à meridie oppoſitos facit, & illo, & aliis locis, mentem ſuam ſatis prodit.

Anticites, vel *Anticittus*. *Atticittus* Ptolemæo; Fluvius Sarmatiæ Aſianæ, in mare contra Boſporum Cimmerium fluens, è regione Panticapæi urbis. *Latiti* nunc, teſte Villanovano.

Anticlea, Dioclis filia, mater Ulyſſis, quæ cum duceretur ad Laertæ nuptias, à Siſypho latrone, Æoli filio, corrupta eſt. Alii dicunt, cùm Laertæ jam nupſiſſet, & Oraculum conſulturâ pergeret, captam à Siſypho latrone, & ut multi putant ex eo Ulyſſem concepiſſe. Quod Ajax ei objicit apud Ovid. Met. 13.

Quid ſanguine cretus
Siſypho, furtiſque & fraude ſimillimus illi
Inferis Æacidis alienæ nomina gentis?

Anticlides, hiſtoricus, ſemel, iterumque in ſecundo Ἀναλιακῶν citatur à Scholiaſte Apollonii in lib. 2. Ejuſdem liber ἀεὶ νόςων memoratur Athenæo lib. 11. & alibi. Ejus memoriam quoque celebrant, Strabo lib. 5. Plut. in Alex. & Plin. 7. 61. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 3. p. 322.

Anticoli, Libyæ interioris populi. Ptol.

Anticondyles, populi Bœotiæ. Stephanus.

Anticragus, mons Lyciæ. Cragoppoſitus. Strabo lib. 4.

Anticrates Lacon, Epaminondam Thebanorum ducem haſtâ trajecit. Plut. in Agide.

Anticyra, Ἀντίκυρα Ptolemæo, yulgò *Suola*, Phocidis urbs, inter Criſſam ad occid. & Siphas op. Bæotiæ ad ort. Iſthmum Corinthiacum verſus, à Delphis 10. m. p. diſtans, *Cyparisſus* ab Homero dicta. long. 48. 4 lat. 39 5. *Anticyra* v. in quâ Helleborus naſcitur, inſula eſt (vel urbs Stephano) ſinus Maliaci contra Oetum montem. Horatius Serm. lib. 2. Sat. 3.

Danda eſt Hellebori multo pars maxima avaris,
Neſcio an Anticyram ratio illis deſtinat omnem.

Ovidius Ponticorum lib. 4.

I bibe, dixiſſem, purgantes pectora ſuccos,
Quicquid & in totâ naſcitur Anticyrâ.

Horatius iterum ——— *Ambitioſus & audax*
Naviget Anticyram. Perſius Sat. 4.
——— *Anticyras melior ſorbere meracas.*

Suidas ſimplicitèr Ἀντίκυρα, ὄνομα χωρίς τινος. Heſychius Ἀντικύρειον, ὁ Ἑλλέβορος.

Antidalæi, Arabiæ Felicis populi. Plin. 6. 28.

Antidamus, vel *Antidamas*, Heracleopolites, edidit præter moralia, hiſtoriam Alexandri Magni. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 323.

Antidonus, Philippi regis miles fortiſſimus, qui in obſidione Perinthi catapultâ confoſſus, non prius eam evelli paſſus eſt, quàm hoſtem fugatum inter mœnia compuliſſet.

Antidotus, pictor nobilis, Euphranoris Iſthmii diſcipulus, qui maximè inclaruit diſcipulo Niciâ Athenienſi, cui fuit peculiare diligentiſſimè mulieres pingere. Plin. 35. 11.

Antigenes, hiſtoricus, à Plutarcho in Alex. commemoratur inter eos, qui Amazonem ad Alexandrum veniſſe narrant, cum Orexartem flu. trajeciſſet. Geſnerus cenſet cognomentum Iſtri habuiſſe, nempe quia continuò Iſtri nomen apud Plutarchum ibidem ſubiiciatur: Sed omnino Iſter ab Antigene diverſus eſt, uti poſteà videbimus.

Antigenides, paſtoris incertum, an choraulæ nomen apud Virgilium Eclogâ 5.

At tu ſume pedum, quod me cum ſæpe rogaret,
Non tulit Antigenes, & erat tum dignus amari.

Antigenides, Muſicus Thebanus, Philoxeni diſcipulus, primus calciamentis Mileſiis laſcivioribus uſus eſt. Plin. 36. 12. Hic etiam, (authore Cicerone in Bruto) diſcipulo ſuo Iſmeniæ, cum ſcitè canens populo minus probaretur, *Mihi* inquit, *cane & Muſis*: admonens prorſus eſſe contemnendum imperitæ multitudinis judicium. Vide Suidam, Gellium 15. 17. Val. Max. 3. 7. Idem, cum eſſet tibicinio apprime nobilis, nihil æquè ſe laborare, & animo angi ac mente dicebat, quàm quòd monumentarii choraulæ tibicines dicerentur; ut Apuleius in Floridis refert. Quod tamen de Iſmeno Dio Chryſoſtomus prodidit, ut Jac. Nicol. Loenſis lib. 6. Epiphyllid. cap. 8. obſervat, itemque Geverhartus Elmenhorſtius ad prædictum Apuleii locum. *Antigenidæ* etiam apud Athenæum mentio fit.

Antigona, Berenniæ Philippi filia, Pyrrhi uxor. Plut.

Antigona Pſaphara, Paraxiæ regionis urbs. Ptol.

Antigone, ſcortum quoddam, quod Philotam amantem circumvenit. Plut.

Antigone, filia Oedipi, regis Thebanorum, patri cæco, & à Creonte in exilium acto, viæ dux fuit; Seneca in Oedipo, & Statius in Thebaide. Eadem poſtea, cum ad officium funebre fratrum ſuorum Eteoclis, & Polynicis veniſſet, ibique adjuvante Argivâ Polynicis conjuge, fratrum cadavera concremaſſet, ambæ Creontis juſſu, captæ & occiſæ ſunt: quarum mortem poſtea Theſeus ulciſcens, Creontem interfecit. Hæmon a. Creontis filius amator ad Antigones mortuæ tumulum ſe interfecit. Propertius lib. 2.

Quid? non Antigones tumulo Bœotius Hæmon
Saucius ipſe ſuo corruit enſe latus?

Ovid. Triſtium lib. 4.

——— *Fratrem Thebana peremptum*
Suppoſuit tumulo, rege vetante, ſoror.

Apollodorus lib. 3. vivam ſepultam ait. Hyginus fab. 72. ſcribit Hæmonem & ſe, & Antigonen occidiſſe, cum exorare patrem pro ſalute ejus non potuiſſet. Idem fab. 243. Antigonen ipſam ſibi manus ait attuliſſe. Tragœdiam *Antigonen* ſcripſit Sophocles grandi cothurno ſæpiſſimè editam, & doctis omnibus probatam.

Antigonia, urbs Epiri mediterranea, in Chaoniâ regione apud Macedonum fines, *Argiro caſtro*, teſte Nigro; Sophiano v. & Lazio *Croja*, urbs quondam Albaniæ regia in Macedoniâ epiſcopalis ſub archiepiſcopo Dyrrhacino, inter Dyrrhacium, Albanopolin, & Liſſum: cui tamen ſitus Antigoniæ repugnat, cùm hæc in Epiro, illa in Macedoniâ ſit.

Antigonia, urbs Macedoniæ in Mygdoniâ reg. *Gojogna*, Pineto interprete: aliis *Antigoca*, inter Pydnam & Magneſiam. long. 45. 02. lat. 40. 50. *Antigonia* item inſula Propontidis inter Byzantium & Nicomediam. *Iſola del Prencipe*, teſte Gyllio, à frequenti filiarum Principum habitatione virginitatem ſolitariam profitentium. Alia eſt *Antigonia* Arcadiæ, Mantinea dicta. Alia Bithyniæ, juxta Daſcylium. Alia Syriæ prope Antiochiam. Eſt & caſtellum Cyzicenæ. Steph.

Antigonis, tribus Atticæ ab Antigono dicta.

Antigonus, primus poſt Alexandriam in Aſiâ regnare cœpit, duodeviginti annis multa bella geſſit, in quibus tandem occubuit. Plut. in Pyrrho.

Antigonus, cognomento Δαίσων (teſte Plutarcho in P. Æmylio) eò quòd multa promitteret, pauca v. præſtaret.

Antigonus, Gonatas, Macedonum rex, regn. an. 36. Lacedæmonem obtinuit, Athenienſibus libertatem reſtituit, Gallos ſuperavit, demum a Pyrrho Macedoniam occupante regno pulſus eſt.

Antigonus, Alexandri Præfectus, Lycaoniam capit. Qu. Curt. lib. 4.

Antigonus, Caryſtius, hiſtoricus, extremi Philadelphi temporibus vixit. De vitis Philoſophorum ſcripſit, quos recenſuit Jo. Jonſius lib. 2. cap. 4. de Hiſt. Phil. Script. Idem ἰσογείων παραδόξων συναγωγὴν reliquit, quam Stephanus citat in Τύαρα; & Meurſius edidit, notiſque illuſtravit. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 78.

Antileo, ὁ χείρων libros ſecit, quorum ſecundum citat Laertius initio vitæ Platonis. Meminit & Antileonis ſeu ejuſdem, ſeu alterius Julius Pollux in Onomaſtico lib. 2. cap. 4.

Antilia, locus apud Suetonium ex quo Volaterranus Liguriæ urbem facit, quam *Alteiola* vocat. long. 30. 45. lat. 43. 38.

Antilibanus, mons Syriæ ſeu Phœniciæ, inter quem & Libanum vallis eſt longa, fertiliſque, ac optimè habitata, *Abellinas* incolis dicta, teſte Poſtello, per quam Orontes flu. decurrit apud Heliopolim.

Antilochus, Neſtoris & Eurydices major natu filius, patrem ſecutus ad bellum Trojanum, in pugnâ à Memnone Auroræ filio occiſus eſt, uti tradit Homerus, Odyſ. 4.

Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Τὸν ῥ' Ἠὼς ἐκτῖνε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός:

Vel ab Hectore, ut ait Ovidius in Epiſtolâ Penelopes.

Sive quis Antilochum narrabat ab Hectore victum.

Juvenalis Sat. 10. de Neſtore.

——— *Oro parumper*
Attendas, quantum de legibus ipſe queratur
Fatorum, & nimio de ſtamine, cum videt acris
Antilochi barbam ardentem.

Propertius de eodem. lib. 2. eleg. 13.

Non ille Antilochi vidiſſet corpus humari;
Diceret aut, ô mors, cur mihi ſera venis.

Vide Q. Smyrnæum lib. 2. verſ. 260. Verum luctus ille non indefinenter duravit. Horat. od. 9. lib. 2.

At non ter ævo functus amabilem
Ploravit omnes Antilochum ſenex
Annos. ———

Antilochus, rex Meſſeniorum. Pauſanias lib. 7.

Antilochus, poeta, qui, cùm carmine Lyſandri laudes ſcripſiſſet, ab eo, Plutarcho teſte, donatus eſt pileo Laconico argenti pleno.

Antimachus, Colophonius poeta Græcus, de Homeri ætate & genere egit, ut autor eſt Tatianus Oratione Contra Gentes. Ex quo opere omnino Colophonium fuiſſe Homerum prodit Plutarchus libello de Homero. Is Antimachus cum poema quoddam obſcurum recitaret, atque omnes præter Platonem, quod minimè intelligerent, diſceſſiſſent. *Plato mihi*, inquit, *pro omnibus*. Cicero & Plut. in Lyſandro. Hic aggreſſus belli Thebani materiam, vigeſimum quartum volumen implevit, antequam duces Thebas uſque produceret. Suidas. De eo Catullus.

Ut populus tumido gaudeat Antimacho.

Propertius lib. 2.

Tu non Antimacho, non tutior ibis Homero.

Aliquot ejus verſus profert Pauſanias in Arcadicis. Idem de Gratiis egit, teſte eodem Pauſaniâ in Bœoticis. Antimachos alios ponit Suidas, alterum Ægyptium, patria Heliopolitanum, alterum poetam Melicum, cognomento Pſecada.

Antimachus Trojanus, qui donis Alexandri, auroque corruptus, impedimento fuit, quo minus Helena redderetur. Quin & pro concione Trojanos hortatus eſt, ne Menelaum, dum legatus ad eos in urbem veniſſet cum Ulyſſe, redire ad ſuos ſinerent, ſed in urbe ipſos aſſervarent, trucidarentque. Hom. Iliad. 11.

Antimenes, Deiphontis filius. Pauſan. lib. 2.

Antinoe, urbs Ægypti ſuper. ad Nilum. *Anthios* Leoni Africano. Ab *Antinoo*, Adriani amaſio, ſic dicta, uti ſcribit Hieronymus in Jovinianum.

Antinous, Bithynicus juvenis, ab Adriano Imp. adamatus, cui templum apud Mantineam conſtituit. Spartianus in Hadriano. *Et Græci quidem, volente Hadriano, eum conſecrarunt*. Ait, *volente Hadriano*, quaſi conſecrationis hujus non fuiſſet Hadrianus auctor, ſed Græci homines, quod & Athenagoras his verbis videtur ſignificare. Ἀντίνους inquit, φιλανθρωπίᾳ τῶν ὑμετέρων πρεσβυτῶν πρὸς τὰς ὑπακοὰς ἔτυχε τοιμῆσδε Θεός. Quidam in orbe Lunæ cum Endymione collocarunt. Tatianus. Πᾶς ὁ τιθηνὸς Ἀντίνοος μειρακίου ἐν τῇ Σελήνῃ ἀραῖον καθίδρυται; τίς ὁ ἀναβιβάσας αὐτόν. Clemens Alexandrinus. Καὶ νεὼς ἔστιν Ἀντινόῃ ἢ πόλις. Meminerunt ejus Jo. Xiphilinus & S. Chryſoſtomus in 2 Cor. 12. Ejus conſecrationis cùm alia extant hodieque monumenta, tum iſtud Romæ egregium ΑΝΤΙΝΟΩ, ΣΤΝΘΡΟΝΩ, ΤΩΝ ΕΝ ΑΙΓΤΠΤΩ, ΘΕΩΝ Μ. ΟΤΑΠΙΟΣ ΑΠΟΛΑΩΝΙΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ. Caſaub.

Antinous, procus Penelopes ſuperbus, ab Ulyſſe in convivio bibens ſagittâ transfixus. Odyſ. 22. De quo Prop. 4. 5.

Penelopen quoque neglecto rumore mariti
Nubere laſcivo cogeret Antinoo.

Antiochia, urbs Syriæ, de quâ ſic Græcus Geographus ſub Conſtantio & Conſtante Impp. à Jacobo Gothofredo editus. Ἐστὶ τοίνυν ἡ Ἀντιόχεια, πρώτη πόλις, βασίλισσα, ἡ ἀγαθὴ ἐν πᾶσιν, ὅπη ἡ Κύρου τῆς οἰκουμένης ἦρξαι. Idem fere habet Ammianus Marcellinus. *Hanc*, inquit, *nobilitat Antiochia, mundo cognita civitas, cui non certaverit alia advectitiis ita fluere copiis, & internis*. A Seleuco Nicanore in ſuorum memoriam condita. Eunapius in Libanio. Ἀντιόχεια τῆς Κοίλης Συρίας, πρώτη πόλεων, Σελεύκου τοῦ Νικάνορος ἐπικληθέντος ἔργον. Ab Antiocho v. ſic dicta, teſte Dionyſio Periegetâ, verſ. 917.

Ἠχὶ μὲν Ἀντιόχοιο ἐπώνυμος Ἀντιόχεια.

Quòd

Quòd v. παρ' ἱερατίμασια Δάφνης, uti loquitur Dionyſius, *juxta Daphnen* Antiochia hæc condita eſſet, hinc Ἀντιόχεια ἡ ἐπὶ Δάφνῃ vulgò vocata eſt, diſtinctionis cauſâ, cum plures eſſent huic cognomines urbes. Laudes ejus non vulgares recitat D. Chryſoſtomus ὁ ἐγκωμιαστὴς τῆς Ἀντιοχείας, ac Dio Chryſoſtomus Orat. 47. Libanius in Baſilico, & alibi. Maxima v. Antiochiæ laus eſt, χρηματίσαι πρῶτον ἐν αὐτῇ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς, uti loquitur D. Lucas Act. 11. 26. long. 68. 10. lat. 36. 20.

Antiochia, quæ & Niſibis, urbs Meſopotamiæ archiepiſcopalis, à Seleuco rege Antiochi filio (uti ſuperior) condita, apud Tigrim flu. ab Artaxatis urbe Armeniæ maj. 750. m. p. diſtans in Auſtrum.

Antiochia, Piſidiæ urbs primaria, ſedeſque Præfecti, *Verſacgeli* à Turcis dicta, ab Epheſo 92. m. p. in Eurum recedens. long 61. 20. lat. 39. 36.

Antiochia, ſuper Cragomonte, urbs Ciliciæ litoralis in Piſidiæ, Pamphyliæque confinio, inter Selinuntem, & Nephelim urbes finitimas. long. 62. 30. lat. 38. 30.

Antiochia, Margianæ, quæ & Alexandria & Seleucia dicta, teſte Plinio, *Indion* hodie ex tab. recent.

Antiochia, ad Taurum montem, urbs epiſcop. Commagenes in Syriâ, in ejus, & Euphrateſiæ confin. nomen adhuc retinens, teſte Bellonio long. 68. 40. lat. 39. 20. *Antiochiæ*, aliæ 7. à veteribus memorantur, quæ cum minime extent, prætermiſſæ ſunt. Ea v. Antiochia, quæ & Mygdonia & Niſibis urbs Meſopotamiæ, hodie etiam *Aſebim* ab incolis nominari fertur. Ferrarius.

Antiochis, mater Antiochi Seleuci filii, & mulier quævis è quâvis Antiochiâ oriunda. Præterea nomen tribûs. Steph.

Antiochus, rex Aſiæ, urbis Magneſiæ caduceatores veteranos alveorum ducendorum cauſâ ad ſe miſſos miratus, quòd cano capillo, & barbâ valde nigrâ eſſent, à medicis ſuis, hâc de cauſâ accerſitis, hujus rei rationem requirit. Cui medici, Non mirandum, inquiunt, ô rex; Aquoſa Magneſiæ habitatio, flumine Mæandro, & ingenti palude circumſepta, hoc efficit: nam cerebrum ita humefactum reddit, ut capitis pilus plus ante ſenium albeſcat. At caduceatores; Non ita ô rex, ſed quia capitis crines ſint barbâ natu majores: nam naſcendo capillos è vulvâ matris, barbam a. multo poſt tempore ſuſcipimus.

Antiochus, Soter, Seleuci fil. ejuſque nominis primus, Syriæ, & Aſiæ rex, regn. an. 19.

Antiochus, prioris fil. regn. an. 20. & veneno tandem ab uxore Laodiceâ extinctus eſt.

Antiochus Magnus, Seleuci frater, Syriæ & Aſiæ rex, regn. an. 36. Is in Cœleſyriâ omnes Ptolemæi civitates ſubegit, Philometorem prælio ſuperavit, ab Attilio Glabrione ad Thermopylas cæſus, & è Græciâ pulſus eſt. *Hierax* vulgò dictus, quod *accipitris* more in rapiendis alienis vitam duceret.

Antiochus, Epiphanes, h. e. *Illuſtris*, ſive *Nobilis*, 8 Syriæ rex, regn. an. 12. Hic Hieroſolymam deſtruxit, & multa mala Judæis intulit, crudeliſſimus omnium tyrannorum, ideoque *Epimanes*, h. e. *Inſanus*, aut *Furibundus* à Polybio vocatur. Qui cum ſcribit immenſos pecuniarum theſauros in commeſſationibus & ſympoſiis prodegiſſe, ſolitumque eſſe ludibundum, interdum & ebrium, grandiuſculos nummorum ſaccos in viis publicis abiicere, ac ſubinde dictitare, Iſthæc accipiant ii, quos ſors, fortunave huic commodo jampridem deſtinavit; nonnunquam etiam roſis coronatum, aureaque indutum chlamyde vagari ſolitum dicit, lapides ſinu geſtantem, quibus obvios quoſque impeteret. Publicis quinetiam balneis cum populo promiſcuè lavari ſolebat, pretioſiſſimiſque unguentis inungi; unde cùm quidam aliquando e populo ei dixiſſet, Beatus es ô Rex, qui adeo benè oles. Aſt ego, inquit, hâc tibi in re continuò ſatisfaciam, & perquam ſaturum reddam; quo dicto bicongium vas pretioſiſſimi unguenti plenum ſuper illius caput infundi juſſit. Ex quo vehemens adeo odoris fragrantia exorta eſt, ut pleroſque à foro ipſo, & longinquis etiam urbis partibus excitatos, ad eum locum contraxerit, ut impellentium ſeſe ſtudio hinc inde & craſſi unguenti lubricitate, & plurimi balneatorum humi caderent, & rex ipſe profuſiſſimo penè enectus cachinno pronus corruerit. Hunc aliquando ferunt in certaminibus, quæ Antiochiæ celebravit, omnes qui aderant Græcos invitaſſe, pretioſiſſimiſque unguentis ex aureis guttis perunctos omnes convivio ſuſcepiſſe: in quo ipſe invicem diſcubuiſſe, ac diſcumbentibus miniſtraſſe fertur, cum mimis etiam ac hiſtrionibus licentèr adeo, & impudentèr ſaltaſſe, ut omnes convivas, præ pudore, oculos à ſe avertere cogeret. Is eſt Antiochus qui Romæ aliquando pro obſide fuerat, & inde ad regni apicem evectus, ad has inſaniæ notas regali licentiâ ſine reſpectu turpiter declinavit. Hæc Polybius. Vide Suidam in Ἀντίοχος, apud quem duos alios hujus nominis reperies. Primus eſt, qui apud Theodoſium Juniorem delatus, honore, quo fruebatur privatus fuit, & publicatis ipſius bonis, in Sacerdotum ordinem cooptatus eſt, edicto ab Imperatore promulgato, Εὐνοῦχον ἐν τοῖς πατρικίοις μὴ τελεῖν. *Ne Eunuchus inter patricios conferetur.* Secundus Cilix erat natione, qui principio ſe Cynico more philoſophari ſimulabat, & propterea militibus in bello maximè profuit. Ipſos enim propter magnum frigus animum abjicientes confirmabat, in nivem ſe abjiciens, & in ipſâ ſe volutans; unde & opes & honores à Severo & Antonino eſt conſecutus. Iis a. elatus, cum Teridate ſe conjunxit, & cum ipſo ad Parthos transfugit.

Antiochus Aſcalonita, ex Academiâ vetere, dicendi peritiſſimus, Luculli, Ciceronis, & Bruti præceptor. Plutarchus in Lucullo. Fuit & alius Antiochus Sophiſta, qui ad Remp. gerendam, quod animo eſſet vehementiori, accedere noluit.

Antiochus Eupator, 9. Syriæ rex, regn. an. 2. Philippum, cui pater ejus regni curam commiſit, vicit, & occidit. Demum vero à Demetrio unà cum Lyſiâ interfectus eſt. Joſeph. lib. 12. cap. 15. Juſtin. lib. 34.

Antiochus Theos, 14. Syriæ & Aſiæ rex, regn. an. 15.

Antiochus Sedetes, vel Soter, vel Pius, 15. Syriæ rex regn. an. 9. A Cleopatrâ ad nuptias, & regiam, quæ in Seleuciâ erat, invitatus, fretus Simonis auxilio, Tryphonem, Doram obſidentem fudit, fugavitque, ac Apameam cepit, anno regni ſui 3. Joſ. Ant. 15. 11.

Antiochus Gryphus, 17. Syriæ rex, regn. an. 29. Hunc Joſephus frequenter Philometorem vocat (de quo ante) Is cum Seleuco Gryphi filio de imperio dimicavit, acieque victus interiit.

Antiochus Gryphus, 18. Syriæ rex. regn. an. 10. Interfectus eſt ab Herodiano.

Antiochus Cyzicenus, 20. Syriæ rex, regn. an. 14. Is fratrem Antiochum regno Syriæ exuit, ac bello vicit.

Antiochus, Commagenorum rex. Cæſar. 3. de bello Civili.

Antiochus, Conſul. Rom. Baſſi collega.

Antiochus Alexandrinus, de poetis egit, qui in mediâ Comœdiâ perſtringuntur. Athenæus. 11. 9.

Antiochus, Liber Pater dictus, Damaſcenorum rex, fratri Philippo ſucceſſit. Joſeph. 13. 21. Hic ab Arabum rege occiſus eſt.

Antiochus Syracuſanus, hiſtoricus, ſcripſit de Italiâ; citatur ſæpe à Strabone, ac Dionyſio Halicarnaſſæo. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 456. itemque pag. 504.

Antiochus Sophiſta, quem Argæ Cilicum tulere, vir doctiſſimus, de quo Philoſtratus, Securus in figuris, vehemens in accuſationibus, venuſtus in defenſionibus, in Demonſtrativis potens, in forenſibus ſophiſticâ, in Sophiſticis forenſi utebatur oratione.

Antiochus Alexandrinus, de Poetis egit, teſte Athenæo lib. 11. cap. 9. Denique *Antiochus* tonſor quidam, de quo Martialis lib. 11. Epigr. 45.

Antiopa, vel *Antiope*, Nyctei filia, & uxor Lyci regis Thebarum, & Ægyptiorum. Hanc Jupiter in Satyrum mutatus compreſſit, quod cùm Lycus comperiſſet, eâ repudiatâ, Dircen ſuperinduxit, à quâ in carcerem conjecta eſt: Verum cum partus adveniſſet, ruptis vinculis aufugit in Citharonem, ibique Zethim & Amphionem peperit, & expoſuit; ſed à paſtoribus reperti, ab iiſdem educati ſunt, qui poſtea adulti, matris injuriam ulciſcentes, Lycum cum uxore Dirce interfecerunt. Prop. 1. 4.

Tu licet Antiopæ formam Nycteidos, & tu
Spartanâ referas laudibus Hermionem.

Idem. 3. 15. *Invocet Antiope quem niſi, victa, Jovem?* Ovid. Met. lib. 6.

Addidit

Addidit ut Satyri celatus imagine pulchrâ
Jupiter implerit gemino Nycteida fœtu.

Nonnus Dionys. lib. 7. ubi de Jovis amoribus quos duodecim recenset.

Ἐβδόμῳ Ἀντιόπην Σαλόῃ δολίῃσι συνάπτῃ.

Idem lib. 16.

Ἀντιόπης ἐδάης φιλοπαίγμονα θεσμὸν ἐρώτων,
Καὶ Σαλύηος γαλόωντα νέθον μιμηλὸν ἀκοίτην.

Item Pacuvii Tragœdia sic dicta. Persius Sat. 1.

Sunt quos Pacuviusque & verrucosa moratur
Antiope, crumenis cor luctificabile fulta.

Antiope, Amazonum regina, de quâ Nat. Com. 7. 9. Fama est Amazonas bellicosas fœminas in Græciam aliquando cum armis hostiliter irrupisse, atque in Athenienſium agrum præcipuè fecisse impressionem, Antiopenque ipsarum reginam, vel (ut alii malunt) Hippolyten fuisse à Theseo superatam, cum illi Scythæ opem tulissent. Plut. in Theseo.

Antiorus, Lycurgi filius. Plut in Lycurgo.

Antipater, Philosophus, & Poeta Sidonius, Stoicæ sectæ, Catonis Uticensis præceptor. Post Panætium *de officiis* scripsit. Hic, quo die natus fuit, eodem semper febre laboravit singulis ætatis suæ annis, eodemque die ac eopse morbo consumptus est. Nobili epigrammate Sappho decimam inter Musas cooptavit. Extempore innumerabiles penè versus faciebat. Quinctilianus. Vide Vossium de Poet. Gr. pag. 68.

Antipater Thessalonicensis, Poeta Græcus floruit Augusti Cæsaris temporibus: sicut constat ex quodam ejus epigrammate Ἀνθολογίας, lib. 4. Tit. Εἰς ἐρχησείδας. Ac eum, unà cum Bathyllo, primos fuisse pantomimos, ac sub Augusto claruisse, satis notum ex Dione, Zosimo, Suidâ, atque aliis. Alius est hic ab Antipatro Sidonio. Utriusq; multa epigrammata habemus in Anthologiâ. Vossius.

Antipater, Jolai filius, miles Philippi, deinde inter Alexandri M. duces, & regni successores, discipulus & ipse Aristotelis. Successor Alexandro in regno Macedoniæ post bellum Athenienſibus illatum, legatis ad eum de pace venientibus, quorum princeps erat Xenocrates, respondit, se in amicitiâ permansurum, si sibi Demosthenes & Hyperides dederentur: Si ejus præsidium in Munychiam, i. e. Athenarum arcem recepissent; Si denique absumptam in eo bello pecuniam, acceptaq; damna resarcirent. Quibus illi conditionibus consenserunt.

Antipater, & Alexander, Macedonum reges, regn. an. 4.

Antipater, 32. Macedonum rex, regn. dies 45.

Antipater, Cilicum rex.

Antipater, Herodis pater, vir maximus, ac potentissimus, Judææ procurator à Cæsare constitutus, muros civitatis reædificavit, Phaselum Hierosolymis, Herodem Galilææ præfecit. Veneno à Malcho necatus est. Jos. Ant. 14. 24. & de bell. Jud. 1. 21.

Antipater, Herodis filius, à patre quincto die priusquam animam ageret, in vinculis interfici jussus est. Joseph. Ant. 17. 9.

Antipater Tarsensis, Philosophus, auctore Plutarcho.

Antipater Hierapolitanus, sophista nobilis, præceptor liberorum Severi Principis, cujus etiam res gestas consignavit, ac ei ab Epistolis fuit. Philostratus. Cæterum de variis *Antipatris* vide Jonsium de scriptoribus Hist. Phil. lib. 1. cap. 13. & Vossium de Hist. Gr. lib. 3. pag. 324.

Antipatria, Daretidis urbs Polybio, Macedoniæ Livio.

Antipatris, Palæstinæ civitas, nunc diruta, quam Herodes rex Judææ ex patris sui Antipatri nomine vocavit. Nunc *Assur*, & *Sur*, testibus Tyrio, & Postello. Ad hanc D Paulus ductus est captivus. Act. 23. 31. long. 66. 20. lat. 32. 00.

Antiphanes, Argivus, nobilis, & ingeniosus statuarius. Pausanias. Item scriba equitum Alexandri. Qu. Curtius, lib. 7.

Antiphanes Smyrnæus, vel Rhodius, Comicus mediæ Comœdiæ, vixit Olymp. 93. De Pythagoricorum victu egit, teste Athenæo 4. 16. Idem ὁ Ἀνταίῳ ἀεὶ τῆς τῶν φιλοσόφων βιοτεχνῆς διαλεγόμενος citatur ab eodem Athenæo 12. 2. Fuere autem præter hunc Antiphanes alii. *Antiphanem* Bergæum Comicum memorat Stephanus in Βέργη. Cujus tanta fuit mentiendi consuetudo, ut locum proverbio fecerit. Unde Strabo lib. 2. narrationem Eudoxi vocat Βεργαῖον διήγημα, quasi diceret, fabulam esse meram. Ita enim locum istum emendavit magnus Casaubonus cum ante διάστημα legeretur. *Antiphanes* Athenienſis Comicus Panætio junior memoratur Suidæ in Ἀντιφάνης. Quin & *Antiphanes* quidam *de scortis Athenienſibus* scripsit, teste Harpocratione in Νάννιον. Etiam *Antiphanes* quidam *de inventis* citatur à Clem. Alex. 1. Strom. *Antiphanes* Delius, medicus, varietatem ciborum esse causam morborum statuit apud eundem, lib. 2. Pæd. Quod si Suidæ verba mendo carent, *Antiphanes* horum omnium antiquissimus Carystius, qui Thespidis tempore vixit, à quo Ἀντιφάνους κωμῳδία. Vide Vossium de Hist. Gr. lib. 4.

Antiphates, Læstrygonum anthropophagorum rex, unus ex Lami posteris, Formiarum conditoris. In cujus litore cùm aliquando ejectus esset Ulysses, tresque ex sociis misisset, qui regionem explorarent, Antiphates unum ex his apprehensum ore dilaniavit; reliqui duo vix fugâ salutem quæsiverunt; Quos Antiphates cum magnâ Læstrygonum manu insecutus, naves Ulyssis omni conatu oppugnavit, saxisque ac trabibus in eas conjectis, omnes demersit, unâ tantùm exceptâ, in quâ Ulysses ipse cum nobilioribus aliquot sociis vehebatur. Ovid. Met. 14.

Inde Lami veterem Læstrygonis, inquit, in urbem
Venimus, Antiphates terrâ regnabat in illa.
Missus ad hunc ego sum, numero comitante duorum:
Vixque fugâ quæsita salus, comitique, mihique.
Tertius è nobis Læstrygonis impia tinxit
Ora cruore suo: fugientibus instat, & agmen
Concitat Antiphates: coeunt, & saxa, trabesque
Continuant: mergunt que viros, mergunt que carinas.
Una tamen, quæ nos, ipsumque vehebat Ulyssem
Effugit. ———

Idem Ponticorum lib. 2.

Quis non Antiphaten Læstrygona devovet? ——

Statius 1. Silvarum. ——— *Litusque cruenti*
Antiphatæ. ———

Tibullus ad Messalam, ubi de Ulysse.

Incultos adiit Læstrygonas, Antiphatenque
Mobilis Artaciæ gelidos quos irrigat unda.

Vide hæc latius apud Poetam. Odyss. 10.

Antiphates, nothus Sarpedonis. Virg. Æn. 9.

Et primum Antiphaten; is enim se primus agebat
Thebanâ de gente nothum Sarpedonis alti.

Antiphates, avus Amphiarai. Hom. Odyss. 15.

Τεύταλος δ' Ἀντιφάτην τε Μάλιον, τέ κεχλαδώς
Ἀλιφάτης μὲν ἔτικτεν Οἰκλῆα μεγάθυμον,
Αὐτὰρ Οἰκλείης λαοσσόον Ἀμφιάρηον.

Antiphates, alius à Leonteo occisus. Hom. Iliad. μ.

Ἄντις δ' ἐκ κολίωνο ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
Ἀλιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπάϊξας δι' ὁμίλου
Πλῆξ' αὐλοχιδήν.

Antiphellus, & *Phellus*, loca Lyciæ, χωρία Λυκίας Steph. De Antiphello, Plin. 5. 27. & 31. 11. Ubi mollissimas spongias circa illius muros reperiri ait. long. 60. 30. lat. 38. 20.

Antipheron Oretanus. Quidam, inquit Seneca, hoc laborant valetudinis genere, ut ipsi sibi videantur occurrere, ut ubique imaginem suam cernant. Quare? quia infirma vis oculorum non potest ne proximum quidem sibi aerem perrumpere, sed resistit, in quorum numero Antipherontem ponit Aristoteles.

Antiphili portus, locus juxta mare Rubrum è latere Africano. Strabo lib. 16. *Vella* nunc, teste Stuckio.

Antiphilus, nobilis pictor, qui inter egregia opera, puerum in ignem curvatum, & flantem pinxit, quo igne paululum flatu excitato, tota domus videbatur aliquantulum lumen accipere per noctem. Idem jocoso nomine Gryllum ridiculo habitu pinxit. Ipse in Ægypto natus didicit à Ctesidemo. Plin. 35. 10. Fuit Apellis æmulus. Lucianus.

Antiphon, quidam scripsit librum ἀφὶ τῶν ἐν ἀρχῇ πρωτοσύλλων, è quo Laertius Diogenes, lib. 8. Pythagoræ vitam illustrat. Citat eundem sed ἀφὶ τε βίε τῶν ἐν ἀρχῇ πρωτοσύλλων Porphyrius in Vita Pythagoræ, & ex illo Cyrillus, lib. 10. contra Julianum. Glauci Rhegini de Poetis liber

Antiphoni

Antiphoni (non *Antiphonti* Latinè, ut judicant Grammatici, Sosipater Charisius, lib. 1. & Priscianus, lib. 6. servatur tamen Græca flexio à Cicerone aliisque, quos imitamur) adscriptus est à quibusdam. Idem a. sit Antiphon, necne, non facile dixerim, cum multi ejus nominis fuerint, uti eos collegit Jonsius.

Primus avus fuit Antiphontis illius, qui in Parmenide Platonis loquens introducitur, pater v. Pyrilampis, teste Platone ubi supra. Pyrilampen etiam Antiphontis filium memorat Plutarchus, lib. de Socratis Genio.

Secundo, Antiphon quidam Rhamnusius apud Thucydidem ad Olymp. 92. laudatur. Sic enim ille, lib. 8. Ὁ μέντοι ἅπαν τὸ πρᾶγμα ξυνθεὶς ἔτῳ πρίν πατίση ἐς τοῦτο, ᾗ ἐν πλοίῳ ἐπεμηχανήσατο, Ἀντιφῶν ἦν, ἀνὴρ Ἀθηναίων τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀρετῇ τε δεινὸς ὑποθέσθαι, καὶ λόγων δυνατὸς ἐπιθυμηταῖς γενέσθαι, καὶ ἀγῶνα εἰπεῖν. Καὶ ἐς μὲν δῆμον ἐ παριὼν, δεδ' ἐς ἄλλον ἀγῶνα ἐκέστῳ δεινὸς, ἀλλ' ὑποῦπος τῇ φιλοδοξίᾳ διὰ δόξαν δεινότητος, (i. e. ἐπιτοξείας, teste Scholiaste) διακείμενον. Τὰς μέντοι ἀγωνιζομένας καὶ ἐν δικαστηρίῳ καὶ ἐν δήμῳ πολεῖσα, εἴτε ἀνὴρ, ὅστις ξυμβουλεύσαιτό τι συνάμενῳ ἀφελεῖν. Καὶ ἀυλὸς τι, ἐσθὲ τὰ ἢ τῷ βακοσίων ἐν ὑ τέρῳ μιλαπισύντα, ὑπὸ τῷ δήμου ἐκακοῦτο, ἄρειος φαίνεται ἢ μίχρις ἐμοῦ ὑπὸ ἀυλῶν τούτων αἰτιαθεὶς, ὡς ξυγκατέγνως θανάτου δίκην ὑπολογισάμενον. Rhamnusium hunc appellat Plutarchus in *Niciâ*, & quòd Nicias, (qui Olymp. 91. an. 4. cum Demosthene itidem duce Athenienſium à Siculis occisus est, testibus Thucydide, lib. 7. ac Diodoro Siculo, lib. 13.) Antiphonis eloquentiam, populo jam suspectam fuisse observaverit, tradit. Atque hic Antiphon, qui Olymp. 92. an. 1. unus è Quadragintis fuit, sequenti anno, quo eorum potestas abrogata est, ac Thucydides historiam suam finiit, damnatus, egregiâ oratione se defendit. Quod etiam Cicero testatur lib. de claris oratoribus his verbis. *Antea neminem solitum viâ nec arte, sed accuratè tamen, & de scripto plerosque dicere: scriptasque fuisse & paratas a Protagorâ rerum illustrium disputationes, quæ nunc communes appellantur loci. Quod idem fecisse Gorgiam accepimus, cum singularum rerum laudes, vituperationesque conscripsisset, quod judicaret hoc Oratoris maxime proprium, rem augere posse laudando, vituperandoque rursus affligere. Hinc Antiphontem Rhamnusium similia quædam habuisse conscripta, quo neminem unquam melius ullam oraviſſe capitis causam, cum se ipse defenderet, se audiente, locuples autor scripsit Thucydides.* Addit Cicero de suo, habuisse Antiphonta locos quosdam communes Rhetoricos conscriptos, quibus uteretur. Alii fingunt hunc orationes complures scripsisse. Vide Plutarchi librum de 10. Orat. Clemens Alexandrinus lib. 1. Strom. ex Diodoro primum eum Scholasticas declamationes, & Rhetoricas figuras atque proprietates invenisse, & judicialem orationem scripsisse tradit. Quod si verum esset, Thucydides in Antiphontis laude minimè reticuisset. Contradicit Cicero in Bruto huic sententiæ, ubi inter antiquos Rhetores, quos enumerat, cum præterit, post tamen de eo illa tradit, quæ supra adduximus, quibus addit Lysiam, Theodorum, Isocratem ea invenisse, quæ Antiphonti aliàs tribuuntur à Plutarcho & Clemente. Occisus tandem Antiphon hic est à populo Athenienſi, Olymp. 92. an. 2. De cujus morte Theramenes Cothurnus ille, qui Olymp. 94. an. 1. interfectus fuit, apud Zenophontem, lib. 2. Ἑλλην. Ἀλλὰ μὴν καὶ Ἀντιφῶντ' ὑφ' ὑμῶν ἀπολωλυμένον, ὃς ἐν τῷ πολέμῳ δύο τριήρεις ἐπλευσας παρείχετο. Errant igitur, qui Antiphonta hunc ante Triginta viros Olymp. 93. an. 4. constitutos occisum, sub iisdem adhuc vixisse contendunt. Vide Plut. de Vitis 10. Rhet. Errat Cæcilius apud eundem, qui hunc Antiphonta Thucydidis discipulum esse scripsit. Verisimilius est, quod habet Suidas in Ἀντιφῶν, præceptorem ejus ignorari, discipulum fuisse Thucydidem: quod Marcellini quoque testimonio in Thucydidis vitâ comprobatur. Error quoque in Plutarcho lib. de 10. Rhet. hic notandus postremo est, ubi de Antiphonte agit: Ἔγραψε δὲ καὶ ἰπποκράτει τῷ ἰατρῷ τραγικὸν λόγον. *Scripsit quoque Orationem contra Hippocratem Medicum* (hanc vocem Xylander in versione suâ rectè omittit, & in Annotationibus eandem benè, tanquâ glossema, expungendam esse judicat) *ducem.* Vox ἰατρῷ ab imperito librario sive lectore, qui Hippocrati Medico famam quandam inde & gloriam conciliare voluit, margini, credo, prius adscripta, post in textum recepta est. Verum ἰατρῷ hic & ex Photii Eclogâ rejiciendum esse multa probant. Hippocrates ille τραγικὸς apud Plutarchum Athenienſis fuit, & Athenienſium militum dux, Aristhonis filius, qui Megaram proditione frustra tentavit, postea longos ejus muros cepit, Nisæam occupavit, Delium in Bœotiâ munivit, cum Bœotis acie conflixit, & cecidit Olymp. 89. an. 1. teste Thucydide, lib. 4. Confer Diodorum, lib. 12. 65. & Pausaniam in Laconicis. Quæ omnia in Hippocratem medicum non convenire, nemo inficias ibit. Sed ad Antiphontem nostrum Rhamnusium redeamus, qui ob suam prudentiam & facundiam *Nestor* dictus est, teste Plutarcho, lib. de 10. Orat. Quid quod omnes viri sapientes dicti sunt Rhamnusii propter Antiphontis Rhamnusii summam sapientiam, teste Suidâ in Ῥαμνούσιον. Hujus vitam scripsit Cæcilius, eumque secutus Plutarchus, sed sapienti Rhamnusio plurima tribuunt aliis tribuenda. Sed jam ante Cæcilii ætatem multa Antiphonti falso fuerunt supposita. Hic enim apud Plut. è 60. Antiphontis Orationibus 25. spurias esse dicit. Plurimas sanè etiamnum Antiphonti orationes ab antiquis tribui observavimus, de quibus jure dubites, Antiphontis sint, necne. Antiphontis λοιδορίας & convitia in Alcibiadem scripta citat Plut. in Alcibiade, & Athen. lib. 12. cap. 5. ubi de mollitie Abydenorum oratione solutâ egit. Ejusdem omnino Antiphontis nomine Orationes quædam supersunt, quæ tamen Scholasticæ sunt, atque fictæ declamationes, & Antiphontis nil præter nomen habent. Antiphontis, *de cæde Herodis* citat Harpocration in Φρῦνιδ. Ejus περὶ ὁμονοίας memorat Etymologus in Θεμιστοκλ. Ejusdem πολιτικὸν Athenæus 10. 6. Etymologus in Εὐσύμβολ. Priscianus lib. 18. Gram. quorum hic loco citato ejusdem ἐλεγχικὸν citat. Ejus περὶ πρυτανείων καὶ γάμου adducit Varinus in ῥητορικῇ & περὶ τῆς μεταστάσεως, idemque in voce συσσίτους. Ejus τέχνη laudat Ammonius de diff. vocum in Σημεῖον, & forte etiam Galenus *præfat. Glossarum.* Qui ipse comm. 1. in Hippoc. de offic. med. Sect. 3. Laudat Antiphontis primum περὶ Ἀληθείας. Secundum ejus περὶ Ἀληθείας citat Etymologicus in χρυσῷ. Antiphontis etiam περὶ Ἀληθείας citat Hesych. in Ἀβιῶν. Ejus Φοινικικὰ adducit Ammonius de diff. vocab. in ὠδύμματα. Eidem Antiphonti ttibuuntur quædam sententiæ. Antiphon Rhetor dixit γυμναστρίαι περιστοιχαὶ παιδαγωγοῖα apud Clem. Alex. lib. 6. Strom. Aliud Antiphontis dictum citat Plutarchus in Antonio Τὸ πολυπλοκώτατον ἀνάλημμα χάρων. Eidem tribuendæ sententiæ Antiphontis apud Stobæum quamplurimæ. Forte & hunc Rosciana imitatio apud Cicer. 2. de Orat. signat.

Tertius, Antiphon quidam τραγικοσκόπος fuit, de quo Suidas. Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος τραγικοσκόπος καὶ ἱστοριῶν, καὶ σοφιστής. Ἐκαλεῖτο δὲ λογομάχειρας. Atque hunc seu distinctum ab Antiphonte Rhamnusio recenset Suidas, de quo postea agit. Laertius in Socrate. Τούτῳ τις φησὶν Ἀριστίππῳ ἐν τρίτῳ περὶ ποιητικῆς, ἰφιλονείκει Ἀντίοχος Λήμνιος καὶ Ἀντιφῶν ὁ τραγικοσκόπος. Hic omnino est, cujus Clemens lib. 7. Strom. meminit. Χαρίεν τὸ τῷ Ἀντιφῶντι διαπεπαμένον τινὸς, ὅτι καλέσαντα ἐς τὰ διλφάκια, διαπεμπόμενον αὐτὸν ὑπὸ λιμῷ διὰ μετεχειρίαν ἐς τὸ βέρρον καλιχναμένην, Χαῖρε, εἶπεν, ὅτι τῷ σημείῳ, ὅτι ἔτω πεινῶσα τὰ σα ὐκ ἔφαγε τίχνα. Eadem ferè habet Theodoretus Serm. 6.

Quartò, Antiphonta quendam divitem cum Socrate disputantem introducit Xenophon, lib. 1. ἀπομνημ. Quis vero Antiphon ille fuerit, non indicat. Plut. in vitâ Antiphontis, & Photius Tmem. 259. Cæcilium, ut apparet, secuti, Antiphontem Rhamnusium in Xenophonte intelligendum putant.

Quintò, Antiphontem quendam pauperem Andocydæ filium memorat Aristophanes in Vespis. Ἰὼ χελώνη, & πολλάκις δὴ &c. Ubi Schol. addit Ἀντιφῶν τῷ Ἀνδοκίδου, περὶ ᾧ τραγῳδεῖται. Καὶ ἦν δὲ πένης ὁ Ἀντιφῶν.

Sextò, Antiphon quidam Rhamnusius Rhetor ineptus fuit. Testis est Socrates apud Platonem in Menexeno Ἀλλὰ μὴν ὅσις ἐμοῦ κακίων ἐφαιδεύθη, μακρὸν μὲν ὑπὸ Λάμπρου φαιδυδεύς, ῥητορικὴν δὲ ὑπ' Ἀντιφῶντος τῷ Ῥαμνουσίου. Οἱ περὶ Θεόδωρον καὶ Θρασυμαχον καὶ Ἀντιφῶντα σπουδῆς ἄξιον δοκεῖν ἔνεγκαν ait Dionysius epist. ad Ammæum de Demosthene. Ἀντιφῶν ὁ Ῥαμνούσιος τὸ αὐχηρὸν ἴσχε μέν καὶ ἀρχαῖον, ἀγωνιστὴς δὲ λόγων ὅτε συμβουλιῶν

κῶν ὅτε δικανικῶν ἐστι. Idem in Isæo, ubi eum cum Thrasymacho Chalcedonio, Polycrate Atheniensi, Critiâ Trigintaviro & Zoilo, qui contra Homerum scripsit, Rhetoribus enumerat. Forte idem quem cum Isocrate & Isæo pueros Rhetoricam in scholis docuisse scribit Plut. lib. de Glor. Athen. nisi propterea de alio Antiphonte hæc accipienda videntur, quòd post Isocratem nominatur. Carpit Deipnophista apud Athenæum 11. 15. quòd malè de Antiphonte & Lampro loquatur Socrates apud Platonem. Hermogenes lib. 2. περὶ ἰδεῶν ubi duos Antiphontes Rhetoras, eorumq; unum Rhamnusium ἀρχηγὸν τῆς τύπε πολιτικῆς facit, alterum omnino nostrũ duriore dicendi genere usum fuisse tradit.

Septimò, Antiphon quidam, Antiphontis primi nepos, Pyrilampis filius, Platonis, Adimanti, & Glauconis ὁμομήτριος frater erat, teste Platone in Parmenide. Νεώτατον appellat Plut. lib. περὶ φιλαδελφ. Forte Pyrilampes hic est idem cum illo ὀρνιθοτρόφῳ, qui avibus & præcipuè pavonibus delectabatur. Taxat eum propterea Arist. in Vespis. Sanè Plut. in Pericle, Pyrilampen, qui Periclis familiaris erat, à Comicis propterea traductum scribit, quasi muliebribus, quibus Pericles miscebatur, pavones subjiceret. Antiphon Rhetor orationem *de pavonibus* habuit, teste Athenæo 9. 12. in quâ Δῆμον τὸν Πυριλάμπες (Sic legendum non περιλάμπες) varias aves nutrire scribit, quæ à multis spectentur. Memorat eandem orationẽ Eust. in Il. β. f. 259.

Octavò, Antiphonta Critobuli filium memorat Hippocrates in Epidemiorum libris apud Galenum lib. 2. de diebus criticis cap. 5.

Nonò, Antiphon quidam circuli quadraturam tradidit, teste Aristotele lib. 1. de Sophist. Elench. cap. 10. & lib. 1. Phys. cap. 2. ubi Simplicius eum Sophistam appellat.

Decimò Antiphon quidam poeta fuit, quem Dionysius senior Siciliæ Tyrannus è medio sustulit, quòd tragœdias ipsius vituperaverit. Vide Plut. lib. de 10. Rhet. Dionysii vero senioris Tragœdias laudat, Plut. in Timoleonte. Idem lib. *de discr. adul. & am.* Κακῶς δὲ ἡ Ἀντιφῶν παρὰ Διονυσίῳ ζηλήσεως ὅσης ἡ λόγε, ποῖος χαλκὸς ἀρεις⊕; ἐκεῖν⊕, εἶπεν, ἐξ ἧς καλεσκεύασαν Ἀθηναῖοι τὰς Ἁρμοδίε, καὶ Ἀριστογείτον⊕ εἰκόνας. Οὔτε γὰρ ἀφελεῖ τύτων τὸ λυπηρὸν καὶ φαῦλον, ὅτε τέρπει τὸ βαμολόχον καὶ παιδιῶδες. Ἀλλ' δεῖ κακοήθε καὶ ὑβρει μεμιγμένης ἀκροάσεως μετ' ἐχθρας τὸ τοιῦτον ἔδ⊕, ᾧ χράμενοι περσατολύκησιν αὐτές, τὴν ἀρετὴ τὸ ῥήτορ ὄρχησιν ἀλυχῶς ὀρχέμενοι. Καὶ γὰρ Ἀντιφῶν ἀπέθανεν ὑπὸ Διονυσίε. Confer eundem de Contradict. Stoic. Antiphontis hujus procul dubio moribundi dictum adfert Aristoteles lib. 2. Rhet. cap. 6. Ἀντιφῶν ὁ ποιητὴς μέλλων ἀποτυμπανίζεδ ὑπὸ Διονυσίε, ἰδὼν τὲς συναποθνήσκειν μέλλοντας ἐγκαλυπομένες, ὡς ἥσαν διὰ τῶν πυλῶν, Τί ἐγκαταλιπόντες, ἔφη, ἢ μὴ ἀφελόντις ὑμᾶς ἰδὴ τάτων; Fortè hic est ὁ τραγῳδοποιὸς Athenæo sic dictus lib. 15. cap. 4. cujus στλήξαντον Aristot. Rhet. 2. 2. & Ἀνδρομάχην Autor Ethicorum Eudemiorum lib. 7. cap. 4. citant. Hunc Antiphontem cum Rhamnusio confundit Plut. ubi supra.

Undecimò, Antiphon quidam Athenienſis fuit somniorum interpres, qui de suâ arte, librum scripsit. Suidas. Ἀντιφῶν Ἀθηναῖ⊕ ὀνειροκρίτης, περὶ κρίσεως ὀνειρων ἐγραψεν. Meminit ejusdem Cic. lib. 1. & 2. de Divinat. De eodem Sen. Controv. 9. *Otho Junius edidit quidem* 4. *libros colorum, quos bene Gallio noster Antiphontis libros vocabat, tantum in illis somniorum est.* Tertullianus lib. de Animâ, ubi de somniis agit. *Quanti autem commentatores, & adfirmatores in hanc rem, Artemon, Antiphon, Strato Philochorus, Epicharmus*, &c. Meminit ejusdem Fulgent. lib. Mythol. ubi malè *Antiphon Philocrus* dicitur, cùm *Antiphon, Philochorus* legi debeat.

Duodecimò, Antiphon quidam à Demosthene coram Areopago proditionis accusatur, quasi Philippo Macedoni navalia Athenienſium se concrematurum clam pollicitus esset, & capitis damnatur. Plut. in Demosth.

Denique Antiphonta quendam Georgicorum scriptorem laudat Athenæus lib. 14. cap. 17.

Antiphonus, Priami fil. qui comitabatur patrem, cum Hectoris corpus ab Achille redimeret. Hom. Iliad. ult.

Antiphra, op. prope Alexandriam, non procul à mari. Steph.

Antiphus, Priami fil. ex Hecubâ, quem Agamemnon unà cum Iso fratre, sed illegitimo thoro nato, in bello Trojano interfecit. Item Thessali fil. & nepos Herculis, qui cum fratre Philippo dux 30. navium cum aliis Græcis ad Trojam commigravit. Hom. Iliad. 2. Item Antiphus, & Halitherses, Ulyssis amici. Hom. Odyss. 17.

Antipodes, Subtilis, & diversa apud veteres fuit inquisitio? Sintne homines, qui sub terrâ, sua vestigia nostris opposita habeant, nec ne? Quod ita esse ratione satis evidenti Macrob. 2. de Somn. Scip. & Plin. 2. 65. ostendere conantur. De his Cic lib. 4. Acad. Qu. *Nonne etiam dicitis esse è regione nobis, è contrariâ parte terræ, qui adversis vestigiis stent contra nostra vestigia, quos Antipodas vocatis?* Fuere v. nonnulli, qui credebant fabulosa esse omnia quæ de Antipodibus referuntur, quorum rationes videre licet apud Plut. lib. *de facie in orbe Lunæ*. Præcipuè v. Christiani; Vide Lact. 3. 24. August. de Civ. Dei. 16. 9. Quibus assentitur Lucretius lib. 1. vers. 1063. quem vide. Festivè ac lepidè Seneca Ep. 122. luxuriosos homines, qui noctu potant, interdiu dormiunt, *Antipodas* vocavit: quem locum operæ pretium erit videre. Vide *Antœci*.

Antipœnus, Thebanus nobilissimus, cujus filiæ pro patriæ salute seipsas interfecerunt. Pausan. Vide *Anticlea*.

Antipolis, Galliæ Narbon. urbs. Ptol. *Antibe* hodie. Martial. lib. 13.

Antipolitani fateor sum filia thynni.

Vide sis eundem lib. 4. Epigr. 89. long. 29. 49. lat. 42. 30.

Antipyrgus, urbs Marmaricæ. Ptol. *Tetrapyrgia* Straboni, *Luco* hodie, Castaldo interprete.

Antirrhium, promuntorium Achaiæ, seu Ætoliæ, contra Rhium promuntorium. Plin. Hodie *S. Andrea*.

Antirrhodus, Ægypti insula circa Pharum. Strabo.

Antisara, Datinorũ urbs, & portus. Dicitur & *Tisara*. Steph.

Antissa, op. in Lesbo insulâ. Stephanus addit, insulam quoque unam Cycladum sic vocari, & aliam Indiæ. Est & insula Lesbi adjuncta. Plin. 2. 89. Ovid. Met. lib. 15.

Fluctibus ambitæ fuerant Antissa, Pharosque,
Et Phœnissa Tyros, quarum nunc insula nulla est.

Antissiodorum, aliis *Altissiodorum*, Ammianus Antosidurum vocat; Galliæ civitas in Senonensi provinciâ quondam a Burgundis subdita, incendio repentino combusta, à Mathilde Comite restaurata, qualis hodie conspicitur. Vulgò *Auxerre*.

Antisthenes, Philosophus, posteaquam docuisset Rhetoricam, audissetque Socratem, dixisse fertur discipulis, Abite & magistrum quærite, Ego enim jam reperi, statimque venditis, quæ habebat, & publicè distributis, nihil sibi præter palliolum reservavit. Princeps fuit Cynicæ sectæ, & ad audiendum Socratem, quotidiè ibat ex Piræeo, 40 stadiis emensis, acutus magis quàm eruditus. Præceptor Diogenis fuit. Patientiam & duritiem adamavit. Multos populares esse Deos asserebat, unum tamen naturalem rerum omnium artificem. Cui illud Plutarchus tribuit. *Ad Rempublicam accedendum est, ut ad ignem; μήτε λίαν ἐγγὺς, ἵνα μὴ κάηῖς, μήτε πόῤῥω, ἵνα μὴ ῥιγῶσις.* i. e. *neque nimis prope, ne uraris; neque nimis procul, ne frigeas.* Idem Pontio cuidam adolescenti, cùm ei se in disciplinam tradere vellet, rogaretque, quibusnam rebus sibi opus esset, respondit, βιβλιαρίε καινῆ, ἡ γραφίε καινῆ, καὶ πινακιδίε καινῆ, τὸν νῦν παρεμφαίνων, Interrogatus item, quid omnium esset apud Homines beatissimum? ἐυτυχῆντα, ἔφη, ἀποθανεῖν. Et familiari apud se deploranti, quòd commentaria perdidisset, oportebat, inquit, ἐν τῇ ψυχῇ αὐτὰ, καὶ μὴ ἐν τῶν χάρτας γράφειν. Rursum interrogatus, Quænam esset disciplina maximè necessaria? mala, inquit, dedicere. τῶν μαθημάτων ἀναγκαιότατον τὰ κακὰ ἀπομαθεῖν. Denique eosdem dixit esse τὲς ἐυγενεῖς, καὶ τὲς ἐυτυχῆτας. Diog. Laert. Fuit & *Antisthenes*, Heraclìti discipulus: Alius Ephesius; Tertius Rhodius historicus, uti tradit Laertius. Fuit & Antisthenes Sybarita. *Antisthenes* etiam Peripateticus Philosophus citatur à Phlegonte Tralliano. Mirabil. cap. 3. Vide Voss. de Hist. Gr. lib. 3. pag. 325.

Antistiana, Hisp. citer. urbs inter Barcinonem & Tarraconem. Anton.

Antistius, Romanus nobilis, qui uxorem, quam cum libertino fabulari viderat, repudiavit. Alex. ab Alex. lib. 4.

Antistius Turpio, miles factionis Pompeianæ in Hispaniâ, ita fidens viribus, ut adversarios Cæsarianos solus ad pugnam provocarit. Hirtius.

Antitaurus,

Antitaurus, mons Armeniæ min. à Tauro in Septentr. avulſus, in cujus convallibus Comana urbs eſt. Illum *Roham Thoura* ab incolis vocari ſcribit Thevetus.

Antitheus, Athenienſium Archon, Olymp. 166. Pauſ. lib. 7.

Antiveſtæum, promuntorium Angliæ extremum ad occid. in Cornubiâ reg. *Belerium* Ptolemæo. Variè hodiè nominatur, *The cape of Cornwall* Camdeno; vulgò *The lands end*, quaſi finis terræ & *Penriguaed*.

Antium, vetus urbs in Latio, Volſcorum caput, Romanorum colonia: Ita dicta, quòd *ante* alias urbes, in ipſo litore ſita fuerit, ad Romanorum otium, rerumque urbanarum permutationem accomodata. Ovid. Met. 15.

——— *Spiſſi litoris Antium.*

In hâc fuit Fortunæ templum. Horat. 1 Carm. od. 35.

O Diva gratum quæ regis Antium, &c.

Variè formatur vocabulum hujus opidi. Straboni, Dionyſio, Appiano ac Ptolemæo, Ἄντιον dicitur. At qui hos deinceps conſecuti ſunt Græci variè id formarunt, modo Ἀντία & Ἄντεια, modo Ἀνθία, atque Ἄνθιον. In quorum duobus poſterioribus haud dubiè Grammatici nugatores ἀπὸ τῦ ἄνθους i.e.a flore originem ſomniarunt. Solinus cap. 8. *Conſtitutæ ab Aſcanio Longa Alba, Fidenæ, Antium.* Populi Suidæ *Antiates*, ac Dionyſio Halic. paſſim Ἀντιάται. At Valerio Maximo 1. 8. *Antienſe templum* dicitur; & Suetonio in Caligula, cap. 57. *Antiatinæ ſortes*. Ipſa urbs haud amplius reſtat; Nomen ejus v. etiamnum durat in promuntorio, cui vulgaris adpellatio *Capo d' Anzo*. Ad cujus etiam latus occidentale ſpecula in litore poſita vulgo dicitur *Torre d' Anzo*. Vide omnino doctiſſ. Cluverium Ital. Antiqu. lib. 3 pag. 986. long. 36. 30. lat. 41. 20.

Antobroges. Aquitaniæ populi Narbonenſiæ Provinciæ contermini, non procul à Cadurcis. Plin. 4. 9.

Antœci, Si relativè conſiderentur partium terræ habitatores, reſpectu ad ſe invicem, alii *Periœci* ſunt, alii *Antœci*, alii *Antipodes*. *Periœci* ſunt qui pari Latitudine ab Æquatore diſtant, & ab eodem Æquatoris latere habitant (utrique ſcil. à Boreali ejus latere, aut utrique ab Auſtrali) ſed Longitudinem plane oppoſitam habent, ita ſcil. ut ipſorum Meridiani 180 gradibus à ſe invicem diſtant, Tales ſunt incolæ Virginiæ in Americâ reſpectu Chinenſium in Aſiâ ultimâ. His par dierum longitudo, & pares anni tempeſtates, pari tempore contingunt; ſed dum aliis meridies, aliis media nox eſt. Jam v. *Antœci* ſunt qui eandem Longitudinem habent, quippe ſub eodem Parallelo habitantes, & parem etiam Latitudinem, ſed hi Borealem, illi Auſtralem: Tales ſunt Poloponneſi in Græciâ incolæ reſpectu extremæ Africæ habitatorum ad Caput Bonæ Spei. His ſimul Meridies eſt, & pariter media nox; Sed cum aliis horum æſtas eſt, aliis hyems eſt; cum aliis dies longiſſimi, aliis breviſſimi. Denique *Antipodes* ſibi invicem ſunt, quibus tam Longitudo, quàm Latitudo oppoſita eſt, ita ut toto Sphæræ diametro à ſe invicem diſtent. Tales ſunt Chinenſes reſpectu incolarum Chili Americanæ regionis. His omnia contraria; dum aliis horum Meridies, aliis media nox eſt; quæ aliis æſtas, aliis hyems; quæ aliis dies longiſſima, aliis breviſſima. Montanus.

Antomenes, ultimus Corinthiorum rex, poſt quem annui Principes conſtituebantur.

Antona, fluvius & opidum Angliæ. Fluvium Polydorus Vergilius *Veium* dici teſtatur, incolis *Wie*, in Sabrinam influentem. Opidum *Northampton*, teſte Lipſio, nominatur. Sed aliis Fluvius *Nen* eſt, Bennaventam, ſive Northamptonam (quaſi Antonam Borealem dixeris) alluens. Cæterùm gemina eſt *Antona*, una Meridionalis in orâ contra Vectim inſulam, à Wintoniâ 10. m. p. diſtans, Emporium non obſcurum, *Hampton* & *Southampton* Anglis dicta. long. 19. 15. lat. 51. 04. Altera Borealis *Northampton* opidum celebre inter Londinum & Coventriam, inde 57. hinc 20. m. p. diſtans. Vide *Bennaventam*.

Antonia, caſtellum apud Hieroſolymam exciſum, antea *Baris* dictum, teſte Joſepho.

Antonia, uxor Druſi, mater Germanici, quam Valerius mirè laudat à continentiâ, & amore in conjugem lib. 4. cap. 3. Eam Plinius ait nunquam ſpuiſſe.

Antonina, urbs Batavorum, Utrefium Ammiano, vulgò *Utrecht*. Aliis *Trajectum inferius*, vel *Trajectum ad Rhenum*, ad alterius in Brabantiâ diſcrimen, quod *ſuperius*, & ad *Moſam* nominatur.

Antoninus, Imp. Rom. cognomento *Pius*, regn. an. 23. A. D. 138. Succeſſit Hadriano Cæſari. Pacem coluit, deq; omnibus benè mereri ſtudens, exteros reges, atque populos literis & humanitate in officio continuit. Aurel. Victor. Eutrop. lib. 8. Jul. Capitolinus, & Oroſ. lib. 7. cap. 14. Ei ſucceſſit filius Marcus Aurelius *Antoninus*, cognomento Philoſophus, qui propinquum L. Aurelium Verum, ſocium Imperii ſibi adſumpſit. Per quem feliciter geſſit Parthicum bellum: Ipſe domi & in urbe Remp. curans. Deinde mortuo Vero, ſolus imperavit, & in Germanos benè rem geſſit: Marcomannos etiam oppreſſit, & Sarmatas, & Vandalos, & Quados, qui Pannonias invaſerant. Hic eſt ille Antoninus, qui Suidâ teſte, ſcripſit ἰδίᾳ βίᾳ διαλογὰν βιβλίοις ιβ. Quæritur a. utrum hi ſunt illi ipſi libri, quorum inſcriptio τὰ καθ' ἑαυτὸν, ſive *de Seipſo*. Ita cenſet Xylander. Et favet huic ſententiæ, quod & illi libri ſint 12 numero: & Suidas non alius operis meminit, quàm ejus quod dixi. Amplior tamen Inſcriptio eſt quæ apud Suidam legitur; cum in 12. illis libris, quos hodiè habemus, non tam vita Aurelii referatur, quàm illuſtria tradantur Sapientiæ præcepta. Quare alicui placere poſſit ſuſpicio Caſp. Barthii Adverſar. lib. 51. cap. 16. ubi cenſet, non exſtare ipſos Antonini libros, ſed excerpta ex iis, qualia veteres *Florida* ſive *Laudabilia*, Græci χρήσιμα dixere. Cui ſententiæ favere aliquis dixerit, quod in codice ms. qui Romæ eſt, inſcribantur ἐκ τῶν καθ' ἑαυτὸν, Geſnero teſtante. Sed multo veriſimilius eſt, inquit Voſſius, τὰ καθ' ἑαυτὸν, idem eſſe opus, ac illud, quod Suidas appellat, ἰδίᾳ βίᾳ διαλογὰν, non quaſi vitæ ſuæ hiſtoriam reliquerit, ut vulgò ſunt arbitrati: ſed quia ideam ſuæ vitæ condiderit. Siquidem ſunt hi duodecim libri de officio boni Principis, quos ſcripſit, non ad filium, ſicut Cicero tres libros de officiis filio ſuo miſit: ſed πρὸς ἑαυτὸν h. e. *ad ſeipſum*: nempe ut illos aſſiduè legeret, ac ſecundum eos vitam componeret, ac mores. Opus hoc erutum è Palatinâ Bibliothecâ primus in lucem emiſit Conradus Geſnerus: Latinè a. vertit Guil. Xylander. Ejus poſtea tralationem ad incudem vocavit Vir Clariſſimus Mericus Caſaubonus Iſ. fil. Eruditas præterea notas, & emendationes addidit. Poſteà vero recenſuit, ac perpetuo commentario illuſtravit Tho. Gatakerus Londinas, vir κεφτιωσλαῖος Cantabr. A. D. 1652. At vita illa M. Aurelii Antonini, quæ ab Antonio Guevara, Mendonenſi Epiſcopo, & Cæſari Carolo 5. à Conſiliis, Hiſpanicè edita eſt, eâque e linguâ in alias permultas tranſlata fuit, nihil Antonini habet, ſed tota eſt ſuppoſititia, ac genuinus Guevaræ ipſius fœtus; qui turpiter os oblevit lectori, planè contra officium hominis candidi, maximè Epiſcopi. Habet interim plurima lectu nec inutilia, nec injucunda: imprimis v. Principi; unde & *Horologium Principum* inſcribitur. Voſſius.

Antoninus, Commodus, prioris laudatiſſimi Imperatoris filius flagitioſſimus fuit; per legatos devicit Mauros atq; Dacos: compoſuit Pannonias, Germaniam, Britannias, imperium ejus recuſantes: ipſe interim in omni genere turpitudinis & crudelitatis vitam degens. Vide *Commodus*.

Antoninus Baſſianus Caracalla, Septimii Severi imp. filius. Hic eſt Antoninus ille, cui Oppianus libros ſuos de venatione, & piſcatione dedicavit. Ita n. orditur Κυνηγετικά.

Σοὶ, μακαρ, ἀείδω γαίης ἐρεμνὸς ἔρεσμα,
Φίλτ' εὐαλίην πολυήρατον Ἀντωνεῖνε,
Ἀυσονίς Ζηνὸς γλυκερὸν θάλος Ἀντωνῖνε.
Τὸν μεγάλη μεγάλῳ φυτήσατο δώματα Σεβήρῳ,
Ὀλβίῳ ἐυπλοκάμῳ, καὶ ὄλβιον ἀθάνατα.

Scribit a. Sozomenus in epiſtolâ ad Juniorem Theodoſium, quòd Antoninus eâ erga Oppianum uſus ſit liberalitate, ut pro ſingulo ejus operis verſu cum aureo uno donaverit; quod Imperatoriæ largitatis ac liberalitatis omnibus miraculum fuit; ut adhuc ipſius Oppiani carmina à plurimis Aurea ſint appellata. De variis Antoninis videndus Jonſius de Script. Hiſt. Phil. lib. 3. cap. 10.

Antoninus Liberalis. Vide *Liberalis*.

Antoniopolis, civitas Meſopotamiæ. Am. Marc. lib. 18.

Antoniopolitæ, Lydiæ populi, qui Mæandro alluuntur.

Antonius Gnipho, poeta Gallus, Romæ docuit Rhetoricam,

cam, & poemata in domo Julii Cæsaris adhuc pueri, cujus scholam Cicero & alii clari viri frequentasse dicuntur. Nihil unquam de mercedibus pactus est, eoque plura ex discentium liberalitate consecutus est. Vixit an. 50. Sueton. Nomen *Antonii* quod attinet, Græcè Ἀνθώνιος significat *certatim emptum*, i. e. pretiosum vel facile vendibilem. Sic Ἀντωνίομαι, liceor adversus aliquem. Lysias. Male scribitur Anthonius & ab Ἄνθος deducitur à quibusdam, ac si idem sonaret quod *Florens*, *Florentius*, *Thales*, *Exthalius*. Utinamq; hoc non excidisset Camdeno, vel quicunque fuit is qui Relliquias ejus publicavit: ubi additur, quosdam derivare hoc nomen ab *Antone* socio Herculis, ut est apud Gellium.

Antonius Musa, medicus Augusti Cæsaris. Plin. 29. 1.

Antonius Marcus, Orator, Triumviri Antonii avus, de quo Tullius in Bruto. *Omnia veniebant Antonio in mentem, eaque suo quæque loco, ubi primum proficere, & valere possint. Ut ab imperatore equites, pedites, levis armatura, sic ab illo in maximè opportunis orationis partibus collocabantur. Erat ei memoria summa, nulla meditationis suspicio, imparatus semper aggredi ad dicendum videbatur, sed ita erat paratus, ut Judices, illo dicente, nonnunquam viderentur non satis parati ad cavendum fuisse.* Interfectus fuit à Marianâ factione, unà cum plurimis aliis clarissimis civibus, quorum capita in rostris pependere. Lucan. lib. 2.

——— *Aut te præsage malorum*
Antoni, cujus laceris pendentia canis
Ora ferens miles festæ rorantia mense
Imposuit. — Vide Val. Max. lib. 9. cap. 2.

Antonius Marcus, Oratoris filius natu major, Cottæ consulis & Cethegi favore in Senatu curationem rei frumentariæ totius oræ maritimæ nactus, Siciliam, & provincias omnes depopulatus est. Postremo Cretensibus bellum inferens, ibi morbo interiit. Hunc Sallustius ait perdundæ pecuniæ genitum, & vacuum a curis nisi instantibus.

Antonius Caius, alter Oratoris filius, multos in Achaiâ spoliavit, nactus de exercitu Syllano equitum turmas. Græci a. eum adduxerunt in jus ad M. Lucullum Prætorem, qui jus inter peregrinos dicebat. Hunc Gellius, & Lentulus Censores, sexennio, quo hæc dicerentur, senatu moverent, causasque subscripserunt, quòd socios diripuerit, quòd judicium recusaverit, quòd propter æris alieni magnitudinem prædia sua mancipaverit. Hunc Cicero in Verrinis vocat, In exercitu Syllano prædonem, in introitu gladiatorem, in victoriâ quadrigarium. Nam inter eos fuit, qui jussu Syllæ in Circensibus, quos ipse post victoriâ fecit, quadrigas agitaverunt. Dictus fuit cognomento *Hybrida*.

Antonius Caius, prioris filius, cum Cicerone Consul fuit, eique maximè adversus, quòd Catilinæ faveret, sed collegæ consilio ac industriâ delinitus, acceptâ Macedoniâ provinciâ, pro Rep. se staturum recepit, idque præstitit. Re a. apud Dardanos malè gestâ in urbem reversus, à M. Lælio accusatus, damnatus est, & in exilium actus.

M. Antonius Triumvir, Marci Antonii Oratoris filii filius, & Lucii frater, causa & fax totius belli Civilis fuit. Cùm n. Tribunus esset, clam ex urbe ad Cæsarem in Galliam profugit. Mutinam, Bruti provinciam invadentem, hortante Cicerone, Senatus hostem judicavit. Superatus ab Hirtio & Pansâ Coss. ac Cæsare puero, mox Triumviratus foedere inter eum, & Lepidum & Octavium inito, Brutum & Cassium in Macedoniâ apud Philippos superavit. Quo bello confecto Augustus valetudinis causâ Romam rediit. Antonius a. in Græciam, Asiamque profectus, honore quaquaversus ingenti exceptus est. Quum illi Oriens, Augusto Occidens, Lepido Italia obtigisset, multos per Orientem Reges ac Tetrarchos debellavit. Inter quos Antigonum Judæorum Regem securi percussit, quod antea Regum nulli contigit. Captus amore Cleopatræ, multa ipsius gratiâ nefanda perpetravit, quod Romanis in infamiam maximè cessit. Virgil. Æn. 8.

Hinc ope Barbaricâ variisque Antonius armis
Victor ab Auroræ populis, & litore Rubro
Ægyptum, viresque Orientis, & ultima secum
Bactra vehit, sequiturque (nefas) Ægyptia conjux.

Quod ait *nefas*, videtur esse stomachus poetæ indignantis Ægyptiam conjugem Romano civi nupsisse; ut etiam apud Ovid. Met. 15.

Romanique ducis conjux Ægyptia. ———

Planius Horatius. Epod 9.

Ut nuper, actus cum freto Neptunius
Dux fugit ustis navibus,
Minatus urbi vincla, quæ detraxerat
Servis amicus perfidis.
Romanus (eheu posteri negabitis)
Emancipatus fœminæ,
Fert vallum, & arma miles, & spadonibus
Servire rugosis potest.
Interque signa turpe militaria
Sol aspicit Conopeum.

Fulviam uxorem initio Triumviratus repudiavit, ac Octaviam Augusti sororem duxit; Utramq; postremo ob Cleopatram contempsit; quæ causa fuit inter eum & Octavium dissensionis. Quocum postremo ad Actium navali prælio congrediens, superatus est, Alexandriamque confugiens, atque ibidem ab eodem obsessus, gladio sponte incubuit, anno ætatis 56. Vitam ejus scripsit Plutarchus, eumq; vivis coloribus depinxit Cicero in Philippica secunda, quæ res postea mortis ejus causa fuit. Juvenalis de Cicerone.

O fortunatam natam, me Consule, Romam.
Antoni gladios potuit contemnere, si sic
Omnia dixisset. Ridenda poemata malo
Quam te conspicuæ Divina Philippica famæ
Volveris à primâ quæ proxima. ———

Julus Antonius, Antoni Triumviri filius, ad quem Horatii Oda 2. libri 4. Consul erat cum Paulo Fabio Maximo, ad quem ejusdem libri Oda prima. Huic Julo cognomen Africanus. De eodem Seneca lib. de brevitate vitæ. *Filia, & tot nobiles juvenes, adulterio velut sacramento adacti, infractam ætatem* (Augusti scilicet) *territabant; postquam & iterum timenda cum Antonio mulier.* Apparet n. hunc Julum aliquod scelus (cui proximus ab adulterio gradus est) cum filiâ in Augustum concepisse: uti olim cum Cleopatrâ ejus pater. Hunc jussu Augusti occisum prodidere Dio, & Tacitus. Velleius suâ manu cecidisse eum dat intelligi. Præcessit a. jussus Augusti, quem ille exsecutus suâ manu. Lipsius ad Taciti Annalium lib. 1.

Lucius Antonius, Triumviri frater, apud Pelusium ab Octavio fame obsessus, in deditionem cum 300 aliis venit: quibus, ut ait Livii Epitomator, Octavius ipse pepercit; ut vero Tranquillus, omnes ad aram Cæsaris necari crudelitèr jussit. Hic patroni laudem plurimùm affectavit, & à M. Tullio irridetur Philip. 6. quòd se à 35 tribubus adoptandum, & inscribendum statuæ patronum curaverit.

Antonius Julianus, Romæ Rhetor fuit, perquam honesti, atque humani ingenii, doctrinâ quoque utiliore istâ, ac delectabili, veterū elegantiarum curâ & memoriâ multâ.

D. Antonius, Ægyptus, Monachis Christianorum initium dedit, licet non ante omnes Monachos fuerit. Primus enim mirè omnium studia ad eam vitam imitandam incitavit, Monachorumque dogma instituit, sicuti mox D. Basilius in Græciâ fecit, & Hilarion in Syriâ. Polyd. Vergil. de Invent. rerum. 7. 2. Panis illi escæ fuit, & aqua potui; semel in die, idque sub occasum solis, tenui cibo reficiebatur. Cujus sanctitas ita celebris fuit, ut Helena Constantini Imp. mater, se & filium suum per literas illi commendavit. Obiit in eremo an. natus 105. A. D. 361.

Antor, Centauri cujusdam nomen apud Val. Flac. lib. 1.

——— *Ardenti peragit Clanis Antora quercu.*

Lege *Actor*, & *Actora*.

Antorides, pictor, Aristippi, filii Aristidis Thebani, discipulus. Plin. 35. 10.

Antricum, op. Gall. Narbon. Normanniæ finitimum, vulgò *Chartes*.

Antronia, urbs in Messeniâ Peloponnesi regione, ab *antris*, è quibus molares lapides exciduntur, appellata. Straboni *Antron* dicitur, itemque Stephano, qui Thessaliæ urbem esse scribit. Ab hâc *Antronii asini* dicti, de magnis corpore, & stolidis mente. Hesych. Ἄντρων, πόλις Θετταλίας, ὅθεν Ἀντρώνιος ὄνος. Ita n. legendus ille locus, ubi vulgò malè divisim, & ὄγκος pro ὄνος legi solet. Ego potius

Antronios

Antronios aſinos à lapidibus molaribus dictos putem, quos ὄνους Græci vocant. Item *Antronis aſinus*, caſtellum in Phthiotidâ plagâ cujus mem. Strabo lib. 9.

Antros, inſula in æſtu Garumnæ fluvii ex Pyrenæo monte delapſi. Vide Melam 3. 2. editionis Voſſianæ.

Antuates, pop. circa Rhodanum, finitimi Allobrogibus & Genevæ. Vide *Nantuates*. Ita enim legendum videtur.

Anturnacum, op. Germ. inſer. ad Rhenum. Anton. vulgo *Andernach*. long. 28. oc. lat. 50. 25.

Antwerpia, olim *Atuatum*, & *Atuacutum*, nobile Brabantiæ opidum in ripâ Scaldis flu. Europæ nationibus maximè frequentatum. Sumptuoſis tam privatis quam publicis nitet ædificiis. Auguſtiſſimo D. Virginis templo, cum turri ex candido lapide altiſſimâ: Civicâ, Hanſeaticâ, Anglicâ, ac Portugallenſium Domo: Monaſterio Præmonſtratenſium; monumentoque Iſabellæ Caroli Ducis Burgundiorum nobilis. Anno Dom. 1567. die 3. Novemb. Antwerpiæ mœnia à Cronemburgio uſque ad Cæſaream portam divulſa, ſoloque æquata fuere, & arx (vulgò *Cittadel*) vallo cincta, foſſâ & aquâ circumdata, quinque propugnaculis ex vivo ſaxo munita conſtructa eſt: habens in circumferentiâ inter propugnacula ſupernè eminentes decem & tres formas planas ad hoſtium inſultus propellendos fortiſſimas. Intus latè patentem aream percommodè claudunt ædes præſidiariis militibus aptæ. In areæ medio tunc ſtatua ænea deaurata, maximis ſumptibus fuſa, Ferdinando Toletano, Albæ Duci olim in Flandriâ, Regis Hiſpani præfecto poſita, paulo poſt deturbata, & comminuta eſt. Arx illa diruta & everſa eſt, denuo a. procurante Alexandro Duce Parmenſi inſtaurata, & adhuc erecta permanet. Gallicè *Anvers*, *Antorff* Germanis; *Anveres* Hiſpanicè, & *Anverſa* Italis dicitur. long. 25 41. lat. 51. 16.

Anubingara, Taprobanæ urbs. Ptolemæus.

Anubis, Ægyptiacus canis, in cujus formâ colebatur Mercurius. Virg. Æn. 8.

Omnigenumque Deûm monſtra, & latrator Anubis.

Propertius lib. 3. eleg. 11.

Auſa Jovi noſtro latrantem opponere Anubim.

Bene *latratorem*, & *latrantem* dixerunt, nam colebatur hic Deus canino capite, quod ſcribit Plut. de Iſ. & Oſir. & Euſeb. de Præp. Evang. 2. 1. Rationes hujus formæ vide in utroque. Eundem hunc fuiſſe cum Cynocephalo, cui caninum caput, certum eſt. Sunt & qui putent verè hunc Mercurium fuiſſe. Servius. *Quia canino capite fingitur, hunc volunt eſſe Mercurium, ideo quia nihil eſt cane ſagacius.* Juvant verba iſta Apuleii. *Ille ſuperûm commentor, & inferûm, nunc atrâ, nunc aureâ facie ſublimis, attollens canis cervices arduus Anubis, lævâ caduceum ferens, dextra palmam virentem quatiens.* Strabo lib. 9. Plutarchus etiam, ubi ſupra, ait Anubin vocatum *Hermanubin*. Hermes a. Mercurius eſt. Ovid. Met. 9.

Inachis ante torum, pompâ comitata ſuorum,
Aut ſtetit, aut viſa eſt, inerant lunaria fronti
Cornua, cum ſpicis nitido flaventibus auro,
Et regale decus; cum quâ latrator Anubis,
Sanctaque Bubaſtis, variuſque coloribus Apis
Quique prenit vocem, digitoque ſilentia ſuadet;
Siſtraque erant, nunquamque ſatis quæſitus Oſiris
Plenaque ſomniferi ſerpens peregrina veneni.

Lucanus *Nos in templa tuam Romana accepimus Iſin,*
Semicaneſque deos, & ſiſtra moventia luctum.

Juvenalis Sat. 6.

Ergo hic præcipuum, ſummumque meretur honorem,
Qui grege limigero circumdatus, & grege calvo
Plangentis populi currit deriſor Anubis.

Diodorus Siculus ait Anubin patrem Oſirim ad bella ſecutum geſtaſſe canis inſigne in clypeo: Alii adjuviſſe Iſidem in Oſiridis corpore inveſtigando.

Anuchtha, Suſianæ urbs. Ptolemæus.

Anulinus Conſul. Rom. Sabini 2. Collega. Horum tempore Antoninus Caracalla Alexandriæ cum eſſet, Alexandrinam juventutem convocavit, eamque paſſim omnem, militibus ſigno dato, interemit. Herod. lib. 4.

Anulus, Mauritaniæ fluvius.

Anurogrammi, Taprobanæ populi. Ptol.

Anus, locus Samariæ, à Neapoli 10. m.p. Hieroſolymam verſus occurrens.

Anuſcana, urbs Etruriæ in Hirpinis Vide *Nuſcum*.

Anxa, op. Italiæ in orâ Salentinorum, olim Gallipolis. Plin. 3. 11. Hodie etiam *Gallipoli* dicitur. long. 42. 12. lat. 39. 58.

Anxantini, Pelignorum populi. Strabo.

Anxanum, Ferentanorum in Italiâ opidum. Ptolemæus. Ἄγξανον, Λάρινον, Φρεντανῶν μεσόγειοι πόλις. Hodiè *Lanciano*, ſive *Lanzano*. Populi *Anxani*, Plin. 3. 12. lege *Anxanenſes*. long. 38. 55. lat. 42. 27.

Anxius, fluvius ex Armenio monte oriens, & in Euphratem influens.

Anxur, urbs Volſcorum. Plinius. Hanc olim *Trachiniam*, nunc *Tarracinam* dicunt. Horatius in Hodœporico.

Millia tum pranſi tria repſimus, atque ſubimus
Impoſitum ſaxis latè candentibus Anxur.

Lucanus lib. 3.

Famque & præcipites ſuperaverat Anxuris arces.

Statius Silv. lib. 1. ——— *Arceſque ſuperbæ Anxuris.*

Silius lib. 8. ——— *Scopuloſi verticis Anxur.*

Idem lib. 4. *Monte procelloſo Murrhanum miſerat Anxur.*

Martialis. *Sive ſalutiferis candidus Anxur aquis.*

Livius lib. 5. *In Volſcis depopulato agro, Anxur ne quicquam oppugnatum loco alto ſitum.* long. 37. 02. lat. 41. 08.

Anxurus, ſive potius *Anxyrus*, nomen eſt, quo Jupiter à Campanis vocabatur, qui maximè Anxuri colebatur imberbis, vel quaſi ἄνευ τοῦ ξυροῦ, *ſine novaculâ*, quia barbam nunquam raſiſſet. Servius in illud Poetæ Æn. 7.

Circeiumque jugum: queis Jupiter Anxurus arvis
Præſidet. ———

Ubi *Axurus* de la Cerda contendit legendum. Sanè Pauſan. in Eliacis prioribus meminit duplicis ſimulacri Jovis ἀκτένιστον γένυσι *non habentis barbam*. Porro de nummo quodam Jovis aut *Axuri* aut *Creſcentis* vix eſt, qui non meminerit eruditorum, Germanus, Lævinus, Scaliger, Ortelius, Dalechampius, & alii. Non omittendus hic Statii locus Theb. 10. de Templo ſacro & Junoni puellæ, & Jovi Axuro.

Ipſa illinc magni thalamo deſponſa Tonantis
Expers connubii, & timidè poſitura pudorem
Lumine demiſſo pueri Jovis oſcula libat
Simplex, & nondum furtis offenſa mariti.

Neque Claudiani de 4. Conſulatu Honorii.

Talis ab Idæis primævus Jupiter antris
Poſſeſſi ſtetit arce poli, famuloſque recepit
Naturâ tradente Deos: lanugine nondum
Vernabant vultus, nec adhuc per colla fluebant
Moturæ convexa comæ: tum ſcindere nubes
Diſcebat, fulmenque rudi torquere lacerto.

Aliam ejuſdem parvuli Jovis imaginem repræſentat Stat. 1. Achilleidos in hunc modum.

Sic ſub matre Rheâ juvenis regnator Olympi
Oſcula ſecuræ dabat inſidioſa ſorori
Frater adhuc, medii donec reverentia ceſſit
Sanguinis, & verſos germanæ expavit amores.

Jovis etiam pueri meminit Apollon. lib. 1. Argon. dicitur ab eo κῦρος & ὅτι ὀρεσὶ νήπια εἰδώς. Et Nonnus Dionyſiacon lib. 41. his verſibus.

Ζεὺς τότε κοῦρος ἔην, ὅτε πω βρέφος, ὅπλα πυκινὸν
Θειρμὸν ἀναχίσσωσι νέῳ βυτάρμονι καλμῷ
Ἀσφαρὰ σιλδήεσσα. ———

Nummus Panſæ & Vibii, cujus meminit Conſtant. Landus Numiſ. in cujus parte alterâ erat JOVIS AXUR. in alterâ imago barbata, ſed intonſa; Unde colliges non ſemper Jovem Axurum ſumi pro Jove puero, ſed etiam pro Jove intonſo, quaſi ἄνευ ξυροῦ, uti diximus, ut qui nunquam egeret novaculâ, ſemper n. tonſus erat, etiamſi grandis ſuit.

Auſis, urbs Ægypti. Stephanus.

Anytios, Ægypti nomus. Herodotus.

Anytus Athenienſis, unà cum Melito & Lycone Socratem accuſavit, & occidi curavit. Horat. Serm. 2. Sat. 4.

——— *Qualia vincant*
Pythagoran, Anytique reum, doctumque Platona.

Poſteà ab Athenienſibus cum ſociis morte mulctatus eſt. Laertius.

Anzaba, fluvius circa Tigridem. Ammianus lib. 18.

Anzena, Armeniæ majoris urbs. Ptol.

A O

Aod, Hebr. *Ehud*, Lat. *laudans*, seu confitens, Judex Israelitarum Judic. 3.

Aon, Neptuni fil. factione suorum ex Apulia pulsus, navigio Euboeam, & inde Bœotiam venit, ubi populis montes habitantibus imperavit, eosque *Aones*, ut & montes vicinos *Aonios* appellavit. Porro hic Aon filium Dymantem reliquit, qui ei in regno successit.

Aones, populi *Aoniæ*. Pausan. lib. 9. Fuit a. Aonia pars Bœotiæ montana, unde totam Bœotiam prius Aoniam dictam legimus. Virgil. Georg. lib. 3.

Primus ego in patriam mecum, modo vita supersit,
Aonio rediens deducam vertice musas.

Juvenalis, Sat. 7. — *Cupidus silvarum, aptusque bibendis*
Fontibus Aonidum. Claud. 2. in Ruff.
Sic mons Aonius rubuit cum Penthea ferrent
Mœnades. ————

Hinc *Aonios specus* posuit Catullus pro antris Bœoticis. Servius in illud Virgil. Eclog. 6.

Tum canit errantem Permessi ad flumina Gallum
Aonas ad montes. ————

Aonia, inquit, *quæ & Bœotia.* Hinc *Aonides Musæ*, quæ apud Ausonium *Bœotia numina* dicuntur. Hinc *Aonium nemus* & *Aonia lyra* apud Ovid. & Propert.

Aoris, vel potius *Chloris*, Nelei uxor. Pausan. in Bœoticis.

Aoris, Arantis filius, venator bellicosus. Paus. lib. 2.

Aornos, vel *Aornis*, petra apud Indos præceps & invia, monumentis historicorum celebrata, quasi *avibus inaccessa*. Dionysius Periegetes. vers. 1149.

Ἡ δ' ὑπὸ περγίνυκεν ἰὼν Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Ἠλίβατος, ταχινοῖσι δυσίμβατος οἰωνοῖσι.
Τὴνεκά μιν ἡ φᾶτις ὑπεκλείσαν Ἄορνιν.

Nescio quo auctore fretus Dionysius Coliacum promuntorium Oceano imminens Ἄορνιν cognominari affirmet. Celebris quidem est apud auctores eos, qui Alexandri res gestas scriptis mandarunt, Ἄορνος petra (per hyberbolen, altitudinis causâ, sic appellata, ac si *volucribus quoque invia videretur*, uti de Macedoniæ montibus L. Florus lib. 2.) quam ab Hercule frustrà obsessam ferunt, ab Alexandro v. expugnatam. Vide Curtium lib. 8. & Arrianum lib. 4. Sed petra illa longè à Coliaco promuntorio dissita, ad Jndum sc. flu. quâ Alexander Indiam ingressus iter fecit. *Radices ejus* (inquit Curtius) *Indus amnis subit.* Et prope ipsos Indi fontes eum statuit Strabo lib. 15. Ἄορνόν τινα φέρει, ἧς τὰς ῥίζας ὁ Ἰνδὸς ὑποῤῥεῖ πλησίον τῶν πηγῶν. Scribit Plutarchus Alexandrum, cùm intellexisset hanc petram teneri ab homine meticuloso, dixisse, Nunc locus iste captu facillimus est. De hâc rupe Lucianus in Rhetor. Præcept. Εἶτα ἐπειδὰν πλησιάσῃς τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ὑπογινώσκειν τὴν ἀνοδον, ἢ τὸ πεῖγμα ὅμοιόν σοι εἶναι δοκεῖ ὅταν ἢ Ἄορνος πίτυας ὁρᾶν Μακεδόσιν, ὑπόξυρον αὐτὴν ἀναπλαχόδην ἰδόντα ἀτειχῶς, εἶτ' ὀρνέοις ὑπερπτῆναι ῥᾳδίαν, Διονύσου τινος, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαιρεθήσεσθαι, διομένην.

Aornus, locus in Thesprotide, ubi oracula reddebantur. Paus. Item urbs in Epiro. Ptol. & Steph.

Aornus, lacus quidam prope Tartessum, alias *Libystinus* dictus. Schol. Aristoph. in Ranas. Ἡ δὲ Ταρτησσὸς πόλις Ἰβηρικὴ σχεδὸν τὴν Ἄορνον λίμνην.

Aornus, lacus inter Puteolos & Baias, Latinis *Avernus*, sic dictus, quod *avibus careat*, quæ supervolantes gravi ejus odore enecantur: sive quòd sulphureæ exhalationes aerem usque adeo extenuent, ut aves sustinere non possit. Virgil. Æn. 6.

Spelunca alta fuit, vastoque immanis hiatu
Scrupea, tuta lacu nigro, nemorumque tenebris;
Quam super haud ullæ poterant impune volantes
Tendere iter pennis, talis sese halitus atris
Faucibus effundens supera ad convexa ferebat.
Unde locum Graii dixerunt nomine Avernum.

Hausit ex Lucretio suo. Sic enim ille lib. 6.

Principio quod Averna vocantur, nomen id ab re
Impositum est, quia sunt avibus contraria cunctis.

Similis plane descriptio est apud Petronium Arbitrum in Satyrico.

Est locus exciso penitus demersus hiatu
Parthenopen inter, magnæque Dicarchidos arva
Cocytâ perfusus aquâ, nam spiritus extra
Qui furit effusus funesto spargitur æstu.
Non hæc aucta umno tellus viret, aut alit herbas
Cespite lætus ager: non verno persona cantu
Mollia discordi strepitu virgulta loquuntur:
Sed Chaos & nigro squalentia pumice saxa
Gaudent ferali circumtumulata cupresso.

Nominis notationem tetigit Claudianus lib. 2. de Raptu Proserp.

Tunc & pestiferi pacatum lumen Averni
Innocuæ transistis aves.

Aorus, Cretæ civitas. Steph.

Aorsi, populi Sarmatiæ, Tanaim flu. accolentes, Horum regio *Severia* hodie dicitur, sub Moschis. Eorum meminere Strabo & Ptolemæus.

Aoti, pop. in finibus Thraciæ, Getis finitimi, non procul ab Istro. Plinius.

Aous, flu. in eâ parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico adjacet, non procul ab Apolloniâ in mare illabens, *Vajussa* hodie. *Lous* Ptolemæo. *Æos* Straboni ac Melæ dici videtur.

A P.

Apadna, Mesopotamiæ urbs. Lib. Notit.

Apadnos, locus in Isauriâ. Procopius lib. 5.

Apæi, pop. in Æthiopiâ sub Ægypto. Ptol.

Apæsus, urbs Troadis, quæ & *Pæsus* dicitur. Steph.

Apaitæ, Asiæ minoris populi. Strabo. Quondam Cercitæ, & Cercetici dicti.

Apama, Antiochi Seleucidæ filia. Pausanias.

Apamena, Syriæ regio. Ptolemæus.

Apamestæ, opidum Magnæ Græciæ. Populi *Apamestini* Plin. 3. 11.

Apamia, vel *Apamea*, Phrygiæ urbs, ad Marsyæ flu. ostia, *Cibotos* olim appellata. Græcè autem κιβωτὸς est *arca*, quâ voce utuntur tum Author epistolæ ad Hebræos, cap. 11. tum B. Petrus ep. 1. cap. 3. ubi de arcâ Noe; quam Flav. Josephus λάρνακα vocat Ant. 1. 4. Strabo. Ἀπάμεια, ἡ Κιβωτὸς λεγομένη. Ptolemæus. Ἀπάμεια Κίβωτος. Plin. 5. 29. *Tertius Apameam vadit, ante appellatam Celænas, deinde Ciboton.* Claudebatur enim in arcæ modum à tribus fluviis illam ambientibus. Plinius ubi supra. *Sita est in radice montis Signiæ, circumfusa Marsya, Obrimâ, Orgâ fluminibus in Mæandrum cadentibus.* long. 59. 50. lat. 39. 50. Est & *Apamæa* Bithyniæ op. à Nicomede Prusiæ regis filio, de matris *Apames* nomine sic dictum, postea *Myrlea*, à *Myrlo* Colophoniorum duce appellata. long. 56. 50. lat. 49. 56. Item urbs Mædiæ in illius & Parthiæ confin. *Miana*, teste Moletio. Item alia in Mesopotamiâ apud Euphratem flu. ex adverso Zeugmatis. long. 79. 50. lat. 49. 56. Altera ad Tigrim in eâdem provincia, ubi is in 2. alveos dividitur, supra Seleuciam ad 125. m. p. Alia in Persidè. Denique urbs Syriæ archiep. olim clara ad Orontem flu. inter Antiochiam, & Emesam ad 65. m. p. à Larissâ 15. *Hamous*, teste Bellonio, *Hama* Leunclavio, *Aman* aliis, à Seleuco rege condita, ac de sororis nomine dicta. Regio *Apamena*. Dionys. vers. 918.

Αὐλὶς ἐπὶ μέσσῃσιν Ἀπαμείης πολίεθρον
Τῆς δὲ πρὸς αὐλοκίην καλασύρεται οὐρὸς Ὀρόντης.

long. 70. 00. lat. 34. 45. Notandum hic urbes hujus nominis fere quotquot sunt, aquis pariter circumfundi. Ammianus Marcellinus de Apameâ Mesenes. Urbs est quam Tigridis aquæ ambiunt. Steph. Ἀπάμεια δὲ ἡ ἄλλη ἐν τῇ Μεσηνῶν γῇ τῷ Τίγρητι περιεχομένη. Et Plinius *Tigris circumdatur huic.* Idem de Apamia Phrygiæ. *Sita est in radice montis Signiæ, circumfusa Marsyâ.* Stephanus de Apamiâ Syriæ. Ἐκλήθη δὲ Χαρρώνεια ὑπὸ περιοχῆς τῶν ὑδάτων. Itaque verissimum puto quod observat Vir Maximus *Apamia* vocem esse Syram, quamvis illius originem non videatur planè assecutum fuisse, quæ tota latet in Jonæ verbis cap. 2. vers. 4. אפפוני מים *aphaphuni maijm* h. e. *circumdederunt me aquæ.* Bochartus.

Apanchomene, Ἀπαγχομένη, Diana apud Arcadas. Clemens in Protreptico.

Aparctias, ventus ab Arcto flans h. e. à Septentrione. Plin. 2 4.

Aparni,

Aparni, Scythiæ populi ex Nomadum gente, Hyrcanis, & eorum mari proximè adjacentes. Strabo lib. 11.

Apartheni, populi circa Mæotim. Plin. 6. 4.

Apasiacæ, gens Massagetarum. Steph. & Strabo.

Apaturia, Minerva ab Æthrâ sic dicta, quæ per quietem ab eâ monita, ut Sphæro sacrificaret, cùm in insulam trajecisset, à Neptuno compressa, Palladis templum ibi erexit. Prætereaque constituit, ut Trœzeniorum virgines Zonas ante nuptias Apaturiæ Palladi consecrarent. Item *Apaturia* Venus dicta. Nam cùm Gigantes quodam tempore vellent eam interimere, dicitur in latebris tam diu delituisse, donec Herculis auxilio figillatim omnes interfecit. Inde *Apaturum*, Veneris templum in Phanagoriâ. Steph. ex Strabone.

Apaturia, festa Athenienſium; quam vocem rectè Budæus vertit *Festum deceptionis*: quippe cui præbuit originem ἀπάτη i. e. *deceptio*. Nam cum finium regundorum controversiam inter Athenienses & Bœotos ortam, Reges Melanthius, & Xanthius æstu circumventus occubuit. His n. dimicantibus, quidam à tergo Xanthii nigrâ pelle capræ indutus apparuit: Tunc Thymœtas (Is n. tunc regno præfectus fuit) injuriam sibi fieri questus, quòd ad singulare certamen Xanthius cum socio accederet, Xanthius respiciendi gratiâ conversus ab adversario interficitur. Cum v. Bacchus creditus esset pelle capræ apparuisse indutus, dies festi fuerunt in ejus honorem ab Athenienſibus mense Octobri instituti. Aristophanis Interpres nunquam satis laudatus in Acharnan. Πόλεμος ἦν Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτὸς ἀεὶ Κλαινῶν, ὁ ἦν χωρίον ἐν μεθορίοις. Ξάνθιος δὲ ὁ Βοιωτὸς περικαλύσατο τὴν Ἀθηναίων βασιλέα Θυμοίτην. Οὐ διξαμένου δὲ αὐτῷ, Μέλανθος ὁδήμων, Μεσσήνιος τὸ γένος, Νότῳ περικλυσθεὶς τῇ Νηλέως ἐσθῆτι ἐπὶ τῷ βασιλείᾳ. Μονομαχήσαντα δὲ ἐρίτιμα τῷ Μελάνθῳ τινὲς ὄπισθεν τῷ Ξανθίῳ, τεχνῇ, τυτέσιν, αἰγίδα μέλαιναν ἐνδύντος. Ἔφη δ' ἀδικεῖν αὐτὸν, δυοῖν ὄντοιν, ὁδὸ ἕπεσθαι. Ὁ δὲ παίσας τοξεύει αὐτόν. Ἐκ δὲ τότε ἔτι ἑορτὴ Ἀπατούρια, ἢ Διονύσου Μελαναιγίδος ἐδομήσαντο. Quamobrem qui genus suum referebant ad Melanthium i. e. omnes vere Jones, Apaturia celebrabant, exceptis Ephesiis & Colophoniis. Herodotus Musâ primâ. Ἔσωσαν δὲ οἱ καθαρῶς Ἴωνες, ὅσοι ἀπ' Ἀθηνέων γεγόνασι, καὶ Ἀπατούρια ἄγουσι ὁρτήν. Ἄγουσι δὲ πάντες, πλὴν Ἐφεσίων καὶ Κολοφωνίων. Οὗτοι γὰρ μοῦνοι Ἰώνων οὐκ ἄγουσι Ἀπατούρια, καὶ ἔτοι κατά φασι τινὰ σκῆψιν. Porro quæ ad Acharnanes Aristophanis Interpres exposuit, repetit *In pace*, & Suidas ad verbum, uti ferè solet omnia, excerpit: Nisi quod dies quatuor enumerat, uti etiam tot fuisse confirmat Harpocration, Ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἣν ἄγουσι Πυανεψιῶνι ἐν ἡμέραις τέτταρσι. Hesychius Ἀπατούρια, ἑορτὴ Ἀθηναίων ἐν ἡμέραις τέτταρσι. Ὧν ἡ πρώτη, Δόρπια καλεῖται, ἡ δὲ δευτέρα Ἀναῤῥύσεις, ἡ τρίτη Κουρῆτις, ἡ δὲ τελάφιον Ἐπιβδυ. De quibus suis locis.

Apeauros, mons in Peloponneso. Polybius lib. 4.

Apella, idem esse quod verpum sive recutitum, ac dici quasi *sine pelle*, etiam magnus Turnebus censet lib. 24. cap. 9. & lib. 28. cap. 21. Imo in veteri quoque glossario legas *Apella*, λιπόσημον. Imposuit a. iis Horatii locus lib. 1. Sat. 5.

——— *Credat Judæus Apella.*

Ubi *Apella* esse proprium viri, tum quantitas primæ syllabæ comprobat, tùm quòd eodem modo Chium *Apellam* legimus apud Ciceronem Epist ad Att. lib. 12. ep. 19. Quanquam duo vett. Horatii Scholiastæ cum vulgo interpretantur. Hic *Apella*, *quòd pellem in parte genitali non habeat*. Ille, *Finxit nomen, quasi sine pelle; aut certè Apella, quia præputium non habet.*

Apellas, Cyrenæus Geographus, memoratur in epitome Artemidori Ephesii. Forte est idem qui de rebus Delphicis commentarium edidit, cujus meminit Clemens Alexandrinus in Protreptico. Videndum annon idem sit, qui Athenæo Apollas vocatur. Vossio quidem sic videtur, quia & is de urbibus scripsit, & proclivis in unâ literâ lapsus fuit.

Apelles, Cous, pictor eximius, ingenio, & gratiâ, quam in se maximè jactabat, præstantissimus, voluminibus etiam apud Perseum discipulum editis, quæ artis suæ doctrinam continerent. Floruit Alexandri M. temporibus, à quo tantum depingi voluit, Horatius ad Augustum de Alexandro.

Edidit, ne quis se, præter Apellem,
Pingeret; aut alius Lysippo duceret æra,
Fortis Alexandri vultum simulantia. ——

Cic. Epist. lib. 5. ad L. Luceium. *Neque n. Alexander illè gratiæ causâ ab Apelle potissimum pingi, & à Lysippo fingi volebat: sed quòd illorum artem cùm ipsis, tum sibi etiam gloriæ fore putabat.* Plutarchus de Fortunâ Alexandri. Ἦν δὲ καὶ Ἀπέλλης ὁ ζωγράφος, καὶ Λύσιππος ὁ πλάστης κατ' Ἀλέξανδρον, ὧν ὁ μὲν ἐγράφε τὸν κεραυνοφόρον Ἀλέξανδρον ἢ τὰς εἰκόνας, καὶ κεχρημένος, ὡς τὰληθὲς, ὅτι δυοῖν Ἀλεξάνδροιν, ὁ μὲν Φιλίππου γέγονεν ἀτίκητος, ὁ δὲ Ἀπέλλα ἀμίμητος. Ovid. lib. 3. de Art. Am.

Si nunquam Venerem Cous pinxisset Apelles
Mersa sub æquoreis illa lateret aquis.

Propertius eleg. 9. lib. 3.

In Veneris tabulâ summam sibi ponit Apelles.

Hinc *Apelleus* adject. Prop. 1. 2.

Sed facies aderat nullis obnoxia gemmis,
Qualis Apelleis est color in tabulis.

Statius. —— *Ut vel Apelleo vultus signata colore.*

Vide Plin. 35. 10. & Quinctil. lib. 12. Non omittendus hic locus ille S. Empirici Pyrrhon. Hypotyp. lib. 1. cap. 12. Ὅτιῳ δὲ δεῖ Ἀπέλλῃ τῷ ζωγράφῳ λέγεται, τοῦτο ὑπάγεται τοῖς Σκεπτικοῖς. Φασὶ γὰρ ὅτι ἐκεῖνος ἵππον γράφων, καὶ τὸν ἀφρὸν τοῦ ἵππου μιμήσασθαι τῇ γραφῇ βουληθεὶς, ἵππας ἀπειλύγκανεν, ὡς ἀπεικάζειν, καὶ τὴν ἀσογγιὰν εἰς ἣν ἀπίμασεν τὰ κάτω τοῦ γραφείου χαλκεῖα περιεξῆσαι εἰκόνι. Τὸν δὲ περισφαμένην ἵππα, ἀφρὸν ποιῆσαι μίμημα.

Apelles, monachus Ægyptiacus plurima miracula edidisse fertur. Hunc cum in opere fabrili teneretur occupatus, (hanc namque artem profitebatur) spectrum dæmonis noctu, habitu mulieris formosæ, quàm continens esset, tentare cœpit, qui ferro, quod jam poliebat, ex igni extracto, dæmonis faciem exussit; Dæmon a. cum fremitu horrendo & ejulatione aufugit. Sozomen. 6. 28. Item *Apelles*, vir commendatus a D. Paulo. Rom. 16. Fuit etiam *Apelles* Marcionis hæretici sectator, de quo vide Euseb. lib. 5.

Apellei, populi quidam. Plinius. 6. 17. lege *Apellæi* sunt a. in Scythiâ.

Apellicon, Teius, Ptolemæi Lathyri temp. floruit. Philosophus fuit Peripateticus, qui de Hermeâ Atarnensium tyranno, & Aristotelis cum eo familiaritate scripsit. Testis est Aristocles Peripateticus lib. 7. de Philosophiâ apud Euseb. de Præp. Evangel. lib. 15. cap. 1. Περὶ μὲν οὖν Ἐρμείου καὶ τῆς Ἀριστοτέλους πρὸς αὐτὸν φιλίας, ἄλλοι τε πολλοὶ συγγεγράφασι, καὶ δὴ καὶ Ἀπελλίκων, ὃ τοῖς βιβλίοις ὁ τυχὼν, πεπαύσθαι βλασφημῶν αὐτούς. Apellicon a. hic familiaris erat Athenioni itidem Peripatico, Athenionis illius, qui in Erymneî Peripatetici ludo diligentem se disputatorem præbuit, filio, Athenienſium tyranno, cùm Mithridates Asiam in suam potestatem redegerat An. V. C. 665, ut fusè narrat Athenæus lib. 5. Biennio post Romani, duce Syllâ, Athenas receperunt, ubi Sylla Apellicontis jam mortui, teste Strabone lib. 13. bibliothecam, in quâ plerique Aristotelis & Theophrasti erant libri multis parum noti, Romam deportandam curavit, ut patet ex Plutarcho. Apellicon a. libros illos à Nelej, cui Theophrastus bibliothecam suam tradiderat, posteris magno emit. Strabo ubi supra, Apelliconta φιλόβιβλον magis quàm φιλόσοφον fuisse tradit, ejusque librorum usum Romæ à Bibliothecæ præfecto Tyrannionem Grammaticum impetrasse, à quo nos exemplaria corrupta habeamus.

Apenestæ, urbs Apuliæ, Dauniæ. Prol. Ἀπηλῶν Δαυνίας, Σαλαπία, Σατῖνι, Ἀτινίσται. *Vieste* hodiè, Ligorio a. *Manfredonia* dicitur. Quo loco a. fuerit divinatu haud facile est, inquit Cluverius.

Apennînus mons, cujus nominis origo planè incerta est; siquidem nemo eam unquam aperuit, nisi quæ per summum delirantis cerebri nugamentum de eo adnotaverunt Grammatici, in quibus Isidorus Origin. lib. 14. cap. 8. ita tradit. *Apenninus mons adpellatus, quasi Alpes Pœninæ; quo Hannibal veniens ad Italiam, easdem Alpes aperuit: unde & Virgilius, Alpes immittet apertas. Has n. Hannibal post bella Hispaniæ aceto rupit; & inde loca ipsa, quæ rupit, Apenninæ Alpes vocantur.* Servius ad Virgilii Æn. 10. *Alpes immittet apertas. Has* (inquit) *ante exustas, aceto infuso Hannibal rupit, & inde loca ipsa, quæ rupit, Apenninæ Alpes vocantur.*

Paul.

Paŭl. Diaconus rerum Langobardicarum lib. 2. cap. 18. *Apenninæ Alpes, per mediam Italiam pergentes, Tuſciam ab Æmiliâ, Umbriamque à Flaminiâ dividunt. Alpes a. Apenninæ dictæ ſunt à Punicis, h. e. Annibale, & ejus exercitu; qui per eaſdem Romam tendentes tranſitum habuerunt.* Ecquid hos homines ullam Italiæ cognitionem habuiſſe dixeris? Ecquid Romanas hiſtorias de bello Hannibalico unquam legiſſe credideris? Vix arbitror, (inquit Cluverius) Quippe quis tam rudis imperituſque rerum Romanarum eſſe poteſt, qui ignoret, quo tractu ſint *Penninæ*, ſive ut alii ſcripſere, *Pœninæ Alpes*, quas Hannibal cum Punico ſuo exercitu ferro, igni, aceteque rupiſſe traditur? Nempe qui nunc vocatur *mons Jovis*, ſive alio nomine, *Mons Divi Bernhardi*: quà tranſitus eſt ex Salaſſis ab Auguſtâ Prætoriâ in Veragros ad Octodurum, quod vulgò dicitur incolis *Martinach*. Cæterùm de Apennino ita tradit Livius lib. 36. *Id jugum, ſicut Apennini dorſo Italia dividitur, ita mediam Græciam dirimit.* Et Martianus Capella lib. 6. *Si à primis Alpibus dextrum latus, & prolixi montis brachium contempleris, prominentias utrinque componens: Theatrum quoddam ſpectare videaris undarum. Lunata quippe, & quodam hemicyclio in promuntorium memoratum circumfertur Italia.* Leucopetram intelligit. Plinius initio capitis. 5. libri 3. *Lucanum Brutiumque litus; quo longiſſimè in meridiem ab Alpium fine lunatis jugis in maria excurrit Italia.* Et eodem capite poſteà, expoſitâ Ligurum orâ maritimâ: *A tergo autem ſuprà dictorum omnium Apenninus mons, Italiæ ampliſſimus, perpetuis jugis ab Alpibus tendens ad Siculum fretum.* Vetus commentator Horatii ad Ἐπῳδῶν oden 16. *Apenninus mons ab Alpibus ortus, & mediam Italiam longiſſimo tractu verſus Siculum fretum, quaſi dorſo quodam ſcindens, inferum mare à ſupero dividit.* Strabo lib. 2. Νέμονται δ' οἱ Λίγυες μέχρι τῶν Ἀλπείων, τὸ συνάπτον τοῖς Ἀπεννίνοις ὄρεσι, μέχρι δὲ τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν κατίχυσι. Ταῦτα δ' ἔξω ὀρθὴν φάσκει διὰ τὴν μήκυς ὅλης τῆς Ἰταλίας διατεφυκῆα ἀπὸ τῶν ἄρκτων ἐπὶ μεσημβρίαν, τελευτῶσα δ' ἐπὶ τὸν Σικελικὸν πορθμόν. Ptolemæus in deſcriptione Italiæ. Τὰ δὲ Ἀπέννινα ὄρη ὑπέρκειται μικρὸν τῆς Λιγυστικῆς ἀρχόμενα ἀπὸ τῶν Ἀλπείων, ἢ μετὰ ταῦτην ἐπεκτεθεῖσα ἄχει Ἀγκῶνος, καθήκει ἐπὶ τὸ στενὸν πρὸς μεσημβρίαν, τελευτᾷ δὲ ἐπὶ τὸν Λευκοπέτραν. Lucanus lib. 2.

Mons inter geminas medius ſe porrigit undas
Inferni ſuperique maris: colleſque coercent,
Hinc Tyrrhena vado frangentes æquora Piſæ;
Illinc Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon.

Rutilius Itinerarii lib. 2.

Diverſas medius mons obliquatur in undas,
Quà fert, atque refert Phœbus uterque diem.
Urget Dalmaticos Eoo vertice fluctus,
Cærulaque occidui frangit Etruſca jugis.

Polybius libro ſecundo. Τὸν δ' Ἀπέννινον ἀπὸ μὲν τῆς ἀρχῆς Λιγυστικοὶ κατέλαβον, ἢ τὴν ὀπὶ τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος πλευρὰν αὐτῆ κεκλιμένην, ἢ τὴν ὀπὶ τὰ πεδία παρὰ θάλατταν μὲν, μέχρι πόλεως Πίσης. Ἔξης δὲ Τυρρηνοὶ, τέλος δὲ συνεχῆς ἑκάτερον τὸ κλίμα νεμόμενοι τῶν περιεχομένων ὀρῶν Ὁμβρικοὶ. Λοιπὸν ὁ μὲν Ἀπέννινος ἀπίσχων τῆς κατὰ τὸν Ἀδρίαν θαλάττης σταδίους ἀσυνεὶ πεντακοσίους, ἀπολείπει τὰ πεδία δίξιος ἀποτόμους, ἢ διὰ μέσης τῆς λοιπῆς Ἰταλίας δήκων εἰς τὸ Σικελικὸν καθῆκεν πέλαγος. Apennini deſcriptionem etiam nobis exhibet Marcus Vitruvius Pollio lib. 2. cap. 10. cujus verba apponam. *Montis Apennini primæ radices ab Tyrrheno mari in Alpes, & in extremas Hetruriæ regiones oriuntur. Ejus v. montis jugum ſe circumagens, & media curvaturâ prope tangens oras maris Adriatici, pertingit circuitionibus contra fretum. Itaque citerior ejus curvatura, quæ vergit ad Hetruriæ Campaniæque regiones, apricis eſt poteſtatibus: namque impetus habet perpetuos à Solis curſu. Ulterior a. quæ eſt proclinata ad ſuperum mare, Septentrionali regioni ſubjecta, continetur umbroſis & opacis perpetuitatibus.* Cæterum ex Polybii loco nuper adducto hæc hauſit Strabo, lib. 5. Τὰ Ἀπέννινα ὄρη ἀρξάμενα ἀπὸ τῆς Λιγυστικῆς, εἰς τὴν Τυρρηνίαν ἐμβάλλῃ, ἔπειτ' παρελθόντα πολιτεύα. Εἶτα ἀναχωρήσαντα εἰς τὴν μεσόγαιαν κατ' ὀλίγον, ἐπιβάλλει πάλιν πρὸς τὴν Πισάτην, ἐπιστρέφει πρὸς ἕω ἢ τὸν Ἀδρίαν, ἕως τῶν περὶ Ἀρίμινον ἢ Ἀγκῶνα τόπων. Συνάπτουσι δὲ τοῖς τόποις τούτοις, ἢ ἀφορίσαντα, τὸ ταύτῃ πλάτος τῆς Ἰταλίας ἀπὸ θαλάττης ἐπὶ θάλατταν, ἐπιστρέφει λαμβάνῃ πάλιν, ἢ τείνῃ τὴν χάραν ὅλην ἐπὶ μῆκος, μέχρι μὲν δὴ Πευκετίων, ἢ Λευκανῶν ὁ πολὺ ἀφίστανται τῆ Ἀδρίᾳ, συνάπτουσι δὲ Λευκανοῖς ἐπὶ τὴν ἑτέραν θάλατταν μᾶλλον, ἢ λοιπὴν διὰ μέσου τῆ Λευκανῶν ἢ Βρεττίων διῃρημένα πελευτῷ πρὸς τὴν Λευκόπετραν τῆς Ῥηγίνης. Claudianus in Panegyrico de 4 Conſulatu Honorii.

—— Stipatus adhuc, equitumque catervis
Integer, ad montes reliquo cum robore ceſſi,
Quos Apenninum perhibent. Hunc eſſe ferebat
Incola, qui, Siculum porrectius ad uſque Pelorum,
Finibus ab Ligurum populos amplectitur omnes
Italiæ; geminumque latus ſtringentia longe
Utraque perpetuo diſcriminat æquora tractu.

Unus quidam Strabo Apennini quaſi alterum quoddam cornu à proximis Lucanorum finibus, fonteq; amnis Bradani in Apuliam producit; quod jugum Alpibus cohærens, Vulturem dictum fuiſſe incolis oſtendit Cluverius. Atqui reliqui omnes authores unum Apennini lunatum jugum faciunt, ab Ligurum finibus ad Leucopetram uſque promuntorium. Strabonis, ut videtur, verbis inducti noſtri ævi Geographi, Apenninum in duo ſcindi cornua affirmarunt; quorum alterum in Leucopetrâ; in Salentino ſive Japygio promuntorio alterum finiatur. Quod idem innuere quoque putarunt Pomponii verba, quæ lib. 2. cap. 4. ſunt hujuſmodi. *Italia ab Alpibus incipit in altum excedere: atque ut procedit, media ſe perpetuo Apennini montis jugo attollens, inter Hadriaticum & Thuſcum, ſive, ut aliter eadem appellantur, inter ſuperum mare, & inferum excurrit: diu ſolida; verum ubi longè abit, in duo cornua ſcinditur; reſpicitque altero Siculum pelagus, altero Jonium.* Quæ ita Solinus cap. 8. mutuata refert. *Italia univerſa conſurgit à jugis Alpium; inde procedens paulatim, ſe Apennini dorſo extollit, extenſa inter Tuſcum & Adriaticum, id eſt, inter ſuperum mare, & inferum. Ubi longius proceſſit, in cornua duo ſcinditur; quorum alterum Jonium ſpectat æquor, alterum Siculum.* Verùm his verbis non Apenninus mons, ſed ipſa terra Italia *in duo ſcindi cornua* diſertiſſimè perhibetur. Præterea falſum eſt, quod illi noſtri ſeculi adfirmant homines, Apennini aliquod continuatum jugum in Japygium uſque promuntorium. Quippe predictus *Vultur mons*, quem Strabo vocat partem Apennini, non ultra regionem Egnatiæ extenditur. Reliqua hinc terrarum pars, ad memoratum uſque promuntorium, ſatis jam plana eſt: etiamſi incola nuper hujus oræ Antonius Galatæus, in libro de *Japygiâ*, montes hîc extollat tanto verborum tumore, uti Apennini, adeoque ipſarum Alpium altitudinem, antè quàm coram ipſe inſpexerat, exæquare eos exiſtimaverit Cluverius. De cætero nec illud verum eſt, quod unus Ptolemæus ait, ad Garganum adpropinquare Apenninum montem: quum hâc regione ferè medium teneat Italiæ inter gemina maria. Apud Lucanum quoque de eodem Apennino ſic ſcriptum eſt, lib. 2.

—— Non deſerit antè
Heſperiam, quàm cùm Scyllæis clauditur undis,
Extenditque ſuas in templa Lacinia rupes
Longior Italiâ, donec confinia pontus
Solveret incumbens, terraſque repelleret æquor.
At poſtquam gemino tellus eliſa profundo eſt;
Extremi colles Siculo ceſſere Peloro.

Siciliam vult quondam adnexam fuiſſe Italiæ; ut plerique alii veteres authores (uti oſtendemus in *Rhegium*) ante ejus divulſionem Apenninum extenſum fuiſſe in eam inſulam, quà Pelorus mons Meſſanæ Tauromenioque urbibus imminet. At quam hîc partem ille facit Apennini, veluti cornu quoddam in Lacinium uſque promuntorium ad 40 ferinè millia extenſum, Plinius *montem Clibanum* vocat. Uno igitur perpetuo dorſo Apenninus à Ligurū finibus per omnem reliquam Italiam ad fretum uſq; Siculum in promuntorium Leucopetram excurrit. Hyperbolicè quidem, poetico more, de montis hujus rectitudine loquitur Dionyſius, dum eum Italiam mediam dividere affirmat, tanquam lineam amuſſi fabrili ductam. Ita n. verba ejus ſunt intelligenda. verſ. 339.

Μέση δ' ἀμφοτέρων παραπέπαλαι Αὐσονὶς αἶα
Πελυτινῆς, τὴν μοῖ τε μέσην ὄρος ἄνδιχα τιμῆ
Οὐδόν, ἀτ' ἐκ γάθμης ἰθυμήκεος (ὃν κε νοήσῃ
Ἰθέμεν μαμήσαιο σοφὴς ὑποεργὸς Ἀθήνης)

Ὁ ῥά τι κικλήσκουσιν Ἀπίνιον, ἢ δὲ βορείης
Ἀλπιὸς ἀρχόμενον Σικελὴν ὑπὲρ πορθμίδα λήγει.

Ubi in ultimis verbis hypallagen esse oportet, si authorem errore liberare velimus; ut non intelligatur *à Boreali Alpium parte esse Apennini principium*, sicut verba præ se ferunt (cum ab Australi potius earum parte oriatur sc. juxta Liguriam) sed quòd *ipse Apenninus ab Alpibus* ut Boreali suo termino oriatur; qui inde ad Orientem & Meridiem vergit Italiam ferè mediam secans, donec ad fretum Siculum desinit. *Longitudinem* huic monti tribuit poeta quidam (quem Neronem fuisse vulgò putant) apud Persium Satyrâ prima.

Sic costam longo subduximus Apennino.

Altitudinem ejusdem indicare voluit Petronius Arbiter in Satyrico, Discordiam introducens hoc modo.

Hæc ut Cocyti tenebras, ac Tartara liquit,
Alta petit gradiens juga nobilis Apennini:
Unde omnes terras, atque omnia litora posset
Aspicere, ac toto fluctuantes orbe catervas.

Virgilius Æn. 12.

Quantus Athos, aut quantus Eryx, aut ipse, coruscis
Quum fremit ilicibus, quantus, gaudetque nivali
Vertice se attollens pater Apenninus ad auras.

Horatius in Epodis.

In mare seu celsus procurrerit Apenninus.

Lucanus lib. 4.

Umbrosis mediam quà collibus Apenninus
Erigit Italiam, nullo quà vertice tellus
Altius intumuit, propiusque accessit Olympo.

Silius Italicus lib. 4.

Horrebat glacie saxa inter lubrica summo
Piniferum cœlo nitens caput Apenninus;
Condiderat nix alta trabes; & vertice celsi
Canus apex strictâ surgebat ad astra ruinâ.

Verùm licet immensæ sit altitudinis Apenninus; tamen Alpium sublimitatem minime adæquat, Cluverio teste. Utrosque conjunxit Ovidius Met. 2.

Aeriæque Alpes, & nubifer Apenninus.

Aper, Consul Rom. Catulini collega. Alter Pollionis 2. Collega.

Apera, Galatiæ opidum. Antoninus.

Aperantia, urbs Thessaliæ. Stephanus.

Aperethes, Arcadiæ urbs. Pausanias.

Aperia, urbs circa Mœsiam. Histor. Miscell.

Aperopia, insula Argiæ regionis. Pausanias.

Aperræ, Ptolemæo, *Apyræ* Plinio, Lyciæ urbs. *Phinica*, teste Villanovano.

Apesas, sive *Apesus*, *Apesantus* Plinio, *Apasantus* Plutarcho, mons Peloponnesi in Argiâ reg. apud Lernam paludem, & Nemeam silvam. Papinius Theb. 3.

Mons erat audaci seductus in æthera dorso
Nomine Lernæi dicunt Apesanta Coloni,
Gentibus Argolicis olim sacer. ———

Ubi Lactantius Scholiastes vult montem esse Tarsi Ciliciæ, unde se Perseus misit ad volandum ἀπὸ τῦ ἀρσένω; ideoque *Aphesanta* legit. Ab hoc monte *Apesantius* Jupiter dictus. Vide Steph. in Ἀφέσας.

Apetua, Hisp. Bæt. urbs, non procul à Cordubâ. Strabo.

Aphace, urbs Libyæ. Steph. Fuit & *Aphace*, vel *Aphaca*, Palæstinæ locus inter Heliopolim, & Byblum, ubi fanum Veneris *Aphacitidis*. Eusebius in vitâ Constantini, lib. 3. cap. 53. Ἁλσῳ ἢ τίμιον ὡ ἀκριβείας μᾶλλον τῦ Λιβάνε ὡ Ἀφάκοις ἰδρυμένον. Ubi pro *in Aphacis* perperam Musculus *in fruticeto*, uti Christophorsonus Episcopus olim Cicestrensis *inter arbusta*. Socrates 1. 4. Τὸ ὡ Ἀφάκοις τῦ Λιβάνε ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης. Et Sozomen. 2. 4. Ναὸς ὁ ὡ Ἀφάκοις τῆς Ἀφροδίτης περὶ τὸν Λίβανον τὸ ὄρῳ, ἢ Ἄδωνιν τὸν πολεμίον. Quod apud Cassiodorum in Tripart. lib. 2. cap. 20. sic redditur. *In Aphacis juxta montem Libanum, & Adonim fluvium Veneris domus.* Ortelio etiam in Thes. Geogr. iamdiu observatus locus ille Zosimi, lib. 1. Ἄφακα χωρίον ὃν μέσον Ἡλιοπόλεώς τε ἢ Βύβλε καθ' ὃ ναὸς Ἀφροδίτης Ἀφακίτιδ ἱδρῦτο. Idem legere est in Nicephoro, nisi quod habet perperam ὡ Φαλίκοις, pro ὡ Ἀφάκοις. Ejus cultores non aliâ de causâ in locum illum confluebant, quàm ut in honorem Deæ scilicet omni libidinis genere se polluerent, quod etiam testatur Eusebius. Tam detestandæ libidini videtur dedisse occasionem ipsa loci appellatio. Quippe אפק *aphaca* Syris, adeoque & Phœnicibus *amplexum* tonat. Aphacis porro ab amplexibus voluerunt ideo nomen obtigisse, quia in eo ipso loco accensâ libidine, in Adonidis amplexus ruit Venus. Ne quis nos putet divinare, audi quæ profert Etymologicus ex aliquo veterum, quamvis authorem non citet Ἀφακα Συρῶν μὲν ἔστι λίξις, δύνασθαι δὲ καὶ Ἑλλάδα γλῶσσαν, εἰ δεῖ τὸ δημῶδες εἰπεῖν ῥῆμα, ἀπέλαμμα, ἀπελαβόσης τῆς Ἀφροδίτης ἐκεῖ τὸν Ἄδωνιν, ἢ τὴν πρώτην, ἢ τὴν ἐσχάτην ἀποβολήν. Vide Bochartum de Phœn. Colon. p. 830. &. 831.

Aphæa, Diana dicta, cujus in Ægina templum fuit. Pausan. Britomartis à Cretensibus Dictynna vocata est, ab Æginetis Aphæa, παρὰ τὸ ἀφανίσαι, quòd effugerit Minois vim. Hesychius Ἀφαία, ἡ Δίκτυννα, Ἀρτεμις. Pausanias de Britomarti χάριεν δὲ αὐτὴν δόξαις τε ἢ θήρεις, ἢ Ἀρτέμιδι μάλιστα εἶναι φίλον εἶναι, Μίνω δὲ ἐκφυγόντα φεύγοντα ἐρῆψαι ἑαυτὸν ἐς δίκτυα ἀφανίσαι τε ἰχθύων θήρᾳ, παῦλαν μὲν θεὸν ἐπόιησεν Ἀρτεμις. Σίβυρτος δὲ ὁ Κρῆτις μόνος, σαφὲς ἢ Αἰγινῆται, λέγοντες φανῆναι σφίσιν ὡ τῇ νήσῳ τὴν Βριτόμαρτιν. Ἐπίκλησις δὲ ὁι φασὶ τὴν Αἰγινήτιν εἶναι Ἀφαίαν, ἢ Δίκτυννα ὡ Κρήτη. Virgilius (uti vulgò putatur) in Ciri.

Nunquam tam obnixè fugiens Minois amores,
Præceps aerii speculâ de montis abisses,
Unde alii fugisse ferunt, & numina Aphææ
Virginis assignant: alii, quo notior esses,
Dictynnam dixere tuo de nomine Lunam.

Videsis illic Scaligerum.

Aphanna, regio Siciliæ ignobilis: unde proverbium *Ad Aphannas*. de obscuris. Steph.

Aphar, Arabiæ Felicis metropolis circa sinum Arab. Arrian. in Periplo.

Aphara, Lat. *vacca*, sive *frugifera*, aut *accrescens*, sive *irritans*. urbs in tribu Benjamin. Jos. 18.

Apharetus, Marpissam Oenomai filiam visam ex choreâ rapuit. Plut. in Parallelis.

Aphareus, rex Messeniorum. Pausanias in Mes.

Aphas, Molossorum fluvius Plinius.

Aphasius, mons in Mediâ. Polyænus lib. 7.

Aphec, sive *Apheca*, Lat. *pelagus*, *vigor*, vel *fortitudo*. Urbs in tribu Manasse. Jos. 12. Item urbs in tribu Judæ Jos. 15. Item urbs in tribu Asser Jos. 19. ubi Philistini contra Israelem castra posuerunt 1 Reg. 4. 19. Ubi etiam Benhadad rex Syriæ victus est. 3 Reg. 10.

Aphedas, rex Athenienstum, vel, ut Stephanus, Molossorum.

Aphedantes, populi Molossorum. Stephano Ἀφεδάνται. Quia inde, ceu. à carceribus, soluta est & emissa Argo navis. Pomponius 2. 3. *At cum litora leguntur, à promuntorio Sepiade per Demetrion & Halon & Pteleon & Echinon, ad Pagasæum sinum cursus est. Ille urbem Pagasam amplexus, amnem Sperchium accipit: & quia Minyæ Colchida petentes inde Argo navem solvere memoratur.* Et hic, inquit Vossius, errat Mela. Non n. per supra memorata loca cursus est ad sinum Pagasæum, sed per sinum Pagasæum cursus est ad supra dicta loca. Errat quoque cum dicit Sperchium infundi in sinum Pagasicum, cùm in Maliacum effundatur. Rectè v. dicit Argo navem Pagasis solvisse. Nam quod *Aphetas* hic reposuit Pintianus, id non probo. Tum quòd id adversetur vett. exemplaribus, tum quoque quod Aphetæ & Pagasæ pro eodem accipi debeant loco. Itaque & Aphetis & Pagasis rectè dicuntur solvisse Argonautæ. Lucanus.

Prima fretum scindens Pagasæo litore pinus.

Aphetæ, urbs Magnesiæ in Pagasetico sinu. Steph. Apollon. Argon. lib. 1.

Τὴν δ' αὐτὴν Ἀφέτας Ἀργῶς ἔτι κικλήσκουσι.

Apheterii, Castor & Pollux sic dicti. Pausan. in Lacon.

Apheterion, portus Gangeticus. Ptolemæus.

Aphetor, Apollo sic dictus ab edendis oraculis. Cæl. Rhod. 8. 16. & Lilius Gyraldus Syntag. 7. Quidam ex antiquis cujus nomen jam non occurrit, Ἀφήτωρ ὁ ὡ τοῖς Δελφοῖς θεὸς, ὁ πολλὰς φήμας ἀφιείς. Hesychius Ἀφηλογεία, μαντεία. Idem. Ἀφήτορ· προφητεύοντ, ἢ τῦ τοξότ.

Aphneus, vel *Aphnius*, Mars ita dictus in Arcadiæ monte Cretio. Pausan. in Arcad. Cæterùm tu vide Cæl. Rhod. lib. 20. cap. 25.

Aphia, Lat. *flans*, *loquens*, aut *illaqueans*, filius viri Jemini. 1 Reg. 9.

Aphidas, Centaurus. Ἀφείδας Græcè. Item ultimus ex Erechthei familiâ Athenarum rex. Vide Meurſium de regno Attico 3. 9.

Aphidna, pars Atticæ, & Leontidis tribus. Steph.

Aphidnæ, locus in Atticâ. Seneca in Hippolyto.

——— *Parvas alius*
Calcet Aphidnas. ———

Eſt & urbs Lycaoniæ. Steph. Sed illic eſt Λαχανιτῶν.

Aphneum, civitas Phrygiæ & Lydiæ. Steph. quem vide.

Aphormium, lacus Theſpienſium. Steph.

Aphrica, vide *Africa*.

Alex. *Aphrodiſæus*, unus ex Ariſtotelis interpretibus, *Quo nemo melius mentem Ariſtotelis aſſequi ſolet*. Voſ. de Theol. Gen.

Aphrodiſia, inſula in mari Perſico, ubi Perſis à Carmaniâ diſpeſcitur; ſic dicta quòd in eâ Venus coleretur. Alio nomine Κωλιὰς dicta.

Aphrodiſias, olim Trœzen Peloponneſi. Stephanus, apud quem duodecim *Aphrodiſiades* enumerantur.

Aphrodiſias, urbs Cariæ apud Mæandrum flu. Ptol. *Abodiſia* hodie. *Aphrodiſium* Ptolemæo. long. 58. 40. lat. 38. 10.

Aphrodiſium, urbs Africæ maritima inter Neapolim & Hadrumetum. Hoc *Mahometta* Caſtaldus interpretatur. Mercator v. *Africa*. Sic etiam Calvetus Stella, qui ejus expugnationem à Carolo 5. Imp. factam deſcripſit, illudque à Mauris *Mahadia* appellari ait. long. 36. 15. lat. 32. 04. Alterum quoque Aphrodiſium in orâ litorali ejuſdem Africæ apud Hipponem Regium ab eo parum recedens in occid. urbs & colonia. *Mabra* Caſtaldo & Moletio. long. 30. 20. lat. 32. 30.

Aphrodiſium, opidum Cypri in orâ ad ort. & Bor. à Salaminâ 9. m. p. inter Carpaſium & Cerauniam urbes. vulgò *Achaton*, teſte Luſignano.

Aphrodiſium, promuntorium cum op. ejuſdem nominis in orâ Hiſpan. citer. Ptol. *Capo de Cruz*, teſte Floriano. Straboni & Plinio *Pyrenæa Venus*; *Portus Veneris* Melæ dicitur.

Aphrodiſius, Præſul Bituricenſis, Petri diſcipulus, genere Ægyptius. Volater.

Aphrodite, Græcis Venus dicta, ab ἀφρὸς quod eſt ſpuma, nam de ſpumâ maris natam ferunt. Unde illud Ovidii.

Venus orta mari mare præſtat eunti.

Tibullus lib. 2.

Nam fuerit quicunque loquax, is ſanguine natam
Is Venerem è rapido ſentiet eſſe mari.

Muſæus in Leandro.

Ἀγνώσεις ὅτι Κύπρις ἐξ ὑπαπορὸς ἐξ θαλάσσης,
Καὶ πεπίει πόντοιο τὸ ἡμίλιχον ὀδυνάων;

Heſychius Ἀφρόδισον, Ἀφροδίτης ἄγαλμα. Inde Ἀφροδισάζειν, γυναικίζειν, Idem Heſychius. Ἀφρόδισιος ὅρκος, παρσιμία, ἣν τὸ ἀναγκάσαν.

Ἀφρόδισιον ὅρκον ἐ δάκνει.

Sophocles apud Stobæum Ἀφρόδισιον ὅρκον ἐκ ἐμπίπτειν. Callimachus.

Ὦμοσεν, ἀλλὰ λίγκει θεῶν πόλε τὰς ἐ ἔρωτι
Ὅρκος μὴ δύπτε ἔκατ' ἐς Ἀθαναίαν.

Athen. lib. 12. Πλάτων δὲ ἐν τῷ Φιλήβῳ, φησὶν, ἡδονὴ μὲν γὲ ἀπάντων ἀλαζονίστατον, ὡς δὲ λίγον τὸ ἐν ἡδοναῖς ἢ περὶ τὰ Ἀφροδίσια, ἃ δὴ μέγιστα δοκᾶσιν εἶναι, τὸ ὑποφκεῖν συγγνώμην ἔτυχε παρὰ θεῶν. Apollodorus lib. 1. Φαέθωντος ὑφ' Ἥρας τῆς μὲν κόρης ἀφάμενον εἰς βᾶν μετεμόρφωσε λευκὴν. Αὐτὸν δ' ἀπωμόσατο μὴ συνελθεῖν, Διὸ φησὶν Ἡσίοδον ἐκ ὑπαπάσαι τὴν ὑπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν τὰς γινομένας ὅρκοις ὑπὸ ἔρωτος.

Tibullus lib. 1. ——— *Veneris perjuria venti*
Irrita per terras & freta ſumma ferunt.

Idem lib. 3. ——— *Perjuria ridet amantum*
Jupiter, & ventos irrita ferre jubet.

Totidem prope verbis Ovid. in 2. de Art. Am.

Jupiter ex alto perjuria ridet amantum,
Et jubet Æolios irrita ferre Notos.

Idem in 3. Amorum.

Scilicet æterni falſum jurare puellis
Dii quoque concedunt, famaque nuæn habet.

Propert. *Hoc perdit miſeras, hoc perdidit ante puellas,*
Quicquid jurarunt ventus & unda rapit.

Idem tamen contrà, lib. 2.

Non ſemper placidus perjuria ridet amantum
Jupiter, & ſurdâ negligit aure preces.

Aphrodites, civitas juxta Athribin, & Æthiopiam, & Thraciam. Steph.

Aphroditia, regiuncula Laconicæ. Steph. ex Thucydide.

Aphſes, i. e. *comminuens*, vel *eripiens*, ſive *aperiens*, aut *deſtruens*, nomen viri. 1 Chron. 24.

Aphthala, vel *Aphthæa*, Ægypti nomus, hinc *Aphthites*.

Aphthonius, Sophiſta, ſcripſit Προγυμνάσματα i. e. *præexercitamenta* in Rhetoricam, & in Artem Hermogenis. Extat Græcè cum Hermogene & Longino apud Jo. Criſpinũ 1557. Item Gr. Lat. apud Hieron. Commelinum 1597.

Aphuſia, Ἀφυσία Græcè, inſula quædam, in quâ exularunt D. Theophanes poeta, & Theodorus ipſius frater cognomento Γραπτὸς. Uterque confeſſor. Suidas.

Aphydnus, miles Æneæ à Turno occiſus. Virg. Æn. 9.

Aphyte, vel *Aphytis*, op. Thraciæ non procul à Pallene, oraculo Apollinis inſigne. Incolæ *Aphytæi*. Steph. Hos Jovem Ammonem non minore cultu, quam ipſos in Africâ Ammonios veneratos, Pauſanias in Laconicis refert, & Lyſandro urbem oppugnanti Ammonem per noctem apparuiſſe, & illum monuiſſe; & illi, & Lacedæmoniis melius ceſſurum, ſi Aphytæos deſiſſent bello vexare. Itaq; Lyſandrum obſidionem deſeruiſſe, & Ammonis religioſius colendi eis auctorem fuiſſe.

Apia, regio ab *Api* 4 Sicyoniorum rege appellata, Ægialea antèà dicta, nunc Peloponneſus. Hom. Il. 1.

Τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης. ———

Ubi tamen Schol. Ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἢ μακρὰν ἀπηχούσης γῆς.

Apiates, Aquitaniæ populi à P. Craſſo ſuperati. Dio lib. 39.

Apiennates. Umbriæ populi Plin.

Apicius Romanus, omnium helluonum maximus gurges, cui parum fuit & principum congiaria, & Capitolii vectigal devoraſſe, niſi inſuper gulæ ſuæ monumentum poſteris reliquiſſet, edito *de gulæ irritamentis* volumine, quo ſeculum ſuum infecit. Hunc Sen. lib. de Conſolatione ad Albin. ſuo ſeculo vixiſſe teſtatur, & laqueo vitam finiviſſe, cùm ſubductis rationibus ex ſeſtertio millies quod in culinam congeſſerat, centies tantum ſupereſſe ſibi cognoviſſet. Juvenalis.

——— *Quid enim majore cachinno*
Excipitur vulgi, quam pauper Apicius?

Martialis. *Ipſe quoq; ad cœnam gaudebat Apicius ire,*
Quum cœnaret, erat triſtior ille domi.

Alii *Apitius*. Ejus quoque meminit Athenæus, lib. 1. Cæterum tres Roma tulit Apicios, inquit Caſaub. ad Athen. lib. 1. cap. 6. & Lipſius ad Annal. Tac. lib. 4. Primum, qui Athenæo nominatur, lib. 4. cap. 20. qui veteri Rep. fuit, quemque à Poſidonio celebratum ait, & auctorem fuiſſe, ut Rutilius in exilium mitteretur. Alterum qui Auguſti ævo, de quo ſupra; *nepotum omnium altiſſimus gurges* Plinio dictus, de cujus deliciis volumen Apioni Grammatico ſcriptum legas Athenæi libro 7. Tertium, qui in imperio Trajani, cujus mentio apud Suidam in Ὄστρια, ſi tamen *Trajani* ibi vox incorrupta.

Apidanus, unus ex præcipuis Theſſaliæ fluviis, tardè fluens, quoúſq; illi commiſcetur Enipeus, quem ipſe ſecum in Peneum defert, ut habet Lucanus lib. 1.

——— *It gurgite vaſto*
Apidanus, nunquamq; celer, niſi miſtus Enipeus.

Ovid. Met. 1. *Apidanuſq; ſenex, lenisque Amphryſus & Æas.*

Idem lib. 7. *Multa quoq; Apidani placuerunt gramina ripis,*
Multa quoque Amphryſi.

Propert. lib. 1. *Qualis in herboſo concidit Apidano.*

Demetrius Troadis fluvium facit. Stephanus.

Apidanenſes, Arcades. Dionyſius.

Ἀρκάδες Ἀπιδανῆς ὑπὸ σκοπιὴν Ἐρυμάνθε.

Ubi alii Ἀπιδανῆ legunt, ut referatur ad montem Erymanthum. Cur v. Arcades ipſi, aut mons ille ſic dicatur, haud ſatis conſtat. Euſtathius quidem ab Apide quodam, qui ex Epiro veniens Arcadiam incoluit, Peloponneſum totam *Apiam*, Arcades vero peculiariter *Apidaneas* dictos refert, hunc verſum ex Arriano in rei teſtimoniũ adducens.

Κλυτὸς

—— Κλυτὸς Ἄπις
Ὃς ῥ' Ἄσιν ἱρατίζε καὶ ἀνίεμε Ἀπιδανῆας.

Callimachus Hymno in Jovem. —— Ἀλλὰ ἓ Ῥείης
Ὠγύγιον καλέσσι λεχαῖον Ἀπιδανῆες.

Ubi Scholia Ἀπιδανῆες, οἱ ἀρχαῖοι Ἀρκάδες. Strabo tamen Apiæ nomen potius ad Argiam, & Ἀπιδνὸν (sic enim vocat) ad Argivos proprie pertinere censet. Forte tamen Apis utrique regioni imperitavit, & sic Strabo cum Dionysio & Eust. conciliabitur.

Apiennuates, populi quidam. Plin. 3. 14.

Apilocarium, Lusitaniæ urbs. Phlegon Trallianus.

Apina, vel *Apinæ*, urbs Apuliæ. *Tricas* autem & *Apinas* vulgò res futiles, & nugatorias dicunt. Mart. lib. 14.

Sunt Apinæ Tricæque, & si quid vilius istis.

Plin. 3. 11. Diomedes ibi delevit gentes Monadorum, Dardorumque, & urbes duas, quæ in proverbii ludicrum vertêre, *Apinam*, & *Tricam*. Inde *Apinarii*, γελοιοποιοί, scurræ, mimarii, qui divitum mensas sectabantur Trebellius Pollio.

Apiola, vel *Apiolæ*, civitas Italiæ, capta à L. Tarquinio rege, de cujus prædâ Capitolium inchoavit. Plin. 3. 15. Steph.

Apion, cognomen regis Ptolemæi, cujus meminit Appianus 1. Civilium, & Eutropius.

Apion, Tiberii temporibus & ultra floruit, ἀκριβέστατος γραμματικῶν, *Grammaticorum curiosissimus*, ut Africano apud Eusebium vocatur, ἀνὴρ δοκιμώτατος, *vir celeberrimus* uti dicitur Tatiano. *Literis homo multis præditus, rerumque Græcarum plurimâ, atque variâ scientiâ*, ut judicat Gellius 5. 14. Natus fuit Oasi, Ægypti civitate: sed Alexandrinus vocari volebat, quod jus ejus civitatis haberet. Auctor Josephus lib. 2. eorum quos adversus eum scripsit. Cognomen habuit πλειονίκης, h. e. *Multivictor*, uti liquet ex Plin. 37. 5. Gellio 6. 8. & Clem. Alex. lib. 1. Στρωμ. Sed Suidæ dicitur Ἀπίων ὁ πλειονίκης. Verum fallitur; nam Posidonii fil. fuit, teste Africano in tertio κεστοχαρῶν. Etiam cognomen habuit Μόχθος *ab assiduo labore*, ut Suidas docet, ex quo etiam cognosces, quibus præceptoribus usus sit. Plinius in Præfat. Nat. Hist. *Apion Grammaticus, hic quem Tiberius Cæsar Cymbalum mundi vocabat, cùm publicæ famæ tympanum potius videri possit, immortalitate donari à se scripsit, ad quos aliqua componebat.* Unde liquet, Tiberii ætate non exiguum nomen habuisse. Idem ab Alexandrinis ad C. Cæsarem, cognomento Caligulam, accepit legationem. Quo tempore Philo à Judæis est missus ad eundem, ut gentis suæ causam ageret adversus Alexandrinos. Josephus. Ant. 18. 10. Seneca Epist. 88. *Apion Grammaticus, qui sub Caio Cæsare totâ circulatus est Græciâ.* Nec tantum Tiberii & Caii, sed Claudii etiam tempore vixit, teste Suidâ: Cui Flavius Josephus respondit. Idem scripsit Ægyptiacorum libros 5. Gellius 5. 14. & 10. 10. Ab Ægyptio Apidis numine vocatus est. Errant ideo qui geminato p dicunt *Appionem*, quasi derivatum sit ab Appiâ gente Romanâ. Video tamen non semel sic scribere Josephum Scaligerum in eruditâ appendice præclari operis de Emendatione Temporum. Vossius.

Apis, Argivorum rex, Jovis filius ex Niobe Phoronei filiâ, alio nomine *Osiris* appellatus, Isidem uxorem duxit; Achaiæ regno Ægialeo fratri concesso in Ægyptum trajecit: ubi cùm homines rudes ad mitiorem vitæ cultum traduxisset, colendarumque vinearum rationem eos edocuisset, concordibus omnium votis in regem est ascitus. Cumque aliquandiu mirâ prudentiâ, parique clementiâ Ægypti regnum administrasset, multaque in subditos beneficia contulisset, vitâ tandem functus, pro Deo est habitus, & sub vivi bovis imagine ab Ægyptiis cultus. Cic. lib. 1. De Nat. D. *Quid censes igitur Apin illum sanctum Ægyptiorum bovem, nonne Deum videri Ægyptiis?* Ovid. Amor. 2. 13.

Et comes in pompâ corniger Apis erat

Lucanus lib. 8. —— *Illo cultore Deorum*
Lustra suæ Phœbes non unus vixerat Apis.

Idem lib. 9. —— *Et sacer in Magni cineres mallabitur Apis.* Vide *Serapis* & Augustinum de Civ. D. lib. 18. cap. 5. Item *Apis*, vicus in Africâ sic dictus, quia nobilis Ægypti religione esset. Plin. 5. 6.

Apisaon, viri Trojani nomen Hom. Iliad. λ. & ϱ. ubi tamen alii Ἀμυθάων legunt.

Apitami, Arabiæ populi. Plin. 6. 28.

Apitius Galba, scurra nobilis sub Tiberio Cæsare. Juvenal. Sat. 5.

Si potes ista pati, quæ nec Sarmentus iniquos
Cæsaris ad mensas, nec vilis Galba tulisset.

Apobathra, Straboni lib. 13. ad Sestum locus ab exscendendo è navibus Apobathra nominatur, ubi Xerxis navis dicitur fuisse congelata. Eustath. ad Dionys. Perieg. qui locus Straboni facem præfert.

Apobœoti, populi Ætoliæ. Steph.

Apocopa, sinus in Arabico recessu. Steph.

Apocopi, montes Indiæ intra Gangem, Ποναὶ Θεῶν Ptolemæo.

Apolaustus, Agrippæ histrionis cognomentum. Capitolinus in Vero. *Habuit & Agrippam histrionem, quem Apolaustum nominavit.* Propter obscœnum forte ministerium sic dictus: nam ἀπολαυστικὴ vita, qualis illa Epicureorum. Videtur a. Apolaustus ille, quem unà cum aliis libertis aulicis cæsum temporibus Commodi narrat Lampridius. Casaubonus.

Apollinares ludi, qui in honorem Apollinis fiebant, priùs incerto tempore, post à Licinio Varo Prætore lege latâ 4. Non. Quint. celebrati, bove aurato, capris duabus auratis. Livius. Macrob. Servius in 6. Æn. Hos ludos populus laureatus spectabat, stipe datâ pro cujusque copiâ. Festus.

Apollinaris, hæreticus, unam divinitatis & Christi naturam esse docuit. Hist. Trip. lib. 9. cap. 3.

Apollinaris, Consul Prisci collega.

Apollinarium, regio. Plin. 3. 4.

Apollinarius, vir ingenio præstantissimus, doctrinâ clarissimus, carminum & versuum elegantiâ & promptitudine mirus, suis libris, ut ait Basilius, terrarum orbem replevit. Familiaris erat Gregorio, & Basilio, defensor coessentialitatis. Cùm Julianus, cognomento Apostata, Græcorum disciplinam interdixisset Christianis, tum Apollinarius versibus exposuit ad Homericum modum & stilum historias antiquas sacrarum literarum. Μετάφρασιν τῶν Ψαλτήρου διὰ στίχων ἡρωικῶν ejus hodie habemus unà cum interpretatione Latinâ è typographo Hieronym. Commelini An. D. 1596. Vide omnino Jac. Duportum Præfat. ad Metaphrasin Libri Psalmorum Græcis versibus à se contextam, Cantab. A. D. 1666. Plura etiam de hoc Præsule (erat n. Laodiceæ Episcopus) habes apud Eusebium, Socratem, Sozomenum, Suidam & Vossium.

Apollinis civitas magna in Ægypto. Ptol. *Munsia* Zeiglero.

Apollinis civitas parva in Ægypto, Libyam versus. Ptol. Steph.

Apollinis civitas tertia in Æthiopiâ juxta mare Rubrum. Steph.

Apollinis arx, ad Sibyllæ antrum: cujus meminit. Virg. Æn. 6. Hodie *arco Felice* nominari tradit Pighius in Hercule Prodico.

Apollinis Fanum, in Africâ propriâ situm. Ptol.

Apollinis Fons, apud Cyrenam in Africâ. Eustathius.

Apollinis promuntorum, est in Africâ Propriâ. Ptol. & Livius. *Rosamusat* Mercatori. Est & *Apollinis promuntorium* in Mauritaniâ Cæsariensi eidem Ptolemæo, quod *Cabo de Tenes* Castaldo vocatur.

Apollinis templum Zerynthium vocant incolæ. Liv. lib. 38. qui hoc in Thraciâ describit in Æniorum finibus. Item *Apollinis templum* in Myriensi sinu Lyciæ. Ælianus.

Apollo, monachus in Thebaide qui annis 40 moratus est in solitudine, parvulam in monte vicino speluncam habens, sed pro miraculorum multitudine brevi effectus insignis, plurimorum Præses extitit monachorum. Sozom. lib. 8. cap. 1.

Apollo, pro Apollinis templo. Virgil. Æn. 3.

Mox & Leucatæ nimbosa cacumina montis
Et formidatus nautis aperitur Apollo.

Apollo, Ἀπόλλων ἡ Διὸς υἱός, uti vocatur ab Homero Iliad. α. Jovis & Latonæ filius. *Phœbus* etiam dictus & *Sol*. Apollo a. dictus est ἀπὸ τοῦ ἀπόλλυμι, quod jaculis perderet, quia radii ejus in peste perniciem afferunt animantibus. Vel, Chrysippo teste, ab α privat. & πολὺς, cui non sunt

multi ſimiles, vel quòd ſolus luceat. Unde & *Sol*, quaſi *ſolus* dicitur, teſte Tullio 2. de N. D. Sanè Heſychius Ἀπόλλων ὁ τῶν Ἑλλήνων θεός. Ἐτυμολογεῖται δὲ ὁ μὴ πολλῶν συναριθμούμενος. Syri *Adad* vocant, quod ſig. *unus*. Vide Macrob. Sat. 1. 17. Quanquam Euſebius de Præparat. Evang. ab ἀπαλάξειν *Apollinem* nuncupare indicat, quod ab ægrotationibus homines ſalvet. Natus eſt in Delo eodem partu cum Dianâ, quæ & ipſa *Phœbe* dicitur. Adultus Pythonem ſerpentem ſagittis occidit, deinde Cyclopas, ob fabricatum fulmen, quo filius ejus Æſculapius fuit ad inferos detruſus; Unde aliquandiu divinitate privatus, Admeti Theſſaliæ regis armenta apud Amphryſum flu. pavit. Fertur à Mercurio citharam accepiſſe, & poſtea Muſis præfuiſſe. Amavit Cyrenen puellam, item Daphnem Penei flu. filiam, quæ fugiens illius amorem in laurum converſa eſt, arborem huic ſacram. Item Hyacinthum liberali formâ puellum, quem mortuum in florem ſui nominis commutaſſe fertur. Branchum item Theſſalum, cui in ſuo templo ſacra fieri juſſit. Vicit Marſyam tibicinem, à quo laceſſitus fuerat, tibiæ cantu, victum a. excoriavit. Muros Trojæ, adiuvante Neptuno, Laomedonti regi ædificavit. Medicinæ uſum primus intuliſſe, & propterea Deitatem meruiſſe creditur. Ovid. Met. 1.

Inventum medicina meum eſt, opiferque per orbem
Dicor, & herbarum ſubjecta potentia nobis.

Author fuit carminis & Muſices, quapropter poetæ præcipuum ſibi numen eum faciunt. Ovidius.

——— *Mihi flavus Apollo*
Pocula Caſtaltâ plena miniſtrat aquâ.

Vates quâ ratione factus ſit, ex veterum fabulis docet Lucanus lib. 5. verſ. 79.

Ultor ibi expulſæ premerent cum viſcera partus
Matris, adhuc rudibus Pæan Pythona ſagittis
Explicuit, cum regna Themis, tripodaſque teneret.
Ut vidit Pæan vaſtos telluris hiatus
Divinam ſpirare fidem, ventoſque loquaces
Exhalare ſolum, ſacris ſe condidit antris,
Incubuitque adyto, vates ibi factus, Apollo.

In Rhodo inſulâ Coloſſum habuit tantæ magnitudinis, ut inter 7. mundi miracula ſit connumeratus. Triplex ejus eſt poteſtas, ut ſit Sol in cœlo, Liber pater in Terris, & Apollo apud inferos. Ejus ſimulacro tria appingebantur, Lyra, clypeus & ſagittæ. Eidem, ut Baccho, perpetua juventus aſcribitur, propterea ſemper imberbis à poetis fingitur. Ovidius.

Solis perpetua eſt Phœbo Bacchoque juventus.

Horatius. *Intonſoque agitaret Apollinis aura capillos.*

Multa habuit cognomina, de quibus vide Pauſaniam, & lib. 1. Anthologiæ, ubi Acroſtichis ingenioſiſſimis ſecundum literas Alphabeti ſunt comprehenſa. Artem Rhetoricæ reperiſſe dicitur, ut auctor eſt Artemidorus, quam alii dicunt è cœlo ab Jove per Mercurium, procurante Prometheo, demiſſam. Ægyptiacâ linguâ Apollo vocatur *Horus*; à quo *Horæ* nomen acceperunt, ut ait Macrobius. Illi Lyræ, tibiarum & fiſtularum aſſignatur inventio. Polydor Vergil. 1. 5. Cicero de Nat. D. quatuor Apollines conſtituit, Primum antiquum cuſtodem Athenarum. Alterum Corybantis filium, natum in Cretâ. Tertium Jove & Latonâ natum, qui ex Hyperboreis Delphos venerat; quamvis Euſebius antiquiorem illum deſcribit. Quartum in Arcadiâ, quem Arcades, quod illis leges dederit, *Nomium* vocant. Cæterum de Apollinis mythologiâ vide Nat. Com. 4. 10.

Apollo, vel *Apollos*, vir quidam Alexandrinus, magni nominis in Eccleſiâ Act. 18. 1. & 1 Cor. 3.

Apollocrates, alter ex Dionyſiii filiis, qui unà cum patre in expeditionem, dum exularet, profectus eſt. Strabo. lib. 6.

Apollodorus, pictor excellens. Plin.

Apollodorus, Athenienſis Grammaticus, Aſclepiadis fil. Panætii Rhodii Philoſophi & Ariſtarchi Grammatici diſcipulus. Primus genus metri Triambici invenit, uti teſtatur Suidas. Scripſit quoque hiſtoriam Athenienſium uſque ad reditum Heraclidarum, uti teſtatur Diodorus Siculus. Uſque adeo arte ſuâ emicuit, ut ei Amphyctiones Græciæ honorem habuerint. Plin. 7. 37. Scripſit περὶ τῶν φιλοσόφων αἱρέσεων, teſte Laertio in Solone. Scripſit item commentarium in Sophronem. Athenæus lib. 3. Ἀπολόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος. Pluribus 4. libris id opus conſtitit. Tertium citat Athenæus lib. 7. Ἀπολόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ τρίτῳ περὶ Σώφρονος, non *de temperante*, uti perperam Dalechampius vertit. Apollodori de Sophrone quartum librum citat Schol. Ariſtoph. ad Veſpas. Librum ſecundum operis ejus περὶ Νομοθετῶν citat Laertius in Solone. Crebrò ejuſdem Χρονικὰ ad Philoſophorum hiſtoriam illuſtrandam adducit idem Laertius. Meminit & Phlegon Trallianus lib. de Longævis. Tertium χρονικῶν citat Laertius lib. 4. Τὰ Λυκούργου νόμιμα, ὡς Ἀπολόδωρος, inquit Euſebius Chron. an. 1218. *Lycurgi leges à Lacedæmone juxta ſententiam Apollodori hâc ætate ſuſceptæ.* Ita vertit B. Hieronymus. Qui locus vel ex libris ejus de Legiſlatoribus, vel ex Chronicis petitus eſt. Iſta Chronica reſpicit omnino Cicero lib. 12. ad Att. ep. 24. *Quibus Conſulibus Carneades & ea legatio Romam venerit, ſcriptum eſt in tuo Annali. Hæc nunc quæro, quæ cauſa fuerit. De Oropo, opinor, ſed certum neſcio: Et ſi ita eſt, quæ controverſia. Præterea, qui eo tempore nobilis Epicureus fuerit Athenis, qui præfuerit hortis: qui etiam Athenis σχολάζοι fuerint illuſtres, quæ etiam ex Apollodori puto poſſe inveniri.*

Apollodorus Tarſenſis Tragicus, cujus tragœdias recenſet Suidas. Item Comicus eodem tempore, quo & Menander, cujus fabulæ nonnullæ ab eodem Suidâ commemorantur.

Apollodorus Pergamenus Rhetor, Caſſidii, alias Callidii, itemque Cæſaris Auguſti præceptor & familiaris. Scripſit de Rhetoricâ, ut author eſt Strabo.

Apollodorus, Philoſophus Epicureus. Laertius lib. 10. Cæterùm de variis Apollodoris, vide Jonſium lib. 2. de Hiſt. Phil. Script. cap. 17. & Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 21. & lib. 3. p. 326.

Apollonia, Cyrenaicorum navale in Pentapoli reg. Ptol. Hodie *Benandrea* Caſtaldo. long. 50. 10. lat. 31. 40.

Apollonia, Phrygiæ urbs, quam *Margion* quoque vocat Stephanus.

Apollonia, Mygdoniæ civitas, hodie *Seres*, teſte Nigro.

Apollonia, Taulantiorum in Macedoniâ op. ad Jonicum mare ſitum. Ptol. *Siſſopoli* Pineto. Niger dicit hoc loco caſtellum eſſe *Piergo* dictum. Sophianus ait antiquum nomen obtinere. Arbitrii jus ſit penes lectorem. Hanc Apolloniam vocat Plinius Corinthiorum coloniam, ex quo ſuſpicor eandem eſſe cum eâ quam Stephanus *Gylaciam* vocat (etſi eam in Illyrico ponat) nam & Coloniam Corinthiorum eſſe ait, non longè ab Epidamno ſitam, quod in Macedoniæ confinibus eſt, ubi eadem à Ptolemæo, & Plinio deſcribitur. Fines namque regionum ab auctoribus confundi non ſemel experimur.

Apollonia, Cretæ urbs, antea *Eleutheria* appellata. Steph.

Apollonia, Siciliæ urbs, ſuprà Calactam, & Aluntium in Mediterraneo. Ejus meminere Diodorus, & Stephani Epitomator. Vide Cluver. Sicil. Ant. pag. 384.

Apollonia, Aſiæ op. maritimum, *Aſſos* dictum in Actis Apoſtolorum, ut quidam putant. Item urbs in orâ Ponti, Mileſiorum colonia. Strabo. Item Thraciæ civitas, Plinio *Anthium* olim vocata. Mela *magnam* cognominat. Porro *Apollonia*, urbs fuit apud Parnaſſum, juxta Delphos, aliàs *Cyariſſus* dicta. Steph. Trœzen etiam olim *Apollonia* dicebatur. Steph. Populi harum urbium prædictarum *Apolloniatæ*, vel *Apollonienſes*. Item *Apollonienſes*, pars quædam addita Attalidi tribui. Steph. Quem vide in Ἀπολλωνία.

Apollonia, virgo ſub Decio Imp. apud Alexandriam cum aliis permultis coronata. Euſeb. 6. 19.

Apollonides Nicenus, Commentarium ſcripſit, *de malè obitâ Demoſthenis legatione*. Meminit Ammonius libello de Similibus & differentibus vocibus in Ὅμαλ. Etiam Apollonidæ hujus περὶ παροιμιῶν librum citat Stephanus in Τίγανα. At ſimpliciter *Apollonides* in Europæ periplo ſemel, iterumque citatur à Schol. Apollonii in lib. 4. Laudatur etiam à Strabone lib. 7. Itemque à Plinio lib. 7. cap. 2. Fuit pretereà *Apollonides* Horapius, de quo vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 3. p. 328. Fuit etiam *Apollonides* Stoicus, quem Cato minor Uticæ jam è vitâ diſceſſurus, unà cum Demetrio Byzantino Peripatetico circum ſe habebat,

bebat, teste Plutarcho in Catone minore. Fuit etiam *Apollonides* Cyprius, medicus Methodicus à Galeno memoratus, lib. 1. Method. Med. cap. 7. *Apollonides* etiam ὁ Καφεὺς ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ κατεψυσμένης ἰσχιάδος laudatur Anonymo in vitâ Arati poetæ.

Apollonius, Argonaution scriptor Naucratita Ægyptius fuit, Rhodius cognominatus. Ἀπολλώνιος ὁ Αἰγύπτιος dicitur Theophilo, lib. 3. ad Autolycum. Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ὁ Ναυκρατίτης vocatur Athenæo, lib. 7. cap. 7. & Æliano Hist. An. lib. 15. cap. 23. Cur a. *Rhodius* dicatur, Anonymus vitæ ejus autor exponit, ἐπεὶ ἐπολιτεύσατο ἐν Ἰσπρίνῃ ῥητορικὰς λόγους. Ὅθεν καὶ Ῥόδιον αὐτὸν ἀπεκάλεσαν. Suidas *Alexandrinum* eum appellat in Ἀπολλωνίῳ. Meursius in notis ad Apollonium Dyscolum hunc Alexandrinum à Rhodio distinguit, ac propterea à Vossio, lib. 1. de Hist. Gr. cap. 16. jure reprehenditur. Potuit enim Naucratita ille Alexandriæ, & in Rhodo docuisse, & utrinque denominari, dicique Naucratita Rhodius, & Alexandrinus, uti & Dionysius Grammaticus triplici nomine gaudet: Dicitur enim *Thrax*, *Alexandrinus*, & *Rhodius*. Strabo lib. 14. Διονύσιος ὁ Θρᾴξ ὁ Ἀπολλωνίου ὁ τοῦ Ἀργεναύλης πυθόμενος, Ἀλεξανδρεῖς μὲν, ἔλεγεν, ἐκάλεσέ τε Ῥόδιον. Fuit Callimachi discipulus, æqualis Eratosthenis Grammatici, cujus etiam successor fuit in præfecturâ Bibliothecæ apud Ptol. Euergeten.

Apollonius Dyscolus, sub Antonino Pio vixit, ἰσχνότητος θαυμασίας edidit, etiamnum superstites, & Meursii notis itidem illustratas. Δύσκολος autem propterea dictus est, ὅτι ἐν ταῖς γυμνασίαις δυσκόλους ἔσχεν ἐλέγχους, ut auctor est Anonymus in ejus vitâ. Vide Wowerium de Polym. c. 10.

Apollonius Alexandrinus, cognomento Dioscorus, pater Herodiani Grammatici, nobilis & ipse Grammaticus, filiumque erudiit. Scripsit de constructione partium orationis, & alia quamplurima in arte Grammaticâ.

Apollonius, Aphrodisiensis historicus, scripsit res Caricas, de Trallibus, de Orpheo, ejusque mysteriis, testibus Suidâ, Stephano, & Etymologo. Fuit etiam *Apollonius* Ascalonita, historicus itidem, teste Stephano in Ἀσκαλών. Alius est *Apollonius* Geometres, qui inter Arati Interpretes recensetur. Item alius Apollonius Chæronis filius citatus Aristophanis Scholiastæ in Vespas. Alios quoque hujus nominis adducit Vossius de Hist. Gr. lib. 1. cap. 22. Itemque Jonsius de Script. Hist. Philos. lib. 3. cap. 9.

Apollonius Molo Rhodius, Præceptor Ciceronis, ac Julii Cæsaris eodem tempore, teste Plutarcho. Romæ docuit, quò legatus venerat de præmiis Rhodiorum, Dictatore Syllâ. Orator unus in causis, scriptorque præstantissimus, & in annotandis, animadvertendisque vitiis, & instituendo, docendoque clarissimus. Cic. in Bruto.

Apollonius, Alabandensis (Alabanda autem op. est. minoris Asiæ) dicendi magister clarissimus, teste Suetonio, qui cùm mercede doceret, tamen non patiebatur eos, quos judicabat non posse oratores evadere, operam apud se perdere, quemque autem dimittebat ad quamcunque artem putabat esse aptum. Cic. 1. Orat.

Apollonius Cittieus Medicus. Strabo lib. 16.

Apollonius Herophilius, Herophili discipulus, scripsit de unguentis. Athenæus. Apud Plinium *Apollodorus* scribitur.

Apollonius Tyaneus, Philosophus Pythagoricus, cujus vitam scripsit Philostraus, & ante eum Damis ipsius in peregrinatione comes. Hic dum Ephesi vitam ageret, & forte in multitudine disputaret, per eam horam, quâ Domitianus interficiebatur, defixus, & elinguis stetit; tum autem exclamavit. *Euge Stephane pulchre, Stephane percute: pulsasti, vulnerasti, interfecisti.* Hic sermonis animalium peritus erat. Cæl. Rhod. 17. 13. Idem hoc unum à Diis petebat, ut bonos cognosceret, malos vitaret. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 17. De ejus annulo idem 2. 19. Alexander Severus Imp. religione tactus, Christum, Abraham, Orpheum & Apollonium, velut Deos intra ædes veneratus est. Idem 6. 14. Agresphon apud Suidam in *Apollonius* indicat alium Tyaneum Apollonium fuisse præter prædictum, qui sub Nerone vixit his verbis Ἀπολλώνιος Ἕτερος Τυανεὺς φιλόσοφος νεώτερος γεγονὼς ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως.

Apollonius, vir quidam, quem occidit Judas Machabæus. 1 Mac. 3.

Apollonius, cognomento Titus, à Jonathâ victus. Joseph. 13. 6.

Apollonius Senator Romanus, lecto senatui Apologetico, pro fide Christi, capite truncatus est. Euseb. 5. 21.

Apollonius, Consul Rom. Magni collega.

Apollonius, luctator quidam apud Pausaniam.

Apollonius, Eremita, cùm per omne vitæ tempus, nihil monasticæ vitæ didicisset, sciens, quia nec scribere, nec artem jam propter ætatem exercere posset, omnia medicamina & cibaria opportuna laborantibus comparavit, & quotidiè à primo mane, usque ad horam nonam per singula monachorum ostia perrexit, quò ægrotos inviseret. Cùm a. jam esset è vitâ migraturus, ea quæ possidebat, alteri tradidit, jussitque ut eadem ipse pietatis officia obiret. Sozomen. 7. 1.

Apollonius Pergæus, magni nominis Geometra, claruit sub Ptolemæo Euergetâ. De quo vide Vossium de Scientiis Mathematicis, pag. 54. &c.

Apollonios, denique Sophistas duos ponit Philostratus, Naucratitem unum, alterum Athenienscm, qui ambo M. Antonini tempore Athenis docuere.

Apollonobieritæ, populi quidam. Plinius 5. 29.

Apollopolitis, præfectura quædam. Plin. 5. 9.

Apollophanes, regis Antigoni adulator. *Apollophanem* quendam Stoicum Laert. lib. 7. ad Stoicorum placita & dogmata explicanda adhibet, & in Physicâ eum de vacuo disseruisse, alibi etiam unam tantum virtutem, prudentiam nempe, statuisse tradit. Locum a. inter historicos sibi vendicare videtur libro περὶ τῆς Ἀρίστωνος. Athenæus lib. 7. Ἀπολλοφάνης (in codd. vulgatis Ἀφάνης mutilatè legitur, neque, quod mirere, correxit Casaubonus) γνώριμος ὢν καὶ ὁπαδὸς τοῦ Ἀρίστωνος, ἐν τῷ Ἀρίστωνι, ἐν αὐτοῖς οἷσπερ ὁσαγεγέναι τὸ σύγγραμμα ἐμφανίζει τὴν τοῦ διδασκάλου φιλανδρίαν. Libello itaque hoc, quem *Aristonem* inscripserat, Aristonis magistri sui voluptuariam vitam exposuit. Quæ de ætate ejus nos dubitare non finunt, quòd Aristonem magistrum habuisse dicatur. Zenonem n. Stoicum audivit Aristo, Arcesilai tempore: Aristonem v. Apollophanes, tempore Ptolemæi Euergetæ. Patriam hujus Apollophanis aperit Stephanus in Ἀντιόχεια. Τρίτη (Ἀντιόχεια ἡ) Μεσοπόταμίας, Μυγδονία καλουμένη, ἥτις παρὰ τῶν ἐγχωρίων Ἀσσὶβα καλεῖται, ὅθεν Ἀπολλοφάνης ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος. Citat *Apollophanem* hunc Tertullianus lib. de Animâ, cap. 14. quòd novem animæ partes statuat. Fuit & *Apollophanes* Medicus in aulâ Antiochi Soteris, Regi apprimè charus, teste Polybio lib. 5. quem laudat Plinius 22. 21. & Corn. Celsus 5. 18. Cujus forte malagma contra jecinoris duritiem descripsit Galenus lib. 8. de compos. medic. sec. locos, cap. 9. & Paulus Ægineta 7. 18. laudatque Ætius tetrab. lib. 3. sect. 3. cap. 18. Ut ut vero uterque *Apollophanes* sub Euergete floruerit, non tamen hoc sufficere arbitramur, ut eosdem esse statuamus. Alius fuit *Apollophanes* Sophista, cui tempore CHRISTI PATIENTIS Dionysius Areopagita Heliopoli in Ægypto dixit: *Aut divina natura patitur, aut patienti condolet*, teste Suida in Διονύσ. Sed quod Polemon Laodicenus Sophista, Aristidis magister hunc *Apollophanem* audiverit, juxta Suidam loco citato, ratio temporis vix admittit. Jonsius.

Apollothemus, historiam fecit, quantum colligere licet ex iis quæ de Lycurgi morte ex eo refert Plutarchus in Lycurgo.

Apollyon, Heb. *Abaddon*, Lat. *perdens*, vel *destruens*. Apocal. 9.

Apomyius, Ἀπόμυιος Jupiter in Elide colebatur ὁ ἱλάσιον τῆς Ἠλείας Ὀλυμπίας τὰς μύας. Pausanias. Plinius 29. 6. *Myioden* vocat, & lib. 10. cap. 38. *Myiagrum*. Poeta apud Athen. lib. 1. Ἀεὶ δὲ ὥσπερ Ὀλυμπιάσιν φασὶ τοὺς μύιας ποιεῖν· Βὰν τοῖς ἀχλήτοις πρόκατακλίνειν παλαχῇ. Profert ista patronus umbrarum, & eorum qui invocati veniunt ad conjugia. Ait, Bonum factum fere, si isti alieno sumptu alantur, fiatque illis quod solet muscis Olympiæ: hoc est ut non prius ineantur ab iis qui volunt unà esse, convivia, quam in gratiam parasitorum bovem mactaverint. Sacrificium in honorem Jovis muscarum averruncatoris fieri solitum, sic iste interpretatur, quasi in muscarum gratiam fieret, ut esset illis unde lautè, ac dapticè accipiantur.

Caſaubonus. Clemens Alex. in Protreptico Ἀπομύῳ Διὶ θύσιν Ἠλεῖοι, Ῥωμαῖοι δὲ Ἀπομύῳ Ἡρακλεῖ. Et paulo poſt. Ἡρακλείδης περὶ τὴν Ἀχαρναίαν, φησὶν, ἵνθα τὸ Ἀκλιὸν ἔξω ἀκρατήριον, ᾗ τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἀκτίῳ τὸ ἱερὸν τῶν μύιας προθυσίᾳ βᾶν. Vide *Beelzebub.*

Aponiana, inſula Lilybæo proxima. Hirtius de bello Afric.

Aponius, vir Prætorius, de quo Suetonius in Caligulâ.

Aponus, fons & vicus ad Euganeos colles in Italiâ prope Patavium, ubi & aquæ calidæ variis morbis aptæ; A Claudiano elegiaco carmine laudatæ, & à Theodorico Gothorum rege mœnibus cinctæ, teſte Caſſiodoro. Lucan. lib. 7.

Euganeo, ſi vera fides memorantibus, augur
Colle ſedens, Aponus terris ubi fumifer exit,
Atque Antenoriæ diſpergitur unda Timavi.

Ejus aqua fatidica olim credebatur. Unde conſultans Tiberius ſortes ineas conjecit. Lege Sueton. in Tiber. c. 14. Videturque illic reſpexiſſe Lucanus ubi ſupra.

Mart. 1. 62. *Cenſetur Apona Livio ſuo tellus,*
Stellâque nec Flacco minus.

Idem 6. 62. *Nec fontes Aponi rudes puellis.*

Nomen ei, quia contra morbos eſt, vel quia citra dolorem medetur, ab α & πόνος *labor*, Vide Cluver. Ital. Ant. p. 153.

Apoſtrophia, Veneris cognomen, quæ in hunc finem ſic à Cadmo cognominata, ut ab omnibus ſpurcis artibus avocaret, & ab obſcœnâ libidine, & à concupiſcentiis averteret. Pauſan. lib. 1. & 9.

Apotoniæ, Marmaricæ nomi gens. Ptol.

Apotropæi, Dii ἀλεξίκακοι, h. e. *averrunci*, ſive *malorum depulſores*, quibus agnicula immolabatur. Am. Marcellinus lib. 25.

Appa, Arab. Fel. urbs. Ptol.

Appadana, Perſiæ urbs. Ptol.

Appenzella, Helvetiæ pagus, quaſi *Abbatum ſella*. Habuerunt n. hic Benedictinæ ſocietatis Abbates arcem *Claux* nominatam, tutiſſimum quovis tempore refugium, quorum authoritas paulatim adaucta, non huic tantum pago, ſed univerſo territorio appellationem dedit, quod Marti & Bellonæ conſecratos homines producit, eamque ob cauſam ad Helveticum fœdus An. D. 1513. admiſſi, decimum tertium in ordine locum obtinuerunt, vulgo *Appenzel.*

Appha, Parthiæ op. Ptolemæus.

Apphadana, Meſopotamiæ urbs. Ptol.

Apphaim, Lat. *vultus*, *facies*, aut *furores*, ſive *nares*, vel *piſtores*, filius Nadab, filii Semei, filii Onam. 1 Par. 2.

Apphanna, inſula ſinus Perſici. Ptol. Forte *Quetum* hodie.

Apphar, Mauritaniæ Cæſarienſis op. Ptol.

Apphus, filius Mattathiæ, filii Joannis. 1. Mac. 2.

Appia, nomen fœminæ apud B. Paulum epiſt. ad Philemonem.

Appia via, ab urbe Româ per Capuam Brunduſium uſq; perducebatur. 330. ſeu 350. m. p. longa, ab Appio Claudio Conſ. conſtructa. Lucanus lib. 3.

Et quà Pomptinas via dividit uda paludes.

Statius lib. 2. Silv.

Appia longarum teritur regina viarum.

Mart. 9. 103.

Appia, quam ſimili venerandus in Hercule Cæſar
Conſecrat, Auſoniæ maxima fama viæ.

Appiani, populi. Plinius lib. 5. cap. 29.

Appianus, Alexandrinus hiſtoricus Græcus, Trajani, Adriani, & Antonini temporibus vixit. Romæ primum fuit cauſarum patronus, poſtea adlectus fuit Cæſaris procuratoribus. Hiſtoriam Romanam ſcripſit, lib. 24. Ac orſus ab Æneâ, & capto Ilio, percurrit illa tempora uſque ad Romulum. Inde accuratius perſequitur omnia uſque ad Auguſtum, quædam etiam carptim, atque obiter addit uſque ad Trajanum. Vide Suidam, Photium, & Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 13.

Appiades, Deæ Venus & Pallas ſic dictæ ſunt, quibus ad *Appias* aquas templum erectum erat, prope Cæſaris forum. Ovid. 3. de Art. Am.

Has Venus è templis multo radiantibus auro
Lata videt lites, Appiadeſq; Deæ. Vide Cæl. Rhod. 12.

Appiara, Myſiæ inferioris op. Anton.

Appion, vide *Apion.*

Appiorum gentem Romæ cognominatam eſſe legimus ab apii coronâ, quam L. Appius in Achaiâ meruit.

Appius proſcriptus à Triumviris opes ſuas ſervis divifit, & cùm navem cum illis conſcendiſſet, in Siciliam tranſiturus maris tempeſtate obortâ, in ſcapham, quaſi in tutiorem ſpem depoſitus eſt, ubi ſalvus evaſit; illi autem perfractâ navè ad unum omnes cum opibus, propter quas Dominum prodiderant, perierunt. Appianus lib. 4.

Appius Annius Trebonius Gallus Conſ. M. Attilii collega.

Appius Claudius Craſſus Conſ. Spurii Nautii Rutilii collega, à Perſeo victus. Livius Lib. 2. Decad. 5. Celtiberos vicit, caſtriſque exuit. Idem.

Appius Claudius Xvir, cum ſociis magiſtratum vi obtinuit; exilio demum damnatus eſt.

Appius Claudius Cæcus, orator Romanus, de quo Tullius in Bruto, & Tuſcul. lib. 4. In veteri Romanâ hiſtoriâ nobilis fuit, diſturbatâ maximè cum Pyrrho pace. Ovid. Faſt. 6.

Appius eſt auctor: Pyrrho qui pace negatâ
Multum animo vidit, lumine captus erat,

Appius Claudius Pulcher, Cæci nepos, Conſ. Pub. Servilii collega, cujus ætate Sylla, depoſito magiſtratu, vitam vixit privatam, commentarioſque ſcripſit, quos Lucullo dedicavit.

Appius Claudius Pulcher, Conſ. Lucii Domitii Ænobarbi collega.

Appius Claudius Pulcher, Conſ. M. Sempronii Tuditani collega.

Appius Claudius Pulcher, Conſ. Q. Fulvii Flacci collega. Sub his Tarentum ab Annibale captum eſt. Pœni a. à Conſulibus victi cæſique ſunt. Livius lib. 5.

Appius Claudius Pulcher, Conſ. C. Norbani Flacci collega; de Afris, & rege Hierone triumphavit Polyb. lib. 1.

Appius Claudius Lentulus. Conſ. M. Perpennæ collega.

Appius Junius Syllanus, Conſ. P. Silii Nervæ collega.

Appius Claudius Ruffus, Conſ. P. Sempronii Sophi collega.

Appius Claudius Sabinius, Conſ. C. Quinti Capitolini collega.

Appius Claudius invenit Romanis literam R. ut pro *Valeſii*, & *Fuſiis*, *Valerii* & *Furii* dicerentur.

Appius, quidam Cenſor Romanus de quo Horatius Serm. lib. 1. Sat. 6.

——— *Cenſorque moveret*
Appius, ingenuo ſi non eſſem patre natus.

Cic. epiſt. ad App. lib. 3. *Vale*, & *in cenſurâ, ſi jam es cenſor (ut ſpero) multùm de proavo tuo cogita.*

Appii Forum, Hieronymus putat ab *Appio* quodam Conſule appellatum, à quo *Via Appia* dicta. Opidum fuit longius à Româ, quàm Aricia diſtans, quod Horatius oſtendit Serm. 1. Sat. 5.

Egreſſum magnâ me accepit Aricia Româ
Hoſpitio modico, Rhetor comes Heliodorus,
Græcorum longè doctiſſimus; inde Forum Appi
Differtum nautis, cauponibus atque malignis.

Ad hunc locum B. Paulus venit, cùm Romam duceretur, S. Lucas in hiſtoriâ Act. Apoſt. cap. 28. com. 15. Κἀκεῖθεν οἱ ἀδελφοὶ ἀκούσαντες τὰ περὶ ἡμῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν ἡμῖν ἄχρις Ἀππίου φόρου, καὶ Τριῶν ταβερνῶν. Cicero ad Atticum, lib. 2. Epiſt. 10. & 13. *Ab Appii Foro horâ quartâ, dederam aliam paulò antè à Tribus Tabernis.*

Apries, vel *Aprius*, Pſammis Ægypti regis filius, regn. an. 30. Ab Ægyptiis, qui ad Amaſim defecerant, ſtrangulatus eſt, & in paternis monumentis ſepultus. Herod. 2.

Apronianus, Conſ. Pauli collega. Alius ejuſdem nominis, collega Braduæ; ſub quibus Romæ incendium fuit.

Apros colonia, Thraciæ op. Juſtino & Plinio. *Theodoſiopolis* etiam dicta fuit, teſte Cedreno. *Apri* Ptolemæo, vulgo *Aprio*, inter Philippos urb. Macedoniæ 187. & Byzantium 120. m. p. long. 33. 40. lat. 42. 50.

Apruſa, Gall. Togatæ flu. viam Æmiliam ſecans, apud Savinianum op. inter Cæſenam & Arminium, ac in mare Hadriaticum deſinens. *Pluſa* Leandro Alberto.

Apruſtum, Plin. *Abyſtrum* Ptolemæo, op. Brutiorum in Calabriâ citer. quod *Caſtrovillari*, nunc dicitur, teſte Barrio, à Coſano 6. m. p. à Balbiâ 7. à Beſidiano 22. in occ.

Aliis

Aliis eſt *Vernicario*, opidulum Caſtrovillario & Murano proximum. Abyſtrum vero teſte eodem Barrio, diverſum ab Apruſto, vulgò *Urſimarſo*, in Mag. Græciâ apud Petiliam ex Ptolemæi deſcriptione.

Aprutium, Italiæ reg. inter Apuliam & Picenum, quæ etiam *Samnium* dicebatur. In eâ civitates fuerunt Aquila, Adria, Sulmo, Ortona, Arpinum, Aquinum, &c. vulgò *Abbruzzo*.

Apſalus, op. Macedoniæ mediterraneum, Europo, & Hormis opidis finitimum. Ptol. *Preſpa* Moletio.

Apſarus, op. cum flu. Cappadociæ in Colchidis conf. inter Trapezuntem 150. & Phaſim urb. Colchorum in Bor. 75. m. p. *Arcani* nunc dici putatur, teſte Moletio.

Apſilæ, gens Scythica Lazis vicina. Steph. Plinius lib. 6. cap. 4. poſt flu. Chryſorrhoam Apſilarum mentionem facit, quorum Juſtinianus quoque in Novellis ſuis meminit. Hos *Apſilios* appellat Agathias lib. 3. & ſub Colchorum ditione fuiſſe ſcribit.

Apſinius, Rhetor nobilis Athenienſis, de arte Rhetoricâ præcepta edidit, quæ etiamnum Græcè extant.

Apſinthes, Sophiſta Gadareus, Smyrnæ præceptorem habuit Heraclidem Lycium, Nicomediæ Baſilium; docuit Romæ Maximiniani tempore, cujus beneficio adeptus eſt conſulatum.

Apſinthii, vel *Apſynthii*, Thraciæ populi ab Ἄψινθος, quæ Stephano Θρᾴκης πόλις dicitur. Dionyſius verſ. 575.

Ὄυκ ἔστω Θρηΐκῳ ἐπ' ἠπείροιο Ἀψίνθοιο
Βιστονίδας καλέεσκον ἐείβεσκον Ἐιρεσιώτην.

Ubi Schol. τὸ δὲ ἔθνος οἱ Ἀψίνθιοι, ἀπὸ πόλεως ἰσίκασι καλεῖσθαι Ἀψίνθα.

Apſorus, urbs Ponti, & flu. ad mare Euxinum. Ptol. *Apſarus* Arriano, qui dicit eam *Apſyrtum* appellatam, quod Medea illic fratrem *Apſyrtum* occiderit. Fluvium hunc Ægialeum appellatum ſcribit Stuckius, & num idem dicatur *Naxius* ab Æliano ſubdubitat.

Apſorus, inſula in mari Adriatico, Liburniæ adjacens, in quâ civitas eodem nomine. Ptol. Stephano civitas Illyriæ dicitur.

Apſus, flu. Macedoniæ vicinus, in mare Jonium, inter Dyrrhachium, & Apolloniam decurrens, Genuſo vicinus. *Apro* hodiè. Ejus meminit Lucanus lib. 5.

Prima duces vidit junctis conſidere caſtris
Tellus, quam volucer Genuſus, quam mollior Apſus
Circumeunt ripis. Apſo geſtare carinas
Cauſa palus, leni quam fallens egerit unda.
At Genuſum nunc ſole nives, nunc imbre ſolutæ
Præcipitant: neuter longo ſe gurgite laſſat,
Sed nimium terræ vicino litore novit.

Apta Julia, urbs Gall. Narbon. Epiſc. ſub archiep. Aquenſi.

Apte, *Atte*, & *Xat* hodiè dicta. long. 26. 05. lat. 43. 10.

Aptera, op. Cretæ mediterraneum, *Apteria* Ptolemæo. *Apteron* Plinio. *Atteria* in tab. recent. & aliis *Paleocaſtro*. Rationem nominis reddit Stephanus. Ait n. à Sirenibus vocatum, quod victæ ibi cantu à Muſis, præ mœrore exutis pennis in mare deſiluiſſent; qui addit urbem Lyciæ eodem nomine appellari.

Apteros Victoria, Græcè Ἄπτερος Νίκη, i. e. ſine alis, & implumis, ab Athenienſibus formabatur, teſte Pauſaniâ in Atticis, cujus & ſtatuam deſcribit. Idem in Laconicis ait Victoriam ideo ἄπτερον eos ſtatuiſſe, ne videlicet avolaret.

Aptuchi fanum, urbs in Cyrenaicâ regione. Ptol.

Aptungis, D. Auguſtino. *Lungitaria* incolis, teſte Ludovico Marmolio. Ἀπτύχη ἱερὸν (inquit vir Maximus) in Ptolemæo ſervat adhuc veſtigia nominis נפת חים *Naphtuchæorum*. Nam *Aptuchus*, aliis *Aphtuchus*, in fabulis legitur eſſe Cyrenes filius, & Ariſtæi frater. Apollonii Schol. de Ariſtæo: ἦν Κυρήνης τῆς Ὑψέως καὶ Ἀπόλλωνος, ἀδελφὸς δὲ Αὐλόχης· Ἀλλ' ὁ μὲν εἰς Λιβύην, Ἀρισταῖος δὲ εἰς τὴν Κέω.

Apua, op. Liguriæ, in Thuſciæ confin. amplum, ad Macram flu. cujus incolæ *Apuani* Livio. Hodie *Pontremoſe*, teſte Juſtiniano dicitur. Vide Cluver. Ital. Ant. 1. 10.

Apuleius, vel *Appuleius*, Madaurenſis, ſcripſit libros 11. Mileſiarum (ut Capitolinus vocat) ſive de Aſino Aureo: quod opus de fonte expreſſit vel Luciani, vel Lucii Patrenſis. Unde initio operis dicit, ſe Græcanicam fabulam incipere. Inter opera ejus deperdita fuit *Epitome Hiſtoriarum*, ut à Colvio in vitâ Appuleii traditum eſt. Sanè ex *epitomæ Appuleii* quædam Priſcianus lib. 6. refert: at hiſtoriarum fuiſſe epitomen non dicit. Conſcripſit & alia compluſcula; velut *Convivales Quæſtiones*, Macrobio teſte lib. 8. cap. 3. & 10. & Sidonio Apollin. lib. 9. epiſt. 13. Item librum *de Proverbiis*, ut eſt apud Sofipatrum. Ad hæc libros *ludicrorum*, *Apologiam*, aliaque quæ partim ſuperſunt, partim a Servio, Nonio, ac Fulgentio, commemorantur. *Scriptorem eruditiſſimum* vocat Caſaubonus de Satyr. poeſi. *In aſino planè rudi*; *in aliis ſonat hominem, niſi quod Florida ſint ridicula, ſed excuſat ea Inſcriptio.* Lud. Vives lib. 3. de trad. diſcipl. *Apuleius non malus author, & antiquarum vocum uſurpator.* Turneb. Adverſ. 18. 14. Idem lib. 29. cap. 13. *Interdum non malus auctior, præſertim cum laſciviæ ingenii non indulget.* Rudere verius quam loqui in Aureo Aſino Apuleius viris eruditis videtur. Neander Geogr. part. 3.

Apulia, Italiæ regio, mari Adriatico contermina; inter Dauniam & Calabriam, quæ & *Japygia* ab *Japyge*, Dædali filio, dicta. Dividitur in Apuliam Dauniam, quæ *Puglia piana* Leandro & *Capitanata* dicitur; & *Apuliam Peucetiam*, quæ *terra di Barri* appellatur. Vide Plin. 3. 2. Cæterum, *Apulia* ovibus olim abundabat, quarum lanæ Martialis palmam tribuit in Apophoretis.

Velleribus primis Apulia, Parma ſecundis
Nobilis; *Altinum tertia laudat ovis.*

Idem 8. 28. de Parthenianâ togâ.

Apula Ledæi tibi floruit herba Phalanthi
Quâ ſaturat Calabris culta Galeſus aquis?

Et hinc Cicero *Apuliam* à paſtorum copiâ deſcribit Orat. 3. contra Catilinam. Prima ſyllaba communitèr longa eſt. Horat. Sat. 1. 5.

Incipit ex illo montes Apulia notos
Oſtentare minor. ———

Idem tam. 3. Carm. Od. 4. corripuit.

Altricis extra limen Apuliæ.

Idem in Epodis.

Nec tantus unquam ſiderum inſedit vapor
Siticuloſæ Apuliæ.

Apulum, Daciæ urbs. Ptol. Hodie *Alba Giulia*.

Apuſcidamus, Africæ lacus, in quo omnia fluitant, nihil mergitur. Plin. 31. 2.

Apyræ, Lyciæ urbs. Plin. *Finica* nunc, Nigro teſte.

Apyri, quos *Tapyros* vocat Geographus, ut Euſt. tradit in Dionyſ. Perieg. Populi ſunt Hyrcanis vicini. Vide *Tapyri*

A Q.

Aquæ Auguſtæ. Ptol. urbs Aquitaniæ in Galliâ, vulgo *Bayonne*. *Acs* vero vel *Dax* Vineto. long. 19. 40. lat. 43. 43.

Aquæ Baliſſæ, op. Hungariæ in Pannoniâ inſer. à Quinque Eccleſiis 5. leuc. diſtans in occid. *Selle* vulgò, teſte Lazio.

Aquæ Bigerronum, eædem cum Tarbellicis putantur.

Aquæ Bilbilitanorum, Antonino, quòd in Bilbilis Tarraconenſis urbis agro ſitæ ſint, forte ſic dictæ. In Arragoniâ ſunt, & *los bannos de Alhama*, Varrerio teſte, vocantur. Eidem etiam hodie aliæ ſic dictæ ſunt in Bæticâ, quo vero nomine ex antiquis cognitæ fuere, ſtudioſis indagandum relinquo.

Aquæ Caiæ, locus in Italiâ. Harum meminit Strabo lib. 5. ut refert Annius Viterbienſis, item Tibullus in hoc carmine.

Nunc autem ſacris Caiarum maxima lymphis.

Sed illic optimi codices *Baiarum* habent.

Aquæ calidæ, urbs Angliæ. Vide *Aquæ Solis*.

Aquæ calidæ, Ptol. *Aquæ Celinæ* Antonino. *Amphilochia* Straboni. *Auria* in lib. concil. vulgò *Orenſe*, urbs Hiſp. Tarracon. in Gallæciâ epiſcop. ſub arch. Compoſtellano, inde 18. leuc. quot à Luco in auſt. Tyden verſus 8. ad Minium flu. Sed *Aquæ calidæ* potius ſunt *Aigues Caldes*, teſte Beutero.

Aquæ Convenarum, Aquitaniæ op. Anton. vulgo *Bagneres*. long. 22. 15. lat. 42. 20.

Aquæ Cutiliæ, lacus Sabinorum in agro Reatino; vulgò *Lago de Contigliano*.

Aquæ Flaviæ, op. Hiſp. in Bracarum & Callaicorum confin. op. amplum Portugalliæ, à Bracarâ Auguſtâ 11. leuc.

leuc. paulo pluribus à Bragantia. Populi *Aqui flavienſes*. A Tito, & Veſpaſiano nomen habent. Vulgò *Chiaues*. long. 12. 30. lat. 41. 40.

Aquæ Gradatæ, vicus Carnorum apud Aquileiam, ab eâ 3. m. p. ubi S. Chryſogonus pro Chriſto capite plexus eſt. Vulgò *S. Cantiano*.

Aquæ mortuæ, op. Gall. Narbon. operâ C. Marii 100. m. p. Rhodani oſtiis deductæ. Hæ etiam *Foſſæ Marianæ* vocantur.

Aquæ Patavinæ. Plin. quæ *Fontes Aponi* Livio aliiſque dicuntur.

Aquæ Paſſaris, vel *Paſſeris*, quarum Martialis etiam meminit 6. 42.

Non mollis Sinueſſa, fervidique
Fluctus Paſſeris, aut ſuperbus Anxur,
Non Phœbi vada, principeſque Baiæ.

Aquæ Quinctiæ, ſive *Quinctianæ*, op. Hiſp. in Callaicis. *Aigues Caldes* Moletio.

Aquæ Regiæ, urbs Africæ epiſcopalis, ſub Archiep. Carthaginenſi. Anton. nunc pagus inter Hadrumetum & Suffetulam 50. m. p. *Caſal Romol* vulgò dictus, teſte Moletio.

Aquæ Sextiæ, urbs Archiep. & col. Gall. Narbon. Provinciæ metropolis, conventuſque juridicus, Maſſiliæ finitima, ab eâ 5. leuc. in Bor. diſtans, ab Arelate 12. ab Avenione 13. in ort. inter Nemauſum ad occ. 53. & Nicæam ad Varum in ort. 73. m. p. ex Strabone. Contractis in unum quinque ſyllabis *Aix* vulgò appellatur. Cæſi hic à C. Mario Teutones Cimbrique. long. 26. 45. lat. 42. 45.

Aquæ Solis, Anton. urbs Angliæ. *Thermæ* & *Aquæ calidæ* dicta; vulgò *Bathe*. *Vide Bathonia*.

Aquæ Statellæ, vel *Statyellæ* Plinio, Lombardiæ Ciſpadanæ op.. quod *Acqui* hodie dicitur. Populi *Statellates* Livio, Ciceroni v. *Statiellenſes* dicuntur. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 81. long. 30. 27. lat. 43. 35.

Aquæ Sueſſanæ, *Sinueſſanæ*, Liv. Plin. Mart. vulgo *Torre di Bagni*, Thermæ apud Sinueſſam Campaniæ urb. exciſam. Aliis *Acque di Mondragone* dicuntur.

Aquæ Tarbellæ Auſon. *Tarbellicæ* Anton. quæ *Aquenſium civitas* lib. Provinc. Vide *Aquæ Auguſtæ*.

Aquæ Taurinæ, Plin. *Acqula* Ptolemæo op. Etruriæ apud Peliam flu. inter Sænam 40. & Volſinios 10. in viâ quæ Romam ducit. Vulgò *Acqua pendente*. Populi *Aquenſes*.

Aquæ Voconis, op. Hiſp. citer. in Catalauniâ, teſte Epiſcopo Gerundenſi. *Balneole*, ſeu *Bannoles* vulgò dictum. Aquæ apud Geographos plura alia ejuſmodi extant nomina, quæ partim Thermæ, partim urbes, & opida olim fuere.

Aquarii, hæretici quidam, ſic dicti, quòd ſolam aquam afferebant in Calice ſacramenti. Cælius Rhod. 18. 40.

Aquarius, undecimum Zodiaci ſignum, Capricorno proximum. Oritur 15. Cal. Febr. Fabulantur poetæ hunc fuiſſe Ganymedem, quem Jupiter ejus pulchritudine captus, ab aquilâ in cœlum raptum, miniſtrum ſuum feciſſe exiſtimatur. Catullus vocet *Hydrochoon*, Julianus *Aquæ fuſorem*. Palladius *Aquæ geſtatorem* Ovid. 2. Faſt.

Jam levis obliquâ ſubſedit Aquarius urnâ.

Virgil. 3. Georg. — *Cum frigidus olim*
Jam cadit, extremoque irrorat Aquarius anno.

Horat. Sat. 1. de formicâ.

Quæ, ſimul inverſum contriſtat Aquarius annum,
Haud unquam prorepit. ———

Aquenſium urbs, Vide *Aquæ Bigerronum*.

Aquila, vir Judæus ex Ponto. Actor. 18. Alius qui libros Vet. Teſtamenti ex Hebræo in Græcum ſermonē tranſtulit. Voſſius de Art. Gram. 1. 3. *Aquila Ponticus ex Gentili Chriſtianus, poſteaque Judæus factus, cum Hebraicè didiciſſet, ſub Cæſare Hadriano An. D. 129. Veteris Inſtrumenti libros Græce ita tranſtulit, ut verbum verbo redderet.*

Aquila, olim *Calydon*, urbs Ætoliæ epiſc. ſub arch. Naupactenſi ad Euenum flu. vulgò *Ayton*, teſte Sophiano.

Aquila, urbs Brutiorum, ex ruinis Furconii antiquiſſimi opidi à Longobardis ædificata. Volater. long. 37. 10. lat. 42. 19. Item Scythiæ flu. Herodot. Etiam *Aquila* Maior & Minor Mauritaniæ Tingitanæ loca duo. Anton. Fuit & Tuſciæ mediter. urbs, *Aquapendente* Leandro.

Aquila, ſidus cœleſte, cujus ala dextra circulum Æquinoctialem parum prodit: ſiniſtra a. non longè à capite Ophiuchi videtur. Roſtrum ejus à reliquo corpore dividit circulus à Cancro ad Capricornum perveniens. Exorto Leone occidit, oritur a. cum Capricorno. Habet in capite Stellam unam, in utraque pennâ unam, in caudâ unam. Inter aſtra a. receptus dicitur Aquila, quòd Jovem Cretenſem, cum adhuc infans eſſet, in ſpeluncâ, ne à Saturno patre occideretur, abſconditum nectare nutriverit; uti tradidit Mæro Poetria Byzantina in his,

Νικλας δ' ἐκ πίτρης μέγας αἰετὸς αἰὲν ἀέιρων
Γαμφηλῇ φορέεσκε πετᾶν Διὶ μυτίσασα.
Τὸν ῥ νικήσας πάτηρ ἐχ Κρόνου ὀφρύσι Ζεὺς
Ἀθάνατον ποίησε, ῥ ἐκ τοῦ ἐγκατέναυσεν.

Vel quod Jovi ad expeditionem bellicam adverſus Titanes, qui parentes ejus in vincula conjecerant, accincto, hæc avis augurium futuræ victoriæ in Naxo attulerit, & arma pugnanti ſubminiſtrarit. Unde & ſibi ſacram Jupiter in poſterùm voluit; & in reliquis expeditionibus Aquilæ effigie pro ſignis militaribus uſus eſt; quod imitati ſunt poſtea Romani, ut author eſt Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 2. Imò attribuit illi tantam facultatem, ac immunitatem, ut nullo fulminis ictu lædi unquam, & ſolis fulgorem oculis ſemper apertis, ac minimè hebeſcentibus intueri poſſet. Vel etiam, quòd formoſiſſimum illum Ganymedem Trois, Trojanorum regis filium, centeſimo circiter anno ante bellum Trojanum, rapuerit, ac in cœlum portaverit, quò Deorum conſuetudine frueretur: ut auctor eſt Apollonius Argonaut. lib. 3.

——— Μετὰ ῥ Γανυμήδεα, τὸν ῥά ποθι Ζεὺς
Ὠυρησεν ἐγκατένασσεν ἐφέσσιον ἀθανάτοισιν,
Κάλλει ὑμερθείς. ———

Ubi Scholiaſtes. Τὸν δὲ Γανυμήδην Ὅμηρος ἀνηρπάσθαι, ἀλλ' ὑπὸ τῶν θεῶν φησιν. Οὐδὲ δ' ἁρπα ῥ πέτασε, ἀλλ' ὥστε Διὶ οἰνοχοεύειν.

Τὸν γ' ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν.

Unde & traditum illi imperium in cæteras aves, teſte Horatio, Carm. lib. 4.

Qualem miniſtrum fulminis alitem
Cui rex Deorum regnum in aves vagas
Permiſit, expertus fidelem
Jupiter in Ganymede flavo.

Alii tamen tradunt, Jovem ipſum in Aquilam converſum, Ganymedem ex luco agris Priapenis, & Cyzicenis contermino rapuiſſe: unde locus ille poſtmodum *Harpagia* ſit dictus, teſtante Strabone lib. 13. Verum raptor ille non Aquila fuit, neque Jupiter Phrygius, qui Ganymeden rapuit, aut rapi curavit, in Aquilam transformatus; ut poeticâ ſaltem fide traditur. Proinde ſuſpicatur Philippus Cæſius navem fuiſſe *Aquilam* dictam, ob *Aquilæ* inſigne, vel, ſi mavis, cohortem, aut exercitum Phrygium, Aquilæ picturâ in vexillis militaribus, ut modo diximus, utentem: quorum vel hujus, vel illius adminiculo Tantalus, Phrygiæ & Paphlagoniæ rex catamitum hunc abduxerit. Unde & Troi patri Ganymedis, ac Tantalo maximum bellum exortum eſſe, indicat Phanocles apud Euſebiū & Oroſium.

Verum quidam hic intelligunt *Aquilam*, illam Typhone & Echidna, ut vulgò fabulantur, prognatam: quæ Promethei, Japeti filii, quem Oſiris, ſive Mizraim parti Ægypti præfecerat, cor, & jecur in monte Caucaſo exediſſe, & ab Hercule poſtea ſagittis transfixa dicitur, uti traditum eſt Duridi Samio, Pherecydi lib. 2. & 10. Hiſtor. Apollonio lib. 2. Argon. Heſiodo in Theogoniâ, ac Luciano in Prometh. & dial. de Sacrificiis. Hi Prometheum tantis cruciatibus à Jove affectum ſcribunt; quod igne (nempe rerum Divinarum, & Scientiarum cognitione) mortalibus divinitus adempto Minervæ (hoc eſt Sapientiæ auxilio) in cœlum aſcenderit, ibique ferulâ ad currum ſolis admotâ, eum rurſus in terram portaverit. Cujus tamen aliam cauſam affert Menander; nempe quia Prometheus invenerit fœminam (forte Philoſophiam intelligit) omnium humanarum calamitatum auctorem, & animalium genus ſceleſtiſſimum, vel quia Palladem, h. e. ſapientiam amaverit: uti Duridi proditum. Verum de his plura in *Prometheus*. Antequam vero manum de tabulâ tollam, dicere eſt animus; quòd quidam veterum in ea quoque, ut videtur, fuerint opinione, animam Platonis in hanc Aquilam

lâm cœlestem fuisse conversam. Et indicat idem Speusippus, aut quisquis ille fuit, qui Græcum illud epigramma in tumulum Platonis composuit, quod aliquis ita transtulit.

Cur, Aquila, *ad tumulum hunc volitas? dic; nunquid ab astris*
Hic habitare Deum fortè aliquem intuitas?
Imò anima *extincti sum* diva Platonis; *Olympum*
Quæ colo: sed corpus terrigenum Attica habet.

Aquilaria, locus in Africâ. Cæsar Comm. lib. 2.

Aquileia, seu *Aquilegia*, urbs Carnorum ad Natisonem flu. Romanorum colonia 12. m. p. distans à mari, juxta quam Timavum amnem nonnulli locarunt. Martialis.

Et tu Ledæo felix Aquileia Timavo.

Saltem non procul abfuisse à Venetiis indicat Silius lib. 8.

Nec non cum Venetis Aquileia perfurit armis.

Dionys. Perieg. —— Τόθι σύριλα Ἀδριὰς ἅλμη
Πόντου ἐς ἀγχίαλον Ἀκυλήιον. ——

Mela. 2. 3. *Natiso non longè à mari ditem attingit Aquileiam.* Ubi doctissimus Is. Vossius. *Aquilegiam* habent libri veteres, quemadmodum etiam passim apud auctores alios scribi notissimum est. Existimant plerique verum nomen esse *Aquileia*, dictamque fuisse ab *Aquila*, quæ dextrà, cùm urbs conderetur, advolavit; ut ait Julianus Imp. oratione de gestis Constantii; hinc aliqui vocarunt *Aquiliam*. Ego aliter puto, nempe *Aquilegiam* antiquum fuisse nomen, sicque appellatum esse à fontium, & rivorum copiâ. Nam & fluvialibus aquis & putealibus urbs hæc abundabat, uti docet Strabo. Ex hac orti sunt Chromatius, ad quem Hieronymus sæpe scripsit, itemque Ruffinus Græcè Latineque eruditus. *Agar* vulgò dicitur. Ausonius in Catalogo.

Nona inter claras Aquileia cieberis urbes.

Plura vide apud Cluver. de Ital. Ant. lib. 1. cap. 20. long. 36. 10. lat. 45. 45.

Aquili, Dii quidam, quos in aere ponit Capella unà cum Manibus & Heroibus: dicti quasi *nigri*. Glossa. *Aquilum*, μέλαν. Cæterum de Diis Aquilis Arnobius lib. 3. *Crinitos effingitis, alios senes, juvenes, pueros, Aquilos, cæsos*, &c. Malè est in Gloss. Papiæ. *Aquili*, species Dæmonum, qui in similitudine aquarum apparent. Grot. in Cap.

Aquilicia, sacra à Romanis fieri solita, cùm in magnâ siccitate, aqua esset elicenda; tunc n. Jovi immolabatur. Sacerdotes, *Aquilices*. Tertull. in Apol. & adversùs Marcionem.

Aquilinus, Consul. Junii Rustici collega. Alius Æmiliani collega. Tertius Junii Maximi collega.

Aquilius Manius, Oppii legatus, à Mithridate crudelissimè interemptus. Arnobius Adv. Gen. lib. 1. *Innumerabiles alii gloriâ & virtute, & existimatione pollentes, acerbissimarum mortium experti sunt formas; ut Aquilius, Trebonius, Regulus.* Ubi de nostro Aquilio eum agere, rectè observavit doctissimus Casaubonus, magnum literarum lumen, & singularis pietatis ac probitatis exemplum, uti eum vocat Defid. Heraldus. Minutius Felix: *Viros cum Mutio, vel cum Aquilio, aut Regulo comparo.* Aquilio a. capto miris modis illusit Mithridates, tandemque τῷ στόματι αὐτῷ καθαχύσαντος χρυσίον, ait Appianus in Mithridaticis; *Aurum in os infudit*; ait Plin. 33. 3. Ejusdem meminit M. Tullius de Lege Manilià.

Aquilius Severus, historicus, de quo sic Hieron. in Catal. script. illustr. *Aquilius Severus in Hispaniâ, de genere illius Severi, ad quem Lactantii duo epistolarum scribuntur libri, composuit volumen, quasi ὁδοιπορικὸν, totius vitæ suæ statum continens, tam prosâ, quam versibus; quòd vocavit κλασσερῶν, sive σκέλεων: & sub Valentiniano Principe obiit.* Meminit & Honorius in Catalogo.

Aquillia, vel *Aquilia*, gens Romæ Patricia, quæ tamen paucos habuit claros, quamvis ex eâ nonnulli Consules fuere.

Aquilo, ventus a Septentrione flans, à vehementissimo flatu & volatu, instar Aquilæ, sic dictus Festo teste. Græcis *Boreas*; siccus, & frigidus. Ovid. 3 Trist. 10.

Tantaque commoti vis est Aquilonis, ut altas
Æquet humo terras, tectaque rapta ferat.

Horat Ἐπῳδῶν od. 10.

Insurgat Aquilo quantus altis montibus
Frangat trementes ilices.

Cæterùm Aquilonis violentiam nemo melius expressit, quàm Virgilius Georg. 3. vers. 196.

Qualis Hyperboreis Aquilo cùm densus ab oris
Incubuit, Scythicæque hyemes, atque arida differt
Nubila, tum segetes altè campique natantes
Lenibus horrescunt flabris: summæque sonorem
Dant silvæ, longique urgent ad littora fluctus:
Ille volat, simul arva fugâ simul æquora verrens.

Aquilones etiam dicuntur venti, qui ? ferme diebus exortum Caniculæ antecedunt, & perflant diebus 40. quos vocant Etesias & Prodromos, quasi Præcursores.

Aquilonia, Hirpinorum in Italiâ op. Liv. lib. 10. *Tum exercitus omnis Aquiloniam est indictus.* Ptol. Ἀκυλωνία. Plin. 3. 11. Hirpinorum Æculani, *Aquiloni*. Lege *Æculanenses*, & *Aquilonienses*. Alius est *Agnone* op. in Aprutio. Aliis *Anglona*, urbs excisa in Lucania. Celso Cittadino *Lacedogna* urbs episc. Hirpinorum sub arch. Compsano. Sed situs repugnat. Nam Aquilonia, ut ex Livio patet, erat inter Beneventum, & Luceriam; Laquedoniæ v. Melphi & Monti viridi proxima est. Quare illam prorsus extinctam cum Volaterrano putat Ferrarius.

Aquincum, Pannoniæ inferioris urbs. Ptol. *Cepol* Lazio.

Aquinius, malus quidam poeta. Cic. 5. Tuscul. *Adhuc neminem cognovi poetam, & mihi fuit cum Aquinio amicitia, qui sibi non optimus videbatur.*

Aquinum, Latinorum op. ad fines Samnitum, quod Melpha flu. alluit. Strabo. Vulgò *Aquino*. Sil. lib. 8.

Commovet, atque virûm ingens exhaurit Aquinum.

Dicit Author hujus Dictionarii Aquinum Thomæ Doctoris Scholastici patriam fuisse, qui inde *Aquinatis* nomen sibi obtinuit. Addam ego & Juvenalis quoque patriam fuisse. Sic n. ipse, Sat. 3.

—— *Et quoties te*
Roma tuo refici properantem reddit Aquino.

Pro *Melpha* a. suprà lege *Melpis*, idque authoritate Strabonis. Sic. n. ille lib. 5. Ἀκυίνιον μεγάλη πόλις ἔδη, παρ' ἣν ὁ Μέλπις ῥεῖ ποταμός. Haud perinde magnus est amnis iste; de urbis v. magnitudine, præter Silium, idem satis apertè testatur Tullius, dum ait *frequens esse municipium.* Philip. 2. Coloniam fuisse à Romanis deductam, testis est Corn. Tacitus Hist. 2. *Occidi Dolabellam jussit, quem in Coloniam Aquinatem sepositum ab Othone supra retulimus.* long. 73. 37. lat. 41. 28.

Aquisgranum, Gallicè *Aix*, urbs Imperialis in Menapiorum finibus, inter Rhenum & Mosam sita, Romanorum Imperatorum prima in auguratione, & coronatione. D. Caroli Magni sepulturâ, septennalique peregrinorum visitatione celebris. Nomen habuit à *Grano*, Neronis fratre (ut quidam putant) qui *Aquos* calidas in hoc tractu inveniens, juxtà habitavit, atque arcem struxit, cujus adhuc extat monumentum, turris Grani dicta: quam quidem arcem sunt qui credant Veterram esse, cujus meminit Ptolemæus. long. 27. 37. lat. 50. 45.

Aquitania, regio, tertia Galliæ pars. A Circio Oceanum habet, qui *Aquitanicus sinus* dicitur; ab Occasu Hispaniam; à Sept. Lugdunensem provinciam; a Meridie Narbonensem. In eâ Tolosa, & Burdigala civitates; Populi *Aquitani*. Plin. 4. 17. *Gallia omnis Comata, uno nomine appellata, in tria populorum genera dividitur, amnibus maximè distincta: A Scaldi ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, Celtica, eademque Lugdunensis: Inde ad Pyrenæi montis excursum, Aquitania. Aremorica* olim dicebatur. Ἀκυιτανία Stephano, Ἀκυιτανία Ptolemæo. Vulgò *Gascogne*, & *Guienne*

Aquites, nomen sacerdotis. Val. Flac. lib. 6.

Indigenis sacratus aquis, magnique sacerdos
Phasidis Arctois Aquites errabat in armis.

Aquula, op. Hetruriæ. Vide *Aquæ Tarbellæ*.

A R.

Ar, civitas Moabitarum, sive *Ars*, sonat *civitas Solis*. nam ארם *Ares* est *Sol*. Vel quasi urbs Ostracina, nam *Ares* etiam ὄστρακον, sive *testa*. Hieronymus. Idem: *Moab provincia Arabum*, &c. *Hujus metropolis civitas Ar: quæ hodie ex Hebræo & Græco sermone composita Areopolis nuncupatur.* Non quod Ἄρεως i. e. *martis civitas* sit. Interpretatur *a. Ar* עיר *aduersarius* i. e. *adversarius.*

Ara, urbs Aſſyriorum. 1 Par. 5. Hieronymus in Qu. Hebr. ipſam *Rages* eſſe ſcribit, Medorum civitatem, de qua Tobiæ cap. 1. Lat. *mons*, aut *prægnans*, ſive *demonſtratio*.

Ara, filius Jether. 1 Par. 7. Lat. *maledicens*, aut *videns*.

Ara, civitas Arabiæ regia, & inſula Arabiæ adjacens.

Ara, cœleſte ſidus. Cujus mem. Ovid. Met. 2.

Neu te dexterior tortum declinet ad Anguem,
Neve ſiniſterior preſſam rota ducat ad Aram.

Cicero in Arateis.

Inde Nepes cernes propter fulgentis acumen
Aram, quam flatu permulcet ſpiritus Auſtri.

Horizontem noſtrum ſtringit mediâ nocte ſub finem Junii, meridianum tranſiens: & duodecim in globo noſtro complectitur ſtellas. Θυτήριον Arato dicitur. Sic n. ille.

Αὐτὰρ ὑπ' αἰθομένῳ κίνυρῳ τίεχ@ μεγάλοιο
Σκορπίυ, ἀγχὶ νότοιο θυτήριον αἰωρεῖται.

Cæterum *Aram* hanc Cœleſtem denotare aiunt aram illam juſſu Deorum à Vulcano, ſive ut ait Eratoſthenes apud Arati Scholiaſten, à Cyclopibus, nempe Vulcani fratribus & miniſtris, extructam; ſuper quâ Jovi adverſus Titanas bellum ſuſcepturo, fidelitatis ſacramento Dii omnes ſeſe obſtrinxêre. Itaque auxilio Deorum devictis Titanibus, Jupiter in perpetuam rei memoriam Aram illam inter aſtra locaſſe dicitur. Alii tamen Aram hanc in cœlo collocatam dicunt in gratiam Chironis Centauri; nempe quòd lupum, qui etiam hinc *Victima Centauri* dicitur, & Aræ in cœlo proximus eſt, in ejuſmodi arâ immolaverit. Quæ inſimul & Chironi ante oculos ſit poſita, ut ejus inſignis erga deos immortales religio & pietas in perpetuum demonſtretur.

Ara Lugdunenſis, vulgò *Ainay*, cœnobium nunc prope Lugdunum, ad Araris cum Rhodano confluentiam, de quo Juvenalis Sat. 1. ——— *Et ſic*

Palleat, ut nudis preſſit qui calcibus anguem,
Aut Lugdunenſem Rhetor dicturus ad Aram.

Caligula ſquidem, teſte Suetonio, Lugduni certamina oratoria eâ lege inſtituit, ut victi victorum laudes componerent, vel præmia illis conferrent; qui maximè diſpliciuiſſent, ſpongiâ, linguâve ſcripta à ſe delerent, niſi aut ferulis objurgari, aut flumine proximo mergi maluiſſent. Oratores a. illic dicturi metu pallebant, propoſitum ſupplicium timentes.

Aræ, dicuntur ſaxa quæ inter Africam & Sardiniam medio mari eminent. Sic dictæ quòd ibi Afri & Romani fœdus inierint. Virgil. Æn. 1.

Tres Notus abreptas in ſaxa latentia torquet,
Saxa vocant Itali, mediis quæ in fluctibus Aras.

Hi ſcopuli novem fuiſſe dicuntur, mox *Aræ Propitiæ* vocatæ. Siſenna, citante Servio, atque etiam Claudius Quadrigarius 1 Annal. has Aras *Neptunias* vocat.

Araas, Lat. *ira*, vel *calor confidentiæ*, ſive *protectionis*. Pater Thecue, patris Sellum, mariti Huldæ Prophetiſſæ. 4 Reg. 22. Hebraice *Harethas*, qui. 2. Par. 34. *Haſra* dicitur.

Arab, Lat. *inſidians*, vel *multiplicans*, aut *feneſtra*, ſive *locuſta*, civitas in tribu Judæ. Jos. 15.

Araba, nomen viri. 1 Mac 15.

Arabarches, publicanus apud Ægyptios. Juvenal. Sat. 3.

——— *Inter quas auſus habere*
Neſcio quis titulos Ægyptius atque Arabarches.

Ubi alii *Alabarches*. Ἄλαβα Heſychio eſt μίλαν ᾧ γεφόμεν: Quidam volunt ſignificare etiam ſcriptum de tributo, quod pro pecorum paſtu ſolvitur. Inde *Alabarches*, qui præeſt huic ſcribendi muneri. Schol. Jnvenalis Arabarchen ait irriſoriè dictum, quaſi *Arabum principem* i. e. ſervorum, qui eſſent Romæ ex Arabiâ. Vide Alciatum & Brodæi Miſcellanea.

Arabathane, nomen civitatis. 1 Mac. 5.

Arabia, triplex Aſiæ regio. 1°. *Deſerta*, hodie *Beriara*, teſte Villanovano, cum aliis; inter Syriam ad occid. & Arabiam Felicem ad ort. atque inter Meſopotamiam ad Sept. Euphrate fluvio diſſeparante, & Arabiam Petræam ad Auſt. 2°. *Felix*, hodie *Aiman*, & Turcis *Gemen*, vel *Giamen*, ampliſſima, inter 2. maximos ſinus Arabicum & Perſicum perſtricta, inter occid. & ort. longiſſimè excurrens, mari Rubro, Indiam verſus definita; in quâ Sabæi populi, multaque regna continentur. 3. *Petræa* demum. Nabathæa Straboni & Plinio. *Barraab*, & *Bengaucal*, aliiſque nominibus hodiè appellata; inter Palæſtinam ad occ. Jordane, & Aſphaltite lacu diviſa, & Arabiam Fel. ad ort. ac inter Deſertam ad arctos, Ægyptum a. partemque ſinûs Arabici ad meridiem. Heſychius. Ἀραβία τόπ@ ϛυφίας, ἢ κόσμ@ γυναικός. Hinc *Arabius*; nam quoties aliquem loquacitatis notare volumus *Arabius tibicen* dicimus. Græcè Ἀραβι@ αὐλητὴς; Item *Arabius nuncius*, Ἀραβι@ ἄγγελος: In eos dici ſolitum, qui à ſemel cœptis nunquam deſiſtunt. Adagium hinc natum exiſtimant, quòd olim ſola mancipia muſicam exercerent, quæ plerumque ex Arabiâ producebantur. Citatur ex Menandro; illiuſque meminit Julius Pollux: Populi *Arabes*, & *Arabi* Virgilio Æn. lib. 7. quos cum Hyrcanis conjungit.

Sive Getis inferre manu lachrymabile bellum,
Hyrcaniſve Arabiſve parant, ſeu tendere ad Indos,
Auroramque ſequi, Parthoſque repoſcere ſigna.

De nominis origine hæc Simpſonius. *Arabia* Hebræis ערב *arab*, à locis campeſtribus ac deſertis, nam ערבה *arabah* deſertum eſt vel ſolitudo campeſtris. Vel à mixtis populis, nam ערב eſt miſcuit; mixtum etiam coitum habebant, de quo poſteà. Non de nihilo eſt (inquit Bochartus) quod ערבי (*Arabi*) Arabs, ערב (*ereb*) veſpera, & ערוב (*oreb*) corvus ſint ab eâdem radice. Nec deſunt qui Arabas ab Homero Ἐρεμβὲς dici volunt, quaſi Ἐρεμνὸς, vel Ἐρεβεννὲς, i.e. nigros. Vide Strabonem, & Magnum Etymologicum. Aliter de la Cerda. De Etymo Arabum ſciaꝭ (inquit) eâ voce notari *latrones*, ut Chananæis *mercatores*, Chaldæis *Mathematicos*. Auctor Hieronym. in cap. 3. Hierem. Arabia olim pretioſis unguentis notiſſima. Lucian. de Syriâ Deâ. Ἀπίζ ϛ δὲ αὐτῦ ὀδμὴ ἀμβροσίη, ὁκόθι λίγλιω τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης. Unde Dionyſius.

Ἀεὶ καπύσσα θύοις ὑπὸ λαῳὸν ὀδώδει,
Ἣ θύω, ἢ σμύρνης, ἢ ὀδόμ@ καλάμοιο,
Ἣ ὁ θεσπεσίοιο πεπαινομένω λιβάνοιο.

Tibullus lib. 2. eleg. 2.

Urantur pia thura focis, urantur odores,
Quos tener è terrâ divite mittit Arabs.

Idem. *Poſſideatque metit quicquid benè olentibus arvis*
Cultor odoratæ dives Arabs ſegetis.

Idem. *Illic quas mittit dives Panchaia merces,*
Eoique Arabes, dives & Aſſyria.

Propertius lib. 2.

Adflabunt tibi non Arabum de gramine odores.

Idem lib. 3. eleg. 11.

Et Tyros oſtrinos præbet Cadmea colores,
Cinnamon & multi paſtor odoris Arabs.

Ovidius in Epiſt. Sapphûs.

Non Arabum noſter rore capillus olet.

Quint. Curt. lib. 5. *Arabia odorum fertilitate nobilis regio.* Vide Plin. 5. 11. Plautus in Milite glorioſo. *Ut Arabia fumificem odore.* Idem in Pœnulo. *Arabus* (ita Chariſius) *murrhinuſque odor omnia complebat.* Statius 5. Silvarum Epicedio in Patrem

——— *Odoratas nec Arabs decerpſit ariſtas.*

Divitias ejus paſſim innuit Horatius. 1 Ep. 7.

——— ——— *Nec*
Otia divitiis Arabum liberrima muto.

Et Carm. 1. 29. *Icci beatis nunc Arabum invides*
Gazis. Et Carm. 3. 14.
Intactis opulentior
Theſauris Arabum & divitis Indiæ.

Idem Carm. 2. 12. *Plenas aut Arabum domus.*
Idem alibi. *Quid maris extremos Arabas ditantis, & Indos.*
Seneca Tragœdus. *Et qui ſagittas divites Arabes linunt.*
Mollitiem Arabum notat Catullus; Ad Fur. & Aurel.

Sive in Hyrcanos Arabeſque molles.

Itemque Manilius, lib. 4.

——— *Molles Arabes, terramque ferentem*
Delicias, variæque novos radicis odores.

Idem alibi. *Et molles Arabes ſilvarum ditia regna.*
Claudianus. *Te Medus, te mollis Arabs, te Seres adorant.*
Dionyſius verſ. 968.

Οὐχ ὡς ἀβρῃίων Ἀράβων γίν@.

Denique Sabæos, Arabiæ Felicis gentem, *molles* vocat Virgilius, Georg. lib. 1.

Molles

——— *Molles ſua thura Sabæi.*

Notandū hic quòd quamvis prima ſyllaba in *Arabs* ſemper corripiatur, in *Arabia* tamen eam produxit Propertius lib. 2. eleg. 10.

Et trenit intactæ te domus Arabiæ.

Idem eodem libro, Eleg. 11.

Nec ſiqua Arabio lucet bombyce puella.

Porro Arabes, qui Felicem incolunt Arabiam, eâ olim utebantur conſuetudine, ut una omnibus conſanguineis uxor eſſet. Ex his n. (teſte Strabone, lib. 6.) qui primus ad eam ingrediebatur, poſito præ foribus baculo (nam baculum ex more quiſque gerebat) cum eâ coibat, ipſa tamen cum natu grandiore noctes agebat. Adulter apud eos capitis damnabatur, qui ex eo deprehendebatur, quod alius generis eſſet. Unde hoc relatu dignum aliquando accidit. Erat enim cuiuſdam regis filia, mirâ pulcritudine, cui quindecim erant fratres, qui ejus omnes æquè amore flagrabant: propterea alius poſt alium junctim ad eam ingrediebantur. Illa autem aſſiduo coitu jam deſeſſa, rem hujuſmodi comminiſcitur. Fecit ſurculos non utique fratrum ſurculis abſimiles: ex quo ſtatim ab eâ quiſpiam exibat, ſurculum aliquem ſimilem ante januam ponebat, quo fratres, qui invicem ſequebantur, ſurculum præ foribus fixum cernentes, eorumque aliquem intus eſſe putantes, ab ingreſſu arcerentur. Verum cum aliquando omnes in foro eſſent, unus ad fores acceſſit, & cum baculum vidiſſet, ſuſpicatus adulterum intus eſſe, currens ad patrem, ſororem de ſtupro accuſavit: ſed cognitâ re, eam falſo criminari convictus eſt. Hæc Strabo. Arabes maſculos ſuos omnes annum decimum tertium agentes circumcidere ſolent, quòd eo ætatis tempore Iſmael, gentis illius author, fuerit circumciſus, Gen. 17. Comeſtor in locum.

Arabicus ſinus, quem Dionyſius cum auctore libri de mundo, cap. 3. & aliis pleriſque Græcis, à mari Rubro perpetuò diſtinguit. Mare n. Rubrum ipſis Oceani pars eſt inter Æthiopiam & Indiam interjecta. Ex Latinis tamen aliqui, atque etiam ex Græcis nonnulli, ad ſinum etiam Arabicum, & Perſicum, ex Oceano illo prodeuntes, Rubri maris nomen extendunt. Ita Seneca in Troade.

Tepidum rubenti Tigrin immiſcet freto.

Ubi per *fretum rubens* Sinum Perſicum intelligit, in quem Tigris ſe exonerat: Et Plinius non ſemel nomine maris Rubri, ſinum Arabicum intelligit, ut lib. 5. cap. 11. quod & à LXX Interp. fit, & ab authore epiſtolæ ad Hebræos, cap. 11. Ex quorum verbis malè intellectis ortus eſt quorundam error, qui nomen maris Rubri ſinui iſti (qui Hebræis סוּף־יָם mare *Suph*, quaſi mare *algoſum*, ſeu *caricoſum* dicitur) proprium putarunt. At Plinius maris Rubri nomen Sinui huic cum Perſico commune facit, quatenus ſc. uterque ex Oceano Rubro (ut ab Horatio vocatur) prodit, & ejuſdem quaſi pars eſt, ut patet ex lib. 6. cap. 23. 24. 25. ubi de Mari Rubro propriè dicto, h. e. Oceano Meridiano, loquens, cap. 24. *in duos*, inquit, *dividitur ſinus*; de Perſico & Arabico verba illa mox explicans. Sic Solinus cap. 58. *Irrumpit hæc litora Rubrum mare, idque in duos ſinus ſcinditur.* Neque aliter accipienda videtur ſacrorum Interpretum ſententia; quanquam enim יַם־סוּף illis ἐρυθρὰ θάλασσα reddatur, non tamen hoc ita accipiendum, ac ſi par eſſet nominis utriuſque extenſio: Sed quod mare Rubrum latius ſumptum etiam סוּף־יָם ſeu Arabicum ſinum, tanquam partem ex ipſo prodeuntem, complecteretur. Guil. Hill. *Mar di Meccha* ab accolis vocatur. Bar. *Bohar Corſun*, i. e. mare clauſum dicitur.

Arabis, vel *Arabius*, *Arbis* Plinio. Indiæ flu. qui ab Arianis montibus per Drangas, & Gedroſios in Oceanum defluit. Ejus accolæ *Arabitæ*. Steph. Item Æthiopiæ vicus. Ptolomæo.

Arabiſſus, urbs Armeniæ min. in confin. Comagenes. Anton.

Arabo, flu. & urbs Pannoniæ ſup. in Hungariâ. Anton. *Narabo* Ptolemæo. *Rab* utrumque incolis vocatur, urbs vero *Giavarin* Italis dicitur.

Arabriga, Luſitaniæ urbs mediterranea: hodiè *Arrabida*.

Arabs, vel *Arabus*, Apollinis fil. ex Babylone, ut inquit, Plin. lib. 7. quem artis medicæ repertorem fuiſſe dicit: fortaſſe, quòd Babylone natus ibi medicinæ ſtuduerit, poſtea autem ad Arabas demigrarit. Item *Arabs*, vel *Arabus* eſt lapis eburnei candoris, qui in pulverem redactus aptiſſimus dentifricius eſt Plin. 36. 22.

Arabyza, civitas Cauconidis, quæ nunc *Peſſenus*. Steph. ubi malim *Peſſinus*.

Arach, vel *Erech*, civitas à Nimrode conſtructa, Gen. 10. Ἔδεσσα Prol. urbs Suſianæ dicitur, à quâ videntur Arabes hodieque *Irakam* appellare. *Iralam* enim diſpeſcunt in Aghemicam, ſive Perſicam, & Arabicam. Golius. Salmaſius autem *Arach* & *Irakam* pro diverſis habet ob diverſam ſcripturam, Gain ſc. & Elif. Ab Arecca vero dicti *campi Arecæi* apud Tibullum, ut idem notat.

Arachne, puella Lydia, Idmonis filia, laniſicii peritiſſima, ægrè ferens opus ſuum à Pallade, quâcum certamen ſuſceperat, confractum, laqueo gulam ſibi fregit, quam Pallas in araneam tranſmutavit, uti teſtatur Ovid. Met. 6. in his. ——— *Doluit ſucceſſu flava virago;*

Et rupit pictas, cœleſtia crimina, veſtes
Non tulit infelix: laqueoque animoſa ligavit
Guttura: pendentem Pallas miſerata levavit;
Poſt ea diſcedens ſuccis Hecateidos herbæ
Spargit, & extemplo triſti medicamine tactæ
Defluxere comæ: cumque his & naris, & aures.
Fitque caput minimum toto quoque corpore parvæ.
In latere exiles digiti pro cruribus hærent,
Cætera venter habet: de quo tamen illa remittit
Stamen; & antiquas exercet aranea telas.

Conſtat, inquit Plinius, Arachnen linum, & retia inveniſſe, cujus filius Cloſter ſuſos in lanificio invenit. Juvenal. Sat. 2.

——*Vos tenui prægnantem ſtamine filum*
Penelope melius, levius torquetis Arachne.

Hoc etiam nomine, ut ſcribit Livius, eſt civitas Theſſaliæ.

Arachnæum, mons in Argo. Steph.

Arachoſia, civitas non procul à Maſſagetis, à Semiramide condita, quæ etiam *Cophen* vocabatur, à *Cophe* flu. qui in Indum influit. Steph. Item unà è Satrapiis ultra Indum flu. cujus meminit Plin. in deſcriptione Indiæ, & Strabo lib. 11. Item Aſiæ regio, *Cabul* Caſtaldo, *Cheſimur* Mercatori.

Arachoti, vel *Arachotæ*, Indiæ populi, ab Arachoto flu. ſic dicti, qui ex Caucaſo profluit. Dionyſius verſ. 1096. Ἀποχλαίνας Ἀραχώτας vocat, innuens eos *lineis veſtibus indui ſolitos*. Sic Indos quoſdam *lineis peplis veſtiri* refert, Solinus cap. 55. Et *centum legatos duarum gentium, quæ Arachoſiis tributariæ fuerunt, lineis veſtibus auro intextis indutos fuiſſe*, refert Q. Curtius lib. 9.

Arachotos, lacus & flu. Arachoſiæ. Fluvius *Sim*, lacus *Bimaru* dicitur.

Arachthus, unus è quatuor nobiliſſimis fluviis Epiri non procul à Nicopoli in ſinum Ambracium influens. Strabo lib. 7. Item op. ejuſdem nominis in Acarnanum finibus *Spagmagmuriſi* incolis, teſte Nigro.

Aracillum, *Arracillum* Floro, *Aracælum* Antonino, op. olim, nunc pagus Hiſp. Tarracon. *Arraiola* hodiè vel *Arexil* Garibæo. *Araciol* a. Hieronymo Zuritæ.

Aracynthus, mons Acarnaniæ. Plinio 4. 27. Bœotiæ Stephano. Sed leg. Ἀτωλίας. Caſaub. Vibius Sequeſter Atticæ tribuit, Servius Thebis, Euſt. in Dionyſ. Ætoliæ; Sunt etiam qui Arcadiæ montem faciunt, ſed falſò; nam in Vibio leg. *Acarnaniæ* non *Arcadiæ*, ex notâ Brodæi, lib. 2. Miſcellan. cap. 8. Inde mirè variatum ab interpretibus in explicatione verſus illius Virgilii Ecl. 2.

Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Nam quî dici Aracynthus poteſt mons Actæus, cum in Atticâ non ſit? Vibii n. opinio cum nullo conſonat veterum Geographorum. Ergo in tantâ varietate Stephano adhæreamus & Servio, qui Bœotiæ & Thebarum montem faciunt, hoc enim quadrat cum ſuperioribus; nam ille qui Dircæus, id eſt, Bœotius, aut Thebanus, canebat in monte Bœotiæ, aut Thebarum. Sed quid de epitheto dicemus ſumpto ab Atticâ? Placet duplex ſolutio, inquit de la Cerda, aut Fulvii, aut Germani. Lector, quam velit, eligat. Ait prior *Actæum* hic ſumi pro παραθαλασσίῳ. i. e. *litorali*; ſicut *actam* Virg. Æn. 5. poſuit pro *litore*. Poſterior

accipit *Actæum* pro *ſaxoſo* & *petricoſo*, more Græcorum, qui ἀκτὴν non ſolum vocant litoralem oram, ſed τόπον πεζοῦ. Nam & Homero ἀκτὴ πεζὸς eſt promuntorium, ſeu ſcopulus, & ἀκταὶ Ammonio ſunt loca maris petricoſa, ſicut ϑῖνες arenoſa. Oppianus Cyneget. 3.

——— Ταὶ ῥοτὸ νιφοβλήτης ὑπὲρ ἀκτάς.

Demum hanc rem firmat Propertii auctoritas, qui Virgilium interpretans, lib. 3.

——— *Victorque canebat*
Pæana Amphion rupe, Aracynthe, tuâ.

Ejus meminit Dionyſius verſ. 431.

Τῆς δ' ὑπὲρ ἐς νότον εἶσιν ὑπὸ σκοπιὴν Ἀχαιΐδα
Ἀνδρῶν Αἰτωλῶν πεδίον μέγα ———

Juxta Pleuronem urbem fuit, teſte Strabone lib. 10.

Arad, Lat. *Onager*, aut Syriacè *draco*, civitas Amorrhæorum ad ſortem Judæ pertinens, ad auſtrum, ſolitudini Cades vicina. Num. 21.

Araden, urbs Cretæ, quæ & Ἀνάπολις, quod ſuperiori loco ſit. Steph.

Araduca, urbs Luſitaniæ. Ptol. Hodiè *Arzua*.

Aradutta, Luſitanorum urbs. Ptol. *Lamarante* Moletio.

Aradus, inſula Phœniciæ apud Orthoſiam urb. ponte juncta continenti, à litore olim 20. ſtadiis recedens, cum urbe ejuſdem nominis ab *Aradio* vel *Aruadæo* filio Chanaan condita. Dionyſius Perieg.

Ἄγχι δὲ Φοινίκης Ἀραδοῖο.

Vide Melam 2. 7. Geographum lib. 16. & Plin. 2. 103. & 5. 31. Etiam Aradus nomen inſulæ cujuſdam prope Cretam, & alterius in ſinu Perſico, quamvis Aradii Phœnicios jactitent ſuos eſſe colonos. Vide Boch. Geogr. Sacr. p. 346. & Voſſium ad Melam p. 202.

Aræ Flaviæ, Germ. urbs ad Danubium. Ptol. vulgò *Nordlingen*. long. 32. 30. lat. 48. 49.

Aræ Cæſaris, locus Sarmatiæ Europææ apud Tanaim flu. Ptol. quæ & *Aræ Alexandri*. Hodie *Veliki Preuuos*, teſte Sigiſmundo Herberſteinio.

Aræ Philænorum, *villa Philæni* Ptol. op. Africæ maritimum, & extremum in Cyrenes conf. teſte Lud. Marmolio, cum aliis; cujus mem. Salluſt. & Val. Max. Vulgo *Nain*; Aliis *Porto di Sabia* dici videtur.

Aræ Seſtianæ, ſive *Aræ tres Auguſti*, Trileucum vel Τελεύκιον Ptolemæo, ut ſitus perſuadere videtur, vulgò *Capo di Pennas*, in peninſulâ Aſturum apud Gigiam op. ab Oveto 7. leuc. in Bor. recedens. *Scythicum* Melæ dici videtur.

Aræ Sextianæ urbs Hiſpaniæ in Gallæciâ. Plin. *Turris Auguſti* Melæ, *Lucus Auguſti* Ptolemæo; hodiè *Lugo*, teſte Ambroſio Morali. Sed *Aræ Sextianæ*, quæ eædem cum *Seſtianis* dici videntur, à Luco Auguſti diverſæ ſunt: illæ enim litorales, Lucus v. in mediter. eſt.

Aræ Solis, promuntorium Callaicorum. Ptol. *Capo di Mongia* Moletio. Sed Græci codd. Σεσὶς βωμοὶ habent.

Arathyrea, regiuncula Achaiæ, poſtea *Aſophis* dicta, urb. habens ejuſdem nominis, quam Hom. in Catalogo ab amœnitate commendat, Ἀραιθυρέην ἐρατεινὴν eam appellans. Strabo lib. 8. Plin. 4. 5. Ἀρηθυρέη, ὄνομα πόλεως, corrupte apud Heſychium pro Ἀραιθυρέη.

Araeus, Jupiter dictus, ad quem cuncti precantur. Cæl. Rhod. 15. 18.

Araga, Arabiæ Felicis urbs. Ptol.

Aragus, flu. Moloſſorum Strabo. Item Hiſp. flu. hodie *Arga*, teſte Morali, qui dicit eum non longè à Bayona, urbe Gall. Aquitanicæ oriri & in Egam flu. influere.

Aralius qui & *Analius*, 7. Aſſyriorum rex, regn. an. 11. Claruit ingenio, & ſtudio militari, & (quod mirum) primus adauxit pompas, & gemmas, ac mulierbres delicias.

Aram, Lat. *celſitudo* (unde Heſychius Ἀερμὰ, μιλίως) ſeu *decipiens*, aut *maledictio eorum*; filius Sem. Gen. 10. Filius item Gomer. 1 Par. 7.

Aram, in Hebræo *Ram*, Lat. *excelſus*, vel *proiiciens*; filius Eſrom. Cæterùm de locorum nominibus, quibus vel præfigitur, vel poſtponitur nomen *Aram*, vide Boch. Geogr. Sacr. lib. 2. cap. 6.

Arama, civitas in tribu Nephthali. Jos. 19.

Arambys, urbs Africæ ab Hannone condita, de quâ vide Boch. de Phœn. col. lib. 1. cap. 37.

Aramæi, Scythæ. Scribit n. Plin. Scythas vocatos eſſe *Sacas* à Perſis, & ab antiquis *Aramæos*. Syri etiam *Aramæi* dicti ſunt. Vide *Arimi*.

Aran, fil. Thare, patris Abrahami Gen. 11. Hebr. *Haran*.

Arancilis, Heſychius Ἀεχτικλὶς, ἡ νῦν Αἰγυπτία.

Arandis, Luſitaniæ urbs. Ptol. *Torre vedra* Moletio. long. 16. 55. lat. 42. 00.

Aranium, op. in Æthiopico ſinu. Plin. 6. 29.

Aranthas, Bebrycius octo cubitis longus fuiſſe dicitur.

Arantia, urbs, *Phlius* poſtea dicta. Steph. qui etiam in *Arathyrea* de eâ ſcribit.

Araphea, inſ. Cariæ. Steph. Parthenius in Iphiclo.

——— Καὶ εἰναλίην Ἀεχαΐαν.

Araphen, pars tribus Ægeidis. Steph.

Arapotes, Plinio *Maria*, & *Maræotis*, Μάεχια, ἡ Μαεχιῶτις Straboni. Μαρεὰ ἡ Μαρεῶτις Stephano, lacus Ægypti, Alexandriæ incumbens à plagâ meridianâ. *Butheira* Zeiglero dicitur. Aliis *Lago de Antacon*. Pro Arapotes *Rhacotes* legendum, & non *lacum* ſed *locum* ſuadet Pintianus in Plin. 5. 10.

Arar, flu. Gall. Narbon. à monte Vogeſo per fines Heduorum & Sequanorum in Rhodanum juxta Lugdunum fluens. Plin. 3. 4. Clarus ponte Cæſaris, uno die militum opere fabricato. *Araris* item dicitur, vulgò *La Saona*. Porro *Arar* Britannis *lentum* ſonat, ut Ebræis אוהרי *aharai* Prov. 28. 23. à verbo אהר *ahar*, tardare, ſeu morari. Inde *Arari* fluvio nomen, qui Cæſare teſte, *fertur incredibili lenitate, ita ut oculis, in quam partem fluat, judicari non poſſit.* Plin. 3. 5. *Fertiliſſimus amnis Rhodanus, rapiens ſe ex Alpibus per Lemanum lacum, ſegnemque deferens Ararim.* Claudianus *Lentus Arar Rhodanuſque celer* —— vel *velox* ut in editione Heinſianâ. Silius lib. 4.

Spumanti Rhodanus proſcindit gurgite campos,
Auget opes, ſtanti ſimilis, tacitoque liquore
Mixtus Arar. Idem lib. 14.
Quorum ſerpit Arar per rura pigerrimus amnis.

Lucan. lib. 1. —— *Quà Rhodanus raptum velocibus undis*
In mare fert Ararim. Et lib. 6. ſenſu contrario
——— *Rhodanumque morantem*
Præcipitavit Arar. Claud. 2. in Eutrop.
Quà Rhodano ſtimulatus Arar. Seneca in Apotheôſi.
Ararque dubitans quò ſuos curſus agat.

Strabo lib. 4. γινόμενος ἐξ ἀμφοῖν Ἄραξ συμμίσγει τῷ Ῥοδανῷ. Inde putarunt Græci nomen inveniſſe παρὰ τὸ ἠρέμα, cùm ante *Brigulus* vocaretur. Plut. in lib. de Flum. Ἄραξ ποταμὸς ἐν τῆς Κελτικῆς, τὴν περιηγείαν ἐλήφως παρὰ τὸ ἠρέμα τῷ Ῥοδανῷ, καλαφέρεται γὰρ εἰς τοῦλον καλὰ τὴν χώραν τῶν Ἀλλοβρίγων: ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Βρίγυλος. Ibidem multa de Arari ex Calliſthenis Galaticis.

Ararat, regio Armeniæ, aut ipſa Armenia. 4 Reg. 19. Mons eſt, juxta Boccatium, majoris Armeniæ. Lat. *maledictio tremoris*, ſive *lux currentis*. Vide Virum magnum Geogr. Sacr. lib. 1. cap. 3.

Ararauceles, pop. in Cyrenaicâ reg. Plin. 5. 5.

Ararena, Nomadum regio, ex magnâ parte deſerta, cujus Sabus rex fuit. Strabo. lib. 10.

Ararus, Scytharum flu. in Heniochis montibus oriens, & per Armeniam fluens. Vide Herod. lib. 4.

Araſpes, Medus quidam, cui Panthea Abradatæ uxor à Cyro aſſervandæ data eſt. Cæl. Rhod. 13. 33.

Aratia, inſ. contra Perſidem, cum monte alto, Neptuno ſacra. Plin. 6. 25.

Arator, Poeta Chriſtianus. Romanus Subdiaconus, qui Hiſtoriam Apoſtolicam, à D. Luco conſcriptam, hexametro verſu expreſſit. Floruit A. D. 544.

Aratrii, Indiæ intra Gangem gens, Arr. in Periplo.

Aratus, Poeta Solenſis. Scripſit, quæ extant Φαινόμενα, & Διοσήμεια, in quibus ſitum, motum, ortum, occaſum, & numerum explicat ſtellarum apparentium. Quo libro adeo delectati fuere Claudius, & Germanicus Cæſar, ut Latinum fecerit uterque. Vertit eum Latine & Cicero adhuc adoleſcens. Taceo Rufum Feſtum Avienum, qui eundem Latinis verſibus elegantèr expreſſit. Ovidius.

Cum Sole & Lunâ ſemper Aratus erit.

Ejus pulcherrima eſt hæc ſententia.

Μύχθος μὲν τ' ὀλίγος, τὸ δὲ μύεσιν αὐλὶς ὄνειαρ
Γίνετ' ἐπηρεσύνης αἰεὶ πεπυλαγμένῳ ἀνδρί.

Verum

Verum de Arato nos alibi. Hic tantum notet Lector, Arati hujus meminisse Theocritum Idyll. 6.

Δαμοίτας ὐ Δάφνις ὁ βυκόλος εἰς Ἄιτνα χώρη
Τὰν ἀγέλαν πόκ' Ἄρκλι, συνάγαρε.

Ubi Schol. Περὶ τὸν Ἄρκλιν τὸ ποιητὸν τὰ Φαινόμενα γεγράφασι φίλον ὄντα διαλέγεσθαι τὸ Θεόκριτον, ἱσόχρονος γὰρ ἦν αὐτῷ, ἢ ὐ κλαχεῖν μεμονύϊ. Hinc *Aratеus*. Cinna apud Iſidorum.

Hæc tibi Arateis multum invigilata lucernis
Carmina, &c.

Alius fuit *Aratus* Sicyonius, optimus princeps, qui patriam ſuam à tyrannide liberavit, de quo Tullius lib. 3. Officiorum, & Livius lib. 69. & 70. Polyb. lib. 2. & Plut. in ejus vitâ.

Araviſci, *Arabiſſi* Ptolemæo, Pannoniæ pop. Scordiſcis finitimi, iis borealiores, qui nunc *Raſciani* dici putantur; quos Tacitus ad ulteriorem Danubii ripam, ubi regio *Maſons* dicitur, deſcribere videtur.

Arauracides, Pentapoleos reg. in Africâ pop. Ptol.

Araurarii, *Araurius* Ptolemæo, *Rhauraris* Straboni, flu. Gall. Narbon ex Gebennis montibus profluens, ac in mare Gallicum, ad Agatham urb. influens; vulgò *l' Eraud*.

Arauſio, & *Arauſienſis civitas* dicta, vulgò *Aurange* principatus nobiliſſimus, qui nunc ditionis eſt Naſſovienſium Principum. *Colonia Secundanorum* Plinio dicitur.

Aravus, flu. Gall. Belg. per Lotharingiam in Moſellam influens, de quo ſolus Aulonius ex veteribus agit in ſuâ Moſellana.

Naviger undiſonâ dudum me mollis Aravus
Tortâ veſte vocat. ——

Ubi tamen ſaliæ editiones habent *mole Saravus*. Vulgò *Araw*.

Aravzona, Illyrici op. *Oſtrovizа* Nigro. *Suonigra* Simlero.

Araxa, urbs Lyciæ. Steph. long. 60. 00. lat. 36. 40.

Araxa, Noachi filia, Britonis mater, qui originem, & nomen dedit Britonibus, uti fabulatur Gildas.

Araxæ, vel *Araxi*, pop. Illyrici. Steph.

Araxes, flu. Theſſaliæ, idem qui Peneus. Steph.

Araxes, flu. notiſſimus & ingens Armeniæ maj. illam à Mediâ Atropatiâ ſeparans, & in mare Hyrcanum influens. Lucan. lib. 1.

Sub juga jam Seres, jam barbarus iſſet Araxes.

Idem lib. 7. — *Armeniumque bibit Romanus Araxem.*

Virgil. Æn. 8. — *Et pontem indignatus Araxes.*

Ubi alluſum volunt ad hiſtoriam Alexandri, qui, cùm vellet tranſgredi amnem hunc, poſte fabricato, inundans aqua pontem diruit. Iſidor. 13. 21. Poſteà v. Auguſtus firmiori ponte illum ligavit, ut ait Servius. Itaque hoc vates ad Auguſti gloriam. Servianum hoc firmat Statius. lib. 1. Silu.

——— *Patiens Latii jam pontis Araxes.*

Alii aiunt reſpectum ad hiſtoriam Xerxis, qui conatus eſt hunc flu. pontibus conſcendere. Ad eaſdem hiſtorias Sidonius Panegyr. Anthem. Auguſto.

——— *non ut mihi preſſus Araxes*
Impoſito ſub ponte fluat.

Et Claud. 1 Ruffin. ad finem.

——— *Calcabitur aſper*
Phaſis equo, pontemque pati cogetur Araxes.

Ab eodem 4 Conſul. Hon. *impacatus* dicitur. Statius 5. Silu. dat ei feritatem & exultantiam cum ait.

——— *Ferus exultabit Araxes.*

Dionyſ. Perieg. ——— Καλάδοντ' Ἀρέξην.

Hæc omnia non abeunt ab etymo hujus flu. quod dictum ait Euſt. Ἐκ τῦ ἀρέσσειν τῇ ὀξύτητι τῦ ῥεύματος. Magnam a. hic flu. Geographiæ obſcuritatem attulit, dum diverſis adeo locis deſcribitur. Aliqui ex Tauro, vel Caucaſo, Herodotus ex montibus Matianis, qui ſunt in Mediâ; Ariſtoteles in Meteorologicis ex Paropaniſo profluere ſcribunt. Hinc apparet non uni fluvio nomen *Araxis* attributum fuiſſe. Primus qui illum deſcripſit eſt Herodotus. Verum ille per *Araxem* manifeſtè Oxum intelligit, cùm Maſſagetarum faciat terminū. Sed quomodo ex Matianis tum oritur montibus? Debuiſſet n. dicere, ex Paropaniſo, ut Ariſtoteles. Sanè Oxum ante victorias Alexandri à Græcis Araxen vocari, nullus dubito, cum ad orientale maris Caſpii latus illum deſcribant. Quod v. Mela, & alii Araxi aſcribunt, illud ipſum Polybius Oxo tribuit. Dionyſius quoq; Alexandrinus Araxen Maſſagetarum facit terminum, ſed perperam ab Oxo diſtinguit. Jam v. quod Herodotus ſcribit Araxen 40 oſtia, ſive potius ἐπεφτὰς habere, illud neſcio an cuiquam fluvio in Caſpiam exeunti, poſſit aſcribi, præterquam *Volgæ* vel *Rha* fluvio. Quod etiam Ariſtoteles ait, Tanain profluere ex Araxe, & hoc quoque verum eſſe non poteſt, niſi per Araxen flu. Rha ſive Volgam intelligamus. Hoc n. poſito, jam commodam verba Ariſtotelis interpretationem admittunt, nempe, ut ea capiamus de foſſâ illâ, quæ hodie quoque comparet illic ubi Volga Tanai proximus eſt, quæque utrumque hoc flumen committit. Neſcio quid Barbari foſſæ adcolæ de hâc narrent, interim non dubito quin antiquiſſimus ſit canalis iſte, ac is ipſe, ut puto, cujus meminit aliquoties Herodotus, addens à ſervis Scytharum eſſe effoſſam. Is. Voſſius.

Araxus, Peloponneſi promuntorium. Ptol. *Chiurenzo* Burdonio, *Torneſe* Nigro.

Arba, inſula & civitas Illyrici. Plin. 4. 21.

Arbace, civitas Celtiberiæ. Steph.

Arbaces, Medorum rex primus, qui unà cum Belocho Babyloniæ præfecto, factâ conjuratione bellum adverſus Sardanapalum fecerunt, eumque vicerunt. Regn. an. 28. *Arbactus* Juſtino dicitur, Oroſio *Arbatus*. Velleio mendoſe *Pharnaces* pro *Arvaces*.

Arbanium, civitas juxta Pontum. Steph.

Arbaxani, populi Liguriæ. Steph.

Arbea, vel *Arba*, Judææ civitas, quæ & *Hebron*, & *Mamre*, Gen. 23. Sic dicta, ut volunt, quia illic tres Patriarchæ ſepulti fuerunt, & quartus Adam.

Arbela, pl. num. Perſiæ civitas, ab *Arbelo* Athmonei filio dicta. Steph. Mallem ego cum doctiſſimo Gregorio noſtrate ab עֵר בֵּל *Irbel* derivare, h. e. *Beli civitate*, qui proculdubio urb. iſtam fundavit. Hic ab Alexandro ac Dario ob Orbis imperium pugnabatur, Qu. Curtio teſte. Arrianus a. apud Gaugamela, pugnam iſtam ſtatuit, quocum conſentit Plutarchus. Τὴν δὲ μεγάλην μάχην περὶ Δαρεῖον, ἣν οἱ Ἀρβήλοις, ὥσπερ οἱ πολλοὶ γράφουσιν, ἀλλ' ἐν Γαυγαμήλοις γενέσθαι συνίστησι. Regio *Arbelitis*. Plin. 16. 13. long. 89. 00. lat. 35. 52.

Arbela, perantiqua Siciliæ urbs, Græcis ἡ Ἀρβίλη ſeu αἱ Ἀρβίλαι. Steph. Ἀρβίλη, πόλις Σικελίας. Suidas. Ἀρβίλαι πόλισμα Σικελικόν. Corruptè apud Sil. lib. 14. *Arabeia* dicitur. Cives ejus ſtolidi erant & abjecti, ut proverbio ſint, teſte Stephano. Dicebatur n. *Quid non fies Arbelas profectus?*

Arbella, terminus Judææ, ortum Solis aſpiciens. Hieronymus in locis Hebraicis. Eſt uſque hodie, inquit, vicus Arbel trans Jordanem, in finibus Pellæ civitatis Palæſtinæ. Eſt alius hoc vocabulo in campo prægrandi, diſtans ab opido Legionis 9. m. p. Strabo lib. 16.

Arbelus, hominum primus qui pro Deo habitus fuit, & Jupiter cognominatus, fil. Nimrod. Cyrillus lib. 3. contra Julianum.

Arbetio, Conſul Rom. Mavortii Lolliani collega, uxoris literis, quas inconſideratius illa ſcripſit, in ſuſpicionem affectati Imperii ductus, interficitur ſub Conſtantino. Am. Marcellinus.

Arbii, ſeu *Arbies*, ſeu *Arbitæ*, pop. Indis finitimi, non procul ab Arianis, & Gedroſis: ita dicti ab *Arbi* vicino flu. Plin. Strabo. Steph.

Arbis, Gedroſiæ flu. Indorum ab occ. terminus. Strab. Plin. *Artabium* Ammiano, *Araphius* Ptolemæo. *Berbero* hodie Nigro vocatur.

Arbiti, montes Gedroſiæ Ptol. *Barbitani* Marcellino.

Arbius, mons Cretæ, & montis incola ſimiliter. Ab hoc monte Jupiter *Arbius* cognominatus eſt, quòd ibi ſit educatus. Steph.

Arbocala, urbs, quam Hannibal adverſus Romanos proficiſcens cepit. Plut. in Hannibale.

Arbon, civitas Illyriæ. Stephanus.

Arbona, montis nomen. Plin. 4. 12. Ptolemæus *Abnobam* vocat.

Arborea, Sardiniæ urbs archiep. in orâ occiduâ, à litore 6. m. p. diſtans, inter Saſſarim & Calarim ad merid. 60. m. p. circiter, à Boſâ 30. in Auſtrum; ægrè ob aeris inclementiam habitata, vulgo *Oriſtagni*. long. 32. 50. lat. 38. 08.

Arbor Felix, Helvetiæ op. ad Brigantium lacum ſitum. Anton. *Arbon* Rhenano. long. 31. 15. lat. 47. 20.

Arborichæ, Gall. Belg. inſulæ vulgo *Zeelandt*, contra oſtia Scaldis, numero 7. Prima, *Scaldia*, vulgò *Scowen*, à Schaldi flu. effecta, in quâ Siriſſæa op. Secunda, *Duvelandia*, in quâ op. nullum, pagi, & villæ aliquot. Tertia, *Tola*, in quâ op. ejuſdem nominis, cum Fano S. Martini opidulo. Quarta, *Valacria*, vulgo *Walkeren*, in quâ Metelburgum, vulgò *Middleburgh*, urbs epiſc. ſub arch. Machlinienſi, opida vero tria ſc. *Vera*, quæ & *Campofera*, vulgò *Canfera*, *Veer* ad ort. *Vliſſinga*, vulgo *Fluſhing* ad ort. denique *Ramua*, vulgò *Armuyden*, portus celeberrimus. Quinta, *Zuidbevelandia*, in qua op. 2. *Romeſvallia* vulgò *Romerſwall*, à Bergâ ad Somam urbe Brabanticâ 1. leuc. recedens; Et *Goæ*, ſive *Tergoæ*, vulgo *Goes*, & *Tergoes* in orâ adverſâ. Sexta, *Nortbevelandia*, cujus op. *Corchienne* è regione Veræ aquis abſorptum eſt. Septima, *Wolferdicum*, in quâ nullum op. reperitur.

Arboroſa, urbs Galliæ in comit. Burgundiæ. *Arboſium* Ammiano lib. 16. Victor Giſelinus, vulgo *Arbois*. long. 27. 35. lat. 46. 15.

Arbucale, civitas maxima intra Iberum, quam Annibal ægrè obtinuit. Steph.

Arbuſcula, mulierecula mima, quæ cùm à populo explo-deretur, ab equite a. laudaretur, contentam ſe eſſe dixit bonorum teſtimonio. Horat. lib. 1. Sat. ult.

——Nam ſatis eſt equitem mihi plaudere, ut audax
Contemptis aliis explosa Arbuſcula dixit.

Item nomen pellicis, quæ floruit cum Origene & Cytheride meretricibus.

Arca, Syriæ Cœles urbs. Joſeph. Ant. lib. 5. long. 68. 20. lat. 34. 00.

Arcabrica, ſive *Arcabriga*, urbs Hiſp. Tarrac. olim epiſcopalis ſub Archiep. Toletano, nunc pagus, Conchæ urbi, quæ ſedem illius & Valeriæ epiſcopalem tenet, finitimus.

Arcadia, Peloponneſi regio intima, à mari undique remota, poetis decantatiſſima, ab Arcade Jovis filio, ſic appellata. Hæc, ut Euſt. docet, aliquando dicta eſt Pelaſgia, à Pelaſgo rege magno, & ſapiente viro, qui vitæ cultioris eis author fuit, & victum ex ſtirpibus herbarum, arborumque frondibus, tranſtulit ad glandem, maximeq; ad fagineam. Unde illud

Ποιμοὶ δ' Ἀρκαδίη βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι.

Sanè Arcades glande ſolitos veſci Artemidorus etiam obſervat, lib. 2. Oneirocr. cap. 25. ubi & Rigaltium videre licebit. Aliquando etiam Lycaonia, Gigantis, & Parrhaſia dicta, teſte Stephano. Opida ejus præcipua ſunt Mantinea, Tegea, & Stymphalus. Montes Pholoe, Cyllene, Lycæus, Mænalus, & Nonacris. Fluvii Ladon & Erymanthus. Fuit autem hæc regio tota paſtioni potius pecoris, quàm aut negotiationi, aut agriculturæ dedita: ideoque Pani, paſtorum Deum, velut peculiare numen ſibi vendicarunt. Virgil. Ecl. 4.

Pan etiam Arcadiâ mecum ſi judice certet,
Pan etiam Arcadiâ dicat ſe judice victum.

A Muſices ſtudio Arcades Polybius laudat, lib. 4. p. 289. Inde Virgil. Eclog. 10.

——— Soli cantare periti
Arcades.———

Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς. *Arcadiam me poſtulas.* Proverbium, cujus Diogenianus duplicem oſtendit uſum; convenit n. vel in magna & inutilia petentem. Herodotus lib. 1. natum innuit ex Oraculo. Ἀρκαδικὸν βλάστημα, *Arcadicum germen*, de grandibus & ignavis dici ſolitum. Arcades n. olim ob ſtuporem ingenii malè audierunt. Unde Juvenalis.

——— Lævâ in parte mamillæ
Nil ſalit Arcadico juveni.

Lucianus in Bis accuſato. Πόθεν γὰρ ἡ Ἀρκαδία σοφιστὰς, ἢ φιλόσοφον; Habuit Arcadia & aſinos procerriſſimos, qui ob corporis magnitudinem in proverbium abierunt. Perſ. Sat. 3.

Findor ut Arcadiæ pecuaria rudere dicas.

Ἀρκάδες μιαρώτατοι apud Heſychium παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονηρίαν μὴ μοχθήσαν. Οἱ γὰρ Ἀρκάδες πολλὰ πολεμήσαντες ἀθρόαν νίκην ἰδίαν ἔχουσι. Apud Diogenianum eſt ἐπὶ τῶν ἄλλως, & exponitur fruſtra. Ita quoque legas in Diogeniano. Suidas v. ἐπὶ τῶν ἐλέγχειν πονηρίαν, quem ſis vide. Hom. tamen Arcades ob fortitudinem bellicam non ſemel commendat. Il. 2

——— Ἀρκάδες ἀνδρες ὀπιζήμιοι πολέμοιο.

Et Iliad. 7. —— Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι.

Arcadiam itidem ob paſtionem laudat. Hymn. 3. 2.

—— Ἀρκαδίης πολυμήλου. Et Hym. 18. 30. —— Μηλίεχ μήλων appellat. Aquis quoque benè ſcatentem innuit ibidem, Ἀρκαδίην πολυπίδακα vocans. Cæterum plura de Arcadibus in *Arcas*.

Arcadia, civitas Ægypti. Steph. Item urbs maritima, ſed ubi ſit non addit.

Arcadiopolis, Thraciæ urbs. Cedrenus.

Arcadius Probus unà cum Paſchaſio, & Eutycho propter Fidem à Genſerico martyrio coronatus eſt.

Arcadius & Honorius, Rom. Impp. Theodoſii filii.

Arcadius, Noæ nepos, Arcadiam tenuit, & nominavit, uti fabulatur Beroſus lib. 4.

Arcanum, Ciceronis villa, quod *Arce* nunc dicitur. Cic. ipſe ejus mem. in Epiſt ad Att. 7. 10. ſed fratris ſui eſſe dicit; non procul à Minturnis fuiſſe videtur.

Arcas, Armeniæ min. urbs. Anton.

Arcas, Jovis & Calliſtûs fil. Ἱστορεῖ δὲ φησιν, Θεμιστῆς ἐν Διὸς ὁ Ἀρκὰς ἐγένετο. Ita Stephanus. Ab hoc *Arcadia*, & *Arcades* dicti, quos quia vetuſtiſſima gens fuit, ante Solem & Lunam fuiſſe poetæ fabulantur. Apollon. Argon. 4.

Ἀρκάδες, οἱ πρόσθε σελήναιόν περ ἐόντες.

Nonnus Baſſaricon lib. 41. — ὁ δὲ πρὸ αὐτῆς.

Ἀρκαδίη προσελήνου. Plut. in Qu. Rom.

Οὗτοι δὲ ἦσαν Ἀρκάδες τῶν ὑπὸ Εὐάνδρου προσελήνων λεγομένων. Ovid. Faſt. 2.

Ante Jovem genitum terras habuiſſe feruntur
Arcades, & Lunâ gens prior illa fuit.

Idem ibidem lib. 1.

Orta prior Lunâ (de ſe ſi creditur ipſi)
A magno tellus Arcade nomen habet.

Seneca in Hippolyto.

Aut te ſtellifero deſpiciens polo
Sidus poſt veteres Arcadas editum.

Statius Theb. lib. 4.

Arcades hinc veteres, aſtris Lunâque priores,
Agmina fida ſatis.———

Videamus autem quid ait Illuſtris vir Jos. Scaliger in Prolegom. ad libb. de Emend. Temp. Laconibus (inquit) ante plenilunium, aut novilunium aliquid incipere religio fuit; unde, Λακωνικὰς σελήνας vicinorum proverbio jactatas. Inde etiam Arcadibus proverbiali convicio neglectum religionis objectum legimus. Quod n. ante novilunium aut plenilunium, ut plurimum bella, aut alia ſeriora aggrederentur, ob eam rem à finitimis nationibus Προσέληνοι vocabantur, qu. *Antelunares*. Quæ convicii cauſa ab ipſis Arcadibus interpretatione cluſa eſt, probrum in laudem converſum ad vetuſtatem originis ſuæ referentibus, & antiquiorem ſidere iſto gentem ſuam gloriantibus. Fabulæ hujus cauſam & originem Cenſorinus de die Natali ita refert cap. 19. *Arcades trimeſtrem annum primò habuiſſe dicuntur, & ob id Proſeleni appellati: non, ut quidam putant, quòd ante ſint nati, quàm Lunæ aſtrum cœlo eſſet: ſed quòd prius habuerint annum, quàm is in Græciâ ad Lunæ curſum conſtitueretur.*

Arcati, urbs Indiæ citer. regia. *Biſnagar* Caſtaldo.

Arcena, Alex. Severi Rom. Imp. patria. Lampridius in Severo. *Aurelius Alexander urbe Arcenâ* genitus. Hæc urbs inferius *Arca Cæſarea* eidem nominatur, quia, uti ſcribit Victor, huic loco duplex nomen, *Arca*, & *Cæſarea*. Ptolemæo inter Phœnices mediterraneas urbes recenſetur Ἄρκα ſive Ἄρκη, aut Ἄρκαι, ut & Georgius Monachus *Arcas* numero multitudinis nominat. Ait enim Alexandrum ἐν Ἀρκαῖς τῆς Φοινίκης πεζεῦσαι, rectè. Stephanus Ἄρκη πόλις Φοινίκης, ἣν νῦν Ἄρκαι καλοῦσιν. Cave confundas cum eruditis viris urb. hanc cum aliâ, quam Xiphilinus ex Dione nominat Ἀρχὰν in Severi hiſtoriâ. Nam hæc quidem Alexandri patria, Phœniciæ in Syriâ fuit: Illa vero Aſſyriæ, ubi Ἀρχαλὴν collocat Strabo, & Moſes quoque *Arech* in terrâ Senaar Babyloni vicinam facit, Gen. 14. Diverſa etiam eſt, & ſi non longo intervallo diſſita, urbs *Arcis* אַרְךְ אֶרְכִּי, cujus mentio apud Chaldæum Paraphraſtem librorum

brorum ſacrorum. Judææ enim hoc op. fuit, quondam *Kiriath-ſepher*, poſtea *Dabir* dictum. Nominatur & Arcæa in Palæſtinâ Joſepho.

Arcennum, Etruriæ op. *Bracciano* Leandro Alberto. Ducem proprium ex Urſinorum familiâ habet. long. 35. 50. lat. 41. 45.

Arceſilas, & *Arceſilaus*, philoſophus, Polemonis diſcipulus, in diſputatione pertinacior, & magno ingenii acumine Cic. 3. de Fin. Ex Pitane, Æolicâ civitate, ortus, relicto genitali ſolo, Sardes perrexit: mox Athenas profectus in Academiam ſe ad Crantorem contulit, quem Platonicam Philoſophiam omnino commutaſſe, novamque quandam conſtituiſſe ferunt. *Cavillator* vocatus eſt, quòd cùm nihil ſe ſcire diceret, nec alios ſcire quicquam pateretur, ſed omnes perturbaret ſophiſmatibus. Perſius Sat. 3.

——— *Non ego curo*
Eſſe quod Arceſilas, aerumnoſique Solones.

Fuit etiam poeta ejus nominis priſcæ comœdiæ; alius Elegiacus; alter ſtatuarius; in quem & Simonides ſcripſit epigrammata. Laert. lib. 4. Item ſculptor quidam apud Plinium. Item pictor, Tiſicratis fil. teſte eodem Plinio lib. 35. cap. 11. Denique unus è quinque ducibus Bœotorum, qui ad Trojam cum 50. navibus advenerunt, ut oſtendit Hom. initio Catalogi.

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον,
Ἀρκεσίλαός τε, Πρόθοός τε, Κλονίος τε.

Ab Hectore poſtea interfectus eſt, teſte eodem. Hom. Il. 6.

Ἔκλασε μὲν Στίχιον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἑταίρους.
Τὸν μὲν Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων.

Arceſine, civitas in Amorgo unâ Cycladum. Steph.

Arceſines, Indiæ flu. in Indum incurrens; ſerpentes fert longitudine cubitorum 70. Philoſtratus lib. 2. de vitâ Apollonii. Forte *Aceſine*, de quo ſuprà.

Arceſius, Jovis fil. pater Laertis. Ulyſſes apud Ovidium Metam. lib. 13.

Nam mihi Laertes pater eſt, Arceſius illi,
Jupiter huic. ———

Ἀρκεσίου Homero Od. ω. ubi ſic Telemachus.

Ὦ δὴ γὰρ ἠμείρην γενεὴν μάστωσε Κρονίων,
Μοῦνον Λαέρτην Ἀρκεσίου υἱὸν ἔτικτε,
Μοῦνον δ' αὖ Ὀδυσῆα παλὸς τέκεν, αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Μοῦνον ἐμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν.

Item *Arceſius*, qui Arteficerata urb. condidit. Steph. in Ἐστιαία.

Archadius, ſcripſit nonnulla quæ cõmemorantur à Suidâ.

Archæa, Æolidis in Aſiâ urbs. Pauſan.

Archæatidis, Peloponneſi regio. Polyb.

Archagathus, Peloponneſius, Lyſaniæ fil. medicus primus à Romanis receptus. Plin. 29. 1.

Archama, Ciliciæ præfecturæ in Cappadociâ urbs. Ptol.

Archander, Danai ſocer. Herod. lib. 2.

Archandropolis, civitas Ægypti. Steph.

Archedicus, poeta Comicus, ſcripſit contra Democharem, Demoſthenis propinquum, teſte Athenæo.

Archelais, Cappadociæ colonia, à Claudio Cæſare deducta. Item vicus in Palæſtinâ. Jos. Antiqu. lib. 17.

Archelaus, Philoſophus Athenienſis, ſeu Mileſius, patrem habuit Apollodorum: fuit auditor, ſucceſſorque Anaxagoræ, à quo Socrates philoſophiam audivit. Cic. 5. Tuſc. Qu. Hic Phyſicam philoſophiam ex Joniâ Athenas invexit, fuitque Phyſicus appellatus, quòd in eo deſecerit philoſophia naturalis, Socrate moralem introducente. Quanquam ne hic quidem Ethicæ rudis fuit, qui de Legibus, de honeſto, & æquo philoſophatus fuit. Præter hunc tres alii celebrantur, teſte Laertiò. Primus erat χαρεγενέτωρ. Hic omnem terram deſcripſit, quam Alexander M. perambulavit. Alter, quæ propriæ, ac ſingularis naturæ ſunt, verſu confignavit. Tertius orator de arte ſuâ volumen reliquit. Secundus iſtorum Laertio dicitur, ὁ τὰ ἰδιοφυῆ ποιήσας. Unde liquet, eundem intelligi ab Athenæo lib. extremo, cùm ait, Παρὰ Ἀρχελάῳ Χειρογνησίῳ ἐν τοῖς Ἰδιοφυέσιν. Sed qui hoc loco eſt *Cherſoneſiotes*, is *Ægyptius* vocatur Antigono Caryſtio: qui illum παραδόξων καὶ θαυμασίων ἐπιγράμματα ad Ptolemæum ſcripſiſſe teſtis eſt. Vide eum Hiſt. Mirabil. cap. 23. & 96. ubi & epigrammata ejus recitat, quibus docebat, ex crocodilo ſcorpios; ex equis veſpas; ex ſpinæ medullâ, in nonnullis cadaveribus, parvos enaſci ſerpentes. Cùm a. hæc ad animalium hiſtoriam pertineant: plane cenſeo (inquit Voſſius) eſſe Archelaum eundem, quem de animalibus ſcripſiſſe, & quâ re unum quodque eorum curetur, Artemidorus dicit. lib. 14. Oniocriticôn cap. 24. Idem confirmat locus Plinii 8. 50. *Archelaus auctor eſt, auribus capras ſpirare, non naribus, nec unquam febri carere.* Iſtius quod de capris dicit Plinius, etiam Varro Archelaum laudat auctorem de R. R. 2. 3. *De quibus admirandum illud* (reſpicit ad titulum θαυμασίων, καὶ παραδόξων) *quod etiam Archelaus ſcribit, capras, non ut reliqua animalia, naribus, ſed auribus, ſpiritum duci ſolere.* non alium Archelaum ab eo ſignari, quàm illum Antigono memoratum, liquet ex lib. 3. de R.R. cap. 16. ubi idem ait, *Primùm apes naſcuntur, partim ex apibus, partim ex bubulo corpore putrefacto. Itaque Archelaus in epigrammate ait eas eſſe βοὸς φθισομένης σποδιημένα τέκνα.* Idem.

Ἵππων μὲν σφῆκες γενετὰ, μόχων δὲ μέλισσαι.

Hæc Varro. Stobæus Serm. de morbis, & moleſtiarum in eis ſolutione, advocat Archelaum, lib. 1. περὶ πολιτῶν. Similiter Plut. lib. de Flum. citat Archelaum in τῷ περὶ πολιτῶν, itemque primo de lapidibus. Voſſius.

Archelaus, Præſul Meſopotamiæ, qui librum diſputationis contra Manichæum Syro ſermone compoſuit ſub Probo Imp. Hieron.

Archelaus, 12. Macedonum rex, regn. an. 23. fuitque interfectus ab adoleſcente Crateuâ nomine, quem habebat in deliciis, quòd ei promiſſam filiam alteri deſpondiſſet. Volater. Vide Ælian. Var. Hiſt. 2. 21. 8. 9. 12. 49. 14. 17.

Archelaus, 13. Judæorum rex, regn. an. 9. Glaphyram Archelai Cappadocum regis filiam, Alexandri fratris ſui relictam, contra legem, uxorem duxit. A. Cæſare exilio damnatus Viennæ mortuus eſt. Jos. 17. 18. Hegeſip. 5. 5.

Archelaus, filius Herodis illius qui Innocentes occidit, rex Judææ. Math. 2.

Archelai, in Cappadociâ regnaverunt; ex his alter ſuperatus eſt à Syllâ, quod Mithrydati auxilium tuliſſet; alterum Romæ retinuit Tiberius.

Archemachus, Euboicarum rerum libros conſcripſit, quorum 3. citant Athen. lib. 6. & Clem. Alex. 1. Strom. quartum autem Harpocration in Ἀλόννησος. Nempe de patriâ ſuâ hos libros ſcripſerat. Siquidem Straboni lib. 10. vocatur Ἀρχίμαχος ὁ Εὐβοεύς. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 130.

Archemorus, qui & *Opheltes*, Lycurgi Thracum, vel Nemeæ regis filius. Hic Hypſipilem nutricem habuit, quæ, cùm ſitientibus Achivis, qui ad Thebaicam expeditionem venerant, Langiam fontem oſtenderat, Archemorum puerum ſuper viridi herbâ depoſuit, qui à ſerpente vulneratus periit. Unde annuus agon in pueri illius memoriam celebrari cœpit; Ludos hoſce Nemæos vocabant: author Archias lib. 1. Anthologiæ. *Archemorus* etiam poſtea Langia fons vocabatur.

Archeptolemus, Iphiti fil. Hectoris auriga, ſuffectus in locum Enipei, qui à Diomede interfectus fuit. Hom. Il. 8.

Archeſtratus, poeta, Sardanapali ſectator, cujus hoc fuit decretum, in convivio, ut convivæ 3. aut 4. non plures quàm 5. eſſent. Rhod. 28. 8.

Acheſtratus, vetus author, præter γαστρονομίαν, ſive leges ventri ferendas, cujus Athenæus, lib. 3. ſæpius meminit, etiam librum edidit περὶ αὐλητῶν, ſive de tibicinibus, cujus apud eundem fit mentio lib. 14. Erat a. Συρακόσιος, à Τελῶνος teſte eodem Athenæo lib. 4.

Archetimus, primus hiſtoriæ Philoſophicæ ſcriptor, vixit circa initium regni Perſici, quo tempore 7. Græciæ ſapientes floruere, qui hiſtoriam eorum, nec non cum Cypſelo congreſſum, cui ipſe quoque interfuit, perſecutus eſt. Laertius Ἀρχίτιμος ὁ Συρακούσιος ὁμιλίαν αὐτῶν (ſapientum 7. ſc.) γράψας παρὰ Κυψέλῳ, ᾧ καὶ αὐτὸς ἐπιπαρεγένετο. Forte an idem eſt *Archetimus* ille Ἀρκαδικῶν ſcriptor apud Plutarchum in Qu. Gr. quem incertæ ætatis Hiſtoricis annumerat Voſſius Hiſt. Gr. lib. 3.

Archias, Architelis fil. five puer, qui cùm in Oenei convivio manibus aquam infunderet, condylo ab Hectore eſt interfectus. Rhod. lib. 4. cap. 3.

Archia, poeta Antiochenus, Romæ claruit, adiutus à familiâ

miliâ Lucullorum, & nonnullis Græcis civitatibus donatus, Ciceroni imprimis familiaris discedens è Siciliâ cum L. Lucullo Heracleam venit, cujus auspiciis in eandem civitatem adscriptus est. Dein lite motâ à Græco quodam, Cicero ipsum luculentâ oratione defendit, ubi multa de laudibus poeticæ dixit. Ascon. Pæd. Item *Archias* Imperator, qui Syracusas condidit. Volat. Item alius Hyblæus præco celeberrimus. Jul. Pollux.

Archibius, Apollonii fil. Grammaticus, in Callimachi epigrammata enarrationem scripsit. Suidas. Item alius Grammaticus, qui Romæ docuit sub Trajano. Idem.

Archidamia, mulier Spartana, quæ, Lacedæmoniis deliberantibus mulieres in Cretam mittere, cum Gladio in senatum venit, viros jurgata, quasi vivendum fœminis fuit, Spartâ evertâ. Plut. in Lycurgo, & Agide.

Archidamus, princeps Lacedæmoniorum, Telidis fil. Methonem ad Athenienſium exercitum deficientem recepit, in bello contra Pylum primus è navi prosiliens, nec vulneratus est, nec scutum dimisit; denique adversus Amphipolim strenuè decertavit. Insimulatus postremò, quod Thraciæ regis amicitiæ studeret, damnatus est. Suidas.

Archidamus, Lacedæmoniorum rex, Arcadas, Argivosque vicit, tropæa erexit. Xenophon lib. 7. Pro Tarentinis pugnans interemptus est.

Archidamus, rex Spartanus, rogantibus sociis, quantum pecuniarum foret satis ab bellum Peloponnesiacum, scientèr respondit. Bellum ordinaria non quærere. In aliis hujusce Dictionarii editionibus *ordinata* legas, propius ad mentem Plutarchi, apud quem τὰ παραγμένα legitur, in Agide & Cleomene.

Archidas, Athenienſium dux nomine sed reipsâ tyrannus, à suis est interfectus. Plut. in Agesilao.

Archidemia, fons Siciliæ. Plin. 3. 8.

Arcnidemus, Dialecticus apud Cic. in Lucullo.

Archidium, Cretæ urbs. Pausanias.

Archigallus, Sacerdotum Cybeles, magnæ matris Deorum antistes dicebatur. Tertull. in Apol.

Archigenes, medicus, in quem sæpe invehitur Galenus. Juvenal. Sat. 6. ——— *Tum corpore sano*
Advocat Archigenem. Idem alibi.
——— *Si non eget Anticyrâ, nec*
Archigene. ———

Archigenes, Siculus, Ariciam urbem condidit.

Archigetes, vel *Archegetes*, Apollinis epitheton. Thucyd. lib. 6. Aliis *Aigenetes*, Græcis Αἰγενήτης, cui Camarinenses, qui sacram Soli insulam incolebant, rem sacram faciebant, uti Deo, qui semper exoriens gignitur, quique ipse generat omnia.

Archile, Pentapoleos regionis in Africâ op. Ptol.

Archilochus, poeta Parius, persecutus est Lycamben Socerum suum, quòd ei filiam pactam, nomine Neobulen, alteri collocaverat, eumq; ad laqueum ob Jamborum petulantiam in eum scriptorum compulit. Horatius.
Archilochum proprio rabies armavit Jambo.
Idem Ep. ad Quintium. *Qualis Lycambæ spretus infido gener.*
Et Epistol. lib. 1. ——— *Parios ego primus Jambos*
Ostendi Latio, numeros, animosque secutus
Archilochi, non res, & agentia verba Lycamben.
Ovid. in Ibin. *Tincta Lycambeo sanguine tela madent.*
Quinctilianus, *Archilochus primus inter eos, qui Jambos scripsere: summa in eo vis, elegantes sanè, vibrantesque sententiæ, plurimum sanguinis, & nervorum, &c.* Emicuit regnante Romulo, ut ait Cic. in Tusculanis. Hujus libros ob inverecundiam & obscenitatem Lacedæmonii ex urbe tolli jusserunt, authoremque eorum in exilium misêre. Postremo à quodam, cui nomen Coraci, in bello interfectus fuit; cujus interfectores Delphis arguit Apollo ob clarissimum ejus ingenium. Plin. 7. 29. Item poeta Lacedæmonius, qui Romæ floruit, regnante Tullo Hostilio. Item Nestoris fil. qui patrem in expeditione Trojanâ secutus à Memnone interfectus est. Hom.

Archimedes, Syracusanus geometra, sæpenumero invitus ad balnea ductus, dum perungendus in craterem constitueretur, per corporis unguenta, figuras ac lineamenta digito inscribebat. Plut. in Marcello. Cic. 1. Tusc. Qu. cum esset in Siciliâ Quæstor, sepulcrum ejus inter vepres invenisse gloriatur. Hic, tanquam Deus terrenus, mechanico artificio sphæram vitream fecit in quâ mirâ conversione dissimiles motus circulorum visebantur. Claud. in Epig.

Jura poli, rerumque fidem, legesque Deorum
Ecce Syracusius transtulit arte senex.
Inclusus variis famulatur spiritus astris,
Et vivum certis motibus urget opus.
Percurrit proprium mentitus Signifer annum,
Et simulata novo Cynthia mense redit.

Marcellus in expeditione Syracusarum interdixit, ne Archimedes unus violaretur, verum cùm urbs caperetur, & ipse animo, ac oculis in terram defixis, formas Geometricas describeret, ab ignoto milite interfectus est. Erat autem Hieronis Syracusanorum regis propinquus, *unicus spectator cœli, & siderum*, ut Livii de eo 24.34. verba sunt, *mirabilium inventor, ac machinator bellicorum tormentorum fuit.* Julius Firmicus Mathes. 6. 3. *Hic est Syracusanus Archimedes, qui Romanos exercitus mechanicis artibus sæpe prostravit. Hunc Marcellus in triumpho victoriæ constitutus, ac inter ovantes militum strepitus, laureasque collocatus lugubri mœrore deflevit.* Quam subtili ratione, quomodo argenti auro admisti per fraudem mensura deprehendi possit, invenerit, narrat Vitruvius lib. 9. cap. 3. & Fannius Poeta vetus de ponderibus. Vide plura de illo apud Vossium de Scientiis Mathem. Fuit alius, Grammaticus Trallianus, qui edidit commentarios in Homerum, & mechanica. Suidas.

Archinara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Archinus, Ἀρχῖνος ὁ Θεσσαλικοῖς adducitur à Pindari Schol. in Pyth. Od. 3.

Archion, locus juxta Byzantium, qui *Agios Phocas* nunc dicitur. Pet. Gyllius.

Archipheracitæ, פרק *pherac* in Gemarâ non *titulum* tantum sign. sed *prælectionem* simul, & *explanationem* particulæ legis. Inde *Archipheracitæ*, quorum munus erat Legis partes & prælegere populo, & interpretari, iidem sc. qui & ἀρχισυναγωγοὶ dicuntur. Grotius.

Archippe, Marsorum op. à Marsyâ, Lydorum duce conditum, quod lacu Fucino haustum scribit Plin. 3. 12.

Archippus, nomen viri, Coloss. 4. 17. & Philem. vers. 2. Item Philosophus, qui Thebis Scholas habuit, & Pythagoræ auditor fuit. Alius Comicus Athenienſis, de quo vide Voss. de Poet. Gr. Pag. 39.

Architis, Venus apud Assyrios culta, ut Macrobius testatur Saturn. 1. 27. *Adonin* (inquit) *Solem esse non dubitatur, inspectâ religione Assyriorum, apud quos Veneris Architidis, & Adonidis maxima olim veneratio viguit, quam nunc Phœnices tenent.* Plerique suspicantur hunc locum esse corruptum. Itaque pro *Architidis* Scaliger in Varronem rescribit *Dercetidis*, Robertus Cottonus *Adargidis*, Seldenus *Aphacitidis*, quomodo Macrobium scripsisse, *ausus sum* (inquit) *fere dejerare.* Bocharto tamen recepta lectio frustra sollicitari videtur, cùm in loco Aphacis proximo, nempe super Libanum, spatio ferè medio, inter Byblum, & Heliopolim sitam fuisse *Aream* urbem ex Ptolemæo constet. A quâ Venus dici potuit *Arcitis*, vel *Architis*, additâ aspiratione, ut fit passim in nominibus peregrinis.

Archontes, novem erant Principes, nempe Rex, Archon, Ptolemarchus, & Thesmothetæ sex, quibus jus omne, quòd primò Regum, deinde Archontum fuerat, ita est divisum, ut in eorum manu & potestate tota esset Athenienſium Resp. Ante Solonem suffragio eligebantur: at ille, sorte ut id fieret, instituit, ita tamen, ut postquam lecti essent, in Senatu quidem excuterentur, in Comitiis populi probarentur. Apud Archontem v. à rege, & sociis separatum lites intendebantur de malâ tractatione, ebrietate, rerum divisarum electione, tutelâ pupillorum, hæreditatibus &c. Quinetiam idem curator erat mulierum, quæ post mariti mortem prægnantes esse viderentur. Lysias, Demosthenes, Pollux.

Archontici, Valentinianorum secta, universitatem, quam Deus condidit, opera esse Principum seu ἀρχόντων dicebant. Negabant resurrectionem carnis; Baptismum, & Cœnam Domini prorsus abiiciebant, vide Theodoretum.

Archytas, Mitylenæus musicus; cui cùm probrum daretur, quòd non exaudiretur, respondit, *Instrumentum pro me loquitur.*

loquitur. Fuit etiam alius agriculturæ ſcriptor, tertius poeta Epigrammatarius. Diogenes Laertius lib. 8.

Archytas, Heſtiæi, ſive, ut alii Mneſarchi filius Philoſophus Tarentinus, profeſſionis Pythagoricæ, aſtrologus, & geometra, quemadmodum eum *Maris & terræ, numeroque carentis arenæ Menſorem* Horatius appellat Carm. 1. od. 28. Meminit ejuſdem Cic. lib. 3. de Orat. Platonem, cujus in Geometriâ diſcipulus fuerat, per literas monuit, ut è Siciliâ diſcederet, quòd Dionyſius de eo necando cogitaret. Cubum primò invenit. Ligneam columbam volatilem fecit. Gellius 9. 12. Primus platagen h. e. crepitaculum puerorum invenit, quo pueros nunquam quieſcentes detineret, & à periculoſioribus ludis avocaret. Hinc factus eſt locus proverbio, ut deſipientes, & puerilia tractantes *Ad Archytæ platagen* recidiſſe dicamus. Diogenianus Ἀρχύτα πλαταγὴ, ὅτι τῶν ἠσυχάζειν οὐ δυναμένων, ὁ γὰρ Ἀρχύτας τέκνον ὤν, ἐπενόησε πλαταγὴν, ἵν' ἐδίδοσαν τοῖς παιδίοις ἵνα μηδὲν τῶν καλὰ οἰκίαν διασαλεύσωσι. Mundum ingenitum & incorruptibilem, hominumque genus ſine ullo ortûs principio ab æterno fuiſſe ſomniatus eſt. Cenſorinus de die Natali cap. 4. Periit naufragio, ſicut locum ipſe indicat apud Horatium ubi ſuprà.

Me quoque devexi rapidus comes Orionis
Illyricis Notus obruit undis.

Inter ſcriptores R. R. Archytam Varro & Columella memorant.

Arci, Hiſp. Tar. op. quod hodie *Hariſa* dicitur, ex antiquâ inſcriptione ejuſdem loci. Cluſius.

Arcilacis, op. Hiſp. geminum. Ptol. Unum in Bæticâ, *Alcala Horra*, teſte Moletio. Alterum in Baſtitanis, *Archiſana* eidem Moletio: cui non ſatis fido, cum nullus Hiſp. author illi ſuffragetur.

Arcinoeſſa, civitas Heracliæ in Ponto. Steph.

Arciva, Daciæ opidum. Ptol.

Arcobriga, urbs Hiſp. gemina. Ptol. Primam in Luſitaniâ ponit, *Alcaſor* Moletio, alteram in Tarraconenſi Celtiberorum regione, hodiè *Arcos*. Vide Ferrarium.

Arconeſus, inſ. Cariæ. Steph. alias *Aſpis* dicta.

Arctanes, gens Epirotica. Stephanus.

Arcton, inſ. Cyzicus ita vocabatur. Steph. à Jovis nutricibus, quas illic in ἄρκλας i. e. *urſas* migraſſe tradunt. Ἢ ὅτι ὁ τόπος ἐνθηρός, ἢ ἀπὸ τῆ θυείς τῆς ἄρκτε ὠνομάσθη, ἢ διὰ τὸ ὑψηλὸν τῦ ὄρες (erat n. mons Cyzico incumbens) ἀπὸ τῆ δύνειν τὰς ἄρκτους περαπελάζειν τὰς ἀστρώσις. Τῦτο δὲ ἀγνοῦσί τινες γνησιεῖς ὄντες Schol. Apollonii.

Arctonneſus, op. Mileſiorum ad Propontidem, quod alio nomine *Cyzicus* vocabatur.

Arctophylax, ſidus juxta majorem urſam, alio nomine *Bootes*. Cic. in Arateis.

Arctophylax vulgo qui dicitur eſſe Bootes.

Aratus ipſe.

Ἐξόπιθεν δ' Ἑλίκης φέρεται ἐλαφηλὶ ἐοικὼς
Ἀρκτοφύλαξ, τὸν δ' ἄνδρες ὁμηγερέες καλέουσι Βοώτην,
Οὔνεκ' ἀμαξάων ἐπαφᾷ μέγα θαῦμα Ἄρκτε.

Latinè *urſæ cuſtodem* dixeris. Ovid. 3 Faſt.

Sive eſt arctophylax, ſive eſt piger ille Bootes.

Arctos, pro duobus ſignis cœleſtibus accipitur, quæ Septentrionali polo, velut axe quodam nixæ, Arctico Circulo clauſæ, & ita collocatæ, ut utraque reſupinatâ alterius caput contingat; ſed caput ejus, quæ ſuperior eſt, ad caudam inferioris contendat. Alteram majorem urſam, ſive Cynoſuram, i. e. *Canis caudam* vocant; alteram minorem. Hanc Phœnices, illam Græci nautæ obſervant. Aratus ubi de duabus Urſis.

Οἱ τὴν μὲν, Κυνόσυραν ὀνήκλησιν καλέουσι,
Τὴν δ' ἑτέρην, Ἑλίκην. Ἑλίκη γε μὲν ἀνδράσι Ἀχαιοῖς
Εἰς ἁλὶ νύκμαϊόφιν, ἵνα χθὼ νῆας ἀγινεῖν,
Τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι, πρέπουσι θάλασσαν.

Ovid. Faſt. 4.

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura petatur
Sidoniis, Helicen Graia carina notet.

Idem Triſt 4. 3.

Magna, minorque feræ, quarum regis altera Graias,
Altera Sidonias, utraque ſicca, vates.

Val. Flac. lib. 1. —— *Neque enim in Tyrias Cynoſura carinas*
Certior, aut Graiis Helice ſervanda magiſtris.

Harum Virgilius meminit Georgicorum lib. 1.

Maximus hic flexu ſinuoſo labitur Anguis
Circum, perque duos in morem fluminis Arctos,
Arctos Oceani metuentes æquore tingi.

Complicat hic Anguis duas Urſas, minorem Cynoſuram collo & capite, majorem Helicem caudâ; ita Hyginus. Aratus quoque in Phæn.

Οὐχὶ πὰρ κεφαλὰν Ἑλίκης ἀνατέλλεται Ἄρκτος.

Et poſteà de Cynoſurâ. —— Ἡ δὲ κατ' αὐτὰν
Εἰλίσσει κεφαλάν. Manilius lib. 1.

Majoremque Helicè major decircinat arcum,
Auguſto Cynoſura brevis torquetur in orbe.

Quæ a. de comparatione fluminis ſcribit Poeta, ſumit proculdubio ab Arato, ſic n. ille.

Τὰς δὲ δι' ἀμφοτέρας, ὅτε πόλεμόνδε κορώνῃ
Εἰλέεται (μέγα θαῦμα) δρακόντων ἄφαρ τ' ἀμφὶ τ' ἰαχὴς
Μύεται. Quos verſus ita reddidit Cicero.

Has inter veluti rapido cum gurgite flumen,
Torvus, draco ſerpit ſubter ſupraque revolvens
Seſe, conficiensque ſinus è corpore flexos.

Germanicus Cæſar v. ſic vertit.

Has inter medias, abrupti fluminis inſtar,
Immanis ſerpens ſinuoſa volumina torquet
Hinc atque hinc, ſuperatque illas mirabile monſtrum.

Denique Feſtus Avienus.

Inter utramque dehinc præclari nominis Arcton
Ceu circumflexo ſinuantur flumina laſſu,
Squameus agmen agens Draco volvitur, atq; obit ambas
Spirarum curvis anfractibus. —— ——

Porro Seneca ad imitationem Arati in Medea.

Huc ille vaſti more torrentis jacens
Deſcendat anguis, cujus immenſos duæ
Major Minorque ſentiunt nodos feræ.

Et in Thyeſte. *Et qui medias dividit Urſas*
Fluminis inſtar lubricus Anguis.

De flumine tacuit Vitruvius 9. 6. *Serpentis, qui eſt inter Arctos, qui Septentriones dicuntur, implicatus.* Tacuit etiam Silius Italicus lib. 3.

Quantus non æquas perluſtrat flexibus Arctos
Et geminum lapſu ſidus circumligat Anguis.

Alluſit forte Manilius lib. 1. nam uſus eſt verbo *interfundo*, quod aquarum proprium.

Has interfuſus, circumque amplexus utramque
Dividit, & cingit ſtellis ardentibus Anguis.

Et lib. 5. pari aquarum verbo.

Illinc per geminas Anguis qui labitur Arctos.

Denique conſentiunt omnes plus vidiſſe Virgilium hoc loco, quam Homerum. Impingit n. ille (notante *de la Cerda*) in duplicem ſcopulum. Nam & Urſam in ſingulari numero nominat, cum duæ ſint: & addit *ſolam*, cùm & aliis ſtellis id contingat, quæ circa illas. Sic n. ille Odyſ. 5. Οἳ δ' ἀμφὶς ἓξ ἐπὶ λοιβῇσιν Ὠκεανῖο. Ab utroque cavit Virgilius, & *Arctos* dixit in plurali, neq; *ſolas* dixit, ne ſtellas alias excludere videatur. Euſtathius tamen Homerum defendit, itemque Ariſtoteles lib. 1. de arte Poet. Τὸ Οἳ δ' ἀμφὶς, καλὰ μεταφορικὸν, τὸ γὰρ γνωρισμάτων, μόνον. Et ſanè Ovidius Homerum imitatur Met. 13.

—— *Immunemque æquoris Arcton.*

Itemque Manilius, ubi de Urſâ.

Nunquam tincta vadis, ſed ſemper flexilis orbe.

Arcturus, Stella in ſigno Bootæ, poſt caudam majoris urſæ, cujus ortus & occaſus futuras tempeſtates portendunt. Horat. Carm. 3. Od. 1.

Nec ſævus Arcturi cadentis
Impetus, aut orientis hœdi.

Et ante eum Plautus in Rudente.

Arcturus ſignum ſum omnium quàm acerrimum,
Vehemens ſum cum exorior, cùm occido vehementior.

Oritur à Caniculâ ferè poſt dies 50. Sic dictus παρὰ τὴν τῆς ἄρκτε ὀρὰν h. e. ab Urſinâ caudâ. Heſychius. Ἀρκτῖρος, ἀρκτοφύλαξ τίτος, διὰ τέλο ἢ οἱ ἀστέρες ὁμῶς καλεῖται ἀρκτῖρος, ἐπεὶ δὲ ὅτι τὸ Ἀρκτοῦρον καλοῦσι. Λέγεται ἢ ἅμαξα. Suidas. Ἀρκτῦρος δὲ λέγεται ἢ αὐλὸς ὅλος ὁ Εὐφίτης. Ἴδιος δὲ ἢ ὁ ὑπὸ τὴν ζώνην αὐτῦ ἀστὴρ, λέγεται ἢ Ἀρκτοφύλαξ.

Arculus, Deus eſt, penes quem fuit arcarum cuſtodia.

Ardabigara, Aſſyriæ op. & gens. Procopius.

Ardabutius, Conſul Rom. Hierii collega.

Ardalus, Vulcani fil. quem tibiam adinveniſſe, & ab eo Muſas dictas *Ardalidas*, vel *Ardaliotidas*, ſcribit Pauſan. & Steph. Vide Rhod. 27. 16. Inde Heſychius Ἀρδαλίδες, αἱ Μοῦσαι.

Ardania, Ægypti regio ſupra Parætonium. Strabo.

Ardanis, Marmaricæ promuntorium. Ptol. *Capo Rameda* vulgo dicitur.

Ardaxanus, fluvius Illyriæ circa Liſſum urbem. Polyb.

Ardea, Ulyſſis & Circes fil. Steph. in Ἀρδέα. Item Perſiæ urbs Ptolemæo & Ammiano Marcellino.

Ardea, urbs in Latio, Turni & Rutulorum regia, quaſi *Ardua*, i.e. *magna* & *nobilis*, teſte Servio in illud Virg. Æn. 7.

——— *Locus ardea quondam*
Dictus avis, & nunc magnum tenet Ardea nomen.

Hyginus ab augurio avis Ardeam dictam tradit. Alii v. à fervore regionis. Mart. 4. 60.

Ardea ſolſtitio, Pæſtanaque rura petantur,
Quique Cleonæo ſidere fervet ager.

Ubi etiam morboſum locum *Ardeam* fuiſſe diſcimus. Strabo lib. 5. Ἄπασα δ' ἡ Λατίνη ἐξαν ὑδαίμων, καὶ παμφόρος, πλὴν ὀλίγων χωρίων, τῶν καλὰ τὴν παραλίαν ὅσα ἑλώδη καὶ νοσερά, διατὰ τῶν Ἀρδεατῶν, &c. Hinc illud Senecæ Epiſt. 105. *Quæ obſervanda tibi ſunt, ut tutior vivas, dicam. Tu tamen ſic audias, cenſeo, iſta præcepta, quomodo ſi tibi præciperem quâ ratione bonam valetudinem in Ardeatino tuereris.* Hanc urbem poſt Turni mortem, igne conſumptam, & in avem ſui nominis commutatam fabulatur Ovid. Met. 14.

——— *Cadit Ardea, Turno*
Sospite, dicta potens, quam poſtquam barbarus ignis
Abſtulit, ac tepidâ jacuerunt tecta favillâ
Congerie è mediâ tum primùm cognita præpes
Subvolat, & cineres plauſis everberat alis:
Et ſonus, & macies, & pallor, & omnia, captam
Quæ deceant urbem, nomen quoque manſit in illâ
Urbis, & ipſa ſuis deplangitur Ardea pennis.

long. 36. 25. lat. 41. 30.

Ardiæi, Illyriæ pop. Strabo lib. 7. Civitas eorum *Ardia*. Steph.

Ardices, Corinthius pictor fuit. Plin. 33. 3.

Ardinium, civitas in campo Thebæ. Sephano Ἀρδίνιον dicitur.

Ardiſcus, teſte Ariſtarcho, Scythiæ flu. cujus meminit Herodotus Muſâ 4tâ.

Ardiſtana, Galatiæ op. Ptol.

Ardius, ut Xylander legit apud Strabonem, Græca Ἄρδιον habent, mons eſt, qui Dalmatiam mediam ſecat. Hic, teſte B. Rhenano ſub Juliarum Alpium nomine à Sexto Ruſo deſcribitur.

Ardon, Lat. *imperans*, vel *deſcendens*, fil. Caleb. 1 Par. 2.

Ardonea, civitas Apuliæ. Livius.

Ardotium, Illyrici op. Ptol. hodie *Magonicha*. Nigro.

Arduba, Dalmatiæ op. à Tiberio expugnatum. Dio. 56.

Arduenna, Galliæ totius maxima ſilva, quæque ab ripis Rheni, finibuſque Trevirorum ad Nervios pertinet, milibuſque amplius quingentis in longitudinem patet, uti deſcribit & æſtimat Cæſar lib. 6. de bello Gall. cap. 29. Gallicè *La foreſt d' Ardenne*, cujus magna pars in ditione Leodienſi, in duc. Lucemburgenſi, & in Eyſaliâ regione perſeverat.

Ardyenſes, circa Rhodanum gens. Polyb. 3.

Ardys, Gygis fil. Lydorum regis, cui etiam in regno ſucceſſit. Herod. lib. 1.

Are, regio Arab. Fel. & inſ. in ſinu Arabico. Ptol. long. 80. 00. lat. 14. 26.

Area, Minervæ epitheton i. e. *fortis* & *ſtrenua*, cui apud Platæenſes ex Marathoniæ pugnæ manubiis templum ædificabatur.

Area, nomen viri Neh. 6. 18. Eſdr. 2. 5. Lat. *via* ſive *ſemita*, aut *viator*, vel *odorans*, ſive *annona*.

Area, ſive *Aria*, inſ. Ponti Colchos verſus Marti ſacrata. Item fons in Thebis, cujus accolæ *Arii* Stephano dicuntur.

Areacidæ, Numidica gens. Polybius.

Arebrigium, pagus Salaſſorum ultra Auguſtam Prætoriam in Alpibus Graiis, *Burus de la Duile*, Simlero teſte. Aliis *Evenburus* pagus ejuſdem tractûs, quod magis probatur.

Areburgium, vicus inter Treviros & Coloniam Agrippinam, *Arenſburg* Simlero.

Areca, Syriæ urbs in Commagenâ. Ptol.

Arecomici, pop. Gall. Narbon. Volſcis proximi; *Aricomii* Ptolemæo, *Aricomiſcii* Straboni, quorum urbs eſt Nemauſus, Gallicè *Avignon*, aliis *Miſnes*.

Ared, fil. Benjamin. Gen. 46. Lat. *imperans* vel *deſcendens*.

Aredate, Auſtriæ op. Ptol. *Lintz* hodie dicitur.

Areſa, Phœniciæ urbs. Lib. Notit.

Aregia, Hiſpaniæ urbs. Iſidorus.

Aregon, pictoris nomen. Strabo lib. 8. In Alpheoniæ Dianæ templo (inquit) Cleanthis & Aregontis picturæ viſuntur, hominum Corinthiorum; Alterius quidem Trojæ captivitas, & Minervæ natalia; Alterius, Dianæ in cunis deportatio; opera laude plurimâ celebrata.

Aregonis, Mopſi mater. Orpheus in Argonauticis.

Καὶ Μόψον Τιτάρηθιν, ὃν Ἄμπυκι νυμφεύσατο
Χαονίην ὑπὸ φηγὸν Ἀρηγονὶς ἐξοχέουσα.

Areius, Argonauta. Orpheus.

Λαοδίκης Ταλαὸς καὶ Ἀρηΐφι, υἱὸ ἄμαμυι,
Ἦλθον Ἀβαντιάδαι πεπιθώμενοι, ὃς τεκε Περῶ.

Arelatum, urbs nobilis Gall. Narbon. *Sextanorum Colonia* Plinio, quòd è ſextâ legione milites coloni eo deducti ſint, quam Strabo ad Rhodanum ſitam ampliſſimo emporio inſignem eſſe ſcribit. *Multarum civitatum decus* vocat Marcellinus. *Conſtantia* olim à Conſtantino Imp. denominata eſt, uti docet Auſonio ſuo Scaliger. *Mamillaria Colonia* dici putabatur in vet. Inſcriptione, teſte Ortelio. Ubi tamen Pontanus *Manillaria* legendum ariolatur; quia Feſtus Avienus in *Ora maritima* ait *Arelatem* dictam incolis olim Græcis *Thelinen*, quod quid aliud quàm *Mamillaria?* θηλὴ n. *mamilla*. Verſus Avieni ſic ſe habent.

Arelatus illic civitas attollitur,
Theline vocata ſub priore ſeculo
Graio incolente. ——— Cauſa ejuſce appellationis duplex; Forma urbis, & rerum omnium, annonæque præſertim ſingularis ubertas. Hunc fortaſſe reſpexit Auſonius *Gallulam Romam* nuncupans. Sic n. ille in Catalogo.

Gallula Roma Arelas, quam Narbo Martius, & quam
Accolit Alpinis opulenta Vienna colonis.

Roma n. ſonat *mamilla*. Ab illâ *rumâ* dicti *Romulus* & *Remus*. Plut. Feſt. *Arelate* Straboni dicitur, hodie *Arles*. Reges olim habuit; Poſtremus eorum nomine Boſo, cùm Epiſcopo, quòd ſe non expectaſſet in nocte Nativitatis Domini, alapam impegiſſet, ab Othone Imp. regno exutus in cœnobium detruſus eſt, ex quo tempore regnum Arelatenſe ceſſavit, & Romano Imperium adnexum eſt. De nominis origine Bochartus. *Laith*, inquit, Britannis eſt *humiditas*, planè ut Ebræis לחות *Lauth*; unde *Arelates* nomen Camdenus ita deducit, *Arelate celeberrima Galliæ urbs ſolo uliginoſo, & humido poſita ab ipſo ſitu nomen ſumpſiſſe videtur.* Ar *n. Britannis ſuper, & laith humidum ſignificat.* long. 25. 29. lat. 42. 45.

Arellius, celebris Romæ pictor, paulo ante D. Auguſtum, niſi flagitio inſigni corrupiſſet artem, ſemper alicujus fœminæ amore flagrans, & ob id Deas pingens ſub dilectarum imagine. Hæc Plinius 35. 10.

Arembus, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Aremorica, Gall. reg. quæ nunc Aquitania. Plin. 4. 17. pop. *Aremorici*. Dalechampius apud Plin. legit *Arecomica*, quæ *Armaignac* Marliano.

Aremulus Sylvius, qui & *Remulus*, Agrippæ fil. 12. Latinorum rex, regn. an. 19. Præſidium Albanorum, ubi nunc Roma eſt, poſuit: ob impietatem fulmine ictus interiit. Oroſius 1. 20.

Arena, ſive *Arene*, civitas Triphyliæ & Meſſeniæ in Peloponneſo, quam Hom. ἠγάθεον i. e. *amœnam* vocat. Meminit ejus & Stephanus.

Arenacum, Tacito Germ. urbs, in Geldriæ ducatu hodie *Arnhem* dicta, uti Divæus & Rhenanus tradunt. long. 27. 20. lat. 32. 02.

Arenates, Hiſpaniæ populi, teſte Morali.

Arendæ, Lyciæ urbs. Ptolemæus.

Arene, Meſſeniorum urbs in Peloponneſo. Strabo. Meminit ejus Plinius, & Pauſanias, qui addit *Oebaliam* poſtea nuncupatam.

nuncupatam. Schol. Apoll. Rhodii dicit ex Piſandro *Hierona* quoque dictam. *Samicum*, Heroum tempore, aut aliquanto ante Arenem vocatam fuiſſe Pauſaniæ perſuaſum eſt. Heſychius ſimpliciter Ἀρήνη, ὄνομα πόλεως. Vide *Arena*.

Arenoſum litus, Corſicæ urbs. Ptolemæo ἀμμῶδες. *Laiero* hodie Pineto dicitur.

Areopagitæ, Judices Athenienſes ſeveriſſimi, de cauſis capitalibus pronunciabant tantâ integritate, ut noctu, non interdiu judicarent, quòd non dicentes, ſed quæ dicerentur, obſervarent. Cic. ad Att. 1. 14. *Romanæ res ſic ſe habent, Senatus* Ἄρειος πάγος, *nihil conſtantius, nihil ſeverius, nihil fortius*. Hi in templo Martis judicabant; quòd cùm Mars, qui Græcè dicitur Ἄρης homicidii crimine reus fieret, judicantibus duodecim Diis in eo pago, ſex ſententiis abſolutus ſit. Alex. ab Alex. 3. 5. & 4. 11. & 6. 11. Cœlius Rhod. 7. 19.

Areopagus, vicus erat Athenis, à templo Martis ita dictus, ubi primum judicium capitis actum fuiſſe ſcribit Plinius. *Areum judicium* dixit Tacitus An. 2. Juvenali *Martis curia* dicitur.

Ergo occulta leges ut Curia Martis Athenis.

Non tamen id καθὰ λέξιν ſonat, ſed *Martis collem, ſaxum*, ſive *rupem*. Heſychius. Ἄρειος πάγος, ἐν Ἀθήναις δικαστήριον ἐν τῇ Ἀκροπόλει. E Stephano diſcimus, Areopagum fuiſſe Ἀκροδίκειον Ἀθήνησιν, quem vide. Quid ageretur in *Areopago* docet Jul. Pollux. lib. 8. ubi de magiſtratibus Athenienſium. Vide Voſſium in *Areopago*, & imprimis eruditiſſimum Jo. Meurſium ſing. lib. de ſenatu Areopagitico.

Areopolis, Arabiæ civitas, quæ & *Moab* & *Ariel*. Palæſtinæ urbs eſt Hieronymo, *Rhabathmona* Stephano, qui eam in Arabiâ ponit, *Rhabathnia* Ptolemæo eſt in Arabiâ Petræâ. Populi *Areopolitæ*, long. 68. 30. lat. 30. 30.

Areos neſos, inſula Ponti, juxta Colchos. Steph.

Ares, etis, reg. Eubœæ. Steph. Gentile *Areſius*.

Areſcon, vir, quem Licinius Mutianus prodidit viſum à ſe Argis, cui nomen *Areſcuſæ* fuiſſet, nupſiſſe etiam, mox barbam habuiſſe, & ad virilitatem perveniſſe, uxoremque duxiſſe. Plin. 7. 4.

Areſtæ, Indiæ pop. quos *Adreſtas* Juſtinus vocat lib. 12. ubi tamen MSS. omnes *Areſtas*. Et ſic quoque Lucan. 3.

Tunc furor extremos movit Romanus Areſtas.

Ubi alii *Oreſtas*, *Oloſtras*, aut *Arcſdas*. Grotius tamen *Oretas*. Sunt n. proximi Carmanis (inquit) Ὠρείταις, apud Strab. lib. 15. Sed poeta primam ſyllabam corripuit, eâ licentiâ, quam in voce *Orion* uſurpari cernimus. *Præſtos* vocat Qu. Curtius malè.

Areſtanus, ruſticus quidam, cujus capra Æſculapium à matre expoſitum lactavit, cane cuſtode. Pauſan. 2.

Areſtor, pater Pelaſgi. Vide *Parrhaſia*.

Areta, Ariſtippi philoſophi filia, aliis mater, quæ ei ſucceſſit in ſcholâ; ſummum bonum in eâ voluptate, quæ maximè ſenſum moveret, poſuit. Laert. lib. 2. Item Dionis uxor in mare viva demerſa. Plut. in Dione.

Aretas, Calabriæ fluvius ex Etymologo ſcribit Gabr. Barrius in ſuâ Calabria, qui eum novo nomine *Lipula* vocat.

Aretas, ſocer Herodis Tetrarchæ, Arabiæ Petræ, & Damaſci dominus. 2. Mac. 5. Alius 2 Cor. 11.

Aretates, Cnidius, Macedonica ſcripſit, quorum tertium citat Plut. in Paral. Min. cap. 11. Reliquit item librum de Inſulis, teſte eodem Plut. ibid. cap. 27. Condidit opus etiam de rebus Phrygiis, ut arbitratur Voſſius. Sed pro eo apud Plut. lib. de Flum. ſcribitur Ἀγαθάζης, ubi Mauſſacus cenſet ex iſto ſcriptore, utrumque Plutarchi Chæronenſis locum corrigi debere.

Arete, unica nata Rhexenoris, Alcinoi, regis Phæacum uxor, ex quâ Nauſicaam filiam ac tres filios ſuſcepit. Ἀρήτη Homero dicitur. Orpheus in Argonaut. Ἀρήτη ῥοδοδάκτυλος, ἣν Ἀλκίνοος θεοειδὴς.

Arethas, infer. Syriæ rex poſt Antiochum deſignatus; Item vetus Interpres, qui in D. Joannis Apocalypſim commentaria Græcè ſcripſit. Extat cum Scholiaſtis reliquis ab Oecumenio collectis, Veronæ 1532.

Arethiſſa, lacus majoris Armeniæ, omnia illata pondera ſuſtinens. Solinus. Straboni Ἀρεθοῦσα. Per hunc Tigris fluvium impetuoſo curſu fluit, ut nec lacus Tigri, nec Tigris lacui admiſceatur. Plinio *Arethuſa* dicitur.

Arethous, rex Arnæ in Bœotiâ. Forte leg. *Areithous*.

Arethuſa, Nerei & Doridis filia, Elidis nymphæ, & Dianæ comes; quam cùm Alpheus fugientem perſequeretur à Dianâ in fontem ſui nominis commutata eſt, cujus aquas cùm ſuis miſcere vellet Alpheus, illa à terrâ abſorpta, in Ortygiam inſ. deinde in Siciliam delata eſt. Alpheus a. cùm propter mare ſequi non poſſet, per cuniculos ſubterraneos in Siciliam itidem pervenit, ibique aſſociatis Arethuſæ aquis, in mare Siculum ſe exonerat. Vide Boch. de Phœn. Col. lib. 1. cap. 28. & Cluverium de Sic. Ant. p. 156 &c.

Arethuſa, lacus Armen. maj. in quo nihil mergi poteſt, quique piſces nitroſos alit. Plin. Vide *Arethiſſa*.

Arethuſa, fons circa Smyrnam. Item Chalcidis Eubœæ, ut & Ithacæ, & Bœotiæ prope Thebas. Heſychius. Ἀρέθουσα, κρήνη ἐν Ἰθάκῃ, ἢ ἐν Σικελίᾳ, ὡς ἥ ὁ ἐν τῇ Ἠλιδι βίον πολαμὸς Ἀλφειὸς ἀφανὴς γενόμενον κομίζει νύμφαις. Didymus octo fontes hujus nominis memorat, ut epitheton eſſe putetur cujuſcunque fontis, ab irrigando. Stephanus Ἀρῶ δὲ πολίζω, ἢ τὸ ἄρδω παρὰ μικρὸν, ὃν πάντα ἀρίθω, ὡς φλίγω φλιγέθω, ἀφ' ἧ πᾶσα κρήνη ἐπιθυμᾷ θεῖν καλεῖται. Item locus Syriæ munitus juxta Emeſſam. Strabo. Item Amphaxidis reg. in Macedoniâ op. ad ſinum Strymonicum, *Tadino* hodiè, niſi fallat Pinetus.

Arettium, Tuſciæ urbs, colonia Romanorum, *Arrhetium* Ptolemæo. *Aretium*, Silio. Itali nunc vulgò *Arezzo* vocant. Ejus urbis mœnia alta fuere. Silius Ital. lib. 5.

Pœnus nunc occupet altos
Areti muros, Corythi nunc diruat arcem.

Ubi alii *Arreti*. Et ſanè omnes antiquæ Inſcriptiones (notante Cluverio) geminum r habent. Vaſa ejuſdem non magno pretio apud veteres. Mart. lib. 1. 54.

Sic Aretinæ violant cryſtallina teſtæ.

Idem eorundem meminit lib. 14.

Aretina nimis ne ſpernas vaſa monemus.

Opidani Diodoro ac Dionyſ. Halicarn. Ἀρρῖνοι. Stephanus. Ἀρρῖνον, πόλις Τυρρηνίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀρρῖνῖος. Strabo lib. 5. Μάλιστα δ' ὀξὶ μισογαῖα τὸ Ἀρρῖνον πρὸς τοὺς ὄρεσιν, ἀπέχει γὲν τὰς Ῥώμας χιλίους σταδίους. long. 34. 49. lat. 43. 00.

Aretus, fil. Neſtoris & Eurydices. Bocat. lib. 10.

Areva, citer. Hiſp. flu. *Ereſma*, nunc appellari credit Navagierus in ſuo Itinerario Italicâ linguâ ſcripto.

Arevacæ, Hiſp. Tarracon. pop. Ptol. *Arevici* Plinio Ἀρουάκκαι Appiano. Hoc tempore eorum urbem *Marveſia* dici, ex ejus antiquis ruinis colligit Car. Cluſius. Eſt tamen in hoc tractu pagus, qui antiquum nomen retinere videtur. Navagierus *Arivalo* urbem habet, quam credit antiquum Arevacorum nomen retinere. long. 16. 00. lat. 41. 35.

Areuna, nomen viri 1 Sam. 24. qui 1 Par. 21. dicitur *Ornan*. Lat. *arca*, *canticum*, *lux noſtra*, vel *exultatio*. Dicitur etiam *Araunah*.

Areus, Lacedæmoniorum rex, apud Corinthum defunctus. Plut.

Areus, Bithyniæ fluvius. Plinius.

Argadina, Margianæ op. Ptol.

Argæus, Pelopis fil. & Alectoris pater. Alius fuit Lycimnii filius, qui ab Hercule abductus, vi morbi peregrè periit; cujus cremati cineres Hercules retulit, ut juſiurandum, quod dederat, ſe illum reducturum, ſervaret. Hunc dicunt primum fuiſſe, qui crematus ſit, & ab eo deinde morem ſervatum. Cœl. Rhod. 17. 31.

Argæus, five *Argeus*, Apollinis & Cyrenes fil. Juſtinus lib. 13. Aliter Pindarus Od. 9. Pyth. & Diodor. lib. 4. qui Cyrenes filium unicum referunt Ariſtæum; Nomium v. & *Agreum* (ita n. legendum, non *Argæum*, ut hîc) Ariſtæi cognomina faciunt, ideo ſic dicti, quòd venationi & paſcendo pecori eſſet addictus. Nam ἀγρεύς eſt *venator*, & νέμω à νέμειν *paſcere* dicitur.

Argæus, Cappadociæ mons, quam ab unâ parte cingit, arduus, & perpetuis pruinis rigens, cui Maxata Cappadocum metropolis ſubjacet. Equorum paſcuis olim nobilis fuit. Claud. in Ruffin. lib. 2.

Jam paſcua fumant
Cappadocum, volucrumque parens Argæus equorum.

Et in lib. de laudibus Serenæ — *Delectus equorum*
Quos Phrygiæ matres, Argæaque gramina paſtæ
Semine Cappadocum ſacris præſepibus edunt.

Idem de equo Honorii.

Seu te Cappadocum gelidâ ſub valle natantem
Argæa lavere nives. ———

Et de equo Arcadii.

Sive illum Armeniis aluerunt gramina campis
Turbidus Argæâ ſeu nive lavit Halys.

Nemeſianus. *Corripedes igitur lectos det Græcia nobis,*
Cappadocumque notas referat generoſa propago
Argæa. Suidas. Ἀργαῖον, τὸ Καπαδοκίας ὄρος.

Argais, inſ. juxta Lyciam. Steph. Item parva inſ. juxta Canobum. Idem.

Argalus, rex Laconum.

Arganta, Indiæ civitas. Steph.

Arganthona, puella, quam Rheſus, priuſquam ad Trojam proficiſceretur, in Cio repertam duxit uxorem: Hæc, cognitâ mariti morte, è mœrore mortua eſt. Parthenius Eroticòn cap. 36. Aliis *Arganthonis*.

Arganthonis, Myſiæ mons prope Chium. Strabo. Stephanus vult ita appellatum ab *Arganthonide* Rheſi conjuge.

Arganthonion, mons Cii, ὄρος Κίου, inquit Schol. Apollonii ad illud lib. 1.

Ἀμφ' Ἀργανθώνιον ὄρος, περχοέὰς τε Κίοιο.

Arganthonius, rex Tarteſſi, quem Plinius ait vixiſſe 120 annos. Silius a. 300. qui ejus mem. lib. 3.

Arganthoniacos armat Carteia nepotes;
Rex proavus fuit humani ditiſſimus ævi,
Ter denos decies emenſus belliger annos.

Ideoque Bochartus vocat eum ארך ענחא *Arcantho*, i. e. πολυχρόνιον, ſive *longi temporis*.

Argantomagum, ſive *Argentomagum*, op. Gall. in finibus Buturigum, vulgò *Argenton*. long. 22. 06. lat. 46. 05. Alterum, quod in Martyrol. *Argentomachum* legitur, vulgò *Argentan* in Neuſtriâ, ſive Normanniâ inter Sagium, & Falleſiam paulo ſupra 3. leuc. interſitum, haud obſcurum opidum. long. 21. 00. lat. 49. 44.

Argaradauca, Mediæ urbs. Ptol.

Argaricus, ſinus Indiæ intra Gangem. Ptol. *Golfo di Bengala* Mercatori.

Argas, Demoſthenes ob morum feritatem, ac naturam immitem ſic dictus. Heſychius. Καὶ Δημοσθένης ὑπὸ Αἰσχίνου Ἀργᾶς ὀνομάζεσθαι. Οἱ δὲ ὄνομα Τυφῶνος. Vide Suidam. Item *Argas*, qui præter annorum rationem ſapit. Suidas. Ὁ δεινότατος παρ' ἡλικίαν, ἀργὰς καλεῖται. Cæl. Rhod. 18. 6.

Argath, Armeniæ urbs. Cedrenus.

Argea, loca Romæ ſic appellata, quòd in his ſepulti eſſent quidam Argivorum illuſtres viri. Feſtus. Varro lib. 4. de L. L. Reliqua urbis loca olim diſcreta, cùm Argeorum ſacraria in 27. partes urbis ſint diſpoſita. Argeos dictos putant à principibus, qui cum Hercule Argivo Romam venerunt & in Saturniâ ſubſederunt. Apud Feſtum vero legendum eſt *Argei*, ut apud Varronem, Plutarchum, Ovidium, & alios legitur. In lege Flaminiâ; *Quum eas ad Argeos neque caput comito, neque capillum depertito.*

Argeathæ, Arcadiæ vicus. Pauſanias.

Argelia, Germ. urbs. Ptol. *Torgaw* Petro Apiano in Saxoniâ. long. 35. 00. lat. 51. 30.

Argennum, promuntorium Joniæ, inter Clazomenas, & Erythras, proximas urbes, à quo Chios inſ. 60. tantum ſtadiis abeſt. *Capo Stellaro* Sophiano. *Capo bianco* Nigro. Alterum Siciliæ promuntorium, *Capo di S. Aleſſio* Fazello, cum caſtro nomen antiquum ſervante, in orâ ad ort. à Meſſanâ 25. m. p. à Tauromínio 6. Denique tertium Lesbi promuntorium, teſte Strabone.

Argennuſa, inſ. ad continentẽ Troadis, prope Argennum promuntorium, juxta quod Alcibiades extinctus eſt. Steph.

Argentanum, urbs Brutiorum mediterranea, in Calabriâ citer. Hodie *S. Marco*, teſte Barrio.

Argentarius, mons Tuſciæ in orâ auſtrali, in mare, inter portum Herculis & Telamonis excurrens; de quo Rutilius vetus poeta, lib. 1. Itinerarii.

Tenditur in mediàs mons Argentarius undas.

Argenteola, Aſturiæ urbs in Hiſp. Ptol. *Argentiolum* Antonino. Hodie *Medules*, teſte Moletio.

Argenteus, Gall. Narbon. flu. in Provinciâ, inter Olbiam, & Forum Julii in mare exiens. *Argentius* Ptolemæo. Hodie *Argentine* Pineto, *Argenton* vero Villanovano. Alter vulgò *Argent*, in Rhodanum influens, ſeparanſque comitatum Venuſinum à Provinciâ reliquâ.

Argenteus mons, *Sierra Segura* Floriano, *Sierra d' Alcaraz* Cluſio, mons Hiſp. Tarrac. unde Bætis effluit. Forte Tugienſis ſaltus Plinii, ex eo enim Bætin oriri ſcribit. Appellatur etiam *Argentarius* Avieno. Vide Boch. de Phœn. col. p. 666.

Argentini, Calabriæ populi. Plinius.

Argentinus, Deus colebatur ab antiquis, ſicut & *Æſculanus*, quem patrem illi poſuerunt, quia prius ærea pecunia in uſu fuit, quàm argentea. D. Auguſtinus.

Argentomagum, vide *Argantomagum*.

Argentoratum, vulgo *Strasburg*, urbs Germ. ſup. ad Rhenum, Alſatiæ caput, libera, & epiſc. ſub archiep. Moguntino, inter Baſileam ad Auſt. & Spiram ad Sept. Hic Alemanni à Juliano primùm, poſtea à Gratiano Auguſto ad 30. millia cæſi. *Argentina* poſterioribus dicitur, horologio mirâ arte fabricato inſignis. long. 29. 26. lat. 48. 25.

Argentuaria, & *Argentaria* Aurelio Victori, hodie, teſte B. Rhenano *Horburg* dicitur, op. Germ. ſup. ad Ellum flu. Rhenum verſus, jam exciſum, ex quo Colmariam illi ſucceſſiſſe ferunt, Argentuariamque novam dici.

Arges, Cyclopum unus, Apollodorus. Μετὰ τούτους δὲ αὐτῷ τεκνοῖ Γῆ, Κύκλωπας, Ἄρην (lege Ἄργην) Στερόπην, Βρόντην, ἕνα ἕκαστον ἔχειν ἕνα ὀφθαλμὸν ὅθεν τοῦ μετώπου. Callimachus Hymn. in Dianum.

Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἐΐ ὅθι παιδὶ καλίσσῃ
Ἄργην, ἠ Στερόπην. Heſiod. in Theog.
Βρόντην τε Στερόπην τε καὶ Ἄργην ὀβριμόθυμον.

Argeſtes, Græcè Ἀργέστης, venti Noti ſeu Auſtri ſpecies. Euſt. in Odyſ. φ. tradit, quòd ἀργέστης barytonè ut plurimùm ſit venti nomen, oxytonè autem νότος ὀξύνεται, ut Hom. Ἀργέστεω νότοιο, hoc eſt, λευκοῦ, ab ἀργὸν quod eſt λευκόν. Ibidem tradit eſſe qui ἀργέστην dicant νότον ἐξ Ἄργους εἰς Τρῳάδα κατιόντα, quos ait ἐκ διαστάσεως dicere. Ariſtot. Meteor. 2. 6. ait Euro contrarium eſſe ἀργέστην. Strabo lib. 1. citat ex Iliad. λ. hos verſus.

Ὅς δ' ὁπότε Ζέφυρος νέφεα ζοφοειδέα πνοιῇ
Ἀργέστεω νότοιο βαθεῖ λαίλαπι τυφόμενα.

Vide ibi Caſaubonum. Vitruvius 1. 6. *Circa Favonium Argeſtes, & certis temporibus Eteſiæ.* Plin. 2. 47. ab occaſu ſolſtitiali flare ſcribit. Heſychius. Ἀργέσται, οἱ ἐτήσιοι.

Argeſtratus, 3. Lacedæmoniorum rex, reg. an. 35.

Argeus, 5. Macedonum rex, regn. an. 38. Item 17. Macedonum rex, regn. annum unum.

Argeus mons, vide *Argæus*.

Argeus, idem quod *Argivus*. Hor. lib. 4. Carm.

Tibur Argeo poſitum colono.

Argei quoque, teſte Varrone, dicebantur effigies ſcirpeæ, quæ per Virgines Veſtales jaciebantur ſingulis annis in Tiberim per pontem Sublicium.

Argia, Adraſti Argivorum regis filia, Polynicis uxor, tantâ in virum pietate, ut cadaver ejus inter maximos cæſorum acervos, nocturno tempore, conquirere non dubitarit, & contra edictum Creontis, funeris juſta ei perſolvere, ab unâ adjutâ Antigone Polynicis ſorore, & quæ ipſa noctu, deceptis cuſtodibus, Thebis egreſſa erat, ut idem fratribus ſuis officium præſtaret; quamobrem utraque à Creonte interfecta eſt; cujus rei ultionem, enecato Creonte, Theſeus fecit. Vide *Antigone*, & *Adraſtus*.

Argia, Peloponneſi regio. Ptol. Hodie *Romania* dici putatur. Suidas. Ἀργεία, ἡ Ἥρα, ἢ ἡ Ἀργείων χώρα.

Argidava, Daciæ op. Ptol. *Argiſch* hodie, teſte Lazio in Valachiâ apud fines Tranſylvaniæ. long. 48. 45. lat. 48. 5.

Argila, urbs Cariæ. Steph. Item op. Mauritaniæ à Portugalliæ rege expugnatum A. D. 1472. vulgo *Arzilla*.

Argiletum, locus Romæ juxta Palatium, ubi tabernæ opificum erant, præſertimque bibliopolarum. Martialis.

Argelitanas mavis habitare tabernas.

Idem 1. 118. per tmeſin.

Argi nempe ſoles ſubire letum.

Et lib. 2. ep. 17.

Argique letum multus obſidet ſutor.

Dictus ab Argo Argivorum duce, qui ab Evandro hoſpitio exceptus, cùm in affectati regni ſuſpicionem veniſſet, ab Arcadibus, inſcio Evandro, occiſus eſt; cui poſtea rex

tumulum

tumulum erexit, quem de nomine ejus *Argiletum* vocavit. Virg. 8. Æn.

Nec non & ſacri monſtrat nemus Argileti
Teſtaturque locum, & letum docet hoſpitis Argi.

Alii dictum putant, quaſi *Argilletum*, ab *argilla*, h. e. cretâ, cujus eo in loco magna erat copia. Utramque opinionem refert Varro lib. 4. de L. L. his verbis. *Argiletum ſunt, qui ſcripſerunt ab Argo, ſeu quod is huc venit, ibique ſepultus ſit: alii ab argilla, quod ibi hoc genus terræ.*

Argilia, Heſych. Ἀργιλία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

Argilii, Andriorum coloni. Ἀνδρίων ἄποικοι Thuc. lib. 4.

Argilium, Bithyniæ op. mediterraneum. Ptol.

Argillus, Ægypti mons circâ Nilum. Plut.

Argilus, urbs Emathiæ non procul ab oſtio Strymonis flu. occid. verſus. Herodot. lib. 7. Item urbs Thraciæ Stephano ex Thucyd. lib. 4.

Argina, Locrorum Ozolorum op. Plin.

Arginuſæ, Straboni lib. 13. tres inſulæ parvæ continenti proximæ, inter Mitylenen & Methymnam.

Argiope, nymphæ nomen.

Argiphontes, Mercurii cognomen ab *Argo* centoculo Jûs cuſtode, quem, Jovis juſſu interfecit. Mythologi interpretantur *Argum* ſphæram eſſe ſtellatam, quòd illi inſit ſpecies quædam cœleſtium oculorum: Jo autem terram eſſe volunt, quam Ægyptii in Hieroglyphicis literis bovis imagine exprimunt. Hanc Argos, i. e. cœlum ſtellatum, nocturno tempore deſuper videtur obſervare. Mercurium autem Solem interpretantur, qui Argum tunc dicitur occidere, cùm luminis ſui magnitudine ſtellas omnes obſcurat, earumque à mortalibus conſpectum eripit. Macrob. Sat. 1. 19.

Argippei, pop. inter Sauromatas. Herod. lib. 2. ab ipſâ nativitate calvi, ſimis naribus, & ingenti mento, proprio quodam oris ſono, ex arboribus victitantes. Hi, cùm arma nulla habeant, à nemine tamen afficiuntur injuriâ, quòd ſacri putentur. Iidem finitimorum controverſias dirimunt, & ad ſe confugientes ab injuriâ tuentur.

Argiri, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Argiſſe, Theſſaliæ civitas prope Peneum, à Lariſſæ filiis condita, quæ deinde *Argura* vocabatur. Volater.

Argita, flu. Hiberniæ in orâ Sept. *Banney* Ortelio, *Swilly* Camdeno, cui magis fidendum.

Argiva, Juno ab *Argis* ita cognominata, quo loco ſacra ejus celebrabantur. Virgil. Æn. 3.

Junoni Argivæ ſacros adolemus honores.

Signum ejus hoc modo deſcribit Pauſanias. Deæ ſignum (inquit) in ſolio ſedet, eximiâ magnitudine, auro & ebore fabricatum, Polycleti opus, corona capiti impoſita, ea Gratias & Horas egregiè factas habet. Dea manu alterâ malum Punicum, alterâ vero ſceptrum tenet, cui cuculum idcirco aiunt impoſitum, quòd virginis Junonis amore captus Jupiter, in avem talem ſe verterit, quam puella, tanquam ludicrum captavit.

Argivi, populi Græciæ, ab Argis dicti, quorum eſt frequens mentio apud poetas. Heſychius. Ἀργεῖοι, οἱ Ἕλληνες. *Argivi* autem furacitatis olim ita notati ſunt, ut ab illis adagium ortum ſit, cujus mem. Suidas. Ἀργεῖοι φῶρες, ὅτι τῶν προβάτων ποτηρῶν. Οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ὅτι κλοπῇ κωμῳδοῦνται. Contra *Argivo clypeo dignus* apud Zenodotum, ὅτι ἡ ἀσπὶς ἦν ἀγαθῶν καὶ θυρεῶν. Nam apud Argivos pueri incorrupti & puri clypeos priſco more geſtabant. Ἀργείας ὁρᾷς apud Suidam παροιμία ὅτι τῶν ἀτιμῶν, καὶ καταπλήκτικῶς ὁρώντων. Argivi etiam male apud veteres audiebant, tanquam Sycophantæ & calumniatores. Inde proverb. apud Diogen. 2. 79. Ἀργεία φορᾷ, ὅτι ἢ συκοφαντῶν. Οἱ γὰρ Ἀργεῖοι φιλόδικοι.

Argo, navis in qua Jaſon cum 54 heroibus Theſſalis Colchos navigavit. De nominis ratione variant etymologi. Sententiæ eorum ad ſex claſſes revocari poſſunt. *Primò* Nonnullis dicta videtur ab Architecto, cujus nomen *Argos*: de quo Val. Flac. lib. 1.

——— Ad charum Tritonia devolat Argum;
Moliri jubet hunc puppim & dimittere ferro
Robora, ———

Diodor. Sic. lib. 4. Τὴν δὲ ναῦν Ἀργὼ προσαγορευθῆναι καλά μέν τινας τῶν μυθογράφων, ὅτι τῷ τὸ σκάφος ἀρχιτεκτονήσαντι Ἄργος. Vide Hyginum in *Argo*. *Secundò*. Alii ſic vocatam volunt, quòd ſecum *Argivos* tulerit, quod ſentire videtur M. Tullius Tuſcul. Qu. lib. 1. *Et eas anguſtias*, inquit, *per quas penetravit ea quæ eſt nominata Argo, quia Argivi in eâ delecti viri vecti petebant pellem inauratam arietis.* Quæ poſtrema verba ex poetâ aliquo antiquo (uti ſæpiuſculè in his libris ſolet) deſumpſit. *Tertio*. Quidam à velocitate ejus ſic dictam arbitrantur. Diod. Sic. ubi ſupra. Ὡς δ' ἔνιοι λέγουσιν ἀπὸ τῆς ἐκ τὸ τάχος ὑπεροβολῆς, ὡς ἂν τῶν ἀρχαίων ἀργὸν τὸ ταχὺ παραγραφόντων. Unde Catullus.

Auſi ſunt vada ſalſa citâ decurrere puppe.

Et Pindarus in Pythiis ἐφέπεται δ' Ἀργὼς χαλινῷ. Quanquam ἀργὸς quoque Græcè dicitur tardus. Hinc jocus Martialis lib. 3. ep. 67.

At vos tam placidus vagi per undas
Tutæ luditis otium carinæ.
Non nautas puto vos ſed Argonautas.

Quartò. Pherecydes Syrus apud Lazarum Bayſium tradit eam ſumpſiſſe nomen ab *Argo* Phryxi filio. *Quintò*. Alii à texturâ ducunt, Hebraicè ארג *ereg*, inter quos eſt Hieremias Hoelzlinus notis ad Apollon. lib. 1. Sanè Catullus de hujus navis fabricâ.

Pinea conjungens inflexæ texta carinæ.

Ad quem locum ſic Illuſtris Scaliger. Texere naves veteres dicebant, à quo, locus, ubi naves fabricantur, *Textrinum* dicebatur, auctor Servius in ſchedis nondum vulgatis. Qu. Ennius.

Idem campus habet textrinum navibus longis.

Hoc eſt, ναυπήγιον. Sic τὰ ὕφη νεῶς dixit Archimelus poeta in navem Hieronis.

Ἄστραν γὰρ φαίης καρχάσια, καὶ τειπλοΐδας
Θώρηκας μιγάλων ἐντὸς ἔχει ὑφίων.

Malè enim apud Athenæum νηΐων. Ovidius.

Texitur & coſtis panda carina ſuis.

Sil. Ital. *Flumineam texit, quâ tranſvehat agmina, claſſem.* Idem lib. 11. *Æratas juſſi texamus mille carinas.* Panegyriſtes ad Maximinianum *ut navalia texerentur, ut trabes cæderentur*; ubi navalia dixit pro navibus. *Sexto*. Bochartus ὁ μίγας à longitudine ſic dictam ſuſpicatur. Gaulis (brevibus ratibus ſc.) inquit, puto Phœnices opoſuiſſe ספינן ארכא naves *arca*, vel *arco*, ut Syri efferunt, id eſt, naves longitudinis, ſeu quod idem eſt, naves longas; ac inde factum, literis G. & C. per mutatis, quod paſſim ferè fit, ut navis *Argo* appellaretur, quæ prima fuit longa navis apud Græcos, qui uſq; ad Jaſonem & Argonautas, ſolum rotundis navibus utebantur. Plinius lib. 7. cap. 56. *Longâ nave Jaſonem primum navigaſſe Philoſtephanus author eſt.* Et Apollonii Scholiaſtes lib. 1. de *Argo* nave. Ταύτην δέ φασι πρώτην ναῦν γένεσθαι μακράν. Et Herodotus circa initium, lib. 1. de Argonautis, Καταπλώσαντες γὰρ μακρῇ ναὶ ἐς Αἶαν τε τὴν Κολχίδα, καὶ ἐς Φᾶσιν ποταμόν. Quinquaginta remiges eam habere refert Apollodorus, i. e. 25. ab unoquoque latere, unde ſequitur longam fuiſſe cubitorum minimùm quinquaginta, ſi ſingula interſcalmia fuerint διπηχῶν, prout definit Vitruvius, lib. 1. cap. 2. Quinimò longior fuit, ſi Theocrito credimus, à quo in *Hyla* prædicatur τειακοντάζυγος Ἀργώ, id eſt, 30. *jugorum*, ſive *ſcalmorum*. Lignum, ex quo confecta fuit, pinum volunt Catullus, & Seneca. Hic.

Peliaco quondam prognatæ vertice pinus
Dicuntur liquidas Neptuni naſſe per undas,
Phaſidos ad fluctus, & fines Æetaos.

Ille in Medeâ. *Benè diſſepti fœdera mundi*
Traxit in unum Theſſala pinus.

Quibus adde Horatium Epod. Od. 17.

Non hoc Argoo contendit remige pinus.

Et Ovidium in Epiſt. Hypſipyles.

Quid mihi cum Minyis, quid cum Tritonide pinu?

Et Statium in Achilleide.

Olim equidem Argoas pinus cum Theſſala reges
Huc veheret. ———

Orpheus ex ſago factam innuit, itemque Apollodorus, loco paulo poſt adducendo; hoc a. de parte ejus vocali ſolummodo intelligendum; quam ex robore factam fuiſſe ſignificat Iſacius in Lycoph. Ἀλιστέλλει δ' ἐχὶ τὴν πρώτην ἐκ τῶν Δωδώνης δρυός. In hoc omnes conſentiunt, factam eſſe ex arboribus Dodonæ ſilvæ, quibus olim oracula reddebantur.

tur. Unde & Poetæ comminiſcuntur, navem ipſam fuiſſe vocalem. Senecain Medeâ.

——— *Ipſaque vocem*
Perdidit Argo. ——— ———

Val. Flac. lib. 1. *Fatidicamque ratem.*

Claudianus in Panegyrico. —— *Rurſuſque locutæ*
In te Chaoniæ moverunt carmina quercus.

Idem alibi plenius. —— *Licet omnia vates.*
In majus celebrata ferant, ipſamque ſecandis
Argois trabibus jactent ſudaſſe Minervam;
Nec nemoris tantum vinxiſſe carentia ſenſu
Robora, ſed caſo Tomari Jovis augure luco,
Arbore præfagâ tabulas animaſſe loquaces.

Orpheus —— Τομάρεος ἔκλαγε φάγος.

Idem ὐλαλον Ἀργὼ & λάλον πρῶτα vocat. Æſchylus, citante Philone in tractatu Πάντα σπουδαῖον, &c.

Πῶ δ' ἔξιν Ἀργοῦς ἱερὸν αὐδήσον ξύλον;

Lycophron in Caſſandrâ τὴν λάλαθεγν χίσναν h. e. *picam loquacem* nuncupat. Meminit & Philoſtratus in Imaginibus, Sophocles in Trachiniis. Lucianus in Somnio ſive Gallo ἢ τοι τὶ ἐκπίπτεις, εἰσοὶ ἡ τῆς Ἀργοῦς πρῷρα ἐλάλησε. Variant a. authores de parte navis. Jo. Meurſius ad Lycophronis locum nuper productum, *Argo navis loquacem malum de quercu Dodonæâ habuiſſe dicitur.* Vocale lignum in prorâ ponit Apollodorus lib. 1. Καὶ δὴ τὴν πρῷραν ἐκόμισεν Ἀθηνᾶ φωνὴν φηγοῦ τῆς Δωδωνίδος ξύλον. Val. autem Flac. lib. 1. fingit hanc navem è tutelâ voces fundere, ut quæ Dodonæam quercum ibi habuerit. Verba ſunt.

Viſa coronatæ fulgens tutela carinæ
Vocibus his inſtare duci.

Vide Boch. de Phœn. Colon. pag. 820. Porro hanc primam omnium ratem fuiſſe poetæ, ut plurimùm, volunt. Catullus.

Illa rudem curſu prima imbuit Amphitriten.

Lucan. lib. 3.

Theſſalus Æmoniam vomer proſcindit Jolcon,
Inde laceſſitum primo mare, cùm rudis Argo
Miſcuit ignotas temerato litore gentes.

Ovid. Met. 6. ubi de Argonautis.

Per mare non notum primâ petiere carinâ.

Et alibi, *Æquor Jaſonio pulſatum remige primùm.*

Idem de Triſtibus.

Per non tentatas prima cucurrit aquas.

Et alibi.

Prima malas docuit, mirantibus æquoris undis,
Peliaco pinus vertice cæſa vias.

Seneca in Medeâ. *Merces primâ digna carinâ.*

Manilius lib. 1. *Mari quæ prima cucurrit.*

Mart. 7. 18. de fragmento Argûs.

Hæc fuit ignoti prima carina maris.

Val. Flac. lib. 1.

Prima Deum magnis canimus freta pervia nautis.

Orpheus in Argonaut.

Ἦ ῥ' ὑπ' εἰλαλίνοις ἐρίσμοῖς ἁλιμυρέα βέβρθε
Πηλὸν ὑπεξεπέρησε, πέρᾶς δ' ἴκνεισε θαλάσσης.

Denique Cic. 2. de N. D. inducit paſtorem, viſâ tum primùm *Argo* navi, ut divino & novo vehiculo primò admiratum & perterritum hoc modo loqui:

——— *Tanta moles labitur*
Fremebunda ex alto, ingenti ſonitu & ſpiritu
Præ ſe undas volvit. &c

Quanquam probabilius alii Tyriis navium inventionem tribuunt; inter quos eſt Tibullus lib. 1.

Prima ratem ventis credere docta Tyros.

Dionyſius Erythræis,

Οἱ πρῶτοι νήεσσιν ἐπιβήσαντο θαλάσσης,
Πρῶτοι δ' ἱμπορίης ἁλιδινέος ἱμνήσαντο.

Alii Phœnicibus. Vide Schefferum de Militiâ Navali lib. 1. cap. 2.

Denique *Argo* navis in fidus cœleſte tranſlata eſt. Manilius ——— *Tum nobilis Argo*
In cœlum ſubducta. Idem.
Et ratis Heroum, quæ nunc quoque navigat aſtris.

Argob, Lat. gleba, vel *glarea*, aut *maledictio putei*, vel *dorſi*, ſive *lux altitudinis*; nomen reg. Baſanitidis. Deut. 3. 13. quæ in ſortem dimidiæ tribûs Manaſſis cecidit.

Argobaſtes, cùm Valentinianum juniorem, apud Viennam dolo ſtrangulaſſet, ut eidem in imperio ſuccederet, Theodoſio mortem ulciſcente ſuperatus, ſuâ ſe manu percuſſit. Paul. Diaconus.

Argoda, Tauricæ Cherſoneſi urbs. Ptol.

Argolicus ſinus, ad Peloponneſum. Ptol. Eſt autem *Argolicus* idem quod *Argivus*, & *Argeus*.

Argolis, reg. Peloponneſi, eadem quæ *Argia*, inter Arcadiam ad occ. & mare Ægæum ad ort.

Argonautæ, heroes, qui cum Jaſone in Argo navi Colchos profecti ſunt ad diripiendum vellus aureum; Sunt qui dicant fuiſſe duo & quinquaginta numero, alii addunt quatuor. Numerantur autem ab Apollonio, Orpheo, & Val. Flac. lib. 1. Elogia illorum ſparſa plurima apud poetas Græcos & Latinos paſſim occurrunt. Pindaro Pyth. Od. 4. dicuntur ναυτῶν ἄωτος, *flos nautarum*, ſicut & Theocrito Idyll. 13. Ἥρως ἄωτος Ἡρώων. Et Virg. Ecl. 4.

——— *Erit altera quæ vehat Argo*
Delectos heroas. ——— ———

Eidem Theocrito ἀριστῆες *principes*, ſive *optimates*, ut & Apollodoro 1. Bibl. ἀριστῆες. Ovid. Pont. 1. 5.

——— *Primos telluris Achivæ*

Vocat. A Catullo *Lecti* dicuntur, itemque ab Apollonio Argon. 4. Ἀχαιὸς ἡρώων. Statius in Achilleide *Argoos reges* dixit. Pari laude eos inſignivit Val. Flaccus lib. 1.

——— *Preſſam ſub regibus alnum.*

Iterum ——— *Video noſtro tot in æquore reges.*

Et rurſus *Turba ducum.* Altius Catullus.

Heroes ſalvete Deûm genus.

Apollononius. lib. 1.

Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος.

Et lib. 3. Ἀθανάτων υἷῆς. Sen. in Medeâ.

Decus illud ingens Græciæ, florem inclytum,
Præſidia Argivæ gentis, & prolem Deûm.

Et Manilius lib. 1. apertè *Deos* vocat.

Servando Dea facta Deos. Denique Val. Flaccus de iiſdem *Divûm progenies* ———

Ac iterum —— *Reges Diis genitos.*

Argos, vetus ac nobilis urbs Achaiæ in Argolide, quod etiam *Argos Hippium* dicebatur, ab equorum præſtantiâ. Horat. Carm. 1.

Aptum dicit equis Argos, ditesque Mycenas.

Quem verſum ab Homero mutuatus eſt, apud quem Ἄργος ἱππόβοτον. & alibi πολυχρύσου Μυκήνας. Item *Argi* pl. num. Hor. ——— *Thebis nutritus an Argis.* Virg. 2 Æn. *Si patrios unquam remeaſſem victor ad Argos.*

Argos, Peloponneſi civitas, juxta Athenas. Hujus rex primus Phoroneus fuit, dicta ab *Argo* rege, uti ſcribit Auguſt. lib. 18. de Civ. Dei. Hodie *Argo* dicitur. long. 48. 50. lat. 38. 18.

Argos, Theſſaliæ op. quod *Pelaſgicon* dicunt à Pelaſgis. Lucan. lib. 6. —— *Ubi nobile quondam*
Nunc ſuper Argos arant.

Vulgo *Armiro*. long. 48. 45. lat. 40. 20. Etiam ipſa Theſſalia *Argos Pelaſgicum* appellata eſt apud vett. Strabo lib. 9. Item pro totâ Græciâ aliquando ſumitur. Lucan. lib. 10.

——— *Quantum impulit Argos*
Iliacaſque domos facie Spartana nocenti.

Argos, cognomento *Amphilochium*. In Epiro eſt, inter Ambraciam, & Caſſiopem occurrens, in finibus Acarnanum. Vide Voſſ. ad Melam pag. 158. long. 46. 50. lat. 39. 45.

Argos, Apuliæ op. à Diomede conditum, quod deinde *Argyripam*, & poſtremò *Arpos* vocarunt. Vide Cluver Ital. Ant. lib. 4. cap. 12.

Argous portus, vulgò *Porto ferraro*, portus Æthaliæ; ſeu Ilvæ inſulæ maris Tyrrheni. Paulus Jovius.

Arguda, Paropaniſi urbs. Ptol.

Argulus, fil. Amyclatis, quem primum apud Achæos quadrigam junxiſſe dicunt, cùm alii Arogilo illud aſcribant.

Argus, Areſtoris fil. unde *Areſtorides* Ovidio dicitur, Met. lib. 1. *Donec Areſtoridæ ſervandam tradidit Argo.* Apollodorus, lib. 2. de Argo ὃν Ἀσκληπιάδης μὲν Ἀρίστου λέγει εἶναι, Φερεκύδης δὲ Ἰνάχου. Idem tamen alibi Agenoris filium facit. Παντόπτης Græcis dicebatur, quòd totus oculis ſcateret.

ſcateret. Hunc poetæ fabulantur, à Junone conſtitutum fuiſſe cuſtodem Jûs Inachi filiæ, à Jove in juvencam commutatæ; quem poſtea Mercurius Jovis juſſu interfecit, oculis ejus fiſtulæ ſono conſopitis. Ovid. 1. Met.

Centum luminibus cinctum caput Argus habebat,
Inque ſuis vicibus capiebant bina quietem,
Cætera ſervabant, atque in ſtatione manebant.

Plautus in Aulularia.

Quos ſi Argus ſervet, qui oculeus totus fuit,
Quem quondam Joni Juno cuſtodem addidit
Is nunquam ſervet.

Juno autem oculos ejus avi ſuæ, h. e. pavonis caudæ, inſeruit. Ovid. ubi ſupra.

Excipit hos, volucriſque ſuæ Saturnia pennis
Collocat; & gemmis caudam ſtellantibus implet.

Argus, Evandri hoſpes, vide *Argiletum*.

Argus, canis Ulyſſis, vel hic ſaltem memorandus, quòd ſolus dominum viceſimo demum anno domum redeuntem agnoverit. Hom. Odyſ. 17. verſ. 300.

Ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος ὑπτλήτω κυνοραϊστής.
Δὴ τότε, γ' ὡς ἐνόησεν Ὀδυσεὺς ἀγλαὸς ἰσσὶ,
Οὐρῇ μὲν ῥ' ὀγ' ἔσηνε, καὶ οὖλα κάββαλεν ἄμφω.

Argura, civitas Theſſaliæ, prius *Argiſſa* dicta. Eſt & locus Eubœæ; vide Stephanum, qui loci iſtius incolas *Argivos* & *Leontinos* vocari ſcribit.

Argyna, op. Locrorum, cujus incolæ vocabantur *Ozolæ*. Plin. 4. 3.

Argynnis, Venus, ab *Argynno* puero ab Agamemnone amato, qui cum frequentius nataret in Cephiſo flu. periit, quo in loco ſepelivit eum Agamemnon, ibidemque Veneris Argynnidos, id eſt, turpitudinis ſuæ templum conſtruxit. Prop. 3. 6.

Sunt Agamemnonias teſtantia litora curas,
Quæ notat Argynni pœna natantis aquæ.

Ubi al. edit. *Argini pœna natantis*. Turnebus, cap. 33. lib. 26. Adverſ. conatur hos verſus explicare. A Polluce Ἀργυννος vocatur, à Stephano Ἄργυνθος, à Plutarcho Ἄργιος, in lib. quo bruta uti ratione docet; aitque Agamemnona perluſtraſſe totam Bœotiam perveſtigando eum puerum, qui ſe fugiebat, eique moræ prætexebat adverſos ventos; ac demum ſe in lacu Copaide abluit, ſi forte ardorem ſuum unà eluere poſſet. Hæc ille: Martialis 7. 14. ad *Arginnum* puerum:

Quis puer hic nitidis adſiſtit Hyantidos undis?
Et fugit ad dominam Naida? nunquid Hylas?
O benè quòd ſilvâ colitur Tirynthius iſtâ,
Et quod amatrices tam prope ſervat aquas!
Securus licet hos fontes Arginne miniſtres
Nil faciunt Nymphæ, ne velit ipſe, cave.

Hæc fabula recitatur à Stephano in Κάρυστος, ut nos monet Parrhaſius, qui Stephani integro codice uſus eſt, nam vulgo eâ parte mutilus circumfertur.

Argyra, urbs & fons Achaiæ, & reg. Indiæ extra Gangem. Ptol. & Steph. Item urbs circa Troadem. Strabo. Et Siciliæ civitas, unde ſe Diodorus Siculus oriundum facit, cujus incolæ *Argyrini*. Eſt etiam Taprobanæ Metropolis. Steph.

Argyra, nympha, cujus amore cum Selenius torqueretur, obiit ejus nimio deſiderio, & à Venere in cognominem flu. mutatus eſt, cujus aquam amantibus prodeſſe ad amoris remedia, veterum fuit opinio. Pauſan.

Argyraſpides, ſic dicebatur Macedonica quædam legio à *clypeis argenteis*. Qu. Curtius, lib. 4. *Poſt phalangem Argyraſpides erant.* Τάγματι σφετέρων ὑπὸ Ἀλεξάνδρῳ Heſychio dicuntur. Horum meminere Arrianus & Athenæus, lib. 12.

Argyre, extra Indi oſtium inſ. metallorum fœcunda. Mela. 3. 7. *Ad Tamum inſulam eſt Chryſe, ad Gangem Argyre; altera aurei ſoli, (ita veteres tradidere) altera argentei: atque ita ut maximè videtur, aut ex re nomen, aut ex vocabulo ficta fabula eſt.* Idem habet Solinus, cap. 55.

Argyrini, gens Epirotica. Steph.

Argyripa, op. Apuliæ Dauniæ, à Diomede conditum, *Argipana* Polybio dicta. *Arpi* Cic. Ptol. & aliis. Virg. Æn. 11.

Ille urbem Argyripam patriæ cognomine gentis,
Victor Gargani condebat Japygis arvis.

Ovid. Met. 14. —— *Ille quidem ſub Japyge maxima Dauno*
Mœnia condiderat, dotaliaque arva tenebat.

Quin & Strabo, lib. 6. hanc urbem κτίσμα Diomedis vocat.

Argyrondis, vel *Argyrondes*, Ætoliæ flu. Ariſtarcho, propter argenteum aquæ candorem.

Argyropolis, Byzantii ſuburbium, Chryſopoli, alteri ejuſdem urbis ſuburbio oppoſitum. Nicephorus.

Argyropylus, Imperator Conſtant. qui Zoæ uxoris, & Michaelis Paphlagonis ejus adulteri dolo, inter balnea aquis ſubmerſus eſt. Bapt. Egnatius.

Argyrus, nomen urbis. Steph. ex Philiſto. Item mons. Vide *Tarteſſus*.

Argyrutum, Illyrici urbs. Ptol. *Argyruntum* Plinio. *Scriſſia* Nigro, *Novigrad* Moletio, *Obravazo* Raguſæo.

Aria, Aſiæ reg. hodie *Corazan*; Item lacus, urbs & flu. ejuſdem reg. Ptol. Item una è Satrapiis Indiam terminantibus. Mela. 1. 2. *Indis proxima eſt Ariane, deinde Aria.* Ubi Voſſius, *Ariam hic*, inquit, *non rectè collocat, tanquam ſi litoralis eſſet regio.* Hoc miror neminem hic reprehendiſſe, illud verò ei vitio vertiſſe, quòd *Ariam* & *Arianem* diverſas faciat, cùm tamen in eo prorſus nihil commiſerit. Verum operæ pretium hic eſt paucis oſtendere, quamnam veteres differentiam inter *Arios* & *Arianos* poſuerint, quoniam hæc res multos eruditos in errorem egit. Ὁ πάνυ Salmaſius aliquot locis eos diſtinguit, alibi vero eoſdem eſſe affirmat in Plinianis. Verum ita res ſeſe habet. *Aria* regio ſemper dicta fuit illa tantum portio terræ, quæ ad *Arium* flu. erat ſita, *Arii* vero qui illam inhabitabant. Non tamen uſque ad tempora Alexandri M. & ſucceſſorum ejus, verum etiam multis ſeculis poſtea *Ariæ* iidem fuere termini, quos Ptolemæus & alii huic adſignant. Scio quidem Herodotum & Pauſaniam narrare, Medos dictos fuiſſe *Arios* ante adventum Medeæ; verum id nihil ad rem facit, etiamſi verum ſit: & forſan fabella eſt. Imò auſim affirmare eſſe fabellam, cum Medi jam ab ipſo ſtatim initio ita ſint dicti, nec ullum aliud nomen habuerint. *Ariane* vero longe alia eſt. Nomen id inauditum ante tempora Alexandri. Verum poſtquam ab Ariis ſubacti fuere, Bactrii, Gedroſii, Sogdiani, aliæque complures gentes, factum eſt, ut pleræque iſtæ regiones, Ariorum dicerentur provinciæ. Plinius itaque Gedroſos, Arachotas, & Paropamiſadas vocat Ariorum ſatrapias. Quod non ita interpretandum, uti Salmaſius interpretatur, tanquam ſi Plinius omnes hos populos *Arios* vocaret, ſed quod eſſent in ditione *Ariorum*. Nemo unquam ullam ex his gentibus ſub *Ariorum* nomine comprehendit. *Arii* tantum unius reg. incolæ dicuntur. Longe alia eſt *Ariana*. Illa enim extenditur ab Indo flu. uſque ad os ſinus Perſici. Comprehendit vero præter ipſam *Ariam*, has quoq; regiones, Gedroſiam, Drangianam, Arachoſiam, Paropaniſum, Bactrianam, Sogdianam, Parthiam, Carmaniam, & ſi quas alias regiones ſubegerunt aut Menander, aut alii, vel ante, vel poſt illum, Ariorum duces. *Aria* itaque nomen unius tantum regionis, *Ariane* vero continet totum Ariorum imperium. Item *Aria* Περσικὴ χώρα Stephano, qui eam quoque Thraciæ antiquum nomen fuiſſe perhibet.

Aria, Ponti Euxini inſ. *Farnaſia* Pineto. Apollonius autem & Arrianus in Periplo Ἀρτιάδα eam vocant. Mela 2. 7. *Non longe accolitur Aria, quæ Martiſacrata (ut fabulis traditur) tulit aves cum ſummâ clade advenientium, pennas quaſi tela jaculatas.* Ubi Voſſius; Ita repoſuit Hermolaus Barbarus, cùm prius legeretur *non longè Acoliſaria*, quemadmodum omnes etiam quotquot vidi, manu exarati codices. Legendum vero *Non longè à Colchis Aria.* Stephanus Ἀρία νῆσος, πρὸς τοῖς Κόλχοις ὡς πρὸ Πόντου, Σκύμνος ὁ Ἀσία. Τὸ ἐθνικὸν Ἀρῖος ἐξ ἐνδε τοῦ δεῦτ παφηγμένον. Quasi v. ἰθνικὸν Ἄριος non ſit potius ab Ἄρια. Verum neſcivit Stephanus, ita quoque appellatam fuiſſe hanc inſulam. Poſſit & legi nullius literæ immutatione, *Non longè à Colis Aria.* Nam & Coli in hoc tractu, quorum regio Κολικὴ, cujus jam ſuperius meminit Mela. Nec eſt quod quiſquam exiſtimet Colis hic locum non eſſe, quòd ii longius abſint Septentrionem verſus, cùm & Plinius hoc loco Colicam recenſeat 6. 5. *Subiicitur Ponti regio Colica, in quâ juga Caucaſi ad ad Riphæos montes torquentur.* Et hic pro *Colica* repoſuerunt *Colchicam regionem*, contra fidem veterum exemplarium. Quod ſi verum eſt Colos inhabitaſſe τὰν ὑπώρειαν τῦ Καυκάσυ, uti ait Hecatæus apud Stephanum, & Caucaſi extrema

extrema juga dicta ſint Καλυκὰ ὄρη, jam rectè dixerit Mela *Ariam eſſe Colis vicinam*, cùm montes huic inſulæ oppoſiti, Caucaſi ſint appendices. Porro Aria Plinio eſt Chalceritis, forſan ab avibus, quas χαλκήρεις, σιδηροπίσσας, & σιδηρόνυχας fabulantur.

Ariabignes, Darii fil. ex filiâ Gobryæ, qui unà cum Prexaſpe & Megabyzo præpoſitus fuit claſſi Xerxis. Herod. 7.

Ariaca, Margianæ urbs. Ptolemæus.

Ariacæ, Scythiæ pop. juxta Jaxartem flu. in Sogdianorum confinio. Ptol. Quos Caſtaldus *Decan* dici teſtatur.

Ariaces, Sadinorum, Indiæ intra Gangem. Ptol.

Ariacos, op. Myſiæ vel Troadis. Plin.

Ariadne, vel *Ariadna* Minois, Cretenſium regis, ex Paſiphae filia, Theſeum, cujus amore detinebatur, per filum è Labyrintho extricavit, eumque redeuntem in patriam uſque ad Naxum inſ. inſecuta eſt; quo loco à perfido Theſeo relicta, ac lugens, Libero Patri nupſit, à quo donata eſt coronâ Cnoſſiâ 7. ſtellis adornatâ. Poſtremò à Dianâ dicitur ſagittâ percuſſa, quòd virginitatem non ſervaſſet. Catullus in Argonauticis (quem vide) ubi de Theſeo.

Inde pedem victor nullâ cum laude reflexit,
Errabunda regens tenui veſtigia filo.

Vide Ovid. Epiſt. 10. Statius in Silvis.

——— *Non talem Creſſa ſuperbum*
Callida purpureo revocavit Theſea filo.

Prop. 3. 17. Bacchum alloquens.

Te quoque enim non eſſe rudem teſtatur in aſtris
Lyncibus in cœlum vecta Ariadna tuis.

Ovidius 5. Faſtorum. ——— *Baccho placuiſſe coronam*
Ex Ariadnæo ſidere notes.

Catullus. *Ex Ariadnæis aurea temporibus*
Fixa corona foret.

Propertius. *Teſtis ſidereæ torta corona Deæ.*

Virg. Georgic. 1.

Gnoſiaque ardentis decedat ſtella coronæ.

Habuerunt ex Arato. Sic n. ille.

Αὐτῆ καπείη στέφανος, τὸν ἀγάυδι, ἴθηκε
Σήμ' ἔμεναι Διόνυσ Χπτιχομένης Ἀριάδνης.

Vide Cœſium in Cœlo Aſtronomico Poet. cap. 12

Arialbinum, op. Sequanorum, vulgo *Mulhauſen* Simlero.

Arialdunum, Hiſpaniæ urbs. Plinius.

Arianda, Cariæ urbs. Mela 1. 16. Atqui *Caryandam* illic legendum ait Iſaacus Voſſius, quem ſis vide.

Ariani, vel *Arieni*, Aſiæ populi. Dionyſ. verſ. 714.

Καυκασίας κνημῖδας Ἐρυθρείων τ' Ἀρηνῶν.

Ita verſum hunc in antiquis exemplaribus ſcriptum inveniri ex Euſtathio conſtat: ipſe a. copulam interponi voluit, ut legeretur Ἐρυθρείων τ' Ἀρηνῶν, ac de diverſis montibus, aliis Caucaſiis, aliis Arianorum, intelligeretur. Sed cur Arianos Ἐρυθραίους vocat? Non à colore certè (quod ſenſiſſe videtur Hen. Stephanus, dum *rubeos Arianos* hic reddit) ſed quod *Erythræum mare* fines eorum pertingerent. Arianam ſc. latè ſumunt veterum plurimi, non tantum Ariorum regionem ſtrictè ſumptam, verum & alias vicinas regiones ſub eo nomine complectentes. Vide Guil. Hill. ad locum.

Ariania, Gens Caduſiis vicina. Steph.

Ariantes, rex Scytharum, qui à ſingulis ſubjectis ſibi quotannis offerri ſagittam volebat. Herod. lib. 4.

Arianthe, op. Oenotriorum in Calab. citer. ad flu. cognominem, apud Ninæam, ſive, ut nunc dicunt, op. S. Donati, inter Balbiam, & Artemiſium 4. mil. p. diſſitum. *Folone*, teſte Barrio. Sed potius *Arenda* videtur op. ejuſdem reg. inter Frigidum & Agellum. Ferrarius.

Arianus, & *Ariani*, vide *Arrianus* & *Arrius*.

Ariarathea, civitas prope Cappadociam, ab *Ariarathe* rege, Antiochi genero. Steph.

Ariarathes, Thracum rex. Liv. lib. 2. dec. 5. Item Cappadociæ rex, à Perdiccâ obſeſſus, cùm jam deſperaret effugium, ne quid fructûs vel tropæorum inimicis accederet, urbem incendit, ſibique & ſuis omnibus mortem conſcivit. Alius ejuſdem reg. rex, ſub quo Cappadoces primùm petierunt pop. Romani ſocietatem, cujus deficiente ſtirpe lectus eſt Ariobarzanes, & à Mithridate ſæpe pulſus Romanorum armis reſtitutus. Volater.

Aricada, Drangianæ urbs. Ptol.

Aricandos, amnis in Lyciâ, à quo & urbs ibi *Aricanda*.

Arichondas, primus author tubarum in Græciâ.

Aricia, puella Attica, Hippolyti uxor, poſtquam ille à Dianâ in Italiam tranſlatus fuiſſet. Virg. Æn. 7.

Ibat & Hippolyti proles pulcherrima bello,
Viribus inſignis, quem mater Aricia miſit
Eductum Egeriæ lucis.

Aricia, Latii op. poſt Albanum montem in viâ Appiâ, ab Hippolyto Theſei filio conditum; ita dictum ab *Ariciâ* nobili Atticæ fœminâ, quam idem fertur adamaſſe. In agro Aricino præſtantiſſimi proveniebant porri, de quibus Columella lib. 10.

Brutia quæ tellus & mater Aricia porri.

Mart. lib. 11. *Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros.*

Quod ait *nemoralis*, in eo non ſolus eſt. Ovid. Faſt. 6.

Inſpice quos habeat nemoralis Aricia Faſtos.

Lucanus lib. 6.

Parva Mycenææ quantum ſacrata Dianæ
Diſtat ab excelſâ nemoralis Aricia Româ.

Ejus clivo recumbebant mendici. Mart. 2. 19.

Debet Aricino conviva recumbere clivo,
Quem tua felicem, Zoile, cœna facit.

Idem 10. 68. *Durus Aricinâ de regione pater.*

Et 12. 32. *Migrare clivum crederes Aricinum.*

Juvenalis Sat. 4.

Dignus Aricinos qui mendicaret ad axes.

Perſius Sat. 6. ——— *Accedo Bovillas,*
Clivumque ad Virbi. ———

Hoc eſt, ubi Virbius, i. e. Hippolytus colebatur. De ſitu Ariciæ ita Strabo. lib. 5. Μετὰ δὲ Ἀλβανὸν ὄρος Ἀρικία ἐστὶ πόλις ὅθι τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππία, σταδίοι δ' εἰσὶν ἀπὸ τῆς Ῥώμης ϙ', κοιλῳ δ' ἐστὶν ὁ τόπος, ἔχει δ' ὕμως ἐρυμνὴν ἀκρόπολιν, id eſt, *poſt Albanum montem in viâ Appiâ, urbs eſt Aricia, 160. ſtadia à Româ, ſitu concavo, arce tamen edita, & naturâ loci munita.* Ubi in numero ſtadiorum ingens eſt, non dixerim Strabonis erorem, ſed exſcriptoris mendum. Dionyſ. enim lib. 6. 120 ſtadia tantùm numerat: Συνῳγχάνσιν, inquit, ἀλλήλοις ἀγχοῦ πόλεως Ἀρικείας, ἣ διέχει σταδίους ἑκατὸν εἴκοσι τῆς Ῥώμης. Eundem ſtadiorum numerum habet Philoſtratus de vitâ Apol. 3. 12. Ἐν τοιαύτῃ καλλιστάσῃ φιλοσοφίας ὄσης, ἔτυχε περιόντων τῇ Ῥώμῃ ὁ Ἀπολλώνιος, σταδίοις δ' εἴκοσιν ἢ ἑκατὸν ἀπέχων ἐνίλυχε τῷ Φιλολάῳ τῷ Κιττιεῖ ἀεὶ τὸ νέμος τὸ ἐν τῇ Ἀρικείᾳ. In hâc Oreſtes, oraculo monitus, ſimulacrum Scythicæ Dianæ, quod è Tauricâ regione tranſtulerat, priuſquam Argos peteret, conſecravit. Erat ad hujus templum nemus, quod vocatur *Aricinum*, dicente Ovidio 5. Faſtorum.

Vallis Aricinæ ſylva percinctus opacâ
Eſt locus antiquâ relligione ſacer.
Hic jacet Hippolytus loris diſtractus equorum,
Unde nemus nullis illud aditur equis.

Aricomici, Gall. Narbon. pop. Vide *Arecomici*. Alii legunt *Aracomici*.

Ariconium, vulgò *Kencheſter*, teſte Camdeno, op. Angliæ mediter. inter Callevam ad ort. 59. & Iſcam ad occ. 32. m. p. Aliis eſt *Hereford*, ſive locus juxta eandem.

Aridai, Hamanis fil. Eſther. 9. Lat. *leo abundans*, aut *maledictionis abundantia*.

Aridatha, alter ejuſdem fil. ibidem. Lat. *Leonis lex*.

Aridæus, Philippi nothus Alexandri frater, cui ſucceſſit, Juſt. 9. 8. quamvis ab Alexandro præteritus, lib. 12. 15. Nominatur pro ſucceſſore à Meleagro, recuſatur à Ptolemæo, lib. 13. cap. 2. Rex tamen appellatur à militibus, ibidem. Tandem vero necatur ab Olympiade lib. 14. cap. 7. Lege *Aridæus*.

Aridices, philoſophus, de quo ſic Macrob. Sat. 7. 3. Quum Regis libertus ad novas divitias nuper evectus, Philoſophos ad convivium congregaſſet, & irridendo eorum minutulas quæſtiones, ſcire ſe velle, dixiſſet, *cur ex nigrâ & albâ fabâ, pulmentum unius coloris edatur? Aridices indigne ferens, Tu nobis*, inquit, *abſolve, cur de albis & nigris loris ſimiles maculæ gignantur?*

Ariel, i. e. *leo*, ſive *lux Dei*, nomen loci. 4 Reg. 15. Iſaiæ cap. 10. accipitur pro civitate Jeruſalem, in quâ altare holocauſti. In Ezechielis vero cap. 43. *altare holocauſti* ſignificat

nificat. Eſt etiam nomen viri. 1 Par. 11.

Arieldeba. Ægypti urbs. lib. Notit.

Ariena, vide *Ariani.* Item Halyattis filia, Aſtyagis, regis Medorum, uxor. Herodot.

Aries, primum Zodiaci ſignum, quod Sol ingrediens 4 Idus Mart. Æquinoctium vernum efficit. Fabulantur autem Poetæ hunc illum ipſum eſſe Arietem, qui aureo vellere inſignis Phryxum per Helleſpontum trajecit, Hellem vero ibidem ſubmerſit. Ovid. Triſt. 4.

Impoſitamque ſibi qui non bene pertulit Hellen
Tempora nocturnis æqua diurna facit.

Manilius lib. 4. ——— *Teſtis tibi laniger ipſe,*
Cùm vitreum findens aurato vellere pontum,
Orbatumque ſuâ Phryxum per fata ſorore,
Phaſidos ad ripas, & Colchida regna revexit.

Ovid. in epiſt. Leandri.

Invideo Phryxo, quem per freta triſtia tutum
Aurea lanigero vellere vexit ovis.

Alii a. eum eſſe malunt, qui Libero Patri in Libyæ deſertis ſiti laboranti fontem oſtendit. Vide Cæſii Cœlum Aſtron. pag. 21.

Arietbus, Tegeates laudatur ab Hygino in poet. aſtron. ubi vocat eum *hiſtoriarum ſcriptorem*, niſi corrigendum *Arietbous*, quod verum putat Voſſius, qui addit, Sanè & *Arietbous* Κορυνῆτης legere eſt apud Pauſan. in Arcadicis. Atqui fallitur vir maximus, ſi hiſtoricum putet, quem Pauſanias memorat. Nam rex fuit hic & bellicoſus, cui *Coryneta* cognomen fuit à clavâ, quâ in pugna utebatur, Κορυνῆν, inquit, διὰ τὸ ὅπλον. Hom. Iliad. υ.

Τεύχε' ἔχων ἄμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος,
Δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ὀπίκλησιν Κορυνῆτα
Ἀνδρὸς κικλήσκον, καλὴν ἐπέρειά τε γυναῖκα,
Οὔνεκ' ἀρ' ἐν τόξοισι μαχέσχετο, ἔγχεϊ τε μακρῷ,
Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας.

Malè itaque Κορυνήτης legit Voſſius.

Arietis frons, Tauricæ Cherſoneſi promuntorium. Vide *Criu-metopon.*

Arigæum, urbs Indiæ, quam Alexander incenſam ac deſertam reperit. Arrian. lib. 4.

Arignote, inter fœminas præclaras à Clemente Alexandrino recenſetur 4 Strom. ac memoriæ prodidiſſe dicitur res geſtas à Dionyſio tyranno.

Arii, Indiæ pop. Item Arabiæ Plin. nec non Scythiæ Herodoto. *Arios* etiam in Germaniâ ponit Tacitus: *Populi truces*, inquit, *qui inſitæ feritati arte ac tempore lenocinantur, nigra ſcuta, tincta corpora, atras ad prælia noctes legunt: ipſâque formidine atque umbrâ feralis exercitus terrorem inferunt, nullo hoſtium ſuſtinente novum, ac velut infernum aſpectum; nam primi in omnibus præliis oculi vincuntur.*

Arima, locus Ciliciæ, vel Syriæ, vel in Pithecuſis, juxta Tyrrhenos, ubi Typhœum terrâ obrutum in fabulis legimus. Steph. Hom. Iliad. 2.

Τῶν δ' ὑπεστονάχιζε Διὶ ὣς τιτηνικαμήτη
Χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἱμάσσῃ
Ἐν Ἀρίμοις, ἔθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

Τὸς Σύρους (inquit Strabo) Ἀρίμους δίχοθεν, ὥς τινὲς Ἀραμαίους λέγουσιν, οἱ Ἕλληνες Ἀσσυρίους ἐκάλουν, ἢ Ἀρίμους. Quod ut melius intelligatur, ſciendum, quod Orontes Syriæ flu. *Typhon* olim appellabatur, tanquam à Typhone vel Typhœo ibi fulmine percuſſo. Verum eſt Typhœa Cilicem facere Aeſchylus & Pindarus; ſed & Cilicia quoque olim pars Syriæ fuiſſe creditur, antequam Syros inde pepulisſent Phrygiæ populi Cilices. Bochartus. Vide *Inarime.*

Arimanis, unus ex tribus illis principibus, quos placet veteribus quibuſdam habere imperium ſuper mundum; hi ſunt Oremaſis, Mitris, Arimanis. Cæl. Rhod. 7. 14.

Arimantis, Pentapolcos reg. in Africâ urbs. Ptol.

Arimara, Syriæ ad Euphratem urbs. Ptol.

Arimaſpes, Zoroaſtri amiciſſimus. Cæl. Rhod. 23. 4.

Arimaſpus, Scythiæ flu. aureis arenis abundans, cujus accolæ *Arimaſpi* dicuntur, pop. Scythiæ Europææ, habentes unum oculum in fronte, qui perpetuò bellum gerunt cum gryphibus aurum & ſmaragdum colligentibus. Lucan. lib. 3. ——— *Auroque ligatas*
Subſtringens, Arimaſpe, comas.

Dionyſius *Arimaneas*, vel *Arimanios* vocat. Æſchylus vero μίαυπα σκοπόν, id eſt, *unoculum exercitum*, quòd ſagittarii cùm ſint optimi, alterum inflectunt oculum, ut à parvulis aſſueti, altero melius cernant, unde etiam nomen adepti ſunt: nam *Ari* Scythicè *unum* ſig. & *maſpos oculum.* Fallitur vero author noſter, ſi *Arimaneas* apud Dionyſ. pro nomine proprio habeat. Ἀρειμανίους quidem vocat, hoc eſt, *Marte furentes*, ſive *bellicoſos*, ; epitheton vero illud commune eſt, ut alibi apud eundem poetam.

——— Ἀρίμανίων ὑπὸ χθρῶν.

Quod etiam Horatius expreſſit. Carm. 2. 16.

Otium bello furioſa Thrace.

Quòd autem addit *Ari* Scythicè *unum* ſig. &c. habuit ex Euſtathio. Aliter tamen Herod. lib. 4. Ὀνομάζομεν αὐτὸς Σκυθισὶ Ἀριμασπούς. Ἀρὶμα γὰρ τὸν καλὸν Σκύθαι, σπὰ δὲ τὸν ὀφθαλμόν.

Arimaſtbæ, pop. juxta Pontum Euxinum. Orpheus in Argon.

Arimathæa, Judææ civitas. Mat. 27. Lat. *Leo mortuus domino*, vel *lux mortis domini.*

Arimazes, Sogdianus, loco edito & exercitu fretus, an Alexander poſſet volare interrogans, tandem perterritus in caſtra regis deſcendit, cum propinquis & nobiliſſimis gentis ſuæ, quos omnes verberibus affectos ſub ipſis radicibus montis Alexander crucibus affigi juſſit. Qu. Curtius lib. 7.

Arimbas, Epiri, ſeu Moloſſorum rex.

Arimenes, Perſis Vejovis dictus, ſive malus Genius. Heſychius Plutonem intelligit. Ἀρίμανης ὁ Ἅιδης παρὰ Πέρσαις.

Arimi, montes & pop. Myſiæ & Lydiæ. Suidas. Item Syriæ. Strabo lib 13.

Ariminum, urbs vetus in Flaminiâ, juxta Rubiconem flu. Galliam à Flaminiâ ſeparans. Lucan. lib. 1.

Vicinumque minax invadit Ariminum ——

Strabo Umbrorum dicit eſſe coloniam, ſicut & Ravennam. Hæc prius à Cæſare occupata bello Civili initium dedit. Fuit autem ædificata, Sempronio, & Appio Claudio Coſſ. Eam Octavianus ampliavit, & à Liburnis dirutam Diocletianus repoſuit, eiſque devictis arcum triumphalem in eâ extruxit. Hodie *Rimini* dicitur. Vide Cluver Ital. Ant. 2. 5. long. 35. 37. lat. 43. 51. Item Italiæ flu. *Marida*, vel *Marochia* Leandro. Steph. Ἀρίμινον πόλις Ἰταλίας, ὅτι ἡ πόλαμός. Feſtus *Ariminum à nomine fluminis propinqui eſt dictum*, Plin. 3. 15. *Ariminum colonia cum amnibus Arimino, & Aprusâ; fluvius hinc Rubico.*

Arimphæi, pop. Scythiæ Plinio, vel Aſiæ ſeptentrionalis prope Riphæos montes, aut ubi Riphæi deſinunt, Ammiano. In nemoribus habitant, baccis victitant, juſti, ac moribus placidis, quorum uterque ſexus detonſos capillos habet.

Arimus, rex Myſiæ, ſeu Mœoniæ. Varro, Xanthum citans, antiquum rerum ſcriptorem.

Arina, Mauritaniæ Cæſar. op. Ptol. *Terzela* hodie.

Arinianum, coloniam ad ripam Arni flu. condidiſſe Janum ſcribit Cato. *Arignano* Alberto.

Arinthe, civitas Oenotrorum. Steph. Aliis *Arianthe*, in Calabr. citer. ad flu. cognom. *Folone* Barrio. Aliis *Arenda* potius videtur.

Arintheus, Rom. Conſ. Maximi collega.

Arioaldus, Longobardorum rex, poſt mortem Theudelindæ, ejecto Adoaldo, regno præfectus eſt. Blondus Decad. 9.

Ariobarzanes, Cappadociæ rex, Pompeio in bello Pharſalico favit. Pop. Romani amicus fuit, & à Cicerone cum toto regno ſervatus. Lib. 9. ad Att. Horat. Ep. 1. 6.

Mancipiis locuples eget æris Cappadocum rex.

Ariobarzanem Cappadociæ regem videtur tangere velle, de quo Tullius, Epiſt. 1. Lib. 6. ad Atticum. *Nihil illo regno ſpoliatius, nihil rege egentius*, &c. Quater nempe rex ille regno expulſus, totieſque reſtitutus. Appianus in Mithridaticis, Dio lib. 35. Plut. in Lucullo. Juſt. lib. 38.

Ariobarzanes, Darii militiæ præfectus, cùm per mediam aciem Macedonum, cum multo ſuorum, atque hoſtium ſanguine erupiſſet, Perſepolim urbem regiam occupare feſtinans, à cuſtodibus urbis excluſus, cum omnibus fugæ militibus, renovato prælio cecidit. Qu. Curtius, lib. 5.

Ariobarzanes, mons inter Parthos & Maſſagetas. Oroſius.
Arioch, rex Ellaſar, Gen. 14. Lat. *procerus, ebrietas tua*, aut *leo tuus*.
Ariola, Gall. Belg. urbs. Anton.
Ariomandes, Athenienſium adverſus barbaros dux. Plut.
Ariomardus, Darii filius. Herodotus.
Arionedus, Xerxis navarchus. Plut.
Arion, Methymnæus citharœdus, & poeta Lyricus, ex Lesbo inſ. Floruit Olymp. 28. Scripſit cantica circiter verſuum 2000. Dicitur & Tragici carminis primus inventor fuiſſe, & chorum inſtituiſſe, ac Dithyrambicum carmen cecinisſe. Suidas. Hujus hiſtoriam Ovid. in Faſtis, & Gellius lib. 16. ac Ælianus de Animalibus referunt. Charus fuit Periandro, Corinthiorum tyranno, cujus auſpiciis in Italiam profectus, grandem pecuniâ ex arte ſuâ promeruit; cumque iterum Lesbon peteret, videretque ſibi inſidias à ſociis parari propter opes, quas ſecum adferebat, nautas oravit, ut carmen aliquod priuſquam moreretur, concinere permitterent, quod cum impetraſſet, ſumptâ citharâ modulans è navi in mare ſe conjecit; ſed à Delphine allecto ejus cantu, dorſo exceptus, Tænarum (quod op. eſt Laconiæ) vectus eſt, antequam nautæ illuc appulſilent: & ibi relicto Delphine Corinthum petiit, omnemque rem geſtam Periandro enarravit: qui tamen illius verbis minimè credidit, donec etiam hiſtoriam à nautis compertam habuerit. Vide Lucianum Dial. cujus titulus Ποσειδῶν ἢ Δελφίνιον. Virg. Ecl. 5.

Orpheus in Sylvis, inter Delphinas Arion.

Dubitaverunt multi, hæc fabulane fuerit, an vera hiſtoria? Plinius in veram hiſt. inclinat; ait enim, *Quæ faciunt ut credatur Arionem quoque citharœdicæ artis*, &c. Vide eum lib. 9. cap. 8. Idem quoque ſentire videtur Ovidius, ubi ait,

Inde fide majus, tergo Delphina recurvo
Se memorant oneri ſupposuiſſe novo.

Ejuſdem ſententiæ quoque fuit Pauſanias in Laconicis. Nam poſt ſignum Arionis Delphino inſidentis, tanquam veritatem firmaturus, ſubiicit hiſtoriam aliam delphini alterius. Indicat hoc ipſum Apuleius lib. 6. *Accedes antiquis & ipſe miraculis. Credemus enim exemplo tuæ veritatis, & Phryxum arieti ſupernataſſe, & Arionem Delphino inſedisſe, & Europam tauro ſupercubaſſe.* Propertius lib. 2.

Sed tibi ſubſidio Delphinum currere vidi,
Qui puto Arioniam vexerat ante ratem.

Mart. 8. 5.

Sic Methymneo gaviſus Arione delphin,
Languida non tacitum per freta vexit onus.

Dio Chryſoſtomus Orat. 37. non ſolum rem narrat, ſed addit nautas illos, qui facinus aggreſſi ſunt, fuiſſe morte mulctatos, cùm res in quæſtionem ducereturFirmant hanc veritatem quæ de voluptate Delphinorum erga Muſicam paſſim leguntur, & caſus ille, quo Enalus adoleſcens in mari ſervatus eſt à delphinis, eodem pene modo, quo *Arion*, de quo vide Plut. Sympoſ. Quid quod veram hiſtoriam, non fabulam eſſe, Jos. Scaliger aſſerit Animadverſ. in Euſeb. pag. 79. Quæ hactenus dixi videntur ſtare pro hiſtoriâ. Contrâ ad fabulas reiicit Gellius; ait enim *Fabulam ſcripſit Herodotus ſuper fidicine illo Arione.* Et Strabo. lib. 13. *Arion, quem Herodotus in Tænarum ſervatum fabulatur.* Ovid. 3. Art. Am.

——— *Arioniæ fabula nota lyræ.*

Arion, equi nomen, quem princeps Oenus quidam, ſecundus Hercules, ab eo Adraſtus Argorum Imperator habuiſſe traditur. Hic equus eſt ille, quem primum omnium ejus generis Neptunus percuſſâ terrâ tridente produxiſſe fingitur: quò Claudianus reſpiciens Panegyr. de 4. Conſ. Honorii verſ. 555. canit.

Si dominus legeretur equis, tua poſceret ultro
Verbera Nereidum ſtabulis nutritus Arion.

Apollodorus lib. 3. Ἀδρηστον δὲ μόνον ἵππῳ διέσωσεν Ἀρίων, τοῦτον ἐκ Ποσειδῶνος ἐγέννησε Δημήτηρ εἰκαδεῖσα Ἐρινύι κατὰ τὴν συνουσίαν. Hic explicandus Ovid. Met. 6.

Et te flava comas frugum mitiſſima mater
Senſit equum ———

Prop. lib. 2.

Qualis & Adraſti fuerit vocalis Arion,
Triſtia ad Archemori funera victor equus.

Stat. de equo Domitiani.

Hunc & Adraſtæus viſum extimuiſſet Arion.

Idem Theb. lib. 6. —— *Dum, non cohibente magiſtro,*
Spargitur in gyros, dexterque exerret Arion.

Idem ibidem.

Ducitur ante omnes rutilæ manifeſtus Arion
Igne jubæ. ———

Hunc equum dono dedit Adraſto Neptunus, uti ſcribit Probus. Vide Pauſan. in Arcadicis, ubi de eo plura.
Ariovindus, Conſul, cujus collega fuit Aſper.
Ariovinus, Conſul, Meſſalæ collega.
Arioviſtus, Germanorum rex, bello clarus ac potens, numeroſas habuit copias, vel hoc unico argumento, quòd à Cæſare victus, octaginta ſuorum militum millia amiſerit. De hoc multa Cæſar. lib. 1. de bello Gall. Itemque Dio Caſſius lib. 38. Meminit ejus quoque Tacitus lib. 4. Hiſt. nec non Plutarchus. Arioviſtum autem dixiſſe videtur Cæſar, qui Germanorum linguâ dicebatur *Erneſt*, i. e. *Severus*. Aventinus. Angli eam vocem adhuc retinent. Camdenus.
Aripertus, Clotarii filius, rex Francorum.
Ariphron, Phereclis fil. 9. Athenienſium Archon. reg. an. 20.
Arippara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.
Aris, Meſſeniæ fluvius. Pauſanias.
Ariſabion, Indiæ extra Gangem urbs Ptol.
Ariſai, Lat. *ſponſus*, Hamanis Agagitæ fil. Eſther. 9.
Ariſba, op. Troadis, Mitylenæorum colonia, in litore Rhœtæo, ab Achille everſum. Virg. 9. Æn.

Bina dabo argento perfecta, atque aſpera ſignis
Pocula, diviſtâ genitor quæ cepit, Ariſbâ.

Lucan. lib. 13.

Myſiaque & gelido tellus perfuſa Caico
Idalis, & nimium glebis exilis Ariſbe.

Homerus εὐκλείμενον ac δῖαν vocat. Etymologus. Ἀρίσβα, πόλις ἀπὸ Ἀρίσβης θυγατρὸς Τεύκρου, ἣν ἔγημε Δάρδανος. Item civitas Lesbi. Steph. Et Bœotiæ. Suidas.
Arisbus, flu. Thraciæ. Steph. Troadis vero Straboni.
Ariſeria, Cyrrheſticæ reg. in Syriâ urbs. Ptol.
Ariſpæ, Indica gens, circa Indum flu. Arrianus.
Ariſtænetus, Conſul temp. Honorii Imp. *Ariſtæneti* cujuſdam ſcriptoris mem. Steph. in πίλα, ubi citat primum lib. τῶν περὶ Φασηλίδα. *Ariſtæneti* epiſtolas amatorias primus edidit Sambucus A. D. 1566. Altera editio emendatior & auctior prodiit Pariſiis Gr. Lat. M.VIC. Fuit etiam *Sanctæ* nomen, cujus mem. B. Paulus ad Rom. cap. 16.
Ariſtæum, op. Thraciæ in Hæmi mont. radicibus ſitum. Plin. 4. 11.
Ariſtæus, Philadelphi tempore vixit, ſcriptor jam olim laudatus Joſepho Ant. 12. 2. Tertulliano in Apol. cap. 12. Epiphanio lib. de pond. & Hieronymo præfat. in Pentateuchum. Meminit etiam Euſebius, cùm alias, tum lib. 9. Præp. Evangel. Ἀριστέας, inquit, ἐν τῷ γεγραφέναι βιβλίῳ περὶ τῆς ἑρμηνείας τῶν Ἰουδαίων νόμων. Extat hodieque liber ſub Ariſtæi, ſeu Ariſteæ nomine de Tranſlatione Legis per 72. Interpretes, ſed eum genuinum videri negat Lud. Vives in Auguſt. lib. 18. de Civ. Dei. cap. 42. Scio Vivi in eo refragari cùm alios non paucos, tùm Perionium Obſervationibus in B. Juſtini Paræneſin ad Gentes; tum Card. Bellarm. lib. de ſcript. Eccl. Sed Ludovico accedunt Leo Caſtrius & Alphonſus Salmero. Et profectò levia non ſunt, quæ pro hâc ſententiâ adfert Jos. Scaliger. Animadverſ. in Euſeb. ad an. 1734. Ipſum adi. Voſſius.
Ariſtæus, Apollinis, ex Cyrene filiâ Penei regis Arcadiæ filius; hic deinde in Arcadiâ regnavit. Hunc primum apum & mellis uſum, lactiſque coagulum demonſtraviſſe, uſumque olèi, [& alia quamplurima adinveniſſe refert Juſtinus lib. 13. Fabulam vero ſic poetæ commenti ſunt. Ariſtæum Eurydicen Orphei adamaſſe, quem illa fugiens à ſerpente occiſa eſt, in cujus ultionem nymphæ omnes apes perdiderunt. Quapropter matris exilium imploravit, quæ illum ad oraculum Protei perduxit, à quo infortunii cauſam edoctus, Eurydicen ſacrificiis placare juſſus eſt; quod cum faceret, tauroſque 4. totidemque juvencas immolaret, ingens apum multitudo à bobus erupit, atque hoc pacto apes ſuas recuperavit. Virg. Geo. 4.

Hic

Hic vero ſubitum, ac dictu mirabile monſtrum
Aſpiciunt: liquefacta boum per viſcera toto
Stridere apes utero, & ruptis effervere coſtis:
Immenſaſque trahi nubes: jamque arbore ſummâ
Confluere, & lentis uvam demittere ramis.

Meminit ejus Oppian. lib. 4. Cyneg.

Μοῦσα δ' ἀγεχύλων βιοῖὴν ἐδιδάξατο φωλῶν.

Quæ mox explicans ait, illum primum omnium pecuariam informaſſe, oleum expreſſiſſe, coagulo lac compegiſſe & abſolvit.

——— Καὶ φωτὶ σύμβλητ
Ἐκ θρυὸς αἰείρῃς ἀγαναὶς ὠϊκλίσι μηλίσσας.

Schol. in Apol. lib. 2. Argon. Ἀριστ@ δ' ἐν τῇ Καίνῃ ἴυξῶν τὰ μελιουργικὰ πρῶτος, ἢ τὴν τῦ ἐλαίᾳ κατεργασίαν, ἢ καταπαλισμὸν@ τὸς Ἐτησίας, Ζεὺς Ἀριστα@ ἐκλήθη, ἢ Ἀπόλλων, Ἄγιος ἢ Νόμι@. Et Apollonius ipſe, lib. 4.

Κέρη Ἀριστάιο μελίφρον@, ὅς ῥα μηλιατῶν
Ἔργα, πολυκμήτοιό τ' ἀνυσχίλο πίαρ ἐλαίης.

Interpres etiam Pindari in Pyth. ait Ariſtæum primum omnium inveniſſe κτηνοτροφίαν, κυνηγίαν, ἐλαιουργίαν, μελιτ@γίαν. Id ipſum latè ſcribit Nonnus Dionyſiac. lib. 15. Hyginus Thebarum regem facit. Quædam etiam ſuggerunt Interpretes aliqui ex Germanico Cæſare in Phænomenis Arati. Tu vide, ut Juſtinus adducto loco conformet fabulas Ariſtæi ad veritatem hiſtoriæ. Multa, quæ de illo ſcribuntur ab Interprete Apollonii, ut non neceſſaria, omitto; magnam partem illorum retulit Nat. Comes Myth. lib. 5. cap. 19. Ovid. lib. 1. Faſtorum.

Flebat Ariſtæus quod apes cum ſtirpe necatas
Viderat inceptos deſtituiſſe favos.

Ariſtagoras, hiſtoricus, nomen ſibi peperit Ægyptiacis ſuis, quorum primi libri Steph. meminit in Τάκομ@, ſecundi autem teſtimonio utitur in Νικίᾳ κώμῃ. Ἀπλῶς quoque hoc opus nominat in Ψιβῷ, non addito libri numero. Idem volumen ſignat Ælianus de Anim. 11. 10. Inter alia hoc in opere, de Pyramidibus egit, teſte Plinio 36. 12. Porro Laertius in Chilone meminit Ariſtagoræ Mileſii, quem, quia Chilon unus è ſeptem ſapientibus brevitate gauderet, hunc loquendi morem χλιῶνιον appellaſſe ait; ſed Mileſius hic, idemne ſit cum ſuperiore, non ſatis habeo compertum. Voſſius. Item *Ariſtagoras* præfectus exercitûs Darii contra Græcos. Herod. lib. 5. Alius Mileti tyrannus, qui contra Darium rebellavit, ſuaſu Hiſtiæi. Idem ibidem.

Ariſtander, vates apud Plut. in Alexandro. Vide Plin. 17. 25.

Ariſtandros, ſtatuarius nobilis apud Spartanos. Pauſan.

Ariſtarcha, Epheſina matrona, quæ Dianæ juſſu, unà cum Phocenſibus, navigationem ſubiit, atque in Maſſiliâ templi Dianæ conſtructi ſacerdos deſignata eſt. Strabo. lib. 4.

Ariſtarchus, Grammaticus Alexandrinus, oriundus è Samothraciâ, patre itidem Ariſtarcho. Floruit Olymp. 156. ſub Ptolemæo Philometore, cujus etiam filium erudiit. Scripſit commentarios ſupra mille; diſcipulus fuit Ariſtophanis Grammatici, Ἀλεξανδρεὺς τῇ θέσι, φύσι δὲ Σαμόθρᾳξ, uti loquitur Suidas. Deceſſit in Cypro, ſeipſum cibi abſtinentiâ necans, ob morbum hydropicum, ætatis ſuæ 72. Filios genuit Ariſtarchum & Ariſtagoram, ambos ſtultos. Suidas. Diſcipulos circiter 40. reliquit; æmulumque, & adverſarium habebat Cratetẽ Malloten, Grammaticum Pergamenum. Ælianus tradit eum tam caſtigato fuiſſe judicio, ut Homeri verſus non putaretur, quem ipſe non probaret. Unde etiam *Ariſtarchos* hodie vocamus alienorum ſcriptorum cenſores. Ovid. Pont.

Corrigere at res eſt tantò magis ardua, quantò
Magnus Ariſtarcho major Homerus erat.

Cic. ad Appium Pulchrum lib. 3. ep. 11. *Ut enim Ariſtarchus Homeri verſum negat, quem non probat: Sic tu (lubet n. mihi jocari) quod diſertum non erit, ne putaris meum.* Et ad Atticum 1. 9. *Ego varia meis orationibus, quarum tu Ariſtarchus es, ſoleo pingere.*

Horatius ad Piſones.

Arguet ambiguè dictum, mutanda notabit,
Fiet Ariſtarchus. ———

Mendum obiter è Suidâ in Ἀμμώνι@ tollendum, cum Ammonium Saccum Origenis & Plotini familiarem, atq; magiſtrum, qui ſub Commodo vixit, Ariſtarchi Scholæ præfectum jam ante Auguſti tempora fuiſſe refert. Videtur ſanè ob tantum temporis intervallum, lacuna ibi eſſe, propter quam poſteriora verba, ὃς ἢ διεδέξατο τὴν σχολὴν Ἀριστάρχε πρὸ τῦ μοναρχῆσαι τὸν Αὔγυστον à prioribus ſeparanda, ac de altero Ammonio Grammatico intelligenda. Alius *Ariſtarchus* Chronographus epiſtolam hiſtoricam reliquit de Athenarum ſitu & rebus ibi geſtis, temporibus Apoſtolorum; inque his de vitâ Dionyſii Areopagitæ. Voſſius de de Hiſt. Gr. p. 333. Item *Ariſtarchus* Tegeates, poeta Tragicus, qui Æſculapio pro receptâ ſanitate tabulam vovit. Docuit Tragœdias 70. vicit duabus, ultra annum centeſimum vixit. Suidam ſis adi. Fuit etiam *Ariſtarchus* Epheſi tyrannus, & alius Mathematicus. Suidas. Deniq; alius Macedo Act. 27. & Colos. 4.

Ariſtarete, Nearchi fil. pictrix nobilis. Plin. 35. 11.

Ariſteas, Proconneſius genere, emicuit Cyri & Crœſi temporibus. Theogoniam ſcripſiſſe dicitur, Suidæ verbis, καλαλογάδην εἰς ἔπη ᾠ *Oratione ſolutâ ad verſus mille.* Sic interpres habet Æmylius Portus, quem ſequitur Voſſius de Hiſt. Gr. lib. 1. Nec aliter ſonat ea vox apud veteres quoſdam, præcipuè Plutarchum, qui δίχα μέτρ@ καλαλογάδην junctim locat. At ſequens vox ἔπ@ reclamat, quæ in pedeſtri ſermone non verſum, h. e. ſcripturæ proſaicæ lineam, ſed metrum notat, & ſanè metri ſpeciem Heroicam. unde diſtincti ab Jambicis & Melicis Epopœi. Adeo ut utrobique Ariſteas etiam in ſuâ Theogoniâ fuerit Epicus, vel Hexametrorum Dactylicorum poeta; ſicut clariſſimè fuit in illâ ſuæ Arimaſpidos tribiblo, propter verſus inde quoſdam Gnomicos de Navigationis miſeriâ productos à D. Longino περὶ Ὕψ@ cap. 8. Itaque aliter ſonat Suidæ vox καλαλογάδην, nempe *per modum Catalogi*, i. e. nominibus nudè tantùm recenſitis: non παρεμμυθολογάδην, cum fabuloſæ hiſtoriæ intertexturâ; qualiter Heſiodus Theogoniam ſuam ſcribit. Καλάλογ@ propriè eſt *directa & continua ſeries nominandi, pronunciandive*; unde transfertur interdum ad orationem ſolutam, quaſi liberè laxeque profluentem, nec certis metrorum legibus, & modulationis recurſu illigatum. Hinc elegantiſſimè ex veteri & veriori ſcripturâ apud Apuleium in Floridis dicitur *oratio prôrſa* h. e. *proorſa*, recta uſque procedens; non converſâ modulatimque recurrens. Hinc per vulgarem ſyncopam *Proſa, Proſaicus*. Heſychius Mileſius, cognomento Illuſtris. Ἀριστέας τῇ Περκοννησίᾳ φασὶ τὴν ψυχὴν ἐξελθεῖν ὕστερ ἐβόλετο ἢ ἐπανελθεῖν πάλιν. Sed Herodotum haud ſatis clarè tranſcribit, lib. 4. cap. 13. Ubi Ariſteas Cauſtrobii filius ex Proconneſiorum nobilitate primariâ ſcripſiſſe dicitur Ἀρειμάσπεα carmina, præſtigioſus exertim poeta, ποιῆσαι ἐπέα, *verſificator*. Utpote admirationis excitandæ gratiâ, profectus ad Iſſedonas, Arimaſpis proximos, veniſſe Φοιβέλαμπ@ γενόμενος, h. e. *à Phœbo inſtinctus*. Vide Henr. Jacobii Orationem Inauguralem pag. 54. Et Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 1. Item 4. 2. Alius *Ariſteas* fuit Stratonicenſis, de quo Pauſan. lib. 5.

Ariſteræ, inſulæ nomen apud Pauſan. in Corinthiacis.

Ariſteus, ſophiſta, temp. Antonini Imp.

Ariſthus, res Arcadicas prodidit. Dion. Hal. lib. 1. Niſi, ut Sylburgio placet, legere mavis Ἀείθυ, vel Ἀρείθυ.

Ariſtibus, flu. Pæoniæ. Polyænus, lib. 2.

Ariſtides, Athenienſis, nobilitate & juſtitiâ inſignis, qui cum Themiſtocle diſſenſit, ut Cato cum Cæſare. ὃς ἐ δίκαιος ἄριστ@, ἀλλ' ἢ ὠφέλησε, hoc eſt, *Qui non videri, ſed eſſe voluit optimus*; quemadmodum Æſchyli hunc verſiculum populus Athenienſis accommodavit, atque adeo δίκαιε, i. e. *juſti* cognomen ei tribuit. Hujus autem juſtitiam non ferens Themiſtocles, exilio eum damnari curavit: Sed anno ferè ſexto revocatus ac reſtitutus eſt, cùm Xerxes Atticam adoriri ſtatuiſſet, uti Corn. Nepos auctor eſt in ejus vitâ: Sed anno tertio id contigiſſe Plutarchus in ejuſdem vitâ teſtatur: at Schottus in Chronologiâ id quarto anno factum oſtendit. Tandem vero cum multas præfecturas geſſiſſet, in tantâ paupertate obiit, ut vix tantillum pecuniæ corradi potuerit, quæ veſpillonibus, & vilibus cadaverum funeratoribus daretur.

Ariſtides, Locrenſis à muſtela morſus moritur. Ælian. Var. Hiſt. 14. 4.

Ariſtides, orator Athenienſis, & ſophiſta, cujus extant

Orationes 54. in quibus præter alias egregias ſententias, hæ duæ ſunt auro contra non caræ: Πάντα λήρ@ πρὸς τὸ φείδεσθ τῆ δικῆ. Et, ἃ γὰρ ἴδ' ὅπως ἠυχάσωσιν ἁμαρτάνοντες.

Ariſtides, philoſophus è civitate Adrianorum Myſiæ; Smyrnæ docuit, & advenienti forte M. Antonino principi unus omnium non proceſſit obviam; eoque modo in cognitionem & amicitiam Imp. venit. Philoſtratus.

Ariſtides, pictor Thebanus, Apellis tempore, qui omnium primus animum pinxit, & ſenſus, ac perturbationes expreſſit. Plin. 35. 10. Fuit alius *Ariſtides* Samius, Varroni in Hebdomadibus citatus, ut Gellius indicat, lib. 3. cap. 10.

Ariſtides, Athenienſis philoſophus Chriſtianus eloquentiſſimus ſub priſtino habitu volumen noſtri dogmatis rationem continens Adriano Principi tradidit. Hieronymus.

Ariſtides Mileſius, celebratur à Plut. frequenter in Paral. min. Nomen ſibi comparavit libris rerum Sicularum, Italicarumque, teſte eodem Plutarcho. Nec dubito quin idem ſit *Ariſtides*, qui Perſica compoſuit, quorum ex primo quædam refert Plut. ubi ſupra. Fortaſſis idem *Ariſtides* eſt, quem in commentario de Cnido advocat Pindari Schol. in Od. 3. Pyth. Idem condidit Mileſia, vel Mileſiaca, quæ ἀκόλαστα βιβλία, ſive laſcivos libros appellat Plut. in Craſſo. Illud enim opus non geſtas Mileſiorum res, ſed amatorias quaſdam, atque laſcivas narrationes continebat. Ovid. Triſt. 2.

Junxit Ariſtides Mileſia crimina ſecum,
Pulſus Ariſtides nec tamen urbe ſuâ eſt.

Ita vulgo quidem legitur; tu autem, quomodo legendum ſit, vide Tanaquillum Fabrum. Epiſt. 3. pag. 12.

Ariſtippus, Cyrenæus, Socratis auditor; cum Epicuro de voluptate ſenſit. Primus quæſtu philoſophatus eſt, & cum Xenophonte ſimultatem habuit, & à Diogene *Canis regius* appellatus eſt, quòd Dionyſio, ac aliis divitibus ventris gratiâ adularetur. Horatius.

Si pranderet olus patienter, regibus uti
Nollet Ariſtippus; ſi ſciret regibus uti,
Faſtidiret olus.

Is dicebat lautiorem victum nulli eſſe impedimento ad benè vivendum. Habuit ingenium ad omnia, pro tempore, loco, & perſonâ ſimulanda omnino promptum, quamobrem Dionyſio inter cæteros charus fuit. Et ut præſentibus voluptatibus libentèr fruebatur, ita & abſentes facile contemnebat. Cum in Græciam philoſophandi cauſâ proficiſceretur, juſſit ſervos aurum projicere, ut expeditiores ad iter capeſſendum eſſent. Hor. Serm. 2. Sat. 3.

——— Quid ſimile iſti
Græcus Ariſtippus? qui ſervos projicere aurum
In mediâ juſſit Libyâ, quia tardius irent
Propter onus ſegnes. ———

Voluptatem bonorum, dolorem malorum finem conſtituit. Cæteras ſcientias excluſit, illud ſolum utile putans, ut quæras, ſi quid domi mali, aut boni contigit. Summum bonum poſuit in leni motu ad ſenſum emanante, id eſt, in voluptate corporis ſenſus titillante. Qui ab eo fluxerunt, & in dogmate permanſerunt, à præceptoris patriâ *Cyrenaici* vocabantur. Tradunt Platonem dixiſſe ſoli Ariſtippo & Chlamyden, & pannum ferre datum eſſe. Horatius lib. 1. ep. 17.

Omnis Ariſtippum decuit color & ſtatus & res.

Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 8. Alius hoc nomine Argivorum tyrannus fuit, de quo Plut. in Arato.

Ariſtippus, Philoſophi nepos ex filiâ Metrodidacte. Hic in navigio ob tempeſtatem expalleſcens, interrogatus, quare, cùm philoſophus eſſet timeret? reſpondit, Non eandem ſibi, & interroganti cauſam eſſe; quoniam is non eſſet magnopere ſollicitus pro animâ nequiſſimi nebulonis, ipſum autem pro Ariſtippi animâ timere.

Ariſtippus, hiſtoricus, Arcadiæ hiſtoriam ſcripſit. Laert. lib. 2. ubi de quatuor Ariſtippis loquitur.

Ariſto, Argius palæſtrita, apud quem Plato exercitatus eſt, & ab eo propter egregium corporis habitum *Plato* cognominatus, cùm prius *Ariſtocles*, ex avi nomine vocatus eſſet. Diog. Laert. lib. 3.

Ariſto Alexandrinus, philoſophus Peripateticus, qui de Nilo ſcripſit. Ejus mem. Strabo lib. ult. Ἀριστὼ (inquit) δύο μνήσαι τὰς ποιήσαντας καθ' ἡμᾶς τὸ περὶ τῦ Νείλε βιβλίον, Εὔδωρον τὲ καὶ Ἀριστὼ, τὸν ὑπ' ἐμπάτων. Addit deinde, iiſdem prope verbis utriuſque librum eſſe perſcriptum; ut alter neceſſario ſit plagiarius: ſed uter ab altero ſit ſuffuratus, id eſſe dictu difficile: ab Eudoro quidem accuſari hoc nomine Ariſtonem; ſed dicendi genus magis eſſe Ariſtonum. Eſt vero Ariſto hic ſextus ordine ex his, quos hujus nominis Laertius recenſet in Zenone. Ubi alterum etiam nominat Ariſtonem Peripateticum, ſed Ceum; quippe Julietem. Eſt autem Julis, civitas in inſulâ Ceo; Porro ſimilitudo nominis inter Ariſtonem Ceum, & Ariſtonem Chium, qui Zenonis Cittici auditor fuit, fecit, ut multa Ariſtonis Cei Peripatetici, tribuerentur Ariſtoni Stoico. Nam ex tam multis, quæ Laertius commemorat, ſolæ epiſtolæ verè erant Ariſtonis Chii: cætera fuerunt Ariſtonis Cei, Peripatetici: ut Laertius tradidit ex Panætio & Socrate. Sed ſi non aliud dicit Strabo, quam Peripateticum Ariſtonem eſſe auctorem libri de Nilo: Laertius autem docet, duos fuiſſe Ariſtones Peripateticos, Alexandrinum unum, alterum Ceum: unde conſtat Alexandrinum potius ejus operis eſſe patrem, quàm Ceum? Nempe, ut ita ſentirem, impulit, quòd veriſimile videretur de flu. Ægyptio egiſſe potius hominem Ægyptium, quam de Ægæi maris inſulâ. Sed ſcrupulum iniicit Schol. Apollonii in 4 Argonaut. ubi Ariſtonis Chii de Nili origine ſententiam inter alia adfert. Nempe vulgarem quidem ſecutus ſententiam, *Chium* & *Ceum* confundit. Ariſtoni Chio quoque tribui ſolet liber ἐριστικῶν διατεμβῶν quem Ariſtoni Ceo Peripatetico aſſignat Athenæus libb. 10. & 13. ubi vocatur ἐριστικὰ ὅμοια; ſecunduſque ejus operis addúcitur. Meminit ejus Plut. de Is. & Oſ. ubi laudatur Ἀρίστων ὁ μεγεκρὰς Ἀθηναίων Σπουσίων. Item Laertius in Heraclito, ubi citat Ἀρίστωνα ἐν τῇ περὶ Ἡρακλείτ. Ejus Χλιάδες ἐθνῶν καὶ πόλεων citat Schol. Ariſtoph. Νεφελ. Schol. Apollonii, & Phavorinus in φαμμέλυχον, in quibus duobus poſterioribus locis κτίσεις pro Δίσεις rectè legit Rutgerſius Var. lect. 1. 18. Scripſit præterea de Zenonis Dogmatibus, teſte Laertio lib. 7. De Demoſthene Theophraſti judicium ex Ariſtone Chio profert Plut. parall. Demoſthenis; Sed hoc ex Ariſtonis libro περὶ τῦ Φίλιππε petitum arbitratur Jonſius. De morte Demoſthenis itidem ex Ariſtone locum adfert Plutarchus ubi ſupra. Sed πολλοὶ δὲ Ἀρίστωνες uti loquitur ingenioſſimus Lucianus in Lexiphane. Titi *Ariſtonis* eruditionem ſummè admiratur Plin. lib. 1. Ep. 2. à quo alius Claudius *Ariſto* Epheſiorum princeps apud eundem lib. 6. Epiſt. 31. Fuit & *Ariſto* Pellæus; ſed qui Hadriani demum tempore, aut poſt, vixerit. Ex eo quædam de poſtremâ Judæorum rebellione, quæ ſub Hadriano contigit, refert Euſebius Hiſt. Eccleſ. 4. 6. & Nicephorus Calliſtus 3. 24. Denique *Ariſto* Epheſius fuit, qui genus fœmininum peroſus, cum aſinâ concubuit, ex eoque concubitu genita eſt puella, cui à *cruribus aſininis* nomen *Onoſcelæ* inditum eſt. Plut. in Paral.

Ariſtobathra, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Ariſtobula, Diana à Themiſtocle ſic dicta, qui Athenis ei templum erexit, quòd in Perſico tumultu rebus Græciæ ſalutaria protuliſſet conſilia. Cæl. Rhod. 10. 5.

Ariſtobulus, Ariſtobuli fil. inter comites Alexandri fuit, & de rebus ab eo geſtis hiſtoriam perſcripſit, teſte Arriano initio lib. 1. cujus & Plut. ſæpe mem. in Alexandro; multaque ex illo de rebus Indicis adfert Strabo lib. 15. Non dubium vero (inquit Cl. Voſſius) quin idem ſit, quem *Caſſandreum* cognominat Plut. in Demoſthene; Item Lucian. in Mocrobiis, ubi ait eum ultra 90 annos vixiſſe. Plut. lib. de flum. citat primum Ariſtobuli librum *de lapidibus*. Si quis eundem putet, non video, ut refelli poſſit. Fortaſſis & idem eſt, cujus libros *de rebus Italicis* citat Plut. in Parall. Min. cap. 32. At alius eſt *Ariſtobulus* Judæus, Philoſophus Peripateticus, ut eum vocat Clemens Alex. lib. 1. Strom. Scripſit explanationem in Moſem, eamque Philometori Ptolemæo dicavit. Euſeb. lib. 9. Præp. Evang. Ἀριστόβυλ@ ἐν τῇ πρώτῳ τῶν πρὸς Φιλομήτορα: quæ Trapezuntius vertit *Ariſtobulus in primo apud Philometora*, cum deberet, *in primo eorum quos ad Philometora ſcripſit*. Fuit etiam nomen quorundam regum Judææ, de quibus vide Joſephum; Item vir quidam, cujus familiam ſalutat B. Paulus. Rom. 16.

Ariſto-

Ariſtoclea, formoſiſſima puella, quæ rem divinam factura nuda eſt à Stratone viſa, qui in eam exarſit, antea etiam à Callifthene adamatam. Ipſo vero nuptiarum die, in amantum manibus diſcerpta eſt, quorum poſtea alter ſibi manus intulit, alter aufugit, nec unquam poſtea viſus eſt. Plut. in Amator. Narrat.

Ariſtocles, Meſſenius Peripateticus συνέταξε περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα, καλαλιγῇ δὲ ὑπὸ τούτοις πάσης φιλοσόφους, ἀγδόας αὐτῶν. Immediate enim hæc cohærere debent in Suidâ voce Ἀριστοκλῆς. Sextum ejus operis librum citat idem Suidas in Σαλάδης. Septimum vero Euſebius, & ex eo egregia fragmenta ſervat, lib. 15. Præp. Evang. cap. πῶς γὰρ, ubi de adverſariis Ariſtotelis agit. Et quæ ex Lycone de Ariſtotele ibi Ariſtocles adduxit, eadem ex Ariſtocle, non tamen citato libro, adducit Theodoretus. Serm. 8. 12. Octavum operis ejuſdem librum laudat idem Euſebius, & multa inde adfert, lib. 14. Præp. Evang. cap. ἄλλοι δὲ & ſeqq. Quibuſdam Alexandri Aphrodiſæi præceptor fuiſſe dicitur, quòd ſi ita eſt, jam de ejus ætate conſtaret. Fuit & *Ariſtocles* Rhodius, Grammaticus; ut in proœmio Erotianus teſtatur. Alter, an neuter, eſt *Ariſtocles*, qui paradoxorum libros ſcripſit? Ex iis quædam Stobæus narrat Sermone de vituperatione Veneris. Ælianus quoque de Animal. 11. 4. refert Ariſtoclis neſcio cujus octaſtichon de bove; quem, cùm vix decem viri domare poſſent, una ſacerdos ſolâ aure prehenſum ad aram deduxerit. *Ariſtocles* Lampſacenus Stoicus, ſcripſit libris quatuor enarrationem eorum, quæ Chryſippus tradidit de ratione ſingulorum dicendorum, & cogitandorum. Item *Ariſtocles* hiſtoricus, cujus Clemens meminit, lib. 6. Στρωμ. quemq; ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν citat Plut. in Paral. Hunc ſuâ ætate vixiſſe diſertim dicit Strabo lib. 14. quo loco de illuſtribus viris Rhodiis tractat. Meminit ejus, ſed ut Grammatici, Varro lib. 9. de L. L. ubi definitiones ejus obſcuras vocat. Ejuſdem vero ut rhetoris Rhodii, mentionem facit Dionyſ. Halic. in Dinarcho. Etiam περὶ ποιητικῆς ſcripſiſſe, Ammonius indicat de Differ. Verb. voce Ἐπικήδιον. Alius forte eſt *Ariſtocles* muſicus, cujus meminit Athenæus. Apollonii ad *Ariſtoclem* ſententiam laudat Stobæus. Serm. 20. qui eſt de irâ. Vivebant autem quidam *Apollonius* & *Ariſtocles* ſub Euergete 2. Itemque ſub Auguſto, & tandem ſub Antonino Pio, ut incertum ſit qui Apollonius & Ariſtocles hic intelligantur. Ad *Ariſtoclem* Phrynichus librum ſcripſit, teſte Photio Eclog. 158. *Ariſtocles* etiam Platonis nomen, priuſquam à magiſtro ſuo *Plato* appellaretur.

Ariſtoclides, Orchomenii tyrannus, qui cùm Stymphalide virgine potiri non poſſet, primò patrem ejus de medio ſuſtulit, deinde & virginem ipſam, quæ ad aras confugerat, multis vulneribus confodit. Quamobrem in eum univerſa Arcadia bellum ſuſcepit, virgineſque necem tyranni morte ulta eſt.

Ariſtocrates, civis Rhodius, qui quòd plurimùm dignitatis, ſtrenuitatiſq; præ ſe ferret, civium omnium conenſu belli dux electus eſt: in quo ſpem ſuorum egregiè fefellit, ut qui in rebus gerendis, tanquam adulterinus nummus in igne apparuerit, & omnino alius, quàm primâ fronte promiſerat. Suidas.

Ariſtocrates, quidam in quarto Ἀχαϊκῶν citatur ab Athenæo, lib. 3. Item Spartanorum rex, qui hoſtes donis ſolebat corrumpere.

Ariſtocreon, terratum ſitum deſcripſit. Plin. 5. 9. & 6. 30.

Ariſtocritus, innotuit commentario ſuo de Mileto, ex quo opere undecima eſt Parthenii hiſtoria in Eroticis. Plin. 5. 31. tradit ex eo, ut Samos inſ. aliquando dicta ſit Melamphyllos. Meminit etiam ejus Apollonii Schol. in lib. 2.

Ariſtodemus, Cumarum tyrannus, cognomento *Malacus*, i. e. *mollis*, cujus furores deſcribit, Plut. lib. 1. *de rebus geſtis illuſtrium mulierum*. Cæterum de Ariſtodemo vide Dionyſ. Halicarnaſſeum. Item *Ariſtodemus* Niſæus, fil. Menecratis, quem Strabo dicit ſe juvenem vidiſſe ſenem. Alius, ſuperioris ἀνηψιὸς, ſive conſobrinus Magni Pompeii filios erudiit; mane Rhetoricam, meridie Grammaticam docuit. Strabo. Fuit & *Ariſtodemus* ὁ Ἀλεξανδρεὺς, qui aliquot libris *de Pindaro* egit, quorum tertium citat, Athen. lib. 10. Eundem laudat Schol. Pindari ad Olymp. 9. Pyth. 3. Iſthm. 1. & Nemeon. 7. ubi ὁ Ἀριστάρχε μαθητὴς dicitur. Item Ἀριστόδημος ὁ Ἠλεῖος, cujus mentio apud Harpocrationem in Ἑλλανοδίκαι. Difficile igitur eſt dicere cujus *Ariſtodemi* ſit collectio fabularum, de quâ Plut. in Paral. Min. cap. 35. ubi ex tertiâ congerie narrat, ut Helena, cùm immolanda eſſet ad averruncandam Lacedæmone peſtilentiam, aquilæ beneficio ſuerit liberata. Item cujus fuerint Θαβαϊκαὶ; quorum primum citat Apollonii Schol. in 2 Argon. Aut Γιλοῖα Χαμψηκωτυμαῖα; quorum ſecundum librum adducit Athen. lib. 6. 8. 13. Aut μυθικὴ συναγωγὴ, ex quâ quiddam narrat, Plut. in Par. Min. cap. 35. Atque idem judicium eſto de libris *Ariſtodemi* περὶ ἰυγραμμάτων, quorum mentio eſt apud Clem. Alex. in primo Στρωμ. Idem de epitome *Ariſtodemi* τῇ καθ' Ἡρωδιανὸν πρὸς Δαναὸν, de quâ Suidas. Meminere *Ariſtodemi* etiam Varro lib. 9. de L. L. Tert. de An. cap. 46. nec non Euſeb. lib. 1. Χρονικῶν; ubi *Ariſtodemum* de Olympiadum initio conſentire ait cum Polybio. Voſſius.

Ariſtogenes Cnidius, vel Thaſius, medicus, ſervus Chryſippi philoſophi, famam adeptus eſt ex curatione Antigoni Gonatæ, Macedoniæ regis, cui libros de arte ſuâ dedicavit. Suidas.

Ariſtogiton, orator Athenienſis, impudens, ex quo *Canis* vocatus eſt ab Athenienſibus. Scripſit apologiam ad Demoſthenem ducem contra Timotheum, ad Lycurgum contra Demarchum. Item *Ariſtogiton* & Harmodius liberatores tyrannidis Piſiſtrati, quibus ſtatuæ in foro ab Athenienſibus poſitæ. Suidas.

Ariſtolaus, Pauſiæ fil. & diſcipulus, ſeveriſſimus pictor, cujus opera nonnulla commemorat Plinius.

Ariſtomache, uxor Dionyſii Syracuſani, itemque Dionis. Plut.

Ariſtomachus, Athenienſis ſcriptor. Plin. 13. 23. Item vir, qui amore opum ſic flagravit, ut duodequadraginta annis nihil aliud fecerit. Plin. 11. 9.

Ariſtomenes, Athenienſis Comicus, inter ſecundos antiquæ Comœdiæ, flor. Olymp. 88. Cognomentum habuit Ἐυγραφοὺς i. e. *januarum fabricator*, ut eſt apud Suidam, ubi aliqui malunt τυγραφοὺς, *caſeum conficiens*.

Ariſtomenes, qui ad Helleſponti oram recuperandam à Dario miſſus erat, à claſſe Macedonum ex Græciâ accitâ, captis, aut demerſis navibus ſuperatur. Qu. Curtius lib. 4.

Ariſtomenes, Meſſenius, Athenienſium dux juſtiſſimus, uti ſcribit Hieronymus, victis Lacedæmoniis & nocturna ſacra celebrantibus rapuit de choris ludentium virgines 12, & totâ nocte gradu concito fugiens, exceſſit de finibus Spartanorum. Cumque eas comites ejus vellent violare, monuit, quantum potuit, ne hoc facerent, & ad extremum quoſdam non parcentes interfecit, cæteris metu coercitis. Redemptæ poſtea à cognatis puellæ, cùm *Ariſtomenem* viderent reum cædis fieri, tamdiu ad patriam non ſunt reverſæ, quamdiu ad Judicum advolutæ pedibus defenſorem pudicitiæ cernerent abſolutum. Tantâ calliditate fuit, ut Lacedæmoniorum ſæpe urbem ingreſſus, & aliquando captus, atque in vincula conjectus, clam aufugerit; quod cùm tertiò feciſſet, tandem occiſus eſt; cujus, exſecto corpore, inventum eſt cor piloſum.

Ariſton, Ætolorum dux; Item ſculptor, cujus meminit Plinius, & J. C. apud Gellium. lib. 11. cap. 18.

Ariſtonautæ, Pellenæorum navale. Pauſanias.

Ariſtonicus, Eumenis regis fil. Aſiam invaſit. Juſtin. lib. 36. Item Methymnæ tyrannus. Qu. Curtius lib. 4. Item Grammaticus Alexandrinus, Ἀριστόνικος ὁ καθ' ἡμᾶς dicitur Straboni lib. 1. Scripſit περὶ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μουσείῳ, è quo Sopater duodecimum Eclogarum ſuarum librum conſecit, teſte Photio Eclog. 161. Scripſit librum quoque in Theogoniam Heſiodi, & de nominibus, ſive conſtructione apud Homerum. Item hiſtoricus Tarentinus, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. p. 506. Denique Eunuchus quidam, de quo Suidas.

Ariſtonides, ſtatuarius inſignis, qui cùm Athamantis furorem Learcho filio precipitato reſidentem, ejuſque pœnitentiam vellet exprimere, ferrum & æs miſcuit, ut ferri rubigine per nitorem æris relucente exprimeretur verecundiæ rubor. Plin. 34. 14.

Ariſtonus, Præfectus Pæonum equitum Alexandri, vir

bellicoſiſſimus & prudens. Qu. Curtius 9. 5. 10. 6.

Ariſtonymus, poeta Comicus ſub Philadelpho, præfuit Regiæ bibliothecæ poſt Apollonium. Veniens tandem in ſuſpicionem quòd ad Eumenem transfugere cuperet, in cuſtodiâ per aliquot annos fuit; tandem vero liberatus, mortem non multo poſt obiit. Athenæus.

Ariſtophanes, poeta Comicus, Philippi fil. ex Lindo Rhodi op. ortus, inventor tetrametri, in carpendis hominum vitiis liberrimus. Cum Socrate inimicitias exercuit, quem in *Nubibus*, ut juventutis corruptorem egregium acerrimè inſectatur. Vide Suidam. Per excellentiam *Comœdiæ poeta* ab ipſo etiam magno Perſarum rege cognominatus. In eo ſunt omnia linguæ Atticæ ornamenta, quem ſub pulvinari ſuo, cùm dormitum iret, ſervare ſolitum ferunt B. Chryſoſtomum. Comœdias ſcripſit 54. ex quibus 11. adhuc extant. Hic veteris Comœdiæ, quæ magnâ libertate infectata vitia eſt, princeps longè, ſicut Menander novæ fuit: Ita tamen, ut illi adjungendi Eupolis & Cratinus ſint, huic vero Philemon ac Diphilus comites addendi. Vellejus lib. 1. *Una, neq; multorum annorum ſpatio diviſa ætas per divini ſpiritûs viros, Æſchylum, Sophoclem Euripidem illuſtravit Tragœdias: una priſcam illam ac veterem ſub Cratino, Ariſtophane, Eupolide, Comœdiam: ac novam Comicam Menandrus, æqualeſq; ejus ætatis magis quam operis, Philemon ac Diphilus, & invenere intra pauciſſimos annos, neque imitanda reliquere.* Quinctil. lib. 10. cap. 1. *Plures ejus (antiquæ Comœdiæ ſc.) auctores: Ariſtophanes tamen, & Eupolis, Cratinuſque præcipui.* Horat. lib. 1. Sat. 4.

Eupolis atque Cratinus, Ariſtophaneſque poetæ,
Atque alii quorum Comœdia priſca virorum eſt,
Si quis erat dignus deſcribi, quòd malus, aut fur,
Quòd mœchus foret, aut ſicarius, aut alioqui
Famoſus, multâ cum libertate notabant.

Perſius Sat. 1.

Iratum Eupoliden præ grandi cum ſene palles.

Id eſt, cum *Ariſtophane*, inquiunt interpp. quem ſenem vocat ob monendi, increpandique partes, quas ſuſtinet in fabulis. Sic *ſenem* Horatius vocat *Lucilium*, non propter ætatem; ſed propter gravitatem argumenti in quo ſe exercuit. Nam Lucilium annum ætatis 46 non exceſſiſſe ex Euſebii Chronico diſcimus.

Ariſtophanes, Byzantinus Grammaticus, Callimachum ſenem puer audivit, adultior vero Zenodotum, Dionyſium item Jambum, & Euphronida Corinthium magiſtros habuit, teſte Suidâ in Ἀριστοφάνης ubi Olym. 145 γμά (non με, uti vulgò legitur) vixiſſe dicitur. Anonymus ille aureâ ſuâ, & vere pretioſiſſimâ Olympiadum deſcriptione, quâ hiſtoriam mille annorum compendio nobis exhibet ad Olymp. 145. an. 1. Ἀριστοφάνης Βυζάντιος γραμματικὸς, υἱὸς Ἀπολλῶ, μαθητὴς Καλλιμάχου καὶ Ζηνοδότου ἐγεγένητο. Audivit quoque Eratoſthenem Callimachi diſcipulum, teſte Suida in *Eratoſthenes*, poſt defunctum ſc. ſub Evergete Callimachum. Juvenis cùm eſſet, Machone Sicyonio poetâ familiariter uſus eſt, teſte Athenæo 14. 23. ut ita hinc Machonis ætas cognoſcatur, neque ipſe inter incertæ ætatis poetas cum Voſſio habeatur. Laudat preter hunc *Ariſtophanem* Ægeum nummus quidam apud Goltzium in Theſauro. *Ariſtophanes* Bœotus ἐκ τῶν καθ' Ἀρχοῦς ὑπομνημάτων apud Plut. lib. de Herodot. malign. narrat, non Leontiadem, quod Herodotus lib. 7. voluit, ſed Anaxandrum Thebanorum in Thermopylis ducem fuiſſe. Unde hic Hiſtoricis Græcis Voſſianis addendus videtur. Jonſius.

Ariſtophili, Paropaniſi pop. Ptol.

Ariſtophilides, Tarentinorum rex, Darii Perſarum regis tempore.

Ariſtophon, Comicus, qui Fabulâ Πυθαγορειστὴς Pythagoreos, eorumque inſtituta, & vivendi rationem vellicavit. Fragmenta ex eo nobis ſervavit Athenæus lib. 6. cap. 9. & lib. 13. cap. 2. & Laertius lib. 8. Ariſtophonta Rhetorem laudat Demoſthenes pro Cteſiphonte. Alius pictor fuit, de quo Plin. 35. 11. Nec non Athenarum civis, qui ſæpe gloriabatur, quòd nonagies quinquies accuſatus, ſemper evaſiſſet.

Ariſtor, Crotopi fil. pater Argi centoculi. Ovid. Met. 1.

Donec Ariſtoridæ ſervandam tradidit Argo.

Ariſtoteles, Stagirita, Philoſophus, Peripateticorum princeps. Septendecim annos natus, Athenas profectus, Platonis auditor fuit, qui præclariſſimum teſtimonium ipſi perhibuit adhuc diſcipulo: Cum enim forte in auditorium veniſſet, & *Ariſtotelem* deſideraſſet, protinus exclamavit. Ὁ νοῦς ἐκ ἦλθεν, & rurſus, Ἄπεσιν ὁ τῆς ἀληθείας φιλόσοφος. Sanc Tullius *neminem Ariſtotele doctiorem, neminem acutiorem, neminem in rebus inveniendis, vel judicandis acriorem* ſcribit. Idem judicium eſt Quinctiliani lib. 10. *Quid Ariſtotelem? quem dubito, ſcientiâ rerum, an ſcriptorum copiâ, an eloquendi ſuavitate, an inventionum acumine, an varietate operum clariorem putem?* Diſcipuli ejus *Peripatetici* dicti ſunt; de quorum nomine ſic Cic. Acad. 1. *Qui erant cum Ariſtotele Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulantes in Lyceo.* Idem tradit Laertius in *Ariſtotele*; qui & alias occaſiones addit. Heſychius quoque Ἡ δὲ Περιπατητικὴ φιλοσοφία ἐκλήθη διὰ τὸ ὡ Περιπάτῳ, ἤτοι κἀκεῖ κατάρξαι αὐτὸν Ἀριστοτέλη. Sed Ammonius in Categ. autor eſt, Platonem ipſum docuiſſe ambulantem: atque ab hoc primo Peripatetico, poſt ejus exceſſum, Xenocratis auditores vocatos Peripateticos ex Academia: *Ariſtotelis* autem *Peripateticos* ex Lyceo. Tandem vero *Xenocraticos*, nomine *Peripaterici* omiſſo, à loco ſolum dictos *Academicos*: & contra *Ariſtoteleos*, nomine loci preterito, ab actione ſolum vocatos *Peripateticos*. Parentes ejus fuere Nicomachus & Phæſtis, quæ Laertio Phæſtitis & Suidæ. Phæſtis autem conprobatur hexametro Græco.

Φαιστὶδ' ἣν μητρὸς τὴ Νικομάχε γενέσθαι.

Nicomachus autem genus ducebat à Machaone heroe, Æſculapii filio, unde *Ariſtoteles* dicitur fuiſſe τῶ τῶν Ἀσκληπιαδῶν γένους. Nicomachus ille fuit medicus Amyntæ regis, qui pater Philippi, avus Alexandri M. fuit. Olympiodorus in Gorgiam Platonis, & Ammonius, vel Damaſcius, vel alius in vitâ *Ariſtotelis*, à Nunneſio editâ, & Beſſario lib. 1. adverſus calumniatorem Platonis, aiunt *Ariſtotelem* triennio audiviſſe Socratem; quæ eſt ἀνιστορησία. Nam Socratem conſtat obiiſſe an. 1. Olymp. 95. *Ariſtotelem* natum an. 1. Olymp. 99. ut minimum 15. anni interſint inter obitum Socratis, & nativitatem *Ariſtotelis*. *Ariſtotelis* autem ea laus eſt, quod non philoſophiâ uſus mythicâ, ut poetæ veteres; non ſymbolicâ, ut Pythagoras, & ſæpe etiam Plato; ſed apertam, ut quæ proprietate gaudeat verborum. Tria hæc philoſophandi genera ſtrictim complexus Simplicius in proœmio libri τῶν κατηγοριῶν, ubi de Ariſt. ſic ſcribit, ὁδὲ μύθοις, ὁδὲ συμβολικοῖς αἰνίγμασιν, ὡς τῶν πρὸ αὐτῦ τινες ἐχρήσαντο, ἀλλ' ἀντὶ παντὸς ἄλλου σαφηνίσμασι τὴν σαφήνειαν περιτίμησι. Altera *Ariſtotelis* laus eſt, quod cæteris ſit μεθοδικώτερος, ut qui accuratius definiat, ac dividat, meliorique omnia ordine pertractet. Nec dubium, quin hoc artificium Logicæ debuerit, quæ vere eſt, quod dicitur; nempe ὄργανον omnium artium ac ſcientiarum. Tertia ejus laus eſt, quod magis Platone excoluit ſcientiam naturarem; in quâ quantum præſtiterit, monumenta ejus docent, præſertim ea quæ de Animalibus perſcripſit. Quid multis? ſi non partem aliquam virtutum, ſed totum philoſophum conſideremus, unus ille ingentii acie, ac varietate doctrinæ, eorum qui præceſſerant, lumina tantum præſtinxerit, quantum Sol Lunæ, & ſiderum minorum. Luculenta ejus laus apud Cic. lib. 5. de Fin. etiam Plinius appellat *ſummum in omni ſcientiâ virum*. Galenus lib. 2. de decretis Hippocratis & Platonis docet, nullam philoſophorum ſectam magis conſtantem, ac certam, ac magis ſuis principiis conſentanea dicere. *Vir ingenio præpotens, atque doctrinâ præcipuus* dicitur Arnobio lib. 3. Macrobius quoque non veritus dicere, *nihil tantum virum ignorare potuiſſe*. Eundem quoque *ſinem humani intellectûs* appellat B. Hieronymus lib. 1. adverſus Jovinianum. Vide & alia ejus elogia apud Cic. Tuſc. 1. & lib. 1. de Div. Plin. 8. 16. & 18. 34. Æl. Var. Hiſt. lib. 12. Lact. de Irâ c. 10. Auguſt. de Civ. D. 8. 12. Interim tamen *Ariſtoteles* ut *Quiſque ſuos patitur manes*. Vide Wendel. Phyſ. lib. 1. c. 2. Platonis auditor fuit annos 20, à quo cum vivente adhuc receſſiſſet, ludumque proprium inſtituiſſet, dicere in eum, ingratitudinem ejus notans, Plato conſuevit, Ἀριστοτέλης ἡμᾶς ἀπολάκτισε καθάπερ ἐγκύους τὰς πωλάδας τὸν μητέρα. Meminerunt Laertius & Ælian Var. Hiſt. 4. 9. Staturâ fuit non magnus, deformis præterea, gibboſus & balbutiens, quod ejus vitium amici

amici tamen, ſeu adulatores potius imitati ſunt, quemadmodum & humeros Platonis latos diſcipuli & amici ejus expſimere didicerunt. Narrat utrumque Plutarchus in lib. de diſcrimine adulat. & am. Alexandri magni non familiaris tantum, verum etiam Præceptor per decennium fuit: ex quo magnas divitias conſecutus eſt, earumque nomine malè audiit, ut ex Luciano cognoſci poteſt. Videantur hâc de re Epiſtolæ & patris Alexandri Philippi, & *Ariſtotelis* ipſius, denique & Alexandri de benevolentiâ & gratitudine in eum, ut Præceptorem, ſuâ, cùm apud alios, tum apud Gellium. Nam & gratitudinis ejus ſignum hoc vel maximum fuit, quod Stagiram *Ariſtotelis* patriam, dirutam, ipſius cauſâ reſtituerit. Athenas, ex quibus à Philippo Macedone evocatus erat ad officium Præceptoris, decennio exacto, rediit, cùm in Aſiam ad res gerendas Alexander ſeſe recepiſſet, ibidemque annis totis 13. in Lyceo philoſophiam profeſſus eſt, de quâ libri ejus multi, magni, eruditi, diſerti & graves extant. Ad Animalium hiſtoriæ deſcriptionem contulerat ei Alexander octingenta talenta, teſte Athenæo lib. 9. quæ ſumma eſt pecuniæ noſtræ quadringenta & octoginta millia coronatorum. Libri illius ab imminenti interitu quomodo ſervati, ac tandem à Syllâ victore Romam tranſlati Strabo lib. 13. & Plut. in vitâ Syllæ exponunt. Vixit an. 63. Morbi cujuſdam ejus Ælianus meminit; ſed de mortis genere incertæ circumferuntur quorundam narrationes; inter quas illud de ænigmate, à piſcatoribus ipſi propoſito nugamentum eſt & ſomnium. Pudore & dolore, quòd naturam Euripi Chalcidenſis explorare haud poſſet, mortuum, Juſtinus Martyr Paræneſ. ad gentes ſcribit: & profectum in Chalcidem, poſtquam ab Eurymedonte accuſatus impietatis eſſet, clam, ibique diem obiiſſe, Diog. Laertius & Dionyſ. Halicarnaſſenſis conſentiunt, quorum poſterior morbo mortuum eſſe diſertè ſcribit, nihil de dolore commemorans. Grotii παράλ. de *Ariſtotele* judiciũ habes Proleg. de Jure B. & P. ut alios taceam. Primus omnium bibliothecam inſtituiſſe dicitur, teſte Strabone lib. 13. Syllogiſmorum, h. e. collectionum rationem invenit, nam antiqui interrogationibus quibuſdam tantum utebantur. Septem alii fuere *Ariſtoteles*; Primus qui Athenis Remp. adminiſtravit; Secundus qui Iliaden Homeri deſcripſit; Tertius Siculus orator, qui ad Panegyricum Iſocratis reſcripſit; Quartus cognomento *Mythius*, Æſchinis Socratici neceſſarius; Quintus Cyrenaicus, qui de Poeticâ ſcripſit; Sextus Pædotriba, cujus mem. Ariſtoxenus in vitâ Platonis; Septimus Grammaticus ignobilis, qui de pleonaſmo ſcripſit. Laertius. Unum & viginti *Ariſtoteles* olim extitiſſe oſtendit vir doctiſſ. Jo. Jonſius Diſſertationum ſuarum primâ de Hiſtoriâ Peripateticâ. Idem poſtea undecim alios recenſet de Script. Hiſt. Philoſ. lib. 1. cap. 12. quem ſis conſule.

Ariſtotimus, Epirorum urbem per tyrannidem occupavit & Hellanici induſtriâ quincto menſe poſtea oppreſſus eſt. Juſtin. lib. 26.

Ariſtoxenus, Muſicus illuſtris tempore Tulli Hoſtilii, 3 Romanorum regis. Vide Voſſium de Scient. Math. p. 94. Tarentinus fuit, Mantineæ tamen agens; philoſophus etiam fuit, primùm vero audivit Lamprum philoſophum Erythræum, deinde Xenophilum Pythagoræum, poſtremò Ariſtotelem, cui morienti convitium dixit, quòd Theophraſtum ei in Scholæ ſucceſſione præponeret. Vide plura de eo apud Jonſium de Script. Hiſt. Ph. lib. 1. cap. 14. Itemque Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 9. Diſtinguendus eſt autem ab *Ariſtoxeno* Selinuntio poetâ antiquo ante Epicharmi tempora: & *Ariſtoxeno* patriâ, & Philoſophiâ Cyrenæo apud Athen. lib. 1. cap. 7. & Suidam in Ἀριστοξ. & *Ariſtoxeno* medico Herophileo juxta Galenum lib. 4. de differ. pulſ. c. 7. cujus librum 13. citat idem ibidem cap. 10. ubi Alexandri Philalethis diſcipulus fuiſſe dicitur. Porro *Ariſtoxenus* Cyrenæus ita delicatus in hortorum curâ fuit, ut veſperi lactucas mulſo, & melle, & vino irrigaret, ut luxurioſius creſcerent, & ſaporis eſſent præſtantioris. Suidas.

Ariſtyllus, poeta deformis, ore ſemper hiante, quem taxat Ariſtophanes in Pluto.

Arithbertus, Clotarii Francorum regis primogenitus, ex paternâ hæreditate Pariſiorum, ut Guntranus Aurelianenſium, Chilpericus Sueſſionum, Sigebertus Metenſium regno ſucceſſit. Paulus Æmil. lib. 1. Item Longobardorum rex, qui Alpes Cottias uſque ad Galliarum Alpes Joanni Papæ D. Petri nomine, donavit. Blondus lib. 10.

Arithedana, Judææ civitas maritima. Egeſippus lib. 1.

Arithei, Palæſtinæ gens. Jos. Ant. 5.

Aritium, Luſitaniæ urbs. Ptol. hodiè *Benavente*.

Arius, 6. Aſſyriorum rex, collecto exercitu poſt patris Niniæ obitum Bactrianos & Caſpios ſubegit. Euſeb. Caſſiod. regn. an. 30.

Arius Tarſenſis, commemoratur Sorano Epheſio in vitâ Hippocratis; ubi ab eo γενεαλογίαν Hippocratis ſcriptam prodit.

Arius, flu. Aſiæ inter Indos & Parthos, quæ pars ab hujus flu. nomine *Aria* ſive *Ariana* dicitur. Pop. *Arii*. Lucan. lib. 3. ——— *Hinc fortis Arius,*
Longaque Sarmatici ſolvens jejunia belli
Maſſagetes. ———

Ariuſius, ager in Chio inſ. aſper & importuoſus, vinum omnium Græcanicorum optimum ferens, à Plinio & Virgilio *Arviſium* per metatheſin dictum. Strabo. Vide *Arviſium*.

Arixanthi, Mediæ gens Herodoto. *Arkei* Bocharto Geogr. pag. 345.

Arla, Parthorum caſtrum Straboni.

Arlape, vulgo *Erla*, teſte Lazio, op. olim, nunc pagus Norici in Auſtriâ apud Danubium, ubi is flu. cognominem excipit apud Pechlarnum op. quod Arlapæ ſucceſſiſſe videtur; flu. vero *Arlape*, ſive *Arlapa* vulgò *Erlaph* dicitur.

Armacha, urbs archiep. Hiberniæ, Ultoniæ metropolis ad Eaugum lacum, à Dublinio Laginiæ metropoli 55. m. p. in Bor. diſtans. Vulgo *Armagh*. Hujus urbis Archiep. totius inſ. Primas eſt. long. 12. 19. lat. 55. 46.

Armagara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Armageddon, nomen loci Apocalyp. 16. 16. Vide ſis doctiſſimum Hammondum in locum.

Armalchar, Euphrates flu. ab Aſſyriis ita vocatus, & ſig. *regium fluxen*, Plin. 6. 26. Lege *Nahar malcha*.

Armamaxa, lecticæ genus apud Perſas, quo mulieres vehebantur. Max. Tyr. Serm. 34. Θωμάζεις τιάραν Μηδικὴν, ἢ τεράστιον βαρβαρικὴν, ἢ Ἁρμαμαξαν Περσικήν. Xenoph. lib. 3. παιδ. Ἀναβαίνουσι δὲ καὶ τὰς Ἁρμαμάξας σὺν ταῖς γυναιξίν. Q. Curtius, lib. 3. *Quindecim inde, quas Armamaxas appellant, ſequebantur.* Cujuſmodi Harmamaxas mulis jungi ſolitas ex Cteſiæ fragmentis colligimus. Briſſonius, lib. 2. de Regn. Perſ.

Armata, Venus à Lacedæmoniis culta fuit, de quâ Lactantius. Cùm Meſſenios obſiderent Lacedæmonii, & illi furtim, deceptis obſeſſoribus, egreſſi ad diripiendam Lacedæmonem cucurriſſent, à Spartanis mulieribus ſuſi, fugatique ſunt. Cognitis autem hoſtium inſidiis, Lacedæmonii inſequebantur. His armatæ mulieres obviam longius exierunt, quæ cùm maritos ſuos cernerent parare ſe ad pugnam, quia putarent Meſſenios eſſe, corpora ſua nudaverunt: At illi uxoribus cognitis, ex aſpectu in libidinem concitati, ut erant armati permixti ſunt utrique. Propter cujus facti memoriam, ædem & ſimulacrum Veneri Armatæ poſuerunt. Auſonius de hâc re.

Armatam Venerem vidit Lacedæmone Pallas,
Nunc certemus ait, judice vel Paride:
Cui Venus, Armatam tu me temeraria temnis?
Quæ quo te vici tempore nuda fuit.

Armatus, Conſul, collega Baſilii temp. Leonis Imp.

Armatrites, Euſebio *Armametres*, 9. Aſſyriorum rex, reg. an. 38. ad voluptates ac delicias converſus, ea quæ ad libidinem ſpectant poſteaquam inveniſſet, multum amplia. vit. Beroſus. Caſſiod.

Armaviara, Armen. maj. op. Ptol.

Armaxa, Cappadociæ urbs. Anton.

Armedon, Cretica inſula ante Salmonium promuntorium. Plin.

Armena, Paphlagoniæ vicus. Ptol. Steph. Plinio urbs videtur. Incolæ eam, ob frigiditatem loci, muro cinxere, quaſi calidus futurus eſſet; Unde *Armenen muro cingere* apud finitimos in proverbium ſtoliditatis verſum eſt: qui locus *Carini* nunc dici videtur.

Armenes,

Armenes, Cappadociæ rex.

Armenia Major, Turci *Turcomaniam* vocant. Perſis *Thoura*, *Emnoe* vel *Aremnoe* dicitur, *Zelbecdibes* autem Neſtorianis, regio Aſiæ notiſſima, & ingens, ultra Euphratem à Cappadociâ & Armenia minore eam ſeparantem, uſque ad Mediæ limites in ort. extenſa, inter Iberiam ad Arctos, & Meſopotamiam ad Meridiem perſtricta. Nomen ab *Armeo*, vel *Armenio* Jaſonis comite habere fertur. Populi *Armenii*. Probabilius etymon vide apud Bochartum in Phalege p. 22. Nonnullis *Armenia* dicitur qu. *Araxia*, ab *Aram* filio Sem. *Aram* autem ſig. *elatus*, unde *Armenii* quaſi *ſublimes*. Vel à montibus quibus hæc regio cingitur, nam *Ar* mons eſt; unde & *Ararat* vocatur.

Armenia minor, *Anaduole*, teſte Nigro, & alicubi *Pegian*, teſte Caſtaldo, & ubi Colchorum fines attingit, *Acoionlu*, ut Leunclavius ſcribit, regio Aſiæ inter Cappadociam ad occ. & ſept. Euphratem flu. ad ort. Syriam & Ciliciam ad auſtr. contenta.

Armenidas, de rebus Thebanis egit; ſeu is hiſtoricus fuit, ſeu hiſtoricum argumentum poeta ſumpſit; citatur ab Apollonii Scholiaſte in lib. 1. ubi Voſſius *Antimeniden* legi debere ſuſpicatur. Sanè Antimenidæ etiam meminit Laertius in Socrate: ubi multas celebrium virorum contentiones recenſens inter alia ait Pittaco fuiſſe contentionem cum Antimenide & Alcæo. Vide Lil. Gyraldum Dialog. 9.

Armenius mons, in Armenia maj. juxta Iberûm fines, ex quo Phaſis Colchorum flu. oritur, qui *Moſchicus* à Ptolemæo vocatur.

Armenochalybes, Cappadociæ pop. circa Armeniam maj. Plin.

Armentarium, vel *Armamentarium*, vulgo *Thuys te Bretten.* locus Batavorum in Hollandiâ exciſus apud Cattorum vicum, qui à Lugduno 1. leuc. in Bor. verſus litus maris diſtat.

Armeus, vel *Armeis*, qui & Danaus, Ægypti rex. regn. an. 5. Euſeb.

Armiæ, Libyæ interioris pop. Ptol.

Armiana, Parthiæ opidum. Ptol.

Armifera, *Armigera*, *Armipotens*, & *Armiſona* Pallas à poetis vocatur. Ovid. Met. 14.

Nec tamen Armiferæ ſervatum cura Minervæ.

Idem 3. Faſt.

Armiger Armigeræ correptus amore Minervæ.

Virg. Æn. 2. *Penelei dextrâ Divæ armipotentis ad aram*
Procumbit. Idem Æn. 3.

——— *Tum numina ſancta precamur*
Palladis Armiſonæ.

Armiluſtrium, feſtum apud Romanos, quo res divinas armati faciebant, & ſacrificantes canebant tubis. Item locus, in quo ejuſmodi ludi fiebant. Varro hoc nomen ab *ambitu luſtri* dictum putat, quòd ibi circumferretur pompa, & equi currerent.

Arminius, Germanorum Cheruſcorum dux fortiſſimus, qui Varum cum exercitu ſuo delevit. Dio lib. 56. Plura de eo Tacitus Annal. 1. & 2. cujus fine hoc ei elogium tribuit: *Liberator haud dubie Germaniæ, qui non primordia Pop. Rom. ſed florentiſſimum imperium laceſſierit: præliis ambiguus, bello non victus.*

Armiſtæ, Dalmatica gens. Plinius.

Armitus, Syracuſanus, potu nimio in ebrietatem lapſus filias ſtupro contaminavit. Plut.

Armone, vulgò *Arton*, ſive *Arvon*, op. Albionis in orâ Walliæ, contra Monam inſ. à Bangorienſi urbe 7. m. p. in occid. Alii *Arvone* ſcribendum aiunt, quod magis placet, *Caernarvon* hodie forſan dicitur.

Armoni, fil. Saulis ex Reſphâ concubinâ. 1 Reg. 21. Lat. *aula*, ſive *palatium*, aut *Maledictio numerationis*, vel *præparationis*, aut *luminis munus*.

Armoracea, flu. de montibus Arabiæ deſcendens in ſtagnum Aſphaltiten erumpit. Dividit Moabitidem & Ammonitidem. Joſeph. lib. 1.

Armoricæ, vel *Aremoricæ*, civitates Gall. Celt. apud Cæſarem: regio hodie *Bretaigne*, & incolis *Lhydaw*, teſte Rob. Cænali. *Armore* autem Britanicè ſonat *ſuper mare*. Unde & *Armorica* regio. Lelandus.

Armorum, promunt. Carmaniæ ad fauces ſinus Perſici, è regione Arabiæ Felicis. Ptol.

Armuzia, *Armuza* Ptolemæo, vulgò *Ormus*, inſ. cum urbe regiâ ejuſdem nominis emporio celebri in ore ſinus Perſici inter Armorûm promunt. Carmaniæ (à quo nomen habet) & Aſaborum promunt. Arabiæ: Cujus rex (qui in Arab. Fel. Perſide, & Carmaniâ dominatur) Luſitanorum (qui ibi arcem tenent munitiſſimam, & fruſtra armis Arabum, ac Turcarum tentatam) vectigalis eſt, ac ſub illorum tutelâ regno potitur. long. 95. 30. lat. 23. 30.

Arna, civitas Lyciæ, *Xanthus* poſtea dicta. Steph. Alia Umbrorum in Italiâ. Silius Ital. lib. 8.

His urbes Arna, & latis Mevania campis,
Hiſpellum, &c. Ptol. Ἄρνα, Ἰαπιγιον, Τῶν Σωτιλλήτιον, Μευανία. Populi *Arnates*. Plin. 3. 14.

Arnan, filius Raphaiæ. 1 Par. 3. Lat. *Exultans*, ſive *arca eorum*, aut *lux filii*: vel *lux* aut *maledictio permanens* vel *æterna*.

Arne, Jaſonis mater, Diod. Sic. lib. 4. & civitas juxta ſinum Maliacum. Plin. *Arne*, urbs Bœotiæ eſt הר נאה *Har-nae*, i. e. *mons amœnus*. Strabo enim ſitam eſſe dicit ἐν ὑψηλῷ *in ſublimi loco*. Homerus appellat eam πολυμήλου h. e. *ovis abundantem*, & Nonnus Baſſaricon lib. 13. Ἄρνα βοϊρυσίωνα. Græcorum de eâ nugas vide apud Suidam in Ἐκ κόρακος, & in Scholiaſte Lycophronis p. 106. Boch. Item alia urbs ejuſdem nominis Theſſaliæ, à Bœotis deducta, quæ *Cierium* vocatur, alia Meſopotamiæ, ultima Eraſiniorum juxta Thraciam. Steph. Heſych. Ἄρνη, πόλις Βοιωτίας, ἔστι δὲ καὶ Θεσσαλίας.

Arneæ, civitas Lyciæ parva. Steph.

Arnefridus, Lupi fil. propter quem Slavi, qui Hiſtriam & Dalmatiam incolebant, eum volentes in paternum reſtituere ducatum, multis incommodis affecti, fugatique ſunt à Vectare Vincentiæ Comite. Blondus.

Arni, pop. quos Hercules Lybicus, cum eſſet rex Latinorum, debellavit, & Italiâ expulit.

Arnine, flu. inter Pyrgos & portum Herculis. Antoninus.

Arniſſa, Græciæ urbs Taulantiorum regionis in Macedoniâ. Ptol.

Arnoba, & *Arbona*, vide *Abnobi*.

Arnobius, in Africâ Rhetor, libros contra Gentes conſcripſit, qui hodiè extant. Floruit circa annum Chriſti 330. auctore Hieronymo. Lactantii Præceptor fuit, teſte eodem Hieronymo in his; *Septem libros adverſus Gentes Arnobius edidit, totidemque diſcipulus ejus Lactantius, quos ſi legere volueris, dialogorum Ciceronis in eis epitomen reperies.* Quâ occaſione hæc ſcripſerit ex appendice Chronicorum Euſebii Pamphili apparet: *Arnobius in Africâ Rhetor clarus habetur, qui cum in civitate Siccâ, ad declamandum juvenes erudiret, & adhuc Ethnicus, ad credulitatem ſomniis compelleretur, ut ab Epiſcopis impetraret fidem, quam ſemper impugnaverat, elucubravit adverſus priſtinam religionem luculentiſſimos libros, & tandem veluti quibuſdam obſidibus impetravit.* Scripſit etiam, teſte Trithemio in Pſalterium lib. 1. Item de Rhetoricâ Inſtitutione lib. 1. Commentarii in omnes Pſalmos excuſi primùm apud Frobenium. Item in aliquot Evangeliſtarum locos excuſæ annotatiunculæ Baſileæ. Extat liber adverſus Gentes cum recenſione Viri Celeberrimi, & integris omnium commentariis Lug. Bat. 1651.

Arnoldus de Villâ Novâ, Hiſpanus, floruit A. D. 1250. Scripſit *contra corruptiones Eccleſiæ Romanæ*, ideoque tanquam hæreticus à Papa, ejuſque conclavi condemnatus eſt. *Arnoldus* autem Germanis *Ernold* eſt, & ſig. *Probum*, i. e. *Honeſt.* Camdenus.

Arnolphus, Rom. Imp. cum ad rapinas & templorum ſpoliationes animum convertiſſet, juſtâ Numinis irâ paulo poſt morbo pediculari interiit. Bapt. Egnatius. Item Bavariæ dux poſt Luithaldum; item Carlomanni ex concubinâ fil. cui Carnutum Comitatum Ludovicus conceſſit.

Arnon, flu. Palæſtinæ, qui Joſepho lib. 4. Antiqu. cap. 4. de montibus Arabiæ fluit, ac per totam ſolitudinem labens in Aſphaltiten lacum erumpit, ſejungens Moabitidem & Ammonitida. Hieronymo vero eſt rupes excelſa in limite Amorrhæorum & Moabitarum. Num. 21. Deut. 2. Joſ. 12. Item civitas Moabitarum, ac deinceps Seon Amorrhæorum. Num. 21.

Arnuphis, Ægyptius philoſophus, arte magicâ & Dæmonum præſtigiis præſtantiſſimus.

Arnus, flu. Tuſciæ rapidiſſimus; ex Apennino oritur, & Florentiam alluens in Tyrrhenum mare defluit. Rutilius Itin. lib. 1.

Quam cingunt geminis Arnus & Auſur aquis.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. p. 461.

Arocelum, op. Hiſp. Tar. in Celtiberis juxta Segontiam urb. Pop. *Arocelitani* Plinio. Hodiè *Nodales* teſte Jac. Delgato.

Arocha, Locrorum in Italiâ flu. Plin.

Arod, אֲרוֹד, filius Gad filii Jacob. Num. 26. Lat. *imperans*, ſive *deſcendens*.

Arod, עָרֹד, filius Beriæ. 1 Par. 8. Lat. *onager*, aut Syriacè *draco*.

Aroe, civitas Achaiæ, à cultu terræ ſic dicta, aliàs *Patræ*. Steph. *Aroa* Pauſaniæ in Achaicis, ſic enim ille. Παλαιὰν δὲ τὰ ἀρχαιόταλα μνημονεύοντες, φασὶν Εὔμηλον αὐτόχθονα οἰκῆσαι περὶ τὸν τῆς Ἥρας. Τελευτήσαντα δὲ ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἀφικομένης, τὸν τε καρπὸν λαμβάνειν τὸν ἡμέρου, καὶ οἰκῆσαι διδαχθεὶς πόλιν, Ἀρόαν ὀνόμασεν, ὅτι τῇ ἐργασίᾳ τῆς γῆς. Ἄρουραν enim & ἄρουρα ἐλαύνειν Poetis de totâ ἐργασία τῆς γῆς ſumitur. Hujus mentio apud Tzetzem in Ἔργα Heſiodi.

Aroer, Lat. *myrica*, ſive *ſuſcitatio vigiliæ*, aut *vigilia vigiliæ*, vel *denudatio pellis*, aut *denudatio amuli*; urbs Moabitarum ſita ſuper ripam torrentis Arnon, extructa à filiis Gad Jos. 12. Alia eſt in agro Damaſceno Eſaiæ. cap. 17.

Arocrni, gens bellicoſa Gallorum. Steph.

Arogilus, primus quadrigam in Græciâ junxit, regnante Argis Phorbante.

Arola, Helvetiæ flu. vulgo *Arr*.

Arolus, Macedoniæ urbs. Ptol.

Aroma, urbs Æthiopum. Steph. Cariæ pagus Strabonis; item urbs Cappadociæ, cujus meminit Capella poſt Plinium.

Aromata, Africæ promuntorium, & Emporium Æthiopiæ ad ſinum Barbaricum. Ptol. *Capo de Gardafuni* Jo Barroſo.

Aroſapes, Arianæ regionis fluvius. Plin.

Aroſia, urbs Sueciæ Epiſcopalis ſub Archiep. Upſalenſi, ubi argentifodinæ; vulgò *Aroſen*.

Aroteres, populi gemini; Æthiopes ad ſinum Adulicum; & Scythæ in Thraciæ Myſiæque confin. circa Dionyſiopolim.

Arotæ, apud Syracuſanos dicuntur liberi quidem, ſed qui ob unum inopiæ nomen ſerviant. Rhod. 15. 18.

Arotus & *Marotus*, duo angeli, ut fabulatur Mahumetes Impoſtor, à Deo miſſi, ut homines docerent, ne occiderent, nec falſò judicarent, nec vinum biberent. Quos quædam mulier formoſiſſima in cœnam invitavit, coſque, ut vinum biberent, ſollicitavit. Hi igitur vino cùm incaluiſſent, eam ad amorem concitarunt; quibus illa tandem quidem aſſenſit, eâ tamen lege & conditione, ut verba, quibus in cœlum facilis eſſet aſcenſus, quemadmodum illi dictitabant, aperirent. Quæ cùm voti facta compos fuiſſet, pollicitis minimè ſtetit: ſtatimque in cœlum rapta, ubi cum rem omnem, ut fuerit geſta, Deo narraſſet, in ſtellam matutinam, quam *Luciferum* vulgò, ſeu *Auroram* vocant, mutata fuit; & angelus uterque à Deo graviſſimè punitus eſt; Unde Deus hominibus, ne, ut jam illis 2 angelis acciderat, in poſterum delinquerent, vini uſum prohibuit. Hæc author Alcorani.

Arpandes, Ægypti pro Cambyſe præfectus, à Dario interfectus. Herodot. lib. 3.

Arpani, in ſecundâ Italiæ reg. pop. Plin.

Arpeſſus, Thraciæ flu. in Hebrum cadens. Appian.

Arphaxad, fil. Sem. Gen. 10. i.e. *ſanans*, vel *laxans*, à quo Chaldæi, ut quidam volunt; contra quos eſt Boch. Geogr. Sacr. 3. 4. *Arphaxad*, inquit, Aſſyriæ parti Arphaxitidi, quæ Ptolemæo Arrapachitis, videtur indidiſſe nomen. nam quod Joſephus & alii volunt Chaldæos olim ab eo dictos *Arphaxadæos*, merum ſomnium eſt. In Scripturâ *Chaldæi* perpetuò vocantur *Chaſdim* à patre ſuo *Cheſed*, vel *Chaſed* filio Nachor fratris Abrahæ, Gen. 22. Unde Hieronymus Traditionibus in Geneſin, *Chaſed quoque quartus eſt, à quo Chaſdim, i. e. Chaldæi poſtea vocati ſunt.*

Arpi, urbs Apuliæ, quæ Servio in 7. Æn. primò *Argis* poſt *Argyripa*,, deinde *Arpi* dicta; à Diomede condita, quam prius *Argos hippium* vocavit, deinde *Argyripam* quam vide. Mart. 4. 55.

Arpis cedere non ſinis diſertis.

Horatium innuit, qui *Lucanus an Appulus anceps*, ut ipſe de ſe loquitur.

Arpiages, Ovid. in Ibin.

Ut puer Arpiagæ, referas exempla Thyeſtæ,
Inque tui cæſus viſcera patris eas.

Lege *Harpagides*, i. e. *Harpagi filius*, quem Aſtyages Medorum rex patri epulandum appoſuit, quod itidem Thyeſtæ acciderat.

Arpina, civitas Elidis. Steph. ab *Arpina* Aſopi filiâ, quæ ex Marte Oenomaum peperit.

Arpinum, Volſcorum op. hodie *Abruzzo*, aliis *Arpino*, M. Tullii, & C. Marii patria, qui inde *Arpinates* dicuntur Juvenal. Sat. 8. de Cicerone.

Hic novus Arpinas ignobilis, & modo Romæ
Municipalis eques, galeatum ponit ubique
Præſidium attonitis —— Et paulo poſt de C. Mario,
Arpinas alius Volſcorum in monte ſolebat
Poſcere mercedes alieno laſſus aratro.

Hinc *Arpinæ chartæ* pro Ciceronis libris Mart. 10. 19.

Hoc quod ſecula poſterique poſſint
Arpinis quoque comparare chartis.

Videtor Cluverius Ital. Ant. lib. 4. p. 1045.

Arponum, Italiæ op. in Magnâ Græcia. Diod. Sic.

Arra, Arabiæ Fel. op. & vicus Ptol. & Chalcitidis locus Anton, & civitas Illyriæ. Steph.

Arrabo, vel *Arrabona*, *Narabo* Ptolemæo, vulgo *Rab*, urbs epiſc. & flu. qui Danubio prope urb. miſcetur, inter Viennam & Albam Regalem 16. leuc. plus minus. Scribitur & *Arabo* long. 30. 40. lat. 47. 57.

Arræi, Thraciæ pop. Iſtrum verſus. Plin.

Arrebaci, Hiſpaniæ populi. Plinius.

Arrhabon, Iberiæ fluvius. Steph.

Arrhade, Arabiæ deſertæ urbs. Ptol.

Arrhapa, Aſſyriæ opidum. Ptol.

Arrhapachitis, Aſſyriæ regio. Ptol.

Arrhata, lacus Africæ apud Rhizophagos. Ælian. qui nunc *lacus Monachorum*, teſte Livio Sanulo, nominatur.

Arrhephoria, vide *Herſephoria*.

Arria, Matrona Romana, vel Patavina, generis nobilitate, & pudicitiâ inſignis, uxor Pæti, quæ, damnato viro, prior ſe gladio confodit, eundemque denique extrahens, viro tradidit, ſuo eum exemplo exhortans, ut fortiter moreretur. Mart. 1. 14.

Caſta ſuo gladium, cum traderet Arria Pæto,
Quem de vulneribus traxerat ipſa ſuis:
Si qua fides, vulnus quod feci, non dolet, inquit,
Sed quod tu facies hoc mihi Pæte dolet.

Vide Tac. Annal. 16. Dionem lib. 60. Plin. l. 3. ep. 16.

Arrianus, Poeta, cujus carminibus Tib. Cæſarem delectatum fuiſſe ſcribit Suetonius. Ejus autem opera Suidas commemorat, ſc. metaphraſin Georgicorum Virgilii, Alexandriada, poema ſc. de rebus geſtis Alex. Magni, libris 22.

Arrianus, Nicomedienſis, Philoſophus, Epicteti diſcipulus fuit; Scripſit de Epicteti diſſertationibus, qui extant, libros 4. Nam plures ſcripſiſſe, ex Gellio conſtat qui lib. 19. cap. 1. quinctum laudat. Scripſit & alia præcipuè quæ ad Hiſtoriam, pertinent, de quibus vide Voſſium. Ejus eſt, Σχολαστικὸν οὐδὲν γενέσθαι, τοῦτο τὸ ζῶον, ὦ παῖδες καλλιγενῶν. Emicuit Romæ ſub Adriano, & M. Antonino Principibus, à quibus ob literas honoribus Conſularibus ornatus eſt. Verum de eo nos alibi, Deo volente, plura.

Arribantium, Dardaniæ urbs, in Myſiâ ſuper. Ptolem. *Wiczitterne* Lazio, aliis *Novibazar*.

Arrius, Ciceronis familiaris, cujus epulum lautiſſimum commemorat in Vatinium. Horat. lib. 2. Sermonum.

——— *Atque epulum arbitrio Arri.*

Arrius, Philoſophus Alexandrinus, qui Auguſto Alexandriam venienti, poſt victoriam Actiacam, ſe obtulit, tantoque in honore fuit apud eum, ut Auguſtus ipſe palam ſit faſſus, Alexandrinos tribus de cauſis à ſe conſervatos eſſe ob Alexandri memoriam, ob urbis pulchritudinem &

propter *Arrium* Philoſophum. Plutarchus.

Arrius, Alexandrinus hæreſiarcha, Arrianæ ſectæ author, uti ſcribit Ruffinus lib. 10. Contra hunc Auguſtinus & alii ſcripſerunt. Hic, dum ſuam hæreſin, quâ Filium ab æterna Patris ſubſtantiâ conabatur abducere, paſſim diſſeminaſſet, acriuſque ſerperet, & eundo vires acquireret ipſa contagio, ſuæ tandem impietatis pœnas luit. Etenim dum Conſtantinopoli ſeceſſum peteret, ventris exonerandi cauſâ, fluentibus foras inteſtinis, miſeram evomuit animam, ejus poſtea judicium experturus, de quo perperam ſenſerat. Vide Suidam in Ἀρειανοί. Et Eccleſiaſticæ Hiſtoriæ ſcriptores. Aliis *Arius* dicitur Ἄρειος autem Græcè ſonat *Martialis*.

Arſa, Præfectus civitatis Tirzæ. 3 Reg. 15. Lat. *voluntas*, *curſus*, aut *maledictionis exitus*. Item civitas Hiſpaniæ. Steph. long. 18. 40. lat. 41. 52. Vide Suidam in Ἀρσάκης.

Arſaces, Parthorum rex, cujus memoriæ hunc honorem Parthi tribuerunt, propter quæſitum, conſtitutumque ab eo regnum, ut omnes deinde reges ſuos *Arſaces* appellaverint. Quin & Parthi ipſi ab eo dicti *Arſacæ* Straboni, aliis *Arſacidæ*. Lucan. lib. 1.

Plus illa vobis acie, quam creditis, actum eſt,
Arſacidæ. ———

Hinc *Arſacius* pro *Parthicus*.

Mart. 9. 35. *Quicquid in Arſaciâ Pacorus deliberat aulâ.*

Claudianus Panegyr. de 4. Conſul. Honorii

Barbarus Arſacio conſurgeret ore tiaras.

Apud Tacitum 1. Hiſt. *Arſacidarum ſolium* pro regno Parthorum. Servius ad Æn. 7. verſ. 760. *Albani omnes reges dicti ſunt* SYLVII, *ab hujus* (Sylvii nimirum Ænææ filii) *nomine: ſicut hodieq; Romani Imperatores* AUGUSTI *vocantur: Ægyptii* PTOLEMÆI: *Perſæ* ARSACIDÆ: *Latini* MURRANI, &c. Solet enim plerumque fieri, ut primi Regis nomen reliqui poſſideant, ut idem obſervat ad Æn. 12. verſ. 529. Notandum autem hic *Perſas* Servium pro *Parthis* dixiſſe, vel ſolenni quodam auctorum more confundentium populorum nomina, vel quia retinuit imperii nomen, quod invaſerant Parthi, ante quos Perſæ regnaverant. Ita Horat. cum lib. 3. od. 5. initio Auguſtum *graves Perſas*, ut ipſe appellitat, adjeciſſe imperio ſcribit, de Parthis intelligendus eſt. Nec aliter *Perſarum* capiendum vocabulum in Aurelio Victore eſt, cum de Auguſto prodit, *Huic Perſæ obſides obtulerunt, creandique regis arbitrium permiſerunt.* Gloſſarum veterum auctor *Arſacidarum* vocem de univerſâ Parthorum gente interpretatur: *Arſacidæ*, Πάρθοι. Item alius *Arſaces*, Pharnacis Ponti & Armeniæ regis filius Straboni memoratus, lib. 12. Item Armenius civis, proditionis convictus à Juſtiniano Imp. hoc ſupplicii genus tulit, ut Camelo inſidens, ac per urbem circumductus ſe omnibus viſendum præberet. Cæl. Rhod. lib. 7.

Arſacia, πόλις Μηδείας ὑπὸ Σπάνμ. Steph. Hodie *Casbin* dici videtur. long. 91. 00. lat. 39. 35.

Arſacius, Conſtantinopolitanus Epiſcopus.

Arſæ Arabiæ Felicis gens. Ptol.

Arſagalitæ, pop. ad Indum flu. Caucaſo monti contermini. Plin. 6. 20.

Arſames, Artaxerxis fil. qui fratris Ochi inſidiis periit. Plut. Item *Arſames*, vel *Arſes*, Ochi fil. 13. Perſarum rex, regn. an. 4. Euſeb. Item Ciliciæ præfectus, qui igne & ferro regionem vaſtavit, ut hoſti Alexandro ſolitudinem faceret. Curt. lib. 3.

Arſametes, Aſiæ flu. juxta Parthiam, aut Armeniam. Tacit. An. 15.

Arſamia, urbs Germ. Ptol.

Arſamoſata, urbs Meſopotamiæ in Armeniæ confin. cui etiam attribuitur, apud Euphratem flu. Strabo. *Arſamote* Plinio.

Arſanias, Armeniæ flu. quem Tigridi miſceri volunt; ac demum cum lenius fluat, ſeparari & in Euphratem mergi. Ejus mem. Plin. 5. 24. Plut. in Lucullo. Tac. An. 15. ubi malè vulgo legitur *Fluvio Arſameti*. Dio in Fragmentis Ἀρσῆκαν αὐτὸν πρεσβευσάμενος ἵνα τὸν πόλεμον αὐτῷ Ἀρσακίαν ζεύξωσι, h. e. *Parthus dimiſit Pætum, prius cum eo pactus, ut ponte ſibi jungeret fluvium Arſaniam.*

Arſaratha, urbs Armeniæ majoris. long. 79. 30. lat. 43. 30.

Arſatianum, Pannoniæ urbs. Anton. Hodie *Arſa*.

Arſen, Arcadiæ flu.

Arſena, palus Armeniæ majoris, nitroſa, & unius generis piſces habens, per quam Tigris fluit. Strabo.

Arſenaria, Mauritaniæ Cæſar. colonia. Pomp. 1. 6. Aliis *Arſenna*.

Arſenothelyas eos antiqui dixere, qui utrumque ſexum participarent, quaſi *Maſculo-fœminas* dicas; quo nomine quædam quoque animalia ab Ariſt. nominantur ſemetipſa ineuntia. Rhod. 19. 12.

Arſenium, Germ. opidum. Ptol.

Arſenius, Romanus patricius, qui cùm vocem hanc ab incerto authore audiviſſet, *Fuge*, *tace*, *quieſce*, relictâ paternâ hæreditate ad cœnobium properavit.

Arſeſa, Armeniæ maj. regio. Ptol.

Arſia, Hetruſcorum ſilva, Romanorum cum Veientibus & Hetruſcis pugnâ celebris, ab *Arſio* Heroe ſic dicta. Plut. Ὄρσου ἄλσος vocat in Publicola. Dionyſ. autem Halicarn. lib. 5. δρυμὸν Ὀρσίου. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 869. Item Italiæ flu. Campaniam præterfluens, cujus latitudinem ab uno latere diſterminat, Varo flu. alterum occupante. Plin. 3. 6.

Arſiana, Suſianæ urbs. Ammianus Marcellinus.

Arſicodani, Arab. Fel. pop. Plin. 6. 28.

Arſicoras, Sardorum rex, tempore Annibalis.

Arſicua, urbs Germ. Ptol. *Brin* hodie, teſte Villanov. urbs Moraviæ, non Sleſiæ, ut male Ortelius ſcribit, ejus reg. poſt Olomucium primaria.

Arſietæ, Sarmatiæ Europææ gens. Ptol.

Arſinarium, promunt. Libyæ interioris. Ptol. *Capo Verde* Pineto.

Arſinoe, Ptolemæi Lagi filia, Ptolemæorum, Philadelphi, & Cerauni ſoror, Lyſimachi, Macedonum regis, uxor, mortuo marito, à fratre Cerauno, Macedoniæ regnum ambiente, & nuptias ejus ideo petente decepta, illum in urbem ſuam Caſſandream ultro invitat, filioſque ſuos Lyſimachum 16. an. natum, Philippumque triennio minorem, utrumque formâ inſignem, coronatos occurrere jubet; quos Ptolemæus ad occultandam fraudem, cupidè, & ultra modum veræ affectionis amplexus, oſculis diu fatigat. Ubi vero ad Portam ventum eſt, occupari arcem jubet, pueros autem interfici; qui cum ad matrem confugiſſent, in gremio ejus inter ipſa oſcula trucidantur. *Arſinoe* vero ſpoliata filiis, ſciſſâ veſte & crinibus ſparſis, cum duobus ferculis ex urbe protracta, Samothraciam in exilium abiit, eò miſerior, quòd mori cum filiis non potuit. Juſt. lib. 17. & 24.

Arſinoe, Ptolemæi Auletæ filia minor, Cleopatræ ſoror, dum Cæſar in regiâ Alexandriæ obſideretur, vacuam poſſeſſionem regni ſperans, ad Achillam ſe ex regiâ contulit, unaque cum illo bellum adminiſtrare cœpit: ſed mox controverſiâ de principatu inter eos ortâ, cum uterque utrique inſidiaretur, *Arſinoe* per Ganymedem nutritium ſuum Achillam interfici curat, atque hoc modo imperium obtinuit. Lucan. lib. 10.

——— *Nec non ſubrepta paratis*
A famulo Ganymede dolis pervenit ad hoſtes
Cæſaris Arſinoe. ———

Cæſar de B. Civili. Appian. de B. Alexandr.

Arſinoe, op. Cypri 3x. 1. in orâ occid. inter Paphum novam & veterem, *Alfdime* nunc, teſte Steph. Luſignano. 2. in orâ orient. inter Pedalium promunt. & Salaminam urb. quæ nunc, teſte eodem Luſit. *Famagoſta* nominatur, urbs hâc tempeſtate primaria poſt Nicoſiam: 3. ad Callinuſam prom. in orâ Bor. verſus occid. ſolis proxima, *Lecfare* Luſignano, aliis *Criſocu*, & noſtris *Aleſſandretta*. Additur & quarta in mediterr. *Arzes* incolis, ut idem Luſign. vett. non memorata. Item urbs Ciliciæ maritima inter Anemurium ad occid. & Celenderim ad ort. nunc pagus, vulgo *Draganti*. Item urbs Ægypti, quæ & *Cleopatris* Ptol. & Strab. vulgò *Sues*, & Saracenis *Barraarn*, teſte Pet. Gyllio, urbs Ægypti in intimo ſinûs Arabici, à Peluſio 125. m. p. in ort. Ejus mem. Val. Flac. lib. 5.

——— *Arſinoen illi tepidæque requirunt*
Otia læta Phari, pinguemque ſine imbribus annum.

long. 63. 20. lat. 29. 10. *Arſinoe* item, quæ & *Teucheira* vulgò

vulgò *Trochara* teſte Marmolio, urbs Cyrenes epiſc. ſub Archiep. Cyrenenſi, una ex 5. urb. Pentapolitanæ reg. inter Berenicen ad occ. 47. & Ptolemaidem in ort. 26. m. p. long. 48. 40. lat. 35. 36. Alia item in Æoliâ, in Syriâ, in Ciliciâ, & alibi, ita ut 14 urbes hujus nominis extare ex vett. monumentis conſtet. Vide Steph.

Arſinus, Martyr ſub Decio apud Alexandriam.

Arſiſaca, Mediæ urbs. Ptol.

Arſitis, Hyrcaniæ regio. Ptol.

Arſonium, urbs Germaniæ. Ptol.

Arſopæ, gens circa Pontum Euxinum. Orph. in Argon.

Arſyſia, regio Pſyrorum & Chii. Steph.

Arſyſſa, vel *Arſiſſa*, Ptol. in Lat. codd. melius *Areeſa* ut Græcè ſcriptum eſt, Armeniæ maj. palus, *Giocho* ex tabb. recentioribus, aliis *Vaſtan*, cum urbe ejuſdem nominis, quæ in Mediâ cenſetur, à Tabreſio 100. m. p. in occ. In eâ palude graviſſimâ quæque natant. Plinius.

Artabanus, fil. Hiſtaſpis, Darii frater, Xerxem bellum Græcis inferre parantem primò diſſuadere conatus eſt, ſed poſtea, bello infeliciter à Xerxe geſto, deficiente regis majeſtate, in ſpem regni adductus, adjuvante Mithridate Eunucho, Xerxen obtruncat, ac Darium majorem natu filium apud Artaxerxem minorem natu parricidii accuſat, hortaturque, ut parentem ulciſcatur, & pœnas de fratre ſumat, & regnum occupet. Itaque Darius innocens, & non auditus trucidatur, atque *Artabanus* in ſocietatem regni aſſumitur ab Artaxerxe per 7. menſes. Inde quum *Artabanus* etiam Artaxerxi inſidias ſtrueret, trucidatur. Diodorus. Juſtinus autem lib. 3. hæc paulo aliter narrat; nempe *Artabanum*, cùm certamina principum de regno metueret, aſſumpſiſſe in ſocietatem conſilii Bacabalum, qui præſenti ſtatu contentus rem prodidit Artaxexi, ut pater ejus occiſus eſſet, ut frater falſâ parricidii ſuſpicione oppreſſus, ut denique ipſi pararentur inſidiæ; quibus cognitis, Artaxerxem, veritum numerum filiorum *Artabani*, in poſterum diem paratum eſſe exercitum armatum juſſiſſe, ſe recogniturum & numerum militum, & in armis induſtriam ſingulorum. Itaque cum inter cæteros ipſe *Artabanus* armatus aſſiſteret, regem ſimulaſſe ſe breviorem loricam habere, juſſiſſeque *Artabanum* ſecum commutare, quem exuentem ſe, ac nudatum, gladio trajeciſſe: tum & filios ejus corripi juſſiſſe. Item *Artabanus*, Parthorum rex, ex Arſacidarum genere, inimicus Tiberii Cæſaris, Armeniam invaſit, quem Artaxerxes Perſa ejus miles interfecit, regnumque Perſis reſtituit an. ab ultimo Dario 538. regeſq; deinceps Perſarum, non Parthorum dicti ſunt.

Artabatitæ, Æthiopes quadrupedum ferarum modo vagi. Plin.

Artabazus, Darii amicus ſingularis. Qu. Curt. lib. 5. Se cum 9. filiis comitantibus Alexandro dedit, poſt interitum Darii. Idem lib. 6.

Artabazus, unus ex ducibus Xerxis, qui re infeliciter adverſus Græcos geſtâ, cum paucis ſuorum aufugit. Herod. lib. 9. Alii *Artabazen* vocant.

Artabri, Luſitaniæ pop. qui & *Artabritæ*, ab Artabro vicino promontorio, quod *Nerium* Strab. ac Ptol. hodiè *capo de finis Terre*, *Capo di Mongio* Petro Medinæ dicitur.

Sil. lib. 3. *Famq; Ebuſus Phœniſſa movet, movet Artabrus arma.*

Artaca, ſeu *Artace*, Cyzici inſ. mons arboribus plenus, ante quem jacet parva inſ. ejuſdem nominis Strabo. 12. Item Mileſiorum colonia in Aſiâ, quam Steph. Phrygiæ civitatem facit: Plinius portum, Ptol. villam vocat. Item caſtellum Bithyniæ. Ptol.

Artacæus, dux in exercitu Xerxis. Herod. lib. 7. Hic totius exercitûs, uno rege excepto, proceriſſimus fuit; quippe qui ad ſtaturam 5. cubitorum (quatuor tantum digitorum deerat altitudo) pervenit.

Artacæus, inſ. in Propontide, cum op. ejuſdem nom. Plin. 5. 33.

Artacana, Bactrianæ reg. op. Q. Curt. lib. 6. Alii legunt *Arcana*, *Artacoana*, & *Chortacana*.

Artacena, reg. Aſſyriæ circa Arbelam, ubi Darium Alexander ſuperavit. Strab. 16.

Artaci, Thraciæ populi. Steph.

Artacia, fons apud Læſtrygonas. Tibullus ad Meſſalam lib. 4. ubi de Ulyſſe.

Incultos adiit Læſtrygonas, Antiphatemque,
Nobilis Artaciæ gelidos quos irrigat unda.

Homerus Odyſſ. 10.

Ἡ μὲν ἀφ' εἰς κρήνην καλλιβόαο κατῆλθεν
Ἀρτακίην, ὅθεν γὰρ ὕδωρ πέλει ἄκρυ φέεθρον.

Artacina, Cretæ urbs. Ptolemæus.

Artæa, regio Perſica. Pop. *Artæi*, vel *Arteatæ*.

Artæi muri, op. juxta Rhyndacum flu. Steph.

Artæi, vide *Artaxerxes*.

Artageras, ſeu *Artagera*, Armeniæ maj. urbs. Strabo.

Artagerſes, dux Gadufiorum, quem Cyrus interfecit. Plut.

Artagigarta, Armeniæ maj. op. Ptol.

Artagira, Libyæ interioris urbs. Ptol.

Artamis, Pentapoleos Africæ reg. urbs. Ptol.

Artanes, Sophenus rex, qui Armeniæ auſtrales partes tenuit, & à Tigrane deletus eſt. Strabo lib. 11. Item flu. in Iſtrum fluens Herod. 4. & Colchidis flu. Arriano.

Artaniſſa, Iberiæ Aſiaticæ op. Ptol.

Artapanus, fecit librum de Judæis, in quo quædam de Moſe prodidit, quæ refert Clemens lib. 1. Strom. In Chronico Alexandrino *Artabanus* vocatur.

Artaphernes, unus ex ducibus Darii, primus Sardium Præfectus, apud Marathonem debellatus. Herod. lib. 7. Æſchylus dictum ait, quod φρένας ἔχοι ἀγλίας, ineptè.

Artatus. Illyriæ amnis Liv. lib. 44. hodiè *Fiume della Iſtria*.

Artavaſdes, ſeu *Artuaſdes*, Tigranis fil. Armeniæ majoris rex eruditiſſimus fuit, qui non modo Tragœdias ſcripſit verum etiam Orationes, atque hiſtorias commentatus eſt. Craſſum in bello contra Parthos juvit, floruitque quam diu Romanorum amicitiam coluit. Quum autem Antonium Parthis prodidiſſet in bello contra eos ſuſcepto, Antonius eum & legationibus & promiſſis eo deduxit, ut in caſtra ad ſe veniret, ubi ſtatim comprehenſus fuit, & Armeniâ ipſâ, rege abſente, ſubjugatâ, ipſeque rex Alexandriam in Ægypto abreptus, & in triumpho per urbem deductus eſt, catenis aureis vinctus, habituſque aliquantiſper in cuſtodia, bello tandem Actiaco gliſcente, interfectus eſt. Strabo. lib. 11. Appian. in Parth. & Plut. in Craſſo.

Artavaſdus, Leonis Iſaurici gener, cùm Conſtantinus Copronymus affinis illius contra Saracenos in Aſiam moviſſet, imperium invadit, imagines Conſtantinopoli reſtituit, ut populum ſibi reconciliaret, & liberos Conſtantini captos in vinculis habuit, tandem vero victus ab urbe à plebe pulſus eſt, & unà cum filiis ſuis excæcatus. Cedrenus.

Artaunum, urbs Germaniæ Ptol. hodie Herbipolis, vulgo *Wartzburg*, h. e. *civitas herbarum*.

Artaxa, vel *Artaxias*, dux militiæ Antiochi Magni, quo à Romanis devicto, Armeniæ regnum tenuit, à quo Tigranes originem traxit. Strabo lib. 11.

Artaxata, pl. num. *Artaxia* Tacito, *Artaxiaſata* Straboni, urbs Armeniæ maj. munitiſſima, ad Araxem flu. hodie *Teflis*, Paulo Jovio *Choin* potius videtur; Sed iſta non Armeniæ, at Mediæ urbs eſt. Juvenal. Sat. 2.

Sic prætextatos referunt Artaxata mores.

long. 78. 00. lat. 42. 40. Item urbs Cappadociæ, inter Cæſaream 24. & Comanam 42. m. p. Anton.

Artaxerxes, quo nomine 2. Perſarum reges in primo Perſarum imperio celebrantur. Prior *Longimani* cognomine, Xerxis: alter *Mnemon* appellatus, Darii fil. Huic 15 filios ex pellicibus variis fuiſſe Juſtinus auctor eſt. l. 10. c. 1. Vide Plut. in ejus Vita. Cujuſmodi fuerit ingenio, matris ſuæ, cui Paryſatis fuit nomen, oratio indicat, quam Plut. ſcribit allocuturos ipſum juſſiſſe byſſinis, ac mollibus verbis uti, Græce βυσσίνοις χρῆσθαι ῥήμασι. Plut. in Apophth. Imp. qui & hoc de Artaxerxe retulit lib. de valet. tuendâ, quòd, cum in fugâ, rebus omnibus ſibi bello infelici ereptis, ficubus ſiccis, & pane hordeaceo veſci coactus fuiſſet, exclamarit ὅτας ἡδονῆς ἀπῄρθω ἡμῶν. Tertius *Artaxerxes*, Perſarum rex, qui Parthos imperio dejecit, de quo paulo ante in *Artabanus*. Etymon & ſignificationem quod attinet, Ἀρσὰς apud Heſych. μέγας ἢ λαμπρὸς dicitur. Idem Ἀρσάνης, βασιλείας, ἢ τάξις. Herod. lib. 6. Πέρξης, ἀρσὴς, Ἀρταξέρξης, μέγας

μέγας ἀρχή. Lampridius in Severo *Artaxerxem potentiſſimum regem tam re, quam nomine.* Am Marc. lib. 19. *Bellorum victor* interpretatur. Heſychius Ἀρλαῖοι, οἱ ἥρωες παρὰ Πέρσαις. Stephanus in Ἀρλαῖα: Ἀρλαῖος δὲ ὁ Πέρσαις ὡς περ οἱ Ἕλληνες τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον καλοῦσι.

Artaÿctes, Perſa, Sęſti præfectus ſub Xerxe, qui, cùm multa nefariè perpetraſſet, tandem à Xantippo, Athenienſium duce captus vivus palo ſuffixus eſt. Herod. lib. 6.

Arteata, Perſica gens. Steph. in Ἀρλαῖα.

Artemas, nomen viri. Tit. 3.

Artembares, vir clarus apud Medos. Herodot.

Artemidis ara, vide *Zela.*

Artemidorus, Epheſius, qui, ut Marcianus Heracleota in Periplo teſtatur, vixit κζ' ἐξῆς Ὀλυμπιάδι, h. e. Olymp. 169. quo tempore Ptolemæo Lathyro ex Ægyto pulſo, mater ejus Cleopatra regnabat cum juniore filio Alexandro; qui totus erat in matris poteſtate. Terras deſcripſit lib. 11. ut ibidem ait Marcianus. Ejus operis lib. 8. mem. Diod. Sic. lib 3. Decimum τῶν γεωγραφουμένων citat Athenæus lib. 8. Stephanus in Χαλκίτης laudat librum 11. ut alibi lib. 1. 2. 3. Item ὀκτωκαιδέκατον τῶν Γεωγραφικῶν. Nec alius eſt *Artemidorus*, cujus ſæpe mem. Strabo lib. 3. etſi patriam non addit: uti nec lib. 15. ubi *Artemidorum* in iis citat, quæ ad res Indicas pertinent. Ac idem videtur, cujus de Bithyniâ volumen laudat Stephanus in Ἀσκαλών; ſæpeque à Plinio memoratur in Hiſt. Nat. Præter γεωγραφούμενα etiam literis mandavit Ἰωνικὰ ὑπομνήματα, quorum mem. Athen. lib. 3. Fuit & alter *Artemidorus*, itidem Epheſius, ſi paternum ſolum attendas, uti convenit; materno enim genere Daldianus fuit. Is eſt, cujus Θεραπευτικὰ exſtant, opus vaniſſimum, ſed eruditū; ut multa inde bona philologi haurire poſſint. Vixit Antonini temporibus, ut cognoſcere eſt ex lib. 1. cap. 28. & 66. Fuit præterea *Artemidorus* Cnidius, Theopompi Cnidii fil. quos ſuâ ætate, h. e. Auguſti ac Tiberii temporibus, vixiſſe, Strabo ait lib. 14. ubi illuſtres ejus inſ. viros recenſet. Eſt & *Artemidorus* Ariſtophanius, qui præter gloſſas ὀψαρτυτικάς, h. e. *rei culinariæ*, ſive *artis opſonia condiendi*, etiam volumen *de Doride* ſcripſit. Prioris operis mem. Athen. libb. 10. & 14. Poſterioris lib. 4. ubi ſecundum ejus operis citat. *Artemidorus* quoq; Grammaticus inter illuſtres viros, quos Tarſos dedit, reponitur à Strabone, lib. 14. Etiam *Artemidorus* philoſophus Trajani tempore fuit: cujus elogium apud Plin. eſt lib. 2. epiſt. 11. ad Julium Genitorem. Sed omnes ejus nominis recenſere longum eſſet. Voſſius. Porro *Artemidorus* Cnidius Romæ Græcas literas docuit, Bruti familiaris, qui libellum *de Conjuratione* obtulit Cæſari, extremo die ingredienti in ſenatum, ut ſtatim legeret, quod ille minimè fecit. Plutarchus.

Artemis, Diana, ſive Luna. ab eo quòd aerem ſecet, quaſi ἀερῆλόμος, ſive (ut Strabo lib. 14.) ἀπὸ τῆς ἀρτιμέτρους ποιεῖν, quòd integros partus reddat, nam parturientibus præeſt.

Artemiſia, Lygdami filia, paternum genus ex Halicarnaſſo, maternum à Cretâ deducens, Halicarnaſſeorum, Coorum, Niſyriorum, & Calydniorum regina, virilis audaciæ fœmina, in auxilium Xerxi contra Græcos venit, adeoque ſtrenuè ſe geſſit, ut Xerxes diceret, *Viri quidem extiterunt fœminæ, fœminæ autem viri.* Hanc Amineus Pallenæus Atticæ navis trierarchus inſecutus eſt, non prius deſiturus quàm aut illam cepiſſet, aut ipſe captus eſſet; quippe trierarchis Athenienſium præceptum erat, ut eam caperent, propoſitumque præmium 10000 drachmarum ei qui vivam cepiſſet. Indignè enim ferebant mulierem adverſus Athenas militare. At illa prudentiâ ſuâ evaſit. Herod. Juſtin. Suidas.

Artemiſia, filia Hecatomni, Mauſoli, Cariæ regis ſoror & uxor, inſigni pudicitiâ prædita; viri demortui cineres vino commiſtos ebibit, ad funus quoque ornandum primos Græciæ oratores accerſivit, eique ſplendidum erexit ſepulchrum, ut magnifica omnia monumenta *Mauſolea* deinceps ab illius nomine fuerint appellata. Vitruv. lib. 2. Gellius. Suidas.

Artemiſia, ſive *Artemita*, inſ. Tyrrhenica, Latinis *Dianium*, vulgò *Gianuti.* Stephani Breviator. Ἀρτεμισία, νῆσος Τυρρηνικὴ παρὰ τὴν Θάλασσαν νῆσον, ὡς Φίλων. Scribe παρὰ τὴν Ἀθάλαν. Imperito exſcriptori ſiquidem notius erat nomen unius Muſarum. Cluver.

Artemiſia, Dianæ feſtum eſſe ait Pollux 1. 1. Præcipuè celebrarunt Cyrenæi. Athen. 12. Ἀρτεμίσια μεγίστη ἑορτὴ Κυρήνῃ.

Artemiſium, promuntorium Eubœæ, cujus mem. Demoſt. pro Cteſiphonte. Suidas. Item lacus prope Ariciam, Dianæ ſacer, quaſi *Dianium* dict. Latini *Nemorenſe* dixerunt, unde & *Nemorenſis Rex* Suetonio in Calig. cap. 35. i. e. Sacerdos ejus regionis. Eſt & urbs Oenotrorum in mediterraneis. Item Eubœæ civitas.

Artemiſius, mons Arcadiæ, in quo *Artemiſia.* Plin. 4. Apud Macedones Maium menſem ſig. Suidas.

Artemita, civitas 500 ſtad. à Seleucià diſtans, ad orientem expoſita. Strabo lib. 15. Item inſ. contra Acheloi flu. oſtium, *Artemia* Straboni. Forte *Artemiſia* Plinii eſt. Item inſ. τῶν Ὀξειῶν νήσων. Steph.

Artemitium, urbs Oenotrorum quæ & *Artemiſium.*

Artemius, Præfectus carceris Romæ, unà cum uxore Candidâ, & filiâ Paulinâ, Martyres ſub Adriano Imp.

Artemon, hiſtoricus, uti indigitatur à Schol. Pindari in Pyth. Od. 1. Patriâ Pergamenum fuiſſe colligit Voſſius ex ejuſdem Schol. verbis in Olymp. 2. Ἀρλήμων ὁ ἀπὸ Περγάμου. Fuit alter *Artemo* patria Clazomenius cujus mentio apud Servium in illud Æn. 9.

Accelerant actâ pariter teſtudine Volſci.

Inventor, inquit, *teſtudinis Artemon Clazomenius fertur*, idemque *arietis repertor dicitur.* Hic de Homero librum ſcripſit, teſte Suidâ in Ἀρκτῖνος. Ælianus ejuſdem librum citat *de finibus Clazomeniorum*, de Anim. 12. 38. At putatur diverſus ab utroque ille *Artemo*, qui, ut Plin. ſcribit. 28. 1. *Calvariâ interfecti, neque cremati propinavit aquam è fonte noctu comitialibus morbis.* Videtur is medicus fuiſſe. Alius quoque forſan qui Caſſandreus dicitur. Quid is literis mandarit docet Athen. lib. 12. ubi eum citat ἐν τῷ περὶ ἀναγωγῆς βιβλίῳ, i. e. *in opere, quo ad autores genuinos referantur libri.* Etiam Ἀρλήμων ἐν τῷ περὶ ζωγράφων Harpocrationi laudatur in Πολύγνωτος. Item pictor nobilis, cujus opera enumerat, Plin. 35. 11. Item Syrus quidam ex infimâ plebe Antiocho regi adeo ſimilis, ut Laodice conjux regia, necato Antiocho, mimum per eum commendationis, regnique ſucceſſionis peregerit; verba ſunt, Plin. 7. 12. ubi nonnulli *munus* legunt pro *mimum*; ſed nihil mutandum. Nam ut ſcribit Val. Max. 9. 14. Laodice admiſſum univerſum populum, & ſermone ejus, & vultu conſimili ita fefellit, ut crediderint homines ab Antiocho moriente Laodicen, & natos ejus ſibi commendari. Item faber quidam apud Athenæum, qui è paupere dives, voluptuariam vitam agere cœpit, & *Circumlatitius* dicebatur.

Artemona, Plauto mulier quædam, ab ἀνατίζω perficio, quod perficeret quæ vellet, quod eſſet egregie dotata. Malim ab ἀρλήμων velum nauticum.

Artena, urbs Italiæ à Romanis capta. Liv. lib. 4. Volſcorum opidum vocat.

Arthabaticæ, pop. ferarum inſtar vagantes. Plin. 6. 30. Solin.

Artheſium, regio Flandriæ vicina, igne, ferroque ab Anglis vaſtata, An. Dom. 1326. Carolo ſeptimo apud Francos regnante.

Arthurus, Britanniæ dux. Camdeno dici videtur ab *Arcturo* ſtellâ, quo ſenſu *Urſinus* & *Urſicinus* dictus apud Romanos Apud Juven. Sat. 3. *Arturius* eſt nomen viliſſimi hominis, qui ad magnas opes pervenerat.

——— *Vivant Arturius illic*
Et Catulus. Idem ibidem.
Si magna Arturi cecidit domus, horrida mater,
Pullati proceres, differt vadimonia Prætor.

Artiaca, Galliæ urbs. Anton.

Articaudna, Ariæ urbs. Ptol.

Articulejus Pætus, Conſ. tempore Trajani Imp.

Artigis, Hiſp. civitas. Ptol. Hodie *Althama* dicitur. long. 17. 12. lat. 37. 10.

Artigula, inſ. Æthiopiæ in quâ primo viſum eſt animal Sphingion. Plin. 6. 29.

Artilzarmin, 4. Medorum rex, reg. an. 50. Megaſthenes.

Artiniripes, Armeniæ rex, quem Antonius vicit.

Artimpaſa, Venus cœleſtis ſic Scythicis dicitur. Herod. in Melpomene, quem locum etiam Origines adducit ſexto contra

contra Celſum; ſed apud eum perperam vulgò Ἀχιμασα legitur pro Ἀχιμασα. Nam poſterius hoc comprobatur vet. Inſcriptione,

ΔΙΙ ΠΑΤΡΙΩΙ ΑΡΤΙ::ΠΑΣΑ.

Unicâ nempe ſolum literâ μ exeſâ. Heſych. Ἀχμμασαν, Ὀυεχνίαν Ἀφροδίτην ὑπὸ Σκυθῶν, ubi ν priori loco pro ι. poſteriori vero pro σ. irrepſit.

Artines, 7 Medorum rex, regn. an. 22.

Artobriga, Vindeliciæ urbs in Germ. Ptol. Hodie *Veltemburg*, aliis *Altzburg*, & *Regenſpurg*.

Artochmes, unus è Xerxis ducibus, qui Darii filiam uxorem duxit. Herod. lib. 7.

Artomici, pop. Gall. Narbon. vide *Arecomici*.

Artontes, Mardonii regis Thebarum fil. Pauſ. in Bœot.

Artos, rex Meſſapiorum.

Artotyritæ, hæretici, quibus oblatio eorum hoc nomen dedit; offerebant enim panem, & caſeum, dicentes à primis hominibus oblationes de fructibus terræ, & ovium fuiſſe celebratas. Epiphanius.

Artymeſius, civitas Lyciæ, Xanthiorum Colonia. Steph.

Artynia, ſtagnum Aſiæ min. circa Cyzicū, & Miletopolin, ex quo Rhyndacus flu. antea Lycus dictus, oritur, Aſiam, & Bithyniam diſterminans. Steph. Plin. 5. 32. *Aphitis* quoque dicta.

Arvadæi, vide *Aradii*.

Aruæ, Hyrcaniæ pop. ubi clementer recepit Alex. M. Darii Perſarum regis mortui præcipuos duces. Qu. Curt. lib. 6.

Arvales, 12. fratres ſacerdotes, quos Romulus primus inſtituit, ſeque inter illos nominavit, quorum officium erat Cereri & Baccho pro frugum & vini ubertate Ambarvales hoſtias mactare: quæ idcirco dicebantur, quòd antequam mactarentur, ter circum arva ducerentur. Virg. 1. Geo. *Terq; novas circum felix eat hoſtia fruges.*

Arvaltis, Libyæ interioris mons. Ptol.

Arvarii, Intra Gangem populi. Ptol.

Arubas, rex Moloſſorum. Juſt. 7. 6. Græcis promiſcuè Ἀρύβας, & Ἀρύμβας dicitur.

Aruboth, nomen urbis 3 Reg. 4. Lat. *catarractæ*, *feneſtræ*, *inſidiæ*, ſive *locuſtæ*.

Arucci, Hiſp. Baticæ, & Hiſpalenſis conventûs urbs. Plin. Ptol. Alii *Aruci* legunt. *Moron* hodie Cluſio vocatur.

Arucia, op. Illyrici. Ptol.

Arverna, vel *Arverna*, civitas Gall. epiſc. in Aquitanicâ prima, hodie *Clermont*.

Arverni, pop. Gall. ad Ligerim ſiti. Steph. qui, quòd ſe à Trojanis oriundos putarent, Romanorum ſe fratres appellare non dubitarunt. Lucan. lib. 1.

Arvernique auſi Latio ſe fingere fratres
Sanguine ab Iliaco populi. Les gens d' Auvergne.

Hi, cùm adverſus Cæſarem arma cepiſſent, duce Vercingentorice, ingenti ſuorum clade ſuperati ſunt. Strab. l. 14.

Arviſium, promuntorium Chii, generoſiſſimo vini genere nobilitatum. Virg. Ecl. 6.

Vina novum fundam calathis Arviſia nectar.

Sil. Ital. lib. 7.

Tmolus, & ambroſiis Arviſia pocula ſuccis.

Plinius de vinis tranſmarinis lib. 14. cap. 7. *In ſummâ gloriâ fuere, Thaſium, Chiumque ex Chio, quod Arviſium vocant.* Ἀρμόσιον vocant Plut. & Athenæus. Hic Λαῖδι συγγινομένῃ, καὶ πιεῖν δίνον Ἀρμόσιον. Ille, 1. 25. χαριέστερον δ' ἔστι ὁ χῖον, καὶ τὸ χίου ὁ καλέμενον Ἀρμόσιον. Sed & regio etiam Ἀρμοσία, Strabo lib. 13. ubi de Chio, Ἐπὶ δ' ἡ Ἀρμοσία χώρα τραχεῖα, καὶ ἀλίμενον, οἷον ἄρειον φέρουσα τῶν Ἑλληνικῶν. Phœnicibus (inquit Bochartus) erat הר ראש יין *har-ros-jain*, h. e. *mons præcipui vini*.

Arviragus, Britanniæ rex. Juvenal. Sat. 4.

——— *Aut de temone Britanno*
Excidet Arviragus.

Arula, vulgò *le Loir*, flu. qui civitatem Galliæ nomine Caſteldunenſem, Gallicè *Chaſteaudun* alluit.

Arula, apud ſcript. Helveticos flu. eſt Helvetiæ in Rhenum per Bernam & Salodorum fluens, vulgo *Aar*.

Arum, Lat. *excelſus*, *ſublimis*, *ſeparans*, vel *projiciens*, pater Aharchel. Paral. 4.

Arun, vicus Samariæ. Joſeph. de B. Jud. 2. 2.

Arunda, Hiſp. Baticæ urbs. Ptol. *Ronda* hodie dicitur.

Aruns, vates Tuſcus. Lucan. lib. 1.

Accîri vates, *quorum qui maximus ævo*
Aruns incoluit deſertæ mœnia Lunæ.

Item miles Trojanus, qui Camillam occidit. Virg. Æn. 11. Item Tarquinii Sup. fil. natu maximus, qui in eâ pugnâ, quæ ad Regillum lacum facta eſt, Junium Brutum interemit, & ab illo viciſſim haſta trajectus eſt. Livius lib. 2.

Aruntius, cùm Bacchi ſacra deſpicaretur, ulciſcente numine, in ebrietatem lapſus, filiam Medullinam corrupit, quod ægrè ferens puella patrem ipſum interfecit. Plut. in Paral.

Aruntius, Paterculus, Æmylio Cenſorino Tyranno Ægeſtæ equum æneum, ut ſontes eo includeret, à ſe conflatum donavit, cui ipſe primùm à tyranno injectus eſt. Plut. in Par. Min.

Aruntius Stella, natus ex familiâ Conſulari floruit eo tempore quo Flavii Cæſares Romæ imperarunt. Violantillam, puellam Neapolitanam in uxorem duxit, quorum nuptias celebrat Statius in ſilvis. Scripſit elegias, & opus de Aſteride, & poema de interitu Columbæ. Prætor Romæ creatus eſt, & Duumvir.

Arunuii, Gall. Lugd. pop. Ptol.

Arupenum, ſive *Arupinus*, Lazio *Aurſperg*, op. Japodum in Carniolæ & Corbaviæ confin. à Seniâ 28. m. p. in Bor. Scifciam verſus ex Itiner. Anton. Pop. *Arupeni* apud Appianum. Eſt & *Arupinum* Iſtriæ op. matitimum, vulgò *Rovigno*. *Arupinorum* mem. Tibullus lib. 4.

Teſtis Arupinis & pauper natus in armis.

Arupnum, Gall. op. in Aquitaniâ. Sidon. Ep. 7. Sed alii *Avernam* legunt.

Arus, flu. vide *Drys*.

Aruzis, Mediæ urbs. Ptol.

Arxama, Meſopotamiæ urbs.

Arxana, Armeniæ regio. Procopius.

Arxata, urbs Armeniæ prope Araxem. Strabo. 11

Arxippus, 21. Archon Athenienſium. Acaſti fil. fuit. Jo. Tzetzes in prolegom. in Heſiodum. Ὃς ἦν Ἀρξίππου τοῦ, ὃς ἦν Ἀκάστου. Patri ſucceſſit, tenuitque principatum annis 19; ut Euſeb. Marianus, Hieronymus & Vincentius ſunt auctores. Verum Tzetzes is quem dixi, annos ei 35 tribuit, ἀρξας Ἀθηναίων ἔτη τεσσαρακοντα πέντε. Meminit illius quoque Tatianus, Orat. contra Græcos. Vide Meurſium de Reg. Athen. lib. 3. cap. 16.

Aryandes, Ægypti Prætor à Cambyſe conſtitutus. Herod. lib. 4. Ab hoc ἀργύριον Ἀρυανδικὸν dicitur, cujus mentio apud Pollucem.

Arycanda, Lyciæ civitas. Steph.

Arymagdus, Ciliciæ flu. Ptol. *Sequino* Nigro

Arymphæi, pop. circa Mæotim. Plin. 6. 7.

Arype, civitas Ægypti. Steph.

A S.

Aſa, Heb. אסא, Lat. *medicus*, aut *Sanans*, fil. Abiam, pronepos Solomonis, rex Judææ zelo veræ pietatis, & virtute bellicâ præſtans, profligavit Zeræ Æthiopis exercitum numero 100000. 2 Chron. 14. Matrem Maacham à regni adminiſtratione removit, eò quòd idolum ſibi confeciſſet. 1 Reg. 15. Ben-hadadi Syri operâ Baaſam regem Iſraelis fugavit. Tandem podagrâ laborans, in medicis magis quam in deo confiſus mortuus eſt. Item Levita, fil. Elcanæ. 1 Par. 9.

Aſabel, fil. Benjamin. Gen. 46. qui 1 Par. 7. *Jadiel* dicitur.

Aſaborum, Arab. Fel. promunt. Ptol. *Mochandan* Barrio.

Aſachæi, pop. in montibus Æthiopiæ, Plin. 8. 13. qui & *Aſachæ*.

Aſacus, flu. Heracleam civit. alluens, ſub radicibus montis Oetæ. Livius lib. 5. bell. Macedon.

Aſæ, vicus Corinthiacus, & Thraciæ. Steph.

Aſæa, mons. Suidas.

Aſæus, princeps Græcus ab Hectore interfectus. Hom. Iliad. 11.

Aſael, Lat. *fecit Deus*, Zerviæ fil. frater Joab, Davidis nepos. 2 Reg. 2. ubi legimus *Eratq; Aſabel celer pedibus, ut caprearum aliqua quæ degit in agro.* De quo Joſephus perhibet,

hibet, quod ἵππον καλαςείλα εἰς ἄμιλλαν præverteret. Audacius vero Poetæ. Virgil. Æn. 5. ubi de Niſo.

Emicat & ventis, & fulminis ocyor alis.

Idem de Camillâ lib. 7.

Illa vel intactæ ſegetis per ſumma volaret
Gramina, nec teneras curſu læſiſſet ariſtas:
Vel mare per medium fluctu ſuſpenſa tumenti
Ferret iter, celeres, nec tingeret æquore plantas.

Habuit ex Homero ſuo Iliad. 20.

Αἱ δ' ὅτι μὲν σκιρτῶσιν ὑπὲκ ζείδωρον ἄρουραν
Ἄκρον ἐπ' ἀνθερικῶν καρπὸν θέον, οὐδὲ καλίλκων.
Αἱ δ' ὅτι δὴ σκιρτῶσιν ἐπ' ὑγρὰ νῶτα θαλάσσης
Ἄκρον ὑπὲκ ῥηγμῖν' ἁλὸς πολιοῦ θέεσκον.

Apollonius Arg. lib. 1. ubi de Polyphemo, quod mirere.

Κεῖν' ἀνὴρ ὃς πάντα ὑπὲκ γλαυκοῖο θέεσκεν
Οἰδμαῖν', οὐδὲ θοὰς βάπτεν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκρης
Ἰχνιὰ τιγγόμεν' ὑπερῴης περόωλο κελεύθῳ.

Aſaia, Lat. *fecit Dominus*, ſive *factura Domini*, ſervus Joſiæ regis 2 Reg. 22. Nomen item principis 1 Par. 4.

Aſalaminius, *Bacchus* ab Ariſtophane dictus q. d. *imbellem*, à nave illâ Athenienſium Salaminiâ, quâ in difficillimus rebus utebantur.

Aſalelphuni, Lat. *umbra*, vel *ſubmerſio vultûs*, aut *ſonitus*, vel *tinnitus vultûs*, filia Etam. 1 Par. 4. 3.

Aſalia, Pater Saphan Scribæ. 2 Reg. 22. Lat. *prope Dominum*, ſive *ablatio*, vel *ſeparatio Domini*.

Aſama, Maurit. Tingit. flu. Ptol. *Omirabi* Caſtaldo.

Aſampatæ, populi circa Mæotim. Plin. 6. 9.

Aſan, Lat. *fumus*, aut *fumigans*. Nomen civitatis Joſue. 15.

Aſana, Lat. *rubus*, aut Syriacè *inimicus*. Pater Odvia 1 Paral. 9.

Aſanea, Germ. urbs. Ptol. ex quâ Villanovanus *Cleppern* facit, Poloniæ civitatem.

Aſander, vir qui Tauricam Cherſoneſum à continente ſeparavit, ducto per ejus iſthmum muro, à ſinu Carcinitico, uſque ad Mæotim paludem. Strabo lib. 7.

Aſania, aut *Aſana*, flu. Mauritaniæ circa mont. Atlanticum. Solinus.

Aſaph, Lat. *congregrans*, ſive *colligens*, aut *finiens*, fil. Barachiæ, 1 Par. 6. Pater Zechri, 1 Chron. 9.

Aſar-mahat, dux Judæorum regn. an. 9.

Aſar-haddon, Lat. *ligans acumen*, aut *lætitiam*, aut Syriacè *prohibens novitatem*, vel *unitatem*; filius Sennacherib, qui poſt eum regnavit. 2 Reg. 19.

Aſaramel, Græci Σαραμὴλ habent, nomen loci. Macch. 1. 14. Lat. *beatitas populi Dei*, aut *veſtigium circumciſionis*.

Aſarela, Lat. *beatitudo Dei*, aut *intuens fortem*, vel *quercum*, ſive *greſſus Dei*; Nomen viri, 1 Par. 25.

Aſarota, fuerunt pavimenta, in quibus variis coloribus cœnarum reliquiæ depictæ erant, ita, ut facile falli quis potuiſſet, exiſtimans veras eſſe reliquias, & totum pavimentum non fuiſſe verſum, cùm tamen reverà purgatiſſimum erat. Græcè Ἀσάρωτα, ab α privat. & σάιρω ſcopis purgare, Plin. 36. 25. *Celeberrimus fuit in pavimentorum genere Zenodorus, qui Pergami ſtravit, quem vocant aſaraton œcon, quoniam purgamenta cœnæ in pavimento, quæque everri ſolent, veluti relicta fecerat, parvis è teſtulis tinctiſque in varios colores.* Stat. Silv. 1. 3.

Monſtravere ſolum varias ubi picta per artes
Gaudet humus, ſuperantque novis aſarota figuris.

Hinc *Aſaroticus*. Sidon. Apol. Carm. 23.

——— *Aureaſque portas*
Exornas aſaroticis lapillis.

Vide Voſſium in *Aſarota*.

Aſbamea, Cappadociæ fons, de quo Philoſtratus in vitâ, Apollonii 1. 4. *Eſt autem circa Tyana, aqua Jovi (ut perhibent) ſacra, quam Aſbameam vocant. Fons ejus frigidus ſanè ſcatet, ebullit autem non ſecus atque igne calefactus lebes. Hanc puris & juramenti fidem ſervantibus aſpectu placidam, & guſtu dulcem eſſe perhibent, perjuris verò & infidis palam adverſari, &c.* Rhinuccinus, quem hic ſequor, pro *Aſbameam* habet *inextinguibilem*, nullo ſenſu, quaſi ἀσβεστον ὕδωρ legerit pro Ἀσβαμαῖον, neque id mutavit Jacotius. Tamen rectum eſt Ἀσβαμαῖον. Inde enim Suidas Ἀσβαμαῖον, ὕδωρ ὕτω καλούμενον. Et Amm. Marc. lib. 23. *Apud Aſbameæi quoque Jovis templum in Cappadociâ, apud opidum Tyana ſtagno effluens fons cernitur, qui magnitudine aquarum inflatus, ſeſeque reſorbens nunquam extra margines intumeſcit.* Aſbamæon autem Hebraicè eſſet מי שבע *Me-ſeba* vel מי השבע *Me haſſeba*, h. e. *aqua juramenti*, ut *Beerſeba*, *puteus juramenti*. Sed Cappadoces, quorum Syriſmus erat impuriſſimus, mutato vocum ordine dicebant *Aſbamai*, ut Armeni *Tigranocerta* pro civitate Tigranis, & *Cholobet*, pro Choli domo. Boch.

Aſbel, Lat. *ignis vetuſtatis*, aut *ignis defluens*, vel *decidens*, fil. Benjamin. vide *Aſabel*.

Aſbelitæ, populi. Num. 26.

Aſbeſtæ, vel *Aſbyſtæ* pop. Libyæ ſupra Cyrenem apud quos vulgatiſſimum Ammonis templum, inter medias arenas conditum eſt. Ptol. Sunt & alii *Aſbyſtæ* apud eundem Ptol. diverſi ab Hammoniis, *Haſbitæ* Plinio. Horum etiam mem. Sil. lib. 2.

Aſbolus, unus ex canibus Actæonis, à fuligineo pilorum colore, nam ἄσβολος fuligo eſt ſive favilla. Ovid. Met. 3.

Et niveis Leucon, & villis Aſbolus atris.

Aſbolus is Græcè dicitur, qui Phœnicibus *Chus*, vel *Chum* erat; quia, ut חום *Chum* Ebræis *atrum* ſonat, ita Græcis ἄσβολος *fuliginem*. De cætero mihi nullus occurrit hujus nominis præter Centaurorum ducem *Aſbolum*, quem in Centaurorum pugnâ interfectum Hercules crucifixiſſe legitur, hoc adſcripto epigrammate.

Ἄσβολος ὅτε θεῶν τερμίαν ὕπιν, ὅτ' ἀνθρώπων
Τψικόμοιο κριμαῖος ἀπ' ἰυλιτίος καλὰ πίυκης
Σύγκλαι μέγα δῶπον ἀμιλεχέσις κορέκεσι.

An hic eſt ille *Centaurus Aſbolus*, quem Tatianus Aſſyrius in Orat. contra Græcos, & ex illo Euſeb. Præp. 10. cenſent in catalogo ſcriptorum, qui Homeri ætatem præceſſerunt? Nempe inter Centauros nonnulli docti fuere, ut Chiron, tot Heroum Pædagogus, & in Ovid. Met. 12. augur Aſtylus. Vide Boch. Phaleg 4. 2.

Aſbotus, urbs Theſſaliæ. Steph.

Aſbylus, Crotoniata, cujus mem. Pauſan. & Plato in lib. de Rep.

Aſbyſta, civitas Libyæ. Steph. Pop. *Aſbyſtæ*, quorum mem. Dionyſius Perieg. verſ. 211.

Ἀσβύσται δ' ὑπὲκ τοῖσι μεσήμβρι τιλίθεσι
Καὶ τίμεν' Λιβυκοῖο Διὸς, φαμάθῳ ὑπὸ πολλῇ
Κυρήνη τ' ἔυιππ'. ———

Plinio & aliis *Aſbetæ*, vel *Aſbytæ*. Hos laſere vivere falſò dicit Solinus, cap. 31. malè interpuncto Plinii codice in errorem ductus, ut contendit Salmaſ. in Plinianis p. 381. qui etiam *Aſbyſtarum* terræ partem fuiſſe eam ipſam, ubi Cyrenæi urbem condiderunt, ex Callimacho notat, qui ipſum Cyrenarum ſolum vocat.

——— Ἀσβυσίδα γαῖαν.

Aſcalaphus, & *Jalmenus* fratres, Martis filii ex Aſtyocha. Hom. Il. β.

Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ὑδ' Ὀρχόμενον Μινύῃον
Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος, καὶ Ἰάλμενος, υἷες Ἄρηος
Οὓς τέκεν Ἀζυόχη. ———

Aſcalaphus, Acherontis & Orphnes Avernalis Nymphæ fil. poſteà à Proſerpinâ in bubonem commutatus, nam poſt raptam à Plutone Proſerpinam, cùm Ceres filiæ ſuæ reditum à Jove eâ lege impetraſſet, ſi nihil cibi apud inferos guſtaſſet, *Aſcalaphus* eam prodidit, quòd 7. grana mali Punici ab arbore decerpti comediſſet. Indignata itaque Proſerpina convertit eum in bubonem, avem funeſtam & rerum triſtium ſemper prænunciam. Ovid. Met. 5.

Ingemuit Regina Erebi, teſtemque profanam
Fecit avem; ſparſumque caput Phlegethontide lymphâ
In roſtrum & plumas & grandia lumina vertit.
Ille ſibi ablatus fulvis amicitur ab alis,
Inque caput creſcit longoſque reflectitur ungues,
Vixque movet natas per inertia brachia pennas,
Fœdaque fit volucris venturi nuncia luctûs
Ignavus bubo dirum mortalibus omen.

Aſcalingium, urbs Germ. Ptol. *Hilde ſheim*, teſte Irenico.

Aſcalon, Lat. *appenſio*, vel *ſtatera*, ſive *ignis infamiæ*, civitas Palæſtinæ, ſive, ut Joſephus habet l. 5. c. 3. ſuperioris Idumææ. Conditorem habuiſſe legitur Lydum *Aſcalum*. Ita Xanthus refert in Lydiacis apud Stephanum ὅτι Τάνταλος καὶ Ἀσκάλου παῖδες Τμῶλος. Τὸν δὲ Ἀσκαλον, ὑπὸ Ἀχιλλέως τοῦ Λυδῶν βασιλέως, αἰρεθέντα στρατηγὸν, εἰς Συρίαν στρατεῦσαι, κακεῖ

κακὲι παρθίνε ἐξαθεὶς (lege ἐξαθίσια) πόλιν κλίσαι, ἣν ἀφ' ἑαυτῆ ἔτως ὀνόμασε. Addit idem haberi in Nicolao Damaſceno. Quod mihi tamen ſuſpectum, quia *Aſcalon* urbs fuit vetuſtiſſima, una è 5 Satrapiis Philiſtæorum in libris Joſuæ & Judicum memoratis. Bochartus.

Aſcania, inſ. maris Mediterranei non procul ab Andro. Eſt & regio Aſiæ, & palus in Troade. Euſtathius. Item Trojæ civitas, quam condidit Aſcanius Æneæ fil. Bithyniæ lacus quoque Ptolemæo, *Iſnick* Caſtaldo, Nigro *Londar* vocatur. At Pet. Gyllius oculatus teſtis eum *Lago de Nicæa* appellat. *Sunonenſis lacus* videtur ab Ammiano Marcellino nominari, lib. 26.

Aſcanius, Æneæ fil. ex Creuſâ Priami filiâ. Virgil. Livius tamen dubitat Creuſæne an Laviniæ fil. fuerit. Dictus eſt ab *Aſcanio* Troadis flu. deinde *Ilus*, ab *Ilo* Trojanorum rege: poſtea *Julus*, à primâ barbæ lanugine. Virg.

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Julo
Additur, Ilus erat, dum res ſtetit Ilia regno.

Huic, cùm avus & pater, jam dirutâ Trojâ, de fugâ diſceptarent, flammula quædam in capitis vertice apparuit quæ tamen nihil læſionis intulit, neq; etiam manibus extingui potuit, unde illi futuri Imperii omen ſumpſerunt. Cum patre, poſt multos errores in Italiam venit, ubi Turno occiſo, & patre mortuo, cùm apud Lavinium 30 an. regnaſſet, Albam Longam condidit, reſtitutâ tamen prius in regnum novercâ, quæ antea ob timorem in ſilvas aufugerat. Tandem cum in univerſum 38 an. imperii gubernacula tenuiſſet, jam moriens, cum videret filium Julum Sylvium, regno non ſatis aptum, Sylvium poſthumum fratrem, ſed ex diverſâ matre, pietate & juſtitiâ præſtantem, regni hæredem reliquit.

Aſcanius, Bithyniæ flu. per *Aſcaniam paludem*, apud Nicæam, in ſinum Aſtacenum influens. *Aeſin* vulgò. Virgil. Georg. 3.

Illas ducit amor trans Gargara, tranſque ſonantem
Aſcanium. Item portus Æolidis.

Aſcanius, Abderites, vetuſtus author, cujus meminit Laertius in Pyrrhone.

Aſcantici, Sarmatiæ Aſiaticæ pop. Plin.

Aſcaphus, Ægæi maris inſula. Anton.

Aſcatades, ſive *Aſtades*, 17. Lacedæmoniorum rex, regn. an. 41. qui penitus omnem Syriam ditionis ſuæ fecit.

Aſcataneæ, mons apud Sacas. Ptol.

Aſcaulis, urbs Germ. in tractu Septentrionali. Ptol.

Aſcene, vel *Aſcenas*, Lat. *ignis quaſi diſtillans*, vel *quaſi aſpergens*, filius Gomer. Gen. 10. verſ. 3. Quid ſit autem valdè incertum eſt. Chaldæi *Aſiam* hic explicant; in Jeremiâ הרי״ב *Adiabenam*; Joſephus *Rhegines* h. e. ignotum per ignotius. Chronicon Alexandrinum *Mazices*, æquè ignotos; niſi ſint *Mazices* Mauritaniæ, quo nihil poteſt fingi abſurdius. Arabs Interpres אלצקאלבה h. e. *Slavos*. Non pauci hodie *Bithyniam*, in quâ eſt *ſinus Aſcanius*, & *Aſcanius lacus*, & *amnis*; Et Troadem & Phrygiam minorem. in quibus *Aſcania* reg. & urbs, & *Aſcaniæ* inſulæ. In horum ſententiam libens concedit Bochartus, quia antequam Thynni & Myſi ex Europâ in Aſiam trajeciſſent, omnia illa loca tenebant Phryges. Itaque hoc maneat, è terrâ Gomer i. e. *Phrygiâ majore*, colonos, duce *Aſcenaz*, in minorem, Troademque deductos, ad Pontum uſque ſe diffudiſſe, qui cum ex accolarum nomine *Aſcenas* diceretur, à Græcis, paulum deflexâ voce, nominatus eſt Ἀξῖνος, i. e. *inhoſpitalis*, & poſtmodum Εὔξεινος, in contrarium verſâ ſignificatione ad vitandum δυσφημίαν. In libro Juchaſin legimus, *Aſcenaz in Hebræorum ſcriptis eſt Germania*. Ridiculè; nam, ut alia taceam, populos regni *Aſcenaz* in Babylonem convocat Deus Jerem. 51. quæ longè à Germaniâ diſtat.

Aſchalitæ, pop. circa Indicum ſinum. Steph.

Aſcheion, Achaiæ urbs. Steph.

Aſchilace, Troadis populi. Plin.

Aſcia, loca Indiæ, in quibus umbræ non ſunt, Septentrioque non conſpicitur, nec horæ dinumerantur. Plin 2. 73. ex Oneſicrito.

Aſciburgium, urbs Germ. Ptol. vulgò *Emerich*. Quidam libri Taciti habent Ἀσκιτούργιον, quidam Ἀχαιτίργιον, ex quo placet quibuſdam Ἀχαιτήσιον, à Nerito, ut volunt, Ithacæ monte. Locus quidem quem indicat Tacitus, clivoſus eſt, haud procul *Veteribus* vicus, *Aſchelburg* nunc dictus. Lipſius ad Taciti Germaniam.

Aſciburgius, mons Germaniæ. Ptol.

Aſcitæ, Arabes ab *utribus* ſic dicti, quoniam bubulos, ut Plin. inquit, utres binos ſternentes Ponto piraticam exercent. Hos Steph. juxta Indicum ſinum collocat.

Aſclepia, Æſculapii feſtum ſic dictum. J. Pollux lib. 1. cap. 1. Ipſi etiam *Agones* Ἀσκλήπια dicuntur in antiquis Inſcriptionibus Smetii pag. 340. Et pag. 415. fit mentio ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΣΚΛΗΠΙΩΝ.

Aſclepiades, Hiſtoricus Cyprius, tempore quo Pygmalion regnabat in Oriente, quo tempore ſcribit eſum carnium non fuiſſe. Hieron. lib. 2. adverſus Jovinianum ex Porphyrio. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. pag. 506. 507.

Aſclepiades, Myrleanus, ortu tamen *Nicenus* erat, teſte Suidâ. Hinc *Nicenus* dicitur Stephano in Νικαία, & malè Meurſius hunc Myrleanum & Nicenum, tanquam duos diſtinctos recenſet. Diotimi cujuſdam filius fuit, & Apollonii Grammatici diſcipulus, Grammaticus juxta Suidam. Minimè vero hic reticendum eſt opus ejus φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικὰ quod ei tribuit Suidas Ἀσκλήπ. In illo librariorum errores in Philoſophorum ſcriptis occurrentes indicavit & correxit. Hunc *Aſclepiadem* cum *Aſclepiade* Pruſienſi Medico, & altero *Aſclepiade* Myrleano, de quo infra, perperam confundit Suidas, vel potius librarius, qui lacunam non advertit.

Aſclepiades, Myrleanus junior Grammaticus περὶ γραμματικῆς ſcripſit, & in iſto opere Dionyſii Thracis de partibus Grammaticæ ſententiam refellit, teſte Sexto Empirico. Eundem eſſe credit Jonſius, qui de Grammaticis ſcripſit, cujus operis librum ſextum citat Suidas in Ὀρφεύς, ubi Orphea quendam Crotoniatē juniorem Piſiſtrati tempore vixiſſe ſcribit. Undecimum citat Anonymus in vitâ Arati, & inde Aratum probat Tarſenſem fuiſſe, non Solenſem. Forte ex hoc opere Polemonis ætatem cognovit Suidas in Πολέμων. Vix aliunde eſt, quod ex *Aſclepiade* Myrleano citat Schol. Apollonii ad lib. 1. Argon. quod ſcilicet Apollonius Grammaticus omnia ſua ex Cleone tranſtulerit. De Cratino quoque poetâ *Aſclepiadem* ſcripſiſſe autor eſt Athenæus, 10. 14. *Aſclepiades* quidam ὁ Ἀρίου, σύγγραμμα ſcripſit de Demetrio Phalereo philoſopho Ariſtotelico: unde Athenæus 13. 3. refert meretricem quandam *Clepſydram* propterea fuiſſe dictam, quod ſui copiam ad *clepſydram* facere conſueverit, donec aqua effluxiſſet, cum ejus nomen fuerit *Metiche*. Plures autem hujus nominis fuere. *Aſclepiades* Tragilenſis Iſocratis diſcipulus erat, teſte Plut. lib. de 10. Rhet. & Photio Ecl. 259. unde ætatem ejus cognoſcimus, & τεχνασμάτων ſex libros reliquit, de quo Meurſius. *Aſclepiaden* quendam Phliaſium, Philoſophum Eretrium, Platonis Diſcipulum memorant Plut. lib *de diſcrim. amici & adul.* Athenæus 4. 19. Laertius in *Phædone*, Heſychius Mileſius in *Menedemo*. Forte hic eſt, quem oculis poſtea captum ſcribit Cic. lib. 5. Tuſc. Qu. qui interrogatus quid ei cæcitas attuliſſet, reſpondit. *Ut puero uno eſſet comitatior.* *Aſclepiadem* Athenienſem ſignat nummus quidam Goltzianus. *Aſclepiades* quidam pater, vel præceptor fuit Alexandri Polyhiſtoris, teſte Stephano in Κοσσυρα. Ad hunc forte *Aſclepiadem* Didymus Grammaticus Epitomen Tabularum Solonis ſcripſit, teſte Plut. in *Solone*. *Aſclepiades* Medicus quidam Pruſæus in Bithyniâ Philophyſicus cognomine ſub Pompeio M. vixit, teſte Strabone lib. 12. Cùm in arte Rhetoricâ facultates decoxiſſet, Medicinam ſectatus eſt. Dicebat *ſalutem conſtare tibi potûſque abſtinentiâ, præterea geſtatione, ambulatione, frictione.* Ipſe conditâ novâ ſectâ ſpretis legatis & pollicitationibus Mithridatis, repertâ ratione, quâ vinum ægris medetur, relato è funere homine, & ſervato, ingentem famam conſecutus eſt. Sed maximè ſponſione factâ cum Fortunâ, nè medicus crederetur, ſi unquam invalidus ullo modo fuiſſet ipſe, tandem ſupremâ ſenectute lapſu ſcalarum exanimatus eſt. Plin. 7. 37. De eo quoque multa refert Apul. lib. 4. *Aſclepiades* Anazarbeus Grammaticus, ſcripſit de fluminibus. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. p. 507. Duo *Aſclepiades* medici poſt Auguſti

tempora

tempora vixerunt, teſte Galeno. Ælium quendam *Aſclepiadem*, Auguſti libertum memorat Inſcriptio apud Gruterum fol. 335. hujus forte eſt liber ille τέρανος, quem citat Athenæus 15. 6. 7. *Aſclepiades* quidam Philoſophus tempore Juliani Imp. vivebat, de quo Ammianus lib. 22. Item *Aſclepiades* Poeta, à quo carmen *Aſclepiadeum* dicitur. *Aſclepiades* Mendes, cujus Θεολογούμενα citat Sueton. in Auguſto. Vide iis ibi Caſaubonum. Porro Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 507. *Aſclepiadem* quendam Alexandrinum τὸς κατὰ δῆμον ἄρχοντας conſignaviſſe ſcribit, & autorem ſuæ ſententiæ Scholiaſten Ariſtophanis in Nubes laudat. Verum Scholiaſtes nihil aliud ibi dicit, niſi quod *Aſclepiades* ille τὸς δημάρχους appellaverit τὸς καλὰ δῆμον ἄρχοντας, librum vero *Aſclepiadis* nullum citat.

Aſclepiodorus, pictor ætate Apellis, mirabilis in ſymmetriâ. Huic Mnaſon tyrannus pro 12. Diis dedit in ſingulos minas tricenas. Plinius.

Aſclepiodorus, Alexandrinus, ſingulari ingenio vir, ad omnia Mathematica, ac inquiſitionem, cognitionemque herbarum & lapidum. Suidas. Item Conſ. Rom. collega Afranii Ambaliani.

Aſclepiodotus, Muſicus & Medicus juxta Simplicium ad lib. 4. φυσ. ἀκρ. comm. 141. qui *Aſclepiodotus* Damaſcii magiſter, & *Aſclepiodoti* Magni gener fuit, teſte Photio Eclog. 242. Vide Suidam.

Aſclepion, Conſ. Rom. Joannis collega A. V. C. 1250.

Aſclepius, Machaonis fil. Æſculapii nepos. Auguſtinus.

Aſcletarion, Mathematicus tempore Domitiani qui aliquando dixerat ſe diſcerptum iri à canibus; quapropter à Domitiano juſſus eſt interfici, & accuratiſſimè ſepeliri, ut vanitas ejus artis argueretur: ſed repentinâ tempeſtate diſiecto funere ſemiuſtum canes diſcerpſere. Suet. in Domit.

Aſclus, Italiæ civitas. Steph.

Sil. lib. 8.

Adria & inclemens hirſuti ſignifer Aſcli.

Forte *Aſculum*, de quo infra.

Aſcolia, Græce Ἀσκώλια, feſta, quæ Ruſtici Athenienſes in honorem Bacchi celebrarunt, ἀπὸ τῦ ἀσκῦ i. e. ab *utre* nuncupata. Nam cum victimæ Numinibus aut per ſimilitudinem, ut inquit Servius in 2, Georg. aut per contrarietatem immolentur, caper qui obeſt vitibus, ceu grata hoſtia Libero ſacrificabatur. Phornutus. Τὸν δὲ τράγον αὐτῷ θύεσι διὰ τὸ λυμαντικὸν εἶναι τῶν ἀμπέλων. Hinc verſus Eveni.

Κὴν μὲ φάγῃς ὅλη βίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω
Ὅσον ὀπαπεῖσαί σοι, τράγε, θυμίαμα.

Quos in Domitianum fuiſſe detortos author eſt Suetonius cap. 14. Et quo inviſum Baccho animal peius tractarent, &, ut Servius ait, nè quid ex eo eſſet, quod non ſentiret injuriam, pellem detrahebant, atque inflabant, in quam ſublimi ſaltu juvenes ſe librabant: ac ne ſpectaculum riſu careret, unguine lubricabant, ut præcipiti magis lapſu in terram gliſcerent. Suidas ἐορτὴν ὁι Ἀθηναῖοι ἄγον τὰ Ἀσκώλια, ἐν ᾧ ἀσκὸν τῶς ἀσκοὺς αἰγείους, ἐς τιμὴν τῦ Διονύσυ. Scholiaſtes Ariſtophanes in Pluto. Κυρίως δὲ ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ὅτι τῷ ἀσκῶν ἀλλῆλοις, ἵνικα τῷ γάλακα ποιεῖν. Ἐν μέσῳ δὲ τῷ θεάτρε ἐτίθεντο ἀσκὸς πεφυσημένος, ἢ ἀλειμμένος, εἰς ὃν ἀναβάλλοντες ἐσκίδνασαν, καθάπερ Εὐβυλὸς φησι. Uno tantum pede in utrem ſaltabant. Pollux lib. 2. Ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ ἑτέρῳ ποδὶ ἅλλεσθαι. Heſych. Ἀσκωλίζοντες, ἢ ἐνὸς ποδὸς ἀλλόμενοι. Idem habent Euſt. ad Odyſ. κ. & Tzetzes ad Heſiod. ἔργα. Virgilius autem elegantiſſimè ſacrificii cauſam, & feſti ritum deſcribit, Georg. lib. 2.

Non aliam ob culpam Baccho caper omnibus aris
Cæditur, & veteres ineunt proſcenia ludi
Præmiaque ingentes pagos, & compita circum
Theſidæ poſuere: atque inter pocula lati
Mollibus in pratis unctos ſaliere per utres.

Quod per *compita*, & *pagos* Virgilius, hoc per κώμας, id eſt, vicos fieri ſcribit Phornutus. Εἰς τὸν ἀσκὸν ἐμβάλλονται, κ᾽ τὰς Ἀττικὰς κώμας διαγοργῶν γιάνισκοι. Caſtellanus.

Aſconius Pedianus, à *Pedia* gente, in quam quia adoptatus erat, primus ità vocabatur. Duo autem ejuſce nominis fuere. *Prior* is qui Virgilio familiaris fuit, quem, ut refert Junius Phylargyrus, dicentem audiverat ſe Grammaticis crucem fixiſſe illo verſiculo.

Tres pateat cœli ſpatium non amplius, ulnas.

Hujus extant commentarii in aliquot Ciceronis Orationes. Et in eam pro Cornelio Livium ſe noviſſe profitetur his verbis. *Inter quos Tuditanus, & Pomponius Atticus, & Livius noſter.* Ejus quæ certa ætas hinc diſce. In pro M. Scauro. *Scauri domum poſſidet nunc Longius Cæcina qui Conſul fuit cum Claudio.* Scribe *Largus Cæcina, qui Conſul cum Claudio fuit.* An. V. C. 795. *Alter* Hiſtoricus, Veſpaſiani ævo floruit, ut cognoſcimus ex B. Hieronymo in Chron. Euſebiano ad An. Dom. 76. qui Veſpaſiani annus eſt ſeptimus. *Q. Aſconius Pedianus* ſcriptor hiſtoricus, clarus habetur, qui 73 ætatis ſuæ anno captus luminibus, 12 poſtea annis in ſummo honore conſeneſcit. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 1. 17.

Aſcra, vicus Bœotiæ, in aſpero, & ſterili loco, in dextrâ parte Heliconis, Heſiodi patria, teſte ipſo in his.

Νάσσαλο δ᾽ ἀγχ᾽ Ἑλικῶνος οἰζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
Ἄσκρῃ, χείμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, ἐδέπωλ᾽ ἀέθλη.

Stephano πόλις vocatur. Bocharto autem *Aſcra* eſt אשרה *aſcera*, hoc eſt, lucus ubi ſteriles ſunt arbores. Sanè Heſychius Ἄσκρα, δρῦς ἄκαρπος. Atqui vero in epitaphio Heſiodi lego.

Ἄσκρη μὲν πατρὶς πολυλήϊος. ———

Ἀσκρὴ autem Jonicè pro Αἰχρά, ut innuit Stephanus, dicens hanc vocem eſſe Ἰωνικῶς κεκλιθεῖσαν. Nam Jones interdum κ pro χ ponebant, ut pro δέχομαι, δέκομαι.

Aſcruvium, urbs Illyrici. Ptol. aliis *Aſcrivium*, vulgò *Cataro*. long. 43. 40. lat. 42. 36.

Aſculum, op. Apuliæ, memorandum clade illatâ Pyrrho à Curio & Fabricio Coſſ. Dicebatur *Aſculum* Appulum, ad diſcrimen *Piceni Aſculi*. Florus 1. 18. ubi de Pyrrho rege. *In Apulia deinde apud Aſculum melius dimicatum eſt, Curio, Fabricioque Conſulibus.* Plut. in Pyrrho. Ἀναλαβὼν στρατιὰν πρὸς Ἄσκλον πόλιν τῶν Ῥωμαίων συνῆψε. Zonaras Annal. Tom. 2. Pyrrhus impreſſione in Apuliam factâ, multa vi, multa per deditionem accepit, μέχρις ἦλθε Ῥωμαίοις πρὸς Ἀσκέλῳ πόλει ὕστερ αὖθις ἐπελθοῦσι ἀντιστρατοπεδεύσασθαι. long. 40. 00. lat. 41. 20.

Aſculum, cognomine Picenum, ad ſuperioris diſcrimen, vulgò *Aſcoli*. Lucan. lib. 2.

——— *Depellitur arce*
Lentulus Aſculeâ.

De ſitu ejus ita Strabo. lib. 5. Ἐν τῇ μεσογαίᾳ δὲ τὸ Ἄσκλον Πικηνὸν ἐρυμνότατον χωρίον, ἐφ᾽ ᾧ κεῖται τὸ τεῖχος, ἐκ τὰ περικείμενα ὄρη στρατοπέδοις ὰ βάσιμα. Dignitatem ejus indicat Florus 1. 19. *Domiti Picentes, & caput gentis Aſculum.* Ptolemæus Ἄσκελον vocat. long. 36. 40. lat. 42. 39.

Aſcura, Armeniæ majoris urbs. Ptol.

Aſcurus, Colchidis flu. Arrianus in Periplo.

Aſcus, Gigas, qui Dionyſium vinctum cum Lycurgo in fluvium conjecit. Steph. in Damaſco.

Aſdara, Cappadociæ opidum. Anton.

Aſdaræ, Caucaſi incolæ apud quos Topazius naſcitur.

Aſdrubal, gener Amilcaris patris Annibalis, regn. 7. an. favente factione Barchinâ. Demum à ſervo barbaro, cujus dominum occiderat, interfectus eſt in medio ſuorum. Comprehenſus deinde ſervus à circumſtantibus, haùd facti pœnitens, inter cruciatus ac tormenta, ſpeciem ſempèr ridentis præbens, occiſus eſt. Hiſtoriam cape ex Silio lib. 1. ubi de Tago, ſervi domino cruci ſuffixo loquitur.

Quem poſtquam diro ſuſpenſum robore vidit
Deformem, lateri famulus clam corripit enſem
Dilectum domino, pernixque irrumpit in aulam,
Atque immite ferit geminato vulnere pectus.
At Pœni ſuccenſi irâ, turbataque luctu
Et ſævis gens læta ruunt, tormentaque portant.
Non ignes, candenſque chalybs, non verbera paſſim
Ictibus innumeris lacerum ſcindentia corpus
Carnificeſve manus, penituſque infuſa medullis
Peſtis, & in medio lucentes vulnere flammæ
Ceſſavere; ferum viſu, dictuque per artem
Sævitiæ, extenti quantum tormenta jubebant,
Creverunt artus, atque omni ſanguine rupto
Oſſa liquefactis fumarunt fervida membris.
Mens intacta manet, ſuperat, ridetque dolores,

Spectanti

Spectanti ſimilis, feſſoſque labore minſtros
Increpitat, Dominique crucem clamore repoſcit.
——— *Irrumpit in aulam.*

Ita Silius: cæteros inter ſe ſcio diſcordare: Polybius lib. 2. in diverſorio ſuo vult Aſdrubalem exceptum inſidiis. Ἐπελεύσασε διλοφορηθεὶς ἐν τοῖς ἑαυτῦ καλαλύμασι τυκλῶς ὑπό τινος Κελτῦ τὸ γένος. Niſi ſiet in diverſorio aula. Appianus in Ibericis eum in venatione occiſum ſcribit. Ἀνὴρ δῆλος, ὃ τὸν Ἀσδρύβαν ἀμῶς διεφθάρθαι, λαθὼν ἐν κυνηγεσίοις ἀναιρεῖ. Idemque habet in Annibalicis. Livius lib. 21. palam vult interfectum. De Servi conſtantiâ præter Silium, Livius loco prædicto, ubi de *Aſdrubalis* percuſſore. *Comprehenſus à circumſtantibus, haud alio, quam ſi evaſiſſet vultu; tormentis quoque cùm laceraretur, eo fuit habitu oris, ut ſuperante lætitiâ dolores ridentis etiam ſpeciem præbuerit* Val. Max. 3.2. *Lætitiam tamen, quam ex vindictâ ceperat in ore conſtantiſſimè retinuit.*

Aſdrubal, Hannibalis frater. Plut. in Hannib. à M. Livio Salinatore, & Nerone Claudio ad Metaurum victus eſt. Horat. Carm. 4. Od. 4.

Quid debeas, ô Roma, Neronibus,
Teſtis Metaurum flumen & Aſdrubal
Devictum. Vide Livium lib. 27.

Aſdrubal, cognomento *Calvus*, dux claſſis Carthaginenſium in Sardiniam miſſus, tempeſtate ad inſulas Baleares rejectus, ibi tantiſpèr quoad quaſſas reficeret naves reſedit. Livius.

Aſdrubal, Dux bello tertio Punico à Scipione Æmyliano victus. Ejus uxor, factâ deditione, cùm paucis ante diebus à viro impetrare non potuiſſet, ut ad victorem transfugeret, in medias urbis flammas ſeſe cum filiis conjecit. Livius.

Ovid. Faſt. 6.

Poſtera lux melior; ſuperat Maſiniſſa Syphacem,
Et cecidit telis Aſdrubal ipſe ſuis.

Aſdrubal, Giſconis filius. Plut. in Scipione.

Aſdynis, inſulæ nomen apud Stephanum.

Aſea, vel *Aſeatis*, vicus Arcadiæ, ex quo Alpheus profluit. Strephanus.

Aſebaim, Lat. *damulæ*, ſive *pulchritudines*, aut *militiæ*, nomen viri. 1 Eſdr. 2.

Aſedoth, Lat. *effuſiones*, ſive *declivia*, aut *campeſtria*, vel *depræda tiones*, regio & civitas in tribu Ruben. Item urbs Amorrhæorum Jos. 10. 12. 13.

Aſel, Lat. *prope* vel *juxta*, ſive *ablatio*, vel *ſeparatio*, filius Elaſa, filii Rapha. 1 Par. 8. Item op. in Medoe, Nili inſulâ. Plin. 6. 30

Aſelge, urbs quædam, à civium laſciviâ ſic dicta. Eſt n. ἀσελγὲς idem quod ἀκόλαστον, & ἀσελγαίνειν, τὸ παρὰ φύσιν τοῖς γυναιξὶ μίγνυσθαι Phavorinus. Ἀσέλγη, φίλιε, ὅπε κακῶς ζῶσιν οἱ ἄνθρωποι, ἢ ἀκόλαστοι ἐκοσμήσαν.

Aſellas, rex Cyrenarum. Juſt. 22. 7. quanquam ibi *Ophellas* legit Bongarſius, de cujus lectione dubitandum non eſt, nam præter Diodorum, ita quoque habent Theophr. de plantis 4. 4. & Polyænus, atque alii.

Aſelli, duæ ſtellæ in ſigno Cancri, exiguum inter illos ſpatium obtinente nubeculâ, quam *Præſepe* vocant. Plin. 18. 35. Item tres aliæ ſtellæ in Boote. Vide Cæſii cœlum Aſtron.

Aſellio Sempronius, hiſtoricus, ac Trib. Mil. ſub Scipione Æmiliano, apud Numantiam res eas, quibus ipſe interfuit, conſcripſit. Citatur à Cicerone. Dionyſ. Halic. Gellio, Charifio, Servio & aliis.

Aſellius Claudius, Eques Rom. Trib. Mil. ſub Claudio Nerone, apud Lucanos memorandâ fortitudine. Volater.

Aſem, civitas in tribu Simeon. Joſ. 19. Appellatur & *Aznoni*. 1 Par. 4. Lat. *os*, aut *fortitudo*, vel *clauſura* ſc. *oculorum*, vel *lignum eorum*.

Aſemona, urbs tribûs Judæ. Joſ. 15. Idem ſig. quod *Aſem*.

Aſena, cum ד, Lat. *periculum*, ſive *infortunium*, vel *rubus*. Nomen viri Nchem. 2.

Aſena cum ש, Lat. *mutatio*, vel *duplicitas*, aut *dormitatio*, ſive *ignis nunc*. Nomen urbis in tribu Juda. Joſ. 15.

Aſenaphar, Lat. *periculum*, ſive *infortunium tauri*, aut *periculi incrementum*, nomen viri. Neh. 4.

Aſenath, filia Potiphharis, uxor Joſephi. Gen. 44. Lat. *periculum*, ſive *infortunium*.

Aſer, Hebraicè *Aſſir*, filius Caath. 1 Paral. 6. ſive filius Core, filii Iſaar, filii Caath. Exod. 6. Lat. *vinctus*, ſive *incarceratus*, aut Syriacè *prohibitus*.

Aſer, Lat. *beatitudo*, ſive *felicitas*, octavus filius Jacob ex Zelphâ, Liæ uxoris ſuæ ancillâ. Gen. 30. Nomen item loci. Joſ. 17.

Aſeroth, Lat. *nemora*, *luci*, aut *beatitudines*, vel *inſidiæ*, ſive *greſſus*. Nomen Idoli. Jud. 3.

Aſerus, Siciliæ urbs. Ptol. *Monreal* Nigro. Forte Aſſorum, & Aſſorium Stephani.

Aſchur, filius Eſrom, filii Pharez, ex Abiâ uxore 1 Par. 2. Pater item Thecue. 1 Par. 4. Lat. *denigratus*, ſive *ignis libertatis*, vel *albedinis*, aut *foraminis*.

Aſia, palus cum opido cognomine apud Tmolum montem & Cayſtrum flu. circa quam, inter alias aquaticas aves plures grues verſantur. Producit primam ſyllabam. Virg. 1. Geor. ——— *Et quæ Aſia circum*
Dulcibus in ſtagnis rimantur prata Cayſtri.
Idem lib. 7. Æn. ——— *Longa canoros*
Dant per colla modos, ſonat amnis & Aſia longè
Pulſa palus. ———
Quod habuit ex Homero Ἀσίῃ ἐν λειμῶνι Καϋςρίε ἄμφι ῥέεθρα. Aſii prati etiam meminit Stephanus.

Aſia major, una ex tribus orbis partibus veteribus cognitis, reliquas ſimul acceptas magnitudine ſuperans, in ortum maximè extenſa, Indio, Eoo, & Scythico Oceano perfuſa; ab Europâ ad occid. Tanai flu. mari Euxino, & Ægæo ſeparata, ab Africâ Nilo flu. Plinio, ſed Arabico ſinu Ptolemæo diviſa. Ab *Aſiâ* fœminâ, teſte Iſidoro, lib. 14. erymol. nomen habet. Becmanno autem *Aſia* dicitur ab אש *eſh*, i. e. *ignis*, qu. אשיה *Eſhia*, h. e. *ignis Domini*, quem in Perſiâ, aliiſque Aſiæ oris ſacrum coluerunt. Herodotus in Melp. ad uxorem Promethei refert. Ἡ δὲ Ἀσίη ἀπὸ τῆς Προμηθίας γυναικὸς τὴν ἐπωνυμίην ἔχει. Verum res eodem redit, ſi expendatur fabula de igniculo, quem cœlo Prometheus ſurripuiſſe dicitur. Bochartus autem à Phœnicio חצי *aſi* deducit, quod non ſolum *dimidium*, ſed *medium* ſonat ſic חצי השטים eſt μεσοείνμα, Joſ. 10. 13. חצי הלילה μεσονύκλιον, Jud. 13. 3. Itaque חציה *aſia*, i. e. *media* cœpit vocari Aſiæ pars illa, quæ media eſt inter Africam & Europam, quam *Aſiam minorem* vulgò dicunt. De quâ Plin. Præfat. lib. 3. *Hinc* (i. e. à Gadibus) *intranti dextrâ Africa eſt, lævâ Europa; inter has Aſia eſt.* Mela 1. 2. *Media noſtris æquoribus excipitur.* Sed & alio reſpectu *Aſiam* cum Europâ & Libyâ conferens Euſt. illam aſſerit μέσην ἀμφοῖν ἔχειν διάθεσιν. Videſis locum in Dionyſ. poſt verſ. 270. Dividitur hæc *Aſia* hodie in ſex partes. Prima paret magno Duci Moſcoviæ. Secunda Magno Chamo Tartarorum Imperatori. Tertiam partem Turcæ occupant; Quartam Perſæ; Quinctam Indi; Sextam Sinenſes.

Aſia minor, ſuperioris pars, in Cherroneſi formam coacta, cujus Iſthmus à ſinu Iſſico ad Pontum uſq; Euxinum pertingit. Hodiè *Natolia* Turcis dicitur à Græco ἀνατολὴ, quod *Orientem* ſig. Hujus partes ſunt Cilicia, Lycaonia, Paphlagonia, Pontus, Cappadocia, Bithynia, Phrygia, Myſia, Lydia, Pamphylia, Æolis, Jonia, Lycia, & Caria. Cicero pro Flacco. *Namque ut opinor, Aſia veſtra conſtat ex Phrygiâ, Myſiâ, Cariâ, Lydiâ.* Virgil. Æn. 3.

Poſtquam res Aſiæ, Priamique evertere gentem
Immeritam viſum ſuperis.

Tanta autem *Aſiæ* ubertas rerum omnium atque fertilitas fuit, ut omnibus terris antecellere videretur. Cic pro Q. Ligario, *Aſia tam opima eſt & fertilis, ut & ubertate agrorum, & varietate fructuum, & magnitudine paſtionis, & multitudine earum rerum, quæ exportantur, facilè omnibus terris antecellat.* Eadem Mithridates apud Juſtinum ad milites concionaturus affirmat. Ait enim *Neque cœlo Aſiæ eſſe temperatius aliud, nec ſolo fertilius, nec urbium multitudine amœnius: magnamque temporis partem, non ut militiam, ſed feſtum diem acturos.*

Inde Propertius

Atque Aſiæ veteres cernere divitias.

Horat. lib. 1. Sat. 7. ——— *Bruto Prætore tenentem*
Ditem Aſiam. ———

Atque de opulentiâ provinciæ hujus inde etiam conjectura fieri potest, quod Sulla mulctæ nomine XXM talentûm imposuerit: Antonius totidem uno anno abstulerit, teste Plut. in Lucullo & Antonio. Hinc Tacitus in *Agricola*, cap. 6. *provinciam divitem, & paratam peccantibus vocat.* Plura si velis, consule Reverendiss. Jac. Usserium Archiepiscopum Armachanum in tractatu de Asia Minore. Inde *Asianus*, qui ex *Asia* est. Quinctilianus Præfat. lib. 8. *Neq; enim Asiani, aut quocunque alio genere corrupti, res aut non viderunt, aut non collocaverunt, &c.* Ubi *Asianos* vocat, qui genus Asiaticum dicendi sequuntur. Ἀσιανὸς χαρακτὴρ Straboni vocatur, lib. 13. Juvenal. Sat. 7.

——— *Faciant equites Asiani;*
Quanquam & Cappadoces faciant, equitesq; Bithyni.

Item *Asiacus* aliud adjectivum, ut quidam volunt. Ovid. Met. 12. vers. 589.

Ecquid ubi Asiacas casuras aspicis arces.

Qui versus tamen in aliis codicibus ita legitur.

Ecquid ubi has jam jam casuras aspicis arces.

Quod probat Ciofanus, & Farnabius quoque in textum recepit, quòd alterum claudicare videretur, cum prima in *Asiacus* correpta sit; atqui oblitus erat in *Asidis* quoq; voce primam poetam produxisse. Ovid. Met. lib. 5.

Jam super Europen sublimis & Asida terram.

Atqui posterior lectio procul dubiò verissima est, & sic legitur in editione Heinsianâ. Hinc denique *Asiaticus* aliud adjectivum & usitatissimum, ut *bellum Asiaticum*, *genus dicendi Asiaticum*, quod erat copiosum, tumidum & redundans, unde Petronius *ventosam, & enormem loquacitatem* appellavit. Causa hujus ab ingenio, & naturâ gentis petenda videtur, quæ ex opibus superba, & vana. Legatus Rhodiorum apud Liv. 45. 13. *Non negaverim & totam Asiæ regionem inaniora parere ingenia, & nostrorum tumidiorem sermonem esse, quod excellere inter finitimas civitates videamur.* Item *Asiaticus*, nomen viri apud Tac. An. 11. & Dionem, lib. 59. Alius Gallorum dux. Tacit. Hist. 2. 94. Item Cons. Rom. Aquilini collega.

Asiana, civitas Elidis. Steph.

Asianus, Sardiensis Episcopus.

Asiarchæ, viri erant communi Asiaticarum civitatum consensu delecti, qui communia negotia curarent. Strabo. lib. 14. In libris Jurisconsultorum usurpatur hæc vox, ut & *Syriarcharum*. Sic autem dicti sunt sacerdotes quidam, quorum munus erat ludos Theatrales in Deorum honorem edere, quos propterea Ruffinus apud Euseb. Munerarios interpretatur, ut observat Cuiacius. J. C. longè doctissimus. Horum fit mentio apud D. Lucam hist. S. S. Apost. 19. Vide de his Seldenum in marmoribus Arundelianis.

Asibe, civitas Mesopotamiæ, ab incolis alio nomine dicta Antiochia. Steph.

Asida, op. Bæticæ mediterraneum. Plin.

Asiel, Lat. *fecit Deus*, fil. Sariæ. 1 Par. 4.

Asilas, augur, qui Æneæ in auxilium venit contra Turnum. Virg. Æn. 10.

Tertius ille hominum, divumque interpres Asilas,
Cui pecudum fibræ, cœli cui sidera parent,
Et linguæ volucrum, & præsagi fulminis ignes.

Item dux Trojanus. Virg. Æn. 2.

Et genus Assaraci Mnestheus, & fortis Asilas.

Asima, idolum virorum Hemath. 3 Reg. 17. Lat. *dictum*, vel *positio*, aut *ignis maris*. Vide Seldenum de D. Syris lib. 2. cap. 9.

Asina, cognomen Corneliorum, quod à Cn. Corn. Scipione ad posteros propagabatur. Hic enim eum sponsores ab eo poscerentur, asinam produxit in forum cum pecuniæ onere, quasi pro sponsoribus præsens pignus, eamq; ob causam *Asina* postea dictus est. Macrobius 1. Saturn.

Asinaria, festus dies erat Syracusis ab *Asinario* flu. dictus, apud quem Athenienses Impp. Nicias & Demosthenes capti. Plutarchus. Item nomen Comœdiæ Plautinæ.

Asinarius, Siciliæ flu. Diodoro lib. 13. & Plut. in Nicia. Thucydidi lib. 7. *Assinarus*. Punicè erat הצינור *hassinor*. Propriè autem ea vox *tubum* sign. per quem aqua in declive fertur, puta ex monte, vel tecto. Occurrit autem Psal. 42. vers. 8. & 2 Sam. 5. 8. *Assinarus* igitur flu. ità dictus est, quia profundo & confragoso alveo, tanquam tubo inclusus, devolvitur in præceps. Ità describit Thucydides; cujus verba Latinè sic se habent. *Athenienses ad Assinarum amnem festinabant*, &c. *Ut vero eò pervenere, nullo jam ordine in eum ruunt, pro se quisque primus omnium transire properantes. At ex utraque parte superstantes Syracusani (erat autem amnis præceps) desuper missilibus Athenienses conficiebant in cavo fluminis alveo inter se perturbatos.* Bochart.

Asindum, Turditanorum in Hisp. urbs. Ptol. *Medina Sidonia* Clusio dicta.

Asine, insula Sporadum, est & alia in mari Adriatico. Mela lib. 2.

Asine, Messeniæ op. Ptol. *Anchora* Nigro. *Phaneronimi* Favolio, & Sophiano. Inter Methonen & Coronen. Pop. *Asinæi*, qui Parnassi olim accolæ *Dryopes* appellabantur, quod nomen in Peloponnesum reversi diù retinuerunt, uti scribit Pausanias. Pro *Asine* autem Pletho hoc loco (nam is quoque in describendâ Peloponneso Ptolemæum sequitur) *Misyne* legit. Luc. lib. 8.

Quas Asinæ cautes, & quas Chios asperat undas.

Ubi alii *Asiæ*. Hinc *sinus Asinæus* Straboni lib. 8. long. 48. 50. lat. 35. 00. Item pagus Argiæ reg. cognomento Hermionica apud Naupliam. Strabo. *Volcanos*, teste Nigro. Item urbs Cypri & Ciliciæ. Steph. Denique parva insula Peloponnesi in orâ occid. apud Pylum op. Thucyd.

Asines, Siciliæ flu. Incolis *fiume freddo* i. e. *frigidus fluvius*. Neque aliud sonabat *Asinis*, vel *Asinari* priscum nomen Plinio & Vibio Sequestri. Pro quo Thucydides lib. 4. perperam habet τὸν Ἀκεσίνην πόλαμον. Syris enim צִין *sin* est *frigus*. Indeque amnis הַצִּין *hassin* est *amnis frigoris*. Bochart.

Asinius Pollio, insignis orator, Aug. Cæsaris amicus, docuit Romæ temporibus Pompeii M. successitque scholæ Timagenis. Scripsit bellum Cæsaris & Pompeii. Primus omnium Romæ advocatis hominibus scripta sua recitavit. Quinctilianus ubi de eo. *Multa in Asinio Pollione invenio summâ diligentiâ, adeo ut quibusdam etiam nimia videantur, & consilii & animi satis: à nitore & jucunditate Ciceronis ità longè abest, ut videri possit seculo prior.* Omnium primus Romæ Bibliothecam fecisse dicitur. Plin. 35. 2. Plura de eo vide apud Voss. Hist. Lat. 1. 17. Fovit Poetas Horatium atque Virgilium, & hunc imprimis, quorum carminibus etiam celebratus est. *Asinius* Quadratus alius historicus de quo Vossius ubi suprà.

Asinius Gallus, Pollionis fil. libros edidit de comparatione patris Pollionis & Ciceronis, in quibus patrem Ciceroni prætulit. Contrà quos Claudius Cæsar, posteà Ciceronis defensionem edidit. Tranquillus in Claudio.

Asinius Capito, Grammaticus doctissimus, librum reliquit epistolarum, ac in primâ ad Pacuvium Labeonem Titulus præscriptus erat: *Pluria & non plura scribi oportere.* Gellius. 5. 21.

Asiongaber, vel *Eziongeber*, locus in quo castrametati sunt Israelitæ egressi de Hebronâ. Num. 33. Lat. *lignum viri*, vel *robusti*, aut *consilium viri*, vel *robusti*. Item portus regni Edom, ad mare Rubrum Deut. 2. Vide *Esiongeber*.

Asir, Lat. *vinctus*, sive *incarceratus*, aut Syriacè *prohibitus*, filius Jechoniæ. 1 Par. 3. Item filius Core. 1 Par. 6.

Asisa, Illyridis urbs. Hanc scribit Niger nunc solo æquatam esse, ibidemque multa antiquitatis monumenta extare, & locum *Beribir* dici addit. Nisi tabulæ fallant, videtur mihi etiam *Bergane* vocari.

Asisium, Italiæ opidum, non longè ab Arnâ, orientem versus, vulgò *Assisi*, Ptolemæo Ἀσίσιον, undè Plinio & Inscriptioni Antiquæ opidani dicuntur *Asisinates*. Plin. 3. 14. *Amerini, Attidiates, Asisinates*, ubi vulgò corruptè *Asirinates*. Procopio Gothicorum lib. 3. sunt obliqui casus Ἀσινὸς & Ἀσίνου, opidani autem Ἀσινῆται.

Asius, fil. Dymantis, & frater Hecubæ, sed ex diversis patribus, & Hectoris avunculus, qui Priamo adversus Græcos auxilium tulit. Hom.

Asius, Jupiter sic dictus, cujus vetustissimum fanum in Cretâ fuit, teste Stephano, sic dictus ab *Aso* Cretæ opido, quo in loco colebatur.

Asius, Umbriæ flu. ex monte *Asio* (qui adhuc *Asi* vulgò nominatur) oriens, *Chiaro* Leandro.

Asius campus, locus juxta Caystrum flu. Hom. Il. 2.

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Asmodeus,

Aſmodeus, nomen dæmonii, de quo Tob. cap. 3. Vide Seldenum de D. Syris, lib. 2. cap. 6.

Aſmura, Hyrcaniæ urbs. Ptol. *Azmorna* Ammiano.

Aſnaa, nomen viri, Neh. 3. Lat. *rubus*, Syriacè *inimicus*.

Aſnaus, mons Macedoniæ, inter quem & Æropum alium montem Aous flu. Livio teſte, decurrit.

Aſom, Hebraicè אסום, ſextus filius Iſai. 1 Par. 2. Filius item Jerahmeel primogeniti Eſrom, Lat. *feſtinatio eorum*, aut *jejunans*.

Aſom, Hebraicè עסים, nomen civitatis. 1 Par. 4. 29. quæ & *Aſem*, Joſ. 19. Lat. *os*, ſive *fortitudo*, aut *clauſura oculorum*, vel *lignum eorum*.

Aſophis, regiuncula Peloponneſi, circa Phliuntem, Homero *Arathyrea* dicitur.

Aſophos, Palæſtinæ op. in Galilæâ. Joſephus.

Aſopia, regio, Aſopo flu. finitima.

Aſopiades, Æacus, Aſopi nepos, pater Æginæ. Ovid. Met. 7. *Huic Aſopiades, petis irrita, dixit.*——

Aſopodorus, Phliaſius poeta, qui primus poſt Antheam Lyndium ex compoſitis nominibus poeſin excogitaſſe dicitur.

Aſopus, flu. Aſiæ, unà cum Lyco flu. Laodiceam urb. præterfluens. Alius Bœotiæ, *Aſopo*, qui ex Citharone monte profluens, agrumque Thebanum irrigans, à Plateenſi decidit, ipſaſque Thebas præterluens, Plateas, & Tanagram, inter Oropum op. & Cynoſuram promunt. mari excipitur. Ad hunc flu. ſacra Baccho celebrare ſolebant. Oppianus.

Οὐκ ἐθέλω τελίτην σε τὰ νῦν ὀφίβακχον ἀείδειν
Οὐ χθεγὼ Αἴνιον παρὲκ βίνδησιν Ἀσωποῦ.

Tertius Theſſaliæ, qui in ſinum Oetæum apud Thermopylas, accepto Phœnice fluvio, à Thermopylis 15. ſtad. defertur, ac vulgò etiam *Aſopo* nominatur. Quartus Macedoniæ, qui teſtibus Livio & Strabone Heracleam alluit: Quinctus Peloponneſi, haud procul à Corintho decurrens.

Aſopus, op. Peloponneſi haud procul à Maleo promontorio, hodie *Eſapo*, licet Nigro *Rampano* dicatur.

Aſor, urbs, aut regio Arabiæ, Jer. 49. Vide *Haſor*.

Aſorhaddon, Lat. *ligans acumen*, ſive *lætitiam*, aut Syriacè, *prohibens unitatem* vel *novitatem*, Rex Aſſur. 1 Eſdr. 4.

Aſorus, flu. alluens Heracleam, in radicibus montis Oetæ ſitam, Liv. lib. 6. Dec. 4. De quo forſan, Plin. 4. 10. A Bocatio *Aſaſſus*, aliis *Aſurus* vocatur. Legitur hodiè in quibuſdam exemplaribus *Aſcordus*.

Aſoth, i. e. *faciens*, vel *factura*, aut *tineæ* ſc. *veſtimentorum*.

Aſpagones, Indiæ pop. regionem fertiliſſimam incolentes. Plin. 6. 21.

Aſpalathia, urbs Taphiorum. Steph.

Aſpalathis, inſula Lyciæ. Steph.

Aſpar, Garamas quidam, de quo Pontanus.

Hinc Aſpar Garamas, quo non præſtantior alter
Aut torquere manu jaculum, aut dare vulnera fundâ.

Aſpaſia, Hermotimi filia, Phocenſis, omnium ſui temporis formoſiſſima habita; idque à Cyro pimùm, deinde ab Artaxerxe impenſe amata. *Sapientem* vocatam & *elegantem* Xenophon, lib. 1. de Exped. Cyri ſub finem ſcribit; atque id nominis à Cyro ipſo accepiſſe Plutarchus in Artaxerxe ſignificat; quem ejus conſiliis feliciter uſum in rebus arduis Ælianus ſcribit, qui prolixè ejus hiſtoriam exponit ποικίλ. 10. 1. Meminit & Juſtinus, lib. 10. cap. 2. Alia eſt, cujus Athenæus lib. 5. meminit, Mileſia, quâ Socrates in eloquentiæ ſtudio magiſtrâ eſt uſus, ſapiens & Reip. etiam tractandæ callens, unde & à Pericle culta, & tanti habita à Cyro, ut chariſſimam pellicum ab eâ vocarit *Aſpaſiam*, de quâ ſuprà, quippè cui nomen anteà *Milto* fuerit, ut Plut. in Pericle ſcribit. Alia hoc nomine fuit, Cleobuli conjux, de quâ Xenophon, l. 5. Hypomnem. Socrat. de re domeſticâ adminiſtrandâ.

Aſpaſius, Sophiſta Ravennas, Demerriani fil. ſub Alexandro Romæ profitebatur, auditor Pauſaniæ & Hippodromi; ſcripſit contra Ariſtonem & maledicos Philoſtrat.

Aſpaſius Byblius Sophiſta, qui eodem tempore fuit, quo Ariſtides. Conſcripſit artem Rhetoricam, & panegyricum in Adrianum, &c. Suidas.

Aſpaſius Tyrius, ſophiſta & hiſtoricus, tum opere quodam artem dicendi tradidit; tum de Epiro (ridiculè *de Continente* in prioribus editionibus) & rebus Epiroticis hiſtoriam condidit libris 20. teſte Suidâ.

Aſpathines, Perſa, cum Dario in Magum Smerdim conjuravit. Herodot.

Aſpavia, op. Hiſp. Bæt. *Eſpejo*, teſte Morali.

Aſpelia, Cypri inſ. nomen. Xenagoras apud Plin. 5. 31.

Aſpendius, citharœdus; de quo ità Aſconius in Orat. Cic. in Verrem de Prætura urbanâ. *Difficile autem, quod Aſpendius Cithariſtia faciebat, ut non uteretur utrâque manu, ſed omnia, id eſt univerſam cantionem, intus & ſiniſtrâ tantum manu complecteretur. Unde omnes quotquot fures erant, à Græcis Aſpendii Cithariſtæ, proverbio dicebantur; quòd ut ille carminis, ita iſti furtorum occultatores erant.* Proverbium valet in eos, qui rei nullius, quàm privati ſui compendii rationem habent, tractum, ut dixi ab *Aſpendio*, qui tam lèviter ſiniſtrâ manu citharæ ſuæ chordas movebat, ut ſonus ad ipſum tantum citharœdum, aut certè ad proximè aſtantes perveniret. Cic. Ver. 3.

Aſpendus, Pamphyliæ urbs, Argivorum ædificium. Hic Veneri ſuibus ſacrificabant, eò quòd author ejus generis Mopſus ex Argis huc proficiſcens, cùm primùm ſacrificare voluiſſet, occurrebat illi ſus. Stephanus ab *Aſpendo* conditam ſcribit. Ejus meminit Dionyſius, verſ. 851.

Κεῖθι δ' ἀν' αἰθήσσας ὑπερκλύσιον πολιήτεω
Ἀσπενδὸν πόλεμιον παρὲκ ῥόον Εὐρυμέδοντος.

Ubi ὑπερκλύσιον *maritimum* ſignificare non poteſt, ut vocem explicat Hen. Stephanus, niſi manifeſta in poetâ ſit ἀγνωσπία. *Aſpendus* enim inter mediterraneas Pamphyliæ civitates à Ptolemæo numeratur, lib. 5. cap. 5. & longius à mari ab eo ſtatuitur. Et Strabo quidem, lib. 14. à mari 60. ſtadiis diſtare affirmat. Μετὰ ταῦτα Εὐρυμέδων ὁ ποταμὸς, ὃν ἀναπλέουσιν ἑξήκοντα σταδίους Ἄσπενδος πόλις Ἀργείων κτίσμα. Salmaſius igitur ſtatuit ὑπερκλύσιον hic, prorſus è contrario *à mari remotum* ſignificare, ut ὑπὲρ τῆς θαλάττης apud Strabonem eſt *à mari diſſitum*. Montano tamen videtur *Aſpendum* potius ὑπερκλύσιον dici quaſi opidum *ſupra mare eminens* (quod cum alterâ Hen. Stephani interpretatione ſatis convenit) quia licet à mari nonnihil diſtet, in excelſo tamen colle ſitum mare proſpectat, teſte Mela 1. 13. *Mare quo pugnatum eſt* (inter Athenienſes ſc. & Perſas) *ex edito admodum colle proſpectat Aſpendus.* Dixi ſupra, *Hic Veneri ſuibus ſacrificabant*; Dionyſium habeo auctorem, ſic enim ille ubi ſupra.

Ἔνθα συοκλονίαν Δηοτείην ἱλάσσαι.

Aſper, Conſul Rom. Ariovindi collega.

Aſperum mare, qui & ſinus Barbaricus Ptol. Troglodyticus ſinus eſt Plinio. Eum maris tractum obtinet, qui hodie *Golfo de Meſinde* dicitur.

Aſphaltus, & *Aſphaltis*, & *Aſphaltites*, lacus Judææ in Pentapoli, in quo nihil grave ſubmergi poteſt. In eo fuere Sodoma & Gomorrha, Admah & Zeboim, quæ propter nefandam populi luxuriem & libidinem cælitus exuſtæ ſunt. *Mare mortuum* à Juſtino & Pauſaniâ vocatur. Incolis *Sorban*, teſte Franciſco Junio. A bitumine ſic dictus, quod in Judæâ præſtantiſſimum: Dioſcorides. Ἀσφαλτὸν διαφέρει ἡ Ἰουδαϊκὴ τῆς λοιπῆς, Ἔστι δὲ καὶ καλὴ ἡ πορφυρίζουσα σίλβουσα. Neque alia occurrit cauſa, cur Ἀσφαλτίτις i. e. *Aſphaltites* lacus ab Heſychio appelletur, ἰουδαϊκὴ θάλασσα *Rubrum mare*, quam bituminoſus in eo color. Bochartus. Plin. 5. 16. *Aſphaltites nihil præter bitumen gignit: unde & nomen: nullum corpus animalium recipit: tauri, camelique fluitant: inde fama, nihil in eo mergi. Longitudine excedit centum mill. paſſ. Latitudine verò viginti quinque implet & maxima 25 implet, minima ſex: proſpicit eum ab Oriente Arabia Nomadum, à Meridie Macherus, ſecunda quondam arx Judææ, ab Hieroſolymis.* Idem habet Solinus cap. 38. Juſtinus 36. 6. *In eâ regione lacus eſt, qui propter magnitudinem, & aquæ immobilitatem, mortuum mare dicitur. Nam neque ventis movetur, reſiſtente turbinibus bitumine, quo aqua omnis ſtagnatur: neque navigationis patiens eſt, quoniam omnia vitâ carentia in profundum merguntur, nec materiam ullam ſuſtinet, niſi quæ alumine illinatur.* Corn. Tacitus Hiſt. lib. 5. *Lacus immenſo ambitu, ſpecie maris, ſapore corruptior, gravitate odoris accolis peſtifer, neque vento impellitur, neque piſces, aut fœtas aquis volucres patitur*, &c. Et paulo poſt. *Haud procul inde campi, quos ferunt olim uberes, magniſque urbibus habitatos, fulminum jactu arſiſſe: & manere veſtigia, terramque*

ſpecie torridam, vim frugiferam perdidiſſe. Nam cuncta ſponte edita, aut manu ſata, ſive herba tenus aut flore, ſeu ſolitam in ſpeciem adolevere, atra & inania velut in cinerem vaneſcunt. Joſephus de bello Jud. lib. 5. cap. 5. Ἄξιον δὲ ἀφηγήσασθαι τὴν φύσιν Ἀσφαλτίτιδος λίμνης, ἥτις ἔστι μὲν πικρὰ καὶ ἄγονος, ὑπὸ δὲ καθότητος, καὶ τὰ βαρύτατα τῶν εἰς αὐτὴν ῥιπτόντων ἀναιρίπτει, καταδύται δὲ εἰς τὸν βυθὸν, κἂν ὑπερηδύσματα ᾖ. Θαυμασαντὸς ἐκέλευσε τινὰς τῶν νέων ἐκ θήσαμένων, διθύλλας ὀπίσω τὰς χεῖρας, ῥιφῆναι καὶ τῷ βυθῷ, καὶ συνέβη πάλιν ὑπανῆχθαι, καθάπερ ὑπὸ πνεύματος ἀνω βιαζομένης. Et paulo poſt. Γεγονασὶ δὲ καὶ Σοδομῖτις αὐτῇ, πάλαι μὲν ὠδαίμων χώρα, καρπῶν τε ἕνεκα, καὶ τῆς τῶν πόλεως εὐσεβείας. Νῦν δὲ κεκαυμένη πᾶσα. Φασὶ δὲ ὡς διὰ ἀσέβειαν οἰκητόρων κεραυνοῖς καταφλεγῆναι. Ἔστι γοῦν ἔτι λείψανα τῆς θείας πυρὸς, καὶ σήμεια μὲν πόλεων ἰδεῖν σκιας, ἔστι δὲ κἀν τοῖς καρποῖς οποδιὰν ἀναχαινομένην, ὁι χρῶν μὲν ἔχειν τοῖς ἐδωδίμοις ὁμοίαν, θρεψαμένων δὲ χερσὶν, εἰς κατὸν διαλύονται καὶ τέφραν. Subdit Τὰ μὲν δὴ περὶ τὴν Σοδομῖτιν μυθευόμενα τοιαῦτα ἔχει πίστιν παρὸ τῆς ὄψεως. Ubi ridiculè Interpres, *Terræ quidem Sodomiticæ fabula ejuſmodi fidem habet ex facie*, cum Joſephus neque fabulam refert, ſed veram hiſtoriam; nec πρόσωπον omnino innuit, ſed αὐτοψίαν.

Aſphar, nomen lacus in agro Thecue. 1 Mac. 9.

Aſphenes, Præpoſitus Eunuchorum regis Nebuchadonoſor. Dan. 1.

Aſpis, op. & mons Africæ, *Meis* incolis, teſte Curione. Sil. Ital. lib. 3.

In clypei ſpeciem curvatis turribus Aſpis.

Eſt etiam inſula prope Cycladas, & Macedoniæ civitas, à Philippo Perſei patre condita. Item inſ. Lyciæ, & alia inter Lebedum & Tieum, alia Pſyris vicina, alia quædam ſine arboribus, & alia ultra Piſſam. Steph.

Aſpiſii, Scythiæ intra Imaum pop. Ptol.

Aſpithra, Sinarum civitas. Ptol.

Aſpledon, Achaiæ urbs, *Spledon* nonnullis dicta, & *Eudielos*, i. e. *aprica*, quod hybernationi locus commodus ſit, Strabo lib. 9. Bœotiæ eam tribuit Plinius, & Heſychius Phocidi.

Aſpona, civitas Galatiæ. Anton.

Aſporatius, Conſ. Rom. Herculani collega.

Aſporenus, mons Aſiæ Pergamo proximus; unde templum, quod ibi eſt matris Deorum *Aſporenum* dictum, dea quoque ipſa *Aſporena* Strabo lib. 13.

Aſprandus, Longobardorum rex, regn. an. 17.

Aſpri, duo Conſules Rom. tempore Aurelii Antonini Imp.

Aſpurgitani, pop. circa Mæotidem paludem. Steph.

Aſrael, fil. Jaleleel. 1 Par. 4. Lat. *beatitudo Dei*, vel *intuitus fortis*, aut *greſſus Dei*.

Aſriel, (idem ſig. quod *Aſrael*) fil. Galaad filii Machir, filii Manaſſis. Num. 26. qui Jos. 17. *Eſriel* dicitur.

Aſſa, civitas juxta Athon. Item vicus Scythiæ. Steph.

Aſſabinus, Jupiter cognominatus, & multâ religione olim cultus apud Arabas. Plin. 12. 12.

Aſſacana, Indiæ reg. in qua Magoſa metropolis. Strabo lib. 15. Apud Steph. *Aſſaceni* populi vocantur.

Aſſara, Maurit. Cæſar. flu. Ptol. *Selſis* Caſtaldo.

Aſſaracæ, Libyæ interioris gens. Ptol.

Aſſaracus, Trois regis Trojanorum fil. frater Ili regis, genuit Capyn, à quo Anchiſes Æneæ pater. Hinc *genus Aſſaraci* apud Virgil. & *Aſſaraci tellus* pro Trojâ apud Horat.

Aſſecoma, Hiſp. op. inter Bracaram & Aſturicam. Anton.

Aſſedim, civitas in tribu Nephthali. Jos. 19. Lat. *venationes*, aut *inſidiæ*, vel *latera*, aut Syriacè *deſtructiones*.

Aſſedones, vide *Eſſedones*.

Aſſem, nomen viri. 1 Par. 11. h. e. *nomen*, ſeu *poſitio*.

Aſſera, urbs Chalcidenſium. Steph.

Aſſeriates, Alpini pop. Plin. *Val de Serra* Simlero.

Aſſeſſiates, pop. Illyriæ in conventu Scardonitano, inter eos, qui eo conventu jus habent Italicum, immuneſque dicuntur. Plin. 3. 21.

Aſſeſus, urbs Mileſiæ. Steph.

Aſſidæi, genus hominum inter Judæos 2. Macch. 14.

Aſſidona, Hiſp. Bæt. reg. vulgo *Xeres de la Frontera*.

Aſſinarus, vide *Aſinarus*.

Aſſiſia, apud Mileſios Pallas dicta, vel *Aſſeſia*, ab urbe *Aſſeſo*, in quâ templum habuit.

Aſſo, op. olim, nunc vicus Hiſp. Tarrac. *Oſſea* Moletio.

Aſſos, Lyciæ civitas maritima in edito promuntorio ſita, ad quam parum tutum eſt accedere. Unde proverb. *Aſſon eas, ut citius ad exitii terminos pervenias*; Nicoſtratus citharœdus.

Ἄσσον ἴθ' ὡς ἂν θᾶσσον ὀλίθρου πείρατ' ἵκηαι.

Ubi luſus in voce *Aſſon*. Altera eſt in Æolide, Tertia in Myſiâ, ubi Sarcophagus lapis naſcitur. Plin. 2. 96. & 36. 17. Vide Voſſium ad Melam p. 88. Ex hâc fuit Cleanthes Stoicus philoſophus, qui Zenoni Cittienſi in ſcholâ ſucceſſit, & eam Chryſippo Solenſi reliquit. Strabo. lib. 13. Plinius Apolloniam vocare videtur, de quâ Act. Apoſt. 20. 13. Quarta in Lydiâ; Quincta in Epiro.

Aſſorum, mons Sami, à quo fluit *Amphilyſus*. Steph.

Aſſorus, Siciliæ, inter Ennam & Agyrium op. Græcis Ἄσσωρος, & Ἀσσώριον, op. inde Ἀσσωρῖνοι, & Lat. *Aſſorini*. Haud incelebrem fuiſſe civitatem ex Diodoro lib. 14. colligere licet. Poſterioribus tamen temporibus non perinde celebris fuiſſe videtur. Cic. Verrina 4. *Hanc virtutem Agrigentinorum imitati ſunt Aſſorini poſteà, viri fortes & fideles, ſed nequaquam ex tam amplâ, neque ex tam nobili civitate*. Vide Boch. pag. 586.

Aſſuerus, pater Darii regis Medorum Dan. 9. 1. Eſdr. 4. Metaſtheni Artaxerxes vocatur, Joſepho Cyrus, qui poſt Darium patruum Perſis imperavit; regn. an. 40. Hebr. *Aſchaſh veroſh* i. e. *princeps & caput*.

Aſſum, Troadis promuntorium. Ptol. *Santiquaranti* Sophiano. Vide *Aſſos*.

Aſſur, Lat. *inſidians*, ſive *beatus*, *aſpiciens*, vel *gradiens*, filius Sem. Gen. 10. Vide Bochart. Geogr. ſacr. 2. 3. Item Judææ civitas quam ædificavit Solomon.

Aſſuri, nomen loci. 2 Reg. 2.

Aſſurim, fil. Dedan, filii Jeckſan. Gen. 25.

Aſſyria, reg. maj. Aſiæ, quam Ptol. ab ortu Mediæ parte terminat, ab occaſu Meſopotamiâ, à Sept. parte min. Armeniæ, juxta Niphatem montem, à Meridie Suſianâ. Plinius 5. 12. ait eam Syriæ partem eſſe, quæ poſtea vocata eſt *Adiabene*. Strabo autem longe latiores Aſſyriæ fines aſſignat, eo nomine comprehendens Babyloniam, & maximam circumjacentium regionum partem. Vide Bochartum Geogr. Sacr. 4. 19. Tibullus 3. 6.

Eoique Arabes, dives & Aſſyria.

Abſurdum autem videri poſſit, quod Aſſyrios juxta Thermodontem flu. ſtatuat Dionyſius. Sic enim ille

Τὰ δὲ μετ' Ἀσσυρίης πεδίχυσις χθονὸς εἰλίλάνται.

Sed cùm Aſſyrii imperium ſuum longè lateque propagarint, hinc effectum, ut gentes plurimæ Aſſyrio imperio olim ſubditæ Ἀσσύριοι, & per aphæreſin Σύριοι & Σύροι, Græcis dictæ fuerint. Ita Herodotus & eum ſecutus Trogus Pompeius lib. 1. *Aſſyrii, qui poſteà Syri dicti*. Sic cum Syria, ſeu Aſſyria latè ſumpta, Cappadociam comprehendat, & Græci *Syros vocent, quos Perſæ Cappadoces*, Herodoto teſte, (Καππαδόκαι (inquit) οὕς ἡμεῖς Συρίους καλέομεν, atque alibi, Οἱ Σύροι ὑπὸ Περσῶν καλεῦνται Καππαδόκαι) Dionyſius generale Aſſyriæ nomen peculiariter uſurpat pro Cappadociæ parte, juxta Irim, & Thermodontem fluvios, quæ aliis ſtrictè *Leucoſyria* dicitur. Quin & Val. Flac. lib. 5. in Aſſyriâ Sinopen conſtituit in his

Aſſyrios complexa ſinus Stat opima Sinope,
Nympha prius, blandoſque Jovis quæ luſerat ignes
Cælicolis immota procis.

Apollonius etiam Cappadociam Ἀσσυρίαν vocat lib. 3. Argon. Heſychius. Ἀσσυρίων, Χαλδαίων.

Aſſyrii, quo nomine Tyrios & Phœnicas deſignari ſæpe videas, qui ſimpliciter *Sorim*, vel *Surim*, h. e. ipſiſſimi *Syri* vocabantur, & inde præfixo articulo הַצּוֹרִים *Haſſorim*, vel *Haſſurim*, i. e. *Aſſyrii*. Macrob. Sat. 1. 27. *Apud Aſſyrios ſive Phœnicas lugens inducitur Dea*. Et Virg. Geor. 2.

Alba nec Aſſyrio fucatur lana veneno.

Aſſyrio veneno, id eſt, *purpurâ Tyriâ*. Claud. lib. 2. de Raptu Proſerpinæ.

Ditibus Aſſyrii ſpumis fuſcantur aheni.

Quod planius Martialis.

Quicquid Agenoreo Tyros improba cogit aheno.

Et in deſcriptione Heroes apud Nonnum Dionyſ. 41.

Ἀσσυρίῃ Λιβάνῳ παραπίπτων ——

Ubi

Ubi Assyrium Libanum pro Phœnicio appellat. Neq; aliud sonat *Assyria* quam *Syriam* apud Senecam Tragœdum in Hippolyto.

O magna vasti Creta dominatrix freti,
Cujus per omne litus, innumeræ rates
Tenuere pontum, quicquid Assyriâ tenus
Tellure Nereus pervium rostris secat.

Mare mediterraneum intelligit, quod Syria tenus intersecat. Themistius etiam Assyrios vocat ipsos Judæos. Ἀλλ' ἐγὼ (inquit) ὑπανδήμην τὴν τῶν Ἀσυρίων γραμμάτων ταῦτο τοῦτο κομψευομένην, ὡς ἀρα ὁ νῆες τῇ βασιλίσσῃ ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ παλάμῃ φορυφορεῖται. Locus est Oratione nonâ. Ab his autem Assyriis plane diversi sunt אשוריים Assyrii filii *Assur* trans Euphratem ac Tigrim; atque ipsa etiam scriptura Ebræa multum discrepat. Cujus rei ignoratione Græci scriptores duos populos tantâ locorum intercapedine à se mutuò dissitos in unam gentem sæpe compingunt. Inter quos Herodotus, lib. 9. cap. 63.

Asta, Turditanorum in Hisp. civitas, inter Sacrum promuntorium, & Herculeas columnas. *Regia* Plinio dicitur. Rudera ingentem olim fuisse indicant. *Massa de Asta* Morali. *Asta* autem (ut putat Bochartus) Pœnis fuit אשרה *Asda*, vel *Esda*, i. e. ἰσχυσις, vel ἀνάχυσις. Sic Joan. 5. 2. *Beth-esda* est *domus effusionis*, uti pridem docti observarunt. Cur indè dicta sit *Asta*, docebunt Ptolemæus & Strabo. Hic, Ἡ κῶμη Ἄσαν ἰσχυσις. *Quæ ad Astam est effusio.* Ille, Ἡ κῶμη Ἄσαν ἀνάχυσις, ἢ ἀνάβασις, *Quæ ad Astam est effusio, & æstuarium.* Est & *Asta* in Liguriâ, non longè à Novariâ distans. Claud. lib. de 6. Cons. Honor.

——— *Nec plus Pollentia rebus*
Contulit Ausoniis, aut mœnia vindicis Astæ.

Drangianæ item urbs. Ptol. & Indiæ locus. Arrian. in Periplo.

Astabeni, Hyrcaniæ pop. Ptol.

Astaboras, Æthiopiæ flu. Heliod. Æthiopic. lib. 10. & Ptolomæo.

Astacana, Bactrianæ urbs.
Astacapra, Indiæ intra Gangem urbs. } Ptol.
Astacenum, æstuarium in Hisp. Bætica.

Astacenus sinus, Propontidis pars, hodie *Golfo di Nicomedia.*

Astaces, flu. Ponti, de quo Plin. 2. 103. *In Ponto fluvius Astaces rigat campos, in quibus pastæ nigro lacte equæ gentem alunt.*

Astacilicis, Maurit. Cæsariensis urbs. Ptol.

Astacæni, Indiæ pop. mediam reg. inter Cophenem, atque Indum habitantes. Strabo lib. 15.

Astacures, Africæ Propriæ gens. Ptol.

Astacuri, Libyæ interioris gens. Ptol.

Astacus, Asiæ urbs, sinum à se cognominat *Astacensem*, ab *Astaco*, Neptuni & Olbiæ nymphæ filio. Arrianus in Bithynicis. Strabo Megarensium coloniam esse ait. Est & civitas Acarnaniæ. Plin. Item reg. Byzantiorum, & Cephalleniæ colonia. Steph.

Astæ, Thraciæ gens. Steph.

Astageni, Arab. Fel. gens. Ptol.

Astanda, Ariæ opidum. Ptol.

Astandæ, Suidas. Ἀστάνδαι, οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι, οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ Ἄγγαροι, τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά.

Astapa, Hisp. Bæt. urbs Livio, quam Navagierus putat *Steppa* dici, aliis *Estepa.*

Astapæi, ἔθνος Λιβύης Stephano; sed insignitèr errat, cum sit gens ista in Hispaniâ. Meminit *Astapæ* urbis Appianus in Ibericis, itemque *Astapæorum*, aitque eos Carthaginensibus paruisse. Hinc error Stephani.

Astapus, Æthiopiæ flu. qui cum Nilo & Astaborâ insulam Meroen facit. *Abanhi* Bar. Vide Plin. 5. 9.

Astarimus, frater Astarti, Tyri rex. reg. an. 9.

Astaroth, Lat. *greges*, sive *divitiæ*, aut *faciens explorationem*, seu *tinea legis*, antiqua civitas Og regis Basan, in quâ primum habitavere Gigantes; postea cecidit in sortem tribûs Manassis. Sunt autem duo castella in Bethaniâ hoc nomine 9. m. p. inter se separata inter Adaram & Abilam urbes. Fuit & Philistæorum idolum teste Josepho, Ant. 6. 14. quem sustulerunt Judæi Samuelis jussu. Est & alius Deus, quem adoravit Solomon. 1 Reg. 11.

Astarte, Syrorum nomen, & Sidoniorum dea, cui Solomon uni concubinarum suarum obsequi volens, altaria condidit. 1 Reg. 15. Ἀστάρτην ἐγὼ δηλῶ Σελαναίην ἔμμεναι, inquit Lucianus de Deâ Syriâ. Falsò. Nam Ἀστάρτη ἡ παρὰ Ἕλλησιν Ἀφροδίτη λεγομένη, inquit Suidas, ἣν ἐλάτρευσεν ὁ Σολομών. Vide Masium in Jos. 12. & Capellam ad an. M. 3013. & Seldenum de Diis Syris, & Bochartum Geog. Sac. p. 781. Fuit & civitatis nomen, & insula in Æthiopiâ. Steph.

Astartus, Tyri rex, regn. an. 33.

Astasana, Ariæ op. Ptol.

Astelebe, civitas Lydiæ. Steph.

Astelephos, Colchidis flu. Arrian. *Atelpos* Plinio, quem inter Tersonem & Chrysorrhoan ponit.

Astenas, Hisp. Bæt. op. Strabo.

Aster, puer quidam, Platonis carminibus celebratus, in quem extant Epigrammata lib. 3. Antholog.

Asteria, Hesychius Ἀστερία, ἡ Κρήτη, καὶ ἡ Δῆλος· οὕτως ἐκαλοῦντο.

Asteria, filia Cœi Titanis filii, quæ, teste Fulgentio post vitiatam Latonam, à Jove dilecta est, à quo in Aquilam verso oppressa fuit, eique ex eo concubitu Herculem peperit. Quæ tandem Jovi adversa, ejusque iras fugiens, deorum miseratione in coturnicem versa est, quæ ὄρτυξ Græcè dicitur, nomenque dedit insulæ, in quam ausugerat, ubi à Jove in lapidem mutata est, undisque demersa, & ab iisdem hùc illùc agitata; quæ tandem ob susceptam Latonam supernatavit, & Neptuno ac Doridi consecrata; posteà *Delos* dicta.

Asteria, Hydei filia, ex Bellorophonte Hydim, seu Hydissum peperit, à quo Hydissus, urbs Cariæ Steph.

Asterion, Cometæ fil. unus ex Argonautis. Orpheus in Argonauticis vers. 161.

Ἀστερίων δ' ἐπέρησε παῖς κλυτοῦ Κομήτεω,
Πηγασίην ὅς ῥα ναῖεν ἐπ' Ἀσωσιάνοιο ῥείθροις.

Apollonius in Argonauticis lib. 1. vers. 35.

Ἦλυθε δ' Ἀστερίων αὐτοκασίγνητος, ὃν ῥα Κομήτης
Τειναῖος διογενὴς ἐπ' ὄβριμον Ἀσωσιάνοιο
Πειρησσάς, ὄρεος Φυλλαὶς ἀγχοῦ ναίων.

Val. Flaccus Argonaut. lib. 1. vers. 356.

——— *Celer Asterion, quem matre carentem*
Crethæus gemino fovit pater amne Cometes.

Lege *Cristatus.*

Asterion, Achaiæ flu. in Nemeâ inf. vel silvâ placidè fluens, fructuum juxta ripam abundantissimus. Statius. 4. Theb. ——— *Erasinus & æquus*
Fluctibus Asterion. ———
Idem ibidem. —— *Quos celer ambit*
Asterion, Dryopumque trahens Erasinus aristas.

Est etiam mons in Argolico sinu. Plin. Item Thessaliæ civitas. Hom. Iliad. β.

Οἵ τ' ἔχον Ἀστερίην Τιταρησσόν τε λευκὰ κάρηνα.

Sic dicta, quod in alto monte situm fulgeret.

Ἀστὴρ ὑπαυγέστερος ἀναλίγκιον, ὅστε μάλιστα
Λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελαμένῳ Ὠκεανοῖο.

Hesychius, Ἀστέριον πόλις ἐν Θετταλίᾳ.

Asteris, inf. quam sic describit Hom. Odyss. 4.

Ἐστὶ δέ τις νῆσος μέσῃ ἁλὶ πίδηεσσα,
Μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης
Ἀστερὶς, ἣ μεγάλη, λιμένες δ' ἐὺ ναύλοχοι αὐτῇ
Ἀμφίδυμοι. ———

Asteria Straboni, lib. 2. *Didascalio* Sophiano.

Asterius, locus in Tenedo. Plut. Hesychius Ἀστέριοι, οἱ πρῶτοι τὴν Τένεδον κατοικήσαντες. Vide Boch. Geogr. p. 517.

Asteropæus, Pelagonii fil. cum Pæoniis venit in auxilium Trojanis, Achilli ob occisum Patroclum irato occurrere ausus, ab eo miserè cæsus interiit. Item Spartanus nobilis, qui Lycurgum in formandâ Rep. juvit.

Asterusius, mons Cretæ ad meridiem mare spectans, cujus coloni civitatem ejusdem nominis ad Caucasum ædificaverunt. Steph. Item urbs Arab. Fel. Diod. lib. 5.

Asthæa, Gedrosiæ insula. Ptol.

Asthagura, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Astia, promuntorium Thraciæ ad Bosporum, vulgo *Cecrium*, teste Gyllio. *Asti* populi Straboni.

Astigi, urbs Hisp. Bæt. Mela. 2. 6. quæ nunc vulgò *Ecija* dicitur. Tria hujus nominis op. fuere. Præcipua est hæc,

cujus plurimi mentionem faciunt. Altera erat in Celticis ad Luſitaniam, quam recenſet Anton. in itinere à Cordubâ Emeritam. Sed & Plin. hujus meminiſſe videtur, cum in Celticis urbibus *Laſtigin* enumerat, perperam, ut putat Voſſius pro *Aſtigi*. Tertiæ ſitum oſtendit Ptolemæus, cujus quoque mentio apud Plin. ſub nomine *Aſtigi* veteris. Viri docti has male confundunt, utroq; enim modo ſcribitur *Artigis*, vel *Aſtigis*, vel *Aſtigi*.

Aſto, Proſopitis Nomi Ægypti civitas, & metropolis, ubi Saturnus colebatur. Epiphanius.

Aſtoa, vicus Arabiæ Fel. Ptol.

Aſtomi, Indiæ pop. *ore carentes*, Plin. lib. 7. cap. 2. quem ſis vide.

Aſtovia, Germ. urbs. Ptol. Aliis *Aſtuia*, vulgo *Bedenhuſen*.

Aſtrabacus, δαίμων ὀπηχέιος παρὰ Λάκωσι. Clem. Alex.

Aſtrabe, una Cycladum, *Caſos* poſteà dicta.

Aſtræa, Aſtræi, Arcadiæ regis (quidam ſcribunt Titani fratris Saturni) & Auroræ, ſive, ut Heſiodus, & alii volunt, Jovis ac Themidis Cœlo & Terrâ prognatæ filia; ob æquitatem ſuam *Juſtitia* dicta. Quæ aureo ſeculo è cœlis in terram migraſſe, & tandèm in ſubſequenti æreo & ferreo, vitiis hominum creſcentibus offenſa in cœlum iterum ſubvolaſſe fingitur. Ovid. Met. 1.

Et Virgo cæde madentes
Ultima cæleſtum terras Aſtræa reliquit.

Seneca in Octaviâ.

Neglecta terras fugit, & mores feros
Hominum, & cruentâ cæde pollutas manus
Aſtræa Virgo, ſiderum magnum decus.

Aratus in Phænomenis.

Ἀμφοτέρῃσι δὲ ποσὶν ὑπαὶ σκέλος Βοώτης
Παρθένον, ἣ ἑ ἐν χερσὶ φέρῃ στάχυν αἰγλήεσσα.
Εἶτ' ἔν Ἀσραὶς κείτη γέν (ὄν ῥά τέ φασιν
Ἄστρων ἀρχαίων πατέρ' ἔμμεναι) εἰ τί τευ ἄλλο,
Εὐκηλ & φορέοιο. Λόγος γε μὲν ἐρέχθ' ἄλλον
Ἀνθρώποις, οἷς δ' ἤδεν ὀπηχθονίη παρὲξ ἴσην,
Ἡχέλο δ' ἀνθρώπων καλεσαντίη, ὅτ' ἔπος' ἀνδρῶν,
Οὐδέποτ' ἀρχαίων ἀνήνατο φῦλα γυναικῶν
Ἀλλ' ἀναμὶξ ὁμάδοιο, ἧς ἀθανάτη περ ἐοῦσα.
Καί ἑ Δίκην καλέεσκον.

Et poſtea.

Ἀλλ' ὅτε δὴ κακέηνοι ἐτέθραπεν, οἱ δ' ἐγένοντο
Χαλκέιοι γενεὴ, πρωτέρων ὀλιώτεροι ἀνδρες,
Οἱ πρῶτοι κακὸν ἔργον ἐχαλκεύσαντο μάχαιραν
Ἐπεδίην, πρῶτοι δὲ βοῶν ἐπάσαντ' ἀροτῆρων,
Καὶ τότε μεσσόθεν Δίκη κείνων γένε ἀνδρῶν,
Ἐσσιδὲ ὑπερφίη, ταυτὶω δ' ἀεχ νάσσατο χώρην
Ἠχὶ περ ἀντυχιὴ ἔτι φαίνεται ἀνθρώποισιν.

Hæc dum ſcribo veniunt mihi in mentem verſus Catulli de Nupt. Pel. & Thet. quos proculdubiò cum faceret, Arati locum prædictum ante oculos habuit. Sunt autem tales.

Præſentes vamque antè domos inviſere caſtas
Sæpius, & ſeſe mortali oſtendere cœtu
Cælicolæ, nondum ſpretâ pietate ſolebant.
Sæpè Pater Divûm templo in fulgente reviſens
Annua dùm feſtis veniſſent ſacra diebus,
Conſpexit terrâ Cretum procurrere currus.
Sæpè vagus Liber Parnaſſi è vertice ſummo
Thyadas effuſis evantes crinibus egit, &c.
Sæpè in letifero belli certamine Mavors,
Aut rapidi Tritonis hera, aut Rhamnuſia virgo
Armatas hominum eſt præſens hortata catervas.
Sed poſtquam tellus ſcelere eſt imbuta nefando,
Juſtitiamque omnes cupidâ de mente fugarunt,
Perfudere manus fraterno ſanguine fratres,
Deſtitit extinctos natus lugere parentes,
Optavit genitor primævi funera nati
Liber ut innuptæ potiretur flore noverca,
Ignaro mater ſubſternens ſe impia nato,
Impia non verita eſt Divos ſcelerare penates.
Omnia fanda, nefanda, malo permiſta furore,
Juſtificam nobis mentem avertere Deorum.
Quare nec tales dignantur viſere cœtus
Nec ſe contingi patiuntur lumine claro.

Aſtræa, civitas Illyriæ. Steph.

Aſtræum, op. Macedoniæ. Ptol.

Aſtræus, Titanum unus, qui contra Deos arma ſumpſit, Aſtrææ pater, quam ex Aurorâ genuit, nec non & ventos omnes, quos, cùm fratres adverſus Jovem bellum moviſſent, omnes armavit, & in ſuperos emiſit. Item flu. Macedoniæ. Ælianus.

Aſtrampſychus, author antiquus, ſcripſit *de curâ aſinorum*, & ὀνειροκριτικὸν, i. e. *de conjectatione ſomniorum*. Suidas.

Aſtrapæus, Jupiter à *coruſcatione* ſic dictus.

Aſtraſſus, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Aſtrata, Arabici ſinûs inſula. Ptol. *Caiaſſa* hodiè, ut ex tabb. apparet.

Aſtreus, unus fuit ex iis, qui in aulâ Cephei regis Perſeo vim inferre conati, ab eodem ſunt interfecti. Ovid. Met. 5.

Occidit & Celadon Mendeſius, occidit Aſtreus.

Aſtrobi, Indica gens. Arrian.

Aſtrologus, Hercules dictus eſt, quod eo die ſe flammis injecit, quo futura erat Solis obſcuratio. Feſtus.

Aſtromela, urbs Narbonenſis provinciæ maritima, *Martiguez* hodiè Pineto.

Aſtur, qui ab *Aſturiâ* eſt. Mart. de Aſturconibus.

Hic brevis ad numerum rapidos qui colligit ungues
Venit ab armiferis gentibus Aſtur equis.

Item Hetruſcus quidam, qui Æneæ ſuppetias tulit adverſus Turnum. Virg. Æn. 10.

Aſtura, *Stura*, *Stora*, & *Aſtora*, op. olim, nunc exiguum caſtrum, & flu. Latii apud Circeios. Feſtus fluvium ait. 6. m. p. ab urbe fluere. Sed hic *Stura* in agro Laurenti, *Storas* Straboni vocatur, diverſus ab *Aſtura*, qui 5. m. p. abeſt ab Antio Circeios verſus, ubi Cicero à Marci Antonii militibus fugiens, interfectus eſt.

Aſtures, Hiſp. Tarracon. pop. Gallæcis proximi, aurifodinis, & equis quondàm tolutariis nobilitati, quibus non vulgaris in curſu, ſed mollis alterno crurum explicatu glomeratio. De auri foſſoribus Aſturibus res notiſſima eſt Luc. lib. 4.

Non ſe tam penitus, tam longè luce relictâ
Merſerit Aſturii ſcrutator pallidus auri.

Ubi perperam *Aſſyrii auri* nunc circumfertur.

Sil. Ital. lib. 1. *Aſtur avarus*
Viſceribus laceræ telluris mergitur imis,
Et redit infelix effoſſo concolor auro.

Mart. lib. 10. ep. 16.

Accipe Callaicis quicquid fodit Aſtur in arvis.

Claud. in Prob. & Olybr. Conſul.

Quidquid tellure revulſâ
Callaicis fodiens rimatur collibus Aſtur.

Ità locum iſtum felicitèr emendavit doctiſſ. Nicol. Heinſius, cui hanc notam debeo. Horum reg. *Aſturia*, vulgò *Las Eſturias*.

Aſturica; Auguſta, Aſturum urbs, olim Roma, vulgò *Aſtorga*.

Aſturicani, Sarm. Aſiaticæ gens. Ptol.

Aſturum lucus, Hiſp. Tarracon. urbs. Ptol. hodiè *Oviedo*.

Aſuſapes, Nili nomen. Plin. 5. 9.

Aſty, vel *Aſtu*, Diod. Sic. nomen, quo olim Græciæ urbes vocabantur; Athenæ autem & Alexandria per excellentiam. Steph.

Aſtyages, Cyaxaris fil. Perſarum & Medorum rex, pater Mandanæ, quæ Cambyſi, mediocris dignitatis Perſæ, nupta Cyrum peperit; de quo multa Herodotus & Juſtinus.

Aſtyalus, Trojanus, à Neoptolemo interemptus Hom. Iliad. 6.

Aſtyanaſſa, Helenæ, uxoris Menelai, ancilla laſciviſſima; prima de variis concubitûs modis librum conſcripſit; cujus exemplum poſteà imitati ſunt Philænis, & Elephantine. Suidas. Heſychius, Ἀσυάναασα, Ἑλένης θεράπαινα, ἥτις πρώτη ἐξεῦρεν Ἀφροδίτην, ἢ ἀκόλαστα σχήματα. Vide Scalig. ad Catalect. p. 203.

Aſtyanax, unicus Hectoris ex Andromache fil. natus poſt inchoatum bellum Trojanum, quem Ulyſſes, naves è Sigeo ſolvens de turri dedit in præceps. Ovid Met. 13.

Mittitur Aſtyanax illis de turribus, unde
Pugnantem pro ſe, proavitaque regna tuentem
Sæpè videre patrem monſtratum à matre ſolebat.

Seneca

Seneca Tragædus.

Præceps ut altis cecidit à muris puer,
Flevit Achivum turba quod facit nefas.

Hinc jocus Martialis 8. 6.

Miratus fueris cùm priſca toreumata multum,
In Priami cyathis Aſtyanacta bibis.

Hoc eſt, *Vinum novum in veteribus poculis.* Heſychius, Ἀσυάναξ, ἰχθύς τις ὕπτιος καλεῖται, ἢ ὁ τῆ Ἑκάβῃ παῖς.

Aſtycratia, Æoli filia. Hom. Odyſ. 10.

Aſtydamas, Athenienſis edidit Tragœdias 42. vicit 5. Primus ex auditoribus Socratis ſe ad poeticam convertit. Alius prioris fil. & ipſe Tragicus. Suidas. Item hiſtrio, Morſimi fil. Huic cum ſtatua in theatro ponenda decreta fuiſſet, quod in agendo Parthenæum ſeſe gnaviter ac ſcitè geſtiſſet, titulum ipſe conſcripſit, in quo ſuas laudes complectebatur. Unde Proverb. *Aſtydamas ſeipſum laudat.*

Aſtydamia, Ἀκάστου γυνή. Heſychius.

Aſtydamia, Ormeni filia, quam Hercules, patre prius occiſo, rapuit. Ovidius.

Nec referam partus Ormeni nympha tuos.

Aſtydamus, Mileſius, ab Artobarzane Perſarum ſatrapâ invitatus, novem convivis paratas epulas ſolus abſumpſiſſe dicitur.

Aſtylus, unus ex Centauris futura prænoſcens, fratres monuit, ne bellum adverſus Lapithas moverent, exortoque in nuptiis bello, ipſe ſibi timens, unà cum Neſſo fugam arripuit. Ovid. Met. 12.

Quique ſuis fruſtra bellum diſſuaſerat augur
Aſtylus, ille etiam metuenti vulnera Neſſo
Ne fuge, ad Herculeos, inquit, ſervaberis arcus.

Aſtylus, vel *Aſtyllus*, Crotoniata, curſor tribus Olympicis continuis vicit, ſtadio, diaulo, & dolicho. Quod autem in ultimo ſe Hieronis magiſtrum, ac Syracuſanum à præcone declarari fecerat, Crotoniatæ irati, ſtatuam ejus fregerunt, ejuſq; bona publicarunt. Pauſan. & Plato in Legg. qui eum non tam curſu, quàm perpetuâ virginitate clarum prædicat.

Aſtymeduſa, Oedipi uxor, quam repudiatâ matre, prius matrimonio ſibi conjunctâ, ſed incognitâ duxit; quæ, ut liberis prioris conjugis infenſum parentem faceret, apud patrem eos accuſavit, tanquam qui ſe de ſtupro appellaſſent, quapropter Oedipus iratus, regnum cruentum reliquit.

Aſtynome, Chryſæ, Apollinis ſacerdotis filia, quam Achilles, Lyrneſſo expugnatâ, ſecum abſtulit. Heſych. Ἀσυνόμη, ἡ Χρυσηὶς ὑπὸ τῶν νεωτέρων.

Aſtynomi, Athenis erant X viri, quibus cura pſaltriarum ac tibicinum (alii addunt & viarum) incumbebat, de quibus Plato de Rep. lib. 6. Heſych. Ἀσύνομοι, ὁ διατάκτης τὸ ἄσυ.

Aſtynomus, de Cypro commentatus videtur. Plin. 5. 31. Vide Steph. in Κύπρος.

Aſtynous, Princeps Trojanus à Diomede interfectus. Hom. Iliad. 5.

Aſtyoche, Actoris filia, quam in cœnaculo paternæ domus Mars oppreſſit, ex quâ genuit Aſcalaphum & Jalmenum. Hom. Iliad. 2. Item uxor Telephi, mater Eurypyli. Qu. Calaber. 6.

Τὴν γὰρ δὴ τέκε δῖα καπηνήτη Περιμήδη
Ἀσυόχη κεκλιῆσιν ἐν ἀγκοίνησι μιγεῖσα
Τηλέφῳ. ——

Aſtyochia, ab Hercule, ex Ephyre Laconiæ civitate rapta, ex quâ Tlepolemum genuit. Hom. Iliad. 2.

Ὃν τέκεν Ἀσυόχεια βίη Ἡρακληείη
Τὴν ἀγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.

Aſtypalæa, una Cycladum. Stephanus. Ἀσυπάλαια νῆσος, μία τῶν Κυκλάδων, &c. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἀσυπαλαίας τῆς Ἀγκαίου μητρός. Hanc porro *Aſtypaleam* Phœnicis fuiſſe filiam ſcribunt veteres. Pauſanias in Achaicis. Ἄσσος δὲ ὁ Ἀμειπτολέμου Σάμιος ἱπποῦσιν ἐν τοῖς ἔπεσιν οἷς Φοίνικι ἐν Περιμήδης τῆς Οἰνέως γένοιτο Ἀσυπάλαια, ἢ Εὐρώπη, Ποσειδῶνος δὲ ἢ Ἀσυπαλαίας εἴη παῖδα Ἄγκαιον. Schol. Apollonii, lib. 1. Argon. Ὁ μὲν Ἀγκαῖος ἐξ Ἀσυπαλαίας ἦν τῆ Φοίνικος. Vox Græca quidem eſt *Aſtypalæa* notiſſimæ ſignificationis, atque, ut vult Themiſtagoras, ita dicta eſt Sami portio ἀπὸ τῆ παλαιᾶ οἰκήσεως ὄντος ἄστεος. Sed cùm Sami regnaverit Ancæus, tam Sami portionem, quam inſulam, de quâ jam agimus, ab Ancæi matre putamus *Aſtypaleam* appellatam. Quo nomine ſi verè dicta eſt, aliam eſſe oportet vocis originem, quam quæ primâ fronte videtur. Abſurdum enim eſt, ut Græco nomine, eoque à vetuſtate opidi ſumpto vocetur Phœniſſa mulier. Itaque, ſi divinare licet, *Aſtypalæa* verum nomen fuerit אשתפלא *aſtipella, ab humilitate* ductum. Syris enim אשתפל eſt *appel* ſig. *ſeſe dejicere* & *humiliare*. Item *Aſtypalæa* Coæ urbs. Strabo lib. 14. Ἡ δὲ τῆ Κῴας πόλις ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Ἀσυπάλαια, nempe ab illâ ipſâ *Aſtypalæâ* Phœnicis filiâ, de quâ diximus. Hinc Stephanus Ἀσυπάλαια, νῆσος, μία τῶν Κυκλάδων, &c. διωτέρω πόλις ἐν Κῷ. Tertia inſula civitatem habens inter Rhodum & Cretam, quarta urbs in Samo, quinta promuntorium juxta Atticam. Ovid. 2. de Art. Am.

Cinctaque piſcoſis Aſtypalæa vadis.

Idem Ovid. Metam. lib. 7.

Hinc Anaphen ſibi jungit & Aſtypaleia regna.

Aſtyphilus, Poſidoniates, vates qui Junioni Athenienſi, cui erat familiaris, mortem prædixit, ex præcedentibus prodigiis. Plut. in Cimone.

Aſtyr, Memnonis auriga, à quo *Aſtyres* populi Gallæcis proximi dicti ſunt.

Aſtyra, vel *Aſtyrum*, civitas Myſiæ juxta Troadem. Eſt & vicus prope Adramyttium; item civitas Phœniciæ, ubi Minerva *Aſtyris* colebatur; alia Bœotiæ juxta Potnias. Steph.

Aſtyron, urbs in receſſu Illyrici maris ab Argonautis condita, à Colchis *Polas* dicta. Strabo ex Callimacho.

Aſuada, Palæſtinæ op. Lib. Notit.

Aſuciandæ, Sarmatiæ Aſiaticæ pop. Plin.

Aſula, op. in agro Brixiano. *Aſulani* populi. Plin. 3. 5.

Aſura, op. propè Philiſcum ad Euphratem. Plin. 5. 16.

Aſurus, vide *Aſorus*.

Aſychis, Ægypti rex. Herodot. lib. 2.

Aſylas, vates quidam apud Virg. Æn. 10. Vide *Aſilas*.

Aſylum, templum à Romulo ædificatum. Græcè Ἄσυλον, habet affinitatem cum Ebræo אשל quod eſt *nemus*. Et ſilvas interdum fuiſſe *Aſylum*, vel fidem fecerit hoc Maronis. Virg. Æn. 8.

Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer Aſylum
Rettulit. ——

Sed ferè templa potius, quam nemora *Aſylum* erant. Unde Liv. lib. 35. *Eâ religione, & eo jure ſaepto, quo ſunt templa, quæ Aſyla Græci appellant.* Vide Voſſium in *Aſylum*.

Aſyncritus, nomen viri. Rom. 16. Lat. *Incomparabilis*.

Aſyphus, Marmaricæ fons. Ptol.

A T.

Atabuli, Æthiopiæ ſub Ægypto gens. Plin.

Atabulus, ventus in Apuliâ præcipuè ſpirans. Horat. 1. Sat. 5.

Incipit ex illo montes Appulia notos
Oſtentare mihi, quos torret Atabulus ——

Porphyrio ſic dictum ait, qu. ἀπὸ τῆ τὸν ἄτον βάλλειν, quòd nocumentum, peſtilentiamque inferat. Ventum hunc *Horatianum* vocat Gellius lib. 2. cap. 22.

Atabyris, vel *Atabyrium*, Rhodi mons celeberrimus, in cujus vertice templum habuit Jupiter.

Atabyrius, Strab. lib. 14. ubi de Rhodo. Εἰσὶ δ' Ἀτάβυριοι ὄρος τὸ ἀκρωτήριον, ἐν ᾧ ἱερὸν Διὸς Ἀταβυρίου. Rhianus apud Steph. Ἀτάβυριον ὄρος Ῥόδου, &c. ἐξ ὧ καὶ Ἀταβύριος Ζεύς. Apollodorus de Althemene. Περσέως τινὶ τόπῳ τῆς Ῥόδου, &c. ἀναβὰς δὲ ὅθι τὸ Ἀταβύριον καλούμενον ὄρος ἱδρύσατο τὰς τελετάς. Diodorus lib. 5. Ἔτι δ' ὄρος Ἀταμύριον (lege Ἀταβύριον) Διὸς ἱερὸν ἱδρύσαντο τῷ περσαγορευομένῳ Ἀταμυρίῳ (lege Ἀταβυρίῳ) Pindar. Olymp. 7. Ὦ Ζεῦ πάτερ νάτοισιν Ἀταβυρίᾳ μεδέων. Ubi Scholiaſtes. Ἐπάνω τῆ ὄρους ἱδρῦται ὁ Ζεὺς Jupiter i. e. Jovis templum. Et paulo poſt Εἰσὶ δὲ χαλκαῖ βόες ἐν ἀύλῃ, αἵτινες ὅταν μέλλῃ ἄτοπόν τι γενέσθαι, μυκῶνται. Quod ipſum habet Tzetzes. Chil. 5. Hiſt. 138. Phœnicia hæc eſt fabula, cujus mens eſt: In eo templo fuiſſe augures, qui imminentia mala præmonebant. Phœnicibus ſc. אלוף מנחש voces ambiguæ ſunt, quibus & *doctor augur* ſignificatur, & *bos ex ære*. Quod poſterius ideo amplexi ſunt fabularum architecti, quia παρηδόξησεν. Ab hoc monte inſula dicta.

Artabyria,

Atabyria, Heſychius. Ἀταβυρία ἡ ὀγδόῳ πάλαι, reſcribe ἡ Ῥόδῳ. Plinius. *Vocitata eſt antea Ophiuſa, Aſteria, &c. Atabyria* ex rege. Imò à monte quem diximus, qui Phœnicibus erat תבור *Thabor*; unde eſt quod in Appiani Mithridaticis ſine α legitur Ταβυρίῳ Διὸς ἱερὸν. Ejuſdem nominis montem,& opidū in Phœnice ex S. Scripturâ notiſſimum Joſephus, Aquila, Symmachus *Itabyrium* nominant, & Polybius Ἀταβύριον, lib. 5. Fuit & in Siciliâ circa Agrigentum, Polybio teſte, lib. 9. ἱερὸν Διὸς Ἀταβυρίου, καθάπερ καὶ παρὰ Ῥοδίοις. Nempe ad montem cognominem, de quo Pindari Scholiaſtes, & Stephanus ex Timæo. Ἐστὶ δὲ Σικελίας Ἀταβύριον. Sed eam Siciliæ partem Punicis nominibus ſcatere, nihil mirum eſt, cum illam Pœni diu tenuerint. De cætero quid vel *Tabor*, vel *Atabyrion* ſig.non uſquequaq; conſtat, niſi quod Heſych. Ἀταβύριον interpretatur ὄρος ἔνθα θυσίαι συνάγονται; neque fortaſſe id malè, cum *Thabor* ad כר, vel כור alludat. Syri ſic vocant locum incultum feris paſcendis deſtinatum, Dan. 2. verſ. 38. Bochartus.

Atacini, pop. Narbonenſes, ab *Atace* amne ejus provinciæ dicti, à quibus Romæ *Atacinorum* nomen.

Atad, id eſt, *rhamnus*, ſive *ſpinetum*, locus trans Jordanem, ubi exequias peregerunt filii Iſrael ſuper mortem Jacob, tertio ab Hierichunte lapide, 2. m. p. à Jordane, qui locus poſteà dictus eſt *Abel Mitzraim*, h. e. *planctus Ægypti*. Gen. 50. lege *Arad*.

Atæa, urbs Laconiæ, & alia Phœniciæ. Steph.

Atalanta, Arcadica virgo,& venatrix, Jaſii ſive Jaſionis, vel, ut alii malunt, Abantis regis Argivorum. Filia quæ conſervandæ virginitatis ſtudio Dianæ ſe dedit comitem, ſub quâ meruit in ſilvis,adeo ut vaſtiſſimum aprum interfecerit in Arcadiâ unà cum Meleagro filio regis Oenei, cui poſtea nupſit, & ex eo Parthenopœum ſuſcepit. *Nonacria* dicitur Ovidio Met. 8. à Nonacri Arcadiæ monte.

——— *Sume mei ſpolium Nonacria juris.*

Item *Nonacrina* eidem 2. de Art. Am.

Quid fuit aſperius Nonacrina Atalantâ?

Jaſis Propertio à patre dicta lib. 1.

Milanion nullos fugiendo Tulle labores
Sævitiam duræ contudit Jaſidos.

Ubi Milanion eſt Meleager. Muſæus.

Παρθίνῳ δὲ σὺ λίληθεν ἄνα Ἀρκαδίης Ἀταλαντα
Ἣ πρὶν Μηλανίωνι ἰσοζυγίνη φύγεν ἰυνὴν,
Παρθενίης ἀλίγουσα, χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης
Τὸν πάγον ἂν ἐπίδυσεν ὑπὸ κραδίῃ θέτο πάση

Calydoniaca Manilio vocatur. Sic enim Ille-

Et Calydoniacam bellantem rupe puellam.

Unde Hieronymus contra Jovinianum: *Referunt fabulæ Atalantam Calydoniam virginem, ſemper in venatibus, ſemper in ſylvis, non tumentes uteros fœminarum, faſtidiaque conceptuum, ſed expeditam & caſtam amaſſe virtutem.* De hâc plura Ælianus Var. Hiſt. 13. 1.

Atalanta, Schœnei, Scyri regis, filia, quæ cum pedum agilitate præſtaret, eâ lege in procos curſu certabat, ut nuberet ei, à quo vinceretur. Puellæ formâ captus adoleſcens Hippomanes, venit in certamen, acceptis à Venere tribus malis aureis, quæ currens ſenſim projecit in terram, ut his colligendis occupata virgo tardius ad metam perveniret. Itaque cum victa eſſet, pactâ conditione eidem nupſit. Ambo tamen mutari ſunt in leones, quòd in templo Cybeles, neglectâ religione coiviſſent. Ovidius Met. 10.

Hinc Atalantæus. Stat. Theb. 4.

Jamque Atalantæos implerat nuncius aures.

Atalanta, vulgo *Talandi*, inſ. parva cum opido Eubœæ adiacens è reg. Opuntis urb. Bœotiæ. Vide Steph.

Ataphyni, gens Arabiæ. Steph.

Atarantæ, Libyæ populi. Arrianus.

Atarbicis, civitas in Propontide inſ. Steph.

Atara, Lat. *corona*, altera uxor Jerahmeel primogeniti Eſrom. 1 Par. 2.

Atarna, urbs Myſiæ. Steph.

Atarnes, Darii Perſarum regis frater. Herod. lib. 7. Item Scythiæ flu. *Moravia* hodiè ut putat Peucerus.

Atarnites, Atarnæ tyrannus, de quo Ovid. in Ibin.

Aut, ut Atarnites inſutus pelle juvenci
Turpiter ad dominum præda ferare tuum.

Quidam *Acharnides* legunt, ſed ſic Turnebus emendat, ac de Hermiâ Atarnæ tyranno intelligit Ariſtotelis neceſſario, eidemque percharo.

Ataroth, civitas in tribu Gad. Num. 32.

Ataroth-adar, civitas in tribu Ephraim Jos. 16.

Atas, vel *Athas*, puer miræ agilitatis, qui, Vipſanio Conſule, à meridiè ad veſperam 75. m. p. concurrit,magnâ omnium admiratione. Mart. 4. 19.

Sive levem curſu vincere quaris Atham.

Vide Plin. 7. 20. & Alex. Neap. 2. 21.

Ataulphus, Gothorum rex A. D. 412. decreverat Romam vel diripere, vel expugnare, eamque Gothiam nuncupare, niſi Placidia Honorii ſoror, & uxor ipſius barbari ferocientem animam & jam ſceleri paratum verbis emolliviſſet. Paul. Diac.

Atax, flu. Gall. Narbon. ex Pyrenæo monte oriens, & Narbonam perfluens, vulgo *Aude* Lucanus lib. 1.

Mitis Atax Latios gaudet non ferre carinas.

Tibullus lib. 1. Eleg. 7.

Hunc fore Aquitanas poſſet qui fundere gentes,
Quem tremeret forti milite victus Atax.

Sidonius Apollinaris.

Atacem tonare cum ſuis oloribus.

Ate, Dea homines malis implicans, menteſque eorum ſeducens, cui repellendæ & placandæ Litæ Jovis filiæ oppoſitæ ſunt,quæ tanto ſunt tardiores,quanto noxa eſt gravior. Ἄλη enim Græcis *noxa* dicitur. Hom. Iliad. 7.

Ἄτη πρίσβα Διὸς θυγάτηρ, ἣ πάντας ἀᾶται.

Ategua, Hiſp. Bæt. urbs. Dionyſ. *Tebala Veia*, ſeu *Teivela* Morali. Scribitur *Attegua*.

Ateia, Palmyrenæ opidum.

Atella, Campaniæ op. à quo *ludi Atellani*, fuit enim in illo Amphitheatrum egregium. Steph. Juven. Sat. 6.

Urbicus exodio riſum movet Atellanæ
Geſtibus Autonoes. ———

Ad cujus verſûs explicationem mirè faciunt hæc Livii lib. 7. *Poſtquam lege hâc fabularum ab riſu ac ſoluto joco res avocabatur, & ludus in artem paulatim verterat, juventus, hiſtrionibus fabularum actu relicto, ipſa inter ſe more antiquo ridicula intexta verſibus jactitare cœpit, quæ indè* exodia *poſtea appellata, confertaque fabellis potiſſimùm Atellanis ſunt: quod genus ludorum ab Oſcis acceptum, tenuit juventus, nec ab hiſtrionibus pollui paſſa eſt. Eò inſtitutum manet, ut actores Atellanorum nec tribu moveantur, & ſtipendia, tanquam expertes artis ludicræ faciant.* Corn. Tacitus Annalium lib. 4. *Oſcum quoddam ludicrum, leviſſimæ apud vulgus oblectationis, eò flagitiorum & virium veniſſe, ut auctoritate patrum coercendum ſit. Pulſi tum hiſtriones Italiâ.* long. 38. 11. lat. 40. 35.

Atelos, inſ. unguento nobilis. Callimacho. Vide *Agathuſa*.

Atelphos, Colchidis amnis. Plin.

Atena, pars tribus Antiochidis. Steph.

Atepomarus, Gallorum regulus, Romanis belligerans, non ante ſe ceſſurum dixit, quam ipſi ſuas ad coitum uxores expoſuiſſent. Cæterum ancillarum conſilio ſervas mittentes, barbaros laſſos incredibili ſopore captos accipiunt quæ erumpentes in Gallos victoriam reportarunt. Retana ſiquidem (hæc enim author extitit conſilii) per caprificum muros aſcendens, Conſulibus ſignum dederat. Ex eo autem facto feſtus dies inſtitutus Ancillarum appellatur. Plut. in Paral.

Ater, mons in regione Cyrenaicâ. Plin. 5. 5.

Atergatis, quam & *Atergatam* & *Derceto* Strabo lib. 16. appellat, Dea Aſcalonitarum Syriæ, quam Plinius prodigioſam vocat, quòd ſimulacrum ejus ſuperiore parte mulierem, reliquâ piſcem refert. Diod. Sic. lib. 2. Ἄνθη δὲ τὸ μὲν πρόσωπον ἔχει γυναικὸς, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἰχθύος. Neque aliter Lucianus teſtis αὐτόπτης in Syriâ Deâ. Διρκαῖος δὲ εἶδον ἐν Φοινίκῃ ἰθιασάμην, Σύμμα ξένον, ἡ μισὴν μὲν γυνὴ, τὸ δὲ ὁκόσον ἐκ μηρῶν εἰς ἄκρους πόδας ἰχθύος ἀρὴ ἀποδεδυκέναι. Hanc referunt fuiſſe matrem Semiramidis, quæ ob amiſſam pudicitiam tantum animo dolorem concepit, ut ſeſe in lacum præcipitem dederit: cumque cadaver ejus ab urinatoribus inveniri non poſſit, creditum eſt eam in piſcem fuiſſe transformatam. Quo factum eſt, ut deinceps à piſcium eſu vicini populi religioſiſſimè abſtinerent. Undè & *Atergatim* dictam volunt, quaſi ἀτὶρ γάτιδος, quod Syris *ſine piſcibus* ſonat.

ſonat. Macrobius vero Sat. 1. duo fuiſſe Aſſyriorum numina tradit, *Adad* & *Atergatim*, ex quibus omnia gigni arbitrabantur; per *Adad*, *Solem*, per *Atergatim*, *terram* intelligentes. Athenæus lib. 8. verum Reginæ nomen *Gatis* fuiſſe refert, quæ, cum obſoniorum eſſet avidiſſima, edictum promulgaſſe, ne quis piſces ederet ἄτερ Γάτιδος, *præter Gatidem*. Tum imperitum vulgus ex ἄτερ & Γάτις unam conflaſſe vocem Ἀτεργάτις. Sed antiqui in etymis eruendis mirificè nugari ſolent. Voſſius itaque ab אדר *addir*, *magnus*, *potiens*, & דג *dag*, *piſcis* deducit. Culta vero non in Syriâ modo, ſed etiam ipſâ Parthiâ, ut indicat Iſidorus Characenus in Parthiæ periegeſi Ἔνθεν Βισηχάνα φύλαι, ὧν ἡ ἡγεμὼν Ἀταργάτι.

Aterium, Siciliæ civitas. Steph.

Aternus, Pelignorum flu. in Italiâ per agrum Adrianum in mare Adriaticum illabens, hodiè *Peſcara*. Vide Cluverium Ital. Ant. lib. 2. cap. 12.

Ateſte, civitas Venetæ regionis. Ejus mem. Plin. 17. 17. *Corellius eques Romanus*, *Ateſte genitus*. Ptolemæus. Τῆς δὲ Ὀυενετίας μεσόγειοι πόλεις, Ὀυικετία, Βιλλῆνοι, Ἄκελον, Ὀυιτρύβιον, Ἀτεστέ. Tac. Hiſt. 3. *Inde Patavium & Ateſte partibus adjunxere*. Coloniam fuiſſe Romanorum, author eſt Plin. 3. 18. Inde coloni atq; opidani *Ateſtani* dicebantur. Mart. 10. 93.

Perſer Ateſtinæ nondum vulgata Sabinæ
Carmina, purpureâ ſed modo ſuta togâ.

Hodiè caſtellum, vulgò *Eſta*, long. 33. 10. lat. 44. 30.

Atetrona, Hiſp. Bæt. urbs. Strabo.

Athac, Eunuchus, Eſth. 4. Lat. *percutiens*, *humilians*, vel *ſubiiciens*.

Athach, civitas. 1 Reg. 30. Lat. *hora tua*, ſive *tempus tuum*.

Athaias, vir, 1 Eſdr. 11. i. e. *hora* vel *tempus Domini*.

Athalai, vir, 1. Eſdr. 10. i. e. *hora mea*, vel *tempus meum*.

Athalaricus, Gothorum rex in Italiâ cum Amalaſunthâ matre imperavit an. 8. Quùm autèm à matre prudentiſſimâ fœminâ in bonis artibus inſtitueretur, id indignè ferentes Gothi, matri illum eripiunt, & remotis præceptoribus, ipſi juvenes adjungunt, cum quibus ſimul bellicis artibus aſſuefierer, ſed ab illis corruptus paulò poſt morbo lethali contracto obiit.

Athalia, mater Ochoſiæ filii Joram regis Judæ, filia Amri regis Iſrael. 4 Reg. 8. Lat. *hora*, vel *tempus Domini*.

Athamanes, pop. Ætoliæ. Plin. 4. 2.

Athamania, reg. Illyriæ, vel Theſſaliæ. Steph.

Athamantes, Epiri pop. Lucan. lib. 3.

Tum qui Dardaniam tenet Oricon, & vagus altis
Diſperſus ſilvis Athamas.

Athamas, Æoli fil. rex Thebarum, Nephelen uxorem duxit, ex quâ Hellen & Phryxum genuit; ſed Nephele inſaniâ à Libero Patre concitata, cum in ſilvas abiiſſet, *Athamas* liberis ſuis Ino, Cadmi filiam, ſuperinduxit novercam, quæ eos tot apud patrem accuſationibus, tot dolis eò compulit, ut conſcenſo aureo Ariete, fugâ ſibi conſulerent. Quapropter Juno irata, furias in *Athamantem* immiſit, quæ in tantam rabiem eum duxerunt, ut cùm Ino ad ſe venire videret, hanc leænam, & filios ejus catulos arbitratus, rapto Learcho ex filiis altero, ſaxo illiſerit, quod Ino videns, cum Melicerte alterâ prole fugiens, ſe ex rupe in mare precipitem dedit. Ovid. Met. 4.

Deque ſinu matris ridentem, & parva Learchum
Brachia tendentem rapit, & bis terque per auras
More rotat fundæ, rigidoque infantia ſaxo
Diſcutit ora ferox. Idem Faſt. lib. 6.
His agitur furiis Athamas ſub imagine falſâ
Tuque cadis patriâ, parve Learche, manu.

Athamas, Phthiotidis in Thaſſaliâ mons. Item flu. certo tempore ligna incendens. Ovid. Met. 15.

Admotis Athamantis aquis incendere lignum
Narratur, minimos cum Luna receſſit in orbes.

Sed tu lege *Athamanis*.

Athanadas, de rebus Ambraciotarum volumen conſcripſit, teſte Antonino Liberali. Voſſius.

Athanagia, urbs Hiſp. citer. in Ilergetibus. Livius. long. 23. 15. lat. 42. 20.

Athanagildus, Gothorum rex. Regn. an. 14.

Athanai, fil. Zara. 1 Par. 6. Lat. *fortis* ſive *aſininus*, aut *donans*.

Athanaricus, Hiſp. rex, regn. an. 11. Item Gothorum rex.

Athanaſius, Præſul Alexandrinus, educatus ab Alexandro ejus civitatis Præſule, olim Diaconus, in Concilio Niceno Arianorum hoſtis acerrimus, deinde maximas per peſſus inſidias ad Conſtantem, Galliarum regem perfugit Volater. Moritur A. D. 377. cum Epiſcopatum Alexandrinum pace, belloque geſſiſſet annis 46. poſt multiplicia illa pro Eccleſiâ certamina, quorum ſimilia Epiſcoporum, aut Doctorum Eccleſiæ, neminem ſuſtinuiſſe unquam legimus. Genebrard. Chron. lib. 3.

Athanati, apud Perſas dicebantur 10 millia virorum delectorũ ex Perſis ad militiam, quorum ſi quis aut nece aut morbo numerum minuiſſet, confeſtim ſubſtituebatur alius. Heſychius Ἀθάνατοι, τάγμα ἱππέων παρὰ Πέρσαις μυρίων ἀνδρῶν. Suidas. Ἀθάνατοι μύριοι Περσῶν ἐπίλεκτοι. Idem in *Xerxes*. Εἶχε δὲ ἐπίλεκτους μυρίους, οὓς Ἀθανάτους ἐκάλει. Q. Curt. lib. 3. *Proximi ibant quos Perſæ Immortales vocant, ad decem millia.* Quem numerum adfirmat quoque Procopius de bello Perſico. Vide Herod. lib. 7.

Athanas, petra, locus Scythiæ, vel Thraciæ circa Iſtri flu. oſtia, ad Sindi campum. Euripides in Cyclope.

Athanis, res Siculas memoriæ prodidit. Athenæus lib. 3. Vide Voſſ. H. Gr. l. 3. p. 336.

Athar, civitas in tribu Simeon Jos. 19. Lat. *oratio*, ſive *deprecatio*.

Athara, Atergatis ſic dicta. Cæl. Rhod. lib. 23.

Atharrabis, urbs Ægypti. Steph.

Atharſata, fil. Achelai. 2 Eſd. 19. de quo & Eſdr. 1. 2. 8.

Athena, Cataldi (qui poſtea Epiſcopus fuit) mater erat, quæ in partu mortua, ab ipſo Cataldo primùm nato ad vitam ſolo amplexu revocata eſt.

Athena, Græcis *Minerva* dicitur. Ἀθηνᾶς nomen (inquit Phurnutus) eſt *Συσιλμόλογον*, h. e ejuſmodi, ut difficile ſit ejus cauſam adferre; atque hoc ſatis apparet ex ridiculis illis rationibus, quas non Grammatici modo, ſed Philoſophi quoq; & in his Plato in Cratylo adducunt. Mihi dubium non eſt, (inquit Voſſius) quin ab Oriente vel Ægypto nomen hoc acceperit. Non abſurdè deducas ab איתן *ethan*, quod eſt *fortis*, *perennis*. Malim tamen à Chaldæo, ac Talmudicis etiam frequentato תנה *tena*, quod idem valet ac שנה *Shana*, nempe ut Græcis, ita & Orienti mos etiam fuit S & T literas commutare. Valet autem utrumque *meditari*, *commentari*, *ſtudere*, *docere*. Itaque hinc Doctores, qui excepere Synagogam magnam, *Tanaim* dicti. Inde igitur Ἀθηνᾶ ſtudiorum ac doctrinæ præſes. Articulus Hebræo *Thana* præmittitur, ſed ſpiritu mutato, quod in compluribus fieri ſat notum. Ἀθηνᾶ vero אדוני *Adoni*, i. e. *Domina* Capello dici videtur.

Athenæ, civitas Græciæ inter Macedoniam & Achaiam, in eâ litorali reg. quæ olim *Acta*, dein *Attica* vocata. Hanc Cecrops primus condidit, unde *Cecropia* dicta. Poſteà à Mopſo *Mopſopia* & ab Ione, Xuthi filio, *Ionia*; poſtremò autem *Athenæ* à Minervâ, quam Græci Ἀθήνη vocant. Ferunt enim Neptunum cum Minervâ de urbis hujus nomine contendiſſe, tandemque inter eos ita conveniſſe, ut urbi nomen imponeret, qui utilius humano generi munus ediditſſet. Cumque Neptunus equum, Pallas oleam produxiſſet, victum ſuffragio uno Neptunum Minervæ conceſſiſſe, quæ urbem recens conditam de nomine ſuo *Athenas* appellavit. Vide Hyginum Fab. Poet. cap. 164. Fuit hæc civitas omnium bonarum artium inventrix, Philoſophorum & Oratorum mater, & poetarum alumna. Cic. 1. de Orat. *Ut omittam Græciam, quæ ſemper eloquentiæ princeps eſſe voluit: atque illas omnium doctrinarum inventrices Athenas, in quibus ſumma dicendi vis & inventa eſt & perfecta.* Horat. 2. Ep. 2. *Adjecere bonæ paulo plus artis Athenæ.* Propertius 3. 21.

Magnum iter ad doctas proficiſci cogor Athenas.

Vicus nunc eſt, & ab Italis ac Turcis *Satines* appellatur, Vadiano auctore. Fruges primùm ibi inventas, aut invectas Diodorus Sic. author eſt; Inde *frugum parentem* Florus vocat, 3. 5. Vide & Lucretium initio lib. ſexti. *Antiquitate* non tantum ſed *humanitate*, atque *doctrinâ* omnes alias urbes præſtare, Corn. Nepos in Vitâ Attici tradit. Ac hinc *Athenas* pro literis Juvenalis poſuit. Sat. 15. verſ. 110.

Nunc totas Graias noſtraſque habet orbis Athenas.

Id eſt, *Romanas literas & Græcas*, ut rectè Scholiaſtes vetus interpretatur. De *Athenarum* urbe apud Dicæarchum Lyſippi Græci Comici verſus extant, qui Latinè ſic ſonant.

Si nunquam Athenas videris, næ ſtipes es:
Si viſa te urbs haud traxerit, aſinus merus:
Si viſâ abire poteris, es cantherius.
Hæc namque vere urbs Græca.

Populi *Athenienſes*. Cic. pro Flacco. *Adſunt Athenienſes, unde humanitas, doctrina, religio, fruges, jura, leges ortæ, atque in omnes terras diſtributæ putantur.* Eoſdem *humanos naturâ & miſericordes* Plut. in Pelopida vocat. Idem *iracundos, ſuſpicaces, facetos, ſuarum laudum cupidos* eos fuiſſe tradit Præceptis Politicis non procul à principio. De iiſdem Ciceronis illud eſt, *Scire ea, quæ recta ſunt, ſed facere nolle.* Vide & Dicæarchum de moribus, atque ingenio Athenienſium. *Celeres, & ſupra vires ad conandum audaces* eoſdem Legati Rhodiorum arguunt apud Livium 45-23. Varro de L. L. *Cum trinæ fuerint Athenæ, ab unâ dicti Athenæi, ab alterâ Athenienſes, à tertiâ Athenopolitæ.* Vide Steph. D. Paulus *Athenas* κατεἰδωλον πόλιν vocat, h. e. *idolis refertam urbem.* Act. 17. Unde Philoſt. de Apollonio 4.6. φιλοθύτας τὲς Ἀθηναίους εἶδεν: Ideoque cum Timaſione diſſerens ait, σωφρονίστερον ἀεὶ πάντων θεῶν λέγειν δεῖ, ἢ ταῦτα Ἀθήνησι. Vide Suidam in Τιμασίων. Quin & Pauſanias de Athenienſibus loquens ait eos δυσεβεῖν θεὸς ἄλλων πλέον. Et alibi Ἀθηναίοις δεισιδαιμονέστερόν τι, ἢ τοῖς ἄλλοις εἰς τὰ θεῖα δοῦναι ἀσεβῆς. Strabo. Ἀθηναῖοι δ' ὡσαυτῶς ἀεὶ τὰ ἄλλα φιλοξενώτατοι διαλελῦσθαι, ἔτω ἢ ἀεὶ τὲς θεὲς. Himerius orat. contra Epicurum *Cum Athenas dixi*, inquit, τὸ μέγιστον εἶπον τῆς δυσεβείας κεφάλαιον. Maximus Tyrius διαλ. λβ. Ὁ Ἀθηναίων δῆμος ἔτυχε κοινὰ δαιμόνια ἐπεσφέρων. Joſeph. l. 2. contra Apionem, Ἀθηναίους δὲ Ἑλλήνων δυσεβεῖσθαι πάντες λέγουσι. Sophocl. in Oedip. Col.

Ὅθ' ἥκει· εἴτις γῆ θεὸς ὑπερβάλλει
Τιμᾶις σεβάζειν, ἥδε τῶνδ' ὑπερβάλ.

Porrò *Athenis* omnibus Europæ, Aſiæ & Africæ Diis poſita eſt Ara ſic inſcripta.

ΘΕΟΙΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΚΑΙ ΛΙΒΥΗΣ
ΘΕΩΙ ΑΓΝΩΣΤΩΙ
ΚΑΙ
ΞΕΝΩΙ.

Eandem volunt hanc ipſam nonnulli, de quâ D. Paulus ubi ſuprà. Vide ſis illic Oecumenium ac Theophylactum, & Pricæum. *Athenienſes* autem viri propriè dicti, *Atticæ* mulieres. Euſtathius Σημείωσαι Ἀθηναῖον ἀνδρικῶς dici, ſed non ita γυναῖκα Ἀθηναίαν, ſed Ἀττικὴν, ἢ Ἀσὴν. Stephanus tamen & Ἀθηναίαν dici tradit. Vide eum in Ἀθῆναι.

Athenæa, Minervæ ſacra quæ Erichthonius Athenis intulit, eaque ut quotannis celebrarentur, inſtituit. Pauſan.

Athenæum, locus Minervæ dicatum, ubi Profeſſores ſtudia ſua profitebantur. Jul. Capitol. & Lampridius.

Athenæum, quod & Minervæ promuntorium, vulgò *Capo di Campanella*, & *Capo di Maſſa*, teſte Scipione Mazzella. Eſt autem promunt. Picentinorum contra Capreas inſulas, Surrento proximum. *Athenæum* alterum apud Dionyſ. Halicarn. in orâ Magnæ Græciæ; *Roſcia* vulgò dictum.

Athenæus, Coſmographus Græcus. Item Peripateticus Philoſophus è Seleucia Ciliciæ, Auguſti temporibus, princeps aliquandiu patriæ ſuæ, deinde contractâ amicitiâ cum Murænâ, qui contra Auguſtum conſpiraverat, cum illo aufugit, captuſque cum inſons reperiretur, revertens Romam, multis eum ſalutantibus, illud Euripidis reſpondit.

Ἥκω νεκρῶν κωθμῶνα καὶ σκότε πύλας
Λιπών. Strabo.

Athenæus, de *machinis bellicis* librum conſcripſit, qui hodieque ſupereſt. Videtor Voſſius de Scient. Mathem. pag. 290.

Athenæus, Naucratita Grammaticus, librum *Deipnoſophiſtarum* compoſuit, varium opus, & eruditum, ut Plinius alter Græcus fere dici poſſit: quod ad nos ſanè haud integrum pervenit, ejus epitome ab Hermolao Byzantino tantum relicta. Suidas. Vide Caſaub. & Voſſium de Hiſt. Gr. Item *Athenæus* hiſtoricus, qui quid de Semiramide literis prodiderit, narrat elegantèr Diod. Siculus lib. 2. Eamque hiſtoriam indè, ſed tacito Diodori nomine exſcripſit Muretus Var. lect. 6. 17. Eſſe autem *Athenæum* hunc alium à Naucratitâ, ſatis ex temporum ratione liquet; ille enim floruit ſub Antonino, Diodorus autem ſub Auguſto Cæſare.

Athenion, Athenienſis Imp. cujus maxima fuit crudelitas bello Mithridatico. Rhod. 22. 21. Item pictor eximius. Plin. 35. 11.

Athenocles, res Aſſyriacas prodidit, teſte Agathiâ lib. 2. Hiſt. fuæ, ubi ait, Beroſum, Athenoclem, & Simacum antiquiſſimas Aſſyriorum & Medorum res conſcripſiſſe.

Athenodorus, Philoſophus, de cujus ætate nemo ambigit, nam Auguſtus eum Tiberio præpoſuit, ut conſtat ex Suetonio; imò & Auguſti ipſius Præceptor anteà fuerat, teſte Luciano in Macrobiis; Cui hoc documentum dedit, Cum, Cæſar, ira Te ceperit, nihil prius, neq; dixeris, neq; feceris, quam ipſa 24 elementa Græcarum literarum recenſueris. De patriâ non convenit inter omnes. Theodorus Metochita in Hiſt. Rom. compendio Alexandrinum vocat. Verba ejus in Vitâ Auguſti hæc ſunt Σοφὸς δὲ τις Ἀλιξανδρεὺς, Ἀθηνόδωρος ὄνομα. Similitèr Cedrenus & Manaſſes. Sed Euſebio Tarſenſis eſt, itemque Straboni, qui *Athenodori* ipſius ætate vixit, ex quo etiam cognoſcimus *Cananiten* vocatum fuiſſe. Sic enim ait lib. 14. Ἀθηνόδωρος ὁ τῆ Σανδωνος, ὃν ἢ Κανανίτην φασὶν ἀπὸ κώμης τινὸς, Καίσαρος καθηγήσαλο, ἢ τιμῆς ἔτυχε μεγάλης, ubi etiam refert, ut jam ſenex in melius mutarit ſtatum patriæ ſuæ, quem perverterat Boethus, & poeta & civis malus. Quod etiam innuit Lucianus ubi ſuprà. Ἀθηνόδωρος Σανδωνος Ταρσεὺς Στωικὸς, ὃς ἢ διδάσκαλος ἐγένλο Καίσαρος Σεβασῆ θεῦ, ὑφ' ᾧ ἡ Ταρσέων πόλις ἢ φύσει ἀκμάζων, δύο ἢ ὀγδοήκονλα ἔτη βιὺς, ἐτελεύλησεν ἐν τῇ πατρίδι, ἢ τιμὰς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ κατ' ἔτος ἄγει Ἀκαδημίᾳ, ὡς Ἥρωι. Plutarchus in Publicolâ eum citat ἐν τῇ πρὸς Ὀλυμπίαν τὴν Καίσαρος ἀδελφήν. Scripſit etiam περὶ παιδὸς, ἢ παιδιᾶς, teſte Athenæo; item διατάξεων, ſive *diſſertationum* libros, quorum 8 citat Laertius. Quæſtionem etiam de Oceano, & æſtu ejus tractaſſe ex Strab. lib. 1. conſtat, ubi de hâc re remittit nos ad Poſidonium & *Athenodorum*, niſi hic diverſus ſit à priori. Nam Strabo lib. 16. præter eum, etiam alterum fuiſſe ejus nominis ait, itidem Tarſenſem, cognomento *Cordylionem*, qui cum M. Carone vixerit, atque apud eum diem ſuum obierit. Vide Steph. in Ἀγχιάλη. Voſſius.

Athenodorus, Eretrienſis, libros ὑπομνημάτων ſcripſit, ex quorum 8 quædam de Thetidis & Medeæ in Theſſaliâ ſuper pulchritudine certamine retulit Ptolemæus Hephæſtionis, cognomento *Chennus*, in novæ ad variam eruditionem hiſtoriæ libro 5. & inde Photius Cod. 150. Item ſculptor marmorarius Plinio memoratus. lib. 34. cap. 8.

Athenopolis, op. Gall. Narbon. Plin. 3. 5. *Ries* quibuſdam, aliis *Tres. Tres* Pineto, *Teres*, ſive *Eres* Moletio.

Atheſis, flu. Gall. Ciſalpinæ, ex finibus Rhætorum per fines Tridentinorum, urbem ipſam alluens, deinde Veronam dividens, ad latus Padi paludes ingrediens, non longè à Brundufio in Adriaticum mare influit. Germanis *Eeſh* hodiè vocatur. Niger vult Strabonis *Atagin* eſſe. Virg. Æn. 9.

Quales aeriæ liquentia flumina circum
Sive Padi ripis, Atheſin ſeu propter amœnum
Conſurgunt geminæ quercus, intonſaque cælo
Attollunt capita, & ſublimi vertice nutant.

Ubi epitheton minimè otioſum addidit. Celebrata ſiquidem hujus flu. amœnitas. Caſſiodor. ep. 48. lib. 3. *Hunc Atheſis interfluit honorus, amœni gurgitis puritate præterfluit, cauſam præſtans muniminis & decoris.* Claud. in Epithal. Hon. fluvios numerans aptos voluptatibus, principe loco *Atheſin* adhibet, & cum aliis alia aſſignet, ut Mincio ſuſurros apum, Pado electrum, Tago aurum, huic uni dat choreas verſu illo.

Atheſis ſtrepat choreis.

Contrà tamen ſcribit auctor ἀνωνύμου Paneg. Conſt. *Atheſis ille ſaxis aſper, & gurgitibus vorticoſus, & impetu ferox.* Sed hæc extrema ad celeritatem refer, quâ hic amnis celebris. Sidon. Apollinaris ep. 5. lib. 1. *Velocem Atheſim, pigrum*

pigrum Mincium Quod accepit à Claudiano; Sic enim ille.

——— *Et velox Atheſis, tarduſque meatu*
Mincius. ———

Athilla, rex Pannoniæ, ſuperbus inceſſu, huc atque illuc oculos circumferens, ut elata potentia in ipſo corporis motu appareret. E Galliâ reverſus, Budam fratrem (qui regnum occupaverat) de medio ſuſtulit. Paulus Jovius.

Athinius, Saracenorum rex.

Athis, Syriæ urbs ad Euphratem. Ptol.

Athiſo, flu. Inſubrum Plut. *LaToſa*, vide *Atiſo*.

Athlibis, urbs Ægypti; alia Arabiæ. Steph.

Athlula, Arab. urbs. Dio. *Epibula* Xiphilino.

Athmatha, i. e. *lacerta*, vel *ſtellio*, civitas in tribu Judæ. Jos. 19.

Athmonum, pars Cecropis tribûs. Steph.

Athona, Arabum urbs. Jos. Ant. 14. 2.

Athos, mons Macedoniæ, inſtar peninſulæ in mare Ægæum excurrens, cujus umbra in Lemnum inſ. inde in ort. 87. m. p. diſtantem uſque pertingit. Plin. 4. 12. Unde adagium. *Athos celat latera bovis Lemniæ*; de iis qui gloriam aliorum obſcurant, ut *Athos* ſimulacrum bovis Lemniæ ex candido lapide factum & exciſum. Thucydides lib. 4. Ἄθως, ὄρος ὑψηλόν. Virg. Æn. 12. *Quantus Athos, aut quantus Eryx.* Hic eſt mons ille qui perfoſſus à Xerxe. Æſchines contra Cteſiphontem Ὁ τῶν πρόσθεν βασιλεὺς ὁ τὸν Ἄθω διορύξας. Luc. lib. 2.

Tales fama canit tumidum ſuper æquora Xerxem
Conſtruxiſſe vias, multum cum pontibus auſus,
Europamque Aſiæ, Seſtonque admovit Abydo,
Inceſſitque freturn rapidi ſuper Helleſponti,
Non Eurum, Zephyrumque timens: cum vela, rateſq;
In medium deferret Athon.

Juvenal. Sat. 10. —— *Creditur olim*
Velificatus Athos. Claudianus.
Seu te cana gelu Rhodope, ſeu remige Medo
Sollicitatus Athos. Idem.
Nil Rhodope, nil vaſtus Athos, nil profuit Æmus.

Leporibus olim abundaſſe innuit Ovid. 2. de Art. Am.

Quot lepores in Atho: quot apes paſcuntur in Hyblâ.

Eſt & *Athos* urbs in hoc monte. Steph & locus in Ægypto. Euſeb. Præp. Evang. lib. 9. Inde *Athous Jupiter* in vertice montis cultus. Pauſan. Heſychius Ἄθως, ὁ ὄρει Ἄθῳ τῷ ὄρει ἱδρυμένῳ ἀνδριὰς ὁ Ζεύς. Mons hodiè *M. Santo* dicitur, Græcis Ἅγιον ὄρος. Turcis *Seididag* vocatur. Cæterum *de Jove Athoo* nonnulli interpretantur imaginem, quæ in Athoitarum nummis comparet. Sed ea potius de *Atho* Gigante eſt accipienda, cujus mem. Nicander apud Stephanum.

Καί τις Ἄθω τύσον ὕφος, &c.

In toto Stephano vix alter eſt iſto corruptior locus, quem ſic reſtituit Is. Voſſius.

Καί τις Ἄθω τόσον ὕψος ἰδὼν Θρήικιος ἀπ' ἀχῆς
Ἐκλυσεν, ἀθανάτοιο μιλήτου ὑπο λίμνης,
Ἧς ἀναπαῦσαι χείρεσι δύο βίπτεσκ' ὄθι Λήμνῳ
Ἠλιβάτῳ προθέλυμνα Κατασχίσης πάρος ἄκρης.

Hoc eſt quod vult, Athon quendam Gigantem bello contra Deos, cum tam vaſtam molem viderat in ſolo Thracio, inde ſolviſſe eam, fundatam prius ſub immenſâ palude. Unde avellens radicitus, ambabus manibus montem illum jactavit propè Lemnum inſulam ad pedem promuntorii Canaſtræi. Hunc montem perforaſſe Xerxem ſupra oſtendimus, quod inter celebriorum Sophiſtarum materias aſſumptum fuiſſe, ex Luciano & Hermogene licet colligere. Mela 2. 2. ex emendatione Is. Voſſii *A Xerxe in Graios tendente perfoſſus, tranſiugatuſq; eſt, factus freto navigabili pervius.* Hanc Xerxis foſſam, quæ erat mille quingentorum paſſuum, ſive 12 ſtadiorum, fretum ſimiliter vocat Plinius. Catullus vero *mare* in coma Beronices.

Cum Medi peperere novum mare, cumque juventus
Per medium claſſi barbara navit Atho.

Meliores auctores paſſim *Atho* dicunt τὸν Ἄθω, non *Athon*. Sed & *Athonem* qui vocant, rectè faciunt, ſic Cicero & alii. Corruptiſſimus eſt Ammiani Marcellini locus, lib. 31. de hâc ipſâ Athonis foſſâ, quem ab aliis jam depoſitum ſic emendat Is. Voſſius. *Reſipiſcant tandem memoriæ veteres Medicas acies ductantes ad Græciam: quæ ductum Helleſponti occupantes, & diſcidio quodam fabrili, mare ſub imo Athonis pede quæſitum, exponunt, & turmatim apud Doriſcum exercitus recenſitos, concordante omni poſteritate, ut fabuloſæ ſunt lectæ.* Bellonius, qui anguſtias peninſulæ, quam efficit *Athos*, luſtravit, & ipſe quoque hanc Xerxis foſſam fabuloſam eſſe exiſtimabat; nempè quià nulla inciſionum veſtigia invenit. Sed qui fieri potuiſſet, ut per tot ſecula ductus aquæ ad pedem tam vaſti montis ſitus, ſervari potuiſſet? Hoc illud ipſum eſt, quamobrèm Græci laborem illum Xerxis ſtultum & inſanum adpellarunt, gnari foſſam iſtam à defluviis & impendentibus ruinis ſtatim eſſe obruendam. Æliani tamen ſeculo, veſtigia hujus perfoſſionis extitiſſe videntur; locus eſt lib. 13. de Anim. cap. 20.

Athres, flu. Scythiæ Europææ. Herod. *Labus* hodiè.

Athribis, *Athribitis*, Nomi metropolis præciſe in medio τῦ Δίλτα, qu. d. *tor pyri*, ut ex veteri Grammatico Ægyptio Orione docet Etymologus, Ἀθριβὶν περσυγράψαι, ἐπὶρ εἴτις Ἑλλήνιστ βάλοιτο φράζειν, ἐκ ἄλλως ἔχει λέξαι, πλὴν καρδίαν ἀπὸ, ὅπερ Ὠρίων. Nempe Ægyptiis *aθ*, vel ὃθ eſt *cor*, ut ſcribit Horus Hieroglyphicôn lib. 1. cap. 7. & *ῤιβ*, vel *ῤιβὶ pyrum*. Vide Boch. Phaleg. 4. 24.

Athritæ, Arab. Fel. gens. Ptol.

Athrulla, Arabiæ op. Strabo.

Athymbra, urbs Cariæ juxta Mæandrum, *Nyſſa* poſteà dicta, ab *Athymbro* condita. Strabo 14.

Athyras, Thraciæ flu. Ptol. hodiè *Acqua dolce* Plinio *Atyras*; Item *Athyra* pl. num. urbs epiſcopalis, & nunc metropolis ibidem.

Athyta, ſacrificia quæ ἄνευ θυτῶν, i. e. *ſine victimis* offerebantur Diis. Cæl. Rhod. 12. 1. Ἀκαπνόθυτα Luciano q. *ſine fumo*, & proindè *exigua*, qualia ſunt inopum, quibus non eſſet victimarum copia.

Atia, Romanorum urbs in Campaniâ, à Samnitibus expugnata. Diod. Sic. lib. 20.

Atilas, vide *Atyla*.

Atilia, pagus Vindeliciæ in Bavariâ apud Danubium. *Alsenburus* Aventino, *Azelburus* Welſero.

Atilia, gens Romanorum plebeja, ſed antiqua, ex quâ nonnulli egregii viri prodierunt.

Atiliana, Hiſp. Tar. op. inter Aſturicam & Tarraconem. Anton. *Saldava*, op. Navarræ, teſte Zuritâ.

Atina, hodie *Atino*, civitas vetus Campaniæ. Virg. Æn. 7.

——— *Atina potens, Tiburque ſuperbum.*

Mart. 10. 92.

Mari, quietæ cultor & comes vitæ,
Quo cive priſca gloriatur Atina.

Sil. Ital. lib. 8. —— *Nec monte nivoſo*
Deſcendens Atina aberat.

Poſſ. *Atinates.* Servius in Virg. locum prædictum. *Civitas eſt juxta Pomptinas paludes dicta Atina, à morbis, qui Græcè* Ἄται *dicuntur, quos paludis vicinitas creat.* Sanè curioſum Grammaticum ut haud rarò alias, hic quoque ſe prodit Servius potius quam Geographum; à Pomptinis enim paludibus longè abeſt *Atina* apud ipſum Apenninum montem in edito, &, ut Silius ait, *nivoſo colle* ſita.

Atinetus, libertus Cæſaris, ut ipſe teſtatur in marmore dicato cineribus uxoris Homonoeæ, cum epitaphio pulcherrimo, quod ſe legiſſe Romæ Tortellius teſtatur.

Atintania, pars Macedoniæ. Steph.

Atinum, Lucaniæ op. apud flu. Tanagrum, inter Polam, & Salam. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 1254.

Atiſo, Inſubrum fluvius, Verbanum lacum influens, *Toſa* hodiè vocatur, teſtibus Leandro, & Caſtilionæo. Hujus Plut. mem. in C. Mario; Ubi Xylander & Cruſerius *Atheſin* interpretantur, quàm benè ipſi viderint. *Atiſis* habet Liviana epitome. Vide omnino Cluver. Ital. Ant. l. 1. p. 139.

Atlanta, vel *Atalanta*, civitas Locrorum, terræ motu inſula facta ante Platonis nativitatem. Euſeb.

Atlanticæ, inſulæ duæ, quas beatas & fortunatas vocant, parvo inter ſe mari diviſæ, decem millibus ſtadiorum à Libyâ diſtantes. Imbres illic rari, mediocreſque, venti plurimum ſuaves ac roriferi. Solum pingue, nullo humano ſtudio excultum perdulces fructus otioſæ multitudini præbet. Aer ſincerus & temperatus, ac mediocri mutatione per tempora contentus. Nam qui à terrâ perflant

venti, Boreas & Aquilo, propter longinquitatem, vaſta & inania incedentes ſpatia, fatigantur priuſquam ad eas perveniant; qui vero à mari perflant, Argeſtæ, & Zephyri refrigerantes raros ac temperatos imbres ex pelago efferunt. Illic *campi Elyſii*, & *beatorum domicilia* ab Homero. Horatio, reliquiſque poetis eſſe dicuntur. Has Plinius Heſperidas vocare videtur; nam & duas etiam numerat in mari Atlantico, eaſque ultra Gorgonas, præternavigatione Atlantis dierum 40. diſtare ait. Erunt fortaſſe *Spagnola* & *Cuba*. Ortelius.

Atlantes, Æthiopiæ pop. Herodoto, Melæ, ac Plinio, inter quos nullam nominum appellationem eſſe aiunt. Hi fortè hodiè regnum *Borneo* dictum habitant, cujus incolas nullum proprium nomen habere tradit Jo. Leo, omneſq; à quodam accidente appellari; ut quem procerâ ſtaturâ conſpiciunt, *procerum*; quem pinguedine onuſtum, *pinguem*; ſic *cæcum*, *calvum*, *ſurdum*, &c. nominant.

Atlantides, Africæ pop. tum pietate & religione inſignes habiti, tum erga advenas & peregrinos hoſpitalitate clari. Hi ab ſe Deorum genus manaſſe aſſerebant; Primum vero Deum Uranum i. e. Cœlum apud ſe regnaſſe predicabant, & plures duxiſſe uxores, ex quibus 45 liberos ſuſtulit, præcipueque ex *Titeâ* 17, qui à matre *Titanes* vocati ſunt. Diod. Sic. lib. 4. Euſeb. 2 Præp. Ev.

Atlas, Mauritaniæ rex, Promethei frater, qui cum oraculo monitus eſſet, ut caveret à Jovis filio, nullum hoſpitio ſuſcipiebat; quod Perſeus Jovis ex Danae filius indignè ferens, oſtendit ei caput Gorgonis, quo conſpecto *Atlas* in montem converſus eſt tam excelſum, ut ejus cacumen cerni nequeat. Lucan. lib. 9.

Illa ſub Heſperiis ſtantem Titana columnis
In cautes Atlanta dedit.

Fabulam refert Ovid. Mutationum lib. 4.

Quantus erat mons factus Atlas, nam barba, comæq;
In ſilvas abeunt: juga ſunt humerique manuſque;
Quod caput ante fuit, ſummo eſt in monte cacumen;
Oſſa lapis fiunt; tum partes altus in omnes
Crevit in immenſum (ſic Dii ſtatuiſtis) & omne
Cum tot ſideribus cœlum requievit in illo.

Virgil. Æn. 4.

Illâ fretus agit ventos, & turbida tranat
Nubila, jamq; volans apicem, & latera ardua cernit
Atlantis duri, cœlum qui vertice fulcit;
Atlantis, cinctum aſſiduè cui nubibus atris
Piniferum caput, & vento pulſatur & imbri:
Nix humeros infuſa tegit, tum flumina mento
Præcipitant ſenis, & glacie riget horrida barba.

Quam *Atlantis* deſcriptionem ſic imitatur Silius lib. 1.

Nec patitur nomen proferri longius Atlas;
Atlas ſubducto tacturus vertice cœlum,
Sidera nubiferum fulcit caput, ætheriaſque
Erigit æternum compages ardua cervix;
Canet barba gelu, frontemque in manibus umbris
Pinea ſilva premit, vaſtant cava tempora venti,
Nimboſoque ruunt ſpumantia flumina rictu.

Montem hunc *Africæ* fabuloſiſſimū vocat Plinius, & meritò. Fabulis autem ab ipſâ montis altitudine occaſio data, undè cœlum ab eo ſuſtineri fingitur: *Quo magis ſurgit exilior eſt, & quod altius quam conſpici poteſt uſque ad nubila erigitur, cœlum & ſidera non tangere modo vertice, ſed ſuſtinere quoque dictus eſt*, uti loquitur Pomponius lib. 3. cap. 11. Hic Proverb. Ἄτλας τὸν οὐρανὸν, ſubaudi ὑποδέχεται, dici ſolitum de iis, qui ſeſe magnis & moleſtis involvunt negotiis, ipſique ſibi malum accerſunt. Nam hic *Atlas*, ut quidam aiunt, Cœlum hoſpitio excepit; deprehenſus autem quòd illi ſtruxiſſet inſidias, præceps datus eſt in *mare Atlanticum*. Ferunt autem *Atlantem* Aſtrologiæ fuiſſe peritiſſimum, deque ſphærâ primum inter homines diſputaſſe, quâ ex re viſus eſt cœlum ſuis humeris ſuſtinere. Scribunt autem duos eſſe montes in Mauritaniâ *Atlantes* dictos. Primus major dicitur, in oram litoream Oceani Occidentalis & Atlantici deſinens, ipſamque Mauritaniam à Libyâ interiore ſeparans, cujus promuntorium *Capo d' Alguer* à nautis nominatur. Secundus minor vocatur, regnum Feſſanum à Marocchico dividens, *Errif* hodiè Marmolio teſte. Tres autem *Atlantes* fuiſſe teſtatur Servius. Unus rex Italiæ, & pater Electræ uxoris Coryti. Alter Arcadiæ rex, & pater Maiæ, ex quâ natus eſt Mercurius. Tertius Maurus, qui dictus eſt Maximus. Sumitur nonnunquam à Poetis *Atlas* pro hominis ſimulacro, columnas ædium ſuſtinente, aut ædificium ipſum, ad ſimilitudinem *Atlantis*, cælum humero torquentis, qui etiam *Telamones* dicuntur. Eſt & *Atlas*, teſte Herodoto lib. 4. fluvius ex Æmo monte naſcens, & Aquilonem verſus in Iſtrum defluens. Hinc *Atlanticus* adjectivum, ut *Atlanticum mare*, i. e. ea pars Oceani, quæ Mauritaniam ab Occidente alluit. Cic. de Somn. Scip. *Omnis terra quæ colitur à vobis, parva quædam inſula, circumfuſa illo mari, quod Atlanticum, quod magnum, quod Oceanum appellatis in terrâ.* Horat. Carm. 1 Od. 31.

——— *Quippe ter & quater*
Anno reviſens æquor Atlanticum
Impune. ———

Et *Atlanteus*. Idem Horatius Carm. 1 Od. 34.

Quo Styx & inviſi horrida Tænari
Sedes, Atlanteuſque finis
Concutitur ———

Et *Pleiades Atlanteæ* apud Ovid. 3. Faſt. Hinc *Atlantides*, & per epentheſin *Atlantiades*. Mercurius Maiæ fil. & Atlantis nepos. Ovid. Met. 8.

Venit Atlantiades poſitis caduciſer alis.

Porro *Atlantides* 15. filiæ Atlantis fuere, ex Plione Oceani, vel Deucalionis filiâ, quæ etiam Vergiliæ dicuntur, quarum 5 Hyades, nominatæ à fratre Hyâ, ſororibus plurimum dilecto, reliquæ Pleiades à matre. Alii 7. tantum numerant, quarum una, quod Siſypho nupſit, non videtur. Virg. Geor. 1.

Ante tibi Eoæ Atlantides abſcondantur.

Vitruvius lib. 6. cap. 10. *Atlantides, quas nos Vergilias, Græci autem πλειάδας nominant, cum ſideribus in mundo ſunt dedicatæ.*

Atmaniſphe, Arab. Fel. vicus. Ptol.

Atmas, Scytha adeò otium deteſtabatur, ut diceret ſe, ſi quando ab omni negotio eſſet feriatus, nihil admodum ab equiſonibus differre. Cæl. Rhod. 12. 1.

Atoſſa, filia Cyri. *Atoſſa* olim Perſis imperavit, epiſtolarumque conſcriptionem invenit. Tatianus ex Hellanico.

Atraces, Ætoliæ pop. quibus nomen dedit *Atrax*, Ætoli fil. Regio eorum *Atracia*, unde *Atracis* Hippodamia dicta. Ovid. in Epiſt.

An fera Centauris indicere bella coegit
Atracis Æmonios Hippodamia viros?

Vide *Atrax*.

Atræ, civitas inter Euphratem & Tigrim. Steph. Item Arabiæ civitas apud Zonaram.

Atranitæ, pop. Arab. Fel. Steph. Vide *Chatramitæ*.

Atrani, pop. Hirpinorum in Italiâ. Plin.

Atrapum, locus prope Thermopylas per quem Xerxes Lacædemonios aggreſſus eſt. Appian.

Atratinus, Conſ. Rom. Fulvii collega. Item Cœlii accuſator, in Orat. Ciceronis pro illo, male *Atracinus* dicitur.

Atrax, & *Atracia*, Theſſaliæ civitas. Inde *Atracius*. Unde *Atraciam artem* Statius appellavit *Magiam*, quæ apud Theſſalos plurimùm viguit. Sic enim ille. 1 Theb.

——— *Qualis per nubila Phœbes*
Atracia rubet arte labor.

Claud. in Coſſ. Prob. & Olybr. ſecundum quædam exemplaria.

Haud ſecus Atraciam Lunâ regnante per Arctos
Sidereæ cedunt acies. Prop. lib. 1.
Et dicam Atraciis licet hæc conſidat in oris.

Atrax, Ætoliæ flu. qui infunditur Jonio, & ab eo eſt initium Achaiæ. Catullus.

Smyrna cavas Atracis penitus mittetur ad undas.

Vide Strab. lib. 9. & Plin. 11. 4.

Atrebates, Galliæ populi, à quibus *veſtes Atrebaticæ*, quanquam *Atribaticas* vocat Suidas, de coloris atri ratione. Sunt autem *Atrebates* textrino percelebres. Horum metropolis *Atrebatum*, recentioribus *Arteſia*, vulgo *Artois* nominatur. long. 23. 55. lat. 50. 15.

Atrebatii, pop. Albionis. Ptol. quorum regio *Berkshire*, Camdeno ac Lelando teſtibus. Opida *Okingham*, *Reading*

Iſley

Ilſly, &c. inter Londinum & Sariſburiam in occid.

Atrene, civitas. Stephanus.

Atreni, populi circa Armeniam. Herodian. lib. 3.

Atreus, Pelopis & Hippodamiæ fil. rex Mycenarum, Thyeſten fratrem concubitu uxoris ſuæ Æropes uſum exilio mulctavit, cui deinde revocato proprios filios, quos ex Ærope ſuſceperat, comedendos appoſuit: cujus facinoris horrore Sol retroceſſiſſe fertur, revocato ad auroram curſu. Unde Ovid. Triſt. 2.

Si non Æropen frater ſceleratus amaſſet,
Averſos Solis non legeremus equos.

Quod ut Thyeſtes ulciſceretur, cum propriâ filiâ Pelopeâ concubuit, & ex eâ Ægiſthum ſuſcepit, qui *Atrei* filium Agamemnonem interfecit. Horat. ad Piſones.

Aut humana palam coquat exta nefarius Atreus.

Ovid. Ponticorum primo.

Non tibi Theromedon, cruduſque rogabitur Atreus.

Atri, populi apud quos ne minimum quidem furari licebat. Euſeb. lib. 6. Præp. Evang.

Atria, urbs juxta Venetias. Ptol. poſteâ *Adria* dicta, unde mare *Adriaticum* nominatum. Stephanus aliam *Atriam* Boiorum, gentis Celticæ commemorat.

Atrianorum paludes, quæ *Septem maria* vocantur. Plin. 3. 16. Locus eſt circa Padi oſtia, *Ravennæ paludes* Strab. lib. 5.

Atrianus, Italiæ flu. Ptol. *Tartaro* Mercatori.

Atricani, Italiæ pop. Dionyſ. Hal. lib. 5.

Atridæ, Atrei filii, Agamemnon & Menelaus.

Atropatia, Stephano altera ex partibus Mediæ, ita dicta ab *Atropato* duce, qui eam à Macedone vi tutatus eſt. Media enim diſtributa eſt in duas partes, quarum altera Major appellatur, cujus metropolis eſt *Ecbatana*, altera Minor, quæ & *Atropatia* dicitur Straboni lib. 11. Pop. *Atropateni*. Dionyſius verſ. 1019.

Τηλόθι τε Μάρδοι τε, ἠ ἀνίῃς Ἀτροπατηνοί.

Gelos, & Mardos in Atropatenâ reg. plerique ſtatuunt: eos tamen ab Atropatenis diſtinguit Dionyſius, non niſi cultiores reg. illius incolas Atropatenos vocans; cum Geli, Mardi, aliique monticolæ μιτανάσται ὀρεσσιβοται, teſte Strabone, lib. 11. & quidem Scythici generis fuerint. Cætera Atropateneș ἐυδαίμονα χωρία, vocat Strabo, ut Dionyſius, ἐφηλίκα γαιάν.

Atropos, una ex Parcis, quaſi quæ ad nullius preces convertatur. Stat. 4. Silv. 8.

His ſenium, longæque decus virtutis & alba
Atropos, & patrius laurus promiſit Apollo.

Mart. 10. 45. *Gaudia tu differs; at non & ſtamina differt*
Atropos, atque omnis ſcribitur hora tibi.

Atta, civitas Arab. Fel. Ptol.

Atta, Poeta Comicus. Horatius.

Rectè, necne crocum, floreſque perambulat Attæ
Fabula. ———

Attabas, & Numenius, latrones famoſiſſimi proverbio locum fecere. *Convenerunt Attabas & Numenius.*

Attacana, Armeniæ maj. op. Ptol.

Attaci, Serica gens. Plin. 7. 17.

Attacotti, Marcellin. Scotorum populi H. Lhuyd, Buchananus putat eos inter Hadriani & Severi vallum habitaſſe.

Attacum, Hiſp. Tar. op. Ptol. *Alegon* Moletio, *Ateca* Cluſio.

Attali, latrones, Arabum gens. Plin.

Attalia, urbs Pamphyliæ Archiep. maritima & primaria regionis, ubi Præfectus moratur, ab *Attalo* rege condita. Strabo. Stephano urbs Lyciæ. Aliqui vero (ut idem ſcribit) Ciliciæ Corycum ſic nominarunt. Aulæa Attalica olim in pretio fuere Propert. 2. 32.

Scilicet umbroſis ſordet Pompeia columnis
Porticus aulæis nobilis Attalicis.

Sil. Ital. lib. 14.

Læta Tyros, quæque Attalicis variata per artem
Aulæa ſcribuntur acu.

Attalis, tribus Atticæ. Steph.

Attalus, Macedo, infenſiſſimus hoſtis Alexandro Quin. Curtius lib. 6. Fuit & *Attalus* quidam Philoſophus; Item Martyr nobilis, de quo vide ſis Euſeb. 5. 3.

Attalus, Pergami rex, pecuniâ, & ſplendidâ, abundantique ſupellectile ditiſſimus. Plin. lib. 8. Propertius

Nec ſit in Attalico mors mea nixa toro.

Hic à Pop. Rom. donatus eſt eo regno; cum liberos autem non haberet, eundem Pop. Rom. hæredem fecit; ejuſque ſubſtantia ampliſſima Romam eſt allata. Nimirum in Teſtamento ſcriptum erat POP. ROMANUS MEORUM HÆRES ESTO: quod largâ & liberali quâdam interpretatione Romani à privato inſtrumento Regis, ad regnum ipſum extenderunt: quod alias ſine conſenſu populi tranſire validè haud poſſit. Ideoque cum ait Horatius lib. 2. od. 18.

——— *Nec Attali Ignotus hæres regiam occupavi.*

Notaſſe poetam Romanos, non jure factos hæredes *Attali*, vetus Scholiaſtes obſervat. Vide Berneggerum ad Florum 2. 20. N. 2. 6. Sed Grotius docet, regna quædam alienari poſſe lib. 1. de Jure B. ac P. & lib. 3. cap. 20. Unde *Attalicæ veſtes* pro ſplendidis, item *conditiones Attalicæ* pro ingentibus divitiis. Horat. Od. 1.

——— *Attalicis conditionibus*
Nunquam dimoveas. Prop. 4. 6.
Sectaque ab Attalicis putria ſigna toris.

Idem 3. 17. *Attalicas ſupera veſtes.*

Attalyda, urbs Lydiæ. Steph.

Attaſii, Maſſagetarum, & Sacarum gens. Strab. *Sogdianæ* populi. Plinio.

Attea, Aſiæ pagus ad ſinum Adramyttenum. Strabo.

Atteiatis, Italiæ op. in Piceno. Lib. de limitibus.

Atteius Philologus, libertinus, Athenis natus, quem Capito *Atteius* J. C. ejus Patronus, inter Grammaticos Rhetorem, & inter Rhetores Grammaticum fuiſſe ait, quem juviſſe Salluſtium in ſcribendo author eſt Pollio. Tranquillus.

Atteius Prætextatus, nobilis Grammaticus Latinus. Suetonius.

Atteius Sanotus, Commodi Imp. orator. Lampridius.

Attela, vide *Atella*.

Attelebuſſa, Lycii maris inſula. Ptol.

Attena, Æthiopiæ ſub Ægypto opidum. Plin.

Attene, Arab. Fel. regio circa Gerram opidum. Plin.

Attes, Calai Phrygis fil. impotens generandi à matre genitus, qui, cum adoleviſſet, in Lydiam demigravit, & Matris Deûm orgia apud Lydos peregit. Quare cum ob id in honore eſſet, Jupiter ei invidens, ſuem immiſit, qui Lydorum labores, & opera diripiebat: & cum alios plures, tum ipſum *Atten* interemit. Pauſ. in Achaicis.

Atthis, Cranai filia, quæ & *Attica*, à quâ regio ejuſdem nominis dicta, cum prius *Actica* diceretur, ſive ab *Actæo* rege, ut Lycophroni & Phavorino placet, ſive ab Ἀκτὴ litus, quòd ea regio magna ex parte litoralis ſit. *Atthis* etiam inſ. ubi Telamon habitavit. Apollonius Argonaut. lib. 1.

——— Τελαμὼν μὲν ἔπειτα Ἀτθίδι ναιετάσκε νήσῳ.

Quin & *Atthis* poetis *luſcinia* dicitur, in quo fit alluſio ad fabulam, quâ Philomela Pandionis Athenienſium regis filia in hanc avem dicitur trasformata. Martialis.

Sic ubi multiſonâ fervet facer Atthide lucus.

Item *Atthis*, hiſtoria rerum Atticarum. Strab. lib. 5. Οἱ τὴν Ἀτθίδα συγγεγραφότες. Eam a. multi ſcripſerunt, ut Philochorus, quem laudant Dionyſius & Athenæus. Androtion, quem Pauſanias. Hellanici etiam Ἀτθίδα citari video à Grammaticis. Citatur & Amelesagoræ *Atthis*. Caſaub.

Attia, Arab. Fel. gens. Ptol.

Attica, hodiè *Ducato di Sethines*, regio Achaiæ, ſive Helladis in angulo Orientali & Auſtrali, quæ & *Mopſopia* & *Cecropia* dicta eſt, in quâ Athenæ, urbs totius Græciæ clariſſima. Hinc *Atticus* adject. Ovidius Triſtium lib. 5.

——— *O dulcior illo*
Melle, quod in ceris Attica ponit apis.

Mel enim Atticum in pretio apud veteres. Diophanes in Geoponicis, lib. 15. ἄριστον μέλι τὸ Ἀττικὸν, ἢ τὸ Ἀττικῶς τὸ Ὑμήττιον. Dio Chryſoſt. Orat. 32. de melle Attico καθαρωτάτῳ, i. e. *puriſſimi*. Sil. Ital. lib. 14. ut mel Siculum hyperbolicè amplificaret, dixit.

Tum quæ nectareis vocat ad certamen Hymetton
Audax Hybla favis. ———

Idem lib. 2. celebrat examina Cecropii Hymetti.

Virg. Georg. 4.

Cecropias innatus apes amor urget habendi.

Ideò **Val. Flac.** lib. 1. Argonaut. vocat Hymetton *dulcem*, & Papinius 12. Thebaidos *olentem*. Martialis lib. 13.

Hoc tibi Theſei populatrix mittit Hymetti
Pallados à ſilvis obile nectar apis.

Philo (neſcio an Judæus) celebrat apes Cecropidas apud Galenum lib. 9. de Compoſ. Pharm. Queritur Syneſius epiſt 136. Athenas olim domicilium ſapientum, tantum jam celebrari ab apiariis, & Hymetti ſerias frequentâri, non theatri. Et Plato in Critiâ de hâc parte orbis, Τῶν γὰρ ὁρᾶν ἔξεστι ἃ νῦν μὲν ἔχει μελίττας μόνας τροφὰν, Porro *Attici* pluribus elogiis celebrantur. *Atticus teſtis* pro incorruptiſſimo, & probatiſſimo, teſte Diogeniano. *Attica fides* quoque apud Plautum in Aululariâ proverbialiter de fide integrâ & incorruptâ dicitur. *Attica Muſa*, pro eleganti & venuſtâ. Contrà *Advena Atticus*, in eos qui ſunt violenti in vicinos, dicitur, quòd *Attici* quondam vicinos populos ſedibus ſuis pellerent. *Attici* quoque preſertim Athenienſes, lucri & munerum cupidiſſimi fuere, adeò ut apud Ariſtophanem, teſte Diogeniano proverbio dicatur

Atticus etiam moriens porrigit manus.

Atticum Cyrenaicæ regionis locus. Anton.

Atticus, Titi Pomponii Equitis Rom. cognomen, ad quem 17. Epiſtolarum libros Cicero ſcripſit. Datum id ei, quòd & diu Athenis vixerit, & Græcè peritiſſimus fuerit, adeò ut Athenis natus videretur, quod & Corn. Nepos de eo in Vitâ ipſius *Attici* prodidit. Alium ſui temporis *Atticum* celebrat Martialis 7. 32. quem etiam Græcè doctiſſimum & ejuſdem gentis ſtudiis deditum fuiſſe carmen ipſum arguit. 3. Platonicus Philoſophus, qui Romæ floruit temp. Conſtantini Imp. Eutrop. 4. Conſul Rom. Prætextati collega. 5. Alius Conſul, Collega Cæſaris ſub Theodoſ. Imp. 6. Conſtantinopoleos Epiſcopus tempore Arcadii Imp. 7. *Atticus* Vectinus Conſ. Rom. collega Silii Nervæ temp. Claudii Neronis Imp.

Attidiates, pop. in 6. reg. Italiæ. Plin. 3. 14. Eorum urbs *Attidium*. Vide Cluv. Ital. Ant. 2. 6.

Atilianus, Conſul, Pompeiani collega.

Atilius Regulus, Conſ. Rom. primo bello Punico, cùm Carthaginenſes ſæpè viciſſet, tandem per inſidias captus, Romam miſſus eſt, pro permutandis captivis, quam per mutationem ipſemet diſſuaſit, & Carthaginem rediens, crudeliſſimè necatus eſt. Lege Horat. Carm. 3. Od. 5. Appianus in Lybicis Καὶ ὁ Ἀτίλιος Ῥήγλος ὢν ὑπατικὸς τοῖς πίλοις (lege πίλοις) Ῥωμαίων ὀπισκήσας ἐγκεχλῶς ἔχοντι τῇ πολίμᾳ, ἐσανῆλθεν ἐς λίμνην (lege λιμένα) ἕτοιμον, ἢ αὐτὸν οἱ Καρχηδόνιοι καθείρξαντες ἐν γαλεαγρᾷ κέντρα παντόθεν ἐχόντι διέφθειραν. h. e. *Et Atilius Regulus ſecreto magiſtratus monuit, ut bello potenter incumberent, & in portum reverſus eſt, ad omnia paratus, & eum Carthaginenſes in cavea undecumque aculeos habente includentes, necaverunt.* Hanc hiſtoriam, vel potius fabulam, plerique Romanorum poſteris, ut veram, tradiderunt. Cicero 3 de Off. eam habet, & *vigiliis necatum Atilium* ait: ut & in Orat. in Piſonem reſectas ei palpebras dixit, & Horatius ubi ſupra.

Atqui ſciebat quæ ſibi barbarus
Tortor pararet. ———

Silius Italicus vero in eo argumento tragice debacchatur: eos auctores ſecutus Zonaras eadem de morte *Atilii* narrat: ii omnes Appiani huic loco concinere videntur. Si dixero me tantis & talibus auctoribus fidem non habere, riſum fortè tuum vel indignationem movebo. Sed audi quæſo, quæ me ab eâ narratione credendâ demonent, & expande frontem, ſi corrugata eſt. Polybius, qui belli primi Punici hiſtoriam fuſè, ne dicam prolixè, ſatis exequitur, cùm *Atilii* cladem & captivitatem narret, de toto eo negotio nè verbum quidem facit, ut nec de itu ejus & reditu, nec de ejus morte loquitur. Si quis conjecturæ noſtræ locus eſt, puto eum auctorem de morte *Atilii* conſultò vacuiſſe, ne coactus foret fallere fidem hiſtoricam eam fabulam narrando, ut Romæ obtinebat, vel odium Romanorum incurrere, ſi contrarium recepto apud eos rumori traderet. Ut id credam ſuadent duo loci inſignes, unus Polybii lib. 1. ubi de auctoribus qui bellum Punicum primum ſcripſerunt, ait, Philinum, & Fabium, non, ut oportuit, veritatem retuliſſe, ſed Philinum quidem omnia in Carthaginenſium favorem ſcripſiſſe, Fabium vero contrà, & utrumque falſò. Alter locus eſt Diod. Siculi, cujus extat fragmentum, lib. 24. quantivis pretii à Valeſio publicatum. Sic autem incipit: (de *Atilii* autem uxore, & ejus liberis loquitur, quibus data fuerat cuſtodia Boſtaris & Hamilcaris, Carthaginenſium ducum captivorum.) Ὅτι ἡ μήτηρ τῶν νεανίσκων βαρέως φέρουσα τὸν τ' ἀνδρὸς τελευτὴν, καὶ νομίσασα δι' ἀμέλειαν αὐτὸν ἀπολελοιπέναι τῇ ζωῇ, ἐπέμψε (vel ἔπεισε) τοὺς υἱοὺς κακόζηλον τὸν αἰχμαλώτους. Narrat deinde, quomodo ob carceris nimium rigorem, alter eorum mortuus ſit, alter vero duraverit, donec re in vulgus proditâ. Οἱ δὲ, μισοπονησάντες τοῖς δημάρχοις περὶ τῆς ἀγορᾶς. Δεινῶς δὲ ἔν τῇ ἀμότητι φανέντες, οἱ ἄρχοντες ἀπεκάλεσαν τὸν Ἀτιλίου, καὶ παρ' ὀλίγον θανάτου κρίσιν περιέθηκαν ὡς κατεισχυνθέντα τὴν Ῥώμην. Διαπλήσαντο δὲ τὸν ἁρμάτωσαν παρ' αὐτῶν λήψεως τιμωρίαν, εἰ μὴ πᾶσαν ὑπερέλαβε ποιήσονται τῆς αἰχμαλώτων. Οἱ δὲ τῇ μητρὶ πολλὰ καταμεμψάμενοι, ἢ μὴ βοηθήσαι καῦσαι ἀπειπόντα τὸν τέρεχν τοῖς συγγενέσι, ἃ δὲ Ἀμίλκαν ἐκ τῆς κακοχίας ἀνέβαλον. Ex hoc Diodori loco, & ex Polybii ſilentio licet conjicere totam de M. *Atilii* ſupplicio tragœdiam ad pulpita amandari debere, & à veritate hiſtoricâ exulare: & mihi videor totam *Atilii* hiſtoriam intelligere. Adverte animum lector. M. *Atilio* totam Carthaginenſium ditionem liberè depopulante, Aſdrubalem, Boſtarem & Hamilcarem duces arceſſunt Carthaginenſes: pugnant cum *Atilio*, vincuntur, de pace agunt; ſed incaſſum ob duriores conditiones ab *Atilio* propoſitas; Denuò pugnant, Xanthippo Lacedæmonio duce, vincunt, & univerſum Romanorum exercitum delent, & ipſum ducem *Atilium* captivum Carthaginem ducunt: curam adhibet Amilcar, & captivum fovet, ut fit in bello: Claſſem navium 350 parant Romani, & Coſſ. M. Æmilio & Servio Fulvio ducibus ad Hermæum promuntorium claſſem Carthaginenſium profligant captis navibus 114 & ducibus Boſtare & Amilcare, quos Romam mittunt cum victoriæ nuncio: quod ex eo conjicio, quod de iis non fit amplius mentio in illo bello, ſed de ſolo Aſdrubale, & quòd ex eo Diodori loco citato pateat eos captivos Romam ductos fuiſſe. Senatus, ut ſolaretur uxorem & filios *Atilii*, iis mandat cuſtodiam ducum Carthaginenſium, ut haberent redemptionis *Atilii* pretium, factâ ſcilicet commutatione, ut fit in bello, quod Diodorus narrat. At accidit, ut morbo moreretur in captivitate *Atilius*: unde irata uxor, & non amplius ſperans, ſe per ſuorum captivorum tranſmutationem poſſe reditum, eos crudelitèr vexat, undè Senatûs ira adverſus matrem & filios: Ea vero ut colorem juſtitiæ daret crudelitati ſuæ, fabulam hanc de necato per incuriam, & vigilias & tormenta *Atilio* in vulgus & alias mulieres, ejus affines loquaces tradidit, unde rumor ille increbuit, & in majus traditus eſt, & propter Carthaginenſium odium facilè creditus, vires eundo acquiſivit, Niſi ita res ſe habuerit, multum me fallit conjectura. Lege lector, veritatis ſectator, totum Diodori fragmentum, & Polybii lib. 1. attentè, &, ut ſpero, dices me non aberrare à veriſimili, & inter errata hiſtorica M. *Atilii* caveam, & aculeos, & palpebras ſectas annumerabis. Palmerius. Vide *Regulus*.

Attiri, Æthiopiæ ſub Ægypto gens. Ptol.

Attium, inſ. Corſicæ promuntorium. Ptol.

Attuarii, Germ. pop. Velleius. Francorum gens Ammiano.

Attubi, Hiſp. Bæt. urbs. Plin. 3. 1. *Eſpejo* hodiè.

Aturenſium, civitatis meminit Lib. Provinciarum in Novempopulanâ Galliæ regione. Nomen retinere ſcribit Scaliger, ſed depravatione Vaſconicâ *Airenſium* civitatem dici, vulgò incolarum *Aire*, ni fallor.

Aturia, pars Aſſyriæ, in quâ Ninus civitas. Strab. lib. 16.

Aturrus, Tarbellorum in Gall. Aquitanicâ flu. Auſonius. *Aturius* Ptolemæo, *Atyr* Vibio Sequeſtri. *Dour* fortè hodiè, ut conjicit Victor Giſelinus; *L'Ador* vocat Joſ. Scaliger. *Landum* interpretatur Navagierus. Heroldus *Aturnus* legit, & non parvo errore ſcribit Gall. Belg. flu. eſſe, & vulgò *Geln* dici.

Atyla, vel *Atilas*, vir fortis, imperandique cupidiſſimus cui,

cui ingenium acre erat, & circumſpectum, corpus validum & breve, ingens animi magnitudo, indefatigabilis tolerantia laborum, exacta rei bellicæ diſciplina; aſtûs, & conſilii altitudo ſumma; Egregia forma, torvus aſpectus, caput grandiuſculum, oculi imminuti, rara barba, ſimus naſus, calvi fere crines, color ſubniger, & magna libidinis impatientia. Inſcriptio, quâ in diplomatis utebatur, hæc erat; *Attila Mundizi filius, & magni Nimrod nepos, Engadiæ natus, divinâ benignitate Hunnorum, Medorum, Gothorum, ac Danorum Rex, metus Orbis, Deique flagellum.* Poſtquam autem regiam dignitatem ſortitus eſt, omnes gentes ſibi ſubditas ad obſequia redegit. Multis & variis ſubactis ac direptis regionibus, cum exercitu ditato in regnum ſuum rediit. Bello Italico & Illyrico triumphavit; & quamvis de invadendâ Aſiâ, atque Africâ cogitavit, ſummâ tamen libidine diffluens inter convivia, & ingentem concubinarum numerum, mentem remiſit, puellamq; Bactrianorum regis filiam, cujus amore ſuccenſus erat, primariæ uxoris loco habere conſtituit, unde Baccho & Venere corpus eâ nocte ita confecit, ut inter dormiendum corpore ſupino, ſanguinis profluvio ſuffocatus interiit. Munſter. 4. Coſmogr.

Atys, juvenis, cui Iſmene Oedipi filia fuit deſponſata, qui tamen ante nuptias à Tydeo interfectus eſt.

Atys, puer Cybele adamatus, ſacriſque ſuis præfectis eâ lege, ut perpetuò caſtitatem ſervaret. Sed cùm poſteà voti ſui parum memor, Sangaritidem nympham compreſſiſſet, ab iratâ Deâ in furorem actus, teſtes ſibi exſecuit, cumque etiam ſibi manus afferre conaretur, miſeratione Cybeles in pinum arb. mutatus eſt. Ovid. Met. 10.

——— *Cybeleius Atys*
Exuit hac hominem, truncoque induruit illo.

Vide Catullum Carmine, cujus initium.

Super alta vectus Atys celeri rate maria.

Ubi titulus in ſcripto Scaligeri *De Attine furore percito.* Et ſanè ita legitur apud Macrobium, & in veteri quâdam inſcriptione Hiſpanâ. Græcis Ἄττις. Ἄττιδος, & Ἄττυς Ἄττυος, ut Φόρκυν & Φόρκυος. Nero enim dixit.

——— *Berecynthius Attin* apud Perſ. Sat. 1.

Dio de Nerone Ἐκιθαρῴδησεν Ἄττιν τινὰ ἢ Βάκχας, lege Ἄττιν.

Atys, Croeſi, Lydiæ regis, fil. qui, cum anteà ſemper mutus fuiſſet, in eo tandem prælio, quod Lydiæ ſervitutem attulit, cum Cyri militem videret ſublato enſe patri ſuo cædem illaturum, nimiâ loquendi cupiditate, linguæ vinculum abrupit, clarâque voce Patris interitum deprecatus eſt his verbis, Ὦνθρωπε μὴ κλεῖνε Κροῖσον. Herod. lib. 2.

Atys, Hercules & Omphales fil. genuit *Lydum*, à quo *Lydia*, & *Tyrrhenum*, à quo *Tyrrheni* dicti.

Atys, Indus quidam in Andromedæ nuptiis à Perſeo interfectus. Ovid. Met. 5.

——— *Erat Indus Atys, quem flumine Gange*
Edita Limniace vitreis peperiſſe ſub undis
Creditur. ———

Atys Sylvius, Albæ Sylvii fil. quem Euſebius Ægyptium Sylvium vocat. regn. an. 29. Capy filio relicto. Item pueri Trojani nomen. Virgil. Æn. 5.

Parvus Atis, genus unde Atii duxere Latini.

Hinc *Attius*, familia Romana, unde Auguſti mater.

A V.

Ava, Lat. *iniquitas*, nomen Idoli. 4 Reg. 18.

Avadiæ, Bactrianæ gens.

Avalites, qui & *Abalites*, ſinus in dextrâ parte Rubri maris. Steph. Vide Boch. Phaleg. 2. 22.

Avalonia, urbs Albionis, *Inis Avalon*, teſte Lelando, incolis *Glaſſenbury*.

Avantici, pop. Helvetiorum ab op. *Avantico* in Alpibus ſito. Plin.

Avara, civitas Arabiæ. Steph.

Avari, pop. Italiæ à Francis victi.

Avaricum, op. Celtarum maximum, munitiſſimumque in finibus Biturigum. Cæſar lib. 6. vulgò *Chaſteauneuſe*, aliis *Bourges en Berri*, aliis *Viarons*.

Avarum, Hiſp. Tar. promunt. Ptol. *Cabo de Vianca* Moletio.

Avaſes, Ἀνάσσης Græcis; Ita Ægyptii vocant habitationes, quæ ſunt in medio deſerto, voce compoſita ex עִי *ſi*, id eſt, *deſertum* & הִיא *hawa*, quod eſt habitatio. Unde plural הַוּוֹת Num. 32. 41. Arabicè הָוַי eſt ambire, & הָוָא multæ domus Arabum tanquam in ordinem digeſtæ. Ergo עִיהָוָא Ἄναπες propriè eſt *ambitus domorum*, i. e. *villa*, ſeu *opidum in loco ſiticuloſo*, aut potius *habitatio, quam ambiunt loca ſiticuloſa*; quomodo Græci definiverunt, quamvis vim vocis ignorarent. Strabo de Africâ lib. 2. Ἐοικυῖαι παραδείσῳ. καλάσιριδες γὰρ δὴ ταῖς οἰκήσεσι περιχομέναις ἐρήμῳ καὶ ἀνύδρῳ χώρᾳ. Καλοῦσι δὲ τὰς τοιαύτας οἰκήσεις, Ἀνάσσεις οἱ Αἰγύπτιοι. Et lib. 17. Ἀνάσσεις δὲ οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι τὰς οἰκημένας χώρας περιχομένας κύκλῳ μεγάλαις ἐρημίαις, ὡς ἂν νήσους περιλαγίας. In Strabone legunt Ἀνάσσεις, ſed Ἀνάσσεις reſcribit Caſaubonus ex Stephano in Ἄναπες, quam lectionem veram eſſe docet, quod pro *Avaſi Oaſin* ſcribunt Herodotus lib. 3. & Ptol. 4. 5. & alii ad legem VII. D. de interdictis & relegatis Sect. 5. Incolas Plinius *Oeaſitas* vocat 5. 9. Æthicus autem & Oroſius *Avaſitas*. Bocharrus.

Avaſtomathes, Mauritaniæ pop. Am. Marcell.

Avatha, Arabiæ opidum. Steph.

Avatici, Gall. Narbon. pop. Plin. & *Avaticorum Sagna* ibidem Pomponio.

Aubriotus, Pariſiorum Præfectus: arcem eam quam vulgò *La Baſtille* vocant, ædificavit, ut contra Anglos urbi præſidium foret; itemque caſtellum illud, quod appellatur *Le petit pont*, adverſus Scholaſticorum incurſiones inſtruxit, qui odio ei erant infenſiſſimo, quorum tamen operâ miſerrimè periit.

Auberium, Africæ propriæ locus. Anton.

Auchatæ, Scythica gens, ad os Boſpori apud quos Hypanis oritur. Val. Flac. lib. 1. verſ. 132.

Doctus & Auchates patulo vaga vincula gyro
Spargere, & extremas laqueis adducere turmas.

Ubi aliqui *Anchates*.

Auchiſæ, Cyrenes reg. gens. Diod. lib. 3.

Auchitæ, Africæ popul., *Auſchiſæ* Ptolemæo & *Auſchiſtæ* Stephano. Sic enim ille Ἀυχίται ἔθνος Λιβύης ὑπὲρ βάκκης. lege ὑπὲρ Βάρκης ex Herodoto.

Aucula, urbs Tuſcorum. Ptol. aliis *Aquula*.

Audiani, Japygiæ, quam & Meſſapiam Græci vocant, populi. Strab. lib. 6.

Audatha, Arabiæ Deſertæ urbs. Ptol.

Audea, Caſiotidis reg. in Syria urbs. Ptol.

Audena, Italiæ amnis. Liv. lib. 41. In ſiniſtram Macræ ripam defluit, vulgò *Ula*, & *Aula*, & cum articulo *La Ula*, & *L' Aula*.

Audomarenſis, urbs Arteſiæ primaria, vulgò *St. Omer*. long. 23. 22. lat. 50. 47.

Audon, Mauritaniæ Cæſar. op. Ptol.

Audus, mons Africæ apud fines Maurit. Cæſar. haud procul ab orâ litorali; *Aurais* incolis, *Capo Gibranel* Moletio. Item fluvius apud *Audum* promunt. in ſinum Numidicum exiens, *Balaſſia*, teſte Moletio.

Avella, vide *Abella*.

Avendonis, Liburniæ urbs. Anton. quam Lazius *Adelſperg* nominat.

Avenio, Gall. Narbon. urbs, quam Pontifici Clementi vendidit Joanna Siciliæ regina. Volat. Stephanus autem Ἀυενίων, πόλις Μασσαλίας πρὸς τῷ Ῥοδανῷ. Vulgò *Avignon*. Numero ſeptenario clara eſt hæc civitas. In eâ enim 7. ſunt Palatia, 7. Parochiæ, 7. Hoſpitia, 7. Sacrarum Virginum Monaſteria, 7. Collegia, 7. Monachorum Conventus, & 7. Portæ. Petrarcha & Boccatius eam ſub nomine Babylonis deſcribunt. long. 25. 20. lat. 43. 25.

Avens, flu. in Sabinis Varroni memoratus, quis autem hodiè cenſendus ſit, incompertum eſt. Serv. ad Æn. 7. *Varro dicit, De gente Pop. Rom. Sabinos à Romulo ſuſceptos, accepiſſe montem, quem ab Avente fluvio provinciæ ſuæ adpellaverunt Aventinum.*

Aventicum, Helvetiorum op. Cæſar. *Wiefelſburg* Rhenano, *Avenche* Marliano. Helvetiorum caput fuiſſe teſtis eſt Corn. Tacitus. Ammianus autem ſcribit ſuo tempore deſertam fuiſſe civitatem, ſed non ignobilem quondam ex ædificiis ſemirutis colligi. long. 28. 33. lat. 46. 34.

Aventina, Diana ſic dicta, quòd in Aventino monte coleretur, quæ & *Aventinenſis* Val. Maximo dicitur. Plutarchus

chus & Sext. Pompeius ædem Dianæ dicatam in Aventino, Servio Tullio regnante, volunt. Dionyſius autem Halicarnaſſeus Ancum Martium hujus templi auctorem facere videtur.

Aventinus, unus ex 7. urbis Romæ montibus, cujus radicem Tiberis præterlabitur: ita dictus *ab avibus* (ut ex ſententiâ Nævii refert Varro) quarum ob ſitûs opportunitatem, amniſque vicinitatem maxima ibi copia erat; vel *ab Aventino*, Albanorum rege, in eo extincto & ſepulto; vel *ab adventu* hominum, qui ad Dianæ templum, quod eo in monte à communi Latio conditum fuit, commeabant; Vel *ab advectu*, quod Varroni magis probatur. Erat enim hic mons à reliquis urbis Romæ montibus paludibus diſcretus, unde ratibus ad eum advehebantur, quadrantem pro naulo ſolventes.

Aventinus, cognomento *Sylvius*, Albanorum rex, pater Proculi Remuli Sylvii fil. cui fulmine occiſo ſucceſſit, *in Aventino* ſepultus, cui nomen dedit. Ovid. Met. 14.

——— *Remulus maturior annis*
Fulmineo periit imitator fulminis ictu.
Fratre ſuo ſceptrum moderatior Acrota forti
Tradit Aventino: qui quo regnarat eodem
Monte jacet poſitus, tribuitque vocabula monti.

Idem Faſtorum quarto.

——— *In Remulum fulmina miſſa ferunt,*
Venit Aventinus poſt hos: locus unde vocatur
Mons quoque. ———

Aventinus, fil. Herculis ex Rheâ ſacerdote, Turno adverſus Æneam ſuppetias tulit. Virg. Æn. 7.

Victoreſque ſtentat equos ſatus Hercule pulchro
Pulcher Aventinus. ———

Sic dictus quod in *collis Aventini* ſilvâ mater eum peperiſſet.

Avernus, lacus Campaniæ prope Baias, quem Plutoni dicatum & inferorum limen eſſe rudis vetuſtas credidit. Dictus quaſi ἀορνος, h. e. *avibus carens* vide *Aornus*. Ita autem ab Ariſtotele in Admirandis deſcribitur. Περὶ τὴν Κύμην τὴν ἐν Ἰταλίᾳ λίμνη ἐξὴν ἡ παρασαρευομένη Ἄορνος, περικεῖται λίγκοι πέτρει αὐτὴν λόφος κύκλῳ, τὸ ὕψος ἐκ ἔλαττον τριῶν σταδίων, ἡ αὐτὴν ἔστι τῷ ῥόμβῳ κυκλοτερὴς, τὸ βάθος ἔχουσαν ἀνυπερβλητον. Strabo lib. 5. Ἐστὶ δ' ὁ μὲν Ἄορνος κόλπος ἀγχιβαθὴς, &c. Vibius Sequeſter in catalogo fluminum. *Avernus Campaniæ, immenſæ altitudinis, cujus ima pars apprehendi non poteſt.* Diod. Sic. lib. 4. Κεῖται μὲν οὖν ἡ λίμνη μεταξὺ Μισηνοῦ, καὶ Δικαιαρχείας, πλησίον τῶν θερμῶν ὑδάτων, ἐχὶ δὲ τὴν σφόδρα εὐθὺς πόλις σταδίων, τὸ βάθος ἀπίστον. Videtor Cluver. Ital. Ant. lib. 4. pag. 1127.

Averroes, Arabs, in Africâ educatus, naturali ſcientiâ vir præſtantiſſimus, omniumque bonarum diſciplinarum encyclopædiam adeptus, ſectâ Mahumetanus, apud Cordubam, Hiſp. urbem vetuſtiſſimam floruit An. Dom. 1149. Multa ac varia compoſuit. Librum (Colliget) dictum, totam fere medicinam complectentem edidit. Avicennæ æmulus, & inimiciſſimus fuit. Hæc Symphorianus Campegius. Commentariis ſuis in Ariſtotelem Græcos maximè imitatur. A nonnullis, *Stimulus Medicorum* dicitur, nam & Galeno non paucis contradicit. Geſner in Bibliothecâ.

Averruncus, Deus Romanorum, qui *mala averruncare*, h. e. *depellere*, atque *avertere* putabatur. Cujuſmodi apud Græcos habebantur Hercules, & Apollo, quos idcircò Ἀλεξικάκους, Ἀποτρόπαιους & Ἀποσκοπαίους appellarunt. Paccuvius apud Varronem, lib. 6. de L. L. *Deus qui mea rebus præeſt Averruncus.*

Aufeia aqua, olim dicta fuit, quæ poſtea *Marcia* dici cœpit, omnium aquarum toto orbe, Plinio teſte, clariſſima, frigoris, ſalubritatiſque laude cæteris præcellens. Oritur in ultimis montibus Pelignorum, tranſit Marſos & Fucinum lacum; mox ſpecu merſa in Tiburtina ſe aperit, 9. m. p. fornicibus deducta. Primus eum in urbem ducere auſpicatus eſt Ancus Martius, unus ex Regibus. Poſtea Qu. Marcius Rex in Prætură, à quibus *Marcia aqua* dicta Hanc rurſus reſtituit M. Agrippa.

Aufidena, urbs Italiæ Caracenorum, vulgari nunc vocabulo *Alfidena*; meminit ejus Livius lib. 10. *Borianum inde adgreſſus, nec ita multo poſt Aufidenam vi cœpit.* De Cn. Fulvio Coſ loquitur. Apud Ptolemæum Καεχανῶν, ἔτι εἰσὶν ὑπὸ τοῖς Φρεντανοῖς, Αὐφιδηνα.

Aufidenates, populi Italiæ, quorum inter Samnites mem. Plin. 3. 12.

Aufidius, matronarum corruptor. Juvenalis

Notior Aufidio mœchus celebrare ſolebas.

Erat autem Chius natione. Mart. 10. 62.

Acrior hoc Chius non erat Aufidius.

Aufidius, cognomento *Lurco*, qui primus pavones ſaginare aggreſſus eſt, ex eo quæſtu reditum ſexagenorum millium Seſtertiorum percipiens. Plin. 10. 20. *Aufidii* mem. Horat. lib. 1. Sat. 4.

Aufidius forti miſcebat mella Falerno.

Aufidius Baſſus, nobilis hiſtoricus tempore Quinctiliani, qui de rebus Germanicis hiſtoriam conſcripſit. Etiam de bello Civili egit: unde iſta ſunt, quæ M. Seneca de Cicerone refert. Meminit ejus author de cauſis corruptæ eloquentiæ, & fortaſſe idem eſt, quem Plin. ſignat Hiſt. Nat. lib. 6. cap. 9. cum ait *Univerſæ Armeniæ magnitudinem Aufidius quinquagies centena millia prodidit.* At non de hoc, puto, ſed de filio ejus loquitur L. Seneca ep. 30. Ea ſic incipit: *Baſſum Aufidium, virum optimum, vidi quaſſum, ætati obluctantem. Sed jam plus illum degravat, quàm quod poſſit attolli. Magno ſenectus & univerſo pondere incubuit. Scis illum ſemper infirmi corporis, & exhauſti, fuiſſe: diu illud continuit, & ut verius dicam, concinnavit. ſubito defecit.* Fortaſſe idem eſt *P. Aufidius* memoratus Priſciano, lib. 8. ubi eum docet *conteſtatur* paſſivè uſurpaſſe pro συμμαρτυρῆται. At planè ab hoc diverſus eſt *Aufidius* Modeſtus, Grammaticus nobilis, qui Maronem interpretatus fuit, & quem celebrat Philargyrius in lib. 2. Georgicorum.

Aufidius Luſcus, Fundorum Prætor. Horatius in Hodœporico.

Fundos, Aufidio Luſco Prætore, libentèr
Linquimus, inſani ridentes præmia ſcribæ.

Aufidus, Apuliæ flu. ex Hirpinis montibus oriens, & Canuſium urb. præterfluens in Adriaticum mare ſe exonerat; Romanorum apud Cannas clade nobilis. Virgil. Æn. 11.

Amnis & Adriacas retro fugit Aufidus undas.

Horat. 3. Carm. Od. ult.

Dicar quà violens obſtrepit Aufidus.

Idem lib. 4. Od. 14.

Sic tauriformis volvitur Aufidus,
Qui regna Dauni præfluit Apuli,
Cum ſævit, horrendamque cultis
Diluviem meditatur agris.

Et Od. 9. ejuſdem libri.

Longè ſonantem natus ad Aufidum.

Idem Serm. 1. Sat. 1.

Cum ripâ ſimul avulſos ferat Aufidus acer.

Luc. lib. 2. verſ. 407.

——— *Et Adriacas qui verberat Aufidus undas.*

Sil. Ital. lib. 8. ——— *Fundoq; imo mugivit anhelans*
Aufidus, & magno latè diſtantia ponto
Terruerant pavidos accenſa Ceraunia nautas.

L' Oſante Leandro dicitur.

Aufinates, pop. in 4. reg. Italiæ. Plin. 3. 22.

Auful, Gallaciæ rex Toletam, multis annis obſeſſam, demum cepit, & Chriſtianæ religioni reſtituit. Blondus Decad. 3.

Auga, *Auge*, vel *Augea*, mater Telephi, quam Euripides dicit ab Alco patre (cum ab Hercule corrupta deprehenderetur) in unâ quâdam cum Telepho filio impoſitam, mari demerſam. Palladis providentiâ ad Caici oſtium delatam, & à Teuthrante exceptam fuiſſe, quam ille in uxorem duxit, Telephumque pro filio educavit, regnique ſucceſſorem inſtituit. Strabo lib. 13. Diodorus Sic. lib. 4. paulò alitèr narrat hanc hiſtoriam. *Auge* (inquit) mater Telephi fuit ex Hercule, quæ à patre gravida deprehenſa, nauclero cuidam tradita eſt ſubmergenda. Sed antequam ad mare perveniret, urgente tempore partûs, Telephum peperit, quem inter virgulta abdidit; qui poſteà inventus à paſtoribus, Corytho regi datus eſt & *Telephi* nomine appellatus, quod à paſtoribus inventus eſſet pendens ab uberibus τινὸς ἐλάφου. *Auge* vero à mercatoribus qui illam à nauclero dono acceperant, in Cariam ad Teuthrantem regem delata eſt, ubi poſteà à Telepho filio fuit agnita.

Augarus,

Augarus, Arabum præfectus, qui Pompeio aliquot officiis fidelem operam navaverat, atque ita tunc ſibi fidem in parvis præſtruxerat, ut poſteà cum operæ pretium eſſet, magnâ cum mercede eum falleret. Dio. *Acbarus* Appiano, *Mazara* Floro, *Ariamnes* Plutarcho dicitur. Conſtat apud omnes hunc transfugam quocunque nomine fuerit, ſubornatum à Perſis fuiſſe, ut Craſſi crudelitate in ipſius perniciem abuteretur. Alius quoque fuit *Augarus* Oſroenorum rex, qui cum ad Antoninum Caracallam, tanquam ad amicum veniſſet, ab illo contra fidem datam comprehenſus & in vincula conjectus fuit, & Oſroena rege deſtituta capta.

Augaſii, pop. Maſſagetarum.

Augea, urbs Locrenſium. Hom. Alia in Laconiâ Steph.

Augeas, rex Elidis, filius Solis, aut, ut alii volunt, Neptuni, ut alii Phorbantis & Hirmines, ut alii, Nyctei ſeu, ut alii, Epochi; quem Hyginus inter Argonautas connumerat. Bubile habuit 3000 boum capax, nunquam ante Herculis adventum repurgatum, cui cum *Augeas* id purgandum locaviſſet, Hercules Alpheum fluvium eo immiſit, ejuſque aquis 30 annorum ſimum, quem egerere longum fuiſſet, nullo propemodum negotio eluit. Quo nomine cum pactam ſibi mercedem exigeret, tergiverſante *Augeâ*, Phyleum filium ejus arbitrum delegit, qui cum ſecundum Herculem pronunciaſſet, pulſus à patre, in Dulichium inſ. confugit; quam rem ægrè ferens Hercules, Elim diripuit, & *Augeam* interemit, revocatumque Phyleum patris loco regnare juſſit. Vide Pauſan. in Eliacis, & Plin. 17. 9.. *Augeæ* quoque meminit Hom. Iliad. N. Item *Augeas* Athenienſis Comicus, teſte Athenæo.

Augia major, vulgò *Richbow*, inſ. Germ. intra lacum Venetum, apud Conſtantiam urb. Abbatiâ & Cœnobio præclarum; animalibus noxiis caret, ampla, 3. parœciis conſtans. Vide Munſt. Coſmogr. lib. 3.

Augila, urbs Libyæ. Steph. long. 58. 00. lat. 14. 30.

Augilæ, Africæ pop. qui nullos Deos putaverunt, præter defunctorum manes, à quibus reſponſa petere ſolebant, ſepulchris incubantes. Mela. 1. 8. *Augilæ Manes tantum Deos colunt*. Lapſum hic putant Pomponium viri eruditi, quod *Augilis* attribuerit ea, quæ Herodotus Naſamonibus. Sed ipſi errant. *Augilæ* enim ſunt Naſamones; & *Augila* vel *Ægila* eſt op. Naſamonum. Satis hoc ex Herodoto ipſo colligitur. Jungit quoque eos Ptolemæus. Ἐν τοῖς Αὐγίλαις ἡ Νασαμώνων τὰ Αὐγίλα. Libri aliquot Ptolemæi legunt hoc loco Αἰγίλα uti Herodotus. Ab Αὐγίλα vero gentile non tantum Αὐγίλαι, ſed & Αὐγιλῖται, ſi Stephano credendum. Verum ſæpè ex ingenio format ἐθνικὰ ſua iſte ἐθνικογεάφος. Vide Voſſ. in Melam p. 45. & Plin. lib. 5. cap. 8.

Auginus, mons Italiæ. Liv. *Monte Codoro* hodie dicitur.

Augur, Conſ. Rom. Annii Veri collega.

Augures, tres primum Romæ fuere, propter tres ipſius tribûs, Luceres, Rhamnenſes, Tatienſes; mox uno additò, quatuor extiterunt. Sed cum, poſteà plebs admiſſa eſſet in honorem urbis, quinque plebei Augures creati ſunt, & Patricii quatuor; idque M. Valerio & Q. Apuleio Coſſ. Locum vero Augurii ita fuiſſe legimus: Templum Augur conſtituebat, verſus Orientem ſedebat, capite velato lituum i. e. incurvum baculum dextrâ geſtens, quo cœli regiones dividebat, & quæ Auguria veniebant, prædicebat. Si læva fuiſſent, quâ parte eſt Septentrio, felicia pronunciabat; illa enim pars, propter altitudinem proſpera putabatur. A dextrâ parte meridies parum fauſta, & infelix credebatur, quia locus eſt depreſſus. Plura Liv. lib. 1. & Halicarnaſſ. Dionyſ. lib. 2. Plut. in Paral. & Problem. Cic. de Divin. & alii. Notum illud Catonis, mirari ſe ſi augur augurem aſpiciens ſibi temperaret à riſu: nempè quià occulto Syncretiſmo colludebant inter ſe, ſibi conſcii fraudis & impoſturæ. Augurum autem illorum deliria inter recentiores egregiè confutavit. G. Peucerus Comment. de variis Divinationum generibus.

Augurinus, Conſul, Sergiani collega.

Auguſta Auſciorum, Gall. Aquitan. op. vulgo *Aix en Guienne*, *Auex* Villanovano. long. 21. 25. lat. 43. 33.

Auguſta Rauracorum, pagus prope Baſileam. vulgo *Augeſt*.. Itali *Oſta* vocant. long. 28. 00. lat. 47. 10.

Auguſta Romanduorum, op. vulgò *Luxenbourgi*. Volaterranus *Conſtance* vocat.

Auguſta Sueſſonum, urbs Gall. Belg. vulgo *Soiſſons*. long. 24. 20. lat. 48. 50.

Auguſta Cæſarea, urbs ſupra Iberum in Hiſp. citer. diſtat à Numantiâ 80. ſtadia.

Auguſta Trevirorum, urbs Gall. Belg. vulgò *Trier*.

Auguſta Vindelicorum, celeberrima & pervetuſta Germ. ſuper. urbs, poſt funeſtam Varianam cladem, ſubactis Vindelicis, ab Octaviano Auguſto expugnata, reſtaurata, aucta & 3. Romanorum millibus ad habitandum tradita eſt. Hungari poſteà eam invaſerunt, quibus ab Othone primo gravi prælio fuſis, Romano imperio reſtituta eſt. Sumptuoſiſſimis ædificiis, plateis amplis ac nitidis, mœniis, aggeribuſque munitiſſimis, celeberrimis negotiatorum commerciis, politiæ ideâ, incolis opulentiſſimis, & diligenti pauperum curâ nobilitatur. Vulgò *Auſpurg*. long. 33. 00. lat. 48. 15.

Auguſta Gemella. Vide *Tucci*.

Auguſta Emerita, Luſitaniæ civitas, ab *emeritis* Auguſti *militibus*, hujuſque conditoribus nomen ſortita. Hodie *Merida*. Vide *Emerita*.

Auguſta Taurinorum, Italiæ Tranſpadanæ civitas, vulgo *Turin*, cujus populos, Plin. 3. 7. Taurinos vocat, alii Tauriſcos nominant, qui & *Troi* Stephano dicuntur. *Tauraſia* P. Apiano. Vide *Taurinum*.

Auguſta Vagienorum, Liguriæ op. Ptol. long. 30. 15. lat. 43. 15.

Auguſta Valeria, civitas regni Valentiæ in Hiſp. Ptol.

Auguſta Veromanduorum, Gall. Belg. civitas, vulgo *S. Quintin* dicta. long. 24. 50. lat. 49. 20.

Auguſta Prætoria, urbs Italiæ; præter Strabonem Plinium, Dionem, atque Ptolemæum, qui omnes Coloniam eam vocant, meminerunt ejus etiam Plinii epitomatores duo, Mart. Capellam dico & Solinum, hic lib. 6. ille c. 8. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 96. long. 29. 20. lat. 44. 30.

Auguſta, urbs in Ciliciâ, & in Italiâ. Steph.

Auguſtæ, *Conjuges* Impp. dicebantur, dum viverent, *Divæ* autem poſt mortem. Hoc nomen adeptæ ſunt Livia Auguſti, Agrippina Agrippæ Galbæ, Lepida, Pompeia Sabina Othonis, Petronia Vitellii, & reliquæ, quas enumerat Volaterranus, lib. 13.

Auguſtanica, vide *Peluſium*.

D. Auguſtinus, Eccleſiæ Catholicæ fulgor, Hipponenſis epiſcopus, de quo hunc in modum ſcripſit S. Victor lib. 1. De perſecutione Vandalorum. *Eâ*, inquit, *tempeſtate Hippo civitas obſeſſa eſt, quam omni laude dignus B. Auguſtinus, librorum multorum confector, Pontifex gubernabat. Tunc illud eloquentiæ, quod ubertim per omnes Eccleſiæ campos fluebat, ipſo metu ſiccatum eſt flumen, atque dulcedo ſuavitatis in amaritudinem abſinthii verſa eſt. Uſque ad illud tempus* 232. *confecerat libros, exceptis innumerabilibus epiſtolis, vel expoſitione totius Pſalterii, atque Evangeliorum, atque tractatibus popularibus, quos Græci Homilias vocant, quorum numerum comprehendere ſatis eſt impoſſibile.* Hæc Victor. Eraſmus eum vocat *Incomparabilem Eccleſiæ Doctorem*. Montacutius *Solidiſſimi judicii virum, & in fidei dogmatibus diſceptandis Principem*.

Auguſtobona, Gall. Lugdunenſis urbs. Anton.

Auguſtobriga, Pelendonum in Hiſp. Tar. urbs. Ptol. Alia in Luſitaniâ. Ptol. *Medina celi* nonnullis, aliis *Burgos*, aliis *Villar de Pedroſo* dicitur.

Auguſtodunum, Heduorum urbs in Gall. Cæſar, & Pompon. vulgo *Auſtun*. long. 25. 00. lat. 46. 50.

Auguſtomana, Tricaſiorum urbs in Gall. Lugd. Ptol.

Auguſtomagus, Gall. Belg. urbs, quam Simlerus vocat maximum op. Sylvanectarum.

Auguſtonemetum, Ptol. Nivernum Antonino, Nivernium Turonenſi, & poſterioribus Nivernæ, *Nevers* vulgo, urbs Gall. Celt. ad Ligerim.

Auguſtoritum, Gall. Aquit. urbs, *Poictou*, Pop. *Pictones* Cæſ. & Plin. *Pictavi* Marcellino.

Auguſtulus, Rom. Impp. ultimus, abdicare ſe coactus eſt ab Odoacro rege Herulorum, & ſic Imperium Occidentale deſiit. Sleidanus ait eum animo fractum, Imperium ſponte depoſuiſſe.

Auguſtus Cæſar, Rom. Imp. ſecundus, patre Octavio Senatore genitus, Julii Cæſaris nepos. Imperavit an. 56. Anno 42 imperii ſui poſteà quam firmiſſimam, veriſſimamque pacem compoſuiſſet, JESUS CHRISTUS Dominus in Bethlehem natus eſt: cujus adventui pax iſta famulata eſt. D. Lucas Evangeliſta, cap. 2. refert ab hoc edictum exiiſſe, ut cenſeretur orbis univerſus. Eo die quo SALVATOR noſter in hunc mundum natus fuit, edicto vetuit ſe Dominum appellari, manifeſto præſagio majoris dominatûs, qui tum in terris ortus eſſet. Ab hoc *Auguſtus* menſis dictus eſt, qui anteà Sextilis appellabatur. Cetærùm *Auguſtus*, non ab *avium geſtu*, *guſtuve* ducitur, uti volunt Grammatici, ſed ab *auctu*. *Augere* autem verbum ſacrorum eſt, ut *immolare*, *mactare*, *adolere*. Quoniam iraque hoſtiæ, cum reſpergerentur molâ ſalſâ, conſecrabantur, ſeu ſacræ fierent, hinc *Auguſtus*, ſacer, ſanctuſque eſt, & quaſi conſecratus. Vet. Gloſſ. *Auguſtus* Σεβαστὸς, ἱερὸς, σεβάσμιος. Unde Livio Præfat. operis *auguſtiora primordia urbis facere, & conſecrare origines*, idem eſt. Ovid. 1. Faſt.

Sancta vocant, Auguſta patres. Auguſta vocantur
Templa ſacerdotum rite dicata manu.

Suetonius Auguſto, cap. 7. *Loca quoque religioſa, & in quibus auguratò quid conſecratur, Auguſta dicuntur ab auctu.* Octavianus itaque appellatus *Auguſtus* eſt, i. e. *ſanctus*, & ſupra communem naturam, Diis ipſis proximus æſtimandus. Dio Caſſius, lib. 53. cùm de hâc ipſâ Cæſaris appellatione agit, ἀλλὰ, inquit, Αὔγυστον, ὡς μὴ καλεῖόν τι ἢ κτῆ ἀνθρώπους ὄν, ἐπεκαλέσθη, πάντα γὰρ τὰ ἐντιμότατα, καὶ τὰ ἱερώτατα, Αὔγυστα προσαγορεύεται. Optimè totam rem explicat Florus lib. 4. cap. ult. *Tractatum etiam in Senatu, an quia condidiſſet imperium, Romulus vocaretur: ſed ſanctius ac venerabilius viſum eſt nomen Auguſti; ut ſcilicet jam tum, dum colit terras, ipſo novine ac titulo conſecraretur.* Hinc *Auguſtinus* adjectivum. Sueton. in Claudio cap. 11. *Circenſi pompâ currum elephantorum, Auguſtino ſimilem decernendum curavit.* Pro quo tamen in Codd. quibuſdam *Auguſteo* legi notat Beroaldus. Item *Auguſtianus*; Idem Sueton. in Nerone cap. 25. *Sequentibus currum ovantium ritu plauſoribus*, Auguſtianos, *militeſq; ſe triumphi ejus clamantibus.* Hos Tacitus 14. Annal. cap. 15. *Auguſtianos* appellat. Hinc *Auguſtalis*, ut *Ludi Auguſtales*, & *ſacerdotes Auguſtales*, in honorem *Auguſti* Cæſaris inſtituti. Item *Auguſtale* ſubſtantivè tabernaculum Imperatoris dicebatur.

Avia, vel potius *Livia*, urbs Hiſp. Ptol.

Avia, Ptol. poſteà Furconium, Veſtinorum in Italiâ urbs, abeſt ab Aquilâ 8. m. p.

Avicebron, vel *Avicembron* Maurorum Princeps.

Avicenna Aboali, Hiſpanienſis Medicus, natione, ut nonnullis placet, Arabs, quem vulgares Bithyniæ regem fuiſſe dicunt; ſecundum alios vero Cordubæ Princeps fuit, eminentiſſimi ingenii vir. Floruit An. Dom. 1149. Ab Averroe venenatum fuiſſe tradunt, ſed antequam ipſe periret Averroem interfeciſſe. Geſnerus in Bibliothecâ.

Avidienus, vir dives, ideoque *beatus* ab Horatio dictus, ſed ſordidus ac parcus. Hor. Serm. Sat. 2.

——— *Avidienus*,
Cui canis ex vero dictum cognomen adhæret.

Avidius Caſſius, ab Orientalibus *Imperator* dictus; Is *alter Catalina* vocabatur, quòd cruoris eſſet cupidus. Etenim inauditum, & nunquam viſum tormenti genus commentus eſt; Trabem ſiquidem longitudine 100 pedum infixam terræ erigebat, cui à ſummo ad intimas partes illigatos homines flammâ & fumo ſuffocabat.

Avienus Feſtus, poeta, tempore Gratiani, ac Theodoſii vixit, qui Aratum, & Dionyſii περιήγησιν carmine Latino tranſtulit. Item Carmen Jambicum de Oris maritimis ſcripſit ad Probum Conſularem. Nec alium puto *Avienum*, quem loquentem inducit Macrobius in Saturnalibus. Idem etiam videtur, qui fabulas Æſopicas carmine Elegiaco ſignavit, quanquam in eodd. nonnullis is *Anianus*, atque etiam *Anienus*, imò & *Abidnus* vocetur. Vide Voſſ. de Poet. Lat. pag. 56. & de Hiſt. Lat. 2. 9.

Avienus, Conſul tempore Valentiniani Imp.

Avienus Junior, Conſul, Probi collega.

Avim, i. e. *iniqui*, civitas tribûs Benjamin. Joſ. 18.

Avimenſe, op. liberum in Africâ. Plin. 5. 4.

Aviola, vide *Acilius*.

Avith, Lat. *iniqua*, *perverſa*, vel *temporalis*, civitas in quâ regnavit Adad, quartus rex in Edom. Gen. 36.

Avitta, Africæ propriæ op. Ptol.

Avium, civitas inter Tyrum & Sidonem. Strabo lib. 16.

Aula, arx ad Æmū mont. Cedrenus, & Arcadiæ locus. Æl.

Auladis, Meſopotamiæ urbs. Ptol.

Aulæ, navale Ciliciæ inter Tarſum & Anchialum. Steph.

Aulanius Evander, ſculptor. Plin. lib. 35.

Aulerci, pop. Gall. Celt. varii; nam reperiuntur *Aulerci* Eburaici (qui Cæſari Eburonices dicuntur) Cenomanni, Brannovices, & Diablintres. Sunt qui *Aulercos* Rhothomagenſes eſſe putant, alli *Aurelianenſes* à veteribus ſic dictos volunt; cum nil tale apud Cæſ. & Plin. alioſque antiquos legitur.

Auleſtes, rex Tyrrhenus à Meſſapo confoſſus. Virg. Æn. 12.

Auletes, Ægypti rex, Cleopatræ pater, qui præter alia flagitia, etiam Choraulem exercuit, & adeo in eâ gloriabatur, ut non cunctaretur certamina in regiâ celebrare. Strabo lib. ult.

Auli, Macedoniæ pop. ad Jonium mare. Ptol.

Aulis, regiuncula Bœotiæ, à *caſtrametatione* nomen ſortita, juxta Chalcidem. Ovid. Met. 12.

——— *Bœotaq; tellus*
Aulide piſcoſa puppes tenuiſſet ituras.

Servius ait inſ. & op. eſſe cum portu 50. navium capaci; in quo Græci ſub Agamemnone in Trojæ excidium conjurarunt. Virg. Æn. 4.

Non ego cum Danais Trojanam exſcindere gentem
Aulide juravi. Lucan. lib. 5.
Euripuſq; trahit curſum mutantibus undis,
Chalcidicas puppes ad iniquam claſſibus Aulim.

Heſychius. Αὐλὶς, λιμὴν.

Aulocrene, Aſiæ min. regiuncula, in conventu Apameno, per quam ab Apamiâ in Phrygiam itur. Ibi platanus oſtenditur ex quâ pependit Marſyas ab Apolline victus. Plin.

Aulon, mons Calabriæ contra Tarentinam regionem, vini ferax. Mart. lib. 13.

Nobilis & lanis & Baccho fertilis Aulon
Dat pretioſa tibi vellera, vina mihi.

Horat. in Odis. ——— *Et amicus Aulon*
Fertilis Baccho. ———

Vide *Caulon*. Eſt etiam urbs Ciliciæ.

Aulon, vel *Aulona*, Corinthiorum colonia in Macedoniâ. Plin. *Volonia* & *Caulonia* Sophiano.

Aulon, Stephano eſt urbs Laconica, una ex centum, & alia Arcadiæ, & alia, civitas vel locus Cretæ. Item Arabiæ locus; & alia ejuſdem nominis civitas à Crotoniatis condita, *Caulonia* etiam dicta.

Aulon, teſte Theophraſto, campus eſt ampliſſimus & pulcherrimus inter Libanum & Antilibanum. Vide plura apud Cæl. Rhod. lib. 17.

Aulonius, *Æſculapius* dictus eſt, teſte Pauſ. in fine Meſſeniacorum. *Ad Aulonem* (inquit) *delubrum eſt cum ſigno Æſculapii Aulonii.*

Aulus Aternius Frontinalis, Coſ. collega Sp. Tarpeii Capitolini. An. U. C. 300.

Aulus Cornelius, Mag. equitum. An. V. C. 330.

Aulus Cornelius Arvina, Dictator. An. V. C. 430.

Aulus Cornelius Coſſus, Coſ. collega T. Quintii Cincinnati. An. V. C. 328.

Aulus Corn. Coſſus, Coſ. collega Valerii Corvini. An. V. C. 413.

Aulus Corn. Coſſus, Dictator. An. V. C. 381.

Aulus Corn Coſſus, Trib. Militum. An. V. C. 330.

Aulus Corn. Corvinus, Coſ. Viſitii Quartini collega. An. V. C. 797.

Aulus Corn. Scipio Arvina, Coſ. collega Popilii Lænatis. An. V. C. 406.

Aulus Gabinius, Coſ. collega L. Piſonis Cæſoniani. An. V. C. 696.

Aulus Hirtius, Coſ. cum Vibio Panſâ. An. V. C. 711. Hi ambo in pugna contra Antonium occubuere. Horum Conſulatu natus eſt Ovidius, teſte ſeipſo. Triſt. 4. 10.

Editus hic ego ſum: nec non ut tempora noris;
Cum cecidit fato Conſul uterque pari.

Aulus Licinius Nerva, Coſ. collega Qu. Cæcilii Cretici. An. V. C. 759.

Aulus Manlius Atticus, Coſ. collega Qu. Luctatii Catuli. An. V. C. 512. Alius, collega C. Sempronii Blæſi. An. U. C. 719.

Aulus Manlius Torquatus, Coſ. collega Qu. Caſſii Longini. An. U. C. 590.

Aulus Manlius Capitol. Trib. Mil. An. U.C. 351. & 365.

Aulus Manlius X vir. An. U. C. 303.

Aulus Poſthumius Albinus, Coſ. collega Qu. Luctatii Catuli Cæreonii. An. U. C. 511.

Aulus Poſth. Albus, Coſ. collega Sp. Furii Medullini. Fuſci. An. U. C. 290.

Aulus Poſth. Trib. Mil. An. U. C. 373.

Aulus Poſth. Regillenſis Coſ. Titi Virginii Tricoſti collega, ſe Conſulatu abdicavit, inde Dictator factus eſt. An. U. C. 258. Livius.

Aulus Poſth. Regillenſis, Trib. Mil. A. U. C. 556.

Aulus Poſthumus Tubertus, Dictator An. U. C. 325.

Aulus Sempronius Atratinus, Coſ. collega M. Minucii Augurini. An. U. C. 257.

Aulus Virginius Cœlimontanus, Coſ. collega Sp. Servilii Priſci. An. U. C. 278.

Aulus Vitellius, nonus Rom. Imp. vide *Vitellius.*

Aulus Vitellius, Coſ. collega L. Vipſanii Publicolæ. A. U. C. 800.

Aulus Voluſius Saturnius, Coſ. An. U. C. 839.

Aulziagri, pop. Hunnici. Agathias.

Aunedonacum, urbs circa Santones in Galliâ. Anton.

Avo, vel *Avus*, Ptol. Hiſp. citer. flu. vulgò *Rio d' Avia.* Eſt autem in finibus Bracarum. Item alius in Callaicis.

Auradis, Mediæ urbs.
Aurana, Arab. Deſertæ urbs. } Ptol.
Auranitis, Babyloniæ reg. tractus.

Auraſius, Mauritaniæ mons. Procopius. Hodiè *Auraz* dicitur, teſte Leone Africano.

Auras, Europæ flu. ab Hæmo monte in Iſtrum fluens. Herod. lib. 4.

Auravannus, *Rian*, teſte Camdeno, flu. Albionis in Scotiæ confin. apud Cokermouthum op. fluens. Ita Ferrarius. Camdenus vero habet in Gallividiâ Scot. reg. ad ipſum fere promuntorium, additque poſitum eſſe pro *Aber-Ruanus*, i. e. *oſtium Ruani.*

Aurea Cherſoneſus, *Samatra*, teſte Ortelio, maxima Indiæ extra Gangem peninſula, in plura regna diviſa, ſub Æquatoris Circulo, hoc tempore ab Indiâ ulteriore avulſa, inſula effecta, Jabadio inſulæ etiam maximæ propinqua. Mercatori eſt *Japan* inſ. longè hinc in ort. diſtans, Caſtaldo eſt *Malaca*, reg. Indiæ prædict. auſtralis; in quâ Malaca urbs regia à Luſitanis poſſeſſa.

Aureatum, Germ op. hodie *Aichſtadt.* long. 33. 00. l. 48. 51.

Aurelia, cognomine *Cariſia*, Hiſp. Bæt. urbs. Plin. *Caroza* Taraphæ, *Cazocla* Moletio, videtur Cariſſa Ptolemæi, quam *Cariza* vocat Moralis: ſed locus eſt hodiè deſertus.

Aurelia, porta urbis Romæ Procopio. *Pancratiana* vocatur Marliano. Nunc *Porta S. Petri.*

Aurelia, familia Romanorum ex Sabinis oriunda, à Sole (ἥλιον Græci vocant) dicta, quod ei publicè à Pop. Rom. datus ſit locus, in quo ſacra faceret Soli. Feſtus. Fuit & mater Cæſaris.

Aurelia, Gall. Celt. nobiliſſima civitas; An. Dom. 276. condita, ac denominata ab Aurelio Imp. ad ripam Ligeris amnis. Hanc Cenomannorum urbem vetuſtam fuiſſe volunt, non minus opibus quàm munitione, populoque præſtantem. Hanc Cæſar Carnutenſium emporium vocavit, ipſamque incendio vaſtavit, ut ipſe lib. 7. ſcripſit, & *Genabum* olim vocatam fuiſſe quidam ab ipſo Cæſare volunt. Gallicè *Orleans.* long. 22. 00. lat. 47. 30.

Aurelianum, Auſtriæ op. Lazio, hodiè *Lintz* dictum, & ad Danubium ſitum.

Aurelianus, Rom. Imper. cujus tanta fuit liberalitas, ut tunicas viritim per populum dederit, item frumentum & oleum cum vino; crudelis tamen, ut qui ſororis ſuæ filium interfecit. Sext. Aurel.

Aurelius Prudentius, Hiſpanus, primam ætatem poſuit in agendis cauſis, demum ad Præfecturam Theodoſii patrocinio conſcendit. Scripſit egregia opuſcula eleganti carmine, quæ extant.

Aurelius, pictor nobilis tempore Aug. Cæſ. Plin. 35.

Aurelius, Rom. Imp. vide *Marcus Aurelius.*

Aurelius Carus, Rom. Imp. cum biennio regnaſſet, in caſtris ſupra flu. Tigridem exanimatus fulmine occubuit. Fla. Vopiſcus.

Aurelius Olympicus Nemeſianus, poeta, Afer genere, patriâ Carthaginenſis, floruit ſub Numeriano, & Dioclefiano Cæſaribus. Scripſit Cynegetica, Nautica, & Halieutica.

Aurelius Alexander, optimus fuit aruſpex, augur excellens, muſicus inſignis, qui orationem eruditiſſimè ſcripſit. Quibus rebus tantam impendit operam, ut conſueverat in conviviis legentes audire, vel aliis veſcentibus legere.

Aureolus pons, apud quem, teſte Trebellio, Aureolus Tyrannus à Claudio Imp. interfectus fuit. Bapt. Egnatius ait eum in agro Mediolanenſi extare, vulgóque *Pontirolo* vocari.

Aureus mons, Corſicæ inſulæ. Ptol. *Monte Gradachio* Leandro.

Aureus mons, Hungariæ, *Matbecgh* Lazio, cujus meminit Lib. Notit. in Mœſiâ primâ, item Aurelius Victor.

Auria, Callaicorum in Hiſp. op. ad Minium flu. hodiè *Orons.*

Auricornu, promuntorium Byzantii, quod & *Chryſoceras.* Plin. 9. 15.

Aurigia, Hiſp. Bæt. op. hodiè *Arſon.*

Aurinx, Hiſp. urbs. *Moron* in Andaluſiâ, teſte Beuthero.

Auritina, Africæ urbs in Pentapoli. Ptol.

Aurora, Titanis, & Terræ filia, Luciferi & Ventorum mater, Hyperionis ac Thiæ filiam facit Heſiodus in his

Θεία δ' Ἠέλιον τ' μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Ἠώ Σ' ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φάεινῃ
Τέκνατ' ὑποδμηθεῖσα Ὑπερίονος ἠὲ φιλότητι.

Tithonum Laomedontis fratrem rapuit, ex quo Memnonem ſuſcepit: Tithonum a. ita adamavit, ut ſenem jam factum herbarum virtute & ope medicâ juventuti reſtituerit. Dicitur & Cephalum rapuiſſe. Sappho apud Naſonem

Hunc ne pro Cephalo raperes, Aurora, timebam,
Et faceres, ſed Te prima rapina tenet.

Rapuit quoq; Orionem, ut ſcrib. Hom. Odyſ. 5.

Ὡς μὲν ὅτ' Ὠρίων' ἕλετο ῥοδοδάκτυλος Ἠώς.

Hanc ex Aſtræo præterea ventos & aſtra peperit; Apollodorus; Ἧς δὲ καὶ ὑπὸ Ἀστραίῳ ἄνεμοι καὶ ἄστρα. Heſiod. in Theog.

Ἀστραίῳ δ' ἠοῖ ἀνέμους τέκε καρπερὸθύμους
Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον,
Καὶ Νότον ἠῒ φιλότητι δῖα θεὰ ὑπηδέσατο.

Huic digitos roſeos tribuit Homerus propter colorem rubicundum, aut ſubrubentem, quam in aureâ ſede vehi dixit Hymno in Venerem.

Ὣς δ' αὖ Τιθωνὸν χρυσόθρονον ἤρατο Ἠὼς
Τμείλιχος γενέτης ὀθανάτοισι μετ' Ἀθανάτοισι.

Fabulati ſunt enim poetæ *Auroram* in curru à quadrigis rubentibus vehi ſolitam uti teſtatur Virg. Æn. 6.

Hâc vice ſermonum roſeis Aurora quadrigis
Jam medium æthereo curru trajecerat axem.

Cui tamen bigas attribuit alibi, ut eſt in his

Aurora in roſeis fulgebat lutea bigis.

Theocritus autem non *roſeos*, ſed *albos equos* Auroræ appellavit in Hylâ hoc pacto.

Οὐδ' ὄκχ' ἀλυκίτᾳ ἀναβίχῃ ἐς Διὸς Ἀὼς.

Scriptum tamen reliquit Lycophron in Alexandra Auroram à Pegaſo equo vehi ſolitam.

Ἠὼς μᾶ αἰπὺν ἄρτι Φηγίᾳ σκάγον
Κραιπνοῖς ὑπὲρ πόλαισι Πηγάσου πεσεῖς,
Τιθωνὸν ὠκίστῃσι τῆς Κίρνης σέλας.

Hanc ex Oceano, tanquam Solem, & reliqua aſtra ſurgere ſcripſit Homerus Hymno in Mercurium.

Ἠὼς δ' ἠερίνεια φόως ἀνιοῦσα φέρησι
Ὄφρυσι' ἀπ' Ὠκεανοῖο βαθυρρόου ——

Notandum hic, eos qui ab *Aurorâ* rapiuntur, non ampliùs comparere. Tales erant qui ante tempus & diem moriebantur, quos ab *Aurorâ* raptos eſſe dicebant veteres. Hinc apud eos morem permanſiſſe, ut pueri, & qui immaturâ morte periiſſent, mane ante ortum Solis ſepelirentur; teſtis eſt Euſtathius ad Homerum.

Aurunca, Latii civitas, ab Auſone Ulyſſis & Calypſûs filio condita: à quâ *Aurunci* vetuſtiſſimi Latii populi. Virg. Æn. 7. —— *Et quos de collibus altis*
Aurunci miſêre patres —— Et alibi
Auruncos ita ferre ſenes.
Eoſdem hos eſſe cum Læſtrygonibus probat Vir Magnus de Phœn. Colon. pag. 652. Deducit autem ab Ebræo אור *Or*, h.e. *à luce*, quia in eâ perpetuò verſabantur, & breviſſima ibi fuere noctis tempora. Sic enim de illis poeta.
Ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡματος ἔστι κέλευθα.
Atque ut in Arato habetur,
Μισγόμεναι δύσις τε καὶ ἀντολαὶ ἀγκάλιμαι.

Aurupini, pop. Japodum. Strab. quorum op. *Aurupinum*, vulgò *Aurſperg*. Vide *Arupenum*.

Auruſpi, Æthiopiæ ſub Ægypto pop. Plin.

Auſa, civitas Hiſp. Ptol. *Vich* hodiè dicitur.

Auſancali, Liburniæ op. Ptol.

Auſara, urbes duæ hujus nominis in Arab. Felici. Ptol.

Auſchitæ, vel *Auſchiſæ*, pop. Libyæ. Herod. lib. 4. Steph. Αὐγίται ἔθνος Λιβύης ὑπερβάκχης, ubi ὑπὲρ Βάρκης legendum eſſe ſuprà diximus, idque ex Herodoti prædicto loco. Αὐγίσαι ὑπὲρ Βάρκης οἰκέοντι.

Auſcii, Aquitaniæ pop. Plin. vulgò *le pays d' Aux*.

Auſelii, olim dicebantur, qui nunc *Aurelii*. Feſtus.

Auſer, vel *Auſeris*, Italiæ flu. propè Lucam, cujus olim pars rivus ille, qui juxta Piſas nunc labitur, fuit. Straboni *Æſarus* dicitur, hodiè *Oſari*, Leandro autem *Sarchio*. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. pag. 461.

Auſes, Africæ pop. capronas è fronte demiſiſſe gaudent; Virgines quotannis in honorem Minervæ certamen edunt; Arma ſunt lapides & fuſtes. Si qua ex ictu deceſſerit, falſa cenſetur virgo. Quæ omnium præſtantiſſimè depræliata eſt, à cæteris, armis decorata, ſubvehitur curru per ambitum Tritonidis paludis. Miſcuus illis cum mulieribus congreſſus. Herodotus. Mela. Steph.

Auſetani, populi non longè à Tarraconenſibus, Cæſar lib. 1. de bello Civili.

Auſigda, urbs Libyæ. Hecatæo inſula. Steph.

Auſinga, Perſidis urbs. Ptol.

Auſitis, Maurit. Cæſar. op. Ptol. Item regio in quâ natus Job. Hebræis *Hus*.

Auſoba, Ptol. *The bay of Galway*, teſte Camdeno, flu. Hiberniæ per Cannaciam reg. in occid. apud Galveium urb. fluens. Aliis eſt *Gyll*, in Oceanum influens apud Slegum opidum.

Auſon, vel *Auſonius*, Ulyſſis & Calypſûs fil. Indè, ut quidam volunt, *Auſones*, antiquiſſimi Italiæ populi, iidem qui & *Aurunci*. Servius; *Aurunci Græcis Auſones nominantur*. Dio Cocceianus apud Iſac. in Lycophronem Αὐσονία κυρίως ἡ τῶ Αὐρόγκων γῆ μέση λέγεται, μέσῳ Καμπανῶν καὶ Οὐόλσκων, παρὰ θάλασσαν κειμένη. Tzetzes in Chiliad.
Τὰς δὲ Αὐρόγκας μύτας μοι Αὐσονας λέγειν νέει.
Nempe, ut in Feſto habetur *R pro S* (imò & *S pro R*) *literâ ſæpe antiqui poſuerunt*, ut *majoſibus*, *melioſibus*, *Laſibus*, *feſiis*: pro *majoribus*, *melioribus*, *Laribus*, *feriis*. Et, eodem auctore *Aurum* Sabini *Auſum* dicebant. Sic variante dialecto, idem erat *Auſon* & *Auron*, ex quo *Auronci*, vel *Aurunci*, ſyllabicâ adjectione, quali in *Etruſcorum* nomine ex *Etruria*; & *Hernicorum* à ſaxis, quæ Marſi *herna* dicunt; & *Opicorum* ab *Ope*, i.e. *terra*. Opici enim ſunt Αὐτόχθονες. Bochartus. Hi *Auſones* primùm extrema Italiæ litora coluiſſe dicuntur, quæ à Lacinio promuntorio uſque ad Salentinos extenditur; unde & ejus loci mare *Auſonium* dicitur. Plin. 3. 10. Poetæ tamen, ſuo more, Auſoniæ nomen univerſæ communicant Italiæ. Vide Cluver. Ital. Ant. 3. 9. Dionyſ. Perieg. verſ. 77.
Ἐνθ' Ἰταλῶν ἡμῖς ἐπ' ἠπείροιο νέμονται
Ἐκ Διὸς Αὐσονίδες ἀεὶ μέγα κοιρανέουσες.
Et poſtea verſ. 339.
Μέσση δ' ἀμφοτέρων παραπέπταται Αὐσονὶς αἶα
Πελλήνης. ——

Auſonius, Sophiſta, ſcripſit epiſtolas & alia quædam ad Nonnum. Suidas.

Auſonius, Gallus Burgidalenſis, patre natus Auſonio Medico, Poeta & Gratiani Imperatoris Præceptor fuit, à quo, cùm ipſi ſimul & patri Quæſtor fuiſſet, ad Præfecturam duplicem & Conſulatum evectus eſt, cui in eo Magiſtratu eleganti oratione gratias egit, quæ oratio inter cætera ejus opuſcula etiamnum extat. Ex liberis Heſperium filium vidit Conſulem; Filiam Phaleſio Conſulari viro junxit, unde natum ſibi nepotem cognominem & Genethliaco celebravit, & Protreptico ad ſtudia literarum hortatus eſt. Habuit & fratres duos, quorum major ad ſummum culmen pervenit honorum, ut ipſe ſcribit, Præfectus Gallis, & Libyæ, & Latio. Epigrammata ejus doctis unicè probantur. *Moſellam* vero ipſius ita prædicat Symmachus orator, ut libris Maronis adjungendum putet.

Auſonius, frater Juliani, ejus ad quem extant B. Hieronymi Epiſtolæ.

Auſtagena, Parthiæ tractus ubi naphtha profluit. Plin.

Auſtanitis, Armeniæ maj. regio. Ptol.

Auſter, ventus meridionalis, calidus & humidus, exitialis & morboſus, unde Hor.
Fruſtra per Autumnos nocentem
Corporibus metuemus Auſtrum.
Ab *hauriendis aquis* dictus, unde etiam Græcè eâdem ratione Νότος appellatur, quoniam νότις Latine *humor* dicitur. Virg. 1. Georg.
—— *Unde ſerenus*
Ventus agat nubes, quid cogitet humidus Auſter.
Ovid. Met. 1. —— *Pluvioque madeſcit ab Auſtro.*
Inde Horatio *udus* dicitur, Ovidio *aquaticus*, Claudiano *madidus*. Auguſtinus quoque ſcitè vocat *pincernam pluviarum*, quemadmodum idem Boream elegantèr nominat *terræ ſcopam*. Fortaſſe tamen *propter calorem* potius dici videatur, quaſi αὐστὴρ ab αὔω *ſicco*, *uro*. Nam Heſychius αὐγὴ interpretatur ἀναπνοὴν, idemque αὔσαι exponit καῦσαι, φλέξαι. Sanè ventus hîc ob æſtum plantis plurimum incommodat. Undè Maro in Georgicis.
—— *Namque urget ab alto*
Arboribuſque ſatiſque Notus pecoriſque ſiniſter.
Imprimis autem flores torret, atque interficit. Unde idem Virgilius in Eclogis.
Eheu quid volui miſero mihi? floribus Auſtrum
Perditus, & liquidis immiſi fontibus apros.
Et Statius Papinius lib. 3. Silv. 3.
Pubenteſque roſæ primos moriuntur ad Auſtros.

Auſtrania, Plin. 4. 13. ſeu *Auſtravia*, ut lib. 37. cap. 3. legitur, inſ. Oceani Septentrionalis, à Romanis *Claſſaria* dicta, aliis *Gleſſaria*, à ſuccino quod Germani *gleſſum* appellant.

Auſtraſia, *Weſtrick*, reg. Germ. ſup. inter Moſam, Moſellam, & Hellum flum. comprehenſa; quo in ſpatio Lotharingia, cum parte Alſatiæ, & Palatinatus continetur. Unde Lotharingia paſſim Latinè *Auſtraſia* nominatur, ſuitq; olim regnum non exiguum, ut vox ipſa declarat, quam quidam *Vaſtum regnum* interpretantur, ſicut vox *Weſtrick* ſonare videtur. Namque ſub *Auſtraſiæ* regibus (qui Metis conſidebant) non ſolum regiones predictæ, ſed & finitimæ cum toto ferme Belgio parebant. Sic dicta vel ab *Auſtraſio* Præſide, quem Juſtinianus Imp. illi regioni præfecerat, vel ab *Auſtraſo* in eâ terrâ rege.

Auſtria, *Oeſterick*, & *Oſterich*, regio partem Norici cum particulâ Pannoniæ, partemque Germaniæ circa Danubium complectens, inter Bavariam ad occ. & Hungariam ad ort. inter Moraviam reg. Germ. ad Sept. & Stiriam ad merid. contenta. Hujus reg. caput eſt Vienna. Habuit *Auſtria* olim Marchiones, poſteà Duces, deinde Archiduces, quibus hodiè parent Lazius, Munſter, Guſpin. Bonfin. lib. 4. Dec. 4. rerum Hungaricarum.

Auſtri cornu, promunt. in Æthiopiâ. Strabo lib. 16.

Auſugani, pop. inter Feltriam & Tridentum ab *Auſugo* op. quod nunc *Val Sugana* dicitur, in quâ magna lanarum copia.

Auſum, Mauritaniæ Cæſarienſis urbs. Ptol.

Autander, filiam habuit Tagiram. Steph. in *Tauchira* ubi pro Ταγίειρα malim Ταυχίειρα.

Autariatæ, gens Theſprotica. Steph. & Illyrica Strabo Arrian. Diodor.

Autaris, Arab. Felicis locus. Plin.

Autentum, Byzacenæ reg. op. in Africâ Propriâ. Anton.

Authe, Alcyonis gigantis, qui Herculis telis confoſſus eſt,

eſt, filia. Is enim filias habuit 7. quæ ob patris mortem in mare ſe præcipitantes, ab Amphitrite in Alcyones aves mutatæ ſunt. Harum nomina, *Phoſonia*, *Authe*, *Methone*, *Alcippe*, *Pallene*, *Aſterie*, & *Deimo*. Janus Parrhaſius in Claud. ex Hegeſandro.

Authetani, Hiſp. Tarraconenſis pop. Ptol.

Authites, Ægypti Nomus. Steph.

Autini, vel *Auteri* Ptolemæo, Hiberniæ populi.

Autoba, Æthiopiæ vicus circa Nilum. Ptol.

Autobulus, pictor quidam. Plin. 35. 11.

Autocanes, mons cujus mem. Hom. Hymn. in Apollinem verſ. 35.

Σνί᾽ ἐς Φάκαια, ἐς Αὐλοκάιης ὄρ᾽ αἰπύ.

Autochthones, pop. qui non aliò referunt originem ſuam; verum ex *ipſo ſolo* nati videri volunt. Latini *Indigenas* vocant.

Autocrates, hiſtoricus, cujus Ἀχαϊκὰ citat Athenæus lib. 9. & 11.

Autolala, civitas Æthiopiæ. Ptol.

Autololæ, ſeu potius *Autololes*, pop. Maurit. Tingit. à Gætulis oriundi; finitimos omnes curſûs celeritate ſuperant. Lucan. lib. 4.

Autololes, Numidæque vagi, ſemperque paratus
Inculto Gætulus equo. ——

Sil. Ital. lib. 3.

Nec non Autololes levibus gens ignea plantis,
Cui ſonipes curſu, cui ceſſerit incitus amnis
Tanta fuga eſt. ——

Claudianus. —— *Repetunt deſerta fugaces*
Autololæ. ——

Autolatæ Ptolemæo dicuntur.

Autoleon, Crotoniatarum dux, Crotoniatibus adverſus Locros bellum gerentibus, quum Locri, propterea quòd Aiax Locrenſis fuerat, quotieſcunque bello certabant, locum illi in acie quaſi præſenti ſemper aſſignarent, in locum illum, quem vacuum videbat, irrumpens ab Aiacis ſepulchro in pectore vulneratus eſt, vulnere quotidiè ingraveſcente, donec oraculo monitus, Achilleam, Ponti Euxini inſulam, delatus eſt, & ibi Heroum, ac preſertim Aiacis Locrenſis manibus placatis perfectè ſanatus eſt. Photius ex Conone. Pauſanias hunc *Leonymum* vocat.

Autolemus, vir quidam, de quo Poeta.

Dixerat Autolemus flammas conſultus Aruſpex
Die cavendas poſtero.
Credidit, & rerum dubius de mane ſub amnis
Delituit Etruſci vadis:
Sed neque ſic fatum effugit, nam dum innatat Arno
Ictus crematur fulmine.

Autolycus, Mercurii filius, qui proxima Parnaſſi loca furtis infeſtavit. Ovid. Met. 11.

Naſcitur Autolycus furtum ingenioſus ad omne.

Mart. lib. 8.

Non fuit Autolyci tam piceata manus.

Sunt qui Jaſonis comitem fuiſſe, & Sinopen condidiſſe volunt. Alius *Autolycus* fuit pancratiaſtes nobilis, cujus ſtatuam in Athenienſium Prytaneo fuiſſe author eſt Pauſan. in Atticis, & Bœoticis. Plin. lib. 3. 4. cap. 8. Item alius, Areopagita, de quo Suidas in Αὐτόλυκος.

Automalax, urbs Cyrenes. Ptol. *Automala* Straboni. *Alcudia* hodiè, teſte Marmolio. Stephano urbs Libyæ dicitur.

Automate, inſ. una Cycladum; *Hiera* etiam dicta. Plin. 2. 37. Eſt autem inter Theram ac Diam in merid. vergentem, Cretam verſus.

Automedon, Dioræ fil. Achillis auriga, & Pyrrhi armiger. Virg. Æn. 2.

Una ingens Periphas & equorum agitator Achillis
Armiger Automedon. ——

Cicero pro S. Roſcio Amerino. *Non adeſt ille Tullius Roſcius? non ſuis manibus in curru collocat Automedontem illum ſui ſceleris acerbiſſimi, nefariæque victoriæ nuncium?* Juvenalis

—— *Puer Automedon nam lora tenebat.*

Automoli, gens Æthiopica. Steph.

Automolus, viri proprium, ut putavit Caſaubonus apud Polyb. lib. 4. ſed ſcribendum αὐτόμολος, & vertendum *transfuga*. Sed hoc viri maximi μνημονικὸν σφάλμα à multis aliis notatum, & nimis acerbè exagitatum eſt. Palmerius.

Autonoe, Cadmi, Thebarum regis filia, ex Harmoniâ conjuge, & Ariſtæo conjux, ex quo peperit Actæonem. Heſiod. in Theog. Unde venator ille *Autonoeius heros* Ovidio dictus. Met. 3. Theocritus in Lenis, ſive Bacchis.

Ἰνὼ κ᾽ Αὐτονόα, κ᾽ ἁ μαλοπάρῃος Ἀγαύα.
Τρεῖς θυίασις ἐς ὄρος τρεῖς ἀγάγον ἀυτὰι ἰοῖσαι.

Autoſthenes, Athenienſium Archon. Olymp. 27.

Autricum, urbs Carnutum. Ptol. vulgò *Chartres*.

Autrigones, Hiſp. pop. Mela lib. 3.

Avus, flu. Theſprotiæ, ad quem *Paravæi* pop. habitant. Steph. Item flu. Hiſp. Tarrac. Ptol.

Auxeſia, & *Damia*, puellæ Cretenſes, quæ, cum in ſeditione obrutæ lapidibus fuiſſent apud Trœzenem civitatem, in earum gratiam & memoriam feſtum ſolenne inſtitutum fuit, quod *Lithobolia* vocitabatur. Herodot. lib. 5.

Auximum, Piceni urbs in Italiâ, à quâ *Auximates* pop. dicti, vulgò *Oſmum*. Belli Civilis tempore in poteſtatem Cæſaris venit. Apud Liv. libb. 41. & 42. vitioſè legitur *Oximum*, & in tabula *Auſimum*. Procopio Gothicorum 2. more ejus ſeculi formatur Αὔξιμος. Apud Strab. lib. 5. neſcio an ſatis rectè Αὔξυμον. Siquidem omnes alii Græci authores Αὔξιμον, & Latini *Auximum* habent. Lucanus lib. 2. metri cauſâ.

—— *Ut admotæ pulſarunt Auximon alæ.*

Coloniam factam Romanorum auctor eſt Velleius, lib. 1. *Auximum*, inquit, *in Picenum miſſi coloni*, &c. πασῶν μεγίσην τ᾽ ἐκεῖ πόλιων Procopius loco prædicto vocat. Vide Cluver. Ital. Antiq. pag. 737. & Bochart. Geogr. pag. 111. long. 37. 35. lat. 43. 30.

Auxume, regia civitas Æthiopiæ. Ptol. *Auxomite* Arriano, Αὐξωμίτης Steph. *Chaxumo* fortè hodiè. long. 65. 30. lat. 11. 00.

Auza, vel *Auzate*, urbs Africæ incertæ poſitionis, vetuſtiſſima, quam condidit Ethbaal, vel Ithobelus, Achabi ſocer, de quo 1 Reg. 16. Author Menander, cujus verba ſunt apud Joſ. lib. 1. contra Apionem. Οὗτος πόλιν Βύτρυν ἔκτισε τὴν ἐπὶ Φοινίκῃ, καὶ Αὐζάτην τὴν ἐν Λιβύῃ, vel disjunctis vocibus καὶ Αὐζα τὴν ἐν Λιβύῃ. *Auza* autem in Antonino Maurit. Cæſar. eſt op. & *Auzea* Numidicum caſtellum, de quo Tacitus, lib. 4. Annal. & *Uzan* Ptolemæo eſt urbs Africæ propriæ, non procul ab Uticâ. Vide Boch. Phœn. Col. lib. 1. cap. 24.

Auzacia, Scythiæ extra Imaum urbs. Ptol. *Succio* hodie Nigro.

A X.

Axa, vel *Achſa*, filia Caleb. Joſ. 15. Jud. 1. Lat. *compoſita*, vel *adornata*, aut *laſciviens*, ſive *confractio*, vel *diruptio velaminis*.

Axalita, Hiſp. Bæt. op. *Lora* Cluſio.

Axanthos, inſ. infra Hiberniam. Plin. 4. 16.

Axaph, civitas in tribu Aſer. Joſ. 19. quæ cap. 11. *Achſaph* ſcribitur.

Axatiara, op. in conventu Hiſpalenſi. Plin. 31. 3.

Axelodunum, Angliæ op. in reg. Northumbriæ, ad Tinam flu. *Hexham* Camdeno.

Axenus Pontus, qui & *Euxinus*, à truci accolarum barbarie ſic dictus. Ἄξενος enim inhoſpitalis eſt. Nam ut Strabo lib. 7. tradit, *ſolebant Scythæ, maris hujus accolæ hoſpites immolare, eorumque carnibus veſci, calviſque uti loco poculorum.* Ovidius in Ponticis

Frigida me cohibent Euxini litora Ponti,
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Cur mutatum in *Euxinum*, vide Boch. Phaleg. pag. 397.

Axia, urbs Locrorum Ozolorum, ab *Axiâ*, Clymeni filiâ. Eſt & alia Italiæ. Steph.

Axiacæ, pop. Sarm. Europæ inter Tyram & Boryſthenem amnes, Peucinis & Carpianis proximi, ab *Axiace* flu. dicti, qui à Peucinis jugis naſcitur. Hos juſtiſſimos fuiſſe tradit Pompon. lib. 2. ut qui furti omnis ignari, nec ſua cuſtodirent, nec aliena contingerent. Meminit horum Plin. 4. 12.

Axiace, Europæ op. ad Pont. Eux. Mercatori, nunc *Oczakou* quibuſdam vocatur.

Axiaces, fluvius, qui & Hypanis: Carpatho monti adhæret, à quo vicini pop. *Axiacæ*.

Axica, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Axieros, Ceres. Apollonii Scholiaſtes lib. 1. ex Mnaſeâ Ἀξίερος ἔν τῷ ἡ Δημήτηρ. Phœnicibus erat אחוי ארץ *Achazi eres*, h. e. *poſſeſſio mea terra*.

Axima, urbs Perſidis. Ptol.

Axinia, Arcadiæ mons.

Axinium, Celtiberorum urbs. Appian.

Axiochus, Philoſophus, cui Plato librum de morte conſcripſit, eique dedicavit.

Axiokerſos, & *Axiokerſa*, Pluto & Proſerpina ſic dicti, teſte Apollonii Scholiaſte lib. 1. ab אחוי *Achazi portio mea* & קרע *keres*, quod pro *excidio* & *morte* ſumitur, ſc. qui habet imperium in mortuos. Unde Diabolus Hebr. 2. 4. dicitur τὸ κράτος ἔχειν τοῦ θανάτου.

Axion, frater Alpheſibœæ, quæ Alcmæoni nupſit, à quo Alcmæon ipſe interfectus creditur, vel, ut Ovidius à filiis Callirrhoes.

Axiopolis, Myſiæ infer. urbs. Ptolemæus, cui Danubius ab hâc ad Pontum uſque Iſter nominatur; hodie *Colonamick* dici ſcribit Olivarius in Melam. long. 54. 00. lat. 45. 40.

Axiothea, Phliaſia, nobilis mulier, quæ unà cum Laſthenià, Platone præceptore uſa, ornatuque interim virili auditorium ejus ingreſſa eſt. Plut. & Laert.

Axiota, Troadis gens. Heſychius Ἀξιῶται, ἔθνος Τρωάδος.

Axis, urbs Umbriæ. Prop. lib. 4.

Scandentiſque Axis conſurgit vertice murus.

Axius, flu. Paphlagonum per Mygdoniam fluens. Plin. 4. 10. Herod. lib. 6. Labitur in ſinum Thermaicum, efficit pecudem nigram, quæ ex eo potavit, diverſâ ab Haliacmone, vicino amne, naturâ, qui velleris nitorem potæ ex ſe pecudi affert. Heſychius. Ἄξιος, πόλεμος Παιονίας. Strabo. lib. 7. ὁ μὲν Ἄξιος δολιερός ἐστιν. Quærit ibi Geographus, uti ſolet, de Homeri loco, ubi eſt hujuſce flu. mentio: erat enim ille locus lectionis ancipitis, varieq; à veteribus Criticis lectus, expoſituſque. Sic Homer. Il. β.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξίου εὐρυρέοντος,
Ἀξίου, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπιχέται ἁλί.

Quorum verſuum, quum hæc ſit ſententia, ut dicatur *Axii* aqua limpidiſſima, ac pulcherrima, veteres Critici qui ſcirent aquam ejus eſſe turbidam, voce Ἀια intelligi voluerunt, non *terram*, ſed *fontem quendam* ſic *nuncupatum*, qui *Axium* ingreditur, cujus fontis etiam Antimachus in Thebaide fecerat mentionem, teſte Stephano, ut ſit hæc ſententia, Amydonem urbem eſſe ad *Axium* ſitam, ubi eſt fons Æa: atque ita Scholiaſtæ Homeri locum illum interpretantur. Strabo vero non tantùm interpretationem vulgatam reprehendit, ſed & lectionem. Nam cum vulgò legeretur.

Ἀξίου, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπιχέται ἁλί,

Vel — ἐπιχέεται ἅλα. ipſe emendabat.

Ἀξίου, ᾧ κάλλιστον ὕδωρ ἐπιχέεται Αἰνῷ.

Vide Euſt. ad locum.

Axon, Jonii flu. in Aſiâ min. Plin. 5. 27. Alius item in Cariâ.

Axona, flu. in extremis Rhemorum. Hinc *Axones*, ejus accolæ, Lucan. lib. 1.

Et Biturix, longiſque leves Axones in armis.

Auſonius in Moſella.

Non tibi ſe Liger anteferet, non Axona præceps.

Vulgò *le Diſne*.

Axones, & *Cyrbes* i. e. leges Solonis, quomodo ſcriptæ, vide Boch. Geogr. p. 494.

Axos, urbs Cherroneſi Thraciæ.

Axumis, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Axumites, metropolis Æthiopum. Steph.

Axus, Macedonum flu. Item urbs Cretæ. Steph.

Axylis, Marmaricæ villa, in Africâ. Ptol. *Forzeli* hodiè Mercatori.

Axylus, Phryx, è civitate Ariſbe, inſigni erat humanitate, & benevolentiâ in hoſpites. Hom. Iliad. 6.

A Z.

Aza, Armeniæ min. op. Plin. Aliud Ponti Cappadocici. Ptol. Item Palæſtinæ mons. Joſeph. Ant. lib. 12. Item urbs Palæſtinæ, quæ & *Gaza*.

Aza, Lat. *fortitudo*, aut *capra*, viri nomen. 1 Eſdr. 2.

Azabetis tænia, Sarm. Aſiaticæ urbs. Ptol.

Azagarium, Sarm. Europ. op. Ptol.

Azamora, Armen. Min. circa Cataoniam caſtellum. Strab.

Azan, mons Arcadiæ, Cybele, Deorum matri ſacer, à quo nonnulli vicinam regionem *Azaniam* vocatam volunt, quam tamen Stephanus ab Arcadicâ muliere nuncupatam mavult, quæ *Azano* dicebatur. Stat. Theb. 3.

——— *Idæis ululatibus æmulus Azan.*

Aliis *Azon* dicitur.

Azanes, Arcadiæ pop. inter Græcos vetuſtate præſtantes, ut & Parrhaſii. Strabo lib. 8.

Azani, Scythiæ intra Imaum populi. Ptol.

Azani, Steph. Ἄζανοὶ πόλις Φρυγίας.

Azania, Æthiopiæ regio in orâ maris Azanii, ubi Azanium promunt. in orâ occid. *Xoa*, teſte Ortelio, Alii *Adel* regnum. Item urbs Maſſilienſium. Steph.

Azanias, viri nomen. 2 Eſdr. 11. Latinè *auris*: vel *arma Domini*.

Azanium, mare quod inter Æthiopiam & Indiam citer. ſitum eſt, *Archipelago di Maldivar* hodiè, teſte Bar.

Azanius fons, cujus aquam guſtantibus tantum vini tædium ſupervenit, ut nè odor quidem ejus perſeratur. Eudoxus.

Azanoth Thabor, civitas, terminus tribûs Nephthalim Jos. 18. Lat. *aures contritionis*, vel *confractionis*.

Azar, Ægypti mons. Ptol.

Azara, Armen. maj. urbs, juxta Araxem flu. & templum Dianæ dicatum in Perſiâ. Strabo. Item urbs Sarm. Aſiaticæ. Ptol.

Azaraba, Sarm. Aſiaticæ urbs. Ptol.

Azareel, nomen viri. 1 Chron. 12. Lat. *adiutorium* vel *atrium Dei*.

Azaria, qui & *Uzia*, 12. Judæorum rex, regn. an. 52. Item fil. Amaziæ regis Judæ. 4 Reg. 15. Item nomen ſacerdotis. 2 Chron. 26. Lat. *auxilium* vel *atrium Domini*.

Azaricam, vel *Azricam*, nomen viri. 2 Eſdr. 11. Lat. *auxilium reſurgentis*, vel *vindicantis*, vel *fortitudo vacua*.

Azarithia, fons Phrygiæ, qui *Epiſtetus* dicitur. Strab. lib. 11. Steph. *Zaretum* vocat.

Azatha, Armen. maj. op. Ptol.

Azau, Hebraicè חזו i. e. *videns* vel *prophetans*, filius Nachor ex Melcha. Gen. 22.

Azaz, pater Bala. 1 Par. 5. Lat. *fortis*.

Azazeni, populi, à quibus deletis *azazenici* cognomen retulit Alex. Severus Imp.

Azazias, Lat. *fortitudo Domini*, nomen viri. 2 Par. 31.

Azba, nomen viri. 1 Par. 1. Lat. *Hyſſopus mea*.

Azboc, viri proprium. 2 Eſdr. 3. Lat. *hircus* vel *fortitudo vacuitatis*, aut *fortis diſſipatio*.

Azeca, civitas Amorræorum, quæ ſorti ceſſit tribui Judæ. Jos. 15. Inter Eleutheropolim & Æliam ſita, teſte B. Hieronymo. Hic Deus grandine & lapidibus Gentes perdidit. Jos. 10. Ibi Peliſchthæi caſtra contra Iſraelem poſuerunt. 1 Sam. 17. Hanc reparavit Roboam rex Judæ. 2 Paral. 11. & rex Babylonis eam debellavit. Jerem. 34. Lat. *fortitudo* ſive *ſepta*.

Azei, & *Azeotæ* pop. Troadis. Ἀζῶται Stephano.

Azenia, pars tribûs Hippothoontidis in Atticâ. Steph.

Azer, nomen viri. 1 Eſdr. 3. i. e. *atrium*, vel *auxilium*, *fons exercitus*, vel *fortitudo felicitatis*.

Azetene, Arm. maj. regio. Ptol.

Azgad, nomen viri. 1 Eſdr. 2.

Azia, nomen viri. 2 Eſdr. 11. Lat. *fortitudo*, ſive *hircus Domini*.

Aziciſ, Marmaricæ vicus. Ptol.

Azilis, vel *Aziris*, vel *Azirus*, locus, urbs, vel flu. Libyæ. Steph. Callimachus Hymn. in Apollinem.

——— Πυκινὴν δὲ πάτρας Ἀζιλιν! ἔναιον.

Ubi Schol. Ἀζιλις ὄρος καὶ πόλεμος Διβύης. Herodot. urbem in Continente fuiſſe refert, quam Cyrenæi tenuerunt.

Aziris, Armen, min. op. Ptol. *Arzichan* Nigro dicitur. long. 72. 00. lat. 42. 30.

Azirza, nomen viri. 1 Eſdr. 10. Lat. *fortitudo*, vel *fortis*.

Azirus, Mars. Julianus orat. de Sole. Ἄρης Ἀζιρος μιγὶς ὑπάτων οἰκήσιος τὴν Ἑσπεραν Σύρην ἡλίῳ περιπομπεύει.

Nomen

Nomen ei à robore. Syris enim & Arabibus עזז *aziz*, unde Ἄζιζος, *fortem & robuſtum* ſonat.

Azmaveth, nomen viri. 2 Reg. 13. qui. 1 Par. 11. *Azmot* vocatur i. e. *fortis mors*, ſive *hircus*, aut *fortitudo mortis*.

Azmoth, filius Joada. 1 Par. 8. Filius item Jore. 1 Par. 9.

Azochis, urbs circa Meſopotamiam. Plin.

Azon, vide *Azan*.

Azonax, vir, à quo in magicis inſtructus eſt Zoroaſter. Plin. 3. 17.

Azor, fil. Eliacim. Mat. 1 Lat. *adiutor*, vel *accinctus*.

Azorus, urbs Pelagoniæ Tripolitidis. Steph.

Azotus, Stephanus Ἄζωτος, πόλις Παλαιστίνης, ταύτην ἐκλιπεῖν φασὶ τῶν ἐκπεπτωκότων ἀπὸ Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης φυγάδων, οἳ ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτῶν Ἄζας (Ἄζαν) ἀνόμασαν, ὃ δηλοῖ χίμαιραν, ἣν Ἀζώλοις μίλτῳ χρῶσαν, ubi per φυγάδας Phœnices intelligit, quos è mari Rubro veniſſe volunt. Sed hæc merè ſunt fabuloſa. Neque enim Phœnicum fuit, ſed Philiſtæorum urbs Azotus. Capra quidem Phœnicibus עזא *aza* dici potuit, ut עז *ez* Hebræis. Sed in Hebraicâ ſcriptura עז *ez capra*, & אשדוד *Aſdor*, i. e. *Azotus* nihil quicquam habent ſimile. *Aſdod* autem propriè *robur* ſonat; vox eſt apud Arabas frequens; Inde Dei nomen שדי *ſaddai* Græci reddunt Παντοκράτωρ. long. 65. 15. lat. 31. 50.

Azriel, nomen viri. 1 Par. 12. Lat. *atrium* ſive *adiutorium Dei*.

Azubah, mater Joſaphat. 3 Reg. 22. Item uxor Caleb. 1 Par. 2. 2.

Azur, pater Ananiæ prophetæ. Jerem. 28. Item pater Jechoniæ. Ezech. 11.

Azuritanum, Africæ opidum. Plin. 5. 4.

Azylia, Epiri opidum. Ptol.

Azzi, nomen viri. 2 Eſdr. 11.

B A

Baal, Aſſyriis Jovis nomen, Punicè *Dominum* ſig. inquit Auguſtin. Unde *Baal-ſemen* qu. *Dominum cœli* dicunt. Fuit autem idolum Samaritanorum & Moabitarum. Græci Martem putant Num. 22. quod Gideon deſtruxit. Jud. 6. Eſt & nomen loci. 1 Par. 5. Filius item Joel, ut & Jahiel. 1 Par. 9. Sæpe occurrunt (inquit Seldenus) in ſacris literis *Baal* & *Belus*, variis Diis nomina cõmunia, & numero ſecundo *Baalim*. Cæterũ Chaldæis ſeu Babyloniis propria erat vox *Bel*, Phœniciis, & adiacentibus *Baal*. Utrumq; ab Ebræo בעל *Baal*, i. e. *Dominus* à quo excidente litera ע juxta morem Chaldaicum fit בל *Bel*, cujus mentio eiſdem elementis, apud Eſaiam cap. 46. 1. & Hieremiam cap. 50. 2. & 51. 44. Phœniciis a. Ebraice locutis *Baal* cum *Aiin* retinebatur. Diſcrimen iſtud à Græcis & Latinis minùs obſervatum. Utriq; enim indiſtinctè tam Phœnicium ſeu Tyrium numen, quam *Babylonicum*, plerumque *Belum* vocant, orientalium dialectorum haud curioſi. Et qui Flavio Joſepho nunc Βὶλ, mox Βααλ dicitur. Conſulas eum Orig. Judaic. 8. 7. & 9. 6. De Phœniciorum Deo verba facit: Sed mirum eſt quod de *Baalis* ſignificatione, ſive Aſſyriacâ ſive Perſicâ, legitur tum apud Chronici Alexandrini autorem, tum apud Cedrenum. Hic de Thuro Nini regis ſucceſſore locutus. Τότε τῇ Ἀρῇ (nam *Martem* eum etiam nuncupatum ſcribit) πρώτην σήλην ἀνέζησαν ὅτι Ἀσσύριοι, ᾗ ὡς θεὸν προσκυνῆσι, Βαὰλ ὀνομάζοντες, ὃ ἑρμηνεύεται Ἄρης, πολέμων θεός. Tantundem eiſdem pæne ſyllabis tradit alter ille pag. 88. ſed vocem Perſicam eſſe dicit; Numen autem idem eſſe ipſum quod in Daniele memoratur, & in trium Puerorum hiſtoriâ. Sed nominis interpretatio Græculorum commentum eſt. Eo primùm fuiſſe ſummum & ineffabilem omnium rerum creatorem deſignatum meritò ſentias. Et quàm convenire potuerit τῷ *Baal* nomen Deo Vero, caput ſecundum Hoſeæ ſatis demonſtrat com. 16. *Et erit in die illâ, dicit Dominus, vocabis me Iſhi* (i. e. *maritus meus*) *& non vocabis me ultra Baali* (nimirum *Baal meus*) *Ego enim auferam nomina Baalim ex ore ejus, & non erunt illi amplius in memoriâ cum nomine illorum.* Populi Dei *Baalem ſuum* piè *ſatis* eum vocabant, priuſquam ob vocem illam ad profana Numina frequentèr nimis traductam, id ipſum ipſe Deus vetaret. Quin & diu eſt quod Chaldæi 15. myriadum annorum commentarios apud ſe latere jactarent, in quibus Belum ſuum, uti rerum conditorem, in fabuloſiſſimâ illâ Omorcæ diſſectione, celebrabant. Autor eſt Alexander Polyhiſtor ex Beroſo Beli ſacerdote. Deindè, ut fit corruptis moribus & in ſuperſtitionem pronis, Solem fortè primo, quem μόνον Θεὸν ἀγαθὸν Θεὸν putabant Phœnicii (ita Scribit Philo Byblienſis Sanchoniathonis interpres) ſub hoc nomine venerabantur. Poſtremò autem & in ſimulacra alia, ſive Aſtrorum, ſive Regum, quorum memoria, poſteris longè chariſſima, τὸ Βααλ, ſive Βὶλ ad augendum, quà fieri potuit, ſeu corporis Cœleſtis, ſeu demortui honorem eſt impiè derivatum. De Phœnicio Belo capienda ſunt quæ habes. 1 Reg. 16. & 2 Reg. 10. ubi Rex Achabus in ſoceri gratiam, Ithobalis, inquam, Sidoniorum regis, fanum in Samariâ *Baali* ſacraſſe memoratur. Sidon a. Phœniciæ urbs maritima, unde is ipſe fuerit hic Belus, qui Jupiter Thalaſſius, ſeu marinus Sidoniorum nuncupatur. Heſychius: Θαλάσσιος Ζεὺς ὁ Σιδώνιος τιμᾶται. Belus e. Ζεὺς & Jupiter Europæis nominabatur. Nugaces Græculi ex Ægypto Belum hunc petunt, & Neptuni, & Libyes filium faciunt, fabuloſam hiſtoriam vide, ſi vis, apud Apollodorum ἐπὶ Θεῶν lib. 2. & paſſim fermè admittitur. Sed futilis nimium eſt. De eo autem intelligendum illud Virg. Æn. 1.

Implevitque mero pateram, quam Belus, & omnes
A Belo ſoliti. ———

Nam Carthaginenſes è Phœnicià oriundi, ac de Didûs libatione loquitur Poeta. Ubi Servius. *Linguâ Punica Bal* dicitur, *apud Aſſyrios* verò *Bel* dicitur *quâdam ſacrorum ratione & Saturnus & Sol.* Ubi Gyraldus & alii depravatis exemplaribus *Hal* & *Hel* legunt. Belo huic ſeu Bali Punico fanum erat in Bali, urbe Libyes. Steph. Βάλις, πόλις Λιβύης πρὸς τῇ Κυράνῃ ἀπὸ τινος Βάλεως, ὃς ἦν ἱερεὺς Διός. Belum Chaldæum quod attinet, de eo autor Chronici Alexandri ita. *Jupiter ſuſcepit ex Junone filium* ὃν ἀνόμασε Βῆλον διὰ ἐξύτατον εἶναι τὸν παῖδα. Ridiculè. Nec omnino capio Græculi originationem, niſi παρὰ τὸ βέλος deducere voluerit, quod jaculum, ſeu telum quod acutum eſt plerumque denotat. Verum pro ὀξύτατον ſubſtituendum ibi videtur ὀξυκίνητον, quod velocem notat. Firmat hanc emendationem Cedrenus. Βῆλος δὲ ὁ υἱὸς διὰ τὸ ὀξυκίνητον τῆ ὅπλῃ ἐκεῖθεν. Paulo melius ii qui apud Didymum ad illud Hom. Iliad. ά. Ἀτὰρ βαλὼν θεσπεσίοιο.

Undè Vulcanus ſe dejectum queritur, interpretantur Βαλὼν τὸν ἀναπάτιον πάγον ἢ ἐξειληθέντα τὰ πάντα αἴθρα. Sive, ut alii, ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ τοῦ αἰθέρος ἢ τὸν ἀστρον. Dryopum linguâ alii Βαλὼν *Olympum* ſign. volunt, & ſecundum Chaldæos *Cœlum*, uti ad eum locum refert Euſtathius. Sed rectè ille Βαλὼν ibi à Belo, quod eſt nomen proprium diſtinguit: Βαλὼς enim limen eſt: cæterùm diverſo ſcribitur accentu τὸ Βῆλος, quod Regibus & Diis tribuitur. Βῆλος enim exaratur, idque apud veteſtiſſimos authores. Heſiodus in catologo Heroinarum. Θεγρίη κούρη Βήλοιο ἀγακλῆος quæ prima eſt apud ſcriptores Græcos Beli mentio. Citat Strabo lib. 8. Tamen & Suidas: Βηλὸς βαθμὸς θύρας, ἢ ὀχετός. Ab homonymiâ, accentu neglecto, hallucinatus cum aliis eſt. Neque enim Βῆλος malè pro *Cœlo* accipitur. Velut enim collectivum in Syris numen erat כלצבא השמים *Coltziba haſchamaim, Omnis Exercitus Cœli.* Cui Aram in Atrio Templi exſtruxit Manaſſes: Neque non eſt veriſimile etiam *Belum* Exercitum illum, ſive *Cœlum* dictum eſſe; Generale enim Deorum nomen *Baal* fuiſſe ſcimus: & Chaldæis *Cœlum* ita vocatum jam ex Euſtathio, qui à veteribus hæc hauſit, monuimus. *Omnes Exercitus Cœli* Seniores 70 πάσαν δύναμιν τῶ Οὐρανῶ reddunt. Belus autem & ὀχετὸς & Ζεὺς Ποσειδῶνος υἱὸς interpretatur apud Heſychium. Diſtabat a. Babylonius ab altero illo Phœnicorum, ut Jupiter Ammon à Jove Capitolino, Cretenſis ab utroque. Uti enim Europæis Jovis, ita Aſiaticis Beli ſeu Baalim, generale Divûm vocabulum fuit. Et Jovis ſtella Phariſæis *Cochab-Baal* dicebatur, uti eſt apud Epiphanium. Signantius autem de τοῖς *Baalim* Scriptura alibi non loquitur quam in Jerem. 2. 28. *Nam juxta numerum civitatum tuarum fuerunt Dii Jehudah. Baalim tui* ſi dixerat, idem dixerat. & B. Paulus. 1 Cor. 8. *Sunt Dii multi, & Domini multi.*

multi, quod interpreteris *multi Beli*: vel, si ad Europæum morem respexeris *multi Joves*. Seldenus. Vide *Belus*.

Baala, civitas in tribu Judæ. Jos. 15.

Baalath, civitas in tribu Dan. Jos. 19. Et civitas à Solomone condita. 3 Reg. 9.

Baal-berith, Lat. *dominus fœderis*. Jud. 9. Beryti urbis idolum facit Bochartus, quem sis consule Geogr. p. 859.

Baal-gad, nomen montis sub monte Hermon. Jos. 11. Lat. *dominus exercitûs*.

Baal-hazor, locus infra Ephraim urbem Benjamin. 2 Reg. 2. Lat. *dominantis atrium, aut fœnum*.

Baal-hermon, mons circa Libanum. Jud. 3. Lat. *possessor destructionis*.

Baalia, nomen viri. 1 Par. 12. Lat. *Dominus*, i. e. *deus idoli*, vel *subiciens*, aut *possidens dominus*, sive *in ascensu*, vel *in cœnaculo*.

Baal-jada, filius David. 1 Par. 14. Lat. *possessor scientiæ*.

Baal-meon, civitas Amorrhæorum, quæ sorte obtigit filiis Rub. Jos. 13. Lat. *idolum habitaculi*, vel *idolum ex peccato*, aut *subiiciens*, sive *possidens habitaculum* sive *dominium ex peccato*.

Baal peor, sive *Belphegor*, cui initiatos Israelitas scribit Num. 25. Constat (inquit Seldenus) Moabitarum & Midianitarum fuisse hoc numen, atque idem quod eodem & 31. capite *Peor* tantum vocatur, uti & Jos. 22.. Ebraicè autem בַּעַל פְּעוֹר *Peor* & pro sonorum varietate *Phegor* dictum. Nam & 70 Βιελφεγώρ pronunciabant. Quid fuerit autem præterquam idolum Turpitudinis, haud invenit narratum apud Hebræos Origenes. Ita enim in Numeros Hom. 20. *Beelphegor idoli nomen est, quod apud Madianitas præcipuè à mulieribus colebatur. In hujus ergo idoli mysteriis consecratus est Israel. Interpretationem nominis ipsius cum requireremus attentius inter Hebræa nomina, hoc tantum invenimus scriptum, quòd Beelphegor sit species Turpitudinis. Noluit tamen declarare quæ vel qualis species, vel cujus esset turpitudinis, honestati credo consulens, qui interpretatus est, uti ne auditum pollueret audientium. Igitur cum multæ sint turpitudinum species, una quædam ex pluribus Beelphegor.* Verùm nominis causam, & Numinis cultum videtur sibi benè explicasse Salomon Jarchi, ad Num. 25. Eò, inquit, *quod distendebant coram illo foramen podicis, & stercus offerebant; & hic erat cultus ejus.* Aperire enim sive distendere פָּעַר interpretatur, unde *Peor*. Ad hanc mentem Moses Ben Maimon in More Nevochim part. 3. cap. 46. *Tu vero scis quod servitium idoli, quod vocabatur Pahor (Peor) in temporibus illis erat, ut discooperiret se homo versus eum. Et idcirco præceptum est sacerdotibus, ut facerent Braccas quibus cooperirent operienda in horâ sacrificii: & præterea non ascendebant per gradus ad altare, ne discooperirentur.* Ab hiante idoli ore alii nomen deducunt. Philo autem Judæus, dum anagogicè sacram interpretatur historiam in lib. περὶ τῶν μετονομαζομένων, ad hunc modum: ὅτάν τε τελεταῖς, ait, ταῖς ἀνιερρῖς ταῖς Βιελφεγὼρ τελεδιένλας, καὶ τὰ τῦ στόμαΘ στόμαλα πάνλα ἐυρύνανλες πρὸς τὴν τῶν ἔξωθεν ἐπεχεομένων ῥευμάτων ὑποδοχήν. (Ἑρμηνεύεται γὰρ Βιελφεγὼρ ἀνώτερον στόμα δέρματΘ) κατέκλυσαν τὸν ἄγκμῶνα τῆς, καὶ ἀτίμασαν εἰς βυθὸν ἔχατον. Belphegor vides per ἀνωτέρω στόμα δέρματΘ explicatum. Forte autem legendum ἀνώτερον. Voluit enim Philo procul dubio τὸ בעל פעור בעל quod Græcis elementis Βιελφεγὼρ exarat, deductum à בַּעַל פִּי עוֹר *Baal-Piaghor*, quæ tria vocabula *superius os pellis*, seu ἀνώτερον στόμα δέρματΘ sonare possunt. Satis consentit Philoni D. Hieronymus ad Oseæ cap. 9. *Ipsi autem edulii* (ait Patrum ille doctissimus) *de Ægypto fornicati sunt cum Madianitis, & ingressi sunt ad Belphegor, idolum Moabitarum, quem nos Priapum possumus appellare. Denique interpretatur Belphegor idolum tenuginis habens in ore, i. e. in summitate pellem, ut turpitudinem membri virilis ostenderet.* Idem Pater Magnus ad Oseæ cap. 4. ubi de sacris Deûm matris: *Istiusmodi* (inquit) *idololatria erat in Israel, colentibus maximè fœminis, Beelphegor, ob Obscœni magnitudinem; unde & Asa Rex tulit Excelsa de populo, & hujusmodi sacerdotes; & Matrem de Augusto posuit imperio, sicut Scriptura testatur dicens, Et fecit Asa rectum ante conspectum Domini, sicut David pater ejus & abstulit effœminatos de terrâ, purgavitque omnes sordes idolorum, quæ fuerant patris ejus. Insuper & Maacham matrem suam amovit, ne esset princeps in sacris Priapi, & in loco ejus quem consecraverat, subvertitque specum ejus, & confregit simulacrum turpissimum & combuessit in torrente Cedron.* Item lib. 1. contra Jovin. cap. 12. *Phegor in linguâ Hebræa Priapus appellatur.* Isidorus Originum lib. 8. *Beelphegor interpretatur simulacrum ignominiæ. Idolum enim fuit Moab cognomento Baal super montem Phegor, quem Latini Priapum vocant, Deum hortorum.* Verum his ut astipuler, cogi nequeo. Ruffinus lib. 3. in Hoseam, cautè & juxta aliorum sententiam. *Beelphegor*, inquit, *figuram Priapi dixerunt tenere.* Sed qui utrumque idem faciunt, obscœnos utrique Numini ritus placuisse probare conantur ex historiâ sacrâ, ubi de stupris Moabitarum & Ebræorum; adferunt etiam caput 9 Oseæ; nec enim hoc, nec illo loco *Baal-Peor* sine fœdâ colentium libidine memoratur. Verum tantorum virorum pace, ego Priapum haud magis eundem cum Phegorio fuisse, quam cum alio quovis Divûm Asiaticorum autumo. Fædæ enim illæ libidines, quæ in historiâ Moabitidarum recensentur, non minus à Phegorii cultu alienæ, quam Solomonis stupra à ritu Sidoniarum: Ob amorem enim Sidoniarum, quas deperibat ille, Sidoniorum Deos venerabatur. *Et cœpit populus* (inquit *Moses*) *fornicari cum filiabus Moab, quæ & vocaverunt populum ad sacrificia Deorum suorum, comeditque populus & adoravit Deos illarum. Et junctus est Israel Baal-Peor.* Moabitides amasios suos, ut Deos patrios colerent, libidine pellexerunt; ita Sidoniæ Solomonem, ita alii, uti fit, alios. Libidinem autem in sacris Phegorii fuisse non omnino constat ex Oseæ verbis, qui obscœnos mores ad pop. non ad idolum refert. Neque vero idolorum cultum in Veteri Instrumento sub stupri & libidinis vocibus sæpissimè intelligi quis nescit. His itaque omissis, quod ad nomen attinet, à viro Principe inter Divos relato eum nominatum, sive à cognomine monte satis probabilitèr asseri potest. Mons enim in Moabitarum reg. Peor dictus erat, ubi, ni fallor, *Baal hic* & delubro & sacris honorabatur. Moses Num. 24. *Et assumpsit Balac Bileam in summitatem* Peor, *sive* Phegor, *qui respicit faciem deserti Jesimon.* Hinc etiam dictum *Beelphegor* vult Theodoretus ad Psal. 105. Suidas. Βιελφεγώρ, Βὰλ ὁ ΚρόνΘ. Φεγὼρ δὲ ὁ τόπΘ ἐν ᾧ ἐτιμᾶτο, ἐξ οὗ Βιελφεγώρ. Uti enim Jupiter Olympius, Mercurius Cyllenius, & Deus ille fortium Carmelus apud Sueton. in Vespas. à montibus appellati: ita *Baal* seu *Belus noster*, quem *Jovem* seu *Belum Phegorium* licet vocare. In Deut. 34. mentio est domûs *Phegor*, sive *Beth-Peor* in terrâ Moab, juxta quam vallis illa in quâ sepultus Moses. Sanè *Beth-Peor* pro monte ubi Templum Numinis, quod *Beth* Hebraicè dicitur, ibi sumitur: ut *Beth-Dagon*, *Beth-Shemesh* &c. Sic Οἶκος τῦ Βὰλ in Apocryphis, & Semiramidem Belo fanum in arce Babyloniâ condidisse testatur Dionysius.

——— Μέγαν δ' ἔμεν εἰσάλο Βήλω.

Sacrificia autem quæ, Mose teste, in Phegorii sacris comedebantur, inferiæ erant in memoriam defunctorum peractæ, quod docet Psalmista, Psal. 106. Adjuncti sunt *Baal-peor*, & comederunt sacrificia Mortuorum. Locum ita pangit Apollinarius.

Οἱ δὲ Βιελφεγόρειο μιαινόμενοι τελετῇσι
Νεκτερίης ἐπάσαντο καταφθιμένων ἐκαέμβας.

Sacrificia Mortuorum, i. e. זִבְחֵי מֵתִים *zibche methim* in Νεκτερίην καταφθιμένων ἑκατόμβην vertit. Victimas autem DIS Manibus seu Jovi Stygio (qui *Moth* Phœnicibus dictus, i. e. *Pluto*, sive *Mortuorum Deus*) mactabant, & ritè epulantes juxta faciebant ac si novendiales ferias agerent. Hic cultus, hæc idoli sacra. Seldenus. Vide Voss. de Theol. Gent. lib. 2. cap. 7.

Baal-pharazim, locus in terrâ Chanaan. 2 Reg. 5. Lat. *idolum divisionum*, aut *subjiciens*, sive *possidens divisiones*.

Baal-thamar, vicus juxta Gabaa, in tribu Benjamin. Lat. *idolum palmæ*, aut *subjiciens*, vel *possidens palmam*, aut *idolum commutationis*, sive *subjiciens*, aut *possidens commutationem*.

Baana, fil. Remmon Berothitæ. 2 Reg. 4. Pater item Eled. 2 Reg. 23. Filius item Ahilud. 1. Reg. 4. Lat. *in responsione*, sive *in afflictione*, aut *in cantico*: vel Syriacè, *deprecatio*.

Baaras, locus, & nomen plantæ mirabilis, cujus virtutes vide apud Jos. de B. Jud. lib. 7. cap. 25.

Baarsaites, Babyloniæ reg. flu. Ptol.

Baasa,

Baasa, tertius Rex Iſrael, regn. an. 24. impius, omnem Jeroboami familiam, & Nadab interfecit. 3 Reg. 13. Lat. *in facturâ*, ſive *in tineâ*, aut *in compreſſione*, vel *ſcrutationem tollens*.

Baba, Mauritaniæ op. Auguſti colonia, *Julia Campeſtris* appellata. Plin. 5. 5.

Babaſſes, & *Baſſes*, Bacchi cognomen, Ἀπὸ τῦ βαβάζειν, i. e. *vociferari*. Bacchi enim in Liberi Patris Orgiis inconditos ululatus edebant. Heſych. Βαβάκτης, ὀρχηστής, ὑμεναῖος μαινάδος, κραυγαστής, ὅθεν καὶ Βάκχος.

Babæ, urbs Libyæ. Steph.

Babanenſes, pop. Hiſp. citer. in Conventu Carthaginenſi, quos inter celeberrimos ſtipendiariorum collocat Plinius lib. 3. cap. 3.

Babas, vir maximæ virtutis, cujus ſolius conſiliis Rex Herodes Aſcalonita utebatur, quod rerum publicarum non parum gnarus eſſet; ac proinde Tyrannus eum ſuſpectum habens, crudeliter ipſi oculos erui juſſit. Joſephus.

Babel, nomen civitatis. Gen. 11. Lat. *confuſio*, ſeu *commixtio*. Joſ. Ant. 1. 5. Ἑβραῖοι γὰρ τὴν σύγχυσιν Βαβὶλ καλοῦσι. Vide *Babylon*.

Babilius, homo Romanus, quem Plinius lib. 19. proœmio ſcribit, à freto Siciliæ ſexto die, adminiculo herbæ cujuſdam, Alexandriam perveniſſe; quod & quibuſdam aliis accidiſſe idem commemorat.

Babilus, Aſtrologus, à quo, cum Nero de conſpectâ ſtellâ crinitâ, quæ ſummis poteſtatibus exitium portendere vulgò exiſtimatur, didiciſſet, ſolere Reges talia oſtenta cæde aliquâ illuſtri expiare, atque à ſemet in capita procerum depellere, nobiliſſimo cuique exitium deſtinavit. Sueton.

Babotana, Paropaniſi urbs. Ptol.

Babrantium, vel *Babras*, op. Æolidis prope Chium, à quo Gentile *Babrantius*. Steph.

Babulis, urbs non procul à Delta, Nili inſulâ, Memphim verſus.

Babylas, Martyr præclariſſimus. Theodoret. Hiſt. Eccleſ. lib. 3. cap. 10. Item Præſul Antiochenus, vitâ ac doctrinâ præſtantiſſimus. Euſeb.

Babyle, civitas. Steph.

Babylon, vulgò *Bagdet*, urbs Babyloniæ reg. maxima ad Euphratem flu. etiamnum regionis caput, & ſedes Præfecti. Ambitus mœniorum ejus erant ſtad. 385. quæ tam lata erant, ut quadrigæ obviæ ſeſe non impedirent. Muros ejus lateritios fuiſſe tradunt omnes ſummo conſenſu Herod. lib. 1. Ἐλκύσαντες δὲ πλίνθους ἱκανὰς ὤπτησαν αὐτὰς ἐν καμίνοισι. Diodorus lib. 2. Ὑψηλοῖς μὲν πολυτελέσι τείχεσιν ὠχυρωμένην ἐξ ὧν τὰ τείχη Βαβυλῶνος ᾠκοδόμηλο. Joſephus. Ὠκοδόμηλο δὲ ἐκ πλίνθου ὀπτῆς ἀσφάλτῳ συνδεδεμένου. Juſtinus. *Hæc Babylonem condidit, murumque urbis cocto latere circumdedit, arenæ vice bitumine interſtrato.* Qu. Curt. lib. 5. *Murus inſtructus laterculo coctili bitumine interlitus.* Sed & præter hiſtoricos, qui id ex profeſſo tractant, etiam apud Poetas res eſt tralatitia. Ariſtophanes in Avibus.

Περιτειχίζειν μεγάλως πλίνθοις ὀπταῖς, ὥσπερ Βαβυλῶνα.

Theocritus Idyl. 16.

——— Ὅπη πλαθὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευσε.

Ubi Scholiaſtes Ἀσφάλτῳ δῆσεν ἡ Σεμίραμις τὸ τεῖχος ἀντὶ πολλῦ. Tzetzes Chil. 9. Hiſtor. 175.

Τὸ Βαβυλῶνος κλίσμα γὰρ ὑπῆρχεν ἐκ βασάλου,
Ἀλλ' ἀσβίστῳ ἄσφαλτον ἔχει ἐγκεχρισμένην.

Ex *beſalo*, i. e. ex *latere cocto*, ut ipſe ibidem explicat. Ovid. Met. 4.

——— *Ubi dicitur altam*
Coctilibus muris cinxiſſe Semiramis urbem.

Prop. lib. 3. el. 9.

Perſarum ſtatuit Babylona Semiramis urbem
Ut ſolidum cocto tolleret aggere opus.

Lucan. lib. 6. —— *Fragili circumdata teſtâ*
Moenia mirentur refugi Babylonia Parthi.

Mart. lib. 9. ep. 77.

Nec latere cocto, quo Semiramis longam
Babylona cinxit. ———

Juvenal. Sat. 10.

Cum tamen à figulis munitam intraverit urbem.

Ex quo apparet, quarè Dionyſius Periegetes muros ejus infractos vocet, verſ. 1005.

——— Ἣν ἐξ ἑ πᾶσαν
Τείχισιν ἀρχαίοισι Σεμίραμις ἐστεφάνωσε.

Conditorem autem Babylonis Belum plurimi gentiles vocant, inque his Dorotheus Sidonius poeta vetuſtiſſimus.

Ἀρχαῖα Βαβυλών, Τυρίη Βήλοιο πόλισμα.

Et Abydenus apud Euſeb. Præp. Evang. lib. 9. cap. 41. ubi retuliſſet, ut primitus omnia aquis fuerint obruta, addit, Belum ſiccaſſe loca, καὶ Βαβυλῶνα τεῖχος ἀνοικοδομῆσαι. Alii tamen arbitrantur non à Belo extructam hanc urbem, ſed à filio ejus Babylone. Verum facilè hæc conciliantur. Nimrod enim ſeu Belus condere eam exorſus eſt, filius fortaſſe incrementum dedit. Alii Semiramidis opus putant, uti ſupra vidimus. Nec iſti errant, inquit Voſſius, ſi ſic intelligas, quomodo Conſtantinus M. Conſtantinopolim dicitur condidiſſe, quæ tot antea ſeculis Byzantii nomine claruit. De magnitudine Babylonis jam aliquid dicendum reſtat; quæ tametſi appelletur jure merito *Magna urbs*. Dan. 4. 30. & Nabuchodonoſori Regi Regum dederit materiam ſuperbiendi: Non tamen eſt, quòd quis temerè Græculis fidem adhibeat, ex quorum relatione deceptus Ariſtoteles *Babylonem* ſibi fingit portentoſæ magnitudinis, & Peloponneſo penè parem: Id ſibi volunt hæc verba, Politic. l. 3. c. 3. quibus contendit civitatem mœnibus non definiri. Εἰ γὰρ ἀν Πελοποννήσῳ περιβαλεῖν ἐν τείχος. Τοιαύτη δὲ ἴσως ἐδὶ ἡ Βαβυλὼν, ἣ πᾶσα ἅτις ἔχει περιοχὴν μᾶλλον ἔθνους ἢ πόλεως. Subdit Ἥξει γὰρ φασὶν ἁλῶναι τρίτην ἡμέραν ἂν αἰσθέσθαί τι μέρος τῆς πόλεως. Quod ſi ſemel conceſſeris, etiam id agnoſcendum *Babylonem* non malè cum Peloponneſo conferri; è cujus uno extremo ad aliud triduano curſu vix attingere poſſit expeditus eques. Forte pro τρίτην ἡμέραν μέρος τι ἂν αἰσθῶσι, ſcripſerat aliquis, τρίτον ἡμέρας μέρος τινὰς ἂν αἰσθῶσι, vel voce μέρος bis repetitâ τρίτον ἡμέρας μέρος, μέρος τι τῆς πόλεως, &c. Hoc eſt, dici parte tertiâ aliquam partem urbis nondum ſenſiſſe, cum aliquanto ante lucem capta fuiſſet. Neq; enim in tantâ urbe quæ capta eſt in die feſto, pleriſque ſomno, vinoque ſepultis, & pridianam crapulam adhuc evomentibus, uno momento temporis res potuit ubique ſciri. Verè igitur ſcribit Herod. lib. 1. cap. 191. Τοῦ δὲ μεγάθεος τῆς πόλιος, ὡς λίγδαι ὑπὸ τῶν ταύτῃ οἰκημένων, τῶν περὶ τὰ ἱρὰ τῆς πόλιος ἰαλαικότων, τὲς τὸ μέσον οἰκίσιος Βαβυλωνίων ἀμαθέστερά ἰαλωκότας, ἀλλὰ (τυχὸν γάρ σφι ἦσαν ὄρλον) χορεύσῃ τε τῶτον τὸν χρόνον, καὶ ἐν ὑπαθείῃ εἶναι. Sed & Xenophon Gyropæd. lib. 7. præſidiariis qui tuebantur arces rem innotuiſſe negat uſque ad plenam lucem. Verba ſunt ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγίνετο, καὶ ἔδοξεν οἱ τὰς ἄκρας ἔχοντες, ἰαλωκέναι τε τὴν πόλιν, καὶ τὸν Βασιλέα τεθνηκότα, &c. Itaque potuit fieri, ut qui erant in extremis parte demum diei tertiâ, urbem captam eſſe deprehenderint, parte tertiâ, i. e. horâ tertiâ poſt ortum ſolis. Sed horæ nomen eo ſenſu nondum in uſu erat apud Græcos. Tantum diem per partes duodecim dividebant, idque à Babyloniis edocti Herod. lib. 2. cap. 109. Τὰ δυώδεκα μέρια τῆς ἡμέρης πρῶτος Βαβυλωνίων ἔμαθον Ἕλληνες. Hoc ipſum ſi fidem ſuperat apud eos, qui *Babylonem* æſtimant pro modulo noſtrarum urbium, Sciant illi Hygino excepto, in quo mendum eſſe ſuſpicor, veterem neminem eſſe, qui *Babylonis* mœnibus in ambitu minus aſſignet ſtadiis 360. quæ faciunt m. p. 45. Hæc eſt in Diodoro Cteſiæ definitio, quam puto ſecutum Hyginum; Et pro ſtadiis 300. (ita hodiè legitur) reſcribendum 360. Alii omnes quotquot videre contigit, ad hunc numerum aliquid addunt pro mantiſſâ & auctario. Ita Clitarchus *Babylonem* amplexu ſuo continere ſcribit ſtadia 365. Q. Curtius 368. Strabo 385. Dio Caſſius 400. Oroſius 470. Herodotus & Apollonius 480. Plinius, & Marcianus Capella, quod idem eſt. m. p. 60. In hâc veterum inconſtantiâ non facile eſt pedem uſpiam tuto figere. Niſi quod tutius credi puto Cteſiæ & Clitarcho, qui fuere oculati teſtes, & *Babylone* diu egerunt. Bochartus. Porro hæc urbs, ob veſtem variam, i. e. variegatam & diverſis picturæ coloribus intextam, & interſtinctam, plurimum apud veteres olim celebrata fuit. Plin. 8. 48. *Colores diverſos picturæ intexere Babylon maximè celebravit, & nomen impoſuit.* Idem

innuit Tertullianus lib. *de Habitu fœminarum* cap. 1. *Age nunc*, inquit, *ſi ab initio rerum & Mileſii oves tonderent, & Seres arbores nerent, & Tyrii tingerent, & Phryges inſuerent, & Babylonii intexerent.* Mart. 8. 28.

Non ego prætulerim Babylonica picta ſuperbè,
Texta Semiramiâ quæ variantur acu.

Idem lib. 14. —— Lemmate *Cubicularia polymita.*

Hæc tibi Memphitis tellus dat munera, victa eſt
Pectine Niliaco jam Babylonis acus.

Et de pavone Pub. Syrus in Satyrico Petronii

Plumato amictus aureo Babylonico.

Lucretius lib. 4.

Tunc Babylonica magnifico ſplendore rigantur.

Plautus in Sticho

Tum Babyloniea periſtromata, conſutaque tapetia
Advexit nimium bonæ rei.

Vide Boch. Phaleg. lib. 1. cap. 6. Notandum etiam hic Babylonios magnâ curâ Aſtrologiam olim coluiſſe; unde *Babylonius* Tertulliano *Genethliacus* aut *Mathematicus* dicitur. Quin *ibi inventam ſideralem ſcientiam* Plinius tradit. Claud. de 4. Conſ. Hon. —— *Te ſenſit Hetruſcus*

Augur, & inſpectis Babylonius horruit aſtris.

Idem in Panegyr. ejuſdem Conſulis.

Namque velut ſtellas Babylonia cura ſalubres
Optima tum ſpondet mortalibus edere fata, &c.

Ubi per *Babyloniam curam* intelligitur *Aſtrologorum curioſitas*, ſive *curioſa Genethliacorum ars.* Hinc Horat. l. 1. Carm. Od. 11.

Tu ne quæſieris (ſcire nefas) quem mihi, quem tibi
Finem Dii dederint Leuconoe, nec Babylonios
Tentaris numeros. ——

Id eſt, *Aſtrologorum rationes*, & *ſupputationes.* Tullius lib. 1. de Divinat. *Contemnamus etiam (inquit) Babylonios, qui ex Caucaſo cœli ſigna ſervantes, numeris & motibus ſtellarum curſus proſequuntur.* Huc pertinet illud Lucretii lib. 5.

Ut Babylonica Chaldæam doctrina refutans,
Aſtrologorum artem contrà convincere tendit.

Denique, quia hæc ſententia etiam apud doctos diu obtinuit, *Bagdad* eſſe *Babylonem*, libet hic aperire fontes erroris iſtius ex Bocharto Geogr. Sacr. lib. 1. cap. 8. Hujus ſententiæ primi authores de vetere *Babylone* nequaquam cogitabant; ſed de Seleuciâ, cujus vicinitate *Babylonem* exhauſtam Plinius dicit in ſolitudinem rediiſſe lib. 6. cap. 26. Nec multo aliter Strabo lib. 16. *Babylonis partem Perſæ diruerunt, partem conſumpſit tempus, partem Macedonum negligentia, præſertim poſtquam Seleucus Nicanor Seleuciam ad Tigrim condidit ſtadiis tantum trecentis à Babylone diſſitam.* Itaque in *Babylonis* opes & nomen ſucceſſit Seleucia, quæ non ſolum *Babylonia* (ut apud Plinium διακριτικῶς, quia non una fuit Seleucia) ſed & *Babylon* appellata eſt. Stephanus, Βαβυλὼν Περσικὴ πόλις μιλεσίοις Σελευκία καλεμένη. Et *Babylonis* ipſum nomen Seleuciæ tributum. Quò referenda hæc Sidonii carm. 9.

Non coctam Babylona perſonabo,
Quæ largum fluvio patens alumno
Incluſum bibit hinc & inde Tigrim.

Porro vel in eodem quo Seleucia loco, vel certè in proximo *Bagdad* conditam fuiſſe oportet, cùm utramq; ad ripam Tigridis, & fere in eâdem à veteri *Babylone* diſtantiâ deſcribant Geographi. Nam 300. illa ſtadia, quibus à Babyloniâ Seleuciam diſtare ſcribit Strabo, ſunt miliaria prope 38. i. e. *diurnum illud iter inter Bagdadam & rudera Babylonis interjectum*, juxta Teixeiram.

Babylon, urbs Ægypti maxima, nunc *Akairo*, Sultani ſedes. *Babylon* ponitur pro *Româ*, ut quidam volunt. 1 Pet. 5. Ἡ ἐν τῇ Βαβυλῶνι, uti loquitur Oecumenius, vel ob conſuſionem Idololatriæ, quam ibi S. Petrus invenit, ſi tamen illic unquam fuerit. Vide Apocal. 18. 2.

Babyrſa, caſtellum munitiſſimum Atropatiæ reg. in Aſiâ prope Artaxata urbem. Strabo. lib. 11.

Babys, frater Marſyæ, qui non veritus eſt ipſum Apollinem ad canendi certamen vocare, à quo cum eſſet victus, ab eodem de pinu ſuſpenſus excoriatus eſt. Deinde cum Apollo quoque *Babyn* perdere pararet, Pallas interceſſit, admonens hunc, uſque adeo infeliciter & indoctè tibiis canere, ut omnino negligendus videretur, Κακὸν, inquiens, Βάβυς αὐλεῖ. Quod & abiit in Proverbium, de iis quorum exercitatio ſemper vergit in pejus.

Babyſenga, Indiæ extra Gangem emporium. Ptol.

Babytace, urbs Perſica. Steph. cujus incolæ aurum ſpernunt. Plin. 6. 27.

Bacales, pop. Libyæ juxta mare. Herod. lib. 4.

Bacalitis, Æthiopiæ ſub Ægypto regio. Ptol.

Bacare, Indiæ extra Gangem urbs litoralis. Ptol.

Bacaſcami, Arab. pop. quorum op. *Ripheæarma* vocatur, quo nomine *hordeum* appellant. Plin. 6. 28.

Bacaſis, Jacetanorum in Hiſp. Tar. op. Ptol.

Bacatæ, Marmaricæ Nomi gens. Ptol.

Bachacar, viri nomen. 1 Paral. 9. Lat. *inanis viſitatio, vapulatio*, aut *vacca.*

Baccæi, Hiſpaniæ gens. Steph.

Baccanæ, vicus Etruriæ 15. m. p. à Româ. Anton. Hodiè *Baccano.*

Baccha, villa circa Mæotidem. Item Bacchi ſacerdos.

Bacchanal, vel *Bacchanale*, Διονύσιον, locus in quo Bacchi ſacra celebrabantur. Plautus in Aulul.

Ad Bacchas veni in Bacchanal.

Bacchanalia, Bacchi feſta, in quibus viri per noctem fœminis, & teneræ ætati turpitèr per dolum admiſcebantur. Juvenal.

Qui Curios ſimulant & Bacchanalia vivunt.

Eorum pompam, & feſtivitatem breviter deſcribit Plut. περὶ φιλοπλουτίας. De fœditate eorum Livius lib. 39. Vide *Dionyſia.*

Bacchemon, Perſei & Andromedæ fil. Lactant.

Bacchi Ara, ex antiquâ loci traditione *Baccharach*, ſuper. Germ. op. ad Rhenum in Palatinatu, inter Bingium & Veſaliam ſup. 2. leuc. diſſitum, quod & *Bacbrach* dicitur. Vinum ejus his carminibus olim celebravit Hen. Steph.

Hæc mihi pocula ſint, contemnam, Gallica quotquot,
Græcia quotquot habet, quæcunque dat Itala tellus.
Nec ſitiam varios mihi quos lautiſſima Roma
Sæpe miniſtravit latices, me judice, quamvis
Romanæ Bacchi ſint maxima gloria menſæ.
Nam varia ob varios paſſim celebrantur honores
Vina ſibi, propriam poſcentia ſingula laudem.
At tua cunctorum cumulata videmus honore,
Cunctorumque ſimul titulos, laudeſque merere.
Bacchi igitur merito tribuit tibi nomen ab Arâ
Bacchara, quicunque eſt primus tibi nominis author.

Bacchi, mons Thraciæ circa Philippos, Appianus.

Bacchi, & *Antibacchi*, inſ. duæ in ſinu Arabico. Ptol. Steph.

Bacchia, Albaniæ urbs. Ptol.

Bacchiadæ, Corinthii, à Bacchiâ Dionyſii filiâ oriundi, qui cum Actæonem, Meliſſi filium, in nocturnis Orgiis diſcerpſiſſent, ejus necem tam impotentèr tulit Meliſſus, ut obſervato Iſthmiorum tempore, ſtans ante aram, diras Corinthiis imprecatus ſit, niſi filii ſui necem ulciſcerentur; carmineque peracto protinus ſe præcipitem dedit. Corinthii itaque, ut ſe religione ſolverent, *Bacchiadæ* ex urbe ejecerunt; qui conſcenſâ navi in Siciliam delati, inter Pachynum & Pelorum conſederunt. Ovid. Met. 3.

Et quâ Bacchiadæ, bimari gens orta Corintho,
Inter inæquales poſuerunt mœnia portus.

Hinc *Bacchei* Corinthus dicta. Stat. Silv. 2. 2.

Qualis ſi jubeas Ephyres Baccheidos altum
Culmen, ab Inoo fert ſemita tecta Lecheo.

Vide Strab. lib. 8.

Bacchides, Meſopotamiæ Præfectus tempore Demetrii Soteris 10. Syriæ regis. Item dux, qui Sinopen urb. Lucullo prodidit. Strabo lib. 12.

Bacchimones, pop. Orientales Boccacio, qui poſteà ab Achæmene, Bacchemonis filio, *Achæmenides* dicti. Hi Apollinis ritus ſe inveniſſe aſſerunt.

Bacchius & *Bithus*, gladiatores nobiliſſimi, qui pares ætate, & audaciâ fuere. Hinc natum proverbium. *Bithus contra Bacchium.* Horat. —— *Uti non*

Compoſitus melius cum Bitho Bacchius ——

Hi cum multos interfeciſſent, tandem congreſſi mutuis vulneribus ſe conſoderunt.

Bacchus, Jovis ex Semele filius. Orpheus in Hymnis

Κικλήσκομεν Διώνυσον ἐείθρεμον ἄρχομ' ἀοιδῆς,
Ζηνὸς καὶ Σεμέλης ἐρικυδέος ἀγλαὸν υἱόν.

Idem

Idem alio Hymno Jovis & Proſerpinæ filium putavit.

Ἐυβυλ' ἰυπελύβυλε Διὸς καὶ Περσεφονείας.

Hunc Deum bimatrem appellarunt, non quia duos habuerit matres, ſed quod cum Semele mater arſiſſet, ex igne ſurreptus Jovi femori aſſutus fuerit, qui matris munere functus fuit, teſte Ovid. Met. 3.

Imperfectus adhuc infans genetricis ab alvo
Eripitur, patriosque tener, ſi credere dignum eſt,
Inſuitur femori, maternaque tempora complet.

Manilius lib. 2.

Atque iterum patrio naſcentem corpore Bacchum.

Orpheus hymno in Sabazium Dionyſum inquit à Sabazio Jovis femori aſſutum fuiſſe: cum tamen alii Sabazium fuiſſe filium *Bacchi* inquiant, alii *Bacchum* ipſum, alii alium dæmonem. Sic enim ille.

Κλῦθι πάτερ, Κρόνε υἱὲ, Σαβάζιε, κύδιμε δαῖμον,
Ὃς Βάκχον Διόνυσον, ἰερίβρεμον, Ἐιραφιώτην
Μηρῷ ἐγκαλίεαψας, ὅπας τίπλεσμένῳ ἔλθῃ
Τμῶλον ἐς ἠγαθέον. ———

Theocritus Idyll. 26,

Χαίρει μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν δεξκάτῳ νιφέτῳ
Ζεὺς ὑπαὶ μεγάλαν ἐπηγενίδα θήκαλο λύσας.

Nonnus Baſſaricon initio. Ἐιπὲ δὲ φύτλην

Βάκχε διεσσύλοιο τὸν ἐκ πυρὸς ὑγρὸν ἀείρας
Ζεὺς βρίθῳ ἠμιτέλεσσιν ἀμαιεύτοιο τοκέσσης
Φίδυμέναις παλάμῃσι τομὴν μηρῷο χαράξας
Ἄρσενι γαστρὶ λίχνευε παῖδ' ᾗ πότνια μήτηρ.

Hunc primum matertera ejus Ino clam nutrivit, poſtmodum Nymphis tradidit, quæ etiam ei alimenta dederunt. Ovidius ubi ſupra.

Furtim illum primis Ino matertera cunis
Educat, inde datum Nymphæ Nyſeides antris
Occuluere ſuis, lactiſque alimenta dedere.

Et ſanè Meleager non aſſutum fuiſſe femori Jovis arbitratus eſt, ſed ab ipſis Nymphis è cineribus maternis ſtatim ereptum & educatum, cum ita ſcribat.

Ἀι Νύμφαι τὸν Βάκχον, ὅτ' ἐκ πυρὸς ἅλαθ' ὁ κῆρες
Νίφαν ὑπὲρ πέρρης ἀρτὶ κυλιόμενον.
Τέτνακα σὺν Νύμφαις Βρόμιον φίλον, ἦν δέ νιν ἔργυς
Μίσγωσι, δίξῃ πῦρ ἔτι καιόμενον.

A quâ ſententiâ videntur non magnoperè diſſentire carmina illa, quæ ſunt in lib. 9. Dionyſiacorum apud Demarchum qui ſcribit Dionyſum ab Horis fuiſſe educatum, ut eſt in his.

Τὸν μὴν ὑπερκύφαλα θεηγενίος τοκετοῖο
Στέμμαλι κισσίνῃ λιχαίδες ἔστεφον Ὧραι.

Memoriæ prodidit Lucianus in Dialogis Deorum Dionyſum ſtatim natum fuiſſe deportatum à Mercurio in Nyſam, Arabiæ urb. Ægypto finitimam ad Nymphas educandum. At Orpheus in Hymnis illum educatum fuiſſe in Ægypto ſig. in his,

Αἰγύπτῳ παρὰ χεῦμα σὺν ἀμφιπόλοιση τιθήναις.

Alii Hyadas fuiſſe Bacchi nutrices putarunt, ut ait in lib. 2. De Diis Apollodorus Cyrenaicus, & Ovid. lib. 5. Faſtorum in his,

Ora micant Tauri ſeptem radiantia flammis,
Navita quas Hyadas Graius ab imbre vocat.
Pars Bacchum nutriſſe putat, pars credidit eſſe
Tethyos has neptes Oceaniq; ſenis.

Pauſan. ſcribit in Achaicis, fuiſſe ſermonem Patrenſium, quòd *Bacchus* fuerit apud ſe educatus intra Meſatim op. quodque Panum inſidiis prope fuerit circumventus. Alii in Naxo nutritum fuiſſe inquiunt. At Antipater Sidonius hunc, ſicut Herculem, Thebanum fuiſſe memorat in his carminibus.

Ἀμφότερος Θήβηθε, καὶ ἀμφότερος πολέμιος αἰ,
Κοὐκ Ζηνὸς, Θύρσῳ δ' ὕλης, ὁ δὲ ῥοπάλῳ.

Lucianus addit matrem ejus Syrophœnicem fuiſſe. Verum hæc locorum, nutricumque differentia indè exorta eſt, quod varii fuerunt *Bacchi*, de quibus ita ſcripſit Cic. lib. 3. de N. D. *Dionyſos multos habemus, primum è Jove & Proſerpinâ natum: Secundum Nilo, qui Nyſam dicitur interemiſſe: Tertium Caprio patre, eumque regem Aſiæ præfuiſſe dicunt, cujus Abaxea ſunt inſtituta. Quartum Jove & Lunâ, cui ſacra Orphica putantur confici. Quintum Niſo natum & Thione, à quo trieterides conſtitutæ putantur. At de nullo horum prope fit mentio à Poetis, niſi de Jovis & Semeles filio.* Fuerunt qui dixere ſtatim natum Dionyſum fuiſſe à Mercurio Jovis mandato in Eubœam ad Macrim Ariſtæi filiam portatum, quæ labra melle illi primum perunxit, eumque educandum cepit. Id vero cum ſenſiſſet Juno, Macrim Eubœâ relegavit, ne pellicis fil. etiam in inſula ſibi ſacrâ educaretur; quæ in Phæacum regionem profugit, atque in antro duas portas habente illum educavit. Apollonius Argon. 4.

Αὐλονυχὶ κέρῃ Θαλαμηίδι ἔνδυον ἐνδὺν
Ἄντρῳ ἐν ἠγαθέῃ, τόθι δὴ πύλαι Μάκρες ἔναιεν
Κέρνῃ Ἀρισταίοιο μελίφρονος, ὅς ῥα μελισσέων
Ἔργα, πολυκμήτοις τ' ἀνύεσκε πίαρ ἰλαίνης.
Κείνη δὲ πάμπρωτα Διὸς Νυσηίδα φῶτα
Εὐβοίης ἔνδοθεν Ἀβαντίδος, ἃ ῥα κάλπιν
Δίξασα, καὶ μέλιτι ξανθὸν σέλας χείλῳ ἔδωκεν.
Αὐτὰρ μὴν Ἑρμείης φέρεν ὦκα πυρὸς, ἔδρακε δ' Ἥρη
Καί ἑ χολωσαμένη πάσης ἐξέλασε νήσου
Ἡ δ' αὖτε Φαιήκων ἱερὴν ἐς πολίδα αἶσαν
Νάσσατο καὶ φῶτα ἕλεν ἀθέσφατον ὀνειατῆσιν.

Orpheus in Hymnis Hippam *Bacchi* nutricem fuiſſe perhibet hoc verſu.

Ἵππαν κικλήσκω Βάκχε τρόφον, ἰυάδα κόρην.

Idem tamen Hymno in Nymphas, illas *Bacchi* nutrices nominat, ut ſenſit etiam Homerus Hymn. in Dionyſ.

Ὅν τρέφον νύμφαι Νύσηιαι, σπαρὰ σεμνὸς ἀνακτι
Δεξάμεναι κόλποισι, ἧ ἐνδυκέως ἀτίταλλον.

Vide Oppian. Κυνηγ. lib. 4. Porro *Bacchum* Orpheus vocat

Ἄρρενα καὶ θῆλυν, διφυῆ. ———

Et Ovid. Met. 4. eum ſemper juvenem eſſe ſcribit.

Tibi enim inconſumpta juventa eſt,
Tu puer æternus, tu formoſiſſimus alto
Conſpiceris cœlo. ———

Fingebatur autem juvenili ſpecie, corpore tenero & delicato, ut Virginem referret. Unde Poeta Phallicus.

Trahitque Bacchus Virginis tener formam.

Quam ob cauſam inter Deos formoſus eidem connumeratur carmine alio. *Formoſus quoque pingitur Lyæus.*

Quæ ad hodiernam *Bacchi* picturam male reſpondent: Niſi abdomen & ventrem inter pulchritudinis partes cenſere velimus. Vide Diod. Sic. lib. 4. ubi totam *Bacchi* hiſtoriam habes, & Nonnum in Dionyſiacis, ubi res geſtas ejus deſcribit. Sic dictum volunt à *Bacchis* quæ illum Βακχεύσασι h. e. *inſanientes, & immodeſte ſe gerentes in Indiam ſecutæ ſunt*; ſive ut Euſtathio placet, παρὰ τῷ βάκχειν h. e. *à vociferando*, ac *ululando*; unde ipſe *Bacchus* (inquit D. Heinſius) *non eſt dubitandum, quin à* בכה *Bacha*, quod eſt *ululare*, aut *lamentari* dictus ſit. Aliter Bochartus ὁ μάγος, cui *Bacchus* quaſi בר כוש *bar-chus*, i. e. *Chuſi filius*. Vide doctiſſimum Virum Phaleg. 1. 2. Mythologiam ejus habes apud Nat. Com. lib. 5. cap. 13. quem ſis conſule. Ἐριβόητος Διόνυσος, h. e. *Cicernus Bacchus*, de re vehementer contemptâ; ſumptum adagium à potu ex leguminibus confecto, qui vinum imitatur. Οὐδὲν πρὸς Διόνυσον, *Nihil ad Bacchum*; ubi quis ea nugatur, quæ ad rem præſentem nihil ſpectant, quæ eleganter dicimus ἄπρος διόνυσον.

Πολλοὶ τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε Βάκχοι.

Multi thyrſigeri, pauci viri.

Proverbium, quo ſignificatur complurimis mortalium adeſſe virtutis inſignia, aut etiam famam, qui tamen verâ virtute vacent. Hinc *Bacchæ*, Bacchi ſacrificulæ, quæ & Mænades, Baſſarides & Thyades &c. quæ noctu ei ſacrificabant alternis annis, in Parnaſſo monte Bœotiæ; Item anno quoque tertio ad Cithæronem mont. catervatim cum thyrſis convenire ſolebant; ut ibi *Bacchi* orgia magno cum ululatu celebrarent. Ovid. Met. 9.

Utque tuo motæ proles Semeleia thyrſo,
Iſmariæ celebrant repetita triennia Bacchæ.

Dixi *cum thyrſis*, qui *Baccho*, & *Bacchis* paſſim ab authoribus tribuuntur. Suidas. Θύρσος Βακχικὴ βάβδος, ἣν λαμπὰς ἦν ἐβάσταζον εἰς τιμὴν τῷ Διονύσῳ. Thyrſum itaque eſſe *Bacchi* certum eſt. Hinc à Sidonio Antipatro *Bacchus* dicitur Θύρσῳ θεὸς: Et Statius lib. 5. Sylvarum.

——— *Cui jus venerabile thyrſi*
Bacchus. ———

Eandem rem firmat inſania Antigoni & Antonii. Prior apud Herodotum *Bacchum* repreſentaturus, tum hederam

capiti circumponebat pro diademate, tum maximè ferebat Θύρσον ἀντὶ τοῦ σκήπτου. Posterior apud Velleium, cum Liberum Patrem appellari se jussisset, cum redimitus hederâ, coronâq; velatus aureâ, & thyrsum tenens, cothurnisque succinctus, curru velut Liber Pater vectus esset Alexandriæ. Hinc *Bacchus thyrsiger* est apud Senecam in Medeâ.

Candida thyrsigeri proles generosa Lyæi.

Fuit vero thyrsus non *Bacchi* solum sed *Baccharum*, cujus virtute nixas illas, atque illudente Dæmone, mira quæpiam prodigia fecisse antiqui prodidere. Apud Euripidem Baccharum una, cum petram thyrso percussisset ἀφεσώδησε ὕδατος ἀπηνθῶντος *fons exiliit aquæ rorulentus*. Alia ut in terram jecit, remisit *Bacchus* κρήνην οἴνου *vini fontem*, & ferè statim ἐκ δὲ πλησίον Θύρσου γλυκεῖαι μέλιτος ἴσταντο ῥυαί. Nonnus Dionysiacôn, lib. 48.

Θύρσῳ γαῖαν ἄραντι διχαζομένης δὲ κολώνης
Αὐτομάτην ὠδῖνι μέθην ὑάδινι μαζῷ
Χείμαλι πορφύροντι.

Si quis vero descriptionem thyrsi petat, addam ex Virgilio, qui talem ejus adhibet periphrasin Eclog. 5.

Et foliis lentas intexere mollibus hastas.

Nimirum nihil aliud thyrsus denotat, quam hastam, sive virgam frondibus vestitam, aut etiam pampinis ac foliis hederæ obtectam, in cujus extremitate cuspis erat, aut mucro formâ coni pinei. Plin. 16. 34. *Hedera Liberi Patris adornat thyrsos.* Indè Euripides in Bacchis Thyrsum vocat κίσσινον βέλος, & Ovidius in Epp. *hastam pampineam* eo versu.

Ut quas pampineâ tetigisse bicorniger hastâ
Creditur. ———

Justinus M. ὥσπερ αἱ Βάκχαι διὰ ῥήματος εἰρηνικοῦ τὰς λόγχας ἐν τοῖς Θύρσοις ἀφιᾶσιν. Addit Macrobius, mucronem quoque ipsum tegi lambente hederâ. Seneca clare in Hercule Insano. Act. 4.

Tectam virenti cuspidem thyrso gerens.

Nonnus Dionys. lib. 9. hunc thyrsum dicit κισσόμιτον πιτάλοισι, *occultatum foliis*, & alibi κατάσκιον *umbrosum*, vel *inumbratum*. De la Cerda.

Bacchus, Martyr, unà cum Sergio sub Diocletiano ad Euphratem passus est. Uterque ordinem in exercitu Cæsaris ducebat. Volaterranus.

Bacchylides, Ceus, Poeta Lyricus è Simonidis fratre natus. Vide Voss. Poet. Gr. ad Olymp. 82.

Bacelus, vir quidam effœminatus, totusque luxuriæ deditus. Unde Proverb. *Bacelo similis.* Hesych. Βάκηλος, ὁ μίγας ἢ ἀνόητος, ἢ ὁ ὑπόκωφος, ὁ νῶθρος ἐνίων Γάλλος. Οἱ δὲ ἀνδρόγυνος, ἄλλοι παρεμφερῶς, γυναικώδης παρὰ Μενάνδρῳ Τμνιδι.

Bacenis, silva ingens trans Rhenum, Suevos à Cheruscis pro nativo muro dividit. Nunc inter Franconiam ad meridiem & Thuringiam ad Bor. interjita. *Thuringer waldt* Althamero. Sunt qui *Nigram Sylvam*, in quâ Friburgum, & Bada urbes sunt, interpretantur.

Bachina, insula juxta Smyrnam. Plin. 5. 31.

Bachylus, Ecclesiæ Corinthi Moderator. Eus. 5. 22.

Bacis quidam Bæotus, cujus mem. Cic. lib. de Divinat. Item luctatoris nomen apud Pausan. Item quintus Corinthiorum rex, à quo reges *Bacidæ* dicti. Tres autem hujus nominis enumerat Ælianus Var. Hist. 12. 38.

Bacles, & Βαβάκλης, Bacchi nomina, ἀπὸ τοῦ βάζειν *ab inclamando* seu *vociferando*. Solent enim Baccho, h. e. vino madidi, & mulieres Liberi Patris Orgia celebrantes, omnia tumultuario quodam & incondito clamore replere.

Bactra, *trorum*, *Bactrum* etiam Plinio, *Bagdasan*, teste Castaldo, urbs Bactrianæ reg. caput, ad Bactrum flu. Horum Virgilius mem. Georg. 2.

Sed neque Medorum silvæ ditissima terra,
Nec pulcher Ganges, atq; auro turbidus Hermus
Laudibus Italiæ certent, non Bactra, neq; Indi
Totáque thuriferis Panchaia arvea arenis.

Ex quibus Poetæ verbis apparet *Bactrorum* terram fuisse fœcundissimam; Hinc Dionysius vers. 734.

——— Ἀρηιῶν πῖμα Βάκτρων.

Ideoque Strab. lib. 2. Παμφίλων eam vocat, & Plin. 18. 7. *Tradunt in Bactris grana tantæ magnitudinis fieri, ut singula spicas nostras æquent.* Et Qu. Curtius lib. 7. *solum pingue* vocat.

Bactri, *Bactriani* Straboni, *Bactrii* Melæ, Bactrianæ reg. pop. qui, teste Qu. Curtio, senio, morbove confectos canibus ad hoc nutritis devorandos objiciebant. Sponsas etiam eorum, quæ in publicum maximo ornatu prodeunt, etiam servis & advenis impunè commisceri tradit Plinius. *Sunt autem Bactriani inter illas gentes promptissimi, horridis ingeniis, multumq; à Persarum luxu abhorrentibus: siti haud procul Scytharum bellicosissimâ gente, & rapto vivere assuetâ: semperq; in armis errant.* Verba sunt Qu. Curtii lib. 4. c. 6.

Bactriana, regio Asiæ, inter Ariam ad occ. Paropamisum, ac partem Sogdianæ ad ort. *Carassan* hodiè Castaldo, *Corasan* aliis, *Batter* Ramusio. Cujus urbes quondam claræ Bactra, Charta, vel Chatracharta, Zarispa, & Maracanda. Hæc olim mille urbes continebat. Josephus. Vide Boch. Phaleg. lib. 2. cap. 10.

Bactros, flu. in fin. Scythiæ Asiaticæ, à quo *Bactra regio*, & urbs nomen sumpsit. Herod. lib. 7. Ejus mem. Lucanus lib. 3

Errantes Scythiæ populi, quos gurgite Bactros
Includit gelido. ———

Hodie *Bachora* Nigro dicitur.

Bacuntius, Pannoniæ flu. in Savum fluens. Plin. 3. 25. *Bazuncha* Lazio vocatur.

Badacer, dux exercitûs Jehu. 4 Reg. 9. Heb. *Bidkar.*

Badacum, civitas Noricorum, sive Bavarorum, hodiè *Salzburg*, à flu. quod Salezam vocant. Volat.

Badad, pater Adad, regis 4. in Edom. Gen. 36. Lat. *solitarius*, seu *in mamillâ*, vel *in dilectione.*

Badaias, nomen viri. 1 Esdr. 10. Lat. *solus Dominus*, vel *vectis Domini.*

Badan, nomen viri. 1 Sam. 12. Filius Ulam. 1 Par. 7. Latine *Vectis solus*, vel *in judicio.*

Bada, vel *Bada* Syriæ flu. juxta quem sepultus est Memnon. Strabo lib. 15.

Badena, Helvetiæ urbs, alia in Marchiâ; à Thermis apud Germanos nomen suum trahens.

Badeos, Arab. Fel. urbs, juxta mare Rubrum. Steph.

Badizorus, Ithobali fil. rex Tyri, pater Margeni, avus Pygmalionis, & Didûs. Josephus.

Badonicus mons, *Banne sdown* Camdeno, juxta Bathoniam urbem. Polydoro Vergilio *Blascamore* prope Episcopatum Dunelmensem, apud Athesum flu. à Dunelmo ad 20. m. p.

Badrinus, Æmiliæ flu. idem cum Vatreno, forum Cornelii præterfluens. Hodiè *Santerno* dicitur.

Baduhennæ, lucus in Frisiis Tacito, ubi nongentos Romanorum confectos fuisse scribit. *Seven Wolden* forte i. e. *septem Silvæ.*

Bæa, mons Cephalleniæ, à *Bæo*, Ulyssis gubernatore. Steph.

Bæaca, civitas Chaoniæ Steph.

Bæagis, Hesychius Βαιάγις, ἑορτὴ παρὰ Ἀσσυρίοις, ὡς Λίων Ἀλεξανδρεύς ἐν τρίτῳ.

Bæbe, opidum Cariæ. Steph.

Bæbro, op. Hisp. Bæticæ. Plin. 3. 1.

Bæcyla, urbs Iberiæ juxta columnas Herculeas. Steph. Vide Casaub. ad Strab. lib. 3. *Bæcula* Ptolemæo.

Bænis, qui & *Minius*, Lusitaniæ max. flu. cujus fons est apud Cantabros. Strabo lib. 1.

Bæotis, Hesychius. Βαιῶτις, Ἀφροδίτη παρὰ Συρακουσίοις.

Bæsampsa, civitas Arabiæ circa Rubrum mare, quam Stephanus *domum Solis* interpretatur, quasi esset בית־שמש Vide Voss. de Idol. lib. 2. cap. 8.

Bæsippo, *Besippo* Plinio, *Beier*, teste Henr. Coquo, op. Hisp. Bæt. in orâ litorali Vandalitiæ.

Bætarra, Gall. Narb. urbs, olim Septimanorum (à legionis sc. Romanæ numero) colonia, vulgò *Besiers.* Βαιτεράβα Ptolemæo. Stephano autem est Βαιτερρᾶ. Ejus locum sic emendabis. Βαιτερρᾶς κώμη τρίτης Παλαιρίνης, οἱ κάλοικοῦντες Βαιτερρῖνοι. Ἔστι δὲ πόλις Κελτικὴ Βαιτερρα, ἧς ὁ πολίτης Βαιτερρίτης. τῆς δὲ περιόδου Βαιτερρήσιος, κλίνεται Βαιτερρᾶντος. Malè hæc vulgò separantur, tanquam si & aliqua esset urbs in Gallia, quæ Βαιτερρᾶς vocaretur.

Bætarreni, pop. in Cœlesyriâ, non longè ab Ithurzorum gente, à quibus oriundi dicuntur. Plin. 5. 23.

Bæthen, Hesychius, Βαίθαν, ἔτος Σύρων, lege Βαθλ.

Bæti, *Batavi*, Voss. ad Melam pag. 294.

Bætica,

Bætica, Turdetana Straboni. Tertia pars Hiſpaniæ, *Andaluzia*, teſte Flor. ſub quâ etiam *Granada* comprehenditur.

Bætis, flu. Hiſp. ulter. à quo *Bætica* Hiſpaniæ regio dicta. In quo lanas pulchro colore tingi oſtendit Martialis in his.

Bætis oliviferâ crinem redimite coronâ,
Aurea qui nitidis vellera tingis aquis.

Item nomen opidi Plinio. Βαῖτις autem Punica vox eſt, ni fallor, à בת *bat* pernoctare. Undè Sil. Italicus.

——— *Soliſque cubilia Gades.*

Tribus in locis, inquit Bochartus, ſtagnat *Bætis*, primò ſtatim in ipſo fonte, ſecundo prope Cordubam, tertio verſus oſtia, ubi æſtuaria, & lacus Avernus, ſeu Libyſtinus. Atque ob id ipſum Punicè בִּיצִי *Bitſi* i. e. paludoſus dictus eſt. Tzade Ebræum in T mutarunt Græcis Romani ſcriptores, ut in *Tyro* & *Tani* ex צור *Tſor*, & צֹעַן *Tzoan*. Neque alio pertinet quod idem amnis ab accolis Πίρκης, i. e. *Perca* nominabatur. Stephanus. Βαῖτις, ποταμὸς κατὰ Ἰβηρίαν ὃς Πίρκης λέγεται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Nempe *Perca* factum ex ברכה *berca* i. e. à *Stagno*; ut in Siciliâ *Percuſa*, vel *Perguſa* dicebatur lacus Ennæ vicinus, ubi Proſerpina rapta eſt. *Percam* autem ſive *Percem*, in *Certem*, aut *Certim* mutarunt ſcribæ imperiti in his Livii, lib. 28. *Martius ſuperato Bæti amni, quem incolæ Certim appellant.* Vide Voſſ. ad Melam p. 224. 225.

Bætium, urbs Macedoniæ. Steph.

Bætius, Arabiæ Fel. flu. Ptol.

Bætogabra, Judææ mediterranea urbs. Ptol. Becanus dicit eandem eſſe cum *Caſtra Chabriæ* Strabonis, quam tamen hic ad mare mediterraneum deſcribit. In eodem loco *Eziongeber* eſſe contendit, & Joſephum reprehendit, quod hanc poſteà *Berenicem* appellatam ſcribit.

Bæton, hiſtoricus, vixit temporibus Alex. Magni, cujus γαθμὸς ſcripſit. Athen. lib. 10. Ejus mem. Plin. 6. 17. & Solinus, cap. 53.

Bætulo, Betullo Melæ, op. olim, nunc pagus Hiſp. citer. in Catalaunià juxta Barcinonem, *Badelona*, teſte Floriano,

Bætulum, Hiſp. Tarrac. flu. Ptolemæo *Bætulo* hodiè *Beſon* dicitur.

Bæturia, Hiſp. tractus. *Eſtremandura* Varreno, Hirtio *Bethuria*, *Beturia* Livio

Bætylus, Græcè Βαίτυλος. Priſcianus lib. 5. *Abadir Deus eſt; Dicitur & hoc nomine lapis ille quem Saturnus dicitur devoraſſe pro Jove, quem Græci Bætylon vocant.* Heſychius. Βαίτυλος, ὅτι ἐκαλεῖτο ὁ ὑθεὶς λίθος τῷ Κρόνῳ ἀντὶ Διός. Etymologus. Βαίτυλος ἐκλήθη ὁ λίθος ὃν ἀντὶ Διὸς ὁ Κρόνος ἔπιεν. Idem nullo ſenſu. Βαίτυλος, Λίβανον τὸ ὄρος τῆς Ιλίας πόλεως: ſed ſupplendum ex Phavorino. Βαίτυλος, λίθος γενόμενος καθὰ τὸν Λίβανον &c. Utrobique autem pro Ἰλίας ſcribendum Ἠλίας. Vide Boch. de Phœn. Col. lib. 2. cap. 2.

Bæus, Ulyſſis gubernator. Aliis *Baius*, in Campaniâ ſepultus.

Baga, Africæ propriæ urbs, quam Juſtinus Imp. reſtauravit, & incolæ *Theoriadem* appellarunt. Procopius lib. 6. de ædificiis Juſtiniani. Videtur *Bagaſi* apud eundem lib. 4. Belli Vandalici, ut monuit Swalemburgius.

Bagadaria, nomen loci apud Strab. ſed leg. Βαγαδονία. Steph. Βαγαδονία, μοῖρα Καππαδοκίας τοιαύτη. Apud Suidam Βαγδαλονία perperam ſcribitur.

Baganum, Nerviorum civitas. Ptol. Alias *Tornacum*.

Bagiſtanus, mons Mediæ, apud quem Semiramis in petra 17. ſtadiorum ſuam effigiem inſculpſit, quam viri centum donis venerarentur Cæl. Rhod. lib. 26. cap. 24.

Bagoas, linguâ Perſicâ *Spado* dicitur. Plin. lib. 13. cap. 4. *Clariſſima omnium* (palmæ) *quas regias appellant ab honore; quoniam regibus tantum Perſidis ſervabantur, Babylone natæ, uno in horto Bagoi; Ita enim vocant ſpadones: qui apud eos etiam regnavere.* Idem nomen datur *ſpadonibus regiis* apud Curtium, Ælianum, Heliodorū, Achillem Statium, & Sulp. Severum, lib. 2. Hiſt. Sacræ, cum de Judith loquitur, qui *Baguam* dixit. Suidas. Βαγώας, ὄνομα κύριον, ὃς ἦν εὐνοῦχος. Ovid. Amor. 2.

Quem penes eſt dominam ſervandi cura Bagoe.

Bagoe, nympha quædam, quæ Thuſcis artem fulguritorum ſcripſit, quam quidam *Sibyllam Erythræam* eſſe putant, cui nomen eſſet *Herophila*. Alex. Neapol. lib. 2. cap. 16.

Bagrada, Carmaniæ flu. Ptol. hodiè *Binimir* N. Nicolao, aliis *Budmir*, Niger dicit incolis *Biſarti* vocari. *Biguelmit* Arabicè vocari addit Thevetus.

Bagrada, Africæ flu. qui juxta Uticam labitur, apud quem ab Atilio Regulo, & exercitu ejus, balliſtis & catapultis ſerpens 120. pedes longus occiſus eſt. Plin. 8. 14. Gellius 6. 3. Ejus ſcriptura (inquit Bochartus ὁ μάγας) eſt valdè inconſtans; nam pro *Bragadâ* Lucani, Statii, Plinii, Ptolemæi, Procopii, Eutropii, Sidonii, Oroſii, & Æthici, legitur in Strabone *Bagradas*; In Pomponio, Silio & Floro *Bagrada*; In Polybio *Macar*, & *Macra*, vel *Bucara*, ut legit Suidas voce Τυνής. In Geographo Nubienſi נגרדה *Nagiarda*; quæ omnia ſunt ex uno fonte deducta. Verum ſc. nomen erat ברכה *Braca*, vel emphaticè ברכתא *bracktha*, i. e. *ſtagnum*, cujus plurale ברכות *braceth*, *ſtagna*, *piſcinæ*, Pſal. 84. 7. Unde Græcum Βαγὼς, pro palude. Heſych. Βαγὼς, ἕλος. Jam vero ratio hujus appellationis non eſt obſcura. Nim præterquam quod ſuâ naturâ lentus eſt, & ex Africæ arenis vix eluctatur (Luc. lib. 4.

——— *Quo ſe*
Bagrada lentus agit, ſiccæ ſulcator arenæ.)

Ex alveo ſuo excedens circa oſtia, in paludis, aut ſtagni morem longè lateque diffunditur. Sil. lib. 6.

Turbidus arentes lento pede ſulcat arenas
Bragada, non ullo Libycis in finibus amne
Victus limoſas extendere latius undas,
Et ſtagnante vado patulos involvere campos.

Id accidere potiſſimum certâ anni tempeſtate, quâ oſtio arenâ obſtructo aquæ reſtagnant in campos adjacentes, nos docent hæc Polybii, lib. 1. pag. 76. Τῶ περιφαμένω πόλεμῶ χρῆ τὼι εἰς θάλατταν ἐκβολὴν συνθεωρήσας κατά τινας ἀνέμους ςάσις ἀποθυμένην τὸ ῥέμα, ἢ τεναχώδη γιγομένην τὼι παρ' αὐτῆ τῆ ῥέμαλι πάροδον. Porro cum *Bagrada* ſic ſe diffundens multas contrahat ſordes, & in limoſas paludes deſinat, merito *pulvereus*, & *cœno gravis* à Statio deſcribitur, lib. 4. Sylvarum, ubi Vulturnum Campaniæ amnem inducit ſic loquentem.

Nec ſordere ſines, malumque latè
Deterges ſterilis ſoli putorem,
Ne me pulvereum, gravemque cœno
Tyrrheni ſinus obruat profundi.
Qualis Cyniphius tacente ripâ
Pœnos Bagrada ſerpit inter agros.

Bahalis, id eſt, *in lætitiâ*, vel *in arrogantiâ*. Rex filiorum Ammon. Jerem. 40.

Bahurim, civitas in tribu Benjamin, 2 Reg. 3. id eſt, *electi*, ſive *juvenes*, aut *in foraminibus*, vel *in libertatibus*.

Baiæ, civitas Campaniæ, ſecus mare ſita, à Baio Ulyſſis ſocio illic ſepulto. Strab. lib. 5. Τὰς δὲ Βαΐας ἐπωνύμους ἔχει λίγυσι Βαίω, ἢ τὸ Μισηνὸν Μισηνῶ ἢ Ὀδυσσέως ἑταίραν τινῶν. Sil. Italicus lib. 12.

——— *Ille tepentes*
Unde ferant nomen Baiæ, comitemq; dediſſe
Dulichiæ puppis ſtagno ſua nomina monſtrat.

In hujus agro aquæ calidæ ſunt ad voluptatem & varios morbos commodæ, quia fertilitate ac rerum copiâ, ædificiis, litorumque amœnitate præſtabant; magna Romanorum multitudo ad eas confluere ſolebant. Fuit hæc urbs temperie aeris & Romanorum frequentiâ, atque ornamentis ædificiorum celeberrima. Martialis ad Flaccum

Ut mille laudem Flacco verſibus Baias,
Laudabo dignè non ſatis tamen Baias.

Horatius Epiſt. lib. 1. ep. 1.

Nullus in orbe locus Baiis præluceat amœnis.

Idem 3. Carm. Od. 4. —— *Seu Tybur ſupinum*
Seu liquidæ placuere Baiæ.

Prop. 1. 11.

Tu modo quam primum corruptas deſere Baias.

Idem ibidem.

Ah pereant Baiæ crimen amoris aquæ.

Juvenal. Sat. 3.

Janua Bajarum eſt, & gratum litus amœni
Seceſſus. ———

Statius lib. 3. Sylvarum.

Sive vaporiferas, blandiſſima litora, Baias.

Idem lib. 4. carm. 7.

Ecce me natum propiore terrâ
Non tamen portæ retinent amœnæ,
Desides Baiæ. ——

Strabo ubi ſupra. Ἐν ᾗ αἱ Βαΐαι, καὶ τὰ θερμὰ ὕδατα τὰ καὶ πρὸς τρυφὴν, καὶ πρὸς θεραπείαν νόσων ὀνησιφόρα.

Bajazeth, Turcarum rex per Tamerlanem in bello captus, mulo inſidens per exercitum in ignominiam ducebatur, potiſſimum ob ſuperbiam, quâ turgidè intumeſcebat. Poſteà catenis aureis vinctus, & in caveâ concluſus, à Tamerlane, quocunque iret, ducebatur, quo in equum aſcendens, ſcabelli loco utebatur, ac ſubter menſam cùm ederet, inſtar canis, ad pedes ejus ſolas de reliquiis cadentes colligebat micas, quibus tenuiſſimè, ac turpiſſimè victitabat.

Baienni, op. Vindeliciæ in Bavariâ, *Faingè* M. Velſero. ſeu *Faing*, aut *Vaing* op. Sueviæ in duc. Wirtembergenſi.

Baiocæ, urbs Gall. Celt. in Normanniâ vulgò *Bayeux*, *Belocaſſes*, vel *Velocaſſes* Cæſari. *Vellocaſſes* Plinio. long. 19. 45. lat. 49. 20.

Balac, filius Tſephor. Num. 22. Lat. *involvens*, *deſtruens*, vel *cum lambente*, aut *cum percutiente*.

Balacrus, Amyntæ fil. Preſectus auxiliariis copiis Alex. Magni. Q. Cur. l. 4. *Phrygas Balagrus regebat*. Sic enim legendus locus iſte, Freinſhemio notante; Raderus gentis nomen putavit, nempe quia legit apud Arrianum lib. 3. Οἱ Βαλάκρου ἀκοντισταὶ, cum verba illa ſic eſſent vertenda, *jaculatores, quos ducebat Balacrus*. Fuit alius Nicanoris fil. Ciliciæ Satrapa; Arrianus lib. 2.

Baladan, viri nomen. 4 Reg. 20. Lat. *abſque imperio*, vel *abſque judicio*, aut *vetuſtas imperantis* vel *judicii*.

Balagrus, Hiſtoricus Græcus, ὁ Μακεδονικὸς advocatur à Stephano in Ὀλβιανοί, ac ὁ Μακεδονικὸς ἱστορικὸς ab eodem in Ἀμελγοί.

Balanam, i. e. *idoli gratia*, vel *donum*, aut *poſſeſſor gratiæ*, fil. Achobor, ſeptimus rex Edom. Gen. 36.

Balanea, op. in confin. Syriæ, & Phœnices. Plin. 5. 20.

Balaneæ, Syriæ cavæ op Stephano Phœniciæ, cui & *Leucas* vocatur, *Bagnias* Poſtello, *Valiana* Nigro.

Balantipyrgon, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Capilampa* Mercatori.

Balari, Cyrniis exules dicuntur, teſte Pauſaniâ quod nomen Sardiniæ montana incolentibus adhæſit, cum illuc ſeceſſiſſent à Carthaginenſibus deficientes. Rhod. 19. 22. Eorum regio *Baromela* dicitur Pineto. *Præter Ilienſes vel Jolaenſes*, inquit Bochartus, *inter vetuſtiſſimos Sardiniæ populos memorantur Balari & Corſi*. Plin. *Celeberrimi in eâ populorum Balari & Corſi*. Liv. lib. 41. *Ilienſes adjunctis Balarorum auxiliis pacatam provinciam invaſerant*. Item *Balarorum magna auxilia Ilienſibus venerant*. Etiam *Balaros* recenſet Strabo inter τῶν ὀρείων ἐθνῶν. Et Pauſanias tam *Corſos* quam *Balaros* cum Ilienſibus in montes ſe contuliſſe ſcribit, & illos quidem arceſſit è vicinâ Corſicâ, hos ex Africâ & Hiſpaniâ. *Ortâ*, inquit, *ſuper prædâ diſſentione, Afri & Hiſpani irâ accenſi, cum à Carthaginenſibus defeciſſent, & ipſi montium jugis occupatis, ſeorſim conſiderunt*. Βαλαροὶ δὲ ὄνομα ἔχουσιν αὐτοῖς καὶ ἀπὸ γλώσσαν τὴν Κυρνίων. Βαλαροὺς γὰρ τὰς σφενδόνας καλοῦσιν οἱ Κύρνιοι. At hi non erant exules, nec Corſicâ linguâ debuerunt, ſed Sardiniâ denominari. Bocharto itaque *Ilienſes*, *Corſi*, *Balari*, gens eadem, quia idem ſitus, & eadem victûs ratio. Nempe ut *Ilienſes* ex Pœno עילאי *Ilae* quaſi *altos* dixeris, à montibus ſcilicet, ita חורשאי *Corſi* à ſylvis, & *Balari* à *feritate* dicti, quaſi ברדים *Barari*. Arabicè ſc. בראדי *barari*, *ſolitudinem* ſonat.

Balatoni, Corſicæ mediterr. pop. quorum reg. *Balagna* dicitur.

Balatrones, Horatius lib. 1. Sat. 2.

Mendici, mimæ, Balatrones.

Quem ad locum ſic vetus Interpres. *Balatrones luxuriioſos, ac perditos vocat, à Servilio Balatrone, cujus in 2. libro meminit. Ex hujus autem nomine, ſimilis vitæ homines balatrones ſunt appellati, à balatu forte dicti, quæ vox intorta eſt, & ridicula; Legitur & Barathrones, qui bona ſua devorando, quaſi in Barathrum mittunt. Idem & Blatrones proprie dicti ſunt, à blatiendo, i. e. vaniloqui*. Hæc ille. Primum autem etymon probare non poſſumus, nec enim *balatrones* id nomen habent à Servilio, ſed Servilius id nomen accepit, quod nihili homo foret, ac decoctor merus. Nec magis placet à *balatu* ſic dictos. Quod ſi foret, ita vocarentur propriè *loculeii* & *blaterones*, quod falſum eſt. Veriſimilius eſt tertium etymon, ut *bonorum gurgites* ita dicerentur quia ſint

Ingluvies & tempeſtas, barathrumque macelli.

Uti loquitur idem Horatius. Sane *barathrum* Athenis locus erat immenſæ profunditatis; Sed κατὰ μεταφορὰν ſumitur à Plauto pro *Stomacho*. Inde igitur decoctores dicti *barathrones*, quia cuncti conderent in *barathrum* h. e. in *ſtomachum*. Hinc vetus Gloſſator ἄσωτον *Barathronem* interpretatur. Quod autem addit Horatianus interpres, aliter dici *Blaterones*, id ſatis refellitur iis quæ diximus. Eſt & aliud etymon apud Feſtum, ex cujus verbis cognoſcitur *balatrones* ita dictos videri à vocabulo *bullæ*, ſive, ut MSS. habent, *Ballæ* ſignificante lutum, quod ex itinere adhæret, ſive, quod de calciamentorum ſoleis raditur. Sane pro *flagrione* uſurpat Varro de R.R. 2. 5. *Videbo jam vos*, inquit, *balatrones, & huc adferam meum corium & flagra*. Cæterum ab hâc voce eſt, quod Italis homines nequam *Balatroni*, & Gallis *Belitres* dicuntur. Vide Fungerum in *Balatrones*.

Balbia, Auſoniæ urbs. Plin. 14. 6. ubi nonnulli *Babia* legunt, hodiè *Alimonte* dici ſcribit Gabr. Barrius.

Balbillus, Neronis ætate Ægypti Præfectus fuit, teſte Tacito Annal. 13. Fuit id an. V. C. 809. Qu. Voluſio Saturnino, & P. Cornelio Scipione Coſſ. De itinere ſuo, ac rebus Ægyptiacis, quædam conſignavit. Sen. Nat. Qu. 4. 11. *Balbillus virorum optimus, in omni literarum genere rariſſimus, auctor eſt, cum ipſe præfectus obtineret Ægyptum, Heracleotico oſtio Nili, quod eſt maximum, ſpectaculo ſibi fuiſſe delphinorum à mari occurrentium, & Crocodilorum à flumine adverſum agmen agentium, velut pro partibus prælium: crocodilos ab animalibus placidis, morſuque innoxiis, victos*. Ex eodem opere eſt, quod refert Plin. in proœm. lib. 19. *Galerius à freto Siciliæ Alexandriam ſeptimâ die pervenit, Balbillus ſextâ, ambo præfecti*. In vulgatis Senecæ libris eſt *Babillus*, in Plinianis *Babilius*. Sed *Balbillus* dicitur Tacito: atque ita legi oportere, probat Lipſius ex veteri Inſcriptione: T. IULIUS BALBILLUS, SACERDOS SOLIS. Addere potuit & hanc: SOLI ALAGABALO IULIUS BALBILIUS AQUILA. Sanè ἀναλόγως à cognomento *Balbus* fit *Balbulus*, hinc *Balbillus*; tamen ecce *Babilla* in inſcriptione aliâ: PRO SALUTE SABINIANI ET IULIÆ BALBILIÆ VINDONA MATER. Voſſius.

Balbinus, Imp. Rom. bis ante Conſul & Præfectus urbis, & plurimarum provinciarum rector. Genus ſuum referebat ad Corn. Balbum Theophanem, qui per Pompeium civitatem meruerat, quum eſſet patriæ ſuæ nobiliſſimus, idemque hiſtoriæ ſcriptor. Jul. Capitol.

Balburra, urbs Lyciæ. Steph. Vide *Bubo* apud eundem. long. 60. 40. lat. 37. 30.

Balbus, cognomen Atiliorum à *balbutie* primum uni ex iis impoſitum, & poſteà à poſteris retentum. Vide *Cornelius*.

Balbus, mons Africæ inſignis latebrâ Maſiniſſæ regis à Syphace ſuperati. Eſt enim fontibus abundans, & paſcuis, agroque Carthaginenſi vicinus.

Balcea, urbs circa Propontidem. Steph.

Balchus, fluvius Colchorum.

Baldad, id eſt, *vetuſta dilectio*, vel *mamilla*, ſive *inveteratus motus*, aut *abſque motu*, ſive *abſque dilectione*, vel *mamillâ*; nomen viri. Job. 8.

Baldequinus, Damaſci rex à Baldwino ſuperatus. Blond.

Baldraca, puella generis obſcuri, peregrinæque conditionis, quamvis multarum rerum ob paupertatem indiga, noluit tamen corporis ſui facere copiam Othoni Imperatori. Volater.

Balduinus de Burgo, Francus, 3. Hieroſolymorum rex, Anno Dom. 1119.

Balduinus 3. Fulconis fil. 5. Hieroſolymorum rex.

Balduinus Flandrenſis, Græcorum Imp. An. Dom. 1211.

Balduinus, Flandriæ Comes, ex vulnere diem clauſit extremum.

extremum. Guaguinus lib. 6. Polyd. lib. 11.

Baldvinus 2. admodum puer fratri ſuffectus, cui nondum per ætatem idoneo, Joannem Brennum, Italiâ evocatum, Hieroſolymitanum regem nomine ſolum coadjutorem dedere. Blondus 7. Decad. 2. *Baldwin* Germanicè eſt *audax victor*. Anglicè *A bold winner*; idem quod *Winbald*; ut *Nicolaus* & *Laonicus*. *Bald* autem olim pro *Bold*, i.e. *Audax*, *confidens*. Authores Kilianus & Lipſ. Epiſt. 43. Cent. 3. Sic *Ethelbald*, *nobiliter audax*, & *Willibald*, *valdè audax*, Reſpondet fere Græcis *Thraſeas*, *Thraſymachus*, Thraſybulus. *Win* autem idem eſt quod νίκη *victoria*, ut *Tatewin*, *dictus victor*, *Bert-win*, *clarus victor* & *Unwin* adhuc apud Danos, i. e. *Anicetus Unconquer'd*. Camden.

Baldus, urbs Phœniciæ. Steph.

Baleares, vulgò *Majorque*, & *Minorque*, duæ inſ. ante Hiſp. quarum major, quæ Orientem ſpectat longa eſt 100 m. p. circuitu 380. Cujus præcipua op. olim fuere *Palma*, & *Pollentia*. Minor longa eſt 60. ambitu 150. Sic dictæ (ut quidam volunt) à Baleo quodam, Herculis comite ibi relicto. Aut ἀπὸ τῦ βάλλειν, h. e. à *jaculando*, propterea quòd ſundæ, & jaculationis *Baleares* peritiſſimi habiti ſunt. Tradit enim Lycophron, & poſt eum Florus, lib. 3. cap. 8. eam hiſce inſulis conſuetudinem fuiſſe obſervatam, ut eſurientibus filiis à matribus jentaculum in ſublimi trabe proponeretur, quod illi contingere non poterant, niſi prius fundâ dejeciſſent. *Majorcam* autem Diodorus lib. 5. maximam eſſe ſcribit poſt 7. magnas, quod nonnulli perfunctoriè legentes ſibi finxerunt 7. eſſe *Gymneſios*, ſive *Baleares* (exdem enim ſunt. Heſychius. Βαλιαρίδες, νήσοι ἀπὸ Κύρνου, ἃς δὴ αὐτοὶ καὶ Γυμνησίας.) Hinc Euſt. in Dionyſ. Ἐπὶ δὲ εἰσίνων τινῶν εἶναι τὰς Γυμνησίας νήσους, ὁ Γεωγράφος δύο αὐτὰς λέγει. *Balearium* autem originem Græci conantur ſibi aſſerere; aliis è Bœotiâ cum Lycophrone, aliis è Rhodo deducentibus. Sunt enim qui à Rhodiis καλὰ τὸν ἐν Τρωΐᾳ ἥρωδον τὰς Γυμνησίας νήσους κληθῆναι λέγειν. Ita Strabo lib. 14. Hinc Silius lib. 3.

Jam cui Tlepolemus ſator, & cui Lindus origo
Fervida bella ferens Balearis & alite plumbo.

Nam in bello Trojano Rhodiorum dux Tlepolemus fuit. Nempe tam Bœotos quam Rhodios ad has inſulas applicuiſſe credibile eſt. *Baleares* tamen à neutris deſcendiſſe, palam arguunt lingua & mores planè diſſoni. Gens enim fuit aliena prorſus ab omni cultu — *Domus illis antra fuere, veſtes*, ut quidam ajunt, *æſtate nullæ, hyeme autem ex pellibus*. Pro unguentis quibus ſe ungerent, oleum lentiſcinum, cum adipe ſuillo. *Ignotum argenti pondus & auri*. Vini ultra modum avidi erant, quo tamen carebat regio, & ita mulieroſi, ut in nuptiarum ſolemnibus cognata & amici omnes cum ſponſâ concumberent, priuſquam ea viro permitteretur. Itaque in bello pro ſtipendio nihil exigebant, quam vinum & mulieres; & pro mulieris captivæ λύτρῳ dabantur viri quartuor. Cadavera ſuſtibus minutatim concerpta, & in vaſis recondita lapidibus obruebant. Unicum in bello telum fundæ tres, è melancrenâ, ſeu melancreni junci genere, quarum diverſus uſus; aliæ enim propius, aliæ eminus feriebant; Una circa caput aut collum, altera circa ventrem, aut lumbos, tertia in manu fuit. Hujus artis doctores Phœnices habuiſſe dicuntur. Strabo. Σφενδονῆται ἀρίστοι λίθοβολοῦσι, καὶ τὴν ὁπωσοῦν, ὡς φασι, διαπερῶσιν, ἐξέστι Φοίνικας κατίσχειν τὰς νήσους. Quod vero non eſt abſimile. Nam ex Scripturâ planum eſt hanc artem inter Phœnices & Ebræos pridem fuiſſe in uſu. Jam vero ab hâc arte Βαλιαρεῖς cur dicti ſint, non ſatis liquet. Conſtat quidem inde appellatos. Nam palam nugatur Iſacius in Lycophronem, cum Balearidas inſulas dici vult quaſi Βαλερίας ἤτοι ὑγιείας h. e. *Valerias*, ſive *ſanas*. Et jampridem exploſa eſt Livii fabula de Baleo Herculis comite. Proinde ipſe Livius, *Baleares à teli miſſu appellati*. Et Poly'b. lib. 3. Βαλιαρεῖς, ὃς κυρίως μὲν καλοῦσι σφενδονήτας. Ἀπὸ δὲ τῆς χρείας ταύτης συνανόμως καὶ τὰ ἤθη καὶ αὐτῶν περσαχθῆναι καὶ τὰν νῆσον. Idem habent Strabo, Diodorus, Stephanus, Euſtathius, & Iſidorus, qui in id omnes magno conſenſu conveniunt, ut *Baleares* ab uſu fundæ velint eſſe nominatos. Quod tamen aliter atque aliter ediſſerunt. Nam alii ex Græcâ linguâ *Balearium* nomen tanquam fidiculis extorquent, ut Iſidorus poſt Diodorum, qui Βαλιαρεῖς ideo ſcribit per duplex λ. ut ἀπὸ τῦ βάλλειν deducat. Alii rem nudè eſſerunt, nullâ explicatione additâ, ut Stephanus, Livius, & Polybius, Alii denique, ut Euſtathius & Strabo vocem eſſe volunt vernaculæ linguæ, vel Phœniciæ, quod veriſimum. Omnino enim Βαλιαρεῖς eſt בעל ירה *Baal jaro* i. e. *magiſter jaculandi*, ſeu *projiciendi lapides*. Et ob hoc clari apud poetas perhibentur, qui eorundem fundarum ſæpe meminerunt. Virgil. Georg. 1.

Stuppea torquentem Balearis verbera fundæ.

Ovid. Met. lib. 2.

Non ſecus exarſit, quàm cum Balearica plumbum
Funda jacit, volat illud & incandeſcit eundo.

Lucan. lib. 1. *Impiger & torto Balearis verbere fundæ.*
Ocyor. ———

Silius lib. 7. — *Enſis & arcus*
Et telum Baleare. ———

Eodem pertinet, quod *Baleares* Græcè *Gymnetes* dicti ſunt, & inſulæ *Gymneſiæ*, ſive *ad exercitationem* cum Strabone referas, aut *ad nuditatem* eorum qui in bellum prodeunt, ſolis fundis inſtructi. Quo referenda hæc Heſychii Γυμνῆτες, οἱ μὴ ἔχοντες ὅπλα, οἱ δὲ τὰς σφενδονήτας, οἱ δὲ τὰς γυμνὰς μαχομένας. Sunt qui *Gymnetas* dici volunt, quia ætatem nudi exigunt; Ita Livius ac Diodorus. Atqui à Lycophrone deſcribuntur non omnino nudi, ſed σισυρηφόρται, *Siſyrnâ induti*, i. e. *tunicâ villoſâ, ex velleribus*, item ἀχλαινοι *ſine lanâ*, & ὑπόδεται *diſcalceati*. Itaque vercor ne veteres ob id ipſum ætatem exigere nudos finxerint, quia non ſatis conſtabat, quorſum *Gymnetes* dicerentur. Eiuſdem farinæ eſt fabula de Bœotis, naufragio facto, ad Gymneſias nudis enatantibus. Bochartus. In his inſulis tantus olim cuniculorum proventus fuit, teſte Plinio 8. 55. ut in eos præſidium militare ab Auguſto petere ſint coacti. *Charadas* ab Apollonio vocari annotavit Gerbelius. Sanè Strabo eas χοιραδώδεις appellat, ἤτοι τραχείας. Vide Euſt. ad Dionyſ. verſ. 457. Antoninus vocat Majorem *Columbam*, & Minorem *Nuram*.

Balech, urbs à Salomone ædificata. Joſephus.

Baleſium, maritimum Italiæ op. non procul à Brunduſio. Plin. 3. 11. Vide *Aletium*.

Baletus, Hipponis fil. Corinthi civitatis primus auctor, & fundator. Velleius lib. 1.

Balus, vel *Balaeus*, 8. Babyloniorum, rex regn. an. 30.

Baliardus, philoſophus Peripateticus, Pariſiis floruit; ab Orthodoxis tamen in quibuſdam aberrans à quibus nec per Synodum, juſſu regis Ludovici, hujus gratiâ coactam, avelli potuit. Volater.

L. Balienus, Catilinæ avunculus, Lucretium Aſellam, conſulatum, contra voluntatem Syllæ, ad perturbandum civitatis ſtatum petentem occidit, juſſu Syllæ tunc Dictatoris; accuſatus poſtea, ac damnatus eſt, Aſcon. Pædian.

Baltienſes, Latii pop. alias *Tribulani*. Plin. lib. 3. cap. 5.

Balis, urbs Libyæ, juxta Cyrenem, ſic dicta, quod *Balis* Deus in eâ coleretur. Steph.

Balius, unus ex equis Achillis, à *Balio* colore ſic dictus. Hom. Iliad. 16.

Balla, urbs Macedoniæ. Steph.

Ballatha, Meſopotamiæ urbs. Ptol. *Bathno* Antonini videtur quibuſdam, inquit Similerus.

Ballio, lenonis nomen apud Plautum, à quo lenones in hiſtoriis *Balliones* vocantur.

Balliſta, mons Galliæ Ciſalpinæ apud Ligures. Vide Cluver. de Italiâ Ant. lib. 1. cap. 10.

Ballonoti, Scythiæ Europ. populi. Val. Flaccus Argonauticôn lib. 6.

Ibant & geminis æquantes cornibus alas
Ballonoti. ———

Balæum, urbs Macedoniæ. Steph.

Baloth, civitas tribûs Judæ. Joſ. 15. Lat. *ſubjectæ*, ſive *poſſeſſæ*, aut *in aſcenſione*.

Balſa, Luſitaniæ urbs. Ptol. *Tavila* H. Coquo. Item numeratur inter Cyrenaicæ reg. op. *Bufera* Nigro.

Bal-ſaliſa, loci nomen. 2 Reg. 4. Lat. *idolum tertium*, aut *idolum ducis* vel *principis*, ſive *poſſeſſor trium*, aut *poſſeſſor ducatûs* vel *principatûs*.

Bal-ſaſar, Lat. *Servator Theſauri*, fil. Nabuchodonoſor. Dan. 5. Secundum vero Joſephum filius Evilmerodachi.

Baltaſſar,

Baltaſſar, nomen Danielis. Dan. 1. qui & *Belteſhazzar*, Lat. *abſconditè theſaurisans*, ſivè *in malleatore theſaurisans*, vel *occultè portans angustiam*. Suidas, Βαλτάσαρ, ὅτας ἐκλήθη ὁ Δανιὴλ εἰς τιμὴν τῆς τῶν Χαλδαίων σαφηνείας. Item 8. Babyloniæ rex. Regn. an. 5.

Balthaſar, rex Babylonis, ſub quo hæc civitas à Perſis capta fuit. Tot ac tantis deliciis affluebat, ut inter impudicas mulieres & obſcœnas, tanquam in cœno porcus voluteretur.

Baltia, inſula in mari Germanico.

Balticum mare, *Morimaruſa* Philemoni, & *Amalchium* Hecatæo apud Plinium dicitur. Mercatori eſt *ſinus maris Germanici*, quem hodiè Germani *Oost Zee* dicunt, Rutheni *Waretzhovie Morie* vocant. *Suevicum mare & Pigrum* Tacito dicitur, ab effectu, ut creditur, quòd non, ut cætera maria moveatur. *Codanus ſinus* Melæ eſt. *Mare Venedicum* Sigiſmundo Herbeiſtinio. Accolæ Germani illud *Beltz* indigitant.

Balyras, Peloponneſi flu. Rhod. 18. 7.

Bamaal, h. e. *in circumciſione*, aut *in miſtione*, fil. Joſaphat. 1 Par. 7.

Bamba, Hiſp. rex regn. an. 9. & menſe uno.

Bambalio, In hujus nominis origine debetur laus Adriano Turnebo, qui Adverſ. 17. 14. ſcribit hoc modo. *Pater uxoris Antonii propter hæſitantiam linguæ, ſtuporemque cordis, ut à M. Tullio, Philip. 3. ei objicitur, Bambalio vocatus fuiſſe dicitur.* Proinde quæritur, quis ſit *Bambalio* à Criticis. Fungerus nomen per diminutionem ad riſum factum arbitratur, ut quemadmodum dicitur à *ſceparnum Sceparnio*, ſic à βομβάλιν, Βομβαλίων. Eſt autem βομβάλιν *tremere* ac *dentibus crepitare*, & *labiis balbutire*, quod & algentibus uſu venit, & ſtupentibus quoque, & balbutientibus, & ore tumultuantibus, & in loquendo colluctantibus & hæſitantibus, maxime tamen commiſſione labrorum balbum ſonum elidentibus, quod & βομβαλύζειν, & παμφαλύζειν dicitur. Quæ omnia per Onomatopœiam ſunt effecta, ut & βομβαλυβίμβαξ apud Ariſtophanem, & βόμβος & inde factum nomen bombardæ. Fit & apud Dionem cum in Oratione Ciceronis, tum in Oratione Caleni mentio *Bombalionis*.

Bamberga, urbs Franconiæ epiſc. ſub archiep. Moguntino, quæ & *Babenberga*, à *Babâ* Othonis Imp. filiâ nominata, colli impoſita, à D. Henrico Imp. ad hanc dignitatem evecta. long. 32. 49, lat. 49. 51.

Bamborum, Mauritaniæ flu. crocodilis refertum. Plin. 5. 1.

Bambyca, vel *Bambyce* Meſopotamiæ urbs, quæ & *Edeſſa*, in quâ Atergatim Deam colunt. Strabo. 16.

Bambycatii, pop. juxta Tigrim, qui omnem auri & argenti materiam ita execrantur, ut omnia metalli genera coëmentes, illa in profundas terrarum, & abditas ſolitudines ſuffodiant, ne pecuniæ commercio animi indoles enervetur. Alex. ab Alex. 4. 15.

Bamoth, id eſt, *altaria*, vel *excelſa*, aut *in morte*, nomen vallis. Num. 21.

Bamoth-Baal, civitas in tribu Dan. Joſ. 13.

Bamuræ, pop. Libyæ. Silius Ital. lib. 3.

Tum Chalybis pauper Bamuræ cruda juventus.

Ubi Dauſqueius ait in excerptis MS. codicis eſſe *Banjuræ*. Sanè *Banjegi* Ptolemæo pop. ſunt in Maurit. Cæſarienſi, & *Bajuræ* Ammiano lib. 5. *Banurri* Plinio 5. 2.

Banaia, id eſt, *filius*, *intelligentia*, aut *ædificatio Domini*, nomen viri. 2 Reg. 23. Item *princeps*. 1 Par. 4. Pater Phethiæ. Ezek. 11. Filius Jehoiada. 2 Reg. 8.

Banaſa, *Banaſſa* Antonino, & Ptolemæo, Plinio *Valentia*, lib. 5. cap. 1. urbs Maurit. Tingit. à Lixo 40. m. p. *Fanfara* Molctio.

Banatia, *Banſey*, teſte Camdeno, op. Britanniæ in Angliæ Scotiæque confin. Tueſi finitimum, in Bor. recedens. Ita Ferrarius. Atqui Camdenus ponit eam ubi jam *Bean Caſtrum*, in Moraviâ reg. Scotiæ longiſſimè à Tueſi flu. diſtans.

Banaurides, inſulæ Thuſciæ, à Banauro Ajacis filio. Steph.

Banauſi, ſervorum genus, manuum operâ utentium. Rhod. 25. 18. Eſt autem Βάναυσος propriè *fornicarius*, h. e. *qui circa fornaces, & caminos exercetur*. Heſychius Βαναυσία, πᾶσα τέχνη διὰ πυρὸς, κυρίως δὲ ἡ περὶ τὰς καμίνους. Καὶ πᾶς τεχνίτης χαλκεὺς, ἢ χρυσοχόος, βάναυσος. Porro βαῦνον Peloponneſi ignis locum vocant, *caminum*, & ἀύειν eſt *incendere*. Unde propriè dicitur de artificibus qui igne opera ſua conficiunt. Sed tranſlata vox eſt poſteà ad omnes artes, quæ manuum officio peraguntur, id quod & B. Hieronymus annotat lib. 1. adverſus Pelagium, *Ut taceam*, inquit, *de iis quos Græci* Βαναύσους *vocant, nos ad opera manuum pertinentes dicere poſſumus*. Inde βάναυσος τέχνη, apud Ariſtot. *ars ſordida & illiberalis*, & βάναυσος φιλότης apud Platonem *amicitia trivialis*.

Bancona, Germ. ſup. op. vulgò *Oppenheim*. Geo. Fabricius. long. 27. 20. lat. 49. 50.

Banda, Syriæ fluvius.

Bandobena, op. Indiæ, quod Cophes & Choaſpes flu. præterfluunt. Strabo.

Bangorium, urbs Albionis in Walliâ in ora contra Monam inſulam, vulgò *Bangor*. long. 15. 37. lat. 53. 05.

Baniſæ, vel *Baſaniſæ*, pop. Thraciæ. Steph.

Banna, apud Italiotas *rex* dicitur, aut *maximus magiſtratus*, Rhod. 5. 17. Apud Bœotos *mulier*. Heſychius. Item flu. Hiberniæ in Bor. Oceanum decurrens.

Bannomanna, inſ. ante Scythiam. Plin. 4. 13.

Bantia, urbs Italiæ. Seph. meminit ejus Livius lib. 27. ubi de Marcello Conſule; *Inter Venuſiam, Banliamque minus 3. m. p. intervallo Conſules binis caſtris conſederunt*. Idem legas apud Plut. in eodem Marcello. Ἐξῆλθε μιᾷ τῇ συναρχοντι δεῖν τὸν πόλεμον, καὶ πολλὰ μιᾷ ξυμβαλὼν Βαντίας πόλεως καθήμενος ἡρέτισε τὸν Ἀννίβαν. Hinc *ſaltus Bantini*, apud Horatium Carm. 3. Od. 11. Ubi vulgò *Batinos*, ſed malè legitur.

Bantii, Thraciæ populi. Steph.

Banurri, Tingitanæ provinciæ pop. Plin. 3. 2.

Baptæ, Athenis ſacerdotes erant Cotyttûs impudicitiæ Deæ, cui nocturna ſacra peragebant ſaltationibus, & omni voluptatum generi indulgentes. Dicti καὶ τῷ βάπτειν, quòd qui ſacris illis initiabantur, aquâ calidâ tingerentur. Juvenalis Sat. 2.

Talia ſecretâ coluerunt Orgia tædâ
Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.

In horum impudicitiam Eupolis fabulam *Baptæ* inſcripſit, ob quam ab ipſis Baptizatus & mari immerſus fuit.

Baptiſta, prima Galeatii Piſaurienſis Principis filia, & Guidonis Comitis Urbinatis uxor, quæ cum doctiſſimis viris plerumque magnâ ſui laude diſputavit, libros quoque *de humanâ fragilitate* ſcripſit, ac *de verâ religione*.

Baptus, apud Dareſios eſt fluvius.

Bara, בערה, Lat. *incendium*, ſive *expurgatio*, aut *paſtus*, vel *jumentum*, ſive *inſipientia* vel *in vigiliâ*, altera uxor Saharaim.

Bara, ברע, Lat. *in malo*, ſive *in ſocio*, aut *in clamore*, vel *in paſtu*, ſive *in conſtructione*, Rex Sodomæ. Gen. 14.

Baraa, nomen viri. 1 Par. 8. Lat. *in ſocietate*, vel *malitiâ*, aut *in ululatione*, vel *paſtu*.

Barabanes, vel *Baratanes*, Perſarum rex, regn. an. 20. Chriſtianos perſecutus eſt, hinc inter Romanos & Perſas bellum obortum. Hiſt. Tripart. lib. 11. cap. 13.

Barabbas, Lat. *filius patris*, inſignis latro & homicida, Mat. 27. Sedulius de Judæis.

Tunc coluere Baal, tunc elegere Barabbam.

Barac, Lat. *fulgur*, ſive *in vanum*, vel *in vacuum*, filius Abinoam Jud. 4. Item civitas in tribu Dan. Joſ. 19.

Barace, inſ. Gedroſiæ. Steph. *Bazaim* Mercatori.

Baracha, i. e. *benedictio*, aut *genuflexio*, nomen viri. 1 Par. 12.

Barachel, nomen viri. Job. 32. Lat. *benedicens Deum*, aut *genuflectens Deo*.

Barachias, Lat. idem ſig. quod *Barachel*. Pater Zachariæ prophetæ. Zach. 1. Fil. Moſollamoth. 2 Par. 28. Filius Zorobabel. 1 Par. 2.

Baracum, Cyrenes opidum. Plin. 5. 5.

Baracura, Indiæ extra Gangem emporium. Ptol. hodiè *Bengala*, civitas fœcundiſſima, & regnum latiſſimum. Caſtaldo *Bacala*.

Barad, Lat. *grando*, ſive *in deſcenſu*, aut *imperio*, nomen loci in deſerto Sur. Gen. 16.

Baragaſa, Æthiopiæ op. Plin. 6. 29.

Baraja, i. e. *creatura Domini*, ſive *inpinguatio*, vel *electio Domini*, ſive *in viſione*. Filius Semei. 1 Par. 8.

Barak,

Barak, vide *Barac.*

Bara, inſ. non longè à Brunduſio. Feſtus. Hodiè *St. Andreæ*, ni tabulæ fallant.

Baramalacum, Nabathæorum op. Plin. 6. 28.

Baraſa, i. e. *in egeſtate*, ſivè *in curſu*, vel *in beneplacito*, civitas Galaad. 1 Macchab. 5.

Barathia, Africæ propriæ urbs. Ptol. *Brata* Caſtaldo, *Elata* Mercatori.

Barathra, locus prope Caſium.

Barathrum, Diomedi locus eſt Athenis, in quem damnati præcipitabantur. Alii nomen eſſe loci aiunt in Ægypto profundiſſimi. Eſt & generale nomen apud Græcos *pro quovis loco cavo & profundo.* Hoc etiam nomine appellantur terræ civitates, quæ fluvios hauriunt aliis in locis emerſuros. Transfertur quoque ad alia. Martialis *Barathrum fœmineum* pro locis muliebribus dixit. Idem Stomachi imum hiatum *Barathrum* appellavit,

Extremo ructus ſi venit à Barathro.

Horatius de lurcone & voraci.

Pernicies & tempeſtas, barathrumque macelli.
Quicquid quæſierat ventri donabat avaro.

Ponitur & pro *meretrice.* Plautus in Bacchidibus.

O barathrum ubi nunc es? ut ego Te uſurpem libens!

Barathrum, inquit Feſtus, *Græci appellant locum præcipitem, unde emergi non poſſit*, additque venire à βαθὺς *profundus*, niſi βαρὺς ibi legendum. Ridiculè vero Iſidorus, lib. 14. cap. 9. ubi *barathro* Latinum etymon aſſignat, ac dici putat, quaſi *voratrum*. Nec multo melius Rhodiginus, lib. 9. cap. 32. à βαίνειν ſc. *ab eundo*, nempe quia, ex ejus mente, propriè ita dicantur cataractæ ob aquarum ingreſſum. Quanto veriſimilius doctiſſ. Martinius à Chaldæis eſſe putat, quibus בור *ber puteus* eſt & אתר *athar lacus*, quippe Jonibus dicitur βίρεθρον, quod Heſychius exponit κοίλωμα καταχθόνιον. Vide Suidam in Βάραθρον.

Barba, autore Euſtathio in 2. Odyſ. portus Troezenis eſt, urbis Argivorum.

Barbaliſſus, caſtellum in Oriente, muris cinctum. Steph.

Barbara, virgo Nicomedienſis, Dioſcori viri nobilis filia, à quo in turrim eſt conjecta, quòd ſe Chriſtianam profiteretur, ac poſt omnibus probris nudatum converberatumque corpus, ab eodem ad Præſidem ducta, jugulataque in eâdem urbe ſub Maximiliano: demum Venetias (quo tranſlata eſt) condita. Volatter.

Barbara, Sigiſmundi Imp. uxor, quæ ſtultas vocabat virgines pro Chriſti nomine paſſas, quod voluptatum gaudia non guſtaſſent. Dicebat animas cum corporibus interire, nec futuram aliam vitam poſt hanc, quam vivimus.

Barbari, Aſiæ urbs circa Indi flu. oſtia. Ptol. *Eermet* Caſtaldo, *Meti* Reſendio, qui eam inſulam non urbem vocat, cum Ptolemæo ſit urbs in inſula ſita.

Barbari, ficto nomine, inquit Strabo lib. 14. dicti ſunt ab initio, qui difficultèr, aſperè, atque duritèr loquebantur, quaſi *duriloqui* & *craſſilingues*, à βαρὺς abſonâ voce, in quam peregrini homines Athenas adventantes identidem incidebant. Sic etiam dicuntur illiterati, malis moribus, crudeles. Arabicè autem *Bar deſertum* ſig. indè forſan *Barbariæ* nomen. B. Paulus. *Barbarus erit mihi, & ego illi.* Ovidius:

Barbarus hic ego ſum, qui non intelligor ulli.

Atque hoc cenſu civili, Anagogico autem ſeu Spirituali, benè vetus Gloſſa in Pſalmos. *Barbara lingua eſt, quæ Dominum non laudat.* Hinc *Barbariſmus*, quem ſic definit Suidas. Ἔστι δὲ βαρβαρισμὸς ἐν τῇ κακιᾷ λέξις παρὰ τὸ ὑθ' ἓν τῶν διδασκομένων Ἑλλήνων. Veteribus a. omnes Barbari erant, qui non erant Græci, & Barbarum τὸ ἀν Ἑλληνικὸν. Unde Sophocles.

Τὸν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαίω.

Undè Plautus, teſte Feſto, Nævium poetam Latinum *barbarum* dixit. Et in Aſinariæ prologo. *Marcus vortit barbarè*, h. e. *Plautus reddidit Latinè.* In Capteiveis quoque legas *Barbaricum jus* pro *Latino jure.* Et B. Paulus 1. ad Rom. Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροις. Eadem ratione Latini auctores non utentes linguâ Romanâ *barbaros* dixerunt omnes, ſicut & Cicero Afros, Gallos, Hiſpanos, in Epp. ad Qu. Fratrem. Imo Lacones hoſpites & peregrinos dixiſſe *barbaros* annotatum ab Euſtathio ex Herodoto in 3. Iliad. Clariſſimus Voſſius lib. 1. de Vitiis ſermonis cap. 1. ex Chaldaico בר *bar*, quod *extra*, vel *foras* ſig. deducit.

Barbaria, Africæ quam in quatuor partes Neoterici ſcriptores diſtinguunt, pars præcipua & prima eſt. Ab ortu habet Marmaricæ (quæ hodie *Larcha* dicitur) deſerta, ad montis uſque Atlantis partem *Meies* appellatam, quæ pars à Strabone fortè ſub nomine *Aſpis* deſcribitur. Hunc mont. Atlantem habet à meridie, ab occaſu autem ipſum mare Atlanticum, Septentrionale vero latus mare mediterraneum lambit. In quatuor regna dividitur, Marocchum, Fezzam, Teleſinam, & Tunetem. Ab hominibus ſubfuſci coloris habitatur. Regionis pars quæ mare mediterraneum ſpectat, montibus occupata eſt, à quibus uſque ad Atlantem planitie gaudet ſpatioſâ, & quibuſdam etiam colliculis. Maxima hic fontium copia, rivuliſque amœniſſimis regio irrigatur. Dactylorumque, malorumq; Punicorum feraciſſima, ſed frumenti non adeo fertilis, frugum autem ſicuum & olearum ubertate felix. Frigus ibi nunquam adeo intenditur, ut quis ignem ob id accendere velit. Autumni finis, tota hyems, bonaque veris pars impetuoſis plena ventis, quin & grandinibus, fulguribus ac tonitruis horridis interdum diſcruciantur. Accuratam *Barbariæ*, ac totius Africæ, morumque gentis deſcriptionem habes apud Joannem Leonem Africanum, & Tho. Fazellum cap. 1. lib. 6. Decadis rerum Sicularum. *Barbaria* etiam in. Gangetis Indiæ fluvii Ptol. Item reg. juxta Arabicum ſinum, unde *mare Barbaricum.* Steph. Item *Barbaria* Phrygia, & Trojanum regnum. Horat. lib. 1. ep. 2.

Gracia Barbariæ lento colliſa duello.

Sciendum enim κατ' ἐξοχὴν & propriè veluti, *Barbaros* à Latinis vocari Phrygas, unde *tibia Barbara* pro *Phrygiâ* apud Catullum. *Aurum Barbaricum* i. e. *Phrygium* apud Virgilium. *Barbaricæ veſtes, Phrygiæ*, vel *acu pictæ* apud Lucretium. Hinc *Barbaricarii* in Codice, *Phrygiones*, vel *acupictores.* Ovidius quoque *Barbariam* poſuit pro reg. Geticâ.

Me ſciat in mediâ vivere Barbariâ.

Apud eundem ſig. *agreſtem ruſticitatem* ſive *ruditatem.* lib. 3. Triſt.

Ingenium quondam fuerat pretioſius auro,
At nunc Barbaria eſt grandis habere nihil.

Barbarium, Hiſp. promunt. ad Tagum flu. Strabo lib. 3.

Barbarus, non gentis ſed vocis nomen eſt. Steph.

Barbatia, Arab. op. Item nomen flu. Indici Oceani. Plin. 6. 28.

Barbatius, vel *Barbius* Philippicus, de quo Ulpianus lib. 3. F. de officiis Prætor. Homo comis, & blandis moribus evehitur ad ſummos magiſtratus Antonii III. viri operâ. Hunc in foro jus dicentem herus, à quo olim aufugerat, agnovit. Ergò tacitè aggreſſus, & veſte à tergo prehenſâ, Salve, inquit, veteri & ſervili nomine adjecto. At ille perculſus veteri Domino facile agnito, rogavit eum, ut taceret, domumque ſuam duxit, maximâque pecuniâ numeratâ ſe tandem redemit. Vide Suidam.

Barbarus, Conſ. Reguli collega. an U. C. 509.

Barbeſola, Hiſp. Bæticæ op. in conventu Gaditano. *Marbella*, teſte Flor. Item flu. qui urbi nomen dedit. long. 16. 00. lat. 36. 54.

Barbyſes, vel *Barbyſſus*, flu. agri Byzantini in ſinum Ceratinum influens. *Cataricon* incolis, & *Pectinacorion*, teſte Gyllio.

Barcæi, pop. apud Colchos & Iberos, qui ſolent agnatos morbis extinctos, velut ignavos igni tradere, in bello autem defunctos, tanquam ſtrenuos, objicere vulturibus. Ælian. de Anim. lib. 10. cap. 22. ubi tamen γύπες Ἑσπέριοι dicuntur.

Barcanii, pop. Hyrcanis vicini. Steph.

Barce, vel *Barca*, eadem quæ *Marmarica*, teſte Bocharto. Et urbis nomen in Cyrenaicâ vetuſtiſſimæ, de quâ multa Herodotus, lib. 3. & 4. Et Silius, lib. 3.

——— *Barce ſitientibus arida venis*
Nec non Cyrene. Claud. de bello Gildonico,
Diſſidet occiduis quod Gadibus arida Barce.

Plerique eandem eſſe volunt cum Ptolemaide. Strabo lib. 17. Εἶθ' ἡ Βάρκη πρότερον, νῦν δὲ Πτολεμαὶς. Plin. 5. 5.

Ptolemaïs antiquo nomine Barce. Servius in lib. 4. Æn. *Barce autem civitas eſt Pentapoleos, quæ hodiè Ptolemaïs dicitur.* Steph. Βάρκη πόλις Λιβύης, ἥτις ἡ Πτολεμαΐς. Suidas, & Sophoclis Schol. in Electram, Βάρκη γὰρ πόλις Λιβύης ἡ νῦν Πτολεμαὶς καλουμένη. Tamen in Ptolemæo, lib. 4. cap. 4. *Ptolemaïs* & *Barce* ſunt diverſæ urbes, quarum illa litorea eſt, hæc in mediterraneis. Sed & apud Scylacem Caryandenſem, ἡ πόλις ἡ Βαρκαίων ἀπὸ θαλάσσης ἀπέχει σταδίους φ', id eſt, *Barcæorum urbs ſtadiis centum à mari diſtat*; cum in littore Ptolemaidem etiam alii deſcribant. Itaque Ptolemaidem Ptolemæi condidere, non quo loco erat urbs, ſed quo loco erat portus Barces, de quo Scylax, Ἐκ δὲ λιμένος τῆς Κυρήνης μίχει λιμένος τῆ κλ' Βάρκην σταδίους φ' *à portu Cyrenes ad portum Barces ſtadia* 500. Ut ut ſit Barcæorum nomen à *Barce* factum ſumitur multo latius, quam pro ſolis *Barces* civibus. Extenditur enim ad omnes barbaros undiquaque diffuſos, ut apud Virg. Æn. 4. ubi ponuntur in cenſu populorum qui terrori erant Pœnis.

Nec venit in mentem quorum conſederis arvis?
Hinc Gætulæ urbes, genus inſuperabile bello,
Et Numidæ infræni cingunt, & inhoſpita Syrtis;
Hinc deſerta ſiti regio, lateque furentes
Barcæi. D. Hieronymus *lateque vagantes* legit.

Mihi autem (inquit Bochartus) non fit veriſimile unicam gentem tam latè fuiſſe diffuſam; Tantum, ut Marmarica hodiè dicitur deſertum *Barca*, ita Barcæos olim eoſdem fuiſſe probabile eſt cum Libybus, & Marmaridis, qui erant circa Cyrenen. Huc facit quod Βάρκαιον Stephanus Λίβυν exponit. Et Heſych. Βαρκαίοις ὄχοις, Λιβυκοῖς. Οὗτοι γὰρ ἐσπούδαζον ἀεὶ ἱπποδρομίαν, φασὶ δὲ αὐτὰς ἡ πρώτας ἅρμα ζεῦξαι, διδαχθείσας ὑπὸ Ποσειδῶνος· τὸ δὲ ἡνιοχεῖν ὑπὸ Ἀθηνᾶς, ὡς Μνασέας ἐν τοῖς περὶ Λιβύης. h.e. *Barcæis curribus*, i. e. *Libycis. Illi enim equis alendis ſtudebant, & primi dicuntur junxiſſe currum, & agitaſſe, illud à Neptuno, hoc à Minervâ edocti, ut refert Mnaſeas in libris de Libya.* Hæc ille, haud dubiè, ex Electrâ Sophoclis, verſ. 728.

Μίσγατα συμπαίσει Βαρκαίοις ὄχοις.
Barcæi rectis frontibus feriunt juga.

Ubi Βαρκαίοις ὄχοις *Barcæi currus* iidem ſunt, de quibus paulo ante dixerat,

Λίβυες ζυγωτὰν ἁρμάτων ὀπίζεται
Regunt habenas curruum aurigæ Libes.

Earce, nutrix Sichæi. Virg. Æn. 4.

Tum brevitèr Barcen nutricem affata Sichæi.

Barcha, cognomen fuit nobiliſſimæ apud Carthaginienſes familiæ, ex quâ fuerunt Annibal & pater ejus Amilcar; Inde *Barchina factio* fuit, quæ Barcharum potentiæ favebat, & eorum in gerendo bello autoritatem ſequebatur. Livius lib. 2. bell. Punic.

Barchochabas, Judaicæ defectionis princeps, Chriſtianos, niſi negarent Chriſtum, ad ſupplicium traxit. Euſeb. 4. 8.

Barchuſa, parva civitas Phœniciæ. Steph.

Barcino, Colonia Faventia, civitas Hiſp. Tar. celebratiſſima. Plin. 3. 3 Fundata ab Amilcare, cui *Barcha* cognomen, quem Carthaginenſes cum juſto exercitu in Hiſp. miſerant, inde *Barchino* Livio dicitur. Hodiè caput & metropolis eſt regni Catalauniæ *Barcelona*. Auſon. Ep. 24.

Tarraco, & oſtrifero ſuperaddita Barcino Ponto.

Bardaſanes, Meſopotamiæ præſul, Syrorum linguæ doctiſſimus, & vehemens dialecticus, adverſus Marcionem patriâ linguâ ſcripſit; ſed & Græcè ad Antoninum ſub quo fuit, librum de fato, aliaque complura. Euſebius.

Bardeſanes, Hiſtoricus Babylonius, Alexandri Severi temporibus floruit, de quo Porphyrius de abſtinentiâ, lib. 4. Ὡς Βαρδησάνης ἀνὴρ Βαβυλώνιος ὅδε τῶν πατέρων ἡμῶν γεγονὼς, ἀνέγραψεν. Egit autem de Brachmanibus, & Samanæis, Indorum Philoſophis, quos Græci *Gymnoſophiſtas* vocant. Idem opus ſignat E. Hieronymus, lib. 2. contra Jovinianum. *Bardeſanes, vir Babylonius, in duo dogmata apud Indos Gymnoſophiſtas dividit: quorum alterum appellat Brachmanas; alterum Samanæos; qui tantæ continentiæ ſint, ut vel pomis arborum juxta Gangem fluvium, vel publico oryzâ, aut farinâ alantur cibo: & cum rex ad eos venerit, adorare illos ſolitus ſit, pacemque ſuæ provinciæ in illorum precibus arbitrari ſitam.* Voſſius & Jonſius.

Bardi, vates apud Gallos, aut Magi vel Philoſophi, qui fortium virorum res geſtas decantare ſolebant. Lucan. l. 3.

Vos quoque qui fortes animas, belloque peremptas
Laudibus in longum vates demittitis ævum,
Plurima ſecuri fudiſtis carmina Bardi.

Poſidonius apud Athen. lib. 6. Τὰ δὲ ἀκούσματα αὐτῶν εἰσὶν οἱ καλούμενοι Βάρδοι ποιηταὶ δὲ ὄντες τυγχάνουσι μετ' ὠδῆς ἐπαινοῦντες λοιδοροῦντες. Strabo lib. 4. Βάρδοι μὲν ὑμνηταὶ, ἡ ποιηταί. Diodorus lib. 5. Εἰσὶ δὲ παρ' αὐτοῖς ἡ ποιηταὶ μελῶν, οὓς Βάρδους ὀνομάζουσι. Feſtus. *Bardus* Gallicè *cantor* appellatur *qui virorum fortium laudes canit.* Ammianus lib. 15. *Bardi fortium virorum illuſtria facta heroicis compoſita verſibus, cum dulcibus lyræ modulis cantitarunt.* Heſychius. Βάρδοι, αἱ ὠδαὶ παρὰ Γαλάταις, ubi pro αἱ ὠδαὶ rectè monuit vir doctiſſimus legendum eſſe ἀοιδοί, *cantores*, vel *poetæ*. Bardus autem eſt ab Ebræo פָּרַשׁ *parat*, i. e. *modulari*, mutatis homogeneis Bochartus. Porro *hi Bardi*, ut bonos laudabant, ita malos vituperabant. Diodorus ubi ſupra ἔνιοι δὲ μετ' ὀργάνων ταῖς λύραις ὁμοίων ἀδουσίν, οὓς μὲν ὑμνοῦσιν, οὓς δὲ βλασφημοῦσι. Perperam autem cum his *Bardis* Galliæ viri docti confundunt *Bardeos*, ſive *Bardæos* Dalmatiæ, de quibus ita Gloſſæ Latino-Græcæ ab H. Stephano primum editæ. *Bardei* Ἰλλυριοὶ ἔθνος, οἱ καὶ ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας κατὰ Κίννα, καὶ Μαρίου στρατευσάμενοι, καὶ ὅτε τάττε τυραννῆσαι κατ' ἐξοχὴν ἐβουλήθησαν· Τέττας Σερτόριος δίλφ ἐφεκυκλώσας ἀναιρεῖ. Ac paulo poſt in iiſdem legere eſt, *Bardes*, δορύκτητος Ἰλλυριος, δοῦλος; ubi ſcribendum conjunctim Ἰλλυριὸς δοῦλος. Egregius quoque de iis locus eſt Plutarchi in C. Mario. Ubi narrat, ut is primus ante portas conſterit, cavillatus ſe exulem eſſe, ſibique patriâ interdictum: mox priuſquam tres aut quatuor tribus ſuffragia iniiſſent, abjectâ ſimulatione, & cauſatione exilii inierit urbem circumſeptus ſervis, quos *Bardiæos* appellabat. Κατῆγε δορυφόρους ἔχων λογάδας, οὓς Βαρδιαίους προσηγόρευεν. Item Vatinii Imp. Epiſt. ad Cicer. lib. 5. *Dicitur mihi tuus ſervus anagnoſtes fugitivus cum Vardæis eſſe, de quo tu nihil mihi mandaſti. Ego tamen terrâ, marique, ut conquireretur, præmandavi: & profectò tibi illum reperiam, niſi in Dalmatiam aufugerit: & tamen aliquando eruam.* Similitèr Plinius 3. 23. ubi de Liburniæ populis, *populatoreſque quondam Italiæ Vardæi.* Ptolemæo ſunt Οὐάρδαιοι. Straboni & Appiano, ſed corruptè Ἀρδιαῖοι, ut Ortelius obſervat. Ab hiſce Βαρδαίοις ſive Βαρδιαίοις, ſive Βαρδείοις *bardaicus*, vel *bardiacus* dicitur. Juvenal. Sat. 16.

Bardiacus judex datur hæc punire volenti.

Et Martialis. lib. 4. ep. 4.

Laſſi bardiaci os quod evocati.

Ubi *evocati* ſunt veteranorum militum genus, de quo inter alios Lipſius multa in Electis.

Bardillus, Illyricorum rex à Philippo victus.

Bardines, flu. juxta Damaſcum. Steph.

Bardo, mons Italiæ. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. capp. 10. & 18.

Bardocucullus, utrum à *Bardis* Galliæ, an *Bardæis* Dalmatiæ veniat, quæri poſſit. Sed prius malim. Nam vocatur Santonicus. Santones autem in Galliis Mart. lib. 14. diſtich. 128.

Gallia Santonico veſtit te Bardocucullo.

Et Juvenalis Sat. 8. — *Si nocturnus adulter*
Tempora Santonico velas adoperta cucullo.

Etiam *Lingones* in Galliâ, undè *Lingonicus* dicitur Martiali lib. 1. ep. 54.

Sic interpoſitus vili contaminat unco
Urbica Lingonicus Tyrianthina Bardocucullus.

Barduli, Cantabrorum in Hiſp. pop. qui & *Turduli*, & *Tapori*, Plin. 4. 22. Nunc Caſtiliam veterem inhabitant, ut Cluſius vult, aliis *Guipuſcoa.*

Bardum, Luithprando Ticinenſis vicus eſt in Alpibus inter Eporediam & Auguſtam Salaſſiorum. *Bart* hodiè Simlero.

Bardus, apud Celtas regnavit, qui inventione carminis & Muſicæ apud illos inclytus fuit. Beroſus.

Bardyetæ, Hiſp. pop. ad flu. Iberum, *Bardyali* Straboni.

Barea, op. Hiſp. Citer. Bæticæ tamen adſcriptum Plin. 3. 3.

Bared, i. e. *grando*, ſivè *in deſcenſu*, vel *in imperio*, filius Suthalæ. 1 Par. 7.

Barene, urbs Mediæ, vicina Ecbatanis. Steph. Gaud.

Merula

Merula putat esse op. in Galliâ Cisalpinâ, ad radices collium situm, quod Latini *Valesium*, item *Vasisium* nominant. *Varescio* vulgò dicitur, uti prodit Leander Albertus.

Bargasa, urbs Cariæ. Steph. à *Bargaso* filio Barges & Herculis, quem Lamus Omphales & Herculis fil persecutus est.

Bargeni, pop. Africæ ex Troglodytis. Plin. 6. 29.

Bargi, quinam sint, vide Vosl. ad Melam p. 253.

Bargus, Thraciæ flu. in Hebrum cadens. Plin. 4. 11. Item *Bargus*, quem nonnulli *Martum* nominant, teste Strabone, Illyrici flu. quem *Drinum* Ptolemæi esse putat Niger, alii potius *Dravum* sentient.

Barguſii, pop. occidentales juxta Iberum flu. Steph.

Bargyla, Asiæ min. urbs. Plin. 5. 20. quæ *Bargylia*, sive *Bargylos* ab aliis vocatur, à Bellerophontis comite Bargylo, quem Pegasus occidit. Steph.

Bargylus, mons Asiæ. Plin. 5. 20.

Bari, civitas Phrygiæ, Ptolemæus ait esse oppidum in Pisidicâ Pamphyliæ præfecturâ.

Baria, i. e. *in societate*, sive *in malitiâ*, aut *in ululatione*, sive *in pastu*. fil. Aser. 1 Par. 6. qui *Beria* Gen. 46. dicitur.

Barjesu, nomen Pseudoprophetæ. Act. 13. 6.

Barine, meretrix, quæ & perjurii rea. Horat. Car. lib. 2. Od. 2.

Vila si juris tibi pejerati
Pœna Barine nocuisset unquam,
Dente si nigro fieres, vel uno
——— *Turpior ungue*
Crederem, &c. ———

Baris Indiæ fluvius. Item castellum Templo Hierosolymitano adjacens, quod posteà *Antonia* cognominatum est. Joseph. de Bell. Jud. lib. 1. Apud Stephanum legimus Βάρις, πόλις, τὸ ἰθνικὸν Βαρίτης. Λίγεται Βάρις ἡ οἰκία, ὡς Ποσιδωνιατῶν, ἢ ἡ συνοικία, ὡς Ἐρυθραῖοι. Navigii genus ita vocari, testes sunt Hesychius & Suidas. Jonum autem id vocabulum esse, Corinthus auctor est. Videntur vero & illi à barbaris accepisse; ac propterea, puto, Euripides Βαρβάρους βάριδας dixit. Et à quibus potius quam Ægyptiis? Nam Herodotus in Euterpe cum locutus esset de genere navigii Ægyptiaci, atque id nominasset Βάριν, subjicit, Τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα ἔχει τοῖσι πλοίοισι τούτοισι. Propertius quoque, qui unus Latinorum usus videtur, sic scribit de Ægypti reginâ lib. 3. Eleg. 10.

Scilicet incesti meretrix regina Canopi
Una Philippeo sanguine inusta notâ,
Ausa Jovi nostro latrantem opponere Anubim,
Et Tiberim Nili cogere ferre minas;
Romanamque tubam crepitanti pellere sistro,
Baridos & contis rostra Liburna sequi.

Barium, Apuliæ op. vulgo *Barri*. Festus sic dictum scribit à conditoribus, qui expulsi ex inf. *Barâ* urbem hanc condiderunt. Hic reges Neapolitani coronari solebant. Horatius in Hodœporico.

Bari mœnia piscosi, dehinc Gnatia lymphis.

long. 41. 12. lat. 41. 05.

Barlaamus, Monachus, cujus de Papæ principatu libellum primus mundo exhibuit Joannes Luidus Novi Collegii Socius, & Academiæ Oxon. Procurator. Edidit eundem posteà Heidelbergæ 1608. unà cum Nili Archiep. Thessalonicensis ejusdem argumentis libris duobus Claudius Salmasius. Ejus quoque Λογιστικὴν habemus hodiè & Ἀριθμητικήν. Geometriam etiam composuisse testis est Gesnerus. Item de ratione inveniendi tempus celebrandi Paschæ scripsisse ait Vossius de Scientiis Mathematicis pag. 393. Vixit A.D. 1350. ut ex æquali ejus Joanne Boccatio constat Præfat. operis de Genealogiâ Deorum. Vide quæ de eo Pontanus ad Cantacuzenum annotavit. lib. 2. 39.

Barnabas, nomen viri. Act. 4. Lat. *filius consolationis*.

Barnichius, flu. Peloponnesi in Alpheum ingrediens, antè *Enipeus* dictus.

Barnus, op. Macedoniæ apud Heracleam. Strabo lib. 7.

Baro, mulier quædam Philosophiæ dedita, uti scribit Suidas, unde Philosophos, qui stolidiores essent, *Barones* vocabant, ut quasi mulierculæ per contemptum appellarentur. E contra autem posterioribus seculis *baro* notavit virum. Unde Glossæ Philoxeni. *Baro* ἀνήρ. Vide Voss. in *Baro*.

Barra, op. Orobiorum in Italiâ Transpadanâ, regione undecimâ. Plin. 3. 17. *Barriano* castellum vocat Leander.

Barsa, *Isle de Eas* Gallis, *Easepool* Anglis, inf. maris Britannici Angliæ adjacens, aliis *Bardsey* dicitur.

Barsabas, nomen viri Act. 1 Lat. *filius conversionis*, aut *quietis*, aut *juramenti*.

Barsine, Alexandri M. uxor, quam cum Hercule filio Cassander occidi jussit, sc. quasi regnum Macedoniæ, quod affectabat, alitèr consequi, quam scelere non posset. Justinus lib. 5.

Barthabaces, Cybeles sacerdos, de quâ Plut. in Mario.

Barthenos, uxor Noachi apud Epiphanium. Βαρθινὼς, inquit, τῇ Νωε γέγονε γυνή.

Bartholomæus, Apostolus, cujus nomen solum in Evangelio legitur. Post resurrectionem Christi in Indiâ sparsit Evangelii semina, ut scribit Euseb. lib. 3. cap. 1. & citatur ejus dictum hujusmodi, *Evangelium esse breve & longum*.

Etli enim summa ejus brevibus Aphorismis comprehensa tradi potest, tamen sapientia illius inexhausta est, & propugnatio dogmatum longiorem orationem desiderat. In Armeniæ urbe Albanâ fertur jussu Astyagis regis excoriatus esse. Latinè *filius — haurientis — aquas*. Ita Hesychius. Βαρθολομαῖος, υἱὸς ἁρμάσσοντος ὕδατα. Atqui Vossius scribit *Bar-ptolemæus*, quasi *filius Ptolemæi*.

Bartolus, de Saxoferrato J. C. natus est A. D. 1309. Puer præceptorem habuit Petrum de Assisio, virum doctum & eximiè pium à quo in Grammaticis eruditus fuit. Ad Juris Civilis disciplinam se contulit, an. ætatis 14. in civitate Perusinâ, quam totâ diligentiâ & industriâ didicit, sub præceptoribus Cymo Pistoriensi, Jacobo Burrigario, & Reynerio Forojulienſi, ut posteà an. ætatis 20. Bononiæ de Jure publicè responderit, & anno sequenti solennia Doctoratus insignia receperit. Perusii uxore ductâ, ut vitæ portu constituto, ætatem jus profitendo transegit, cui nec ingenium, nec memoria defuit, qui Hebraicas literas & mathemata didicit, & plurium disciplinarum quam Juris Civilis peritiam habuit. Mortuus est ibidem an. ætatis 46. Hæc Jo. Pichardus in J. C. vitis.

Baruch, Lat. *benedictus*, vel *genu flexus*. Hesychius, Βαρὶχ, εὐλογημένος. Filius Neriæ. Jer. 32. 10. Alius videtur ab illo quicunque tandem fuerit, cujus extat liber inter apocryphos.

Barulum, vel *Barolum*, *Baretum* Straboni, hodiè *Barletta*, ut nonnullis videtur; op. Apuliæ Peucetiæ ad ostia Ausidi flu. à Bario 30. m. p. in occid. Sipontum versus totidem, Cannis urbi excisæ proximum ad 6. m. p. Aliquando à Gallis obsessum tantâ fame laboravit, ut milites detractas scutis pelles aquis emollitas absumerent, herbisq; (quascumque reperirent) vescerentur. long. 40. 35. lat. 41. 20.

Barussæ, 5. inf. in Indico mari. Ptol. Mercatori sunt *Mindanao*, *Cailon*, & *Subut*, cum reliquis duabus Circium versus.

Barutum, opidum à Soldano incensum & solo adæquatum A. D. 1290.

Barygasa, insigne emporium Gedrosiæ. Steph. Item urbs Indiæ intra Gangem. Ptol. & Arrian. *Bacam* vocat Castaldus. Ramusius autem *Goa* vel *Calicut* ex eâ facere mallet.

Barzaith, i. e. *filius*, aut *paritas*, sive *frumentum anguli*. Nomen viri. 1 Par. 7.

Barzanes, Assyriorum rex in Armeniâ à Nino superatus.

Basa, i. e. *in tactura* Judæorum rex, regn. an. 24. Homo impius, sed qui omnem familiam Hieroboam & Nadab interfecit. 3 Reg. 15.

Basabocates, pop Aquitaniæ, Pictonibus juncti. Plin. 4. 19.

Basiia, i. e. *in factura Domini*. Filius Melchiæ. 1 Par. 6.

Basan, i. e. *in dente*, sive *in ebore*, aut *in mutatione*, vel *in somno*, aut *confusio*, vel *ignominia*. (Hesychius. Βασὰν, αἰσχύνη.) Regia Og Regis, quæ pascuis, ac nemoribus abundans cecidit in sortem dimidiæ tribûs Manassis. Quæ & *Havoth-jair* Deut. 3. dicitur ac *terra Rephaim*. Græcè Josepho, Ptolemæo, & Stephano Βαταναία, vel Βαλανία, cujus pascua præter Mosen ac Davidem, veteres scriptores mirè celebrant. Hieronymus in Amos cap. 4. *Vaccas pingues de armento se esse noverint, sive quæ nutriantur in pascuis Ba-*

ſan, *quæ ſunt loca herbarum fertiliſſima.* Theodoretus ibidem Δαμάλεδα δὲ ἄλλας τῆς Βασανίτιδος ὀνομάζει, ἃς ἀβεργδαίνας, ἢ χλιδῇ πανδοκεῖα κεχημένας. Τοιαῦται γὰρ ἡ τῆς Βασανίτιδος αἱ δαμάλεις διὰ νομῆς ἀφθονίαν σπιλῶσαι. Scilicet teſte Cyrillo in eundem locum, χῶρος ἡ Βασανῖτις, ἐυβοῦλός τε ἡ ἐυάνθης ἡ πολὺ λίαν ἐπηυδαίμων ἔχουσα πρὸς τὸ δύνασθαι καλαυχήσῃ ἀμειλικτῶς τὰ ἐν αὐτῇ βοσκόμενα. Apud Tzetzen Chil. 10. Hiſt. 306. legitur

Βασὰν καλά τινας Συκιδῶν λίχνοι πόλις ἦν.

Magno errore. Aliud enim *Baſan* regio, aliud *Bethſan* opidum, quod Græcè Σκυθόπολις dicitur, non tamen à *Scythis* uti volunt, ſed quia ſpinæ genus שטה *ſcitta*, ibi creſcebat affatim, uti docet Bochartus.

Baſanicæ, aliàs *Baniſæ*, pop. Thraciæ. Steph.

Baſanus, Sicambrorum rex; regn. an. 36.

Baſcath, civitas in tribu Juda Joſ. 15. Lat. *maſſa, inflatio*, aut *in anguſtiâ*, vel *effuſione*.

Baſcauda, vas Britannicum. Mart. lib. 4.

Barbara de pictis veni Baſcauda Britannis,
Sed me jam mavult dicere Roma ſuam.

Juvenalis Sat. 12.

Adde & Baſcaudas & mille eſcaria.

Sane *Basket* etiam hodiè Angli dicimus.

Baſchama, nomen loci. 1 Macchab.

Baſcmath, i. e. *aromata*, vel *confuſio mortis*, aut *in deſolatione*, ſivè *in poſitione*, aut *in nemimibus*; altera uxor Eſau, Gen. 26. Filia item Solomonis. 3 Reg. 4.

Baſera, urbs Phœniciæ. Steph.

Baſilea, Rauracorum Augusta. Germ. nobilis urbs ad Rhenum ſita, non procul ab Argentorato. Liberrimo recreatur aere; ſolum habet fœcundum, ſcatet fontibus multorum fontium, concurſus multorum animum. Pio Pontifice ſecundo inſtitutore, celebri gaudet Academiâ. In Helvetici fœderis ſocietatem recepta eſt An. Dom. 1501. vulgò *Baſil.* long. 29. 15. lat. 47. 25.

Baſilei, ſive *Baſilii*, Sarmatæ prope Jazygas, quorum pars maxima Nomades ſunt; pauci agrorum colendorum ſtudio tenentur. Utramq; Iſtri ripam incolunt. Strab. l. 7.

Baſileus, fluvius Cypri prorumpens in mare Syriacum.

Baſilia, inſ. Ponti in Oceano Septentrionali. Xenophon Lampſacenus à litore Scytharum tridui navigatione inſulam eſſe immenſæ magnitudinis *Baltiam* tradit, quam Pytheas *Baſiliam* nominat. Plin. 4. 13. *Baltia* Timæo dicitur. Plinius *Bannomannam* vocat. *Scandia*, & *Scandinavia* eidem, ut & Solino dicitur. Procopius ſub nomine *Thules* ſed falſò deſcribit. Fornandes *Scanziam* etiam perperam vocat. Ejus loci incolæ *Suiones* apud Tacitum videntur, ſed non eſſe inſulam cognitum fuit, & ea eſſe creditur, quæ tria ampliſſima regna habet, nempe Norvegiam, Suediam, & Gothiam comprehendens. Scandia autem vel Scandinavia, *Sconen*, quæ hujus eſt pars facit Zeiglerus. Idem pro *Bannomanna*, *Pannonia* apud Plinium legere mavult, & Finlandiam hujus peninſulæ partem pro eâ accipit. *Suiones* Taciti Willichius *Sueden* interpretatur. Hanc *Baſiliam* peninſulam Mar. Niger *Vergion* appellatam ſcribit.

Baſilidæ, pop. Scythiæ Europææ, quæ ab Hercule & Echidnâ originem ſumpſerunt. Mela lib. 2.

Baſilides, Alexandrinus, Menandri diſcipulus, Adriani Imp. temporibus vixit. Docuit unum eſſe Deum Patrem, ex hoc natum eſſe Νοῦν, ex hoc Λόγον, ex hoc Φρόνησιν, ex hoc Σοφίαν καὶ Δύναμιν. Ex his Virtutes Principes & Angelos primum condidiſſe cœlum. Ex hoc alios, atque alios ſubindè derivatos uſque dum 365. cœli fabricarentur. Docuit Primogenitum Patris Νοῦν miſſum eſſe, ut credentes ſibi in libertatem aſſereret, nec tamen crucifixum eſſe, ſed ejus loco Simonem Cyrenenſem. Docuit animam ſolum ſervari, non corpus. Inter cætera contendit confeſſionem in perſecutione eſſe ἀδιάφορον, & negationem fidei non eſſe peccatum. Euſeb. 4. 8.

Baſilides, vide *Potamenia*.

Baſiliopotamos, i. e. *rex fluviorum*, *Eurotas* olim ſic dictus, Strab. lib. 8. Sic apud Virgil. *Fluviorum rex Eridanus* Et Dionyſ. Perieg.

Θύμβρις ἰὼ βασιλεὺς ποταμῶν βασιλεύτατος ἄλλων.

Baſilippum, op. Hiſp. Bæt. ab Hiſpali urbe 21. m. p. ex itin. Anton. diſtans, niſi ſit Beſippo, cujus tamen diſtantia ab Hiſpali longè major eſt.

Baſilis, Arcadiæ civitas. Steph. & Pauſan.

Baſilis, hiſtoricus, Indica prodidit, quorum ſecundum Athenæus lib. 9. A Plinio lib. 6. cap. 39. inter eos numeratur, qui Æthiopiæ menſuram conſignarunt. Agatharchides autem lib. de Rubro mari ἁπλῶς ejus meminit inter illos qui Orientis loca deſcripſerunt. Voſſius.

Baſiliſcus, à ſorore Auguſtâ, quia Imp. aberat, in regali ſolio poſitus M. Filium Cæſarem fecit. Rediens è Syriâ Zeno jus ſuum repetens, *Baſiliſcum* unà cum filio relegavit, qui Lemni fame conſumpti ſunt. Procop. Vandal. l. 3.

Baſiliſene, *Turcomania*, teſte Caſtaldo, regio Armeniæ maj. in meridiem vergens. Alii ipſam Armeniam totam ſic vocari putant, cum pars ſeptentrionalis *Georgiana* vocetur.

Baſilius Cæſarienſis, Greg. Nazianzeni & Jo. Chryſoſtomi temp. floruit. Is Cæſareæ Cappadocum Præſul factus, miſſus à Valente, qui Arianis favebat, in exilium. Cui ille, Antequam, inquit, in exilium proficiſcar, tu ab incœpto deſiſtes. Itaque unâ nocte Uxore Valentis maximis doloribus correptâ, & filiâ inſuper parvulâ extinctâ, Valens miſit ad *Baſilium* ut precibus ad Deum fuſis ipſe ſaltem ſervaretur. Ruffinus.

Baſilius, Ancyranus Præſul, arte medicus; Scripſit contra Marcellum *de Virginitate* librum, & nonnulla alia. Hic etiam Imperante Conſtantino Macedonianæ religionis cum Euſtathio Sebaſtiano princeps fuit. Hieronymus.

Baſilius, Cilix Preſbyter ſub Zenone, & Anaſtaſio floruit, ut ex Photio diſcimus Cod. 107. Hiſtoriam divulgavit, cujus & Nicephorus meminit operis ſui initio. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 267.

Baſilius, Seleuciæ Epiſcopus, interfuit Synodo quartæ Oecumenicæ, eique ſubſcripſit.

Baſilius, Præſes Ciliciæ ſub Anaſtaſio Principe floruit, abſtinentiâ, & vitæ inſtitutis clarus. Scripſit contra Archelaum quendam Preſbyterum. Suidas.

Baſilus, Opiterginorum dux, qui ſuppetias Antonio tulit. Lucan. lib. 4.

Ut piratum adverſæ ſocios in litore terræ
Et Baſilum videre ducem: nova furta per æquor
Exquiſita fugæ. ———

Baſilus, oratoris nomen apud Juvenalem Sat. 7.

Quando licet flentem Baſilo producere matrem?
Quis benè dicentem Baſilum ferat?

Item Prætor ſpolians provinciales apud eundem Sat. 10.

Quot Baſilus ſocios, quot circumſcripſerit Irus
Pupillos. ———

Baſinni, pop. Arabiæ. Steph.

Baſiſtani, & *Baſtali*, pop. Hiſp. Strab. lib. 3.

Baſoropeda, reg. Medorum Armeniæ adjuncta. Strabo lib. 11.

Baſſæ, locus in Corylio monte prope Phigaleam in Arcadiâ, ubi celebratur Epicurii Apollinis templum, nato indè cognomine, quod in peſtilenti morbo opem tuliſſet. Rhod. lib. 19. cap. 1. Vide Pauſan.

Baſſareus, Bacchi cognomen, à veſtium ſpecie, quibus miniſtræ ejus utebantur in ſacris, quæ & *Baſſarides* dicebantur. Alii vero *Baſſareum* à βάζειν vocant, quod clamare ſignificat. Horat. in Odis.

——— *Non ego te candide Baſſareu*
Invitum quatiam. ———

Ea autem veſtis ad pedes fluebat. Statius.

Si decet auratâ Bacchum veſtigia pallâ
Vertere. ———

Et *à Baſſareo* Lydiæ loco cognominata eſt, ubi conficiebatur. Hinc *Baſſaricus*. Prop. 3. 16.

Candida laxatis onerato colla corymbis
Cinget Baſſaricas Lydia mitra comas.

Baſſaris, *Baſſarei*, h. e. *Bacchi ſacrificula*. Perſius Sat. 1.

Et raptum vitulo caput ablatura ſuperbo
Baſſaris, & lyncem Mænas flexura corymbis.

Ubi vetus Schol. *Baſſarides*, *Bacchæ*. *Quibuſdam videtur à genere veſtis, quâ Liber Pater utebatur, demiſſâ ad talos, quam Thraces Baſſarim vocant. Quidam à vulpibus, quarum pellibus Bacchæ ſuccingebantur.* Quæ confirmari poſſunt è Græcis Grammaticis. Nam Heſychio Βασσάραι ſunt χλιδῶνες, ἢ ἱμάτια ἃ Θρᾷκες ἐνέχονται. Sed & apud Suidam & Etymologum legas. Βάσσαρος· ἀλωπηξ παρὰ Ἡσιόδῳ. Porro non Thracum ſolum-

ſolummodo hæc vox, ſed & Afrorum. Nam ut idem Heſych. ſcribit, Βασσάρια, τὰ ἀλωπέκια οἱ Λίβυες λέγουσι. Quanquam Bacchæ non vulpinis tantum, ſed & hinnulorum pellibus utebantur, quas Stat. lib. 2. Thebaidos itemq; Achilleidos *Nebridas* dixit, Græcorum more, qui pelles iſtas Νεβρίδας vocant à *νεβρὸς hinnulus*, ſive *cervi pullus*. Altius vero rem repetit ὁ πάνυ Bochartus. Sic enim ille, *Baſſareus*, inquit, rectè explicatur per Æliani Περίοικον, cum בצר *baſſar* Ebræis ſit idem quod Græcis τρυγᾶν, *vindemiare* ſcilicet, ubi *Tſade* per SS. effertur ut ὁι ὁ ſæpiſſimè.

Baſſiana, Pannoniæ op. Ptol. *Boſſega* hodiè.

Baſſianus, Syracuſanus, Romam ſtudiorum cauſâ miſſus, ubi cum Chriſtianus factus eſſet, Ravennam, inſectante patre, fugit. Indè Laudenſis Præſul electus, ibidem nonagenarius deceſſit 14. Cal. Febr. Emicuit Ambroſii temporibus, quem ægrotantem adiit & ejus morti interfuit. Volater.

Baſſianus dictus eſt Marcus Aurelius Antoninus Caracalla, ex avi materni nomine.

Baſſus Cæſius, Poeta Lyricus, Neronis temp. ad quem Perſius ſcripſit Sat. 6. ubi inter alia.

Jamne Lyra & tetrico vivunt tibi pectine chordæ ?
Tetrico, inquit, quia ad Sabinos ſe recepiſſet, quorum mons *Tetricus*. Mox ad eundem ait,
Atque marem ſtrepitum fidis intendiſſe Latinæ,
Mox juvenes agitare jocos & pollice honeſto
Egregios luſiſſe ſenes. ——

Unde argumentum eorum cognoſcimus, quæ caneret Cæſius. Vidit eum Fabius: ac quanti fecerit, arguit quod dicat lib. 10. *Lyricorum Horatius ferè ſolus legi dignus; ſi quem adjicere velis, is erit Cæſius Baſſus, quem nuper vidimus.*

Baſſus Aufidius Hiſtoricus, Auguſti ac Tiberii temp. æqualis M. Senecæ Rhetoris, ut ex ejus Suaſoriâ 6. cognoſcimus. Ibidem inter hiſtoricos refertur, qui elogiis ſuis Ciceronem ſuere proſecuti. Reliquit autem belli Germanici libros, uti docet Quinctilianus lib. 10. Etiam de Bello civili ſcripſit. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 1. 22.

Baſſus Julius, Orator Auguſti temp. ex cujus declamationibus plurima excerpta habemus apud M. Senecam, qui & in Præfat. lib. 5. Controverſ. *hominem diſertum* vocat. Sed addit, *Cui demptam velim, quam conſectabatur, amaritudinem, & ſimulationem actionis Oratoriæ. Nihil indecentius, quàm ubi Scholaſticus forum, quod non novit, imitatur.*

Baſſus Junius floruit temp. Neronis, aut Veſpaſiani, homo dicaciſſimus, unde *aſinus albus* vocabatur, teſte Fabio lib. 6. cap. 3. de riſu. Nempe *aſinus* quidem ob ineptias, ſed *albus* ob jucunditatem, uti Turnebus interpretatur lib. 28. cap. 35. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 22.

Baſſus Salejus Veſpaſiani ævo floruit, non ſemel memoratus Tacito, ſive alteri in Dialogo de Cauſis corruptæ eloquentiæ, ubi inter alia ſic audias Aprum loquentem. *Quis enim neſcit neminem mihi conjunctiorem eſſe, & uſu amicitiæ, & aſſiduitate contubernii, quam Salejum Baſſum, cum optimum virum, tum abſolutiſſimum poetam?* Et Fabius lib. 10. *Vehemens & poeticum ingenium Saleio Baſſo, nec ipſum ſenectute maturum.*

Baſſus Gabius, è cujus commentariis hiſtoriam de equo Sejano refert Gellius 3. 9. Libros is de origine verborum edidit, è quibus idem Gellius quædam adfert 2. 4. 3. 19. 5. 7. Sed *Gavius* eſt apud Macrobium. Floruit tempore Trajani. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 22.

Baſſus, & Sextius Niger Romani de Medicinâ Græcè ſcripſerunt. Volaterr.

Baſſus, Conſul. Gentiani collega an. V. C. 963. Alius Æmyliani collega an. 1011. Alius Quintiliani collega an. 1041. Alius Ablabii collega an. 1083. Alius Philippi collega an. 1161. Alius Antiochi collega. an. 1184. Denique *Baſſus* martyr ſub Decio clavis ferreis confixus. Volaterr.

Baſta, Italiæ op. non procul ab Acrâ Japygiâ Plin. 3. 11.

Baſtanabus, portus Arabiæ. Steph.

Baſtanæi, Arab. Deſertæ gens. Ptol.

Baſtarnæ, Baſternæ. Plin. Pop. Sarm. Europ. in regno Polonico contenti apud oram maris Euxini, Peucinis qui in Podoliâ, & Alanis, qui in Lithuaniâ cenſentur, finitimi. Horum meminit Ovid. de Triſt.

Hactenus Euxini pars eſt Romana ſiniſtri,
Proxima Baſternæ Sauromataque tenent.

Meminit eorum Dionyſius. Μαιώτιδος ἐς στόμα λίμνης Γερμανοὶ, Σαμάται τε, Γέται θ' ἅμα Βαστάρναι τε.

Vide Strab. lib. 7. & Steph. Claudiano *truces* dicuntur, & alibi apud eundem —— *Cæde tumentes*
Baſternas unâ potuit delere ruinâ.

Baternas pro *Baſternas* poeticâ licentiâ videtur dixiſſe Val. Flaccus lib. 6. his verſibus.

Atque ubi Sidonios inter pedes æquat habenas
Illinc juratos ſecum trahit Exa Baternas.

Ita legit Hen. Valeſius Notis ad excerpta ex Jo. Antiocheno, ubi vett. editt. *Æa* habent.

Baſterani, Ægypti pop. quibus permutatio in more eſt nummorum loco. Ægyptiorum ritu ægrotos producunt, ut à prætereuntibus, quos ejuſmodi quidpiam infeſtarit aliquid ſalutaris afferatur.

Baſterbini, pop. in 3 reg. Italiæ. Plin. 3. 11.

Baſteum, caſtrum in Italiâ munitiſſimum prope Padum, ubi Julius 2. Pontifex inſignem accepit cladem, inopinatò irrumpente Alphonſo Ferrariæ duce. Rhod. 5. 1.

Baſtitani, Hiſp. pop. prope Turdulos, qui & *Baſtuli*. Strabo lib. 3. ἐνταῦθα δὲ ὄρος ἐστὶ τὸ Ἰβήριον τὸ καλούμενον Βαστιτανὸν, ὅτε καὶ Βαστύλεις καλοῦσιν, ἢ Κάλπε. Ptolemæus. Βαστιτανὸν, τὸ καλούμενον Ποινὸν, Μιγκλία, Τεχνιδάκλα, Βαρβήσυλα, Καρτηία, Κάλπη. Ex *Baſtitanis* autem ſive *Baſtis* facti corruptè *Baſtuli*, & corruptius *Blaſturi* apud Marcianum lib. 2. Peripli ubi mem. circa Carteiam Βλαστηρῶν τὸ καλούμενον Ποινὸν, nempe reſpectu originis. Nam ad eos maximè pertinent hæc Plinii, ut docet ſermonis ſeries, *Oram eam univerſam originis Pœnorum exiſtimabat M. Agrippa.* Vide Boch. de Phœn. Col. pag. 685.

Baſulii, pop. Libyæ.

Bata, Aſiæ vicus & portus, ubi Sinope urbs Auſt. verſus huic oræ plurimum opponi videtur. Strabo lib. 6. 11. Ptol. 5. 9.

Batala, antiquiſſimum Sidicinorum in Italiâ op. Livius.

Batalus, tibicen laſcivus, qui primum omnium calceis fœmineis in ſcenâ uſus eſt, artemque tibiarum omnino mollitie depravavit, à quo diſſolutos & parum viros *Batalos* vocant; tale fuit Demoſtheni cognomen, teſte Cælio lib. 5. cap. 13. Libanius Ἱστόρηται γάρ τινα Βάταλον Ἐρίσιον ἀνελεῖν γενέσθαι, ὃς πρῶτος ὑποδήματα γυναικεῖα ἐπὶ τοῖς σκώμμασι ἐχρήσατο, καὶ μέλαν κατασχόν, καὶ τότε δὴ τοὺς ἀνδρώδεις καὶ ἀνανδρεῖς Βατάλους ἐκάλουν. Unde Heſychius. Βάταλος, κατατύφων καὶ ἀνελεύθερος, κίναιδος, ἴκλυτος. Cæterum Βάταλος apud Atticos pudendorum pars. Sic enim Plutarchus ſcribit. Δοκεῖ δὲ καὶ ἔκ τινος ὑπερβολῆς τοῦ σώματος μεῖζον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τό τε καλεῖσθαι βάταλος.

Batana, locus juxta Euphratem. Steph. Vide *Agbatana* apud eundem. Hic Θησαυροφυλάκιον regnum Mediæ & Perſiæ fuiſſe teſtatur Iſidorus Characenus. *Ecbatana* vocant Qu. Curtius & Juſtinus. Hic lib. 4. *Se quoque cum tranſiſſet mare, non Ciliciam aut Lydiam (quippe tanti belli exiguam hanc eſſe mercedem) ſed Perſepolim, caput regni ejus, Bactra, deinde Batana, ultimique Orientis oram, imperio ſuo deſtinaſſe.* Sic lege. Nam MS. habebat *Batava*. Ille lib. 12. *Centum nonaginta millia talentûm Ecbatanis congeſta.*

Batancæſara, Indiæ intra Gangem urbs Ptol. *Baicadul* Caſtaldo.

Batane, vel *Batanæa* Syriæ vicus. Steph.

Batavi, pop. Germaniæ, de quibus Luc. lib. 1.
Vangiones Batavique truces, quos ære recurvo
Stridentes acuere tubæ.

Auricomos appellat Silius lib. 3.
Jam puer auricomo perfomidate Batavo.

Unde Mart. 8. 32.
Et mutat Latias ſpuma Batava comas.

Hi *Hollandi* vocantur. Tacitus de moribus Germanorum. *Omnium harum gentium virtute præcipui Batavi, non multum ex ripâ, ſed inſulam Rheni colunt, Cattorum quondam populus, & ſeditione domeſticâ in eas ſedes tranſgreſſus, in quibus pars Romani imperii fierent. Manet honos, & antiquæ ſocietatis inſigne; nam nec tributis contemnuntur, nec publicanus atterit: exempti oneribus, & collationibus, ac tantum in uſum præliorum ſepoſiti.* Plin. lib. 4. cap. 15. *In Rheno ipſo*, inquit

prope centum m.p. in longitudinem nobiliſſima Batavorum inſula. Plutarchus in Othone. Τοῖς δὲ μονομάχοις ἐμπειρίαν τε καὶ θάρσος ἴσχὺν πρὸς τὰς συμπλοκὰς ὅπλων ἐπήγαγεν Οὐαὶρος Ἀλεμανὸς τὰς καλουμένας Βαταύλας. Lege Βαταύβας vel Βαταύας. Εἰσὶ δὲ Γερμανῶν ἵπποι ἀρίστοι, νῆσον οἰκοῦντες ὑπὸ τῷ Ῥήνῳ περιῤῥεομένην. Dio. lib. 55. Ξυνοὶ δὲ ἱππεῖς ἐπίλεκτοι, οἵτε τὸ τῶν Βαταύων, καὶ τῆς Βαταύας τῆς ἐν τῷ Ῥήνῳ νήσου ὄνομα. Zoſimus lib. 3. Καὶ τῇ Βαταβίᾳ περιχύσας, ἣν δίχα χεῖρόμενος ὁ Ῥῆνος νήσῳ ποιεῖ, πάσης πολλαπλασίονα νῆσον. Hinc *Batava auris* apud veteres pro *durâ*. Mart. 6. 83.

Cujus nequitias, jocoſque novit
Aurem qui modo non habet Batavam.

Nam quod vulgò legitur *ſeveram* è gloſſâ videtur huc tranſmigraſſe. Eorum regio *Batavia* vulgò *Le pays de Holland*. Nannius Miſcell. lib. 10. ait in Hollandiâ multo infra terram ingentes arbores reperiri: unde quoſdam opinatos eſſe, illic olim fuiſſe ingentes ſilvas, & vel vi ventorum vel terræ motu concidiſſe, atque adeo ipſam *Hollandiam* olim *Holhlandiam* eſſe dictam: ſic etiam antiquiſſimis libris eam appellari; author eſt Mart. Dorpius, irridens eos, qui *Hollandiam* à *cavitate terræ* nominari putent. Alios etiam ait à *fœno* putare eam *Haylandiam* quia *paſcuoſa eſt*. Aliis dicitur qu. *Hot-land*. *Batavos* autem ab eâ plagâ, quæ etiamnum linguâ eorum *Der Betowe* dicitur, vocatos credit Adolph. Merkerchus cap. 41. de vet. pronunc. L. Græcæ. Imperito quidem Latinorum vulgo liceat omnem Hollandiam *Bataviæ* nomine appellare, eâdem ſc. ratione, eodemque jure, quo *Belgicam* nunc vocant id terrarum ſpatium, quod 17. Provinciis diſtinctum, dimidium ſui in Germaniæ ſolo obtinet; cum antiquitus omnis Belgica cis Rhenum conſtiterit; quoque jure Pannoniam dicunt Hungariam, quæ tamen vix tertiam ſui partem in veteri Pannoniâ cenſere poteſt.

Batavodurum, op. Germ. infer. in Batavis, *Duroſtadium* etiam Latinis dictus. Vulgò *Wyck de Duerſteden*. long. 27. 15. lat. 52. 10.

Bate, pars tribûs Ægeidis. Steph.

Batea, Teucri filia, uxor Dardani. Diodorus lib. 5. Vide Steph. in *Dardano*.

Bateni, pop. ad Caucaſi montis juga, non procul à Bactris. Plin. 6. 16.

Batenis, arx. *Battenbourg*, op. Germ. infer. in Geldriâ.

Bathanatii, tractus Pannoniæ infer. ad Sarvitiæ amnis confluentiam cum Danubio, non longè ab oſtio Dravi flu. *Bathmonſter* ſeu *Bathaſech* Lazio.

Baterata, πόλις Λιγύων. Steph.

Batheus, Siciliæ fluvius. Ptol. *Jati* Fazello dicitur. Lege *Bathys*.

Bathſheba, Uxor Uriæ, poſteà Davidis & mater Solomonis. Sulp. Severus- *Quâ tempeſtate Berſaben quandam, miræ fœminam pulchritudinis, ſtupro compertam habuit. Hæc viri cujuſdam uxor, qui tum in caſtris erat, fuiſſe traditur.* Ubi ſecutus errorem Græcorum vocat *Berſaben*, quæ in Ebræis & Latinis codicibus *Bathſheba*, vel *Bethſabe* dicitur: quem tamen errorem ſcribis libentius tribuit Druſius, quam interpretibus; & videtur natus ex affinitate literarum ϑ & β. Fuit autem *Bathſheba* filia Eliam, quem Hebræi apud Hieronymum tradunt fuiſſe filium Achitophel, qui ob eam cauſam poſteà conjuravit cum Abſalomo. Id etiam probabile eſſe cenſet ex Hugone Salianus. Potuit enim Achitophel avus eſſe 60. annorum. Eliam pater 40. *Bathſheba* filia 18. Idem cenſent Abulenſis & alii. Καλλίστην τὸ εἶδος καὶ πασῶν διαφέρουσαν vocat Joſephus.

Bathuel, i. e. *filiatio Dei*, aut *menſura*, vel *deſertum Dei*, filius Nachor ex Melcha. Gen. 22. Item civitas in tribu Simeon. 1 Par. 4.

Bathycles, vir quidam dives ac ſordidus, unde Proverb. *Bathyclis calix*, in eos, qui divites cum ſint, ſibi tamen vivunt.

Bathycolpus, flu. ad Thracium Boſporum. Turcis *Eiuterre*, quod *magnum nemus*, vel *magnum flumen* ſig. teſte Petro Gyllio.

Bathyllus, adoleſcens Samius ab Anacreonte dilectus. Horatius in Epodis

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathyllo
Anacreonta Teium. ———

Item Pantominus. Juvenalis.

——— *Molli ſaltante Bathyllo.*

Perſius. —— *Nec cum ſis cætera foſſor,*
Tres tantum ad numeros Satyri moveare Bathylli.

Juvenalis iterum Sat. 13.

——— *Ut video, nullum diſcrimen habendum eſt*
Effigies inter veſtras, ſtatuamque Bathylli

Tacitus lib. 1. Annal. *Indulſerat ei ludicro Auguſtus dum Mæcenati obtemperat effuſo in amorem Bathylli.* Vide Scaligerum Animadverſionibus Euſebianis pag. 155. Itemque Salmaſium in Probum Vopiſci.

Batiæ, civitas mediterranea Epiri. Strabo lib. 7.

Batieia, Ili tumulus in Troade Strab. lib. 3. Vide Steph.

Batina, vel *Bantina*, op. Apuliæ. Horat. Carm. 3. Od. 4.

Saltuſque Bantinos, & arvum
Pingue tenent humilis Ferenti.

Batnæ, civitas Oſrhoenæ. Steph.

Baton Sinopenſis, rerum Perſicarum commentarios condidit: cujus rei auctor nobis Strabo lib. 12. ubi de Sinope. Ἄνδρες ἐξήνεγκεν ἀγαθούς. Τῶν μὲν φιλοσόφων Διογένη τὸν Κυνικὸν, καὶ Τιμόθεον τὸν Παλείωτα. Τῶν δὲ ποιητῶν Δίφιλον τὸν Καμικὸν. Τῶν δὲ συγγραφέων Βάτωνα τὸν περιγραψάμενον τὰ Περσικά. Idem de Theſſaliâ & Æmoniâ commentatus eſt. Athenæus lib. 14. Βάτων ὁ Σινωπεὺς ὁ ῥήτωρ ἐν τῇ περὶ Θεσσαλίας καὶ Αἱμονίας συφῶς ἱμφανίζῃ τὴν τῶν Σαλυγναλίων ἑορτὴν Ἑλληνικωτάτην. Item librum edolavit περὶ Ἴππων ποιητῆ, de quo vide Jonſium. p. 181.

Baton, Amphiarai auriga Polybius.

Batrachus, ſculptor. Plin. 36. 5. Nec Sauron atque Batrachum obliterari convenit, qui fecere templa Octaviæ porticibus incluſa, natione & ipſi Lacones.

Battarus, non quidem arboris ſive herbæ nomen eſt, ut voluit Domitius, ſed fluvii, ut placet Scaligero, cujus meminit Valerius Cato Dirarum initio

Battare, cycneas repetamus carmine voces.

Battiades, Callimachus à *Batto* patre. Ovid. in Ibin.

Nunc quo Battiades inimicum devovet Ibin,
Hoc ego devoveo teque tuoſque modo.

Stat. 5. Sylv. 3. *Tu pandere doctus*
Carmina Battiadæ.

Item *Battiadæ* dicti ſunt Cyrenenſes à Batto Cyrenes conditore. Sil. Ital. lib. 3.

Nec non Cyrene Pelopei ſtirpe nepotis
Battiadas pravæ fidei ſtimulavit in arma.

Idem lib. 2. —— *Et iniquo ſole calentes*
Battiadas. ———

Battis, puella quam Philetas poeta elegiographus ſuis carminibus celebravit. Ovid. Triſt. 1. 5.

Nec tantum Coo Battis amata ſuo eſt.

Batton, Comicus, cujus fabulæ apud Suidam ſunt Ἀνδρογόνη, & Εὐεργέται,

Battus, Cyrenes in Africâ conditor, quem Callimachus ait progenitorem ſuum fuiſſe. Strabo lib. 17. Sig. autem *regem* in linguâ Libycâ. Heſychius. Βάττος, βασιλεὺς, τύραννος. Λίβυες. Hinc linguæ uſque adeo impeditæ fuit, ut urbem βατταρίζειν ab eo originem traxerit. Suidas. Unde Heſychius Βάττος, τραυλίφωνος, ἰσχνόφωνος.

Battus, paſtor Pylius quem Mercurius in Indicem commutavit. Nam cum Apollo Admeti regis armenta paſceret, Mercurius boves quaſdam, quæ longius proceſſerant, furto abactas in ſylvis occultavit, *Battoq;* cuidam equarum cuſtodi, à quo uno viſus fuerat, mandavit, ne cuipiam illud furtum indicaret; quod ut libentius faceret vaccam pulcherrimam ei dono dedit. Mercurius vero abſens, ut hominis fidem experiretur, ſumptâ aliâ figurâ paulo poſt ad eum rediit, rogans, an vaccas quaſdam illac tranſeuntes vidiſſet, pollicenſque, ſi indicaret vaccam ſe illi cum tauro daturum. *Battus* itaque ſpe corruptus ſub quo monte paſcerentur, indicavit: ob quam perfidiam Mercurius eum in lapidem, qui *Index* dicitur, commutavit. Ovid. Met. 2.

At ſenior poſtquam eſt merces geminata, ſub illis
Montibus, inquit, erant, & erant ſub montibus illis.
Riſit Atlantiades; & me mihi, perfide prodis?
Me mihi prodis? ait. Perjuraque pectora vertit
In duram ſilicem, qui nunc quoque dicitur Index.

Battus, ineptus poeta, qui in carmine conficiendo eadem ſæpius repetebat; unde Βαττολογία, inepta verborum redundantia, ſeu ejuſdem rei vitioſa repetitio. Suidas. Βαττολογία, ἡ πολυλογία, ἀπὸ Βάττου τινὸς μακρὰς, καὶ πολυστίχους ὕμνους ποιήσαντος, ταυτολογίας ἔχοντας. Heſych. Βαττολογία, ἀργολογία, ἀκαιρολογία. Theophylact. in Mat. 6. Βαττολογία ἐστὶν ἡ φλυαρία. Ὅτου, τὸ αἰτεῖν τι τῶν γελοίων, δίξαι, πλεῖστον, οἶνον. Subdit Βαττάρισμὸς δὲ ἐστὶν ἡ ἀταρθρῳ φωνὴ, ὡς ἡ τῶν παιδίων.

Batulum, caſtellum Campaniæ, cujus incolæ Turno in auxilium venerunt adverſus Æneam. Virg. Æn. 7.

Quique Ruſas Batulumque tenent, atque arva Celennæ.

Batum, flu. Italiæ in agro Brutio propè Blandam urb. Plin. 3. 5.

Batus, hiſtoricus Græcus, in 2. hiſt. Atticæ adducitur à Pindari Scholiaſte in Iſthm. Od. 4.

Bavai, id eſt, *in luctu*, vel *miſeriâ*, nomen viri. 2 Eſdr. 3.

Bavaria, ab *Avaribus*, Hunnorum reliquiis, qui Noricis expulſis in eâ terrâ conſedere, adjectâ B. literâ appellatur. *Boiaria* etiam à *Boiis* dicta. Noricorum fuit olim, & priuſquam in provinciam redigeretur à proprio Rege uſq; ad Arnulphi Imp. tempora adminiſtrata eſt, ut quidam ſcribunt: Deinde Duces habere cœpit, hodiéque retinet. Regio ipſa, præterquam ubi Auſtralior eſt, non ſeritur, utpote nemoroſa plurimum & montoſa. Sues glandibus, ſilveſtribuſque pomis tantâ copiâ nutrit, ut veluti Hungaria boves; ita hæc ſues cæteris Europæ nationibus largè ſuppeditet. Gens ipſa veſtitu, ut plurimum, flavo colore amicitur: ocreis quam caligis libentius calciatur. Non eſt hodiè deſerta, ut Strabonis tempore fuit, ſed cultiſſima, magnas & ſuperbas civitates habens, & opida nobiliſſima. Magna frumenti copia circa Ratiſbonam & Landſhutam. In ſuperiorem & inferiorem dividitur. Superior ſubdita eſt Alpibus, ideoque magnâ ex parte ſterilis. Inferior eſt fertilior, frequentiuſque habitatur, & propter Danubium, Iſaram, & Lavarum amnes eſt vitium ferax. Munſter. Aventinus.

Baubo, mulier quædam quæ cum Cererem hoſpitio ſuſcepiſſet, ei neſcio quam obtulit potionem, quam ipſa tota colliquata lacrymis ob filiæ mortem bibere nolens, reſpuit. *Baubo* illud moleſtè ferens, & non tantæ authoritatis Deam eſſe putans, pudendum revelavit, & ei nudum oſtendit: quo ſpectaculo Dea delectata in gremium poculum accepit. Clem. Alex. Orat. ad Gentes, & Arnobius contra Gentes. Heſychius. Βαυβὼ, τιθὴ Δήμητρος, σημαίνει δὲ καὶ κοιλίαν, ὡς παρ' Ἐμπεδοκλεῖ.

Baucis, anus paupercula, Philemonis ſenis conjux, quos Jupiter in arbores commutavit. Ferunt enim cum Jupiter & Mercurius Phrygiam peragrarent, ſolos hos inventos fuiſſe, qui Deos hoſpitio dignarentur. Quare cum Jupiter eam reg. ob inhoſpitalitatem terræ hiatu perdere decreviſſet, Philemonem & Baucidem monuit, ſi ſalvi eſſe vellent, ſeſe ut ſequerentur, qui ſine morâ Deorum veſtigia ſubſecuti ſunt. Cumque jam ad vicini montis culmen perveniſſent, forte reſpicientes, ſubjectam oculis regionem palude hauſtam vident, ſolâ ſuâ caſâ exceptâ, quæ ipſis aſpicientibus in templum eſt transformata. Juſſi deinde pro hoſpitii munere petere quod vellent, nihil aliud ſe optare reſponderunt, quam ut novi templi ſacerdotio præficerentur, nec alter alterum ad ſepulturam ferret, ſed eodem temporis momento extremum finem vitæ ſimul ambo clauderent. Quod cum illis Jupiter annuiſſet, ad ſua eos remiſit; ubi quod reliquum erat vitæ in Deorum miniſterio peregerunt: cumque jam extremam ſenectutis metam attigiſſent, in arbores converſi ſunt, ut latius fabulam refert Ovid. Met. 8. Ponitur autem *Baucis* pro *omni vetulâ* in foro olitorio herbas odoratas vendente. Perſius Sat. 4. verſ. 21.

Dum ne deterius ſapiat pannucia Baucis,
Cum bene diſcincto cantaverit ocyma verna.

Vide ſis ibi Caſaubonum.

Bavius & Mævius, poetæ duo ineptiſſimi & malevoli, Auguſti & Virgilii ætate, nullâ aliâ re noti, quam quòd clariſſimis ſuæ ætatis poetis oblatrare non dubitarint; quâ de cauſâ optimi cujuſque odium incurrebant. Virgil. Eclog. 3.

Qui Bavium non odit, amet tua carmina Mævi.

Bauli, villa quædam Latii, ponitur vulgò inter Miſenum promunt. Bajarumque lacum. Perperam Plinius lib. 3. cap. 5. inter Baias atque Lucrinum lacum habet. Hoc enim ſi verum, tota Taciti graviſſimi ſcriptoris narratio falſa erit. Sc enim ille Annal. 14. *de Baulis* loquens. *Id villæ nomen eſt, quæ promuntorium Miſenum inter & Bajanum lacum flexo mari adluitur.* Cui tamen adſtipulatur Symmachus lib. 1. ep. 1. *Baulos*, inquit, *Lucrinâ ſede mutavimus.* Propius autem Baias quam Miſenum fuiſſe hos *Baulos*, teſtatur haud obſcurè, Plin. 9. 55. *Apud Baulos in parte Bajanâ piſcinam habuit Hortenſius orator, in quâ murænam adeo dilexit, ut exanimatam fleſſe credatur.* In ipſo fuiſſe litore præter Tacitum aſſerit Silius Italicus lib. 12.

Nec non Miſenum ſervantem Idæa ſepulchro
Nomina, & Herculeos videt ipſo in litore Baulos.

Villam hic fuiſſe Hortenſi præter Plinium, teſtatur M. Varro de R. R. 3. 17. itemque M. Tullius Acad. Qu. lib. 2. uti videre eſt in his. *Quibus de rebus & aliis ſæpè nobis quæſita & diſputata ſunt, & quondam in Hortenſii villâ, quæ eſt ad Baulos.* Denique Symmachus Ep. 1. lib. 1.

Huc Deus Alcides ſtabulanda armenta coegit
Inde recens ætas corrupta Boaulia, Baulos
Nuncupat. ———

Bauma, op. Æthiopici ſinûs ex Africæ latere Plin. 6. 29.

Bavota, Salentinorum op. Ptol. Σαλεντίνων μεσόγαιος πόλις Βαυόται.

Bautica, flu. Gall. Ciſalpinæ in Padum influens.

Bautiſus, Sericæ reg. in Aſiâ flu. Ptol. *Quam* eum interpretatur Mercator.. Græcè Βαύτης.

Bazacata, Indici maris inſ. Ptol. *Baſſe* Caſtaldo.

Bazanis, Armeniæ urbs, olim *Leontopolis*. Euſt. Poſteà vero *Juſtinianopolim* dictam notat Gul. Stuckius.

Bazata, i. e. *contemptus*, vel *depræda tio*, aut *in olivâ*. Eunuchus. Eſth. 1.

Baziothia, i. e. *contemptus*, vel *deſpectiones ejus*, ſive *præda ejus*, aut *in olivâ Domini*, urbs in tribu Judâ. Joſ. 15.

B E.

Beatrix, virgo Romana, cujus comes fuit Lucina, ambæ inſigni erga ſanctorum Martyrum corpora, quæ in ſuis agris tumularunt, pietate præditæ; quamobrem à Diocletiano ob Fauſtinum ac Simplicium reconditos extremo ſupplicio multatæ ſunt.

Bebai, i. e. *pupilla*, ſive *concavus*, aut *vacuus*, nomen viri. 1 Eſdr. 2.

Bebeecus, Heſychius. Βεβήκιος ὁ Ἡσιόδου ὑπὸ τῶν Ἐπιτῶν. Sed legendum Βόδιγκος. Palmerius. Vide *Padus*.

Bebiani, Ligures ſic dicti in 2. reg. Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 12.

Bebius, mons Campaniæ ignem inſtar Ætnæ exhalans; corruptè ut puto, pro *Besbius*, ſive *Veſuius*, ex *Veſuvius*.

Bebius, delator inſignis cognomento *Maſſa*, tempore Veſpaſiani. Juvenal. Sat. 1.

——— *Quem Maſſa timet, quem munere palpat*
Carus. ———

Bebius Pamphilus, Coſ. Rom. cum P. Cornelio, eo anno, quo Numæ Pompilii libri in agro C. Petilii effoſſi ſunt. Val. Max. 1. 1.

Bebriacum, vicus inter Cremonam & Veronam, apud quem Vitellius Othonem ſuperavit. Juven. Sat. 2.

Bebriaci in campo ſpolium affectare palati.

Hunc vicum Itali hodiè *Labinta* vocant. Freculphus Tom. 2. lib. 1. cap. 21. *Hedriacum* legit. Apud Joſ. de B. Jud. lib. 5. cap. 8. Φρυγδακὸν eſt. Tacitus *Bedriacum* vocat. Plut. Βετριακὸν habet. Ita enim ſcribit in Othone. Ἔστι δὲ πολίχνη πλησίον Κρεμώνης τὸ Βηδριακόν. Vide Cluver. Ital. Ant. pagg. 259. 260. Inde *Bebriacenſes aves*, de quibus Plin. 20. 49.

Bebryce, una fuit ex Danai filiabus quæ ſuo etiam ſponſo perciſſe traditur. Euſt. in Dionyſ. Ἡ Βεβρύκη μὲν, ἡ Τυρμήσσης μόνη τῶν συνύδων ἐφείσατο. Ibidem dicit hanc una cum ſponſo ſuo fugiſſe in regionem, quæ poſt ab eâ fuit *Bebrycia* dicta. Apollodorus quidem in Catalogo Danaidum *Bebrycem* fortaſſe nominavit, quæ in vulgatis codd. perperam Βρύκη appellatur. Idem auctor innuit, duas Da-

Danai

Danai filias maritis peperciſſe. *Danaus*, inquit, *Ægypti filius præter unum aut alterum* (πλὴν ἑνὸς ἢ δυοῖν) *filiarum ſuarum operâ necavit.* Plerique tamen auctores Hypermneſtram ſolam, quæ à cæde ſponſi ſui abſtinuerit, commemorant. Ita Pind. Nem. 10. Οὐδ' Ὑπερμήστρας παρεπλάγχθη μενύφαρον ἐν κολεῷ καλαϗοῖσα ξίφος. Ita etiam Horat. Carm. 3. Od. 11.

Una de multis face nuptiali
Digna, perjurum fuit in parentem
Splendidè mendax & in omne Virgo
Nobilis ævum.

Bebryces, vel *Bebrycii*, pop. à Thracibus oriundi, quos Stephanus ponit juxta Pontum, & Iberos, de quibus Strabo libb. 7. & 12. Hos Arrianus originem à *Bebryce* Danai filiâ traxiſſe ſcribit. Eorum reg. *Bebrycia*, quæ poſtea *Mygdonia*, deinde *Bithynia* dicebatur. Regio eſt, inquit Solinus, opulenta, fertilis atque fœcunda. Unde Apollonius eam ἐερσήλεα γαῖαν, *virentem*; Dionyſius λιπαρὴν, i. e. *pinguem terram* vocat. E Latinis duos eis adjungam Val. Flaccum, & Lucanum. Hic.

Proxima Bebryaci panduntur litora regni,
Pingue ſolum. Ille.
Pinguis Bebrycio diſceſſit vomere ſulcus.

Bebryx, rex fuit in montibus Pyrenæis, teſte Silio, quos etiam à Pyrene illius filiâ nomen traxiſſe idem author eſt.

Becare, portus utiliſſimus in Aſiâ, quo piper monoxylis lintribus imprimis invehitur. Plin. 6. 23.

Bechuc, viri nomen. 1 Eſdr. 2. Lat. *laguncula* vel *vacuitas.*

Becher, filius Ephraim. Num. 26. Lat. *primitiæ*, aut *in ariete.*

Bechires, gens Scythica, quæ cum ad Italiam veniſſet cum Attilâ, vinumque bibiſſet, omnium bibaciſſima facta eſt. Steph. Dionyſius verſ. 765.

Βεζαρὶς τὰ πρῶτα κὴ ἀγχίθι φῦλα Βεχείρων.

Vide Plin. lib. 6. cap. 4. Suidas. Βίχειρες, ἔθνος Σκυθικόν.

Bechor, fil. Benjamin. Gen. 46. Idem fig. quod *Becher.* Inde *Bechoroth*, pl. num. filius Aphia. 1 Reg. 9.

Beda, Britannus ob vitæ modeſtiam *Venerabilis* dictus, clarus ſub Joanne 6. Pontifice, cum Saraceni ex Africâ ſolventes Hiſpaniam invaſere. Græcè, Latineque eruditus ſcripſit in Vetus & Novum Teſtamentum. De quo Poſſevinus Apparat. Sacr. Tom. 1. In omni diſciplinarum genere, Græcæ Latinæque linguæ gnarus excelluit. Poeta, Rhetor, Hiſtoricus, Aſtronomus, Arithmeticus, Coſmographus, Philoſophus, Theologus; ita eo tempore mirabilis, ut in proverbium apud ejus ſeculi doctores abierit, *Hominem in extremo orbis angulo natum univerſum orbem ſuo ingenio perſtrinxiſſe.* Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 28.

Bedirum Libyæ inter. urbs. Ptol. *Debris* Plinii eſt, Hermolao teſte.

Bedvini, Arabes ac Saraceni, nullâ ratione, inermeſque in bellum ruebant, dicentes mortem vitari non poſſe, fatoque omnia referentes, hircinis amicti pellibus Solem orientem adorabant. Volat.

Beelphegor, vide *Baal-peor.*

Beera, filius Joel. 1 Par. 5. *puteus*, vel *declaratio.*

Bergius, vel *Bergion*, unus ex Neptuni filiis, quem Hercules divicit.

Beeri, Lat. *explanans*, vel *puteus*, vel *in luce*, vel *in leone.* Pater Judith uxoris Eſau. Gen. 26. Item pater Oſee prophetæ.

Beer-ramath, urbs in tribu Simeon. Joſ. 19. Lat. *puteus*, vel *declaratio celſitudinis*, aut *in luce excelſâ.*

Beer-ſheba, nomen civitatis. Lat. *puteus juramenti.* 3 Reg. 19. Ubi Joſephus. Φοβηθεὶς δὲ ὁ Ἠλίας ἔφυγε εἰς πόλιν Βηρσαβεὲ λεγομένην, ἐσ' ἐϗάτοις δ' ὅρη ἀυλὴ τῆς χώρας τῶν Ἰούδα φυλὴν ἐχόντων καλὰ τὴν Ἰδουμαίων γῆν. *Borſenam* vocat Ptolemæus.

Begialis, Amorgi inſ. urbs, in mari Myrtoo.

Begis, urbs Trallianorum. Steph.

Beguai, nomen loci. 2 Eſdr. 7. Lat. *in corpore*, ſive *in gente.* Item nomen viri. 1 Eſdr. 2.

Begui, nomen viri. 1 Eſdr. 8.

Bel, nomen idoli Babyloniorum. Iſ. 49. Lat. *vetuſtus*, aut *nihil*, ſive *defluens.* Vide *Baal*, & *Belus.*

Bel, ſive *Beles*, Apollo ab Aquileienſibus Italiæ populis ſic dictus. Herodianus lib. 8. Βέλιν δὲ καλοῦσι τοῦτον, οἱ βάρβαροι τὸ ϗάφυλος, Ἀκυλήϊα εἶναι ἰδίᾳ νέμοντες. Ubi Βέλινον legendum monet Salmaſius.

Bela, Pannoniæ rex, regno per fratris cædem potitus, bonus alioqui princeps; populos à multis vectigalibus immunes fecit. Primus Byzantios nummos, argenteamque monetam percuſſit. Deceſſit tandem equo lapſus, fractuſque membra poſt annos regni tres, ſepultus in cœnobio S. Servatoris ab eo conſtituto. Volater.

Bela, 2. Ungariæ rex, Almi filius, quem Colomannus excæcaverat, & ipſe cæcus ſervatus à Pannoniis in regnum quod Stephanus ſine prole deceſſiſſet; duxit uxorem Helenam, regis Serviæ filiam, ex quâ 4. filios habuit, Gerſam, Ladiſlaum, Stephanum, & Almum, qui in eos quorum conſilio pater excæcatus erat crudelitèr animadvertit. Borichum Colomanni nothum cum Polonorum & Ruthenorum manu regnū affectantem prælio vicit. Volater.

Bela, 3. Ungariæ rex, Stephani fil. reg. an. 18.

Bela, 4. Ungariæ rex, Andreæ patris ſucceſſor. reg. an. 35.

Bela, 5. Ungariæ rex, regn. an. 3.

Beleaſtartus, Hirami filius, Tyri rex. Aliis *Deleaſtartus.*

Beledonii, pop. juxta Oceanum. Steph.

Belenus, Deus idem ac Sol putandus, Aquileienſium Deus tutelaris, item Aremoricorum & Noricorum. Lege Auſonianas Scaligeri, Voſſium de Theologiâ Gentili lib. 2. cap. 17. & Seldenum De Diis Syris.

Beleus, flu. in agro Tyriorum.

Belga, nomen viri. 1 Par. 24. Lat. *refrigerium*, vel *ſolatium*, aut *vetuſtas vultûs.*

Belgæ, Galliæ pop. maximè qui verſus Oceanum incolunt; quos Cæſar *fortiſſimos Gallorum* vocat. Hinc *Belga*, unus ex Belgis. Lucan. lib. 1.

Et docilis rector roſtrati Belga Covini.

Et adjectivum *Belgicus.* Virgil. 3. Georg.

Belgica vel molli melius feret eſſeda collo,

Ubi Servius, *Belgica eſſeda, Gallicana vehicula.* Horum appellatio refertur à quibuſdam ad innatam genti in dimicando ferociam. Nam *Balgen*, inquit Junius, eſt *manus conſerere.*

Belgæ, etiam pop. Albionis in Angliâ, ad occid. quorum regio *Hantſhire*, *Wiltſhire* & *Somerſetſhire*, teſte Camdeno.

Belgæ, poſteà *Wellæ*, vulgò *Wells*, urbs Angliæ ultra Bathoniam urb. ad 24. m. p. in occ. quarum urbium epiſcoparus copulati ſunt ſub Archiep. Cantuarienſi.

Belgica, locus apud Antoninum inter Agrippinam ac Treviros; *Bullingen* Simlero.

Belgites, Pannoniæ pop. Plin. 3. 25.

Belgium, Belgarum opidum. Cæſar lib. 3. de B. Gallico, *Beauvais* dictum videtur. *Belgium* item pro Belgarum regione, ut apud Livium Samnium pro Samnitum regione. Vide Glareanum in Annot. ad Cæſaris locum, & ad lib. 6. Comment.

Belgius, dux Gallorum Juſtin. lib. 24. cap. 5. Malè Βάλγιος apud Pauſaniam.

Belgius, Libyæ fluvius. Heſych. Βάλγιος, πόλαμὸς ἐν Λιβύῃ.

Belial, Nonnulli volentes hoc nomen *hominem inutilem* ſignificare, derivant à בלי *abſque* & יעל *profuit.* Alii contendentes eodem Dæmonem intelligi, derivant à בלי *abſque* & על *altiſſimo.* Aquila vertit *Apoſtatam.* Sane B. Paulus Satanam *Belial* vocat. 2 Cor. 6. Suidas. Βιλίαρ (lege Βιλιάλ) τῇ Ἑβραίων φωνῇ τὸ ἀποϗάτην δηλοῖ. Ὁ Ἀκύλας, τὸν δὲ συμφάντην χρεισῷ πρὸς Βελίαν. Chaldæus interpretatur *malignitatem.* Hieronymus retinet nomen Hebræum, ut cuique pro arbitrio interpretari liceret. Quanquam aliàs filios *Belial* idem filios intelligat Diaboli, homines quippe malignos. Quapropter παιρόμιος reddiderunt LXX. Sed & idem Hieronymus alibi deducit à בלי & עול quod ſit *abſque jugo.*

Belides, nomen patronymicum, quo ſignificatur *filius*, ſive *aliquis de genere Beli.* Unde pro Palamede accipitur Nauplii filio, & Beli abnepote. Virgil. Æn. 2.

Fando aliquid ſi forte tuas pervenit ad aures
Belidæ nomen Palamedis, & inclyta famâ
Gloria. ———

Belion, flu. ex Celtiberis, ac Vaccæis labens, Callaicam regionem irrigans. Strabo.

Belippo, Hiſp. Bæt. op. in conventu Gaditano. Plin. 3. 1.

Belis, *lidis*, patronymicum fœmininum quo ſignificatur

filia

filia, vel neptis Beli, unde *Belides* dictæ ſunt 50 filiæ Danai, Beli filii, quas cum Ægiſthus Danai frater totidem filiis ſuis peteret uxores, Danaus reſpondere recuſavit. Didicerat enim ex oraculo ſe à genero interfectum iri, ſed poſtea coactus à fratre promiſit ſe ejus petitioni ſatisfacturum. In nuptiarum autem nocte filias ſubornavit, ut clam ſe cultris armarent, & viros jam vino luxuriaque ſopitos jugularent. Virgines itaque patri morem gerentes, captato tempore, viros necarunt unaquæque ſuum, excepta ſolum Hypermneſtra, quæ Lynceo viro ſuo pepercit, qui poſtea, occiſo Danao, regnum apud Argos invaſit. Hæ *Danaides* à patre vocantur. Unde proverb. *Danaidum dolium*, pro barathro quodã inexplebili, & inſatiabilis cupiditatis homine. Finguntur enim à Poetis Danai filiæ apud Inferos eo ſupplicii genere perpetuo damnati eſſe, ut dolium quoddam pertuſum aquâ conentur implere, unde tantum effluat, quantum illæ poſſint infundere. Ovid. Met.

Molirique ſuis lethum patruelibus auſi
Aſſidue repetunt quos perdunt Belides undas.

Belides quidam annos eſſe dixerunt, qui aſſiduis fructibus videntur nos velle locupletare, cùm tamen tantundem abſumatur, quantum producitur. Sic autem Lucretius lib. 3. id explicat.

Deinde animi ingratam naturam paſcere ſemper,
Atque explere bonis rebus ſatiareque nunquam,
Quod faciunt nobis annorum tempora circum
Cum redeunt, fœtuſque ferunt, varioſq; lepores,
Nec tamen explemur vitai fructibus unquam:
Hoc, ut opinor, id eſt ævo florente puellas
Quod memorant latices pertuſum congerere in vas,
Quod tamen expleri nullâ ratione poteſtur.

Nonnulli arbitrati ſunt omnem mortalium vitam in hâc fabulâ contineri, cum omnia quæ agimus fruſtrà à nobis fiant in terris, cum nulla humana roboris veſtigia diu permanere poſſint, ſed omnia rurſus confundantur. Alii beneficia, quæ in ingratos conferuntur per hanc fabulam intelligunt. His urnis & huic dolio Plato in Gorgiâ aſſimulat animum incontinentem, qui effuſis in omni intemperantia libidinibus agitatur. Eiſdem etiam ſimiles ſunt homines futiles, qui, ut Parmeno Terentianus, *pleni ſunt rimarum, & hâc & illâc perfluunt.* Ebrios quoque perſtringit in quos lepido admodum epigrammate doctiſſimus poeta alluſit. Is autem eſt Theodorus Beza Emblem. 34.

Belidas fingunt pertuſa in dolia vates
Mox effundendas fundere ſemper aquas.
Nomine mutato, narratur fabula de te
Ebrie qui meras quæ ſine fine bibis.
Quin etiam hoc in te quadrat, turba ebria, quod ſint
Corpora quæ fuerant dolia facta tibi.

Beliſarius, Juſtiniani Imp. dux Græcus; Perſas in Oriente vicit, Vandalos in Africâ, ducto in triumpho Giliſmere, Gotthos in Italiâ, capto Victige rege, ſuperavit. Victor Romam reverſus, crucem auream ubi res ejus geſtæ cælatæ fuerant Petri Baſilicæ obtulit. Ob res feliciter geſtas in affectati regni ſuſpicionem venit apud Juſtinianum, à quo uterque ei oculus erutus fuit. Quare cum Principis ingratitudinem aliter ulciſci non poſſet, exiguum extra urbem tuguriolum extruxit, ubi per vitam reliquam à prætereuntibus ſtipem emendicavit, illud identidem referens *Da obolum Beliſario, Viator, quem invidia, non culpa excæcavit.* Crinitus, & Volaterranus. Suidas. Βελισάριος, ὁ στρατηγὸς ὃν μὲν τὸ σῶμα καλὸς τε καὶ μέγας, καὶ ὑπερόπτου πάλαι μάλιστα. Ὅσα δὲ πρᾶόν τε καὶ ὑποχόνδριον ἑαυτὸν παρεῖχε τοῖς ἀντυγχάνουσιν, ὥστε ἀνθρώπῳ πένητί τε λίαν καὶ ἀδίκῳ ἐμφερὴς εἶναι. Ἔρως δὲ αὐτῷ τῆς ἀρχῆς πρός τε στρατιωτῶν αἰεὶ καὶ ἀγελικὸν ἄμαχός τις ἐγένετο, ὅτι δὲ ἐς μὲν τὲς στρατιώτας οἰκοδομούμενος ἐγγὺς ἀνθρώπων ἁπάντων. Τῶν δὲ γε ἐν ξυμβολῇ ἠτυχηκότων, χρήμασι μεγάλοις σαφεμυθεῖτο τὰ τραύματα, καὶ τοῖς ἐνδεκμένοις, φιλία τε καὶ συμπότης ἄθλα παρήγετο. Ἵππῳ δὲ ἄτοξος, ἢ ἄλλῳ ὁτῳοῦν στρατιώτῃ ἐν τῇ μάχῃ ξυπλακέντος, ἕτερος ἀνὴρ αὐτῷ πρὸς βελισαρίου αὐτίκα ἐπῆρχεν. Ἐς δὲ τὲς ἀγελείας, ὅτι δὴ τοσαύτῃ φιλότητι καὶ πειθοῖ ἐχρῆτο, ὥστε βιαθῆναι μὲν αὐτὲς οὐδὲν πώποτε στρατηγοῦντος βελισαρίου τυτύχηκεν, ἀναδίδοντο δὲ αὐτοῖς κατὰ γνώμην τὰ ἅπλα σώματα, καὶ ἡνίκα ἀκμάζοι τὰ λαῖα ἐς τὸ ἀκριβὲς διεφύλασσε, μή τινι σαρίσσῃ ἢ ἵππος λυμήνηται τῶν δὲ ἀρίστων ἐν τοῖς δίκαις ὅπλων ἀφαῖς ἀνδρῶν ἑδνοῦ τὸ σαφέστατον ἔξειν. Ἦν δὲ καὶ σώφρων καὶ λίαν ἐπιμελής.

Belitani, iidem qui *Luſitani*. Steph.

Belitra, op. Italiæ. Steph. vide *Velitra*.

Bella, op. Campaniæ, vide *Abella*.

Bellerophon, Glauci, regis Ephyræ fil. cujus formâ capta Sthenobœa, Prœti, Argivorum regis uxor, de ſtupro cum interpellavit, cumq; ſe præter opinionem repulſam videret, ægrè id ferens, innocentem hoſpitem apud virum detulit; tanquam ſibi vim inferre voluiſſet. Cujus delationi fidem adhibens Prœtus, hoſpitii jure memor, domi illũ ſuæ interficere non ſuſtinuit, ſed in Lyciam ad Jobatem ſocerũ ſuum cum codicillis miſit; qui cum & ipſe tam ſtrenui adoleſcentis ſanguine domum ſuam polluere nollet, eum adverſus Solymos,. quibuſcum bellum gerebat modico cum præſidio miſit, ſperans futurum, ut juvenis cupidiſſimus, à gente ferociſſimâ facile interimeretur. Verum cum & Solymos facile viciſſet Bellorophontes, & aliis pleriſq; periculis objectus ſemper victor rediiſſet, poſtremo ad interimendam Chimæram miſſus eſt; quem etiam laborem, nactus, Neptuni beneficio, Pegaſum equum, ſummâ cum laude ſuperavit. Quapropter Jobates, juvenis virtutem admiratus, alteram illi ex filiabus cum regni parte uxorem dedit, ex quâ Iſandrũ, Hippolochum, & Laodamiam ſuſcepit uti lib. 6. Iliad. refert Hom. Quod cum audiviſſet Sthenobœa ſibi mortem conſcivit. *Bellerophon* a. felici rerum ſucceſſu elatus, cum in cœlum volare cum Pegaſo conaretur, immiſſo à Jove Oeſtro, equo excuſſus eſt. Hic primum *Hipponomus* dictus eſt, poſtea *Bellerophontes* à *Bellero* quodã Corinthiorum Principe quem adhuc adoleſcentulus de medio ſuſtulit. Hanc fabulam alii ad hiſtoriam, alii ad Phyſicam, alii ad Ethicam explicationem traduxerunt. Vide *Mythologos*. Primus omnium equo vehi docuiſſe fertur. Plin. l. 7. Horat. Carm. 4. 11. — *Et exemplum grave præbes ales*
Pegaſus terrenum equitem gravatus
Bellerophontem.

Ibem lib. 3. Od. 12. *Eques ipſo melior Bellerophonte.*

Idem lib. 3. Od. 7.

Ut Prætum mulier perfidi credulum
Falſis impulerit criminibus, nimis
Caſto Bellerophonti.

Dionyſius verſ. 869. Ὅθι δὴ τόθι Πήγασος ἵππος
Ταρσὸν ἀρὲς χάρμῃ λιτὺ θυμὸν ἀϊρ ἵππα
Ἐς Διὸς ἱμείρων πίσυν ἤρως Βελλεροφόντης.

Hinc proverb. Βελλεροφόντια τὰ γεγραμμένα, cum quis literas velut commendatitias perfert, quæ contra ipſum ſunt deſcriptæ; vulgo *Literas Uriæ* vocant, cujus non prorſus abſimilis hiſtoria extat in S. Scripturâ. Hinc *Bellorophonteus*. Propertius 3. 3.

Viſus eram molli recubans Heliconis in umbrâ
Bellerophontei quâ fluit humor equi.

Vide *Pegaſus*.

Bellerus, Corinthiorum dux, à quo interfecto *Bellerophontes* dictus eſt, qui antea Hipponomus. Rhod. 13. 9.

Bellethani, pop. Edetaniæ reg. citer. Hiſp. ad Iberum flu. Plin. 5. 3.

Bellienus, Romanus quidam, cujus domus in funere C. Cæſaris deflagravit. Cic. 2. Philip.

Bellinus, Patavii epiſcopus, qui cum urbe ſuâ pulſus eſſet à nobilibus pleriſque, quòd ſeverius, ſanctiuſque quam ab illis probari poſſet, epiſcopũ ageret, in quoddã paluſtre ſolum, 15. m. p. Rhodigio diſtans divertit. Cæl. Rhod. 17. 18.

Bello, urbs Hiſp. citer. ad Beſipponem portum. Plin. Vulgo *Tariffa*.

Bellocaſſi, pop. inter Celtas, proximi Lexobiis, quos vulgus *Baiocenſes* vocat. Eorũ civitas epiſcopalis eſt, in provinciâ Rothomagenſi, ducatu Normanniæ. Gallicè *Bayeux*.

Bellogradum, op. quod eſt Taurinum, nunc Albam dicunt ad confluentes Savum Danubiumq; ſitum. Quo in loco Mahumetes paucis Chriſtianis fugatus, cæſus, caſtriſq; exutus eſt, vulgò *Belgrade* & Germanis *Griechiſch Weiſſenburg*.

Bellona, Dea bellica, ſoror Martis, anteà, juxta Varronẽ *Duelliona* dicta. Illum Marti in bella eunti currum & equos parare fabulatur Statius, qui & ejuſdem mem. 2 Theb.

Nec magis ardentes Mavors, haſtataque pugnæ
Impulerit Bellona tubæ.

Hyginus refert ab eâ inventam acum, quæ Græcis dicitur βελόνη: Imò ab hâc ejus deductum nomen. Quidam etiam Martis uxorem faciunt. Sacerdotes ipſius ab Acrone *Bellonarii* dicti ſeriebant ſeipſis cultris, ut proprio ſanguine numen placarent. Vaticinabantur autem furentes. Fingebatur etiam hæc Dea pugnas ciere flagello. Virg. Æn. 8.

Et ſciſſâ gaudens vadit diſcordia pallâ,
Quam cum ſanguineo ſequitur Bellona flagello.

Et Lucanus lib. 7.

Sanguineum veluti quatiens Bellona flagellum.

Horat. Serm. 2. Sat. 3.

Hunc circumtonuit gaudens Bellona cruentis.

Tibullus 3. 6.

Hæc, ubi Bellonæ motu eſt agitata, nec acrem
Flammam, non amens verbera torta timet.

De templo *Bellonæ* ab Appio Cæco. Ovid. Faſtorum lib. 6.

Hâc ſacrata die Tuſco Bellona duello
Dicitur; & Latio proſpera ſemper adeſt.
Appius eſt auctor: Pyrrho qui pace negatâ
Multum animo vidit; lumine captus erat.
Hinc ſolet haſta manu, belli prænuntia mitti,
In regem & gentes cum placet arma capi.

Bellovaci, pop. Gall. inter Belgas, olim belli gloriâ eximii, quos Cæſar, eorum Duce interfecto, in poteſtatem accepit; eorum op. *Bellovacum* dicitur. Gallicè *Beauvais*.

Bellovesus, Celtarum rex: quod nomen corruptè dicitur *Beavis*. *Beau* autem eſt *bellus*. Nuper autem *Bogo* uſurpari cœpit pro *Beavis*. Camdenus.

Bettovilla, Galliæ regio, Anglis olim data, Æmii. lib. 7. Polyd. lib. 19.

Belma, nomen loci. Judith. 7.

Belna, op. Gall. Celt. in Burgundiæ ducatu præclarum, apud Araris ripam. Greg. Turonenſis. vulgo *Beaulne*.

Belochus, 9. Aſſyriorum rex, regn. an. 35. Euſeb. & Africanus ex Manethone Ægyptio.

Belochus, junior, 19. Aſſyriorum rex, regn. an. 25. Ab Ebræis *Chuſan Reſhathaim* dictus, à Joſepho *Chuſartus*. Hujus filia Actoſa regn. cum patre annis ſeptem.

Belon, urbs & flu. in Hiſp. Bæricâ. Strabo lib. 3. Βήλων Ptolemæo. Sed Strabo ſcripſit Βίλων, ut ex Stephano cognoſcimus. Nonnulli tamen è Latinis *Bello* ſcribunt.

Belphegor, vide *Beelphegor*.

Belſan, nomen viri. 1 Eſdr. 2. Lat. *in linguâ*, aut *in detractione*, ſive *vetuſtas dentis*, aut *vetus ebur*.

Belſinum, Celtiberorum urbs in Hiſp. Tarr. *Ercja* Villanovano, *Belioco* Coquo.

Belte, Heſychius. Βίλτη χωρίον Φρυγικόν.

Belunum, Venetorum op. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 118.

Belus, Syriæ flu. ſeu Phœniciæ, ubi primò compertum fuiſſe vitrum, ſcribit Plin. lib. 6. Joſephus lib. 2. de bello Judaico ſtadiis ait 2. à Ptolemaïde diſtare, juxta quem ſepulchrum Memnonis, & vitrea in rotundâ valle arena, quam venti ex circundatis jugis convehunt, inexhauſtâ ſeculis vi, ſed ante omnia mirabili naturâ mutandi alia quoque in vitrum quæ attigêrit metalla. E palude Cendaviâ profluit. Hunc *Pagidam* quoq; vocari Plin. tradit.

Belus, Aſſyriorum rex, Nini pater, à Sole ita dictus, qui Aſſyriorum linguâ *Bel* dicitur. Huic vitâ functo templum erexerunt Babylonii, divinisq; eum honoribus proſequuti ſunt.

Belus, Jupiter dictus eſt, Saturni, h. e. Nimrodi filius. regn. an. 55. Aſtronomiæ inventor fuiſſe dicitur. Eam ob rem ei lapillum dicarunt pretioſum, quem *Beli oculum* vocant, quemq; D. Cyrillus *Arbelum* nominat. Ex hominibus primus pro Deo habitus fuit. Iſte namque *Belus*, primum Chaldæos inſtituit ſacerdotes. Diod. Sic. lib. 3. Fuit pater Nini, quem uxor ejus Semiramis, cum Zoroaſtrem Bactrianorum regem viciſſet gloriâ & ſuperbiâ nimis efferâ & elata in Deorum numerum referri voluit, ut ait B. Hieronymus in Oſeam. Hunc autem Sidonii & Phœnices *Baal* vocarunt, vel *Beel-ſemen*, id eſt, *cœli dominum*. Euſeb. Præp. Evang. 1. 7. Quare Ninus ejus filius in patris memoriam ſtatuam erigi juſſit, quam tandem aliquando Babylonii divinis honoribus coluerunt, in eoq; idolo Dæmon abſconſus reſponſa dabat. Iſidor. l. 8. & Theophylactus in Oſeam: Sunt qui à *Belo* Ægyptio, qui primus ei templum erexit, appellatum velint; In eo templo pulvinar erat, ad quod confugientes tuti erant. Euſt. ad Dionyſ. Perieg. Βῆλος ἦν βασιλεὺς Βαβυλῶνος, ὃν καὶ Δία ὁ Ζεὺς αὐτός. Diod. Sic. lib. 2. Δία, ὃν καλοῦσιν οἱ Βαβυλώνιοι Βῆλον. Heſych. Βῆλος, ἐσχὺς ἢ Ζεὺς Ποσειδῶνος υἱός. Vide *Baal*, & Seldenum de Diis Syris Syntagm. 2. cap. 1.

Bemarchus, Cæſarienſis Cappadociæ Sophiſta, ſcripſit res geſtas Conſtantini principis libris 10. Præterea declamationes quaſdam, & orationes. Suidas.

Bembina, vicus Nemeæ. Steph. Unde *Nemeæus Leo* à poetis *Bembinites bellua* dicebatur. Panyaſis Ἡρακλείας primo.

Δείμα τε δηρὸν Βεμβινήτεω λεοντος.

Ben, viri nomen. 1 Par. 15. Lat. *filius ædificans*, vel *intelligens*.

Benacus, Plinio *Benacus*, Ptolemæo Italiæ lacus in Lombardiâ Tranſpadanâ; *Lago di garda* Italicè, *Garoſee* Germanicè nominatur, uti referunt Leander & Tſchudus, quorum prior quoque *Benacum* urbem (unde lacui nomen) hoc tractu olim fuiſſe refert: cujus hodiè veſtigia cernuntur in pago *Tuſculano* vulgò dicto. *Benacenſium* mem. quædam antiqua Inſcriptio in Orthographiâ Aldi. Fuit autem lacus non procul à Brixiâ Venetorum op. aureas arenas volvens, & piſces nutriens, quos indigenæ *Carpiones* vocant, nuſquam alibi repertos. Ex hoc Mincius flu. excurrit in Padum. Situs eſt autem in agro Veronenſi inter arctas montium fauces, adeo ut inter illos impetu coacti venti lacum more maris exagitent. Virg. Georg. 2.

Anne lacus tantos, te Lari maxime, teque
Fluctibus & fremitu aſſurgens Benace marino.

Claudianus in Epigram.

Proxima cui nigris Verona remotior Indis,
Benacumque putat litora Rubra lacum.

Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 413.

Ben-abinadab, unus præfectorum annonæ Solomonis 3 Reg. 4. Lat. *filius patris ſpontanei*, aut *filius patris voventis*, aut *principis*.

Benadad, rex Syriæ, filius Tabremo. 3 Reg. 15. Latinè *filius ſonitus*, aut *clamoris*, vel *dilecti*, vel *patrui*, vel *mamillæ*.

Bendecar, præfectus annonæ domûs Solomonis in Makaz. 3 Reg. 4.

Bendis, linguâ Thracum *Diana* dicitur. Per Βένδιν autem intelligi terram oſtendunt hæc verba Heſychii Μεγάλη θεός, Ἀφροδίτης ἢ τὴν Βένδιν, Θρᾳκία γὰρ θεός. Eandem vero Lunam eſſe teſtis eſt Palæphatus, ubi agit de filiabus Phorcynis, itemque Suidas, Phavorinus, & ante utrumque Heſychius. Βένδις ἡ Ἄρτεμις Θρᾳκιστί. Πλεκτὰ δὲ Ἀθηναίοις ἑορτὴ Βενδίδεια. Hæc ſacra Bacchanalibus erant affinia. Strabo lib. 9. Τοῖς Διονυσίοις ἔοικε καὶ τὰ παρὰ τοῖς Θρᾳξὶ, τάτε Κοτυτία, καὶ τὰ Βενδίδεια, παρ' οἷς καὶ Ὀρφικὰ τὴν καταγωγὴν ἴσχει. Celebrabantur a. *Bendidia* in Piræeo vigeſimâ menſis Thargelionis, idque ante Panathenæa Proclus lib. 1. in Timæum. Ὅτι γὰρ μὴ τὰ Παναθήναια τοῖς Βενδιδείοις εἵπετο, λέγουσιν οἱ τὰ ὑπομνήματα γράψαντες καὶ Ἀριστοτέλης ὁ Ῥόδιος ἱστορεῖ, τὰ μὲν ἐν Πειραιεῖ Βενδίδεια τῇ εἰκάδι τῆ Θαργηλιῶνος ἄγεσθαι λέγων, ἵππους δὲ καὶ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἑορτάζειν.

Bene, urbs Cretæ ſub Gortyne. Steph.

Benedictus, patriâ Nurſinus, primò Sublacum ſeceſſit, ubi ordinem monachorum inſtituit in Italiâ, quem antea Baſilius in Oriente conſtituerat. Deinde cum à frequentibus adiretur, vitandæ gloriæ cauſâ Caſſinum venit, ubi etiam ſepultus eſt cum Scholaſticâ ſorore, Imperante Juſtino ſeniore. Ejus familia procedente tempore crevit in immenſum, abiitque in plures familias, viz. Cluniacenſes, Camalduenſes, Valliſumbrenſes, Montolivetenſes, Grandimontenſes, Sylveſtrenſes, qui *Humiliatorum* cognomen tenent, Cœleſtinos, S. Juſtinæ, & Eremitanos D. Hieronymi. Polyd. Verg. de Inv. Rer. 7. 7.

Benejaakan, i. e. *filii tribulationis*, nomen loci in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Moſeroth. Num. 33.

Beneventum, op. Hirpinorum, Diomedis opus, teſte Solino cap. 8. *Notum eſt Argos, & Beneventum à Diomede conſtitutos.* Antea *Maleventum* appellabatur, poſtea v. cò à Romanis coloniâ deductâ, boni ominis gratiâ *Beneventum* vocari cœpit. Plin. 3. 11. *Hirpinorum colonia, nunc Beneventum, auſpicatius mutato nomine, quæ quondam adpellata Maleventum.* De hâc Horatius.

Tendimus

Tendimus huc rectâ Beneventum, ubi ſedulus hoſpes, &c.

Bengaber, præfectus annonæ Solomonis in Ramoth Galaad. 3. Reg. 4. Lat. *filius viri*, vel *robuſti*.

Ben-hail, i. e. *filius fortitudinis*, nomen viri. 2 Par. 17.

Ben-heſed, præfectus annonæ Solomonis in Aruboth. 3 Reg. 4. Lat. *filius miſericordiæ*, vel *opprobrii*.

Ben-hur, præfectus annonæ Solomonis in monte Ephraim 3 Reg. 4. i. e. *filius libertatis, foraminis*, aut *albedinis*.

Benjamin, fil. Jacob 12. ex Rachel uxore, ab ipſâ matre *Benoni*, i. e. *filius doloris mei* dictus, Gen. 35. Lat. *filius dextræ*, ſive potius *filius dierum*.

Benjamin, Eremita ſenior, valdè clarus habebatur, dono Dei potitus, ut ſine medicamine, tactu manûs, aut olei, oratione factâ ſanaret ægrotos. Hunc ferunt in hydropem incidiſſe, ac tantum ejus corpus intumuiſſe, ut non poſſet per Cellæ ſuæ, in quâ habitavit, januas efferri. Is igitur ægrotationis ſuæ tempore, pene 8. menſibus ante mortem in ſellâ latiſſimâ ſedens curabat ſolenniter ægrotantes, non graviter ferens quod ſuæ ægritudini non prodeſſet; ſed etiam ſe videntes conſolabatur, ac deprecabatur, ut rogarent Deum pro animâ ejus, ac de corpore non curarent, quia etiam cum ſanum (inquit) eſſet nihil profuit mihi. Hiſt. Trip. 8. 1.

Benjamin, Judæus Hiſpanus, Itinerarium Hebraicè deſcripſit, in quo res memorabiles per totum ferè terrarum orbem, quas vel ipſe vidit, vel à fide dignis ætatis ſuæ hominibus accepit, brevitèr ac dilucidè deſcripſit. Vide Neandri Geograph.

Benignus, primus Divionenſis Epiſcopus, Divione martyrium paſſus, & ſepultus. Greg. Turonenſis.

Benis, vide *Nebis*.

Benlauni, Vindeliciæ pop. Ptol. Hodiè in hoc tractu eſt *Wailhelm* opidum.

Ben-merodach, 8. Babyloniorum rex, regn. an. 21.

Benna, *Bena*, vel *Bæna*, urbs Thraciæ, unde *ſinus Bennicus* Stephano, apud quem *Benna* unus eſt ex Senatoriis ordinibus Epheſi, cujus ſenatores *Bennii* dicebantur.

Bennaventa, Britanniæ urbs. Anton. quam Lelandus *Northeavondune* vocari putat, Camdeno potius eſt *Wedon* in agro Northamptonienſi.

Benni, nomen viri. 2 Eſdr. 2. Lat. *filius meus*, vel *intelligentia*, aut *ædificatio mea*.

Benno, nomen viri. 1 Par. 14. Lat. *filius ejus*, aut *intelligentia*, vel *ædificatio ejus*.

Bennoi, nomen viri. 1 Eſdr. 8. Lat. *ædificatio*, aut *filiatio*, ſive *in habitaculo meo*, aut *in pulchritudine*.

Bennui, nomen viri. 1 Eſdr. 8. idem ſig. quod *Bennoi*.

Benoth, nomen idoli Babyloniorum. 4 Reg. 17. Lat. *filiæ, intelligentiæ*, vel *ædificationes*. Vide Selden. de Diis Syris.

Ben-ſirach, ſententiarum moralium Hebræus author vetuſtiſſimus, venuſtiſſimuſque, qui à Judæis Jeremiæ prophetæ creditur nepos fuiſſe. Conr. Geſn. in Bibliothecâ.

Ben-zobeth, i. e. *filius ſeparationis*. Filius Jeſi. 1 Par. 4.

Beon, civitas Amorrhæorum ultra Jordanem. Num. 12. Lat. *in afflictione*, vel *in reſponſione*, aut Syriacè *deprecatio*.

Beor, pater Bela regis Edom, Gen. 36. Item pater Balaam arioli. Num. 22. Latinè *incendium*, vel *expugnatio*, aut *inſipiens*, ſive *jumentum*, aut *paſtus*.

Bepyrus, urbs Mercatori ad Orientalem flu. Gangis portum; qui hodie *Bonpruo* eam dici tradit.

Bera, nomen loci. Judic. 9. Item fil. Supha. 1 Par. 7. Lat. *puteus*, ſive *explanatio*, aut *in luce ejus*.

Berabæ, Indiæ extra Gangem op. Ptol.

Berabonna, Indiæ extra Gangem emporium. Ptol.

Berambe, Babyloniæ urbs. Ptol.

Berbicæ, pop. ſunt, qui certam ætatis metam tranſgreſſos perimunt, viroſque immolant præfocatis mulieribus. Ælian. ποικιλ. lib. 4. cap. 1.

Berbis, Pannoniæ inter. op. Ptol.

Bercereltus, mons Macedoniæ. Ptol.

Bercorcates, pop. Gall. Aquitanicæ. Plin. 4. 19.

Bercos, nomen viri. 1 Eſdr. 2. i. e. *filius conciſionis*, aut *ſeparationis*.

Bere, Arabiæ Deſertæ urbs, & alia Indiæ extra Gangem.

Berecynthes, natio inter Phrygas. Strab. lib. 10.

Berecynthia, mater Deorum, dicta à monte Phrygiæ *Berecyntho*. Virg. Æn. 9.

Ipſa Deûm genetrix fertur Berecynthia magnum
Vocibus his affata Jovem. ———

Quo in loco Servius de aſpiratione diſceptat. Et ſanè Heſychius cum τ legit. Βερεκυνθία, Φρυγία τὴ χάσας, ἡ περίοικος Βερεκυνθία ἡ Φρυγία, ἡ ἀυλὸς Βερεκύνθιος. Pari ratione quoque legitur apud Suidam. Aliàs vero ut plurimum aſpiratur. Virg. Æn. 6.

——— *Qualis Berecynthia mater*
Invehitur curru Phrygias turrita per urbes,
Læta Deûm partu, centum complexa nepotes,
Omnes cœlicolas, omnes ſupera alta tenentes.

Statius lib. 6. Thebaidos.

——— *Qualis Berecynthia mater*
Dum circa parvum jubet exultare Tonantem
Curetas trepidos; illi certantia plaudunt
Orgia, ſed magnis reſonat vagitibus Ide.

Horat. 1. Carm. Od. 18.

——— *Sæva tere cum Berecynthio*
Cornu tympana. ———

Beregra, Prætutiorum in Ital. op. Ptolemæus mendoſe Βεγίσρα vocat. Opidani Plinio 3. 13. *Beregrani*. Et in lib. Frontini de coloniis eſt *Beregranus ager*. Situs ejus incertus eſt, niſi quod Ptol. inter Interamniam id habeat, & Aſculum, Hadriamque, & Plinius quoque in mediterraneis recenſeat.

Berengaria, Richardi Anglorum regis uxor, filia Garſiæ, Navarræ regis. Polyd. lib. 14.

Berengarius, Forojulienſis dux, Imperator ab Italis creatus. Blondus lib. 2. Dec. 2. Luithprand. lib. 1. cap. 5.

Berengarius, tempore Leonis 9. Pontificis An. Dom. 1049. vir pietate, & eruditione clarus, Andegavenſis Eccleſiæ Diaconus, qui quum videret Pontificios Doctores quam plurimos ingenti faſtu Tranſubſtantiationis fundamenta ſternere, quod mentem Auguſtini, & aliorum veterum non intelligerent, ſed ſacramentales, & hyperbolicas nonnullas locutiones ad novum ſenſum inducendum detorquerent, veram ſententiam ex Orthodoxo conſenſu repetitam his corruptelis oppoſuit, & verbo Dei, teſtimoniiſque vett. Theologorũ refellere conatus eſt, ſcriptis etiam, & evulgatis libris, ut pii in verâ doctrinâ confirmarentur.

Berenice, vel *Beronice*, quo nomine mulieres plures fuere. *Prima*, Ptolemæi Lagi uxor, & mater Philadelphi, rarâ mulier formâ, & viro dilectiſſima, cujus Theocritus meminit. Quomodo hæc maritum inter aleæ luſum ſerentem ſententiam de capitibus hominum temerè corripuerit, Ælianus Var. Hiſt. 14. 42. refert. Super quo loco ejus, corruptus enim ex parte eſt, videndus Janus Rutgerſius eſt, lib. 1. Var. Lect. cap. 6. 2. *Altera* Ptolemæi Philadelphi & Arſinoes Reginæ filia, cujus capillum inter ſidera Conon Mathematicus figmento, gratiam Regis Euergetæ mariti aucupatus, retulit. De quo crine Callimachus elegiam compoſuit, converſam poſteà à Catullo, cujus hoc eſt

E Bereniceo vertice caſaream.

Tertia Herodis Aſcalonitæ filia, Agrippæ fratris uxor. Juvenalis Sat. 6.

——— *Deinde adamas notiſſimus, & Berenices*
In digito factus pretioſior, hunc dedit olim
Barbarus inceſtæ, dedit hunc Agrippa ſorori,
Obſervant ubi feſta mero pede Sabbata reges,
Et vetus indulget ſenibus clementia porcis.

Berenice ſiquidem hæc nudipes, & capillos raſa venit Hieroſolymam, Deo vota pro ſalute ſolutura, Joſ. lib. 2. Belli Judaici, & Egeſippus. *Quarta* Herodis, Antipatri filii ex Salome ſorore, neptis, Ariſtobuli, Herodis ejuſdem filii, uxor. *Quinta* Græcorum fuit *Berenice*, *Callipatra*, quemadmodum Pauſanias ſcribit, cognominata; ſpectatrix certaminum Gymnicorum præ reliquis omnibus mulieribus ſola, quòd & mater, & ſoror, & filia eſſet Olympionicarum, veluti Plinius retulit, lib. 7. cap. 41. Val. Max. lib. 8. cap. ult. *Berenicæ*, inquit, *contigit, quod nulli alii mulieri, ut Gymnico ſpectaculo intereſſe contigerit.*

Berenice, aliis *Beronice*, civitas à Pyrrho juniore condita: altera à Philadelpho Ptolemæo; tertia in Troglodytis; quartaquæ prius dicebatur *Chius*; quinta in Ciliciâ; ſextæ, quæ prius *Heſperis*. Eſt & alia circa Syriam, quam *Pellam* vocant. Steph.

Berenicidæ, pars tribûs Ptolemaidis. Steph.

Berenicis, tractus Africæ Cyrenaicæ, qui eſt circa Berenicen urbem. Lucan. lib. 9.

——— *Nam quicquid pulvere ſicco*
Separat ardentem tepidâ Berenicida Lepti,
Ignorat frondes. ———

Berenthreaces, Arcadiæ flu. qui in Alpheum infunditur: in ejuſdem ripâ eſt Berenthe op. Pauſan.

Beres, urbs Thraciæ. Steph.

Berethis, Æthiopiæ vicus circa Nili plagam Orientalem. Ptoloma.

Beretra, vide *Beregra*.

Berex, gens inter Indiam, & Æthiopiam. Steph.

Berge, urbs aut vicus Thraciæ, ex quâ natus eſt Antiphanes Comicus; unde proverb. Βεργαίζειν pro *nihil vere dicere*. Steph. Incola *Bergæus*. Heſych. Βεργαῖος, ὁ κατὰ τὴν Βέργην.

Bergepolis, urbs Abderitarum. Steph.

Bergidum, urbs Hiſp. Ptol. *Berdun* vulgò dicitur.

Bergintrum, vel *Bergnitrum*, Anton. hodiè eſt cœnobium D. Bernardo ſacrum, idque in ſummo vertice Graiarum Alpium, ut prodit Simlerus.

Bergion, & *Albion*, fratres, Gigantes, & filii Neptuni, qui cum Herculi Rhodani oſtia trajicere paranti vi obſiſterent, à Jove imbre lapideo ſunt interempti. Melâ lib. 2.

Bergiſtani, Hiſp. pop. Livio.

Bergium, Germ. urbs. Ptol

Bergomum, opidum Italiæ Tranſpadanæ. Plin. 3. 17. ex Cluverii recenſione. *Orobiorum ſtirpis eſſe Comum, atque Bergomum, & Licini forum, & aliquot circa populos, auctor eſt Cato, ſed originem gentis ignorare ſe fatetur, quam docet Corn. Alexander ortam è Græciâ interpretatione nominis, vitam in montibus degentium, in hoc ſitu interiit opidum Orobiorum Berra, unde Bergomates Cato dixit ortos, etiam nomine prodente, eſſe altius quam fortunatius ſitos.* Hæc ille. Scilicet *Bergomatium* etiam nomen prodebat eos altè, i.e. *in monte eſſe ſitos*. *Berg* quippe etiamnum Germanis eſt *mons*. *Home* vero Anglis *domicilium*. Vide Cluverium Ital. Ant. lib. 1. cap. 25. & Germ. Ant. lib. 1. cap. 7.

Bergula, Thraciæ urbs. Ptol. Βεργέλιον Cedreno, qui illud quoque *Arcadiopolin* nominatam tradit. *Bergas* hodiè Mercatori.

Bergusia, Ilergetum urbs in Hiſp. Tarrac. in Pyrenæis. *Petrus* hodiè dicitur Varrerio, & Beuthero. Livius & Stephanus *Bargusios* populos habent. Eſt & urbs in Gall. Narbon. Anton. in Itin. *Burgoin*.

Beria, filius Aſer. Gen. 46. qui 1 Par. 7. *Baria* dicitur. Filius item Ephraim. 1 Par. 3. Lat. *in malo*, ſive *in clamore*, aut *in ululatione*, vel *in paſtu*.

Berillus, Boſtrenæ urbis Arabiæ præſul, cum plura rectè pro religione ſcripſiſſet, ad extremum omnia corrupit, peregrina quædam adducens. Quare præſules non pauci convenere diſceptationis gratiâ; inter quos Origines ita errorem ejus confutavit, ut redire eum ad ſanitatem compulerit. Euſeb. lib. 6.

Berinſona, op. Inſubriæ ad Ticinum flu. *Belinzona* hodiè dicitur.

Beripara, Thraciæ op. Procop.

Beris, ſive potius *Bavis*, Armeniæ mons, in cujus vertice quidam falſo arbitrati ſunt veteres multos tempore diluvii ſervatos, ibique Noe Arcam applicuiſſe. Item Cappadociæ flu. Arrian. in Periplo.

Bernana, Hedetanorum in Hiſp. op. Ptol.

Bernardus, Burgundus circa 22. ætatis ſuæ annum ſub Abbate Stephano, qui tertius fuit in Cœnobio Ciſtertienſi paulo ante inſtituto, una cum 30. ſociis monaſticam vitam egit. Deinde vero Claræ-vallenſi Cœnobio tunc primum Roberti viri illuſtris impenſa conſtructo annos 36. præfuit. Edidit commentarios in Cantica, Conſiderationem divinæ contemplationis ad Eugenium Pontificem, varias inſuper epiſtolas. Sermones etiam in diebus ſolennibus habitos. Volat. Nullos habuit præceptores præter quercus & fagos. Hinc proverb. *Neque enim Bernardus vidit omnia*. Nec mirum, cum incidit in fatalia illa tempora, quibus literis omnibus ferè bonis ſpiſſa nox incubuit. *Vir digniſſimus meliori ævo, qui vel in tantis tenebris veritatis lucem ſalutarem aſpexit, viceſque ſuas ſæpe deploravit*, uti loquitur Mortonus in Cauſa Regia, cap. 3. ſect. 7. Librum ejus *de Gratia & libero Arbitrio* plurimùm laudat Voſſius; *Qui præconio noſtro non indiget, cum in deliciis eſſe omnibus ſoleat qui Catholicam ſententiam ſequuntur*. Ita ille Hiſt. Pelag. lib. 1. cap. 21. *Bernardum*, vero Monachi Cluniacenſes dictum volunt, quaſi *bonum nardum*; alii quaſi *Hard-child*. Germani ab *urſo* dici volunt, qui illis *Bern* dicitur, ut reſpondeat τῷ *Arthur*. Aliis dici videtur, qu. *filialis indoles*: Sic *Bernher*, *Lord of many children*. Camdenus.

Bernava, op. Hiſp. Tar. non procul à Cæſareâ Auguſtâ, vulgò *Benavar*.

Bernenſes, pop. Rhætiæ, quorum urbs *Bern* Ortelio dicitur, qui valde fallitur, cum Berna urbs ſit Helvetiorum inter Salodoram & Friburgum urbes ſita, apud fines Equeſtrium, longiſſimè à finibus Rhætorum diſtans. Hæc urbs ad fœdus Helveticum admiſſa An. Dom. 1353.

Beroa, op. Theſſaliæ. Cic. in Piſonem.

Berodach, rex Babyloniorum. 2 Reg. 20. qui Iſa. 39. dicitur *Merodach*.

Beroe, anus Epidauria, & nutrix Semeles, cui ſe Juno aſſimulavit, cum pellici perſuadere veller, ut muneris loco à Jove peteret, ut talis tantuſque ſecum rem haberet, qualis quantuſque ſolebat cum uxore. Ovid. Met. 3.

Ipſaque erat Beroe Semeles Epidauria nutrix.

Item Dorycli uxor. Virg. Æn. 5.

Fit Beroe Iſmarii conjux longæva Dorycli.

Item Nympha Penei, filia Oceani, ſoror Cliûs. Virgil. Georg.

Clioque & Beroe ſoror Oceanitides ambæ,
Ambæ auro, pictis incinctæ pellibus ambæ.

Beræa, urbs Macedoniæ à Pherone conditore dicta mutato ph. in b. vel è Berœâ filiâ Beretis, qui Macedonis filius fuit. Hujus mem. B. Lucas Act. Ap. 17. *Veria* hodie, teſte Sophiano. Sic enim Græculi hodierni pronunciant. *Boor* Turcis uti author eſt Leunclavius. Lucianus in Aſino. Ἐρχόμεθα ἐς πόλιν Μακεδονίας Βεροίαν μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον. Item Syriæ urbs à Seleuco Nicanore Rege Syriæ & Babyloniæ condita. Alias *Beroe*. Steph. Gyllius & Choniates *Aleppo*, vel *Chalopolim* vocant. Pop. *Beræenſes*.

Beromi, civitas. 2 Reg. 23. quæ 1 Par. 11. dicitur *Baramies*, Lat. *filius caloris*, vel *indignationis*, aut *puritas*, ſive *frumentum indignationis*, vel *fugiens aquam*.

Beronice, vide *Berenice*.

Beroſus, Græce Βηρωσσός, hiſtoricus. De ætate ejus non convenit inter omnes. Moſi æqualem ſtatui à nonnullis ait Caſpar Barthius Adv. lib. 51. cap. 7. quam ſententiam jure, ut ineptiſſimam damnat. Claudius Verderius ſuâ in Annianum Beroſum cenſurâ, vixiſſe ait paulo ante principatum Alex. Magni. Hoc unde aſtrui poſſit non video; ſed tamen Alexandri ætate vixiſſe, lego apud Tatianum oratione adverſus Gentes. Verùm addit idem Tatianus eum hiſtoriam ſuam dicaſſe Antiocho ei, qui tertius fuit ab Alexandro. Meminere ejus plurimi veterum, eoſque inter Vitruvius lib. 9. cap. 9. Tertul. in Apol. cap. 19. & Scriptor Chronici Alexandrini, pag. 18. Condidit Babylonica, ſive Chaldaica tribus libris, promiſcuè enim his nominibus utuntur veteres. Nec res ſolum Aſſyrias, ſeu Chaldæas, ſed etiam Medicas libris iſtis complexus fuit. Agathias lib. 2. ubi numeratur cum Athenocle & Simacho τὰ ἀρχαιότατα τῆς Ἀσσυρίων τε καὶ Μήδων ἀναγραφῆς. Ex eo opere præclara quædam fragmenta conſervavit nobis Flavius Joſephus lib. 1. contra Apionem, quorum aliqua luculentis notis illuſtrat Joſ. Scal. in Append. operis de Emend. Temp. Habemus & aliud fragmentum apud eundem Joſephum lib. 1. Antiquit. cap. 5. Sed Annii Beroſus ejuſdem eſt farinæ, ac ſunt ejus Megaſthenes & Archilochus; ut inſanum ſit, velle ex quiſquiliis iſtis ac nugis mendacibus metiri magnum illum Beroſum, cui *ob divina prædictiones Athenienſes publicè in gymnaſio ſtatuam inauratæ linguâ poſuere*, ut auctor eſt Plin. lib. 7. cap. 37. Et tamen, quod mirere, V. Cl. Dionyſ. Gothofredus præfatione ſuâ in Antiquæ Hiſt. authores, hiſtoriarum ſtudioſos cognitionem earum haurire jubet, non ex decimâ, ut ait, lacunâ, ſed ex illo Annii Beroſo, Manethone & Metaſthene. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 13.

Berſus,

Berosus, collis Taurorum tres habens fontes sine remedio, & sine dolore mortiferos. Plin. 2. 103.

Beroth, una mansionum filiorum Israel in deserto Deut cap. 10. Item civitas Heveorum, Jos. 9. non longe ab Hai. Item nomen urbis. 2 Reg. 8. Lat. *putei*, sive *explanationes*, aut *in luminibus*.

Berothea, terminus terræ Israeliticæ. Ezech. 46.

Berresa, op. Æthiopiæ. Plin. 6. 29.

Bersa, rex Gomorrhæ. Gen. 14.

Bersabea, vide *Bathsheba*.

Bersabee, vide *Beersheba*. Hesychius. Βερσαβεὲ, μήτηρ Σολομῶνος, ἢ τάφος αὐτοῦ τὸν ὄρκιον τῆς Παλαιστίνης.

Bersabora, urbs populosa, ampla, & munitissima. Zosimus. *Pyrisaborum* vocat eam Ammianus: circa Naarmalcham amnem sita est.

Bersane, vidua ab Alex. Magno adamata. Diodor.

Bersilia, Sarmatiæ Europææ regio. Hist. Miscell. lib. 19.

Bersima, Mesoporamiæ urbs. Ptol.

Bersinum, vel *Belsinum*, Gall. urbs, 12. m. p. à Lugduno distans. Anton.

Berta, Besantiæ reg. in Macedoniâ urbs. Ptol.

Bertha, Baldwini Comitis Hollandiæ uxor, quam Philippus rex Francorum duxit.

Bertinum, urbs Marchiæ Brandenburgensis. Munster.

Bertiscas, Macedoniæ mons. Ptol.

Bertisum, Thraciæ op. Procopius.

Bertrada, Fulconis uxor, quam thoro sibi copulavit postea Philippus Francorum rex.

Bertulphus, Merciorum rex, ab Egeberto Anglorum rege domitus.

Berubium, promuntorium Albionis. Ptol. *Dumis Eci*, uti tradit Buchananus. *Dume* Hectori Boetio, promunt. Scotiæ in orâ orientali.

Beruna, Italiæ civitas. Steph. quæ postea *Verona*.

Berytus, Phœniciæ urbs, quam Dionysius vers. 911. χάλκην ἱερωτὴν vocat, & Geographus, sub Constantio & Constante Impp. φίλιν λίαν τρυφερὰν. Justiniani temporibus legum studiis celeberrima fuit, unde Nonnus Dionysiacôn lib. 41.

Βηρυλὸς βιότοιο γαληναίοιο τιθήνη.

Vide Gothofredum ad Geographum prædictum, & Casp. Barthium ad Zachariam Mitylenæum p. 244. vulgò *Barutum* vocant. Civis *Berytius*. Suidas. Βηρύτιος, ὁ ἀπὸ πόλεως Βηρυτοῦ. De nomine sic Stephanus Ἐκλύθη δέ διὰ τὸ ὑγρὸν εἶναι. Βηρὺς γὰρ τὸ φρέαρ παρ' αὐτοῖς. Ἰστέον δ' ὡς πρώτην τὴν ὀρθὴν Βηρυτὸν Φοίνικας ὀνομάζειν, ἀφ' ἧς καὶ τὴν πόλιν, ὡς Ἑλλάδιός φησιν. En *Beryti* nominis duas origines; unam ex באר *Beer*, vel *Ber* i. e. *puteus*, quod vocabulum Phœnices commune habuere cum Ebræis; alteram ex בירות *Beryth*, i. e. *robur*. Nam *Beryth*, est pro *Abiryth* ex אביר *abir*, quod *validum* sonat. Est etiam *Berytus*, urbs Arabiæ *Diospolis* prius dicta. Steph.

Barzellai, qui & *Barzillai* dicitur, nomen viri divitis, qui Davidem traduxit Jordanem. 2 Reg. 17. Pater item Adrielis generi Saul. 2 Reg. 11. Lat. *ferreus*, vel *filius despectûs*.

Besa, fons Thessaliæ inter Ossam & Olympum. Strabo lib. 8. Sed in emendatis exemplaribus legitur *Bisa*, Βίσα est nomen tribûs in agro Attico. Idem lib. 9.

Besadæ, Indiæ extra Gangem pop. Ptol. qui apud eundem *Pladæ* dicuntur; sic enim ille. Μετ' ὀλίγον ὑπὲρ τὸν Μαιανδρον Πλαδαῖοι. Καλοῦνται δὲ οὗτοι τὰς βασίδας, εἰσὶ γὰρ κολοβοὶ καὶ σκελεῖς, καὶ ὑπερβαίνουσι, λευκοὶ μὲν τοι τὰς χεῖρας.

Besai, nomen viri. 2 Esdr. 7. i. e. *conculcatio*, vel *despectus*.

Besaro, urbs Hisp. Bæt. quæ inter stipendiarios numeratur. Plin. 3. 1.

Beshicus, parva insula circa Cyzicum. Steph.

Besse, nomen viri. 1 Esdr. 4.

Bescia, urbs Ausonum. Steph. Ambr. Leo putat eam in Samnio fuisse, sed eâ deletâ, civium reliquias transmigrasse in locum propinquum, & opidum condidisse, quod hodiè *Vescianum* vocatur. Est autem hoc opidum in confin. Hirpinorum, & Campanorum, prope Nolam.

Besecath, civitas in tribu Judæ. 4 Reg. 22. quæ & *Bascath* dicitur. Lat. *massa*, sive *inflatio*, aut *in angustiâ*, vel *in effusione*.

Beseleel, qui & *Bezaleel*, filius Uri. Exod. 31. 1. Lat. *in umbrâ Dei*.

Beselam, nomen viri. 1 Esdr. 4. Lat. *in pace* vel *in retributione*, sive *decoctio eorum*.

Besidiæ, Brutiorum op. Liv. lib. 30. Gabr. Barrius putat idem à Stephano *Bescia* dici & hodiè *Besidiano*.

Besippo, vel *Bessipo*, Hisp. Bæticæ portus, & op. non procul à Mellariâ urbe, patria Pomponii Melæ, ut ipse testatur lib. 2. cap. 6.

Besodia, nomen viri. Neh. 3. 6. Lat. *in secreto* vel *in consilio Domini*.

Besor, nomen torrentis in reg. Palæstinorum. 1 Reg. 30. Lat. *Evangelizatio*, sive *incarnatio*, aut *in bove*, vel *in muro*.

Bessa, civitas Phocidis. Item arx in Peloponneso. Strab. Item urbs Locrorum, quæ & *Besa*. Steph.

Bessara, civitas Assyriæ. Ptol.

Bessarion, Cardinalis doctissimus sub Eugenio 4. Ejus tanta fuit liberalitas erga doctos viros, ut ejus domus artium liberalium officina diceretur; nec minus ipse in literis versabatur; Platonem imprimis observabat, in cujus defensionem commentarios edidit contra Trapezuntium Peripateticum. Volater.

Bessas, sive *Besan*, idolum Abydi in extremâ Thebaidos parte, quod oracula quondam dabat. Ammian. lib. 19.

Bessi, pop. Thraciæ uon procul à Ponto, Strymonem lævo latere incolentes. Plin. 4. 11. rapto ac latrociniis victitantes. Ovid. Trist. 3.

Vivere quam miserum est inter Bessosque Getasque.

Idem alibi.

Sauromatæ cingunt fera gens, Bessique Getæque.

Val. Flac. lib. 2. Argonauticôn.

——— *Immanes quos sternere Bessi,*
Nec Geticæ potuere manus, aut æquoris iræ.

Claudianus de Consul. Mallii

Quicquid luce procul venas rimata sequaces
Abdita pallentis fodit solertia Bessi.

Paulinus ad Nicetam Dacorum episcopum, qui Bessos ad Christianam fidem convertit

Et suâ Bessi nive duriores,
Nunc oves facti. Idem ibidem.
Nunc magis dives pretio laboris,
Bessus exultat, quod humi manuque
Ante quærebat, modo mente cœlo
Colligit aurum.

Bessus, Bactrianæ reg. præfectus, Darium interfecit. Diodorus.

Bessyga, emporium Indiæ. Steph. Unde *Bessygicæ* populi, humanis carnibus vescentes, & amnis *Bessygas*.

L. Bestia, in juratione Catilinæ memoratur à Sallustio. Præturam petens repulsam tulit, & paulo post ambitûs damnatus est. Cic. Philip. 2.

Beta, urbs in sinu Æthiopico, Arabiæ latere, Plin. 6. 29.

Betagon, Βαϊάγων ὁ Κῆρ ὃν Φοινίκων. Verba sunt Etymologi, in quibus illum egregiè falli putat vir magnus de Pl. Colon. lib. 2. cap. 14. Neque enim usquam ulla mentio Dei cujusquam sic nominati, præterquam in Phavorino, qui sæpe hunc sequitur καὶ σώδα. Itaque corruptum videtur pro *Bethdagon*. Vide Virum doctissimum loco citato.

Betasi, pop. Belgii in Brabantiâ, teste B. Rhenano, quorum tractus *Beelandi* appellatur, & vicus *Beets*, teste Pet. Divæo; nomen antiquum referre videtur. Alii horum urbem Bethuniam in Artesiâ esse volunt.

Betarmones, ab Homero Corybantes sic dicti, in Odyssea. Βαϊάρμονες, ὀρχησταὶ οἱ διὰ τῶν πεδῶν ἐγγύθεν ἀπὸ τῶν ἡμιόνων βαίνοντες.

Bete, civitas. 2 Reg. 8. Lat. *fiducia*, aut *in linitione*.

Beten, urbs in tribu Aser. Jos. Ant. 19. Lat. *venter*, sive *terebinthus*.

Bethabara, locus trans Jordanem Jo. 11. *domus transitûs*, aut *iræ*, vel Syriacè *frumenti*.

Bethacharam, nomen vici. Neh. 3. 14. Lat. *domus vineæ*, sive *domus cognitionis eorum*.

Bethacarma, vicus inter Jerusalè & Thecue in monte situs.

Bethanath, civitas in tribu Nephthali. Jos. 19. Lat. *domus cantici*, *responsionis* vel *afflictionis*.

Bethania, villa in latere montis Oliveti. Mat. 21. ubi

Jesus Lazarum suscitavit. Joan. 11. distans ab Hierosolymis stadiis quasi 15. Lat. *domus obedientiæ*, vel *afflictionis*, aut *domus cantici*, sive *domus gratiæ Domini*.

Bethanoth, civitas in tribu Judâ. Jos. 15.

Betharaba, i. e. *domus planitiei*, vel *suavitatis* aut *fide jussionis* vel *vespertina*, vel *salicis*, civitas in tribu Juda. Jos. 15. Alia in tribu Benjamin. Jos. 18.

Betharam, civitas in tribu Gad. Jos. 13. Lat. *domus celsitudinis*, *pregnantiæ*, vel *montium eorum*.

Betharamphtha, ab Herode tetrarcha Galilææ Julia dicta fuit. Eadem fortasse cum *Betharam*.

Bethaven, urbs in tribu Ephraim. Oseæ 4. i. e. *Domus vanitatis*, *doloris*, *fortitudinis*, vel *iniquitatis*.

Bethazmoth, civitas. 2 Esdr. 7. i. e. *domus fortitudinis mortis*.

Bethbera, civitas à Gideone expugnata Judic. 7. Lat. *domus filii ejus*, sive *domus electa*, aut *domus puritatis*, vel *frumenti ejus*.

Bethberai, civitas. 1 Paral. 4. quam inhabitaverunt posteri Simeonis, i. e. *domus creaturis mei*, *sanitatis*, vel *pinguedinis*, vel *electionis mea*.

Beth-bessi, urbs in deserto. 1 Macch. 9. Lat. *domus confusionis*, vel *erubescentiæ*.

Beth-char, urbs juxta quam filii Israel percusserunt Philistæos. 1 Reg. 7.

Bethdagon, civitas in tribu Judæ. Josue 13. Item alia in tribu Aser. Jos. 16. i. e. *domus frumenti* vel *pacis*.

Bethel, i. e. *Domus Dei* urbs in tribu Benjamin sic primum dicta à Jacobo. Eadem & Luz dicta. Gen. 28. Est & nomen montis. 1 Reg. 13. Benjamin eam *Sargoreg* vocat. Suidas. Βαιθὴλ, Θεοῦ οἶκος. Hesychius. Βαιθὴλ, οἶκος Θεοῦ.

Bethemec, i. e. *domus vallis* vel *profunditatis*, civitas in tribu Aser Jos. 16.

Bether, i. e. *divisio*, vel *in turture*, aut *in exploratione*, vel *in contemplatione*, nomen montis Cantic. 2.

Bethesda, i. e. *domus effusionis*, locus, ad quē aquæ pluviales confluebant, nomen piscinæ. Joan. 5. Aliis בית־חסרה *Beth-hhesda* h. e. *domus misericordiæ*.

Beth-gader, i. e. *domus muri*, vel *maceriæ*, locus. 1. Par.

Beth-gamul, civitas in terrâ Moab. i. e. *domus retributionis* sive *ablationis*, aut *cameli*.

Beth-hagla, i. e. *domus festivitatis*, vel *revolutionis ejus*, civitas in tribu Judæ. Jos. 15. & in tribu Benjamin Jos. 18.

Beth-hanan, i. e. *domus misericordiæ*, *gratiæ*, vel *doni*, nomen civitatis. 3 Reg. 4.

Beth-hara, Galilææ op. non longè à mari Tiberiadis. Julia ab Herode dicta, ut scribit Hieronymus. Ἰουλιὰς Ptol.

Bethasga, Mediæ op. Ptol.

Bethia, filia Pharaonis, uxor Mered. 1 Par. 4. i. e. *domus*, *filia*, vel *mensura domini*.

Beth-jesimoth, i. e. *domus desolationum*, *repositionum*, vel *nominationum*, urbs in campestribus Moabitarum, quæ sorte cecidit filiis Reuben. Ezech. 25. Jos. 13.

Bethlebaoth, i. e. *domus leænarum*, aut *domus cordis literæ*, vel *signi*, sive *domus venientibus*. civit. in tribu Simeon. Jos. 19.

Bethlehem, i. e. *domus panis*, vel *belli*, duarum urbium nomen, una in tribu Zebulun. Jos. 19. Ex quâ erat Abessam judex. Judic. 12. Alia in tribu Judæ, civitas David, è quâ fuit Levita, cujus uxorem barbarè illicito concubitu necarunt Gabaonitæ. Jud. 19. Hæc fuit patria Jesu Christi, Mich. 5. Matth. 2. olim *Ephrata* dicta. Vide Hieron. in locis Ebr. Vocatur & *Civitas David*. Lucæ. 2.

Beth-leptophon, Toparchia quædam in Judæâ. Jos. bell. Jud. lib. 5.

Bethmancha, civitas Cananitica, ad quam usque prosecutus est Joab perduellem Scheba. 2 Reg. 20. Lat. *domus compressa*, *contrita*, vel *fixa*.

Bethmaon, civitas in terrâ Moab. Jer. 48. Lat. *domus habitaculi*, vel *domus ex peccato*.

Bethmarchaboth, civitas in tribu Simeonis, Jos. 17. Lat. *domus quadrigarum*, sive *amaritudinis extinctæ*.

Bethnemra, civitas quam ædificarunt filii Gad. Num. 32. i. e *domus pardi*, *rebellionis*, *amaritudinis*, aut *commentationis*.

Betholeme, una ex 10. Judææ toparchiis. Plin. 5. 14.

Bethoron, civitas Cananitica, quæ ductâ sorte tribui Ephraim contigit. Jos. 16. Levitis concessa. Jos. 21. Est superioris simul & inferioris *Bethoron* passim in scripturis mentio. Vide Jos. 16. 18. Lat. *divisio*, sive *in exploratione ipsius*, vel *filia cantici*.

Bethpeor, i. e. *domus hiatûs*, sive *aperturæ*, nomen civitatis. Jos. 13. Aliis *Bethphegor*.

Bethphage, villula in monte Oliveti. Luc. 19. Lat. *domus oris vallium*, sive *domus ficuum præcocium*.

Bethphaleth, sive *Bethpheleth*, civitas in tribu Judæ. Jos. 15. i. e. *domus liberationis*, sive *expulsionis* aut *vomitûs*.

Bethpherez, civitas in tribu Issachar. Jos. 19. Lat. *domus divisionis*.

Bethrapha, filius Esthon. 1 Par. 4. i. e. *domus sanitatis*, *medicinæ*, aut *laxationis*.

Bethsabe, vide *Bathsheba*.

Bethsaida, civit. Galilææ sita in litore maris Genesareth, ex quâ Petrus, Andreas & Philippus Apostoli. Math. 11. Lat. *domus venatorum*, *insidiantium*, *frugum*, vel *cibariorum*.

Bethsan, urbs tribus Manasse Jos. 17. cujus situm habes 3 Reg. 4. quæ Stephano & Joseph. Ant. 5. 14. *Scythopolis* appellatur. Lat. *domus dentis*, *eboris*, *mutationis* vel *dormitionis*. In hâc corpus Saulis suspendebant Philistini. 1 Reg. ult. Hieron. in Qu. Ebr. duas urbes hujus nominis fuisse refert.

Bethsera, locus Palæstinæ. Jud. 7. i. e. *domus deviationis*, *extensionis*, aut *spinæ*.

Beth-semes, i. e. *domus Solis*, vel *ministerii*, ante Abel dicta. 2. Par. 28. Civitas sacerdotalis in tribu Judæ. Jos. 15. posteà Levitis assignata. Jos. 21. In quam reducta est Arca à Philistinis capta. 1 Reg. 6. In edit. Romanâ Βαὶθ-σαμυς, Βαθσάμα v. Josepho, cui κώμη τις ἐστὶ τῆς Ἰούδα φυλῆς. Hic clades fuit hominum plus quinquaginta millium, quia Arcam temerè apertam curiosius introspexerant, quòd Deus non solum plebeiis, sed & Levitis sub pœnâ mortis interdixerat. Num. 4. 20. Hæc ex vulgi sententiâ, à quâ tamen non dissimulabo me esse remotissimum, ut qui cum Josepho sentiam non nisi septuaginta Bethlemitas fuisse cæsos. Is enim ita habet Ant. lib. 6. cap. 2. Ὀργὴ δὲ κὰ χίλιος τῶ Θεῶ μέτεισιν, οὕς ἐβδομήκοντα τῶν ἐκ γῆς Βηθσάμης κώμης ὡς ἂν ὄντας ἀξίους ἀφαιρῆ τῆς ἱερατῆς. ἱερεῖς γὰρ ἂν ἦσαν, κὰ προελθόντας αὐτῆ βαλὼν ἀπεκτίννυ. Vide Bochartum sententiam hanc fusè & solidè confirmantem de An. Bibl. Part. prior. lib. 2. cap. 36. Josephum quoque sequuntur Hieronymus in Quæstionibus Ebr. Rupertus, Isidorus, Lyra, & Abulensis qui 70. tantum percussos fuisse statuunt. Est & alia *Bethsemes*, in tribu Nephthalim Jos. 19. à quâ pristinos habitatores non potuit expellere tribus prædicta. Judic. 1. Numeratur & alia præterea in sorte filiorum Issachar.

Bethsimoth, civitas, quæ & *Bethjesimoth* Jos. 12. i. e. *domus desolationum*, *repositionum*, vel *nominationum*.

Bethsua, vide *Bathsheba*.

Bethsur, civitas montana in tribu Judæ. Jos. 15. Lat. *domus rupis*, *fortitudinis*, *plasmationis*, *obsidionis* vel *vinculi*.

Bethtaphua, civitas in tribu Judæ. Jos. 15. i. e. *domus pomi*, vel *inflationis*.

Bethul, i. e. *virgo*, civitas in tribu Simeonis. Jos. 19.

Bethulia, nomen civitatis. Judith. 6. i. e. *virgo Domini*, aut *domus parturiens Dominum*.

Beth-zachara, i. e. *domus memoriæ*, nomen civitatis. 1 Macchab. 6.

Betonim, i. e. *ventres*, vel *terebinthi*, civitas in tribu Gad. Jos. 13.

Betulo, Hisp. op. & flu. cujus irrigatione ager Barcinocensis lætissimus est. Pomp. lib. 2. Opidum hodiè *Beson* dicitur. long. 17. 50. lat. 41. 02.

Betunica, Hisp. urbs circa Asturicam. Antoninus.

Beturia, regio Hisp. Plin. 3. 1.

Betusa, Mesopotamiæ juxta Tigrim op. Ptol.

Bezabde, Assyriæ urbs, quam veteres *Phœnicen* appellarunt, teste Ammiano.

Bezek, i. e. *fulgur*, sive *in compedibus*, Chananææ urbs regia. Judic. 1.

Bezeni, Galatiæ gens. Ptol.

B I.

Biana, Arabiæ Fel. op. Ptol.

Biandina, Laconiæ op. Ptol. *Prignico* Mario Nigro.

Bianor, cognomento *Ocnus*, Tiberis & Mantûs filius, qui Mantuam condidit. Virgil. Eclog. 9.

Namque

——— *Namque ſepulcrum*
Incipit apparere Bianoris.

Cato libro *de Originibus*. *Mantua ſuo conditore Ocno Bianore eſt, Thuſcorum rege, illuſtris.* Fuit item unus ex Trojanis Principibus, qui cum Oileo aurigâ ab Agamemnone interemptus eſt. Hom. Iliad. 11.

Bias, Amythaonis fil. Argivorum rex. Pauſanias lib. 2. Item fluvius juxta Coronem op. Pauſanias in Meſſenicis ſive libro 4. ubi de Corone. Περιῤῥεῖται δὲ ὑπὸ ποταμοῦ, Βίας ἐκδιδοὺς εἰς Θάλασσαν πόλαμος, γενέσθαι δὲ αὐτῷ λέγεται τὸ ὄνομα ὑπὸ Βίαντος τοῦ Ἀμυθάονος.

Bias, Teutamidæ fil. Philoſophus Prienæus, unus ex 7. Græciæ ſapientibus, & civium ſuorum princeps, quos diu adverſus pericula tutatus eſt; ſed captâ tandem patriâ, cum univerſi fugerent, rerum pretioſiſſimarum ſarcinulis onuſti, ipſeque interrogaretur, cur ex bonis ſuis ſolus nihil ſecum ferret, reſpondit, *Omnia bona mea mecum porto*, eruditionem & ſapientiam intelligens.

Biaſari, Indiæ populi. Vide *Abiſari*.

Biatia, Hiſp. op. Ptol. vulgo *Baeça*.

Bibactha, inſula circa Indi oſtia. Arrianus.

Bibaculus, Cremonenſis, ab Euſebio cum Catullo inter poetas Jambicos ponitur, cujus meminit Quinctilianus. Eſt & alter cujus Cæſar meminit in Commentariis.

Bibacum, Germ. urbs. Ptol. *Bibrach* Villanovano. long. 31. 51. lat. 48. 00.

Bibaga, Indiæ inſ. oſtreis & conchyliis referta. Plin. 3. 21.

Bibali, Hiſp. Tarracon. pop. Ptol. quorum op. *Fomillam* dicitur.

Bibaſis, Indiæ flu. in Indum ſe exonerans. Ptol.

Bibaſtus, urbs Thraciæ. Steph.

Biberius, Tiberii agnomen, ob nimiam vini aviditatem.

Bibiana, virgo Romana & martyr ſub Juliano. Volater.

Bibiſcum, op. Gall. Narbon. ad lacum Lemanum. *Vivis* hodie, teſte Simlero.

Bibium, Liburniæ urbs. Anton. *Beligrad* Simlero.

Biblia, uxor Duillii, qui primus Romæ navali certamine triumphavit; tantæ pudicitiæ, ut illo ſeculo pro exemplo fuerit, quo impudicitia monſtrum erat non vitium. Alii *Billiam* vocant. Vide *Duillius*.

Biblina, reg. Thraciæ, unde *Biblinum vinum*, quod alii *à Bibliâ vite* dictum volunt. Demus vero Delius Naxium interpretatur, quoniam Biblus Naxi flu. ſit. Suidas. Βίβλινος οἶνος, ἀνύσιος, ἀπὸ Βίβλιτος τοῦ καλουμένου Θρᾳκίας ἀμπέλου. Hujus vini meminit Heſiodus. *Epy. β.*

Ἐπὶ πίδακι τε σκιὴ ἠδὲ Βυβλίνος οἶνος.

Ubi Moſchopulus. Βίβλος (ὡς φασι) πόλαμος, ἡ πόλις Θρᾴκης. Heſychius. Βίμβλινος εἶδος οἴνου, ἢ γένος ἀμπέλου ἐν Θρᾴκῃ, ἢ ὁ ἀπαλὸς οἶνος.

Bibliolachas, Didymus appellatus, quod ter mille quingentos libros conſcripſit. Rhod. lib. 19. cap. 9.

Biblus, Naxi flu. Steph. Vide *Biblina*.

Bibonum, opidum ad Nicrum flu. *Bebelingen*, ut aliquibus videtur. Rhenano autem *Bebenhauſen* eſt op. in Ducatu Wirtenbergenſi. Pop. *Bibenſes* in Inſcriptione antiquâ.

Bibracte, Heduorum op. in Gall. longe maximum, & copioſiſſimum olim fuit; In quo totius Gall. concilium Cæſar induxit, jus dixit & ſæpe hyemavit vulgo *Beurecht*.

Bibrax, op. Gall. Belg. in finibus Sueſſonum. long. 25. 50. lat. 48. 48. *Brain*, teſte H. Leodio, vel *Bray* H. Stephano, op. Comitatûs Retelenſ. *Ereſne* Vigenereo.

Bibroci, pop. Angliæ in Bercheriâ reg. apud Windeſoram. Camdeno *The Hundred of Bray*.

Bibulus, collega Juli Cæſaris in conſulatu, in quem extat hoc diſtichon à Suet. relatum.

Non Bibulo quicquam nuper, ſed Cæſare factum eſt.
Nam bibulo fieri conſule nil memini.

Idem Ciceroni proximam provinciam in Aſiâ tenebat. Plutarchus.

Biburgum, Daniæ urbs. Vulgo *Biborge*. long. 36. 00. lat. 57. 26.

Bices, palus non procul à Mæotide palude. Val. Flaccus lib. 6. *Quique lacum cinxere Bicem*, &c. Vulgò *le mer noir*; forte *Byce* Ptolemæi.

Bicomius, Germaniæ fluvius.

Bicurgium, urbs Germ. Ptol. hodiè *Erford*.

Bida, urbs Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptol.

Bidaicum, Auſtriæ op. Anton. *Dietmaning* Lazio, nonnulli *Pircheuſen* volunt, uti ſcribit Simlerus qui illud *Bedacum* Ptolemæi putat.

Bidaſpis, flu. in Indum amnem ſe exonerans. Ptol.

Bideris, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Bidil, municipium Mauritaniæ Cæſarienſis. Anton.

Bidine, urbs Scythiæ. Suid. Item Bulgarorum. Zonaras.

Bidini, populi Citariis & Caciniris proximi. Plin. 3. 8.

Bidios, caſtellum in agro Tauromenitano. Steph.

Bidis, Φρύγιον ὡ Σικελίᾳ. Steph.

Biduceſii, Gall. Lugdun. pop. Ptol.

Biendium, citerioris Hiſp. portus. Plin. lib. 4.

Biennus, urbs Cretæ. Vide Steph.

Biephi, Daciæ pop. Ptol.

Bieſſi, iidem qui *Beſſi*.

Bigaſtrum, urbs Hiſp. Tarraconenſis in eo tractu qui *La Mancha* nominatur, *Bagaſtra* Marianæ, qui illam Oriolæ urbi proximam facit, quòd una illius urbis porta adhuc *Magaſtra*, quaſi *Bagaſtrenſis* nominatur. Quod etiam Morali probatur. long. 21. 15. lat. 42. 40.

Bigerra, Hiſp. civitas in Valentiæ regno. Ptol. *Beiar* nonnullis; aliis eſt *Villena* urbs, & marchionatus in regno Caſtellæ.

Bigerriones, vel *Bigerrones*, *Bigerri* Plinio, *Begeritani* Auſonio, pop. Gall. Aquitan. ad mont. Pyrænæum in Hiſp. confin. quorum reg. *Bigorre*, teſtibus Orontio, Vineto, & Scaligero, nominatur. Comiti de Fluxo ſubditi, uti Comitatus eſt in Vaſconiâ conſiſtens. Hinc profectus vir fortis Euequus nomine, regnum Navarræ conſtituit, pulſiſque inde Mauris, ſucceſſoribus ſuis regnum per manus reliquit.

Bigis, Drangianæ urbs. Ptol.

Bii, Pannoniæ ſuperioris populi. Ptol.

Bilbilis, op. Celtiberorum in Hiſp. Tarracon. ad Salonem flu. optimâ ferri temperaturâ nobile. Ex hoc opido Martialis poeta originem traxit, ut ipſe teſtatur lib. 1. epigr. 49.

Videbis altam Liciniane Bilbilim
Equis & armis nobilem.

Idem lib. 10. epigr. 103.

Municipes Auguſta mihi quos Bilbilis acri
Monte creat, rapidis quem Salo cingit aquis.

Catalaind Villanovano. *Xiloca* Varrerio. long. 19. 20. lat. 42. 05. Item fluvii nomen ferrum durantis. Trogus lib. 44.

Bilbina, urbs Perſidis. Steph.

Bilbium, vulgò *Caſtillo Villovio*, teſte Morali locus Hiſp. Tarracon. apud Nagaram urbem, non procul à Cœnobio, quod *S. Maria Cogolla* appellatur.

Bilia, vel *Billia*. Vide *Biblia*, & Cæl. Rhod. lib. 8. cap. 17.

Bilis, Aſiæ flu. non longè ab Heracleâ Plin. 6. 1.

Billæus, fluvius, cujus mem. Apollonius Rhodius Argonaut. lib. 2.

Παφλαγόνες δ' ἔσαν τοῖς Πελοπηΐοι εἰναέται ἄλλαι,
Ὅσσους Βιλλαῖος μίλαν ἐρεμνὸν ὕδωρ.

Ubi Scholiaſtes. Ἔστι δὲ πόλαμος Παφλαγονίας, οἱ δὲ Φρυγίας. Ejus mem. Arrianus.

Bimater, agnomen Bacchi, quod duas matres habuerit, Semelem, & Jovem matris officio fungentem. Hinc *Bis genitus* dicebatur. Et Nonnus Dionyſ. l. 1. Βάκχε διγενέτωρ.

Bimatra, Meſopotamiæ urbs. Ptol.

Bimonium, Angliæ op. vulgò *Bincester*, in Epiſcopatu Dunelmenſi. Lhuidus ex Ptolemæo. *Vinnonicum* legitur apud Ptol. Brigantum urbs.

Binagara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Bingium, nunc *Bingen*. Germ. op. Belgis aſcribendum, inter Moguntiam & Confluentiam urbes, cis Rhenum ejus ripis finitimum, meminit Tacitus. long. 31. 00. lat. 49. 30.

Binna, Aſſyriæ urbs. Ptol.

Binſitta, Maurit. Cæſarienſis op. Ptol.

Bintha, Libyæ inter. urbs. Ptol.

Bixa, Sardiniæ urbs. Ptol. *Biora* Antonino.

Bion, Boryſthenites philoſophus, & Sophiſta callidus, philoſophiam vario orationis flore veſtivit. Laertius. Fertur hic dixiſſe ad eum, qui fundos ſuos ingluvie voraverat.

verat. *Terra Amphiaraum abſorbuit, ſed terram tu.* Auditor Cratetis fuit. Ad Cynicam ſectam prius tranſiit, ſumpto pallio & perâ, deinde ad Theodorea inſtituta ſe convertit. Reliquit commentarios plures, qui non extant, Apophthegmata item plura. Suidas. Fuerunt & alii *Biones* novem, de quibus vide Laertium. Hinc *Bioneus*, Horat. Epiſt. lib. 2. ep. 2.

Ille Bionei ſermonibus, & ſale nigro.

Ubi *Bionei ſermones* Satyræ ſunt, explicante Turnebo lib. 9. cap. 21. Sed quæramus (inquit Marcilius) deinde, cur Satyræ hi ſermones dicerentur. Quia inquiunt, *Bion* ille Boryſthenites inſigni dicacitate fuit. Sed quid, obſecro philoſopho cum Satyrâ? Aut cur à *Bione*, homine dicace magis Satyras indigitare *Bioneos ſermones* voluit Horatius, quam aliò, cum vel ſexcenti exſtiterint facile Bione illo dicaciores, & Salibus nigris adfluentiores. Hæc itaque non ſucceſſit, aliâ aggrediendum viâ. Satyræ autem Bionei ſermones à Bione poetâ Satyrico, de quo Laertius in Bione. Quo pacto inquies? Nec enim Bion Satyricus ibi ullus, ſed Tarſicus quidam poeta. Βίων, ποιητὴς τραγῳδίας ὁ Ταρσικὸν λεγόμενον. Adverſaria ubi ſupra reſcripſere Θαρσικῶν, Tragœdiorum videlicet genus fuiſſe unum, quod à conviciandi audaciâ tharſicum diceretur; At mihi tam liquet quàm meridie ipſo, hoc jam lucere, Diogenis manu ſcriptum fuiſſe τῶν Σαλυρικῶν λεγόμενον. Benè hoc inquies: ſed quo pacto eſſe Tragicus idem poeta & Satyricus poteſt? Tragœdia eſt 2x, una mera, altera mixta ſivè Tragœdia Satyrica, in quâ partim Tragicæ, partim Satyricæ perſonæ fuerunt, cujuſmodi Sophoclis Tragœdia, quam laudat Interpres Apollonii ad lib. 1. Argon. Nempe Sophoclem ἐν τοῖς Σαλύγοις *in Satyris ſurdis*. Hoc genus Tragœdiæ inventum eſt, quemadmodum Horatius tradit Epiſtolâ ad Piſones, ut Tragicarum perſonarum ſeveritas, Satyrorum riſu, procaciâ, & dicacitate diluereturr. Hinc ergo & apud Vitruvium lib. 5. cap. 9. ſcena 3x ponitur, Tragica, Comica, & Satyrica. Atque hæc illa quæ Σαλυρικὰ δράματα Origenes vocavit, lib. 7. contra Celſum. Τὰ Σαλυρικά, inquit, δράματα ἐμποιεῖ γέλωτας. Ifacius prolegomenis ad Lycophronem Ἡ μὲν τραγῳδία θρήνους μόνον ἔχει, ἡ δὲ κωμῳδία, ἡ δὲ Σαλυρικὴ συγκιρνᾷ τοῖς ὑλοδρύοσιν ὑλαόκτυπα, καὶ ὑπὸ δακρύων εἰς χαρὰν καλιλάν ἐλαθι.

Bion, Solenſis, Æthiopica conſcripſit. Eſt hic quinctus ejus nominis apud Laertium in Bione. Teſtimonio hujus quoque Plinius utitur, cum alibi, tum lib. 6. cap. 29, ubi inter illos refertur, qui menſuram Æthiopiæ tradiderunt. Idem videtur ex quo Plut. in Theſeo narrat, Antiopam Amazonem, à Theſeo fuiſſe captam. Item is, quem de Belitarâ, regnum Aſſyrium, cum Semiramidis ſtirps deſiiſſet, occupante, literis conſignaſſe, Agathias narrat lib. 2. Hiſt. ſuæ. At alius, puto, Bion eſt, qui τὰς διαλεκτὰς ſcripſit, ex quibus Laertius refert, Arriſippum, famulo geſtante magnam pecuniæ vim, ac de gravitate oneris querente, juſſiſſe, ut effunderet, quod portare non poſſet. Alius quoque à Solenſi illo videtur Cæcilius Bion, de quo Plinius 18. 13. Voſſius.

Bion, corrupte pro *Bœo*, Doridis urbs. Ptol. Βοῖον habet Stephanus, qui ab Homero *Bœbin* dici tradit.

Bionia, Italiæ urbs. Phlegon Trallianus.

Biottia, op. Macedoniæ, ex quo *Biottica regio* Chalcidicæ finitima, haud procul ab Olyntho, de quâ inter Athenienſes & Spartanos decertatum eſt. Thucydides.

Bipedimui, Gall. Aquitanicæ pop. Plin. 19. 4.

Biracelum, urbs Tuſcorum. Ptol. *Vicarello* Leandro.

Birdama, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Birginium, Hiſp. Tarracon. urbs, quæ *Berga* hodiè dicitur. Epiſcopus Gerundenſis.

Birgus, Hiberniæ flu. Ptol. *Barrow*, teſte Camdeno; Aliis eſt *Neure*, flu. ingens unà cum Suiro (qui præterlabitur Waterfordiam) in Baroum exceptus, ac in ort. fluens. Hi 3. flu. juxta Camdenum ex montibus Bladinis (Hibernicè *Sliew Bloemy*, vel *Slew Bloom*) fluunt, ac diviſis alveis decurrentes, priuſquam Oceanum adeunt, concordibus ſe conſociant aquis, unde *Tres ſorores* ab antiquis dicti.

Biriæ, Italiæ urbs, quam Narſes à Gothis recepit. Cedrenus.

Birtha, Aſſyriæ urbs. Ptol.

Biſa, urbs Thraciæ. Steph.

Biſaltæ, pop. Scythiæ, qui fugientes, equorum ſanguine aluntur, lacte permixto. Virg. 3. Georg.

Biſaltæ quo more ſolent, acerque Gelonus,
Cum fugit in Rhodopen, aut in deſerta Getarum
Et lac concretum cum ſanguine potat equino.

Plin. 4. 10. *Libera gens Biſaltæ, à fluvio Biſalte, ſive à Biſalte Solis & terræ filio*, ubi lepores duplici jecinore ſunt. Suidas. Βισαλία, χώρα ἐν τῇ μείζει Μακεδονίας, ἀπὸ Βισάλτου τοῦ ἥλιου καὶ γῆς. Περὶ ταύτην δὲ λαμβάνει παῖδες ἀλίσκεσθαι δύο ἡμάλια ἔχοντες. Ὁ δὲ πολίτης Βισάλτης. Val Flaccus lib. 6.

——— *Proxima Biſaltæ regio.*

Horum meminit Athenæus lib. 12. Vide Plin. 4. 11.

Biſaltis, vel *Biſalpis*, puella quædam, quam Neptunus in arietem converſus compreſſit. Ovid. Met. 6.

Biſanthe, vel *Biſate*, urbs Macedoniæ, juxta Thraciam, à Samiis deducta, Græcanica. Steph. *Rodoſtro* vulgò dicitur.

Biſextus, vel *Biſſextus*, dies intercalaris, qui quarto quoque anno interferitur, ut anni ratio cum curſu Solis conveniat. Inventa eſt autem hæc intercalandi ratio à Cæſare Dictatore. Is enim, ut refert Plutarchus, quum animadvertiſſet Solem curſum ſuum conficere diebus 365, & horis circiter ſex, quarto quoque anno diem unum adjiciendum curavit. Dictus eſt autem *Biſſextus*, quod bis, h. e. duobus diebus continuis numerarent. Sexto Calendas Martias, duos viz. dies pro uno computantes. Unde qui natus eſt biſſexto Calend. Martias, nihil refert, teſte Celſo de Verborum ſignificatione, utrum priore an poſteriore die natus ſit, quum illud biduum pro uno tantum die habeatur. Erat autem huic intercalationi conſtitutus dies certus, qui eſt poſt 23. Februarii diem, inter Terminalia jam peracta, & Regifugium. Februarius vero duabus de cauſis huic rei aptiſſimus viſus eſt, tum quòd pauciſſimos haberet dies, tum etiam quod inter menſes ultimum haberet locum. Nam cum antea 10. tantum menſes eſſent, quorum primus erat Martius, 2. poſtea in fine ſunt adjuncti, Januarius & Februarius.

Biſgargitani, pop. Hiſp. citer. Plin. 3. 3. Eorum opidum *Biſcargis* legitur in nummo Germ. Cæſaris teſte Goltzio, ſic quoque legit Ptolemæus.

Biſontium, metropolis Burgundiæ, vulgò *Beſanſon*, ubi plurima veterum ædificiorum veſtigia cernuntur; in cujus agro 2. erumpunt fontes, quorum alter eſt aquæ dulcis, alter ex quo ſalem igne denſatum conficiunt, candore præſtantem, unde maximum eſt illis vectigal, Sequanorum olim regio, totius Burgundiæ granarium, quemadmodum olim Italiæ Sicilia fuerat. Munſter Coſm. lib. 2.

Biſtiros, urbs Thraciæ. Steph.

Biſton, Martis & Callirhoes filius, qui *Biſtoniam*, Thraciæ urbem condidit, unde omnes Thracas *Biſtonios* poetæ dixerunt. Hinc *Biſtones*, Gens Thraciæ & Heſychio Βιστονὶς, Θρᾴκις. Item *Biſtonis*, ſtagnum Thraciæ, Abderæ proximum. Plin. 4. 11. Ovid. Met. 13.

Eſt ubi Troja fuit, Phrygiæ conterminа tellus,
Biſtoniis habitata viris.

Stat. lib. 3. Sylvarum. —— *Ille furentes*
Biſtonas, & Geticas populatus cædibus urbes.

Val. Flaccus lib. 1.

Biſtonas ad meritos cum cornua ſæva Thyoneus
Torſit. ———

Ideo hoc dicit poeta, quod Lycurgum Thracum rex Liberum contemnens, vites amputaturus, ſibi crura conſecuit, uti teſtatur Servius. Dionyſius Periegetes verſ. 575.

Οὐχ ἅτερ Θρήικος ἐν ἤθεσιν Ἀλίβητο
Βιστονίδες καλέουσιν ἐριβρεμέτην Ἐνοσιχθόνιον.

Poetæ, ut dixi, Biſtones ut plurimum ponunt pro Thracibus. Lucan. lib. 7.

Sanguineum veluti quatiens Bellona flagellum
Biſtonas, aut Mavors agitans.

Hinc *Biſtonius tyrannus* pro Diomede Thraciæ rege, apud eundem lib. 1 & *Biſtonius turbo*, pro vento è Thraciâ ſpirante lib. 4. Jam vero Thracas inter Barbaras nationes recenſeri ſolitos eſſe nemo ignorat. Præcipuè vero.

Natis in uſum latitiæ ſcyphis
Pugnare Thracum eſt. Inquit

Inquit Horatius, quem etiam poſtea *barbarum morem* ibidem vocat. Idem de Biſtonibus tradit Statius Thebaidos lib. 7. hâc ſimilitudine.

Qualia per Rhodopen rapidò convivia cœtu
Biſtones, aut mediæ ponunt convallibus Oſſæ;
Illis ſemianimum pecus, excuſſæque leonum
Ore dapes, & lacte novo domuiſſe cruorem
Luxus, at Ogygii ſi quando afflavit Jacchi
Sævus odor, tunc ſaxa manu, tunc pocula pulerum
Spargere, & iamerito ſociorum ſanguine fuſo
Inſtaurare diem, feſtaſque reponere menſas,

Horum etiam meminit Seneca in Herc. Oetæo.

——— *Defeciſſe putent Geten*
Hebrum Biſtones ultimi.

Id eſt, ultimi Thraciæ populi.

Biſtritia, Latinis dicitur Ungariæ urbs, quæ Germanis *Noeſne*, Hungaris *Beſtereze* nominatur. Sambucus.

Biſurgis, Germ. flu. vide *Viſurgis*.

Biterini, op. Gall. Narbon. inter duo flu. Obrim & Vepram ſitum; vulgò *Bederrieux*.

Bithalbe, vide *Helenopolis*.

Bithias, Meſopotamiæ urbs. Ptol. incolis *Bir*, & nonnullis *Perazuch* nominatur, teſte Nigro. *Batha* Antonini videtur Simlero.

Bithon, vir tantâ corporis fortitudine, ut taurum humeris geſtaret, unde ſtatuâ apud Argos dignus habitus eſt. Rhod. 13. 19.

Bithra, opidum. Zoſimo quod Marcellinus *Maiozamalcha* appellat. *Bithra* Ptolemæi eadem videtur juxta Euphratem in Arabiâ deſertâ.

Bithus, nobilis gladiator, vide *Bacchius*.

Bithyæ, fœminæ Scythiæ, quæ pupillas binas in oculis ſingulis habent. Ineſt a. illis ea vis naturalis, ut viſu effaſcinent, interimantque quos diutius intueantur. Plin. 7. 2.

Bithyæ, pop. Thraciæ, quorum author fuit *Bithys*, Martis, & Setæ ſororis Rheſi filius. Steph.

Bithynia, Aſiæ min. reg. ad Pontum ſita, Thraciæ adverſa, Troadi proxima, quæ Solino, Servio, & Mar. Capellæ primum *Bebrycia*, poſtea *Mygdonia*, dein à *Bithyno* rege dicta eſt *Bithynia*. Sunt qui ſcribunt *Thynos* populos tranſiſſe ex Europâ, & hanc regionem occupaſſe, à quibus *Bithyni* dicuntur. Claud. 2. in Eutrop.

Thyni Thraces erant, quæ nunc Bithynia fertur.

Bithyniæ incolas *Halizonas* vocat Suidas, itemque Herodotus, qui ait eos primum Strymonios dictos. Hodiè *Necſangia* vocatur, teſte Caſtaldo; aliis *Burſia*, Turcis *Oſmanili*, uti docet Leunclavius. A ſitu, non à conditore dicitur, teſte Bocharto בטן *beten* Ebræis eſt *venter*, & Arabicè באטן *batin interius* ſonat: Bithynos enim interiora occupaſſe veteres docent. Plin. 6. 32. *Tenent oram omnem Thyni, interiora Bithyni.* Et ante illum Pomponius Mela lib. 1. cap. 19. *Interius Bithyni ſunt & Mariandyni.* Laudes ejus decantat vetus Geographus à Jac. Gothofredo editus. Μετὰ Ἑλλήσποντον ἐξῆς εὐφυεστάτη θαυμαστὴν Βιθυνία, ἡ μεγίστη δὲ βασιλεῖς, ἣ πᾶσαι σχεδὸν καλοὶ ποταμοί. Libanius extremo *Baſilici* Ἀποδίδωσι δὲ τὸ Βιθυνὸν ἅπασι τοῖς ἐπιοῦσιν ὀπωρικῶν λαβεῖν. Vide Steph. Manilio libro 4. *Bithynia dives* vocatur. Hinc Horatius 1. Epiſt. 6.

Ne Cybiratica, ne Bithyna negotia perdas.

Et Carm. 3 Od. 7. *Toynâ merce beatum.*

Idem lib. 1. Od. 35.

Quicunque Bithyna laceſſit
Carpathium pelagus carinâ.

Juvenalis primam ſyllabam corripuit,

Quanquam & Cappadoces faciant, equiteſque Bithyni.

Dionyſius poſt *Mariandynos* collocat. verſ. 793.

Ἄγχι δ' ἀπὸ Βιθυνὶς λιπαρὴν χθόνα ναιετάουσι.

Bithynia, urbs Myſiæ. Suidas. Eadem forte quæ Claudiopolis.

Bithynium, vel *Tithynum*, civitas in Bithyniâ, à quâ *Bithynates*, & *Bithynienſes* populi. Steph.

Bithynopolis, urbs à Bithyâ dicta. Steph.

Bithynus, Jovis & Thraces filius, qui fratrem habuit Doloncum, à quo Dolonci Thraciæ pop. Steph.

Bitias & *Pandarus* fratres ex Alcanore Trojano geniti, quos Hiera in ſylvis nutrivit. Hi cum Æneâ in Italiam venerunt, & cum apertis etiam portis auſi eſſent Rutulos lacceſſere, ab iiſdem trucidati ſunt. Virg. Æn. 9.

Pandarus & Bitias Idæo Alcanore nati.

Alius fuit ejuſdem nominis inter Didonis proceres cujus mem. Virg. lib. 1. Æn.

Tum Bitia dedit increpitans.

Bitoana, Lydiæ urbs. Ptol.

Biton, Argiæ ſacerdotis filius. Vide *Cleobis*.

Bittigo, Indiæ intra Gangem mons. Ptol.

Bituitus, Arvernorum rex, ſpecie colloquii comitèr hoſpitio invitatus, à Cn. Domitio victus eſt, & Romam deportatus. Epitome vero Livii rem aliter narrat. *Bituitus* (inquit) Allobrogum rex, quum ingentem exercitum contraxiſſet hominum centum & octoginta millium, pugnaturus cum Fabio Proconſule, qui paucos milites habebat, dixit, Exercitum Romanum vix ad eſcam canibus ſuis eſſe, ſed confertâ pugnâ vincitur & 150000 homines amittit, ipſe victus Romam proficiſcitur ad ſatisfaciendum Senatui, ſed in Galliam remiſſus non eſt, ſed decretum fuit, ut & filius ejus Cangentianus comprehenderetur, qui cum patre Albam in cuſtodiam datus eſt. Conſul cum febri laboraret, in ipſâ pugnâ morbo liberatus eſt. Pugna facta circa medium Julii An. V. C. 633.

Bituntum, Calderinus vult eſſe opidum ſterile in Hiſpaniâ. Mart. 4. 55.

Hæc tam ruſtica malo quam Biruntos.

Ubi aliqui viliſſimum Apuliæ opidum volunt. Muſambertius legendum cenſet *Britannos*, ut ſit contentio inter provincias Hiſpaniorum & Britannorum. Alii legunt *Eutuntos*, alii *Biundos*.

Biturgia, urbs Tuſcorum Ptol. quam quidam per errorem *Borgo di San Sepolcro* indigitant. Aliis potius eſt *Magliano*.

Bituriges, *Biturici* Columellæ, Aquitaniæ pop. Plin. 4. 19. Uno die 20. urbes incenderunt, ut Cæſarem commeatu, & pabulatione prohiberent. Horum op. *Avaricum*, vulgo *Bourges*, caput pop. & reg. *Berry*. Lucan. lib. 1.

Et Biturix, longiſque leves axones in armis.

Bituris, Vaſconum urbs in Hiſp. Ptol.

Bityla. Laconicæ mediterranea urbs. Ptol.

Biula, Cariæ urbs. Strabo.

Biumbres, vide *Amphiſcii*.

Bizala, inſ. ante Taprobanem. Ptol.

Bizia, arx regum Thraciæ, à Terei neſaſto crimine hirundinibus inviſa, non quòd illic facinus patratum ſit, (in Daulide enim Phocidis op. contigit) ſed quòd ea Terei patria fuerit, teſtibus Thucydide, & Pauſaniâ.

Bizon, urbs Thraciæ, terræ hiatu abſorpta. Plin. 4. 11. Straboni *Bizona* dicta.

Bizona, urbs Pontica. Steph.

B L.

Blaander, Phrygiæ maj. urbs. Ptol.

Blabia, Gall. Celt. op. *Blavet* teſte Ortelio.

Blachernæ, locus in ſuburbiis Conſtantinopoleos. Vide omnino Pet. Gyllium de Topogr. Conſtantinop. lib. 4. c. 5.

Blachia, Nicetæ, & Curopalatæ, regio Daciæ, cum Myſiæ portione vulgò *Valachia*.

Blacia, regio prope Cumas, cujus meminit Auguſtinus.

Blaena, Ponti regio ſatis ferax, per quam Amnias amnis labitur. Hoc in loco Mithridates cognomento *Eupator* Nicomedis Bithyni copias funditus delevit, haud quidem præſens, ſed per Imperatores. Unde ille cum paucis domum fugiens, ſervatus eſt, & inde in Italiam navigavit. Strabo. 12.

Blæſus, nomen viri. Stat. 2. Silv.

Noverat effigiem, generoſique ardua Blæſi
Ora puer. Et paulo poſt
——— *Et amiſſi puerum ſolatia Blæſi*
Tollit humo. ———

Blagura, mons Hiberniæ, in cujus radicibus 3 nobiles flui ſcaturiunt Berna, Corus, & Syurus, omnem fere inſ. irrigantes.

Blanda, Italiæ urbs in litore Brutio, non procul à Bato flu. & Parthenio portu. Plin. 3. 5. *Blandæ* Livio. hodiè *Belvedere*, teſte Barrio. Meminit ejus Mela lib. 2. cap. 4.

Blanda, Hiſp. Tarracon. urbs. Ptol. & Pomp. quæ hodiè *Blanes* Floriano, & Navagiero dicitur, in agro Barcinonenſi ad Larnum flu. Plin. 3. 3. Item fluvius ejuſdem nominis.

Blandenona, locus non longè à Placentiâ. Cujus meminit M. Tullius ep. ad Quintum fratrem, hodiè *Broni*.

Blanduſia, fons in finibus Sabinorum, apud Mandelam Horatii villam. De quo is lib. 3. Carm. Od. 13.

O fons Blanduſiæ ſplendidior vitro.

Blanii, Hiberniæ pop. Ptol.

Blannonii, ſive *Brannonii*, pop. inter Celtas proximi Seguſianis, Ambivaritis, ac Heduis, quorum clientes erant. Vulgò *Le pays à l' entour de Sainct Jean de Maurienne*.

Blaſcon, vel Blaſcorum, inſ. Galliæ in oſtio Rhodani prius *Melion* dicta. Plin. 3. 5. Strabo. 4. hodiè *Languillade*.

Blaſtophœnices, Luſitaniæ pop. Appian.

Blaſtus, nomen viri. Act. 12.

Blatum Bulgium, ſive *Ablatum Bulgium*, *Bulneſſe*, teſte Camdeno, op. Angliæ in Cumbriâ ad occid.

Blaudus, urbs Phrygiæ Steph.

Blavia, op. Gall. Aquit. ad Garumnam flu. Auſonius ep. 10. *Fert militarem ad Blaviam.*

Blaunus, Romanus, qui cum audiviſſet filium à Triumviris interfectum, ab iiſdem impetravit, ut interficeretur & filio comes mitteretur.

Blemyes, *Blemiæ*, *Blenæ*, vel *Bleptæ*. Æthiopum pop. Claudianus ——— ——— *Errat*

Per Meroen, Blemyaſque feros, atramque Syenen.

Hi capite carent, oculoſque habent & os pectori affixos. Monſtra hominum. *Blemys* autem pro בלי *beli*, vel *Bli*, & מוח *muach* h. e. *ſine cerebro*. Unde nata eſt fabula, *Blemyes eſſe ſine capite*. Bochartus. Horum mem. Dionyſius in Periegeſi verſ. 220.

Τῶν πάρος αἰθαλίων Βλεμύων ἀνίχεσι κολῶναι.

Dicti autem ab Æthiopum rege *Blemy*, uti tradit Nonnus in his.

Καὶ Βλέμυες ἀκὺς ἵκανεν ἐς ἐπαπόρου ῥόμακα Νείλου
Εὐόμενος σκηπτοῦχος ὁμόχροος Αἰθιοπῆνων,
Καί μιν ἀθήρειος Μερόης ὑπεδέξατο πυθμὴν
Τψιγένους Βλεμύεσσι περώνυμον ἠγαμονῆα.

Theocritus in Thalyſiis, ſive Idyll. 7.

Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθίοπεσσι νομεῦσι
Πάτρα ὑπὸ Βλεμύων, ἔθεν ἐκάτι Νείλῳ ὀφέλλει.

Ubi Scholiaſtes. Ἔθνος Αἰθιοπικὸν οἱ Βλέμυες, οἱ τοῖς ἐχάτοις τῆς Αἰθιοπίας ἀκισμένοι. Ἄλλως. Βλέμυες ἔθνος Αἰθιοπικὸν μελανόχρων, οἱ αὐλοὶ δὲ τοῖς τραγελάφοις. Vide Pauſan. lib. 17.

Blenina, Arcadiæ op. Pauſanias.

Blera, Tuſcorum mediterranea urbs. Ptol. hodiè *Bieda*, unde pop. *Blerani*. Plin. 3. 5. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. p. 522.

Bleſinon, Corſicæ inſ. caſtellum. Strabo lib. 5.

Bleſtium, Angliæ op. Ant. *Old town* Camdeno, haud procul ab Herefordiâ.

Bletiſa, Hiſp. urbs prope Salmanticam. *Ledeſma* Vaſæo.

Bletoneſi, pop. barbari. Plut. in Qu. Rom. non addit autem quo loco ſint.

Bliarus, vide *Membliarus*.

Bliteræ, *Biltera* Straboni, *Blitera* Melæ, *Batiræ* Ptolemæo, *Betarrus* Stephano, *Beterræ* Antonino, *Biteræ* Lib. Concil. urbs Gall. Narbon. vulgo *Betiers*. long. 23. 50. lat. 42. 42.

Bliulai, Arab. Fel. pop. Ptol.

Bloerini, & *Iſangrini* vocantur à quodam poetâ neoterico, qui res geſtas Philippi Aug. regis Francorum deſcripſit, quidam Flandriæ pop. Furnenſium, Bergenſiumque clientes. Hoc annotavit Jac. Meyerus.

Blucium, Toliſtobogiorum caſtellum, qui Bithynis finitimi ſunt, in quo Deiotarus theſauros habebat. Strabo lib. 12.

B O.

Boaceas, Italiæ locus inter Piſas & Genuam. Anton.

Boactes, Liguriæ flu. Ptolemæus, Μακρίλλα πόλαμος ἐκβολαὶ, ἐκλεγτὰ Βοάκτε πόλαμος. Ubi ἐκλεγτὸν Ptolemæum intelligere id, quod alii auctores, i. e. *confluentem amnium*, patet ex Germaniæ deſcriptione, ubi trium amnium in Danubium confluentes memorat, quorum duo ſunt, Ænus ab lævâ ripâ Marus à ſiniſtrâ, in Moraviâ. Hic itaque *Boactes*, ex poſitione ejus is eſt, qui opidum *Brignolo* præterlapſus in dextram Macræ ripam defluit. Cluverius.

Boæ, vel Bœæ, Laconiæ op. Ptol. Pauſ.

Boagrius, Locrenſium amnis Thronion urb. præterfluens. Strabo lib. 9.

Boane, lacus juxta Nicomediam. Evagr. lib. 2. cap. 14. Nicephorus lib. 15. cap. 10.

Boanerges, Lat. *filii tonitru*; Sic à Chriſto cognominati fuerunt Jacobus & Joannes, filii Zebedæi. Marc. 3. *Banereem* ſcribi debere ait B. Hieronymus.

Boarium, forum Romæ. Plin. 28. 2. & 34. 2.

Boarmia, Pallas à Bœotiis ſic dicta eſt, à boum ad aratrum coaptatione. Rhod. 14. 18.

Boas, Dalmatiæ inſ. Ammianus Marcellinus.

Boaulia, urbs Scythiæ. Steph.

Bobium, op. ad Apennini juga ſitum, ubi nobile cœnobium à Theodolindâ reginâ Longobardorum extructum: quo in loco reperti ſunt Rutilius, Numatianus, & permulti alii libri à Volaterrano enumerati. Geogr. lib. 4. fol. 45.

Bobonia, urbs Italiæ. Steph.

Bocalias, fluvius in Salamine inſ. prius *Bocarus* dictus. Strabo lib. 9.

Bocalium, Arcadiæ op. Megalopoli vicinum, & Parrhaſiæ. Plin. 4. 6.

Bocani, inſulæ Taprobanæ populi. Ptol.

Bocanum Hemerum, urbs Mauritan. Tingitanæ. Ptol. Hæc hodiè totius Africæ urbs ampliſſima judicatur, vulgò *Marocco*.

Boccatius, Florentinus, Genealogiam Deorum ſcripſit, item de fluminibus & montibus; præterea fabulas, & alia plura vernaculo ſermone. Volater.

Bocchus, Gætuliæ rex, amicus pop. Romani, ligatum Jugurtham L. Syllæ tradidit, Salluſtius in bello Jugurthino. Huic ſucceſſit Juba. Claud. de 4. Conſ. Hon.

——— *Rabies Mauruſia ferro*
Cedit, & antiqui penetralia diruta Bocchi.

Bocci, i. e. *vacuus*, aut *diſſipatio* ſive *in vomitu*, filius Jogli, princeps tribûs filiorum Dan. Num. 34. Item fil. Abiſue, filii Phinees. 1 Par. 6.

Boccian, i. e. *evacuatio*, vel *diſſipatio Domini*, nomen viri. 1 Paral. 25.

Boccori, qui & Concordienſes, pop. Luſitaniæ. Plin. 4. 12.

Bocchoris, qui & *Chencres* Ægyptiorum rex, regn. an. 18.

Bocchyris, Ægypti rex, reg. an. 44. Ægyptiis leges conſtituit. Diod. lib. 2. Hujus ætate agnus locutus eſt. Eutrop. In litibus dijudicandis juſtiſſimus fuit, adeo ut in proverbium abierit *Bocchyris judicium*.

Bochri, vel *Eichri*, i. e. *primogenitus*, vel *primitiæ*, ſive *in ariete*, pater Sheba rebellis. 2 Reg. 10.

Bochru, filius Aſel. 1 Par. 8.

Bodecia, urbs inter Piſam & Genuam. Anton.

Bodeni, Sarmatiæ Europææ pop. Ptol. *Podolia* nunc eorum reg. dicitur, regis Poloniæ ditio Willichius.

Boderia, æſtuarium Britannici maris. Ptol. *Bodetria* Tacito dictum. *Forth*, aut *Frith* in Scotiâ.

Bodincomagum, op. juxta Padum, quod & *Induſtria* dictum. Plin. 3. 16.

Bodincus, Padi cognomen, Ligurum linguâ i. e. *fundo carens*. Plinius ubi ſupra.

Bodobriga, Germ. op. ad Rhenum, hodiè *Bebarten*, uti cenſet Percheymerus.

Bodona, urbs Perrhæbiæ, vel Theſſaliæ. Sreph.

Bodonæus, vide Steph. in Δωδώνη.

Bodoria, vide *Boderia*, Scotiæ flu. *Fortheia* Lhyido dictus, *Levinum* vocat Hector Boetius.

Boduni, Britanniæ pop. à Claudio Cæſare in fidem accepti. Dio Caſſius lib. 60. Vide *Dobuni*.

Bœa. op. Peloponneſi, in ſinu Argolico, non procul ab Epidauro. Plin. 4. 6. Item urbs Cretæ. Steph.

Bœbe, Theſſaliæ civitas, eſt & Cretæ palus. Steph. Strabo lib. 9. Βοίβη δὲ χωρίον ὑπὶ τῇ λίμνῃ χείμιον. Vide ſis illic Palmerium.

Boebeis, lacus Theſſaliæ juxta Oſſam montem. Lucanus lib. 7.

Ire per Oſſeam rapidus Boebeida ſanguis.

Val. Flaccus, lib. 1.

Perderet & pingui miſeros Bœbeide crines.

Βοιβιὰς Heſiodo in Aſpide.

Νίφεσσι Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμής.

Hom. Iliad. 2.

Οἱ δὲ Φέρας ἀὶμολίην παρὰ Βοιβιίδα λίμνην.

Pindar. Pythiorum 3. Ἐπεὶ παρὰ Βοιβιάδος κρημνοῖσιν ὤκει παρθένος. Prop. lib. 2. eleg. 2.

Mercurioque ſacris fertur Boebeidos undis
Virgineum Brimo compoſuiſſe latus.

Boëdromia, nomen habent ἀπὸ τῦ Βοηδρομεῖν, quod, teſtibus Heſychio & Suidâ eſt μετὰ σπουδῆς βοηθεῖν, aut potius, ſublato clamore, ut in pugnâ fieri ſolet, ſuccurrere. Feſti cauſam Athenienſibus dedit Jon, qui illis auxilio venit, cum ab Eumolpo invaderentur. Harpocration. Βοηδρόμια, ἑορτή τις Ἀθηνῆσι ὅτου καλεμένη, ἣν φησὶ Φιλόχορος ἐν δευτέρῳ γινομένῃ ἐπιδὴ Ἴων ὁ Ξούθου ἐβοήθησε σπουδῇ πολεμοῦσι Ἀθηναίοις ὑπὸ Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος, Ἐρεχθέως βασιλεύοντος. Βοηδρομεῖν γὰρ, τὸ βοηθεῖν ὀνομάζουσι τετάρτην ὅτι μάχην δραμεῖν. Suidas autem dum iſta exſcriberet, ſe indiligenter habuit, quòd Zuthum Athenienſibus auxilio veniſſe narrat. Ubi forte legendum Ἴων ἐξ Ἑλλάδος. Neque enim Xuthum, ſed Jonem Athenienſibus ſuppetias tuliſſe ſcribit quoque Pauſanias in Atticis. Et Ariſtides in Eleuſinâ, Ἴων Ἀθήναζε ἐβοήθησεν. At Plutarchus *in Theſeo*, feſti cauſam à bello contra Amazonas geſto deducit, quod eas Theſeus menſe Βοηδρομιῶνος, h. e. *Junio*, factâ Apolloni re divinâ, profligaſſet. Sic enim ille. Ἡ μὲν οὖν μάχη Βοηδρομιῶνος ἐγένετο μηνὸς ἱσταμένου· ἃ δὲ Βοηδρόμια μέχρι νῦν Ἀθηναῖοι θύουσι. Callimachus Hymno in Apol.

Ὦ πόλιες, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι.

Phœbe Boedromium multi te nomine dicunt.

Boemia, Straboni *Bojamum*, Tacito *Bojemum*, Velleio *Bojohæmum*, fertiliſſima Germaniæ pars circa ſylvam Hercyniam, quam cum occupaſſent *Boii* Gallica gens, ab novis incolis nomen accepit. Vide Cluverium lib. 3. Ant. Germ. cap. 30. & Dubravium lib. 1. Hiſtoriæ Bohemicæ. Quæ Coſmas in Bojemorum Chronicis de neſcio quo *Boemo* ſeniore, unde terræ nomen, refert, fabulæ ſunt, & meræ nugæ, Faber. Flumina quæ terram irrigant, univerſa exonerantur in Albim, qui mediam fermè provinciam perlabitur. Opida, *Praga* regni caput, *Egra*, & alia non pauca. Plura habes apud Æneam Sylvium, Munſterum, Sabellicum, Crantzium, & Cromerum, qui lib. 1. rerum Polonicarum de Bohemiæ incolis, unde venerint, & de antiquis eorum ſedibus diſſerit.

Boen, i. e. *pollex*, ſive *in eis*, lapis in tribu Judæ à filiis Ruben ſic appellatus. Joſ. 15.

Boeon, Tauricæ Cherſoneſi op. mediterraneum. Ptol. *Czargati* Nigro dicitur.

Boeotia, reg. in fin. Græciæ, in longum ad Atticam ſe protendens, tria reſpicit maria, Poloponneſiacum, Siculum & Adriaticum; ab Atticâ Citharone monte diſcreta. Ita dicta, ut nonnulli volunt, à bove, cujus ductu Cadmus pervenit ad eum locum, ubi poſteà Thebas Bœotias condidit. Ovid. Met. 3.

Bos tibi Phœbus ait ſolis occurret in arvis
Nullum paſſa jugum, curvique immunis aratri:
Hâc duce carpe vias, & quâ requieverit herbâ
Mœnia fac condas, Boeotiaque illa vocato.

Alii alias afferunt nominis rationes, quas habes apud Stephanum. Olim *Aonia* dicebatur, *Ogygia*, & *Hyantis*, & *Meſſapia*, & *Cadmeis* Thucydidi. Populi Βοιωτοί, qui ſtupiditatis & craſſi ingenii nomine malè audierunt. Horat. 2. Epiſt.

Bœotum in craſſo jurares aere natum.

Hinc *Ænigmatica Bœotica*, id eſt, *obliqua* & *obſcura*. Item *Bœotica cantio*; apud Ariſtoph. de rudi & indoctâ, & apud Sophoclem, de vitâ lætâ, & poſteà luctuoſâ. *Arne* Diodoro dicitur *Bœotia*; incolæ *Leleges* apud Solinum vocantur, ac *Temnici* apud Lycophronem, inquit Scholiaſtes.

Boeotus, Itoni & Menalippæ nymphæ fil. Pauſanias in Boeoticis ſtatim ab initio.

Bœrebiſtas, vir natione Geta, quum imperium in ſuam gentem ſuſcepiſſet, homines frequentiâ bellorum, & cladibus afflictos cò magnitudinis extulit, nunc exercitatione corporum, nunc victûs ſobrietate, nunc edictorum obedientiâ, ut intra paucos annos latum adeptus ſit imperium, plurimoſque finitimorum Getarum ditioni ſubdiderit, trajectoque audacter Iſtro Thraciam diripiens, uſq; in Macedoniam & Illyricum magnum terrorem incuſſerit. Magnæ obedientiæ argumentum eſt, quòd ejus ſuaſione inducti vites excidere, & ſine iis vitam agere conſenſerint. Strabo lib. 7.

Boetius, quem alii *Boethium* potius vocandum contendunt, Zenone Imperatore regnante, ob affectatæ libertatis ſuſpicionem, à Theodorico rege exilio damnatus, deinde cuſtodiæ traditus, plurima conſcripſit. Tandem ſimul cum Symmacho ſenatore, ſocero ſuo, aliiſque præſtantibus viris interfectus eſt. Euſebius. Vir fuit Latinè & Græcè doctiſſimus, in omni diſciplinarum genere excellens, quòq; Roma à Varronis temporibus non habuerit undecunque doctiorem. Quantum idem carmine valuerit, oſtendunt libri 5. de Conſolatione Philoſophiæ, quos exul Ticini ſcripſit. Omnino nihil in poeſi venuſtius habuit, vel illud ævum, vel etiam quod proximè anteceſſit. Uxorem habuit cui nomen Helpis, quæ & ipſa literis, ac imprimis poeſi excelluiſſe dicitur. Vir fuit Conſularis, & filios duos Patricium, & Hypatium Conſules vidit. Voſſius. Serius (inquit Vallinus) nomen iſtud apud Romanos notum, atque niſi me conjectura fallit, ex Oriente Latio donatum eſt. Poſtquam enim apud Byzantium imperii ſedem conſtituere Impp. Græcæ familiæ miſcuere ſe Romanis; unde prout quæque illuſtres famâ viros tulit, ita nepotibus aut in eam aſcitis nomen dedit. Porro cum *Boetii* (hæc enim fuit veterum olim lapidum, vetuſtiorumq; dehinc omnium codicum ſcriptura) ſeu *Boethii* plures fuerint; ut aliorum, qui penè omnes Græci fuerunt, memoriam omittamus, noſtros tantum, i. e. Romanos, hoc veluti ſtemmate recenſebimus, ut referatur fuiſſe I. BOETIUS V. C. ſub Valentiniano Præfectus Prætorio, in ejuſdem palatio, unà cum Ætio amico, An. Dom. CDLIV. Trucidatus, ut meminere Victor Tuneti, Marcellinus Comes, & Caſſiodorus in Chronicis. Paulus Diaconus lib. 15. qui *ſenatorem nobiliſſimum* vocat. II. ANICIUS MANLIUS FLAVIUS BOETIUS, noſtri pater An. Dom. CDLXXXVII. Conſul, cujus Synodus Romæ eodem anno coactæ mentionem facit; eumque Onuphrius Panvinius in Faſtis noſtri patrem fuiſſe exiſtimat, licet illi non Flavii, ſed & Severini nomen adſcribat. Nos quoque in hoc inclinamus, quòd nimirum ab Ennodio Epiſt. 1. lib. 8. Boetio noſtro fuiſſe dicatur *vena purpurarum*, quia nempe pater, ut & multi alii majores, Conſul fuerat. III. ANICIUS MANLIUS SEVERINUS BOETIUS, Patricius primum, deinde Conſul, An. Dom. DX. poſtremo Magiſter Officiorum, ſummus utriuſque Philoſophiæ, ac Theologiæ, Mathematicarumq; diſciplinarum antiſtes, quem plurimis elogiis, iiſque clariſſimis, idem ipſe rex Theodoricus ornavit, qui occidit, cujus mortem miraculis illuſtrem is ipſe, qui imperavit, flevit, ut Caſſiodorus lib. 1. Var. & Procopius lib. 1. Hiſt. Gothicæ auctores certiſſimi teſtantur; quem celebrat Ennodius propinquus multis epiſtolis. Hujus filius fuit. IV. ANICIUS MANLIUS SEVERINUS BOETIUS, qui puer cum Symmacho fratre item puero natu majore Conſul fuit ordinarius, An. Dom. DXXII. quem ingenio excelluiſſe teſtatum, lib. 2. Conſol. modeſtiſſimus pater reliquit.

Boetus, Hiſp. flu. ex iiſdem naſcens locis ex quibus Anas & Tagus. Strabo.

Boetus, ineptus quidam poeta Tarſenſis, qui Philippenſem Antonii victoriam carmine conſcripſit: quo nomine præter alios ſummos honores, quibus ab illo affectus eſt, Gymnaſii etiam Tarſenſis præfecturam adeptus eſt.

Bogadium, urbs Germaniæ. Ptol.

Bogdomantis, Aſiæ min. regio. Ptol.

Boges, Perſa ab Athenienſibus obſeſſus, cum nihil haberet commeatûs in caſtris, liberos cum uxore primum, demum ſeipſum interfecit. Herod. lib. 7. Plut. in Cimone Βόητα vocat. Pauſan. Βόην, Polyænus Βόγην.

Bogud, op. in Africâ, & regis nomen.

Bogudiana, pars Tingitanæ provinciæ in Africâ. Plinius.

Bogus, rex Mauruſiorum, Antonii partes ſequebatur in Actiacâ pugnâ. Strabo lib. 8.

Bobilla, op. Italiæ, ſic dictum, quod bos inteſtina vulnere trahens advenerit. Nonius.

Boianum, Samnium urbs. Ptol. hodiè *Bovianum*.

Boiatum, vel *Boiatium*, Novempopulana civitas, ut habet libellus provinciarum. Scaliger pro *Boiana* intelligit.

Boiemum, vide *Boemia*. *Bœmi* populi vocantur Ptolemæo.

Boii, pop. Gall. Celt. quorum regio *Bourbonois* dicitur, in quâ Molinum, ſedes ducum, dum ſtarent. Hi ex Germ. profecti in Galliâ ſedem fixere.

Boii, pop. Germ. quorum reg. *Bavaria*, vulgò *Bayern*, & *Beyeren* eſſe videtur pleriſque. Hos Cæſar trans Rhenum habitaſſe, atque Norico agro conſedisſe, lib. 1. de bell. Gall. refert.

Boii, pop. Gall. Aquitanicæ, quorum tractus *Buchs*, teſte Vineto dicitur, apud oſtia Garumnæ flu. à Burdigalâ urbe 16. leuc. in occid.

Boii, Italiæ pop. in Gall. Togatâ, inter Æmiliam viam, & Padum, apud oram incolentes, quorum reg. magnâ ex parte Romandiola, vulgò *Romagna* nuncupatur. Meminit horum Silius lib. 4.

——— *Spiſſæque ruunt conferta per arma*
Undæ Boiorum.

Polybius lib. 2. Τὰ δὲ πέρατα τῆς Πάδυ τὰ πρὸς τὴν Ἀπεννῖνον, πρῶτοι μὲν Ἄναρες, μετὰ δὲ τούτους Βοιοὶ κατῴκησαν. Vide Cluver. Ital. Ant. 1. 28.

Boiodurum, Vindelicię urbs ad Danubium. Ptol.

Boion, opidum Cyrenes. Plin. 5. 5. Item op. Doridis in Græciâ. Plin. 4. 7.

Boiorum deſerta, Plinio & Straboni memorata, hodiè *Wienerwauldt*, auctore Lazio.

Boiſlaus, Boëmorum rex. Blondus 2. 2.

Bolaca, Triphyliæ urbs in Peloponneſo. Polyb.

Bolæ, Æquorum in Italiâ op. cujus mem. Diod. lib. 14. & Dionyſ. Halicarnaſſeus lib. 1. quibus Βῶλαι vocantur. Stephano autem *Bola* ſingulari numero dicitur. Βῶλαι οἱς Νῶλα, πόλις Ἰταλίας. Virg. Æn. 6.

Pomerios, Caſtrumque Inui, Bolamque Coramque.

Sed hoc etiam opidum Plinius 3. 5. inter ea computat quæ jam tum *interierant ſine veſtigiis*.

Bolbe, urbs Cariæ, fluvius aut palus *Bolbæotes* quæ *Heraclea* dicta eſt.

Bolbitina, urbs Ægypti.

Bolbitinum, unum ex ſeptem Nili oſtiis.

Bolbulæ, op. & inſula maris mediterranei. Plin. 5. 31.

Bolentium, urbs Pannoniæ ſup. Ptol.

Bolgius, dux Gallorum in expeditione contra Ptolemæum regem Macedonum. Pauſan.

Bolina, ſeu *Boline* op. Achaiæ juxta Patras. Steph.

Bolina, virgo, quam adamavit Apollo. Pauſ. lib. 7.

Bolinæus, flu. à Bolinâ urbe dictus, cui erat vicinus. Pauſanius lib. 7.

Bolingæ, pop. Aſiæ. Plin. 6. 19. Indiam habitant. Steph.

Boliſſus, urbs Æoliæ in edito loco ſita prope Chium. Steph.

Bologeſia, urbs juxta Euphratem. Steph.

Bologeſiphora, urbs Perſica. Steph.

Bolutus, urbs in Illyria, & alia in Theſprotiâ. Steph.

Bolus, Cimbrorum rex Aurelium Scaurum cepit, atque interfecit.

Bolus, Βῶλος Democritæus Philoſophus præter lib. de arte medicâ, etiam hiſtoriam emiſit, ut ait Suidas. Ex hoc Bolo recitat iſta verba Theophraſtus nono de plantis & exinde Steph. in Ἄψυνθος. Τὰ πέρατα τὰ ἐν Πόντῳ τὸ ἀψύνθιον νεμόμενα ἐκ ἔχει χολήν. Fuit præterea alter *Bolus* Mendeſius, de quo Suidam ſis adi.

Bombus, Ciliciæ flu. Plin. 5. 27.

Bombylia, Heſychius. Βομβυλία κρήνη ἐν Βοιωτίᾳ.

Bomi, colles Ætoliæ, quorum incolæ *Bomienſes*. Steph.

Bomilcar, fil. Amilcaris, Pœnorum dux, veniens in ſuſpicionem Carthaginenſibus, quòd cum Agathocle conſpiraret, in medio foro patibulo ſuffixus eſt. Juſt. lib. 23.

Bomitæ, op. Amani montis Syriæ Antiochenæ. Plin. 5. 22.

Bomo, vel *Bohmo*, olim *Eubœa* dicta, teſte Heſychio Βωμὸς ὕστις ἡ Μάκρις ἀνομάζετο. *Macris*, id eſt, *Eubœa*, teſte eodem. Μάκρις Εὐβοια ἡ νῆσος. בהם *bohmo* Arabibus *pecora*, vel *pecudes* ſign. ut Ebræis בהמית *behemoth*. Itaque inſula *Bohmo* eſt inſula pecudum, quod Græco Eubœæ nomine *à bubus* ſumpto apprimè quadrat. Eodem pertinet quòd à Poetis hæc eadem inſula Ἀργιβίη dicitur, tanquam *à bubus albis* apud Ælian. de Animal. 12. 36. Nempe jam ante Trojana tempora boum paſcuis celebrem fuiſſe hanc inſulam, vel ex tabulis colligere eſt de bobus ab Autolyco ex Eubœâ abactis. Apollodorus lib. 2. Κλαπεισῶν ἐξ Εὐβοίας ὑπ' Αὐτολύκου βοῶν. Proinde initio belli Peloponneſiaci Athenienſes περίβατα καὶ ὑποζύγια ἐς τὴν Εὐβοιαν διέπεμψαν, ut habet Thucydides, lib. 2. Nec mirum Arabico nomine *Bohmo* appellatam eſſe Eubœam, cum inter incolas illius vetuſtiſſimos à Strabone numeretur, Ἀεχαῖοι οἱ Κάδμῳ συνδιαβάντες. Bochartus.

Bomonicæ, erant adoleſcentuli, qui in Dianæ Orthiæ ſacrificiis apud Laconas aris ſuperpoſiti contendere ſolebant, quis plura verbera ſuſtineret.

Bon, Tuſcorum rex, regn. annis 27. à quo *Bononia* dicta eſt. Cato in Originibus.

Bona Dea, quam veteres *Faunam*, ſive *Fatuam* dixere, tantæ pudicitiæ fuit, ut nemo illam dum vixit, præter virum mas viderit, nec nomen ejus audierit: propter quod illi ſolæ mulieres Romanæ noctu in operto ſacrificabant. Tibullus lib. 1.

Sacra Bonæ maribus non adeunda Deæ.

Juvenal. Sat. 6. *Nota Bonæ ſecreta Deæ.*

Quidam putant hanc Proſerpinam eſſe, & idcirco ei porcam ſacram fieri, quia ſegetem, quam Ceres mortalibus tribuit, porca depaſta eſt. Alex. ab Alex. 6. 8. Juv. Sat. 2.

Atque Bonam tenerâ placant abdomine porcæ.

Prop. lib. 4. eleg. 10.

Fœmineæ loca clauſa Deæ, fonteſque piandos
Impunè & nullis ſacra retecta viris.

Ovid. 3. de Art. Am.

Cum fuget à templis oculos Bona Diva virorum,
Præterquam ſi quos illa venire jubet.

Et Faſtorum quinto.

Templa patres illic oculos exoſa viriles
Lenitèr acclivo conſtituere jugo.

Plut. in Cæſare. Ἔστι δὲ Ῥωμαίοις θεὸς ἣν Ἀγαθὴν ὀνομάζουσιν, ὡσανεὶ Ἕλληνες Γυναικείαν, ἢ Φαύλης μὲν οὐκ ἀκούσαντες, Μίδα μητέρα τῆ βασιλίσσῃ γενέσθαι φασίν. Ῥωμαῖοι δὲ τύμπανα δράκοντα, θύρσους συνοικήσασαν. Ἕλληνες δὲ τῶν Διονύσου μυήσεων τὰν ἄῤῥητον, ὅταν αἱ μυστιλίνοις τε τὰς σκηνὰς κλήμασιν ἱερίζωσαι καλαῤῥήσωσιν, ἢ δράκων ἱερὸς παραπλησίως τῇ Θεῷ καλῶν τὸν μύθον. Ἀνὸ ἐκ δὲ περισελθεῖν ἀ θίασος, ὅθ' ὕδωρ τ' ἐπείας γενέσθαι, τ' ἱερὸν ὑργιάζεσθαι, &c.

Bonandria, Syriæ civitas, olim Apollonia.

Bonanis, Tuſcorum rex, regn. an. 18.

Bonaventura, Franciſcanus Theologus ex opido Bagico regio ob virtutum commentarios editos in Cardinalium numerum ex Generali à Gregorio X. relatus eſt. Habitum, quo nunc utuntur Franciſcani Cardinales, inſtituit, cum prius aliorum Cardinalium modo incederent. Sacros multos libros ſcripſit; à Xiſto IV. in Sanctorum catalogum relatus eſt. Hujus poſtea libros in epitomen redegit Guil. Fulginas ejuſdem ordinis. Volat. Item alius ejuſdem nominis & ordinis, Patavinus, Cardinalis tituli S. Cæciliæ ſub Joanne XXII. A Cartanenſi Principe ſagittâ peremptus, dum Eccleſiæ libertatem contra tyrannos tueretur. Volaterranus.

Bonchæ, pop. Carrenis vicini inter Euphratem & Cyrum flu. Steph. Alii *Bonchnæ* legunt.

Bonchis, civitas Æthiopiæ. Steph.

Bondelia, op. Etruriæ mediterraneum. Βονδιλία Ptolemæo, cui medio itinere inter Lucam & foſſas Papyrianas collocatur.

Bonæ fortunæ, maris Eoi inſula. Ptol. *Burneo* Mercatori.

Boni, i. e. *filius meus*, aut *ædificans*, ſivè *intelligens*, filius Somer. 1 Par. 6.

Boni portus, civitas opinor Cretenſium cui nomen Καλὸς λιμήν, i. e. *pulcrum litus*. Καλὸς λιμένας vocat B. Lucas Act. 27.

Bonianum, op. in Samnio. Cic. pro Cluentio.

Bonicius, Præſul Avernenſis. Volat.

Bonifacius, 64. Rom. Pontifex regn. menſ. 8. dies 13.

Bonifacius, 65. Rom. Pontifex, regn. an. 6. menſ. 8. dies 13. Templum omnium Deorum à M. Agrippâ ædificatum, mutato nomine, Mariæ & omnium Chriſti Sanctorum vocavit. Diaconus lib. 8. Et Blondus 9. Ejus tempore Papatus initium ſumpſit.

Bonifa-

Bonifacius, 68. Rom. Pont. regn. an. 5. Hic conſtituit ut qui in ſacras ædes fugerent, ne inde abſtraherentur.

Bonifacius, 102. Rom. Pont. regn. an. 5. menſ. 9.

Bonifacius, 110. Rom. Pont. regn. dies 36.

Bonifacius, 135. Rom. Pont. regn. menſ. 7. Hic Conſtantinopolim relegatus fuit.

Bonifacius, 194. Rom. Pont. regn. an. 8. menſ. 9. dies 17. Cœleſtinum cepit, in cuſtodiâ tenuit. Plat. & Æmil.

Bonifacius Romanus, martyrium ſub Diocletiano ſubiit, relatus deinde à Servis Romam, templum in Aventino ſibi dicatum habuit.

Bonifacius Britannus, Præſul Moguntinus apud Friſios & ipſe martyr, quòd juſſu Stephani 2. Pontificis Pipinum Caroli patrem oleo ſacro perunxerit.

Bonifacius, Præſul Carthaginenſis, Zenone imperante, Confeſſor. Item Præſul Ferentinas, itidem Confeſſor.

Bonifacius, Martyr Boſnenſis, Othonis 3. conſanguineus. Item Africæ Comes, ſub Honorio, B. Auguſtino amiciſſimus.

Bonifacius, Corſicæ Comes, Uticam inter & Carthaginē, factâ cæde, dum prædâ onuſtus rediit, Saraceni Siciliam relinquentes, quam occupaverant, in patriam ſuam reverſi ſunt. Æmil. lib. 3. Item Montis ferrati dux, qui cum Baldwino Sabaudiæ Comite, & Venetis Jadaram recepit, Alexium Iſaci filium unà cum patre regno reſtituit Conſtantinopolitano, quo necato à Murtillo Conſtantinopolim cepit, & communi conſenſu in Imperatorem Græcorum Flandrenſem elegit Comitem, qui ſe ſubjecit Eccleſiæ Romanæ. Blondus & Platina.

Bonitium, Tuſciæ op. quod vulgo *Boggibundi* dicitur. Leander. long. 34. 08. lat. 42. 42.

Bonna, op. ad citeriores Rheni ripas Colonienſi urbi, ac Confluentiæ opido proximum. *Julia Bonna* & *Verona* olim dicta, vulgò *Bonne*. long. 28. 40. lat. 50. 42.

Bonni, colles Ætoliæ, à quibus *Bonnenſes* dicuntur. Thucyd. lib. 5.

Bonni, pater Omirai. 1 Par. 9. Lat. *ædificans me*, ſive *adoptans*, aut *intelligens me*.

Bononia, civitas Italiæ non procul à Pado. Sil. Italicus lib. 8.

Et quondam Teucris comes in Laurentia bella
Ocni priſca domus, parvique Bononia Rheni.

Martialis lib. 3. ep. 58.

Sutor cerdo dedit tibi, culta Bononia, munus
Fullo dedit Mutinæ, nunc ubi caupo dabit?

Opidani dicuntur inde Ciceroni in Bruto, Val. Max. 8. 1. Tacito Annal. 12. ac Suetonio in Octavio, atque Nerone. *Bononienſes*. Livio, Melæ, Paterculo, Plinio, ac Tacito *Colonia* vocatur, vulgò nunc incolis *Bologna*, Græcis omnibus Βονωνία. Unde apud Steph. pro Βαβωνία lege Βονωνία. *Felſina* etiam dicta fuit. Plin. 3. 15. *Colonia Bononia, Felſina vocitata, cum princeps Etruriæ eſſet*. long. 33. 35. lat. 73. 52.

Bononia altera, urbs Gall. Belg. in orâ Picardiæ à Caleto urbe 7. leuc. diſtans in Auſtr. quam Geſſoriacum Morinorum putant, à quâ ad Doveriam, Angliæ portum eſt breviſſimus trajectus. Vulgò *Boloigne à la mer*. long. 22. 42. lat. 50. 30.

Bononia tertia, Hungarica urbs olim, nunc op. Pannoniæ inter. ad Danubium flu. Hodiè *Bonmonſter* ob cœnobium nominatur. long. 43. 00. lat. 45. 29.

Bononia quarta, urbs Myſiæ ſup. ad Danubium, *Bodon* Mercatori. Sed quæ nunc *Bodon* dicitur, *Bidina*, ſeu *Eidena* Græcis eſſe videtur, de qua ſuo loco.

Bonoſus, Rom. Imp. filius literarii Pædagogi, authore Vopiſco. Omnium bibaciſſimus fuit, de quo Aurelianus dicebat, *Non ut vivat natus eſt, ſed ut bibat*. Si quando legati Barbari ad eum veniſſent ipſis propinabat, ut eos inebriaret, ut ab iis per vinum omnia cognoſceret, ac extorqueret veritatem. Poſtea cum à Probo ſuperatus, laqueo vitam finiviſſet, emanavit jocus, *Amphoram pendere, non hominem*.

Bontas, anguſtia Alpium, per quas ex Hungaria ad merid. tranſitus eſt in Tranſylvaniam ad Septentrionem. *Rottenburn*, & *Iroſs* Lazio.

Bonus, Preſbyter Romanus ſimul cum Fauſto & Mauro Diaconis Romæ ſub Valerio Principe paſſi, ſepulti ſunt in viâ Latinâ. Volat.

Bonus Deus, apud Græcos ἀγαθὸς Θεὸς, cujus templum Pauſanias in Arcadicis commemorat ad ſiniſtram viæ, quæ in Mænalum montem ducit.

Bonus Eventus, ab antiquis cultus eſt. Plinius deſcribit Euphranoris ſimulacrum *Boni Eventûs*, dextrâ pateram, ſiniſtrâ ſpicam, ac papaver tenens. *Boni Eventûs* etiam meminit Varro de R. R. lib. 1. inter Conſentes Divos agricolarum.

Boonæ, Βοῶναι Athenis dicti ſunt qui boves ad dies feſtos coemerent. Dem. in Midiam.

Booſcoete, Helleſponti urbs, *Germanicopolis* poſtea dicta. Plin. 5. ult.

Booſura, h. e. *bovis cauda*, urbs Cypri inſulæ, cui vicina eſt Tereta & Palæpaphus, quæ antiquum Veneris templum habet. Strabo.

Bootes, à bove deductum nomen, Latinè *Bubulcus*; cœleſte ſydus, quod *Arctophylax* vocatur. Stellula enim eſt juxta Urſam majorem, quæ more bubulci plauſtrum ſequi videtur. Cic. de Nat. Deorum.

Arctophylax vulgò qui dicitur eſſe Bootes,
Quod quaſi temone adjunctam præ ſe quatit Arctum.

Ovidius. *Arctophylax formam terga ſequentis habet.*

Juv. Sat. 5. *Frigida circumagunt pigri ſarraca Bootæ.*

Habet 4 ſtellas dextrâ manu, quæ non occidunt. Gell. 2. 11. Manilius.

A tergo venit Arctophylax, idemque Bootes.

Aratus. *Tardus in occaſum ſequitur ſua plauſtra Bootes.*

Vide *Arctophylax*.

Boor, h. e. *in fortitudine*, vel *in hirco*, filius Salmon. Ruth. 2. 4. Nomem item ſecundæ Columnæ in porticu Solomonis. 1 Reg. 7.

Boramma, latronum Libanum incolentium receptaculum. Strabo lib. 16.

Borbetomagus, Germaniæ urbs in Vangionibus. Ptol. quibuſdam hodiè *Worms* dicitur.

Borbonium, Gall. pars, Ducatus dignitatem aſſumpſit Philippi Valleſii Francorum regis tempore.

Borbuſta, rex Gotthorum in Teutones irrupit, quem vicere tres reges coadunitis copiis.

Borcani, pop. Hirpinorum in Italiâ, non procul à Collatinis Plin. 3. 18.

Borceos, vicus qui etiam *Annuath* appellatur, & eſt in confin. Sarmatiæ regionis.

Borcole, Thraciæ op. Eumeniæ & Parthenopoli vicinum Plin. 4. 11.

Borcovicum, urbs Albionis in orâ Angliæ orientali in Northumbriâ reg. teſte Camdeno. Vulgò *Barwick*, *Berwick*, vel *Berwick*. long. 20. 04. lat. 56. 15.

Borea, op. quod à S. Pompeio captum eſt, ut ſcribit Cic. 16. ad Atticum.

Boreas, Aquilo dictus, ab Hyperboreis montibus flans, unde & frigidus, dictus ἀπὸ τῶν Βορείων ὀρῶν, quoniam ut violenti flatûs eſt, ita etiam ſonori Virg. 1. Georg.

Boreæ penetrabile frigus adurat.

Ovid. Met. 6. *Boreas* de ſeipſo,

Apta mihi vis eſt, quâ triſtia nubila pello,
Et freta concutio, nodoſaque robora verto,
Induroque nives, & terras grandine pulſo.

Poetæ eum Aſtræi fil. faciunt, Hyacynthumque puerum adamaſſe volunt, qui etiam ab Apolline diligebatur. Alii Strymonis fil. fuiſſe dicunt. Amavit præterea Orithyiam Erichthonii Athenarum regis filiam, quam & in conjugem poſtulavit, verum cum non daretur, vi eam rapuit, ex quâ poſtea Zeten, & Calaim ſuſcepit. Fertur quoque pulcherrimas Dardani equas adamaſſe, & ex illis 12 velociſſimos equos ſuſcepiſſe. Vide *Aquilo*.

Boreas, mons Epiri Dyrrhachio proximus.

Boreoſtoma, unum ex oſtiis Danubii fluminis. Vide Plin. 4. 12.

Boreum, promunt. Hiberniæ in orâ Bor. Ptol. *Tellinghead* Ortelio; Aliis *S. Hellens head*. Aliis *Capo di Ligra* dicitur. Item Cyrenæ regionis promunt. *Capo di Teiones*, teſte Marmolio. Ejus mem. Mela. 1. 7. Ptol. vocat Βόρειον ἄκρον. Strabo etiam μικρὸν ἀκρωτήριον Βόρειον refert, oppo-

ſitum Cephalis, Procopius Βορεῖον. Attamen nec Melam, nec Plinium ita ſcripſiſſe exiſtimo. Antiquiſſimi codd. apud Pomponium *Borion* legunt. Apud Plinium vero ita ſcribitur in pleriſque vetuſtis exemplaribus; *Promunctorium, quod Majorem* (Syrtim) *includit, Byrion vocatur.* Utrobique ſcribendum *Bryon.* Litus quod à Berenice Syrtin verſus extenditur Βρυῶν αἰγιαλὸς appellatur à Ptolemæo. In illo eſt Βρύων ἄκρον. Idem ergo *Borcum* & Βρυῶν promuntorium. In vulgatis Ptolemæi libris malè ſcribitur Βρύων αἰγιαλός. Vett. Grammatici, qui de differentiis accentuum ſcripſere, hujus quoque litoris meminere. Aiunt enim Βρυῶν, Βρυῶν & *cum pro litore Cyrenaico accipitur, anflecti.* Sed errant. Omnino exiſtimo, litus hoc à copiâ muſci marini Βρυῶν αἰγιαλὸν eſſe appellatum. Iſ. Voſſius. *Boreum* quoque mons Arcadiæ Paulaniæ, & Tenedi portus Arriano. Dicitur etiam *Borion.*

Borgi, Ariæ populi. Ptolemæus.

Borgodi, Aſiæ pop. Plin. 7. 28. ubi de deſcriptione Arabiæ.

Borichus, Colomanni nothus. Volater. Ritius.

Bormanico, op. Narbonenſis provinciæ. Plin. 3. 4.

Bormiſcus, reg. Macedoniæ, ubi canes Euripidem lacerarunt. Steph.

Boron, Troglodytarum op. Plin. 6. 29.

Borſippa, urbs Babyloniæ, olim Dianæ & Apollini ſacra, in quâ maximum lanificium eſt, & maxima veſpertilionum multitudo in eſum conditur. Strabo lib. 16. Stephanus Βόρσιππα fœm. gen. aut neutri pluralis ſcribit.

Boruſci, ſive *Boruſſi*, Sarm. Europææ pop. Ptol. quorum reg. *Pruſſia* in regno Polonico, contenta inter oſtia Viſtulæ, & Memelli ad Cæciam 37. leuc. patens inter dicta oſtia; *Prutenia* etiam Latinè dicitur. *Preuſſen* & *Pruiſſen* vulgò, in Regiam & Ducalem diviſa. Ovid. Triſt. 4. 8.

Vita procul patriâ peragenda ſub axe Boruſco eſt.

Ita Ferrarius. Tu vero lege *ſub axe Boreo.*

Boryſthenes, flu. Scythiæ, ſecundum Iſtrum omnium maximus ad 600 ſtadia navigabilis, in cujus oſtio ingens vis ſalis ſua ſponte naſcitur, & ingentia cete ſpinis carentia reperiuntur. Herodot. Plin. Strabo. Solin. Pompon. & Marcian. Heſychius. Βορυσθένης, ὁ Ἕλλησπόντῳ, ὃς δὲ ποταμός. *Danaſter* Jornandi, *Danaſtus* Ammiano Marcellino. *Dnieper* Lud. Decio, *Nieper* Mercatori, *Briſna* Leunclavio, *Bereſina* Peucero, *Dneſter* & *Neſter* Martino Cromero. Sed *Nieper Naparis* eſt Herodoto; *Neſter* eſt Tyras, qui inter Boryſthenem & Danubium fluit. *Bereſina* itaque per Lithuaniam fluens, & Naparin excipiens (in cujus nomen transit) *Boryſthenes* eſt, cum monte & urbe cognomine, anno 3. poſt captam Trojam condita apud oſtia illius. Pop. *Boryſthenitæ* Herodoto, *Boriſthenidæ* Propertio 2. 7.

Gloria ad hybernos lata Boryſthenidas.

Ovid. Pont. lib. 4. el. 10.

Cumque Boryſthenio liquidiſſimus amne Dryaſpes.

Dionyſ. verſ. 311.

Ἦχι Βορυσθένι τε πλαμῦς πλαναμένου ὕδωρ
Μίσγεται Ἐυξείνῳ, κελὴ περπάγιθι μιλάτῳ,
Ὀρθὸν ὅπῃ γραμμὴ, κατεναντίη Κυανέῃσι.

Ubi Montanus. Si Dionyſium cum Ptolemæo & aliis Geographis conciliare velimus, non hoc ad Agathyrſos ſolos, qui verſu præcedenti ultimò nominantur, referendum, (ii enim ex Ptolemæi ſententiâ à *Boryſthene* ſatis remoti, & eos ipſe Dionyſius verſ. 319. juxta mare glaciale locat) ſed intelligendum eſt per gentes modo confuſius recitatas *Boryſthenem* ferri, (apud Neuros enim oriri Plinius & Mela teſtantur (unde in Merid. delatus rectà adverſus Ponti fauces, ubi Cyaneæ petræ, Euxino miſcetur, ut verè Dionyſ. Eoſdem tamen Agathyrſos opinari potuit Dionyſ. & Boryſtheni & mari glaciali vicinos fuiſſe, ut mox indicabitur, quo quidem nomine veteres Balticum ſinum intelligunt, ſed ſinum fuiſſe ignorarunt. Vide Stephanum in Βορυσθένης.

Boryza, urbs Ponti. Steph.

Boſa, Sardiniæ op. Ptol. populi *Boſenſes*. Plin. 3. 7. Hodiè *Buoſa* dicitur. long. 31. 6. lat. 38. 30.

Boſara, urbs Arab. Fel. Ptol.

Boſcum Ducis, urbs Belgii in Brabantia, vulgò *Boſleduc.*

Boſes, nomen ſcopuli. 1 Reg. 14. Lat. *cænum*, aut *in ipſo flos* ſive *in in ipſo reſpiciens.*

Boſitara, urbs Ægypti. Steph.

Boſor, i. e. *munitio*, vel *vindenia*, ſive *oblatio*, vel *prohibitio*, aut *in angustiâ*, vel *in tribulatione*, filius Supha. 1 Par. 7. Item civitas Moabitarum trans Jordanem Orientem verſus ad ſolitudinem nonnihil vergens. Joſ. 20. de tribu Ruben Levitis data.

Boſpara, Thraciæ urbs. Procopius.

Boſphorium, portus Byzantii. Steph.

Boſphorus, ſive potius *Boſporus*, cum Græcè Βόσπορος dicatur, ἀπὸ τῦ βοὸς ἢ πόρε nomen arceſſit, quod vel bos trajicere poſſit natando. Teſtis interpres Apollonii, Βόσπορος, inquit, ὀνομάζεται διὰ τὸ δύνασθαι τὴν Ἰὼ βοῦν ὖσαν διαπορεύσασθαι τὸ ἀπὸ Βυζαντίου ἢ ἀπὸ Καλχήδονος διάπλουν. Idem etymon tradit Plin. lib. 6. cap. 21. nempe quòd *vel bubus meabilis ſit tranſitus.* Apollodorus lib. 2. Ἥρα δὲ τῇ Βοῒ ζητοῦσα ἐμβάλλει. Ἡδὲ πρῶτον ἦλθεν εἰς τὸν ἀπ' ἐκείνης Ἰόνιον κόλπον κληθέντα, ἔπειτα διὰ τῆς Ἰλλυρίδος πορευθεῖσα, ἢ τὸν Ἄιμον ὑπερβαλοῦσα δίβη τὸν πότε μὲν καλέμενον πόντον Θρᾴκιον, νῦν δὲ ἀπ' ἐκείνης Βόσπορον. Vide Palæphatum in *Jone*, Tzetzem Chil. 1. Hiſt. 31. Am. Marcellinum lib. 22. Atque hæc, ut dixi, uſitata nominis ratio eſt. Nymphis tamen Græcus author antiquus, Acarionis uſus teſtimonio dicit Phrygas cum fretum iſtud vellent traiicere navim compaginaſſe, in quâ tauri effigies erat ſculpta, ex cujus ſpecie *Boſporon* appellaverunt. Sunt qui dicunt, eos qui circa fretum habitabant, cum ad ulteriorem ejus partem vellent tranſire, naviculis compactis, bobuſque junctis mare ſolitos transfretare. Plures hujuſce *Boſpori* appellationes habes apud Petr. Gyllium lib 1. de Thracio Boſporo cap. 1. Porro *Boſporus* ab autoribus duplex celebratur, unus *Thracicus*, qui vulgò Italis *Stretto di Conſtantinopoli* dicitur, Græcis *Laimon*, Turcis *Bogazin*, teſte Petro Gyllio, qui libellum ſcripſit *de Thracio Boſporo:* Eſtque maris anguſtia inter Byzantium in Europâ, & Chalcedonem in Aſiâ 4. ſtadiis patens, unde utrinque cantus gallorum, latratus canum, rumoreſque hominum exaudiuntur. Ejus mem. Dionyſius verſ. 140.

Τῇ δ' ἔστι Θρᾳκίης ζόμα Βοσπόρε, ὃν παρὸς Ἰὼ.
Ἥρης εἰτεσίησιν ὑπὲξαλο πόρῃσι ἐῦσα.
Στεινόταλος δὲ πέλος ἀπάνευθεν ἅλιδε πορθμὸς
Τῶν ἄλλων ὅστ' εἰσὶ πολυκλύστοιο θαλάσσης.

Etymon *Boſpori* innuit, ut & Æſchylus ante illum in Prometheo.

Ἔστιν δὲ Θρᾴκιός εἰσαῦ λόγος μέγας
Τῆς σῆς πορείας Βόσπορός τ' ἐπώνυμος.

Val. Flac. lib. 4.

Jamque dies auraeque vocant, rurſuſque capeſſant
Æquora, quà rigidos eructat Boſporus amnes
Illos, Nile, tuis nondum Dea gentibus Jo
Tranſierat fluctus, unde haec data nomina ponto.

Nonnus Dionyſ. lib. 3. —— Ὅτι παρὲξ Βόσπορον ἅλιν
Ἰναχίη δαμάλῃ πεπερημένον ἔλσεται ὕδωρ.

Callimachus diviſim ſcribit hoc verſu.

Κεκλίμενοι ναίσι Βοὸς πόρον Ἰναχιάνης.

Alter Boſporus *Cimmerius* appellatur, qui *fretum Cimmerium* Herodoto dicitur, *os Mœotidis* Capellæ, *Patares anguſtiæ* Marcellino, vulgò *Voſpero* (quod nomen eſt etiam urbis ibi ſitæ) *Stretto di Caffa* Italis, & *Bocca di S. Giovanni*; eſtque anguſtia maris inter Tauricam Cherſoneſum in Europâ & Sarmatiam in Aſiâ. Ejus mem. Dionyſ. verſ. 167.

Ἐκ τῆς γὰρ Μηλοῖο τὸ μὲσσον ἕλκεται ὕδωρ
Ὀρθὸν, Κιμμερίης διὰ Βοσπόρε, ᾗ παρὲξ πολλοὶ
Κιμμερίοι ναίουσιν, ὑπὸ ψυχρῷ ποδὶ Ταύρε.

Hujus quoque meminit Prop. 3. 11. ubi mutavit genus, vel alludit ad omnia maria pacata victis prædonibus.

Nunc ubi Scipiadæ claſſes, ubi ſigna Camilli,
Aut ubi Pompeiâ Boſpora capta manu.

Ubi Boſporum Cimmerium intelligit, qui ob vicinum Pontum in ditione Mithridatis fuit. Sane Tullius orat. pro Murænâ Mithridatem Boſporum confugiſſe ait, & Rufus Feſtus in Breviario: *Mithridates cum uxore & duobus comitibus in Boſporos fugit. Fretum* eſſe à *fremendo* vere dictum innuit Horatius, Carm. 3. Od. 4.

Inſanientem navita Boſporum
Pœnus perhorreſcit. Et Carm. lib. 2. Od. 20.
Viſam gementis litora Boſpori.

Ubi Porphyrius, *perſtrepentis & ſonantis.* Hinc *Boſporius.*

Egerit Jonio Bosporioque mari.

Vide Voss. ad Melam lib. 1. cap. 1. Hesychius. Βόσπορος, ὁ μόνον ὁ Σκυθικὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ Θρᾳκιος ὅτου ἐκαλεῖτο. Suidas Βόσποροι δύο, οἵ μὲν καλὰ τὴν Περτονλίδα, ὁ δὲ Θρᾳκικὸς, ὡς φησι Φιλίας. Idem: Βόσπορος, πόλις ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἣν Βοχάνος ὁ Τοῦρκος ὅτι Ἰσφιτιανὴ Βασιλίσσης ἐποίησεν. Atque hi duo Bospori tantum fere apud antiquos memorantur. Ausonius tamen tertium addit in Monosyllabis.

Threicium & Libycum freta, Cimmeriumque secat bos.

Bosphorus, urbs Franconiæ in Germaniâ. Vulgo *Ochsenfurt*. long. 31. 45. lat. 49. 50.

Bosra, urbs Idumææ vetustissima, in quâ natus est Jobab, rex Edom. Gen. 36. 33. Idumææ disertè adscribunt prophetæ tres Esaias 36. 6. Jerem. 49. 13. & Amos 1. 12. Tamen unus ex hoc numero Jeremias 48. 24. *Bosram* censet inter Moabitarum urbes. Itaque vel utrique adscribitur, eò quod in utriusque fuerit confiniis, vel, quod puto verius, gemina fuit *Bosra*, una Idumæorum, altera Moabitarum. Nec multùm refert utrum intelligas in his Micheæ. *Ponam illum ut oves Bosræ*, quia utraque regio fuit valde pecorosa, quanquam hunc locum veteres multò alitèr interpretantur, nam pro *Sicut oves in Bosra* Græci habent ὡς πρόβατα ἐν θλίψει, tanquam esset à בצר *coarctari*, vel *in angustiis esse*. Bochartus.

Bossina, Orientalis reg. à Turcis vastata A. D. 1384. Egnatius.

Bostitza, vide *Ægyra*,

Bostra, Phœniciæ urbs ad mare sita, Byblo vicina. Strab. lib. 16. Item urbs Arabiæ. Steph.

Botachidæ, locus Arcadiæ in Tegeâ. Steph.

Botiæi, Thraciæ pop. Plin. 4. 11. Stephanus Nicæam Botiæorum coloniam esse scribit.

Botieum, urbs Phrygiæ cum stagno *Anteâ* dicto, quod salem producit. Steph.

Botrodus, vicus non longè à Segobrigâ, quondam opidum à Tiberio Graccho dirutum. Polyb. Mart. lib. 1. ep. 50.

Et delicati dulce Botrodi nemus
Pomona quod felix amat.

Botrys, Syriæ urbs. Ptol. *Boteron* Volaterrano.

Botthæus inter eos fuit, qui circumnavigationem orbis descripsere, quem cum Scylace Caryandensi conjungit Marcianus Heracleota in epitome Artemidori & Menippi. Vossius.

Bouconia, urbs inter Bormitomagum, & Moguntiam. Anton.

Bovianum, Samnitum colonia vetus. Plin. 3. 12. vulgò nunc *Boiano* dictum, episcopali dignitate clarum. Memoratur Livio, Straboni, aliisque. Βοίανον Ptolemæo; Βοίανον Straboni; Apud Appianum Εμφυλ. α. corrupte Βόιανον. Sed scripsisse etiam Græcos Βοβίανον colligere datur ex Frontino, ubi *Bobiani agri*: In Antonini itinere longè corruptissimè *Bonionia*. Silius lib. 8. sic habet.

Qui Batulum Mucrasque colunt, Bovianiaque quique
Exercent lustra.

Bovillæ, op. in Latio haud procul ab urbe Româ. Inde *suburbanæ* dictæ. Ovid. Fast. 3.

Orta suburbanis quædam fuit Anna Bovillis.

Propert lib. 4. el. 1.

Quippe suburbanæ parvâ minus urbe Bovillæ.

Videtor Cluverius Ital. Ant. lib. 3. pag. 917.

Bovis aula, Eubœæ insulæ locus. Strabo.

Bouta, Lybiæ interioris op. Ptol.

Bouzimele, Ciliciæ flu. haud procul à Lyco amne.

B R.

Brabantia, reg. maxima Belgii inter Flandriam ad occid. & Geldriam ad ort. cujus pop. *Ambivariti* veteribus dicti à nonnullis putantur. In eâ Tungros & Grudios esse certum est. Urbes primariæ sunt Bruxellæ, sedes Ducis (est enim Ducatûs titulo insignis) Machlinia metropolis, & conventus Juridicus. Lovanium Academia celeberrima. Antwerpia emporium maximum ante Batavorum defectionem, quarum descriptio extat apud Ludovicum Guicciardinum, Gallicè *La Dutche de Brabant*.

Brabantini, pop. ex Saxonibus trans Albiam habitantibus in Franciam translatis pugnati. Æmil. lib. 3.

Brabasthenes, mons Peloponnesi, 10. m. p. à Lacedæmone distans. Livius lib. 4. Bell. Macedon.

Bracarus, vide *Brachara*.

Braccata Gallia, vulgò *La Provence*. Nomen habet à *braccis*, quæ Isidoro sic dictæ videntur, quod sint breves, & corporis verenda iis velentur, q. d. βραχεῖς ἱδῶντας. Immo *Braccæ* sunt βράκαι, vel βράκια, h. e. βάκη vel βάκια, inquit Casaubonus, qui minime assentitur Diodoro Siculo existimanti βράκας vocem esse Gallicam, uti nec Hesychio, qui scribit. Βράκκαι αἰγύπτοι διηθήκαι παρὰ Κιλιξίν. Ait enim Diodorum lib. 7. Galatas anaxyridas vocare braccas. Hieronymus ad Fabiolam de veste sacerdotali, & Ambrosius 1. Offic. appellant braccas feminalia, quibus velantur pudenda. Græci περισκελῆ vocant, quanquam Flaccus *perisce-lida* acceperit pro ornatu fœminino, & Porphyrio apud eundem esse velit ornamentum pedum circa crura, ex vi nominis sumpta interpretatione, cujusmodi ornamenta Ovidius *genualia* vocat. Ab his autem braccis, ut vulgò volunt, nominata est ea pars Galliæ, quæ aliàs Narbonensis Provincia audit. Quanquam non soli Galli usi sunt braccis, sed & Medi, & reliqui populi. Legitur enim in Obscœno carmine.

Medis laxior Indicisque braccis.

Hinc Persius. —— *Braccatis illita Medis.*

Porticus. Ovidius Tristium 5. de Getis.

Pellibus & laxis arcent mala frigora braccis.

Idem alibi.

Hos quoque qui Graiâ geniti creduntur in urbe
Pro patrio cultu Persica bracca tegit.

Lucanus lib. 1.

Et qui te laxis imitantur, Sarmata, braccis
Vangiones. ——

Val. Flaccus lib. 5. Argonaut.

Et jam Sarmaticis permutant carbasa braccis.

Brachara, apud Ptol. vulgò hodiè *Braga*, cujus Præsul Metropoliticus simul & Primas regni Lusitaniæ appellatur.

Brachia, Stephanus. Βραχεῖα, ὅτας ἡ Ἀραβικὴ θάλασσα καλεῖται. Ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ βράχη εἶναι πολλὰ. Verum non Arabicum tantum, sed & Æthiopicum mare βραχεῖαν θάλασσαν dixere. Inepti homines apud Ptolemæum Τραχεῖαν substituere θάλασσαν pro βραχεῖαν. Vide Voss. ad Melam lib. 1. cap. 19.

Brachinonensis ager à Saracenis vastatus. Blondus 2. 2.

Brachius Perusinus, omnem Pontificis ditionem occupavit, apud Aquiliam vero à Pontificis exercitu superatus occiditur.

Brachmanes, vel *Brachmanæ*. Palladio *Bragmanes*, Indorum Gymnosophistæ, quorum Princeps Dandamis erat tempore Alexandri Magni; Jarchas vero quando Apollonius Tyaneus, discendi visendique studio ad illos se contulerat. Hi simulachra contemnebant, omnis prorsus carnis genere & vini abstinentes. Clem. Alex. Stromat. lib. 3. Βραχμᾶναί γ' ἐν ὅτι ἔμψυχον ἐσθίουσιν, ὅτι οἶνον πίνουσι καλαφρῶσι δὲ θανάτῳ, ᾗ παρ' ὀδὸν ἡγοῦνται τὸ ζῆν, πείθονται γὰρ εἶναι φαλιγγενεσίαν. Porphyrius de Abst. lib. 4. Τὸ δὲ ἄλλο πᾶσιν ἀψυχῶν, ἢ ὅλως ζῴων ἐμψύχων τροφῆς, ἴσον ἡ τῷ ἐχάτῃ ἀκαθαρσίᾳ τε ἡ ἀσεβείᾳ νομίσαι. Θρησκεύουσι δὲ τὸ θεῖον, ἡ χειμῶνος τῆς ἡμέρας ἡ τῆς νυκτὸς πλέῳσιν εἰς ὕμνους τῶν θεῶν ἀπιόντμαν ἡ ἑνὸς ἑκάστου ἰδίαν καλύβην ἔχοντος, κοινὴ γὰρ Βραχμᾶσι μίστη οὐκ ἀνέχονται. Vide omnino Palladium *de Bragmanibus* ab Edoardo Bissæo Londini nuper editum. *Brachmas* vocat Steph. apud quem mira de vestimentis eorum narrat Hierocl. Τριάμματα inquit, μήτε πυρὶ καίμενα, μήτε ὕδατι καθαιρόμενα, ἀλλ' ἐσθῆτα ῥύπου ἡ καλοῦ ἐμπλεῶν, ἐμβληθέντα εἰς φλόγα, λευκὰ ἡ διαφανῆ γίγνεται. Nomen eorum quod attinet, quid sodes Βραχμὰν aliud sonat, quam בר חכמן *Bar-hachman*, ἄγγελος σοφιστὴς, h. e. Gymnophista? H. Jacobius. Vide *Gymnosophistæ*, & Suidam in Βραχμᾶνες.

Brachodes, extrema urbs Africæ minoris. Ptol.

Brachyle, urbs Ceretum, qui Iberis vicini sunt. Steph.

Brattia, insula Illyrici. Plinius.

Brados, Italiæ flu. circa Apuliam. Anton.

Bradeos, præcipuæ nobilitatis vir, Regillæ uxoris Herodis Sophistæ frater, argumentum generis gestabat in calceis; Id autem erat episphyrion mensoides eburneum. Unde Proverb. *Nobilitatem in astragalis gestare*; quod in

eos

cos rectè dicitur qui generis præstantiâ tumentes nullâ ipsi virtute nituntur. Rhod. 20. 27.

Bradua, Consul, collega Triarii Materni & Aproniani. A. V. C. 937. & 943.

Bræcara, vide *Brachara*.

Bræsi, populi Macedoniæ. Steph.

Bragæ, insulæ quædam deserræ. Plin. 4. 28.

Bragodurum, Rhætiæ op. in Germaniâ. Ptol. vulgò *Bibrach*, Lazio, *Rockenburg* Rhenano.

Bramagum, vel *Bromagum*. Anton. Sequanorum op. vulgò *Romont*.

Bramma, Sinarum regionis urbs. Ptol. *Brema* Mercatori.

Brana, Turdulorum op. in Hisp. & Conventus Cordubensis. Plin. 3. 1.

Branchidæ, Apollinis Didymæi sacerdotes. Plin. 5. 29.

Branchidarum oraculum, locus Cariæ. Plin. Βραγχίδαι. Straboni. Niger scribit *Petrum* vocari.

Branchus, Apollinis fil. Lactantius ad Statii Theb. 8. vult filium fuisse Simeri ex Patronis filia, qui cum Apollinis malas deosculatus esset, ab eo captus, coronam & virgam accepit, unde cœpit vaticinari. Post hoc ingens templum est ei ædificatum, quod *Branchiadon* nominatur. Idem ad 3 Theb. Thessalum fuisse dicit.

Branchiades, Apollo dictus est à *Brancho* Thessalo, vel à *Branchidis* pop. apud quos responsa dabat. Strab. 14.

Branchillides, Bœotorum princeps. Pausanias.

Brancotii, pop. Asiæ. Plin. 6. 20.

Brandeburgum, quasi *Brennoburgum*, urbs Marchiæ, quæ ab eâ *Marchia Brandeburgensis* denominatur, à Brenno Gallorum duce, ut putatur, condita, ad Havellam flu. in Saxoniæ confin. Ferrarius. long. 35. 00. lat. 52. 39.

Brangonia, quæ & *Vigornia*, Angliæ urbs, vulgo *Worcester* dicitur & *Brannogenium*. Ptol. Aliquibus *Bangor* videtur.

Brannovices, pop. Gall. Narbon. in Allobrogum finibus, quorum regio *la Morienne*, vel *Maurienne* dicitur.

Brannodunum, litoris Saxonici in Britanniâ op. Lib. Notit. *Branceſter* Camdeno teste in Norfolciâ.

Brasiæ, urbs Laconiæ. Steph. *Prasia*. Ptol. *Ciparissi*. Zardo. Sed Nigro *Tiros*.

Brasidas, dux Lacedæmonius, circa Amphipolim ab Athenienſium multitudine impar deprehensus, claudendum se præstitit, ut per longum Coronæ ambitum, hostium frequentiam extenuaret: quaque rarissimi ostabant, erupit. Frontinus in Stratagem. Vide Suidam in Βρασίδας.

Brasilas, Cous quidam, cujus mentio est apud Theocr. Idyl. 7. Vide sis ibi Scholiasten.

Brattia, vel *Bracchia*, Moesiæ provincia, cum Pannoniis conjuncta. Plin. 4. ult. Aliis est insula, maris Adriaci Liburniæ oræ adjacens, capreis, & bobus abundans. *Bratza* vulgò dicitur.

Bratuspantium, *Grattepance*, teste Car. Bovillo, vel *Granuiller*, pagus & Abbatia, Aliis *Beaumont*, *al. Clermont*, op. in fin. Bellovacorum in Gall. Belg.

Braunodunum, op. Norici ad Oenum flu. vulgò *Brannaw*. long. 35. 25. lat. 48. 10.

Brauron, Atticæ op. Strabo lib. 9. aliis *Braurone* heroe, unde etiam *Brauronia* Diana dicta. Vide Meursium Græc. feriat. pag. 67.

Bravum, Murbogorum Hisp. Tar. urbs. *Burgos* Taraphæ.

Bre, Thraciæ urbs. Procopius.

Brea, civitas Athenienſium, in quam postea coloniam miserunt. Steph. Hesychius. Βρία, πόλις Θρᾳκίας εἰς ἣν Ἀθηναῖοι Χερσόνησον ἐξέπεμψαν.

Brechinia, Walliæ opidum, vulgò *Brecknock*.

Brechinium, urbs Scotiæ in orâ orientali episc. sub archiep. Andreapolitano, inde ad 55. mill. in Bor. inter Aberdoniam & Castrum Chalcedonium urbes 20. ad Escam flu. in Angusiâ regione, vulgo *Brechin*. long. 17. 38. lat. 58. 12.

Bregetium, Pannoniæ sup. urbs. Ptol

Breges, & *Bregi*, Phryges populi. Strabo. 12.

Bregmenteni, Asiæ pop. in Troade. Plin. 5. 30. Sunt qui *Bregneni* legunt.

Brema, urbs episcopalis Westphaliæ, quæ ab Hamburgensibus huc translata est, ubi olim Archiepiscopatus fuit omnium Aquilonarium provinciarum, Frisiæ orientali vicina, ad Visurgim flu. posita, ex quo admirandæ altitudinis rota aquam ad incolarum necessitates in hanc urbem per canales subterraneos artificiosè transfundit. Ligneum habet pontem, sub quo molæ frumento frangendo, & tormentario pulveri tundendo destinatæ complures ordine hærent. long. 30. 17. lat. 53. 25.

Bremenium, Otadenorum urbs in finibus Scotiæ & Angliæ. Ptol. *Barwick* Villanovano. *Bamburrow* Talboto, *Brampton* Camdeno. Vide *Burtonum* in Antoninum p. 37. &c.

Bremetonacum, Angliæ op. Anton. *Ribchester* nonnullis, Camdeno vero est *Overburrow*, viculus Lancastrensis ad Lonum flu. in confin. Westmariæ.

Brenda, à vett. poetis brevitatis causâ appellabatur Brundusium, teste Festo.

Brenni, pop. Norici, aliis *Breuni*. Strabo Βρεννοὺς καὶ Γιταύνους conjungit. Similiter Horatius.

Milite nam tuo
Drusus Genaunos implacidum genus
Breunosque veloces & arces
Alpibus impositas tremendis
Dejecit.

Legendum etiam, ut rectè vidit Xylander in tropæo Alpium ISARCI. BREUNI. GENAUNI. *Perlachres* hodiè Aventino; Item *Breuni* pop. Alpini in Lepontiorum confinio, quorum reg. *La Valdi Bregna* Italis, *Palenserthal* Germ. teste Tschudo nominatur; ubi *Breunus* flu. *Bregno* vulgo per vallem ante dictam decurrens in Ticinum flu. labitur.

Brennus, Gallorum Senonum dux, qui cum 300. armatorum millibus in Italiam irrumpens, Romanos apud Alliam flu. ingenti clade profligavit. Deinde ad urbem pergens eandem cepit, totamque exussit, præter Capitolium, quò nobilior juventus confugerat. Sed cum & illud aggrederetur, Romani cum illo convenerunt, ut acceptis aliquot auri talentis, obsidionem solveret. Cum igitur aurum penderetur, ipse dux gladium suum vaginâ educens, & hunc pensari imperavit. Sed cum hoc Romani, ut rem injustam recusarent, atque ita invicem contenderent, Camillus exul, qui absens Dictator creatus erat, collectis iis qui Româ profugerant, Gallos ex improviso adortus est, qui relicto auro, cum maximo suorum detrimento fugâ sibi consulere coacti sunt. Camillus vero eos continuò prosequens ex Italiâ expulit. Plutarchus in Camillo. Ἅμα δὲ ἡμέρᾳ παρῆν ὁ Κάμιλλος ἐπ' αὐτὸν ἀπηλαμένους λαμπρῶς καὶ τεθαῤῥηκότας ἔχων τότε τοὺς Ῥωμαίους, καὶ γενομένης ἰσχυρᾶς μάχης ὅτι πολὺν χρόνον, αὐτός τε τρίτῳ πολλῷ φόνῳ, καὶ λαμβάνῃ τὸ σφέτερον. Secutus est (inquit Palmerius) hoc loco Plut. T. Livium, ut sui Camilli, cujus vitam ornare instituerat, gloriæ grato Romanis mendacio velificaretur. Rualdus doctus quidem & acri judicio vir, & qui Plut. illustrandum & castigandum non sine multis doctrinæ adminiculis aggressus est, ad hunc locum multa dixit, nec tamen satis multa. Nam cum T. Livium aretalogum, & Romanorum mancipium mendacii fategerit hoc loco arguere, id quidem fecit, sed ut mihi videtur, nimis strictè, & quasi ad aliud properans. Poterat enim eum pluribus telis obruere, & hanc fabulam ex hominum memoriâ radicitus evellere. Et Polybium quidem cum citat, optimè facit; est enim rerum Romanarum fide dignissimus author, qui duobus tantum, aut circiter seculis aberat ab urbis captæ temporibus. Sed de illo auctore celeberrimo id, quod oblitus est dicere Rualdus, notabo, T. Livium fere omnia à Polybio accepisse, sæpe paginas integras illius auctoris suo operi intexuisse, adeo ut interpretis Polybii sæpissimè vice fungatur, ejus tamen suppresso nomine fere ubique, & si quando accidit, ut ejus meminerit, eum citasse cum elogio jejuno & mehercules invido, *verum Romanarum non contemnendus author*. Unde sequitur Livium malignitate quâdam cum assentatione erga Romanos, & odio erga Gallos aliter eam historiam tradidisse, quam à Polybio veraci & libero auctore acceperat. Sed ut post Rualdi messem aliquod spicilegium in ejus agro faciam, aliquid etiam de meo ad id argumentum afferam, & tanquam trarius è subsidiis in primam aciem contra Livium advolabo, & ex ipsius Polybii pharetrâ telum depromam acutissimum, nempe ex libro 2. ubi Gallos Boios & Insubres,

nt

ut auxilium à Gæsatis Transalpinis impetrarent, his rationibus usus inducit. Ἀναμνήσκοντες δὲ τῆς ἐξ ἰδίας περιγενομένης αὐτοῖς εὐτυχίας, ὡς ἦ μόνοι τροπωσάμενοι, ἀλλὰ μόνοι σὺν πολλοῖς μαχόμενοι Ῥωμαίοις, ἀπὸ μὲν τῶν μάχων κατέσχον ἐξ ἰσότου αὐτοῖς τὴν Ῥώμαν, γενόμενοι δὲ κρείττονες πάντων τῶν ὑπαρχόντων ἐγκρατεῖς, καὶ τῆς πόλεως αὐτῆς μόνοι κυριεύσαντες, τέλος ἐθελοντὶ, καὶ μηδὲν χαλεπῶν παραδόντες τὴν πόλιν ἀθεμιτεῖ καὶ ἀσεβεῖ ἔχοντες τὴν ἀρχὴν, ὡς τὴν ὀπίσω ἀναλαβόν. Ea sic latinè reddidit Casaubonus: *Majorum res gestas illis in memoriam revocantes, qui expeditione simili suscepta, non solum prælio Romanos vicerant, sed etiam à pugnâ Romam ipsam occupârant, bonis deinde illorum omnibus potiti, urbe etiam ipsâ per septem menses in suâ potestate detentâ, postquam suâ sponte & beneficii loco eam victis tradidissent, illesi, atque incolumes in suam patriam reversi fuerunt.* In quâ versione oblitus est vir magnus interpretari hæc verba, ἔχοντες τὴν ἀρχὴν, quæ tamen litem decidunt, *habentes emolumentum*, i. e. proculdubio aurum, quod ex pacto acceperant, At si vera fuisset Gallorum ad internecionem deletorum clades, quam Tragicè narrat Livius, certè Bojorum illos legatos, ab ejus negotii mentione maximè abstinuisse decebat, quippe quòd contra eorum propositum Gæsatas à petitâ societate plurimum deterrere valebat, & ridicula fuisset eorum exhortatio, & magis ridiculus Polybius, qui eos ita dicentes introduxit, nisi Gallorum victoria omnibus nota, & constantèr eo tempore credita fuisset. Itane credibile est, Polybium Africani & Lælii amicum, & contubernalem, virorum patriam amantium, & gloriæ gentis suæ cupidorum, qui proculdubiò multa Romanorum acta ab eorum sermone didicerat, & qui sua scripta eorum censuræ subjecisse dicitur, ausum fuisse talem narrationem suis paginis inserere sine maledicentiæ no tâ, & Romanorum odio, si contraria fama, vel dubia tantum ad eorum virorum aures pervenisset? Exul nempe Polybius solo Romanorum auxilio fultus, sine lare, sine divitiis, Romanos ut auro redemptos, ad posteros traducere sine auctoribus fide dignis impudentissimo mendacio tentavit? Id certe putare foret absurdissimum. Sed nunc Trogum Pompeium audiamus, virum Romanum; Is lib. 28. Ætolos Romanorum legatis sic respondentes inducit. *Adversus Gallos urbem eos suam tueri non potuisse, captamque non ferro defendisse, sed auro redemisse.* Orationem etiam Mithridatis ad milites brevitate militari conspicuam idem Trogus historiæ suæ inseruerat, & eam in suo compendio Justinus integram intexuit, quâ veluti telo trabali transfigitur tradita à T. Livio fabula: Ea sic se habet l. 38. Mithrid. ait, *se audire populos Transalpinæ Galliæ Italiam ingressos, maximis eam plurimisq; urbibus possidere, & latius aliquanto solum finium, quam in Asiâ, quæ dicitur imbellis, eosdem Gallos occupasse, nec victam sibi solum dici Romam à Gallis, sed etiam captam, ita ut unius illis montis cacumen tantum relinqueretur, nec bello hostem, sed pretio remotum.* Hæc ultima verba T. Livium jugulant à Trogo cive Romano satis antiquo prolata. Nunc vero prodeat Suetonius Livio posteriori tempore, & videamus, quomodo illius mendacio astipuletur. Is *in Tiberio* cap. 3. sic ait de Tiberii majoribus. *Drusus hostium duce Drauso cominus trucidato, sibi posterisque suis cognomen invenit. Traditur etiam prætore, ex provinciâ Gallia retulisse aurum Senonibus olim in obsidione Capitolii datum, nec ut fama, extortum à Camillo.* Sic Suetonius pro famâ & nudo rumore Livii fabulam explodit. Nam quamvis in eo forte fuerit vanus Drusus, dum talem honorem sibi arrogavit, tamen nunquam eam gloriam affectavisset, nisi omnibus constasset aurum illud à Gallis in patriam suam asportatum fuisse. Sed nunc Livium suo ipsius telo configamus. Ecce parum mendacii sui memor Samnites in Hetruscorum advocato consilio ita differentes inducit: *Unam ipsis spem in Hetruscis restare, scire gentem Italiæ opulentissimam armis, viris, pecunia esse, habere accolas Gallos, inter ferrum & arma natos, feroces cum suopte ingenio, tum adversus Rom. pop. quem captum esse, auroque redemptum, haud vana jactantes memorent.* Certe nihil expressus dici potest, ideoque Paulus Orosius, dum eam historiam narrat, de Camillo non meminit. Quare certissimum est, ne de eo in eo negotio Trogum mentionem fecisse: omnia enim ferè ex Trogo habet Orosius, qui sic habet in fine lib. 2. de Romæ captu. *Universam reliquam juventutem, quam constat vix mille hominum fuisse tunc, in arce Capitolini montis latitantem, obsidione concludunt, ibique infelices reliquias, fame, peste, desperatione, formidine, terrent, subigunt, vendunt. Nam mille libris auri discessionis pretium pacisc antur,* & cætera quæ vide. Vapulet ergo fabricator talis mendacii, seu assertor T. Livius Romanorum adulator, & Galli nominis inimicus, utpote Patavinus domo, urbe semper Gallis vicinis infestâ, quod ipse fatetur lib. 10. inde suum in Gallos odium quod ubique testatur. Vapulet inquam & Rualdo, & mihi, & quicunque historicam veritatem amat. Elegantiæ quidem & nitoris laudem à me non invito accipiet, fidei vero, & veracitatis nequaquam, & dum vapulabit, spectator adsit Plutarchus, qui hoc loco eum malè secutus est, & Polyænus, qui ejus mendacii testes manifestè falsi, & qui inter se discordes, ut & cum Livio, tali fabulæ fidem magis derogant, quam astruunt. Palmerius. Fuit alius quoque *Brennus*, priore junior, quanquam nonnulli eos perperam confundunt, qui Apollinis Delphici templum prædæ causâ ingressus, iram numinis in se concitavit. Prop. 3. 12.

Torrida sacrilegum testantur lumina Brennum
Dum petit intonsi Pythia regna Dei.

De *Brenno* vide & Callimachum Hymn. in Delum à vers. 73. & Scholiasten, qui historiam explicat, & Val. Max. 1. 2. & Pausaniam in Phocicis. De mortis genere dissentiunt authores. Just. lib. 24. cap. 16. *Cum dolorem vulnerum ferre non posset, pugione vitam finivit.* Atqui Pausanias inquit, illum vulneratum, veneno vitam finivisse, pudore sc. acceptæ in Græciâ cladis. Sed conciliat hos Diod. Sic. Βρέννος δὲ ἀκρίτου πολλὴν ἐμπορευσάμενος, ἑαυτὸν ἀπέσφαξε. Is. Vossius. Βρὰν appellatur apud Suidam. Sunt autem qui tunc temporis Imperatorum putant commune nomen fuisse, quià Cambri hodiè regem *Brennin* appellant, teste Camdeno. Sanè apud Britannos Gallos *Barner* judicem sonat, & *barn* est *judicare*. Accedit Syrum פרנס *parnas* pro *Principe & Gubernatore*, Esaiæ 3. 4. à radice פרנס *parnes*, quod *pascere* sig. Bochartus.

Brentha, urbs Arcadiæ. Steph.

Brentheates, fluvius apud Pausaniam.

Brenthus, Herculis filius à quo *Erundusium*, Græcè Βρεντήσιον. Steph.

Bressia, Armeniæ maj. urbs. Ptol.

Bretena, urbs Italiæ sub Venetis Ptol. *Brinthum* Plinio, hodiè *Brignano*, ut vulgò volunt.

Bretina, op. Insubriæ. Ptol. quod hodiè *Barlasina* dici putatur.

Bretolaum, Lusitaniæ op. Ptol. *Bretulla* Moletio.

Brettia, regio Italiæ, vide *Brutia*.

Brettotia, insula in Adriatico mari. Steph.

Brettus, urbs Tyrrhenorum à *Bretto* Herculis filio. Addit Stephanus, Καὶ ἡ χώρα Βρεττία, καὶ ἡ γλῶσσα, qui locus corruptus est, & pro γλῶσσα legendum φῦλα monet Bochartus Geogr. Sacr. p. 659.

Breuci, Pannoniæ pop. quos Saus amnis præterfluit. Plin. 4. 35.

Brevis, Hisp. locus inter Bracaram & Augustam. Anton.

Briada, vide *Brias*.

Briantica, Thraciæ regio, quæ olim *Gallaica*. Herod. l. 7.

Briareus, Gigas, Ætheris, Titanis, vel Cœli & terræ filius. Hunc Homerus ait Iliad. 1. à superis quidem *Briareum* dictum fuisse, ab hominibus vero *Ægæona*.

Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοὶ, ἀνὴρ δέ τε πάντες
Αἰγαίωνα, ———

Hic cum cæteris Gigantibus Jovem à regno depellere conatus est; cui centum manus erant, capita quinquaginta, & magnitudine corporis reliquos omnes mortales antecellebat, ignemque ex ore eructabat, uti testatus Virg. Æn. lib. 10. in his.

Ægæon qualis, centum cui brachia dicunt
Centenasq; manus, quinquaginta oribus ignem
Pectoribusq; arsisse: Jovis cum fulmina contra
Tot paribus streperet clypeis tot stringeret enses.

Quem idcirco sub Ætnam montem fuisse à Jove fulmine detrusum fabulantur, qui quoties latus moveret, Ætnam

flammas ingentes eructaret, ut ait Callimachus in Lavacrum Dianæ.

Ὡς δ' ὁπότ' Αἰτναίῃ ὄρει Ⓖ πυρὶ τυφομένοιο,
Σείονται μυχαὶ πάντα, καλεδαίοιο Τίταν Ⓖ
Εἰς ἑτέρην βεμβῆ Ⓖ ἐπωμίδα κινομένοιο.

Paucis tamen ante diebus idem *Briareus* Jovi adverſus Palladem, & Junonem & Neptunum, reliquoſque Deos, qui in Jovis tyrannidem conjurarant, fuerat auxilio, teſte Homero ubi ſupra.

Ὄππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι
Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἀλλὰ σύ τόν γ' ἐλθοῦσα Διὰ ὑπελύσαο δεσμῶν
Ὠκὺ ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον
Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί.

Hunc ideo unà cum Gyge & Cotto Jovis cuſtodes ac ſatellites Heſiodus in Theog. nominavit, ut eſt in his

Ἔνθα Γύγης Κόττ Ⓖ τε καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμ Ⓖ
Ναίουσιν φύλακες πιστοὶ Διὸς Αἰγιόχοιο.

Virgil. lib. 6. Æn.

Centauri in foribus ſtabulant, Scyllæque biformes,
Et centum geminus Briareus, & bellua Lernæ.

Claudianus —— *Centum Briareia turba lacertis.*

Statius Theb. ſecundo.

Non aliter (Geticæ ſi fas eſt credere Phlegræ)
Armatum immenſus Briareus ſtetit æthera contra
Hinc Phœbi pharetras, hinc torvæ Pallados angues,
Inde Pelethroniam præfixâ cuſpide pinum
Martis, ac hinc laſſo mutata Pyracmone, temnens
Fulmina, cum toto nequicquam obſeſſus Olympo,
Tot queritur ceſſare manus.

Ita dictus eſt *à corporis robore.* Βεμβὸν enim Græci *fortem* dicunt, & *robuſtum.* Ventorum autem naturam ſub ejuſmodi fabularum involucris poetæ deſcribunt. Heſych. Βεμβέρων ἄνθρωπον ἐκαλοῦσι λάχεσι.

Brias, adis, Piſidiæ urbs. Strabo.

Briaxes, ſtatuarius, vide *Bryaxis.*

Bricinnia, urbs Siciliæ. Steph.

Bricium, Hiſp. urbs. Anton.

Bridoborum, Lugduni Galliæ urbs. *Briare* Simlero.

Brigæcium, Hiſp. Tarr. urbs. Ptol. *Oviedo* Taraphæ.

Brigantes, pop. Albionis, qui nunc *Eboracenſes*, vulgò *Yorkſhire men* ſunt Lelando, Inde *Brigantium* urbs Archiepiſc. *York.* Camdeno autem ſunt *Eboracenſes*, *Lancaſtrienſes*, *Dunelmenſes*, *Weſtmarienſes*, & *Cumbri.* *Brigantes* quoque Ptolemæo pop. Hiberniæ in orâ orientali. *Brigantes* item in Scotiâ quorum regio *Gallovidia* eſſe videtur. Juvenal. Sat. 14.

Dirue Maurorum attegias, caſtella Brigantum.

Brigantia, urbs Luſitaniæ Ducali titulo inſignis, vulgò *Braganza.*

Brigantinus lacus, qui & *Acronius* Melæ, *Brigantia* Ammiano, *Bodenſee* Germanis; Rhætiæ lacus inter Alpes, qui muſtelas marinis æmulas gignit. Plin. 9. 17.

Brigantinus lacus, Cenomanorum lacus in fin. Brixienſium, *Idro* Erythræo.

Brigantinus portus, Hiſp. Tarraconſis portus maximus, *Porto della Corunna*, teſte Mariana.

Brigantium, op. Rhætiæ in Sueviâ ad Brigantinum lacum, vulgò *Bregentz*, vel *Bregnitz.*

Brigantium, *Brigantio* Antonino, *Virgantia* Ammiano, op. Gall. Narbon. vulgò *Brianſon.* Item civitas Angliæ. Vide *Eboracum.* Alia Hiſpaniæ in Gallæciâ, *Compoſtella* nonnullis, aliis *Betanzos.*

Brige, op. Angliæ. Anton. vulgò *Broughton* in Comitatu Hantoniæ inter Ventam Belgarum 11. & Sorbiodunum 9. m. p. *Brage* etiam legitur.

Briges, pop. Thraciæ. Vide Steph.

Brigiani, pop. inter Alpinas gentes. Plin. 13. 101.

Brigida, mulier vitæ ſanctitate inſignis. Volat.

Brileſſus, Ægialeus dictus, Atticæ mons. Plin. 4. 7.

Brilettum, mons Atticæ reg. Plin. 11. 37. In hoc monte ſunt lepores bina habentes jecinora, cervi renes quatuor, pennati autem & ſquamoſi nullos.

Brillendunum, op. Albionis in ora orientali in Comitatu Eboracenſi, vulgò *Bridlington.*

Brimo, unum ex Hecates, ſive Proſerpinæ nominibus, ἀπὸ τῦ βρεμᾶν, hoc eſt à *terrendo* impoſitum, eò quod nocturna terriculamenta ab eâ immitti credebantur, ut ex Apollonii Scholiaſte annotat Cæl. Rhod. 11. 16. Heſiodi Interpres lib. 1. Βρεμὼ δὲ ἡ Ὀβρεμὼ κυρίως ἡ Περσεφόνη, ἤγουν ἡ γῆ, ἡ ὁ θάνατος καλεῖται, ὅθεν τὸ Ὀβρεμὸν λέγεται. Fuit & ita appellata Rhea. Theodoretus Therapeut. Serm. 1. Ὅτι δὲ ἡ τὰ τῆς Ῥέας, ἥ ἡ τῆς Κυβέλης, ἢ τῆς Βρεμῦς, ἢ ὅπως ἂν ὀνόμαζεν ἑνομάζη. Propertius lib. 2. eleg. 2.

Mercurioque Saïs fertur Exbeidos undis
Virgineum Brimo compoſuiſſe latus.

Interpres Apollonii, Βρεμώ, ἡ Περσεφόνη. Φασὶ δὲ Ἑρμῆν ἐρασθέντα τῆς κυνηγεσίας ἐξιόντα θελῆσαι βιαίως μιχθῆναι, ἡ δὲ ἀντιβεμήσαλο αὐτῷ, ὁ δὲ φοβηθεὶς ἀπέλιπεν. Statius Sylv. 2. in arborem Atedii.

——— *Omnia queſtus*
Immitem Brimo, ſtagna invida. ———

Brincas, Italiæ urbs à Gothis recepta per Narſetem. Cedrenus.

Brinci, Thraciæ pop. Suidas.

Brinium, Italiæ op. unde *Briniates* pop. non procul ab amne Boacte, hodiè *Brignolo*, ut putatur. *Boron* forte Ptolemæo.

Briſa, promunt. Leſbi ubi Bacchus *Briſeus* colitur. Steph.

Briſabritæ, Indiæ pop. Plin. 6. 20.

Briſacius, mons inter Argentinam & Baſileam, vulgo *Briſach.*

Briſeis, Lyrneſſia puella, à patre *Briſe* ita appellata, cum vero nomine *Hippodamia* vocaretur. Hæc, captâ Lyrneſſo urbe, Achilli victori in ſortem ceſſit, & poſtea ab Agamemnone erepta, implacabilis diſſidii cauſa fuit inter eum & Achillem. Vide Homerum Iliad. 1. qui eam vocat Βρισηΐδα καλλιπάρηον. Horat. Carm. 2. Od. 4.

——— *Prius inſolentem*
Serva Briſeis nivio colore
Movit Achillem.

Prop. lib. 2. el. 9.

Omnia formoſam propter Briſeida paſſus.

Ovid. 2. de Art. Am.

Illis te manibus tangi Briſei ſolebas.

Idem de Remed. Am.

Hoc & in abductâ Briſeide flebat Achilles.

Briſes, Chryſis ſacerdotis frater, Hippodamiæ pater, quæ ab eo *Briſeis* dicta.

Briſeus, Liber Pater. Cornutus in hoc Perſii Sat. 1.

Eſt nunc Briſæi quem venoſus liber Acci.

Briſæum appellatum eſſe ſcribit, vel à mellis uſu, quod ipſe primus mel invenîſſe dicatur: vel ab uvâ, quòd eam expreſſerit, quum *briſare* ſit exprimere; vel à nymphâ, quæ eum nutriviſſe dicitur. *Briſæus* etiam Poetarum epitheton eſt quod ii in Liberi patris tutelâ eſſe credantur. Vide Caſaub. ad locum Perſii allatum.

Briſgoia, reg. Germ. ſup. vulgo *Briſgow*, in quâ Friburgum urbs & Academia, à Baſileâ 7. leuc. in Cæciam.

Briſoana, flu. Perſidis, qui Perſepolim interluit. *Bindimir*, Moletio, & Caſtaldo.

Briſtolium, urbs Albionis in Angliæ & Walliæ confin. apud oſt. Sabrinæ flu. Emporium celebre, *Venta Belgarum* olim juxta nonnullos dicta. Vulgo *Briſtol.* long. 17. 30. lat. 51. 45.

Britannia, inſula in Oceano Septentrionali omnium quæ Europæ adjacent maxima; unde & *Orbis alter* à veteribus dicta.

Claudianus. ——— *Et noſtro diducta Britannia mundo.*

Virgilius. *Et penitus toto diviſos orbe Britannos.*

Horatius *Ultimos orbis Britannos* vocat.

Et ante eum Catullus.

——— *Terribileſque & ulti*
moſque Britannos.

Dionyſius Perieget. —— Οὐδέ τις ἄλλη
Νήσοις ἐν φάσσι βασιλεύοσιν ἐοικεύζ.

Quod capio duplici ſenſu; vel enim reſpectum dicit ad magnitudinem, quam ſuprà innuebat

Τάων τοι μέγαθος θεαύμασον.

Vel ad bonitatem; utroque enim modo reliquas omnes inſulas

inſulas facilè ſuperat *Britannia*. Primò fertilitas ejus ex hoc non obſcurè patet, quòd & annonâ in proprios uſus ſufficiente abundet, & frumentarium auxilium populis etiam longiſſimè diſſitis ſuppediter. Amm. Marcellinus lib. 18. *Annona à Britannis ſueta transferri*. Zoſimus Comes lib. 3. Ὀκταλόσια καταςκεύασε πλοῖα (Julianus Imp.) μείζονα λίμβων, ταῦτά τε εἰς τὴν Βρεττανίαν ἐπιτήδεος κομίζωδ ὄντα. Plura apud Camdenum in ſuâ *Britanniâ* videat, ſi voler, ſtudioſus lector. Secundò magnitudinem quod attinet, ea quidem apud Dionyſium præcipuè intelligenda eſt. Audi Diodorum lib. 5. Νῆσοι πολλαὶ κζ τὸν Ὠκεανὸν ὑπάρχουσιν, ὧν ὀξὺν ἡ μεγίςη Βρεττανικὴ καλεῖται. Author libelli *de Mundo* Ariſtoteli falſò attributus, cap. 3. Ἐν τότῳ γε μὴν νῆσοι μέγισάτε τυγχάνουσιν ὄσαι δύο Βρεττανικαὶ λεγόμεναι, Ἄλβιον, ᾗ Ἰέρνη. Hinc Ariſtides aliique Græci *Britanniam* καθ' ἐξοχὴν ob magnitudinem μεγάλην νῆσον appellarunt; quemadmodum & nos hodiè *Magnam Britanniam* vulgò dicimus. Tacitus in Julio Agricola. *Britannia inſularum, quas Romana complectitur Notitia, maxima*. Procopius Vandalicorum, lib. 1. *Britanniam* vocat Τῶν ἐκτὸς Ἡρακλείων ςηλῶν νήσων ἁπασῶν μεγίςην παρὰ πολύ ὄσαν. Ptolemæus unam quidem excipit Taprobanem, λέγων (inquit Euſtathius) ὅτι σφαιλώδει ἡ Ἰνδικὴ Ταπροβάνη μεγέθ ᾗ τῇ ὄψει, μεθ' ἣν ἡ Βρεττανική. Cæterum de magnitudine *Britanniæ* vide ſis Cl. Salmaſium in Plinianis latè diſſerentem, pag. 250. Quidam deducunt à Βελὺς *dulcis* & ταινία *regio*, ut in *Luſitania*, *Mauritania*, &c. q. d. *dulcis terra*. Dunæus. Camdenus à *Brith*, id eſt, *pictus*, nam populi ſe pingebant glaſto. Sin vero à *Britone* vel *Bruto* dicta fuit, certe Brutus ille Gallus fuit, non Trojanus, aut Italus. Verſtiganus. Bocharto vero Βρεττανικὴ nihil aliud videtur quam ברת אנך *barat anac*, id eſt, *ager*, ſeu *terra ſtanni & plumbi*. ברא *bara* & in regimine ברת *barath* Syris agrum eſſe ſciunt omnes, & ex Daniele abundè notum, & אנך *anac* ſtannum, aut plumbum Hebræi explicant Hamoſi. 7. 6. Primò, de ſtanno res notiſſima ex Diod. Sic. lib. 5. p. m. 209. ὅτοι τὸν κασίτερον καλακευάζουν ἐρχαζόμενοι τὴν φέρουσαν αὐτὸν γῆν. Vide quæ ſequuntur. Secundò, de plumbo Plinium audi: *Nigro plumbo ad fiſtulas, laminaſque utimur laborioſius Hiſpaniâ eruto, ſed in Britanniâ ſummo terræ corio adeo largè ut lex ultro dicatur, ne plus certo modo fiat*. Figuram ejus quod attinet, Strabo lib. 4. Ἡ δὲ Βρεττανικὴ τρίγωνός μίν ἐςι. Cæſar, *Inſula univerſa triquetra*. Pomponius; *Britannia ſe in diverſos angulos cuneat triquetra, & Siciliæ maximè ſimilis*. Diodorus quoque Siculus; Ἄυλη γὰρ τῇ χέρσῳ τρίγωνός ὄσα παραπλησίως τῇ Σικελίᾳ. Quam ſit autem hoc verum ex recentiorum deſcriptionibus diſcere quivis poteſt, & præterea ex Tacito in vitâ Agricolæ. Dicitur etiam *Britanniæ* pl. num. uti & *Illyriæ* apud Propert. 2. 17.

Dic alias iterum naviget Illyrias.

Solinus. *Græcias cogitamus*. Homerus.

Ἤ μὰν Κρήτάων γάιαν ἐυχόμεθ' ἐυρέαων.

Euripides. Καὶ ὑπηπείρους, ᾗ μαχέιας Ἐυρωπίας.

Catullus Epiſt. 26.

Hunc Galliæ timent, timent Britanniæ.

Idem Epiſt. 42.

Mavult quam Syrias, Britanniaſque

Britannia, Ducatus Galliæ, vulgò *Bretaigne*, qui nomen, jura, moreſque, imò & incolas à *Britannis* inſulanis accepit. Julius Scal. in Urbibus.

Vicit Aremoricas animoſa Britannia gentes,
Et dedit impoſito nomina priſca jugo.

Putant autem id factum imperante Vortigero, cum in Galliam Britannos expulſiſſet evocatus ad defenſionem adverſus Scotos Saxo. Nec tamen abſimile vero eſt etiam ante id temporis in iſtâ Galliæ parte Britannorum extitiſſe colonias, eaſque tunc auctas novâ acceſſione, quam vim domi fuerant paſſi, Aremoricis, iſtique maritimo tractui intuliſſe. Excreverunt hi poſtmodum in tantam potentiam, ut Gothis, quo minus Galliam univerſam occuparint, obſtaculo fuerint. Certè Riothinus iſtorum rex, teſte Jornande, duodecim millia Britannorum contra Gothos in auxilium adduxit. Prælio quoque adverſus Attilam Britannos interfuiſſe autor eſt Callimachus Experiens. Simſonius ex Pontano.

Britannicus, fil. Claudii Cæſaris ex Meſſalinâ, primò Germanicus dictus. Hic quamvis adhuc infans, à patre in caſtris ſæpe circumlatus fuiſſet, & militibus commendatus, Neronis tamen operâ veneno ſublatus eſt. Tacit. An. 13. Juvenalis Sat. 6. de Meſſalinâ.

Oſtenditque tuum, generoſe Britannice, ventrem.

Britium, Luſitaniæ op. Plin. 4. 21.

Britius, Archiepiſcopus Turonenſis, Martino ſucceſſit. Volater.

Britolagæ, Myſiæ inſer. pop. Ptol.

Britomartis, Nympha Cretenſis, valdè formoſa, Jovis, & Charmes filia, Diodoro *Eritona* dicta. Retia ad venandum invenit, ex quo *Dictynna* dicta eſt, quod cauſam præbuit, ut quidam Dictynnam ac Dianam eandem eſſe putarint. Heſych. Βριτόμαρτις, ὡ Κρήτη ἡ Ἄρτεμις. Hæc, ut quibuſdam placet, à Minoe rege Cretenſi adamata, cum ejuſdem concubitum fugere non poſſet, de rupe ſe in mare præcipitavit. Ejus meminit Virgil. ſeu quiſquis fuit alius in Ciri. Callimachus Hymno 3. qui eſt in Dianam.

Ἑλλοφόνου, Βριτόμαρτιν ἀϊσσοπον ——

Ubi Scholiaſtes: Βριτόμαρτις, ὄνομα κύριον τῆς νύμφης, ἀφ' ἧς καὶ ἡ Ἄρτεμις ὡ Κρήτη Βριτόμαρτις τιμᾶται, ὡς Διογενιανός. De hâc ita Solinus. *Cretes Dianam religioſiſſimè venerantur, Βριτόμαρτιν gentiliter nominantes, quod ſermone noſtro ſonat virginem dulcem*. Et Joſ. Scaliger ait ſe in Gloſſariis Græcorum inveniſſe Βριτὸ τὸ γλυκύ, ὡς Κρῆτες.

Britones, pop. min. Britanniæ, quæ eſt Gall. Celticæ regio ad mare ſita Normannis ac Pictavis contermina. Juvenal.

Quæ nec terribiles Cimbri, nec Britones unquam.

Briva Iſaræ, Gall. Lugd. op. Anton. *Pontoiſe* Simlero.

Brivates, Gall. Lugd. portus Ptol. *Breſt* Scaligero.

Brixaba, mons Tanai flu. vicinus, poſteà *Arietis frons* dictus. Plut. lib. de Fluminibus.

Brixellum, op. Italiæ inter Mantuam & Cremonam, vulgo *Breſſello*. Tacito Hiſt. lib. 2. Suetonio in Othone, Phlegonti lib. de longævis, præterque Ptolemæo atque Antonino ſcribitur *Brixellum*, at apud Plin. 3. 5. *Brixillum*; apud Plut. in Othone ὡ Βριξίλῳ legas, & poſtea, ὡ Βριξιλλάῳ. long. 32. 42. lat. 44. 08.

Brixentes, Populi Norici. Ptol.

Brixia, urbs Venetiæ in Cenomannis, Catullus carm. 68.

Atqui non ſolum hunc ſe dicit cognitum habere
Brixia, Chineæ ſuppoſita ſpeculæ;
Flavus quam molli percurrit flumine Mela,
Brixia, Veronæ mater amata meæ.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. cap. 26. *Breſcia*, & *Breſſa* hodiè dicitur. long. 32. 20. lat. 44. 30. Eſt & Suſianæ fluvius. Plin. 6. 26.

Brizaca, Armeniæ maj. op. Ptol.

Brizana, vide *Briſoana*.

Brizani, populi Septentrionales Helmoldo.

Brizica, Thraciæ urbs. Anton.

Brizo, apud Delios vaticiniorum, quæ ex ſomniis ſumuntur Dea habita eſt, à βρίζειν *dormire*. Cæl. Rhod. 7. 10.

Brochus, Phœniciæ op. Polyb. lib. 5.

Brocomagus, vel *Brotomagus*, & *Breucomagus* Ptolemæo, Germ. vicus, non procul ab Argentorato. *Brucomat* Rhenano. long. 28. 50. lat. 48. 20.

Brodentia, Germ. urbs. Ptol.

Bronteum, machina fuit ſub ſcenâ, æneum vas habens, in quod calculi decidentes, & in eo circumacti tonitru ſonum imitabantur, quod genus *Claudiana tonitrua* Feſtus vocat à Claudio Pulchro inventore.

Bromius, Bacchi cognomen, ἀπὸ τῦ βρέμειν, i. e. *à fremendo*; Aliis vero ἀπὸ τῆς βροντῆς h. e. *à tonitru*, eo quòd natus ſit cum tonitru, ejus genetrice fulmine peremptâ. Ovid. Met. 4.

Thura dabant, Bacchumq; vocant, Eromiumq; Lyæumq;.

Bromus, Centaurorum unus, à Cæneo interfectus Ovid. Met. 12.

Brongus, fluvius, vide *Angrus*.

Brontæus, Jupiter dictus à βροντῆ, quod eſt *tonitru*, unde Latinè *Tonans* quoque vocatur.

Brontes, unus ex Cyclopibus, Vulcani miniſtris qui Jovi cudunt fulmina, ἀπὸ τῆς βροντῆς, i.e. à tonitru dictus. Tres autem præcipuè à Virgilio numerantur Vulcani miniſtri, *Brontes*, *Steropes*, & *Pyracmon*. quos Heſiodus in Theogonia Cœli & Terræ filios facit, quanquam alii ex Neptuno & Amphitrite natos malint. Virg. Æn. 8.

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro
Bronteſque, Steropeſque & nudus membra Pyracmon.

Statius Syl. 1. 1.

Quæ ſuper impoſito moles geminata Coloſſo
Stat Latium complexa forum? Cœlone per auras
Fluxit opus? Siculis an conformata caminis
Effigies laſſum Steropem Brontemque reliquit.

Claud. de 3. Conſul. Hon.

——— *Vobis jam Mulciber arma*
Præparat, & Siculâ Cyclops incude laborat:
Brontes innumeris exaſperat Ægida ſignis
Altum fulmineâ criſpare in caſſide conum
Feſtinat Steropes: nectit thoraca Pyracmon,
Igniſluiſque gemit Lipare funoſa cavernis.

Brontoras, locus ab Urbe tribus milliaribus diſtans, quo Anthemius à Leone ab Italiâ miſſus imperium ſuſcepit. Caſſiodorus. Diaconus.

Broteas, & Ammon, cæſtibus inclaruerunt. Ovid. Met. 5.

Hic gemini fratres, Broteaſque & cæſtibus Ammon
Inviſti. ———

Brotheus, fil. Vulcani & Minervæ deformi facie ob quam dum pleriſque eſſet riſui, animi dolore ſe in rogum conjecit. Ovidius in Ibin.

Quodque ferunt Brotheum feciſſe cupidine mortis
Des tua ſuccenſo membra cremanda rogo.

Broverſavia, inſ. Zelandiæ, quæ à *Scaldi* flu. *Scaldia* cognominatur, opidum nitidè & eleganter conſtructum, quod rei maritimæ peritos & exercitos naucleros ſuppeditat, piſcatoreſque ſtrenuos, quorum induſtria ingentem piſcium copiam variis mundi partibus communicat. Theatr. Urbium.

Bronovacis, Angliæ urbs. Anton. *Brougham* Camdeno, in regione Weſtmariæ.

Brucca, ſic putat Cl. Aretius olim dictam urbem Siciliæ hodiè *Longobaldam* vocatam.

Bructeri, pop. Germ. in Friſiâ Orient. incolentes, quorum tractus *Brockmerlandt*, teſte Cornelio Kempio, dicitur. Futantur iidem cum Buſacteris, vide ibi. Sunt qui hos in Marchiâ Comit. in Weſtphaliâ collocant. Meminit iſtorum Claudianus de 4. Conſul. Honorii.

———*Venit accola ſilvæ*
Bructerus Hercyniæ. ———

Hos Druſus navali prælio in Amaſio flu. ſuperavit, teſte Tacito.

Bruges, vulgo *Bruges*, Flandriæ urbs, omnium pulcherrima, nitidiſſimaque. Publicarum ſiquidem & privatarum ædium in hâc urbe ſplendor & magnificentia, omnem rationem, omnem dicendi facultatem ſuperat. Optimam urbium formam, h. e. orbicularem ſitu obtinet. Pulcherrimis mœnibus cingitur. Forum habet, ad quod ſex latæ deducunt plateæ, totidemque præcipuis portis reſpondentes. *A pontium multitudine* ſic dicitur. Præcelſis turribus, Divorumq; auguſtiſſimis templis ſexaginta numero inſignitur. long. 24. 25. lat. 51. 36.

Brullitæ, populi, quos Epheſo tribuit Plinius 5. 29.

Bruma, dicitur dies Solſtitii hyemalis, qui eſt ad 15. Calend. Januar. Dicta quaſi βραχὺ ἦμαρ, ut quibuſdam placet; quam Originationem quoque amplectitur Macrobius Saturn. 1. 21. Iſidor. lib. 5. cap. 35. Cæſar Scal. 19. cap. lib. 1, de Cauſ. L. L. Varro autem ut & Feſtus, eam à *brevitate dierum* appellari aiunt. Vide Voſſium in *Bruma*.

Brumalia, à Romanis dicebantur Bacchi ſacra, quæ & Liberalia, bis in anno celebrari ſolita; ſemel 12. Cal. Mart. atque iterum 18. Cal. Sept. Dicuntur autem à *Bruno*, quo nomine Romani veteres Bacchum appellabant. Rhod. 18. 25. Vide Suidam in Βρυμάλια.

Brundulum, portus quem Atheſis amnis ex Tridentinis Alpibus fluens facit. Plin. 3. 16.

Brundunum, urbs Bavariæ, vulgo *Brunaw*. long. 35. 25. lat. 40. 10.

Brunduſium, quæ & *Brundiſium*, *Brendeſium* Ptolemæo, *Brenteſium* Stephano, urbs Calabriæ ad mare Adriaticum ſita viâ Appiâ, eouſque præductâ, & portu inſigni nobilis, ex quo Romanis tritiſſimus olim fuit in Græciam tranſitus. A *Brento* quodam Herculis filio, ſi Stephano fides, aut certè à cervini capitis ſimilitudine, quod Meſſapii linguâ ſuâ βρέντιον appellant. Lucan. lib. 2.

Brunduſii tutos Magnus conſcendit in arces.

De ſitu ejus hæc innuit idem Pharſal. lib. 5.

——*Curvique tenens Minoia tecta*
Brunduſii, clauſos ventis brumalibus undas
Invenit & pavidas hyberno ſidere claſſes.

Ubi *curvum* dixit, quia ſemicirculi in formam jacet. Idem poeta de eâdem urbe.

Hanc latus anguſtum jam ſe cogentis in arctum
Heſperiæ tenuem producit in æquora linguam,
Adriacas flexis claudit quæ cornibus undas.

Meminit ejuſdem Horatius, lib. 1. Sat. 5. quâ iter ab Româ ad *Brunduſium* uſque deſcribitur.

Brunduſium longæ finis chartæque viæque.

Unde Silius lib. 8.

Nec non Brunduſium, quò deſinit Itala tellus.

Denique Feſtus, *Brundiſium*, inquit, *quidam poetæ brevitatis cauſâ, Brendam* dixerunt. long. 42. 17. lat. 40. 34.

Brunſwicum, Tubiſurgium Ptolemæo, aliis *Brunopolis*, Saxoniæ metropolis, cujus fere centrum obtinet; civitas eſt promagna & populoſa 2. m. p. ſuo ambitu complectens. Tota urbs in plano jacet, mœnibus ac foſſâ duplici profundiſſimâ, & aliquot in locis triplici, ac quâlibet aquis ſtagnantibus munitâ. Vallum etiam inter foſſas craſſiſſimum habet, ductum per circuitum, variis arborum generibus conſitum. Libera urbs eſt (tametſi principes reg. ſeſe Duces Brunſuicenſes inſcribant) inter Erphordiam & Hamburgum, inde 24. hinc 20. leuc. à Magdeburgo in occid. 13. quot à Luneburgo recedens. long. 32. 40. lat. 52. 40.

Bruſis, pars Macedoniæ à *Bruſo* Emathii filio. Steph.

Brutidius, vir quidam qui tempore Juvenalis poetæ tractus eſt ad judicium, tanquam fautor & amicus Seiani, apud Imp. accuſati. Juvenal. Sat. 10.

——— *Pallidulus mi*
Brutidius meus ad Martis fuit obvius aram,
Quam timeo victus ne pœnas exigat Aiax,
Ut malè defenſus. ———

Hunc *Brutidium* ait Tacitus, *artibus honeſtis copioſum fuiſſe*, qui etiam teſte Senecâ, *Rhetor & Hiſtoricus fuit, non ſine laude*. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 1. 24.

Brutii, pop. in extremis Italiæ finibus ſupra Lucanos, peninſulam incolentes, cujus Iſthmus à Lao flu. uſq; ad Metapontium porrigitur. Hi Lucanorum olim paſtores fuere, qui excuſſo ſervitutis jugo, trans Laum flu. ſedes poſuerunt, unde & Βρέττιοι, vel Βρέττιοι à Lucanis dicti ſunt, quod illorum linguâ *fugitivos* ſonat. A Romanis autem *Brutii* appellati ſunt quaſi *Bruti*, h. e. *ſtupidi & vecordes*; quâ ignominiâ ideo notati ſunt, quod ſecundi belli Punici tempore ad Annibalem deſciviſſent; ob quam perfidiam ſemper deindè ſine honore & dignitate habiti ſunt, ad ſervilia tantum opera, & viliora munia deſignati. Dionyſius Periegetes.

Ἄγχι δὲ Λευκανοὶ καὶ Βρέττιοι ἄνδρες ἔασι,
Τοιοῦτόν γε καὶ οὗτος ὅσον λευκὴν ὑπὸ πίδακα.

Græcis Βρέττιοι & Βρέττιοι dicti. Euſtathius. Βρέττιοι καλοῦνται ὑπὸ Βρέττου υἱοῦ Ἡρακλέους. Juſtinus à *Brutia* muliere; Diod. Sic. *à ſervitute ſuâ* ſic dictos putat, καὶ γὰρ τὴν δουλείαν διαλέκτῳ οἱ ἀρχαῖοι Βρέττιον προσαγορεύουσι. Strabo Ἀποστάτας vocat, h. e. *defectores*. Notandum autem hic, quod obſervat Bochartus, priſcam Italiam nihil fuiſſe quam Brutiorum agrum cum parte Lucaniæ, quod ipſum voluit Stephanus in quo legendum: Ἀνδροχος δὲ τὴν Βρεττίαν φησὶ καλεῖσθαι Ἰταλίαν. Eſt autem regio ſic dicta à picis abundantiâ ibi naſcente, βρέττιον enim Græci *picem* appellant. Vide doctiſſ. Authorem de Ph. Col. pag. 660.

Brutina,

Brutina, urbs Hiſp. Ptol. Vide *Brutobria*.

Brutius, Βρούτιος ὁ στρατηγὸς ἱστορικὸς ἢ χρονογράφος vocatur à Scriptore Chron. Alexandr. pag. 90. ubi ex eo quædam narrat de Danae & Perſeo. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3.

Brutus, Brutorum familia Romæ imprimis fuit illuſtris, ex quâ primus fuit L. Junius Brutus à ſtultitiâ, quam Tarquinii metu ſimulabat, ita cognominatus. Unde illud poetæ.

Brutus erat ſtulti ſapiens imitator.

Hic exactis regibus, civitateque in libertatem vindicatâ primus Romæ cum L. Tarquinio factus eſt Conſul; rebuſque multis præclare geſtis tandem eo in prælio quod ad Regillum lacum commiſſum eſt, occubuit, eumque matronæ, ut fortiſſimum muliebris pudicitiæ vindicem, annum integrum luxerunt. Virg. Æn. 6.

Vis & Tarquinios reges, animamque ſuperbam
Ultoris Bruti faſceſque videre receptos?
Conſulis imperium hic primus ſævaſque ſecures
Accipiet, &c.

M. Junius Brutus, percuſſoris Cæſaris pater, quem tres de Jure Civili ſcripſiſſe libros, Cic. 2. de Oratore author eſt, Marianas partes ſecurus à Pompeio victus, profligatuſque eſt. Poſt mortem Syllæ, quum Lepidus Conſul bellum redintegraſſet, Brutus, qui Galliam Ciſalpinam Lepidi nomine tenebat, à Pompeio Mutinæ obſidione clauditur in quâ ſive ſponte, ſive animos militum mutatos cernens, ſuam militumque ſalutem Pompeio commiſit. Dimiſſus inde, quum ad Padum perveniſſet, poſtridiè per Geminium, Pompeii juſſu, interfectus eſt, non ſine fugillatione Pompeii, ut qui perfidè & crudeliter illum occidiſſet. Cicero Brutum hunc non modo acutum oratorem, ſed etiam juris publici & privati peritum eſſe refert. Uxorem habuit Serviliam Catonis ſororem parum ſane pudicam, ex quâ filium M. Brutum, & 2. filias Junias ſuſcepit. Harum altera M. Lepidi Triumviri conjux, altera C. Caſſio nupta. Tacitus.

M. Junius Brutus, vir ſummæ gravitatis, &, ſi unum ejus facinus excipias, quo ſe ſuoſque perdidit, cætera valdè bonus & laude dignus. Exorto bello Civili Pompeium, quanquam patris interfectorem, quia partes illius juſtiores ſtatueret, ſequutus eſt. A pugnâ Pharſalicâ non tantum conſervatus à Cæſare, verum etiam inter amicos habitus, Galliam Ciſalpinam obtinuit, idque per tempus belli Africani. Poſt Cæſaris ex Hiſpaniâ reditum urbanâ præfecturâ ornatus, per Caſſium dolentem ſibi primum locum denegatum, ſeductus, in Cæſaris necem conſpiravit, quâ patratâ, quum in urbe ſe tutò non fore videret, fugâ ſibi cum cæteris conjuratis conſuluit, nec multò poſt comparatis exercitibus cum Caſſio in Philippis ab Antonio & Cæſare victus necem ſibi conſcivit, annos natus 40. Uxor illi fuit Porcia Catonis avunculi filia. Amiciſſimus fuit Ciceroni, cujus nomine & librum de claris Oratoribus Tullius inſcripſit, qui eidem & alium de perfecto Oratore conſecravit; habenturque ejus ad Ciceronem, & hujus ad illum non paucæ Epiſtolæ. Vitam ejus conſcripſit Plutarchus. Hunc Cæſar inter conjuratores videns, à quibus interimeretur, filium nominavit, & fortaſſe verè quando cum matre ejus Cæſar conſuevſſerat. Scripſit hic Brutus epitomas hiſtoriæ Fannii & Cœlii Antipatri. Alia etiam ſcripſiſſe certum eſt. Nam librum ejus de Offiſciis Chariſius citat lib. 1. & Priſcianus lib. 6. Ac libri de patientiâ meminit Diomedes lib. 1. Quo etiam libro teſtis adhibetur in laudatione Appii Claudii. Suidas. Βροῦτος, στρατηγὸς Ῥωμαίων, ἔγραψεν ἐπιτομὰς ἢ τὴν Πολυβίου τῆς ἱστορικῆς βίβλων ἐπιτομήν.

D. Junius Brutus Albinus, & ipſe unus ex percuſſoribus Cæſaris, poſt pugnam Mutinenſem, quum perſequi vellet Antonium, deſertus à legionibus, Antonii juſſu cæſus eſt, quum eſſet Conſul deſignatus, & à Cæſare inter ſecundos hæredes adſcriptus.

Brutius Præſens, Conſ. Rom. Antonini Pii collega An. U. C. 890. cujus filiam M. Imperator filio ſuo Commodo matrimonio junxit.

Brutobria, urbs inter Tyritanos & Bætin flu. Steph. Eadem nimirum eſt quæ alias *Brutina* vel *Brutopolis*. Verum pro Τυρδιλανῶν apud Steph. lege Τυρδιτανῶν.

Bruxillæ, vulgo *Bruſſels*, urbs Belgii Brabantiæ præcipua, ſedes Principum; ab Antuerpiâ 8. leuc. in Auſtr. à Lovanio 4 in occid. verſus Gandavum. long. 25. 46. lat. 50. 50.

Bryanium, urbs Theſprotiæ. Steph.

Bryas, Argivorum contra Lacedæmonios dux. Pauſan.

Bryaxis, ſculptor marmorarius, Mauſolæum unà cum aliis fecit. Plin. 36. 5. Pauſanias in Atticis. Τῷ δὲ Ἀσκληπιῷ ἄγαλμα Βρύαξις, ἢ τὰν Τυχίαν ἐποίησε.

Bryazan, amnis Aſiæ in Bithyniâ. Plin. 5. 32.

Bryges, Thraciæ pop. Steph. qui poſteà *Phryges* dicti ſunt. Strabo lib. 7.

Brygi, Illyrici incolæ. Apollon. Argon. lib. 4.

Brygias, vel *Brygion*, urbs Macedoniæ. Steph. cujus etiam Plinius meminit lib. 4. cap. 30.

——— Ὅν ποτ' ἐδάμαν,
Ἀρειμίδι Βρυγὶ σὺν ναύταις ἀνδροφόνῳ.

Ubi Scholiaſtes. Βρυγὰς, ἔθνος Ἰλλυρίας.

Brygis, civitas quam Mardonius in ſuam poteſtatem redegit. Herod. lib. 6.

Brygus, Celtiberorum rex.

Bryllion, urbs in Propontide. Steph. quam Plin. lib. 5. cap. 32. ponit in Myſia non longè ab Aſcanio fluvio.

Bryorum litus, Cyrenaicæ regionis. Ptol. & Mela. 1. 7. Vide ſis illic Voſſium.

Bryſæ, Thraciæ pop. aliis *Brycæ*.

Bryſea, vel *Bryſeæ*, Laconiæ op. Pauſanias.

Bryſea, urbs Æoniæ, à quo Bacchus *Bryſæus* dictus eſt, ut quidam volunt, quòd ibi coleretur; Alii tamen eum ſic dici volunt ἀπὸ τῦ βρύειν h. e. *à ſcaturiendo*, quoniam ex aluearibus mella, vel ex uvis muſta exprimere primus docuit. Nonnulli vero à *byrſâ* h. e. pelle quam in bello induebat. Diod. lib. 5.

Bryſiæ, urbs Elidis. Steph.

Bryſtacia, urbs Oenotrorum. Steph. Epiſcopalis Calabriæ ſedes; hodie *Briatico*.

Bryx, & *Brygæ*, gens Macedoniæ, Illyriis finitima. Steph.

B U.

Busi, Libyæ pop. apud quos vir cæteris viris, mulier mulieribus imperat.

Buana, Armeniæ maj. op. Ptol.

Bubacene, Aſiæ reg. à Polyſperchonte in ditionem Alexandri M. reducta. Qu. Curtius.

Bubaganus, Conſtantinopolitani Imp. dux ab Henrico 2. Rom. vexatus. Blondus. 3. 22.

Bubalus, vide *Bupalus*.

Bubares, civitas à Minucio capta V. C. 559.

Bubaris, Amyntæ filiam uxorem duxit. Juſt. lib. 7.

Bubaſtiacum, Ægypti infer. flu. Ptol.

Bubaſtis, vel *Bubaſtus*, Ægypti civitas, in quâ religioſiſſimè olim colebatur Iſis, quæ ab eâ etiam *Bubaſtis* dicta. Ovid. Met. lib. 9.

——— *Cum quâ latrator Anubis,*
Sanctaque Bubaſtis, variiſque coloribus Apis.

long. 63. 06. lat. 30. 40. Hinc *Bubaſtia*, ſacra quæ in honorem Iſidis quotannis celebrabantur, quorum præterquam Herodotum Gratius quoque meminit in Cynegetico verſ. 42.

Vix operata ſuo, ſacra ad Bubaſtia, lino
Veſtitur ſonipes æſtivi turba Canopi.

Bibeſeth Zeiglero, *Aixoth* Joan. Leoni dici videtur.

Bubaſus, Cariæ regio, cujus mulieres Ovidio *Bubaſides*.

Bubaſides videre nutus.

Bubei, Africæ interioris pop. à Corn. Balbo ſuperati. Plin. 3. 5.

Bubenteni, Campaniæ pop. Coriolanis vicini Plinius 2. 5. lege *Bubetani*.

Bubeſius ſinus, in Caria. Mela. 1. 16. Ita libri & recte: op. enim undè hic finus dictus eſt, Βυβασσὸν Jones vocabant, non Βυβασσόν. Herodotus tamen Doricè id vocabulum extulit lib. 1. Βυβασσίης enim ibi legendum, non Βυβλασσίης. Neque enim ulla uſquam eſte Byblefia Cherſoneſus; Sed Βυβασσία χερρόνησος eſt illa, quam Plinius

vocat *Bubaſſum regionem*. Urbs enim eſt, & regio, & ſinus & peninſula. Is. Voſſius.

Bubida, fluvius Hiberniæ. Ptol.

Bubienum, op. in Hercynia ſylvâ, Marobudi cujuſdam, qui Suevis imperavit, regia. Strabo lib. 7. *Braga* Aventino, aliis *Budweiſſe* dicitur.

Bubo, vel *Bubon*, Lydorum urbs in mediterraneis ſita. Plin. 5. 27. Strabo vero lib 13. Lyciæ urbem eſſe ait, in quâ creta naſcitur. Huic Stephanus Bulbarum conjungit, quas ait à *Bubone* & *Balburro* latronibus eſſe conditas.

Bubona, Dea boum ab antiquis culta. Rhod. 1. 34.

Bubula, cum aliis Cyrenes urbibus Plinio commemoratur lib. 5. cap. 5.

Buca, op. Ferentanorum in quartâ Italiæ reg. quod Plinius perperam inter Hiſtionium & Ortonam ponit lib. 3. cap. 12. Rectius Ptolemæus. Τυρρηνῶν παραλίαν διαβολαὶ Βῶκα, Ἰσώνιον. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 1207.

Bucellarii, Gallogræci dicuntur, quorum reg. *Bucellaria*. Suidas.

Bucephala, *Bucephalum*, Qu. Curtio & Au. Gellio, urbs Indiæ citer. ad Hydaſpen flu. ab Alex. M. condita, ac de equi ſui nomine dicta. *Gelfeten*, teſte Mercatore. Meminit Stephanus 2. hujus nominis locorum. Vide Freinſhemium ad Q. Curtium lib. 9. cap. 3. ad hæc verba. *Opida quoque duo condidit, quorum alterum Nicæam adpellavit, alterum Bucephalon, equi, quem amiſerat, memoriæ ac nomini dedicans urbem.*

Bucephalos, Melæ Peloponneſi promunt. à parte Orientali. *Bucephalum* portus Ptolemæo dicitur, qui eum ad ſinum Saronicum ponit, eodemque loco deſcribitur à Plinio & Pauſaniâ. *Cavalla* Bellonica dicitur.

Bucephalus, Alexandri M. equus, à latitudine frontis ſic dictus, vel ab aſpectu torvo, vel ab inſigni taurini capitis armo impreſſi, quo Alexander in certaminibus utebatur. Vide Plin. 8. 42. & Gellium 5. 2. Heſychius. Βουκέφαλον, ἵππον ἐγκεχαραγμένον ἔχων τοῖς ἰσχίοις βόκερων, ὃν ὁ Ἀλέξανδρος ἵππον, ἀφ' ἧς πόλιν ἐν Ἰνδοῖς κλίσαι λέγεται Βουκεφάλαν. Porro *Bucephalum* Oneſicritus & Arrianus 5. 3. ſenio confectum ſine vulnere deſeciſſe memorant, quorum prior 30. annorum ætate ait eum deceſſiſſe. Plutarchus vero ex prælio cum Poro, non extemplo, ſed poſt, ut & plerique tradunt, cum obiiſſe ſcribit.

Bucha, Miſniæ op. vulgò *Buech*.

Buchetium, urbs parva non longè à Cichyro, ad ſinum Ambracium ſita, non longè à mari. Strabo.

Buchia, Joniæ locus. Steph.

Bucia, extrema Siciliæ urbs. Ptol. hodiè *Butera*.

Bucinna, parva Siculi maris inſula. Plin. 3. 8. Item civitas Siciliæ. Steph. Vide Cluver. Sic. Ant. pag. 415. & 490.

Buc'nobantes, urbs Germaniæ è reg. Moguntiæ. *Weilbaſden* Heroldo.

Buclopus, Deus muſcarum. Rhod. 22. 3.

Bucolion, filius Laomedontis, vide *Abarbarea*.

Bucolium, locus juxta Conſtantinopolim. Item in Peloponneſo, Arcadiâ, & Ægypto.

Bucolo, urbs Pharſaliæ, aut Thraciæ. Varinus.

Bucra, Siciliæ promuntorium. Ptol. *Elcapo Longo*.

Buda, vulgò *Offen*, Hungariæ metropolis, quæ thermas habet ſubtus urbis mœnia haud longè à Danubii ripâ, ex humili colle fonte duplici ſcaturientes, quorum alter frigidiſſimus, odore ſulfureo, alter ita calidus, ut digitum immerſum tenere nequeas. long. 42. lat. 47. 07.

Budæa, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Budea, civitas Magneſiæ, à *Budæo* conditore, unde *Budæa* Minerva, in honore apud Theſſalos habita. Græcè Βύδη. Item urbs Phrygiæ. Steph.

Budda, Gymnoſophiſtarum apud Indos princeps extitit, quem illi ex Virginis latere natum fuiſſe credi voluerunt. Rhod. 4. 1.

Budini, Scythiæ Europæ pop. non procul à Boryſthene. Plin. 4. 12. παρὰ τὸ δνιπρίδη ἱστάνται ἀμαξῶν ὑπὸ βοῶν ἑλκομένων. Ita Stephanus ex Parmenione Byzantio. Scythica hæc plauſtra Ovidius paſſim commemorat. Triſt. 3. el. 10.

Ducunt Sarmatici barbara plauſtra boves.

Et elegia 12. *Stridula Sauromates plauſtra bubulcus agit.* Et Ponticorum 4. 7.

Ipſe vides onerata ferax ut ducat Jazyx
Per medias Iſtri plauſtra bubulcus aquas.

Budinum, Sarmatiæ Europæ mons. Ptol.

Budoræ, inſulæ duæ prope Cretam. Plin. 4. 11.

Budorgis, urbs Germ. Ptol. hodiè *Vratiſlavia*, vulgò *Breſlaw*.

Budoris, Germ. urbs. Ptol. *Durlach* potius quam *Heydelberg* eſſe credit Rhenanus. Sub ditione Marchionum Badenſium.

Budorum, promuntorium in Salamine, vel, ut Ephorus, caſtellum: quanquam pro caſtello Βύδαγον per α apud Steph. ſcribitur.

Budorus, Euboeæ flu. Ptol.

Budua, olim op. nunc pagus Luſitaniæ inter Ulyſiponem, & Emeritam. Anton.

Bugarida, dicebatur factio, tempore Diocletiani, compreſſa, atque deleta an. ab V. C. 1038.

Bugei, pop. à Partheniis orti, qui expulſi, & ad Cretam appulſi, unà cum Minoe in Siciliam navigantes, inde in Macedoniam pervenere. Strabo lib. 6.

Bugenes, Bacchus dictus, ſub quo nomine ab Argivis colebatur. Inde Græci Tauriformem Bacchum, & Tauricipitem effingebant, & appellabant, natumque ex Perſephone, ut Euſeb. tradit. Quinimo etiam taurus dictus, & illi cornua attributa. Diod. lib. 5.

Buges, *Byce*, Ptol. Scythiæ Europ. amnis, in paludem Mæoticam influens. *Seſſeban* hodiè.

Bugia, urbs Africæ ab Hiſpanis obtenta.

Bul, nomen menſis 8 Ebræorum, noſtro Octobri reſpondens. 3 Reg. 6. Lat. *germen*, *vetuſtas*, aut *defluens*.

Bulanæ, Sarmatiæ Europ. pop. Ptol.

Bularchus, pictor præſtantiſſimus, cujus meminit Plinius.

Buleuterion, Cyzici ædificium amplum, ſine ferreo clavo ita diſpoſita contignatione, ut eximantur trabes ſine fulturis ac reponantur, Plin. 36. 15.

Bulgari, Europæ pop. in parte Moeſiæ ad Danubium, gens ferox, multas in Europâ clades vicinis intulit. Nonnullis placet, non indigenas, ſed advenas eſſe, è Scythiâ egreſſos. Volater. Eorum regio *Bulgaria* dicitur. Vide Suidam in Βούλγαροι.

Bulia, Phocidis urbs. Ptol. *Bulis* Steph. pop. *Bulii*, & *Bullenſes*.

Bulini, gens circa Illyriam. Artemidorus non gentem, ſed *Bulinem* civitatem eſſe dicit. Steph.

Bulla Regia, liberum Numidiæ op. Plin. 5. 3. *Bullaria* Ptol. *Antra* hodiè dici fertur.

Bullæum, urbs inſ. Britanniæ. Ptol. Villanovanus ſcribit *Witlam* appellari, ſed Camdeno magis fidendum, cui eſt *Buelth*, op. in Walliâ comitat. Brechinienſ. ad Veium flu.

Bullaminſa, Africæ propriæ op. Ptol.

Bullenſes, vel *Bulenſes* pop. Locrorum. Plin 4. 3.

Bullidenſis, Macedoniæ colonia. Plin. 4. 10.

Bullio, Ducatus à Gothofrido Lotharingiæ duce, propter expeditionem in Turcas recuperandæ Terræ ſanctæ gratiâ Sperto Eburonum Epiſcopo magna vi auri penditus. Æmil. lib. 4.

Bulliones, barbari incolæ Macedoniæ. Plin. 3. 23. ubi *Euliones* dicuntur.

Bullis, Macedoniæ urbs in eâ parte quâ mari Adriatico adjacet non procul ab Apolloniâ. Ptol. Inde *Bullidenſis* Colonia, & *Bulliones* pop.

Bulſinus lacus, Procop. & Agathiæ *Volſinienſis* Plinio, *Vulſinienſis* Columellæ, hodiè *Lago di Bolſona*.

Bulua, Liburniæ urbs. Ptol. nunc *Bedono*.

Bulula, Libyæ Cyrenaicæ op.

Bumathani, Taprobanæ pop. Ptol.

Buna, fil. Jerameel. 1 Paral. 2. i. e. *ædificans*, *intelligens*, vel *adoptans*.

Bunartis, urbs Libyæ. Steph.

Bunas, Athenienſis, qui arbiter in controverſiâ inter Calydonios, & Eleos deſignatus, per fictas occaſiones rem in longum diſtulit, nec unquam de lite pronunciare voluit

voluit. Unde Proverb. *Bunus judex eſt.*

Bunea, Juno dicta eſt, à *Bunone* Mercurii fil. Pauſ.

Bunima, urbs Epiri ab Ulyſſe condita. Steph.

Bunitium, Germ. urbs. Ptol. vulgò *Sund.*

Bunnus, Illyriæ urbs. Steph.

Bunobora, Mauritan. Cæſar. op. Ptol.

Bunomus, Macedoniæ civitas, *Pella* poſteà dicta. Steph.

Bupalus, pictor fuit apud Clazomenas Aſiæ civitatem, qui Hipponacten Poetam deformem pro riſu depinxit, quo ille furore commotus, tali eum carmine perculit, ut ſe laqueo ſuſpenderit. Horat. Epod. 6.

Qualis Lycambe ſpretus infido gener
Aut acer hoſtis Bupalo. Vide Plin. 36. 5.

Buphagus, Arcadiæ flu. à *Buphago* Japeti filio, quem honeſta parum affectantem in monte Pholoe peremit Diana. Rhod. 26. 2. Item *Buphagus* Hercules cognominatus eſt, quòd multi cibi eſſet, & boves integros comederet.

Buphia, vicus Sicyonæ. Steph.

Buphonus, Jovis Sacerdos. Pauſan.

Buplanoctiſtus, tumulus apud Ilium, quòd ex Myſiâ bovem inſecutus Ilus, ibi demum urbem condiderit. Rhod. 26. 2.

Buphonia. Etymologus. Ἑορτή τις παρ' Ἀθηναίοις τὰ Βουφόνια, ἐν ᾗ πολλοὶ ἐθύοντο βόες. Vide Meurſium in Βουφόνια.

Bupraſium, civitas, & flu. & regio Elidis à *Bupraſio* conditore. Hom. Plinio 5. 5. inter Achaiæ loca recenſetur.

Bura, vel *Buris* urbs Achaiæ proprie dictæ, ad ſinum Corinthium ſita, olim florentiſſima, nunc una cum Helice vicina urbe maris impetu hauſta. Ovid. Met. 15.

Si quæras Helicen, & Euran Achaidos urbes,
Invenies ſub aquis, & adhuc oſtendere nautæ
Inclinata ſolent cum mœnibus opida merſis.

Bura Jovis filia apud Pauſan. Inde *Buraicus* Hercules dictus. Vide Gyrald. Synt. De Diis.

Buræa, urbs Italiæ, à Buræo condita. Steph.

Burbida, Hiſp. urbs, inter Bracharam, & Aſturicam. Anton.

Burca, Mauritan. Cæſarienſis op. Ptol.

Burchana, inſ. maris Germ. occid. vide *Byrchanis* & *Fabaria.*

Burcinacium, Germ. urbs in Duc. Cliviæ, *Craneburg* hodiè, ut Simlero placet, aliis *Burick.*

Burdigala, *Bourdeaux*, urbs Archiep. Aquitaniæ ad Garumnam flu. Patria Auſonii, de quâ ille in Catalogo urbium.

Diligo Burdigalam, Romam colo; civis in hâc ſum,
Conſul in amabus, cunæ hic, ibi ſella curulis.

Burdinus Antipapa, à Coeleſtino 2 Pontifice captus an. 1125.

Burea, fons in inſulâ Co. vide Theocr. Idyll. 7.

Burgundia, duplex, altera inferior, quæ & regia vocatur. Hæc ducatûs nomine gaudet, olim Heduorum regio. Altera ſuperior, quæ Imperatoria vocatur (Marliano teſte) & comitatûs nomine cenſetur. Hanc olim habuerunt Sequani, cujus metropolis eſt Beſontium, pop. *Burgundiones.*

Buridenſii, pop. Daciæ, quorum urbs Varadinum eſt teſte Lazio. *Wardein*, & *Varadin.*

Burii, pop. Germ. cognomine Luti, Ptol. qui teſtibus And. Velleio & Rantzovio, in inſ. maris Baltici, cui nomen eſt *Bornholm*, habitant.

Burnum, *Burnium* Livio, *Grachova* teſte Nigro, op. Illyrici mediterr. in Liburniâ, Arauzonæ propinquum.

Burſaonenſes, Hiſp. citer. pop. Calaguritanis, & Complutenſibus vicini. Plin. 3. 3.

Burungum, opidulum ad Rhenum, *Burick* Simlero.

Buſcumducis, à ſilvis & nemoribus, quæ hoc loci quondam Brabantiæ duci fuerunt, appellationem obtinet, una ex 4. præcipuis Brabantiæ civitatibus, ludo literario, magnâ civium & præſtantium ædificiorum frequentiâ, pugnacique populo, civili tamen ac blando, nobilis. Ibi mercatura, lanificium, cæteræque artes mechanicæ florent. Vulgo *Boſleduc.* Vocatur etiam *Sylva Ducis.*

Buſalteri, majores & minores Germ. pop. quos etiam Bructeros eſſe putant. Horum *Brokerſberg* opidum eſſe videtur ſub Gollariâ Saxoniæ urbe.

Buſa, pop. Medorum, quos Diores ſubegit. Steph.

Buſiris, Neptuni filius ex Libyâ Epaphi filiâ, crudeliſſimus Ægyptiorum tyrannus, quo tempore Danaus Argivis imperavit. Hic cum hoſpites omnes Jovi immolaret, ab Hercule in Ægyptum delato, cum eaſdem illi inſidias pararet, unà cum Amphidamante filio, & præcone Chelbe & miniſtris aræ interfectus eſt. Ovid. Met. 9.

Ergo ego fœdantem peregrino templa cruore
Buſirim domui?

Idem Triſt. 3. 11.

Sævior es triſti Buſiride, &c.

Statius Theb. lib. 12.

——— *Iniites Buſiridos aras.*

Virgil. Georg. 3. *Quis aut Euryſthea durum,*
Aut illaudati neſcit Buſiridis aras?

Encomium tamen ejus ſcripſit Iſocrates. Item urbs Ægypti ad Nilum flu. à Buſiride condita, in quâ fuit templum magnum Iſidis. Hinc Buſiritica præfectura. Strabo lib. 17.

Buſmadis, Iſaurica civitas. Steph.

Buſus, vide *Ebuſus.*

Butadæ, pars tribus Ægeidis. Steph.

Butama, Dalmatiæ opidum. Cedrenus.

Butas, elegiaco carmine res Romanas tradidit, ex quo fabuloſas Lupercalium cauſas tradit Plutarchus in Romulo. Meminit ejuſdem Arnobius lib. 5. ubi de Bonâ Deâ. *Sicut ſuis ſcribit in Cauſalibus Butas* perperam vulgo *putas.*

Buteo, familia Romana, à *buteone*, i. e. accipitre ſic dicta: cui principatus in auguriis olim dabatur, proſpero auſpicio à buteone ſumpto. Plin.

Buteo, cognomen M. Fabii apud Liv. & Plut. Item Romanus Orator, cujus mem. Sen. lib. 2. Contr.

Butes, filius Amyci, Bebryciorum regis, qui ob ſævitiam patris ab Argonautis cæſi, regno pulſus, parvo navigio in Siciliam confugit, ubi à Lycaſte nobili meretrice hoſpitio ſuſceptus eſt, à quâ cum ob formæ morumque elegantiam diligeretur, ejus concubitu uſus, Erycem filium ex eâ ſuſcepit, & quoniam Lycaſte ob eximiam pulchritudinem Venus vocaretur, datus eſt locus fabulæ, Buten ex Venere filium Erycem ſuſcepiſſe. Virgil. lib. 5. Æn.

Ideæque ad tumulum, quo maximus occubat Hector
Victorem Buten immani corpore, qui ſe
Bebryciâ veniens Amyci de gente ferebat,
Perculit & fulvâ moribundum extendit arenâ

Butes, nomen ſacerdotis. Rhod. 14. 13. Vide Niceph. in Syneſium de Inſomniis. Orpheus etiam quendam hujus nominis recenſet inter Argonautas.

Βάτης τ' Ἀπιάδης Ἰκαλῷ χρυσείῃ Φοίβῳ.

Butes, Trojanus à Camillâ occiſus eſt. Virg. Æn. 11.

Protinus Orſilochum & Buten duo maxima Teucrum
Corpora. ———

Item Scytharum flu. cui propinqui ſunt Agathyrſi & Sarmatæ. Tortellius.

Buthia, urbs vel regio Joniæ. Steph.

Buthoe, urbs Illyridis. Βυθόη Sophocli, Βυθόν Scylaci & Philoni, *Butua* Plinio. Ptolemæo mendoſè *Bulva*, hodie *Budua*, vel *Buduvo*; quam apud Stephanum quidam ſic dictam volunt διὰ τὸ καθ' μὲν ὕδατος βαθὺν ὀχεῖσθαι, ταχίστου ἀνύεσθαι τὴν εἰς Ἰλλυρίδα ὁδόν. Alii Cadmum eam nominaſſe volunt, ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βούτης, *ab Ægyptio Buto.* Sed verum nomen Phœnicium eſt בטוחה *betua*, i. e. *ſecura*, *tuta*, cujus incolæ habitabant לבטח h. e. *in tuto*, naturâ loci nimirum, aut vallis & mœnibus, aut propriis viribus freti. Boch.

Buthos, op. Ægypti. Ptol. Plin. 5. 10.

Buthrotum, ſive *Buthrotus*, Ptol. vulgo *Butrinto*, urbs Epiri in orâ contra Corcyram inſulam Virg. Æn. 3.

——— *Portuque ſubimus*
Chaonio, & celſam Buthroti aſcendimus arcem.

Ovid. Met. 13. —— *Regnataque vatis*
Buthrotos Phrygio.

Buthrotus, flu. Magnæ Græciæ apud Locros, *Novitto*, teſte Barrio.

Buthyreus, inſignis ſtatuarius, Myronis diſcipulus, qui fecit

ſecit puerum ſufflantem languidos ignes & Argonautas. Plin. 34. 8.

Butbus, athleta nobilis, qui bovem integrum uno die devorare ſolebat; unde natum proverbium in edaces, *Buthus obambulat*. Vide Heſychium in Βοῦθος περιφοιτᾷ, & Zenob. pag. 44.

Butis, Syriæ civitas, Pella poſtea dicta. Steph.

Butoa, inſ. maris mediter. prope Cretam. Plin. 4. 12.

Butrium, urbs Italiæ. Steph. *Butrio* Leandro. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. cap. 27.

Butua, op. Liburniæ Plin. 4. 22. Vulgò *Budoa*.

Butuntum, ſive *Butuntos*, vulgò *Bitonto*, urbs Apuliæ Peucetiæ mediter. Populi *Butuntinenſes* Plinio dicuntur.

Butus, Pandionis filius, unde *Butadæ*, pars tribûs Ægeidis. Eſt & Ægypti civitas; Herodianus vero vicum eſſe ſcribit, ubi oraculum fuit, unde & Latona *Buto* dicebatur? Eſt & alia Gedroſiæ.

Buvinda, *Banna* Camdeno ſive *Eanny* flu. Hyberniæ per Laginiam in ort. apud Eblanam (hæc eſt Dublinum) fluens; *Slain* Villanovano, qui etiam Latine *Boandus* dicitur, apud Dondalciam urb. fluens. Sane P. Jovius Boandum cum Buvindâ confundit, illumque per Ultoniam apud Armacam urb. in Bor. contra Scotiam fluere ſcribit. Camdenus vero Bannam ait eſſe fluvium Ultonienſis Provinciæ in Comit Colranenſi.

Buxentum, op. Lucaniæ, quod Græci *Pyxunta* vocant, vulgò *Piſciota*, nomen habet à βυξὸς, cujus ibi copia reperitur.

Buz, i.e. *contemptus*, ſive *deprædatus*, nomen loci in terrâ Cedar. Jer. 25. Filius item Nachor ex Melcha. Gen. 22. & pater Jeddo. 1 Par. 5.

Buza, Indica gens. Plin. 6. 20.

Buzaras, mons Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptol.

Buzes, Marmaricæ Nomi gens. Ptol.

Buzeti, gens Themiſcyræ reg. in Aſiâ Plin.

Buzi, pater Ezechielis prophetæ.

Buzyges, Heros quidam Athenienſis, qui omnium primus junctis bobus araſſe terram creditur. Heſychius: Βυζύγης, Ἥρως Ἀθηναῖος ὁ πρῶτος ζεύξας βοῦς ἀπὸ τοῦ ἀρόσεως ζεῦξαι, ἐκαλεῖτο δὲ Ἐπιμενίδης. Auſonius in Epiſtolis.

Hoc ſi impetratum munus abs te accipere,
Prior colere quam Ceres:
Triptolemon olim ſive Epimenidem vocant,
Aut Bulianum Buzygem.

Ita legendi hi verſus. Quis enim ſit *Medes*, neminem ſcire puto: neque etiam quare *Buzyges* Tullianus dicatur. Omnino itaque ſcribendum *Bullianus* vel *Bulianus* à Buliâ civitate Atticâ. Is. Voſſius.

Buzygeus, mons Theſſaliæ. Plin. 4. 8.

Buzygia, Athenis fuit familia, ſacerdotio prædita, à *Buzyge* quodam Heroe, de quo ſupra.

B Y.

Bybaſſus, vide *Bubaſſus*.

Bybe, urbs ſita juxta Peucetios Thraciæ populos, Populi *Bybæ*, Steph.

Bybleſia, Cariæ reg. ab Iſthmo Cnidiorum initium ſumens. Herod. lib. 1.

Byblia, Venus ſic nuncupata, de quâ Luc. in Deâ Syria.

Byblii, gens Scythica. Steph. Apud Cyprios etiam ita dicebantur ſepulchrorum cuſtodes. Heſych. Βύβλιοι, οἱ τῶν τάφων φύλακες παρὰ Κυπρίοις, ἡ πόλις Φοινίκης Βύβλος.

Byblis, parva maris mediterranei inſula, cum op. alio nomine *Melas* dicta, quam Ariſtoteles *Zephyriam*, Callimachus *Mirmallida*, Heraclides *Siphnum*, & *Acyton* vocant. Plin. 4. 12. Stephanus Βύβλον ſcribit.

Byblis, Mileti & Cyanes filia, quæ cum fratrem Caunum miſerè deperiret, ejuſque concubitum aſſequi non potuerit, laqueo gulam fregit. Ovid de Art. Am.

Byblida quid referam? vetito qui fratris amore
Arſit, & eſt laqueo fortiter ulta neſas.

Idem vero lib. 9. Met. aliter hanc fabulam refert, inquiens, Quum Byblis fratrem ſuum Caunum perditè amarer, eique ardorem ſuæ libidinis detexiſſet, ipſe deteſtandam ſororis concupiſcentiam aſpernatus, fugam arripuit, quem illa, amoris impatiens, ſecuta eſt; & poſtquam omnem Cariam, Lyciamque, & Lelegas peragraſſet, labore & dolore victa conſedit, & multas lacrymas effudit; quapropter Naiadum commiſeratione in fontem ſui nominis permutata eſt. Ita enumerat

Sic lacrymis conſumpta ſuis Phœbeia Byblis
Vertitur in fontem, qui nunc quoque vallibus illis
Nomen habet Damina, nigraque ſub ilice manat.

Suidas. Βύβλις, ὄνομα κύριον, ἀδελφὴ Καύνου, ἀμφίτεροι δὲ νυκτὶ χάσαντες.

Byblus, Syriæ Phœniciæ urbs, Beryto vicina, quâ Adonidis templa ſunt. Eam à tyranno oppreſſam Pompeius liberavit. Sita eſt in excelſo quodam loco non procul à mari. Vide plura apud Stephanum. Ejus meminit Dionyſius, uti videre eſt in his.

Οἵ τ' Ἰόπην, ἠδὲ Γάζαν, Ἐλαίδα τ' ἀταίνην,
Καὶ Τύρον ἀγχίνην, Βυρυτῦ τ' αἶαν ἱερκτὴν,
Βύβλον τ' ἀγχίαλον, ἠδὲ Σιδόνα ἀρθμήσαντα.

Hodie *Giblee* ſeu *Gibelleto* vocant.

Byce, nomen paludis. Ptol. *Byges* Plinio. Eſt autem in Sarmatia, & in Mæotidem influit, *Sefehan* Moletio.

Bycus, flu. Sarmatiæ, vulgò *Buges* in Theſ. ling. Latinæ.

Bylliones, pop. Illyrici ſupra Epidamnum ſive Dyrrhachium & Apolloniam ſedes habentes. Strabo lib. 7. Dicuntur & *Eulliones* de quibus Plin. 3. 22. Βυλλίων ἀκλὰς habet Dionyſius verſ. 387. Cum autem teſte Euſtathio, nonnulla exemplaria Βυλλίων per υ ubi habeant, iſta lectio, ut quæ ad *Bullionum* nomen propius accedit, vulgatæ hic præferenda videtur.

Byllis, urbs Illyriæ maritima, à Myrmidonibus, qui cum Neoptolemo erant condita. Steph.

Byrchanis Straboni, *Burchanis* Stephano, quorum priori inſula in mari Germanico, alteri in mari Celtico dicitur. *Burchana* Plinio, qui dicit eam à Romanis *Fabariam* appellari. A Druſo ſubacta fuit.

Byrrhus, latro, cujus mem. Horatius Serm. 1. Sat. 4.

Ut ſis tu ſimilis Cœli Byrrhique latronum,
Non ego ſum Capri, neque Sulci.

Byrſa, arx in mediâ Carthagine, in cujus vertice Æſculapii templum, quod Aſdrubalis uxor, captâ urbe concremavit. De cujus nominis origine hæc Servius. *Appulſa ad Libyam Dido, quam ab Hiarba Gætulorum rege pelleretur, petiit callidè, ut tantum terræ emeret, quantum poſſet taurino tergo circumdare, quod cum obtinuiſſet, corium in tenuiſſima fruſta ſectum ita tetendit, ut occupatis 22. ſtadiis civitatem conſtruxerit, quam poſtea vocavit Carthaginem. Arcem vero à bovino corio quod vocant Græci, Byrſan nuncupavit.* Virg. 1. Æn.

Mercatique ſolum facti de nomine Byrſan,
Taurino quantum poſſint circumdare tergo.

Sil. Ital. l. 1. *Tum pretio mercata ſolum nova mœnia ponit,*
Cingere qua ſecto permiſſum litora tauro.

Commentum iſtud Didonis etiam attigit Herodian. lib. 5. loquens de quodam ſimulacro. Φασὶ δ' αὐτὸ Διδοῦς Φοίνισσαι ἱδρύσαιτο ὅτι δὴ τὴν ἀρχαίαν Καρχηδόνα πόλιν ἔκτισε, βυρσαν κατακόψασα. Rem eandem tetigit quoque Dionyſ. Perieg.

Καρχηδὼν ἣν μύθῳ ὑπαὶ βοὸς μιτρηθῆναι.

Sunt qui hoc Didonis commentum ad totam urbem referant. Livius lib. 44. *Advenis, quantum ſecto boves tergo ampleƈti loci potuerint, tantum ad urbem communiendam precarii datum.* Sed hoc & ratio abnuit, & Appianus, qui clarè in Libycis: Οἱ δὲ τὸ δέρμα κατακόψαντες εἰς ἱμάντα ἕνα στενότατον, περιέθηκαν, ἔνθα νῦν ἐστὶν ἡ Καρχηδονίων ἀκρόπολις, ἡ ὑπὸ τῇ δὲ Βύρσα ὀνομάζεται. Silius lib. 3. *veterem* vocat.

Proxima Sidoniis Utica eſt effuſa maniplis
Priſca ſitu, veteriſque ante arces condita Byrſæ.

Fabulam eſt qui ex eo natam putat, quod veterrimis vice pecuniæ fuerint fruſta corii bubuli ſignati. Itaque ſecundum antiquos, ut vidimus *à corio Byrſæ* nomenclatio eſt. Interim tamen & hoc Græculorum inventum eſt, cui præbita eſt occaſio è voce Βύρσα illis corium ſignificante, nempe more ſuo omnium Origines ex ſuâ linguâ petunt. Quod ſi accuratius inquiſiviſſent in res Punicas, vidiſſent verum arcis ejus nomen non Βύρσα eſſe, ut ipſi pronunciabant, ſed *Botzra*, vel *Boſra*. Hebr. בָּצְרָה h. e. ὀχύρωμα, πυργὸς, ὀρυκτὸς, quocirca Strabo lib. 17. ἀκρόπολιν interpretatur.

Byſalas,

Byſalas, regio juxta Syrtes. Steph.

Byſnei, gens Bebrycum. Steph.

Byſus, vel *Byſſus*, gens quædam. Steph.

Byzacium, Africæ regio. Inde Byzacenus ager, cujus Adrumetum eſt metropolis, feraciſſimus. Plinius lib. 17. cap. 5. eum ait eſſe *centena & quinquagenâ fruge fertilem.* Vide eundem lib. 18. cap. 10. Varro de R. R. lib. 1. cap. 44. *In Syria ad Gadara, & in Africâ ad Byzacium item* (dicunt) *ex modio naſci centum.* Silius Ital. lib. 8.

——— *Seu ſint Byzacia cordi*
Rura magùs, centum Cereri fruticantia culmis.

Ubi malè vulgò legitur *Buxentia.* Vide Plin. lib. 5. cap. 4. itemque Solinum cap. 27. Videtur itaque natum ex Phœnicio בִּיזָא *biza* quæ vox pro *mammâ* vel *ubere* frequens eſt in Chaldæâ Paraphraſi, quâ figurâ Homerus Οὖθαρ ἀρούρης dixit, & ex illo Virgilius

——— *Fertilis ubere campus.*

Porro, ut gemina ſunt ubera, ita geminum fuiſſe notum eſt in Africâ Byzacium. Sed & in Byzacio opidum fuit *Mamma*, de quo Procopius Vandalicorum ſecundo. Alio nomine *Byzantium* apud nonnullos dicitur. Bochartus.

Byzantium, Thraciæ opidum à Pauſaniâ Spartanorum duce conditum. Juſtinus lib. 4. Secundum Euſtathium vero à *Byze*, Megarenſium claſſis præfecto; Liberæ olim conditionis, & *Ligos* ante dictum. Plin. 4. 1. Hodie à *Conſtantino* Magno Conſtantinopolis, antea *Nova Roma.* Mox tempore Severi & filii ſui Antonini *Antonia* vocata. Expugnata à Mahumete Turcâ, A. D. 1453. magnâ prorſus Chriſtianæ religionis jacturâ. Ejus meminit Ovid. Triſt. lib. 1.

Quaque tenent Ponti Byzantia litora fauces,
Hic locus eſt gemini janua vaſta maris.

Tacitus Annalium libro duodecimo: *Byzantium fertili ſolo, fœcundoque mari. Stamboli* hodiè Turcis dicitur. Vide Petrum Gyllium de Topographiâ Conſtantinopoleos. Hinc *Byzantiacus*, Statius 4. Sylv.

Aut Byzantiacos colunt lacertos.

Porro Urbis deſcriptionem habes apud Dionem in Severo, quam Zonaras in ſuam hiſtoriam de Conſtantino M. deſcripſit; quamque Tomo 3. initio dedit. Eſt etiam Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Byzenus, Neptuni filius, cui mos fuerat mirâ in dicendo libertate uti: unde Proverbium. *Byzeni libertas*, in eos qui audacius, liberiuſque loquuntur.

Byzea, Scythiæ civitas. Steph.

Byzeres. Ponti populi inter Cappadoces & Colchos Horum mem. Dionyſ. Perieg. verſ. 765.

Βυζηρὶς τοι πρῶτα ἠ ἀγχίθι φῦλα Βιχείρων.

Val. Flaccus lib. 5.

Moſſynichi, vos & ſtabulis Macrones ab altis
Byzereſque vagi, Philyræque à nomine dicta
Litora. ———

Buzeri Plinio lib. 6. cap. 4. Vide Montanum ad prædictum Dionyſii locum. Inde *portus Byzericus* Stephano dicitur.

Byzia, urbs regum Thraciæ, à Terei neſaſto crimine hirundinibus inviſa. Plin. 4. 11.

C A.

CAath, filius Levi, Gen. 46. aliàs *Koath.* Lat. *congregatio*, ſive *ruga*, aut *obtuſio.* Amram genuit Moſis patrem. Mendoſè autem leguntur verba Demetrii ex Alex. Polyhiſtore citata apud Euſebium de Præp. Evang. lib. 9. Καὶθ δὲ ἐτῶν μ' γενῆσαι Ἀβεκάμ. Legendum Καὶθ δὲ ἐτῶν ξ' γενῆσαι Ἀμβεκάμ.

Cabados, rex Perſarum electus, Perozâ extincto cum omni ferè exercitu. Procopius. Agathias.

Cabala, locus in Siciliâ, ubi Dionyſius contra Carthaginenſes dimicans, victoriâ potitus eſt. Diod. lib. 15. Item urbs Ciliciæ. Appianus. Eſt etiam Thraciæ op. Cedrenus & Zonaras.

Cabalaca, Albaniæ in Aſiâ op. Plin. 6. 10.

Cabalais, Solymorum regio alio nomine ſic dicta. Καβαλαὶς Straboni, id eſt, *montana:* Arabicè id eſſet גבליה *gabalia.* Sed Græci g. & c. permutarunt, ut in *Camelo* & aliis. Hinc & Solymi *Cabalenſes.* Strab. Σολύμους δ' ἔνιοί φασι τοὺς Καβαλεῖς.

Cabalia, Aſiæ min. regio, pop. *Cabalii*, vel *Cabali.* Herod.

Cabalis, urbs prope Cibyram juxta Mæandrum. Steph.

Caballinum, Æduorum in Gall. Lugd. op. Ptol. Cæſar *Cabilonum* vocat. *Caſtrum Caballionenſium* Lib. Provinciarum. *Chalons ſur Saone* Gallicè. Antoninus hic Legionem 14. collocavit

Caballinus, fons limpidiſſimus in Helicone Bœotiæ monte Muſis conſecratus; Græcis *Hippocrene*, id eſt, *fons equi* dictus; quem Pegaſus in eo loco ſaxum feriens, aperuit, unde & *Pegaſius* vocatur Straboni. Perſius in Prologo.

Nec labra fonte prolui Caballino.

Propertius lib. 3. cap. 3.

Viſus eram molli recubans Heliconis in umbrâ,
Bellerophontæi quâ fluit humor equi.

Stat. 2. Silvarum in Genethliaco Lucani.

Pendentis bibit ungulæ liquorem.

Caballus, viri proprium. Nam *Seſtium Caballum* apud Martialem legimus, lib. 1. epigr. 41.

Cabandena, Suſianæ regio. Ptol.

Cabanodorum, op. Norici. Ptol. *Branaw*, teſte Moletio.

Cabarni, Sacerdotes Cereris apud Parios. Heſychius. Καβάρνοι, οἱ τῆ Δήμητρι ἱερεῖς, οἷς Πάριοι. Hinc Suidas in Ὀργιῶνες, ὁ γῶν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λυδῇ (lege Λίδης) γενεᾷ Καβάρνας ἔφην ἀβακλίας (lege ἀγακλίας) ὀργιῶνας. Stephanus in Πάρῳ ſcribit poſt Nicanorem etiam ipſam inſulam dici Καβάρνιν, ἀπὸ Καβάρνου τοῦ μυσταγωγοῦ τὰ ἀφανῆ τῆ Δήμητρι τῆς Θυγατρὸς. Quod nihilo eſt verius quàm quod ibi ſequitur, *Parum* dici à *Paro* Arcade Parrhaſii filio. Nam ut Pari vocabulum Phœnicium eſt, ita etiam Cabarnorum, quamvis trajectis literis. Phœniciè enim *Cabarni* eſſent קרבנין *Carbanin*, ut קרב *careb* offerre, eſt קרבן *corban oblatio*, quam vocem apud Tyrios in uſu fuiſſe, docet ex Theophraſto, Joſephus lib. 1. contra Appionem.

Cabaſites, Nomus Ægypti, & in eâ *Cabaſa* op. Ptol.

Cabaſſus, vel *Cabeſſus*, urbs Cappadociæ. Hom. Othryonei patria. Hecatæus hanc urbem ultra Æmum Thraciæ montem ſitam eſſe ait. Hellanico Lyciæ urbs eſt. Eſt & vicus hujus nominis inter Tarſum & Mazacam, teſte Apione. Steph.

Cabedana, Carmaniæ regio. Ptol.

Cabelees, Mœoniæ pop. Herodotus.

Cabellio, Narbonenſis provinciæ op. *Caballio* Straboni, vulgò *Cavaillon.*

Cabera, Protei filia, ex Vulcano *Caberos* tres genuit, totidemque *Caberidas*, quibus omnibus templa dicata ſunt. Strabo lib. 10.

Caberaſa, Mediæ urbs. Ptolemæus.

Caberi, Aſiæ populi. Cedrenus.

Caberon, Aſiæ ſlu. Plin. 6. 23.

Cabes, Anthropophagorum gens Aſiatica. Cedrenus.

Cabeſſus, vide *Cabaſſus.*

Cabillonum, vide *Cabilonum.*

Cabira, Rhodi civitas, una ex iis quæ conventum apud Rhodios efficiebant, cujus ſuffragiis omnia gerebantur.

Cabiri, vel *Caberi*, Dii Phœnicum, qui Beryti maximè colebantur. Sanchoniathon apud Euſeb. lib. 1. Præp. Evang. Καὶ ἐπὶ τούτοις ὁ Κρόνος Βύβλον μὲν τὴν οἰκίαν Ἀστάρτῃ Βααλτίδι τῇ κ Δευκῇ δίδωσι. Βηρυτὸν δὲ Ποσειδῶνι, κ Καβείροις. Damaſcius apud Phot. Ὁ ἐν Βηρυτῷ Ἀσκλήπιος ἐκ ἔστι Ἕλλην, ἀλλὰ Αἰγύπτιος, ἀλλά τις ἐπιχώριος Φοινίξ. Σαδύκῳ γὰρ ἐγένοντο παῖδες ἑπτὰ Διοσκόροις ἐρμηνεύεσθαι, κ Καβείροις. Sane כביר Cabir Ebræis & Arabibus *magnum* & *potentem* ſonat. Hinc jam alii obſervarunt inde appellatos *Cabiros*, i. e. *Divos potes*, uti Varro & Tertullianus explicant, Θεὸς μεγάλος κ δυνατὸς, Orpheo *invictos.* Bochart & ante eum Caſaubonus. Suidas. Καβίρους, πόλις, κ Καβίρους ὄνομα ἴδιος, σημαίνῃ δὲ κ δαίμονες. Heſych. Κάβειροι, χαρίτιοι, σεμνὸν δὲ τιμᾶσθαι ἔστοι ὑπὸ Λήμνιοι ἀπὸ Θόαντος, λίγονται δὲ ὑπὸ Ἡφαίστου σωθῆς. Orpheus Argonauticôn initio——

fecit puerum ſufflantem languidos ignes & Argonautas. Plin. 34. 8.

Butbus, athleta nobilis, qui bovem integrum uno die devorare ſolebat; unde natum proverbium in edaces, *Buthus obambulat*. Vide Heſychium in Βοῦθος περιφοιτᾷ, & Zenob. pag. 44.

Butis, Syriæ civitas, Pella poſtea dicta. Steph.

Butoa, inſ. maris mediter. prope Cretam. Plin. 4. 12.

Butrium, urbs Italiæ. Steph. *Butrio* Leandro. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. cap. 27.

Butua, op. Liburniæ Plin. 4. 22. Vulgò *Budoa*.

Butuntum, ſive *Butuntos*, vulgò *Bitonto*, urbs Apuliæ Peucetiæ mediter. Populi *Butuntinenſes* Plinio dicuntur.

Butus, Pandionis filius, unde *Butadæ*, pars tribûs Ægeidis. Eſt & Ægypti civitas; Herodianus vero vicum eſſe ſcribit, ubi oraculum fuit, unde & Latona *Buto* dicebatur? Eſt & alia Gedroſiæ.

Buvinda, *Banna* Camdeno ſive *Banny* flu. Hyberniæ per Laginiam in ort. apud Eblanam (hæc eſt Dublinum) fluens; *Slain* Villanovano, qui etiam Latine *Boandus* dicitur, apud Dondalciam urb. fluens. Sane P. Jovius Boandum cum Buvindâ confundit, illumque per Ultoniam apud Armacam urb. in Bor. contra Scotiam fluere ſcribit. Camdenus vero Bannam ait eſſe fluvium Ultonienſis Provinciæ in Comit Colranenſi.

Buxentum, op. Lucaniæ, quod Græci *Pyxunta* vocant, vulgò *Piſcibia*, nomen habet à *buxo*, cujus ibi copia reperitur.

Buz, i.e. *contemptus*, ſive *deprædatus*, nomen loci in terrâ Cedar. Jer. 25. Filius item Nachor ex Melcha. Gen. 22. & pater Jeddo. 1 Par. 5.

Buza, Indica gens. Plin. 6. 20.

Buzaras, mons Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptol.

Buzes, Marmaricæ Nomi gens. Ptol.

Buzeti, gens Themiſcyræ reg. in Aſiâ Plin.

Buzi, pater Ezechielis prophetæ.

Buzyges, Heros quidam Athenienſis, qui omnium primus junctis bobus araſſe terram creditur. Heſychius: Βυζύγης, Ἥρως Ἀττικὸς ὁ πρῶτος ζεύξας βοῦς ὑπὸ ἄροτρον ζεύξας, ἐκαλλίτο δὲ Εὐπατρίδης. Auſonius in Epiſtolis.

Hoc ſi impetratum munus abs te accipere,
Prior colere quam Ceres:
Triptolemon olim ſive Epimenidem vocant,
Aut Bulianum Buzygem.

Ita legendi hi verſus. Quis enim ſit *Medes*, neminem ſcire puto: neque etiam quare *Buzyges* Tullianus dicatur. Omnino itaque ſcribendum *Bullianus* vel *Bulianus* à Buliâ civitate Atticâ. Is. Voſſius.

Buzygeus, mons Theſſaliæ. Plin. 4. 8.

Buzygia, Athenis fuit familia, ſacerdotio prædita, à *Buzyge* quodam Heroe, de quo ſupra.

B Y.

Bybaſſus, vide *Bubaſſus*.

Bybe, urbs ſita juxta Peucetios Thraciæ populos, Populi *Bybæ*, Steph.

Byblefia, Cariæ reg. ab Iſthmo Cnidiorum initium ſumens. Herod. lib. 1.

Byblia, Venus ſic nuncupata, de quâ Luc. in Deâ Syria.

Byblii, gens Scythica. Steph. Apud Cyprios etiam ita dicebantur ſepulchrorum cuſtodes. Heſych. Βύβλιοι, οἱ τῶν τάφων φύλακες παρὰ Κυπρίοις, ἢ πόλις Φοινίκης Βύβλος.

Byblis, parva maris mediterranei inſula, cum op. alio nomine *Melas* dicta, quam Ariſtoteles *Zephyriam*, Callimachus *Mirmallida*, Heraclides *Siphnum*, & *Acyton* vocant. Plin. 4. 12. Stephanus Βύβλον ſcribit.

Byblis, Mileti & Cyanes filia, quæ cum fratrem Caunum miſerè deperiret, ejuſque concubitum aſſequi non potuerit, laqueo gulam fregit. Ovid de Art. Am.

Byblida quid referam? vetito qui fratris amore
Arſit, & eſt laqueo fortiter ulta nefas.

Idem vero lib. 9. Met. aliter hanc fabulam refert, inquiens, Quum Byblis fratrem ſuum Caunum perditè amaret, eique ardorem ſuæ libidinis detexiſſet, ipſe deteſtandam ſororis concupiſcentiam aſpernatus, fugam arripuit, quem illa, amoris impatiens, ſecuta eſt; & poſtquam omnem Cariam, Lyciamque, & Lelegas peragraſſet, labore & dolore victa conſedit, & multas lacrymas effudit; quapropter Naiadum commiſeratione in fontem ſui nominis permutata eſt. Ita enumerat:

Sic lacrymis conſumpta ſuis Phœbeia Byblis
Vertitur in fontem, qui nunc quoque vallibus illis
Nomen habet Damina, nigraque ſub ilice manat.

Suidas. Βύβλις, ὑπερμανίσασα, ἀδελφὸν Κάυνον, ἀμφίτιεσι λυσσήσασα.

Byblus, Syriæ Phœniciæ urbs, Beryto vicina, in quâ Adonidis templa ſunt. Eam à tyranno oppreſſam Pompeius liberavit. Sita eſt in excelſo quodam loco non procul à mari. Vide plura apud Stephanum. Ejus meminit Dionyſius, uti videre eſt in his.

Οἵ τ' Ἴππου ἠδὲ Γάζαν, Ἐλαίδα τ' ἀναίξαι,
Καὶ Τύρον ἀγυιήν, Βηρυτῦ τ' αἶαν ἐρεννὴν,
Βύβλον τ' ἀγχίαλον, ἠδὲ Σιδῶνα ἀριδμήσεται.

Hodie *Giblee* ſeu *Gibelleto* vocant.

Byce, nomen paludis. Ptol. *Byges* Plinio. Eſt autem in Sarmatia, & in Mœotidem influit, *Sefehan* Moletio.

Bycus, flu. Sarmatiæ, vulgò *Buges* in Theſ. ling. Latinæ.

Bylliones, pop. Illyrici ſupra Epidamnum ſive Dyrrhachium & Apolloniam ſedes habentes. Strabo lib. 7. Dicuntur & *Eullones* de quibus Plin. 3. 22. Βυλλιόνων ἀκλὰς habet Dionyſius verſ. 387. Cum autem teſte Euſtathio, nonnulla exemplaria Βολλιόνων per ω ubi habeant, iſta lectio, ut quæ ad *Bullionum* nomen propius accedit, vulgatæ hic præferenda videtur.

Byllis, urbs Illyriæ maritima, à Myrmidonibus, qui cum Neoptolemo erant condita. Steph.

Byrchanis Straboni, *Burchanis* Stephano, quorum priori inſula in mari Germanico, alteri in mari Celtico dicitur. *Burchana* Plinio, qui dicit eam à Romanis *Fabariam* appellari. A Druſo ſubacta fuit.

Byrrhus, latro, cujus mem. Horatius Serm. 1. Sat. 4.

Ut ſis tu ſimilis Cœli Byrrhique latronum,
Non ego ſum Capri, neque Sulci.

Byrſa, arx in mediâ Carthagine, in cujus vertice Æſculapii templum, quod Aſdrubalis uxor, captâ urbe concremavit. De cujus nominis origine hæc Servius. *Appulſa ad Libyam Dido, quam ab Hiarba Gætulorum rege pelleretur, petiit callidè, ut tantum terræ emeret, quantum poſſet taurino tergo circumdare, quod cum obtinuiſſet, corium in tenuiſſima fruſta ſectum ita tetendit, ut occupatis 22. ſtadiis civitatem conſtruxerit, quam poſtea vocavit Carthaginem. Arcem vero à bovino corio quod vocant Græci, Byrſan nuncupavit.* Virg. 1. Æn.

Mercatique ſolum facti de nomine Byrſan,
Taurino quantum poſſint circumdare tergo.

Sil. Ital. l. 1. *Tum pretio mercata ſolum nova mœnia ponit,*
Cingere qua ſecto permiſſum litora tauro.

Commentum iſtud Didonis etiam attigit Herodian. lib. 5. loquens de quodam ſimulacro. Φασὶ δ' αὐτὸ Διδοῦς Φοίνισσαι ἱδρύσασθαι ὅτε δὴ τὴν ἀρχαίαν Καρχηδόνα πόλιν ἔκτισε, βυρσαν καταλιθῶσαν. Rem eandem tetigit quoque Dionyſ. Perieg.

Καρχηδὼν ἣν μοῦθος ὑπαὶ βοὸς μητρὸθ' ἕλωται.

Sunt qui hoc Didonis commentum ad totam urbem referant. Livius lib. 44. *Advenis, quantum ſecto boves tergo amplecti loci potuerint, tantum ad urbem communiendam precario datum.* Sed hoc & ratio abnuit, & Appianus, qui clarè in Libycis: Οἱ δὲ τὸ δέρμα κατασμίλαντες ἐς ἱμάντα ἔτα γυνόταιον, περιέθηκαν, ἕνθα νῦν ἐστὶν ἡ Καρχηδονίων ἀκρόπολις, ἢ ὑπὸ τῷ δὲ Βύρσα ὀνομάζεται. Silius lib. 3. *veterem* vocat.

Proxima Sidoniis Urica eſt effuſa maniplis
Priſca ſitu, veteriſque ante arces condita Byrſæ.

Fabulam eſt qui ex eo naram putat, quod veterrimis vice pecuniæ fuerint fruſta corii bubuli ſignati. Itaque ſecundum antiquos, ut vidimus *à corio Byrſæ* nomenclatio eſt. Interim tamen & hoc Græcorum inventum eſt, qui præbita eſt occaſio è voce Βύρσα illis corium ſignificante, nempe more ſuo omnium Origines ex ſuâ linguâ petunt. Quod ſi accuratius inquiſiviſſent in res Punicas, vidiſſent verum arcis ejus nomen non Βύρσα eſſe, ut ipſi pronunciabant, ſed *Boſra*. Hebr. בָּצְרָה h. e. ὀχύρωμα, πύργος, ὀρεῖον, quocirca Strabo lib. 17. ἀκρόπολιν interpretatur.

Byſalas,

Byſalas, regio juxta Syrtes. Steph.

Byſnei, gens Bebrycum. Steph.

Byſus, vel *Byſſus*, gens quædam. Steph.

Byzacium, Africæ regio. Inde Byzacenus ager, cujus Adrumetum eſt metropolis, feraciſſimus. Plinius lib. 17. cap. 5. eum ait eſſe *centena & quinquagenâ fruge fertilem.* Vide eundem lib. 18. cap. 10. Varro de R. R. lib. 1. cap. 44. *In Syria ad Gadara, & in Africâ ad Byzacium item* (dicunt) *ex modio naſci centum.* Silius Ital. iib. 8.

——— *Seu ſint Byzacia cordi*
Rura magis, centum Cereri fruticantia culmis.

Ubi malè vulgò legitur *Buxentia.* Vide Plin. lib. 5. cap. 4. itemque Solinum cap. 27. Videtur itaque natum ex Phœnicio בזא *biza* quæ vox pro *mammâ* vel *ubere* frequens eſt in Chaldæâ Paraphraſi, quâ figurâ Homerus Οὖθαρ ἀρούρης dixit, & ex illo Virgilius

——— *Fertilis ubere campus.*

Porro, ut gemina ſunt ubera, ita geminum fuiſſe norum eſt in Africâ Byzacium. Sed & in Byzacio opidum fuit *Mamma*, de quo Procopius Vandalicorum ſecundo. Alio nomine *Byzantium* apud nonnullos dicitur. Bochartus.

Byzantium, Thraciæ opidum à Pauſaniâ Spartanorum duce conditum. Juſtinus lib. 4. Secundum Euſtathium vero à *Byze*, Megarenſium claſſis præfecto; Liberæ olim conditionis, & *Ligos* ante dictum. Plin. 4. 1. Hodie à *Conſtantino* Magno Conſtantinopolis, antea *Nova Roma.* Mox tempore Severi & filii ſui Antonini *Antonia* vocata. Expugnata à Mahumete Turcâ, A. D. 1453. magnâ prorſus Chriſtianæ religionis jacturâ. Ejus meminit Ovid. Triſt. lib. 1.

Quaque tenent Ponti Byzantia litora fauces,
Hic locus eſt gemini janua vaſta maris.

Tacitus Annalium libro duodecimo: *Byzantium fertili ſolo, fœcundoque mari. Stamboli* hodiè Turcis dicitur. Vide Petrum Gyllium de Topographiâ Conſtantinopoleos. Hinc *Byzantiacus*, Statius 4. Sylv.

Aut Byzantiacos colunt lacertos.

Porro Urbis deſcriptionem habes apud Dionem in Severo, quam Zonaras in ſuam hiſtoriam de Conſtantino M. deſcripſit; quamque Tomo 3. initio dedit. Eſt etiam Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Byzenus, Neptuni filius, cui mos fuerat mirâ in dicendo libertate uti: unde Proverbium. *Byzeni libertas*, in eos qui audacius, liberiuſque loquuntur.

Byzea, Scythiæ civitas. Steph.

Byzeres, Ponti populi inter Cappadoces & Colchos Horum mem. Dionyſ. Perieg. verſ. 765.

Βύζηρές τοι πρῶτα ἠγχίθι φῦλα Βιχείρων.

Val. Flaccus lib. 5.

Moſſynichi, vos & ſtabulis Macrones ab altis
Byzereſque vagi, Philyræque à nomine dicta
Litora. ———

Byzeri Plinio lib. 6. cap. 4. Vide Montanum ad prædictum Dionyſii locum. Inde *portus Byzericus* Stephano dicitur.

Byzia, urbs regum Thraciæ, à Terei neſaſto crimine hirundinibus inviſa. Plin. 4. 11.

C A.

Caath, filius Levi, Gen. 46. aliàs *Koath.* Lat. *congregatio*, ſive *ruga*, aut *obtuſio.* Amram genuit Moſis patrem. Mendoſè autem leguntur verba Demetrii ex Alex. Polyhiſtore citata apud Euſebium de Præp. Evang. lib. 9. Καὰθ δὲ ἐτῶν μ' γενῆσαι Ἀβεκάμ. Legendum Καὰθ δὲ ἐτῶν ξ' γενῆσαι Ἀμβεκάμ.

Cabados, rex Perſarum electus, Perozâ extincto cum omni ferè exercitu. Procopius. Agathias.

Cabala, locus in Siciliâ, ubi Dionyſius contra Carthaginenſes dimicans, victoriâ potitus eſt. Diod. lib. 15. Item urbs Ciliciæ. Appianus. Eſt etiam Thraciæ op. Cedrenus & Zonaras.

Cabalaca, Albaniæ in Aſiâ op. Plin. 6. 10.

Cabalais, Solymorum regio alio nomine ſic dicta. Καβαλαῖς Straboni, id eſt, *montana:* Arabicè id eſſet גבליה *gabalia.* Sed Græci g. & c. permutarunt, ut in *Camelo* & aliis. Hinc & Solymi *Cabalenſes.* Strab. Σολύμους δ' ἔνιοί φασι τοὺς Καβαλεῖς.

Cabalia, Aſiæ min. regio, pop. *Cabalii*, vel *Cabali.* Herod.

Cabalis, urbs prope Cibyram juxta Mæandrum. Steph.

Caballinum, Æduorum in Gall. Lugd. op. Ptol. Cæſar *Cabilonum* vocat. *Caſtrum Caballionenſium* Lib. Provinciarum. *Chalons ſur Saone* Gallicè. Antoninus hic Legionem 14. collocavit

Caballinus, fons limpidiſſimus in Helicone Bœotiæ monte Muſis conſecratus; Græcis *Hippocrene*, id eſt, *fons equi* dictus; quem Pegaſus in eo loco ſaxum feriens, aperuit, unde & *Pegaſius* vocatur Straboni. Perſius in Prologo.

Nec labra fonte prolui Caballino.

Propertius lib. 3. cap. 3.

Viſus eram molli recubans Heliconis in umbrâ,
Bellerophontæi quâ fluit humor equi.

Stat. 2. Silvarum in Genethliaco Lucani.

Pendentis bibit ungulæ liquorem.

Caballus, viri proprium. Nam *Seſtium Caballum* apud Martialem legimus, lib. 1. epigr. 41.

Cabandena, Suſianæ regio. Ptol.

Cabanodorum, op. Norici. Ptol. *Branaw*, teſte Moletio.

Cabarni, Sacerdotes Cereris apud Parios. Heſychius. Καβάρνοι, οἱ τῆ Δήμητρι ἱερεῖς, οἱ Πάριοι. Hinc Suidas in Ὀργεῶνες, οἱ γοῦν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λυδῇ (lege Λύδης) γενεῇ Καβάρνας ἔφησιν ἀβακλίας (lege ἀγακλίας) ὀργεῶνας. Stephanus in Πάρος ſcribit poſt Nicanorem etiam ipſam inſulam dici Καβάρνιν, ἀπὸ Καβάρνου τοῦ μυσταγωγοῦ τῶν ἀρρήτων τῆς Δήμητρος τῆς Θεσμοφόρου. Quod nihilo eſt verius quàm quod ibi ſequitur, *Parum* dici à *Paro* Arcade Parrhaſii filio. Nam ut Pari vocabulum Phœnicium eſt, ita etiam Cabarnorum, quamvis trajectis literis. Phœniciè enim *Cabarni* eſſent קרבנין *Carbanin*, ut קרב *careb* offerre, eſt קרבן *corban oblatio*, quam vocem apud Tyrios in uſu fuiſſe, docet ex Theophraſto, Joſephus lib. 1. contra Appionem.

Cabaſites, Nomus Ægypti, & in eâ *Cabaſa* op. Ptol.

Cabaſſus, vel *Cabeſſus*, urbs Cappadociæ. Hom. Othryonei patria. Hecatæus hanc urbem ultra Æmum Thraciæ montem ſitam eſſe ait. Hellanico Lyciæ urbs eſt. Eſt & vicus hujus nominis inter Tarſum & Mazacam, teſte Apione. Steph.

Cabedana, Carmaniæ regio. Ptol.

Cabelees, Mœoniæ pop. Herodotus.

Cabellio, Narbonenſis provinciæ op. *Caballio* Straboni, vulgò *Cavaillon.*

Cabera, Protei filia, ex Vulcano *Caberos* tres genuit, totidemque *Caberidas*, quibus omnibus templa dicata ſunt. Strabo lib. 10.

Caberaſa, Mediæ urbs. Ptolemæus.

Caberi, Aſiæ populi. Cedrenus.

Caberon, Aſiæ flu. Plin. 6. 23.

Cabes, Anthropophagorum gens Aſiatica. Cedrenus.

Cabeſſus, vide *Cabaſſus.*

Cabillonum, vide *Cabilonum.*

Cabira, Rhodi civitas, una ex iis quæ conventum apud Rhodios efficiebant, cujus ſuffragiis omnia gerebantur.

Cabiri, vel *Caberi*, Dii Phœnicum, qui Beryti maximè colebantur. Sanchoniathon apud Euſeb. lib. 1. Præp. Evang. Καὶ ἐπὶ τούτοις ὁ Κρόνος βύβλον μὲν τὴν σύλιν Διὶ Βασιλεῖ τῇ ἰδίᾳ Διώνῃ δίδωσιν. Βηρυτὸν δὲ Ποσειδῶνι, καὶ Καβείροις. Damaſcius apud Phot. Ὁ δὲ Βηρυτὸς Ἀσκληπίους ἐκτίσθη Ἕλλην, ἐπὶ Ἀγενόρου, ἀλλά τις ἐπιχώριος Φοινίξ. Σαδύκῳ γὰρ ἐγένοντο παῖδες ἓξ Διοσκόροι ἑρμηνεύσαι, καὶ Καβείροι. Sane כביר *Cabir* Ebræis & Arabibus *magnum* & *potentem* ſonat. Hinc iam alii obſervarunt inde appellatos *Cabiros*, i. e. *Divos potes*, uti Varro & Tertullianus explicant, Θεοὺς μεγάλους καὶ δυνατούς, Orpheo ἐυδυνάτους. Bochart & ante eum Caſaubonus. Suidas. Καβίρους, πόλις, καὶ Καβίροι ὄνομα ἔθνους, σημαίνῃ δὲ καὶ δαίμονες. Heſych. Καβίροι, κακοῦργοι, πάνυ δὲ τιμῶνται ὅτοι ὑπὸ Λήμνιοι ὡς Θεοὶ, λέγονται δὲ ὑπὸ Ἡφαίστου παῖδες. Orpheus Argonauticôn initio ——

——— Ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων.

Vide Meurſ. de Feſtis Græcorum in Καβείρια.

Cabiria, civitas inſer. Aſiæ. Steph.

Cabirii, Bœotiæ populi. Steph.

Cabolus, Parmenſis, à Longobardiæ epiſcopis Papa electus, ex utrâq; parte conſcriptis copiis in campis Neronianis, factâ cæde magnâ, fugâ elapſus eſt. Blondus. Platina.

Cabolytæ, Paropaniſi gens. Ptol.

Cabrus, Deus Phaſelitarum, quæ urbs Pamphyliæ fuit; Suidas etiam inſulam facit. Phaſelitæ huic Deo ſacrificabant de piſciculis ſale conditis. Unde Proverbium, *Sacrificium Phaſelitarum*, ut Suidas & Zenobius ſcribunt: Quanquam Suidas nomen Dei *Calabrum*, pro *Cabro* legit, & Eraſmus *Caprum*.

Cabſeel, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15. Lat. *congregatio Dei*.

Cabubathara, Arabiæ Fel. mons. Ptol.

Cabul, i. e. *compeditus*, vel *quaſi germinans*, aut *quaſi defluens*, vel *veteraſcens*, regio Galilææ, quæ Joſepho Ant. l. 8. c. 5. linguâ Phœnicum à diſplicendo, aliis à terrâ tenaci, ob copiam argillæ, quâ figuli utuntur, nomen accepit. Hanc Solomon Hiramo Tyri regi dedit. 3 Reg. 9. Eſt quoque civitas in tribu Aſer. Joſ. 19.

Cabullinum, urbs Galliæ. Ptol. *Chalons ſur Marne*.

Cabura, fons Meſopotamiæ, præter aquarum omnium naturam egregiè odoratus: cujus fabuloſam rationem reddunt, quod Juno in eo aliquando fuerit perfuſa. Plin. 31. 3.

Cabylæ, urbs & regiuncula Thraciæ. Steph. Suidas. Καβύλα, χώρα τῆ Θράκης, ἰδρυμα πρὸς τῷ Τάξῳ πόλαμῷ κατὰ μέσην τῆς Θράκης.

Caca, ſoror Caci, quam quidam volunt fratris furtum Herculi indicaſſe, & ob id ſacellum meruiſſe, in quo ei per Virgines Veſtales ſacra fiebant. Servius in Æn. 8. Quanquam Virgilius ibidem, & Ovid. lib. 1. Faſt. furtum hoc longè aliter detectum fuiſſe velint.

Cacanus, Hunnorum rex, in Thuringiam incurſionem fecit, ſed à Brunichilde, accepta pecuniâ, prædam reſtituit, & domum rediit. Blondus.

Caccabe, olim Carthago ſic dicta. Stephanus in Καρχηδών. Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Καρχηδὼν τότε δὲ κατὰ τὴν ἰκείαν αὐτῶν λέξιν, ἵππου κεφαλὴ δηλῶται. Hic autem Græci videntur peregrinæ linguæ vocem ad ſuam accommodaſſe, ſed ita ut facili negotio poſſit reſtitui, nempe ſi legatur *Carcabe*. כר *Car* enim ut Hebraicè *ducem*, ita Punicè *caput* videtur ſignificaſſe analogicâ ratione, & inde tranſiiſſe ad Græcos. Porro רכרה *recaba*, *equum* innuere poteſt, nam Ebræis רכב *racab* eſt *equitare*. Virg. Æn. 1.

Effodere loco ſignum, quod regia Juno
Monſtrarat, caput acris equi.

Juſtinus lib. 18. *In primis fundamentis caput bubulum inventum eſt, quod auſpicium quidem fructuoſæ terræ, ſed laborioſæ, perpetuoque ſervæ urbis fuit: propter quod in alium locum urbs tranſlata, ibi quoque caput equi repertum, bellicoſum, potentemq; populum futurum ſignificans, urbi auſpicatam ſedem dedit.* Addit Euſt. in Dionyſium, unà cum equino capite repertam quoque palmam, quo omine firmati Punici ibi civitatem conſtruxerunt. Cui conſentit nota Urſini aſſerentis, exſtare apud ſe numiſma argenteum Punicis literis notatum, in cujus alterâ parte equi caput, & palma percuſſa eſſet.

Cacus, paſtor Aventini incola, qui inter cætera furta quibus agrum Latinum quotidiè infeſtabat, Herculis quoque boves, quos ille, occiſo Geryone ex Hiſpaniâ abduxerat, noctu è paſcuis abegit, & ne veſtigiis furtum deprehenderetur, caudâ in antrum ſuum pertraxit. Hercules autem ad primam Auroram evigilans, cum gregem oculis perluſtraſſet, & partem numero abeſſe ſenſiſſet, ad proximam ſpeluncam pergit, ſi forte eò veſtigia ferrent, quæ ubi omnia foras verſa videt, incertus animi abigere ſubinde armentum cœpit. Verum cùm præter ſpeluncam actæ boves quædam ad deſiderium, ut fit, relictarum mugiſſent, reddita incluſarum ex ſpeluncâ boum vox Herculem convertit: Quem ad ſpeluncam accedentem cum Cacus aditu prohibere conaretur, clavâ ictus occubuit, ut Latius exequitur. Livius lib. 1. Virg. lib. 8.

Hic ſpelunca fuit vaſto ſubmota receſſu
Semihominis Caci, facies quam dira tegebat
Solis inacceſſam radiis: ſemperque recenti
Cæde tepebat humus, foribuſque affixa ſuperbis
Ora virum triſti pendebant pallida tabo.
Huic monſtro Vulcanus erat pater, illius atros
Ore vomens ignes, magnâ ſe mole ferebat.

Propert. 4. 10.

Sed non infido manſerunt hoſpite Caco
Incolumes, furto polluit ille Jovem.
Incola Cacus erat, metuendo raptor ab antro,
Per tria partitos qui dabat ora ſonos.
Hic ne certa forent manifeſtæ ſigna rapinæ,
Averſos caudâ traxit in antra boves.

Mart. 5. 66.

Sylvarumque tremor tacitâ qui fraude ſolebat
Ducere non rectas Cacus in antra boves.

Ovid. 1. Faſt.

Cacus Aventinæ timor, atque infamia ſilvæ.

Sunt qui adfirmant hunc Cacum Evandri fuiſſe ſervum, qui in eo loco Italiæ omnia latrocinio, & incendio vaſtaverit, & ob id Vulcani filium appellatum. Ovid. ubi ſupra.

Dira viro facies, vires pro corpore, corpus
Grande, pater monſtri Mulciber hujus erat.

Livius ait, Cacum ictum fuiſſe clavâ. Accepit credo ab Ovidio, qui

Occupat Alcides, adductaque clava trinodis
Ter quater adverſi cædit in ora viri.

Dionyſ. quoque Ἡρακλῆς αὐτὸν τῷ ῥοπάλῳ κλείνῃ. Sed Virg. eum conficit *telis, vaſtiſque molaribus*, ac *ramis*. Unde Propertius

Mœnalio jacuit pulſus tria tempora ramo
Cacus. ———

Juvenalis Sat. 5.

Duceris planta, velut ictus ab Hercule Cacus,
Et ponere foras. Habuit ex Virgilio.

——— *pedibuſque informe cadaver*
Protrahitur. ———

Cacuthis, Indiæ amnis in Gangem fluens. Arrian.

Cacyparis, Siciliæ flu. Thycud. lib. 7. Ita dictus, ut putat. Bochartus, à ſinu magno in quem ſe infundit, prope Ptolemæi Μακρὸν ἄκρον *longum promontorium*, Punicè enim Cacyparis videtur eſſe חיק כביר *chec cabir*, i. e. *ſinus magnus*.

Cacyron, Siciliæ urbs mediter. Ptol. hodiè *Caſſaro*.

Cadara, inſ. ingens rubri maris, cujus objectu vaſtus efficitur ſinus undecim dierum & noctium remigio navigatus. Ptol. regi, quando nullius auræ recepit afflatum. Plin. 9. 8.

Cademoth, i. e. *antiquitas*, vel *priores*, vel *orientales*, nomen ſolitudinis. Deut. 2.

Cadena, regia in urbis modum inſtructa in montibus Lycaoniæ. Strabo. 12.

Cades, i. e. *ſanctitas*, nomen ſolitudinis. Gen. 30.

Cades-barnea, i. e. *ſanctitas filii inſtabilis*, aut *frumenti* vel *puritatis commotæ*, civitas regionis Moabitarum limes terræ ſanctæ. Deut. 1. 2.

Cadetes pop Gall. Celt. inter civit. Armoricas, in Brit. min. quorum op. *Chaſteau Briant*, inter Andegavos, & Rhedones.

Cadi, Phrygiæ urbs, quamvis nonnulli ad Myſiam dicunt pertinere. Strabo 12.

Cadiſcus, mons Cretæ, Plin. 4. 12. *Capo Buſco*.

Cadme, vide *Priene*.

Cadmea, fuit arx Thebana, & pro Thebis ipſis antiqui uſurpare ſoliti ſunt. Strabo 9. Stephanus quoque Carthaginem olim *Cadmeam* dictam ſcribit.

Cadmei, *Cadmii*, & *Cadmeiones* Thebani ſunt. Steph.

Cadmeia, ſive *Cadmeis*, olim vocabatur, quæ nunc *Bœotia*. Steph.

Cadmelus, Mercurii cognomen. Nonnus Dionyſ. 4. Οὐδὲ μάτην Κάδμηλον ἀείδομεν. Forte à *Chadama* quod Arabicè eſt *miniſtrare*.

Cadnia,

Cadmia, quid ſit lege apud Plin. lib. 34. cap. 10. Ibi paulo aliter quam Potidonius refert, qui ſic habet apud Strab. lib. 3. Ἐπεὶ φασὶν ὁ Ποσειδώνιος, ἡ ὁ Κύπριος χαλκὸς μόνος φύσει τὴ Καδμείαν λίθον. Plin. 2. *Omnis, Cadmia in Cypri fornacibus optima.* Et Dioſcorides. Καδμεία ἀρίστη μὲν ἡ Κυπρία. Deinde autem ejus Καδμείας mentionem facit, quæ ex Macedoniâ, Thraciâ Hiſpaniâ advehuntur.

Cadmus, Agenoris fil. Phœnicum rex. Alii eum è Tyro, alii autem è Sidone arceſſunt, quibus habenda potior fides, quia Cadmi ævo Tyrus nondum erat condita. Regis filium Græci faciunt, ut ſuo honori conſulant, quiſa regnavit in Græciâ; ſed hoc commentum refellunt Sidonii apud Euhemerum Coum (Athen. lib. 14.) Cadmum dicentes, cum ſui regis eſſet μάγειρος, i. e. *coquus*; cum Harmoniâ tibicina aufugiſſe. Id videtur veriſimilius; modo is cocus intelligatur, qui Ebraicè dicitur שר טבחים quales fuere Potiphar & Arioch, & Nebuzaradan. Joſephus, & Græci reddunt ἀρχιμάγειρον. Familiam quod attinet, ex ipſo nomine colligimus Καδμον fuiſſe קדמוני *Cadmoni*, i. e. *Cadmonæum*, ex illis puta de quibus agit Moſes, Gen. 15. 19. Hi porro Cadmonæi cum Hevæis iidem erant. Neq; obſcura ratio cur Hevæi *Cadmonim*, id eſt, *orientales* dicti ſunt, cum Joſ. 11. 3. & Jud. 3. 3. legamus eos occupaviſſe montem *Hermonem*, quæ pars erat Terræ Chanaam maximè Orientalis. Unde eſt quod pro Oriente *Hermon*, ut pro Occaſu *Thabor* habetur, Pſal. 87. 13. Cadmonæus igitur idem qui Hermonæus. Atque hinc factum eſt ut Cadmi uxor vocetur *Harmonia* vel *Hermione*. Nempe à monte *Hermone* ex quo erant oriundi. Nec jam obſcurum cur in ſerpentes fingantur eſſe mutati. Hevæi enim erant. Ovid. Met. 4.

Dixit, & ut ſerpens in longam tenditur alvum,
Duratæque cuti ſquamas increſcere ſentit,
Nigraque Cæruleis variari corpora guttis, &c.

Dionyſius Periegetes, verſ. 390.

Κάδμον δ' ἂν αὖξι κέλπεν ἰδὼν ἐρικυδέα τύμβον,
Τύμβον, ὃν Ἁρμονίης Καδμηίδος ἐν φήμις εἰσὶ
Κεῖσθαι γ' εἰς ὀρέων σκολιὸν γένος ἀπαξάπλο.

Nicander in Theriacis.

Ἶσα δ' ὑπ' ἠθρεψε Δείλων ἡ Νάξος ὀχθὴ
Σιδονίς Καδμηίο θημείλιον Ἁρμονίης τε
Ἑπθὰ δύο σκαπτῆτε νομὸν σείβοτο δρήκοιλε.

Nonnus Dionyſiacôn quarto per modum prædictionis.

Καδμῷ ἀμφιθέοντα μιλίαν ἑλικοδρεῖ μορφῇ
Ἄλσεσιν ἡμιθέῳ παρ' Ἰλυσίδι σφυρὸν γαίης
Ξυνὸν ἔχειν Ἰδαλιμα δρηκοιλήσιο πρησπτε.

Libet hic aliûs de Cadmo fabulæ priori non minus intricatæ rationem aperire. Aiunt ex ſerpentis dentibus à Cadmo diſſeminatis ortos fuiſſe milites magno numero; quibus in mutuam perniciem ruentibus, ſolum quinque ſuperſtites univerſam Bœotiam imperio ſuo ſubjeciſſe. Hâc fabulâ nihil ineptius. Hinc *Cadmea victoria*, Καδμεία νίκη, λέγεται ὑπὸ τῶ κακῶς νικώντων. Οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι Θηβαῖοι νικήσαντες, ὕστερον ὅτι τὸ θεσπίσαν ἐπέβησαν. Οἱ δὲ ὅτι Οἰδίπως τὸ αἴνιγμα λύσας, ἔπαθλον τὴν μιλίσσαν ἔνεμε. Τίθεται δὲ ἡ ὅτι τῶ ἀλυσιτελῶς, ὅτι Καδμῷ ἀνελὼν τὸν Ἄρεως κρήνην ταρβῶν δρήκοντα, ἐδήτευσεν Ἄρεϊ ὀκτὼ ἔτη. Suidas. Idem. Καδμείαν νίκην Ἀπιδόσθαι τὴν ὅπὶ τῆς ἀλυσιτελῶς νίκης, ἐπεὶ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες, ἀμφότεροι ἀπολοντο. Ἕτεροι δέ φασιν αὐτὴν λέγεσθαι, ὅπὶ τῶ νικᾶσθαι μὲν τὰς πολεμίας, πλείστας δὲ τῶ οἰκείων Ἀποβαλόντων. Sed benè eſt, quod in illo quicquid eſt reconditum Phœnicius ſermo detegit. Rem paucis explicat Bochartus ὁ μίγας. Primo, inquit, Cadmus Hebræâ phraſi dicitur feciſſe milites, quos conſcripſerat. Sic 1 Sam. 14. 48. ויעש חיל *& fecit copias*, i. e. conſcripſit. At quorſum ex ſerpentis dentibus? Reſp. Phœniciâ linguâ, quæ partim fuit Syra, partim Hebræa שני נחש *dentes ſerpentis* erant *areæ Cuſpides*, qualibus primus in Græciâ Cadmus milites ſuos armavit. Is enim repertor æris. Hyginus cap. 274. *Cadmus Agenoris filius æs Thebis primus inventum condidit.* Proinde lapis æroſus ex quo fit æs *Cadmia* dicitur, Plin. 34. 1. & 10. Jam ut conſcripti milites ad numerum quinarium redigerentur, fecit ambiguitas vocis חמש, quæ pro ſoni varietate aut quinq; ſignificat, aut eum, qui ad bellum expeditus, & accinctus eſt. Vide Exod. 13. 18. Ut rem in pauca conferam; De Cadmo veriſimile eſt ſuâ linguâ Phœnices in hunc modum ſcripſiſſe,

עשה חיל חמש אנשים נושקים בשני נחש

quæ verba ſic reddita ſunt, *Fecit exercitum quinque virorum, armatorum ex dentibus ſerpentis*, cum reddi debuiſſent *Conſcripſit exercitum expeditum virorum armatorum cuſpidibus*, i. e. haſtis *æreis*. Tales enim olim haſtæ Græcorum. Ære ſc. pro ferro priſci mortales utebantur. Porro idem Cadmus aliud in Græcia ſui monumentum ære perennius reliquit, nempe literas, quas à Cadmo ſe accepiſſe Græci penè omnes agnoſcunt. Herod. lib. 5. Οἱ δὲ Φοίνικες ἅτε οἱ σὺν Καδμῳ ἀφικόμενοι, &c. εἰσήγαγον διδασκάλια ἐς τὰς Ἑλλήνας ἡ δὴ ἐς γράμματα ἐκ ἐόντα πρὶν Ἕλλησι. Zenodotus de Zenone apud Laertium.

Εἰ δὲ πάτερα Φοίνισσα, τίς ὁ φθόνος; ἦν γὰρ ὁ Κάδμος
Κὴν, ἀφ' ἧς γράμματ' Ἕλλας ἔχει συλίδα.

Literas tamen in ipſâ Phœnice natas non crediderim, ſed à Syris, vel Aſſyriis ad Phœnices deveniſſe. Diod. Sic. lib. 5. Συρῶν μὲν εὑρεθῆναι γράμματων εἰσὶ, παρὰ δὲ τούτων Φοίνικες μαθόντες τοῖς Ἕλλησι παρεδώκασιν, ὅτεν δ' εἰσὶν οἱ μετὰ Κάδμου πλεύσαντες εἰς τὴν Εὐρώπην. Plin. 7. 56. *Literas ſemper arbitror Aſſyrias fuiſſe; ſed alii apud Ægyptios, alii apud Syros repertas volunt. Utique* (malim *utrique*) *in Græcum intuliſſe è Phœnice Cadmum.* Joſephus contra Apionem, lib. 1. contendit literarum uſum apud Græcos Cadmo eſſe multo recentiorem. Οἱ γὰρ (inquit) ἀρχαιόταται αὐτῶν τὴ χρῆσιν ἴδ Σίκυλλις, παρὰ Φοίνικων ἡ Καδμου διαπύθεσθαι μαθὴν. Ὅυμὰν, δὲ' ἐν ἐκείνῃ τῇ χρόνῳ δύναταί τις ἂν δεῖξαι σωζομένην ἀναγραφὴν ἐτ ἐι ἱερεῖς, ἐτ ἐι δημοσίας ἀναθήμασι. Additque poſt multam quæſtionem tandem conſtitiſſe Græcos Trojani belli tempore adhuc ignoraſſe literas, atque id eſſe in confeſſo nullum apud eos extare ſcriptorem Homero antiquiorem. Nec deeſſe qui Homerum ipſum aſſerant poemata ſua non ſcriptis, ſed recitantium memoriæ commiſiſſe. Sed pleraque hæc planè falſa ſunt. Neque enim in Græciâ deerant inſcriptiones, non Homero ſolum, ſed & Trojano bello vetuſtiores. Talis illa Amphitryonis quam Thebis in Iſmenii Apollinis templo literis Cadmeis in tripode inciſam ſe legiſſe ſcribit Herodotus.

Ἀμφίτρυων μ' ἀνέθηκεν ἰὼν Τηλεβοάων.

Facta hæc ætate Laii, qui Cadmum habuit proavum. Ibidem legere eſt duas alias inſcriptiones penè ejuſdem ævi. Scriptores Græcos quod attinet, quamvis hodiè nullus extet Homero vetuſtior, tamen olim multi extiterunt, de quibus vide Bochartum Geogr. pag. 419. Contrario errore Tzetzes probare nititur Græcos habuiſſe literas etiam ante Cadmum, duplici argumento. Priore, quod oraculo redditum fuit Cadmo

Φοίζει δὲ τὸ μὴ θον Ἀγήνορ ἵκηται Κάδμος
Ἦδε ἰῆσθαι, &c.

Altero argumento, quod Bellerophon antiquior Cadmo ſcriptas tabellas de ſuâ cæde attulit. *Sed utrumque argumentum futiliſſimum eſt*, inquit Illuſtris Scal. ad Euſeb. *Nam utrumque geſtum fictum eſt à Poetis.* Potuit vero aliud regeri, nempe prius argumentum prorſus eſſe ἀναπόλογον. Oraculum ipſi Cadmo in Græciâ redditum eſt, ergo literæ tunc temporis erant in uſu inter Græcos. Non ſequitur. Multi populi ante literarum uſum habuere ſuos vates. In poſteriore argumento Tzetzes ſupponit rem falſiſſimam, nempe Bellerophontem antiquiorem eſſe Cadmo. Nam Bellerophontis avus Siſyphus, & Cadmus συγχρονοι fuere.

Cadmus Mileſius hiſtoricus, de quo vide Voſſium Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 1. Porro Cadmi Mileſii duo fuere, quorum uterque hiſtoriam reliquit. Prior Pandionis fil. qui origines Mileti, ac totius Joniæ quatuor libris comprehendit. Alter eo junior fuit qui ſexdecim Atticæ hiſtoriæ libros condidit, ut auctor eſt Suidas.

Cadmus, nomen artificis apud Horat. Serm. 1.

Tune Syri Damæ, aut Dionyſi filius audes
Dejicere è ſaxo cives, & tradere Cadmo?

Cadomum, Gall. urbs, quam hodie *Caen* vocant in Normandiâ. long. 22. 20. lat. 49. 04.

Cadrema, urbs Lyciæ, Olbiorum Colonia. Steph.

Cadruſi, op. ab Alex. M. conditum ad Caucaſum. Plin. 6. 23.

Caduceus, Mercurii virga fuisse dicitur, quâ ille ad dissidia, & discordias tollendas utebatur. (unde *Caducifer* dictus est) à *cadendo* sic vocata, quod contentiones & bella *cadere* faceret, nam quemadmodum per Fæciales bella indicebantur, ita per Caduceatores finiebantur. Vide Vossium in *Caduceus*. Cæterum Ægyptii veteres Caduceum in speciem 2 draconum maris & fœminæ figuraverunt, qui parte mediâ sui voluminis, nodo quem Herculeum vocant, sibi allegantur, primisq; partibus reflexi, in modum circuli oscula jungunt. Hanc virgam Apollo dicitur invenisse, & Mercurio donavisse, lyrâ vicissim ab illo acceptâ. De draconibus autem caduceo additis hanc afferunt rationem. Mercurium, hanc virgam manu tenens cum in Arcadiam proficisceretur 2. serpentes pugnantes invenisse, virgâq; interpositâ dicto citius prælium diremisse: ad cujus rei memoriam posteri Caduceum 2 draconum similitudine figurarunt, illudque Mercurio, veluti peculiare insigne, attribuerunt, qui illo & animas ab inferis revocare, & somnum quibus volebat immittere credebatur. Virg. Æn. 4.

Tum virgam capit, hâc animas ille evocat orco
Pallentes, alias sub tristia tartara mittit
Dat somnos adimitq;. —— Horat. Carm. 1. 10.
Tu pius lætis animas reponis
Sedibus, virgaque levem coerces
Aureâ turbam. ——

Cadueni, Sardianæ jurisdictionis in Cariâ pop. Plin. 5.

Cadurci, Gall. Aquit. pop. & urbs episc. sub archiep. Bituricens. *Cahors*, Academia, inter Tarnem & Duranium flum. Reg. *Quercy* nominatur.

Cadusii, pop. circa Caspium mare. Steph. De his quæri possit non immerito, an Israelitarum sint reliquiæ. Quæ Fulleri est sententia, qui Caduseos dici vult quasi קדושים *Kedosim Sanctos*, ratione vocationis. Sed fallaci etymo non est nitendum. Caduseos & Tapyros non esse advenas patet ex vetustissimo scriptore Ctesiâ, qui utrosque Nino subjicit: Ἐκυρίευσε (inquit) τῆς τε Καδουσίων χώρας, καὶ Ταπύρων. Narrat idem Caduseorum bellum ingens cum Artæo, vel Arsæo rege Medorum, quem cum octingentis hominum millibus irruentem vicit Parsodes. Inde inter Medos & Caduseos odia, & bella perpetua usque ad Cyrum. Quo imperante, cum Persarum jugum volentes subjissent, & denuo rebellassent sub Artaxerxe Longimano, is expeditionem in illos suscipiens, trecentorum millium peditum & decem mille equitum exercitu instructus; re tamen infecta rediisset, nisi duos Caduseorum reges dolo circumvenisset Tiribasus. Vide Plut. in Artax.

Cadytis, urbs Syriæ maxima. Herod. 2.

C Æ.

Cæa, insul. maris Ægæi. *Zea*, vel *Zia*, inter Cycladas, Græcis Hydrussa. *Ceos* Ciceroni. *Cia* Ptol. à Ceo Titanis filio dict. Ovid. Ep.

Cingitur Ægæo nomine Cæa mari.

Virg. 1. Georg. —— *Cui pinguia Ceæ*
Tercentum nivei tondent dumeta juvenci.

Recte *dumeta* dixit, quia Cæa insula feracissima est. Athen. lib. 3. Ἐν τῇ δὲ δευτέρᾳ σέει φυτῶν ὁ Θεόφραστος καὶ τὸν ἐρινεὸν εἶναι φασι λίθρεον, οἱ δὲ καὶ λίθρεον, ὥσπερ ὁ Κίος.

Cæada, locus apud Spartanos, in quem maleficum genus hominum conjiciebant. Rhod. 17. 8.

Cæcias, ventus flans inter Aquilonem, & exortum æquinoctialem, nubes occultâ quadam naturæ ratione ad se attrahens, non propellens, ut post Arist. docet Plin. 2. 47. Unde Proverb. *Mala ad se trahens, ut Cæcias nubes.*

Cæcilia, prænomine Caia, Tarquinii Prisci uxor, maximi animi mulier, & lanificii peritissima, quæ prius *Tanaquil* dicebatur. Plin. 8. 49.

Cæcilia, gens fuit, de cujus origine variæ fuerunt veterum opiniones. Festus. Vide Metellus.

Cæcilius Metellus, Consul Rom. C. Servilii Collega. an. V. C. 470.

Cæcilius Metellus, Balearicus cognominatus T. Q. Flaminii Collega, an. U. C. 631.

Cæcilius Metellus, Numidicus dictus. M. Junii Sylvani Collega. an. U. C. 656.

Cæcilius Metellus Calvus, Lucii Aurel. Cottæ Collega. an. U. C. 635.

Cæcilius Metellus Dalmaticus Cogn. Q. Mutii Scævolæ Collega. an. V. C. 637.

Cæcilius Metellus, Princeps Senatûs Cn. Pompeio M. & M. Licinio Crasso Coss. an. U. C. 685.

Cæcilius Metellus Pius, Scipio prænomine, Consul, addito Cn. Pompeio Magno, cum plures menses solus magistratum gessisset. an. U. C. 702.

Cæcilius Epirota, libertus Attici Equitis Rom. ludum Grammaticæ Romæ aperuit. Primus dicitur Virgilium & alios poetas novos prælegere cœpisse. Domit. Marsus.

Epirota tenellorum nutricula vatum. Macrob.

Cæcilius, Africanus in disciplina juris atque legibus pop. Rom. noscendis tractandisque scientiâ, usu, authoritateque illustris fuit tempore Gellii, cujus etiam ipse meminit, dicitque librum scripsisse de verborum significatione, quæ ad jus civile pertinerent.

Cæcilius Claudius Isidorus, C. Asinio Gallo, & Martio Cyrino Consulibus ad 6. Calend. Feb. Testamento suo edixit; Quamvis multa civili bello perdidisset, tamen relinquere se servorum 4116, juga boum 3600, reliqui pecoris 257 millia, in numero pondo 600 millia. Plin. 33. 10.

Cæcilius Callantianus, Judæorum religionis sectator, Romæ docuit sub Augusto usque ad Adrianum. Scripsit librum contra Phrygas, Dictionarium ex ordine literarum, comparationem Demosthenis, & Ciceronis, & alia multa. Suidas.

Cæcilius Argivus verificator, scripsit de piscibus. Suid.

Cæcilius Statius, poeta Comicus quem Tullius ad Atticum *malum Latinitatis authorem* vocat. Volcatius tamen Comicorum palmam ei concedit. Fuit natione Gallus & Ennii contubernalis. Decessit uno anno post Ennium, sepultus in Janiculo. Euseb. Horat. Ep. ad Aug.

Vincere Cæcilius gravitate, Terentius arte.

Quintilianus 10. 1.

Licet Cæcilium veteres laudibus ferant

Cæcinos, Suidæ amnis vocatur, qui Rheginum agrum à Locrensi dividit, Plin. 3. 10. *Satriano*, teste Barrio. Steph. *Cæcinon* ait esse χώραν Ἰταλικήν. Vide Cluver. Ital. Ant. 4. 15.

Cæcubum, op. Campaniæ in Italiâ, quod licet paludibus adjaceat, vineta tamen feracissima præcipuis enutrit arboribus. Strabo lib. 5. Τὸ δὲ Καίκυβον, ἐλῶδες ὂν δυσοτάτην ἄμπελον τρέφει. Plin. 13. 6. *Antea Cæcubo vino erat generositas celeberrima, in palustribus populetis, sinu Amyclano.* Mart. 13. 115.

Cæcuba Fundanis generosa coquuntur Amyclis,
Vitis & in mediâ nata palude viret.

Idem 2. 40.

Cæcuba siccentur, quæque annus coxit Opimi:
Condantur parco fusca Falerna vitro.

Et 12. 17. *Ebria Setino fit sæpè, & sæpè Falerno,*
Non nisi post niveam Cæcuba potat aquam.

Horat. Carm. 1. Od 10. Ad Mecænat.

Cæcubum, & prælo domitam Caleno
Tu bibes uvam. Idem Car. 2. 14.
Absumet hæres Cæcuba dignior
Servata centum clavibus. Idem Car. 1. 27.
Antehac nefas depromere Cæcubum
Cellis avitis. ——

Et 3. 28. —— *Prome reconditum*
Lyde Strenua Cæcubum. Et Epod. Od. 9.
Quando repostum Cæcubum ad festas dapes
Tecum Mecænas bibam? Et paulo post
Vel quod fluentem nauseam coerceat
Metire nobis Cæcubum.

Et Serm. 2. Sat. 8. *Procedit fuscus Hydaspes*
Cæcuba vina ferens.

Cæterum laudatur idem Cæcubum vinum Dioscoridi quoque & Columellæ, quorum hic de R. R. 3. 8. *Neque dubium est, Massici, Surrentinique, & Albani, atque Cæcubi agri vites omnium quas terra sustinet, in nobilitate vini principes esse.* Ille lib. 5. cap. 10. Ὁ δὲ Καίκυβος οἶνος, γλυ-

κὺς

πως ἀν, ἀδ ἐμμιξιτεῖς δὲ τῷ Ἀλβανῷ, ubi vulgò Κικυβ@ vitiosè legitur.

Cæculus, Vulcani fil. habitus fuit, cujus mater cum igni assideret, scintilla in gremium ejus delata est, ex quâ illa se gravidam factam credi voluit, expletisque legitimis mensibus puerum peperit, quem, quòd minores haberet oculorum orbes, *Cæculum* appellavit, à quo *Cæcilios* ortos putant, quorum familia Romæ nobilissima fuit. Hic postea adultus, cum aliquot annos incertis sedibus vagatus esset, rapto se alens, & latrociniis, tandem Præneste condidit, cumque vicinos populos ad ludorum spectacula convocasset, monere eos cœpit, ut relictis sedibus suis novam urbem secum incolerent, neque suum, qui Vulcani filius esset, imperium aspernarentur. Quod cum illis persuadere non posset, Vulcanum dicitur invocasse, ut si revera ipsius esset filius, id signo aliquo declararet. Quo facto flammam protinus illuxisse aiunt, quæ universum illum cœtum circumsepit, tantamq; omnibus religionem incussit, ut non ægre in Cæculi sententiam transirent. Alii tradunt Cæculum recens natóm à pastoribus in igne inventum esse nullâ sui parte à flammis violatum, indeque factum esse, ut Vulcani filius crederetur. Virg. Æn. 7.

Nec Præneſtinæ fundator defuit urbis;
Vulcano genitum, pecora inter inertia regem
Inventumque focis, omnis quæ credidit ætas
Cæculus. ——

Cædicus Quintus, L. Manlii Vulsonis collega. An. V. C. 498. Alius collega M. Valerii Corvini An. V. C. 465. Item nomen viri cujusdam ditissimi. Virg. Æn. 9.

Cælestini, Umbriæ populi. Plin. 3. 14.

* *Cælestinus*, Valeriani & Gallieni Impp. temporibus vixit, atque in literas vitam eorum retulit: ut ex Pollione in Valeriano juniore cognoscimus.

Cælestis, nomen Deæ cultæ ab Afris. Tertull. in Apologet. *Unicuique provinciæ & civitati suus Deus est, ut Syriæ Astartes, ut Arabiæ Dysares, ut Norici* (Pithœus legit Armorici) *Belenus, ut Africæ Cælestis*, &c. Philastrius Brixiensis in Catalogo hæres. *Alia*, inquit, *hæresis in Judæis, quæ Reginam, quam & Fortunam cæli nuncupant, quam & Cælestem vocant in Africâ.*

Cæliculum, locus, cujus meminit Cicero de Arusp. Resp.

Cælinum, op. & flu. in Venetiâ. Vide Plin. 3. 19. *Cælina*, & *Cilina* idem. Cluver.

Cælium, Calabriæ op. non procul à Brundusio. Plin. 3. 11.

Cælius Apollinaris prænomine, Q. Sosii Prisci collega An. V. C. 941.

Cælius, Orator, acri turbulentoque ingenio, Ciceronis discipulus, decessit admodum juvenis, quem Quinctilianus dignùm longiore vitâ, & meliore mente dixit. Ab Atratino quodam accusatus, quod cum Catilinâ conspirasset in perniciem reip. quodque aurum à Clodiâ Clodii sorore extorsisset, eique venenum propinasset, defensus est à Cicerone. Vide Orat pro Marco Cælio.

Cælius, Prætor Urbanus. Vide *Ælius Pætus*.

Cælius, Tarracinæ splendido loco natus, cum in cubiculo quiescens, in lecticulo peremptus esset, ejus cædis, quoniam nulli essent alii ad quos suspicio pervenire posset, Cælii duo filii causam dixere: postquam vero constitit eos dormivisse, aperto ostio absoluti sunt, quoniam in tanto facinore verisimile non fuisset, eos quietem capere potuisse. Val. Max. lib. 8. ubi in editt. quibusdam *Clodius* vocatur.

Cælius, historicus. Plin. 3. 10.

Cælius Probinus, Consul, Marcellini collega, an. V. C. 1093.

Cælius Tubero, vitâ functus & in rogum missus revixit. Plin. 7. 52.

Cælius Vibenus, Tuscorum rex, Romulum contra Cæninenses & Antennates, Crustumerosque juvit. Dionysius lib. 2. Hinc *Cælius mons*, quem Tullus Hostilius urbi addidit, ibique ipse habitavit, quo frequentius habitaretur. Liv. lib. 1.

Cælius, latro insignis tempore Horatii. Vide *Pyrrhus*.

Cæma, mons Alpium dirimentium Togatam Galliam à Comatâ, ex quo Varus flu. emittitur.

Cæmaro, Καιμάρα, res Indicas tractavit, quarum ex decimo libro Plut. de Flum. fabellam narrat.

Cæne, parva ins. in mari Siculo, cui vicina est Gaulos & Melite. Plin. 3. 8. Item sinûs Laconici op. non procul à Tænaro promunt. hodiè *Camares*, teste Nigro. Hinc *Cænites portus* apud Plin. & Jupiter *Cæneus*. Ovid. Met. lib. 9.

Victor ab Oechaliâ Cæneo ſacra parabat
Vota Jovi. ——

Cæneus, vide *Cænis*.

Cænina, Latii op. Stephanus: Καινὴ πόλις Σαβίνων, ἡ ὑπὸ Ῥωμύλε ἁλῶσα, τὸ ἐθνικὸν Καινῖται. Plutarcho in Marcello sunt Καινῆται, & in Romulo Καινῖται, itemque Livio *Ceninenses*. Verum non ab opidi vocabulo, sed ab auctoris sui nomine sic dictos fuisse incolas ejus haud obscurè ex Festo colligas. *Cenina*, inquit, *urbs quæ fuit vicina Romæ, à Cenite conditore sic dicta.* Ovid. Fast. 2.

Te Tatius, parvæque Cures, Cæninaque ſenſit.

Prop. 4. 11.

Acron Herculeus Cæninâ ductor ab arce
Roma tuis quondam finibus horror erat.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. p. 665.

Cænis, Thessalica puella, quæ à Neptuno per vim compressa, ab eo muneris loco impetravit, ut in virum transformaretur, nullisque unquam vulneribus posset sauciari. Mutato itaque sexu etiam nomen mutavit, *Cæneus* dictus. Hic cum Lapithis pugnans adversus Centauros, cum nullo lethi genere posset violari, congestâ in eum magnâ arborum mole, vivus obrutus est, & in avem transmutatus. Ovid. Met.

Maxime vir quondam, ſed avis nunc unica ——

Quanquam Virgilius à morte non in avem transformatum velit, sed in muliebrem rediisse sexum. Sic enim habet. Æn. 6.

It comes & juvenis quondam nunc fœmina Cæneus,
Rurſus & in veterem fato revoluta figuram,

Cænis, promuntorium Brutiorum in orâ Calabriæ ulter. contra Pelorum promunt. Siciliæ apud Scyllæum op. *Coda di volpe*, teste Fazello, *Capo di Peſolo* Barrio. Item *Cænis* op. ejusdem oræ præclarum, apud Cænidem promunt. Vulgò *Fiumara di moro*, à Rhegio 8. m. p. in occ. quod & *Cænisium* dicitur.

Cænites, Achaiæ portus non procul à Saronico. Plin. 4. 25.

Cænotropæ, Anii & Dorippes filiæ, Oeno, Spermo & Elais, in novas formas omnia vertentes, eò quòd illis Dionysius, ut quicquid tangerent in triticum, vinum, aut oleum statim verteretur. Vide *Anius*.

Cæpori, citerioris Hisp. populi.

Cære, urbs insignis in Hetruriâ, quæ olim regionis totius caput fuit. Hanc olim *Agyllam* nominatam & à Pelasgis è Thessaliâ profectis conditam ferunt. Deinde vero Lydis, quos postea Tyrrhenos nominarunt, adversus Agyllinos bellum gerentibus, cum quidam murum subiens, urbis ejus nomen percontatus fuisset, eique à Thessalo quodam de muro χαῖρε responsum esset, eo veluti omine à Tuscis accepto, captam postea urbem, mutato priori nomine *Cære* vocavere. Verum tam splendidæ, tamque gloriosæ civitatis Strabo lib. 5. asserit vix ullæ suâ ætate extitisse vestigia, & solo balneorum vicinorum nomine, quæ *Cæretana* dicebantur, fuisse celebratam. Ab hoc opido *Cærites tabulæ* appellatæ sunt, in quas Censores referri jubebant, quos notæ causâ suffragiis privabant. Nam urbe à Gallis captâ, cum Cæretani eos, qui unà cum sacris, æternoque Vestæ igne ad se profugerant, comites hospitio suscepissent, Romani deinde, restitutâ in meliorum statum urbe, satis malignam illis gratiam retulerunt. Nam civitate quidem illos donarunt, suffragii autem jus iis non concesserunt. Πολίτλαν γὰρ δόντες ἀπέγραψαν εἰς τὰς φυλάτας. Ita Strabo ubi supra. A. Gellius vero paulo aliter. *Primos autem municipes*, inquit, *ſine ſuffragii jure, Cærites esse factos accepimus; conceſſumque illis, ut civitatis Romanæ honorem quidem caperent: ſed negotiis tamen, atque oneribus vacarent, pro ſacris bello Gallico receptis, cuſtodiriſque.* Hinc factum est, ut cum aliquem

ignominiâ & contumeliâ dignum volumus significare, *Cærite cerâ* cum dignum esse dicamus. Horatius.

Quid deceat, quid non obliti, Caritе cerâ
Digni. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. p. 493.

Cæreti, Germ. pop. apud Cæsarem, nunc *Ripenses* appellantur Leodio, ubi arx *Cerey* nuncupata ad Mosam. *Namur* est Vigenereo.

Caretum, Umbriæ op. inter Spoletum & Nursiam à quo *Caretani* appellati, totum orbem vano quodam ac turpi superstitionis genere ludificantes, ob quam causam fere perpetuò peregrinantur, familiâ, atque uxoribus domi relictis.

Carobrya, Lusitaniæ urbs. Prol. alio nomine *Cezimbria*.

Caron. Video esse viros doctos (inquit Bochartus) qui ab his dissentire Josephum putant, cum arcæ reliquias ostendi dicit in regione Καρῶν *Caron*, quam Adiabenes rex Monobazus dedit Izati filio; χώραν δίδωσι Καίρων λεγομένην. Φέρειν δὲ ἡ γῆ πολὺν τὸ ἄμωμον ἀγαθόν. Ἔστι δὲ αὐτῇ καὶ τὰ λείψανα τῆς λάρνακος, ἣν Νῶχον ἐν τῇ ἀποβάσει διατεσῶσθαι λόγος ἔχει, καὶ μέχρι νῦν παῦτα τοῖς ἐθέλουσι βλέπειν ὄπισθεν εἶναι. Sed mirum ni Josephi Καιρῶν corruptum sit ex Chaldæo כרון *Cardon*, quo utitur Jonathan, unde Dionis Κάρδυον ὄρος. Idem certe solum describi docet Adiabenes vicinia, & amomi feracitas, cujus proventu Corduenę potissimum insignis est. Strabo lib. 16. Ἔστι γὰρ εὔβοτος ἡ χώρα, καὶ εὐυδρὸς, ὥστε καὶ αἰθαλῆ τρέφειν καὶ ἄρωμα τὸ ἄμωμον. Philargyrius in Virgilii Georg. 4. *Apud Corduenos amomum, & alii leves odores gignuntur.* Inde est quod amomum modo Armenium dicitur, ut in Dioscoride, Plinio, Avicenna, &c. modo Assyrium, ut in Virgilio Eclog. 4. ——— *Assyrium vulgo nascetur amomum.*
Et in Statio in Epiced. Pileti Ursi.

——— *Assyrio manantes gramine succos.*

Itemque in Silio lib. 2.

Nec crinem Assyrio perfundere pugnet amomo.

Carperis, Angliæ op. in Com. Southamptonensi, quod *Portchester* vocant.

Cæsar. De hujus nominis origine sunt opiniones eruditorum variæ. Nonnulli enim à *cæso* elephanto deducunt, quem Pœni, quorum lingua ex Syriacâ fluxit, nominant *cæsam*, hoc est, כשירא. Spartianus quoque & Servius dicunt vocatum primum hoc nomine C. Julii Cæsaris avum, qui in Africâ elephantem interfecit, *Cæsarem* linguâ Punicâ appellatam. Quibus assentitur Constantinus Manasses pag. 71. Καίσαρες γὰρ ἐλέφαντες τοῖς Φοίνιξι καλοῦνται. Nonnulli à *cæsarie*, cum quâ primus in Juliorum familiâ in lucem prodiit Jul. Cæsar. Verisimilior eorum sententia, qui id nominis primum illi inditum existimant, qui matris utero erat excisus, etiamsi Festus Pompeius tales potius *Cæsones* appellandos existimet. Multi hanc in sententiam eunt, Suidas imprimis, qui inquit in Julio Καῖσαρ, ὅτας ὀνομάζουσι οἱ Ῥωμαῖοι βαπτὸς ἀπὸ Ἰουλίου τοῦ μὴ γεννηθέντος. Vide Fungerum in *Cæsar*, & Vossium in *Cæsones*.

C. Julius Cæsar, primus Romanorum Imperator, qui omnem Galliam, quæ saltu Pyrenæo, Alpibusque & monte Gebenna, fluminibusque Rhodano & Rheno continetur, novem annis in provinciæ formam redegit. Germanos, qui trans Rhenum incolunt, primus Romanorum ponte fabricato aggressus, maximis cladibus affecit. Aggressus est & Britannos, ignotos antea, superatisque pecuniis & obsides imperavit. Deinde cum obtinere non potuisset, ut sui absentis in Consularibus comitiis ratio haberetur, arma in patriam convertit; nemineq; repugnante Galliam Cisalpinam, Picenum, Umbriam, & Hetruriam occupavit, Pompeiumque Italiâ expulit. Post hæc in Hispaniam progressus validissimas Pompeii copias, quæ sub tribus legatis, Petreio, Afranio, & Varrone erant, superavit. Pompeium funestissimo in campis Pharsalicis prælio vicit. Ptolemæum in Ægypto subegit. In Africâ devicit Scipionem & Jubam, in Hispaniâ Pompeii liberos. Triumphavit quinquies, primùm de Galliâ, postea de Alexandriâ, deinde de Ponto, de Africâ & de Hispaniâ. Liberalissimus fuit omnium, & quidem post hos triumphos. Eum scribere, & legere simul, dictare & audire solitum accepimus, inquit Plin. 7. 15. Periit in Senatu à Bruto, Cassio, & reliquis conjuratis 23. vulneribus consossus, infinitis propemodum portentis mortem ejus ante denunciantibus, quorum bonam partem enumerant Virgilius & Ovidius: quorum primus Georg. lib. 1. hæc habet.

Ille etiam extincto miseratus Cæsare Romam,
Cum caput obscurâ nitidum ferrugine texit,
Impiaque æternam timuerunt secula noctem.
Tempore quanquam illo tellus quoque & æquora ponti,
Obscœnique canes, importunæque volucres
Signa dabant. Quotiès Cyclopum effervere in agros
Vidimus undantem ruptis fornacibus Ætnam,
Flammarumque globos liquefactaque volvere saxa?
Armorum sonitum toto Germania cœlo
Audiit: insolitis tremuerunt motibus Alpes
Vox quoque per lucos vulgo exaudita silentes
Ingens, & simulacra modis pallentia miris
Visa sub obscurum noctis, pecudesque locutæ,
Infandum, sistunt amnes, terræque dehiscunt,
Et mœstum illacrymat templis ebur, æraque sudant.
Proluit insano contorquens vortice sylvas
Fluviorum rex Eridanus, camposque per omnes
Cum stabulis armenta tulit, nec tempore eodem
Tristibus aut extis fibræ apparere minaces,
Aut puteis manare cruor cessavit, & altè
Per noctem resonare, lupis ululantibus, urbes.
Non alias cœlo ceciderunt plura sereno
Fulgura, nec diri toties arsere Cometæ.

Ovidius Metamorphoseôn lib. ultimo.

Signa tamen luctûs dant haud incerta futuri.
Arma ferunt inter nigras crepitantia nubes,
Terribilesque tubas, auditaque cornua cœlo
Præmonuisse nefas. Phœbi quoque tristis imago
Lurida sollicitis præbebat lumina terris.
Sæpe faces visæ mediis ardere sub astris:
Sæpe inter nimbos guttæ cecidere cruentæ.
Cærulus & vultum ferrugine Lucifer atrâ
Sparsus erat: sparsi Lunares sanguine currus:
Tristia mille locis Stygius dedit omina bubo;
Mille locis lacrymavit ebur: cantusque feruntur
Auditi, fanctis & verba minacia lucis.
Victima nulla litat: magnosq; instare tumultus
Fibra monet; cæsumque caput reperitur in extis;
Inque foro, circumque domos, ac templa Deorum
Nocturnos ululasse canes; umbrasque silentum
Erravisse ferunt: motamque tremoribus urbem.

Percussorum autem ferè neque triennio quisquam amplius supervixit, neque suâ morte defunctus est. Damnati omnes alius alio casu perierunt, pars naufragio, pars prælio; nonnulli semetipsos eodem pugione, quo percusserant Cæsarem, interimerunt. Sueton. Id vero mortis genus, inexpectatum sc. optimum semper Cæsar habuerat: & amicis quidem inter cœnandum rogantibus, quænam optima esset mors, responderat, ἀπροσδόκητος. Vitam ejus & res gestas pete ex Tranquillo & Plutarcho. De scriptis ejus nos alibi agemus.

Cæsar, Dictatoris pater, Pisis dum calciaretur repente interiit.

Cæsar Octavianus, 2 Rom. Imp. Vide *Augustus*.

C. Cæsar, poeta Tragicus & Orator, de quo sic Tullius in Bruto. *C. Cæsar. L. F. & superioribus & æqualibus omnibus præstitit, oratorque fuit minimè ille quidem vehemens, sed nemo unquam urbanitate, nemo lepore, nemo suavitate conditior. Sunt ejus aliquot orationes, in quibus sicut ex ejusdem Tragœdiis lenitas ejus sine nervis perspici potest.*

L. Cæsar, Caii Oratoris frater, & Consul & Prætor fuit, ambo Syllam secuti, jussu Marii interfecti sunt.

L. Cæsar, M. Antonii Triumviri avunculus, Pompeianarum partium, missus ab utraque parte quandoque orator de pace; postremo inter proscriptos ab Octavio interfectus fuit, cujus loco obtinuit M. Antonius, ut Cicero Octavii amicus proscriberetur.

Cæsar Vopiscus, cum causam apud Censores ageret, campos Roseæ Italiæ dixit esse lumen, in quo relicta pertica postridie non appareret propter herbam. Varro de R. R. 1. 7. Item totidem verbis habet Plinius 17. 4. Virg. Geor. 2.

Et

Et quantum longis carpunt armenta diebus
Exiguâ tantum gelidus ros nocte reponit.

Cæsar Augusta, Hisp. Tarr. civitas, *Augusta Cæsarea* Ptolemæo ac Straboni, ab Augusto ad Iberi amnis ripam eo loco fundata, quo *Subduba* op. antea situm erat. Hæc Prudentii Poetæ patria fuit, hodie autem *Saragoza* dicitur. long. 20. 20. lat. 42. 30.

Cæsarea, inf. maris Britannici. Anton. quæ *Jersey* dicitur Camdeno.

Cæsarea, & *Augusta*, Ciliciæ urbes. Ptol.

Cæsarea, cognomento Magna, quæ & *Mazaca* prius, *Tisaria* & *Caisar*, urbs archiep. Cappadociæ ad Melam flu. & montis Argæi radices, cui D. Basilius Magnus præfuit episcopus. *Cæsarea* item Ptolemæo penes Anazarbum; aliis Anazarbus, urbs Ciliciæ est. Item urbs Bithyniæ. Ptol.

Cæsarea, pagus Germ. apud Ingolstadium in Bavariâ, vulgò *Reshing*.

Cæsarea, Mauritaniæ urbs. Plin. *Cabo Figalo* Pineto.

Cæsarea, inter Ravennam & Classem opidum, aut potius suburbium, ut est apud Jornandem. Blondus & Rubeus tradunt monasterium *S. Maria in portico* hodie ibi extare; idem scribit Leander.

Cæsarea, Pannoniæ sup. op. *Thata*, teste Lazio, in Hungariâ.

Cæsarea Philippi, prius *Paneas*, urbs Palæstinæ apud ort. Jordanis flu. in finibus Cœlesyriæ. *Belina* G. Tyrio, Postello & Brocardo, *Balbec* Bellonio. long. 67. 40. lat. 33. 00.

Cæsarea, Palæstinæ, quæ & *Turris Stratonis*, & *Apollonia*, urbs archiep. ac post Hierosolyma primaria, inter Ptolemaidem ad Bor. 40. & Joppen in Austr. 30. m. p. ab Hierosolymis 50. in occ. & Circium, prorsus jacens in litore maris. Ab Herode in honorem Cæsaris ædificata, in quâ idem in ejusdem honorem magnificam domum è marmore construxit, ubi nepos ejus ab angelo percussus, eò quòd non dedisset honorem Deo, consumptus à vermibus expiravit. In hâc Cornelius Centurio à Petro baptizatus est. long. 66. 15. lat. 32. 20.

Cæsariensis, Vide *Mauritania*.

Cæsarium, Ægypti emporium. Strabo lib. 17.

Cæsarius, Consul, Attici collega. an. V. C. 1150.

Cæsarobricenses, Lusitaniæ pop. Plin. 4. 2.

Cæsarodunum, urbs Gall. Celt. ad Ligerim, vulgo *Tours*. Vide *Turo*.

Cæsaromagus, urbs Gal. Belg. in Picardia. Vulgo *Beauvais*. Item op. Angliæ in Essexiâ, *Chelmerford* Talboto. Camdenus vero solum juxta *Brentwood* op. ejusdem regionis esse autumat.

Cæserverum, *Caradoc* antiquitus dictum, Angliæ urbs, quod vulgò *Sarisbury* dicunt. Lhuidus. Apud priscos authores Latinos non videtur extare vocabulum.

Cæsena, Gall. Tog. op. Ptol. *Cesena* Plinio, nunc *Cesnabrigo* vocari scribit Fabricius; hinc *Cæsenates* populi & *Cæsenatia vina*. Plin. A *cædendo* dicta, uti volunt Grammatici, quòd exiguo amne cæsa, i. e. divisa sit, vel quod ager ejus duobus fluminibus Sapi & Rubicone sit divisus. Strabo lib. 5. Καισῆνα πρὸς τῷ Ἰσαύρῳ πόλαμῷ καὶ τῷ Ῥυβίκωνι, ὃν συνάπτει τῷ Ἀριμίνῳ. A Procopio Φρούριον tantum h. e. *castellum* dicitur, Agathias autem πόλιν, *urbem* vocat. Imo 170 annis ferme ante Procopium Antoninus bis in 2. diversis Itinerariis *Civitatem* appellat, quod ille non nisi præcipuis urbibus tribuit.

Cæsius Bassus, poeta Lyricus, qui in suis prædiis, ardente Vesuvio, cum villâ conflagravit.

Cæso Duillius Helua, collega L. Papyrii Crassi. An. V. C. 420.

Cæso Fabius Ambustus, Trib. Mil. an. V. C. 361.

Cæso Fabius Vibulanus Cos. collega L. Æmilii Mamerci, an. V. C. 270. Item collega Spurii Furii Medullini, an. V. C. 273. Item collega T. Virginii Rutili, an. V. C. 275.

Cæsonia, Caligulæ Imp. uxor, cujus collum quoties exoscularetur maritus addebat; *Tam bona cervix simul ac iussero, demetur*. Quin subinde jactabat; *exquisiturum se semel fidiculis, cur eam tantopere diligeret*. Mox dato hippomane, eum in furorem vertit. Juvenal. Sat. 6.

——— *Tamen hoc tolerabile, si non*
Et furere incipias, ut avunculus ille Neronis,
Cui totam tremuli frontem Cæsonia pulli
Infudit. ———

Persius Sat. 5.

Essedaque ingentesque locat Cæsonia Rhenos.

Cæsonius Commodus Verus, prænomine *Lucius*, Cons. collega C. Cornelii Prisci an. V. C. 850.

Cæsortium, vel *Cæsarotium*, Gall. Ludg. urbs inter Rhothomagum & Petromantalum. Gallicè *Gisors*.

Cæstius, homo erat nasutissimus, sed nullius ingenii, & Ciceroni etiam infestus, quod illi non impune cessit. Nam cum M. Tullius Ciceronis filius Asiam obtineret, homo qui nihil ex paterno ingenio habuit præter urbanitatem, cænabat apud eum Cæstius. M. Tullio & natura memoriam dempserat, & ebrietas, si quid ex eâ superarat, subducebat, subinde interrogabat, qui ille vocaretur qui in imo recumberet: & cum pluries subjectum nomen Cæstii excidisset, novissimè servus, ut aliquâ notâ memoriam ejus faceret certiorem, interroganti domino, quis ille esset, qui in imo recumberet, ait, *Hic est Cæstius ille qui patrem tuum negabat scire literas*; Afferri protinus flagra jussit Marcus, cui, ut oportuit, de corio Cæstii satisfactum fuit. Rhod. 14. 7.

Catheus, Consul sine collega an. V. C. 1257.

Catulum, urbs præstantissima regionis Cretanæ quam in citer. Hisp. aliquâ ex parte intra columnas Herculis, & ad merid. maximè vergentem collocat Strabo. lib. 2. *Castulo* Ptolemæo.

Casa, secundum Mahumetum, mons est, qui cœlum, ne concidat, sustinet. Alcoranus.

Casago, fons in Laconicâ. Pausan. Lege *Cacago*.

Casanes, Mauritaniæ populi. Ammianus.

Caicus, Mysiæ fluvius, cujus meminit Virgilius Georgicorum lib. 4.

Saxosumque sonans Hypanis, Mysusque Caicus.

Lucanus lib. 3.

Mysiaque & gelido tellus perfusa Caico
Idalis. ———

Plin. 3. 5. *Ex Mysiâ veniens Caicus amnis.*

Ovidius libro 3. de Art. Am.

Quæque bibunt undas, Myse Caice, tuas.

Sed quæ pars Mysiæ? Plinius adducto loco Teuthraniam nominat. Inde Ovid. Met. 2.

——— *Teuthrantæusque Caicus.*

Est autem fortassis alia ratio, cur *Caicus* attributo isto ornetur; eam capias ex Strabone lib. 13. Ῥεῖ δὲ ἐν τῇ Τήκτα πόλαμὸς Μύσιος ἐμβάλλων εἰς τὸν Καΐκον ὑπὸ ταῖς πηγαῖς αὐτῆ (Ovid. Met. 15.

Et Mysum capitisque sui ripæque prioris
Paniturisse ferunt, aliâ nunc ire Caicum.)

Ergo ab hâc amnium commistione ratio epitheti. Certè Æschylus *in Myrmidonibus*, utrasque aquas conjunxit, citante ibidem Strabone.

Ἰὼ Καΐκε, Μύσιαί τ' ὑπηόριαι

Jo Caice Mysiæque lymphæ.

De la Cerda.

Cajeta, promuntorium, & opidum, & portus Campaniæ in Italiâ. Nomen unde habuerit Poeta Æn. 6. indicat his versibus.

Tu quoque litoribus nostris Æneia nutrix
Æternam moriens famam Cajeta dedisti.

Silius Italicus lib. 8.

Fundique & regnata Lamo Caieta, domusque
Antiphatæ.

Statius Silv. 1. 3.

Cedant Telegoni: cedant Laurentia Turni
Jugera, Lucrinæque domus, litusque cruenti
Antiphatæ, cedant vitreæ juga perfida Circes
Dulichiis ululata lupis, arcesque superbi
Anxuris, & sedes Phrygio quas mitis alumno
Debet anus. ———

Martialis. lib. 5. ep. 1.

Seu placet Æneæ nutrix, seu filia Solis,
Sive salutiferis candidus Anxur aquis.

Idem

Idem lib. 10. ep. 30.

Non blanda Circe, Dardaniſve Cajeta
Deſiderantur. ———

Aliam etymologiam affert Servius. *Caieta*, inquit, *dicta* ἀπὸ τῦ καίειν, *quòd claſſes Trojanæ ibi incenderentur.* Diod. lib. 4. ab Ætâ Colchorum regis nomine dictam tradit. Strabo autem lib. 5. à ſinûs cavitate ſic appellatam exiſtimat Laconum idiomate. Τὰ γὰρ κοίλα σπήλαια Καΐα οἱ Λάκωνες περισπωμένως.

Cain, i. e. *poſſeſſio*, vel *poſſeſſus*. Adæ filius. Gen. 4. Heſychius Καΐν, κτῆσις. Vide Joſephum Ant. 1. 3. & Suidam in voce *Cain*.

Cainan, i. e. *poſſeſſor* vel *emptor*, aut *lamentator*, vel *nidus*, filius Enos. Gen. 5.

Cainan ὑιὸς Ἀρφαξὰδ, à B. Lucâ inter Arphaxad & Sala inſertus cap. 3. verſ. 36. ac ſi Sala non fuerat Arphaxadi filius, ſed nepos ex Cainan. Sunt qui Evangeliſtam hic ſequi volunt 70. Interpp. apud quos idem legas. Putant igitur eum in re non magni momenti, quæque ad fidem nihil pertinet piâ συγκαταβάσει maluiſſe errantes ſequi, quam intempeſtivo diſſenſu ſcrupulum injicere, aut etiam Evangelii ſui αὐθεντίαν in diſcrimen adducere apud infirmos vel pertinaces, quibus perſuaſum erat hos Interpretes fuiſſe ἀναμαρτήτους. Cæterum de hâc re vide Boch. Phaleg. lib. 2. cap. 13. & Iſ. Voſſium Caſtig. in Geo. Horn. pag. 318.

Caiphas, princeps quidam Sacerdotum inter Judæos tempore Chriſti, Lat. *circuitor*, vel *inveſtigator*.

Cairus, vel *Alcairus* & *Babylon*, Ægypti maxima civitas, opportuno loco ſita, ubi nimirum Nilus primum ſecatur ac τῦ Δ formam facit. Lutetiam Pariſiorum, ut quidam ajunt, quinquies ſuperat. Suburbia multa continet, quorum quædam 3 alia 12 millia domorum habent, urbem autam ipſam 30. millia ædium habere traduntˑ Hanc Selymus Turca expugnavit An. D. 1517, ac Tomumbeium tunc temporis Ægyptium Sultanum in palude latitantem captum, ac per totam urb. vectum ad portam laqueo ſtrangulari juſſit. Cairum deſcripſerunt J. Leo Africanus, P. Bellonius, aliique. Vide *Memphis*.

Caius, mons Hiſp. ex quo Durius flu. profluit. Julius Orat. *Fluvius Durius naſcitur in Carpetaniâ, exiens de monte Caio juxta Pyrenæum.* Ubi malè mont. hunc juxta Pyrenæum collocat, à quo abeſt quam longiſſimè. Apud Livium *Caunus* vocatur lib. 40. cum *Caius* ſit verum nomen. Vide Voſſ. ad Melam p. 228. 229.

Caius, prænomen fuit apud Romanos; ſed veteres *Gaius* dicebant, qui multum delectati fuerunt literâ G. ut auctor libelli de Nominibus, qui Val. Maximo tribuitur, & qui cum eo edi conſuevit, obſervat, & nomen *Gaii*, ſeu *Caii*, à gaudio parentum factum ſcribit, nimirum ἀπὸ τῦ χαίειν à *gaudendo*. At Jul. Scaliger *Cajum* ab antiquitate dictum cenſet ἀπὸ τῆς γῆς à *terrâ* ſc. Utrumque autem dicebatur *Caius*, & *Caia*: Ita ut C. rectum *Caium*, C. inverſum *Caiam* fœminam notaret. Quinctilianus lib. 1. cap. 7. *Caius C. litera notatur*, quæ *inverſa* Ɔ. *mulierem declarat*; *quia tam* Caias *eſſe vocitatas*, *quam* Caios, *etiam ex nuptialibus ſacris apparet*. Quod de *nuptialibus ſacris* dicit, Plut. explicat in Qu. Romanis. *Cur ſponſam*, inquit, *introducentes dicere jubent*, UBI TU CAIUS, EGO *CAIA?* An quia hâc conditione pactâ intrat, ut particeps rerum omnium, & gubernandæ familiæ ſit? Itaque hæc verba id ſignificant, UBI TU DOMINUS ERIS ET PATER FAMILIAS, EGO DOMINA ERO ET MATER FAMILIAS. Dicitur autem & *Cajus* & *Caius*. Mart. lib. 9.

Cajus à primâ tremebundus luce ſalutat.

Idem lib. 2. Vocativum extulit.

Quod peto da Cai, non peto conſilium.

Auſonius. *Quis tu? Cajus ait.* Hinc adjectivum *Cajanus*. Stat. Sylv. 4. 9.

Emptum plus minus aſſe Cajano.

De quo vide ſis Turneb. Adverſ. lib. 20. cap. 32.

Caius, nomen viri Macedonienſis. Act. 19. & Hoſpes Pauli. Rom. 16. Græce Γάϊος.

Caius, Acerronius Proculus Coſ. Collega C. Pontii Nigrini An. U. C. 789.

Caius Acilius Julii Cæſ. miles navali ad Maſſiliam prælio, injecta in puppim hoſtium dextrâ, & abſciſſâ, memorabile illud Cynægiri apud Græcos exemplum imitatus, tranſiit in navem umbone obvios agens. Sueton.

Caius Aclius Pætus Coſ. Collega Valerii Maximi an. U. C. 467.

Caius Æmilius Mamercus, tribunus militum an. U. C. 362. 363.

Caius Æmilius Paulus Coſ. Collega M. Livii Denteris an. U. C. 452.

Caius Antiſtius Vetus Coſ. Collega D. Lælii Balbi an. U. C. 748.

Caius Antiſtius Vetus Coſ. Collega C. Aſinii Pollionis an. U. C. 775.

Caius Antiſtius Vetus Coſ. Coll. M. Suilli Serviliani an. U. C. 802.

Caius Antonius Coſ. Col. M. Tullii Ciceronis an. U. C. 691.

Caius Aquillius Florus Coſ. Coll. L. Cornelii Scipionis an. U. C. 494.

Caius Aſinius Gallus Coſ. Coll. C. Martii Cenſorini an. U. C. 746.

Caius Aſinius Pollio Coſ. Coll. C. Antiſtii Veteris an. U. C. 775.

Caius Aſinius Pollio Coſ. Coll. Cn. Domitii Calvini an. U. C. 714.

Caius Attilius Balbus Coſ. Collega M. Fabii Buteonis an. U. C. 508. 2 Coſ. Coll. T. Manlii Torquati an. U. C. 517.

Caius Attilius Regulus Coſ. Coll. L. Æmilii Pauli an. U. C. 529.

Caius Attilius Regulus Seranus Coſ. Coll. L. Manlii Vulſonis an. U. C. 503.

Caius Attilius Seranus Coſ. Coll. Q. Servilii Cæpionis an. U. C. 648.

Caius Attilius Seranus Coſ. Coll. C. Hoſtilii Mancini an. U. C. 583.

Caius Aufidius Victorinus, Coſ. Coll. L. Septimii Severi Auguſti an. U. C. 952.

Caius Aurelius Cotta, Coſ. Coll. P. Servilii Gemini, an. U. C. 501.

Caius Aurelius Cotta, Coſ. Coll. Servilii Sulpitii Galbæ, an. U. C. 514.

Caius Bebius Pamphilus Inſubrium agrum ingreſſus, cum toto ferme exercitu circumventus eſt. Liv. lib. 2.

Caius Bellicius Torquatus, Coſ. Coll. M. Attilii Glabrionis an. U. C. 876.

Caius Cæcilius Metellus, Coſ. Coll. C. Furii Placidii an. U. C. 502.

Caius Cæcilius Metellus, Coſ. Coll. T. Didii Vinii an. U. C. 656.

Caius Cæcilius Metellus Caprarius, Quinti Cæcilii Metelli Macedonici fil. Quinti, Lucii & Marci frater. Conſul fuit Collega C. Papyrii Carbonis an. U. C. 631. Vide Cic. 2 de Orat. & Plutarchum de fortunâ Romanorum.

Caius Cæcilius Caldus, Coſ. Coll. L. Domitii Aenobarbi, an. U. C. 660.

Caius Cæcilius Ruffus, Coſ. Coll. L. Pomponii Flacci, an. U. C. 769.

Caius Calpurnius Piſo, Coſ. Coll. A. Poſthumii Albini an. U. C. 574.

Caius Calviſius Sabinus Coſ. Coll. L. Portii Cenſorini an. U. C. 714. 2 Coſ. Coll. L. Paſſieni Ruffi an. U. C. 749.

Caius Calviſius Sabinus, Coſ. Coll. Cn. Gætulici an. U. C. 778.

Caius Caninius Gallus Coſ. Coll. M. Vipſanii Agrippæ an. U. C. 717.

Caius Caſſius Varus Coſ. Coll. M. Licinii Luculli an. U. C. 681.

Caius, Caſſius, Syriæ Prætor. anno Salutis 49.

Caius Caſſius Longinus Juriſconſultus Coſ. Col. M. Vinitii Quartini an. U. C. 782.

Caius Caſſius Longinus, Coſ. Coll. P. Licinii Craſſi, an. U. C. 583,

Caius Caſſius Longinus, Coſ. Coll. Sex. Domitii Calvini, an. U. C. 630.

Caius

Caius Caſſius Longinus, Coſ. Coll. Cn. Domitii Ænobarbi an. U. C. 658.

Caius Cicereius, Præfectus Corſos vicit, pax inde data an. 581. Livius lib. 2. Decad. 5.

Caius Civilius, Albanorum Imperator an. ab U. C. 82.

Caius Claudius Caninius, Coſ. Coll. M. Æmilii Lepidi an. U. C. 468.

Caius Claudius Cento, Coſ. Coll. M. Sempronii Tuditani an. U. C. 513.

Caius Claudius Cinna, Coſ. Coll. C. Fabricii Luſcini an. U. C. 480.

Caius Claudius Marcellus, Coſ. Coll. L. Æmilii Pauli an. U.C.702. 2 Conſul, Collega C. Claudii an. U.C.705.

Caius Claudius Marcellus, Coſ. Coll. L. Aruntii an. U. C. 732.

Caius Claudius Nero, Coſ. Coll. M. Livii Salinatoris an. U. C. 547.

Caius Claudius Pulcher, Coſ. Coll. T. Sempronii Gracchi an. U. C. 577.

Caius Claudius Sabinus, Coſ. Coll. P. Valerii Publicolæ an. U. C. 294.

Caius Cornelius Coſſus, Trib. Milit. an. U. C. 353.

Caius Cornelius Dolabella, Coſ. Coll. M. Fulvii Nobilioris an. U. C. 595.

Caius Cornelius Scipio, Coſ. Coll. A. Attilii Calatini an. U. C. 499.

Caius Fabius Ambuſtus, Trib mil. an.U.C.349. 2 Trib. militum an. U. C. 350. 3 Trib. mil. an. U. C. 355.

Caius Fabius Ambuſtus, Coſ. Coll. C. Plautii Proculi an. U. C. 398.

Caius Fabius Interrex, an. ab U. C. 401.

Caius Fabius Vibulanus Ambuſtus, Coſ. Coll. C. Furii Petilii an. U. C. 344.

Caius Fabricius Luſcinus, Coſ. Coll. Q. Æmilii Pappi an. U. C. 471. 2 Coſ. Collega ejuſdem an. U. C. 475. De Samnitibus & Lucanis triumphavit. Huius integritatem notat Eutropius. 3 Coſ. Coll. Claudii Cinnæ an. U. C. 480.

Caius Fannius Domitius, Coſ. Coll. C. Domitii Ænobarbi, Allobroges vicit an. U. C. 532.

Caius Fannius Strabo, Coſ. Coll. M. Valerii Meſſalæ an. U. C. 591.

Caius Fulvius Fimbria, Coſ. Coll. C. M. Nepotis an. U. C. 650.

Caius Fonteius Capito, Coſ. Coll. Germanici Cæſaris an. U. C. 764.

Caius Fulvius Flaccus, Coſ. Coll. P. Scipionis Africani an. U. C. 620.

Caius Fundanius, Coſ. Coll. S. Sulpitii Galli an. U.C. 520.

Caius Furius, Trib. mil. an. U. C. 330.

Caius Furius Petilius, Coſ. Coll. M. Papyrii Craſſi an. U. C. 314.

Caius Furius Placidus, Coſ. Coll. C. Cæcilii Metelli an. U. C. 502.

Caius Fuſius Geminus, Coſ. Coll. C. Rubelli Gemini an. U. C. 781.

Caius Gallus, Coſ. Coll. T. Saturnini an. U. C. 910.

Caius Genutius Adventinus, Coſ. Coll. Æmilii Mamerci an. U. C. 393.

Caius Genutius Clepſina, Coſ. Coll. Q. Fabii Gurgitis an. U. C. 477.

Caius Genutius Clepſina, Coſ. Coll. Cn. Cornelii Blaſionis an. U. C. 483.

Caius Genutius Panſa, Tribunus militum an. U. C. 360.

Caius Hoſtilius Mancinus, Coſ. Coll. C. Attilii Serani an. U. C. 584.

Caius Hoſtilius Mancinus, Coſ. Coll. M. Æmilii Lepidi Porcinæ an. U. C. 617. Hic à Numantinis victus, caſtris exutus, ignominioſam cum eis pacem fecit. Florus. Eutropius.

Caius Horatius Pulvillus, Coſ. Col. T. Menenii Latini an. U. C. 277.

Caius Horatius Pulvillus, Coſ. Coll. Q. Nautii Augurini an. U. C. 297.

Caius Julius Tullus, Coſ. Coll. P. Pinarii Ruffi an. U. C. 265.

Caius Julius Tullus, Coſ. Coll. M. Geganii Macerini an. U. C. 308. 2 Coſ. Coll. L. Virginii Tricoſti an. U.C.320.

Caius Julius Tullus, Trib. Mil. an. U. C. 351.

Caius Julius Decemvir, an. U. C. 303.

Caio Julio Bruto, dictatore deſignato, actum fuit nihil an. ab U. C. 443.

Caius Junius Brutus, Coſ. Coll. L. Poſthumii Metelli an. U. C. 462. 2 Conſul, Collega P. Cornelii Ruffini an. U. C. 476.

Caius Jun. Brutus Bubulcus, Coſ. Collega Æmilii Barbulæ, an. U. C. 439. 2 Coſ. Coll. P. Papyrii Curſoris an. U. C. 442. 3 Coſ. Coll. Qu. Æmilii Barbulæ an. U. C. 444. Dictator. an. U. C. 452.

Caius Junius Syllanus, Coſ Coll. T. Furnii an. U C. 737.

Caius Jun. Syllanus, Coſ. Coll. P. Cornelii Dolabellæ an. U. C. 762.

Caius Lælius, Coſ. Coll. Q. Servilii Cæpionis an. U. C. 624.

Caius Lælius Africanus, Coſ. Coll. L. Cornelii Scipionis Aſiatici. an. U. C. 564.

Caius Licinius Craſſus, Coſ. Coll. L. Æmilii Pauli an. U. C. 586.

Caius Licinius Geta, Coſ. Coll. Q. Maximi Biburni an. U. C. 638.

Caius Licinius Stolo Calvius magiſter Equitum an. U. C. 387. Trib. mil. an. U. C. 388. Conſul, collega C. Sulpicii Petici an. U. C. 392. quo tempore peſtis horrenda graſſata eſt. Eutrop. lib. 2. 2 Conſul, collega ejuſdem Sulpicii an. U. C. 395.

Caius Licinius Varus, Coſ. Coll. P. Cornelii Lentuli Caudini an. U. C. 517.

Caius Livius Druſus, Coſ. Coll. P. Scipionis Africani Æmiliani an. U. C. 607.

Caius Livius Salinator, Coſ. Coll. M. Valerii Meſſalæ, an. U. C. 566.

Caius Luctatius Catulus Cæreonius, Coſ. Coll. A. Poſthumii Albini, an. U. C. 511.

Caius Luctatius Scævola, Coſ. Coll. L. Veturii Levini an. U. C. 534.

Caius Manlius Capitolinus, magiſter Equitum, cujus tempore Sora capta fuit, ædes Junonis Monetæ ædificata an. U. C. 411.

Caius Manlius Maximus, Coſ. Coll. P. Rutilii Ruffi an. U. C. 649. Hic cum Q. Servilio Cæpione à Cimbris victus, atque caſtris exutus fuit. Hoc tempore Marius triumphavit de Jugurthâ.

Caius Manlius, Coſ. Coll. L. Furii Medullini, an. U.C. 280. Hujus tempore induciæ Veientibus in annos undecim datæ ſunt.

Caius Marius Nepos, Coſ. Coll. L. Caſſii Longini an. U.C.647. Bocchum Maurorum regem, & Jugurtham fudit.

Caius Marius, Marii filius, Coſ. Coll. Cn. Papyrii Carbonis an. U. C. 672.

Caius Marius Cenſorinus, Coſ. Coll. C. Aſinii Galli, an. U. C. 746.

Caius Martius Coriolanus, à Tribunis Plebis exilio damnatus an. U. C. 263. Hic multas Latinorum civitates cepit, Romam obſedit, Veturiæ matris, & Volumniæ uxoris cum imperio tum precibus obſidionem ſolvit an. U. C. 266. Eo tempore templum muliebri Fortunæ conditum, & dedicatum fuit.

Caius Martius Figulus, Coſ. Coll. P. Scipionis Naſicæ an. U. C. 592. 2 Conſul, Coll. L. Cornelii Lentuli, an. U. C. 598. Parum proſperè primum, hinc felicitèr adverſus Dalmatas pugnavit.

Caius Martius Rutilius, Coſ. Coll. Cn. Manlii Capitolini, an. U. C. 399. Ex plebe Dictator, an. U. C. 400. 2 Conſul, Collega P. Valerii Publicolæ, an. 404. 3 Conſul, Coll. T. Manlii Torquati, anno 412. 4 Conſul Collega Q. Servilii Halæ, anno 414.

Caius Martius Rutilius, Conſul, Collega Q. Fabii Rutiliani, an. U. C. 445.

Caius Menenius Dictator, an. U. C. 441.

Caius Menius Nepos, Coſ. Coll. L. Furii Camilli, an. U. C. 418. *Caio* Mæcenati triennio ſupremo nullo horæ momento intermiſſus contigit ſomnus. Plin. 7. 51.

Caius Mutius civitatem ab hoſtibus liberavit an. U. C. 247.

Caius Mutius Scævola, Coſ. Coll. L. Calphurnii Piſonis an. U. C. 621.

Caius Nautius Rutilius, Coſ. Coll. P. Valerii Publicolæ an. U. C. 279. 2 Coſ. Coll. L. Minutii Auguriui an. U. C. 296.

Caius Nautius Rutilius Coſ. Coll. M. Papyrii Mugillani an. U. C. 315.

Caius Norbanus Balbus. Coſ. Coll. L. Scipionis Aſiatici an. U. C. 671. Hic à Syllâ Italiam ingreſſo victus eſt. Eutrop.

Caius Norbanus Flaccus, Coſ. Coll. App. Claudii Pulchri an. U. C. 716.

Caius Norbanus Flaccus Coſ. Coll. C. Cæſaris Octaviani an. U. C. 730.

Caius Norbanus Flaccus Coſ. Coll. Druſi Cæſaris an. U. C. 767.

Caius Papyrius Balbus Coſ. Coll. P. Manilii an. U. C. 634.

Caius Papyrius Carbo. Coſ. Coll. C. Cæcilii Metelli Caprarii an. U. C. 641. A Cimbris qui in Illyricum venerunt victus atque fuſus eſt.

Caius Papyrius Craſſus Trib. mil. an. V. C. 372.

Caius Papyrius Maſſus, Coſ. Coll. M. Pomp. Mathonis an. U. C. 523.

Caius Petilius Balbus Coſ. Coll. M. Fabii Ambuſti an. U. C. 396. 2 Coſ. Coll. M. Val. Corvini an. U. C. 410. 3 Coſ. Coll. L. Papyrii Mugillani an. U. C. 429. Conſulibus ære alieno gravatis, ne quis in compedibus teneretur, legem tulerunt.

Caius Piſo Vopiſcus Coſ. Coll. Servii Aſtæ an. U. C. 866.

Caius Plautius Decianus Coſ. Coll. L. Æmilii Mamerci an. U. C. 426. De Privernatibus triumphavit.

Caius Plautius Proculus Coſ. Coll. C. Fabii Ambuſti an. U. C. 398. Magiſter equitum an. U. C. 400. Ad Salinas, Hetruſcos, Faliſcos, & Tarquinienſes vicit, fudit, cecidit, ac triumphum egit.

Caius Plautius Venox Coſ. Coll. T. Manlii Torquati an. U. C. 409. 2 Coſ. Coll. L. Æmilii Mamerci an. U. C. 415.

Caius Pompeius Gallus Coſ. Coll. Q. Verannii, an. U. C. 801.

Caius Pontius Nigrinus Coſ. Coll. C. Arannii an. U. C. 789. Agrippam in vincula conjecit. Joſeph. 18. 15.

Caius Pompeius Samnitum Imperator à Q. Fabio Max. filio Gurgitis ſecuri percuſſus eſt. an. U. C. 461. Eutrop.

Caius Poppæus Sabinus, Coſ. Coll. Q. Sulpitii Camerini An. U. C. 761.

Caius Popilius Lænas Coſ. Coll. P. Ælii Ligonis an. U. C. 582. 2 Coſ. Collega M. Æmilii Lepidi an. U. C. 596.

Caius Quintius Claudius Coſ. Coll. L. Genutii Clepſinæ an. U. C. 482.

Caius Quintius Flaminius Coſ. Coll. P. Furii Philonis an. U. C. 531. 2 Coſ. Coll. Cn. Servilii Gemini an. 537. In pugnâ ad Thraſimenum lacum occiſus eſt.

Caius Quintius Flaminius Coſ. Coll. M. Æmilii Lepidi an. U. C. 567.

Caius Quintilius Dictator an. U. C. 427. Eo tempore 170 mulieres veneficæ, Romæ deprehenſæ, damnatæ fuerunt.

Caius Rubellius Geminus, Coſ. Coll. C. Fulvii Gemini an. U. C. 781.

Caius Scribonius Curio Coſ. Coll. Cn. Octavii an. U. C. 678.

Caius Sempronius Blæſus Coſ. Coll. C. Servilii Cæpionis an. U. C. 500. 2 Coſ. Coll. Au. Manlii Attici an. U. C. 509.

Caius Sempronius Tuditanus Coſ. Coll. M. Aquilii an. U. C. 626. Contra Japygas primò male rem geſſit, mox victoriâ cladem acceptam emendavit.

Caius Sentius Saturninus, Coſ. Coll. Sp. Lucretii Cinnæ an. U. C. 375.

Caius Servilius Hala, Coſ. Coll. L. Papyrii Mugillani an. U. C. 329. Trib. Mil. magiſter equitum an. U. C. 348. 2 Trib. Mil. an. U. C. 345.

Caius Servilius Portius, Trib. mil. an. U. C. 339.

Caius Servilius Priſcus, Coſ. Coll. L. Æmilii Mamerci an. U. C. 276.

Caius Servilius Structus, Trib. mil. an. U. C. 338. 2 Trib. mil. 339.

Caius Servilius Tucca, Coſ. Coll. L. Cœlii Metelli an. U. C. 461.

Caius Sextilius, Trib. mil. 337.

Caius Silius, Coſ. Coll. L. Munatii Planci an. U. C. 765.

Caius Suetonius Paulinus, Coſ. Coll. L. Teleſſini an. U. C. 818.

Caius Sulpitius Galba, Coſ. Coll. P. Popilii Lænatis an. U. C. 622.

Caius Sulpitius Galba, Coſ. Coll. D. Haterii Agrippæ an. U. C. 774.

Caius Sulpitius Gallus, Coſ. Coll. C. Fundanii Funduli an. U. C. 510.

Caius Sulpitius Gallus, Coſ. Coll. M. Claudii Marcelli an. U. C. 588. Ligures ſubegit.

Caius Sulpitius Longus, Coſ. Coll. P. Ælii Pæti an. U. C. 419. quo tempore Minutia Veſtalis Virgo ob inceſtum viva defoſſa eſt, Oroſ. 3. 9. Eutrop. lib. 1.

Caius Sulpitius Longus, Coſ. Coll. M. Petilii Libonis an. U. C. 441.

Caius Sulpitius Paterculus, Coſ. Coll. A. Attilii Calatini. an. U. C. 490.

Caius Sulpitius Paticus, Coſ. Coll. C. Licinii Stolonis Calvii an. U. C. 392. 2 Coſ. Coll. cum eodem Licinio an. 395. 3 Coſ. Coll. M. Valerii Publicolæ an. U. C. 401. Ambo Patricii, contentione de conſulatu, vicerunt patres. 4 Coſ. cum eodem Publicolâ an. 403. 5 Coſ. Coll. T. Quintii Pœni an. 405. Trib. Mil. an. 374. Dictator 398. Interrex an. 400.

Caius Terentius Varro, Coſ. Coll. L. Æmilii Pauli an. U. C. 538.

Caius Val. Flaccus, Coſ. Coll. M. Herennii an. U. C. 661.

Caius Val. Potius, Coſ. Coll. M. Æmilii Mamerci an. U. C. 346. Trib. mil. an. 341. 2 Trib. mil. an. 350. 3 Trib. m. an. 353.

Caius Val. Corta. Coſ. Coll. P. Servilii Gemini an. U. C. 505.

Caius Veturius, Trib. mil. an. U. C. 380. 2 Trib. mil. an. 386.

Caius Vibius Panſa, Coſ. Coll. A. Hirtii an. U. C. 711.

Caius Vipſanius Apronianus, Coſ. Coll. L. Fonteii Capitonis, an. U. C. 811. aliis C. Vipſanius Publicola.

Calabaſtores, Africæ op. Procop.

Calaber, Jovis fil. frater Tanari & Cæreſti. Steph.

Q. Calaber, lib. 14. ſcripſit τὰ μὴ Ὁμήρου, ſive Παραλειπόμενα: quomodo inſcripſit, quia Homerus hiſtoriam de Ilio non abſolvit. Vulgo ſolent *Calabrum* vocare, quia eum Beſſarion, Nicææ Cardinalis, extra Hydruntem, marit. Calabriæ op. in pervetuſtâ æde B. Nicolai reperit. Atque hoc etiam in Græcâ Conſtantini Laſcaris Grammaticâ legere eſt. Nunc verſimilius *Smyrnæum* nominant, quia ipſe lib. ult. dicat ſe Θελκλύτοις, ſive illuſtribus Muſarum ovibus Smyrnæ paſcendis operam dediſſe. Ex quo ſi de patriâ haud certo colligitur, ſaltem videmus Scholam non infrequentem habuiſſe Smyrnæ. At nullo nititur fundamento quod eum Ptolemæus Flavius Romanum putavit. Voſſius. Elegans admodum author eſt, Coluthi, Tryphiodori, & Muſæi non multum abſimilis, dignus certe, qui omnium manibus teratur; Et ut Homerum in argumento ſequitur, ita in Lectione eundem comitari debeat.

Calabria, vulgo *Terre de labeur*, olim Magna Græcia, Pythagorâ Philoſophorum primo inſignis inſula, quam veteres *Meſapiam* à duce Meſapo, *Peucetiam* à Peucetio Oenotri fratre dixere. Ea ἀπὸ τῶ καλὸς, & βελῶν, quoniam ſit regio onerosa, & plena omni genere bonorum, dicitur.

tur. Aliam vero Etymologiam exhibet nobis vir Maximus, lib. 1. de Phoen. Col. his verbis. Hebræis Doctoribus, inquit, pix alio nomine קלב *calab*, aut קלבא *Calba* dicitur. An hinc vicinæ Brutiis nomen Calabriæ? quæ & ipſa picea eſt, aliiſque arboribus piciferis abunde ferax. Huc facit quod *Calabria* Græce Πιτυκτία *Peucetia* dicitur ἀπὸ τῶν πιτύων *à piceis arboribus*. Apibus etiam & ovibus abundavit olim hæc regio. De urriſque. Horat. in odis

Quanquam nec Calabræ mella ferant apes.

Et *Pecuſve Calabris ante ſidus ſervidum*
Lucana mutet paſcua.

Et alibi. *Non æſtuoſæ grata Calabriæ*
Armenta. ——

Ubi *æſtuoſæ* ob canem Cæleſtem. Val. Flaccus lib. 1.

—— *Sic cum ſtabulis, & meſſibus ingens*
Ira Deum, & Calabri populator Sirius arvi
Incubuit, &c.

Armenta quod attinet. Idem Val. lib. 3.

Continuo, volucri ceu pectora tactus aſilo
Emicuit Calabris taurus per confraga ſeptis
Obvia quæque ruens.

Idem ibidem —— *Calabris redit armentarius arvis.*

Hinc *Calabræ oves* pro eximiis accipiuntur. Colum. 7. 2. Et Perſius Sat. 2.

Hæc Calabrum coxit vitiato murice vellus.

Ubi vulgo exponunt *Lanas Tarentinas*. Tarentum autem civitas Calabriæ eſt, ubi lana optima teſte, Plin. 8. 48. Unde Horat. *Lana Tarentino violas imitata veneno.* Oleis etiam nobilem fuiſſe regionem hanc innuit Columella. Sic enim ille *Veruntamen habetur præcipua in hos uſus olea Calabrica, quam quidam propter ſimilitudinem oleaſtellum vocant.* Hujus regionis incolæ *Calabri* dicuntur, fructibus imprimis abundantes, quos quoniam hoſpitibus obtrudebant, ſibi alioqui nulli uſui futuros, factum eſt, ut *Dona Calabri hoſpitis* in proverb. ceſſerint, pro nullius pretii muneribus, quæ donanti oneri magis ſunt, quam uſui. Horat. Ep. 1. 7.

Non quo more pyris veſci Calaber jubet hoſpes,
Tu me feciſti locupletem.

Cherſydris ſerpentibus olim hæc regio abundabat, teſte Solino cap. 8. *Calabria Cherſydris frequentiſſima*, quorum meminit Virg. Georg. 3.

Eſt etiam ille malus Calabris in ſaltibus anguis.

In Calabriâ natus eſt Ennius poeta Rudiis ignobili opido ubi & hortos amoeniſſimos poſſedit. Ovid. lib. 3. Mataeotechnias.

Ennius emeruit Calabris in montibus ortus
Contiguus poni, Scipio magne, tibi.

Calabrites, Achaiæ urbs in Peloponneſo. Laonicus l. 9.

Calabrus, Calabriæ flu. Pauſan.

Calabrya, Aſiæ min. locus. à bonæ aquæ ſcaturiginibus ſic dictus. Zonar. Curopalates.

Calachana, Armeniæ min. regio. Strabo.

Calachena, Aſſyriæ regio Strab. lib. 16. *Calacina*. Ptol.

Calacta, Siciliæ lateris Septentrionalis urbs maritima Ptol. *Acque dolci* Leandro. *Calora* Nigro. *S. Marco* Fazello. Athenæo lib. 6- memoratur Καλακτῖνος ὁ ῥήτωρ ὁ κατὰ Λυσίαν ἀκμῆς. Ciceroni Verrinâ quartâ memoratur Eupolemus *Calactinus*, ubi perperam vulgo *Calatinus*. Antiquiſſima loci Calactæ mentio eſt apud Herod. l. 6. Vide Diod. lib. 12.

Calacticus, ſinus circa Hiſp. Bæticam, Sex. Avienus.

Caladunum, Callaicorum Bracariorum urbs inter Aſturicam & Bracaram. Ptol. Anton.

Cala, civitas in Indiâ, Item inſula inter Taprobanam. Ptol.

Calagia, Germ. op. Ptol. quod Pet. Appianus *Wittenberg* interpretatur. In Saxoniâ ſitum eſt ad Albim flu.

Calæi, inſulæ ſunt in oſtio ſinus Perſici. Arrian. in Periplo.

Calænus, fons Lyciæ, aliàs *Calbius*. Steph.

Calagna, Colonia eſt apud Onuphrium ex Frontino.

Calagorina, Vaſconum in Hiſp. Tarrac. urbs. Ptol. *Calaguris* Straboni eſt. *Calaborra* eam appellat Varrerius. *Calagurris* dicitur Livio. Iremque Prudentio In Periſteph. Hymn. 7. *Noſtra geſtabit Calagurris ambos*
Quos veneramur.

Pop. *Calaguritani*, *Naſaci* Plinio. 3. 3.

Calagorgis, Gall. Aquitanicæ urbs, Anton. nonnulli putant *Bigerrines* eſſe Cæſaris.

Calais, Boreæ ex Orithyiâ filius alatus qui unà cum Zethe fratre ſimiliter alato cum Argonautis Colchos profectus eſt. Quâ in expeditione cum à Phineo rege humaniter eſſent accepti, Harpyias, quæ epulas ejus fœdabant, perſequi conſtituerunt: quas cum & alarum auxilio, & ſagittandi peritiâ in Plotas uſque inſulas fugaſſent, ab Iride admoniti ſunt, ne Jovis canes ulterius proſequerentur. Inde itaque retrorſum reverſi, duas illas inſulas in quibus Harpyias reliquerunt, à converſione ſuâ *Strophadas* appellarunt, cum antea *Plotæ* dicerentur. Poſtremò ab Hercule occiſi dicuntur, & in ventos commutati, qui caniculæ exortum dies fere octo præveniunt, unde & προδρομοι, i. e. *Præcurſores* appellantur. De his Ovid. Met. 6.

Barbaque dum rutilis aberat ſubvexa capillis
Inplumes Calaiſque puer, Zetheſque fuerunt.

Propert. 1. 19. De Hylâ puero.

Hunc duo ſectati fratres Aquilonia proles
Hunc ſuper & Zethes, hunc ſuper & Calais.

Item nomen pueri Horat. Carm. 3. 9.

Me torret face mutuâ
Thurini Calais filius Ornithi.

Calama, Africæ urbs inter Conſtantinam & Hipponem. Oroſius. Hujus ſæpe meminit D. Auguſtinus. *Calamata*, ut videtur.

Calama, Carmaniæ vicus litori vicinus. Arrian.

Calamæ, urbs Meſſeniæ in Peloponneſo. Steph. ex Polyb.

Calamentha, urbs Libyæ, vel Phœnicum. Steph.

Calamina, *Maliput*, & Luſitanis *Citta di S. Thoma* urbs Indiæ citerioris in orâ ſinus Magni, apud Taprobanam inſulam, ubi corpus D. Thomæ Apoſtoli ſuperioribus annis inventum ſcribit Mapheus cum aliis.

Calaminæ, inſ. ſitæ ſunt in Torrhebiâ palude, ſeu lacu, quem Nymphæum vocant, appellanturque *Nymphaarum inſulæ*, itemque *Saltares*, quoniam in Symphoniæ cantu ad ictus modulantium pedum moventur, ut Plin. ſcribit: tametſi à *Calaminis* diſtinguere videtur Cælius Rhod. 9. 3.

Calaminæ, inſ. in Lydiâ, quæ non ventis ſolum, ſed etiam contis, quo libeat pulſæ multorum civium Mithridatico bello ſaluti fuere. Plin. 2. 95.

Calamis, cælator egregius. Prop. 3 8.

Gloria Lyſippo eſt animoſa effingere ſigna,
Exactis Calamis ſe mihi jactat equis.

Ovidius *Calaim* vocat ut vulgo legitur. Pont. 4. 1.

Vendicet ut Calais laudem quos fecit equorum.

Sed legendum *Calamis*. Vide Plin. 34. 7. Et Quint. 12. 10.

Calamiſſus, Locrorum op. Plin. 4. 3.

Calamobous, Antipater cognominatus eſt: nam cum nec vellet, nec poſſet congredi cominus cum Carneade, qui magnâ vehementiâ invehebatur in Stoicos, ſemet ad ſcribendum vertit, multoſque libros edidit maledicos, in quibus paſſim contradicebat Carneadi. Ergo non linguâ ſed calamo vociferabatur. Eraſmus.

Calamona, Ægypti & Arabiæ op. Lib. Notit.

Calamos, Aſiæ op. in orâ ſubjectâ Libano monti. Plin. 5. 20. Urbs item Phœniciæ. Polyb. Et civitas Babyloniæ. Strabo.

Calanus, philoſophus ex Gymnoſophiſtis Indis, qui ſecutus Alexandrum M. extrà Indiæ fines, cùm apud Paſagardas ægrotare cœpiſſet, factâ pyrâ, & aureâ lectîcâ ſuperimpoſita, in eâ cubans combuſtus eſt, ſtramentis opertus. Fertur, cùm Alexander M. rogaret eum ſi quid vellet, dixiſſe, *Propediem Te videbo.* Quod etiam contigit, nam in Babylone paucis poſt diebus Alexander mortuus eſt. Arrianus. *Indæ*, inquit Suidas, *quemque ſapientem Calanon vocant.* Cæterum de hujus diſputatione & interitu plura vide apud Strab. lib. 15. Caſaub. 2. 6.

Calani, Indiæ pop. ex quibus oriundos Judæos tradit Clearchus apud Euſeb. Præp. Evang. lib. 9.

Calaon, Aſiæ flu. circa Colophonem. Pauſan.

Calapis, Pannoniæ memorandus amnis in Saum

influens, juxta Sciſſiam, gemino alveo inſulam ibi efficiens, quæ *Segeſtica* appellatur.

Calaris, Sardiniæ primaria civitas, in 4 partes dividitur; media fortiſſimo muro ſepta proprie *Calaris* eſt, ea quæ orientem ſpectat *novum opidum*; ea quæ Meridiem reſpicit *La Gliapola*, & quarta, quæ ad Occaſum vergit *Stampax* nominatur. Suntque hæ 3 partes ſuburbia quædam, & appendices urbis Calaritanæ. *Caralis* Hirtio, & *Carallis* Ptolemæo. Florus eam *urbem urbium* vocat. pop. *Calaritani*. Vide *Caralis*.

Calarna, urbs Macedoniæ. Steph.

Calarus, inſula, alias *Atopecia*, vel *Atopeconneſus* alias *Calerus* civitas eſt dicta. Steph.

Calaſarna, Lucanorum urbs, nunc *Capana* in Calabriâ.

Calaſiris, pars Ægypti, unde incolæ *Calaſirii*. Steph.

Calata, *Galeata* Anton. op. Siciliæ medium inter Pactas ad occid. & Troynum ad ort. 25. m.p. pop. *Calatini*.

Calata, altera, urbs Siciliæ mediterranea, Ennæ urbi finitima. *Calatagirone* Cluſio Ferrarius.

Calatara, Bactriani pop. Ptol.

Calathana, Macedoniæ vicus. Livius.

Calathe, quam alii *Calathuſam* vocant, nomen urbis ad Herculis columnas ſitæ. Steph.

Calathe, vulgò *Galata*, inſ. maris Africi Numidico ſinui adjacens. Aliis eſſe videtur *la Goletta* inſ. cum arce in ore ſinus Tunetani, ab Hiſpanis diu poſſeſſa, & ſuperioribus annis ob nimiam diſtantiam amiſſa.

Calathion Laconicæ mons Pauſan.

Calathis, nomen civitatis Καλατις Straboni in Illyride.

Calathus, fil. Jovis, & Antiopes Hom.

Calathuſa, inſ. inter Cherſoneſum, & Samothracem deſerta Plin. 4. 11. Item inſ. in Ponto. Steph Et Arabiæ Deſertæ op. Ptol.

Calatibus, urbs Libyæ Steph.

Calatia, urbs Campaniæ, *Gaiatzo* Leandro. Silius l. 8.

——— *Nec parvus aberat Callatia muris.*

Opidani *Calatini* Liv. 22. & 26. Coloniam huc deduxiſſe C. Julium Cæſarem author eſt Appian. Alex. Unde Cic. ad Att. 16. 6. *Octavianus veteranos qui Caſilini, & Calatiæ ſunt, perduxit ad ſuam ſententiam.* Ipſe Appianus Civil. 3. Ὁ δὲ Καῖσαρ Ὀκλάτῳ ἐς Καμπανίαν ἦει. πείσων τὰς πόλεις οἱ στρατιώτας τὰς ὑπὸ τῷ πελέῃ ἠκισμένας, καὶ ἔπεισε Καλατίαν πρώτην, ὅθι δ' ἐμείνη Κασιλῖνον.

Calatiæ, pop. Indiæ Steph.

Calatis, op. in maritimâ regione Ponti. Steph. Item Thraciæ civitas Plin. 4. 11. quæ antea *Acruetis* vocabatur.

Calatum Albionis inſ. op. *Tadcaſter* & *Heleaſter* Lhuydo. Aliis *Overburrow* in agro Lancaſtrenſi. Camdeno videtur *Wheallep caſtle* in reg. Weſtmariæ.

Calavii, Campana gens. Livius.

Calauria, *Sidra*, teſte Sophiano. inſ. ſinûs Argolici contra Troezenem, ubi Demoſthenes Antipatri perſecutionem fugiens accepto veneno obiit. Ibi Diana colebatur. Ovid. Met. 7.

Inde Calaureæ Latoidos aſpicit arva.

De quâ Proverbio datus locus, *Pro Delo Calauria*: In mutui beneficii memoriam. Fertur enim Neptunus cum Latonâ permutationem feciſſe, & datâ Delo Calauriam habitaſſe. Eius meminit Dionyſius verſ. 499.

Αἰγυλὰ τ' ἠδὲ Κύθηρα, Καλαύρειά τε τρηχεῖα.

Vide Schol. ad locum. Item Inſula parva juxta Cretam, à *Calauro* Neptuni filio dicta. Vocabatur etiam *Irene*. Steph.

Calazophylaces, Græcorum Sacerdotes, qui grandines cum inſtarent, ſpecularentur. Hi enim agni, vel pulli ſacrificio avertere credebantur: Sed ſi agnus vel pullus defuiſſet, digitum graphio, ſtylove feriebant, atque inde fuſo ſanguine litabant, Hos Cleon inſtituit, ut videre licet in Gyraldo lib. De Diis Gentium. Lege *Chalazophylaces* à χάλαζα *grando*.

Calbis, Cariæ amnis. Pompon. 1. 16. Ubi libri veteres vocant *Galbiam*, non *Calbin*. Græcis eſt Κάλβις, & Κάλβιος, ac forſan etiam Καλβίας. Stephanus & Καλαυὸν fuiſſe dictum prodit. Καλβιος, inquit, χρήνη Λυκίας, ὃν ᾗ Καλαυὸν φασι. Nihil in his verbis eſt mutandum. Nam Καλαυὸ mater Tragafiæ fuit, ex quâ natus Caunus & Byblis. Colligere id eſt ex verſibus iſtis, qui apud Parthenium extant, quos emendatos adſcribit Iſ. Voſſ. Notis ad Melam loco dicto.

Αὐλὰρ ὅγε περίπυρσε χιὼν Ὀκάσιον ἄχθη
Κτίσσαλο. Τραγασίη δὲ Καλαυὸς ἴιχήλο παιδὶ
Ἤ οἱ Καῦνον ἔτικλεν ἀεὶ φιλίοσια δίμισας.
Τείνεαλο δὲ ῥάβδηλα ἀναλίγκιον ἀρκεύθοιτι
Βυβλίδα, τῆς ἄτοι αἶκαν ἠφίσαλο Καῦνος,
Βῆ δ' ἐπ' ἴχαν Δίας φεύγων ἰφιάδια Κύπρον
Καὶ Κεράτε ὑλιγενὶς, ἠ Κάρια ἰεὰ λοέσσαι.
Ἐνθ' ἄτοι πολίηθεν ἐδείματο πρῶτος Ἰάονα.

Deæ hujus, quæ ad Miletum ſita eſt, meminit Steph. Ut autem ad Galbin flu. revertamur is & aliud habet cognomen, Indum quippe vocat Plinius, additque eum ortum in Cyburatis, 60 alios recipere fluvios, & plus quam 100 torrentes. Nomen huic amni dedit Indus quidam ab Elephanto excuſſus, ut ex Livio conſtat. Verum & alio olim nomine notum fuiſſe fluvium hunc exiſtimo, *Mauſoli* nempe. Hoc non aliunde conjicio, quam ex nugatore illo, qui ſub nomine Plutarchi libellum de fluminibus compoſuit; qui Indum flu. illum nempe qui eſt in Indiâ, prius Mauſolum dictum fuiſſe tradit. Legerat proculdubio iſtud de hoc Cariæ Indo. Nulli autem mirum videri debet Mauſolum flumen eſſe in Cariâ, cùm etiam univerſi olim Cares Mauſoli dicti fuerint.

Calcaria, locus inter Maſſiliam, & Foſſam Marianam. Item Angliæ op. Anton. *Kalcaceſter* Bedæ, teſte Ortelio, *Aberford* Camdeno: eſt autem in agro Eboracenſi vel *Tadcaſter* op. ejuſ. reg. ad *Wherfum* flu.

Calce, Campaniæ civitas. Strabo 5.

Calchas, *antis*. Græcus augur, Theſtoris fil. (à quo Theſtorides à Poetis vocatur) qui cum Græcis ad expeditionem Trojæ profectus eſt: & quoniam divinandi arte plurimum præſtabat, ejus conſilio multa geſta ſunt. Nam cum in Aulide Græcorum claſſis adverſis ventis detineretur, Agamemnonem docuit, quâ ratione Dianæ ira placari poſſet, & ex ſerpentis augurio, qui in arborem ſurrepens, decem paſſeris pullos unà cum matre devorarat, decimo demum anno Ilium captum iri oſtendit. Exortâque deinde ad Trojam peſtilentiâ, viam monſtravit, quâ Apollinis ira poſſet mitigari. Quapropter inter cæteros Achilli acceptiſſimus erat, adeo ut ejus præſidio plerumque defenderetur, præcipue vero cùm cenſuit Chryſeidem patri reddendam eſſe. Tum enim Agamemnon non ſolum in vatem, ſed etiam in ipſum Achillem inſenſus ferebatur. Dirutâ autem Trojâ reverſus cum Amphilocho Amphiarai filio, terreſtri itinere Colophonem (quæ urbs eſt Joniæ) cum in luco Apollinis Clarii extra urbem apud Samum in Mopſum præſtantiſſimum augurem incidiſſet, artis peritiâ ab illo ſuperatus, dolore contabuit, quod propoſitâ ſibi à Mopſo caprifico (ut refert Heſiodus) aut (ut Pherecydes mavult) ſue gravidâ, conjicere non potuiſſet, quot in illâ ficus eſſent, quotve hæc utero ſuculas gereret: quos tamen Mopſus ſine ullo errore divinavit.

Calciaci, pop. Germ. infer. quorum urbs teſte Junio dicitur *Calcaria*, vulgo *Calkar*, in Ducatu Clivenſi. Ortel. negat *Calciacos* à Tacito memorari, ſed *Talbiacum*.

Caldius, militari joco ſic dictus eſt Claudius Cæſar, quemadmodum *Biberius* pro *Tiberius*, & *Mero* pro *Nero*. Sueton.

Caldone, promuntorium Indiæ, propinquum flumini ſalſo.

Calduba, Turdetanorum in Bæticâ urbs.

Cale, urbs Luſitaniæ, hodiè *Puerto*. Eſt & in Galliâ hoc nomine urbs, quam Salluſtius captam à Perpennâ commemorat. Servius in Æn. 7.

Cale, *les*, vel *Cales*, *lium*, five *Calenum*, op. Campaniæ non procul à Caſilino in cujus agro vinum generoſum naſcebatur. Hor. 4. Carm.

——— *Preſſum Calibus ducere Liberum.*

Et alibi. *Cæcubum & prælo domitam Caleno*
Tu bibes uvam.

Juv. Sat. 1. *Occurrit matrona potens quæ molle Calenum*
Porrectura viro miſcet ſitiente rubetam.

Ubi ridiculè quidam *Calænum*. qu. καλὸς οἶνος cum ſit à *Cale* Camp. op. Virg. Æn. 7. *Vertun*

——— *Vertunt felicia Baccho*
Maſſica qui raſtris, & quos de collibus altis
Aurunci miſere patres, Sidicinaq; juxta
Æquora, quique Cales linquunt.

Sil. lib. 8. *Nec cedit ſtudio vicinus ſanguine miles,*
Quem genuere Cales; non parvæ conditor urbis
Ut fama eſt Calais, Boreæ quem rapta per auras
Orithyia vago Geticis nutrivit in antris.

Idem neſcio cur l. 12 eam ſingulari numero adpellavit.
Threiciamque Calen, veſtras à nomine nati
Orithyia domos.

Fuiſſe haud poſtremæ notæ urbem, auctor eſt Strabo lib. 5. Καὶ ἡ ἐρημία ἡ τῆ Καλήτων πόλις οὐ αὐτη ἀξιόλογος, συνάπτουσα τῇ Καπλίνῳ.

Calcaëte, vide *Calacta*.

Calearius, lacus Africæ. Oroſius.

Caleb, i. e. *quaſi cor*, aut *canis*, vel *caniſtrum*, filius Jephunne. Num. 13.

Calecut, Indicarum civitatum præcipua. Pelago alluitur; vaſta eſt admodum abſque mœnibus, intus pluribus in locis vacat, domus non ſunt contiguæ, invicem diſtantes plurimum, lapidibus & calce extructæ, interiores partes ſculptæ, pro imbrice palmis utuntur, illiſque ſuas ædes tegunt. Fores prægrandes habent, miroque artificio fabrefactas, quas muro cingunt inſtar pomœrii. Ibi viſuntur arbores innumeræ, ſtagna, & fontes compluſculi, ubi ſæpius, & quater ferè interdiu lavantur. Rex Idolorum latriæ mirè eſt addictus, cui à ſubditis ſuis ſervitus incredibilis exhibetur. Cum egreditur, carpento, ſeu curru vehitur, quem bini viri ferunt, omni lapidum genere condecoratum. Carpentum ſtipant choraulæ, præcones, buccinatores, & id genus quamplurimi. Patritii vero & eminentiores ſuæ ditionis omnes ſequuntur, enſes denudatos, & clypeos teretes gerentes; Sagittarii etiam ac velites præcedunt, itinera explorantes, tentorio rex incedens regitur, ad quem propius quis non accedit, quam ad 3. & 4 paſſus. Cum vero aliquid porrigunt, ac ſi ſtipem darent elephanto, ab ipſis tremebundis in ramo porrigitur, quoniam regem apud eos tangere nefas ſit. Ditiſſimi & innumeri ſunt in hac civitate mercatores, quorum commercia ſunt aromata omnis generis undequaque importata: panni ex ſerico omnium generum, & auro intertexti plurifariam, ærea autem fabrefacta & ſtannea vaſa plurima: denique nihil ferè ibi deſideratur, quod ad humanum cultum pertineat. Cadamuſtus in Navigat. & Ludovicus Patricius Romanus. Rex autem Calecutianorum (inquit Munſterus in Coſmographiâ) latriæ Dæmonum eſt addictiſſimus. Habet enim Dæmonis imaginem in ſacello ſuo ſedentem, diademate redimito ejus capite, quod quaterna ſulciunt cornua: Naſo eſt deformi, torvis, trucibuſque oculis, vultu minaci, aduncas manus harpaginis inſtar habet, pedes vero gallo haud abſimiles, quod quidem monſtrum ingens, & horrendum, qui conſpicantur, pavent continuò. Res eſt, ſane viſu indigniſſima, eademque admodum horrifica. Sacellum ambiunt picti dæmones, & in ſingulo angulo ſedens ex ære viſitur Satanas, ita affabrè factus, ut undecunque flammeſcere videatur. Singulis diebus manè eorum ſacerdotes, qui Brammi dicuntur, memoratum idolum roſaceâ, & hujuſmodi odorifero latice emaculant, ſuffiuntque variis odoramentis, procumbenteſque adorant. Sanguinem galli gallinacei per hebdomadem vaſi argenteo, carbunculis ignitis oppleto, indunt, additis ſuffimentis odorum innumeris, thuribuloque accepto adolent largiſſimè thura, tinnientе crebrius interea argenteo tintinnabulo. Porro Rex pranſurus humi recubat abſque ſtragulis, ac diſcumbentem ſacerdotes ipſum circumſtant, nuſquam propius quam ad quaternos paſſus accedentes, regis verba ſummâ cum reverentiâ obſervantes. Ubi vero edere deſierit ſacerdotes regias reliquias efferunt corniculis avibus depaſcendas, quas nefas eſt lædere, & ob eam cauſam tutò volitant, quocunque libuerit. Ducturus rex uxorem, prius thorum inire non conſuevit, quam à digniore ſacerdote nova nupta defloratа fuerit: iſtiuſque ſtupri à rege pretium 500 aureorum conſtituitur. Primum inſuper locum poſt regem tenent Sacerdotes idolorum cultores: his ſuccedunt Nacri, qui non minoris dignitatis ſunt apud eos, quam olim apud Romanos fuere Patricii. Horum etenim intereſt, enſem, clypeum, arcum, lanceamque cùm prodeant ferre. Qui deinceps tertiæ claſſis habentur, hi ejus loci ſunt apud eos, cujus apud nos ii qui cerdonicam artem exercent; quarto loco ſuccedunt, qui piſcatu victum quæritant, quinto ii ad quos ſpectat piper, vinum, juglandeſque colligere, poſtremo qui ſerunt & colligunt oryzam, contempti à Sacerdotibus, & Patriciis. Adoraturi ante emerſum Solem ſtagno lotionis gratia imminguntur: Sicque loti nihil prius contrectant, quam domi ſuæ preces ad idola ſuderint. Profecturo ad bellum regi, in expeditione ſunt centena peditum millia, nam equitum ibi nullus eſt uſus, præter Elephantorum. Qui regem ſequuntur vittâ ſericâ, eâdemque coccineâ caput vinciunt. Prælium inituri enſe obrotundo, clypeo, lanceis, & arcubus utuntur. Hæc Munſterus.

Caledonia, Britanniæ inſ. pars, quam hodiè Scotiam vocant, vaſtiſſimam olim habens ſilvam, quæ & ipſa *Caledonia* dicebatur; maximos urſos alens. Marr.

Nuda Caledonio ſic pectora præbuit urſo.

Silius 3. *Inque Caledonios primus trahet agmina lucos.*

Hodiè *Caldar*, *Calender* Hect. Boetio. Hinc pop. *Caledonii* paſſim poetis vocantur, quorum regio *Roſſia*, teſte Ortelio, ubi caſtrum Caledonium urb. *Dunbelden* ad Tavum fluvium. Marr.

Fuinte Caledonios Ovidi viſure Britannos.

Valerius Flaccus lib. 1.

——— *Caledonias poſtquam tua carbaſa vexit*
Oceanus, Phrygios prius indignatus Julos.

Oceanus Deucalidonius Prol dicitur, i. e. *mare Scoticum*. Saltem à Cantio longe diſtare innuit hæc Lucani Comparatio, lib. 6.

Prima quidem ſurgens operum ſtructura ſefellit
Pompeium; Veluti mediæ qui tutus in arvis
Sicaniæ rapidum neſcit latrare Pelorum,
Aut vaga cum Tethys, Rutupinaque littora fervent,
Unda Caledonios fallit turbata Britannos.

Caledonios, Camdenus rectè deducit à Britannico *kaled* quod *durum* ſonat. Duri enim & aſperi erant incolæ. Et terra etiam tota horridis & confragoſis montibus attollitur. Ita Hebræorum magiſtris קלד *galad* eſt *durèſcere*. Syris item & Arabibus. Unde קליד *gelid* pro *glacie*, & *cryſtallo* ſæpe occurrit. Quaſi *duramen* dixeris cum Lucretio lib. 6.

Et vis magna geli, magnum duramen aquarum.

Sed & pro firmamento ſubnitur גליד in Arabicâ Paraphraſi. Gen. 1. 6.

Calegia, vide *Calagia*.

Calem, urbs inter Ulyſſipolim, & Bracaram. Anton. hodiè *Gaia*. Item urbs Italiæ prope Anconam. Anton. *Caglio* Simlero.

Calena, vide *Caleva*.

Calendæ, primus dies menſis, de quibus Macrobius lib. 1. cap. 15. Priſcis tem. patribus, inquit, antequam Faſti à Cn. Flavio ſcribâ, civibus patribus, in omnium notitiam proderentur, pontifici minori hæc provincia delegabatur, ut novæ Lunæ primum aſpectum obſervaret, viſamque regi ſacrificulo nuntiaret. Itaque ſacrificio à rege & minore pontifice celebrato, idem pontifex Kalatâ hoc eſt vocata in Capitolium plebe, juxta curiam Kalabram, quæ caſæ Romuli proxima eſt, quot numero dies à Kalendis ad Nonas ſupereſſent, pronunciabat: & quintanas quidem, dicto quinquies verbo καλῶ, ſeptimanas repetito ſepties prædicebat. Verbum autem καλῶ Græcum eſt, h. e. *voco*, & hunc diem, qui ex his diebus qui Kalarentur, primus eſſet, placuit *Kalendas* vocari. Hæc Macrobius. Eam autem ob cauſam populo, quotnam dies Calendarum eſſent, prædici neceſſe erat, ut ſciret, quinam Nonarum dies eſſet futurus, quò confluere in urbem populus ſolebat, ut addiſcerent, quid eo menſe in divinis, humaniſque rebus facto opus eſſet. *Calendaris* Juno dicta eſt, quod Calendarum dies ei ſacer eſſet Ovid. Faſt. 1.

Vindicat Ausonias Junonis cura Calendas
Idibus alba Jovi grandior agna cadit
Nonarum tutela Deo caret,
Vide Vossium in *Calendæ*.

Calentum, Hisp. ulter. op. ubi lateres fiunt, qui projecti in aquam natant. Plin. 35. 14.

Calenum, vide *Cales*.

Calenus, vates quondam in Hetruriâ celeberrimus. De quo hunc in modum scripsit Plin. lib. 28. cap. 2. Cum in Tarpeio, inquit, fodientes (videlicet Romani) delubro fundamenta, caput humanum inveniſſent, miſſis ob id à Senatu legatis, Hetruriæ celeberrimus vates Olenus Calenus, præclarum id fortunatumque cernens, interrogatione in ſuam gentem transferre tentavit, ſcipione prius determinatâ templi imagine, in ſolo ante ſe; Hoc ergo dicitis Romani? Hic templum Jovis Opt. Max. futurum eſt: hic caput invenimus; conſtantiſſimâ Annalium affirmatione, tranſiturum fuiſſe fatum in Hetruriam, ni prænoniti à filio vatis legati Romani reſpondiſſent: Non planè hic, ſed Romæ inventum caput dicimus.

Cales, vide *Cale*.

Cales, Bithyniæ emporium ad pontum Euxinum, Arrian. Item flu. Euſt. & Val. Flacc. lib. 4.

Quas Tanais, flavuſque Cales, Hypaniſque Melaſque
Addat opes. ——

Κάλης eſt Thucididi lib. 4. Λάμαχον, ὃν τῇ Ἡρακλειώτιδι ἐμίσησε ἐς τὸν Κάλητα πόλεμον. Vide Nicol. Heinſ. ad Pontica Naſonis lib. 4. Eleg. 10.

Caletanus ager, non longe à Volaterris in Italiâ. Plin.

Caletæ, *Caletes* Cæſ. & Strab. Pop. Gall. Belgicæ Oceani Britannici oram inter oſtia Sequanæ & Somonæ fluminum incolentes, quorum regio *Le pays de Caulx*, teſte Petro Divæo appellatur.

Caletum, op. circa Picardiæ fines Ptol. *Portus Iccius* apud Cæſarem, vulgo *Calais*. Vide Geſſoriacum.

Caleva, vel *Calleva* Anton. *Oxonium*, *Oxenford*, teſte Priſæo, vulgò *Oxford*, urb. epiſc. & Academia præclara Albionis in Angliâ ad Thameſin flu. à Londino 47. m. p. in occid. Sed Camdeno eſt *Wallingford* op. ejuſdem tractûs. Cæterum *de Calevâ* vide Guil. Burtonum in Antoninum pag. 222.

Calguia, Arabiæ Petrææ urbs Ptol.

Cali, Palæſtinæ locus. Joſ. 19.

Calianaſſa, & *Calianira*, Nymphæ, quarum altera à bene regendo, altera à viris honeſtandis dicta. lege *Callianaſſa*, & *Callianira*.

Calicadnus, vel *Calycadnus* Ciliciæ flu. Plin. 5. 27.

Calicandrum, Aſiæ min. promuntorium, terminus navigationis poſitus Antiocho à Romanis ſuperato.

Caliceni, Macedoniæ pop. Polyb. lib. 3.

Calicula, urbs Hiſp. Bæticæ Ptol. *Calucula* Plinio, lege *Callidromus*, hodie *Caliar*. *Oſca* M. Nigro. Eſt etiam ejuſdem nominis op. in Turderanis apud Ptol.

Calidromus, Achaiæ promuntorium, haud longe à ſinu Maliaco.

Caligii, pop. in Arabiâ. Vide *Calingii*.

Caligula, Caius Imp. dictus à *caligis*, quas margaritis refertas primus portavit. Auſon. vel potius à *caligâ* militari, quâ frequenter in exercitu utebatur ad conciliandos ſibi militum animos. Id enim militibus gratiſſimum fore credebat, ſi Impetatorem veſtibus nihil à gregario milite differre videret.

Calinda, Lyciæ urbs. *Calynna* Straboni, *Calydna* Plinio. *Lagula* hodiè teſte Moletio.

Calindræ, Mygdonidis in Aſiâ urbs, & Indiæ intra Gangem. Ptol.

Calingæ, gentes Indicæ ad mare, quorum fœminæ quinquennes concipere dicuntur, octavum autem vitæ annum non excedere. Plin. 6. 17.

Calingii Arab. Fel. & Aſiæ pop. quibus vicina eſt Ampelone Mileſiorum colonia. Plin. 6. 28.

Calingon, Indiæ promuntorium. Plin. 6. 10.

Calinipara, Indiæ op. Plin. 6. 17.

Caliordi, Tauricæ Cherſoneſi pop. Plin.

Calinus, ſtatuarius. Quintilianus.

Calinius Syrius hiſtoricus, qui de geſtis Alexandri ſcripſit.

Calipus, Luſitaniæ flu. Ptol. *Palma* Goropio, *Sandano* Reſendio.

Caliſia, Germ. op. Ptol. *Cluſburg*, teſte Ortel. *Kaliſch* autem Ferrario, Poloniæ maj. urbs.

Calitæ, Libyæ inter. pop. Ptol.

Caliur, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Callaici, Luſitaniæ pop. *Gallaici* etiam dicti. Hodiè *Galliciæ regnum*. Ovid. 6. Faſt.

Tum ſibi Callaico Brutus cognomen ab hoſte
Fecit, & Hiſpanam ſanguine tinxit humum.

Mart. 10. 16. *Accipe Callaicis quicquid fodit Aſtur in arvis.*
Idem. 14. 95. *Quamvis Callaico rubeam generoſa metallo.*
Et 4. 39. *Nec quæ Callaico linuntur auro.*
Inde *Callaicus Oceanus* apud eundem 10. 37. pro Hiſpano.

Callantiani, pop. in ſiniſtris Ponti partibus habitantes. Diod. lib. 19.

Callantis, Siciliæ urbs. Suid.

Callas, Eubœæ inſ. flu. Strab. Item Mauritan. Cæſar. locus. Anton.

Callatebum, Aſiæ propriæ urbs in Cariâ regione. Herod.

Callateria, Campaniæ op. Strab. lib. 5. ad Brundusium ducens, non procul à Benevento.

Callatia, vel *Callantia*, Mœſiæ inſer. op. Ptol. *Scilia* Lazio. *Pandalla* Nigro. Laonico *Calliacra*. De Callatianis vide Palmer. pag. 563.

Callatiæ, Indica gens, quæ parentibus veſcitur. Herod.

Calle, *Cale* & *Callium*, urbs Umbriæ. *Cagli*.

Calleni, Campaniæ mediter. pop. Polyb. 3.

Callenicus, Senonum in Picenis op. Anton. *Caglio* Leandro.

Calletum, Hiſp. oppidum Stipendiarium, non liberum. Plin. 3. 1.

Calliæ, urbs una ex tribus Ætoliæ. Item parva regio prope Talantum.

Calliarus, urbs Locrorum, à Calliaro Odoedoci & Laonomes filio. Straboni vero quòd benè aretur, & colatur.

Callias, vide *Philonomus*.

Callias, Syracuſanus hiſtoricus, de rebus Siculis libros complures reliquit. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. 1. 11.

Callias, Athenienſis Comicus fil. Lyſimachi, qui *Schœnion* cognominatus eſt, quod funes ob paupertatem torqueret.

Callias, *Laccoplutus* cognominatus, dux Athenienſium nobilis, contra Artaxerxem miſſus. Suidas.

Callias, Methymnæus Grammaticus, quem Strabo lib. 13. dicit Alcæum, Sapphoque poetas enarraſſe. Cui Mitylenæus dicitur, & inter illuſtres Lesbios refertur.

Callias, Arcadiæ op. Pauſ. Et fontis nomen Suidæ.

Callica, Bithyniæ mediter. urbs. Ptol.

Callicatis, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Callichorus, Paphlagoniæ flu. Amniano & Plin. Item puteus in Atticâ. Pauſan.

Callicles, ſtatuarius nobilis. Plin. 34. 8.

Callicolona, Homero locus Troadis circa Simoenta flu. quem Strabo dicit diſtare ab Ilio 40 ſtadiis.

Callicrates, artifex ex ebore formicas, & alia tam parva animalia fecit, ut partes earum cerni non poſſent. Plin. & Ælian. Var. Hiſt. 1. 17.

Callicrates, ἀνὴρ Ἀχαιὸς, quomodo perfidiâ ſuâ Achæos omnes Romanis parere coegit, docet Pauſanias lib. 7. Itemque quomodo à Menalcide perfidiâ ſuperatus fuit, idem demonſtrat ubi ſupra.

Callicrates, Tyrius, Aureliani tempore, & paulò poſt vixit, qui vitam Imperatoris hujus in literas retulit. Vopiſcus in Aurel.

Callicratides, Methymnam vi cepit, Xenoph. Hiſt. l. 1.

Callidemus, an hiſtoricus fuit, haud ſatis compertum habemus. Plin. lib. 4. cap. 12. & Solin. cap. 17. hoc teſte aſtruunt Eubœam prius Chalcidem eſſe vocatam; ære ibi prius reperto. Voſſius.

Callifæ, vide *Allifæ*.

Calliga, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Calligeris, Indiæ intra Gangem urbs, *Cananor* Caſtaldo.

Callimachus, hiſtoricus & poeta Batti & Meſalmæ fil. diſcipulus Hermocratis Jaſenſis Grammatici, vixit apud Ptol. Philadelphum uſque ad Evergetem Bibliothecæ regiæ

regiæ præfectus. Scripſit plurima, inter cætera opus de origine & cauſis Sacrorum, quæ Αἰτια inſcripſit. Martialis ad Mamurram lib. 10.

Si non vis Mamurra tuos cognoſcere mores,
Nec te ſcire legas Ætia Callimachi.

Conſcripſit etiam in adverſarium poema acerbiſſimum, quem ficto nomine Ibin appellavit. Edidit & hymnos, qui hodieque extant, Item carmen de Berenices comâ quod Catullus tranſtulit. Vide Voſſium de H. Gr. 1.15. & Jonſium de Script. Hiſt. Phil. lib. 2. cap. 5. Fuit etiam *Callimachus* junior poeta ἱστορικὸς, ex ſuperioris ſorore natus, Staſenoris, & Megatimæ, quæ Callimachi ſoror erat, filius, ut eſt apud Suidam. Sed hujus non ita magnum nomen fuit.

Callimachus, ſculptor τηξίτειχος nominari voluit, quaſi arris interpellator, & qui eam in tenuiorem, exquiſitioremque diſciplinam reduxit, τήκειν enim *liquefacere*, *conflareque* ſignificat. Nam ipſe primus lapidem perforavit, minutatimque tractavit. Pauſan. & Plin. 34. 8. καυλοτόμος legunt. At Vitruvius 4.1. κατατόμος dicitur.

Callimachus, Athenienſis dux præſtantiſſimus, prælio cum hoſtibus Perſis commiſſo, quamplurimis haſtilibus cùm transfoſſus eſſet, & animam efflaſſet, rectus ſtetit. Plut. in Paral.

Callimachus, medicus. Plin. 21. 3.

Callimedes, Athenienſium imperator. Diod. Sic.

Callinicum, Perſarum op. in Euphratis ripâ. Procop. Et Oſrhoenæ regionis, lib. Notit. Meſopotamiæ item Marcell.

Callinicus, Sophiſta Syrius, vel Arabs, profitebatur Athenis, ſcripſit de cacozeliâ, de Rhetoricâ ad Cleopatram, de rebus geſtis Alexandri, & alia quædam Suid. Viguit tempore Anton. Pii Imp. vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 13. & Jonſium de Script. Hiſt. Phil. lib. 3. cap. 14.

Callinicus, Sacri genus Herculi dicatum. Cæl. 5. 4.

Callinus, primus orator, & inventor Elegiaci carminis, teſte Terentiano.

Callinuſa, promuntorium Cypri. Ptol.

Calliope, una Muſarum, Orphei mater, quæ Heroico carmini præeſſe exiſtimatur, à vocis ſuavitate nomen habens, καλὸς enim *bonus* eſt & ὄψ *vox*. Virg. in Epigr.

Carmina Calliope libris Heroica mandat.

Effertur & *Calliopea*. Virg. 4. Eclog.

Orphei Calliopea, Lini formoſus Apollo.

Ovid. 5. Faſt. *Prima ſui cœpit Calliopea chori.*

Calliope, urbs Parthorum. Steph.

Callipatira, mulier quædam fuit, quæ quum capitale eſſe, fœminis ſciret, Olympicorum tempore Alpheum amnem tranſiſſe, mutatis veſtibus gymnaſtico ſeſellit habitu. Sed cum id poſtea reſcitum eſſet, ignorum quidem eſt Callipatiræ, quod patrem, & fratres habuiſſet Olympionicos. Lata vero in reliquum lex eſt, uti in certamen nudi prodirent gymnaſtæ Pauſan. Rhod. 14. 14.

Callipia, fons Et heſiorum. Plin. 1. 29.

Callipidæ, Scythiæ Europ. pop. ad Hypanim flu. Solinus *Callipodes* vocat. *Græcoſcythæ* Herodoto dicuntur.

Callipides, Græcus tragædorum hiſtrio, qui in eâ re ſibi placebat plurimum. Unde cum Ageſilao regi occurriſſet, arrogantius eum ſalutavit, ſubinde illi ſe oſtentans, & inter aſtantes ſeſe intrudens; arbitratus fore ut à rege comiter exciperetur. At is cum gravioribus intenderet, ac ne Callipidem reſpectaret, *Non admodum* inquit *noſſe me videris ô Rex, nec, qui ſim, inaudiviſſe.* Reſpondens Ageſilaus. *Annon*, inquit, *es Callipides mimus?*

Callipides, hiſtoricus Straboni memoratur in 12. jungiturque Hellanico, Herodoto, & Eudoxo, quos φλυαρίας arguit.

Callipius, conſul collega Aldaburii an. U. C. 1200.

Callipos, philoſophus, qui honeſtati voluptatem adjunxit, ſicut & Dinomachus.

Callipolis, *Geliboli* Turcis, teſte Leunclavio, urbs Thraciæ ad Propontidem contra Lampſacum urbem. Sil. 14.

——— *Romana petivit*
Fœdera Callipolis. ———

Ita Silianum hoc perperam Callipoli Thraciæ tribuit Ferrarius. Atqui *Callipolis* iſta de quâ Poeta agit Siciliæ urbs fuit. Steph. Καλλίπολις πόλις Σικελίας. Vide omnino Cluv. Sicil. Ant. pag. 388.

Callipolis, urbs Apuliæ, ſita in extremo promuntorio longe in mare procurrenti, ſed arctiſſimo Iſthmo, adeo ut in aliquâ parte vix curribus pervium ſit. Munita eſt & rupibus ſepta, à continenti unicus eſt aditus, in quo caſtellum eſt minutiſſimum. Videtur Cluverius Ital. Ant. pag. 1239. Et Iſa. Voſſ. ad Melam, pag. 166

Callipus, Athenienſis, Platonis auditor, interfectus à Syracuſanis quod tyrannidem poſt Dionyſium aggrederetur, & Dionem patriæ liberatorem per proditionem interfeciſſet. Plut. in Dione.

Callipus, op. ad Pontum Euxinum. Jornandes.

Callipus, Corinthius, hiſtoriam ſcripſit de Orchomenorum rebus, teſte in Bœoticis Pauſaniâ.

Callipygos, Venus dicta eſt à pulcris clunibus, nam cum duæ quædam viſendæ pulchritudinis puellæ, de natium præſtantiâ contendiſſent, tandemq; placuiſſet rem adoleſcentis cujuſdam arbitrio permitti, & ille utrâque diligenter inſpectâ, natu majori palmam indixiſſet, eamq; conjugio ſibi copulaſſet: occaſionem Syracuſanis præbuerunt, ut ab hâc natium altercatione Veneri Callypygæ templum conſtruerent. Rhod. 4. 8.

Callirrhoe, fons in agro Attico 9 habens fiſtulas, unde & ἐννακρουνος dictus eſt. Poetæ alterum r ex nomine abjiciunt. Stat. 12. Theb.

Et quos Callirhoe novies errantibus undis
Implicat. ———

Callirrhoe, fons in Palæſtinâ calidus, ac morbis ſanandis ſaluberrimus in quo Herodes morbo horribili, ac prorſus deſperato, & cælitus immiſſo laborans, perperam ſeipſum lavit propter tot ac tanta in homines ſcelera inhumanitèr perpetrata. Iremque prope hunc fontem ſita eſt ejuſdem nominis civitas. Joſ. 17. Ant. cap. 8.

Callirrhoe, Lyci filia, hominis ſanguinarii, & hoſpites immolantis, à Diomede relicta, quem Troiâ redeuntem benignè ſuſceperat, & paternis inſidiis liberaverat.

Callirrhoe, Phoci Bœotii filia, quæ corporis formâ, & pudicitiæ gloriâ, inter æquales ſuas & ſocias facilè ſibi primas vendicavit. Hanc 30 numero ex univerſâ Bœotiâ genere & opibus primarii juvenes ſummo quiſque ſtudio in uxorem expetiſſe dicuntur. Cæterùm pater alias ſemper ex aliis moras complicans & connectens, ac diem de die trahens, illorum vota procraſtinando conſultò fruſtrare videbatur; quamobrem proci, conſpiratione conflatâ, Phocum interfecerunt. Hac re palam facta Callirrhoe clàm auſugiens, tamdiu delituiſſe fertur, quoad celebre per univerſam Bœotiam advenîſſet feſtum quod Πανβοιώτιον illi vocant. Hanc illa celebritatis occaſionem nacta obſervato tempore ſupplex in Palladis arâ confediſſe dicitur, palamque de procis conqueſta ſuis, illorum ſcelus, nefandamque ſui parentis cædem indicavit, nominaque ſingulorum maximo recenſuit ejulatu. Bœotii autem quotquot ad celebre ſpectaculum aderant, rei ipſius indignitate permoti, cædis patratores, & conſcios, ut ab illis meritas exigerent pœnas, diligentius inquirere cœperunt. Hâc illi re perceptâ, ocyus omnes dilapſi, ad Hippotas, quod opidum medio Thebarum Coroneæque interſtitio erat, celeri fuga perveniſſe dicuntur. Poſtulantibus autem illos poſteà Bœotiis, & ut ſibi dederentur ſummo ſtudio contendentibus, cum opidani obaudirent, eoſque reddere nollent, comparato ex ſingulis civitatibus delectorum exercitu illorum fines hoſtiliter ſunt ingreſſi, opidumque vi captum funditus everterunt. Procos quidem illos in poteſtatem redactos, maximâ extructâ pyrâ ſimul omnes in ignem conjectos combuſſerunt. Leonicerus Tom. lib. 2. cap. 9. ex Plutarcho.

Callirrhoe, palus Meſopotamiæ ad Antiochiam urbem. Steph.

Calliſta, inſ. maris Ægei, una Sporadum, alio nomine *Thera* appellata. Plin. 4. 12.

Calliſthenes, philoſophus Olynthius, Alexandro M. familiaris ex condiſciplinatu, accituſque ab ipſo rege ad prodenda memoriæ geſta ejus Aſiatica. Huic nocuit immo-

immodica libertas, gravitaſque regi inviſa. Nunquam enim aſſentantium accomodatus ingenio erat. Cum enim Rex ex Perſico bello Deorum more adorari vellet, acerrimus inter recuſantes Calliſthenes fuit, palam dictitans, Alexandrum non adorandum eſſe. Quæ res & illi, & multis principibus Macedonum exitio fuit. Nam illum Alexander propter adorationis Perſicæ interpellatum morem, conjurationis conſcium eſſe criminatus, truncatis membris, abſciſſiſque auribus, ac naſo labiiſque deformatum, cum cane in caveâ clauſum circumferri juſſit, diuque tortum tandem necavit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 9.

Calliſthenes, Sybarita, Galatica conſignavit, quorum librum 23 citat Plut. lib. De Flum. Et librum 13 Stobæus Serm. De morbis, & moleſtiarum in eis ſolutione. Voſſius.

Calliſto, Lycaonis Arcadiæ regis filia, nympha celeberrima, quæ à Jove compreſſa, gravidaque facta, quùm ſimul cum Dianâ lavaretur, tumore uteri prodita, & ab eâ repulſa, Arcadem filium in ſilvis peperit, à quo poſtea Arcadia dicta eſt. Hæc poſtea à Junone in urſam commutata, & Jovis miſeratione in cœlo collocata, majorem efficit Urſam, quæ & Helice Græcis dicitur. Prop. l. 2.

Calliſto Arcadios erraverat urſa per agros:
Hæc nocturna ſuo ſidera vela regit.

Calliſtratia, Galatiæ op. Ptol. *Caſtellum* teſte Theveto.

Calliſtratus, Athenis orator in Rep. fuit, quem cùm Demoſthenes admodum adoleſcens audiviſſet nobilem illam τὴν περὶ Ὀρέστου δίκην dicentem, ita motus, & demulctus, & captus eſt, ut Calliſtratum jam inde ſectari coeperit, Academiam cum Platone reliquerit. Gellius 3. 13.

Calliſtratus, vir doctiſſimus, Alexandri à conſiliis.

Calliſtratus, ſtatuarius Plin. 24. 8. Cæterùm de variis Calliſtratis videſis Voſſ. de H. Gr. p. 338.

Calliſtus, unus inter comites Juliani Principis, expeditionis ejus heroico verſu hiſtoriam conſcripſit. Nicephorus. 10. 34.

Callixenus, Rhodius libro de Alexandriâ teſtis citatur ab Athenæo l. 6. c. 11. Pluribus ex libris id opus conſtabat, nam Callixenus in quarto de Alexandriâ laudadatur Harpocrationi in Ἐγγυοθήκη. Voſſius.

Callixenus, Statuarius nobilis qui Olympia 155, quo tempore illorum ars revixit, quùm anteà aliquando ceſſaſſet, floruit. Plin. 34. 8.

Callona, Leſbi inſ. urbs opulentiſſima. Laonic. lib. 10.

Calon, ſtatuarius Quint. 12. 10. Plin. 34. 8.

Calones, militum ſervi, dicti quia ligneas clavas gerebant, quas Græci κάλα vocant. Feſtus. At Servio ſic dicuntur quia militibus ligna portant, & impedimenta. Σκευοφόροι. Horat.

Hunc perminxerunt Calones, atque Caballi.

Quidam tamen à *calando* derivant, quod ad miniſterium advocarentur: alii à *Calendis*, quod Calendarum die cibaria pro toto menſe caperent.

Calonis, *Cleves*, teſte Lazio, urbs Germ. ducatûs Clivenſis caput.

Calor, Italiæ flu. prope Beneventum, teſte Livio lib. 24. & Vibio Sequeſtri, *Pugna* hodiè inquit P. Diaconus. Ἄλωρος legitur apud Appianum in Annibalicis. & lib. 2. Civilium.

Calos limen, i. e. bonus Portus. Portus in Euxino. Mela. 2. *Caloſtoma* Plinio commemoratur inter Danubii oſtia. Vide *Boreoſtoma*.

Calpas, *Carrathaſſan*, ſi Theveto fides, flu. (portus item & op.) Bithyniæ inter oſtia Pſyllidis & Sangarii in Euxinum labens. *Aqua*, teſte Moletio dicitur, Pinero autem *Zagari*. Sed hic Sangarius eſt à Calpâ diverſus.

Calpe, mons in extremis Hiſp. finibus ad fretum Gaditanum, *Gibraltar* Cluſio, & Aretio, *Gebel Tarifi* (i. e. *mons Tarif*) Arabibus, teſte Beutero; ambitu quidem non magnus, ſed altitudine ingens, è regione oppoſitam habens Abylam, vel Alyben extremum Mauritaniæ montem formâ & magnitudine non diſſimilem, qui 2 montes procul aſpicientibus columnarum ſpeciem præbent. Sub hoc monte ſita fuit Tarteſſus urbs vetuſtiſſima, alio nomine *Carteia* dicta. Unde & *Tarteſſia Calpe* à poetis appellatur. Claud.

Condiderat jam ſolis equos Tarteſſia Calpe.

A Græco vocabulo ſic nominatum volunt, quoniam eſſet concavus inſtar vaſis, quod Græci Κάλπην vocant. Heſychius Κάλπη, ϛαμνὸς, υδρία. Avienus in oris maritimis ex Magni Salmaſii emendatione.

Calpeque rurſum in Græciâ ſpecies cavi
Teretiſque viſu nuncupatur urcei.

Unde Melæ mons iſte *in mirum modum concavus* dicitur 2. 6. Bochartus tamen Κάλπην ex Phœnicio גלפא *galpha* ejuſdem ſignificationis deductum putat. Nam Arabicè inquit גלף *galph* eſt *vas fictile*, vel *effracti vaſis ima pars*.

Calpe, Κάλπης λιμὴν Arriano in Periplo Ponti Euxini. Straboni flu. eſt inter Chalcedonem, & Heracleam fluens. Ptol. Κάλπαν flu. inter Pſyllin & Sangarium ponit. Κάλπις Apollonio, quem βαθυῤῥείοσσα vocat.

Calpe, Hiſp. op. ad fretum Gaditanum, antiquitus Heraclea dictum, ut author eſt Timoſthenes apud Strab.

Calpetus Sylvius, 9 Latinorum rex.

Calphurnia, mulier fuit importuniſſima, quæ ſexûs ſui verecundiæ oblita, per ſeipſam cauſas egit, adeoque ſe moleſtam judicibus præbuit, ut occaſionem dederit edicto, quo cautum eſt, ne mulieri in poſterum cauſas agere liceret.

Calphurnia, quonam pacto pro patriæ ſalute à Mario patre ſuo victima diis immolata fuerat, vide in dictione *Marius*.

Calphurniana, Turdulorum in Bætica urbs. Ptol.

Calphurnius Piſo, Coſ. Coll. Ruſtici Bolani. an. U. C. 863.

Calphurnius Beſtia, nobilis Romanus, qui pecuniâ corruptus, rem adverſus Jugurtham male geſſit. Huic à M. Cæcilio accuſatore objectum eſt, quòd uxores ſuas dormientes interemiſſet. Plin. 27. 2.

Calphurnius Craſſus, patricio genere ortus in expeditionem Regulî ſocius in Maſſylos, ut munitiſſimum caſtellum, nomine Garætium diriperet, miſſus eſt: ubi in hoſtium poteſtatêm redactus Saturno immolandus deſtinatur. Biſaltia regis filia, juvenem adamatum, patris à ſe proditi victorẽ fecit: Calphurnio autem retro abeunte, puella ſibi ferro jugulum tranſverberavit. Plut. in Paral.

T. Calphurnius, poeta Latinus, natione Siculus fuit, Bucolici carminis author. Per eadem tempora floruit, quibus Diocletianus Cæſar, & Conſtantii principes Romanum imperium moderati ſunt. Vide Grinitum de Poetis Lat. Cap. 83.

Caltiorijſſa, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Calubai, idem qui *Caleb*. fil. Efron, filii Hares. 1 Par. 2. Lat. *caninus*, aut *caniſtrum meum*, ſive *totus ipſe in me*.

Calucones, Rhætiæ pop. Ptol.

Calucula, op. Hiſp. Bæticæ ex ſtipendiariis. Plin. 3. 1. vulgò *Cabra*.

Calviſiana, Siciliæ urbs. Anton.

Calviſius Tullus, Coſ. Coll. Palmæ, quo tempore Plin. 2. Novocomenſis floruit, & 3 Galitiæ civitates terræ motu erutæ ſunt.

Calumacuma, Africæ propriæ pagus ad Syrtim magnam. Ptol.

Calupena, Armeniæ min. regio. Strabo lib. 11. Nuſquam alibi me legiſſe memini. Plinius Colopenæ facit mentionem, ſed id nihil huc pertinet.

Calus Colchidis flu. Arrian. in Periplo.

Caluſium, Tyrrheniæ op. Dion. lib. 14.

Calvus, antiquus quidam poeta, cujus meminit Horatius. 1 Serm. Sat. 10.

Nil præter Calvum, & doctus cantare Catullum.

Is erat & æqualis Catulli, & amicus. Nam ad eum 14 epigr. ſcribit.

Ni te plus oculis meis amarem
Jucundiſſime Calve.

Calybe, Thraciæ urbs. Strabo lib. 17. Eam Philippus Amyntæ filius collectis de exercitu ignaviſſimis habitandam conſtituit.

Calycadnus, Ciliciæ flu. ad quem Seleucia civitas ſita eſt, juxta Sarpedonem promuntorium. Strabo. *Saleſo* Nigro. Aliis *fiume del ferro*.

Calydium, Italiæ op. in Appia viâ ad Brunduſium ducens. Strabo lib. 5.

Calydna,

Calydna, inſ. maris Myrtoi, quam quidam unam eſſe cum Calymna putant. Alii Calydnas duas, Leron & Calymnem, quæ ſunt circa Rhodum. Strabo Calydnam quandam prope Tenedum conſtituit, cujus meminit Q. Calaber lib. 10.

Δὰ γὰρ πυπίλιον ἄντρον ὑπὸ ϛυφελῷδι πίτρῃ
Ηίεϱϑι, ϑνιλοῖϛιν ἀνέμϱαλον, ὥ ἐνὶ ϑῆϱις
Σμιϱδαλίοι ναίεσκον, ἀπ' ἀλομένοιο γενέϑλης
Τυφῶϊ- νήσοιο χϑ' πϱὸς ἀχ, ὃν τε Καλύδνην
Λαοὶ ἐπικλήσκουσιν ἴσω ἁλὸς, ἀντία Τρῳτης.

Vide *Calymna*.

Calydna, urbs Thebæ, à *Calydno* Cœli filio. Dicitur & *Calydnus*, unde Apollo Καλυδνεὺς & Καλύδνιος. Steph.

Calydnus, quidam Thebis regnare fertur, unde Poeta Chalcidenſis urbem eam Καλύδνα πόλιν vocat. Sicut autem Ὠγύγιον pro *antiquo* uſurparunt Poetæ; ita & Καλυδναῖον Heſychius ἀρχαῖον interpretatur.

Calydon, Ætolorum civitas, regia Oenei patris Meleagri, diſtans à mari ſeptem millium quingentorũ paſſuum ſpatio, Eveno fluvio interfluente diviſa. Ovid. Met. l. 8.

Et Meleagream maculatus ſanguine Neſſi
Evenos Calydona ſecat. Idem ibidem
Alta jacet Calydon, lugent juveneſque ſeneſque.

Idem 3 Amor. Eleg. 6.

Nec tanti Calydon, nec tota Ætolia tanti.

Inde *Calydonius*, ut *Calydonius amnis* apud Ovid. Item *Calydonis. Plangunt ora ſimul matres Calydonides* apud eundem. Inde *regio Calydonia*, quæ olim Æolus dicebatur. Thucyd. l. 3.

Calymna, Stephano inſula, quam Scepſius in plurali *Calymnios* vocat, alii *Calymniam*, unde *Calymniates*. Fuit a. non longè à Lebintho, & Aſtypalæâ. Ovid. 2. Art.

Dextra Lebinthos erat, fœcundaq; melle Calymna,
Cinctaque piſcoſis Aſtypalæa vadis.

Inde *mel Calymnium*, de quo Strabo in fine libri decimi Ἅπαν μὲν οὖν τὸ νησιωτικὸν μέλι σφόδϱα ἀϛεῖον ἐϛὶ, καὶ ἰτάμισον τῆ Ἀττικῇ. Τὸ δὲ ἐν ταύτοις νήσοις διαφέϱοντως, μάλιϛα δὲ τὸ Καλύμνιον, i. e. *Omne quidem mel inſulare, plerumque eſt egregium, & cum Attico certat; maximè tamen excellit in iſtis inſulis, & Calymnium imprimis.* Itaque *Calymna* Phœnicibus erat חלי מנוח *Chali mnah*, h. e. *dulcis ſedes*. Alii *Calydnam* & *Calyduam* malunt, quod eſſet חלי טינע *Chalitina*, *dulcis rupes*, i. e. quæ melle fluit, ut Deut. 32. 13. & Pſal. 81. 17.

Calynda, Cariæ urbs. Steph. circa quem tractum *montes Calyndici*. Herodoto.

Calypſo, nympha Oceani & Thetidis filia; vel ut aliquibus placet Atlantis. Regnavit in Ogygiâ inſulâ, & Ulyſſem naufragum hoſpitaliter ſuſcepit. Ovid.

Ah quoties illum doluit properare Calypſo.

Propert. *Fœcunda Atlantidos arva Calypſus.*

De eâ Hom. in Odyſſ. Hæc de ſui nomine inſulam in Jonico mari cognominatam tenuit Lacinio promuntorio propinquam. Vel, ut aliis placet in mari Africo. Plin. 3. 10. Ad hanc pervenit Ulyſſes naufragus, ubi 7 annis detentus eſt: licet Ovid. lib. 4. Pont. Sex tantum dicat. Eleg. 10.

An grave ſex annis pulchram foviſſe Calypſo,
Æquoreæque fuit concubuiſſe Deæ?

Hanc Propert. 3. 11. Ææam vocat.

Et thalamum Æææ flentis fugiſſe puellæ.

Inſula quoq; ejus Æa dicitur Hygino, cap. 12. 5. & Melæ 2. 7. Id autem nominis illi, & inſulæ illius inditum, quia Æætæ & Circes ſoror à quibuſdam traditur Calypſo uti teſtatur Tzetzes in Lycophronem. Calypſonis inſulam juxta Puteolos deſcribit Philoſtratus lib. 8.

Calytis, urbs Syriæ. Steph.

Camacæ, aliàs *Camæ*, Scytharum pop. Plin. 6. 17.

Camalodunum, vel *Camulodunum*, *Colchester* Lhyido. Camdeno a. *Maldon* in Eſſexiâ, Cynobellini olim regia, uti ex Dione cognoſcimus, lib. 60. Καμαλόδουνον τὸ Κυνοβελλίνου βασίλειον. Per Metatheſin Ptolemæo Καμυδόλανον, quam inter Τρινόβαντας ponit, ſic enim Trinobantes vocat. Vide Burtonum in Antoninum, pag. 232. Vide *Cambodunum*.

Camane, Indiæ intra Gangẽ urbs. Ptol. *Chaul* nonnullis.

Camani, Germaniæ pop. Ptol.

Camantium, una ex ſeptem urbibus Aſiæ min. quas Cyrus familiari ſuo Pitharcho largitus eſt. Athenæus.

Camara, Indiæ intra Gangem emporium ſupra promuntorium Cory. Arrian. in Periplo.

Camara, urbs Cretæ Ptol. Καμὼ olim dicta. Steph.

Camaracum, vide *Cameracum*.

Camarata, Mauritaniæ Cæſar. op. Anton.

Camaria, urbs Italica ab Albanis condita. Vide *Camerinum*.

Camarica, Ptol. Cantabrorum urbs, alio nomine *Victoria* dicta.

Camarina, Italiæ civitas. Strabo 6.

Camarina, palus Siciliæ juxta op. ejuſdem nominis; cujus aquæ cum fœtore ſuo peſtem generarent, conſuluerunt Apollinem, expediretne, ipſis Camarinam exſiccari, quibus ab Apolline reſponſum eſt.

Camarinam non eſſe movendam.
Μὴ κίνῃ Καμαϱίναν, ἀκίνηϛον γὰϱ ἀμείνων.

Neglecto tamen oraculo, ſiccaverunt paludem per quam mox ingreſſis hoſtibus, contempti oraculi pœnas dederunt. Unde Proverb. *Camarinam movere* pro eo, quod eſt, *Sibi malum hoc accerſere*. Servius in illud Virg. 3. Æn.

——— *Et fatis nunquam conceſſa moveri*
Apparet Camarina procul, Campique Geloi.

Vide Cluver. Sic Ant. lib. 1. pagg. 192. 193. 194. Interim videamus quid de hâc urbe ait vir magnus De Phœn. Col. lib. 1. cap. 29. Falluntur (inquit) qui paludem volunt ab urbe vicinâ dictam. Neque enim ab urbe palus, ſed urbs à vicinâ palude nomen traxit. Φασὶ γὰρ Δῆλοι, ὅτι αἱ πλησίαι τῶν Σικελικῶν πόλεων ἀπὸ τῶν πελαμῶν ὀνομάζονται, Συϱακοῦσαι Γέλαι, Ἱμέϱαι, Σελινοῦϛα, ἡ Φοινικοῦϛα, ἡ Ἐρύκινη, Κάμικοι, Ἄλυκοι, ἡ Θέρμοι, ἡ Καμαϱίναι. Ita Stephanus in Ἀκϱαγαντῖνοι. *Camarina* porro palus unde dicatur, colligere eſt ex his Pindari Olymp. 5. De Hippari amne qui in Camarinam influit.

Κολπά τε ϛυδίων Θαλάμων ταχίαις
Ὑψίγυιον ἄλϛος.
Agglutinaque ſtabilium cubiculorum celeriter
Altam ſylvam.

Quæ Schol. ita explicat ex mente Ariſtarchi Grammatici celeberrimi. Θαλάμων κατασκευασὰν Ἵππαϱιν τῇ Καμαϱίνῃ παϱέχειν, &c. i. e. *cubiculorum ſtructorem Hipparin Camarinæ præbuit. Aiunt enim illum per mediam Camarinam defluentem, accedente maris æſtu formare terram ex quâ lateres conficiunt Camarinenſes ad domorum ſtructuram.* Itaque Camerinæ nomen eſt à חמר *chamar lutoſum eſſe*, unde & חומר *chomer* eſt *lutum*, ex quo fiunt lateres. Cur *Camarinæos* Iſacius in Lycophronem eoſdem eſſe velit cum Lotophagis non capio.

Camarini, Inſulæ Arabiæ *Camareni*. Steph. Καμαϱηνοὶ νῆϛοι Ἀϱαβίων. Camarinorum pomorum mentionem habes apud Plin. 15. 14.

Camarinum, urbs Umbrorum. Ptol.

Camatullici, Gall. Narbon. pop. Plin.

Cambades, unum ex cognominibus Tauri montis.

Cambala, *balorum*, Aſiæ locus, ubi auri metalla effodiuntur. Strabo lib. 11. N. L.

Cambalidus, Perſidis mons, Caucaſi ramus in Suſianis. Plin. 6. 27.

Cambate, Gall. Belg. locus circa Burgundiæ comitatum. Anton.

Cambei, gens Illyrica. Appian.

Camberichum, unum oſtiorum Gangis flu. Ptol.

Cambetis, ab Antonino poſt Auguſtam Rauracorum proximo loco ponitur, B. Rhenano teſte *Caemps* Germanis nominatur.

Cambetum, civitas Hiſp. Tarracon. Ptol.

Cambiſena, Armeniæ regio. Strabo 12.

Cambiſtholi, Indiæ pop. circa Indum flu. ubi Hidraotes flu. cum Gange aquas ſuas confundit. Arrianus in Indicis.

Cambles, rex Lydorum tantæ voracitatis, ut nocte quâdam uxorem quoque abſumpſerit, cumque ſummo mane illius manum in ore comperiſſet, ſemet jugulavit. Xanthus apud Cæl. Rhod. author eſt 7. 11.

Cambodunum, Vindeliciæ urbs. Ptol. hodie *Monachium* vulgò *Munchen*.

Cambodunum, Britanniæ op. in Brigantibus. *Weſtcheſter*

Talboto. Sed Camdeno *Almondbury* in Comit. Eborac. Vide *Burtonum* in Antoninum, pag. 122.

Camboleƈti, Gall. Narbon. pop. Plin. 3. 4.

Camborium, Angliæ op. Anton. *Cambridge* eſſe putat Talbotus.

Cambra, Antenoris uxor.

Cambria, ſive *Wallia*, Britanniæ tertia pars eſt, quæ ab Angliâ, Sabrinâ, & Deâ fluminibus ſeparatur. Omni aliâ ex parte Oceano Verginio ſive Hybernico cingitur. Continet Dimetas, Ordovices & Silures teſte Camdeno Angli *Wales* vocant. Hæc pars Britannicæ inſulæ ſuis antiquiſſimis incolis gaudet, ut qui veri & gneſii Britanni ſunt, avitâque Britannicâ linguâ utuntur. Cedit hæc ex veteri inſtituto primogenito regis Angliæ filio, ei ſc. qui regi in imperio ſucceſſurus eſt, diciturque à primo nativitatis die *Princeps Walliæ*.

Cambrinus, vir ferocis animi, regnavit apud Tuſcones.

Cambunii, montes Macedoniæ Livio, quos ab incolis *Voluſtana* appellari ſcribit, vide *Canaluvii*.

Cambus, Auſtriæ flu. Lazio, in Danubium ſe exonerans *Camb* vulgò dictus.

Cambuſis, Æthiopiæ urbs. Plin. 6. 29.

Cambyſes, Perſarum & Medorum rex, Cyri filius, qui paternis regnis Ægyptum adjecit. Sed offenſus illorum ſuperſtitionibus, Apidis, cæterorumque Deorum ædes dirui juſſit. Ad Ammonis quoque templum expugnandum exercitum miſit, qui in Lybiâ deſertâ arenis obrutus univerſus interiit. Ipſe quoque cùm ſuo ſeſe gladio imprudens læſiſſet, leviſſimo ex vulnere mortem oppetiit. Herod. 3. Profectus ad quærendos ortus Nili, fame adactus comitum ſuorū aliquot in aliorum alimentum occidere, re infectâ rediit. Luc. 10. ver. 279.

——— *Veſanus in ortus*
Cambyſes longi populos pervenit ad ævi,
Defectuſque epulis, & paſtus cæde ſuorum
Ignoto Te Nile redit. ———

Cambyſes, flu Aſiæ per Albaniam regionem, ex Caucaſo monte in Cyrum influens. Mela. 3. 5. Vide Voſſ. in loc.

Cambyſſeni, pop. in Cyropoli. Steph.

Camechia, Albaniæ op. Ptol.

Cameia, Manichæorum metropolis. Cedrenus.

Camelani, Italiæ pop. in 6 regione, Narnienſibus, & Nucerinis vicini. Plin. 3. 14.

Camelidæ, inſulæ duæ in orâ Joniæ regionis. Plin. 5. 31.

Camelitæ, pop in Meſopotamiæ finibus, non procul ab Euphrate. Scenitis proximi, qui diverſoria habent partim ciſternarum, partim aquæ ductuum aquis abundantia. Strabo. 3.

Camelobaſci, Carmaniæ pop. Ptol.

Cameloconi, pop. Arabiæ. Steph.

Camelodunum, op. Angliæ, *Duncaſter* Lhyido.

Camenta, Cypri promuntorii, ſolem occiduum ſpectans.

Camera, vel *Camere*, ager, de quo Ovid. Faſt. 3.

Eſt prope piſcoſas lapidoſi Crathidis undas
Parvus ager, Cameren incola turba vocat.

Cameracum, urbs Gall. Belg. ad Picardiæ fines, vulgo *Cambray*.

Camerinum, Umbriæ urbs præclara, à curvitate ſitûs appellata. Ab eâ *Camertes* dicti. Vide Cluv. Ital. Ant. 2. 6.

Camerinus, Coſ. Coll. Nigri an. U. C. 890.

Camerinus, poeta, cujus meminit Ovid. lib. 4. De Ponto Eleg. 16.

Quiq; canit domitam Camerinus ab Hectore Trojam.

Ubi alii *domito*.

Camerium, Italiæ op. juxta Collatiam. Plin. 3. 5. *Cameria* Livio, & Halicarnaſſeo.

Cameropis, civitas Indiæ Strabo.

Camertes, pop. Umb. nunc *Camerinenſes*, vide *Camerinum*.

Cameſene, vel *Camiſene* Latii, vel Ital. vetuſtiſſimū nomē jam inde à Jani temporibus, de cujus origine *Grammatici certant, & adhuc ſub judice lis eſt*. Ad Camiſen quidē omnes referunt, ſed de Camiſe nihil certi. Hunc n. alii cum Macrobio, & Hygino, & Protarcho Tralliano, advenam & imperii conſortem; alii Jani fratrem faciunt cum Catone in Originum libris. Alii deniq; Camiſem aſſerunt ſororem & conjugem fuiſſe Jani, ut Draco Corcyræus apud Athen. l. 15. Unde videtur deſumptum, quod Servius in l. 8. Æn. Tiberim vel Tiberinū *Jani, & Cameſenæ filium facit*. Quid ſi *Cameſem*, vel *Camiſenem* dicamus id ipſum eſſe quod *Latium* & חיים *Cethimi* quia כמס *Camos* Hebræis eſt abſcondere. Hinc Moſes Deut. 32. 34. nonne illud eſt כמס *camus*, reconditum apud me?

Cameſus, Thraciæ urbs. Ptol.

Camicus, urbs Siciliæ, in quâ Cocalus Dædali fil. imperavit. Ita Steph. Vibius in catalogo fluminum: *Camicos*, Siciliæ. ex quâ urbs *Camicos*. Ariſt. Polit. 2. 10. *Quapropter & maris imperium tenuit Minos, & inſularum alias cepit, alias incolis frequentavit, ad extremum a. bellum Sicilia inferens, τὸν βίον ἐτελεύτησεν ἐκεῖ περὶ Κάμικον* Strab. l. 6. *Multa etiam barbarica opida interierunt, Καθάπερ ὁ Κάμικος Κωκάλου βασιλέως, παρ' ᾧ Μίνως δολοφονηθῆναι λέγεται*. Vide Herod. l. 7. & Diod. Sic. l. 4. Apud Tzetzen in Chil. corruptè Κάμινον, & poſteà Κάμιλλον legitur. *Fiume delle Canne*, hodiè Cluverio. Scribit hic Carolus Sigonius Charax hanc urbem *Inycum* vocat, dein Stephanum autorem advocat. Sic nullo habet Κάμικος, πόλις Σικελίας, ἐν ᾗ Κώκαλος ἦρχεν. Χάραξ δ' Ἴνυκον ταύτην φησίν. Atqui non unum eundemq; locum eſſe voluit Charax *Inycum* & *Camicum*; ſed cum alii Camicum fuiſſe Cocali regiā affirmarent, ipſe è diverſo Inycum ſedem ejus fuiſſe tradit.

Camigara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Camiletæ, pop. ultra Euphratem. Strabo.

Camilla, Volſcorum regina, Metabi Volſcorum regis, & Caſmillæ filia, quam pater invidiâ ſuorum regno pulſus, Dianæ famulam vovit. Quare ab ineunte ætate venationibus eam, & omni armorum genere exercuit: quibus in rebus brevi tantopere profecit, ut ſummam ſibi ex re militari laudem pepererit. Tandem cum Turno adverſus Æneam ſuppetias ferret, ab Arunte quodam ex inſidiis eſt interfecta. Ut latius deſcribit Virg. Æn. 11.

Pulſus ob invidiam regno, viteſque ſuperbas
Priverno antiquâ Metabus cum excederet urbe,
Infantem fugiens media inter prælia belli,
Suſtulit exilio comitem, matriſque vocavit
Nomine Caſmillæ mutatâ parte Camillam.

Eam etiam deſcribit lib. 7. his verſibus.

Hos ſuper advenit Volſcâ de gente Camilla,
Agmen agens equitum, & florentes ære catervas
Bellatrix, non illa colo, calathiſve Minervæ
Fœmineas aſſueta manus, ſed prælia virgo
Dura pati, curſuque pedum prævertere ventos.

Camillus, puer ingenuus, qui flamini Diali ad Sacrificia miniſtrabat. Antiqui n. *Camillos*, & *Camillas* vocabant miniſtros, & miniſtras impuberes in ſacris. Unde Mercurius Heruſcorū linguâ *Camillus* dicitur, h. e. *Deorum miniſter*. Plut. in Numâ. De nominis notatione Boch. l. 2. De Anim. c. 36. Vates & miniſtri Deorum קסמים *Koſemim* vocantur; ut Romanis Caſmilli, i. e. קסמי אל *Coſme el* miniſtri Dei. Cujus fœmininum *Caſmilla*, vel *Camilla*. Virg. Æn. 11. ver. 557.

Alma tibi hanc nemorum cuſtos, Latonia virgo
Ipſe pater famulam voveo. Ubi Servius.

Voveo, conſecro in tuum miniſterium, unde & Camilla dicta eſt. Vide Voſſ. in *Camillus*.

Camillus, qui & alter Romulus dictus eſt, Romanorum ſuæ ætatis clariſſimus fuit, qui Veios toto decennio obſeſſos per cuniculos cepit. Nec multò poſt cum crimini illi daretur, quod albis equis triumphaſſet: & prædam iniquè diviſiſſet, die dicto ab Apuleio Saturnino Tribuno plebis damnatus Ardeā conceſſit. Mox cum Galli Senones urbem diripuiſſent, ipſumq; Capitoliū arctiſſimā obſidione premerent, abſens Dictator factus, collectis ex fugâ Romanorū reliquiis, Gallos pendendo auro intentos incautos oppreſſit, patriamq; in libertatē vindicavit. Poſt hæc pop. Rom. Veios migrare volentem, graviſſimâ, & elegantiſſimâ illâ, quæ apud Livium legitur, concione retinuit. Tertiùm, deinde Dictator creatus Satricum ſociam Pop. Romani urbem ab impetu Latinorū tutatus eſt. Quartùm, Dictator ad ſedandam pop. ſeditionem factus, valetudinē excuſavit, aliumq; ſibi ſubrogandum curavit. Quintum, Dictator Gallos iterum Romam petentes, & ad flu. Anienem caſtrametatos ſuperavit. Poſtremò Romæ octogenarius peſtilentiâ interiit. Virg. Æn. 6.

Aſpice Torquatum, & referentem ſigna Camillum.

Camillus,

Camillus, unus ex Cabiris, quos quatuor fuiſſe vult Apollonii Schol. in 1 Argon. Vide Bochartum de Phœn. Col. lib. 1. cap. 12.

Camina, inſula maris Ægæi. Plin.

Camirus, urbs in Rhodo, ita dicta à *Camiro* Herculis filio quem ex Iole Euryti regis filiâ ſuſceperat. Phœnicibus erat חמר רה *Chamira*, quaſi *argilloſam* dixeris. Nam חמר *Chamer* eſt *argilla*. Natum nomen ex argumento, quia Camirus erat in argilloſo ſolo. Unde eſt quod Homerus, cujus epitheta rarò ſunt otioſa, vocat ἀργινόεσσα Κάμειρον. *argilloſam Camirum.*

Camiſena, Parthiæ regio. Strabo lib. 11. Cui lib. 12. eſt Armeniæ min. regio, & in eâ urbs Camiſa.

Camma, nobilis fœmina è Galatiâ oriunda viri ſui mortem à Sinorige illatam ægerrimè ferens, quum apud Galatas in more eſſet, ut qui ineunt ſponſalia, vir ſcilicet & uxor de eodem poculo bibant, diſſimulato dolore, ſponſalia cum eo inire finxit, venenatumq; poculum illi propinavit: quo hauſto Sinorix, & ipſa, læta quod virum ulta eſſet, mortem obivere. Alex. ab Alex. 2. 5. ex Plut.

Cammania, pars Theſprotiæ (quæ *Ceſtrinia* poſteà dicta, ex quâ Cadnus fluvius Ceſtrinus) condita à Ceſtrino Heleni Priamidæ filio. Steph.

Camœnæ, Muſæ, Jovis & Mnemoſynes filiæ, à cantûs amœnitate (ut quidam volunt) ita appellatæ. Varro tamen author eſt ab antiquis *Carmœnas*, & *Caſmœnas* dictas fuiſſe, quæ poſtea abjecto r. vel s. *Camœnæ* dicebantur. Virg. Ecclog. 3.

Alternis dicetis, amant alterna Camœnæ.

Legitur & *Camœna* ſing. num. Perſius Sat. 5.

——— *Tibi nunc hortante Camœnâ*
Excutienda damus præcordia.

Hor. 4. Car. 6. *Dauniæ defende decus Camœnæ.*
Et 2 Carm. 16. *Spiritum Græiæ tenuem Camœnæ.*
Et 1 Ep. 19. —— *Inhumanæ ſenium depone Camœnæ.*
Et Car. 1. Od. 12. *Gratus inſigni referam Camœnâ.*
Sen. in Medeâ. *Ille vocali genitus Camœnâ*
Id eſt, Calliope dulciter canente.

Camolodunum, vide *Camulodunum.*

Camon, locus in Palæſtinâ. Jud. 10.

Camon, hiſtoricus, libros fecit de rerum inventionibus. Quorum ſecundum citat Michael Apoſtolius in Φοινικικὰ κάμμαλα Voſſius.

Campania, regio Italiæ fertiliſſima, *in quâ ſummum eſt Liberi patris* (ut venuſtè à Plinio dictum eſt) *& Cereris certamen*; ſic dicta quod Campeſtris ſit, hodiè *Terra di Lavoro.* Juvenalis.

Provida Pompeio dederat Campania febres.

Urbes præcipuas olim habuit Capuam, Neapolim, Cumas, Puteolos, Nolam, aliaſque complures. Hinc *Campanus.* Virg. Æn. 10.

Et Capys, hinc nomen Campanæ dicitur urbi.

Tac. Hiſt. 1. *Fœcundiſſima Campaniæ ora.*
Mela. *Amœna Campaniæ litora.*
Solinus. *Amœniſſimus Campaniæ tractus.*

Cicero Campanum agrum, *orbis terræ pulcherrimum* vocat, pro lege Agrariâ. Florus 1. 16. *Omnium non modo in Italiâ, ſed toto orbe terrarum pulcherrima Campaniæ plaga eſt. Nihil mollius cœlo, nihil uberius ſolo; denique bis floribus vernat.* unde *Dives opum.* Silio 8. Statius Silv. 3.

——— *Molles Campani litoris oras.*

Tibul. 1. 9. *Non tibi ſi pretium Campania terra daretur.*
Prop. 3. 5. *Nec mihi mille jugis Campania pinguis aratur.*
Plin. 3. 5. *Qualiter Campaniæ ora per ſe, felixque illa ac beata amœnitas? ut palam ſit uno in loco gaudentis opus eſſe naturæ.* Vide quæ ſequuntur. Audiamus Græcos. Dion. Perieg. 357.

Τὴ δ' ὅθι Καμπανὴν λιπαρὴν πίδυν ——

Polyb. lib. 3. Πεδία τὰ κατὰ Καπύην ὀνομαζόμενα μὲν ὑπ' αὐτῶν Ἰταλίαν, ὄντα δὲ τὴν ἀρίστην, καὶ διὰ τὸ κάλλος. Strab. lib. 5. πεδίον ὑπὲρ αἰμυλότητος ἢ ἀπάτης vocat. Idem illi γαλοφίας ὑπερβάλλειν tribuit. Et Dionyſ. Halic. lib. 1. teſtatur ſe ibi τετράπτυς ἀρέσχειν vidiſſe. Vide Cluv. Ital. Ant. lib. 4. cap. 1. Eſt & Campania Galliæ regio.

Campa, Ciliciæ præfecturæ in Cappadociâ op. Ptol.

Campaſpe, Alexandri M. ex concubinis præcipuè dilecta quam cum nudam pingi, ob admirationem formæ ab Apelle juſſiſſet, eumque tum pari captum amore ſenſiſſet, illi eam dono dedit. Plin. 36. 10.

Campidona, urbs Germaniæ in Algoiâ, vulgò *Kempten.*

Campi Diomedis, in Apuliâ ſiti: Eſt & regio quæ Diomedi ceſſit in Apuliæ diviſione. Feſtus. Martialis 13. 93. pro totâ Apuliâ uſurpat. Sil. lib. 1. *Campos Ætolos* vocat. & Lib. 8.

Infauſtum Phrygiis Diomedis nomine Campum.

Campi Macri, Lombardiæ Ciſpadanæ locus, ubi ſolemnis conventus habebatur. *Valle de Montirone* Leandro.

Campi, Tiberiani, inter Romam & Tibur. Frontinus.

Campi Phlegræi, & Forum Vulcani, *La Solfatura* locus Campaniæ inſtar theatri collibus cinctos prope Puteolos.

Campi Veteres, Locus Lucaniæ nullâ re niſi morte Gracchi memorabilis.

Campona, Pannoniæ infer. urbs. Anton. *Keppell, Theten* vel *Koppan.*

Camponi, pop. inter Aquitanicæ gentes. Plin. 4. 19.

Campſa, urbs circa Pallenem. Herodot.

Campſari, Africæ propriæ pop. Ptol.

Campſeonyſis, flu. in Themiſcyrenâ regione, prope Heniochos populos. Plin. 6. 4.

Campſiani, Germ. pop. indigentiâ laborantes. Strab. 7.

Campus Lapideus, Gall. Narbon. campus eſt, centenum ferè ſtadiorum diametrum habens, lapidibus, qui ſinguli manum impleant, pleniſſimus, ſub quibus gramen exoritur, à quo pecoribus pabuli ſuppeditatur ubertas. In medio ſalſæ ſcatent aquæ, ſalſque vis magna. *Campus Saxoſus* Plinio dicitur. Strabo eum inter Maſſiliam, & Rhodani oſtium conſtituit. *Campum Lapidarium* habent Solinus & Marcianus ſed eum in Liguriâ ponunt. *Litus Lapideum* à Mela dicitur. lib. 2. cap. 5. Vide ibi Voſſium. Hodiè *La Crau* dicitur.

Campus piorum, τῶν εὐσεβῶν χῶρος, quomodo eum vocat Lycurgus oratione in Leocratem; locus celebris in Siciliâ juxta Catanam, quod ibi duo juvenes ſublatos parentes evexerunt inter Ætnæ flammas intacti ab igne. Solinus cap. 11. Vide Claud. Epigr. *De piis fratribus, & eorum ſtatuis, quæ ſunt apud Catinam.* Strab. lib. 6. vocat eos Amphinoum & Anapiam. Ælian. in Var. Φιλονόμου καὶ Καλίου vocat citante Stobæo. Martialis *Siculos fratres* vocat, Seneca *Siculos juvenes* 3. de Ben. cap. 37. Sil. lib. 4.

Et Catane generaſſe Pios celeberrima Fratres.

Corn. Severus in Ætnâ.

Erubuere Pios Juvenes attingere flammæ.

Εὐσεβῶς etiam Straboni loco dicto. Pauſanias in Phocicis. Περὶ πλείστου γὲ δὴ ἐποιοῦντο οἱ πάλαι γονέας, ἄσπερ ἔστιν ἅπασι τιμιώτατος καὶ ὁ Καλάνη τοῖς καλουμένοις Εὐσεβίοις. *Catinenſes* ſiquidem fuiſſe conſtat, etſi Solinus teſtatur Syracuſanos etiam hos fratres ſibi vindicaſſe. Præter locum ex Silio nuper adductum Auſonius id abunde evincat carmine 10. de claris civitatibus.

Quis Catinam fileat quis quadruplices Syracuſas,
Hanc ambuſtorum fratrum pietate celebrem
Illam complexam miracula fontis & amnis?

Videatur & Ariſtot. Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων. Et Val. Max. lib. 5. cap. 4.

Camuel, i. e. *ſurrexit Deus*, vel *ſuſcitavit*, aut *confirmavit eum deus*, filius Nachor ex Melchâ, Gen. 22.

Camulodunum, Angliæ op. ſeu Colonia apud Tacitum, hanc hodiè *Colcheſter* appellari ſcribit Humfredus. Id eſt, ut conjectamus, *Domini* ſeu *regis collem.* Nam Arabicè קמעל *kamala dominari*, *Dun* autem Gallis, Germanis, & Anglis eſt collis Clitophon: Δοῦνον καλοῦσι τὸν ὑψίκορυφον, i. e. *locum eminentem Dunum vocant.*

Camuni, Italiæ pop. Plin 3. 20. Καμοῦνοι Straboni, in aliquibus tamen exemplaribus Καμπανοὶ ut & *Camuli* apud Plin. Dioni Καμμάνιοι lib. 54.

Camuriſarbum, Ponti Cappadocici urbs. Ptol.

Camus, Syriæ Coeles civitas. Polyb.

Cana, op. in reg. Arabiæ Fel. thuriferæ, quæ adhuc teſte Rhamuſio *Canacain* nominatur.

Cana, *Canna* Melæ, *Cane* Ptolemæo, op. Æolidis cum promuntorio cognomine contra Methymnam urbem Lesbi inſ. porrecto.

Cana, op. Galilææ, ubi Chriſtus primum ſignum edidit, aquam in vinum commutans. Fuit autem in tribu Zabulon. Item alia *Cana* major dicta in tribu Aſer. Joſue 14. Lat. *zelus*, vel *æmulatio*, ſive *poſſeſſio*, aut *lamentatio*, vel *nidus* aut *arundo*.

Canaan, filius Chami fil. Noæ, à quo *Cananæus*, & mulieres *Cananeæ*.

Canaan, Palæſtinæ gens, quam Suidas *Chetthæos* vocat. vide *Paleſtina*.

Canaca, Turdetanorum in Hiſp. urbs. Ptol.

Canacea, Æoli filia, quæ cum Macareo fratre concumbens, ex eo concepit, peperitq; filium, quem cùm per nutricem exponi curaret, infelix ſe ſuo vagitu avo prodidit, qui ob execrandum filiorum amorem incenſus, infantem canibus lacerandum projici juſſit; miſitq; per ſatellitem filiæ gladium, ut eo pro meritis uteretur. Verum quid illa fecerit non ſatis liquet: Macareus autem fugiens factus eſt Apollinis Delphici ſacerdos.

Canache, Ovid. Met. 3. numeratus inter canes Actæonis, quod nomen ἀπὸ τῆς κατακχῆς, h.e. *à clamore*, & *ſtrepitu* impoſitum videtur.

Canæ, Locrorum op. Strabo.

Canæ, urbs ad Tigrim flu. unde *Canæus* Jupiter nominatus. Steph.

Canæ, op. Æolidis regionis. Plin. 5.10.

Canagora, urbs Indiæ citerioris, *Canago* Caſtaldo. *Gangigu* Mercatori.

Canaluvii, montes in Macedoniâ ſunt. Ptol. *Cambunii* à Livio dicuntur; qui addit eoſdem ab incolis *Voluſtana* appellari.

Canan, dicta eſt Arabia à *Cham*, qui in eâ conſedit, à quo *Cananæi*. Hæc fuit prima gens quæ Deum ignoravit; quia princeps ejus & conditor cultum à patre non accepit, maledictus ab eo; Itaque ignorantiam divinitatis minoribus reliquit.

Cananea, Syriæ regio, à Canane Chami filio, qui eam regionem, quæ nunc Judæa appellatur, inhabitans à ſe Canaan nuncupavit. Inde *Cananitis-itidis* regio.

Canar, promuntorium in Mauritaniâ Tingitanâ. Anton.

Canaria, inſ. in mari Atlantico Fortunatis propinqua, ſic dicta à magnorum *canum* multitudine ingenti. Plin. 6. 32. Hodiè omnes illæ inſulæ, quas veteres Fortunatas dixerunt, uno nomine *Canariæ* dicuntur, quarum nobiliſſima eſt Palma, vel Madera, præſtantiſſimo ſaccharo, quod Maderanum vocatur, inſignis.

Canarii, pop. circa Atlantem Africæ montem habitantes, quòd victus canibus & his promiſcuus ſit. Plin. 5. 1.

Canas, op. Lyciæ. Plin. 5. 27.

Canaſida, urbs Indiæ Arrianus in Indicis.

Canaſtræum, Macedoniæ promuntorium in Thermaico ſinu. Plin. 4. 10.

Canaſtrum, promuntoriū proximū Pallenæ, vel Thraciæ. Steph.

Canath, i. e. *emptio*, ſive *poſſeſſio*, aut *lamentatio* urbs in tribu Manaſſe, quæ & *Nobah* dicitur. Num. 32.

Canatha, op. in Decapolitanâ regione, quæ Syriæ jungitur. Plin. 5. 18. Mediæ urbs Ptol. & alia urbs ad Boſtram Arabiæ ſita. Steph.

Canathra, inſ. ante Taprobanem. Ptol.

Canathus, fons juxta Nauplium, in quo quotannis Juno ut virginitatem recuperaret, lavabatur; Quod mulieres Argivæ credentes id factitabant. Pauſ. in Corinth.

Canatius, mons eſt excelſus citer. Hiſp. in cujus vertice (ut aiunt) eſt lacus profunditatis imperſcrutabilis, colore niger, in cujus fundum, ſiquis lapidem, aut durum aliquid jecerit, conſeſtim tempeſtatem oriri ſcribunt hiſtorici, ejuſque in abdito ſpecu palatium eſſe Dæmonum. Bocat.

Canauna, regio Arabiæ Felicis. Plin.

Cancer, poetæ Tragici nomen.

Cancer, unum eſt ex 12 Zodiaci ſignis, à quâdam Cancri piſcis ſimilitudine ita dictum; eo quod Sol in menſe Junio ſignum hoc perambulans, paulatim incipit à nobis recedere, & curſu retrogrado ferri in modum Cancri. Refert Hyginus hunc fuiſſe Cancrum, qui à Junone in Herculem cum Hydrâ Lernæâ pugnantem immiſſus fuit, qui cum pedem ejus momordiſſet, ab Hercule occiſus, & à Junone inter ſidera collocatus eſt, quod itidem teſtatur Germanicus in ἀνατάσεσι.

Te quoque fecundam meteret cum cominus Hydram
Aloides, auſum morſu contingere, bello
Sidere donavit, Cancer, Saturnia Juno
Nunquam oblita ſui nunquam ſecura novercæ.

Vide Cæſium Aſtron. Poet. in *Cancro*. Virg. Eclog. 10.

Æthiopum verſemus oves ſub ſidere Cancri.

Unde *rapidus Cancer* dicitur Statio Thebaid. quartâ. Et *torrens* Lucano lib. 8. Cicero in Arateis

Claro colluc ens lumine Cancer
In quo conſiſtens convertit curriculum Sol.

Proximum Geminis ſignum eſt. Ovid. Faſt. 6.

Sol abit è Geminis, & Cancri ſigna rubeſcunt.

Canchæi, Arabiæ pop. Plin. 5. 10.

Candace, Æthiopum regina, tempore Auguſti, maximi animi mulier, tantique in ſuos meriti, ut omnes deinceps Æthiopum reginæ ejus nomine fuerint appellatæ. Plin. 6. 29. Hujus quoque fit mentio apud Strab. lib. 17. & Dionem lib. 54. Candaces Reginæ Eunuchus per Philippum Evangeliſtam ad fidem Chriſti convertitur. Act. 8. Et conſentaneum eſt hunc Eunuchum ſemina Evangelii de Chriſto apud Æthiopas ſparſiſſe, quæ poſteà per Matthæum Evangeliſtam exculta & latius propagata ſint.

Candali, Indiæ intra Gangem pop. Ptol.

Candania, mons Epiri, à Dyrrhachio diſtans 88. m. p.

Candanum, Jazygum Metanaſtarum urbs. Ptol.

Candara, urbs Paphlagoniæ tribus ſchoenis à Gangris diſtans, & Tharibâ vico, ubi Junonis Candarenæ templum eſt. Steph.

Candari, Sogdianæ pop. ſunt & Plinio & Ptolemæo, quamvis apud priorem *Gandari* non rectè vocentur.

Candaſa, Cariæ caſtellum. Steph.

Candavia, mons Epiri Illyriam à Macedoniâ dividens. Lucan. lib. 6.

Devia, quà vaſtos aperit Candavia ſaltus.

Vide Plin. & Strab. lib. 7.

Candaules, 4 Lydorum rex, occiſus à Gyge juſſu reginæ, eo quod nudam inſpiciendam ſe Gygi conceſſiſſet, & ſic uxore & regno potitus eſt. Herod. lib. 1. & Juſtin. lib. 1.

Candei, Arabici ſinûs pop. quos Ophiophagos ob id vocant quod ſerpentibus veſci ſoliti ſint. Plin. 6. 29. Mela. 3.

Candia, Venetorum Colonia in Cretâ, unde tota inſula ſic dicta. Vide *Creta*.

Candidum, Zeugitanæ regionis, quæ propriè *Africa* dicitur, promuntorium. Plin. 5. 4.

Candidus, Conſul collega Numatii Quadrati an. U. C. 837. In Faſtis Capitolinis, Julii Quadrati.

Candiope, Oenopionis filia, ſoror Theodotionis, quam cum frater in venatione in antrum traxiſſet, vim illi intulit: & ex eâ Hippolagum ſuſcepit, quod cum Oenopion reſciviſſet indignatus filium exulatū abire juſſit: qui oraculo edoctus verſus Orientem in Thraciam cùm Candiope, & parvo filio delatus eſt, ibique ob inſignes virtutes in magno pretio fuit. Alitèr Ovidius, ut infra de Orione.

Candiparna, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Candollica, urbs Norici S. *Veit*. Simlero, cui eadem eſt cum *Candalicâ* Antonini, & *Canabiaca* lib. Notit.

Candoum, Germ. op. Ptol.

Candrogari, Æthiopiæ ſub Ægypto op. in Nili ripâ. Plin.

Candyba, Lyciæ reg. civitas, ubi laudatur Oenium nemus. Plin. 5. 72. A Candybi Deucalionis filio dictam ſcribit Steph.

Candys, Mediæ regionis urbs. Ptol.

Cane, op. ſinui Arabico adjacens: juxta *Fartaque* promuntorium, ut manifeſtè ex autore peripli Erythræi colligi poteſt. Vide Voſſ. ad Melam. p. 288. vulgò *Cayem*.

Cane, promuntorium Æolidis, olim *Ægeates*. Steph.

Canea, Cretæ op. à Genuenſibus captum ac dirutum. Blond.

Canebium, urbs Cariæ, *Cyon* poſt appellata. Steph.

Canelate, Corſicæ urbs. Ptol. *Scala di Canello* Leandro.

Canens nympha Pici Laurentum regis uxor, quæ cùm virum à Circe in avem mutatum ſupra modum lugeret, extabuit,

extabuit, & loco cuidam ad ripam Tiberis, ubi hæc contigerunt, nomen ſuum reliquit. Ovid. Met. 14.

Fama tamen ſignata loco eſt, quem rite Canentem
Nomine de nymphâ veteres dixere Coloni.

Canentulum, Gall. Aquitan. flu. Ptol. *Carantonius* Auſonii videtur; forrè hodie *Cherente*.

Caneſtrinum, locus in Palæſtinâ. Tyrius 4.7.

Canethum, Eubœæ inſ. locus, poſteà intra muros Chalcidis receptus. Strabo. Mons item Bœotiæ. Apollon.

Canganorum, *Cangorum* Tacito, promuntorium Albionis inſ. verſus occidentem. Ptol. *Lhein* Camdeno. *Gogarth* hodiè Humfredo Lhyido.

Canicula, Stella lucida in ore canis, quæ quod Canem diem unum, noctemque antevertat, à Græcis *Procyon*, à Cicer. etiam *Antecanis* appellatur. Vide *Erigone*, & Cæſii Cœlum Aſtronomico-poeticum p. 250.

Canidia, unguentaria Neapolitana, in quam tanquam in veneficam, ſæpe invehitur Horatius. Vide *Gratidia*.

Canindaſta, Iſauriæ vicus. Steph.

Caninefates, pop. Batavis finitimi, & eandem inſulam incolentes, qui origine & virtute, & linguâ pares Batavis numero ſuperantur. Tacitus. *Le pays de Corokum en Hollande. Kenemerlandt* B. Rhenano.

Canini Campi, Rhætorum ſunt apud Marcellinum, *Griſoni* Italis, *Graunpunder* Germanis.

Caninius, eodem die quo adeptus eſt Conſulatum obiit. Septem enim horarum conſul fuit, in quem jactatum eſt illud ſcomma Ciceronis, *Mira fuit Caninii Conſulis vigilantia, qui totoſuo conſulatu ſomnum non vidit.*

Canipſa, Arab. Fel. urbs Ptol.

Canis, ſydus cæleſte oriens 18. Cal. Aug. occidens autem ſed non totum poſt dies 40. quod dierum ſpatium Dies Caniculares appellamus: quo tempore ſydus hoc in medio Cœli centro cum ſole conjunctum æſtum conduplicat Unde & nomen invenit, quod nimio calore mordere quodammodo videatur. Unde *Æſtiferum Canem* appellat. Virg. 3. Georg. & Tibull. 3. 5.

Unda ſub æſtivum non adeunda canem.

Vide omnino Cæſium in Cœlo Aſtron. p. 258, &c.

Canis, Arab. Fel. flu. Ptol.

Caniſtius, curſor Lacedæmonius, qui uno die 1200 ſtadia cucurrit. Plin. In aliis exemplaribus *Aniſtis*.

Canius, vel *Canis* poeta, temporibus Martialis, eique familiaris, naturâ ita hilaris, ut ſemper rideret.

Mart. 1. 62. *Gaudent jocoſæ Canio ſuo Gades.*

Et lib. 3. ep. 20. *Vis ſcire quid agat Canius tuus? Ridet.*

Canius eques Rom. cum in Siciliam otiandi cauſâ veniſſet, hortoſque à Pythio argentario dolo emiſſet, inſtructos piſcibus, & piſcatoribus de induſtriâ poſitis: poſtero die quum ad eoſdem ipſe amicos invitaſſet, nullos ibi piſces, neque piſcatores reperit. Cic. l. 3. Offic. Lepida hiſtoria eſt quam nos olim his verſibus expreſſimus.

Trinacrius olim Canius Romanus in oras
Venit eques Latiâ factus in urbe ſenex.
Inde Syracoſias præ cunctis eligit arces,
Otia longinquæ cauſa fuere viæ.
Huc veniens aliquos dicit ſe frugibus hortos
Velle emere inſtructos; undique fama volat.
Venales Pythius negat argentarius hortos
Eſſe ſibi, at Canio cuncta licere ſuo;
Et ſimul ad cœnam invitat, promiſſaque fiunt
A Canio ad pactum certa venire diem.
Interea piſcatores ſibi convocat, hortos
Retia projicerent orat ut ante ſuos.
Ad cœnam Canius prædicto tempore venit,
Lautæ epulæ, ante oculos plurima cymba natat.
Pro ſe omnis ſtipo quod ceperat attulit hero,
Ante pedes Pythii piſcis ubique jacet.
Tum Canius, dic oro Pythi, dic unde natantum
Tot pecudum hic, cymbæ præ foribuſque jacent?
Cui Pythius, Quid mirum? inquit, nam nullus in urbe
Hâc piſcis, noſtram quin ſubit hoſpes aquam.
A Pythio incenſus Canius, ſibi venderet, orat,
Nolentem primo ſe ſimulat Pythius.
Quid multa? (uſque adeo urgebat malus ardor habendi)
Obtinuit tandem, nomina deinde facit.
Poſtridie Canius ſocios invitat amicos,
Mane venit, toto cymbula nulla lacu.
Vicinum idcirco rogat, An lux Feſta fuiſſet,
Piſcatorum iſto juſtitiumque die?
Nulla hic feſta dies vicinus, quod ſciat, inquit.
Verum hoc piſcari gurgite nemo ſolet.
Atque ideo multum tacitus mirabar apud me
Quod piſcatorum hic affuit ullus heri.
Quocirca Canius ſtomachari cœpit, at ille
Quid faceret, quonam ſe extrahat inde modo?
Nondum etenim Tuius leges hoc tempore, jura
Deque dolo nobis protulit ulla malo.

Canna, Æolidis op. Mela. Lycaoniæ civitas. Ptol. urbs inter Cyrrhum & Edeſſam. Anton.

Cannaba, Cyrrheſticè regionis in Syriâ urbs. Anton.

Cannaba, Gotthorum dux, à Valeriano trans Danubium interemptus. Oroſius lib. 7. Eutrop. lib. 9.

Cannæ, vicus Apuliæ non procul ab Aufido flu. circa quem Annibal P. Æmilium, & Terentium Varronem Coſſ. ingenti clade ſuperavit, cæſis quadraginta Romanorum millibus, tantoque equitum numero, ut tres annulorum modios in ſignum Victoriæ Carthaginem tranſmiſerit. Apud Polybium κώμη eſt idque ſingulari numero ἡ Κάννα, Livius nudè *vicum* appellat, lib. 22. Florus 2. 6. *Quartum, id eſt, penè ultimum vulnus imperii, Cannæ, ignobilis Apuliæ vicus: ſed magnitudine cladis emerſit: & quadraginta millium cæde parta nobilitas.* Quin & Appianus in Annibalicis κώμην, h. e. *vicum* vocat, populi *Cannenſes*, quos *clade Romanâ nobiles* vocat, Plin. 3. 11. Hic *pugna Cannenſis*, Prop. 3. 3. & Cicer. de Claris Orat. *Cannenſis calamitas.*

Canobus, navium Menelai gubernator. Vide *Canopus*.

Canogiza, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Canonium, Angliæ op. in Eſſexiâ, *Chelmesford* Camdeno.

Canonor, urbs Indiæ pulcherrimarum rerum præſtantiâ celeberrima, Ibi Luſitaniæ rex munitiſſimam habet arcem. Vrbis rex idola colit cum ſubditis, qui ſolem, Lunam, vaccaſque adorant. Portum urbs habet, ſed immania ſunt ejus vectigalia. Ager eſt aromatum, maximè vero gingiberis feraciſſimus. Oſorius Hiſt. Ind.

Canopus, Ægypti civitas, diſtans ab Alexandriâ 120 ſtadiis, ex quâ ortum ferunt Claudianum poetam. Dicta quaſi Canobus à Canobo Amyclæo Menelai navis gubernatore ibi ſepulto. Nam devictâ Trojâ in Ægyptum vi ventorum delatus cum Helena, gubernatorem ictu ſerpentis, quem Hæmorrhoida vocant, amiſit, in ejuſque memoriam urbem condidit, relictis ibi iis, qui ad navigandum inutiles erant. Vide Melam 2. 7. Solin. cap. 34. Am. Mar. 22. Strab. lib. 17. Virg. 4. Geor.

Nam quâ Pellæi gens fortunata Canopi
Accolit effuſo ſtagnantem flumine Nilum.

Pop. *Canopæi*, de quorum luxuriâ eleganter Strabo lib. ult. ubi de *Canopo*. *Super omnia*, inquit, *memorabilis eſt turba eorum, qui ad feſtivos illic dies per foſſam Alexandriam navigant, quæ foſſa diebus ac noctibus navicularum plena eſt viros pariter, ac mulieres vectantium, qui cantant ac tripudiant cum extremâ laſciviâ, ac impudentiâ.* Juvenal. Sat. 15.

——— *Horrida ſanè*
Ægyptus, ſed luxuriâ quantum ipſe notavi
Barbara, famoſo non cedit turba Canopo.

Stat. Sylv. 3. *Curve Therapnæi laſciviat ora Canopi?*

Juven. Sat. 6. *Nupta ſenatori comitata eſt Hippia Ladium*
Ad Pharon & Nilum famoſaq; mœnia Lagi,
Prodigia & mores urbis damnante Canopo.

Ubi ſcelus exagitat; Romam Canopo famoſiorem fuiſſe queritur. *Canopus*, item inſula parva oſtio Canopico objecta.

Canopus, Deus Ægyptiorum, de quo Ruffinus lib. 11. cap. 26. Hiſt. Eccles. *Jam vero* inquit, *Canopi quis enumerare ſuperſtitioſa flagitia poſſit? Ubi prætextu ſacerdotalium literarum* (ita enim appellabant antiquas Ægyptiorum literas) *magicæ artis erat penè publica Schola:* Quem locum, velut fontem quendam atque originem dæmonum in tantum venerabantur pagani, ut multo ibi major celebritas quam apud Alexandriam haberetur. Sed de hujus quoque monſtri errore, cujuſmodi originem tradant, abſurdum

ſurdum non erit paucis exponere. Ferunt aliquando Chaldæos Ignem, Deum ſuum circumferentes, cum omnium provinciarum Diis habuiſſe conflictum, quo ſcilicet qui viciſſet, hic eſſe Deus ab omnibus crederetur. Reliquarum provinciarum Dii æris, aut auri argentique, aut ligni, vel lapidis, vel ex quacunque materiâ conſtabant, quæ per ignem proculdubiò corrumperetur. Ex quo fiebat ut ignis locis omnibus obtineret. Hæc cum audiviſſet Canopi ſacerdos, callidum quiddam excogitavit. Hydriæ fieri ſolent in Ægypto fictiles, undique crebris & minutis admodum foraminibus patulæ, quibus aqua turbida deſudans, defæcatior, ac purior redditur. Harum ille unam cerâ foraminibus obturatis, deſuper etiam variis coloribus pictam, aquâ repletam ſtatuit in Deum. Et exciſum veteris ſimulachri, quod Menelai gubernatoris ferebatur, caput deſuper poſitum, diligenter aptavit. Adſunt poſt hæc Chaldæi, itur in conflictum circa hydriam, ignis accenditur: cera, quâ foramina fuerant obturata, reſolvitur; ſudante hydriâ, ignis extinguitur. Sacerdotis fraude Canopus Ægyptiorum victor oſtenditur. Hæc Ruffinus

Canopus, Stellæ auſtrinæ nomen, de quâ Vitruvius 9.7. Proclo eſt Κάνωβος *Quæ* inquit *ſtella in ſummo Argûs navis gubernaculo fulget, Canobus nominatur.* De eo Cleomedes quoque ac Strabo. Tendentibus meridiem verſus Rhodi incipit apparere. Non autem videtur in Græciâ, ſed nec in Italiâ. *Stella Canopi his regionibus eſt ignota*, ait prædicto loco Vitruvius. Plin. 6. 22. ubi de Taprobane, *Canopum lucere noctibus ſidus ingens & clarum.* Vide Germ. Cæſarem in Aratæis, & Hyginum in Eridano.

Canovaci, Scotiæ pop. in orâ occiduâ, quorum regio ampla *Lennoſia*, *Argadia* & *Lorna*, *Lennox Argile*, & *Lorne* putatur, teſte Lhuydo. Sed apud Ptol. *Carnonacæ* pop. leguntur longè ab hoc ſitu diſtantes, nam poſt Epidios, & Cerones eos locat, deinde Cornalios orientaliores deſcribit.

Canta, urbs Hiſp. in Cantabris. Iſid.

Cantabra, flu. in Indum erumpens, cum 3. aliis quos ſecum trahit. Plin. 6. 20.

Cantabri, Hiſp. Tarrac. pop. Aſturibus finitimi, omnium olim Hiſpanorum efferatiſſimi, nullamque ſine armis vitam eſſe exiſtimantes, quorũ regio *Cantabria*, Sil. l. 2.

Cantaber ante omnes hyemiſque æſtuſque famiſque
Invictus. Et mox.
Nec vitam ſine Marte pati, quippe omnis in armis
Lucis cauſa ſita eſt, damnatum vivere paci.

Hor. Car. 2. 11. *Quid bellicoſus Cantaber, & Scythes.* Et lib. 1. ep. 19. *Militiam puer, & Cantabrica bella tulifti.* Ab Auguſto victi. Horat. Carm. 2.

Cantabrum indoctum juga ferre noſtra.

Horum regio *Biſcaya* hodiè dicitur.

Cantabriæ lacus, in quo fulmen decidit, repertiq; fuere duodecim ſecures. Suet. in Galbâ.

Cantabrigia, *Cambridge*, opidum, & Academia Angliæ ſecunda, vide *Camboricum.*

Cantacuzenus, hiſtoricus Græcus, qui ex Imperatore monachus factus, ſub nomine Chriſtoduli luculentam condidit hiſtoriam de imperio Andronici junioris & ſuo. Floruit anno Chriſti 1360. Inter Græcos recentiores neminem ei præferendum putat Voſſius de H. Gr. lib. 2. cap. 29.

Canterius, mons in Sabinis Varroni memoratus de R. R. 2. 1.

Cantharium, promuntorium in Samo inſulâ. Strab. 14.

Cantharolethros, locus parvus in Thraciâ in quo Scarabæi omnes intereunt.

Cantharus, poeta Comicus Athenienſis, cujus fabulas nonnullas commemorat Suidas. Item Impoſtor & maleficus apud Athenienſes, de quo extat proverbium, *Cantharo aſtutior.*

Cantbele, urbs Libophœnicum. Steph.

Canthelis, urbs juxta Carthaginem. Steph.

Canthi, ſinus ad oſtia Indi flu. Ptol.

Canthus, Abantis fil. inter Argonautas ab Apollonio ponitur, teſteque ab Orpheo. Apollonius eum dicit periiſſe in Libyâ, Flaccus autem in Acâ.

Cantiœbis, *Amberg* ex P. Appiani conjecturâ, urbs Germaniæ in Nariſcis.

Cantium, *Cantia* Bedæ, vulgo *Kent*, regio Angliæ in orâ orientali, ubi Cantium promuntorium Κανθίλιον Ptolemæo, vulgò *Northforland* teſte Ortelio. pop. *Cantiani*, omnium, qui Britanniam incolunt, humaniſſimi, Cæſare teſte.

Cantuaria, Cantii metropolis, urbs Archiepiſcopalis à Londino ad 45. m. p. diſtans.

Cantuariani, pop. in Mauritaniâ. Amm. Marcell.

Cantzacium, urbs in Perſarmeniâ. Cedren.

Canuccis, Mauritaniæ Cæſar. op. Ptol.

Canucha, fluvius navigabilis in Gangem influens. Plin. 6. 18.

Canuleia, inter primas veſtales, quæ quatuor erant, lecta eſt à Numâ. Plut. in ejus vitâ.

C. Canuleius Romæ Trib. plebis, rogationes duas tulit, ut connubia plebis cum patribus eſſent communia, & alter conſul de plebe crearetur. Livius lib. 4.

Canunefates, vide *Caninefates.*

Canuſium, Apulorum Dauniorum op. Ptol. ad Aufidum flu. Plinio, & Pomponio teſtibus. Idem eſſe cum Cannarum vico Romanorum clade nobili, aſſerit Leander, cui quo minus aſſentiar, faciunt Livius, Strabo, Plinius, qui utriuſque meminere; ut & Appianus in *Annibalicis.* Οἱ δὲ ἐς Κάννας ἐπίφυγον ἀεὶ διχθαίνει, ὀλίγοι δὲ ἐς Κανέσιον διέφυγον. Procopius item ſcribit Canuſium diſtare à Cannarum vico 25 ſtadiis. Rutilæ lanæ ferax erat, quæ ab eo *Canuſina* dicitur, ex quâ qui veſtes geſtabant *Canuſinati* dicebantur. Mart. 9.

Ut Canuſinatus noſtro Syrus aſſere ſudet.

Et lib. 14. 127.

Hæc tibi turbato Canuſina ſimillima muſto
Munus erit, gaude, nam cito fiet anus.

Græcis pleriſque Καυύσιον. Appiano & Procopio Καυέσιον, Stephano Καυύσιον, vulgo nunc *Canoſa* dictum. A Diomede conditum, ut habet Strabo lib. 6. Cui convenit Horat. 1 Serm. Sat. 5. ubi de pane Canuſino loquitur.

Nam Canuſi lapidoſus, aquæ non ditior urna,
Qui locus à forti Diomede eſt conditus olim.

Haud procul à mari abeſſe Canuſium aſſerit Strabo ubi ſupra ἐ πολὺ γὰρ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀπέχρηται. Idem haud obſcurè colligas ex Philoſtrato in vitis Sophiſtarum, ubi de Herode Athenienſi Ὥκιστο δὲ ἐς τὸ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Καυύσιον, ἡμιφάσσας ὅ ἐστι, μᾶλλα πῶτο διάμενον. Inde *Canuſinus* incola. Hor. *Canuſini more bilinguis*, ubi Schol. *Bilingues* vocat, quod utramq; noſcent linguam, & Latinam, & Græcam. Videtur autem Poeta, non tam ſignificare voluiſſe duarum linguarum doctos fuiſſe illos, quam unius ſed mixtæ ex duabus. Sic ut nec Latinam, neque Græcam poſſes dicere, quod vitio magis quam laudi ducendum eſt.

Canutius Tiberinus, Trib. plebis continuâ rabie lacerabat Antonium jam hoſtem judicatum, Ciceronem imitatus, quæ libertas utrique morte conſtitit. Vide Paterculum. Objicientibus Antonio, & Cæſare, quòd in Rep. adminiſtrandâ potiſſimum Conſularis Iſaurici ſectam ſequeretur, reſpondit, *malle ſe Iſaurici eſſe diſcipulum, quam Epidii Calumniatoris.* Hujus forſitan eſt quod citat Priſc. lib. 8. *Turpe eſt propter venuſtatem veſtimentorum admirari, & propter turpiſſimè vitam actam contemni.*

Canutus Daniæ rex, & Angliæ 34 Monarcha. Leges tulit quamplurimas, & bonas, idque Oxoniæ, ubi Parliamentum convocavit. Rex fuit vere magnificus, & à Paraſitis ſuis *Alexander*, *Cyrus* & *Cæſar* dictus. Ejus tempore, res Danorum in Angliâ ad ἀκμὴν pervenerunt, cujus morte paulatim decrevere. Imperavit. an. 19. Obiit Shaftſburiæ, Wintoniæ ſepultus.

Canytis, urbs Syriæ magna. Steph.

Capæ, urbs Helleſponti. Steph.

Capæus, fluvius in ſuperficie frigidus, infra calidus. Antigonus in Mirabilibus.

Capaneus, nobilis Argivus, maritus Evadnes, qui unà cum Polynice ad bellum Thebanum profectus, cum ſcalas muris admovere vellet, à Thebanis lapidibus fuit obrutus. Hinc factus eſt locus fabulæ, *Capaneum cum Deorum contemptor eſſet, à Jove fulmine eſſe percuſſum.* Vegetius lib. 4.

lib. 4. De re militari. *Qui ſcalis* (inquit) *in obſidione urbium utuntur, frequenter periculum ſuſtinent, exemplo Capanei, à quo primùm ſcalarum oppugnatio perhibetur inventa, qui tantâ mole lapidum fuit obrutus à Thebanis, ut fulminibus dicatur extinctus.* Ovid. 4. Triſt.

Cùm cecidit Capaneus ſubito temerarius ictu.

Hinc *Capaneus.* Stat. 8. Theb. — *Capaneaq; pinus*
Jam procul Aoniis volet agnoſcenda catervis.

Idem lib. 12. — *Capaneaq; miſimus umbris*
Pectora. —

Item *Capaneius*, Stat. 12. Theb.

— *Auſa ante alias Capaneia conjux.*

Capara, Luſitaniæ urbs Ptol. alias *Capera.*

Caparataa, Samariæ vicus Juſtino, & Euſebio, unde Menandrum quendam Simonis Magi diſcipulum oriundum tradunt.

Caparcelis, Armeniæ min. op. Ptol.

Caparnaum, fons juxta Geneſareth lacum, quem nonnulli Nili fluminis venam opinantur. Joſ. Bell. Jud. 3. 12.

Caparorſa, Judææ urbs. Ptol.

Capaſa, Luſitaniæ urbs. Ptol.

Capaſtite, Aſiæ præfectura. Plin. 5. 9.

Cape Ptolemæo, Africæ propriæ urbs ad Syrtim min. ſita, *Caps* vocat Caſtaldus, *Tacape* habent hoc loco Latina Ptolemæi exemplaria.

Capedunum, Scordiſcorum op. Strabo lib. 7. *Capaſteia* & *Capfenberg* Lazio.

Capella Antiſtius, magiſter Commodi Imp. Lampridius.

Capella Marcianus, Afer, uti videtur, ſcripſit Mercurii & Philologiæ nuptias. Geſſit Proconſularem dignitatem, ut ipſe de ſe ultimo ſuorum voluminum epigrammate teſtatur.

Capellarium, Alemaniæ regionis nomen. Am. Marcell. hodie *Pfaltz*, quæ teſte Rhenano *Palatinatus* nominatur. Aliis eſt *Bergſtraſſe*, quà itur Francofurto Heydelbergam.

Capena, *Capinna* Steph. *Canapina* vulgo, op. Hetruriæ; Hinc *Capenates* Italiæ pop. Cluſinis vicini Plin. 3. 5. *Capenus*, nom. gent. Virg. 7. Æn.

Et Cimini cum monte lacum, lucoſque Capenos.

Capena, porta urbis Romæ, *Porta di S Sebaſtiano.* Ovid. Faſt. 6. *Appoſitum dextræ porta Capena viæ.*

Dicta eſt & *Fontinalis* à multitudine fontium. Juven. Sat. 3.

Subſtitit ad veteres arcus madidamq; Capenam.

Ibi Capenas fluviolus. Sil. 13.

Et ſacer humectat fluvialia rura Capenas.

Dicta etiam eſt *Triumphalis*, quod triumphantes per eam in urbem invehi ſolebant.

Caper, fluvius Laodiceam clariſſimâ Cariæ urbem cum Lyco & Aſopo amnibus alluens, Strabo lib. 12. *Caprus* Plinio dicitur, qui etiam eſt Aſiæ min. flu.

Caper nomen proprium Grammatici.

Caperſana, locus circa Zeugma Syriæ. Am. Marcell.

Capertini, agri circa Maſſiliam. Juſtin.

Caperturi, Commagenæ in Syria urbs. Anton.

Capeti, arx circa Atzen. Curopalates.

Capeterum, caſtellum circa radices montium prope Theodoſiopolim. Cedrenus.

Capeus, Arab. Fel. ſinus. Plin.

Capetus, Albæ rex Capyos fil. Tiberini pater. Ovid. Met. 14.

Capha, urbs Pontica à Turcis expugnata. Vide *Theodoſia.*

Caphara, civitas in tribu Benjamin Joſue 18. alias *Caphira.*

Caphareus, mons altiſſimus Eubœæ, Helleſpontum verſus, impetuoſus, & formidoloſus, propter ſcopulorum frequentiam & crebros undarum vortices. Hic Nauplius Eubœæ rex mortem filii Palamedis Ulyſſis dolo interfecti ultus eſt. Nam cùm Græci Trojâ dirutâ redirent, Nauplius facem in montis vertice poſuit, ut locus fidem portûs haberet, quò cum veniſſent multi naufragium fecerunt. Unde Virg. Æn. 11.

Euboicæ cautes, ultorque Caphareus.

Ovid. Met. 14.

Quos communis hyems importunuſque Caphareus.
Merſit aquis. Et paulo ante

— *Cumulumque Caphareæ cladis.*

Et Triſtium primo.

Quicunque Argolicâ de claſſe Capharea fugit
Semper ab Euboicis vela retorquet aquis.

Seneca Tragœdus.

Ubi ſaxa rapidis clauſa vorticibus tegit
Fallax Caphareus. —

Stat. 7. Theb.

Non humiles Ægas altumque Caphareа dixi.

Propert. 3. 7.

Saxa triumphales fregere Caphareа puppes,
Naufraga cum vaſto Græcia tracta ſalo eſt.

Idem 1. lib. 4. eleg.

Nauplius ultores ſub noctem porrigit ignes,
Et natat exuviis Græcia preſſa ſuis.

Baſſus Antholog. 1.

Οὐλόμεναι νῆεσι Καφηρίδες ἀῖ ποθ᾽ ὑγρὸν
Ὠλίσθ᾽ Ἑλλήνων, ἡ τέλον Ἰλιάδων.

Pacuvius in Duloreſte apud Priſcianum in voce *Pleros* ait *Pater Achæos in Caphareis ſaxis pleros perdidit.* Merito igitur כְּפַר רֹאשׁ *Capha rus* i. e. *contritor ſcopulus* à Phœnicibus eſt appellatus. Bochartus.

Capharnaum, (Capernaum) juxta ſtagnum Genezareth etiam hodiè oppidulum eſt in Galilæâ Gentium in finibus Zabulon & Nephthali ſitum, Mat. 4. in quo Chriſtus Centurionis filium ſanum fecit. Mat. 8. In hâc Chriſtus verſatus eſt multum, & plurima miracula edidit, unde & ejus civitas appellata eſt Mat. 9. & 11. Egeſippo lib. 3. cap. 26. eſt fons in regione Genezaris *Capernaum* nomine.

Capharſalama, urbs 1 Mach. 8.

Capharthobas, Idumææ vicus. Joſeph. Bell. Jud. lib. 5. cap. 4.

Caphas, Libyæ inter. mons. Ptol.

Capherin, inter deſertas inſulas, quæ inter Cherſoneſum, & Samothracem ſunt, numeratur. Plin. 4. 12.

Caphelehta, muri Hieroſolymitani pars 1 Mach. 12. lege *Caphenatha.*

Caphira, vide *Caphara.*

Caphrena, op. Plin. 6. 26. *Dicta eſt in Zeugmate Apamiæ, ex quâ orientem petentes excipit opidum Caphrena munitum*, &c. ubi tamen alii editiones *apprimè munitum* habent, Venetianam dico & Parmenſem.

Caphtorim, i. e. *ſphæra*, ſive *poma*, aut *vola* vel *palma turturum* vel *exploratorum* pop. Gen. 10. De quibus Bochartus Phaleg. lib. 4. cap. 31. per totum.

Caphyia, urbs Arcadiæ. Steph.

Capidava, Myſiæ inſer. urbs ad Danubium. Anton.

Capillati, pop. inter Alpinas gentes. Plin. 3. 20.

Capina, Arab. Fel. inſula in Indico mari.

Capionis turris in Hiſp. eſt ad Bætim flu. ſita in petra quam circumcirca pelagus alluit. Ea ſicut Pharus mirum in modum ad navigantium ſalutem ædificata eſt. Strab. 3.

Capis, Colonia Italica. Frontin.

Capiſa, Paropaniſi op. Ptol. pop. *Capiſſenæ.* Plin. 6. 33.

Capitalia, mons Indicorum altiſſimus. Plin. 6. 20.

Capitium, Siciliæ urbs, circa Symæthi fontes, vulgarì nunc incolis vocabulo *Capizzi* dictum. Id Ptolemæo vocatur Καπύτιον. At Romanis fuiſſe videtur *Capitium*, & inde Opidani *Capitini*, Nam Ciceroni Verrinâ 2 memoratur inter cæteras Siciliæ urbes celebriores *Capitina civitas.*

Capito. 8 Hieroſolymorum epiſcopus an. Dom. 165.

Capito Fonteius, — *ad unguem Factus homo* uti eum in hodoeporico vocat Horatius.

Capito Lycius, compoſuit hiſtoriam Iſauricam libris 8. & alia, de quibus vide Voſſ. Hiſt. Græc. lib. 3. p. 339.

Capito Titinnius, ſcripſit exitus illuſtrium virorum. Plin. lib. 8. ep. 12.

Capitolias, Cavæ Syriæ urbs. Ptol.

Capitolinus, cognomen M. Manlii, qui ob tyrannidem affectatam de Saxo Tarpeio dejectus eſt.

Capitolinus Julius hiſtoricus, qui de Cæſaribus ſcripſit, de quo Vide Voſſium de H. Lat. 2. 7.

Capitolinus, Conſul Collega Aureliani Auguſti, anno ab U. C. 1026.

Capitolinus, Jovis cognomen, quod templum in monte Capitolino extructum haberet, votum quidem primùm

à Tar-

à Tarquinio Demarati filio, extructum deinde à Tarquinio Superbo. Diversus hic à Jove Tonante quem D. Augustus constituit, quod liberatus esset periculo, cùm in expeditione Cantabricâ per nocturnum iter lecticam ejus fulgur perstrinxisset, servumque aurigam exanimasset. Sueton. in Aug.

Capitolium, prægrandis arx Romæ in monte Saturnio ex prædâ Apiolarum, Latinorum urbis, à Tarquinio Superbo extructa. Plin. 3. 5. Virg. *Capitoli immobile saxum.* Sic dictum *à capite Toli* ibi reperto, dum fundamenta foderent. Antea mons Tarpeius vocabatur, à Tarpeiâ Virgine Vestali, quam ibidem Sabini scutis suis obrutam necarunt. Virg. lib. 6.

Iste triumphata Capitolia ad alta Corintho.

Et *Capitolia celsa* eidem Æn. 8. *Fulgens Capitolium* Horat. 3. 3. Suet. in Vesp. *Ipse institutiones Capitolii aggressus.* Intellige Cap. novi quod reg. urbis 8 sive reg. Fori Romani. Aliud enim vetus fuit reg. Urb. 6. sive reg. Circi Flaminii. De utroque P. Vict. in topogr. urb. & Notit. Imp. Varro l. 4. Mart. 7. 72. De vetere autem etiam Val. Max. 4. 9. Novi Cap. conditores Tarq. reges Prisc. & Subus. Dedic. autem Hor. Pulvil. Plin. 3. 5. Tac. Hist. 3. Veteris conditor N. Pomp. apud Aurel. Cassiodor. in Chron. Neque tantum Romæ *Capitolium* erat, sed & in aliis urbibus uti observat doctissimus Lilius Gyraldus de Diis Gentilibus. Syntag. 2 V. gr. Narbone. Sidon. Apoll. Carm. 23. *Salve Narbo nobilis*

Delubris, Capitoliis, moneta.

Itemq; Capuæ. Sil. Ital. lib. 10. de Annibale eam ingresso,

——— *Monstrant Capitolia celsa.*

Capiton latro, qui cum aliquandiu latrociniis vacasset, pertæsus vitæ, in solitudinem se contulit, ubi annis 50 duravit in quodam specu.

Capitulum, Italiæ urbs prope Bovillas, & Calatias.

Capituria, Thraciæ op. Procopius.

Capnobatæ, pop. qui *Mysi* dicuntur. Strabo lib. 7. Scribit autem Posidonius Mysos religioni indulgentes ab animantibus abstinere, & eam ob causam pecus omne vitare, melle vero & lacte, & caseo vesci. Quumque tranquillam exigerent vitam, ob Deorum culturam Deicolæ & Capnobatæ, i. e. *fumi consensores* nominantur.

Caportes, Marmaricæ locus. Anton.

Capotana, Asiæ urbs. Ptol.

Capotes, Asiæ mons, ex quo Euphratem oriri Lucinius Mutianus antiquissimus rerū scriptor credidit. Plin. 5. 24.

Cappadocia, Asiæ regio ampla mari Euxino expositа, inter Galatiam ad occid. & Armeniam ad ortum contenta, introrsus in austrum usque ad Ciliciæ fines Tauro monte dividente extensa. In quâ urbes olim celebres Trapezus, Comana Pontica, & Comana Cappadociæ, deinde Amasea, Cæsarea, Tyana, & Sebaste ac Satala. Nunc clarent Amasea, ex quâ nomen regionis ad occid. quæ *Amasia* nominatur, Trapezus & Nicopolis, ex quâ regio ad ortum *Genech* dicitur & *Neocæsarea*, in medio, ex qua reg. *Toccato* vocatur, pop. *Cappadoces*. Duobus olim insignes fuere. 1° Equis. Dionys. Perieg. vers. 973.

——— Ἠδ' ἠπείροιο βαθείης
Καππαδόκαι ναίουσι διηνεκέες ἱπποσυνάων.

Solinus, ubi de *Cappadociâ*, *Terra illa ante alias altrix equorum, & proventui equino accomodatissima est.* Solinum secutus Isidorus. *Terra ejus ante alias nutrix equorum.* Oppianus Cyneg. l. 1. vers. 197. de equis Cappadocicis.

Καππαδόκαι τιτλοῦσι, Ταύρῳ περιπάσσιθι νίμοντα.

Item. Κραιπνότατοι δὲ πέλουσιν ὅσοι μάλα γηρέσκουσι.

2° Mulis. Hom. in Catalogo.

Ἐξ Ἐνετῶν ὅθεν ἡμίονοι γένος ἀγριόφωνον.

Id est, ex Amiso Cappadociæ urbe ad Pontum celeberrima, ut veteres interpretantur. Unde colligit Constantinus Porphyrogenneta Them 7. τὸ τῶν ἡμιόνων γένος ἐκεῖθεν πρῶτον ἐκφῦναι. Et Plut. περὶ φιλοπλουτίας. in divitum jumentis censentur, ἡμίονοι Γαλατικαὶ, quia inter Galatas, & Cappadocas medii sunt Heneti. De iisdem ita Plin. 8. 44. *Theophrastus vulgò parere mulas in Cappadociâ tradit, sed esse id animal sui generis.* Et Strabo lib. 11. Cappadociam scribit Persis conferre quotannis tributi nomine ἵππους χιλίας, ἡμιόνους δὲ μυριάδας, ἡμίονος δὲ ἑξακισχιλίους. Mancipiis etiam notabiles fuere. Cicero in Oratione post reditum in Senatu, *Cappadocem modo abreptum de grege venalium diceres.* Horat. lib. 1. ep. 6.

Mancipiis locuples, eget æris Cappadocum Rex.

Pers. Sat. 6. —— *Ne sit præstantior alter*
Cappadoces rigidâ pingues pavisse catastâ.

Mart. 10. 76.

Nec de Cappadocis eques catastis.

Nempe Cappadocum ingenia tam erant servilia, ut cum illis Romani permisissent vivere suis legibus, libertatem deprecati sint, ἀ γὰρ δύναιτο φέρειν αὐτῶν ἕκαστον. Hæc de suis concivibus refert Strabo ipse Cappadox, lib. 16.

Cappadox, amnis in Cappadociâ. Plin.

Cappagum, Hisp. Bæticæ op. conventus Gaditani Plin. 3. 1.

Cappellianus, Mauritaniæ procurator, exercitum adversus Gordianum duxit, eum vicit; cecidit Gordiani. filius. Herodian. lib. 7.

Capra, signum Cœleste, Hæc ut poetis placet Amaltheæ capra fuit; cujus lacte educatus est Jupiter, quare postea rerum potitus inter astra eam collocavit. Græcis αἰξ Ὠλενία Aratus in Phænomenis.

Ὠλενίην δὲ μιν αἶγα Διὸς καλεύσ' ὑποφῆται.

Capram dictam volunt Ὠλενίαν, quòd apud urbem Bœotiæ *Olenum* nutrita, ut est apud Strab. lib. 8. vel quod in *ulnas Aurigæ*, sive Oleni Vulcano pro nati filiæ excepta fuerit. Cur autem in cœlum relata sit, explicat Cæsar Germanicus Aratæa vertens. —— *Illa putatur*
Nutrix esse Jovis, si verè Jupiter infans
Ubera Cretæa mulsit fidissima Capræ,
Sidere quæ claro gratum testatur Alumnum.

Et Ovid. 5. Fast. —— *Primâ mihi nocte videnda*
Stella est in cunas officiosa Jovis.
Nascitur Oleniæ fidus pluviale Capellæ,
Illa dati cœlum præmia lactis habet.

Horat. vocat *insana Capræ sidera*, quia noctes frigidas inducere solet: eoque ortu suo vitibus nocere legas apud Pausan. in Corinthiacis. Vide Cæsium Cœl. Astron. p. 127. &c.

Capra, meretrix quædam apud Suidam ob voracitatem dicta.

Capraria, inf. in mari Ligustico, capris abundans, quam Græci Ægilon dicunt. Plin. 3. 6. Solin. cap. 9. Aliis *Caprasia*, Varro R. R. 2. 3. *Capræ, quas alimus, à capris feris sunt ortæ, à queis propter Italiam Caprasia insula est nominata.* Capraia vulgò. De eâ Rutilius lib. 1.

Processu pelagi jam se Capraria tollit.

Capraria, altera inf. maris Iberici, sive Balearici, vulgò *Cabrera.*

Capraria, item una ex insulis Fortunatis, *Casperia* Ptol. vulgò *Forteventura*, teste Nigro, à Canariâ 10 leuc. dissita.

Caprarienses, pop. & montes Mauritaniæ. Am. Marcell.

Capras, locus in Tusciâ ubi Totilas interemptus est. Procop. lib. 3. Hodiè *Capresе* vocari scribit Leander.

Caprasæ, Calabriæ op. Anton. hodie *Tartasia* Barrio.

Caprasia, Padi flu. ostium. Plin. 3. 16.

Capreæ, insula ultra Surrentum Campaniæ urbem circitèr 8 m. p. nobilis coturnicum multitudine, quæ ex Italiâ volantes illic principio Autumni capiuntur. Ovid. Met. 15.

Inde legit Capreas, promuntoriumque Minervæ.

Ptolemæo autem singul. num. Καπρία, Reliquis Græcis Καπρέαι, & Καπρέα. Hodieque vulgò *Capri.* De situ Dio lib. 52. Κεῖται δ' ἐ πόρρω τῆς καλῆς Σύρρεντου ἠπείρου. Χρηῶν μὲν οὖν, ὄνομα δὲ νῦν ἔτι διὰ τὴν τῶν ἱερείων εὐθηνίαν ἔχουσα. Contra sanè tradit Statius 3 Sylv. carm. 1.

—— *Dites Capreæ, virideque resultant Taurubula.*

Sueton. in Tib. cap. 40. *Peragratâ Campaniâ, Capreas se contulit, præcipuè delectatus insulâ, quod uno parvoque litore adiretur, undique præruptis immensæ altitudinis rupibus, & profundo maris.* Plin. 3. 6. *A Surrento 8 millibus passuum distantes Tiberii Principis arce nobiles Capræ circuitu 40 millia passuum.* Juvenal. Sat. 10.

——— *Tutor haberi*
Principis, angustâ Caprearum in rupe sedentis
Cum grege Chaldæo.

Pharus

Pharus etiam fuit in hâc insulâ. Suet. in Tib. cap. 74. *Et ante paucos quam obiret dies, turris Phari terræ motu Capreis concidit.* Instauratam rursus fuisse apparet ex Statio Sylv. 3. Carm. 5.

Teleboumque domos, trepidis ubi dulcia nautis
Æmula nocturnæ tollit Pharus æmula Lunæ.

Teleboas autem Capreas insulam habitasse testatur Virgil. Æneid. 7.

Nec tu carminibus nostris indictus abibis
Oebale, quem genera sse Telon Sebetide nymphâ
Fertur, Teleboum Capreas cum regna teneret
Jam senior. Hinc Telonis insula Silio, lib. 8.
Non Prochyte, non ardentem sortita Typhoea
Inarime, non antiqui saxosa Telonis —— Insula.

Capreæ palus, ad quam Romulus evanuit. Plut. & Cicero.

Ovid. 2. Fast. *Est locus, antiqui Capreæ dixere paludem,*
Forte tuis illic Romule jura dabas.

Capretæ, Asiæ pop. inter Ciliciam, Cappadociam, Cataoniam, & Armeniam, ubi fuit postea condita Apamia à Seleuco rege. Plin. 5. 30.

Capriæ lacus, in Pamphyliâ. Strab. 14.

Caprianus, mons Siciliæ circa Heracleam. Diodor. in Fragm.

Capricornus, Decimum Zodiaci signum, quod Sol ingrediens Solstitium facit hybernum. Hunc *Pana* fuisse nonnulli existimant, qui in Ægypto repentino adventu Typhonis Gigantis perterritus, posteriorem sui partem in piscis caudam, priorem in formam hirci commutavit: cujus ingenium admirans Jupiter figuram hanc dicitur in cœlum transtulisse. Horat. 2 Carm. 7.

—— Seu tyrannus
Hesperiæ Capricornus undæ.

Prop. 4. 1. *Lotus & Hesperia quid Capricornus aqua.*

Manilius lib. 4.

Tu Capricorne regis quicquid sub sole cadente
Expositum. ——

Vide Cæsium Cœl. Astron. p. 89.

Caprificialis, dies Vulcano sacer fuit, quo Attici æstivi mellis vindemias auspicabantur. Plin. 11. 15.

Caprilia, appellatur ager, qui vulgo *ad Capræ paludes* dici solet, Festo auctore.

Caprima, Cariæ reg. op. Diod. lib. 19.

Caprius, vir, cujus meminit Horat. 1 Serm. Sat. 4.

Non ego sum Capri neque Sulci —— & rursum
—— Sulcius acer
Ambulat, & Caprius malè rauci, cumque tabellis.

Caprotinam Junonem, & Nonas Julias *Caprotinas* veteres dixere, quod Romæ nonis Caprotinis sub Caprificо sacra fierent. Nam post urbem captam, cùm sedatus esset Gallicius tumultus exhaustâ Rep. finitimi opportunitatem invadendi Romani imperii nacti, præfecerunt sibi Postliminium Livium Fidenatum Dictatorem, qui fœciali ad Senatum misso postulavit, ut si vellent reliquias suæ urbis non deleri, matres familias & virgines omnes sibi dederentur. Et cum Patrum hâc de re esset anceps deliberatio: ancilla nomine Philotis, assumptis cæteris omnibus ancillis, matrum familias, virginumque habitu assumpto, nomine Dominarum ad hostes transiit, persequentibus cæteris ad rei fidem. Quæ cum à Livio in castris distributæ essent, hostes plurimo vino provocarunt, diem festum apud se esse simulantes: quibus somno obrutis ex Caprificо signo dato hostes trucidati sunt. Itaque memor Pop. Rom. accepti ab ancillis beneficii omnes, jussit manumitti, dotemque iis ex publico assignavit, diemque ipsam *Nonas Caprotinas* appellavit; & sacra annua Junoni Caprotinæ sub Caprificо instituit, adhibito lacte ad rei memoriam.

Caprullum, portus prope montem Atho. Pompon. 2.

Caprus, portus in Chersonneso Athi montis, & ejusdem nom. inf. Strabo: epitome.

Capsa, Libyæ inter. urbs. Ratio nominis non est obscura (ait vir magnus) Ebræis enim ΣΕΡ *Caphas* est συνάγειν *comprimere* & *constringere*. Hinc meritò *Capsa* dicitur, quam undiquaque premebant vastissimæ solitudines. Florus. *Capsam in mediâ Africâ sitam, anguibus, arenisque vallatam.* Sallustius de Capsensibus, *Muniti adversus hostes, non moenibus modo & armis, atque viris, verum etiam multo magis locorum asperitate.*

Capsa, urbs Chalcidicæ regionis juxta Pellenen, Thermæ Sinui vicina. Steph.

Capsitani, pop. Zeugitani regionis, quæ *Africa minor* dicitur. Plin. 5. 4.

Capsum, op. à Narsetâ per deditionem captum an. 561. Agathias, lib. 2.

Capua, totius olim Campaniæ urbs præstantissima, quam Vulturnus amnis interfluit. Diodorus eam M. Genutio Agrippâ, & Curtio Chilone Coss. conditam tradit. Livius à *Capy* Samnitum duce dictam existimat. Alii à Falcone sub cujus augurio condita est, qui prisca Tuscorum linguâ *capys* dicebatur. Virg. à *Capy* Æneæ commilitone, qui eam condidit, dictam mavult. Æn. 10.

Et Capys, hinc nomen Campanæ ducitur urbi.

Cujus sententiæ subscribit Suetonius in Julio Cæsare. Strabo inde dictam existimat, quod esset 12. Campaniæ urbium caput. Hoc certe constat, Campaniæ urbium potentissimam fuisse, & Punici belli tempore Romanæ urbis æmulam, agri autem bonitate nulli terrarum posthabendam. Virg. 2 Geo.

Talem dives arat Capua.

Strabo lib. 5. Καπύη μεγαλόπολις, κεφαλὴ πρὶν ὕβρει καὶ τὴν ἐτυμότητα τῇ ὀνόματι, dictam siquidem vult à *Capite*. Subdit, Τὰ γὰρ ἄλλα πολίχνια νομίζοι τ' ἂν καὶ σύγκειται, πλὴν Τεάνης Σιδικινῶν. Florus 1. 16. *Urbes ad mare Cumæ, Puteoli, &c. & ipsa caput urbium Capua, quondam inter tres maximas Romam, Carthaginemque numerata.* Vide Cluver Ital. Ant. lib. 4. pag. 1174. Cicero luxûs infamiâ Capuam notans, *luxuriæ & superbiæ domicilium esse ait.* in orat. de lege Agrariâ contra Rullum, item in Orat. post Red. in Sen. Livius lib. 23. *Prona semper civitas in luxuriam.*

Capudaba, locus maritimus in Byzantio Africæ. Procopius.

Caput Cillanum, Maurit. Cæsar. locus. Anton.

Caput Etruriæ, locus maritimus Etruriæ in confinio Liguriæ. Anton.

Caput, Padi. Ptol. hodiè *Cederea* Leandro.

Caput Tyrsi. Sardiniæ locus. Anton. Forte fons Tyrsi fluminis.

Capys, filius Assaraci, Anchisæ pater. Ovid. Fast.

—— Tros est generatus ab illo,
Assaracusque Capyn.

Capys, qui cum Æneâ in Italiam venit, Capuam condidit. Virg. 10.

Et Capys, hinc nomen Campanæ ducitur urbis.

Capys Sylvius, Rex Albanorum, & Capeti pater.

Capytium, Siciliæ urbs. Ptol.

Carabi, Scythiæ flu. Plin. 6. 17. Alii legunt *Cambari.*

Carabia, Mygdonidis in Macedoniâ op. Ptol.

Carabis, Hilp. urbs. Appian.

Caracalla, vide *Antoninus.*

Caracates, Germ. pop. Vangionibus Tribocisque finitimi. Tacitus.

Caracca, Hisp. Tarracon. op. in Carpetanis. Ptol. Oppidanos Plut. in Sertorio *Characinatos* appellat.

Caraceni, Italiæ pop. Ptol.

Caracotinum, Gall. Lugdun. locus Anton.

Caractacus, Silurum Britannorum Regulus à P. Ostorio Proprætore victus, quum fidem Cartismanduæ reginæ Brigantum petivisset, vinctus ab illâ, & victoribus traditus est. Sed cum generosè Claudium Cæsarem allocutus esset, Cæsar veniam ei, conjugique & fratribus tribuit. Tacit. Annal. 12.

Carai, Arab. Fel. pop. Plin.

Caraga, Africæ propriæ op. Ptol.

Caralia, Lybiæ urbs. Steph.

Caralis, Sardiniæ primaria civitas. Strabo de Sardiniâ, lib. 5. Πόλεις δ' εἰσὶ μὲν πλείους, ἀξιόλογοι δὲ Κάραλις, καὶ Σελλοί. Pomp. 2. 7. *Sardiniæ urbium antiquissimæ Caralis & Sulchi.* Pausanias in Phocicis Ὠκισαν δ' οἱ αὐτῇ νήσῳ καὶ αὐτοὶ πόλεις οἱ Καρχηδόνιοι Κάραλίν τε καὶ Σέλλους. Claud. de bello Gildonico.

Urbs Libyam contra Tyrio fundata potenti
Tenditur in longam Caralis, tenuemque per undam
Obvia demittit fracturum flamina collem.

Unde Phœnicibus קרירין *Cararin* vel קריראּ *Carira à refrigeratione* dicta, propter collem illi vicinum, quo ab auſtro defenditur. Bochartus. Hinc promuntorium *Caralitanum.*

Caralis, & *Carallia* Iſauriæ urbs. Steph.

Carambis, Paphlagoniæ, ſeu Galatiæ promuntorium magnum ad Septentrionem porrectum. Mela 1. 19. *Quorum* (Paphlagonum ſc.) *in litoribus penè mediis promuntorium eſt Carambis.* Val. Flac. lib. 4

Quid tibi nubiferâ ſurgentem rupe Carambim?

Idem lib. 5.

Famque reducebat noctem polus; alta Carambis
Raditur, & magnæ pelago tremit umbra Sinopes.

Idem lib. 7.

— Jam nubiferam tranſire Carambim
Significans. ———

Plin. de gruibus. *Illas certum eſt*, inquit, *Pontum tranſvolaturas, primum omnium anguſtias petere inter duo promuntoria, Criu-metopon, & Carambin.* Quæ non niſi 170 m. p. intervallo diſtant, ut idem aſſerit, lib. 4. cap. 12. Alii quidem aliter ſtatuunt, nempe tridui navigatione, vel quod ferè idem eſt, bis mille quingentis ſtadiis ab invicem diſtare, duo hæc promuntoria. Dionyſ. ver. 155.

Αὐτ' ἄμφω ξυνίασιν ἐναντίαι, ἃ μὴν ἔασαι
Ἐγγύθεν, ἀλλ' ὅσον ἑλκὰς ὅτε ζύτεον ἦμαρ ἀνύσσαι.

Et Amm. lib. 22. *Haud procul inde attollitur Carambis*, &c. *cujus è regione Criu-metopon Tauricæ promuntorium duobus millibus & quingentis ſtadiis diſparatum.* Strabo etiam lib. 2. Τὸ μὲν ὂν τῆς Εὐξάτης ἀκρωτήριον καλεῖται Κριὸς μέτωπον, τὸ δὲ ἀπ' Ἀσίας Κάραμβις, διέχοντα ἀλλήλων περὶ διακοσίους, σταδίους ἐν πεντακοσίοις. Quæ tamen ſunt falſiſſima, & palam refelluntur ipſius Strabonis verbis, lib. 3. Διέχουσι δὲ ἡ Κάραμβις τῆς μὲν τῶν Χερρονησιτῶν πόλεως σταδίους διακοσίους ἐν πεντακοσίοις, τοῦ δὲ Κριοῦ μετώπου πολὺ ἐλάττους τῶν ἑξακοσίων. Recte omnino. Nam aliud *Cherſoneſus* urbs, aliud *Cherſoneſus* regio, in quâ urbs illa ſita. Et urbs quidem, quæ eſt in Boreali Cherſoneſi parte à *Carambi* verè diſtat 2500 ſtadiis. Sed in oppoſitâ parte *Cherſoneſi* Criu-metopon eſt multo propius. Tamen hæc promiſcuè ſumpta ſunt, & quod de urbe *Cherſoneſo* nonnulli ſcripſerant, illam à *Carambi* diſtare ſtadiis 2500, ita ſumptum eſt, quaſi de totâ *Cherſoneſo* dictum, atque illius parte maxime auſtrali, nempe *Criu metopo.* Sed hujus commenti vanitas ex eo maxime apparet, quod ibidem à Strabone additur. Σύχνοι γὰρ τῶν διαπλευσάντων τὸν πορθμὸν ἅμα φασὶν ἀμφοῖν ἰδεῖν τὰς ἄκρας ἐκλείποντα. In medio ſcilicet ſpatio conſtituti; quod non fieret, ſi fretum pateret 2500 ſtadiis. Imbecillior eſt enim humani oculi acies, quam ut ad totidem ſtadia poſſit penetrare. Bochartus.

Caranbucis, Scythiæ flu. ad montes Riphæos. Plinius 6. 13.

Carambyce, gens Hyperboreorum à *Carambyco* flu. Stephanus.

Carana, Ponti op. à quo *Caranenſis* regio. Strab. 12.

Caranitis, præfectura Armeniæ majoris. Plin. 25. 4.

Caranna, πόλις Γαλαλίας. Stephanus.

Carannicum, Hiſp. op. inter Bracaram & Aſturicam. Anton.

Caranus, primus Macedonum rex, reg. an. 28. Cum Græcorum multitudine, caprarum gregem ſequens, Ediſſam, quam Ægeam vocavit, expulſo Midâ, cepit, regnique Macedonici fundamenta jecit. Juſtin. lib. 7.

Caranus, Aradiorum portus in Phœniciâ. Strabo lib. 16.

Carape, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Cararos, Africæ propriæ op. Ptol.

Caras, vir qui Caribus imperavit, illiſque primus ex avibus auſpicium dedit. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 13.

Caraſa, Aquitaniæ civitas in Pyrenæis. Anton.

Caraſeni, Tauricæ reg. pop. Plin. 4. 12.

Caraſtaſci, pop. circa Mæotim. Plin. 6. 71.

Caraſyra, Thraciæ op. Procop.

Carata, Sacarum gens. Ptol. In Norico quoque populi, ut vult Lazius.

Caravia, Hiſp. urbs circa Cæſar-auguſtam. Anton.

Caraxus, frater Sapphûs, & amaſius Pyramidis meretricis. Perottus.

Carba vel *Carbas*, ventus Africus dicitur à Vitruvio, lib. 1. cap. 6. Nautæ *Carbinum* vocant, Narbonicè *Garbin.*

Carbaca, Paropaniſi urbs. Ptol.

Carbam, Armeniæ op. Cedren.

Carbana, urbs Lyciæ. Steph.

Carbania, parva inſula Italiæ adjacens. Mela. lib. 2. Plinio eſt *Barpana*, ut jam aliis rectè obſervatum, quorum opinio hâc in parte verior eſt, quam Cluverii, qui *Columbariam* hic pro *Carboniâ* ſubſtituit. Iſ. Voſſius.

Carbanis, loci nomen. Steph.

Carbantorigum, Camdeno *Caerlaverock* in Nidiſdaliâ reg. Scotiæ occid.

Carbi, Arabiæ Fel. pop. Diodor. lib. 3.

Carbia, Sardiniæ urbs. Anton.

Carbileſi, Thraciæ pop. Plin. 4. 11.

Carbilius, primus Romanorum, uxorem repudiavit ob ſterilitatem, præſtito juramento antè, ſe uxorem liberorum cauſâ quærere, Author Gellius. Vide *Carvilius.*

Sp. Carbilius, ejus libertus, primus ludum Grammaticæ Romæ aperuit, mercede docens. Plutarchus in Problematis.

Carbina, Japygum urbs. Athen. 12. 7.

Carbo, Romæ orator, de quo multa in Bruto. Tullius.

Carbo, eloquentiſſimi viri Carbonis fil. orator non ſatis acutus, ſed tamen orator numeratus: Erat in verbis gravitas, & facilè dicebat, & authoritatem quandam naturalem habebat Oratio. Cicero. Hunc poſtremo ab exercitu ſuo interfectum fuiſſe, quem bellis civilibus collapſum adſtringere, & ad diſciplinam reducere cupiebat. Valer. Max.

Cn. Carbo, hujus frater, ſummâ fuit in Rep. authoritate, partes Marianas ſecutus. In tertio Conſulatu ſuo in Siciliâ juſſu Pompeii, dum ventrem apud latrinam exoneraret, trucidatus eſt. Valerius Max.

Carbonaria, Padi flu. oſtium. Plin. 3. 15. *Le fornaci* teſte Leandro.

Carbonarius ſaltus, vel *Carbonaria Sylva* apud Trithemium, Greg. Turonenſem, & Sigebertum, à veteribus *Hercynia ſylva* dicitur. Gall. *La foreſt Noire.*

Carbones, Sarmatiæ Europ. pop. Ptol.

Carbruſa, inſula deſerta juxta Thraciæ Cherſoneſum. Plinius.

Carbulo, oppidum Hiſpan. Bæticæ prope Cordubam. Plin. 3. 3.

Carca, Baſtitanorum in Hiſp. urbs. Ptol.

Carcaa, urbs in tribu Judæ. Joſ. 10. 15. Latinè *pavimentum*, ſive *frigiditatem diſſolvens.*

Carcantia, Ital. op. circa Inſubriam. Anton.

Carcaſum, locus circa Mediam. Curopalates.

Carcaſſum, *Carcaſo* Ptol. *Carcaſſio* Procop. urbs Gall. Narbon. lanificio clara, hodie *Carcaſſone.*

Carcathiocerta, Armeniæ maj. urbs Tigri proxima. Plin. 6. 11. Sophenes regia. Strabo.

Carcha, Aſſyriæ urbs, haud procul à Nineve. Maſius.

Carchabeſa, urbs ad Euphratem. Joſephus.

Carchedon, Græcis dicitur *Carthago*, unde Pœnulus Plautina Comœdia *Carchedonius* dicitur. Dionyſius verſ. 195.

Τοῖς δ' ὀπὶ Καρχηδὼν πολυήχεϊ ἀμφίχυτ' ὄρμος,
Καρχηδὼν, Λιβύων μὰν, ἀταρ πρέσβιστον Φοινίκων,
Καρχηδὼν, ἣν μῦθος ὑπαὶ βοὶ μιχθῆναι.

Vide *Carthago.*

Carcheſia, inſ. una Cycladum, alias *Amorgus.* Steph.

Carchi, Mediæ gens. Polyb. lib. 5.

Carcicium, urbs circa Armeniam. Curopal. *Carcinium.* Cedreno.

Carcina, civitas Mediterranea, à quâ *ſinus Carcinites.*

Carcinites,

Carcinites, ſinus Scythiæ Europ. Plinius 4. 12. & Mela lib. 2. Eſt & *Carcinites* (alias *Carcinitus*) fluvius opidum præter fluens. Ptolemæus. Item urbs Scythica. Steph.

Carcinum, Magnæ Græciæ promuntorium, Italiæ longiſſimum. Plinius. Eſt etiam urbs circa Petiliam. Pomp.

Carcinus Agrigentinus, Poeta Tragicus, floruit paulo ante Philippum Macedonem, docuit fabulas 98. De hoc extat Proverbium *Carcini poemata*, de his qui obſcurè, & inſtar ænigmatum ſcribunt. Fuit alius *Carcinus* Athenienſis poeta Tragicus, vide Suidam.

Carcinus, Signum Cœleſte, quod Latini *Cancrum* vocant. Lucan. lib. 9.

Par Geminis Chiron, & idem quod Carcinus ardens
Humidus Ægoceros. ———

Carcome, Maurit. Cæſar. op. Ptol.

Carcuvium, urbs Hiſp. inter Emeritam & Cæſar-auguſtam. Anton.

Cardaces, Aſiæ min. pop. Polybius & Arrian. Heſychius. Καρδακες οἱ περιευσάμενοι βάρβαροι ὑπὸ Περσῶν εἰς Ἀσίαν ὕστερον καλεῖται τὰς σεκτάτας, ὅτι ἔθνος ἦν τότε. Strab. lib. 15. Καλεῖται δὲ ὅτοι Καρδάκες ὑπὸ πλουτίας βαρβάροις. Καρδὰ γὰρ τὸ ἀνδρεῖον ἐν πολεμίοις λέγεται. Vide Euſt. in Iliad β.

Cardalena, Arab. Fel regio. Plin.

Cardamine, inſula ſinûs Arabici. Plin.

Cardamyla, urbs in Argo, Pylo propinqua, & ſub dominio Agamemnonis. Hom. Iliad. 9. Herodotus Laconicam eſſe ſcribit, lib 8. Καὶ Ἀσίνη ἡ πρὸς Καρδαμύλῃ τῇ Λακωνικῇ. Ptol. inter urbes mediterr. eam ponit, lib. 3. Strabo in ſaxo ſitam dicit lib. 8. Ἐπὶ δὲ πέτρας ἱδρῦται Καρδαμύλη. Heſychius ſimpliciter Καρδαμύλη, πόλις. Videtur & alia eſſe prope Chium. Steph.

Cardamyleſſus, vicus quidam. Steph.

Cardava, Arab. Fel. urbs. Plin.

Cardea, vide *Cardinea*.

Cardeſſus, urbs Scythiæ. Steph.

Cardia, urbs in Thraciâ Cherſoneſo, à cordis ſimilitudine vocata. Solinus *Cardia à Melane ſinu, hæc ex facie loci nomine accepto*. Plinius 4. 11. Hujus ſæpe meminit Demoſthenes in oratione contra Ariſtocratem. Steph.

Cardiabanca, Valeriæ Ripenſis in finibus Pannoniæ op. Lib. Notit.

Cardiceas, 4 Medorum rex, regn. an. 13.

Cardidum, Africæ promuntorium Sardiniæ adverſum.

Cardinea, Dea apud Romanos, quæ cardinibus præerat quaſi *Cardina*, vide *Carna*.

Cardines, dicuntur duæ cœli partes immobiles ſibi mutuò oppoſitæ, quarum altera eſt ad Septentrionem, altera ad Auſtrum: Græci πόλους vocant. Sæpe tamen Coſmographi Cardinum nomine quatuor præcipuas Cœli regiones intelligunt, *Ortum*, *Occaſum*, *Septentrionem*, & *Meridiem*. Lucan. 4.

——— *Summus Olympi*
Cardo tenet Tethyn.

Ovid. 2. Pont. El. 9.

——— *Cum ſim ſub cardine mundi*
Qui ſemper liquidis altior extat aquis.

Stat. 1. Theb.

——— *Quid ſi peteretur crimine tanto,*
Limes uterque poli, quem ſol emiſſus Eoo
Cardine, quem porta vergens proſpectat Ibero?

Carduchi, pop. Mediæ bellicoſi, ὑπὸ τῶν βασιλέως ἀπόστατοι. Steph.

Cardytenſes, Syriæ in Cyrrheſticâ reg. pop. Plin.

Cardynus, mons circa Niſibin ad Tigrim flu. Xiphilin.

Cardytus, Syrorum urbs magna. Steph.

Care, Hiſp. op. inter Liminum & Cæſar-auguſtam. Anton.

Carea, Tartarorum urbs circa Boſporum. Laonicus.

Carecardama, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Caree, i. e. *calvus*, ſive *glacies*, pater Johanan. 4 Reg. 15. *Carehim*, id eſt, *calvi*, vel *glacies*, n. p. nomen loci. 1 Paral. 11.

Carei, urbs Indiæ intra Gangem.

Carene, Myſiæ op. Steph.

Careni, pop. Scotiæ. Ptol. quorum regio *Loghnabria* in orâ occiduâ contra Mulam inſulam, teſte Lhuydo; juxta quam Evonium urbs vulgo *Dunſtaphag*. Χαρηνοὶ Manuſcr. Selden. Item pop. circa Perſidem Procopio, atque inter Euphratem & Cyrum fluvios. Steph.

Carenſes, Hiſp. pop. Complutenſibus vicini. Plin. 3. 3.

Carentani, Germ. pop. Boiariis vicini. Luitprand. Sigeb.

Carentini, Italiæ pop. Ferentanis vicini. Plin. 3. 12.

Careon, Hiſp. civitas. Appian.

Careotæ, Sarmatiæ Europææ gens. Ptol.

Carepula, Mauritan. Cæſarienſis urbs, *Baitalio* à noſtris, *Giraſſumar* Pœnis dicitur, Jovio teſte. Caſtaldus *Maſſagani* vocat.

Cares, filium habuit Caryaſſum, qui Cari urbi nomen dedit. Steph.

Cares, Statuarius nobilis, Lyſippi diſcipulus.

Cares, pl. num. Populi ſub Minoe fuerunt, & tunc *Leleges* dicebantur, & inſulas habitabant, ſed ſuâ ditione parum contenti, magnam maritimæ oræ, & mediterraneæ partem occuparunt, eam prioribus habitatoribus adimentes, qui & ipſi magnâ ex parte Leleges & Pelaſgi erant: ſed Jones & Dores, ut allatam injuriam ulciſcerentur, eos rurſus, quamvis belli ſtudioſiſſimos, ſuis finibus expulerunt. Cares & Mytos eiuſdem fuiſſe cum Lydis originis, ex Herodoto diſcere eſt, qui *de Caribus* hæc habet lib. 1. Ἀποδεικνῦσι δὲ οἱ Μυλασσεῖς Διὸς Καρὸς ἱερὸν ἀρχαῖον, τῷ Μυσῷ μὲν ἐόντι Λυδῷ μέτοικοι, ὡς καταγόντων, ἴσον τοῖς Καρσί. τὸν γὰρ Λυδὸν ἐόντα τὸν Μυσὸν λέγεσθαι ὑπὸ Καρὸς ἀδελφεοῦ. *In Mylaſſis Jovis Carii delubrum vetus oſtenditur; quod Myſis etiam & Lydus commune eſt, ut qui ſint Carum Germani. Quippe Lydum & Myſum Caris fratres eſſe dicitant.*

Ovid. Met. 9.

Caras & armiferos Lelegas, Lyciamque pererrat.

Virgil. Æneid 8.

Hic Caras, Lelegaſq; ſagittiferoſq; Gelonos.

Vide *Caria*.

Careſa, inſula Ægæi maris ex adverſo Atticæ. Plin.

Careſſus, flu. Troadis. Homer. Iliad. 12. celebratus, cujus Plinius ait nullâ ſuâ ætate veſtigia extitiſſe. lib. 5. cap. 30.

Caveſſus, Ciæ inſulæ urbs. Ptol.

Carethia, inſula in mari Lycio, poſtea *Dionyſia* dicta. Plin. *Gironda* Nigro.

Cargani, pop. Tranrhenani in Gallium Celticam, circa fines Sequanorum, ac Heduorum, ab Arioviſto Germanorum rege tranſportati, quos non abs re opinari poſſumus eoſdem fuiſſe cum Harudibus ab ipſo rege ſimiliter tranſlatis.

Caria, regio min. Aſiæ inter Lyciam & Joniam. Strabo eam à Boreâ Mæandri flumine clauſit, ab occidente Icario, & Myrtoo pelago, à meridie Rhodienſi, ab ortu Lyciis, & aliis gentibus, magnamque Tauri montis partem in Cariâ concluſit, omnem oram Rhodiam ei attribuens, quæ meridionalis eſt. Hujus Metropolis eſt Halicarnaſſus, in quâ regnavit Mauſolus, cui ibidem Artemiſia conjux Mauſoleum illud celebratiſſimum extruxit. Dicta Caria à *Care* rege, qui primus auguria avium dicitur inveniſſe. Epaphroditus totam Cariam *Chryſaviden* vocat, alii urbem quandam Cariæ tantum ſic nominant. Steph. à *Care* conditore dictam ſcribit. Ovid. Met.

Arcades antiqui celebrataque Caria famâ.

Eſt & *Carius* gentile, & *Carius* quo nomine Jupiter apud Mylaſſenſes colitur. Herodot. Cariam gentem celeberrimam fuiſſe ſcribit. Vocabatur etiam *Caria* magna quædam arx à *Care* filio Phoronei: alioqui fœmininum eſt à *Cario*, ut & *Cariatis* & *Caira*, unde Hom. Μροντὶ δὲ Κάιρηϊ. Cos etiam inſula Καρὶς dicebatur. Eſt & Phrygiæ urbs. In Caria extitit olim amnis, qui fuerat ante dulcis, poſtea in ſalem mutatus. Plin. 2. 5. כר *Car* Hebræis eſt *aries*, aut *agnus*, atque ab eis ad Jones tranſiiſſe hoc vocabulum ex his Heſychii colligas: Κὰρ, πρόβατον Κάρες, Ἴωνες τὰ πρόβατα. Inde videtur *Caria* dicta. Cic. lib. 1. De Divin. *Arabes autem & Phryges & Cilices, quod paſtu*

paſtu pecorum maximè utuntur, &c. *Tum Caria tota*, &c. Et Καρὶς alterum nomen inſulæ Co apud Steph. & Euſt. in Iliad. B. quia eodem auctore inſula erat πολυθρίμμων, & celebris δι' ἀβρότητα. Hinc Callimachus Hymno in Delum illam cum Delo confert

Νῆσος ἐπεὶ λιπαρή τι καὶ ὀλβίοισι, εἴ τύ τις ἄλλη.

Bochartus. Cares autem licet in rebus bellicis emicellerunt, ut *arma Carica*, & *lorica Carica* in proverbio eſſent, viles tamen habiti ſunt, quòd mercede militarent, ac in primâ acie locati, primos hoſtium impetus ſuſtinentes vitam ſuam nihili æſtimarent. Unde adagium natum, *In Care periculum facere* apud Platonem in Socrate, cum periculo exponitur res, cujus jactura gravis non ſit. Illud quoque apud Diogenianum *Cum Care Cariſſa*, hoc eſt, cum ruſtico ruſticè agas, quòd Cares inter agreſtes & ruſticos haberentur. Item *Caricum vinum*, apud Suidam pro tenui, & *Carica Muſa* pro inſuavi. Item *Caricus hircus* in hominem vilem, & contemptibilem, vel pro oblatione vili, ut & *Caricum ſacrificium*, quòd Cares pro hirco canem immolarent. *Caricum Schema* quoque apud Heſychium pro modo congreſſus libidinoſi ſpurco, & turpi, qualem figuræ Caricæ oſtendebant. Sic enim ille Καρικὸν, ἐντελὲς, μακρόν. Δηλοῖ δὲ τὸ Ἀριστόπιον σχῆμα αἰσχρόν. Idem Καρικάζει, βαρβαρίζει.

Caria portus in Thraciâ, Mela. 2. 2. Portus ipſe Καρῶν ἐμπόριον vocabatur, ſed vero regio circumſita Caria. Teſtantur hoc Arrianus, & Anonymus de Ponto Euxino; quamvis apud poſteriorē perperam legitur καταχλύζειαι, pro Καρικὰ κλύζειαι. Notum enim Pontum Eux. non eſſe obnoxium reciprocationi alicui ſenſibili. Scio quidem aquas & hic quoque multum intumeſcere, adeoq; attolli, ut totum hunc tractum ad quatuor uſque milliaria operuerit, quandoque urbes vero Odeſſum, & Dionyſiopolim totas penè abſorpſerit, prodentibus id Cedreno aliiſque. Verum particularia iſta diluvia locum hic habere non poſſunt, cum toto ſæpe ſeculo vix ſemel contingant. Sed vero quod Arriani lectionem maximè confirmat, Cariamque regionem hic fuiſſe evincat, id eſt, quod præter hunc Portum Carum, ſitum hic fuerit & aliud oppidulum Κέκμ& dictum, cujus meminit Pauſan. Eliacis poſterioribus. Ὁ πολίτης δ' ἦν ἔτος ὁπὸ Κέκμα τῆς ὑπὸ τῇ Θρᾴκῃ Καρίᾳ Perperam viri docti id accipiunt de Ceramo in Cariâ Aſiaticâ, tanquam ſi & illic aliqua fuiſſet Thracia. Rectè vero Suidas in voce Ἱππόδαμ& locum illum Pauſaniæ reſpiciens Θρᾳκίαν Καρίαν interpretatur τὴν ὑπὸ Θρᾴκῃ Καρίαν. Iſ. Voſſius.

Coriando, vide *Caryando*.

Cariapa, Parthiæ promuntorium. Ptol.

Cariata, urbs Bactrianæ, quam Alexander ſubvertit, ubi Calliſthenes comprehenſus eſt & in vincula conjectus. Strabo lib. 11.

Cariath, civitas in tribu Beniamin, Joſ. 18. id eſt, *civitas* vel *vocatio*, ſivè *lectio*, aut *occurſus*.

Cariatham, urbs Moabitarum in tribu Reuben, Joſ. 13. ubi olim Emim gigantes habitabant. Hieronymus in Eclogâ ſcribit eam eſſe juxta Medebam urbem Arabiæ & appellari *Coraiatha*.

Cariath-arbe, i. e. *civitas quatuor*, civitas in tribu Judæ, ſic dicta ab *Arbea* conditore, non autem à quatuor Patriarchis, Adam, Abraham, Iſaac & Jacob, qui ibi ſepulti, ſepulcris, ut quidam volunt. Joſ. 15. quæ & *Hebron* dicitur Joſue 20.

Cariath-urim, id eſt, *civitas vigilantium*, nomen viri. 1 Eſdr. 2.

Cariath-baal, id eſt, *civitas idoli*, vel *domini*, civitas in tribu Juda, quæ & *Kiriathjarim*, Joſ. 15. Uno tantum milliario ab Æliâ, quà pergimus Dioſpolim, diſtat.

Cariath-ſepher, i. e. *civitas literarum*, civitas in tribu Judâ. Joſ. 15.

Carica, domicilia dicuntur, quæ in edito ſita ſunt, & naturali munimento tuta. Rhod. 27. 23.

Caricontichus, Libyca urbs, ad ſiniſtram Columnarum Herculis. Steph.

Caricum, (inquit Steph.) locus ſolitarius in Memphide, ubi Cares affinitate cum Memphitis contractâ, *Caromemphitæ* dicti ſunt. Steph.

Caridemum, vide *Charidemum*.

Carides, Phrygiæ urbs. Steph.

Carietes, Hiſp. pop. in Conventu Clunienſi. Plin.

Cariga, Drangianæ urbs. Marcellinus.

Carige, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Carillæ, vide *Cerillum*.

Carima, Galatiæ op. Ptol.

Carina, mons Cretæ 9. m. p. ſuo ambitu continens, in quo nullæ muſcæ viſuntur. Plin.

Carinæ, Romæ dicebantur ædificia facta in modùm Carinarum, quæ erant intra Templum Telluris. Alii addunt vicum fuiſſe Romæ ubi domus fuit Pompeii. Virg. l. 8.

——— *Paſſimque armenta videbant*
Romanoque foro & lautis mugire Carinis.

Hor. l. 1. ep. 7. —— *Foro nimium diſtare Carinas*
Jam grandis natu queritur.

Varro *Carinas* dici putat ab eo, quod hinc oriretur caput Sacræ viæ, caput enim Græcè Κάρη dicitur.

Carinæ mulieres dicebantur, quæ cantu flebili mortuos in funeribus aſſectabantur, eo quod ex *Caria* accerſebantur. Cæl. Rhod. 16. 3.

Carine, urbs circa Caicum flu. in Aſiâ min. Herodot. lib. 7. *Ita exercitus è Lydiâ perrexit ad flumen Caicum, & regionem Myſiam*, Καὶ ἐκ δὲ Καΐκου ποταμοῦ & Κάρνου ὄρ& ἐόντα ἐν ἀριστερῇ διὰ τῆς Ἀταρνέος ἐς Καρήνην πόλιν.

Carini, Germ. pop. Plin. 4. 14.

Carinii, Illyrici pop. Appian.

Carinſii, Sardiniæ pop. Ptol.

Carinthiæ, vel *Carnithiæ* ducatus, habet ab ortu & ſeptentrione Stiriam, ab occaſu & meridie Alpes, & Forum Julii contingit. Hujus pars eſt *Carniola*. Multæ in hâc regione valles, colleſque tritici feraces, multi lacus & amnes, quorum præcipuus eſt Dravus. Olim hunc tractum Japides inhabitaſſe putantur. Regionis imperium tenent duces Auſtriaci. Munſter. Sabellicus.

Carinus, Imperator quidam Romanus, quem *hominem omnium contaminatiſſimum*, & *adulterum* vocat Vopiſcus. Idem eſt judicium de ejus moribus apud omnes hiſtoricos, fuiſſe ſcilicet omni genere luxûs perditum, crudelem etiam & ſuperbum. Quare diſertiſſimus ſcriptor Syneſius, qui in elegantiſſimâ, & graviſſimâ oratione de regno, Carinum laudat ut principem ſobrium, moderatum, & magni exempli, ſine controverſiâ falſus eſt: *Carinum* enim nominat quem debuerat *Carum*.

Cariobarzanes, mons inter Parthos & Maſſagetas.

Cariouellites, Gall. Lugd. pop. Plin. 2. 18.

Caripeta, Arab. Fel. op. Plin.

Caris, olim vocabatur Cos inſula. Steph.

Caris, Galliæ flu. in Ligerim ſe exonerans, vulgò *Le Cher*.

Cariſia, cognomine Aurelia, civitas Hiſp. ad Bætin flu. in Gaditano Conventu. Plin. 3. 1.

Cariſiacum, Gall. Belg. op. Anton. vulgò *Creſci*.

Cariſſa, Paphlagoniæ op. Plin.

Cariſſanum, caſtellum quoddam in Italiâ, juxta quod T. Annius Milo occiſus eſt. Plin. 2. 57.

Cariſti, Hiſp. Tarracon. gens. Ptol.

Cariſtum, Liguriæ op. Liv. Lib. 42. vulgo *Caruſco*.

Carith, vel *Cherith* torrens, qui in Jordanem influit. 3 Reg. 17. i. e. *conciſio*, *confoſſio*, aut *exterminatio*.

Caritni, Germ. pop. Ptol.

Carium, locus in Cypro, ubi Apollinis ſylva. Iſac. in Lycophr. forte *Curium* ſcribendum.

Carius, Jovis & Torrhebiæ filius, qui circa Torrhebiam lacum oberrans, Nympharum cantum dicitur audiviſſe, & ab eis muſicam didiciſſe, eamque apud Lydos propagaſſe. Quapropter divinos honores apud ſuos meruit, templo illi magnificè extructo in monte, qui & ipſe *Carius* à nomine ejus appellatus eſt. Steph. vide *Torrhebus*.

Carlomannus, à Zachariâ Papâ ſacris initiatus monaſticam vitam ſuſcepit Anno Salutis 745.

Carlomannus, Alemaniam devaſtavit, Saxones ſubegit, Theodoricum Saxonem pacis obſidem accepit an. 1493.

Carlomannus, Ludovici Balbi Francorum regis ex virgine nobili, non tamen legitimo matrimonio filius, Franciæ Rex.

Carmaca,

Carmacæ, Asiæ pop. circa Mæotim. Plin. 6. 4.

Carmalus, Asiæ min. in Sagarausenâ regione amnis qui in Cilicium mare effluit. Strabo.

Carmana, insula. Steph. Item urbs primaria Carmaniæ. Ptol.

Carmania, regio Asiæ Majoris inter Persidem, & Indiam sita, quam duplicem esse Ptolemæus tradit, cultam alteram vulgò *Chirman*, alteram desertam, *Dulcinde* Castaldo. & *Mingin* Ortelio. Prior Persidi hæret, ab eâ in ortum recedens, sinum Persicum circa fauces illius Armuzo promunt. contra Armusam insulam & urbem attingens: Altera Oceano Indico adjacet, inter priorem Carmaniam ad occ. & Gedrosiam ad ort. perstricta. Tota Carmaniæ ora 1250 m.p. patet ex Plin. Aliter eas Ptol. describit. Desertam enim in Bor. versus Ariam & Parthiam,, ac in occ. Persidem versus extendit; alteram ad meridiem & ortum. Carmaniæ pars (inquit Bochartus) una deserta est; Altera, ad quam Sabthecam putamus appulisse, ubi *Samydace* urbs & Samydacus fluvius, omnium arborum est ferax, præter oleam. Auro etiam & argento dives esse traditur, & ære, & arsenico, & minio, & sale, & frugibus Persicarum æmulis. Sed Carmaniam nihil tanto ere commendat, quam portentosa vitium ubertas, quarum uvæ solent esse bicupedales, grandibus acinis, ac densis. Ita habetur in Strabone: Πάργια δ' ἔχει παρὰ πλείστα τοῖς Περσικοῖς, τάτε ἄλλα καὶ ἀμπέλους, ταύτης δ' ἡ Καρμανία λεγομένη παρ' ἡμῖν, καὶ δίπηχυν ἔχει πολλαχοῦ τὸν βότρυν, πυκνόρραγα τε ὄντα καὶ μεγαλόρραγα, ὥστ' εἰκὸς οἶνον ἰσχυρὸν εἶναι. Et in Indicis Arriani ὁμοίως δ' ἐν Βαδεσχάρᾳ τῆς Καρμανίας ὑπερμένης δ' ἐνδρειά τε πολλὰ ἡμῖν πεφυκότα ἔχοντι, πλὴν ἐλαίας, καὶ ἀμπέλους ἀγαθάς. Et Plin. lib. 6. cap. 3. ubi de Carmaniâ *Inde vineas coli, & arva, &c.* Ab hâc vitium copiâ & præstantiâ כרמאן *Carman* i. e. *Carmania* videtur dicta. Chaldæis enim & Syris כרמא *carma* est *Vitis*. Arabes scribunt כרמה Hebræi כרם *cerem*.

Carmanis, Persiæ Emporium apud Eustathium.

Carmara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Carme, nympha ex Jove Britomartin concepit, quæ cùm cursu delectaretur, & venatione, Dianæ grata fuit; quam cum amaret Minos, insequereturque, illa fugiens in retia capiendis piscibus demissa, se præcipitem dedit. Rhod. 18. 26. Vide *Dictynna*.

Carmelis, Hisp. urbs, ubi Servilius Galba hyemavit. Appianus.

Carmelus, sumitur vel appellativè, vel propriè. Et quidem priori sensu *Carmel* dicitur locus quivis arboribus consitus, frugibusque aut gramine fertilis. Es. 16. 10. Jer. 48. 33. Voce, ut suspicor, composita ex כל *Car* quod *pascuum*, aut *agrum* sonat, & גזל *mul*, quod *succidere* est. ut *Carmel* sit *pratum*, vel *ager succisionis*, i. e. ex quo fœnum, aut spicæ succiduntur. Sed & *Carmel* proprium nomen est duorum in Judæâ montium. Quorum unus ad Aquilonem est πρὸς ἑσπέραν ἄρκτου prope Ptolemaidem in confinibus Asser & Zabulon, de quo Jos. 12. 22. & 19. 26. Alter ad meridiem μεσημβρίαν prope Hebronem in tribu Judæ. de quo Jos. 15. 55. In priore habitavit Elias, & altare Deo erexit: & per insigne miraculum coram Israelitis præstitum Baalitas confutavit, & veri dei cultum restituit. Sed & illud ipsum altare postmodum in superstitionem versum, & Jovi consecratum est. Unde Scylax ex doctissimi Vossii emendatione: Κάρμηλος ὄρος, ἡ ἱερὸν Διός. Quamvis in eo Tacitus Hist. 2. templum ullum fuisse neget, sed montem ipsum asserit pro Deo fuisse cultum. *Est*, inquit, *Judæam inter Syriamque Carmelus. Ita vocant montem, Deumque. Nec simulacrum Deo, aut templum, sic tradidere majores, aram tantum, & reverentiam.* Inde est quod in Suetonio Vespasianus Carmeli Dei oraculum consuluisse legitur. In altero monte Carmelo degebat Nabal. 1 Sam. 25. 2. Et ad hunc Carmelum referunt quæcumque habent Prophetæ de Carmeli pascuis. Jer. 50. 19. Amos. 1. 2. Mich. 7. 14. Quæ tamen loca referri possunt etiam ad Eliæ Carmelum; Bochartus De Anim. Bibl. Part. 1. lib. 2. cap. 48. Hesychius. Κάρμηλος, ὄρος ἐν τῇ Φοινίκῃ.

Carmenta, & *Carmentis*, vates Arcadica, Evandri mater, à *carminibus*, quibus dabat responsa, cùm propriè *Nicostrata* vocaretur. Hinc *Carmentalis porta*. Virg.

Et Carmentalem Romano nomine Portam.

Postea vero *Scelerata* dicta est, quòd per eam sex, & trecenti Fabii, cum clientum quinque millibus egressi, adversus Hetruscos ad amnem Cremeram omnes interfecti sunt. Ovid. Fast.

Carmentis portæ dextro via proxima Jano est,
Ire per hanc noli quisquis es, omen habet.
Illâ fama refert Fabios exisse trecentos,
Porta vacat culpâ, sed tamen omen habet.

Ita primum versum emendavit Doctissimus Nic. Heinsius cum anteà legebatur.

Carmentis portæ dextra est via, &c.

Idque ex Livii authoritate lib. 2. in hac ipsâ narratione. *Infelici viâ à dextro Jano portæ Carmentalis profecti.*

Carmentalia, erant festa, quæ annis singulis in honorem Carmentæ à matribus familias 18 Cal. Feb. fiebant, in quibus aliquod scorteum, aut suâ morte peremptum attulisse erat piaculum. Ovid. 1. Fast. & Alex. ab Alex. 16. 8.

Carmides, vir Græcus, qui tantâ valuit memoriâ, ut quæ quis exegisset volumina in bibliothecis legentis more repræsentaret. Plin. 7. 24. ubi tamen alii *Charmidæ*, alii *Carneadæ*, quidam *Carnadæ* legunt

Carmina, int. Indiæ, pop. *Carmini* & *Carmanæi*. Steph.

Carminna, inf. Carmaniæ. Ptol.

Carminius, historicus, qui libros aliquot de Italiâ scripsit, in quorum secundo ait *Tuscos æneo vomere in condendis urbibus usos*. Rhod 29. 6.

Carmon, locus in Messeniâ, & templum Apollinis in Laconiâ, & in Achaiâ flumen, & mons in Peloponneso. Est & Hisp. Bæticæ urbs Strabon. *Charmonia* apud Ptol. legitur. *Carmo* habent numismata. *Carmonia* fortè hodiè.

Carmylessus, locus in Anticrago, monte Lyciæ, in convalle jacens. Strabo. lib. 14.

Carna, sive *Cardinea Dea*, quæ vitalibus humanis præesse existimabatur: ab eâdemque petebatur, ut jecinora, & corda, & cætera quæ sunt intrinsecus viscera, salva conservaret. Huic pulte fabariâ, & larido sacrificabatur. Ovid. Fast. 6.

Prima dies tibi Carna datur, Dea Cardinis hæc est,
Numine clausa aperit, claudit aperta suo.

Hæc striges nocturnas puerorum, ut dicebant, cunas infestantes, à limine submovebat. Rhod. 9. 8.

Carna, Arabiæ Fel. urbs.

Carnabas, vir quidam crudelis qui parentem suum Triopam Perrhæborum regem interfecit. Rhod. 11. 17.

Carnaim, i. e. *Cornua*, pop. civitatis Astaroth. Gen. 14. Est & nomen civitatis, 1 Macchab. 5.

Carnana, urbs Minæorum, juxta rubrum mare. Steph.

Carnapæ, pop. circa Mæotim. Plin. 6. 7.

Carnasa, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Carnasius saltus, Peloponnesi vicus in Messeniâ Pausan.

Carne, Phœniciæ op. ad montem Libanum. Plin. 5. 20. Est item urbs Stephano, à *Carno* Phœnicis filio dicta. Gentile *Carnites*. Est & alia Æolidis; Gentile *Carneus*, Vide Steph.

Carneades, Cyrenæus, novæ Academiæ princeps, Chrysippi maximè studiosus, de quo Cellius, itemque Plinius ait scripturum adversus Zenonis Stoici libros superiora capitis Helleboro candido purgasse, ne quid ex corruptis in stomacho humoribus ad domicilium usque animi redundaret, & constantiam, vigoremque mentis labefactaret. Hunc præterea memoriæ arte usum fuisse Cicero de Orat. scribit, & Quintilianus, missum Romam legatum ab Athenienfibus unà cum Diogene Stoico & Critolao Peripatetico suspectam fecisse Romanis legationem, dicente M. Catone in Senatu. *Ab hoc viro cavendum esse, qui ob eloquentiam & disserendi facultatem, facilè quæcunque vellet, impetrare posset.* Vide Gellium 7. 14. & 17. 15. Val. Max. 8. 8.

Carneades, alius Philosophus Athenienfis, Anaxagoræ discipulus. Suidas.

Carneus, citharœdus qui Terpandrum vicisse legitur.

Carneus, Apollo sic dictus à *Carne* vate quem quidam Ales nomine interfecit.

Carni, pop. supra quos Apenninus mons incumbit,

Galliam Togatam inhabitantes, Venetis vicini, quorum regio hodiè *Carniola* dicitur. De Carnorum genere ac finibus vide Cluver. Ital. Ant. 1. 15. De agro itidem, fluminibus, urbibusque eorundem cap. 20. ejusdem libri.

Carnia, vel *Carnea*, festa Apollinis apud Spartanos in quibus Terpander primus vicit.

Carnia, urbs Joniæ. Steph.

Carnicum Julium Ptol. Norici op. hodiè *Villach* dictum, inter Alpes situm in Carinthiâ regione, *Gorithia* Leandro, *Zuglio* Simlero dicitur.

Carniola, vulgò *il Cragno*, regio Norici inter Alpes Julias, & Saum flu. quæ etiam Japodes Liburnis finitimos complectitur. Pop. *Carniolenses*.

Carnion, nomen Præsidii 2 March. 12. Item Laconiæ op. Polybius. Arcadiæ item fluvius. Pausanias.

Carnithia, vide *Carinthia*.

Carnius, mensis apud Athenienses, *Majus* dicebatur.

Carnius. Hesychius: Κάρνιος Ὑπέρβιος Ἀπόλλων, ἴσως ὁ Κάρνος τῆς Διὸς καὶ Εὐρώπης. Vel Ἀπὸ τῶν Κάρνων, ἥγεν πρόβατον. Pind. Schol. p. 276. Meurs. Gr. Fer. 51.

Carnodunum, Vindelicia op. ad Danubium. Ptol. lege *Carrodunum*.

Carnon, Arab. Fel. op. Plin.

Carnonacæ, Scotiæ pop. Ptol. quorum reg. *Cathnesia* vulgo *Cathnesse* ab aliquibus putatur, in orâ Orientali Tarvedum promuntorium versus.

Carnus, inf. Acarnaniæ. Steph. vide *Carne*.

Carnus, nomen Vatis, à quo Apollo *Carneus* dictus est. Pausan.

Carnutes, pop. inter Celtas, Andegavensibus, Turonibusque finitimi, ac Oceano proximi. Horum meminit Cæsar in suis Commentariis. Vulgò *Chartres*.

Carnuti, Germ. pop. inter Danubium, & Hercynium saltum. Plin. 4. 12. Vide omnino Cluver. De Vindel. & Norico cap. 5.

Carnutum, Galliæ op. Zosimus. *Autricum* Ptolemæo.

Carodunum, Germ. urbs. Ptol. hodiè *Cracovia*, in Poloniâ. Vide *Carrodunum*.

Caræa, Sarmatiæ Europææ vicus. Ptol.

Carolo Bergomum, urbs Bavariæ, vulgò *Karlesperg*.

Caroloſtadium, Franconiæ op. vulgò *Karlſtadt*.

Carolus, cognomento *Magnus*, Pipini Francorum regis filius, primò Francorum Rex, posteà etiam Romanorum Imperator. Hunnos, Saxones, Longobardos, Bavaros multis præliis fregit. Aquitaniam subegit, Vascones perdomuit, Pannoniam vastavit, multa in Hispaniâ prælia commisit. Saxones in Galliam transtulit, quinque concilia coegit, Scholam Parisiensem instituit, multasque in Italiâ Sanctorum hominum res gestas literis prodendas curavit, ventis, & mensibus nomina imposuit; ædes sacras plurimas extruxit; denique omnium, qui unquam fuerunt principum, belli, pacisque artibus longè clarissimus fuit.

Carolus Calvus, Franciæ rex post multas cum fratribus de regni jure controversias, tandem etiam Imperator factus ex Italiâ rediens veneno periit.

Carolus Grossus, 7 Romanorum Imperator, Ludovici Germ. Regis filius, Lotharingiæ, Alemaniæque Rex. An. Dom. 881.

Carolus Simplex, Francorum Rex, an. Dom. 909.

Carolus, Flandriæ Comes in templo à suis occisus. An. Dom. 1124.

Carolus Valesius, Siculorum Rex à Pontifice designatus An. D. 1283.

Carolus, Ungariæ Rex, An. Dom. 1312.

Carolus Pulcher, Philippi Longi frater, primùm comes Marchiæ, post Franciæ Rex, An. Dom. 1321.

Carolus Roberti filius Florentinorum Dux, An. Dom. 1328.

Carolus, 4. Cæsar, cognomine Lucelburgensis, Bohemorum Rex, an. Salutis 1347.

Carolus Quintus, cognomine Sapiens, Francorum Rex, Joannis Regis fil. temporum suorum turbulentissimum statum suâ prudentiâ emendavit; pacis artibus etiam bellicas res feliciter administrare doctus, ita ut quæ pater suus armatus amiserat, inermis in cubiculo sedens recuperaverit.

Carolus Sextus, Franciæ rex per initia imperii satis felix, nobili etiam de Flandris victoriâ insignis, in morbum incidit, cujus occasione à suis contemptus, multis seditionibus agitatus, tandem inter Anglorum manus moriens, regnum eis reliquit, coactus filium exhæreditare, quæ res innumeras calamitates utrique populo attulit.

Carolus Septimus, rex Franciæ homo egregiè exercitatus, primùm enim ab Anglis omni penè regno exclusus, ut etiam per jocum *Rex Biturigum* diceretur, eos posteà tantâ facilitate persecutus est, ut nullus eis locus in Franciâ relinqueretur, ubi in suo pedem ponerent.

Carolus Octavus, Gallorûm rex an. Dom. 1484. Neapolitanâ expeditione illustris.

Carolus Dux Burgundiæ potentissimus, Philippi filius, primùm *Carolensis comes* appellatus, variâ fortunâ cum Ludovico undecimo Francorum rege, Eburonibus, Helvetiis bellum & pacem exercuit: tandem verò à Renato Lotharingiæ duce pugnâ superatus, & interfectus est.

Carolus Quintus, Hispaniæ Rex, Romanorûm Imperator, per Europam omnem bellum gessit, & triumphum egit, Hispaniam suam tumultuantem compescuit, Belgas rebellantes in ordinem coegit; In Italiâ Mediolanensem ducatum primo foederatis, post sibi asseruit; Pontificem, Florentinos, Senenses, Genuenses, vel erexit socios, vel hostes afflixit. In Germania Solymannum Viennâ depulit, Protestantes acie victos sub jugum misit. Et quasi Europa tot victoriis angustior foret, transmissus in Africam, barbaris gentibus regem dedit; arcemque posuit, ubi ante nec licebat Stare. Sed quid hæc bella ad Gallicum? Nam Carolus nihil omisit quo Francisco rivalem gloriæ tot triumphis adjungeret. Infelix forsitan, quòd cum nævis quibusdam posteritati se tradidit, dum Turcis & hæreticis aliquandiu parcit & inclementius Ticinensi victoria usus Romam diripiendam concessisse fertur, Clementem Pontificem conclusisse, Lutheri hæresin suo INTERIM aluisse, Peruvium & Mexicum novi Orbis terras à Pizarro Ferdinandi Cortesii præclarissimas victorias fœdante vel ignorasse diripi, vel dissimulasse. Sed quis mortalium sine labe? & quid hæc levia ad res tantas, quibus coronam se dignam imposuit, cum anno Christi 1555. Imperii 36. vivus & vegetus se hæredibus tradidit, donumque concessit ab omni memoriâ locupletissimum Ferdinando Fratri Imperium, ac regna cætera Philippo filio: In Hispano secessu duobus annis sibi superfuit, imo sibi vixit, si vita mortis commentario est.

Carolus Malus, Navarræ rex, suum ipse funus vivus consecit, dum ad vires malè deperditas reficiendas, insutus linteis aquâ ardente perfusis, ubi admota filo candela flamma concepta est. Ita mors in remediis quæritur, & telo quo pellitur sæpè vincit.

Caronemphitæ, vide *Caricum*.

Caronium, Hisp. Tarraconensis urbs. Ptol.

Caropolis, urbs Cariæ. Steph.

Caros cepi, i. e. *horti*, parva regio Cariæ. Steph.

Carothus, Cyrenaicæ regionis urbs. Anton. *Carcera* Mercatori.

Carpasia, *Carpasium* Plinio, urbs Cypri in orâ Boreali, *Carpasso* vulgò.

Carpasia, insula Ciliciæ ante Sarpedonem promuntorium.

Carpates, mons Sarmatiæ Europææ. Ptol. Pro varietate locorum & idiomatum varia nomina sortitus est.

Carpathus, inf. in mari Mediterraneo contra Ægyptum media, inter Rhodum & Cretam ducentorum stadiorum circuitu, quatuor urbibus insignis. Ab ipso situ כרפאת *Carpath* dicta est, quia est ad oram Cariæ. Ut enim Hebræis פאה *pea* vel פאת *peath*, ita Syris ܦܐܬܐ *patha* est *latus*, *ora*, *plaga*, *regio*. Quod in Isidoro legitur *Carpathon* vocatam *propter celerem fructuum maturitatem*, tam futile est, quam quod sequitur, ex hâc insulâ dici Carpasias naves magnas, & spaciosas. Hodiè *Scarpanto*. Hinc *Carpathius testem*, & *Carpathius leporem* apud Archilocum proverbium est in eum, qui testem in sui malum adducit, vel aliquid aliud in sui perniciem adfert: uti qui lepores in Carpathon insulam deferunt, adeo excrefsen-

tes,

tes, ut fruges omnes diſſipent maximo incolarum detrimento.

Carpe, *Carcenia*, Hiſp. Bæticæ locus. Anton.

Carpella, Carmaniæ promuntorium.

Carpentoracte, Galliæ Narbonenſis civitas. Plin. 3. 4. vulgò *Carpentras*.

Carpeſii, gens Iberica intra Iberum flu. Steph.

Carpetani, Hiſp. pop. juxta Vaccæos ad Tagum flu. Plin. 3. 3.

Carpi, pop. Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur. Plin.

Carpia, urbis nomen. Steph.

Carpis, *Carpen* Lazio, op. Pannoniæ infer. in Hungariâ apud Danubium, inter Strigonium, & Budam occurrens. *Carpis* item Ptolemæo olim urbs, nunc pagus Africæ inter Maxulam, & Clypeam, Tuneti urbi finitimus, *Carpi* adhuc. *Carpis* etiam Herodoto flu. Myſiæ, qui unà cum Albi Iſtro miſcetur. Vulgò *Crappin*, qui & *Kruppa*. Sed hic Colapis eſt non in Myſiâ, ſed in Liburniâ, in Saum influens.

Carpocrates, Hæreticus tempore Adriani Imp. Docuit mundum ab angelis conditum eſſe, & Chriſtum cæteris hominibus parem eſſe, hoc uno excepto, quod animam mundam habuerit. Jactavit Somnia & Δαίμονας παρίδρυς. Uxores voluit eſſe communes. Irenæus 1. 24. Clem. Alex. Στρωμ. γ. Euſeb. 4. 8.

Carpophorus, martyr Hiſpalenſis ſub Maximiano. Decemb. die x.

Carpophorus, adoleſcens magnâ apud Domitianum Cæſarem gratiâ. Martialis de Spectaculis 15. 23. 27.

Carpoſis, Heſychius: Κάρπωσις, Θυσία Ἀφροδίτης ὑπ' Ἀμαθουσίων.

Carpudemum, Thraciæ mediterraneæ urbs. Ptol. Hodie *Cappa* vel *Capſia*.

Carpus, Epiſcopus & Martyr ſub Aurelio Commodo.

Carpus, nomen viri. 2 Tim. 4.

Carra, Syriæ fluvius. Steph.

Carraca, Tuſciæ urbs mediterranea, hodie *Carrara* Leandro.

Carrei, Arab. Fel. pop. Plin.

Carrhæ, civitas Arabiæ ad mare Rubrum. Steph. Eſt etiam civitas Meſopotamiæ trans Edeſſam. Ptol. & aliis ad Chaboram flu. Craſſi nobilitata clade, Lucan. lib. 1.

——— *Miſerando funere Craſſus*
Aſſyrias Latio maculavit ſanguine Carrhas.

Et Caracallæ Imp. etiam nece. Hic enim ut Rufus conſularis ſcribit, intra Euphratem apud civitatem Edeſſam periiſſe fertur, cum levandæ veſicæ gratiâ ex equo deſcendiſſet. *Heren* nunc nominari ſcribit Niger. Hebræis חרן Abrahami habitatio.

Carrinenſis, ager Hiſp. in quo duo ſcaturiunt fontes, alter omnia reſpuens, alter abſorbens.

Carrodunum, Ptol. Germ. op. quod Pet. Apianus *Krakow* Poloniæ regiam interpretatur. *Gracchopolin* appellat Bonfinius. *Carrodunum* alteram in Vindelicis ponit Ptolomæus. Hoc *Cramburg* juxta Waſſerburgum ad Oenum fluvium eſt, Pircheymero auctore. Tertium Pannoniæ ſuperioris eſt. Quartum ſuper Tyram flu. in Sarmatiâ Europæâ collocatur.

Carruca, Hiſp. op. Hirtius.

Carſa, maris Ægæi inſula. Anton.

Carſe, Armeniæ urbs. Cedren.

Carſeæ, Aſiæ minoris gens. Polybius.

Carſeolani, pop. in quartâ regione Italiæ. Plin. 3. 12.

Carſeoli, op. Italiæ in Viâ Valeriâ non longè à Pelignis. Ovid. Faſt. 4.

Frigida Carſeolis, nec olivis apta ferendis
Terra: ſed ad ſegetes ingenioſus ager;
Hac ego Pelignos, natalia rura, petebam
Parva; ſed aſſiduis humida ſemper aquis.

Hinc *Carſeolanus*. Ovid 4. Faſt.

Factum abiit, monimenta manent: nam dicere certam
Nunc quoque lex vulpem Carſeolana vetat.

Videtor Cluverius Ital. Ant. lib. 2. p. 784.

Carſicis, portus Galliæ Narbon. Anton.

Carſidava, Daciæ urbs. Ptol. quæ *Kuryma* Lazio eſt.

Carſitani, Italiæ pop. juxta agrum Præneſtinum. Macrob. Sat. 2. 14.

Carſuli, Umbriæ in Italiâ urbs. Strabo lib. 5. Πόλις, inquit, εἰσὶν τῆς Ὀμβρικῆς ἀξιολόγοι, ἡ Δάγελον, ἡ Ναρνία, εἶτα Κάρσουλοι ἡ Μευανία. Id vocabulum commentatorem Strabonis voluiſſe corrigere è Livio, Plinio, ac Ptolemæo in Καρσίολοι mirari ſe ſcribit Cluverius & merito. Siquidem Livii, Ptolemæique *Carſeoli* Æquorum op. fuit. Tac. Hiſt. 3. *Carſulos* vocat hodie, *Carſula* Leandro.

Carſum, Myſiæ infer. op. Ptol.

Carta, Hyrcaniæ urbs. Strab. & portus circa Thraciam. Zonaras.

Carta, unus ex Darii Principibus.

Cartadulorum, regio in ſubſolanis Indorum montibus, in quâ Satyri reperiuntur, perniciſſimum animal: tum quadrupedes, tum rectè currentes humanâ effigie, propter velocitatem, niſi ſenes, aut ægri non capiuntur. Plin. 7. 2. ubi MS. *Catardudorum*.

Cartalias, Hiſpaniæ op. Strabo lib. 3.

Cartalo, viri nomen proprium. Sil. lib. 14.

——— *Cadit obvius acri*
Cartalo Vaſidio Libycæ regnator arenæ.

Cartandus, mons eſt inter Perſas Medoſque poſitus.

Cartare, Hiſpanica inſula. Sext. Avienus.

Cartaſina, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Carteia, op. Hiſp. ad fretum Gaditanum verſus orientem, alio nomine *Tarteſſus*, ut multi volunt. Strabo. Ἔνιοι δὲ Ταρτησσὸν τὴν νῦν Καρτηίαν προσαγορεύουσι. Mela. *Carteia*, *ut quidam putant aliquando Tarteſſos*. Plin. *Carteia*, *Tarteſſos à Græcis dicta*. Pauſanias in Eliacis poſterioribus Εἰσὶ δὲ οἱ Καρτήϊαν (lege Καρτήϊαν) Ἰβήρων πόλιν καλοῦσι νομίζουσι τὰ ἀρχαιότερα Ταρτησσόν. Silius lib. 3.

Arganthoniacos armat Carteia nepotes.

Ac ſi Tarteſſi rex Arganthonius Carteiæ regnaverit. Appianus in Ibericis. Ταρτησσὸς μεταξὺ τῶν στηλῶν πόλις ἐστὶ θαλάσσης, ἣ νῦν Καρτησσὸς ὀνομάζεται. Item: Διέβησαν ἐς Καρτησσόν, ὅθι θαλάσσης πόλιν ἣν ἐγὼ νομίζω πρὸς Ἑλλήνων πάλαι Ταρτησσὸν ὀνομάζωσι, ἡ Ἀργανθώνιον αὐτῆς βασιλεῦσαι. *Carpeſſum*, id eſt *Carteiam*: nam binomia fuit urbs, unum nomen Carteia, alterum fuit Carpeſſus; Quod ipſum putaverim errori anſam dediſſe, quia ad Tarteſſum alludit Carpeſſi nomen. In ſcripturâ tamen nihil ſimile. Tarteſſus enim Phœnicibus ſcribebatur תרשיש *Tarſis*, vel תרתיש *Tartis*, & *Carpeſſus* קרפסה *Carphoſa*, vel קורפסה *Corpheſa*, i. e. *concha*. Nempe à *conchis* dicta Carpeſſus, quæ *Carteia* veteribus, quia conchas habuit portentoſæ magnitudinis. Strabo. Ἐν δὲ Καρτήϊα κόχλοις δικαιολύλους ἡ πορφύρας φασὶν. *Apud Carteiam buccina, & purpuræ inveniri dicuntur decem cotulas continentes*. In cotylâ autem ſunt ſex cyathi. Vetus ejus nomen Heraclea, tanquam ab Hercule conditore. Herculem enim ſuum Phœnices Μίλκαρθον *Melcarthum* appellabant. Philo Byblius ex Sanchoniathone apud Euſeb. lib. 1. Præpar. Τῷ δὲ Δημαρώντι γένεσθαι Μίλκαρθον, ὁ ἡ Ἡρακλῆς. Μίλκαρθον, i. e. קרתא מלך *Melec Kartha rex urbis*, i. e. Tyri. Omnino igitur ex *Melcartho*, vel *Melec cartha*, urbs quam ad Calpen condidit Hercules Phœnicius primo *Melcartheia* vocata eſt, quaſi *Heracleam* dixeris, deinde per aphæreſin *Cartheia*, vel *Carteia*. Bochartus.

Cartenaga, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Cartenna, Auguſti colonia in Tingitanâ provinciâ. Plin. 5. 2.

Cartennæ, Mauritaniæ Cæſar. urbs. Mela. 1. 6. veteres autem codices (teſtante Iſ. Voſſio) *Cartinna* legunt. Κάρτινα quoque in antiquiſſimo Ptolemæi codice. Hodie *Arcilla*, aut *Acilla* ab Afris dicitur.

Cartenus, Mauritaniæ Cæſarienſis fluvius. Ptol.

Carteria, ante Smyrnam inſula. Ptol.

Carterum murus, locus in Sarmatiâ Aſiaticâ. Ptol.

Cartha, civitas Levitarum in tribu Zabulon. Joſ. 21. i. e. *civitas*, ſive *vocatio*, aut *lectio* vel *occurſus*.

Carthea, urbs in Ceâ inſulâ. Plin. 4. 12. Hinc *Cartheius*. Ovid. 2. Met.

Tranſit & antiquæ Cartheia mœnia Cææ.

Item *Carthæus*. Idem Met. 10.

Namque

Namque ſacer nymphis Carthæa tenentibus arva,
Ingens cervus erat.

Carthago, Græcis Καρχηδών, urbs Africæ totius celeberrima; Romanique imperii aliquando æmula, à Didone condita ſeptuageſimo poſt Romam conditam anno, Euſebius. Atqui Juſtinus tradit conditam fuiſſe ante Romam. Imò condita fuit ante captivitatem Ilii annis 50. ſi credas Appiano in Libycis Καρχηδόνα τὴν ὑπ' Λιβύῃ Φοίνικες ὠκισαν ἔτεσι πενηκοντα πρὸ ἁλώσεως Ἰλίου. Ideo de eâdem urbe ibidem Πόλεως ἀρχαίας. *Urbis antiquæ.* Unde Virg. Æn. primâ.

Urbs antiqua fuit, Tyrii tenuere coloni,
Carthago; Italiam contra, Tiberinaque longè
Oſtia, dives opum ſtudiiſque aſperrima belli.

Eò autem potentiæ urbs hæc à tenuiſſimis primordiis paulatim excrevit, ut non modo Libyæ univerſæ, verum etiam inſularum, & bonæ Hiſp. partis imperium tenuerit. Tria cum Romanis graviſſima geſſit bella, quorum primo ſuperati navali prælio Pœni, æquas propemodum pacis conditiones à victoribus acceperunt, inſulis tantum quibuſdam abſtinere juſſi. Huic ſucceſſit bellum Punicum ſecundum, Annibalis ductu geſtum, qui expugnata in Hiſp. Sagunto victorem exercitum in Italiam tranſportavit, eoſque totos 18 annos ferro, flammaque crudeliſſimè vaſtavit. Victo deinde à P. Scipione apud Zamam Annibale, eò anguſtiæ res Carthaginenſium redactæ ſunt, ut ſalutem ſuam moenibus tueri, duriſſimaſque pacis conditiones pro arbitrio victoris accipere ſint coacti. Verum cum ne ſic quidem quietè agitare poſſent, tertioque bellum inſtaurarent, Senatus Catonis autoritatem ſecutus, Carthaginem delendam cenſuit, & Scipionem Æmylianum in Africam miſit, qui victis Pœnis urbem obſidione cinxit, captamque ſolo æquavit. Adrianus autem Imperator eam reſtitutam *Adrianopolim* appellavit; & ridiculè Commodus *Alexandriam Commodianam togatum.* Vide Byrſa. Silius lib. 13. *almam* vocat.

——— *Si nunc exiſteret alma*
Carthago ante oculos turritâ celſa figura.

Virgilius *altam* Æneid. quart.

Suſpectas habuiſſe domos Garthaginis altæ.

Horatius *impiam.* Carm. 4. Od. 8.

Non incendia Carthaginis impiæ. Item *invidam,* Epod. 7. *Non ut ſuperbas invidæ Carthaginis*
Romanus arces ureret.

Populi hujus & alterius Carthaginis Carthaginienſes, *fraudulenti & mendaces* dicuntur Tullio Orat. Pro lege Agratiâ.

Carthago Nova, urbs quam dux Poenorum Aſdrubal condidit in Hiſp. Bæticâ. Itaque πόλιν Φοίνισσαν appellat Polyænus lib. 8. Et Solinus expreſſè, *Carthaginem apud Iberos, quæ mox Colonia facta eſt, Pœni condidere.* Itemque Strabo Ἡ Καρχηδὼν ἡ νέα κλίσμα Ασδρούβα, &c. A Scipione expugnata eſt Hannone non ſine ſuorum clade ſe dedente. Livius lib. 6. Dec. 3. Conteſtanorum maritima urbs Ptolemæo, & aliis. Hanc autores, ut Plin. & Appianus *Spartariam* cognominant. Idem Appianus putat prius *Saguntum* appellatam, ſed poſteà ab Annibale exciſam, & Carthaginienſum coloniam factam, *Carthaginem Spartaginem* nuncupatam; Sed hanc *Carthaginem* & *Saguntum* duo & diverſa opida eſſe, lippis & tonſoribus, ut dicitur, notum eſt; at hoc condonandum eſt homini Græco, & peregrino, & cui Hiſpania minus cognita fuerit, veluti, qui ſcribit Iberum flu. in Septentrionalem Oceanum evolui, cum in Mediterraneum exeat. Καινὴ πόλις dicitur Stephano & Polybio, ubi Vocis etymon expreſſum videtur. Ebræis enim קרתא חדתא *Karta hadath* novam urbem notat; ex *Carthada* autem factum Καρχηδὼν χ. & δ. permutatis, quod Siculorum eſt proprium, qui pro ἔρνιβις dicunt ἔρνιχες. Vide Salmaſium ad Solinum Pag. 332. Carthaginis hujus deſcriptionem accuratiſſimam habet Polybius lib. 10. pag. 583. edit. Caſaubon. quam in pauciora contraxit Livius lib. 26. Et utrumq; ſecutus Silius pleraque iſta carminibus hiſce optime expreſſit lib. 15. quæ in lectoris gratiam huc tranſcribere non gravabor.

Carthago impenſo naturæ adjuta favore
Excelſos tollit pelago circumflua muros.
Arctatos ponti fauces modica inſula claudit
Qua Titan ortu terras aſpergit Eoo.
At quà proſpectat Phœbi juga ſera cadentis
Pigram in planiciem ſtagnantes egerit undas;
Quas auget veniens refluuſque reciprocat æſtus;
Sed gelidas à fronte ſedet ſublimis ad Arctos.
Urbs impoſita jugo, pronumque excurrit in æquor
Et tuta æterno defendit mœnia fluctu.

Hodiè *Carthagena* nominatur. Vide Boch. De Phœn. Colon. lib. 1. cap. 35.

Carthago vetus, urbs Hiſp. Tarraconenſis Ptolemæo. *Villa Franca* hodiè, vel ut alii volunt *Cantavillâ*. Stephanus quoque Carthaginem habet in Armeniâ.

Carthago, Filia Herculis, Cic. 3. de Nat. Deorum. *Quartus Hercules Jovis eſt, qui Tyri maxime colitur, ejus Carthaginem filiam ferunt.*

Carthara, Meſopotamiæ ad Tigrim urbs. Ptol.

Cartheia, parva inſ. circa Delon, nobilibus clara ingeniis: ſiquidem ex eâ Simonides Poeta, & Bacchylides, deinde Eraſiſtratus, medendi arte clarus, atque Ariſto Bionis æmulus ex Peripateticâ diſciplinâ duxerunt originem. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 3.

Carthuſiani, monachi à Brunone Colonienſi, qui Pariſiis Philoſophiam profeſſus eſt, orti ſunt in Galliâ circa an. Chriſti 1080.

Cartii, Perſiæ pop. Strabo lib. 11.

Cartris, Cimbrorum peninſula. Plin. 4. 13.

Caruancas, Norici mons. Ptol. *Prenner* Pyramio.

Carvanis, urbs Ponti Polemoniaci in Cappadociâ. Ptol.

Caruaniana, urbs ab Æquis capta, quam rurſus pulſis hoſtibus Valerius Conſul recuperavit, an. U. C. 346.

Caruentus, urbs Latinorum. Steph.

Carvilius Spurius, victis Samnitibus Sacratâ lege pugnantibus, è pectoralibus eorum, ocreiſque & galeis Jovem qui eſt in Capitolio fecit, amplitudine tantâ, ut conſpiciatur à Latiario Jove. Plin. 34. 7.

Carvilius Spurius, primus Romanorum ſolâ infœcunditate objectâ, uxorem repudiavit. Dionyſ. Halic. lib. 2. Σπέρμ. Καρβίλιος ἀνὴρ ἐκ ἀρχῆς πρῶτος λέγεται λῦσαι τὴν γυναῖκα, ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν Τιμητῶν ὁμόσαι τέκνων γνησίων γυναικὶ μὴ συνοικεῖν. Ubi particula μὴ omitti poteſt, ut legamus γυναικὶ συνοικεῖν, & novam intelligamus uxorem, quam Carvilius petebat. Sic enim de eo Gellius 4. 3. *Jurare à Cenſoribus coactus erat uxorem ſe liberorum quærendorum gratiâ habiturum.* Sin vero retineamus particulam τὸ μὴ, de ſuâ tunc accipiendum, quam jam habuit Val. Max. 2. 1. Primus autem Sp. Carvilius uxorem ſterilitatis cauſâ dimiſit, qui quanquam tolerabili ratione motus videbatur, reprehenſione tamen non caruit, quia nec cupiditatem quidem liberorum conjugali fidei præponi debuiſſe arbitrantur. Hæc ille.

Carvilius Pollio eques Romanus tricliniis quibuſdam argentum addidiſſe primus traditur, non ut operiret, aut ut Deliacâ ſpecie faceret, ſed Punicâ. Plin. 33. 11.

Carula, Hiſp. Bæticæ urbs. Anton.

Caruonis, op. ad Moſam in Geldriæ ducatu. *Grave* Simlero.

Carura, regia Cerobothri, Indiæ intra Gangem. Ptol. Pagus item circa Mæandrum flu. limes Phrygiæ, & Cariæ, Strabo.

Carus, 36 Romanorum Imperator, imperavit annis 2 cum filio Numeriano Cæſare, doctiſſimo juvene; bellum Perſicum, quod Probus parabat, aggreſſus, Meſopotamiâ captâ, Cteſiphontem uſque pervenit, & in tempeſtate maximâ morbo periit ann. ab U. C. 1035.

Caruſſi, pop. Troglodytis finitimi pariter & Æthiopibus, in finibus Africæ ad latus meridiem ſpectans, inhabitantes. Sipontinus.

Carya, regio Arcadiæ. Xenophon. Curia item Tegeatarum, Pauſan. & urbs Laconiæ. Luc.

Carya, civitas Peloponneſi, quæ cum Perſis contra Græciam conſenſit, poſteaque à Græcis deleta eſt. Vitruvius lib. 1. Vide Steph. in Καρύη.

Caryanda, locus & inſula eodem nomine Cariæ regionis. Strabo. Stephano urbs & ſtagnum non procul à Myndo, & Coo, qui ſubdit. Ἐντεῦθεν ἦν Σκύλαξ ὁ παλαιὸς λογογράφος.

Vide

Vide Iſ. Voſſ. ad Melam. pag. 83.

Carynia, Achaiæ urbs. Plin.

Caryones, Sarm. Europææ gens. Ptol.

Caryſa, Statio navibus malefida in Galatia. Arrianus.

Caryſtus vel *Caryſtos*, *Cariſto* etiam hodie teſte Sophiano, urbs Eubœæ litoralis in orâ auſtrali, una è Cycladibus, varii marmoris ferax. Seneca in Troadibus.

Ferax varii lapidis Caryſtos.

Hinc *Caryſtæus*, Ovid. Faſt. 3.

Quàque Caryſtæis frangitur unda vadis.

Ibi Apollinis marmorii templum. Caryſtii marmoris meminit Plin. 4. 12. & 36. 6. Lucanus lib. 5. de inſ. Eubœâ loquens.

Quà maris anguſtat fauces ſaxoſa Caryſtos.

Martialis 9. 76.

Idem beatas lautus extruit thermas
De marmore omni, quod Caryſtos invenit.

Marmor a. iſtud viride erat & fluctibus concolor. Statius,

Et Chios, & gaudens fluctus æquare Caryſtos.

Idem Sylv. 1. 5.

Non hæc admiſſæ Thaſos, aut undoſa Caryſtos.

Tibul. 3. 3. *Quidve domus prodeſt Phrygiis innixa Columnis*
Tænare ſive tuis, ſive Caryſte tuis?

De nominis origine ſic Bochartus, In Eubœâ inquit *nil quicquam fuit lapide Caryſtio mirabilius, ex quo texebatur tela, quæ ubi ſordes contraxerat in ignem injecta purgabatur.* Vide Strab. lib. 10. Apollonium in Mirabilibus, Plutarchum de defectu Oraculorum, & Stephanum in Κάρυστος. Ab hâc ardente tela dici potuit ipſa Cariſtus, quia Ebræis חרר *charar* vel חר *char ardere*, & שרי *ſti telum* ſignificat.

Caryum, Laconiæ op. à quo Diana *Caryatis*, quòd illic coleretur, Vitruvius *Caryam* vocat, unde ſunt *Caryatides columnæ* in antiquis ſubſtructionibus celebratæ, Vide Meurſium in Lacon. Miſcell. lib. 1. cap. 2.

Caſa, Ciliciæ aſperæ in Pamphyliâ urbs. Ptol.

Caſæ Calbenti, Mauritaniæ Cæſarienſis locus. Anton.

Caſæ Nigræ, Africæ civitas. D. Auguſtinus.

Caſæ, villa Aniceorum in Africâ Propriâ. Anton.

Caſaia, pater Ethan, 1 Par. 15. Lat. *duritiæ*, aut *gravitas*, aut *ſcandalum ejus.*

Caſaloth, civitas Joſ. 19. Lat. *temeritates*, ſive *fiduciæ*, aut *ilia.*

Caſalus, ſinus ad Corſicam inſulam. Ptol. *Golfo di S. Florentio*, aliis *Capo di porto.*

Caſama, Palmyrenæ urbs. Ptol.

Caſaman, Armeniæ op. Cedrenus.

Caſamarri, Æthiopiæ ſub Ægypto pop. Plin.

Caſandra, inſ. contra Perſidem. Plin. 6. 25.

Casbon, civitas 1 Macchab. 5.

Caſcandrus, Inſula deſerta in oceano Indiam verſus, Plin. 6. 25.

Caſcantenſes, Hiſp. pop. Plin. lib. 3.

Caſed, i. e *quaſi dæmon*, vel *quaſi depræda tor*, aut *quaſi mamilla*, ſive *quaſi ager*, filius Nachor ex Melcha, Gen. 22. à quo *Caſdim*, i. e. *Chaldæi.*

Caſeera, Rhodopæ regionis in Thraciâ urbs. Procop.

Caſellius Vindex, optimus habitus conſultus juris de cujus erroribus dicitur ſcripſiſſe Terentius Scaurus Adriani temporibus Hæc Janus Parrhaſius in illud Horatii de Arte Poeticâ.

——— *Neſcit quantum Caſellius Aulus*
Sed tamen in pretio eſt.

Caſerotæ, Ariæ gens Κασηρῶται Ptolemæo.

Caſia, Scythiæ extra Imaum regio. Ptol.

Caſilinum, Italiæ op. in Campaniâ. Plin. 3. 5. Strabo lib. 5. γνωρίμωταται δὲ τῶν ὁδῶν, ἥτε Ἀππία, ἡ ἡ Λατίνη ἡ ἡ Οὐαλερία. μίαν δ' αὐτῶν ἡ Λατίνη, ἡ συμπίπτουσα τῇ Ἀππίᾳ κατὰ Καπύην σχολὴν ἀπέχουσαν Καπύης ὀκτακαίδεκα σταδίους. Et poſteà Καπύην δὲ ἰδρυται ὅση πρὸ Οὐαλτούρνου πόλαμος. Livius lib. 22. *Fabius Caſilinum occupat modicis præſidiis, quæ Urbs Vulturno flumine divempta Falernum à Campano agro dividit.* Inde

Caſilinus fluvius, idem qui Vulturnus, Agathias lib. 2. & Conſtant. Porphyrogen. lib. 2. Them. 11.

Caſina, Plauti fabula, dicta à *Caſinâ* ancillâ, quam Stalino ſenex, ejuſque filius certatim deperibant.

Caſina & *Caſinum*, Campaniæ op. In multis authorum exemplaribus *Caſſinum* eſt. Inſcriptiones autem antiqui *Caſinum* habent. De nominis Origine Varro de L. L. lib. 6. *Caſcum ſignificat vetus, Ejus origo Sabina, quæ uſque radices in Oſcam linguam agit, &c.* Addit, *Item oſtendit quod opidum vocatur Caſſinum, hoc enim à Sabinis orti Samnites tenuerunt, unde & Caſſinum forum, vetus.* Ejus meminit. Sil. lib. 4. ——— *Nebuloſi rura Caſini.*

Itemque lib. 12. *Nymphiſque habitata Caſini*
Rura evaſtantur.

Caſinus, mons Campaniæ ubi olim Apollo colebatur, cujus templum everſum eſt à viro quodam ſanctiſſimo. Boccat.

Caſope, Ptol. urbs Chaoniæ reg. in Epiro, quam Sophianus *Caſopo* vocat. *Santi quaranta* Nigro.

Caſiotis, pars Syriæ, Phœniciæ proxima.

Caſis, i. e. *conciſio*, aut finis, nomen vallis. Joſ. 18.

Caſius, mons apud Euphratem, ubi Trajanus dicavit crateras argenteos in templo Jovis Caſii cum epigrammate. Suidas. Item *Caſius*, mons trans Peluſium, extremum Nili oſtium in eâ Arabiæ Petrææ parte, quæ ab hoc monte *Caſiotis* Ptolemæo appellatur; in quo erat M. Pompeii tumulus ab Adriano inſtauratus, ut in vitâ ejus teſtatur Capitolinus. In hoc monte templum inſigne habebat Jupiter, qui inde *Caſius* dicebatur. Luc. lib. 8.

——— *Maneſque tuos placare licebit*
Et Caſio præferre Jovi.

Noſtri *Sinai* montem eſſe aſſerunt, ob illic à Deo datas per Moyſen populo Iſraelitico Decalogi tabulas, nobilem. Plin. 5. 11. Arabiam hanc ſterilem, & præter Caſium montem nihil inſigne habentem indicat.

Caſius, mons in Syriâ Antiochenâ ſupra Seleuciam cognomine Pieriam. Cujus excelſa altitudo quarta vigilia orientem per tenebras Solem aſpicit: brevi circumactu corporis, diem noctemque pariter oſtendens; ambitus ad cacumen 19. m. p. eſt, altitudo per directum quatuor. Hæc Plin. 5. 22.

Caſletum, op. Gall. Belgicæ. Æmil. lib. 8.

Caſleu, decimus menſis Hebræis noſtro Novembri & Decembri reſpondens. Zach. 7. Ab Ebræo *Ceſil*, quæ *Orionem* vulgò ſignificat, Job. 9. 38. Hoc autem ſidus menſe Novembri Coſmicè occidens, turbulentas ciet tempeſtates. Unde Virg. Æn. 7.

Sævus ubi Orion hybernis conditur undis.

Caſmare, Mauritaniæ Cæſarienſis op. Ptol.

Caſmene, urbs Siciliæ. Steph. hodie *Comiſo*, vide Cluv. Sicil. Ant. lib. 2. pag. 358. Et Bochartum de Phœn. Col. lib. 1. cap. 29.

Caſmonates, Liguriæ populi. Plin. 3. 5.

Caſmilus, cognomen Mercurii. Vide *Camillus.*

Caſninium, op. unum ex illis in quibus & jus dicebatur, & nundinæ agebantur, & erat quædam Reſp. neq; tamen magiſtratus ſuos habebant, in quæ legibus præfecti mittebantur quotannis qui jus dicerent. Feſtus.

Caſope, vide *Caſſope.*

Caſos & *Caſus*, *Caſſo*, teſte Sophiano, inſ. maris Ægæi, una Sporadum, teſte Plinio, inter Sammonium promunt. Cretæ 30. & Carpathum inſulam in Cæciam vergentem ad 20 m. p. uti ſcribit idem Plin. Sunt autem multæ Caſorum inſulæ per ambitum, à quibus veſtimenti nomen *Caſiaca*, quod & nunc quoque durat, vulgare Græcis militibus. Euſtath. *Caſianam* appellat à monte *Caſio.*

Caſos, Perſidis inſula, & civitas. Steph.

Caſpapyrus, Urbs Gandarica, Scytharum vero ἀπὸ, id eſt, *litus.* Steph.

Caſpaſium flu. apud Scythas Aſiaticos. Plin.

Caſperia, Indiæ intra Gangem regio. Ptol.

Caſperia, Rhœti Marrubiorum regis uxor, quæ cum Anchemolo privigno corpus commiſcuit, ut annotavit Servius in illud Virgil. Æn. 7.

Hinc Sthenelum petit, & Rhœti de gente vetuſtâ
Anchemolum thalamos auſum inceſtare novercæ.

Caſperia, *Aſpra*, op. olim, nunc pagus Sabinorum apud ortum Himellæ flu. à Narniâ 12. m. p. ab Interamnâ ferè totidem, inter Ocriculum & Reate 16. Ejus meminit Virgil. Æncid. 7.

Qui Tetricæ horrentes rupes, montemq; Severum
Caſperiamque colunt, Foruloſq; & flumen Himellæ.

Caſperula, op. Sabinorum, quod Sil. Ital. à *Caſpiis portis*, quæ in oriente ſunt, ubi Bactriana eſt regio, accepiſſe nomen fingit, lib. 8.

Hunc Amiterna cohors, & Bactris nomina ducens
Caſperula, hunc Foruli magnæque Reate dicatum
Cælicolum matri, nec non habitata pruinis
Nurſia, & à Tetricâ comitantur rupe cohortes.

Caſphor, nomen civitatis. 1 Macchab. 5.

Caſpiana, Armeniæ majoris regio. Strabo.

Caſpiæ Portæ variæ dicuntur; Quidam Amazones portis Caſpiis egreſſas ad Alexandrum veniſſe in Hyrcaniam prodidere: ſed illæ Caucaſiæ fuerunt, per quas tranſitus eſt ex Iberiâ in Scythiam. Neronis quoque comminatio ad Caſpias portas (ut inquit Plin.) ad eum tranſitum reſpiciebat. Verum Taurus mons tribus in locis interruptus, quaſi portis quibuſdam pertranſitur in Armeniam, in Ciliciam, & in Mediam. Sed illæ tantum Caſpiæ portæ appellantur, quæ apud Medos ſunt. Ptol. Plin. & Strabo. Per has tranſitus eſt ex Babylone & Perſide ad mare Caſpium; Et hinc fortaſſe Caſpiæ dictæ ſunt, quod aliquæ gentes vicinis inſident montibus appellatæ Caſpiæ. Juga vero Caſpia procul hinc abſunt, & ad Armenios, ulterioreſque populos pertinent. Portæ autem Caſpiæ panduntur itinere manufacto millibus octo paſſuum longo: nam latitudo vix eſt plauſtro permeabilis. Hæc alibi Armeniæ, alibi Caſpiæ, alibi Ciliciæ vocantur. Plin. *Caſpia clauſtra* dicuntur Lucano lib. 8. itemque Valerio Flacco lib. 5. Stat. Silv. 4. 4.

——— *Metuendaque portæ*
Limina Caſpiacæ. ———

Caſpii, pop. Scythici generis, Hyrcanis finitimi, ejuſque maris accolæ, quod ab ipſis *Caſpium* appellatur. Horum regio à Strabone *Caſpiana* appellatur. Virg. 5. Æn. βασιλεύεται Caſpia regna nominat.

Hujus in adventum jam tunc & Caſpia regna
Reſponſis horrent divûm.

Hi parentes decrepitos, & ſeptuageſſimum ætatis annum attingentes, auguſto loco includere dicuntur, & fame enecare. Strabo lib. 11. Apud hos fæviſſimi ſunt canes, ut ſcribit Val. Flaccus lib. 6. uti videre eſt in his.

Inſequitur Drangæa phalanx; clauſtriſque profuſi
Caſpiadæ, queis turba canum, non ſegnius acres
Exilit ad lituos, pugnaſque capeſſit heriles:
Inde etiam par mortis honos, tumuliſque recepti
Inter avos, poſituſque virum: nam pectora ferro
Terribileſque innexa jubas ruit agmine nigro
Latratuque cohors: quanto ſonat horrida Ditis
Janua, vel ſuperas Hecates comitatus ad auras.

Vide Lipſ. Cent. 1. ad Belg. Epiſt. 44. Eliam Reuſner. Artis Strateg. lib. 1. cap. 15. Caſp. Facium in axiom. Bellicis cap. 94.

Caſpirus, urbs Parthorum, finitima Indiæ, cujus incolæ omnium curſu ſunt velociſſimi. Steph.

Caſpis, Syriæ urbs. 2 Macch. 12.

Caſpium mare, inter Caſpios & Hyrcanos montes eſt, à quibus nomen accepit. Dicitur enim & *Hyrcanum mare*. Strabo lib. 11. Καλεῖται δὲ αὐτὸ καὶ Θάλαττα ἡ Ὑρκανία. Dionyſius verſ. 50.

Ἥντε καὶ Ὑρκανὸν Ἴτεροι διεφαμίξαντο.

Immenſum ſpatium occupat, de quo tamen inter ſcriptores parum convenit. Mela. 3. 5. *Mare Caſpium ut anguſto, ita longo etiam freto.* Vide ſis illic Voſſium. Strabo ubi ſupra. Ἔστι δ' ὁ κόλπος οὗτος ἀνίσχων ἐπὶ τὴν Ὠκεανὸν πρὸς μεσημβρίαν. Ubi ſequitur vulgatam ſuorum temporum de hoc mari opinionem. Putabant enim plerique omnes mare Caſpium nihil aliud eſſe, quam ſinum Oceani Cronii ſive Septentrionalis, ut ſinus Perſicus ex Oceano meridiano ἀνίσχει. Hæc eſt Dionyſii ſententia, qui ſinum Oceani ſecundi ita deſcribit.

Δεύτερος αὖτ' ὀλίγος μὲν, ἀτὰρ περιφερίσκεται ἄλλων
Ὃς Ὑρκανὸν ναίουσι Κερνίης ἀλὸς ἐν βορέαο
Καασίῃ αἰπὺ ῥέεθρον ὑπεξείσιν Θαλάσσης.

Quocum conſentiunt duo Interpretes, Feſtum Avienum dico & Priſcianum. Hic

Alter item eſt primo brevior, majorq; duobus
Hic prolapſus aquas Boreali fuſus ab alto
Terga procelloſo turgeſcit Caſpia fluctu.

Priſcianus.

Hoc minor eſt, reliquis major, quem Caſpia tellus
Suſcipit intrantem vaſtis Aquilonis ab undis,
Nomine Saturni quod Tethys poſſidet æquor.

Hæc etiam Pomponii Melæ, hæc Plinii ſententia. At non eorum qui noſtrâ ætate de eo mari accuratius ſcripſerunt, qui affirmant eſſe id per ſe, nec ullo modo, aut cum Oceano, aut cum alio mari miſceri. Falluntur vero è recentioribus plerique dum totam antiquitatem hujus erroris inſimulant. Nam quid illi novi docent, quod non jam pridem ab Herodoto ſit traditum? Sic enim ille Ἡ δὲ Κασπίη θάλασσα ἐστὶν ἐπ' ἑωυτῆς, ὁ συμμίσγουσα τῇ ἑτέρῃ θαλάσσῃ. Diodorus quoque Siculus ait τὴν Ὑρκανίην eſſe καθ' αὑτήν. Ideoque maximus philoſophorum Ariſtoteles lacum appellat; mare tamen ab accolis vocari tradit Caſaubonus. Horatius.

——— *Nec mare Caſpium*
Vexant inæquales procellæ
Uſque. ———

Caſſandane, filia Pharnaſpis, & mater Cambyſæ generi Aſtyagis. Herodot. lib. 1.

Caſſander, 25 Macedonum rex, regnavit an. 19. Pydnam obſedit, & Olympiadem interfici juſſit. Juſtin. l. 14.

Caſſandra, Priami, & Hecubæ filia, quæ cum ob formæ venuſtatem ab Apolline amaretur, juſſa quamcunque vellet concubitûs mercedem petere, vaticinandi peritiam ſibi dari poſtulavit, quam cum credulus amator ei conceſſiſſet, neq; illa promiſſis ſtaret, indignatus Deus, quoniam munus jam datum eripere non potuerat, effecit ut vaticiniis ejus fides nulla haberetur. Quare cum equi Trojani inſidias detexiſſet, eumque mœnibus minimè recipiendum clamaret, neminem tamen invenit, qui verbis ejus fidem adhibendam putaret. Virg. Æn. 2.

Tunc etiam fatis aperit Caſſandra futuris
Ora, dei juſſu, non unquam credita Teucris.

Hanc Virgil. poſtremis Trojani belli temporibus Choræbo juveni deſponſatam fuiſſe tradit, qui cùm extremâ illâ nocte, qua Ilium cecidit, ſponſam captivam abduci videret, eique ſuppetias ferre conaretur, à Peneleo quodam conſoditur, Virgoq; ipſa ab Ajace Oileo in Minervæ templo vitiatur. Hæc poſtea in prædæ diviſione Agamemnoni ceſſit, qui cum identidem ab illâ admoneretur, ut Clytæmneſtræ uxoris ſuæ inſidias caveret, nihilo tamen minus ejus monita, velut veſanæ mulierculæ deliramenta, contempſit. Cujus poſteà ſecuritatis pœnas dedit, unà cum Caſſandrâ, uxoris, Ægiſthique inſidiis in convivio obtruncatus. Virg. Æn. 2.

Ecce trahebatur paſſis Priameia virgo
Crinibus à templo Caſſandra, adytiſque Minervæ.

Idem. *Sola mihi tales caſus Caſſandra canebat.*

Caſſandra, Jobatis filia, quæ Bellerophonti nupſit. Homerus.

Caſſandra, op. & *Caſſandria colonia*, de quibus vide in *Polidæa*. Ptolemæus *Caſandra* cum ſimplici s. ſcribit. Eſt autem urbs Macedoniæ maritima. Pauſan. & Steph. adhuc etiam *Caſſandria* Sophiano.

Caſſanitæ, populi maritimi ad mare Rubrum. Steph. Arabiæ Felicis, Ptol.

Caſſanorus, urbs Ægyptiæ. Steph.

Caſſera, Macedoniæ op. Plin. 4. 10.

Caſſi, pop. Britanniæ apud Cattieuchlanos, *Graſſeret* nunc Glareano, at Camdeno *Caiſhow*; ſed *Caiſhbow* Cattieuchlani eſſe videntur. Ita Ferrarius. Camdenus autem ait in regiunculâ *Caiſhow* ſervari nomen Caſſiorum, quos etiam Cattieuchlanos vocat. Vulgo *the Hundred of Caiſhow* in Comitatu Herfordienſi.

Caſſia via, à Caſſio Strata. Feſtus.

Caſſianus, Antiochiæ rex, ab Armeniis interfectus, anno Salutis 899. Blondus lib. 4. Decad. 2.

Caſſianus, Hieroſolymitanus Epiſcopus XI. A. D. 142.

Caſſianus, martyr apud Forum Cornelii ubi & jacet, & quo venerat peregrinationis gratiâ è Brixiâ urbe, cujus erat civis, & Præſul. Cumque apud forum Cornelii

Cornelii doceret, jussu Juliani Imperatoris, qui prohibuerat Christianos docere, stylis discipulorum confossus est. Martyrium ejus eleganter descripsit Aurelius Prudentius Περὶ Στεφάνων. Hym. 14.

Cassianus, Alexandrinus sub Joviniano in Italiam veniens apud Ortona templum construxit, cujus & Præsul electus: Inde peregrinando Augustodunum venit, ac Episcopo Simplicio viro sancto successit.

Cassianus Monachus Honorii tempore, Hierosolymitanâ Ecclesiâ ab hæreticis ejectus, Massiliam venit, ubi duo condidit cœnobia; scripsit & de Monachorum institutis. Volater. Vide Voss. Hist. Lat. lib. 2. cap. 17.

D. Cassianus, quintus Augustoduni Galliæ civitatis, vulgò *Autun*, episcopus fuit: ad cujus tumulum pleraq; ac miranda eduntur miracula. Greg. Turon. cap. 75. de glor. mart.

Cassida, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Cassii, montes Scythiæ extra Imaum. Ptol.

Cassiliacum, Rhœtiæ opidum lib. Notit. *Romakessel* Rhenano.

Cassilium, vulgo *Cassel*, vide *Sterepontium*.

Cassinitius Thraciæ flu. cujus aqua equos potos efficit.

Cassinum, vide *Casinum*.

Cassiodorus, Patricius, & Senator Romanus Theodorici Gotthorum regis Præceptor, & Cancellarius, tandem Abbas Ravennæ, cum multa alia scripsit, tum vero Historiam Ecclesiasticam, quæ Tripartita nominatur, ex tribus Scriptoribus Theodoreto, Sozomeno, & Socrate in unum corpus coagmentavit. Mortuus est temporibus Justiniani Imp. Extant ejus ad Theodoricum Epistolæ. Volater. Vide Voss. Hist. Lat. 2. 19.

Cassiope, sive *Cassiopea* Cephei Æthiopum regis uxor, & Andromedes mater, quæ quod gloriaretur Nereidibus sese corporis pulchritudine præstare, illarum indignationem incurrit. Nymphæ enim jactantiâ ejus irritatæ incredibilis magnitudinis cetum immiserunt, filiamque ejus unicam, nomine Andromedam saxo alligarunt, cetoque devorandam objecerunt, quæ tamen Persei virtute liberata, ei nupsit. Cassiope vero tandem generi meritis in cœlum translata traditur. Arabibus vocatur *mulier sedû*, i. e. *sedens in siliquastro cum palmâ delibuta*. Manilius *inversam* vocat, quòd capite cernuans occidat. Unde Marcus Tullius Aratea vertens.

Labitur illa simul gnatam lachrymosa relinquens
Cassiopeia, neque ex Cælo depulsa decore
Fertur. Nam verso contingens vertice primum
Terras, post humeris eversa sede, refertur.
Hanc illi tribuunt pœnam Nereides almæ,
Cum quibus, ut perhibent, ausa est contendere formâ.

Vide Cæsium in Cœlo Astronom. pag. 116. Prop. 1. 17.

Nec mihi Cassiope solito visura carinam,
Omniaque ingrato litore vota cadunt.

Cassiepea pro *Cassiopea*, dicere jubet Scal. in Manilium, atque ita se reperisse ait in codice Gemblacensi. Sane Græcis est Κασσιέπεια. Verum codici uno plures opponere licet in quibus per o scribatur, nempe Latini ut *Calliope*, & *Calliopea* ita *Cassiope*, & *Cassiopea* scripsere. Nec est quòd Græca vox opponatur, nam E & O facile commutantur. Ita Græcè est Πτολεμαῖος, at in optimis libris est *Ptolomæus*, & Βερενίκη *Berenice*. Vossius.

Cassiope, Epiri op. à quo *Cassiopæi*. Plin. & Ptol. Strabôni promuntorium est, quod & *Phalacrum* vocat.

Cassiope, Corcyræ insul. op. Plin. 4. 12. Ptolemæo *Cassiopolis* dicitur.

Cassios, flu. Scythiæ, quod per Albaniam in mare decurrit. Plin. 6. 13.

Cassiterides, insulæ in occidentali Oceano, unde plumbum candidum effoditur. Plin. 4. 16. *Ex adverso*, inquit, *Celtiberiæ complures insulæ sunt Cassiterides Græcis dictæ, à fertilitate plumbi.* Olim nemini perviæ præterquam solis Phœnicibus. Strabo lib. 3. Πρότερον μὲν ἦν Φοίνικες μόνοι τὴν ἐμπορίαν ἔσχον ταύτην ἐκ τῆς Γαδείρων, κρύπτοντες ἅπαντα τὸν πλοῦν. Plumbum ex illis insulis Græcis primo allatum. Plinius. *Plumbum ex Cassiteride insulâ primus apportavit Midacritus.* Atque indidem stannum habuere. Herodot. Εἰσὶ νῆσοι αἳ λέγονται Κασσιτερίδες εἶναι ἐκ τῆς ὁ κασσίτερος ἡμῖν φοιτᾷ. Potest autem hoc nomen Phœniciæ originis esse, quia Chaldæi, & Arabes stannum appellant, vocabulis huic simillimis. Sic Num. 31. 22. pro Ebræo בְּדִיל Jonathan habet קַסְטִירָא *Kastira*, & Hierosolymitanus Interpres קִיסְטָרָא *Kistara*, & Arabs قَصْدِير *casdir*. Bochartus, quem vide de Phœn. Col. lib. 1. cap. 39.

Cassitira, Insula in Oceano, Indiæ vicina. Steph.

C. Cassius, (*Longinum* vocat Dio lib. 40.) unus ex C. Cæsaris percussoribus unà cum M. Bruto apud Philippos à M. Antonio & C. Octavio victus, mortem sibi conscivit, vir omni laude dignus, & animo in Remp. plane singulari: hoc tamen minus felix, quod sublato tyranno, tyrannidem tollere non potuit. Plut. in Bruto. Cæsare interfecto, quum postridie apud M. Antonium cœnaret, rogante illo, Num etiam ibi gladium aliquem in sinu reconditum haberet? Et quidem permagnum, inquit, si & tu tyrannidem affectas. Uxorem habuit Juniam Bruti sororem, quæ utriq; per annos 64. superstes vixit.

Cassius Brutus, patriæ proditor, à patre inedià consumptus est, nam bellum adversus Latinos Romanis erat. In eo ducem P. Decium creant quidam Patricii. Cæterum inops hic adolescens Cassius Brutus, dictâ mercede, portas aperire cum deprehensus esset, ad auxiliare Palladis templum confugit, cujus pater Cassius signifer, occlusis foribus, necatum fame juvenem insepultum ejecit. Plut. in Parallelis.

Cassius Dio, Consul, collega Ju. Tiberiani an. ab U.C. 1042. Alius omnino est à Dione Cassio historico, de quo postea; Is enim consulatum gessit cum Alexandro Mammeæ filio an. U. C. 981.

Cassius Apronianus, Cos. collega Patini, an. U.C. 871. Athenienses jura ex Draconis, & Solonis, reliquorumque libris conscripsit. Cassiodorus.

Cassius, Cos. Rom. à Tigurinis, pago Helvetiorum, qui à civitate secesserant, in finibus Allobrogum cum exercitu cæsus: milites, qui ex eâ clade supererant, obsidibus datis, & dimidiâ omnium rerum parte, ut incolumes dimitterentur, cum hostibus pacti sunt, tempore quo Jugurtha pulsus est à Mario. Liv. lib. 25.

Cassius Posthumus Labienus in Galliâ regnavit an. 7. sub Gallieno majore imperatore.

Cassius, Trib. plebis C. Mario & L. Flacco Coss. plures leges ad diminuendam nobilitatis potentiam tulit: in quibus sanxit, ut quem pop. Rom. damnasset, cuive imperium abrogasset, id ratum esset. Fuit & inter competitores Ciceronis in consulatu. Ascon. Pædian.

Cassius, dux Pompeianus cum decem navibus ardente bello civili ad Cæsarem transiit.

Cassius Longinus, Jurisconsultus, quòd Cassii Cæsaris percussoris nomen, & stemmata haberet, jussus est à Nerone mori. Pronepos fuit Servii Sulpitii ac eques Romanus. Tranquillus.

Cassius Severus, orator, de quo Quintilianus sic scribit. *Cassius Severus, qui si cæteris virtutibus colorem, & gravitatem orationis adjecisset, ponendus inter præcipuos foret, nam & ingenii plurimum est in eo, & acerbitas mira, & urbanitas, & vis summa.* Hæc ille. Hujus Cassii scripta ex Senatusconsulto abolita sunt. Sueton. Vide Voss. Hist. Lat. lib. 1. cap. 21.

M. Avidius Cassius, Præfectus exercitus Antonini Principis in Oriente, dum Imperator ipse res in Germaniâ gerit contra Marcomannos, defecit ab eo; itaque relicto bello Imperator cum exercitu eum petit, & superat.

Cassius, Præsul Narniensis tempore Totilæ regis Gothorum, cui occurrens animum ejus placavit, ne civitati noceret. Gregor. 3 Dialog.

Sp. Cassius Bellicinus, regni affectati crimine damnatus, cui plus suspicio concupitæ dominationis nocuit, quam tres magnifici Consulatus, ac duo speciosissimi triumphi profuerunt. Nam S. P. Q. R. non contentus capitali cum supplicio afficere, interempto domum superjecit. In solo autem ædem Telluris fecit. Valerius Max. lib. 6. cap. 3.

Cassius, Poeta Parmensis fuit, cujus ingenium in scribendo carmine mirè coacinnatum, & promptum prædicat Horat. 1 Serm. Sat. 10.

Hetruſci
Quale fuit Caſſi rapido ferventius amni
Ingenium, capſis quem fama eſt eſſe, libriſque
Ambuſtum propriis.

Hic eſt qui in partibus Caſſii & Bruti Trib. militum fuit, quibus victis Athenas ſe contulit. Quintilius Varus ab Auguſto miſſus, ut eum interficeret, ſtudentem reperit, & peremptо eo ſcrinium cum libris tulit, unde multi crediderunt Thyeſten Caſſii Parmenſis fuiſſe. Scripſerat enim multas tragœdias Acron in illud Horatii.

Scribere quod Caſſi Parmenſis opuſcula vincat.

Caſſius Hemina, Chirurgus apud Romanos, cui ob peritiam jus Quiritium datum eſt, & taberna in compito Acilio empta. Plin.7.25.

L. Caſſius Hemina, quem *vetuſtiſſimum annalium auctorem* vocat Plin.13.13. Ubi Guilandinus, & Dalechampius pro *vetuſtiſſimus* legunt *veriſſimus*: idque quia, ut aiunt, vix 70 annis antiquior fuit Plinio: ut qui Auguſto ac Tiberio fuerit coævus; iiſque hiſtoriam ſuam dicavit. Verum errant. Vixit enim ludis ſecularibus quartis C. Cornelio Lentulo, & L. Mummio Achaico Coſſ. an. U. C. 608. ut de eo teſtatur Cenſorinus cap. 17. Fecit Annalium libros 4. Eorum quartus inſcribebatur *Bellum Punicum poſterior.* ut Priſcianus auctor eſt lib. 7. Nempe ex veterum uſu quibus exeuntia in (*or*) communia erant. Vide Voſſ. De Hiſt. Latinis lib. 1. cap. 7.

M. Caſſius Scæva, miles Cæſaris fortiſſimus, de quo Cæſar Bell. Civil. lib. 3. Valer. Max. 3. 2. Appian. Ἐμφυλ. 2 Lucanus lib. 6. Florus, & Sueton. in Cæſare.

Caſſius, Hiſp. mons. Sext. Avienus.

Caſſopa, urbs in Moloſſo. Vide Steph.

Caſtabala, Ciliciæ, & Phœniciæ civitas, quæ & Peraſia dicebatur. Steph. Populi *Caſtabalenſes*, qui propter bella cohortes canum habuere, teſte Plinio. In Caſtabalis autem Dianæ Peraſiæ templum extitit, quod ſacræ mulieres ingreſſuræ ſuper prunas nudis pedibus incedebant. Æneas Sylvius Aſiæ cap. 46.

Caſtalia, Acheloi filia.

Caſtalia, urbs Ciliciæ. Steph. alia circa Phocidem. Herodot.

Caſtalius fons, *Caballinus*, & *Libethris* dicitur. Eſt in radicibus Parnaſſi, Muſis ſacer. Virgilius *Caſtaliam* vocat. Georg. 3.

Juvat ire jugis quà nulla priorum
Caſtaliam molli divertitur orbita clivo.

De nominis origine ſic Bochartus. Arabicè, inquit, קסטלה *Caſtala* eſt *fluminis* vel *fontis murmur.* Sunt qui *fragorem* reddunt. Talis fons Caſtalius Virgilius in culice,

Caſtaliæque ſonans liquido pede labitur unda.

Quin Caſtalii fontis murmur putabatur aliquid habere fatidicum. Unde eſt quod apud Nonnum Dionyſ. lib. 4. Cadmo Apollinis oraculum conſulente,

Ὀμφήνδι ῥείθρῳ
Καστελίης παφλαζε νοήμονος ἔνθεον ὕδωρ.

Et in Luciani Jove Tragœdo Apollo ad vaticinia deeſſe ſibi queritur πηγὴν μαντικὴν, ὅια ἡ Καστελία ἐστίν. Et Clemens in Protreptico Σεσίγηται γὰρ ἡ Καστελίας πηγὴ, καὶ Κολοφῶνος ἄλλη πηγὴ, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως τέθνηκε τὰμάλαια μαντικά. Quô palam alludens Gregor. Nazianzenus Orat. 4. Πάλιν, inquit, ἡ Καστελία, σεσίγηλαι καὶ σιγᾷ, καὶ ὕδωρ ἦν ἡ μαντευόμενον, ἀλλὰ γελάμενον. Quale eſt quod idem ſcribit Orat. 39. Καστελίας μαντικὸν πόμα divinum Caſtaliæ laticem ſolum ſilentium ſuum vaticinari non potuiſſe. Quod quidem Scholiaſtæ referunt ad Syriæ Caſtaliam prope Daphnem Antiochiæ: Sed ad hanc noſtram Conſtant. Porphyrogen. Themate *Nicopolis.* Nempe eâdem virtute pollere fons uterque creditus eſt. Sozomenus lib. 5. cap. 19. ubi de Daphne Antiochiæ. Ἐπισεύσθη δὲ παρὰ τοῖς τὰ δὲ πρεσβεύουσι, ῥεῖν αὐτόθι καὶ ὕδωρ μαντικὸν ὑπὸ Καστελίας τῆς πηγῆς, ὁμοίας τῆς ἐν Δελφοῖς ἐνεργείας τε καὶ προσηγορίας λαχόσης. Ita etiam Niceph. Calliſtus 10. 28. Proinde in Syrâ illa Caſtaliâ ex aquarum motu, & ſtrepitu ὑδρομάντεις futura prædixiſſe conſtans fama eſt. Hinc Apollinem refert Suidas in Antiochiæ Καστελίᾳ ſolitum χρησμολογεῖν, αὔρᾳ καὶ πνοῇ ἐκ τοῦ ὕδατος ἀναδιδομένης *Oracula edere, aurâ, & flatu ex aquâ expirante.* Ex eâ porro aquarum agitatione fragor, & murmur conſequebatur. Quod & alii diſertè ſcribunt. Græcus Schol. in Gregorium ubi ſupra. Καστελία, πηγὴ πρὸ τῆν Ἀντιόχειαν, ἐν ᾗ ὁ Ἀπόλλων ἐφορεύει. *Caſtalia fons circa Antiochiam cui Apollo præſidet.* Pergit. Μαντεία ἔν τις ἐξεφέρετο καλὰ τὴν τοιάνδε πηγὴν, ἡ τῷ νάματος, ἐ κατὰ φωνὴν, ἀλλ' ἁπλῶς ἔχε τινος καὶ πνεύματος ἀναδιδομένη (lege ἀναδιδομένης) *Proinde Divinatio quædam ad fontem illum edebatur ex defluxu, non per vocem, ſed ſolum ſono quodam & flatu edito.* Vides Lector, huic aquæ ſonum, ſtridorem, & ſtrepitum tribui, i. e. קסטלה *Caſtala*; unde *Caſtalia* dicta eſt, non à *Caſtalio*, de quo Pauſan. in Phocicis, nec ab Acheloi filiâ *Caſtaliâ*, de quâ ibidem Panyaſis, & Conſtant. Porphyrog. in *Nicopoli*, nec à *Caſtalia* nymphâ, quæ metu inſequentis Apollinis eò ſe præcipitem dejecerit, ut à Lutatio traditum. Bochartus.

Caſtalo, maxima civitas Oretaniæ, gentile *Caſtalonites.* Steph.

Caſtanea, urbs circa Peneum flu. Strabo. Et Magneſiæ Plin. Eudoxus per θ ſcribit. Gentile *Caſtanæus.* Steph. Ab hâc urbe, (niſi à priori malis) nuces quæ *Caſtaneæ* dicuntur; quas Nicandri Scholiaſtes duplicis generis facit, Καστάνων inquit τὸ μὲν λοπιμὸν, τὸ δὲ μαλακὸν. Ita Virgil. diſtinguit. Eclog. 7.

Stant & juniperi, ſtant Caſtaniæ hirſutæ.

Et Eclog. 1. *Caſtaneæ molles, & preſſi copia lactis.*

Caſtaon, *Cazorla* teſte Mor. cum Gomeſio, op. Hiſp. Bæt. inter Ubedam urb. & Seguram op. ad ort. 6 leuc. Sed Henr. Coquo, & Car. Cluſio eſt *Villa Nueva d' Alcaraz*, op. amplum Hiſp. Tar. haud procul à monte, ex quo Bætis flu. profluit, ubi olim plumbum proveniebat, cui argenti pars immixa fuit, non adeo ut ejus utilis ſit expurgatio.

Caſtax, urbs Iberiæ, Gentile *Caſtacæus.* Steph.

Caſtellani, Hiſp. Tarracon. pop. in Catalaunià, quorum tractus ducatus eſt Cardonæ, teſte Varrerio cum Villanovano. Eſt autem Cardona op. inter Salſonam 2, & Minoriſſam urbem 3 leuc. ab Ilerda 10 Bor. verſus, ubi mons eſt copiâ ſalis colorum varietate reſperſi celebris.

Caſtellum Aquarum, quod & Aquæ, & Thermæ ſuperiores, *Baden*, & *Ober Baden*, urbs Helvetiorum inter Tigurum 2. & Baſiliam 6 leuc. ubi comitia haberi ſolent Helvetiorum generalia.

Caſtellum Cattorum, *Caſſell*, urbs Haſſiæ primaria, vide *Stereontium.*

Caſtellum, Hunnorum, *Caſtellaun*, op. Germ. ſup. in Trevirenſium ditione à Simerâ op. 2. leuc. in Bor. diſtans, à Treviris 9 in ortum.

Caſtellum, Menapiorum, *Keſſel*, teſte Divæo, op. Belgii in Brabantiâ ad Moſam in Geldriæ conf. Hornæ finitimum.

Caſtellum Morinorum, *Kaſſel*, teſte P. Divæo op. Belgii in Flandriâ inter Audomarum urb. Arteſiæ ad occ. 3. & Hypras urb. Flandricam ad ort. 5. leuc.

Caſtellum, locus inter Faventiam, & Florentiam. Anton. & in Maurit. Cæſarienſi.

Caſthenes, Thraciæ ſinus juxta Byzantium. Plin. lib. 4.

Caſtianira, mulier genere Threſſa, ex Æſimo urbe, quæ Priamo Gorgythionem peperit. Hom. Iliad. 8.

Caſtimenſis, Venus cognominata eſt, ſub quo nomine & Theſſalis culta, apud quos fanum habuit, & aliud in Sidâ Pamphyliæ, & in Aſpendo Argivorum, & Argis in feſto quod Hyſteria dicitur: in quibus præter inſtituta moreſque aliorum, ſues mactare licet, cùm in cæteris nullo modo fas ſit. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 12. Ex Strabone lib. 9. alii *Caſtnienſis.*

Caſtinus, Coſ. Collega Victoris an. U. C. 1177.

Caſtinium, mons in Aſpendo Pamphyliæ, gentile *Caſtinius* & *Caſtinetes.* Steph.

Caſtoli, campus apud Dorienſes. Quos Lydi *Caſtolos* vocant.

Caſtologi, pop. Gall. Belgiæ. Plin. 4.

Caſtolus, urbs in Lydiâ. Steph. hinc *Caſtoli* campus apud Xenoph.

Caſtor, & Pollux Διόσκουροι, fratres gemini Jovis ex Ledâ ſub cygni formâ compreſſa filii, qui & Tyndaridæ paſſim à Poetis appellantur, quemadmodum & Helena ſoror ipſorum

ipſorum Tyndaris. Hi ubi primum adoleverunt, mare piratis liberarunt, & ob id Dii maris habiti ſunt, quos in tempeſtate nautæ ſolent implorare. Poſt hoc in Colchos cum Argonautis profecti: quâ in expeditione Pollux Amycum Bebryciorum regem inſidias ſibi ſtruentem interfecit. Deinde domum reverſi Helenam ſororem à Theſeo raptam receperunt, Aphydnâ urbe, Theſeo abſente, expugnatâ. Tandem cum Caſtor diem ſuum obiiſſet, ferunt Pollucem (qui eodem cum Helenâ ovo natus immortalis erat) fratris deſiderio à Jove petiiſſe, ut immortalitatem ſuam cum fratre poſſet partiri: quâ re impetratâ, alterni mori traduntur, & reviviſcere. Virg. Æn. 6.

Si fratrem Pollux alternâ morte redemit
Atque reditque viam toties.

Quod ideo fingitur, ait Servius, quia horum ſtellæ ita ſe habent, ut occidente unâ, oriatur altera. Hor. Ep. 2. 1.

——— *Cum Caſtore Pollux*
Poſt ingentia facta Deorum in templa recepti.

Vide *Gemini*. Cæterùm communicatur inter fratres *Caſtoris* nomen apud auctores, D. Lucas in Act. Apoſt. cap. 28. ſecundum Vulgatum Interpretem: *Poſt menſes autem tres navigamus in navi Alexandrinâ, quæ in inſulâ hyemaverat, cui erat inſigne Caſtorum.* Ubi tamen Græcè Διόσκουροι. Plin. 10. 43. *Super eadem Caſtorum genitus pullus in oppoſitam ſutrinam devolavit.* Arnobius lib. 5. *Tyndaridæ Caſtores, equos unus domare conſuetus, alter pugillator bonus,* &c. Atqui Caſtor equorum domitor, Pollux bonus pugil fuit. Theocritus in Dioſcuris.

Τυνδαρίδαι, ταχύπαλοι, δορύσσοοι, χαλκεοθώρηξ.

Et poſtea. ——— Σὶ δὲ Κάστορ' ἀείσω

Et ante illum Homerus Odyſ. λ.

Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,

Horat. Carm. lib. 1. Od. 12.

Dicam & Alciden, puroſque Ledæ,
Hunc equis, illum ſuperare pugnis
Nobilem, quorum ſimul alma nautis
Stella refulſit.

Idem Sat. 1. lib. 2.

Caſtor gaudet equis, ovo prognatus eodem
Pugnis. ———

Ovid. Faſt. 4. *Tyndaridæ fratres, hic eques, ille pugil.*

Seneca in Medeâ. *Cedet Caſtore cum ſuo*
Pollux caſtibus aptior.

Porro Caſtor & Pollux arbitri ac teſtes legum judiciorumque fuerunt. Cicero contra Verrem. Eſt & Meteori genus quod appellarunt *Caſtores*; ignes nimirum fulgoris ſtellarum inſtar, ſelix omen navigantibus habitum ſi incidiſſent gemini. Lege Plin. 2. 38. & Senec. Nat. Qu. lib. 1. cap. extr. Hinc *Ecaſtor*, & *Mecaſtor*, adverbia jurandi apud Plaut. & Terent. Item adject. *Caſtoreus*, ut *manus Caſtorea* apud Senecam. Item *Caſtor* animal ἀμφίβιον Latinè *fiber*, vel *canis Ponticus*, juxta Servium. Juvenal. Sat. 12.

——— *Imitatus Caſtora, qui ſe*
Eunuchum ipſe facit, cupiens evadere damno
Teſticulorum, adeo medicatum intelligit inguen.

Redimere ſe ea parte, propter quam petuntur maximè, quò Juvenalis hoc carmen pertinet, præter Ælianum de Animal. alioſque, etiam Horapollo affirmat, qui lib. 2. Hieroglyph. cap. 65. Ægyptios tradit *Caſtorem*, ſive *fibrem* pingere, cum deſignare volunt hominem, qui ſibi ipſi damnum inferat: quod hoc animal cum ſe venatione peti videt, proprios teſtes evulſos in prædam objiciat. Author Elegiæ de Nuce.

Sic, ubi detracta eſt a te tibi cauſa pericli,
Quod ſupereſt, tutum, Pontice Caſtor, habes.

Quod Seſtium tamen, medicinæ diligentiſſimum negaſſe, Plinius lib. 32. cap. 3. prodidit. Negat & Dioſcorides lib. 2. cap. 26.

Caſtor, medicus antiquus, docuit piperitim herbam, quam alio nomine ſiliquaſtrum nominant, bibi contra morbos Comitiales. Plin. 20. 7.

Caſtor, hiſtoricus Rhodius, floruit ſub Julii Cæſaris principatu, quem aliqui Galatam vocarunt, quia in Galatiâ vixerit. Putat Voſſius hunc eundem eſſe cum eo, cujus meminit Plin. lib. 2c. Cyrillus lib. 1. contra Julianum, ac Stephanus in Βοιωτία. Nobilis Chronographus fuit; atque eo nomine etiam laudatur Euſebio in Chron. ad an. 989. ubi ex Chronographiâ Caſtoris de regno Sicyoniorum, & mox de Athenienſium regno, fragmentum citat. Item ad an. 161. & 542. ubi quædam adfert ex eo de regno Argivorum. Ad hæc Tatiano etiam celebratus, & ante hos Flavio Joſepho qui lib. 2. contra Apionem, cum hiſtoricis annumerat, ex quibus conſtet, Antiochum Epiphanem, in templo Hieroſolymitano à ſe ſpoliato haud quicquam reperiſſe, propter quod Judæi à nationibus rideri mererentur. Maſſilienſis primum fuit orator, ſi Suidæ credimus; qui & auctor eſt, ſcripſiſſe libros 5. ſive juxta alios libros 9. de epicheremati; item de perſuadendo libros 2. ad hæc artem dicendi. Sed hiſtorica ejus, quorum idem meminit, ſunt iſta: Libri 2. de Babylone, liber de Nilo, item χρονικὰ ἀγνοήματα, ſive *de ignoratione temporum*, quæ etiam Apollodorus citat, lib. 2. & fortaſſe Auſonius Carm. 23. in Profeſſores Eurdigal.

Quod Caſtor cunctis de regibus ambiguis.

Nam cum imprimis ſoleat in temporibus peccari, eò quòd ejuſdem nominis principes confundantur: plane eſt veriſimile, Caſtorem illo opere unius nominis reges diſtinxiſſe. Scripſit præterea, codem teſte, περὶ θαλασσοκρατίας: ex quo opere ſunt, quæ Euſebius in Chronicis paſſim de illis refert, qui imperio maris ſunt potiti. Porro Caſtorem hunc, atque item Thallum, diligenter tractaſſe hiſtoriam, auctor eſt Africanus & ex eo Euſebius lib. 10. Præp. Evang. cap. 3. Idem Euſeb. lib. 1. Χρονικῶν: Κάστωρ δὲ τῷ καινῷ αὐτῶν φησὶν ὧδε. Adfert deinde verba de imperio Aſſyrio, eiuſq; initio, quod eſt à Belo. Mentionem quoque Juſtinus Martyr facit præneſi ad Græcos. Impenſius ſemper faviſſe Romanis, indicat cognomen Φιλορωμαῖος, cujus meminit Suidas. Atque eo magis veriſimile fit eſſe hunc ipſum Caſtorem illum, qui volumine quodam Romana inſtituta cum Pythagoricis contulit, teſte Plutarcho in Qu. Romanis. Quod opus etiam ſignat libro de Iſ. & Oſiride. Sed Strabo alterum etiam cognomen adfert. Nam lib. 12. vocatur *Sacondarius*. Refert ibidem fuiſſe generum Deiotari, regis Galatiæ, atque ab eodem unà cum uxore fuiſſe interemptum. Suidas cauſam hanc cædis addit, quòd ſocerum eſſet criminatus apud Jul. Cæſarem. Itaque videri poſſit hic eſſe idem Caſtor, adverſus quem pro Deiotaro orationem habuit Cicero apud Cæſarem. Sed obſtat quod Caſtor iſte Deiotari fuit nepos: & vocatur adoleſcens, quâ ætate tam multa ſcripſiſſe minimè fit veriſimile. Verba Ciceronis ſunt: *Crudelis Caſtor, ne dicam ſceleratum & impium, qui nepos, avum in diſcrimen capitis adduxerit, adoleſcentiæque ſuæ terrorem injecerit ei cujus ſenectutem tueri & regere debebat.* Cicerone autem quis melius iſta noſſe potuit, qui cauſam Deiotari adverſus Caſtorem egit? Num igitur Strabonem & Suidam erraſſe dicemus, qui ex nepote generum fecerint? An potius ſtatuendum, Caſtorem illum, de quo Cicero loquitur, eſſe filium Caſtoris illius, de quo Strabo & Suidas? Saltem illud extra controverſiam poni poteſt, Caſtorem nepotem, de quo Tullius, eſſe filium Caſtoris Chronographi; qui cum genere eſſet humili, ſolâque fortaſſe eruditione & facundiâ commendabilis, Regis gener factus eſt. Vide ſis Voſſium de Hiſt. Gr. 1. 24.

Caſtor, Curſor velociſſimus. Pauſan.

Caſtorum lucus, ad duodecimum lapidem à Cremonâ diſtans, ut habet Tacitus. An. lib. 18. *Caſtoris lucus* vocatur Oroſio, lib. 6. cap. 8.

Caſtra, Indiæ intra Gangem op. Ptol. Norici urbs. Anton. Alia quoque Macedoniæ inter Lychnidum & Heracliam. Idem.

Caſtra alata, vide *Alata Caſtra*.

Caſtra Alexandri, locus Ægypti circa Peluſium. Qu. Curt. lib. 4.

Caſtra Annibalis, Magnæ Græciæ portus. Plin. *Le Caſtelli* Leandro.

Caſtra Cæcilia, Luſitaniæ urbs. Plin. Hodiè *Caceres*, vel *S. Maria de Guadalupe* Varrerio.

Caſtra Celica, Hiſp. locus inter Emeritam & Salmanticam. Anton.

Caſtra Cornelia, ſeu *Corneliana*, Africæ propriæ urbs. Plin.

Caſtra Conſtantia, civitas Gall. Celticæ in Neuſtriæ, ſeu Normanniæ provinciâ, ſic vocata quod ibi C. Julii Cæſaris milites *conſtanter* ob Aremoricorum incurſiones caſtrametabantur. Am. Marcellinus lib. 5. vulgo *Conſtance*.

Caſtra Cyri, regio circa Lyciam. Curt. lib. 3.

Caſtra Dei, i. e. *Mahanaim*. Vide Geneſ. cap. 32.

Caſtra Exploratorum, locus in Angliâ. Anton. *Burgh upon Sands* Camdeno. Aliis *Old Carleil*.

Caſtra Flaviana, vide *Ala Flaviana*.

Caſtra Gemina, Hiſpalenſis conventûs op. Plin.

Caſtra Germanorum, Mauritaniæ Cæſ. op. Hodiè *Brexar*, & *Berſac*.

Caſtra Judæorum. Vide *Bubaſtus*.

Caſtra Julia, Hiſp. op. Plin. Hodiè *Trugillo*.

Caſtra Lælia, Africæ min. urbs. Mela. *Dellia* ibi habet Voſſius.

Caſtra Lapidariorum, urbs Ægypti Lib. Notit.

Caſtra Larba, Thraciæ urbs. Anton.

Caſtra Nova, Maurit. Cæſarienſis locus. Plin. 3. 4.

Caſtra Poſthumiana, locus Hiſp. Bæticæ. Hirtius. *Caſtro del Rio* hodiè dicuntur, ut vult Ambroſius Moralis.

Caſtra Regina, Rhætiæ locus. Lib. Notit.

Caſtra Ulpia, nomen urbis. Anton. Hanc Simlerus *Cleve* exiſtimat, Clivienſis ducatûs primariam civitatem.

Caſtra Vinaria, Hiſp. urbs. Ptol.

Caſtratius, cum tempore Syllanæ diſſenſionis Placentiæ gereret magiſtratum, & Cn. Carbo Coſ. Marianarum partium obſides peteret Placentinos, ne Placentia ad Syllam deficeret, negantique Caſtratio dixiſſet, multos ſe habere gladios: *At ego annos*, reſpondit. Val. Max.

T. Caſtratius, Rhetoricam Romæ docuit, ubi locum principem declamandi ac docendi habuit, ſummâ authoritate gravitateque vir, & à D. Hadriano ob mores atque literas ſpectatus. Lege *Caſtritius*, & vide Gellium lib. 11. cap. 13. & lib. 13. cap. 20.

Caſtriani, populi ab Aureliano Imp. magnâ ex parte interempti. Vopiſcus.

Caſtrimonium, op. Latii in finibus Hernicorum. Ortelius.

Caſtrocomium, Iberiæ locus. Cedrenus.

Caſtrozarba, Thraciæ op. Procopius.

Caſtrum, urbs Siciliæ exciſa apud Arcatam op. teſte Fazello, ab Aluntio 15. m. p. in Cæciam, patria Epicharmi.

Caſtrum altum, arx munita Hiſp. citer. locus, cæde magni Amilcaris inſignis, uti docet Livius lib. 24. *Caſtralia* hodiè Beuthero; *Caſtel Seras* autem Floriano dicitur.

Caſtrum Inui, Thuſciæ marit. op. Virgil. Erythræus *Cornetto* vocat, & dicit à Ptolemæo *Caſtrum novum* vocari; idem aſſerit Blondus, qui addit quoque ſic à Plinio & Melâ vocari.

Caſtrum Britonum, Scotiæ op. vulgò *Dunbritton*.

Caſtrum Minervæ, Magnæ Græc. op. in Calabria ult. poſteà *Crypta aurea*, nunc autem *Grottaria* dictum.

Caſtrum Novum, Hetruriæ colonia, & urbs quæ periit, inter Pyrgos 8. & Centum cellas 5. m. p. Alterum Piceni in orâ Aprutii inter Truentum & Aternum flumina, vulgo *Flaviano*, nunc exciſum, teſtibus Blondo ac Leandro. Tertium op. amplum Liguriæ ad Iriam, ſeu Scripiam flu. inter Dertonam urb. 5. & Ticinum in Bor. 20. m. p. à Gothis, teſte Caſſiodoro, ædificatum. Quartum denique urbs Dalmatiæ ad ſinum Rhizonicum Aſcrivio urbi finitima in orâ, ubi ſedes eſt Epiſcopi Riſinienſis, nunc ſub Turcis.

Caſtrum Cervolinum, Gallicè *Corbeil* op. Gall. ad flu. Sequanam ſitum, 14. Ital. milliaribus ab urbe Pariſienſi diſſitum.

Caſtrum Stilichonis, op. Inſubrium in agro Mediolanenſi; *Caſtion* teſte Merulâ.

Caſtrum Octavianum, *S. Locat*, teſte Morali, pagus Hiſp. citer. apud Barcinonem urb.

Caſtrum Truentinum, vide *Truentum*.

Caſtula, op. Etruriæ inter Arctium 5. & Cortonam 10. m. p. non obſcurum, vulgò *Caſtiglione*, niſi ſit aliud ad lacum Thraſymenum à priore 20. m. p. in merid. diſtans. long. 35. 15. lat. 42. 40.

Caſtulo, urbs olim epiſ. nunc pagus Hiſp. Tar. Appiano, Καςύλων, Straboni corruptè Κλάςων, & Καςάων, & Καίτυλον. Artemidoro, Polybio & Stephano Καςτύλων. Ejus mem. Silius lib. 13.

Caſtulo Phœbæi ſervat cognomina vatis.

Et paulo poſt.

Fulget præcipuis Parnaſſia Caſtulo ſignis.

Populi *Caſtulonenſes* Plinio. Oretanorum urbs maxima eſt (inquit Bochartus) Bæticæ finis verſus Orientem, ubi Bætis ne ſcaphis quidem eſt pervius, propter confragoſas crepidines quibus utrimque obſidetur. Res expreſſa in Strabone, qui poſtquam Bætin ſtadiis fere quingentis Hiſpalin uſque ὅλκασιν ἀξιολόγοις onerariis grandioribus navigari docuit, & minoribus uſque ad Ilipam & Cordubam uſque ſcaphis; Τὸ δὲ ἄνω, inquit, τὸ ὑπὲρ Κλαςῶν (lege Καςτλῶνα) ἐκ ἔςι πλοϊμον: παρέλληλοι δέ τινες ῥάχεις ἱερᾶν παρείρηνται τῷ πόλαμῳ. Ubi Ῥάχεις ſunt rupes ad quas fluctus cum fragore alliduntur: unde Proverbium in loquaces, ῥάχιας λαλίςερον, ripâ aut litoris crepidine loquacior. Cum autem ad hujuſmodi ῥάχεις ſita fuerat *Caſtulo*, ut Geographus author eſt, ab aquarum fragore videtur eſſe appellata, quia קטרה *caſtala* ab Arabibus *fluvii fragor* dicitur. Hoc ſaltem veroſimilius, quàm quod Græci fabulantur, non aliâ ratione freti quàm vocis ſono, Caſtalium, Caſtaliæ nymphæ filium, à quâ prope Cyrrham & Parnaſſum fons Caſtalius dictus eſt, Caſtulonem in Hiſp. condidiſſe. Unde Silius lib. 3. de Imilce uxore Annibalis, quæ Caſtulone nata erat, ut ex Livio diſcere eſt.

Cyrrhæi ſanguis Imilce
Caſtalii, cui materno de nomine dicta
Caſtulo.

Ad Caſtulonem meminit Strabo fodinæ plumbi, cui argentum erat admixtum. Sed & argenti fodinas in eodem agro memorat his verbis Polybius lib. 10. Ἐν τοῖς περὶ Καςτλῶνα τόποις, περὶ Βαικύλαν πόλιν, ἀ μαχρὰν τῶν ἀργυρείων μιλίων. Hæc *Excula* eſt *Obulcum* Ptolemæi, cui vicina fuit Caſtulo ad Bætim, non ad Anam, ubi deſcribunt παρακίγκαιοι. Sed in Caſtulonis ſitu ſcefellit illos numerus latitudinis, qui in Ptolemæo corruptus eſt, ut Caſaubonus rectè obſervat. De Caſtulone plura qui volet Livium legat lib. 24. & 28.

Caſuentiliani, Italiæ pop. in 6. Regione. Plin. 3. 14.

Caſuentum, flu. in ſinu Tarentino. Plin. 3. 11. quem Leander *Vaſento* dici ait; in Calabriâ ſup. eſt. *Baſentium* Diaconus vocat. *Barentinus amnis* eſt apud Jornandem, ſub cujus alveo Alaricus Gothorum rex ſepultus fuiſſe dicitur. Fuit etiam *Caſuentium*, vel *Caſuentum* Colonia Romanorum, teſte Frontino.

Caſula, Africæ propriæ urbs. Ptol.

Caſurgis, Praga urbs Bohemiæ totius caput. Ptol. long. 37. 02. lat. 49. 59.

Caſus, inſula prope Rhodum, Phœnicibus erat Wp *cas*, i. e. *ſtipula*, vel *minuta palea*, quam ventus rapit. Cur autem inde dicatur inſula *Caſus*, ſibi non conſtare ait Bochartus. Tantum conſtat ſic dici, quia Caſi aliud nomen eſt *Achne*. Plin. 5. 31. *Rhodiorum inſulæ Carpathus, quæ mari nomen dedit, Caſus, olim Achne*, &c. Achne ſcil. Græcis id ipſum eſt quod Ebræis Wp *cas*. Heſych. Ἄχνη, τὸ ἄχυρον, i. e. *palea*.

Catabanes, pop. Arab. deſertæ, quos Strabo lib. 6. *Catabanenſes* vocat. Horum regionem Eratoſthenes thuriferam eſſe perhibet; Φέρῃ δὲ, inquit, λιβανωτὸν μὲν ἡ Καταβανία. Plin. lib. 12. c. 14. ſolum thus ſcribit avehi per Gebanitas (nam Catabanos & Gebanitas eoſdem eſſe veriſimile videtur) *Evehi*, inquit, *non poteſt*, niſi per Gebanitas, itaque & eorum regi penditur victigal. Unde nomina;

mina; *Gaba* enim vel *Geba tributum exigere*, & *catab*, vel *cetab ſcribere* ſig. Putat igitur Bochartus Syros mercatores gentis avaritiam his epithetis potius quam nominibus ſugillaſſe, quod videretur modum excedere in aromatum, quæ efferebantur, deſcriptione, & vectigalium exactione. Unde ſequitur in Plinio. *Sunt & quæ ſacerdotibus dantur portiones, ſcribiſque regum certæ.* Obiter emendabis Dionyſium verſ. 959. ubi vulgo Κλιλαβανὶς corruptiſſimè; lege Καλαβανὶς. Sic duo Interpp. Priſcianus.

Minnæique maris prope Rubri litora vivunt
Atque Sabæ, poſt hos nec non habitant Catabeni.

Feſtus Avienus — *Rutili contermina ponti*
Minnæi, Sabataque tenent ſuperi, inpiger ampla
Æquora diffulcat glebæ ditis Catabenus.

Catabathmus, urbs olim, nunc pagus Marmaricæ litor. inter Cyrenem ad occ. 174. & Parætonium ad ort. 129. m. p. Anton. Carto Moletio; *Capo d' Alber* Theveto. Mela 1. 8. *Catabathmus vallis devexa in Ægyptum ſinit Africam.* Salluſtius vocat *declivem altitudinem*, ſed non addit in quam partem vergat iſta declivitas. Inquit enim in Jugurthino, *Africam habere ab ortu ſatis declivem altitudinem, quem locum Catabathmon incolæ appellant.* Κατάβασμὸν vocat Æſchylus in Prometheo, ridiculè vero ponit ad fontes Nili. Sed ignoſcendum hoc Æſchylo, qui non major inter Græcos fuit Geographus, quam fuerunt apud Romanos vel Seneca, vel Lucanus. Non rectè vero interpres Solini hunc Catabathmum, qui terminus fuit Cyrenaicæ, arenoſum fuiſſe colligit ex loco illo Stephani. Καλάβαθμος· τόπος ἐν Λιβύῃ, μεταξὺ τῆς Ἄμμωνος καὶ τῆς Παραιτονίας. Locum enim iſtum non poſſe accipi, niſi de Catabathmo parvo, nemo, ut opinor, negabit. Iſ. Voſſius.

Catabolum, Ciliciæ urbs. Anton.

Catacecaumene, Phrygiæ regio, quam alii Myſiæ, alii Mæoniæ aſcribunt, ut videre eſt apud Strabonem. Sed eandem Phrygiæ Heſychius tribuit vocabulo Ἐπαείμιος, Ἄεμα, inquit, τόπος τῆς Καταικαυμένης τῆς Φρυγίας χώρας. Diodorus item Siculus quo loco fabulatur Ægidem belluam ignivomam à Pallade occiſam τὸ μὲν πρῶτον φανῆναι σβέσαι τὴν Φρυγίαν, ἣν καλοῦσι τὴν κατακαυμένην Φρυγίαν ὀνομάζοντες. Tam verè quam quod alii apud Strabonem ἐκ τῶν κεραυνοβολιῶν καὶ πυκνῶν *à fulminibus & ignium procellis* hoc contigiſſe dicentes eò referunt fabulam Typhonis, à Jove ſc. fulmine icti. Ut ut ſit *Catacecaumene* dicitur Phrygiæ portio circa Cayſtrum & Mæandrum & urb. Philadelphiam, de quâ Apocalyp. cap. 3. verſ. 7. cujus campeſtris regio eſt τεφρώδης, i. e. *cinericia*, montana autem & ſaxoſa μέλαινα ὡς ἐξ ὑπαύστου, *nigra tanquam ex aduſtione.* Terra denique tota eſt ἔυθρυπτος καὶ ψαυεκφραγὴς & *friabilis*, πλήρης τε ἁλμυρίδων καὶ ἰυκαυγοῦς, *plena ſalſuginis, & facile inflammatur.* Eſt etiam inſula in mari Rubro. Steph.

Cataceti, Aſiæ pop. circa Mæotim. Plin. 6. 7.

Catada, Africæ propriæ fluvius. Ptol.

Catadræ, Æthiopiæ ſub Ægypto opidum.

Catadupi, pop. Æthiopiæ apud Catarractas Nili incolentes, unde nomen *Catadupa*. Cic. de Somnio Scip. *Hoc ſonitu oppletæ aures obſurduerunt: nec eſt ullus bebetior ſenſus in nobis; ſicut ubi Nilus ad illa, quæ catadupa nominantur, præcipitat ex altiſſimis montibus: Ea gens quæ illum locum accolit propter magnitudinem ſonitûs, ſenſu audiendi caret.* Vide Sen. Nat. Qu. 4. 2. Amm. Marcell. lib. 22. Plin. 5. 9. nec non Vitruvium lib. 8. cap. 2. & Wendelin. de Adm. Nili cap. 5.

Catæa, Perſidis inſula. Arrianus.

Cataonium, Marmaricæ promunt. Ptol.

Catalaunia, reg. Hiſp. citer. inter mare Mediter. ad ort. Arragoniam ad occ. mont. Pyrenæum ad Sept. & Iberum flu. ad Auſtr. à regno Valentiæ fere dividentem.

Catalaunium, duæ ſunt hujus nominis in Galliâ civitates, una in Campania ad flu. Matronam ſita, quæ Gallicè profertur *Chaalons* per duplex a. long. 25. 40. lat. 48. 58. Altera vero in Burgundiâ, & *Chalons* vulgò vocatur per ſimplex a.

Catamana, Syriæ urbs Comagenæ reg. Ptol.

Catamitus, à veteribus Romanis nec dum aſſuetis Græcæ linguæ appellatus eſt, qui *Ganymedes* Græcis dicebatur, & Jovi in deliciis fuiſſe traditur. Ita enim iidem *Alcedonem* quoque *Halcyonem* dixerunt, ut Feſtus obſervat. Idem Feſtus: *Catamitum*, inquit, *pro Ganymede dixerunt, qui fuit Jovis Concubinus.* Vetus Gloſſ. *Catamitus, Ganymedes.* Arnobius lib. 5. adverſus Gentes. *Alcmena, Electra, Latona, Laodamia, mille aliæ virgines, ac mille matres: cumque illis Catamitus poſt pudoris ſpoliatus eſt honeſtate.* Loquitur ibi de ſtupris Jovis. Unde Cic. Phil. 2. *catamitum* pro *molli & effœminato poſuit: O hominem*, inquit, *nequam! (Quid enim aliud dicam? Magis propriè nihil poſſum dicere) ergo ut te Catamitum, nec opinato, cum oſtendiſſes, præter ſpem mulier aſpiceret*, &c.

Catana, Siciliæ op. ad radicem Ætnæ mont. ſitum, patria Charondæ, inter Athenienſium legiſlatores inprimis celebrati. Ibi fuit ſimulacrum Cereris, teſte Cicerone, quod à viro non modo tangi, ſed ne aſpici quidem fas erat. Silius lib. 13.

Tum Catana ardenti nimium vicina Typhœo.

Diodorus ſcribit hanc ab Hierone, cum ejus incolas ejeciſſet, Ætnam appellatam fuiſſe. Hodie tamen adhuc *Catania* dici tradit Fazellus. Procopio Gothicarum rerum lib. 1. Κατείνη mendoſè legitur. Strabo lib. 6. Ἡ Καλὰν δ' ἔχει Ναξίων κτίσμα. Idem tradunt Marcianus Heracleota, & Thucydides lib. 6. Videtor Cluverius de Sic. Ant. lib. 1. pag. 117. Ad Amenani oſtium (inquit Bochartus) *Catana* קטנה h. e. *parvam* ſonat. Nempe *Catana* erat opidulum, antequam Naxii illud auxiſſent, coloniâ eò deductâ, Evarcho duce. Quos proinde Græci habuere pro Catanæ conditoribus. Ita *Cana* Galilææ Ebraicè ſcribitur קטנה *Catna*, & in Syrâ paraphraſi קטנה *Cotne* Joh. 2. 1. in quem locum conſulendus eſt Lud. de Dieu ὁ μακαρίτης. Bochartus.

Catangium, ſinus in litore Aſiatico Boſpori Thracici. *Golfo Caſtacio* nunc. Petrus Gyllius.

Catanira, urbs apud Stephanum.

Catanni, populi ad mare Caſpium. Steph.

Cataonia, ſuprà Ciliciam regio, confinis Cappadociæ, ut Corn. Nepos *in Datame* deſcribit. Incolæ *Cataones* Stephano dicuntur. Vide Plin. 6. 2.

Cataphrygæ, hæretici, qui in Phrygiâ fuerunt ut Montanus, Priſcilla, & Maximilla. Hi adventum Spiritûs ſancti non in Apoſtolis ſed in ſe traditum aſſerebant. An. Dom. 174.

Cataratta, Samnitum urbs à Romanis expugnata. Diodorus.

Cataractes, hodiè *Caſcada di Tivoli*, caſus Anieni flu. apud Tybur urb. in Latii Sabinorumque confinio. Alius *Catarractes* Danubii, *Sewreuſſel*, teſte Lazio, Locus Norici in Auſtriâ infra Lentiam urb. ubi in Danubio navigia periclitantur.

Cataractonum, ſive *Cataracton*, vulgò *Catterick*, teſte Rob. Talboto, op. Scotiæ, ubi & diverſorium *Cantarick-bridge*. Vide *Caturactonium*, quod alii *Carlile* indigitant. Camdenus habet *Catarrick*, & *Catarrick-bridge* Angliæ in Com. Ebor.

Catari, Pannoniæ pop. Plin. 5. 25.

Catarita, Arab. Fel. populi. Ptol.

Catarractus, flu. Cretæ in orâ auſtrali apud Libenam op. fluens, *Arpadore* hodiè dicitur. Item flu. Pamphyliæ, qui cum Melane Aſpendum urb. præterfluit.

Catarrhytum, Græci vocarunt Hipponem Africæ urb. propter aquarum irrigationem. Plin. lib. 5.

Catathræ, inſulæ duæ Rubri maris. Ptol.

Catatus, civitas Ungariæ à Piſano Venetæ claſſis duce vi capta, diruta & incenſa.

Cataſcopia, Venus dicta eſt à κατασκοπεῖν i. e. *contemplari*, quòd templum haberet intra eam ſtadii partem, in quâ Hippolytus ſe exercebat, unde Phædra Hippolytum ſpectare conſueverat.

Catelani, pop. ex Avarum ſtirpe, qui in Hiſp. profecti regioni nomen indiderunt. Vide Plin. lib. 10.

Catenates, Vindelicorum pop. Quorum meminit Plin. 3. 20.

Cateth, i. e. *tædium*, ſive *contentio*, terminus tribus Zebulunis. Joſ. 19.

Cath,

Cath, fil. Trismegisti. Euseb.

Cathæa, regio Indiæ in quâ mirum in modum pulchritudo excoli dicitur, adeo ut Onesicritus author sit in eâ regem pulcherrimum eligi. Vide plura de Cathæorum moribus apud Strab. lib. 15. *Cathæna* Stephano dicitur. Sic enim ille, Κάθαινα, πόλις Ἰνδική: τιμᾶσι δὲ τὰς καλὰς ὅτι τοσοῦτον, ὅτι βασιλέα τὸν κάλλιστον αἱροῦνται.

Cathalusius, Nicanor nominatur apud Steph. in *Μιζα*.

Cathari, Indiæ pop. apud quos hic mos invaluit, ut uxores cum maritis defunctis deflagrarent. Rhod. 18. 31.

Cathari, Græci καθαροὶ θεοὶ, i. e. *puri Dii* colebantur ab Arcadibus, quorum templum erat in colle Pallantio, ad quorum numen jusjurandum Arcades habere solebant. Horum Deorum nomina se nescire fatetur Pausanias in Arcadicis.

Cathari, Galliæ pop. Straboni, in ult. ripâ Rhodani habitantes, Salyis finitimi.

Cathari, Hæretici quidam antiqui, quos hodiè *Puritanos* vulgus vocat.

Catharina, virgo Alexandrina, artibus Philosophicis à pueritia exculta, ac deinde studio doctrinæ cœlestis dedita. Quæ cum Maximinum cogentem Ægyptios ad ethnica sacrificia celebranda palam arguisset, primùm carceri inclusa est, deinde ad disputationem cum 50. Grammaticis ac Rhetoribus educta omnes vicit & ad fidem Christi convertit. Eos omnes Tyrannus trucidavit; Catharinam rotæ impositurus erat, sed fulmen rotam dissecit; quare gladio decollata est. Corpus dicitur ab Angelis in montem Sina delatum esse.

Catharum, Libyæ inter. promuntorium. Ptol.

Cathei, montes Sarmatiæ Asiaticæ ex quibus Lagous amnis profluit. Plin.

Cathelauni, Gall. pop. apud Marcellinum lib. 15. quorum urbs *Cathelaunum* à Neotericis, & *Catalaunum* in Lib. Provinciarum nominatur. Eandem hodiè *Chalons en Champagne* vocant; & *Cathelauni campi*, ubi Attila cæsus est, à pluribus sumuntur ex eâ reg. quam Gallicum vulgus *Champagne* vocat, ubi adhuc *Chastillon* civitas. Sed hi campi Catalaunici in tam exiguo terrarum spatio vix includi posse videntur. Quidam vero *Catalauniam* quasi *Gothalaniam* h. e. Gothorum & Alanorum regionem vocari putant. Alii scribunt esse circa Tholosam, totamq; vel maximam regionem hos campos designare verisimile est ex Jornande, qui eos 100 leucas in long. & 50. in lat. patere ait. Idem eos quoque *Mauricios campos* nuncupat. Apud Catalaunios Tetricum ab Aureliano Imp. superatum tradit Eusebius.

Cathierenitæ, gens vicina Gabaonitis. Jos. Ant. 5. 1.

Cathilci, Germ. pop. à Germanico Cæs. devicti. Strabo. Lege *Cathulci*.

Cathippi, Asiæ urbis nomen circa Mediam, aut Parthiam. Orosius.

Cathnesia, reg. Scotiæ in orâ Orientali.

Cathon, insula à Pomponio inter Cycladas adnumerata.

Cati fons, dicebatur ex quo aqua Petronia in Tiberim fluebat, quia in agro erat cujusdam *Cati*. Festus.

Caticardamna, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Chiromandel* Petro Apiano.

P. Catienus, Philotimus, patronum adeo dilexit, ut herus omnibus bonis institutus in rogum ejus se jecerit. Plin. 7. 36.

Catili, Alpium incolæ inter Polam & Sergestum. Plin.

Catilina, civis Romanus nobilis, conjuratione contra patriam initâ notissimus, cujus impii conatus prudentiâ Ciceronis oppressi sunt. Historiam eam scripsit Sallustius. Vide & Flor. l. 4. c. 1. & Plut. *in Cicerone*. Juven. pro quovis pessimo & exitioso patriæ cive posuit Sat. 14. cum ait:

——— *Et Catilinam*
Quolibet in populo videas, quocunque sub axe.

Virg. Æn. 8. —— *Et te Catilina minaci*
Pendentem scopulo Furiarumque ora trementem.

Lucanus lib. 7. ubi de Cicerone —— *Cujus*
Pacificas sævus tremuit Catilina secures.

Martialis.

Dixerat O mores! O tempora! Tullius olim
Sacrilegum strueret cum Catilina nefas.

Catilius Severus, vir doctissimus, discipulus Papiniani. an. U. C. 976. Lampridius in *Alexandro*.

Catilius Severus, consul, collega T. Aurelii Fulvii Antonini. an. U. C. 872.

Catilli, pop. circa Anienem flu. Silius Italicus lib. 4.

——— *Anienicolæque Catilli.*

Catillus, filius Amphiarai, qui cum fratribus Corâ & Tyburto in Italiam venit, ibique Tybur condidit, & à nomine fratris nomen ei imposuit. Virg. 7. Æn.

Catillusque acerque Coras Argiva juventus.

Silius Italicus lib. 8. *Et Tybur, Catille, tuum.*

Catillus, mons prope Tiberim à *Catillo* sic dictus.

Catina, Siciliæ urbs. Vide *Catana*. Item Arcadiæ op. Plin. 4. 6.

Catizi, Pygmæorum gens à barbaris dicuntur, quos credunt à gruibus fugatos. Plin. 4. 11. Stephano Κάτιζα & Ῥαχαΐλη eorum regio vocatur; incolæ *Tussyli*.

Catius, Deus Ethnicorum, qui *catos*, i. e. acutos homines faceret, aliis *Cautus*, quia *Cautos* homines efficit. Aug. de C. Dei.

Catius, hominis nomen, cujus meminit Horat. 2 Sat. 4.

Unde & quò Catius, &c.

Cato. Hujus nominis celebres aliquot fuerunt: ut M. Porcius *Cato* cui postea à *Censuræ* dignitate *Censorii* nomen inditum est. Ex Tusculano municipio ortum traxit, indeque persuasione atque amicitiâ Val. Flacci adductus primus ex eâ familiâ se Romam contulit, ubi propter singularem virtutem honores omnes sine repulsâ est adeptus. Primo enim Trib. Mil. in Siciliâ fuit; deinde Prætor Sardiniam subegit, ubi ab Ennio fuit Græcis literis institutus, cum jam natu grandior esset. Postremò Consul cum eodem Flacco creatus citer. Hispaniam sortitus est, ubi rebus feliciter gestis urbium omnium muros, quæ intra Bætim erant, uno die solo æquari jussit. Hunc ob morum gravitatem, singularemque justitiam Virgilius Æn. 8. Inferorum judicem facit:

Secretosque pios & dantem his jura Catonem.

Tametsi locum illum aliter intelligit De la Cerda, nempe de Catone Uticensi, quem *severum* Martialis, *gravem* Silius, *horridum* Lucanus vocat. Cæterum Caro noster tres summas res præstitisse existimatus est. Erat enim *Optimus Orator*, *Optimus Imperator*, *Optimus Senator*, uti eum Plin. 6. 27. prædicat: Præterea quadragies causam dixit, & quamvis toties postulatus fuit, tamen semper absolutus est. *Omnium bonarum artium magister* eidem Plinio vocatur 25. 2. Scripsit varia. Quinctilianus lib. 12. cap. ult. *M. Censorius Cato, idem Orator, idem Historiæ conditor, idem juris, idem rerum rusticarum peritissimus, inter tot operas militiæ, tantas domi contentiones, rudi seculo literas Græcas ætate jam declinata, didicit, ut esset hominibus documento, ea quoque percipi posse, quæ senes concupiscent.* Vide Plutarchum & Nepotem in ejus vitâ, itemque Livium lib. 39. cap. 40. Elogium quoque ejus habes apud Val. Max. lib. 8. cap. 7. Vide sis etiam Voss. de Hist. Lat. lib. 1. cap. 5. Dicere solebat, Trium potissimum rerum se pœnitentiam egisse; primùm eò perrexisse navigio, quo pede proficisci potuisset: Secundò ignavum præteriisse diem; Tertiò uxori secretum revelasse. Item *Catones* duo fuere superioris filii, quorum alter in bello contra Persæum sub Æmilio Paulo magnâ cum laude militavit: Alter patre superstite, ac Prætore designato, extinctus est, & egregios in juris Civilis disciplinâ libros composuit. Gellius. lib. 2. cap. 4.

M. Cato Uticensis, M. Porcii pronepos fuit, quem & vitæ, Stoicæque disciplinæ severitate referebat. Hic nudis interdum pedibus, brevique togâ in publicum prodibat, sese adsuefaciens non nisi turpibus rebus erubescere. Consulatum frustra petiit, quod, virtuti suæ fidens, populo non nimium submisse voluerit supplicare. Martiam conjugem Hortensio amico, liberorum causâ concessit, eandemque post ejus mortem recepit; quod Cæsar avaritiæ causâ ab eo factum calumniatus est: *Dimisit*, inquit, *inopem, ut locupletem reciperet.* Post Pharsalicam cladem reliquias Pompeiani exercitûs collegit, ac terrestri itinere per deserta Libyæ ad Jubam regem perduxit. Tandem victo à Cæsare Scipione, Uticæ, quam

tutandam

tutandam ſumpſerat, necem ſibi conſcivit, perlecto ante Platonis Dialogo, de animæ *Immortalitate*, qui *Phædon* inſcribitur. Lucanus.

Victrix cauſa Deis placuit, ſed victa Catoni.

Horat. 3 Carm. Od. 21.

Narratur & priſci Catonis
Sæpe mero caluiſſe virtus.

Quem vino non indelectatum liquet ex Sen. cap. 15. lib. 1. *de Tranquillitate. Cato*, inquit, *laxabat animum curis publicis fatigatum*, &c. Et mox. *Catoni ebrietas objecta eſt. At facilius effecerit, quiſquis objecerit, hoc crimen honeſtam, quam turpem Catonem.* Sane & Plutarchus quoque author eſt, Catonem πολλάκις ἐν οἴνῳ διάγειν εἰς ὄρθρον. Hunc *Sapientis* nomen in ſenectute habuiſſe ſcripſit Cic. lib. *de ſenectute*. Quo nomine Vetus Poeta *in Florido* ita admiratus eſt, ut vel Socrati anteferret. Eius verſus iſti ſunt:

Sperne mores tranſmarinos; mille habent offucias,
Cive Romano per orbem nemo vivit rectius:
Quippe malo unum Catonem, quam trecentos Socratas.

Fuit nimirum ſeveris moribus, invicti animi & continentis: Unde omnes *cordati, ſeveri & inculpatis moribus Catones* vocati, ut & Val. Max. l. 2. c. ult. obſervat. Lucan lib. 2.

——— *Hi mores, hæc duri immota Catonis*
Secta fuit, ſervare modum, finemque tenere,
Naturamque ſequi, patriæque impendere vitam,
Nec ſibi ſed toti genitum ſe credere mundo.

Nec alia cauſa aureolo illi libello *De moribus* verſibus conſcripto, qui vulgo pueris proponi ſolet, *Catonis* nomen inditum eſt: Neque enim Cato ejus author eſt: ſed ita appellatur quia de ſanctitate morum præcipit, qualis in Catone fuit. Ejus vitam ſcripſit Plutarchus. Elogium ejus apud Senecam habes de *Conſt. Sapientis* cap. 1. & 2.

Val. Cato, Grammaticus, qui Romæ multos & nobiles docuit tempore Syllæ, cujus famam hi verſus indicant;

Cato Grammaticus, Latina Siren,
Qui ſolus legit, ac facit poetas.

Scripſit præter Grammaticos libellos, etiam poemata, ex quibus præcipuè probantur *Lydia*, & *Diana*. *Lydiæ* Ticida meminit.

Lydia doctorum maxima cura liber.

Dianæ vero Cinna.

Secula permaneant noſtri Diana Catonis.

Vixit ad extremam ſenectam, ſed in ſummâ pauperie & pene inopiâ, abditus modico gurguſtio, poſtquam Tuſculana villa creditoribus ceſſerat, ut auctor eſt Bibaculus in his.

Si quis forte mei domum Catonis
Depictas minio aſſulas, & illos
Cuſtodes videt hortulos Priapi,
Miratur quibus ille diſciplinis
Tantam ſit ſapientiam aſſecutus,
Quem tres calculi & ſelibra farris,
Racemi duo tegulâ ſub unâ
Ad ſummam prope nutriant ſenectam.

Et idem rurſus.

Catonis modo, Galle Tuſculanum,
Totâ creditor urbe venditabat.
Mirati ſumus unicum magiſtrum,
Summum Grammaticum, optimum poetam
Omnes ſolvere poſſe quæſtiones,
Unum difficile expedire novem.
En dor Zenodoti, en jecur Cratetis!

Ejus quoque meminit Catullus.

Ride, quicquid amas, Cato Catullum.

Itemque Ovidius.

Et par Corbifici, parque Catonis opus.

Catobriga, Hiſp. urbs inter Cordubam & Emeritam. Anton.

Catoluca, Gall. Narbon. op. Anton.

Catoni, pop. Scythiæ circa Mæotim degentes. Plinius 6. 7. Alii *Caroni* legunt.

Catopterium, locus excelſus ſupra Anemoriam Phocidis urb. ſive Parnaſſi præciputum. Strabo.

Catræ, civitas. Gentile *Catreus*. Steph.

Catralecos, Luſit. urbs. Ptol. *Guimaranes* Moletio.

Catrea, Cretæ urbs. Pauſanias.

Catria, inſula in mari Libyco, eadem quæ *Ætheuſa*. Steph. De nominis origine ſic Bochartus. *Ægoſe* Libycum nomen apud Stephanum eſt *Catria*. Αἰγῶσα, inquit, νῆσος Λιβύης καὶ Λιβυας λεγομένη Καθρία. Ubi pro Καθρία Cluverius ſcribendum cenſet Κατραγία, quaſi pro *Ægusa* Libyes *Capraria* Romanâ voce appellaverint. Sed ut ut Αἰγῶσα & *Capraria* ſint voces ſynonymæ, tamen à Romanis ipſis Ægoſa dicitur non Capraria. Vide Plin. 3. 8. *Aponianam* vocat Hirtius de bello Africano, unde hodiernum *Favagnana*; *Capriariam* nemo quod ſciam. Præterea non eſt credibile, Poenos a Romanis accepiſſe nomina inſularum, quas tenuere diu ante Romam conditam. *Catria* igitur, ut vult Stephanus, Punicum nomen eſt, ſed à Græcis interpolatum, nam & ץ expreſſum per G. ut in *Gaza*, *Segor*, *Gomorrha*, & ſimilibus, עזר *geder* autem vel *gadar* eſt *grex*, non ſolum ovium ſed & caprarum. Hinc in plurali emphatico עזרא *gedraia* vel *gadraia* ſunt *greges*. Itaque inſula *Gadraia*, unde deflexum *catria*, eſt inſula gregum, caprinorum ſcilicet, id eſt, *Ægusa*.

Cattabania, regio Fel. Arabiæ thurifera. Steph.

Catti, *Chattæ* Ptolemæo pop. Germ. hodiè *Heſſi*, à Druſo domiti, quorum regio *Heſſia*, ſeu *Haſſia*, *Heſſen* vulgò, teſte Junio. In Batavis etiam eſt Cattorum vicus, vulgo *Catwick* apud Lugdunum urb. Horum mem. Mart. 2. 2.

Frater Idumæos meruit cum patre triumphos;
Quæ datur ex Cattis laurea, tota tua eſt.

Juvenal. Sat. 4.

Tanquam de Cattis aliquid torviſque Sicambris
Anxia præcipiti veniſſet epiſtola pinnâ.

Catti Melibocci, Germ. tractus, qui *Catzenele bogen* dicitur R. Rhenano; in Haſſiâ eſt.

Cattigara, Sinarum ſtatio. Prol. *Canton* Caſtaldo, urbs Sinarum in orâ litorali ſub Luſitanis in Indiæ ultra Gangem confinio, Emporium frequens.

Cattiterides, vide *Caſſiterides*.

Cattuza, vide *Catizi*.

Cattuaci, pop. inter Belgas, Nerviis, Caletibus, Veromanduis & Condruſis proximi, quos forte Duaci op. incolas Dioeceſis Atrebatenſis opinari licet. Cæſar. lib. 2.

Catulàcia, porta Romæ ſic dicta, quia non longè ab eâ ad placandum caniculæ ſidus frugibus inimicum rufæ canes immolebantur, ut fruges flaveſcentes ad maturitatem perducerentur.

Catullus, Poeta Veronenſis, epigrammatum ſcriptor, anno uno ante Salluſtium natus, quo tempore Romanorum imperium Marii & Syllæ factionibus concutiebatur. Latinæ puritatis cuſtos fuit religioſiſſimus, unde & *Docti* cognomen meruit. Martialis.

Verona docti ſyllabas amat Vatis.

Alioqui laſcivus, & ſupra modum mordax; utpote qui ne Cæſari quidem, jam rerum potito pepercerit. Clodiam amicam celebravit, quam ficto nomine *Lesbiam* vocavit. Ovid. Triſt. 2.

Sic ſua laſcivo cantata eſt ſæpe Catullo
Fœmina, cui falſum Lesbia nomen erat.

Martialis. *Nolo quot arguto dedit exorata Catullo*
Lesbia. ———

Catulinus, Conſul collega Apri an. U. C. 882.

Q. Luctatius Catulus, primo bello Punico 300. navibus adverſus Pœnos profectus, 600. eorum naves commeatibus impeditas, duce Amilcare, apud Ægates, inſulas inter Siciliâ & Africam, depreſſit, finemque bello impoſuit. Pacem vero petentibus hâc conditione conceſſit, ut Siciliam, Sardiniâ, cæteriſq; inſulis inter Italiam, Africamq; cederent, & Hiſpaniâ citra Iberũ abſtinerent. Liv.

Catulus, Orator Conſ. cum C. Mario, quarto ejus Conſulatu, Cimbros fudit: à collegâ poſtea, urbe occupatâ per diſſenſionem mori juſſus eſt, fruſtra precantibus pro eo civibus. Itaque in cubiculo incluſus candentium carbonum vapore ſuffocatus eſt, cujus manes ultus poſtea Sylla, interfecto Mario juniore. Lucanus.

——— *Quid ſanguine manes*
Placatos Catuli referam?

Catulus, ſororius Catilinæ, eques Romanus, partium

nullarum, tantumque quieti ſtudens, à Catilinâ juſſu Syllæ interfectus. Aſcon. Pædian.

Catulus alius, hujus ſuperioris filius, qui Lepidum poſt Syllæ mortem bellum civile reparantem oppreſſit. Hic nimirum fuit Ciceronis temporibus, & Capitolium incenſum reſtituit, vir non minoris integritatis, quam gravitatis, & apud ſuos cives authoritatis.

Catullus, cognomento *Urbicarius*, mimographus, de quo Juvenalis Sat. 13.

——— *Mimum agit ille*
Urbanus qualem fugitivus ſcurra Catulli.

Idem Sat. 8.

Conſumptis opibus vocem, Damaſippe, locaſti
Sipario, clamoſum ageres ut Phaſma Catulli.

Ubi vide ſis veterem Scholiaſt.

Caturica, locus circa Alpes Cottias, inter Brigantionem & mont. Seleucum. Anton.

Caturiges, *Catiriges* Ptolemæo, *Caturiges* Straboni, pop. Gall. Narbon. Alpini in Delphinatu, quorum op. *Caturiga*. Anton. *Charges*, teſte Simlero.

Caturractonium, Angliæ op. vulgò *Caerlile*. Aliis autem eſt *Allerton* op. in Comit. Ebor. long. 19. 20. lat. 51. 15.

Caturriga, Gall. Belg. urbs inter Durocortorum & Naſium. Anton.

Catyeuchlani, Albionis pop. Ptol. Hodiè *Buckinghamienſes*, *Hertfordienſes*, & *Bedfordienſes* Camdeno vocantur.

Cavana, Arab. Fel. urbs. Ptol.

Cavaræ, *Cavares* Plinio, *Cavari* Ptol. pop. Gall. Narbon. apud Rhodanum flu. *Gavots*, teſte Dalechampio inter Avenionem & Valentiam incolentes, quorum metropolis *Avenio* dicitur.

Cavarus, Gallorum rex Anno à Diluvio 2085.

Cauca, urbs Hiſp. alio nomine *Conca*. Vulgo *Cuonca*.

Caucadæ, gentes ad Lagoum amnem ubi in illum influit Ophurus circa Mœotim. Plin. 6. 7.

Caucana, Siciliæ portus prope Syracuſas, teſte Ptolemæo, cui Καύκανα λιμὴν dicitur. Pluralis numeri eſſe τὰ Καύκανα è Procopii Vandalicorum libro primo diſcimus. Βελισάριος δὲ τὸν Περκόπιον ἐπέλιυσεν ἐς Καύκανα τὸ χωρίον συμμίξαι, διακοσίοις μάλιστα ταῖδίοις συνεκκοῶν ἐτέχοι, ubi διακοσίοις legendum cenſet Cluverius. Porro *Caucana*, vel ut veteres efferebant *Cafcana*, videtur eſſe חוף קנה *Chof-cane*, *portus arundinis*, i. e. *arundinoſus*. Bochartus.

Caucaſus, mons editiſſimus in Septentrionali Aſiæ parte, Indiam dirimens à Scythiâ. Val. Flaccus lib. 5. Argonaut.

Ultimus inde ſinus, ſævumque Cubile Promethei
Cernitur in gelidos conſurgens Caucaſus Arctos.

Hic fertur tantæ altitudinis, ut circa illius verticem Sol velut ſcindi videatur uti Philoſtratus lib. 2. de vitâ Apol. prodidit, ubi vide plura de hoc monte, itemque apud Qu. Curt. lib. 7. Hinc *Caucaſum mente induere*, pro ſupra modum indurare animum. Seneca in Medeâ, verſ. 43. dixit. ——— *Pelle fœmineos metus,*
Et inhoſpitalem Caucaſum mente indue.

Virg. Æn. 4. ——— *Duris genuit te cautibus horrens*
Caucaſus, Hyrcanæque admorunt ubera tigres.

Horat. Carm. 1. Od. 22.

Sive facturus per inhoſpitalem
Caucaſum. ———

Porro ſylvoſum eſſe montem, atque arboribus, quæ fabricandis navibus ſint aptæ, pleniſſimum fuiſſe teſtatur Strab. lib. 11. nec dubitare nos de eo ſinet Propert. lib. 2.

Et nemus omne fatas intendat vertice ſylvas,
Urgetur quantis Caucaſus arboribus.

Virgilius Georg. 2.

Ipſæ Caucaſeo ſteriles in vertice ſylvæ,
Quas animoſi Euri aſſiduè franguntque feruntque,
Dant alios aliæ fœtus: dant utile lignum
Navigiis pinos, domibus cedroſque, cupreſſoſque.

In radicibus herbis veneficis & vulturibus abundat. Supra Iberiam ac Albaniam in Septentrione à Ptolemæo collocatur. *Cocas*, & *Cochias*, teſte Haytono Armeno, dicitur, *Albſor* Nigro, *Adazar* Theveto. *Caſpium* vocat Eratoſthenes apud Strabonem; in quo Prometheum vinctum, aquilâ jecur roſtro depaſcente, fabulantur. Inde *Caucaſiæ Portæ* ſeu *Pylæ*, quæ & *Iberiæ*, hodiè *Demircapi* & *Themircapi*, id eſt, *porta ferrea*, uti ab Egeſippo nominatur, non quod ex ferro conſtet, ſed quod locus adeo munitus, ut quemvis hoſtilem impetum facilè ſuſtineat, quum tranſitus duntaxat pateat 300. paſſuum. Hæ portæ magno errore *Caſpiæ* à multis dictæ fuere, ut Plin. lib. 6. cap. 11. tradit. Nunc ibi urbs eſt, quæ *Derbent* (quod *anguſtias* ſignificat) vocatur ab exteris, & omnium in Oriente urbium munitiſſima cenſetur. Inde *Caucaſiæ volucres* apud Virgilium. Eclog. 6.

Caucaſeaſque refert volucres, furtumque Promethei.

Id eſt, vel *Aquilæ*, juxta Heſiod. in Theog. Apollonium lib. 2. Argon. Ovidium, & Attium in Prometheo ſic ſcribentem:

Jam tertio me quoque funeſto die
Triſti advolatu aduncis lacerans unguibus
Jovis ſatelles paſtu dilaniat fero.

Vel *Vultur* juxta Fulgentium in Mythol. & Petronium in Hendecaſyllabo.

Cur vultur jecur ultimum pererrat
Et pectus trahit, intimaſque fibras.

Et hæc forte ratio (notante De la Cerda) quare Poetæ dictum *volucres*, quaſi inſinueret Prometheum jam ab aquilâ, jam à Vulture lancinari, nam aliter dixiſſet *volucrem* vel *avem*, ut Prop. lib. 2. Eleg. 1.

——— *Medio pectore pellet avem.*

Et Mart. in Amphitr.

Aſſiduum nudo pectore pavit avem.

De nomine Bochartus. Terra Gog vel Magog erat Scythiæ pars circa Caucaſum, quam Colchi & Armeni, quorum dialectus erat ſemichaldæa, גוג רסן *Gogbaſan* vocarunt, i. e. *Gogi munimentum*, atque inde Græci Καύκασον ſono melliori, ut cum pro גמל *gamel* κάμηλον dicunt. Fuit etiam *Caucaſus* locus circa Chium inſ. Herodot. Item in Arcadiâ Halicarnaſſeo, niſi illic *Thaumaſios* legendum ſit, uti putat Portus.

Caucenſes, Hiſp. citer. pop. in conventu Clunienſi. Plin.

Cauchabeni, Arab. Deſertæ gens. Ptol.

Chauchæ, campi circa Creſiphontem, quos Tigris flu. Septentrionem verſus flexus ſecat. Plin. 6. 27.

Cauchi, vide *Chauci*.

Cauci, Hiberniæ populi. Ptol.

Cauconea, regio à *Caucone* fluvio vel rege ſic dicta. Steph.

Caucones, pop. Bithyniæ circa Parthenii flu. oſtia. Item pop. Meſſeniæ. Ptol. Strabo.

Caudi, vel *Caudium*, Samnitum op. in Italiâ prope Beneventum; unde *Furcæ Caudinæ*, & *Fauces Caudinæ*, Romanorum ignominiâ & clade nobilitatæ. Ibi n. eorum copiæ, duce Sp. Poſthumio Conſule, in anguſtias redactæ, & ab hoſtibus circumquaq; obſeſſæ, cum alia ſpes evadendi non eſſet, poſitis armis, ſub jugum miſſæ ſunt. Lucan. lib. 2.

Ultra Caudinas ſperavit vulnera Furcas.

Strab. lib. 5. Κεῖται δ' ὑπὲ τῇ Ἀππίᾳ αὐτή τε Καπύη, ἐ αἱ τ' ἄλλαι ὑπὲ Βενετίνου ἀγησαι ἀπ' αὐτῆς Καλαῖαι, ἐ Καλύδιον, ἐ Βενεύεντον, lege Καύδιον, vel ſi mavis Κλαύδιον; ita enim eſt apud Ptol. Quin & *Claudium* quoq; habet Hor. Sat. 5. l. 1.

Hinc muli Capuæ clitellas tempore ponunt,
Hinc nos Coccei recipit pleniſſima villa,
Quæ ſuper eſt Claudi cauponas.

Apud Plut. in Parallel. ſic ſcriptum eſt. Καὶ τὰς καλαμίνας φορβείας Κλαυδίνας, ὃν δὲ τίτος ςενίταλ@. lege Φυρκίλας. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 1197.

Caudos, inſ. vicina Cretæ, ubi maximi onagri naſcuntur. Suidas.

Cave, magnus vicus in Bithyniâ. Xenoph. Hiſt. lib. 2.

Caviclum, Bæticæ urbs, circa Menobam. Anton.

Cavii, Illyrici populi. Livius.

Caulei, Germ. pop. ad Oceanum. Strabo.

Caulici, pop. juxta Jonium ſinum, *Cauliaci* Apollonio. Vide Steph.

Caulum, ſive *Caulon*, qui & *Aulon*, op. in primâ Italiæ fronte apud Locros. Plin. 3. 10. Virg. Æn. 3.

Caulonique arces, & navifragum Scylaceum.

Quanquam ibi Poeta non tam de opido quàm promuntorio loqui videtur. *Caulonia* dicitur Straboni & Pomponio. Stephanus Καυλωνία πόλις Ἰταλίας, ἔστι ἡ ἄκρα Σικελίας.

Σικελίας. Opidanus *Caulonіates*, vel *Caulonius*.

Caum, Hisp. op. inter Asturicam & Tarraconem. Anton.

Caumana, alveus Indi flu. circa ejus ostia. Arrianus in Indicis, h. e. Historiæ ejus lib. ult.

Caumas, unus è Centauris, Ixionis fil. Boccat.

Caunus, Cariæ op. ad Calbin flu. cujus mem. Strabo lib. 14. æstate & autumno, ut ipse ait, ad habitandum gravis, ob calorem & pomorum copiam. Ob id Caunii sub pestilenti cœlo esse dicuntur. Hos cum intuitus esset Stratonicus Citharœdus, homo salibus plenus, illum ex 6. Iliados versiculum in eos protulit.

Ὅιη περ φύλλων γενεὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν.

Id est, *Tale quidem genus est hominum, quale est foliorum.* Colorem videlicet, quo omnes pallebant, fugillans. Caunii vero cum hominem incessissent acrius, quòd urbem, ut morbidam carperet *Ego*, inquit, *morbidam dicere ausim, ubi mortui ambulant?* Urbanius multò acriusque, quam prius illudens. Hæc Strabo ubi supra. Ab hâc civitate vehebantur fici *Caunex* dictæ. Cic. lib. 2. *de Divinatione*. Cum M. Crassus exercitum Brundusii imponeret, quidam in portu caricas Cauno advectas vendens *Caunеas* clamitabat, ac si dixisset (præsagiens futuram cladem in quâ Crassus occubuit) *Cave ne eas*. Vide Steph. Est etiam *Caunus* Doridis op. Ptol. *Magri* dicitur Olivario, *La Rosa* Sophiano. Item Cretæ urbs, nec non Hisp. mons in Celtiberis, *Moncayo* hodiè, aliquando quoque *Caci mons* dictus. Item Æolicæ urbs Athenæo.

Caunus, fil. Mileti & Cyanes. qui cum à Byblide sorore perditè amaretur, sponte patriam amisit, & in Cariæ litore è regione Rhodi urbem condidit, quam de nomine suo *Caunum* appellavit. Vide Ovid. Met. 9.

Cauphiaca, Persidis urbs. Ptol.

Caurasiæ, gens Bætica. Plin.

Cauratani, Arab. Fel. pop. Plin.

Caurita, Hisp. urbs circa Placentiam. *Coria* Clusio.

Caurium, Lusitaniæ opidum. Ptol. quæ & *Caura*, vulgò *Corra*.

Cauros, ins. cum opido, quæ prius Andros. Plin. 4. 12.

Caurus, ventus ab occasu solstitiali flans, qui & *Corus* dicitur. Virg. Georg. 3.

Semper hyems, semper spirantes frigora Cauri.

Vide Gell. 2. 22.

Caus, untis, urbs Arcadiæ in agro Telphusio, ubi *Causius* Æsculapius colebatur. Steph.

Causennis, op. Angliæ. Anton. Est autem in Com. Lincoln. *Cayseven* Talboto, *Kesteven* Camdeno.

Causiani, pop. qui nascentes lugent, mortuos autem beatos reputant. Stobæus in Encomio mortis.

Cauzeni, Mauritan. Tingitanæ pop. Ptol.

Cauzi, Scotiæ pop. qui hodie Moraviam & Rossiam incolunt.

Cayci, pop. Germ. qui & *Chauchi* & *Chauci*, in majores & minores dividuntur. Illi inter Albim & Visurgim flu. locantur, eorumque metropolis est Brema urbs in Saxoniâ. Hi inter Visurgim & Amasium flu. quorum urbs Eidenburgum, vel Oldenburgum cum aliis in Frisiæ & Westphaliæ confiniis. Alii Cauchos majores, ubi Luneburgenses sunt, statuunt. Lucan. lib. 1.

Et vos crinigeros bellis arcere Caycos
Oppositi. ———

Caycus, Celæni filius. Pausan. Item flu. Mysiæ. Vide *Caicus*.

Cayrethus, Myuntis conditor.

Cayster, vel *Caystrus*, flu. Asiæ circa Ephesum, cui etiam regioni nomen dat; nam tractus ille *Caystrius* dicitur, ut author est Eunapius Sardianus. Fluvius hic cygnis olim abundavit. Unde Ovidio Trist. 5. 1. *Caystrius ales* pro cygno. Propert. lib. 3.

Si quave oloriger visenda est ora Caystri.

Ubi tamen alii *Gygæi*, Vossius autem *Ortygii* legit. Ovid. Met. 2.

Et quæ Maeoniæ celebrabant carmine ripas
Fluminea volucres medio caluere Caystro.

Mart. 1. 54.

Sic niger in ripis errat cum forte Caystri,
Inter Ledæos viditur corvus olores.

Hom. Iliad. 2. —— Ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ
Χηνῶν, ἠ γεράνων, ἠ κυκνων δαλιγοδείρων
Ἀσίῃ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Inde Virg. Georg. 1.

Jam varias pelagi volucres & quæ Asia circum
Dulcibus in stagnis rimantur prata Caystri.

Ubi forsan melius legendum

Dulcibus in pratis rimantur stagna Caystri.

Est etiam *Caystrus* secundum nonnullos urbs Ciliciæ mediterranea.

Cazeca, vicus in litore Tauricæ Chersonesi. Arrianus in Periplo.

C E.

Cea, vel *Ceos*, insula juxta Eubœam, *Cos* contractè dicitur ab Heraclide ac Diodoro; A Romanis scriptoribus, Virgilio, Ovidio, Plinio, Sallustio apud Servium *Cea*; A Ptolemæo *Cia*; A Lyseâ apud Suidam, & Ælianо de Animalibus *Cios*, à Philone & Melâ *Cianos*, vocabulis ita diversis, ut ea constet omnia esse orta ex uno fonte. Nempe כוה *cava* Ebræis est *exurere*, ut Græcis καίω & καιὴ & כי *ci* vel כיה *ceviia* exustio dicitur; Hoc de quâvis exustione, illud propriè usurpatur de adustione Solis. Nomen insulæ cur eo referatur docet Vir magnus de Phœn. Col. lib. 1. cap. 14. his verbis. *Liber Pater Cadmi nepos Icarium, vel Icarum* (id est אכר *iccar agricolam*) *misit in Atticum agrum, ut vitium culturam Athenienses edoceret.* Hunc vino poto rustici semiebrii, venenum se bibisse credentes, nefarie interfecerunt, & admissi criminis sibi conscii aufugerunt in Ceam ins. in quâ regnabat Aristæus Cadmi gener. Hyginus ex magni Salmasii emendatione lib. 2. Astron. cap. *Arctophylax*. *Interfectores ejus* (Icarii) *animi conscientiâ permoti statim se fugæ mandaverunt, & in insulam Ceum* (lege *Ceorum*) *pervenerunt, à quibus ut hospites recepti domicilia sibi constituerunt. Aliquanto post irâ Numinis res persequente, canicula exoriens æstu Ceorum loca & agros fructibus orbabat, & ipsos morbo affectos pœnas Icario cum dolore sufferre cogebat, quod latrones recepissent. Quibus malis concitatus insulæ rex Aristæus Apollinis & Cyrenes filius, &c. petiit à parente quo pacto calamitate civitatem posset liberare. Quem Deus jubet multis hostiis expiare Icarii mortem & ab Jove petere, ut quo tempore Canicula exoriretur, dies quadraginta ventum daret, qui æstui Caniculæ mederetur. Quod jussum Aristæus confecit, & impetravit ut Etesiæ fierent.* Hæc ex Hygino hactenus, quibus similia referunt etiam alii antiquiores. Theophrastus de Etesiis. Ἐτησίαι δὲ ποτ' ἐξέλιπον, ἡ Ἀρισταῖος αὐτὸς ἀνεκαλέσατο, θύσας τὰς ἐν Κέῳ θυσίας τῷ Διΐ, καθάπερ μυθολογοῦσιν. Et apud Apollonium lib. 2. Argonaut. cum Sirius ἐρεμνὸν Μιτωΐδας ἴφθιμα νέμοις, id est Cycladas, monitu Apollinis Aristæus in Ceum se contulit.

Καὶ βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκμαίοιο,
Ἱερά τ' ἔρεξεν ἐπ' ἤματι ἀείρας κεῖνο
Σῆρίφα, αὐτῇ τε Κεγχρίδῃ Διΐ, τοῖο δ' ἔκηλοι
Γαῖαν ὑπὲκ ψύχοντο ἐτήσιαι ὑπ Διὸς αὔραι
Ἡμαθόεντα τανυσσάμεναι, Κέῳ δ' ἔτι νῦν ἱερῆες
Ἀντολίαν περιπέρθε κυνὸς μίζουσι θυέλλαι.

Plura vide apud Scholiastem & in Heraclidis politiis, & Diodori lib. 4. & Ciceronis de Divin. lib. 1. & in Germanici fragmento ad Arati Phænomena, capite *Aquarius*, qui omnes meminere hujus sacrificii ab Aristæo instituti, & à Ceis celebrari soliti ad Etesias impetrandos.

Ceades, vir Thrax, cujus filius Euphemus unus erat ex iis, qui Trojanis auxilium tulerunt. Hom. Iliad. 2.

Ceba, op. Italiæ, pop. *Cebani*. Plin. 10. 42.

Cebares, equiso fuit, cujus æstu Darius regnum Persarum adeptus est: nam cum Magi inter se pacto convenissent, ut is, cujus equus primus hinniret, regno potiretur, Cebares manum vulvæ equinæ prius admotam naribus equi olfaciendam præbuit; quo odore irritatus equus primus hinnitum dedit. Herodotus.

Cebrenia, regiuncula Troadis cum op. ejusdem nominis non procul à Scepsi. Inde *Cebrenis* patronimicum. Ovid. Met. 11.

Aspicit Hesperien patriâ Cibrenida ripâ.

Statius in Sylvis.

——— *Viduæ Cebrenidos arida luctu*
Flumina.—— Sunt etiam *Cebrenii* in Thraciâ.

*Cebrione*s, Priami nothus, à Patroclo saxo ictus interiit. Iliad. 11.

Κεβριόνην δ' ὀνόσθεν ἰὼν ἀγακλῆος Πετάμοιο,

Cecia, Austriæ urbs, *Seisselmaur* Lazio.

Cecilia, Syriæ urbs ad Euphratem flu. Ptol.

Cecilia Mellinum, Lusitaniæ urbs. Ptol.

Cecilion, locus Hisp. inter Emeritam & Salamanticam. Anton.

Cecina, fluvius ad Volaterras Mela. lib. 2. cap. 4. & Plin. 3. 5. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. p. 469.

A. Cecinna, equestris ordinis vir, quadrigariorum magister, Pompeianarum partium; tempore belli Civilis hirundines parvas è nidis Romæ comprehensas nutriebat, quas postea nuncias belli mittebat amicis, ut Plinius refert. Scripsit librum contra Cæsarem. Fuit Ciceroni familiaris, & cliens, defensus ab eo in quâdam hæreditatis causâ: extant & inter eos epistolæ conscriptæ. Librum quoque *de fulguribus procurandis* edidit, quem Seneca se fatetur imitari, dicitque eum virum facundum, nisi à Ciceronis rebus primò recessisset.

Cecinna, Octavii Cæsaris scriba, prout legitur in Epp. ad Atticum.

Cecinna, vir Consularis ob conjurationis suspitionem à Tito Imp. ad cœnam vocatus, ac per proditionem interfectus. Suet.

Cecinna, dux Vitellianus cum exercitu à Galliâ profectus ad Bebriacum cum Othonianis congressus felicitèr dimicavit.

Cecrena, urbs Troadis. Phavorinus.

Cecrops, primus Athenienſium rex. Euseb. in Chron. lib. 1. Οἱ δὲ ἓν μεῖα τὸν Ὠγυγον, καὶ τὸν καλακλυσμὸν, βασιλεῦσι, ἐσὶν ὅτε δύο. Πρῶτος Κέκροψ, ὁ Διφυὴς. Joannes Tzeztes Chil. 5. Hist. 18.

Πρῶτος ἀπάντων Ἀτθικῆς ὁ Κέκροψ βασιλεύς.

Apollodorus lib. 3. Κέκροψ αὐλήσαντα, συμφυὲς ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ δρακόντος, τῆς Ἀτθικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος. Et observa, indigenam illic eum dici; cum Ægyptium alii faciant. Suidas: Κέκροψ Αἰγύπτιος ὢν τὸ γένος, ὤκησε τὰς Ἀθήνας. Atque idem rursus dicit in Περμηνίς. Totidem quoque verbis Schol. Aristoph. ad Plutum. Et Jo. Tzetzes cum refert è Sai, Ægypti urbe, Athenas commigrasse post diluvium Ogygi, Chil. 5. Hist. 18.

Ὡς δὲ Χὸ τῆς Σάιος, πόλεως Αἰγυπτίας,
Μεῖα τὸν καλὰ Ὠγυγον καλακλυσμὸν ὑπέιναν,
Ὁ Κέκροψ παρεγένετο Ἀθήναις τῆς Ἑλλάδος.

Isacius Tzetzes ad Lycophronem. Ἡ Ἀτθικὴ βασιλεὰ ἦν Κέκροπος. Οὗτος γὰρ ἐλθὼν ἀπὸ πόλεως Αἰγύπτου, τὰς Ἀθήνας συνάκισε. Cedrenus: Κέκροψ Αἰγύπτιος ὢν δύο γλώσσας ἔκτησε. Inde *Cecropium lutum* apud Papinium pro Ægyptio, Sylv. lib. 3. in Propemptico Metii Celeris.

——— *Te præside nosco*
Unde paludosi fœcunda licentia Nili:
Cur vada desidant, & ripa coerceat undas,
Cecropio stagnata luto.

Certe peregrinum facere etiam videtur Strabo, qui Bœotiæ præfuisse eum ante regnum tradit, lib. 9. Λέγεται γὰρ καὶ Κέκροπα, κύκλα τῆς Βοιωτίας ὑπάρξαι. Gothridus Viterbiensis regem Cretæ fuisse refert, Chronici parte 4.

Cum dominum Cecropem regem tenet insula Creta.

Quod non dubium est, quin ille ab antiquo auctore acceperit; innuitque hoc ipsum Plautus in Trinummo.

Pol illum reliqui ad Rhadamanthum, in Cecropiâ insulâ.

Quod parentes ejus attinet, matrem Hyginus Terram facit, fab. 48. patrem autem Vulcanum, fab. 158. Ac matrem Terram refert etiam Antoninus Liberalis Metamorphos. capite sexto. Περίεργα ἱστόρησε καὶ τῇ Ἀτθικῇ αὐτόχθονα, πρόδηλον ἢ φανῆναι Κέκροπα τὸν Γῆς. Οὗτος ἐβασίλευσε τῶν ἀρχαίων ἀνθρώπων. Isacius vero Tzetzes ad Lycophronem, ex draconis dentibus enatum scribit, quâ de re videndus quoque Schol. Aristoph. ad Plutum. Et Athenienses quidem ab eo dicti *Cecropidæ*. Herod. lib. 8. Ἀθηναῖοι δὲ ὅτι Κέκροπος βασιλῆος ἐτετελέθησαν Κεκροπίδαι. Virgilius.

——— *Tunc pendere pœnas*
Cecropidæ jussi. Ovid. Met. 7.
Phœbus in interius spatium pulchrosque recessus
Cecropidas duxit. Silius lib. 13.
Cecropidæ ob patriam Mavortis sorte peremptos
Decrevere simul communibus urere flammis.

Claud. lib. 1. de R. Pros.

——— *Templumque remugit*
Cecropidum, sanctasque faces extollit Eleusis.

Ausonius Epist. 24.

Sistere Cecropidum in terris monumenta paranti
Obstitit. Inde etiam Athenæ *Cecropia*. Plin. 7. 56. *Opidum* (Athenas) *Cecrops à se appellavit Cecropiam.* Attica quoque universa, *Cecropia* dicta. Apollodorus lib. 3. ubi de Cecrope: Καὶ τὴν γῆν, πρότερον λιγρμένην Ἀκτην, ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν ὠνόμασεν. Catullus in Epithalamio.

Cecropiam solitam esse dapem dare Minotauro.

Porro Cecrops hic, uti supra innuimus Διφυὴς cognominatus est. Archelaus in Epigrammate, apud Antigonum Carystium Hist. Mirab. cap. 96.

——— Εἰ δὲ τὸ δ' ἔξει,
Οὐ θαῦμα, βλαστῶν τὸν διφυῆ Κέκροπα.

Ovidius *Geminum* dicit. Met. lib. 2

Virginibusque tribus, gemino de Cecrope natis,
Servandam dederat.

Cujus cognominis variæ rationes proferuntur. Sunt qui velint à staturæ magnitudine, aut duarum linguarum peritiâ, Græcæ nempe & Ægyptiacæ, ita dictum. Euseb. Chron. lib. 1. Κέκροψ ὁ Διφυὴς τῆς πόλεως Ἄκλης, οὗτος δὲ Ἀτθικῆς, ἐβασίλευσεν ἔτη πενθήκοντα, διὰ μῆκος σώματος οὕτω καλέμενος, ὡς φησιν ὁ Φιλόχορος, ἢ ὅτι, Αἰγύπτιος ὢν, τὰς δύο γλώσσας ἠπίστατο. Idem tradunt Hieronymus & Cedrenus. Aliis placet, quòd conjugio instituto, virum fœminæ conjunxerit. Athenæus lib. 13. Ἐν δὲ Ἀθήναις πρῶτος Κέκροψ μίαν ἐνὶ ζεύξαι ἀνέδην τὸ πρότερον ὁσῶν τῶν συτέδων, διὸ καὶ δόξαι τισὶ Διφυὴς ὀνομασθῆναι. Justinus lib. 2. *Ante Deucalionis tempora regem habuere* (Athenæ) *Cecropem; quem, ut omnis fabulosa est antiquitas, Biformem tradidere, quia primus maremfœminæ matrimonio junxit.* Syrianus in Hermogenem: Κέκροψ πρῶτον συνέζευξεν ἀνδρὶ καὶ γυναῖκα, ὃς καὶ διφυὴς ὠνομάσθη. Idem quoque Eustathius refert ad Iliad σ' & ω'. Certè à Cecrope institutum matrimonium, etiam testatur istis verbis Nonnus Panopolitanis lib. 41.

Κάδμος ἰὼγλώσσοιο διδάσκιλος ὄργανα φωνῆς
Θεσμὰ Σέλευ ἀχερσίλα, καὶ ἴννομον Ἀτθίδι πεύκῃ
Συζυγίης ἀλύτοιο συναρέιδα δίζυγα Κέκροψ.

Alii tradunt, partim hominem, partim draconem fuisse. Aristoph. in Vespis.

Ὦ Κέκροψ, ἥρως ἄναξ, τὰ τρὶς ποδῶν δρακοντίδη

Ubi Schol. Φασὶ τὸν Κέκροπα Διφυᾶ γεγονέναι, καὶ τὰ κάτω ὄφεως ἔχοντα. Apollodorus lib. 3. Κέκροψ αὐτόχθων, συμφυὲς ἔχων τὸ σῶμα, ἀνδρὸς καὶ δράκοντος. Nonnus ubi supra:

Κέκροπος ἐν τύπον εἶχον, ὃς ἰοβόλῳ ποδὶ ὄλκῳ
Γαῖαν ὑπεξύνων ὁρμαδέϊ σύριλο ταρσῷ,
Νίρθε δρακὼν, καὶ ὑπερθεν ἀνὴρ ἐξύος ἄχρι κορύνης
Ἀλλοφυὴς ἀτίλιστος ἐμαίνετο δίχρους ἀγήρ.

Quare autem hoc confinxerint explicatur à Demosthene in Orat. Fun. Ἤδεσαν Κεκροπίδαι τὸν ἑαυτῶν ἄρχοντα, τὰ μὲν ὡς ἔστι δράκων, ταῦ δ' ὡς ἔστιν ἄνθρωπος, λεγόμενον, οὐκ ἀλλοθεν πεθὲν, ἢ πρὸ τὴν σύνεσιν ὡσὶ περισσοτέρων ἀνθρώπων, τὸν ἀλκὴν δὲ δράκοντι. Alii vero sic existimabant, hominis pariter ac draconis formam illi attributam, quod ex bono rege postea ferus factus fuerit. Quorum sententia refutatur à Plutarcho. De sera num. vind. Οἶμαι μὲν ἔγωγε καὶ τὸν Κέκροπα Διφυᾶ περσαγορεῦσαι τὰς παλαιὰς, οὐχ' ὡς ἔνιοι λέγουσιν, ἐκ γυναικὸς βασιλέως ἄγριον καὶ δρακοντίδη γενόμενον τύραννον, ἀλλὰ πανοῦργον ἐν ἀρχῇ σκολιὸν ὄντα καὶ φοβερὸν εἶθ' ὕστερον ἀρχαῖα πράξαντα καὶ φιλανθρώπως. Hæc Meursius; apud quem vide sis plura de Cecrope lib. 1. de Reg. Athen. capp. 8. 9. 10. 11. 12. Fuit alius *Cecrops* Athenienſ. rex 7. de quo idem Meursius lib. 2. de Reg. Ath. cap. 14.

Cecryphalea, promuntorium, seu inſ. Peloponnesi, ubi Athenienses ab Æginetis prælio superati fuerunt. Steph.

Cecylistrium, op. Gall. Narbon. Sext. Avienus.

Cecyrina, Achaiæ in Peloponneso urbs. Pausan.

Cedar, Arabiæ regio in Agarenorum, i. e. Saracenorum

rum ſolitudine à *Cedar* ſecundo filio Iſmaelis. Etymologo Κέδαρ eſt vox Græca quæ σημαίνει, inquit, τὸ σκοτεινὸν, παρὰ τὸ κάδω τὸ κοιμῶμαι. Verum autem etymon eſt ab Ebræo קדר *kadar*, *atratus fuit*, ſive *fuſcus*, qualis fere Arabum color; unde Sponſa 1. Cant. 5. nigram ſe eſſe dicit, *ut tentoria Cedar*.

Cedem, i. e. *oriens*, filius Iſmaelis, *Kedemah*. Gen. cap. 25.

Cedes, urbs in tribu Judæ. Joſ. 15. Lat. *ſanctitas*. Item alia Galilææ in montanis Nephthali. Joſ. 10. fugitivis deputata, qui neſcii homicidium perpetraverant.

Cedias, vicus prope Sinueſſam. Plin. Item Africæ op. D. Auguſtino.

Cedimoth, Lat. *antiquiores*, *priores*, vel *Orientales*, ſive *incendium*, aut *incurvatio mortis*, op. in tribu Ruben. Joſ. 13. Et ſolitudo *Cademoth* Deut. 2.

Ceditiæ Tabernæ dictæ à Domini nomine qui *Ceditius* vocabatur.

Cedmiel, vel *Cadmiel*, i. e. *antiquitatis*, aut *Orientis Deus*, nomen viri. 2 Eſdr. 3.

Cedmonei, vel *Kadmonitæ*, populi. Gen. 22.

Cedreanitæ, Arab. Fel. gens. Steph.

Cedreatis, Diana ab Orchomeniis ideo ſic vocata, quod ejus ſimulacrum in ingenti cedro eſſet erectum. Pauſan.

Cedreæ, urbs Cariæ. Steph.

Cedrei, Arab. Petrææ gens. Plin. *Cedareni* Lampridio.

Cedris, fluvius Sardiniæ. Ptol.

Cedron, torrens inter Jeruſalem & mont. Oliveti. Hunc tranſiit Chriſtus iturus ad agonem, Joh. 18. Eâdem viâ David Abſalonem fil. fugiens tranſivit. 2 Reg. 15. In hâc valle rex Aſa combuſſit ſimulachrum Priapi. 3 Reg. 15. Et Joſias vaſa Baalis. 4 Reg. 23. Et Ezechias. 2 Paral. 29. Item urbs inter Joppen & Eleutheropolim, cujus in Macchabæis mentio fit, & alias *Gedor* vocatur.

Cedropolis, Cariæ opidum.

Cedros, inſula in Germ. litoribus, cedri genere ſylveſa, unde electrum in petras defluere dicitur. Perottus.

Cedroſſi, populi prope mare Rubrum. Steph.

Ceelatha, locus ad quem venerunt filii Iſrael profecti de Rheſſa. Num. 33. Lat. *cœtus*, *congregatio*, vel *eccleſia*.

Cefala, Africæ inſ. An. Dom. 1500. primùm inventa cujus longitudo eſt tria milliarium, latitudo vero unius. Pagos habet duos, in quibus domus non paucæ & arx, regi civitatis Quiloa quondam parebat, cæterum ab eo deficiens peculiarem regem poſtea habuit. An. Dom. 1505. arcem quam Luſitani tenebant vehementi obſidione incolæ oppugnarunt, adeo ut pertenuis evadendi ſpes Luſitanis appareret, qui noctu præter Afrorum opinionem erumpentes, Regem multoſq; proceres in cœnaculo ſuo opprimunt, ejuſque caput haſtæ infixum per arcis feneſtram exponunt, eâque ratione ingens evadunt periculum ac tandem alium regis Portugalliæ nomine Præfectum conſtituunt. Theatr. urb. orbis.

Ceila, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15. Lat. *diſſolvens eam*, ſive *dividens*, aut *ſcindens eam*, vel *fixio ejus*.

Ceionius Baſſus, Conſ. Coll. Val. Aurel. Auguſti. Suevos ac Sarmatas vicit.

Ceionius Julianus Camœnius, Conſ. Coll. Amici Paulini.

Celadionus, Alexandrinus Epiſcopus. An. Dom. 157.

Celadon, unus ex iis, qui unà cum Phineo in aulâ Cephei regis Æthiopum Perſeo vim inferre conati, ab eo ſunt occiſi. Ovid. Met. 5.

Occidit & Celadon Mendeſius, *occidit Aſtreus*.

Celadon, amnis in Alpheum influens. Strabo lib. 8. Ejus mem. Hom. Iliad. 7.

——— Ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο
Ἀρκάδες Πυλίοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι.

Celadone, urbs Locridis. Steph.

Celadus, Arcadiæ fluvius. Pauſanias.

Celaduſa, inſ. maris Adriatici. Mela. Bobus & capris abundat, Plinio authore. *Laguſta* Hermol. Barbaro. *Celaduſſæ* vero parva inſula Delo proxima.

Celæ, inſ. ante Troadem. Plinius.

Celæna, locus Campaniæ, Junoni ſacer. Virg. Æn. 7.

Quiq; Rufas, Batulumq; tenent, atque arva Celænæ.

Celænæ, Straboni tumulus eſt Aſiæ propriè dictæ, Apamiæ imminens, opidum habens ejuſdem nominis, quam *Phrygiæ caput* Livius vocat. Hoc in loco Marſyam cum Apolline tibiarum cantu certaſſe fabulantur, victumque temeritatis ſuæ pœnas dediſſe, & in flu. ſui nominis commutatum fuiſſe. Ovid. Faſt. 4.

Inter, ait, viridem Cybelen, altaſque Celænas
Amnis it infanâ nomine Gallus aquâ.

Lucanus. *Lugent damnatæ Phœbo victore Celænæ.*

Stat. Theb. 2. *Fœda Celænæâ committere prælia buxo.*

Ubi Scholiaſtes: Celænæ Marſyæ civitas, ubi primùm dicitur tibiarum uſus inventus, quibus Apollinem provocare auſus eſt, à quo victus temeritatis ſuæ pœnas exſolvit. Marſyas enim Celænæus fuit, ut ipſe intra.

——— *Et illuſtres Satyro pendente Celænæ.*

Obiter emendabis Polyænum in Melantho lib. 1. Stratagem. Ἐπολέμουν Μιλησίοις οἱ Μαιανδρεῖς, χωρίον μεθόριον Ἀττικῆς, ἢ Βοιωτίας. Legendum Κελαινεῖς, & Κελαιναὶ, ut rectè monet magnus Caſaubonus. Schol. Ariſtoph. Acharn. Act. 1. Πόλεμος ἦν Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτοὺς περὶ Κελαινῶν, ὃ ἦν χωρίον ἐν μεθορίοις. Ita etiam Suidas & Phavorinus vocibus Ἀπατούρια, & Κελαιναί.

Celæno, una ex Pleiadibus, Atlantis & Pleiones nymphæ filia, cum quâ Jupiter concubuit. Ovidius in Faſtis.

——— *Et te formoſa Celæno*
Majan & Electram, Taygetamque Jovi
Concubuiſſe ferunt.

Tzetzes in Lycophronem refert ex Aceſandro, ex hâc & Neptuno natos eſſe Eurypylum ac Tritonem.

Celæno, una Harpyiarum, Neptuni ac Terræ filia, ſoror Ocypetes & Aëllus, quarum formam, & ubi habitant, deſcribit Virgil. Æn. 3.

——— *Strophades Graio ſtant nomine dictæ*
Inſulæ Jonio in magno, quas dira Celæno
Harpyiæque colunt aliæ.

Figuratè Juvenal. Sat. 8.

——— *Si nullum in conjuge crimen*
Nec per conventus & cuncta per oppida curvis
Unguibus ira parat nummos raptura Celæno.

Ab obſcuritate nomen habet, nam κελαινὸς Græcè *niger*. Vide infra *Harpyiæ*.

Celænus, mons Galatiæ. Ptol.

Celæthi, Theſprotica gens. Steph.

Celæthra, urbs Bœotiæ prope Arnen. Steph.

Celaia, Lat. *levis*, ſive *torrefactus*, aut *vox mea*, nomen viri. Nehem. 12.

Celaiah, Lat. *vox Domini*, aut *allevatio*, ſive *torrefactio domini*, nomen viri. 1 Eſdr. 10.

Celana, Maurit. Cæſarienſis op. Ptol.

Celebe, ὄνομα τῆς πόλεως. Schol. Theocr. Idyll. 2.

Celebothras, rex Muziris, quod primum eſt Indiæ emporium. Plin. 4. 23.

Celeæ, Peloponneſi urbs. Pauſan.

Celegeri, Mœſiæ populi. Plin. 4. 26.

Celeia, vel *Celia*, Noricorum op. Plin. 4. 24. vulgò *Cilia*.

Celelates, Liguriæ populi. Livius.

Celemantia, Germaniæ op. Ptol.

Celendræ, ſive *Celendris*, aut *Celenderis*, Samiorum colonia in Ciliciâ, portum habens ejuſdem nominis ad Selinuntis flu. oſtia. Lucan. lib. 8.

——— *Sequitur pars magna Senatus*
Ad profugum collecta ducem, parviſque Celendris
Quo portu mittitque rates, recipitque Selinus.

At in Strabone inter Selinuntem & Celenderin multa ſunt interjecta. Hinc *regio Celenderitis* apud Plinium. Vide Bochart. de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 5. Mem. ejus quoque Tacit. An. 2. *Piſo caſtellum Ciliciæ munitum admodum, cui nomen Celenderis, occupat.* Nominat id Joſephus lib. 17. collocatque in viâ quo Romam ibatur; ſed in eo ſcriptum *Celendris*. Meminit & Ptolemæus. Antiquiſſimum id fuit, ſi Apollodoro fides, lib. 3. qui conditionem ejus refert ad Sandarum Tithoni nepotem, Ὃς, inquit, ἐκ Συρίας ἐλθὼν εἰς Κιλικίαν πόλιν ἔκτισε Κελένδεριν. Lipſius ad illum locum Taciti.

Celer, Conſ. Coll. Venantii An. U. C. 1262.

Celerini, pop. citer. Hiſp. Plin.

Celethes, pop. Theſprotiæ, Theſſaliæ vicini. Steph.

Celetrum, Macedoniæ urbs. Livius.

Celeus, rex Eleusinæ, pater Triptolemi, cui Ceres, quòd esset ab illo excepta hospitio, commonstravit omnem agriculturæ rationem. Eius vilis & rusticana supellex abiit in proverb. Virg. Geo. 1.

Virgea præterea Celei, vilisque supellex.

De hoc sic Eusebius ad Num. 611. *Eleusinæ Celeus regnavit cæcus Triptolemo, quem Philochorus ait longâ navi ad urbes accedentem distribuisse frumenta, & ob id suspicionem dedisse, quod navis ejus serpens pennatus fuerit.* Eustathius in 2. Iliad. ait Cephalum patrem fuisse Celei, & Celeum Arcesii qui Ulyssis avus fuit. Ex Orat. 1. Nazianzeni contra Julian. elici potest, Celeum perrinuisse ad familiam Cereris; ait enim: Τὰς Δημήτρας, καὶ τὰς Τριπτολέμους διαγράψαι, καὶ τὰς δράκοντας, ἔτι δὲ καὶ Κελεὸς τε καὶ Ἰακχίος. Idem Orat. 2. Καλλίβαλε Τριπτολέμους σε, καὶ τὸς Κελεὸς, καὶ τὰς μυστικὰς δράκοντας. Et Orat. ad Sancta Lumina. Οὐ δὲ κόρη τις ἡμῖν ἁρπάζεται, καὶ Δημήτηρ πλανᾶται, καὶ Κελεὸς τινας ἀπατᾷ καὶ Τριπτολέμους καὶ δράκοντας.

Celezene, Suidas. Κελεζανὴ, χώρα τῶν Ἀρμενίων, πλησίον Μελιτηνῆς, ἣ παρ' ἡμῖν Κελζανὴ ὀνομαζομένη.

Celia, Norici op. Plin. Urbs item Apuliæ Peucetiæ. Ptol. & Campaniæ Diodor.

Celida, Penrapoleos reg. in Africâ op. Ptol.

Celita, Lat. *refugium*, vel *contractio*, aut *vocis declinatio*, nomen viri. 2 Esdr. 8.

Celium, ut legit apud Anton. Varrerius, urbs Hisp. quam putat *Celce* esse prope *Timar* urbem.

Celius, mons Romæ à *Celio*, nobilissimo Tuscorum duce dictus. Boccar.

Cella, locus Macedoniæ. Item alius Africæ. Anton.

Cellongenses, Scythica gens. Phavorinus.

Cellos, vicus Tripolitanæ reg. in Africâ Anton.

Celmis, unus fuit ex Idæis Dactylis qui cum Matrem Deorum stupro violasset, deinde à reliquis fratribus rejectus est. Ab hoc ferrum solidissimum cudi solebat, unde Proverb. *Celmis in ferro.* Zenodorus. Clem. Alex. Κέλμις καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων πρῶτον σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ. Vide Scal. ad. Eusseb. p. 38. & Palmerium ad Marmor Arundel. p. 688.

Celmus, Jovis nutritius, quem & parvulus adhuc Jupiter plurimùm amavit. Cæterum cum aliquando mortalem esse Jovem dixisset, Jupiter injuriæ memor, cum Saturno expulso rerum jam potiretur, in adamantem lapidem eum commutavit, Ovid. 4. Met. Fab. 7.

Te quoque nunc adamas quondam fidissime parvo
Celme Jovi. ——————

Celnius, flu. in Rossiâ comit. Scotiæ, *Killian* Camdeno.

Celona, Asiæ op. in Mesopotamiâ. Diodorus.

Celsa, Ilergetum in Hisp. urbs. Ptol. Item alia ad Iberum. Strabo; nisi forte eadem sit; Vide Casaub. ad Strab. lib. 3.

Celsenses, citer. Hisp. pop. Plin. 3. 3.

Celsus, plagiarius ab Horatio notatus,

Quid mihi Celsus agit, monitus, multumq; monendus,
Privatas ut quærat opes, & tangere vitet
Scripta Palatinus quæcunque recepit Apollo.

Flures ejusdem nominis Trajano & Adriano Impp. vixisse neminem later historiæ vel mediocriter studiosum. Celsi Jurisperiti Spartianus meminit in Adriano. *Cum judicaret*, inquit, *in consilio habuit non amicos suos aut comites solus, sed Jurisconsultos, & præcipuè Julium Celsum.* Alium *Celsum* consularem virum tunc temporis vixisse nobis retulit quoque prædictus author his verbis: *In adoptionis sponsionem venit, Palmâ & Celso, inimicis semper suis.* Tertii, quartique memoriam ab Origine accepimus, qui in primo *contra Celsum* nobis aliqualem utriusque notitiam suppeditavit. Δύο δὲ, inquit, παρειλήφαμεν Κέλσους χρονίσαι Ἐπικυρείους, τὸν μὲν πρότερον καλὰ Νίπωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ καλλίμερα. Vide Spencerum in Annot. ad Origen. p. 3. Fuit etiam Corn. *Celsus* Medicus sub Cæsare Tiberio, qui methodicam Asclepiadis sectam sequebatur, itaque Jo. Heurnius medicus doctissimus ait; *Pluris Latinitatem ejus, quam medicinam fieri oportere.* Ejus mem. Quinctilianus lib. 12. cap. ult. *Quid plura, cum etiam Corn. Celsus, mediocri vir ingenio, non solum de his omnibus conscripserit artibus, sed amplius rei militaris & Rusticæ etiam & medicinæ præcepta reliquerit.* De Rhetoricâ scripsisse ex eodem Quinctiliano lib. 2. cap. 15. & lib. 3. cap. 6. constare potest. Libros de R. R. sæpissimè laudat Columella, circa cujus tempora etiam fuit; nam lib. 1. cap. 1. ita scribit: *Non minorem laudem meruerunt nostrorum temporum viri Corn. Celsus & Julius Atticus, quippe Cornelius totum corpus disciplinæ quinque libris complexus est.* Eundem etiam de Philosophiâ scripsisse Quinctilianus testis est lib. 10. cap. 1. sub finem. Alius Julius *Celsus* fuit multo recentior qui & de vitâ Cæsaris scripsit & commentarios Cæsaris recensuit an corrupit. Vide Voss. de H. Lat. lib. 1. cap. 13. & Institt. Orat. cap. 3. sect. 10. itemque Salmas. Proleg. Exercit. Plin. sub finem.

Celtæ, pop. Gall. Comatæ inter Garumnam & Sequanam fluvios, ita dicti, ut vulgò volunt, à *Celto* Polyphemi filio. Appianus. Aliud etymon suppeditat nobis vir magnus Phaleg. lib. 3. cap. 6. In Talmudico tractatu *Nidda*, inquit, חלת pro *croco* sumitur, siquidem fides Hebræis, & viris undecumque doctis Boderiano & Buxtorfio. Idem autem חלת si libeat Chaldæo more inflectere, fit חלתא *Chalta*, vel *Chelta* vox proximè accedens ad *Celtas*. Ita croceis capillis Galli tam Celtarum & Galatarum, quam Rhodaniorum nomen debebunt. Sane Gallos τὰ ξανθὰ ἔθνη passim appellari notat vir doctissimus Is. Vossius. Diodorus Siculus. Οἱ δὲ Γαλάται τοῖς μὲν σώμασιν εἰσὶν ὑψηλοί, ταῖς δὲ σαρξὶ κάθυγροι καὶ λευκοί, ταῖς δὲ κόμαις οὐ μόνον ἐκ φύσεως ξανθοί, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς κατασκευῆς ὑπερβάλλουσιν αὐξῆν τὴν φυσικὴν τῆς χρόας ἰδιότητα. Strabo de Britannis lib. 4. Οἱ δὲ ἄνδρες ὑπομίσγουσι τῶν Κελτῶν εἰσὶ, καὶ πλέον ξανθότριχες. Atque ob hoc ipsum Britannos Gallicæ esse originis conjectat Jornandes historiæ Gothorum cap. 9. quòd illis sint *rutilæ comæ.* Ubi *rutilas* dixit pro *flavis*, quomodo Ammianus lib. 15. *Candidi pænè Galli sunt omnes & rutili*; capillitii ratione scilicet. Claud. in Rufinum lib. 2.

Inde truces flavo comitantur vertice Galli.

Bodinus *Celtas* quasi κελλὰς dictos voluit, quia liberis equis, haud stratis, aut ad currum junctis vehi consuescerent. Lazius à *Galatis* per contractionem. Strabo ait Κελτὲς appellatos διὰ τὴν ὄπαρσιν, quòd authoritate prævaluerint, sive quòd robusta & valens natio fuerit. Id sonat *Geltem* hodiè Germanorum linguâ. Nominis vestigium remanet in *Geldris*. Belgis quoque *Gelte-baars* est piscículus melioris notæ: & *Gildes*, *bos præstans valore.* Pontanus. Horum regio Κελτικὴ dicitur, quæ apud vetustissimos Græcos ea tantum Galliæ erat pars, quam mare mediterraneum alluit, nam eam tantum noverant. Postea vero id nomen etiam ad alias partes, quæ paulatim cognosci cæpere, translatum est, donec tandem toti Galliæ, postquam tota cognita fuit, est attributum. Idem de Romanâ Galliâ appellatione sentiendum: Nam qui *Celtæ* propriæ appellantur; ii à Romanis *Galli* dicti sunt, auctore Cæsare; deinde ea vox latius accipi cœpit. Polybius autem Κελτοὺς proprio nomine appellat eam austrinæ oræ partem quæ est inter Narbonem & Pyrenæos. Casaubonus. Porro Celtarum nomine vereres non solum Gallos intelligebant, auctore Appiano, sed & Germanos, ut ex Herodoto aliisque constat. Maximè tamen eos Germanos fuisse crediderim; quippe quod Aristoteles Polit. 7. hunc morem tribuit Celtis, quod recens natos ad fluvium explorarent, id ipsum Germanorum moribus tribui apud Cæsarem & Melam legas. Eodem refero Græci poetæ testimonium de Celtis probantibus prolem spuriam vel legitimam Rheni lavacro. Sunt enim Celtæ Germani, qui Celticâ dictâ Galliâ expulsis Gallis, aut saltem iis permixti trans Rhenum consederunt; unde factum, teste Dione, lib. 39. ut Celtæ uno nomine sint appellati ἑκάτεροι οἱ ἐκ' ἀμφοτέρα τῦ πολαμῦ ἐκλῆσις.

Celtiaca, op. Hisp. in conventu Hispalensi. Plin. 3. 1.

Celtiberi, Hisp. pop. à *Celtis* originem traxisse creduntur, qui cum venissent ad *Iberum* flu. ibique consedissent, assumpto ad nomen suum fluvii nomine, juxta quem consederunt, *Celtiberi* dicti sunt, & eorum regio *Celtiberia*

vulgo

vulgo *Arragon.* Lucanus lib. 14.

——— *Profugique à gente vetuſtâ*
Gallorum Celtæ miſcentes nomen Iberis.

Silius lib. 3.

Venere & Celtæ ſociati nomen Iberis.

Robur Hiſpaniæ eos vocat Florus lib. 2.

Celtica, vide *Celtæ.*

Celtici, Hiſp. pop. à *Celtis* oriundi.

Celticum, Hiſp. promuntorium, quod *finem Terræ* hodiè vulgus peregrinorum vocat. Vadianus.

Celtoſcythæ, gens ſeptentrionalis. Strabo lib. 10.

Celtorii, Gall. pop. prope Senones. Plut. in Cam.

Celtum, urbs Hiſp. inter Hiſpalim & Emeritam. Anton.

Cema, Narbonenſis provinciæ flu. in Alpium monte *Cemeno* profuſus. Plin. 3. 4. Alias *Acema*, vide itaque ſuo loco.

Cemandri, pop. in parte Illyrici. Jornandes.

Cenbani, Arab. Fel. pop. Plinius.

Cenеneleon, op. Liguriæ in Alpibus, dicitur & Cemeleon Plinio, quaſi à *Cemeno* monte. Hoc loco, teſte Leandro, Varus flu. originem ſumit, diciturque nunc *monte Cameliono*, ſed hoc montis nomen eſt, non urbis. Vide Cluv. Ital. Ant. lib. 1. p. 66.

Cemmenus, *Gebenna* Cæſari, Plinio & Auſonio, qui & *Cebennæ* & *Gebennæ* num. Plur. mons maximus Galliæ à Rhodano Garumnam uſque in Aquitaniam extenſus, apud Lugdunum initium ſumens, Gallıamque Narbonenſem à Celticâ & Aquitanicâ ſeparans. Varia habet nomina, *Tarara* circa Lugdunum, *Montaignes d Auvergne* circa Arvernos, *de Cevennes* circa Occitanam reg. *Cemenus* vero unicu s eſt mons Gall. Narbonenſis apud Varum, ex quo *Cema* flu. Plinio teſte.

Cempſi, pop. Hiſp. citer. ad montis Pyrenæi radices incolentes in regno Arragonio, quorum op. *Venaſque* ab Oſcâ ad 12. leuc. inter montes diſtans. Horum mem. Dionyſ. verſ. 338.

Κιμψοὶ θ' οἱ ναίουσιν ὑπαὶ πόδα Πυρήναιον.

Nuſquam, ut opinor, apud alium quenquam authorem hujus populi mentio extat, ideo ipſos non ſub *Pede Pyrenæi* ſed in *Utopiâ* quærendos putat Montanus. Neſcire vero ſe ait an Κιλλοὶ ab auctore ſcriptum fuerit. Sane Ceporinus *Celtas* vertit. Priſcianus vero & Avienus *Cempſi* habent.

Cena, Siciliæ locus. Anton.

Cenabum, Carnutarum civitas. Ptol. hodiè *Gian.*

Cenei, Palæſtinæ gens. Gen. 13.

Cenchreæ, Peloponneſi op. prope Corinthum in Iſthmo ipſo juxta fanum Neptuni, quinquennalibus ludis inclytum. Item portus Corinthi. Inde *Corinthiacæ.* Ovid. Triſt. 1. 9.

Illa Corinthiacis primum mihi cognita Cenchreis.

Plin. lib. 4. *Lecheæ hinc, Cenchreæ illinc anguſtiarum termini, longo & ancipiti navium ambitu, quas magnitudo plauſtris tranſvehi prohibet.* Stat. Theb. lib. 4.

It comes Inous Ephyre ſolata querelas
Cenchreaque manus. ———

Item urbs Troadis, in quâ commoratus eſt Homerus, ut de rebus Trojanis certior fieret. Item alia Italiæ. Steph.

Cenchreenſes, à D. Paulo Chriſtianiſmo initiati, apud quos ipſe caput, ut voverat, totondit. Act. cap. 18.

Cenchres, Ægypti rex, periit in mari Rubro. Beroſus lib. 5.

Cenchreus, Pirenæ filius. Pauſan.

Cenchris, Cinyræ Aſſyriorum regis uxor, Myrrhæ mater, quum ſuperbius locuta eſſet, & filiæ ſuæ formam Veneri antepoſuiſſet, Venus myrrhæ nefandum amorem objecit, adeo ut patrem ſuum amaret, quæ ne ſuſpendio ſeipſam necaret, nutrix intervenit, & patre neſciente per nutricem cum eo concubuit, ex quo concepit. Id autem ne palam fieret, pudore ſtimulata in ſilvis ſe abdidit. Eam vero Venus poſtea miſerta eſt & in ſpeciem arboris commutavit, unde myrrha fluit, ex quâ natus eſt Adonis. Hygin. Fab. 58. Quamvis paulo aliter hoc narretur à Theocriti Scholiaſte in prim. Idyll. Id ſcilicet non Cenchridis, ſed ipſius Myrrhæ ſuperbiâ accidiſſe, utpote quæ inter pectendum non æquè formoſos eſſe Veneris capillos ac ſuos gloriata fuiſſet, ac proinde Veneris iram in ſe concitaſſet.

Cenchrius, Ioniæ amnis ad Epheſum Cayſtro proximus per Ortygiâ fluens, in quo Latonâ fabulantur ab Ortygiâ nutrice lotam ex partu. Tacit. Annal. 3. *Primùm omnium Epheſii adiere, memorantes, non, ut vulgus crederet, Dianam, atque Apollinem Delo genitos; Eſſe apud ſe Cenchrium amnem, & Ortygiam, ubi Latonam partu gravidam, & oleæ, quæ tum etiam manebat, adniſam, edidiſſe ea numina.*

Cendebæus, nomen ducis. 1 Mach. 15.

Cendevia, palus in Phœnice, intra mont. Carmeli radices, ex quâ creditur naſci Belus amnis 5. m. p. ſpatio in mare profluens, juxta Ptolemaidem Coloniam. Plin. 36. 26.

Ceneda, Venetæ reg. op. inter Liquentiam & Anaſſum flumina. Agathias lib. 2.

Ceneia dicta eſt Atalanta *Cenei* filia. Vide *Ceneus.*

Cenereth, Lat. *cithara*, vel *quaſi lucerna*, urbs in tribu Nephthali. Joſ. 19. Eſt & ad Orientem Judææ mare. Num. 34. Alias *mare Tiberiadis*, & *lacus Geneſarethicus*, ſeu *mare Galilææ* dicitur, 40 ſtad. in lat. diffunditur, ac 100. in long. extenditur. Joſeph. de Bell. Jud. 3. 18. Per hunc medium Jordanes amnis profluit.

Cenеſpolis, urbs Hiſpaniæ. Polyb.

Ceneſtum, Corſicæ civitas. Ptol.

Cenetium, Peloponneſi op. Elidis regionis. Strabo.

Ceneum, Eubœæ inſ. promuntorium. Strabo.

Cenеum, promuntorium Eubœæ, à quo Jupiter *Ceneus* appellatus eſt, quod ibi præcipuè coleretur. Hercules enim ab Oechaliæ expugnatione rediens in eodem loco aram parenti conſtruxit. Ovid. Metamorph.

Victor ab Oechaliâ Cenæo ſacra parabat
Vota Jovi. ———

Ceneus, Theſſalus, Lapitha, cum multis interfuiſſet præliis nunquam tamen lædi potuit. Hinc natum proverb. *Invulnerabilis ut Ceneus.* Neſtor apud Ovid. Met. 12.

——— *Veſtro fuit unicus ævo*
Contemptor ferri, nulloque ſorabilis ictu
Cycnus: at ipſe olim patientem vulnera mille
Corpore non læſo Perrhæbum Cenea vidi,
Cenea Perrhæbum, qui factis inclytus Othryn
Incoluit. ———

Fuit hic ex fœminâ mutatus in virum, ut idem refert Ovidius eodem loco; & Virg. Æn. 6.

——— *Et juvenis quondam nunc fœmina Ceneus*
Rurſus & in veterem fato revoluta figuram.

Lege *Cæneus.*

Cenez, i. e. *nidus iſte*, aut *lamentatio hæc*, ſive *poſſeſſio* aut *emptio hæc*, filius Eliphaz Gen. 36.

Cenezei, populi. Gen. 22.

Ceni, regio Philiſtæorum. 1 Reg. 27.

Cenicenſes, Gall. Narbon. pop. Plin.

Cenimagni, pop. Albionis in orâ Angliæ orientali. Cæſar. Com. lib. 5. *Cenimagni* autem nunquam lecti inter Britanniæ gentes. Apud Cæſarem igitur legit Lipſius *Iceni*, *Cangi*, (diviſo vocabulo) Cangos enim vicinos ait fuiſſe Icenis, & capit judicem Guil. Camdenum, qui Britanniæ noſtræ nebulas claro ingenii ſole illuſtravit. Ad Annal. Tacit. 12.

Cenina, urbs Romæ vicina à *Cenite* conditore. Feſtus. Incolæ *Ceninenſes.* Pompon. lib. 3.

Cenionis, fluvii oſtia habet Ptolemæus in latere meridionali Albionis inſulæ.

Cenites, viri proprium, qui Ceninam urb. condidit.

Cennaba, mons in Maurit. Cæſarienſi. Ptol. lib. 5.

Cenni, Germ. pop. cum quibus Caracalla bellum geſſit. Xiphilinus.

Cenomanni, Gall. Celt. pop. vulgo *Manſeaux.* Fuerunt & *Cenomani* Italiæ pop. in quorum agro Cremona fuit, & Brixia opidum. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. cap. 26.

Cenon, Italiæ op. Antiatum à Virginio captum. Livius.

Cenſorinus, *de die Natali* libellum pereruditum & Chronologis utiliſſimum conſcripſit. Recenſuit, notiſque perquam elegantibus illuſtravit Henr. Lindenbrogius Lugd. Bat. 1642.

Cenſuni, Eubœæ promuntorium in Septentr. directum,

Centa-

Centa, Maurit. Tingitanæ urbs mediterranea. Ptol. Hodiè *Benibahalud.*

Centaretus, Galata quidam fuit, qui Antiocho rege occiſo, equo ejus potitus, eum ovans conſcendit; quod ille indignè ferens, præceps in abrupta deſiliit, unaque cum ſeſſore exanimatus eſt. Plin. 8. 42.

Centauri, Theſſaliæ pop. ſecus Pelion mont. habitantes, qui primi equos domare, & ex iis pugnare cœperunt: quo factum eſt ut à vicinis populis primum conſpecti, membra partim humana, partim equina habuiſſe crederentur. De horum origine ſic fabulantur poetæ. Ixionē ſc. à Jove Deorum menſæ adhibitū, Junonis amore captū fuiſſe, eamq; de ſtupro interpellaſſe. Quod cum illa viro ſuo indicaſſet, Jovem Ixioni Nubem ſubjeciſſe in uxoris imaginem transformatam, eamque Ixionem pro Junone compreſſiſſe, & ex eâ Centauros generaſſe, qui inde *Nubigenæ* dicti ſunt. Cui fabulæ anſam præbuiſſe videtur caſtellum nomine Νεφέλη, Centaurorum ſedes, νεφέλη enim Latinè *nubem* ſonat. Hi cum in nuptiis Pirithoi vino madentes ſponſam rapere conarentur, à Theſeo & Lapithis partim cæſi, partim in fugam acti ſunt. Idem & *Hippocentauri* dicti ſunt, quod equis inſidentes boves œſtris agitatas ſtimulis ad tecta revocarent, eſt enim κεντεῖν *ſtimulare*, & *pungere*. Centaurorum vero qui à Poetis maximè celebrantur, nomina ſunt hæc. *Chiron*, *Eurytus*, *Amycus*, *Gryneus*, *Rhœtus*, *Arneus*, *Lycidas*, *Medon*, *Piſenor*, *Caumas*, *Mermeros*, *Pholus*, qui ſuſcepiſſe Herculem hoſpitio dicitur. Lucanus.

Hoſpes & Alcidæ magni Phole.

Eos ab Hercule victos interfectoſque oſtendit Diodor. Siculus. Palæphatus ubi de Centauris: Τὸ μὲν ὅτομα οὐτοῦθεν ἔλαβον οἱ Κένταυροι, ὅτι τὰς ταύρους καλινδοῦσιν. Eos autem in numero τῶν ἀπίστων h.e. *Incredibilium* haberi jubet. Ἔιτις πείθοιτο, inquit, τοιοῦτον γένος θηρίον, ἀδυνάτοις πιστεῦσαι, ὅτε γὰρ ἡ φύσις σύμφωνος ἵππῳ καὶ ἀνδρὶ, ὅτε ἡ τροφὴ ὁμοία, ὅτε διὰ σώματος καὶ φάρυγγος ἀνθρώπειος δυνάμιν ἵππῳ τροφὴν διελθεῖν. Eadem Lucretii mens.

Sed neque Centauri fuerant, neque tempore in ullo
Eſſe queant duplici naturâ & corpore bino
Ex alienigenis membris compacta poteſtas.

Eorum mem. Lucanus lib. 6.

Illic ſemiferos Ixionidas Centauros
Fœta Pelethroniis Nubes effudit in antris.

Inde *Semihomines* dicti. Ovid. Met. 12. Viſum à ſe allatum in melle Centaurum ex Ægypto affirmat Plinius 7. 3. ubi & Claudium Cæſarem ſcripſiſſe prodit, *Hippocentaurum in Theſſaliâ natum eodem die interiiſſe*. D. quoque Hieronymus in vita Pauli tradit, Antonium ad Paulum Eremitam pergentem, *conſpexiſſe*, ut ipſe loquitur, *hominem equo mixtum, cui opinio poetarum Hippocentauri nomen indiderit*. Sed poteſt hoc ſpectrum fuiſſe; rectè itaque ſubjungit Patrum ille doctiſſ. *Verum hæc utrum Diabolus ad terrendum ſimulaverit, an, ut ſolet, eremus, monſtruoſorum animalium ferax, iſtam quoque gignat beſtiam, incertum habemus*. Vide Hieronym. Magnum lib. 1. Miſcell. cap. 10. ubi de Centauris prolixè diſputat. Item *Centaurus* nomen navis ſic dict. quod *Centauri* habuerit inſigne. Virg. Æn. 5. *Centauro invehitur magnâ:*

Ubi Servius ait ſubaudire debere *navi*. Hinc adjectivum *Centaureus*. Horat. 1 Car. Od. 18.

At ne quis modici tranſiliat munera Liberi,
Centaurea monet cum Lapithis rixa ſuper mero
Debellata. ———

Hinc etiam *Centaureum* herbæ genus, & pl. num. *Centaurea*. Virgil. Georg. 4.

Cecropiumque thymum & graveolentia Centaurea.

Et ante eum Lucretius:

Abrotonique graves & triſtia Centaurea.

Herbæ hujus meminit Nicander in Theriacis, uti videre eſt in his.

Πρώτιστα μὲν Χείρωνος ἀκαλήθια ῥίζαν ἑλέσθαι
Κενταύρου Φηγίδαο φερέσμορον, ἣν πόλις Χείρων
Πηλίῳ ἐν νιφόεντι κιχὰν ἐφράσσατο δῖος.
Τῆς μὲν ἀμαρκύσσας χυλὸν πόδα δῖον ἑκάστου,
Ἄνθεά δὲ χρυσέα σαίνεται, ἢ δ' ὑπὸ αἶσα
Ῥίζα, ἣν ὁ βυθίωσε Πηλιθρήγιον ἰατῆρα ἴχνη.

Vide ſis ibi Scholiaſten.

Centinum, Umbrorum urbs in Italiâ. Steph. Hodiè *Sentinum.*

Centobrica, Celtiberorum urbs. Val. Max. 5. 1.

Centodenum, Thraciæ locus in Myſiâ infer. Procop.

Centon, Thraciæ Caſtellum ibidem. Idem.

Centores, Scythiæ populi. Val. Flac. lib. 6.

Impulit & dubios Phryxæi velleris ardor
Centoras, & diros magico terrore Choatras.

Centrites, flu. qui Armeniam à Carduchis dividit. Xenoph. inter Mediam & Armeniam eum fluere ſcribit Diodorus.

Centrones, pop. inter Alpes Graias quæ hodie dicuntur, in Sabaudiâ. Quorum regio & urbs Tarantaſia, vulgò *Le pays de Tarentaiſe*, teſtibus Marliano, Vigenereo & Tſcudo, ubi Centronum pag. vulgò *Sentron*, inter Auguſtam Prætoriam, 12. & Genevam 14 leuc. viſitur.

Centrones, Belgii pop. quorum op. *S. Truyen*, vel *Truyden* teſte Henr. Leodio, à Tungris 3 leuc. à Leodio 6 in occ. in medio inter illud, & Lovanium. Regio nunc Haſbania Latinè nominatur vulgo *Haſpengau*. Becanus vero *Cortryck* vocat Flandriæ op. ad Scaldim.

Centum cellæ, Tuſciæ urbs. *Civita Vechia* hodie. Trajano Imperatori originem debet. Plin. Jun. 6. 31. *Evocatus in conſilium à Cæſare noſtro ad Centum cellas longe maximam cepi voluptatem.* Vide quæ ſequuntur. Græcis auctoribus Procopio, & Agathiæ more ejus temporis eliſo μ Κουτζέλλαι. Ptolemæo ὁ Τραιανὸς λιμὴν, i. e. *Trajani portus* dicitur; quem Rutilius pulchrè deſcribit his verſibus.

Ad Centumcellas forti defleximus auſtro
Tranquillâ puppes in ſtatione ſedent.
Motibus æquoreum concluditur Amphitheatrum,
Anguſtoſque aditus inſula facta regit.
Attollit geminas turres, bifidoque meatu
Faucibus arctatis pandit utrumque latus.
Nec poſſuiſſe ſatis laxo navalia portu,
Ne vaga vel tutas ventilet aura rates:
Interior medias ſinus invitatus in ædes
Inſtabilem fixis æra neſcit aquis.

Ædes intelligit quas Græci νεωσοίκους vocant, νεώσοικοι autem Suidæ ſunt οἰκήματα παρὰ τῇ θαλάσσῃ διαιρούμενα εἰς ὑποδοχὴν νεῶν ὅτι μὴ θαλαττοῦσιν, nempe quibus ſubducebantur in ſtationem naves, Latini *cellas* dicunt, unde portui nomen.

Centum colles, Hungariæ op. vulgò *Zaſhalon.*

Centumperanea, inſ. in agro Sentinarum Nic. Perotti patria.

Centurinum, urbs Corſicæ inſ. Ptol. *Centuri* Pineto.

Centuriones, urbs Hiſp. verſus Gall. Narbon. Anton.

Centuripe, ager Siciliæ, à quo *Centuripinum crocum* hodie *Centorui* Fazello. *Centuripæ* Pomponio Sabino, & Ptolemæo αἱ Κεντόριπαι, reliquis Græcis autoribus neutro genere τὰ Κεντόριπα. Quin & apud Cicer. Plin. Solin. *Centuripis* obliquo caſu legimus. Apud Silium *Centuripe* lib. 14.

Nec non alius Eryx, nec non è vertice celſo
Centuripe, largoque fluens Entella Lyæo.

De ſitu Strabo lib. 6. Κεῖται δ' ὑπὲρ Καλάκτης τὰ Κεντόριπα, συνάπτοντα τοῖς Αἰτναίοις ὄρεσι καὶ τῇ Συμαίθῳ. Populi *Centuripini.*

Cenus, extremum Italiæ promuntorium verſus Pelorum Siciliæ.

Ceos, *Cea* Plin. *Cia* Ptol. vulgo *Zea*, inſula maris Ægæi, una Cycladum. Vide *Cea.*

Cephalas, altum & ſylvoſum promuntorium majoris Syrtis initium. Strabo lib. ult.

Cephaledion, op. Siciliæ non procul ab Himera fluvio. Plin. 3. 8. & Strabo lib. 6. Vide *Cephaloedis.*

Cephalene, vel *Cephallenia*, inſ. maris Ionii. Plin. tradit eam quondam dictam fuiſſe *Melænam* lib. 4. cap. 12. A *Cephalo* Amphitryonis ſocio, Deionei filio, dictam volunt. Populi *Cephallenes*, qui Ulyſſem ad bellum Troianum ſecuti ſunt, ut videre eſt apud Hom. in catalogo navium.

Ἀλλὰ Ὀδυσσῆος ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους.

Silius lib. 6.

Saxa Cephalenum, & ſcopuloſis Neriton arvis.

Infra Corcyram eſt, & Acarnaniæ objecta. Nomen ejus à

verbo

verbo כפל *cephal*, quod Syris eſt *duplicare*, ut כפל *caphal* apud Ebræos, quia bifariam diviſa eſt, & videtur eſſe gemina inſula, partibus iſthmo tam plano inter ſe cohærentibus, ὥσθ' ὑπερκλύζεσθαι πολλάκις ὑπ θαλάττας εἰς θάλατταν, Ita Strabo. Eam olim Taphii & Teleboæ tenuiſſe perhibentur.

Cephallen, Lampi filius Citharœdus nobilis apud Pauſan.

Cephalœdis, Siciliæ urbs, hodiè *Cefalu* Leandro. Κεφαλοιδὶς Ptolemæo, Κεφαλοίδιον Straboni lib. 6. Κεφαλοιδιὰς Græcâ formatione Silio lib. 14.

Quæque procelloſo Cephaloidias ora profundo
Cæruleis horret campis paſcentia cete.

Πολίχνιον Strabo vocat. Φρέαιον Diodorus lib. 13. Vide Cluver. De Sicil. Ant. lib. 2. cap. 3. populi *Cephalœditani* Ciceroni in Verrinis, & Priſciano. Nomen ut ut Græcum videatur, tamen eſt mere Punicum. Pœnis enim כיפא לוד *Cepha-lud* eſt *rupes flexa*. *Cephalœdis* porro ſita eſt in vertice rupis, parùm in ipſo flexu promuntorii, quod multum in mare prominet. Conſtat id tam ex tabulis, quam ex deſcriptione Fazelli, dum in eo eſt ut probet Græcum eſſe vocabulum, *cephalœdos*, inquit, *urbs vetuſta, nomen à* Κεφαλὴ, *quod Caput eſt Latinis, nacta eſt, vel ob id quod ad verticem præruptæ rupis, promuntorii ſpeciem habentis condita fuit, ubi adhuc arx eſt natura munitiſſima, & urbs ipſa jacens ambitu ferme mille paſſuum.*

Cephalon Gergithius, Κεφαλὼν ὁ Γεργίθιος memoratur Straboni lib. 13. ubi ait fuiſſe in agro Cumano urbem, quæ pl. num. & genere muliebri αἱ Γέργιθες diceretur, atque hanc Cephalonis hujus patriam fuiſſe. Teſtem quoq; eum producunt Parthenius in Eroticis, qui Troica illius citat. Hiſt. 4. & Feſtus Pompeius in *Romam*. Item Dionyſius Halicarn. lib. 1. ubi vocatur Κεφαλὼν Γεργίθιος συγγενεὺς παλαιὸς πάνυ. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 340.

Cephalonneſus, Carcinites ſinus inſ. *Rubea* teſte Pineto, apud Tauricam Cherſoneſum cum urbe cognomine. Plin. Ptol. Amm. Marcel.

Cephalotomi, pop. ad Pont. Euxinum. Plin. 6. 5.

Cephalus, Deionis, vel Deionei filius, vel, ut alii volunt, Mercurii & Herſes filiæ Cecropis, qui Procrin Erichthei, vel Hyphili Athenienſium regis filiam uxorem duxit. Hujus amore captâ Aurorâ, cum juvenem uxoris amantiſſimum nullâ ratione ad ſui amorem poſſet inflectere, vi eum dicitur rapuiſſe. Verum cùm ne ſic quidem conſtantiam ejus poſſet labefactare, ad uxorem eum remiſit in negotiatoris ſimilitudinem transformatum: cujus erga ſe fidem cum explorare vellet, ingentibus muneribus pudicitiam ejus ſolicitavit, cumque illa pretii magnitudine jam ſuccumberet, Cephalus receptâ priſtinâ formâ perfidiam ei exprobravit. Quod Procris cum inficias ire non poſſet, pudore impulſa, relicto viro in ſilvam ſeſe, locaq; deſerta contulit. Tandem tamen viro reconciliata, jaculum ei inevitabile, & canem Lælapa nomine dedit, quem à Minoe dono acceperat. Iis itaque muneribus inſtructus Cephalus ſilvis ſeſe aſſiduè oblectabat, relictoque ante lucem uxoris thalamo, venatione ſeſe exercebat. Quamobrem verita Procris, (ut res eſt plena ſuſpitionis amor) ne nymphæ cujuſpiam amore teneretur, clam eum in ſilvas eſt ſubſecuta, & ut in furto virum deprehenderet, inter fruteta ſeſe occultavit. Cùm itaque Cephalus, æſtu laboreque fatigatus ad virgulta ſe recepiſſet, & ſub arbore quâdam recumbens *Auram*, ut ſe reficeret, ex more invocaret, Procris ſuſpicata aliam pellicem affuturam, quo rem omnem melius cognoſceret, ſeſe erigens virgulta commovit. Quâ re animadverſâ Cephalus feram ratus, jaculum ſuum emiſit, uxoremque chariſſimam inevitabili ictu interfecit. Ovid. lib. 7. Met. Sed paulo aliter Hyginus Fab. Poetic. cap. 189. Propterea accuſatus fuit coram Areopago, & hoc fuit ſecundum Areopagi judicium, uti diſcimus ex Scholiaſte Euripidis in Oreſtem; Primum fuit Martis à Neptuno accuſati, quòd filium ſuum Halirrhothium interfeciſſet; ſecundum Cephali, propterea quòd Procrin uxorem occidiſſet, Tertium Dædali, qui Talum nepotem ac ſororis ſuæ filium de medio ſuſtulerat; Quartum Oreſtis parricidii à Tyndaro Clytæmneſtræ patre accuſati. Neque tamen deſunt, qui Cephalum à Jove in lapidem converſum tradant. Ovid. in De Arte Amand.

Latmius Endymion non eſt tibi Luna pudori
Nec Cephalus roſeæ præda pudenda Deæ.

Idem in Ep. *Clarus erat Cephalus ſilvis, multæq; per herbam*
Conciderant illo percutiente feræ.

Idem ibidem. *Hunc ne pro Cephalo raperes Aurora timebam.*

Cephalus, Athenienſis orator, qui primus procœmia, & epilogos induxit. Suidas. Cujus etiam Æſchines & Demoſthenes in orationibus meminerunt. Hic gloriabatur, quòd cùm plura decreta, quàm quis ſui temporis orator ſcripſiſſet, nunquam fuiſſet accuſatus, quòd contra leges decreviſſet. Cal. Rhodiginus.

Cephas, ſic dictus fuit Simon Petrus, Andreæ frater, rationem nominis reddit Servator, Jo. 1. 42. Σὺ κληθήσῃ Κηφᾶς ὃ ἑρμηνεύεται ὁ πέτρος. Scires unde vocabulum illud originem ſuam duxerit? Conſules Cardinalem Betronium, & invenies eum cum Optato Milevitano, aliiſque ejuſdem farinæ miſeris linguarum inſciis ex linguâ Græcâ derivantem. Cephas, inquit, dicitur ἀπὸ τῆ κεφαλῆς *à capite*. Atque hinc ingens producit myſterium, imò & ſimul ingens ignorantiæ ſpecimen. Petrus, inquit, eſt ἡ κεφαλὴ; quia totius Eccleſiæ Catholicæ caput, & fundamentum eſt, qui ſuam etiam vim Pontificibus Romanis continuâ ſucceſſione communicavit. Atqui כיפא *Cepha* Syriacè *Petra* dicitur.

Cephenes, Æthiopiæ pop. Herod. & Ovid. Met. 5.

Dumque ea Cephenum medio Danaëius heros
Agmine commemorat. ——

Cephiſis, vide *Telphuſa*.

Cepheus, Æthiopum rex Andromedæ pater, quam Perſeus periculo liberatam, uxorem duxit. Ovid. Met. 5.

Auxiliumque domûs Servatoremque fatentur
Caſſiope, Cepheuſque pater.

Hic poſtea generi meritis cum uxore & filiâ in cœlum tranſlatus eſt, & à tergo minoris urſæ conſtitutus, circuloque arctico ita incluſus, ut præter caput & humeros ejus occidere videatur. Hinc *Cepheus* Ovid. Met. 4.

Æthiopum populos, Cepheaque conſpicit arva.

Item *Cepheus*, unus ex Argonautis. Orpheus.

Cephira, i.e. *leuncula*, aut *propitiatio*, ſive *lenitio*, aut *villa*, vel *opidum*, ſive *glacies*, aut Syriacè *negatio*: nomen viri. 1 Eſdr. 7. Item urbs. 2 Eſdr. 8. Eadem & *Caphara*, & *Caphira* dicitur. Item nomen urbis. Joſ. 18.

Cephiſ, ſtatuarius nobilis. Plin. 24. 8.

Cephiſia, regiuncula Atticæ, per quam Cephiſus labitur, & in quâ fons ejuſdem nominis, teſte Plinio 6. 7.

Cephiſis, lacus juxta mare Atlanticum, quem Mauri *Electrum* vocant, quod ſole calefactus electrum è limo det. Plin. 37. 2.

Cephiſidorus, Athenienſis Tragicus, antiquæ Tragœdiæ ſcriptor. Suid. Fuit & alius *Cephiſidorus*, qui in Comœdiis tanquam aſinus traductus eſt. Fuit quoque alius præfectus, qui cum Gryllo Xenophontis filio ad Mantineam occubuit. Suid. Item Athenienſium dux, qui rei male geſtæ damnatus in obſidione Alopeconneſi, quinque talentis multatus eſt. Suid. Præterea fuit *Cephiſidorus* Athenienſis Iſocratis diſcipulus, & ipſe Rhetor, qui Platonem, & Ariſtotelem reprehendit, teſtibus Halicarnaſſenſi Dionyſio in Iſocrate, & Athenæo 8. 13. Alius etiam *Cephiſidorus* Belli ſacri ſeu Phocici ſcriptor, citatur ab Euſtratio in Ariſtot. Ethic. lib. 3. cap. 8.

Cephren, Ægyptius Tyrannus. Syneſius Ep. 58. Vide Jonſium de Script. Hiſt. Phil. lib. 1. cap. 13.

Cephiſus, vel *Cephiſſus*, flu. Bœotiæ qui in Trinemiis naſcens, & præter Larymnam in Atticum agrum influens tandem in Phalericum ſinum ſe exonerat. Strabo lib. 9. Lucan. lib. 3.

Pœoti coiere duces, quos impiger ambit,
Fatidica Cephiſſus aquâ.

Ubi Cephiſſi aquas fatidicas dicit propter Themidis oraculum, fluvio huic vicinum, à quo Deucalioni, & Pyrrhæ ratio oſtenſa eſt, quâ genus humanum poſſit reparari. *Cephiſſus*, inquit Bochartus, Arabibus קפיסא *Chaphiſ*, quod *profundum* notat, eſt enim ἀγχιβαθὴς *alti gurgitis* teſte Pauſaniâ in Bœoticis. Et in Melanis cum Cephiſo confluxu βαθεῖαν λίμνην *profundum lacum* deſcribit Theophraſtus Hiſt. Plant. lib. 4. cap. 12. Καλλιρόης Homero in Hymnis, h. e. *pulcrifluus*, & Καλλίνοος, *pulchrè fluens* Euripidi

ripidi in Medeâ dicitur. Septem enumerat *Cephiſos* Strab. lib. 9. Longè ſane diligentior Polemone, qui in libro περὶ πλαμῶν, tres tantum nominat. Sic enim ille ἐν Ἀθήνησί τε Κηφισὸς, καὶ ἐν Σικυῶνι, καὶ ἐν Ἄργει. Vibius quoque Sequeſter Polemone negligentior eſt: unicum enim novit Phocicum Cephiſſum.

Cepi, id eſt, *horti*, locus maritimus, ubi Mæander in mare illabitur. Cedrenus.

Cepiana, Celticorum in Luſitaniâ urbs. Ptol.

Cepio, civis Romanus qui cum Druſo inimicitias exercuit, unde origo belli ſocialis. Valerio Max. ſcribitur *Cæpio*.

Cepio, Servilius Coſ. Rom. Hiſpaniam duce Viriatho rebellantem pacavit; Proconſul captâ Toloſa in terrâ Galliæ à templo aurum ſuſtulit. Unde & ipſe, & quicunque ex ea direptione aurum attigiſſet, miſero exitu perierunt. Nam poſtea Coſ. cum Cn. Manlio contra Cimbros in Italiam ruentes miſſus, apud Rhodanum victus profligatuſque eſt. Juſſu pop. Rom. ejus bona publicata, ejuſq; imperium primò poſt Tarquinium abrogatum, ipſe in publicis vinculis extinctus, inde tractus diſcerptuſque ad Scalas Gemonias. Liv. lib. 67. Alii in exilio periiſſe dicunt. Is ante de Ciliciis triumphavit. Valerius Maximus.

Cepoe, op. Boſpori Cimmerii, Plin. 6. 6. hodiè *Copa*.

Cepus, urbs ad Pont. Eux. in Corocondamâ inſula. Strab. Diodor.

Ceraca, Macedoniæ urbs circa Lychnidem paludem. Polyb. lib. 5.

Ceracates, Germ. Tranſrhenani populi, Vangionibus, ac Tribocis proximi. Tacitus.

Cerambycæ, fluvius, & inſulani *Cerambycæ*, vide *Helixoea*.

Ceramentes, pop. qui de conventu Carum, quem *Chryſaoreum* vocant, participant, licet Carici generis non ſint. Strabo. lib. 14.

Ceramicus, Cariæ ſinus non longè ab Halicarnaſſo. Plin. 3. 29. *Ceramici*, inquit Suid. Athenis loci duo erant, unus in civitate, alter extra civitatem: in quorũ altero, qui in bello cecidiſſent, publico ſumptu ſepeliebantur, funebriq; oratione ornabantur. In altero v. ſcorta proſtabant. Heſych. Κεραμεικὸς, τύπος Ἀθήνησιν, ἔνθα αἱ πόρναι περιεφήκισαν. Ἐτὶ δὲ δύο Κεραμεικοί, ὁ μὲν ἔξω τείχους, ὁ δὲ ἐντός. Vide Suid. & Jo. Meurſii Athen. Att.

Ceramis, municipium tribus Acamantiæ. Suidas.

Ceramium, locus Romæ, in quo Cicero & Milo domum habebant. Cicer. ad. Att. lib. 4.

Ceramorum forum, Aſiæ min. urbs in finibus Myſiæ. Xenoph.

Ceramus, Aſiæ min. op. in Mœoniâ, & in Arctonneſo inſ. juxta Cariam. Plin. Doridis item op. litorale. Ptol.

Ceramyntes, à Græcis Hercules cognominatus, quaſi *fata rejiciens*, ut idem ſit fermè cum Alexicaco. Rhod. 6. 7.

Cerange, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Ceraſon Chryſeon, promuntorium Propontidis in quo Byzantium opidum fuit, nunc Conſtantinopolis.

Ceraſtæ, inſulæ prope Syenen. Plin. 5. 9.

Ceraſtis, Cyprus olim ſic dicta, quoniam homines *Ceraſtas*, i. e. *cornibus inſignes* eam quondam tenuiſſe quidam ſcribunt. Alii quòd procurrentibus promuntoriis velut infeſtis cornibus aſſurgat. Quinimo *Ceraſtæ* dicti ſunt Cyprii omnes, quia ipſa inſula *Ceraſtis* à frequentibus promuntoriis in cornuum modum prominentibus vocabatur. Steph. Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Κεραστὶς ἀπὸ τῶν πολλὰ ἀκρα ἐχόντων. Hinc Nonnus, lib. 13. & paſſim: Κερασσίδος εἰς χθόνα Κύπρου. ubi male ſcribitur Κερασσίδος.

Ceraſus, *ſuntis*, *Cheraſonda*, urbs Cappadociæ marit. Mela. 1. 19. *Raræ urbes. Ceraſus, & Trapezus maximè illuſtres.* Hinc *Ceraſa* primum à Lucullo in Italiam delata, teſte Athenæo. Hieron. ad Marcel. *Accepimus & caniſtrum ceraſis refertum talibus, & tam virginali verecundiâ rubentibus, ut ea nunc à Lucullo delata exiſtimarem. Siquidem hoc genus pomi, Ponto & Armenia ſubjugatis, de Ceraſunte primus Romam pertulit; unde è patriâ arbor nomen accepit.* Atqui *Ceraſorum* appellatio ipſius *Ceraſuntis* urbis natalibus prior eſt & antiquior. Κερασῦς n. indubitanter dicta ἀπὸ τῶ κεράτων, ut Ἀγυιεῦς, Ἀναγυροῦς, Ἀχερδοῦς, Ῥαμνοῦς, Μυρρινοῦς, Σελινοῦς, Πυξοῦς, Μυρικοῦς, & ſimilia, ab aliis plantis locorum deducta nomina. Caſaub. in Athen.

Cerata, locus in Megaridis confinio. Plut. in Paral.

Cerate, Straboni Italiæ urbs. *Cereto* nunc Leandro.

Ceratus, flu. Cretæ Cnoſſum urbem præterlabens, quæ etiam de nomine fluvii dicta eſt. *Fiume di Ginoſa*, hinc *Cerataeus* adject. Virg. ſive Catullus in Ciri.

Carpathium fugiens, & flumina Cerataea.

Ceraunia Achaiæ in Peloponneſo urbs. Polyb. lib. 2.

Ceraunia, Cypri inſ. op. quod hodiè *Cerines* vocari ait Mercator. ſed Græcus Ptolemæi codex habet *Ceronia*.

Ceraunia, ſive *Ceraunii*, montes in finibus Epiri, in mare uſque extenſi, ubi Jonium mare ab Adriatico ſeparatur: Ita dicti à fulminibus quibus ſæpe impetuntur. Ovid. 2. de Pont. Eleg. 6.

Cum poteram recto tranſire Ceraunia velo,
Ut fera vitarem ſaxa monendus eram.

Lucanus lib. 5.

——— *Scopuloſa Ceraunia nautæ*
Summa timent. ———

Prærupta Ceraunia Ovidio Met. 15. vide *Acroceraunium*.

Ceraunias Jupiter dictus quod fulmen emittat.

Ceraunii, montes in Aſiâ in Caſpium pelagus obverſi. Pompon. Quin & Taurus mons in univerſum Græcè *Ceraunius* dicitur. Plin. 5. 27.

Ceraunus, amnis clarus Cappadociæ. Plin. lib. 6.

Ceraunus, cognomen cujuſdam Ptolemæi. Rhodiginus 24. 6.

Cerauſius, Arcadiæ mons. Pauſan.

Cerbalus, Apuliæ amnis. Plin. 3. 11. *Cervaria* Nigro. Is eſt, de quo Strabo lib. 6. Μιλαξὺ τῆς Σαλαπίας, ἣν Σιπόεντος πολλοὶς πλατὺς δι' ἃ τὰ ἐν Σιπόεντι καταγέλα.

Cerbani, Arab. Fel. pop. Plin.

Cerbarium, locus in Apuliâ. Procop.

Cerberion, opidum in ultimo oſtio Boſpori Cimmerii. Plin. 6. 6.

Cerberus, à poetis fingitur canis triceps, inferorum cuſtos, quem ab Hercule catenâ ab inferis tractum eſſe iidem fabulantur. Virg. Æn. 6.

Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci
Perſonat, adverſo recubans immanis in antro.

Tibullus lib. 2.

Nec canis anguinea redimitus terga catenâ,
Cui tres ſunt linguæ, tergeminumque caput.

Sophocles in Trachiniis. Τέτρεχεν σκύλακα, ἀπρόσμαχον τέρας. Ovid. Met. 11.

Nec forma triplex tua Cerbere movit.

Heſiod. in Theog. quinquaginta capita illi tribuit in his.

Δεύτερον αὖτις ἔτικτεν ἀμείλιχον, ὅτι φαΐδιμον
Κέρβερον ὠμηστὴν Ἀϊδέω κύνα χαλκεόφωνον
Πεντηκοντακάρηνον ἀναιδέα τ' ἐχθρεῖόν τε.

Iſacius illum centum capita habuiſſe ſcribit. Ἐκεῖ δὲ λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων ψυχὰς, ἃς φυλάσσῃ ὁ κύων τῦ Ἅδυ ὃς ἔχει ἕκαλον μιφαλάς. Sic etiam Horat.

——— *Demittit atras bellua centiceps Aures.*

Quod autem addit Iſacius Λέγεται ὅτι τὰς εἰσερχομένας μὴ κολακείας προσδέχεται, τὰς δὲ ἐξελθεῖν θέλοντας ἀκίδα, ex Heſiodo habuit; cujus verſus apponam.

——— Δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσων
Νηλειὴς, τιχνὴν δὲ κακὴν ἔχει, εἰς μὲν ἰόντας
Σαίνῃ ὁμῶς, ἀρῇ τε καὶ ἢν ἅπαξ ἀμφοῖν ἐπέσσῃ,
Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ φυλάσσων
Ἐσθίει ὅντινα λάβῃσι πύλιον ἔκτοσθε κίονος.

Mythologi *Terram* interpretantur: dictumque volunt Cerberum qu. κρεοβόρον, hoc eſt, *carnivorum*. Terræ enim proprium eſt cadavera conſumere, & ad primam ſuam originem revocare, h. e. in humum convertere. Alii Serpentem fuiſſe volunt in Tænaro Laconiæ promuntorio, cujus veneno mortales extinguebantur. Et quoniam in Tænaro ad inferos dicitur eſſe aditus, *Ditis canem* dixerunt; quem cum Hercules trucidaſſet, nata eſt fabula *canem tricipitem interemiſſe*, quanquam alii hoc ad virtutem ejus, & animi cupiditatem referre malint, qua omnes cupiditates, & cuncta vitia terrena contempſit ac domuit. *Cerberus* etiam dictus eſt canis Alexandri

Epirotæ cum leonibus congrediens. Heſychius habet Κερβέριοι, ἀθυτεῖς.

Cercaphus, Colophonis mons, ubi vipera reperitur. Nicander. Iſac. in Lycophr.

Cercaphus, filius Poliadis & Cydippes. Steph. in *Camiro*; à quo Rhodiæ mulieres *Cercaphides*. Meminit ejus etiam in *Lindo*. Fuit & alius *Cercaphus* filius Æoli Phœnicis proavus, cujus meminit Strabo lib. 9. Et Euſt. in 2. Il.

Cercaſorum, Ægypti op. juxta quod ſcinditur Nilus in Peluſium fluens & Canopum. Herod. lib. 2.

Cerceis, nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theog. à *texendo* dicta. *Cercis* enim Græcè *radium textorium* ſignificat.

Cerceticus, ſinus maris Euxini in Sarmatiâ Aſianâ, ubi Tazus urbs, vulgo *Golfo di Suſaco*.

Cercetii, pop. in orâ ejuſdem Sarm. *Cercetæ* Plinio. Κερκίται Ptol. qui nunc *Circaſſi* memorantur.

Cercetius, mons Sami juxta Ampelum mont. & promunt. Sunt & *Cercetii* montes in Theſſaliâ. Plin.

Cerciæ, inſulæ circa Joniam. Plin.

Cercidas, optimus legiſlator Megalopolites fuit. Hic cum morti eſſet proximus ad ſuos converſus, Jucundè ſe à vita migrare pronunciavit, quòd animo concepiſſet, mox paulo ex ſapientibus quidem cum Pythagorâ ſe congreſſurum, ex hiſtoricis cum Hecatæo, ex muſicis cum Olympo, ex poetis cum Homero. Steph.

Cercidas, poeta Jambicus. Rhodigin. 4. 8.

Cercii, Italiæ pop. Diodorus lib. 14.

Cercina, vel *Cercinna*, inſ. maris mediterranei cum urbe ejuſdem nominis ex adverſo Africæ ad promunturium min. Syrtis ſita. Plin. 5. 7. Inde *Cercinites* perparva inſula, Cercinæ ſuperiori Carthaginem verſus ponte juncta. Plin. ubi ſupra. Etymon ejus ſic explicat Bochartus. Inſulæ nomen, inquit, ab urbe factum, quam Poeni appellabant כרכינא *Ceracin*, id eſt, οφεῖα, ὀχυρώματα. Hinc Plinius *Cercina cum urbe ejuſdem nominis*. Et Strabo ἡ Κέρκινα ὁμωνύμου πόλεως ἔχουσα ὁμώνυμον πόλιν. Et Diodorus. Ἔξω δὲ τῆς Κέρκινα, πρὸς τὴ Διβύην νησυκία, πόλιν ἔχουσα σύμμιξον. In Strabone *Cercina* & *Menix* ſunt πάρισοι τοῖς μεγέθεσι, *æquales magnitudine*, ſed in Plinio *Menix* longa eſt 35. m. p. lata 25. *Cercina* longa duntaxat 25. m. p. lata dimidium ejus ubi plurimum, ac in extremo non plus 5. m. p. Itaque Menix Cercinâ multo eſt amplior: At Cercina non minus ferax. Unde eſt quòd apud Polybium ſuorum agrorum depopulationem à Cn. Servilio Cercinates magno redimunt. Et apud Hirtium Salluſtius: *Prætor ab iiſdem receptus magno numero frumenti Cercinæ invento, naves onerarias, quarum ibi ſatis magna copia fuit, complet, atque in caſtra ad Cæſarem mittit.*

Cercinium Macedoniæ op. Livius.

Cercion, vide *Cercyon*.

Cercopes, pop. Pithecuſæ inſ. qui cū nullo flagitii genere abſtinerent, à Jove in ſimias mutati ſunt. Ovid. Met. 14.

Quippe Deûm genitor fraudem & perjuria quondam
Cercopum exoſus, gentiſque admiſſa doloſæ,
In deforme viros animal mutavit, ut iidem
Diſſimiles homini poſſent, ſimileſq; videri.

Cercopes, item fratres duo fuerunt *Paſſulus* & *Achemon*.

Cercopia, magnæ Phrygiæ op. Ptol.

Cercops, hiſtoriæ fabuloſæ ſcriptor, Itemque Philoſophus Pythagoricus. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4.

Cercoſium, op. à Diocletiano ampliatum mœnibus, turribuſq; inexpugnabilibus munitum; Pompon. Lætus.

Cercus, Bithyniæ collis. Cedrenus.

Cercyon, Iatro inſignis apud Eleuſinem, Atticæ civitatem, tanto corporis robore, ut validiſſimas arbores incurvare poſſet, quibus viatores alligatos diſcerpebat. Filiam habuit nomine Atopen, quæ à Neptuno vitiata Hippothoonta peperit. Quod cum nutricis judicio reſciviſſet Cercyon, tam ægrè id tulit, ut puerum quidem in ſilvis devorandum objecerit, filiam vero carceri incluſam fame enecarit. Interfectus eſt tandem à Theſeo eodem ſupplicii genere, quo ipſe in viatores ſævire conſueverat. Ovid. Met.

Cercyonis lethum vidit Cerealis Eleuſis.

Inde *cercyoneus* adjectivum. Idem in Ibin.

Quæque Ceres vidit lato pereuntia vultu
Corpora Theſeâ Cercyonea manu.

Cercyra, inſ. maris Jonii, quæ à Latinis literâ unâ immutatâ *Corcyra* dicitur. Populi *Cercyrei*, qui quoniam crebris ſeditionibus agitabantur, conſueverant geſtare flagra ingentia anſis eburneis exornata.

Cerdanitæ, Arab. Fel. pop. Steph.

Cerdias, civitas à Lyſandro vi capta & diruta. Xenoph. Hiſt. lib. 2.

Cerdous, dictus eſt Apollo, ut & Mercurius à Κέρδος, id eſt, *lucrum*: Hic quidem quia negotiis præfit ac lucro, quâ ratione illi marſupium aſſignatur: ille vero quia oraculis editis ad lucrum conferre inſignitèr crederetur. Rhodigin. 16. 19. Suidas. Κερδῶος· ὅτι ὁ Ἑρμῆς, ὡς κέρδος ποιῶν. Καὶ ἄγγελον δὲ αὐτὸν καλοῦσι, ἢ κλῶπα, διὰ ἢ μάρσιπον αὐτὸν ποιοῦσι βαστάζειν. Unde Auſonius *divitem* vocat ep. ad Paulinum:

Jam nunc per auras Perſei talaribus,
Petaſoque ditis Arcados vectus vola.

Cerdo, ſive *Cerdon*, hæreticus, qui duos Deos poſuit, alterum bonum, alterum ſævum, Chriſtum verum hominem, & verè paſſum negavit. Euſeb. 4. 12. Item *Cerdon* 3 Alexandrinæ Eccleſiæ Epiſcopus, an. Dom. 99.

Cerdylium, Argiliorum locus non procul diſtans ab Amphipoli. Thucyd. lib. 5. Ἔστι δὲ χωρίον τοῦτο Ἀργιλίων, ὃ μετοίκου, πέρατι τῆ πόλεως, ἃ σχολῆ ἀπέχον τῆς Ἀμφιπόλεως.

Cere, vide *Care*.

Cerealia, *orum*, ſacra Cereris à Triptolemo inſtituta quæ Plinius lib. 24. *Theſmophoria* vocat à Cerere Theſmophoro, h. e. *legum latrice*. Hæc autem feſta tantâ religione celebrabantur, ut feriæ pollutæ crederentur, ſi quis eo tempore cum uxore concubuiſſet. Præterea in ſacrificiis Cereris vinum non adhibebatur. Unde Plaut. in Aulul. Megadorum Cereri nuptias eſſe facturum, ait, quod nihil vini ad nuptias eſſet allatum.

Cerealis, quæ alio nomine *Ebura* dicitur, Hiſp. urbs. Plin. lib. 3. cap. 1.

Cerealis Conſul, Collega Commodi an. U. C. 859.

Cerealis, Conſul, Collega Læti an. U. C. 967 Thermas Romæ ædificavit. Novercam Juliam uxorem duxit. Spart. Oroſ. Eutrop.

Ceres, Saturni & Opis filia, frugum inventrix, & cultûs terræ. Virg. 1. Geo.

Prima Ceres ferro mortales vertere terram
Inſtituit, cum jam glandes, atque arbuta ſacra
Deficerent ſylvæ, & victum Dodona negaret.

Ex quâ Jupiter Proſerpinam ſuſcepit. quam cum poſtea Pluto rapuiſſet, Ceres, accenſis in Ætnâ monte tædis, filiam toto orbe maximo labore perquiviit. Stat. Theb. 12.

Qualis ab Ætnæis accenſâ lampade ſaxis
Orba Ceres magnæ variabat imagine flammæ
Auſonium Siculumque latus, veſtigia nigri
Raptoris, vaſtoſque legens in pulvere ſulcos:
Illius inſanis ululatibus ipſe remugit
Enceladus, ruptoque vias illuminat igni.
Perſephonen amnes, Sylvæ, freta, nubila clamant,
Perſephonen tantum Stygii tacet aula Tyranni.

Quâ in peregrinatione, cum ad Eleuſium regem perveniſſet, filium ejus Triptolemum alendum ſuſcepit, cumque alumnum immortalem reddere vellet, interdiu divino eum lacte alebat, noctu vero igne obruebat. Verum cum Eleuſius inſolitum fieri incrementum admiraretur, nutricem ſibi obſervandam putavit, clàm ſe abſcondens eâ in parte domûs, ubi illa puerum ad ignem fovere ſolebat. Cum itaque illam intueretur puerum in ignem mittentem, ſubito expaveſcens clamore ſe ſuo prodidit. Quam rem ægrè ferens Ceres nimiam hominis curioſitatem morte punit. Puerum autem ſerendarum frugum rationem docuit; eundemque in alatorum draconum vehiculum impoſuit, ut orbem peragrans frugum uſum mortalibus communicaret. Poſtea Arethuſæ nymphæ indicio certior facta, Proſerpinam apud inferos eſſe, Jovem adiit, fratriſque injurias cum eo expoſtulavit, tandemque filiæ reditum ea conditione impetravit, ſi nihil illa apud inferos guſtaſſet; Verum cum Aſcalaphi indicio palam factum eſſet, eam in Plutonis pomario forte

obambulantem, malum Punicum decerpſiſſe, aliquotque inde grana deguſtaſſe, reditus ei in perpetuum fuit intercluſus. Quam rem ægerrime ferens Ceres, Aſcalaphum in bubonem commutavit. Tandem tamen Jupiter ut ſororis dolorem mitigaret, Proſerpinæ permiſit, ut dimidiâ anni parte apud inferos cum viro, reliquâ apud ſuperos eſſe poſſet. Poetæ aliquando *Cererem* accipiunt pro Luna, ſicut *Liberum* pro Sole. Virgil. 1 Georg.

——— *Vos ô clariſſima mundi*
Lumina, labentem coelo quæ ducitis annum,
Liber & alma Ceres. ———

Quanquam aliqui per *Clariſſima lumina* intelligant Solem & Lunam, diſtinguuntque à Baccho & Cerere. Nonnulli Cereris appellatione terram intelligi volunt. Unde & à Græcis Δημήτηρ dicitur, quaſi Γῆ μήτηρ. Eſt enim Terra frugum omnium genitrix, unde Eurip. in Phœniſſ.

Δαμάτηρ θεά, ἁπάντων
Ἄνασσα, ἁπάν-
των γὰ τεφρός.

Ceres Dea, omnium domina, omnium terra creatrix. Eadem & *Theſmophorus* dicta eſt, h. e. *legum latrix* quia antequam illa agriculturæ uſum docuiſſet, homines nullâ lege vivebant. Poſtea vero Cereris beneficio monſtrato frugum uſu, coeptum eſt de agrorum finibus (qui nulli erant antea) diſceptari: quam primam volunt fuiſſe juris & legum originem. Ovid. Met. 5.

Prima Ceres unco terram dimovit aratro,
Prima dedit fruges, alimentaque mitia terris,
Prima dedit leges. ———

Notandum vero quòd Ceres rebus omnibus ruſticanis putabatur præeſſe. Docebit illud locus Pauſaniæ in Arcadicis, ubi aræ cujuſdam meminit, in quâ Cereri offerebantur fructus arborum favi, lana, alia item. Cum hoc facit, Cererem appellatam ab eodem Pauſaniâ μαλοφόρον, *laniferam*, quo cognomine culta eſt in Megaride. & Μηλοφόρον h. e. *oviferam*. Dicitur autem *Ceres* teſte Varrone de L. L. lib. 4. *quod gerat fruges*, qu. *Geres*. Sed Scaliger deducit à *cereo* quod eſt *creo*. Si *Geres* prius dicta, à Græco γῆρυς. Heſychius Ἄχερω ἡ Ὠπις ἡ Ἕλλη, ἡ Γῆρυς ἡ Γῆ, ἡ Δημήτηρ ἡ αὐτή. Sed ſic neque Græca vox erit; ſed potius Hebræa à גרש *gereſh*, quod eſt *frumentum tritum*, à גרש *garaſh frangere, contundere*. Eſt & vicina vox Κύρη; ſic vocata eſt Ceres apud Cnidios, quod ſit κυρία τῆς ζωῆς h. e. *vitæ domina*. Ponitur interdum *Ceres* pro *pane*. Terentius.

Sine Cerere & Baccho friget Venus.

Et apud Lucanum.

Satis eſt populis fluviuſque Ceresque.

Ceresſus, Theſpienſium caſtellum in Boeotiâ. Pauſan.

Ceresſus, op. Hiſp. Tarracon. in Jaccetanis. Ptol.

Ceretani, Umbriæ pop. Vide *Caretum*.

Ceretæ, Cretæ populi. Polyb.

Cerete, op. Italiæ, unde *Ceretani*.

Cereth, i. e. *conciſio*, ſive *transfoſſio*, vel *exterminatio*, populi qui & Philiſtim, ut Lyra ait in libro Differentiarum, ſive nomen legionum, aut bellatorum David. 1 Reg. 30.

Cerethi. i. e. *milites*, ſive *curſores*, aut *arietes* Hebr. *Cari*. 4 Reg. 11. 19.

Ceriada, Κηριάδη, vicus Atticæ reg. in Hippothoontide tribu. Steph.

Cerillum, Lucaniæ locus in Italiâ. Strabo lib. 6. Κηρίλλας vocat, & πλησίον Λάου, h. e. *prope* flumen *Laum* eſſe ait. Silius *Carillæ* (forte metri cauſâ *i* mutato in *a*) lib. 8.

——— *Exhauſto mox Pœno marte Carillæ.*

Cerinthus, Græciæ urbs maritima Hom. Iliad. 2. Item Eubœæ inſ. op. Ptol. & Plin. 4. 12.

Cerinthus, hæreticus, cujus meminit Dionyſius, cum de Joannis Revelatione diſſereret, *Cerinthus*, inquit, *affirmabat futurum regnum Chriſti voluptarium, mores ſuos faſſus, quod gulæ luxuriæque deditus eſſet*. Irenæus etiam ſecretiora ipſius in primo ſui operis manifeſtat. Euſeb. lib. 3.

Cerites, populi, quos cum viciſſent Romani, ſtatuerunt, ut nunquam leges conderent, vel haberent. Vide *Care*.

Cermalus, locus in urbe Româ ſic nominatus. Feſtus.

Cermatæ, gens, quæ Agarenis hoſtis eſt. Cedren.

Cermorum, op. Macedoniæ. Plin. 4. 10.

Cerna vel *Cerne*, inſ. Æthiopici maris. Plin. 6. 31. Ptolemæi Menuthias eſſe videtur, quæ hodiè ab Hiſpanis *inſ. S. Laurentii* dicitur, ab incolis *Madagaſcar*.

Cerne, Atlantici maris inſ. contra Atlantem montem. Ptol. Hanc nonnulli *Maderam*, alii *Gracioſam* eſſe putant. Eſt etiam *Cerne* Lycophroni inſ. Oceani Auroram verſus, quam ejus Scholiaſtes Tzetzes olim Amphimetrium dictam ſubdit. Ratio nominis (ait Bochartus) non eſt obſcura. *Cerne* Phœnicibus erat חרנאה *Chernaa, poſtremum habitationis*, id eſt, *ultima habitatio*, plenè ſcriberetur אחרנאה *achernaa*, ab Arabico אחר *acher*, vel *achir* quod reſpondet Ebræo אחרון *acharon*. Sed prima radicalis ſæpe excidit. Nempe Phœnices ultra Cernen nullam deduxere Coloniam, ut vel ex Hannonis periplo conſtat. Quin & nonnulli ultra Cernen non crediderunt mare poſſe navigari. Scylax. Τῆς Κέρνης δὲ νῆσοι τὰ ἐπέκεινα ἐκ ἔτι ἔχει πλοῦν διὰ βεβαχύτητα θαλάσσης, καὶ πηλὸν, καὶ φύκος. Inde eſt quod πυμάτην h. e. *ultimam* appellarunt. Dionyſius.

Πυμάτης παρὰ τίμπια Κέρνης.

Ac ſi ad illam finis eſſet naturæ rerum, & Nautarum meta ultima, tunc ſaltem cognita Plin. 31. 6. *Contra ſinum Perſicum Cerne nominatur inſula, adverſa Æthiopiæ, cujus neque magnitudo, neque intervallum à continente conſtat.*

Cernetani, qui Mariani cognominabantur, Italiæ pop. prope Caſinum, & Bovillas. Plin. 3. 5.

Cernetum, Italiæ op. Plin.

Ceron, eſt fons in Heſtiæotide cujus aqua bibentes oves facit nigras. Plin.

Cerophæi, Africæ propriæ gens. Ptol.

Ceros, nomen viri. 1 Eſdr. i. e. *uncinus*, vel *incurvatio*.

Ceroſſus, juxta Jonium pelagus locus aut inſula videtur inter Meliten, & Macedoniam. Apollonius lib. 4.

Cerretani, Hiſp. pop. Plin.

Cerſunum, Corſicæ mediterranea urbs. Ptol. *Nebbio* Pineto.

Certa, urbs ſupra Armenios. Heſych. Hebr. קרתא *Cartha* eſt πόλις h. e. *civitas*.

Certeræ, gens circa Pont. Euxinum. Strabo.

Certima, Celtiberorum urbs in Hiſp. Livius.

Certiſſa, Pannoniæ infer. op. Ptol.

Certonium, Aſiæ min. op. Xenophon.

Cervaria, locus ad templum Veneris Galliæ Aquitanicæ finis. Pomp. lib. 2. *Corbiere*, teſte Jo. Poldo. Oretanorum item urbs in Hiſp. Ptol. *Cervera* Moletio.

Ceryces, apud Græcos dicebantur *caduceatores*, à *Ceryce* Mercurii filio, quos nefas fuerat violare, quod eorum genus divinum putaretur. Achilles apud Hom. eos Jovis ac hominum nuncios vocat, & in Odyſſea Ulyſſes exploratoribus comitem Ceryca adjecit. Rhod. 21. 16.

Cerycius, Bœotiæ, & Epheſi mons. Pauſan. Heſych.

Cerynia, urbs Achaiæ in Peloponneſo, & mons Arcadiæ ex quo Cerynites amnis profluit, qui urbem hanc præterlabitur. Pauſan.

Ceſata, vel *Ceſada*, Hiſp. urbs inter Emeritam, & Cæſar-auguſtam. Ptol. Anton.

Ceſcus, Pamphyliæ, ſeu ut Suidas vult, Ciliciæ urbs, Plin. 31. 2. *In Ciliciâ apud op. Creſcum*, (lege *Ceſcum*) *rivus fluit* Νᾶς, *ex quo bibentium ſenſus ſubtiles fieri M. Varro tradit*. Mirum eſt quod hic legas νᾶς, h. e. *mentem* hunc fluvium dici, quia ſenſus reddat ſubtiles, cum Suidæ dicitur Ἄνες, quia reddat hebetes. Sic enim ille Κίσκος ἦν πόλις ἐν Κιλικίᾳ, καὶ παρ' αὐτὴν πόλαμὸς Ἄνες ὄνομα, Διότι οἱ ποτιζόμενοι ταύτῃ τῆς νᾶς ἐκ ἔχουσι Κίσκον ἔχειν φασί. Metuo autem ne ſciolus aliquis locum corruperit: quia cum videret dementes dici Κίσκον ἔχειν, planè ſibi perſuaſerit Ceſco non fuiſſe nomen νᾶς ſed Ἄνες. At cogitare debuerat Suidam dicere, ſic poetas loqui ludentes, h. e. per ironiam; vel hoc ſi diſplicet, legendum Κίσκον ἐκ ἔχει φασί. Quam Opinionem firmant iſta Heſychii verba Κίσκος πόλαμος Κιλικίας, ὅθεν καὶ παροιμία γέγονε Πλὴς Κίσκου ἐκ ἔχουσι. Εἰρηται δ' ὅτι τῶν νᾶν μὰ ἐχόντων. Nec aliud flumen, quam memoratum capio, cum ait idem Heſych. Νᾶς, ψυχὴ, πόλαμος καὶ ἡ μονάς, h. e. *Noys, anima, fluvius, unitas*. Et ſi non ignorem & *Nilum* ab Ægyptiis eſſe vocatum Νᾶν, atque hoc νᾶν ſignificare, ut eſt apud Phil. Ori interpretem

terpretem lib. 1. quo loco agit de Nili aſcenſu & exundatione. Verum eſto, ut Heſych. hic Nilum reſpexerit, ſaltem fluvio iſti Ciliciæ non fuiſſe nomen Ἄνυς, ſed Νῆς etiam indicant illa Euſtathii in Odyſ. α. Παυσανίας γοῦν φησὶν ὅτι Κίσκος λιμὴν πρὸς ᾧ παρέκειτο πόλισμος Νῆς καλοῦμενος. Quæ tamen verba hodiè fruſtra in Pauſaniâ quæras, ut videantur eſſe ex deperdito Aſiaticorum opere. Voſſius.

Ceſeleth-Thabor, Palæſtinæ locus. Joſ. 19.

Ceſena, op. in Octavâ reg. Italiæ. Vide *Caſenna*.

Ceſenius Pætus, à Parthis in Armeniâ obſeſſus, legionibus ſub jugum miſſis, Armeniam turpiter reliquit Oroſius 7. 7.

Ceſennius Priſcus, Syriæ Prætor an. Dom. 47.

Ceſil, i. e. *Arcturus* ſive *Orion*, nomen ſtellæ Lat. *ſtultitia*, aut *ilia*. item civitas in tribu Juda Joſ. 15.

Ceſion, civitas Levitarum in tribu Iſſachar Joſ. 19. Lat. *duritiæ*, *ſtipula*, *cucumerarium*.

Ceſonius Pætus, conſul collega Petronii an. U. C. 813.

Ceſperia, eadem quæ *Caſperia*.

Ceſpius, mons in regione Exquiliâ.

Ceſſero, *Caſiro* Anton. *Caſtres*, teſte Jo. Poldo. urbs Gall. Narbon. ad Araurium flu. inter Toloſam ad occ. 12. & Lutavam ad ort. & cæc. 14. leuc. à Vaurino 6. live inter Carcaſonem 7. & Albigam in Bor. 9. Epiſc. ſub Archiep. Bituricenſi. At Varrerio *S. Tubery*, vel *Tibery* op. potius videtur inter mont. Peſſulanum 8. & Narbonem 6 leuc. occurrens à Biteris 3. quod magis probabatur. In Theſ. Ling. Lat. ad Carpentoractem ponitur, quæ urbs longe à Ceſſerone abeſt.

Ceſtira, gens Mediæ in confinio Perſidis. Plin.

Ceſtius Florus, Judææ Procurator An. Dom. 64.

Ceſtius, pons urbis Romæ, quem hodiè *S. Bartholomæo* nominant. Martianus.

Ceſtria, *Sapoto*, teſte Pineto, op. Epiri in Theſprotiâ reg. Pauſan. *Ceſtrinia* Stephano apud Chimæram: quod tamen *Hecatompedum* Ptol. dici videtur aliis. Populi *Ceſtrini* Plinio.

Ceſtyinus, Heleni, & Andromachæ filius, Heleno mortuo cum Epirotarum aliquot ſponte ſequentium turmâ regionem ſupra flu. Thyamim occupavit, quam *Ceſtrinem* de nomine ſuo vocavit. Pauſan. Attic.

Ceſtrus, Pamphyliæ flu. Mela. 1. 14. *Duo validiſſimi fluvii, Ceſtros, & Catarractes.* Ubi *Ceſtrum* vulgo dictum putant, quia ſe præcipitat: Movit hoc nonnullos ut ibi *Oeſtrum*, pro *Ceſtro* reponerent, prorſus ineptè. Κέστρον plerique hunc amnem vocant. Fugit vero illos hoc vocabulum etiam *ſagittam*, & *jaculum* ſignificare. Potuiſſent hoc illos docere Grammatici, qui ἀκόντισμα interpretantur. Hinc *κεστροφόρους* apud Livium & Tacticos, & ξύλον κεστρωτὸν, pro ſude præuſtâ, quam δεξικαυτὸν aliter appellant. Heſychius κεστρωτὸν ξύλον, βαρὺ ἔχον τὸ κέντρον, ἐκ δὲ ἔχει δὲ σιδηρᾶν ἀδὲ ἀκμήν. Εἰσθασι δὲ οἱ βάλλοντες πυρᾷ τὰ ἀκρα, τῶν αὐτῶν ξύλων, ἕνεκα τῦ πιτυρᾶδος, πυρίκαυτον. Ita legendus iſte locus, quem perperam emendare conatur vir magnus in Solinianis. At verò longe aliter accipiendus hic Pomponii locus, cùm enim dicit, *hic quia præcipitat, ita dictus* id non de Ceſtro ſed Catarracte intelligi debet. Voſſius.

Cetaria. Siciliæ urbs. Ptol.

Ceteus, Ægyptiorum rex à Græcis *Proteus* dict.

Cethegus, Conſul, Cicerone teſte, cum Pub. Tuditano bello Punico Secundo; de quo ſic ſcribit ipſe in Bruto. *M. Corn. Cethegus, cujus eloquentiæ eſt author & idoneus, meâ quidem ſententiâ Q. Ennius; præſertim cum & ipſe eum audierit, & ſcribit de mortuo: ex quo nulla ſuſpicio eſt, amicitiæ cauſſâ eſſe mentitum. Eſt igitur ſic apud illum in nono (ut opinor) annali.*

Additur orator Corneliu' ſuaviloquenti
Ore Cethegus Marcu' Tuditano collega,
Marci filius, is dictus popularibus olim
Qui tunc vivebant homines, atque ævum agitabant,
Flos delibatus populi, Suadæque medulla.

Cethegus, alter, qui in Catilinæ conjuratione primas tulit: cujus etiam ſæpe meminit Cicero oratione in Catilinam tertia; *Atque interea*, inquit, *ſtatim admonitu Allobrogum C. Sulpitium fortem virum miſi, qui ex ædibus Cethegi, ſi quid telorum eſſet, efferret, ex quibus ille maximum ſicarum numerum & gladiorum extulit.* Juven.

Clodius accuſat mœchos, Catilina Cethegum.

Cethegis autem amicum erat ex papillato brachio depugnare. Notum illud Lucani.

——— *exertique manus veſana Cethegi.*

Silius lib. 8.

Ipſe humero exertus gentili more parentum,
Difficili gaudebat equo.

Ut enim habilius, valentiuſque telum evibrarent, ſubſtrictiores erant. Unde Horat.

Cinctutis non exaudita Cethegis.

Cethim, Hebr. כתים *Chittim*, Græci interpretes Κιτιεῖς reddunt, & Κίτιος, & Κιτιαῖος, i. e. *Cyprios*, ſi Joſepho credimus; quia in Cypro inſulâ *Citium* urbs eſt celeberrima, patria Zenonis Stoici, qui Κιτιεὺς inde appellatur. Addit idem omnes inſulas, & loca maritima pleraque Hebraicè vocari Χιθίμ. Quo errore abductus Antiqu. 9. 2. *Regem inſularum* habet τὸν βασιλέα τῶν νήσων pro Ebræo את מלכי החתים 2 Reg. 7. 6. Ac ſi Chittim per *Cheth* iidem eſſent qui Chittim per *Caph*. Joſephum ſecuti Epiphanius in Hæreſi Manichæorum, & Hieronymus in Geneſim, & Euſtathius in Hexaemero, & Victor preſbyter in Jeremiam Cyprum itidem, vel Cyprios interpretantur. Alii Χίους *Chios* malunt, alii Ἰνδῶν ἔθνη, *Indorum gentes* apud Olympiodorum & Chryſoſtomum in Catenâ Græcorum patrum in Jeremiæ caput ſecundum. Multi Ciliciam præferunt, cujus pars non minima.

Cetis regio apud Ptol. & Baſilium Seleucienſem lib. 1. de vita S. Theclæ. Author primi libri Macchabæorum, haudquaquam contemnendus ſcriptor putavit haud dubie *Chittim* eſſe Macedones. Quippe ſtatim initio lib. 1. narrat Alex. Macedonem egreſſum eſſe ἐκ τῆς γῆς χιττιὶμ ex terra *Chethim*. Et cap. 8. verſ. 5. Perſeum illum Macedonem, de quo Romani triumpharunt, vocat Κιττιέων βασιλέα. *Citieorum regem*. Cui ſententiæ videtur non parum accedere roboris ex eo quod Eſaias 23. 1. *Tyriis excidium interminatus*, addit fore *ut reveletur*, i. e. *erumpat in illos hoc malum* מארץ כתים *à terra Chittim*, quod referunt ad Macedonas, qui Alex. duce Tyrum oppugnarunt, & devaſtarunt. Eodem facit quod ad *Cetthim* videtur alludere Macedoniæ vetus nomen *Macettia*, vel *Macetia*, unde pop. *Macetæ*. Heſychius Μακεττία, ἡ Μακεδονία. Bochartus tamen כתים *Chittim* Italos potius eſſe opinatur, primò quia cum Daniel Alexandrum nominet regem *Javan*, ſi dicatur idem rex *Chittim*, confunderentur *Javan* & *Chittim*, quæ manifeſtè diſtinxit Moſes. Secundo quia in Balaam vaticinio Num. 24. 24. *Naves* כתים מיד *à parte Chittim affligent Aſſyrios, & Ebræos.* Ubi Hieronymus reddit *De Italiâ*. Rurſus Dan. 11. 29. 30. *De Chittæis* ea dicuntur, quæ meritò ad Romanos referunt fere quotquot ſunt interpretes. *Conſtituto*, inquit, *tempore, Antiochus rurſus invadet Auſtrum*, i. e. *Ægyptum, ſed poſterior primæ non erit ſimilis: ſupervenient enim naves Chittim & invitus regredietur.* Ubi naves *chittim* haud dubiè ſunt naves Romanorum, Caio Popilio duce, quorum metu Antiochus re infectâ diſceſſit. Itaque in Vulgato interprete pro Chittim *Romanos* legas. Denique Ezech. 27. 6. Hebræa verba מאיי כתים *ex inſulis Chittim* Chaldæus reddit מטרנת אפוליא *è provinciâ Apuliæ*, & Vulgatus interpres *ex inſulis Italiæ*. Tertiò Quia veſtigia hujus nominis reperiuntur in Italiâ, nam urbs Κῆτια *Cetia* apud Halicarnaſſeum una fuit è 7 urbibus à Coriolano captis, quas in ejus vitâ Plutarchus reſtatur fuiſſe μεγάλας, καὶ πολυανθρώπους *magnas & populoſas*. Occurrit item Ἔχετλα *Echetia* Italiæ urbs apud Steph. eadem, ut videtur cum *Echetra*, vel *Ecetra* in Volſcis clariſſimâ, & inter Æquos, ac Hernicos loco valdè commodo ſitâ, cujus poſt Dionyſium & Livium meminit idem Steph. Eſt item circa Cumas Κῆτις *Cetis* flu. in quo tradit Ariſtot. plantas Χαλιθίδας. Unde *Cetum* colligas eum eſſe fluvium quem alii *Silarum* vocant. Nam de *Silaro* Campaniæ amne id ipſum referunt Strabo, Plinius, Silius Italicus. Quartò Quia non deſunt qui Romanos & Latinos aſſerunt è *Citiis* vel *Cetiis* traxiſſe originem, atque hanc

illis fuisse priscam appellationem. Eusebius Κιτιοι, ἐξ ὧν Λατῖνοι, οἱ νῦν Ῥωμαῖοι. Suidas in Λατῖν@, Τύλεφος ἀὸς Ἡρακλέος, ὁ ὑπακουθεὶς Λαῖλινος μετωνόμασε τὸς πάλαι Καῖλίνε λεγομένε νῦν Λαῖλινος. Idem habent Cedrenus, & Chronicon Alexandrinum. 5. Denique quia in ipsâ voce *Chittim* Latinorum nomen latet, saltem à *latendo* dici Latinum plerique consentiunt, nam Arabicâ dialecto, quæ Hebrææ linguæ ramus est כתם *Chetema* est *abscondere*, & כתים *Chetim occultus*, *latens*, quâ voce nihil frequentius.

Cethlis, nomen civitatis in tribu Judæ. Jos. 13.

Cethura, altera uxor Abrahæ, quæ *copulata* interpretatur. Volunt autem Hebræi hanc fuisse Agar prius concubinam, quæ mortuâ Sarâ de non copulata in copulatam transiit.

Ceticus, magus fuit cujus augurio Bocrehista rex Getarum Romanos vicit.

Cetii, pop. inter Cilices & Pelasgos. Strab. lib. 13.

Cetirzis, promuntorium in litore Apolloniæ reg. locus munitissimè validus, quo aliquando Lysimachus ad opes suas recondendas usus est. Strab. lib. 7.

Cetis, Ciliciæ regio. Ptol.

Cetium, Norici opidum. Anton.

Cetius, mons inter Noricum, & Pannoniam, hodiè *Kalemberg* vulgò dicitur.

Cetobrica, Anton. *Cetobrix*. Ptol. Lusitaniæ urbs. *Setuval* Varrerio.

Cetriboni, Indiæ pop. Plin.

Cetuma, Æthiopiæ sub Ægypto op. Plin.

Ceuci, Hisp. pop. conventus Lucensis, Plin.

Ceus, inf. in quâ lex olim lata, ut (quæ etiam Menandri suffragio comprobatur) qui rectè vivere nequeant, turpiter ne vivant. Significabatur autem sexagenario majores aconito vitam finire oportere, ne reliqui cibariis deficerent. Cœlius Rhod.

Ceus, vel *Cæus*, Titanis & Terræ filius, qui ob Latonam filiam à Jove stupratam, adversus eum arma movit, sed jure ab injuriâ victo, periit. Virg. Æn. 4.

Extremam ut perhibent Cæo Enceladoq; sororem
Progenuit. ———

Ceus, Propontidis urbs eadem cum Bryllio. Steph.

Ceyla, vide *Ceila*, Palæstinæ locus. Jos. 15.

Ceyx, Rex Trachiniæ Luciferi, fil. & Alcyones maritus, qui cum ob fratris causam in accipitrem mutati ad Clarium oraculum consulendum ire vellet, diu ab uxore remoratus est. Cum vero illi promisisset, se intra duos menses rediturum, abire permissus est; sed in Ægæo mari tempestate deprehensus naufragium fecit, ibique amissâ navi submersus, promissis stare non potuit. Uxor autem cùm quotidie Diis pro viri salute vota solveret, noctu per somnium monita est, maritum periisse. Mane igitur experrecta, ad litus unde maritus solverat, accessit, & dum infortunia sua quereretur, cadaver in mari longius aspexit. Quod cùm mariti esse cognovisset, ac per undas ad illud exilire vellet, deorum commiseratione in Halcyonem conversa ad os mariti advolavit, qui oscula uxoris sentiens in avem ejus nominis commutatus est. Ovid. Met. 11.

C H.

Chaa, inquit Strabo lib. 8. Peloponnesi urbs Leprio vicina, ubi Ephesius campus jacet. Hujus Chææ causâ bellum inter Arcades & Pylios conflatum pleriq; aiunt.

Chabaca, Sidenes Cappadociæ reg. urbs. Strabo.

Chabareni, pop. περὶ Καλύβην οἰκοῦντες, qui peregrinorum quibus potiti fuerint, mamillas crudas edunt, & pueros devorant. Steph. ex Eudoxo.

Chaberis, urbs & flu. Indiæ intra Gangem. Ptol. *Mabra* Nigro, *Calapate* Castaldo. Uterque videtur divinare.

Chabinus, Arab. Fel. mons. Diodorus.

Chablasii, Arab. pop. Nabathæis proximi. Dionysius. de nomine Bochartus Phaleg. 4. 10. Sabthæ succedit *Chavila* Ptolemæo prorsus ignota, cæteris non item; quamvis nomine tam deformato, ut pene fugiat perspicacissimos. Nam pro *Chavilæis* Eratosthenes habet *Chaulotæos*, Dionysius *Chablasios*, Festus Avienus *Chaulasios*. Priscianus *Chalbasios*. Plinius omnium optimè *Chaveleos* scripserat, quod scribarum imperitia mutavit in *Chancleos*. Nimirum deducit ab Ebræo חוילא *Chavila*. De situ, Eratosthenes apud Strab. dicit Fel. Arabiæ ab Heroum urbe Babylonem usq; adjacere Nabathæos, *Chaulotæos* & Agræos. In Dionysio iidem pop. à Libano ad mare Persicum eodem ordine proponuntur, Nabatæi nimirum, & Chablasii, & Agrees.

Chabor, vel *Chabora*, fluvius & mons Mesopotamiæ hîc *Giulap*, ille *Cupusco*, hodiè Castaldo & Ortelio. Ptolemæo ὁ χαβώρας τὸ ὄρ@, quem ponit inter Mediam, & Assyriam, ubi tabulæ perperam habent *Choatras*.

Chabria, vicus Ægypti prope Arabiam. Strabo lib. 17.

Chabrias, Athenienfis philosophus & Imperator inclytus. Hic dicere solebat *Terribiliorem esse exercitum cervorum duce leone, quam leonum duce cervo.* Ejus Demosthenes cùm sæpe in orationibus meminit, tum in oratione adversus Leptinem pluribus res gestas persequitur, & in ejus laudes digreditur.

Chabris, unus è senatoribus Bethuliæ urbis. Judith. 8.

Chabrius, Macedoniæ flu. Ptol.

Chabul, nomen civitatum earum quas Solomon dedit Hiramo regi Tyri in terrâ Galilææ. 3 Reg. 9. h. e. *displicentes*, vel *luteæ*. Lege *Cabul*.

Chabuata, Arab. Fel. urbs. Ptol.

Chadaca, Albaniæ op. Ptol.

Chadæi, Arab. Fel. pop. Plin.

Chadeni, Scandinaviæ, sive Scandiæ pop. quos Ortelius *Norwegger*, sive *Finmarcher* esse putat.

Chadisia, urbs Leucosyrorum. Stephanus, quem vide. Cives *Chadisii*.

Chadramotitæ, pop. juxta Indicum sinum. Steph.

Chæanitæ, pop. ad Caucasi montis radices septentrionem versus. Strabo. 11.

Chæmæ, Germaniæ pop. Ptol.

Chænides, Sarm. Asiaticæ pop. Ptol.

Chærecla, Pentapoleos in Africâ regionis urbs. Ptol. & Amm. Marcellinus.

Chæreas, nomen viri. 2 Macch. 19.

Chæreas, historicus, vel potius nugator fuit, uti & Sosilus, quorum utriusque meminit Polybius lib. 3. *Mihi quidem*, inquit, *non pro historiis scripta eorum videntur haberi debere, sed pro fabulis ex officinâ alicujus tonsoris, aut vulgi fæce profectis.*

Chæremon, poeta Comicus, Socratis discipulus. Aristoteles in Rhetoricis ejus Pentheum celebrat. In fabula Hippocentauro, omne metrorum genus miscuit. Meminit Athenæus, uti etiam Urei, & Alphesibœæ, pluresq; fabulas ejus recenset Suidas: atque addit, diversum ab eo esse Hieroglyphicorum scriptorem.

Chærephon, Tragicus patriâ Athenienfis, Philippi Macedonis temporibus vixit, ut est apud Ulpianum Rhetorem, ut arguit, quod fuerit Socrati & Demostheni familiaris. Is de Heraclidarum descensu scripsit Tragœdiam. Mentio ejus fit apud Aristophanem in Nubibus, Athenæum, Philostratum in Sophistarum vitis. Ab hoc vel alio natum proverb. *Nihil à Chærephonte differt*, in macilentos & pallentes. Erat enim pallidus, ut qui philosophiæ operam daret, & literis incumberet. Cujus etiam vel alterius, incredibilis iracundia abiit in proverb. *In Palladis vestigiis nihil Chærephontis gubernabis.*

Chærinthus, puer admodum insignis facie, & candore, sed qui seipsum prostituit. Horat. 1 Sat. 2.

Sit licet hoc Chærinthe tuum.

Meminit & Chærinthi cujusdam Tibullus lib. 2. el. 2.

Cheris, citharœdus ineptus, cujus meminit Aristoph. in Acharnanensibus. Suidas.

Chæronia, Bœotiæ vicus, Plutarchi patria, Prius *Arne* dicebatur, testibus Pausaniâ lib. 9. paulo ante finem, & qui amat non raro buculâ (quod aiunt) Pausaniæ arare, Stephano Byzantio lib. 22. περὶ πόλεων. Utriusque verba hæc sunt. Ἐκαλεῖτο δ' ἡ πόλις Ἄρνη τὸ ἀρχαῖον. Meminit ejus Homerus in Catalogo.

Οἵτε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον.

Itemque Lycophron.

Ἄρνης παλαιᾶς γέννα, Τεμμίκων ἀρχοί.

Arnæ veteris propago, Temnicum duces.

Postea

Poſtea verò ſuum in eam nomen Chæron transfudit, teſte Stephano, Χαιρώνεια πόλις τὸ πρῶτον κέκλῆσθαι ἀπὸ Χαίρωνος, quiſnam ille Chæron fuerat indicabit Pauſan. in Bœoticis, τὸ δὲ τῷ τοῖς Χαιρωνεῦσιν ὄνομα γεγονέναι (λέγουσιν) ἀπὸ Χαίρωνος, ὃν Ἀπόλλωνός φασιν εἶναι. Id ipſum tantum non conceptis verbis declarat ipſe Plutarchus in Περὶ Πολυπραγμ. ubi etiam cauſam immutati nominis indicat: Ὥσπερ τὴν ἰμὰν πάλαι πρὸς ζέφυρον ἄνεμον κεκλιμένην, καὶ τὸν ἥλιον ὑπεισδύνοντα εἰλικρινῶς ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ θεωμένην, οὕτω τὰς ἀναπολὰς πεπτῆσθαι λέγουσιν ἀπὸ τοῦ Χαίρωνος, i. e. *Quomodo patriam meam vento, qui flat ab occaſu, prius obſervam, & Solis decumbentis radios veſperi ex Parnaſſo admittentem, in ortum à Chærone converſam ferunt.* Vult indubiè à Chærone, cui ſuam ſalubritatem debebat, poſtremo nomen obtinuiſſe. Falſus eſt igitur Apollodorus, dum ſcribit rerum Bœoticarum lib. 2. Chæronem hujus urbis conditorem extitiſſe. Λέγεται δ' ἐπικτίσαι γενέσθαι τῆ πολίσματος Χαίρωνα. Non fuit ἐπικτὴς Chæroneæ ſed potius ἀνοικιστὴς, ἢ διορθωτὴς, & quaſi Ἐπεκτιστὴς, ut Apollinis filium decuit. Ut ut ſit, certe Chæronea erat etiam ætate Plutarchi anguſta, & civium paucitate ignobilis, quippe quæ vel unius abſentiâ imminutionem ſenſibilem, neque contemnendam patiebatur. Id quod ipſe lib. 5. βίων παραλλήλων clare manifeſtat ἡμεῖς δὲ μικρὰν ἐπικλῆσιν πόλιν, καὶ ἵνα μὴ μικροῖς ἐλάττονα φιλοχωροῦσης. Neque actis retro ſeculis major, aut illuſtrior fuit. Plut. in Cimone. Ἅτε δὴ καὶ τῆς παλαιᾶς ἡμῶν λυπρᾶς περιούσης, καὶ διὰ μικρότητα καὶ πενίαν παραμενούσης, i. e. *Quippe patriæ noſtræ tenues id temporis (ætate Luculli) res erant; & ſuâ cùm inopiâ tum exilitate deſpicatui habebatur.* Neque ſub Auguſto fortunâ meliore uſam vel hinc diſce, quòd Chæronenſes ceu viliſſima mancipia omnes præfinitum tritici modium humeris deferre ad mare, etiam flagellis, quo citius maturarent vapulare juſſit ſub Actiacam pugnam M. Antonius. Duo vero præcipuè Chæroneæ nomen apud poſteros illuſtraverunt: unum par eximium philoſophorum Plutarchus, & Sextus ejus nepos: alterum inſigne prælium, quo Philippus Alex. pater, debellatis ad Chæroneam Athenienſibus, Bœotis, & Corinthiis in Græciæ dominum evaſit. Strabo lib. 9. Χαιρώνεια δ' ἐξῆν Ὀρχομένῳ πλησίον, ὅπου Φίλιππος ὁ Ἀμύντου μεγάλῃ μάχῃ νικήσας, Ἀθηναίους τε καὶ Βοιωτοὺς, καὶ Κορινθίους, καλέσῃ τῆς Ἑλλάδος κύριος. Sita fuit media fere inter 2 ſinus Maliacum & Corinthiacum, & ab utroque tricenis m. p. diſtabat, Heliconi & Parnaſſo quam proxima, dextro margini adſita Cephiſſi amnis, in occiduis, & extremis Bœotiæ limitibus. Id quod etiam Thucydides expreſſè teſtatur lib. 4. Ἔστι δὲ ἡ Χαιρώνεια ἔσχατον τῆς Βοιωτίας, πρὸς τῇ Φανοτίδι τῆς Φωκίδος. Rualdus.

Chætæ, Paraxiæ regionis in Macedoniâ urbs Ptolemæo, Scytharum gens quoque apud eundem. *Chairus* Arabum linguâ Babylonem ſignificat. Cæl. Rhod. 8. 11.

Chalak, vel *Halak*, mons ſine arboribus. Joſue. 12. 17.

Chalæon, Bœotiæ portus, à quo 7. m. p. introrſus liberum op. Delphi ſub monte Parnaſſo. Plin. 4. 3.

Chalæon, urbs Locrorum. Thucyd. lib. 3. Steph.

Chalal, i. e. *conſummatio*, vel *totalitas*, aut *quaſi nox*, vel Syriacè *corona*, nomen viri. 1 Eſdr. 10.

Chalambrii, equi à loco Libyæ ſic appellantur. Heſych.

Chalama, civitas Perſidis, quæ & Teſiphon.

Chalapetis, Suſianæ regio. Ptol.

Chalaſtra, urbs Macedoniæ ad Thermeum ſinum. Inde *Chalaſtricum vitrum* Plin. 31. 10. Hecatæo urbs eſt Thraciæ.

Chalcæ, inſula cum op. circa Rhodum. Plin. 5. 31.

Chalcæa, feſta alio nomine *Athenæa* dicta Vulcano dicata, quæ à cerdonibus tantum aut operariis & fabris præſertim celebrabantur. Rhod. 19. 9.

Chalcæa, Cariæ urbs. Strabo. Alia Libyæ Polyhiſtori, quem valde reprehendit Polybius, non civitatem eſſe ſcribens, ſed ærarias officinas. Alia Phœnicum, alia Lariſſæa. *Chalce* Thucydidi lib. 6. Theophraſtus eam *Chalcion* vocat, Theopompus *Chalcas* pluraliter. Steph. Chalce urbs Libyæ. Vide Bochart. De Phœn. colon. lib. 1. cap. 24.

Chalcedon, *Chalcedonia* Livio, urbs antiqua, an. poſt Romam 148 condita, Archiepiſcopalis Bithyniæ in orâ ex adverſo Byzantii, minus milliario diſtans, Boſporo intercedente, *Cacorum* urbs Plinio, Turcis *Calcitin*, Rimio teſte. Marius Niger tradit interius reædificatum, & à Junioribus *Cacelina* nuncupari. *Scutari* ex eâ facit hodiè Alphon. Adrian. Petrus Gyllius prodit hodiè exiguum vicum eſſe, ſine mœnium veſtigiis. Steph. Hanc Megarenſes condidere, *Cæci* appellati, quod non potius oppoſitum litus elegere, in quo ſita eſt Conſtantinopolis optimo loco. Hic olim magna Synodus celebrata eſt, quæ inter octo numeratur, quibus Romana Eccleſia præcipuum honorem impertitur. Claud. de 4. Conſul. Honorii *Boſporus adverſam patitur Chalcedona cerni.* Idem lib. 2. in Ruff.

Et Chalcedonias contra deſpectat arenas.

Chalcedon, fluviolus qui in Propontidem effluit, unde urbs nomen ſumpſit, hodiè accolæ *Potamion* vocant, Thevetus ſcribit eum hodiè *Chalceduni* vocari.

Chalcenteros Didymi Grammatici cognomen ob indefatigabile ſtudium ſic dicti. Rhod. 19. 9.

Chalceterium, Cretæ civitas. Steph.

Chalcia, inſula una Cycladum. Plin. 4. 12. *Charci* Nigro.

Chalcidene, fertiliſſima Syriæ regio. Plin. 5. 23.

Chalcidia, urbs teſte Feſto.

Chalcidica, regio Macedoniæ. Ptol. *Jamboli* Caſtaldo. Eſt & Syriæ regio, in quâ eſt Chalcis urbs, eidem Ptol. Thraciæ quoque Stephano, Chalcidenſium etiam in Thracia meminit Thucyd. lib. 2.

Chalcidicus, mons Siciliæ. Steph. *S. Riti* Fazello.

Chalcidius, nomen Gentile, etiam nomen Philoſophi. Vide *Jamblicus.*

Chalcioecus, Minerva dicta eſt, vel quia domum haberet æneam, vel quia ex Eubœâ Chalcidenſes ſanum conſtruxerunt. Rhod. 19. 8. Vide Meurſium in Miſcell. Laconic. lib. 1. cap. 3.

Chalciope, Æætæ regis Cholchorum filia, ſoror Medeæ & Phryxi uxor. Ovid. epiſt. Helenæ ad Paridem.

Non erat Æetes ad quem deſpecta rediret
Non Ipſea parens, Chalciopeque ſoror.

Lege *Idyia*, & vide omnino doctiſſimum Nic. Heinſium ad locum. Val. Flac. lib. 6.

Cingitur arcanis Saturnia læta venenis,
Atque hinc virgineæ venit ad penetralia ſedis
Chalciopen imitata ſono, formâque ſororem.

Chalcis, Opidum Eubœæ, quæ & ipſa quondâ ſic appellata, *ære primum ibi reperto*, ut Plin. obſervat. Avulſa eſt à Bœotiâ modico interfluente Euripo, de quo poſtea. *Saviſſimè eam æſtate candere* Colum. lib. 1. cap. 4. ſcribit. De nomine Bochartus, Nec à fabuloſâ Chalcide Aſopi filia dicta videtur, nec à monte Chalcide, nec ab ære primum ibi reperto, quæ fama eſt valdè incerta: Sed à Phœnicio חלקין *Chalakin*, quaſi *diviſiones* dixeris: Quia putatur Eubœa continenti quondam hæſiſſe, Et maris irrumpentis impetu eſſe abſciſſa, inter Eubœæ Chalcidem, & Aulidem Bœotiæ, quæ tam anguſto freto ab invicem diviſæ ſunt, ut intermedio ponte aliquando junctæ fuerint. Ephorus ubi de Bœotiâ Τὸν Εὔβοιαν πρότερον τινα μέρος αὐτῆς πεποίηκεν ὁ Εὐρίπος, ὕστερον δὲ στενὸς ὤν, καὶ γεφύρᾳ συνεζευγμένος πρὸς αὐτὴν διπλέθρῳ. *Eubœam Bœotiæ partem aliquo modo facit Euripus, qui ita anguſtus eſt, ut duorum jugerum ponte jungatur.* Strabo de eodem Euripo. Ἔστι δ' ἐπ' αὐτῷ γεφύρα διπλέθρου: πύργος δ' ἑκατέρωθεν ἑστήκασιν ὁ μὲν ἐν τῇ Καλχίδος, ὁ δ' ἐν τῇ Βοιωτίας. *Illi duorum jugerum pons inſtratus eſt: turris autem utrinq; extat, una à Chalcide, altera à Bœotiâ.* Plinius, *Eubœa & ipſa avulſa Bœotiæ, tam modico interfluente Euripo, ut ponte jungatur.* Quibus Procopius ita concinit lib. 4. de ædificiis Juſtiniani. *Eubœa in mari objecta eſt Græciæ, videtur autem olim abrupta eſſe; Quandoquidem prius una erat terra, quæ poſt freto eſt divulſa: Maris undoſo fluxu hîc circa Chalcidem urbem continentem perrumpente & quod à terrâ dejectum eſt in inſulam redigente.* Ejus meminit Lucanus lib. 2.

Arctior Euboicâ quâ Chalcida verberat undâ.

Inde *Chalcidenſes* incolæ, qui malè audiebant, quod eſſent fœdi puerorum amantes. Unde *Chalcidiſſare* loco adagii habebatur. Heſychius χαλκιδίζειν, ἀπὸ τῶν κατ' Εὔβοιαν Χαλκιδίων. Τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν παιδεραστούντων. Inde etiam

Chalcidicus;

Chalcidicus; quod inde eſt, aut eo pertinet. Virg. Eclog. 10.

Ibo & Chalcidico quæ ſunt mihi condita verſu
Carmina, paſtoris Sicula modulabor avenâ.

Ubi *Chalcidico verſu* deſignare videtur Euphorionis Chalcidenſis carmen, quod inſcripſit *Heſiodum*, ut Suidas auctor eſt. Idem Æn. 6.

Chalcidicâque levis tandem ſuperadſtitit arce.

Sed ibi *Cumæam arcem* intelligit, Quod Cumas Campaniæ in Italiâ civitatem Chalcidenſes condiderint, unde in principio libri dixit. *Euboicis Cumarum allabitur oris.* Ubi Servium, ſi lubet, vide. *Sæviſſime eam æſtate candere* Columella lib. 1. cap. 4. ſcribit. Suidas Χαλκὶς ὄνομα πόλεως Εὐβοίας, ἡ ἐθνικὸν ὁρνίς. Quod habuit ex Homero. Il. ξ.

Ὄρνιθι λιγυρῇ ἀκαλίγκιοι, ἥν τ' ἀν ὄρεσσι
Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἀνδρες δὲ Κύμινδιν.

Eſt & alia *Chalcis* agri Corinthii opidum. Tertia Ætoliæ, Acheloo fluvio irrigata. Quarta Syriæ à Monico Arabe condita. Eſt & *Chalcis* in Meſſapiâ Italiæ urbs. Sunt & aliæ à Stephano commemoratæ, quem ſis conſule.

Chalcis, cognomen heroinæ cujuſdam nomine *Combe*, quæ nupta viro centum pueros enixa eſt, unde Proverb.

Tanquam Chalcidica nobis peperit uxor.

Item locus profundus, & cavus ad montem Athos. Steph. Item urbs Scythiæ, unde *Chalcitæ*, & regio *Chalcitis*. Item urbs Arab. Felicis Plin.

Chalcitis, inſ. è regione Chalcedonis, ærifodinam habens, Gentile *Chalcites*. Steph. *Chalcitis* etiam Meſopotamiæ regiuncula. Ptol. & Indiæ intra Gangem regio, item Chalcitidis regionis promuntorium. Denique inſ. contra fauces Rhyndaci amnis in Aſiâ. Plin. lib. 7. c. ult.

Chalcocondylas, Athenienſis hiſtoricus, Græcè hiſtoriam Turcicam libris 10. condidit. Orditur ab *Ottomanno* Orthogulis filio, qui regnare cæpit circa annum 1300. Deſinit in anno 1463. quo Mahometus ſecundus bellum à Venetis, & Matthiâ Ungariæ rege illatum fortiſſimè repulit. Sed ætatem ad annum uſque 1490. vel ultra perduxit. Dicitur vulgò *Laonicus Chalcocondylas*.

Chalcodomus, mons eſt ſupra Pheras.

Chalcomeduſa, uxor Arceſii, mater Laertæ, avia Ulyſſis. Euſt. in 16. Iliados.

Chalcol, i. e. *nutriens*, ſive *conſummans omnia*, aut *ſuſtinens omnia*, filius Maol. 3 Reg. 4. filius item Zaræ filii Judæ. Paral. 2.

Chaldæa, Aſiæ maj. regio, Arabiæ contermina, plana, fontium indiga, in quâ Babylon civitas magna. Populi *Chaldæi*. Hebraicè *Chaſdim*, i.e. *quaſi dæmones*, aut *quaſi deprædatores*, vel *quaſi mamillæ*, aut *quaſi agri*. Gloſſæ Philonis: Χαλδαῖοι, οἱς δαιμόνια. Putabat componi ex *Caph* notâ ſimilitudinis & *Scheddim*, i. e. *dæmones* à שדד *Schadad vaſtavit*. Hinc Hieron. *De Chaldæis*, inquit, *nullûs ambiget, quin dæmones ſoner.* Hos Arphaxad inſtituit (inquit Joſephus) & à ſe *Arphaxadeos* nominavit. *Cephenes* (teſte Stephano) prius dicti à *Cepheo* Andromedes patre. Hellanicus ſcribit hanc gentem mortuo jam Cepheo, relictâ eâ regione, alio in militiam abiiſſe: proinde regionem non amplius *Cepheniam* dictam ſed *Chaldaicam* à *Chaldæo* rege, qui (Dicæarcho teſte) quartus decimus à Nino fuit; & Babylone juxta Euphratem condita omnes Chaldæos in eam collegit. De his ita Strabo lib. 7. *Conſtat nunquam diligentius ſeveriuſque mathematica ſtudia exculta fuiſſe, quam apud Chaldæos.* Præcipue vero eam aſtrologiæ partem tractarunt, & invenerunt, quæ ex ſtellarum poſitu, qui in nativitate fuit, de cujuſque fortunâ pronunciat: unde & ipſa ars *Chaldaica*, & qui profiterentur *Chaldæi* appellati ſunt, licet de gente illâ haud eſſent. Cic. lib. 1. de Divin. *Principio Aſſyrii, ut ab ultimis auctoritatem repetam, propter planitiem magnitudinemque regionum, quas incolebant, cùm cœlum ex omni parte patens, atque apertum intuerentur, trajectiones, motuſque ſtellarum obſervaverunt: quibus notatis, quid cuique ſignificaretur, memoriæ prodiderunt. Quâ in natione Chaldæi, non ex artis ſed ex gentis vocabulo, nominati, diuturna obſervatione ſiderum, ſcientiam putantur effeciſſe, ut præd. ci poſſet, quid cuique eventurum, & quo quiſque fato natus eſſet.* Cùm dicit, *non ex artis, ſed gentis vocabulo nominari*, non obſcurè ſignificat, *Chaldeorum* nomen dupliciter ſumi, ſemel cùm gentem notat, propriè puta; deinde cum artem per figuram deſignat: ut in genere omnes *Chaldæi* dicerentur, qui Chaldæorum rationes ſecuti ex natali cujuſque die futura audent prædicere. Sic *Chaldæorum naralitia prædicta*, eodem libro; itemque *Chaldæorum promiſſa* dixit. *Multos*, inquit, *promiſſis ſuis fefellerunt Chaldæi.* Idem 2 de Divin. *Quam multa huic ipſi Cæſari à Chaldæis dicta memini.* Aliquoties *Chaldæorum* vocabulum ita Tacitus quoque poſuit: Et cum Juvenalis Sat. 10. ſcribit.

Principis anguſta Caprearum in rupe ſedentis
Cum grege Chaldæo. ———

Genethliacos iſtos intelligit. Loquitur enim de Tiberio, qui Thraſyllum Mathematicum comitem habuit, eique multum attendit, Cæterum de *Chaldæorum* ſtudiis, & ratione philoſophandi lege Diod. lib. 2. Inde *Chaldaicus*, Cic. de Divin. lib. 2. *Scylax Halicarnaſſæus familiaris Panætii, excellens in aſtrologiâ, idemque in regendâ ſuâ civitate princeps, totum hoc Chaldaicum prædicendi genus repudiavit.* Idem ibidem, *Lucius quidam Tarutius Firmianus familiaris noſter, imprimis chaldaicis rationibus edoctus.* Ubi per *Chaldaicas rationes*, γενθλιακὴν deſignat, quam & Χαλδαϊκὴν Periegenes appellavit. Ita enim apud Schol. Apollonii, qui libros ejus περὶ τῆς Χαλδαϊκῆς τῶν μαθημάτων laudat, legendum eſſe, Janus Rutgerſius lib. 5. Var. Lect. cap. 6. præclare ac eruditè obſervavit.

Chaldæi, pop. juxta Colchidem. Steph.

Chaldaici lacus, *Alarch* Pineto, Stagna Chaldææ reg. in quos Tigris ſe effundit. Plin.

Chaldia, regio Armeniæ. Steph. Item tractus circa Syriam Cedreno, eidem etiam eſt Calabriæ locus.

Chaldone, Arab. Fel. promuntorium. Plin.

Chaleos, Achaiæ reg. urbs ad ſinum Corinthiacum. Ptol. *Chaleos* vulgò Græcis, *Aſpropiti* teſte Sophiano.

Chaleſtra, urbs Theſſaliæ litoralis, juxta quam Axius flu. in mare Ægæum deſcendit.

Chali, civitas, terminus Aſſer, Joſue 19. i.e. *infirmitas*, ſive *deprecatio*, aut *expectatio*, vel *principium*, aut *gemma*, aut *monile*. Item *Chali* Armeniæ gens. Ptolemæo.

Chalia, urbs Bœotiæ. Steph.

Chalinitis, Minerva dicta eſt ἀπὸ τῦ χαλινῦ, i. e. *à fræno*, quod Bellerophonti Pegaſum equum præbuerit, eumque frænaverit.

Chaliſia, urbs Libyæ, & alia juxta Pontum una Amazonum (forte ſic dicta ab Amazone aliquâ) cujus cives *Chaliſii*. Steph.

Chalne, vel *Chalane*, civitas quam ædificavit Aſſur. Gen. 10. De quâ ſic Boch. Phaleg. 1. 8. Una, inquit, è 4 urbibus quas in terra *Sinhar* condidit Nimrod *Chalne* dicitur, vel *Chalane*. Gen. 10. 10. Id eſt, *Teſiphon* quæ ad Tigrim erat. Non ſatis autem ſcio, quibus machinis turrim Babylonicam eo tranſtulerint ex Babylone Græci interpretes apud quos ita loquitur Eſ. 10. 9. οὐκ ἴλαβον τὴν χώραν τὴν ἐπάνω Βαβυλῶνος καὶ Χαλάνης, ἣ ὁ πύργος ᾠκοδομήθη; In quem locum Baſilius. Πύργον μὲν ἦν ἐκεῖνον λέγει τὸν ἀρχαῖον, ὃν ἐν τῷ πεδίῳ τῷ Σιναὰρ ᾠκοδόμησαν. Et Cyrillus. Χαλάνη ὁ πύργος ᾠκοδομήθη παρὰ τῶν ἀρχαιοτέρων, κεῖται μὲν ἐν ἐχάτοις τοῦ τόπου τίνα τῆς ἰδίας μέρεσι, ἐπέκεινα δὲ τῆς Βαβυλωνίων χωρὰς τε καὶ γῆς. Hinc Gregorius Nazianzenus oratione 25. ὁ ἐν Χαλάνῃ πυργὸς, ὃς καλῶς τὰς γλώσσας ἐμέρισε. Et Conſtantinus Manaſſes in hiſtoricâ Synopſi.

Ὠκοδομεῖν μὲν ἤρξαντο τὸν πύργον τῆς Χαλάνης,

Unde Euſt. in lib. 1. Iliad. Οἱ μὲν οὖν τῆς ἡμετέρας θείας αὐλῆς μέρπας τὰς ἀνθρώπους διακληθῆναι φασὶν ἀπὸ τῦ μερισμῦ ὅτοι διαμερισμῦ τῆς ὁπῆς ὃν ἔπαθον μετὰ τὸν τῆς Χαλάνης πύργον. Sed Hieronymus recte monet 70. interpretes *addentes de ſuo regionem trans Babylonem interpretati ſunt, & Chalanem, ubi ædificata eſt turris.* Mihi originem exquirenti tam depravatæ interpretationis, aliud nihil ſuccurrit, quam in illis verbis *Annon Chalno ſicut Carchemis?* Græcos ex כרכמיש *ſicut Charchemis* feciſſe בה כרנים יש *in eâ munitio fuit*; quod interpretati ſunt de turri Babylonicâ. כרכם Græcum χαρχαμα eſt; hujus plurale כרכומין pro Ebræo מצור. legitur Deut. 10. 20. in Jonathanis paraphraſi. Alibi a. melius ſcribitur כרקום. Hujus a. variè ſcribitur כלנה *Chalne* Gen. 10. & Amos 6. 2. כלנו *Chalno* Eſ. 10. 9. כנה *Channe* Ezech. 27. 23. Illam conſert

ferr Amos Propheta cum magnis urbibus. *Tranſite*, inquit, *Chalnem & videte, & inde ite Hamath magnam, & deſcendite in Gath Paleſtinorum, an ſint meliores regnis iſtis?* Vide Virum magnum in Phaleg. lib. 4. cap. 18.

Chalus, flu. Syriæ in quo viſuntur piſces magnitudine inſignes, ac miti manſuetoq; ingenio. Eos, inquit Xenophon, deos arbitrabantur Syri nec injuria affici patiebantur, ſicut neque columbas. Rhod. 18. 34.

Chaluſus, Germ. fluvius Ptol. *Dravenna* nonnullis, circa Lubecam urbem, qui quidem in mare Balticum ſe exonerat. *Eider* Pirchaimero, Dithmarſiam ab Holſatiâ ſeparat.

Chalybes, pop. Ponto vicini ad Thermodontem flu. Homero *Alizones* appellati. Strabo lib. 12. Paphlagoniæ proximi, Straboni *Chaldæi* dicti. Hi optimò ferri genere olim celebrabantur, quod nudi effodiebant. Apollon. Argonaut. lib. 2.

——— Μιλὰ δὲ γυμνῶταλοι ἀνδρῶν
Τηχείην Χάλυβες ἀϊτειῆα γαῖαν ἔχουσιν
Ἐργατίνα, τοι δ' ἀμφὶ σιδηρέα ἴεργα μέλονται.

Dionyſius Perieg. verſ. 768.

Τοῖς δ' ὄπι μὲν Χαλυβες γυμνῆλιν ἀϊτηνία γαῖαν
Ναίουσιν, μογεροὶ δηϊωκόμοι ἔργα σιδήρου
Οἱ ῥα βαρυγδούποιο ὑπ' ἀκμονος ἰσχανόωντες
Οὔποτε παύονται καμάτῳ μὲν ὑπείρονες αἰνῷ.

Nempe Chalybes creduntur primi tractaſſe ferrariam. Ammianus lib. 22. *Chalybes per quos erutum & domitum eſt primitus ferrum.* Arrianus in Alexandro Χαλυβες ἀφῶ. τοι ἀνθρώπων αὐτόνομον ἔχουσι χαλκεύσασθαι σίδηρον. Puto illum reſpexiſſe, cum id ſcriberet, hos Callimachi verſus,

——— Χαλύβων ὡς πλήσιος ἠέν
Γειτόνων ἀντίπαλον τι κακὸν φυτὸν οἷ μιν ἔτευξαν,

Quos ita reddidit Catullus in *de coma Berenices.*

——— *Chalybon omne genus pereat:*
Et qui principio ſub terrâ quærere venas
Inſtituit, & ferri frangere duritiem.

Virgil. 1. Georg.

India mittit ebur, molles ſua thura Sabæi,
At Chalybes nudi ferrum.

Val. Flaccus. Argon. 4.

Non ita ſit metuenda tibi ſæviſſima quanquam
Gens chalybum duris patiens cui cultus in arvis
Et tonat adſtrictâ ſemper domus ignea maſſâ.

Vide Bocharti Phaleg. lib. 3. cap. 12.

Chalybonitis, Syriæ regio. Ptol.

Chalybs, flu. in Hiſpaniâ, in quo ferrum optimè temperatur, juxta quem Chalybas populos collocat Juſtinus lib. ult. hodiè *Cabe* teſte Cluſio.

Chalybs, flu. ex radicibus Tauri montis ſcaturiens, qui Syros & Paphlagonas interluit, & in Euxinum mare evolvitur.

Cham, i. e. *calidus*, vel *calor*, vel *niger*, filius Noe. Is patrem odio habuit, quia ab eo deſpiceretur. Idemque ob vitia, quibus quamplurimis, ac nefandiſſimis ſcatebat, patri infenſus fuit. Itaque opportunitatem nactus, cum Noa pater jaceret madidus, illius virilia comprehendens, taciteque ſubmurmurans magico carmine illuſit patri, adeo ut mulierem nullam fœcundare potuit. At verò cum is publicè mortale genus corrumperet aſſereus, ac reipſâ exequens, congrediendum eſſe, ut ante inundationem, cum matribus, ſororibus, maſculis, brutis, quovis alio genere, à Jano piiſſimo & caſtiſſimo principe ejectus, ſortitus eſt cognomentum *Chameſeunus*, i.e. *Cham infamis, impudicus, incubus*, & *propagator*, quem Ægyptii *Saturnum* appellarunt, illiq; civitatem poſuerunt quam χίμμιν vocarunt. Beroſus lib. 3. Sed hæc fabuloſa ſunt; & (quod aiunt) ſine libro loquitur prædictus author ὑποβολιμαῖος. Nos itaque rem paulo penitius intuentes veritatem ejus ex Bocharto in Phalege ſic exhibemus. Primò occaſio anathematis à Noacho in Chamum contorti hæc fuit, quod vidiſſet את ערות אביו *patris ſui verenda nuda*, atq; oculos ſuos hoc ſpectaculo paviſſet. Fuit id ex parte notum poetis, qui latam à Saturno legem eſſe fingunt, quâ ſancitur, ne quis Deos nudos impunè contemplet. Proinde in Callimacho Minerva, cùm Tireſiam occæcaſſet, qui lavantem illam viderat, apud Tireſiæ matrem factum ita excuſat.

——— Ἐγὼ δ' ἤ τοι τόκνον ἔβαλ' ἀλαόν.
Οὐ γὰρ Ἀθηναίη γλυκερὴν πίλεϊ ὅμμαθα παίδων
Ἀρπάζειν. Κρονίοι δ' ὧδε νόμοι,
Ὅς κέ τιν' ἀθανάτων ὅλα μὴ θεὸς αὐτὸς ἴδηται
Ἀθρήσας, μισθὸς τοῦτον ἰδὼν μεγάλος.

——— *Non per me perdidit ille oculos.*
Nec mihi luminibus pueros orbare voluptas
Aſt à falcigero lex ſene lata jubet,
Ut pœna graviore luat temeraria quiſquis
Audet in invitos lumina ferre deos.

Secundò *Cham* vel *Ham*, vel quia fratrum minimus, Gen. 9. 24. vel propter anathema à patre in illius caput contortum, in Africæ ſteriles arenas ablegatus eſt, ubi per multa ſecula cultus eſt ſub nomine Jovis *Ham*, ſeu *Hammonis*. Ægyptii mollito ſono denſæ aſpirationis Ἀμμᾶν, vel Ἀμᾶν dicebant. Herodotus in Euterpe, Ἀμμᾶν γὰρ Αἰγύπτιοι καλέουσι τὸν Δία. Plutarchus in Iſide. Ἔτι δὲ τῶν πολλῶν νομιζόντων ἴδιον παρ' Αἰγυπτίοις ὄνομα τοῦ Διὸς εἶναι τὸν Ἀμᾶν ὁ παρέχρησε ἡμῖν Ἄμμωνα λέγομεν. Ab Ariſtotele ſcribitur Ἀμμᾶς. Heſychius. Ἀμμᾶς, ὁ Ζεύς, Ἀρεοπάγιται. Et quidem, ut Noam eſſe Saturnum multis argumentis conſtat, ſic tres Noe filios cum Saturni tribus filiis conferenti, *Hamum* vel *Chamum* eſſe Jovem probabunt hæ rationes. Primò ex nomine חם *Ham* factum Ægyptium Ἀμᾶν, & Africanum *Ammon*, vel *Hammon*, quæ Jovis eſſe nomina nemo eſt qui neſciat. Secundo חם *Ham fervidum* ſonat, à radice חם *Hamam, fervere, incalceſcere?* Ita Jupiter Græcè Ζεὺς videtur à *fervendo* dici, quod author Etymologici Magni refert ad calorem aeris, quaſi Jovis nomine poetæ aerem intellexerint. Ζεὺς, inquit, παρὰ τὸ ζῆσαι, διεμέτατος γὰρ ὁ ἀὴρ, ἢ παρὰ τὸ ζέω, ὡς βίω βιῶς ἡ Δηώ. Cyrillus Alexandrinus διερμηνεὺς exponit, lib. 2. Glaphyrorum in Geneſim. Tertiò ut *Cham* filiorum Noe fuit הקטן ratu minimus, Gen. 9. 24. Ita Jupiter Saturni. Callimachus hymno in Jovem.

Τῷ τοι ἡ γενετοὶ, περιμηκέος πιρ ἰούσης
Οὐρανίου ἐκ ἰμίγεσκεν ἔχθη, ὀδυσσαμένου οἷκον.

Quartò *Cham* ſeu Jupiter fingitur eſſe cœli dominus, quia illi obtigit Africa, cujus magna pars, cum ſit inter Tropicos ſolem habet & reliquos planetas ſupra verticem, unde eſt quod putatur eſſe cœlo proxima. Lucanus lib. 9.

Terrarum primam Libyen (nam proxima cœlo eſt
(Ut probat ipſe calor) tetigit.

Quintò quod in Phornuto, & alius legitur Jupiter patrem Saturnum execuiſſe, ſumptum videtur ex his, Gen. 9. 22. perperam intellectis. *Et vidit Cham pater Chanaan verenda patris ſui, & nunciavit, &c.* Ibi enim *& nunciavit* Hebraicè eſt ויגד *Vaiagged*, quod à ſerie orationis divulſum, tum cum vocalia puncta aberant, legi potuit *Veiaggod & abſcidit*, tanquam à verbo גרד, quod *excidere* ſignificat, maximè cum de carne agitur. Deut. 14. 1. 1 Reg. 18. 28. Jerem. 16. 6. Ultimò notandum Hebraum חם *Ham*, multi *Cham* ſcribunt, aſpiratione denſâ mutatâ in χ Græcorum. Inde eſt quod à priſcis incolis Ægyptus vocabatur *Chamia* vel *Chemia*, id eſt, *terra Cham*, quomodo illam appellat Pſaltes, Pſal 78. 51. Plutarchus qui Ægyptios ignorabat à *Chamo* eſſe oriundos, à *terræ nigredine* putavit ita nominari. Ἔτι, inquit, τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τοῖς μάλιστα μελάγχροα ἔσαν, ὥσπερ τὸ μέλαν τῇ ὀφθαλμῇ Χημία καλοῦσιν. Et vero Gen. 30. ubi de coloribus pecudum Labanis & Jacobi agitur חום *Cham* pro *nigro* quater occurrit. Tamen Χημία videtur potius ad Chamum pertinere, ut & apud Steph. aliud Ægypti nomen compoſitum Ἑρμοχήμιδι, & in Ægypto pagi, vel urbes χέμμις, Φαχέμμις, ψιτάχεμμις, &c. Cophitæ etiam, qui vetuſta nomina pertinaciſſimè retinent, Ægyptum hodie *Chemi* vocant.

Chamaam, vide *Chimham.*

Chamæleon, commentarios libros in varios poetas edidit, nimirum eum ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος citat Athenæus lib. 12. Item lib. 13. περὶ Σαπφοῦς, & περὶ Σιμωνίδου. Ad hæc περὶ Θεανοῦς Michael Apoſtolius, proverbio, ὀδὸν πρὸς Διόνυσον. Idem Scholiaſtæ Apollonii in lib. 2. citatur ἐν πέμπτῳ περὶ Ἰλιάδος: quod nihil aliud eſt, *quam in quinto*

ſuper Iliade Variorum nempe poetarum argumentum expendit. Idem & alia edidit. Eaque inter de Diis librum. Clem. Alex. lib. 1. Χαμαιλέων δὲ ὁ τῷ περὶ θεῶν. Item ſcripſit de ebrietate. Idem Clemens eodem lib. Χαμαιλέων ὁ Ἡρακλεώτης ὁ τῷ περὶ μέθης. Quo ex loco patriam ejus diſcimus; Commentatus quoque eſt περὶ Σατύρων, cujus libri mentionem facit Mich. Apoſtolius, proverbio Ἀτάλιστος ἡ οἶνος, &c. meminit & *Chamæleontis* Laertius in Platone; ubi ex eo prodit, Lycurgum quoque ſtudioſum fuiſſe Platonis. Idem ex eo in Heraclide narrat, Heraclidem hunc ſuffuratum ſua fuiſſe ex Homero & Heſiodo. Vide Joan. de Script. Hiſt. Philoſoph. lib. 1. cap. 17.

Chamæpus, ſponſa nuncupatur, quæ non curru ſed pedibus mariti domum petit. Cael. lib. 28. cap. 24.

Chamavi, vel *Chamavi*, pop. Germ Tacito & Ammiano, quos Ptol. *Camavos* vocat. Sunt qui eos *Camino* Pomeraniæ opido nomen reliquiſſe ſuſpicentur, inquit Althamerus. H. Junio autem eſt *Campen* urbs Tranſiſalanæ ad oſtium Rheni orientale. Chytræo autem eſt *Chamen* urbs Weſtphaliæ.

Chamos, nomen idoli Moabitarum 3 Reg. 11. aliis *Chemoſh*. B. Hieronymus in Eſaiam 15 2. *In Nabo erat Chemoſh idolum conſecratum, quod alio nomine appellatur Beelphegor.* Nicetas in Gregorium dicit fuiſſe Veneris ſtatuam. Quidam putant, quod כמוש ſit Κῶμος Græcorum, *Deus Commeſſationis*, alii *Bacchum*. Vide Voſſium de Idol 2. 7. *Chanaan*, filius Cham. Gen. 10. Bochartus eundem eſſe vult cum Mercurio, Primò quia uterq; Jovis fuit filius, i. e. Hami. Secundo utrique à mercibus & mercaturâ nomen. Hebræis enim כנען *Chanaan mercatorem* ſonat. Tertio quomodo fratrum ſervus indigitatur Chanaan, ita Mercurium in cœlo Ethnici ſervilibus miniſteriis addixerunt, unde tam acerba illius apud matrem expoſtulatio in Luciani dialogis, in quo ſunt collocutores Mercurius & Maia. *Quid non dicava, ego qui ſolus tot negotia ſuſtineo, quibus delaſſor πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διαπονούμενος in tam multa miniſteria diſtractus; Me ſiquidem mane ſurgentem σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ verrere oportet convivii cœnaculum. Et curiam* τὴν Ἐκκλησίαν *ubi ſtravero, & ſingula compoſuero, Jovi eſt aſſiſtendum ad perferenda illius mandata toto die ſurſum & deorſum curſitando.* Et paulo poſt cum aliorum Jovis filiorum ſorte ſuam conferens; *Hic quidem*, inquit, *Alcmenæ, ille Semeles filius, ambo miſeris mulieribus prognati, ſecurè epulantur, at ego Atlantide Maiâ progenitus* διακονοῦμαι αὐτοῖς *illis ſervio.* Deniq; ſe talem eſſe queritur ὥσπερ οἱ ἐν τῇ γῇ κακῶς δουλεύοντες, *quales ii, qui duram in terris ſervitutem ſerviunt.* Huc facit, quod à Pœnis שרבש *Sumes*, i. e. *miniſter*, & ab Etruſcis *Camillus* dicitur, i. e. *ſervus deorum*, aut *miniſter*.

Chananæa, vulgo *terra Sancta*, cujus limites ſunt ad orientem Jordanes flu. ad occidentem Ægyptus, & mare magnum, quod Mediterraneum dicitur; ad meridiem deſertum Arabiæ; ad aquilonem mons Libanus. Populi *Chananæi*, de quibus & eorum regione, vide Bochartum in Phaleg. lib. 4. cap. 34. cujus titulus eſt *Chanaan*, itemq; cap. 36. quod eſt *De Chananæorum finibus*.

Chanani, nomen viri. 2 Eſdr. 9. Lat. *præparatio*, vel *baſis mea*.

Chandanace, urbs Perſicæ. Gentile *Chandanacenus*. Steph.

Chandane, urbs Apuliæ. Steph.

Chane, flu. inter Albaniam, & Armeniam, à Cyro amne exceptus, mox cùm eſt factus navigabilis, in mare Caſpium erumpens. Strab. lib. 11.

Chaones, Epiri pop. à quibus *Chaonia* regio dicta. *Chaoniam* autem Helenus Priami filius à *Chaone* fratre, quem in venatu per ignorantiam dicitur occidiſſe, nominavit, quaſi ad ſolatium fratris extincti. Fuit propriè montana pars Epiri, licet quandoque ſumatur pro totâ. Virg.

Chaoniamque omnem Troiano à Chaone dixit.

Ibi ſylva *Chaonia* columbis abundans. Virgil. Eclog. 9.

——— *Carmina tantum*
Noſtra valent Lycida tela inter martia, quantum
Chaonias dicunt aquila veniente columbas.

Prop. 1. eleg. 9.

Non me Chaonia vincant in amore columbæ.

Ovid. De Arte. 2.

Quaſque colat turres Chaonis ales habet.

Quod a. in Epiri illo nemore columbæ dare reſponſa dicuntur, Servius ideo fingi putat, quia linguâ Theſſalâ Pelades & Columbæ vaticinatrices vocantur. Hinc *victus Chaonius*, i. e. glandium cibus. Ceres apud Claud. 3. De Raptu.

Chaonio ſtatui gentes avertere victu.

Virg. Georg. 1,

Liber & alma Ceres, veſtro ſi munere tellus
Chaoniam pingui glandem mutavit ariſtâ.

Et lib. 2. *Chaonique patris glandes*, i. e. Jovis Epirotici, Servius. Nam & Jupiter *Chaonius*. Val. Flac. lib. 1.

——— *Dodonida quercum*
Chaoniique vides famulam Jovis.

Chaonia, Comagenæ urbs in Syriâ. Ptol.

Chaonitis, Aſſyriæ regiuncula. Strabo.

Chaos, rudis & inordinatæ materiæ confuſa congeries. Poetæ aiunt Chaos in principio fuiſſe, i. e. confuſionem rerum, atque elementorum. Poſtea vero Deum diremiſſe illam congeriem, ſinguliſque rebus ex confuſo acervo ſeparatis, in ordinemque deſcriptis inſtruxiſſe mundum pariter, & ordinaſſe. Vide Ovid. 1 Metam. Virg. Geor. 4.

Atque Chao denſas divum narrabat amores.

Lact. Inſtitut. 1. 5. *Heſiodus non à Deo conditore ſumens exordium, ſed à Chao, quod eſt rudis inordinataque materiæ confuſa congeries.* Dictum autem putatur nonnullis à χέω, *fundo*. Heſych. χάος χάσμα. Lucanus.

In Chaos antiquum confundimur.

Cui Etymo favere videtur illud Philonis περὶ Ἀφθαρσίας κόσμου. Τῶν δὲ Στωϊκῶν ἔνιοι χάος τὸ ὕδωρ εἶναι παρὰ τὴν χύσιν τοῦνομα πεποιῆσθαι νομίζουσιν. Chaos autem procul dubio ab antiquo χάω, pro χάσκω *debiſco*. Ritterhuſio autem notis in Guntherum placet eſſe à כהה i. e. *caligavit*. Sanè Gloſſæ Cyrilli χάος *tenebræ*. Et Prudentius tenebras eâ voce deſignat Hymn. 5. Cathemerinôn.

Merſo ſole Chaos ingruit horridum,
Lucem redde tuis Chriſte fidelibus.

Inde *atrum Chaos* Senecæ in Agamemnone & *cæcum Chaos* eidem in Octaviâ, & Medeâ. Denique *Cimmerium Chaos* Statio Silv. 3. 2. Apud Ariſtoph. vero in Nubibus, & Avibus ponitur pro aere, & ſic exponit Scholiaſtes, alioto quoque loco hoc Ibycio.

Πολλάκι δὲ σὺ ἀπολεῖς χάει.

Vetus interpres Bibliorum Lucæ 16. 26. Spatium quod inter cœlos, inferoſque eſt, & χάσμα Evangeliſta dixit, *Chaos* appellat, quem male in eo reprehendi ſummus vir H. Grotius ad eum locum oſtendit. Itaque hanc vocem etiam Fauſtus Rhegienſis uſurpavit.

Charabe, Galilææ ſup. vicus. Joſephus.

Characa. Phrygiæ locus. Strabo.

Characena, Suſianæ regio. Ptolem.

Characeni, Tauricæ regionis pop. ab op. *charace* ſic dicti, quod inter hujus regionis urbes commemorat Ptolemæus.

Characenus, vide *Iſidorus Characenus*.

Characina, Ciliciæ regiuncula. Ptol.

Characmoba, vel *Molucharax*, urbs Palæſtinæ Ptol. Vide Steph.

Characometes, flu. Aſiæ. Athenæus.

Charadnæ, Carmaniæ gens. Ptol.

Charadra, urbs Phocidis, non procul à Lilæâ, gentile *Charadreus*. Steph.

Charadrus, flu. Phocidis, Charadram urbem Lilææ proximam alluens, & in Cephiſum influens, brevis decurſûs. Pauſan. cujus meminit Stat. Theb. 4.

Quæque pavet longâ ſpumantem valle Charadrum
Neris. Idem eodem lib.

——— *Ingens*
Inachus, advolvenſque natantia ſaxa Charadrus.

Eſt & flu. Ciliciæ cum lacu cognom. cujus aqua mares gignere facit.

Charan, vide *Carrhæ*.

Charandæi, pop. juxta Pontum. Orpheus in Argonaut.

Charandra, ſinus maris Arabici ad Arſinoen urb. Plin.

Charandes, Tyrius, apud Athenienſes legiſlator, qui legem

gem tulit, ne quis armatus veniret in concionem.

Charauni, Scythiæ extra Imaum gens, & op. Ptol.

Charax Pergamenus, ſacerdos, & philoſophus, Suidâ teſte, condidit hiſtoriarum Græcarum libros 40, in quorum ſecundo Auguſti Cæſaris memoriam celebrat, ὡς πάλαι γεγομένου, *tanquam antiqui*. Unde, eum multo poſt Auguſti ævum vixiſſe colligitur. Secundum Ἑλληνικῶν adducit quoque Steph. in Ἀδεκίστα & Ταίναρον. Condidit & χρονικά, quorum ſecundum idem citat in Ἀσείαι. Apud Euſt. etiam in 1. Il. citatur ὁ Χάραξ ἐν Ἰταλικοῖς. *Lampſacenus* vocatur Lilio Gyraldo Dialogo 2. de poetis. Verum Suidas in Χάραξ adducit epigramma antiquum, ubi *Pergamenus* dicatur. Incipit illud.

Εἰμὶ Χάραξ ἱερὸς γενέτης τοῦ Περγάμου ἄκρης.

Fortaſſe Gyraldo obverſabatur Charon Lampſacenus. Non de nihilo verò eſt, quod Etymologus diſtinctè dicat; Χάραξ ἰσοσυλλάβως: Quomodo & Suidæ in ὄμηρον bis vocatur. Nam fuit præterea alter *Charax*, Grammaticus, cujus item in Ἔπεσιν meminit.

Charax, Armeniæ min. op. & Parthiæ quoq; Ptol. Item Cretæ promuntorium Curopalatæ, & Suſianæ urbs ad ſinum Arabicum, Ptol. Primum *Alexandria*, ab Alexandro ejus conditore, dein *Antiochia* ab ejus reſtauratore: & tandem *Paſine* (*Spaſine* legit Pintianus ex Stephano) dicta fuit, autore Plinio. *Paſine* habet hoc loco Arriani Periplus. *Topaſine* legitur apud Xiphilinum, fortaſſe malè juncto Græco articulo. *Carmon* vocat Pinetus in ſuo Plinio Gallico. Hermolaus in Plinianis caſtigationibus citat Indicam quandam incerti autoris hiſtoriam, in quâ legitur *Diridotim*, quandoque dictam, ſed hoc ita non eſſe, ex Arriano compertum eſt, qui *Diridotim* ad oſtium Euphratis flu. deſcribit, ubi Tereden Ptolemæi eſt, ejuſdem ferè ſoni, & paucis literis mutatis opidum.

Charax, locus Alexandriæ juxta Celænas Phrygiæ, ubi Alex. magnus caſtrametatus eſt. Nicetas.

Charax, Cariæ urbs, quæ nunc *Trallis*. Steph.

Charax, maximum emporium prope Nicomediam in ejus ſinu. Eſt & alius locus Ponticæ regionis. Steph. & Ptol. *Cacagioni* Mercatori, *Giraconda* vero Nigro.

Charaxes, ſive *Charaxus*, Herodoto lib. 2. vir Mitylenæus, frater Sapphûs poetriæ, qui captus Rhodopes meretricis amore, ejus cauſâ opes ſuas omnes dilapidavit, & ad ſummam redactus inopiam piraticam exercuit. Ovid. in Epiſt. Sapphûs.

Gaudet, & è noſtro creſcit mœrore Charaxus
Frater, & ante oculos, itque reditque meos.

Et paulo ante.

Aſſit inops frater victus meretricis amore
Miſtaque cum turpi damna pudore tulit;
Factus inops, agili peragit freta cærula remo,
Quæſque male amiſit, nunc malè quærit opes.

Charbanus, Medorum mons. Plin.

Charchamiſh, civitas juxta Euphratem. Eſ. 10. lege *Charchemiſh*.

Charchas, nomen Eunuch regis Ahaſueri. Eſth. 1. lege *Charſhena*.

Charenton, pagus Galliæ ad Matronam flu. apud Pariſios, inde duo fere miliaribus diſtans, echo celebris, quæ ibi duodecies redditur.

Chares, Athenienſium dux, ad promittendum facilis, & promptus; Unde proverbium natum *Charetis pollicitationes*. Suidas. Fuit & *Chares* Lydius ſtatuarius, Lyſippi diſcipulus, qui Rhodi Solis coloſſum fecit. Plin. 34. 7. Fuit & *Chares* teſte Plutarcho in Artaxerxe, qui in bello Cyrum vulneravit. Denique *Chares* Mitylenæus hiſtoricus fuit, qui & ipſe de rebus ab Alexandro geſtis opus condidit. Citatur ab Athenæo lib. 1. 3. 5. 10. 11. 12. & 13. Item Plutarcho in vitâ Alexandri; ubi Ἰσάγγελος vocatur, uti & Gellio lib. 5. cap. 2.

Charetes, Peloponneſi flu. circa Argiam. Plut. in Arato.

Chariata, op. Arab. Fel. Ptol.

Chariclo, filia Apollinis, Chironis Centauri, vel Scironis, ut alii volunt, uxor. Ovid. Met.

Ecce venit rutilis humeros projecta capillis
Filia Centauri, quam quondam nympha Chariclo
Fluminis in rapidi ripis enixa, vocavit
Ocyroen. ———

Charidemum, promuntorium Hiſp. Tarr. in Bæticæ conf. ſic appellatum ab achate lapide pretioſo qui ibi reperitur. *Cabo de Gates*, Cluſio; portus quoque ejuſdem nominis ſequitur apud Florianum, qui eum hodie *Porto Carbonero* appellari ait. Vide Bochartum de Phœn. col. lib. 1. cap. 34.

Charidemus, Athenienſis, ab Alex. M. exulare juſſus, ἐς τὴν Ἀσίαν παρὰ βάσιλέα Δαρεῖον φεύγει. Arrian. Hiſt. lib. 1. Qui magno uſui Perſis fuit, donec ob linguæ libertatem, juſſu Darii interfectus eſt. Diodoro dicitur ἀνὴρ θαυμαζόμενος ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ δεινότητι στρατηγίας. & Curtio lib. 3. *belli peritus, & ob exilium inſtus Alexandro, quippe Athenis jubente eo fuerat expulſus.*

Charidemus, dux Cherſobleptæ Thraciæ regis militum. Demoſth. contra Timocratem. Fuit quidam etiam Romanus ſeris objectus. Martialis. lib. 1.

Charien, flu. Themiſcyrenæ. Plin. 6. 4. Χαρίεις Arriano.

Charilaus, Lacedæmonius nobilis, comæ nutriendæ ſtudioſus, qui interrogatus, cur comam nutriret, reſpondit. *Quia ex omni ornatu hic foret pulchrior, venuſtiorque ac ſumptus minimi.* Idem interrogatus, cur admodum paucas leges ſanxiſſet Lycurgus: *Quia*, inquit, *pauca dicentibus, paucitas legum ſufficit*, Rhod. 18. 4. ex Plut.

Charilus, dux Lacedæmoniorum, Tegeatas ſuperavit, author Pauſan. apud Volater. forte *Charilaus*, cujus meminit Strabo lib. 12.

Charimatæ, pop. intra Pontum. Steph.

Charinda, Mediæ flu. Ptol.

Chariphron, unum oſtiorum Indi flu. Ptol.

Charis, Vulcani Lemnii uxor.

Chariſia, urbs Arcadiæ. Steph. à *Chariſio* Lycaonis filio dicta.

Chariſius, Atticus orator. Cic. in Bruto. Itemq; Grammaticus, cujus meminit Priſcianus. Ejus Inſtitutiones hodie habemus, quæ in Gram. veterum corpore Putſchii primum locum obtinent.

Chariſtas, fluvius Colchorum in Euxinum influens. *Charus* Straboni, *Chariens* Plinio, *Tamaſa* hodie Nigro.

Chariſtia, feſta erant apud Romanos, in quibus cognati, & conſanguinei convenire ſolebant, & invicem mutua dona dare. Hæc a. fiebant 11 Cal. Mart. Ovid. Faſt. 2.

Proxima cognati dixere Chariſtia Chari.
Et venit ad ſcitos turba propinqua deos.

Val. Max. 2. 1. *Convivium etiam ſollenne majores inſtituerunt: idque Chariſtia appellaverunt: cui præter cognatos & affines nemo interponebatur.*

Charites, ſeu *Gratias* quidam ex Venere & Jove genitas ſcripſerunt; alii ex Venere, & Libero. Cicero ex Erebo & nocte ortas exiſtimat. Statii Scholiaſtes in primum Thebaidos Jovis & Autonoes filias putat. Heſiodus Jovis & Eurynomes filias ſcribit. Tres ſunt, *Aglaia* (quæ & *Paſithea*) *Thalia*, *Euphroſyne*. Tot autem ideo eſſe prodiderunt, quia & benefici eſſe in alios debemus, & aliorum beneficia ſuſcipere, & iis, qui in nos fuerunt liberales, retribuere, quæ tres actiones ſunt ſeparatæ. Muſæus.

——— Οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς χαρίτας φυσιστὸν πεφυκέναι, ἓς δέ τις Ἡγῇ:
Ὀφθαλμὸς γελέων ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.

Ariſtænetus lib. 1. ep. 10. Καὶ τοῖς ὑμνοις χάριτες ἃ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δικαίων ἀξιόχρεως δίκας. Alii ideo dicunt tres Gratias eſſe, quia acceptum beneficium cum fœnore reddi debeat. Quapropter ſolebant veteres ita Gratias pingere, ut una earum averſam faciem teneret, quaſi à nobis profecta: duæ vero nos adſpicerent, ut duplex nobis beneficium rependi debere oſtenderent. Nudæ etiam pingebantur, quia beneficia ſuco debent carere, & nullo velamine obtegi: Juvenes, ne beneficii memoria ſeneſcat, Ridentes, quod hilariter dandum ſit, Item Connexæ, quia inſolubiles eſſe Gratias decet, & unum beneficium aliud ſemper parere. Vide *Gratiæ*.

Charitonia, hoc eſt, inquiunt, *nihil non feſtivitatis, & gratiæ habens venale*: οἶνον enim *venale* ſignificat. Sed profectò hoc ineptum & putidum eſt, & à Grammaticis confictum, quibus corrupta lectio impoſuit. Ita enim ſcripſit Lucretius, ut & Gifanius edidit,

Parvulo, pumilio, Charitôn mia, tota merum ſal.

Ob venuſtatem puta, ac leporem. Quod non intelligentes correctores, bellum illud *Charitonia* commenti ſunt.

Charitonius, Gr. Χαριτώνιος, quâ voce, ut quidam volunt uſus eſt Lucretius in commendatione puellæ.

Parvula, pumilio, Charitonia tota, merum ſal.

Charmæ, gens Indica. Plin. 6. 20.

Charmæi, op. Minæorum in Arabiâ, qui à rege Cretæ *Minoe* originem trahere exiſtimantur. Plin. 6. 28.

Charmandæ, urbs trans Euphratem, juxta portas Babyloniæ. Steph.

Charmi, fil. Ruben. Gen. 46. Filius Juda. 1 Paral. 4. qui Gen. 46. dicitur Er. Præterea filius Zadi. Joſue. 7.

Charmidas, vir quidam extitit in Græciâ, qui tantæ fuit memoriæ, ut quæ quis in bibliothecis exegerit volumina, legentis modo repræſentaret. Plin. 7. 24.

Charmides, pugil nobilis apud Pauſan. Item *Charmides* Maſſilienſis ſcriptor, qui Luſciniam non modo muſicæ ſtudioſam, ſed gloriam ambitioſius captantem ſcripſit.

Charmione, Cleopatræ ancilla, ſpontaneam Dominæ mortem imitata. Plut. in Anton.

Charmis, Sardiniæ urbs, à Carthaginenſ. condita. Steph.

Charmis, Maſſilienſis medicus, qui conſueverat balneis frigidis, etiam hyeme frigid ſſimâ, ægrotos lavare. Plin.

Charmonia, Hiſp urbs Ptol. *Carmon* Straboni dicta.

Charmothas, portus in Arabiâ, centum fere ſtadiorum ambitu, ingreſſu anguſto, ac periculoſo. Strabo 16.

Charmus, Syracuſius quidam poeta, qui reſte Athenæo, in ſingula, quæ apponerentur, verſiculos ac paroemias promebat, uti eſt illud de piſcibus.

Ἥκω λιπὼν Αἰγαῖον, ἁλμυρὸν βάθος, i. e.

Venio linquens Ægæum ſalſam profunditatem.

Charon, Pythoclis filius, quem Strabo lib. 13. *hiſtoricum* appellat, atque inter illuſtres Lampſacenos rejonit. Dionyſius quoque epiſtolâ ad Pompeium, eum ante Herodotum ſcripſiſſe hiſtorias teſtatur. Hic Suidâ teſte libros 2 De Rebus Perſicis conſignavit. Eos Plut. citat in Themiſtocle. Item Athenæus lib. 9 Idem Athen. eum ἐν τοῖς ὅροις laudat lib. 11 & 12. Sed præterea multa alia conſignavit, quæ ex Suidâ peti poſſunt. Ex quo etiam diſcimus floruiſſe eum circa Olymp. 75. vel juxta alios, paulò poſt Olymp. 79.

Charon, junior (uti vocatur) vixit temp. Prolemæi Euergetæ, ac familiaris ſui Apollonii Argonautica explicuit; non univerſa quidem, ſed quæ ab hiſtoria penderent. Docet hoc nos Apollonii Schol. lib. 2. Οὕτω δὲ αὐτὰς ὀνομάζει ὁ Χάρων, αὐτῷ Ἀπολλωνίῳ γνώριμος, ὃν καὶ τῷ περὶ ἱστορίαν τῷ Ἀπολλωνίῳ. Eundem citari arbitror cum ante diceret. Χάρων δὲ φησι, τὸν Λαμψακήνων χώραν περιτρέχειν Βεβρυκίαν καλουμένην. Sed minimè hinc conſequitur, ſcriptorem hunc fuiſſe Lampſacenum. Atque ut Lampſacenus eſſet, alius tamen ſit à nobili illo rerum Perſicarum ſcriptore, de quo ſupra, cùm inter eos intervallum ſit amplius quam 50 Olympiadum.

Charon, Carthaginenſis hiſtoricus, deſcripſit tyrannos, quotquot in Europâ, & Aſiâ fuerunt. Item prodidit vitas illuſtrium virorum libris 4. & vitas illuſtrium fœminarum libris totidem. Suidas.

Charon, Naucratites hiſtoricus, ut idem Suidas auctor eſt, retulit Alexandrinos, & Ægyptios Sacerdotes, ac quæ ſub eorum quôque accidiſſent. Ad hæc reges, qui in unaquaque fuiſſet gente. Præterea de Naucrate, & alia quædam De Ægypto, poſteris reliquit.

Charon, Erebi & Noctis fil. inferorum portitor, *Porthmeus* Juvenali. ——— *Tetrumque novitius horret Porthmea.* ———

Quem poetæ fabulantur defunctorum animas futili cymbâ per Stygiam paludem tranſvehere. Virg. Æn. 6.

Portitor has horrendus aquas, & flumina ſervat
Terribili ſquallore Charon, cui plurima mento
Canities inculta jacet; Stant lumina flammâ:
Sordidus ex humeris nodo dependit amictus,
Ipſe ratem conto ſubigit, velisque miniſtrat
Et ferrugineâ ſubvectat corpora cymbâ,
Jam ſenior, ſed cruda Deo, viridisque ſenectus.

Per Antiphraſin ſic dictus quaſi *Acharon*, hoc eſt *triſtis, auſterus*, qualis à Virgilio ſupra deſcriptus. Unde Prop.

Scandenda eſt torvi publica cymba ſenis.

Sen. in Hercul. Fur.

Hunc ſervat amnem cultu & aſpectu horridus
Pavidoſque manes ſquallidus geſtat ſenex,
Impexa pendet barba, deformem ſinum
Nodus coercet, concavæ lucent genæ,
Pergit ipſe conto portitor longo ratem.

Idem in Oedipo.

Quique capaci turbida cymbâ
Flumina ſervat, durus ſenior,
Navita crudus, vix aſſiduo
Brachia conto laſſata refert.

Quin & Charon ipſe apud Eurip. in Alceſtide vocat mores ſuos ἐχθρὸς γὰρ θεοῖς, καὶ θεοῖς ξυγκεκλημένος.

Inviſos hominibus, Diiſque odioſos.

Inde à Statio. 2 Silv. *trux navita.* Deniq; Prop. 4. 12.

Vota movent ſuperos; ubi portitor æra recepit,
Obſerat herboſos lurida porta rogos.

Hinc per convicium, homines terribili ſqualore, & pravo ac corrupto animo, *Charontes* appellantur. Apul. in Apol. de Æmiliano. *Igitur agnomenta ei duo indita*, Charon, *ut jam dixi ob oris & animi duritatem: & alterum, quod libentius audit, ob Deorum contemptum*, Mezentius.

Charondas, Thurius (à *Catanâ* civitate, unde originem habuit, *Cataneus* appellatus) legem tulit, Ne quis armatus in concionem veniret; Cumque poſtea ipſe rure rediens imprudens ut erat gladio accinctus, in concionem veniret, admonitus legis, ab eo qui proximè ſedebat, eodem gladio incubuit, cum liceret culpam diſſimulare, vel defendere. Val. Max. lib. 6. cap. 5. Meminit ejus Tullius de legg. lib. 3.

Charonea, *orum* regio eſt Aſiæ ad Mæandrum flu. vicina Hierapoli, Characi, Magneſiæ, & Myunti, terram habet cavernoſam, putridam, & incendiis obnoxiam. Strabo. lib. 12.

Charonea porta, appellabatur una ex portis Athenienſis nomophylacii, per quam damnati ad ſupplicium ducebantur.

Charonea ſcrobs, locus Italiæ, Plinio 2. 23. memoratus. *Spiritus*, inquit, *lethales alibi, aut ſcrobibus emiſſi, aut ipſo loci ſitu mortiferi: alibi volucribus tantum, ut Soracte vicino urbi tractu; alibi præter hominem cæteris animant bus, non nunquam & homini, ut in Sinueſſano agro, & Puteolano. Spiracula vocant, alii Charoneam ſcrobes, mortiferum ſpiritum exhalantes.*

Charonium, antrum inter Tralles & Niſam, ubi ægroti ſolemnibus quibuſdam ſuperſtitionibus à morbis liberari credebantur. Strabo lib. 12.

Charops, Æſchyli filius, princeps Athenienſium decimus quartus. Alcmæone Archonte perpetuo mortuo, placuit Athenienſibus ut Archontes in decennium tantùm imperium obtinerent; primuſque hic Charops creatus eſt, anno primo principatûs ejus incidente in an. 2 Olymp. ſeptimæ quo tempore Roma condita fuit. Sigonius.

Charops, vel *Charopes*, vir Trojanus, Hippaſi fil. & Soci frater, quos ambos uno die Ulyſſes interemit. Hom. Il.

Charops, inter Epirotas primarius, qui T. Quinto Flaminio conſuli Romano, contra Philippum bellum gerenti favit. Plut. in vitâ Flaminii.

Charſhena, nomen viri. Eſth. 1.

Chaſluim, filius Meſraim. Gen. 19. Heb. *Chaſluhim* populi nomen, qui & Philiſtini, ſive corruptè Palaſtini. Eos Colchos eſſe multis argumentis probantem vide ſis Virum magnum in Phalege. lib. 4. cap. 31.

Charixena, poetria quædam cujus meminit Ariſtoph.

Charta, Tyri urbs, ex quâ, ut quidam volunt, Dido egreſſa eſt, & ab ſe conditam urbem *Chartagenem* appellavit.

Chartaia, urbs Hyrcaniæ, Orientem verſus. Laonic.

Chartani, Marmaricæ nomi gens. Ptol.

Charteia, vel *Carthcia* op. inſ. Ceæ. Plin.

Charybdis, gurges vorticoſus in freto Siculo, juxta litus Tauromenitanum, Scyllæ oppoſitus, contrariis fluctuum concurſibus in miram altitudinem aſſurgens, ſtatiſque temporum vicibus obvia quæque abſorbens, iterumque evomens. Virg. Æn. 3.

Dextrum Scylla latus, ſævum implacata Charybdis
Obſidet: atque imo barathri ter gurgite vaſtos
Sorbet in abruptum fluctus, rurſuſque ſub auras
Erigit alternos, & ſidera verberat undâ.

Habuit ex Homero Odyſ. 12.

Τῷ δ' ὑπὸ δῖα χάρυβδις ἀναρροιβδεῖ μίλαν ὕδωρ
Τρὶς μὲν γὰρ ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ.

Ovid. Met. *Quid quod neſcio qui mediis concurrere in undis*
Dicuntur montes, ratibuſque inimica Charybdis
Nunc ſorbere fretum, nunc reddere, cinctaq; ſævis
Scylla rapax canibus Siculo latrare profundo.

Idem Ponticorum 4.

Nec potes infeſtis conferre Charybdin Achæis,
Ter licet epotet, ter vomat illa fretum.

Heſychius. Χάρυβδις, χάσμα θαλάσσης, ἢ καταγὶς. *Charybdis* Bocharto eſt *Chor-obdan*, hoc eſt, *foramen perditionis*; nempe ut ait Seneca in Conſol. ad Marciam, cap. 17. *Hiatu magno profundoque ſorbet navigia.* Hinc Iſidor. 13. 8. *Charybdis dicta, quod gurgitibus occultis naves abſorbeat.* Inde laudandus Horatius qui meretricem rapaciſſimam, & voraciſſimam, atque avariſſimam nominat *Charybdim.* Od. 27. lib. 1. ——— *Ah miſer*
Quanta laboras in Charybdi,
Digne puer meliore flamma.

Poetæ fabulantur Charybdim mulierem fuiſſe rapaciſſimam, à Jove cum Herculis boves ſurripuiſſet, fulminatam, & in voraginem hanc converſam. Cæterum Charybdin hanc fuſiſſimè juxta, ac eruditiſſimè deſcribentem vide Cluver. Sicil. Ant. pag. 64. &c. *Charybdim* definit Etymologus Πᾶν τὸ εἰς χάος ᾠ ὅλιθρον καλάρον. Et præter hanc quam diximus, aliam deſcribit circa Gades. Et Strabo lib. 6. Charybdin vocat Syriæ locum inter Apamæam, & Antiochiam, in quo Orontes abſorptus poſt XL ſtadia rurſus emergit.

Chaſelon, pater Eldad Principis tribûs Benjamin, Num. 34. Hebraicè *Chiſlon* dicitur.

Chaſira, Armeniæ min. op. Ptol.

Chaſphon, Paleſtinæ op. 1 Macch. 5. Joſ. Ant. 12.

Chaſuari, *Caſuarii*. Ptol. *Chatuarii* Strab. Germaniæ pop. *Thuringos* putat Althamerus.

Chaſzanemica, Ponti urbs. Lib. Notit.

Chat, Mercurii Triſmegiſti fil. floruit anno ante urb. conditam 737. Euſeb.

Chateni, Arab. Fel. pop. ad ſinum Capeum.

Chatracharta, Bactrianæ, & Aſſyriæ urbs. Ptol.

Chatræi, Indiæ intra Gangem pop. Ptol.

Chatramitis, regio juxta mare rubrum. Strabo lib. 15. Χαλραμὶς Dionyſio dicitur. Incolæ Artemidoro *Atramotitæ*. *Chatramotitæ* Stephano. *Chatramotæ* Uranio. *Chatrimmitæ* & *Chatrimmititæ* Ptolemæo. Nec ab his diverſi *Atramitæ*, vel *Adramitæ*, quamvis diſtinguunt Uranius, Plinius ac Ptolemæus. *Chatramitis* autem Hebraicè eſt *Hatzermaveth*, ſive *Hadramauth*, & eſt Arabiæ regio myrrhifera, & thurifera apud Ptol. à Climace monte pertingens uſque ad Sachalitas. Porro Hebræis ad verbum ſonat *atrium mortis*, ut, & Arabibus *regionem mortis*. Rationem nominis innuit Arrianus in Periplo maris Erythræi his verbis. Μιλαχθίζεται δὲ ὁ λίβανος ὑπὸ δόλων βασιλικῶν, ᾗ τῶν ὅλη τιμωρίᾳ τεμνομένων. Ἐπίνοσι δὲ ἥδιστα ὁι τόποι, ᾗ τοῖς μὲν παραπλύσιοι λοιμικοὶ, τοῖς δὲ ἐργαζομένοις πάντοτε θανατώδεις. Hæc Bochartus, qui & aliam Etymologiam profert de ſerpentibus ibidem letiferis, quem, ſis, conſule Phaleg. pag. 116.

Chattenia, regio Gerrhæorum, aſpera alioqui, ſed vicis, & turribus inſtructa, prope mare Rubrum; Cives *Chatteni*.

Chatti, vide *Cati*.

Chattuarii, Germ. pop. Strabo.

Chaubi, Germ. pop. ad oceanum ſpectantes. Strabo. 7.

Chauci, Plinio, & Tacito, *Cauchi*, vel *Cauci*, Ptolemæo, & Straboni, Germ. pop. In maiores & minores dividuntur. Minores ſunt *Friſii Græningenſes*; Majores *Luneburgenſes*, & *Bremenſes*, ad Hamburgum uſque Hos *Chaycos* poeticè appellavit Claudianus de laudibus Stiliconis eo verſu.

Ut jam trans fluvium non indignante Chayco.

Chaum, Argiæ mons. Pauſan. Et caſtellum in Tauricâ Cherſonneſo. Strabo.

Chauni, pop. Theſprotiæ. Steph.

Chaunaria, extrema Libyæ interioris urbs. Ptol. *Cabodenen* Caſtaldo. Promuntorium etiam ad mare Atlanticum, *Capo di Non* Maffæo, & Marianæ.

Chauon, Mediæ regio; pop. *Chauones*, Steph.

Chaurana, Scythiæ extra Imaum urbs. Ptol.

Chaurina, Ariæ urbs. Ptol.

Chazene, Satrapia juxta Euphratem Meſopotamiæ Stephanus ex Arriani Parthicôn lib. 13.

Chebbon, civitas in tribu Judâ. Joſ. 15. Hebr. *Cabbon.*

Chebron, Ægypti rex; regnavit annis 13.

Chelæ, locus inter Apolloniam inſulam, & Sangarium flu. Arrianus. Eſt & locus circa Byzantium. *Scalas* teſte Pet. Gyllio. Item duo Africæ circa Carthaginem promuntoria.

Cheleab, ſecundus fil. David de Abigail uxore Nabal Carmelitæ. 2 Reg. 3. Hebr. *Chileab.*

Cheleb, id eſt, *caniſtrum*, vel *caninus*, nomen viri, 1 Paral. 27.

Chelian, nomen viri. 1 Eſdr. 10.

Chelidoni, pop. Illyriæ. Steph.

Chelidonia, Favonius ventus vocatur à die 6 ante Idus Febr. uſque ad 7 Calend. Martias, eo quod his diebus hirundines primum conſpici incipiant. Plin. 2. 47.

Chelidoniæ, inſulæ contra Tauri promuntorium peſtiferæ navigantibus, duæ ſunt, quarum una *Corydela*, alter *Menalippea* dicitur. Steph. Dionyſius trium meminit verſ. 506.

Τὴν δὲ μετ' αἰολίην δὴ Χελιδονίαι γεγάασι
Τρεῖς νῆσοι, μεγάλης Παλαμηδὸς ἀνθρώιν ἄκρης.

Ptolemæus Χελιδονίας σκοπέλους, Stephanus Χελιδονίας πέτρας vocat, Strabo Χελιδονίας, quaſi dicas *Hirundininas*. Herodianus Grammaticus Χελιδονίας ὀξυτόνως vocat, quæ vox *nidos hirundinios* notat. A Scopulis igitur ſic appellantur hæ inſulæ, quibus ſe condunt per hyemem hirundines, aut quibus in æſtate nidos conficiunt. Ad hoc facit Ovidii hoc diſtichon.

Cum glaciantur aquæ, ſcopulis ſe condit hirundo,
Verberat & gelidos garrula voce lacus.

De his Mela 2. 7. *Quæ contra Tauri promuntorium importunè navigantibus obiacent, Chelidoniæ nominantur.* Vide, ſis, Euſt. ad Dionyſ. locum; & Strab. lib. 14.

Chelidonium promuntorium Tauri montis in mare Pamphylium prominens. Plin. 5. 27.

Chelion, vel *Chilion*, h. e. *conſummatus*, vel *perfectus*, aut *totus columbinus*, filius Elimelech. Ruth 1.

Chelippus, mons in Chio inſulâ. Germ. Cæſar in Aratæis.

Chelman, nomen urbis Ezech. 27.

Chelmon, nomen loci inter Belma, & Bethuliam. Judith. 7.

Chelonates, ſive *Chelonites*, Ptol. & Pauſ. *Caſtel Torneſe* teſte Sophiano, promunt. cum op. Peloponneſi in orâ occiduâ Elidis, inter oſtia Alphei & Penei flum. contra Cephalenen inſ. Eſt & ſinus Ptolemæo inter promunt. prædictum, & Ichthym promunt. ſequens ad auſtrum *Golf di caſtel Torneſe.*

Chelone, promuntorium Coi. Pauſ.

Chelonides, paludes Libyæ interioris. Ptol.

Chelonites, inſula in Rubro mari. Steph. Item promunt. Elidis. Ptol.

Chelonophagi, pop. ſunt in Carmaniæ angulo, non aliâ quam teſtudinum carne veſcentes, earumque teſtis caſas ſuas tegentes. Vide Plin. 6. 25. Et Strab. lib. 16.

Chelydoreus, Bœotiæ mons. Pauſan.

Chelytis, Dianæ cognomen. Clemens in Protreptico ᾗ Χελύτιδα δὲ Ἄρτεμιν Σπαρτιᾶται σέβουσιν, ἀπὸ τὸ βάθρου, χελύσθρου καλοῦσιν. Tuſſire vero, etiam Χελύσθρου dici, quanquam nullâ Spartanorum mentione auctor quoque Heſychius. Χελύσσεται, *βύσσεται*, lege *βήσσεται*.

Chemmiſia, urbs Miſniæ.

Chemnis, Ægypti inſula. De quâ Pomponius 1. 9. ubi de Ægypto. *Alia quoque in his terris mira ſunt. In quodam lacu Chemnis inſula lucos ſylvaſque & Apollinis grande ſuſtinens templum, natat, & quocunque venti agunt, pellitur.* Sed ibi *Chemmis* legendum monet doctiſſ. Iſ. Voſſius. Ita

quoque, insulam istam appellat Herodotus. Hecatæus eam *Chembin* vocat, in loco Stephani ita legendo. Ἔστι δὲ καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Λητοῦς ἐξ νῆσῳ χέμβις ὄνομα ἱερὰ τῷ Ἀπόλλωνι. Ἔστι δ' ἐν νήσῳ μεδέστι, ἢ πρέπελεῖ ὅπη τῷ ὑδατος ἢ κινέεται. Ὁ ναυπάτης Χιμμίτης, ἢ Χίμμιος. Alia est *Chemmis* quæ in nomo Thebaico sita erat, quamque Πανὸς πόλιν interpretatur Diodorus Siculus. Meminerunt hujus tum alii, tum ipse quoque Herodotus. Plut. in lib. De Iside & Osir. perperam Χίννι vocat. Stephanus ex authoritate Herodoti, & hanc quoque insulam esse inquit. Ἔστι καὶ Χίμμις πόλις μεγάλη νόμε τῆ Θηβαικῆ, ἐγγὺς τῆς Νίας πόλεως, φησὶ δ' ὁ αὐτὸς, ἢ νῆσον εἶναι χέμμιν ἐν αὐτῇ. Sed nusquam hoc Herodotus prodit. Itaque apud Stephanum legendum ἐν Βουσῖ non ἐν αὐτῇ.

Chemosh, Moabitarum numen. Jer. 48. 7. Χαμὼς 70. interpretes vocant; & vocamine tantummodo à Phegorio Deo hunc distare sentit D. Hieronymus. Philo Judæus. Allegor. 2. Χαμὼς ἐρμηνεύεται ὡς φηλάφημα, quod cæcorum fere proprium. Sane ומש *mosch est contrectavit*, seu *palpavit*, & elementum *Caph* servile ὡς interpretatur.

Chena, Laconicæ urbs, Mysonis patria. Steph. Χῆνα, πόλις Λακωνικῆς, ὁ πολίτης Χηνεύς. Vicum appellat Diodorus. Sic in Excerptis. Μύσων τις ἦν Μαλιεὺς ὃς ἀκμὴ ἐν καίμῃ Χηνὶς καλεμένῃ. Aristoxenus apud Laertium in Mysone, μηδὲ πόλιος, ἀλλὰ κώμης, ἢ ταῦτα ἀφανῆς. Χὴν dicitur in Pythiæ oraculo. Αἱ Χῆναι Max. Tyrio, & Pausaniæ, cujus in Phocicis hæc sunt verba. Κῶμαι δὲ ὑπὲρ τῆ Οἰτῃ πρὸς ὄρει ἀλλῆλαι αἱ Χῆναι. Vide Doct. Menagium ad Laertium pag. 38. 39.

Cheneres, Ægypti rex, regnavit an. 16.

Chenne, i. e. *basis*, *vectitudo*, vel *præparatio*, urbs Ezech. 27.

Chenoboscia, *Chenoboscium* Anton. urbs Ægypti è regione Diospolis, quasi ab *anserum pascuis* dicta. à Copto 40. m. p. in bor. distans.

Cheops, Ægypti rex, Herod. lib. 2. vide *Cheospes*.

Cheospes, Ægypti rex, qui celeberrimam illam Pyramidem struxit, in quâ tam multa hominum millia, opus tot annis fecerunt, ut pro apio, cæpâ, allio, expensa fuerint mille & sexaginta talenta.

Chephrem, Cheospis frater, Ægypti post eum rex. Herod. 1.

Chepta, Asiæ flu. inter Orthospanam Drangianæ reg. urbem, & Peucolaitem. Plin.

Cheremocrates, insignis quidam artifex fuit, cujus opus Ephesiæ Dianæ templum fuisse perhibetur. Strabo lib. 14. Idem Alexandro pollicebatur sese montem Atho in eius formam fabricaturum, ut tanquam ex gutto quodam aqua in phialam effunderetur. Strabo ubi supra.

Chereos, castellum in Asiâ min. circa Isauriam. Suidas.

Cherias, Athletes quidam, quem Hercules condylo interfecit.

Cherias, medicus Athenienſis, qui apud Plin. testis est, radicem cardui ex aquâ decoctâ potatoribus sitim facere, stomachum corroborare, & vulvis aliquid conferre.

Cherilus, vide *Chœrilus*.

Chermula, Palæstinæ urbs. Lib. Notit.

Cherogipsis, Thraciæ flu. circa Cherronesum. Niceph.

Cherraidæ, portus circa Teium Joniæ urbem septentrioni obversus. Strabo lib. 14.

Cherres, Ægypti rex, regnavit an. 15.

Cherronesus, vel *Chersonesus*, op. Hispan. Tarrac. in orâ orientali regni Valentiæ in Catalauniæ confinio, *Penisca*, vel *Penisçola* hodiè, Latinè etiam Peninsula dicta. Secunda, urbs Tauricæ, inter Parthenium, & Criumetopum. Ptol. *Chersi*, & *Kersy* Nigro, & aliis. Tertia, urbs Cretæ litoralis, hodie *Chirronisi*. Quarta, *Chersonesus magna*, urbs Marmaricæ in orâ litorali apud Cyrenaicæ fines. *Raxilin*, teste Marmolio. Quinta, *Chersonesus parva*, urbs Ægypti maritima Alexandriæ finitima, quæ *Busire* Jo. Leoni nominatur; sed hæc potius Busiris veteribus esse videtur: utcunque sit, Chersonesus parva ab Alexandriâ in occid. recedit Marmaricam versus. Sexta, Syriæ civitas quæ aliàs *Apamea*. Vide Steph.

Cherronesus; vel *chersonesus* promunt. Siciliæ geminum, unum inter Catanam, & Syracusas, ubi nunc Augusta opidum, teste Fazello circa Megaram. Alterum apud Mylen op. *Capo di Milazzo* hodiè dictum.

Cherronesus, vel *Chersonesus*, Terra est in insulæ modum mari cincta, uno tantum, eoque angusto spacio continenti adjuncta; Latini peninsulam vocant. Quinque autem insigniores memorantur *Cherronesi*, quarum celeberrima Achaiæ adhærens, *Peloponnesia* dicitur. Secunda quæ à vicina continente *Thracia* dicitur; cujus Isthmus ab occasu Melane sinu, ab ortu Propontide alluitur. Tertia Saxoniæ adhærens, à Cimbris, qui eam tenuerunt, *Cimbrica* appellata est. Quarta inter Pontum Euxinum, & Mæotidem paludem sita, à Tauris Scythiæ Europæ populis *Taurica* appellata. Quinta, quam *Auream* cognominant, in Indiâ sita supra Gangem, ortum versus, juxta sinum, quem magnum vocat Ptolemæus, qui duas alias Chersonesos in sinu Arabico videlicet, & Persico constituit.

Cherrura, urbs Libyæ, quæ & *Chersonesus*. Steph.

Cherseus, Phœniciæ flu. Ptol.

Chersidamas, vir Trojanus quem Ulysses in bello interemit teste seipso apud Ovid. Met. 11.

Exitioque dedi cum Chersidamante Thoona.

Vide Iliad. 11.

Chersiphro, Architectus quidam eximius, qui Dianæ Ephesiæ templum mire extruxit, postea aliud fecit, majus illo. Strab. 14. Ubi tamen libri vett. habent Ἀρχίφρων. Sed nihil esse mutandum docet Plin. 36. 14. ubi de hoc templo loquens; *Operi*, ait, *præfuit Chersiphron architectus*.

Chersis, Africæ vicus. Ptol.

Chersius, nomen proprium viri.

Chersi, Ponti maritima urbs ad Mæotidem paludem. Procop. Cedren.

Chersibleptes, Thracum rex, an. U. C. 410.

Chersonesus, vide *Cherronesus*.

Chertobalus, *Charlburg* Lazio, op. Pannoniæ super. in Austriâ apud Danubium, nunc pagus inter Viennam ad occid. & Posonium urb. Hungariæ in ort. ad 5. leuc.

Cherub, Hebr. כרוב est alata imago, similis juveni, dici volunt ex כ *che*, *sicut*, & רבי *rebe*, *puer*, *adolescens*. Chaldaicè enim רבא *reba* est *crescere*, *adolescere*. In script. sanctâ vox legitur pro *angelo*, & *specie angeli*, qui, ut alatus juvenis pingitur, ad significandum robur, & velocitatem in expediendis Dei jussis. Plur. num. *Cherubim* dicuntur. De quibus Jo. Drusius Commentar. ad difficiliora loca Exodi cap. 44. *De Cherubis*, inquit, *quatuor opiniones sunt. Una ex veterum Hebræorum, qui scribunt eos formam habuisse puerorum, aut juvenum, quod ex etymo colligunt, argumento admodum infirmo* כרובים *Cherubim, tanquam pueri & juvenes*. Altera est Hiicani, & aliorum quorundam, qui censent angelos fuisse avium formam referentes, unde eis alæ tribuantur. Tertia opinio est Josephi, scribentis animalia fuisse alata, nemini mortalium unquam visa. Origen lib. 3 cap. 6. Quarta est Abenezræ, qui scribit, generale nomen esse ad omnes formas. Hi à nullo conspiciebantur, nisi à solo sacerdote, cum intraret in Sanctum Sanctorum semel in anno.

Cherusci, pop. Germ. magna gens, & duce Armino inclyta. Itaque multa eius mentio apud Tacitum, aliosque est, qui bella ista, quæ Romani cum Germanis habuere, composuerunt. Coluere Cherusci ab Albi ultra Visurgin. Ad confluentes Albis, & Salæ conterminos habuere Hermunduros, inde meridiem versus Catos, qui Hassi hodiè sunt, sub occid. ad Septentriones Fosios, qui Saxones, sive Holsati hodiè, & Chaucos, in quibus nunc præcipuè Bremenses censentur. Vide Cluver. Germ. Ant. lib. 3. cap. 19. Claudian.

——— *Ingentes Albin liquere Cherusci.*

Idem de bello Getico.

——— *Immarsuet sque Cheruscos.*

Chesseleth-Thabor, civitas in tribu Zabulon. Jos. 19.

Chesion, op. Joniæ, unde incola *Chesinneus*. Orus in mas. gen. usurpat; nec civitatem, sed locum esse vult. Steph.

Chesius, flu. in Samo. Plin.

Chessinus, Sarmatiæ Europæ fluvius. Ptol.

Chessin, nomen villæ in Hierosolymorum finibus.

Chetæus, Ægypti locus circa Canobum. Procop.

Chetim, vide *Cethim*.

Chettæa,

Chettæa, Marmaricæ in Africâ vicus. Ptol.

Chiaca, Armeniæ urbs. Anton. & Lib. Notit.

Chidnæi, pop. juxta Pontum. Orpheus in Argonaut.

Chidon, id eſt, *jaculum*, vel *infortunium*, ſive *quaſi judicans*, nomen loci. 1 Paral. 13.

Chidorus, flu. Macedoniæ. Herod. lib. 7. vide *Echedorus*.

Chii, pop. ſunt, qui cum mero calentes Spartam veniſſent, acceſſiſſentque ad curiam Ephororum, in curulibus magiſtratuum ſellis ventris onera per ſummam fœditatem dejecerunt. Hinc natum proverb. *Chius omnia percacans*.

Childaſius, mons Hiberniæ.

Childebertus, Pariſiorum princeps, anno 516. hic in Armarichum Gothorum regem ſororis ſuæ Clotidis maritum bellum movit, ac victor victum obtruncavit, quod Clotidem ipſam virgis & verberibus ob cultum Orthodoxæ fidei quotidiè inceſſeret. Sui etiam fratris Clodomiri filios pupillos & clientes ſuos ad ſe venire juſſos interfecit, ut eorum patrimonio potiretur. Volater.

Childebertus, Clodovei frater, Franciæ rex, an. ſal. 700. Rob. Gaguinus lib. 1. Æmil. lib. 1.

Childebertus, Francorum rex, an. ſal. 741. regn. an. 9.

Childericus, Sueſſonum rex, an. ſal. 566.

Childericus, Francorum rex, Merovei ſucceſſor, propter nobilium matronarum ſtuprum in Thuringiam, Vidomaro regni curâ commiſſâ, fugit. Franci Ægidium in regem elegerunt, qui 8. an. imperavit, quem Childericus revocatus fudit, vicitq; recuperato regno. Æmil. lib. 1.

Childericus, Clodovei regis Francorum trium filiorum medius, Auſtraſianis rex datus eſt. Æmil. Qui poſteà Francorum rex electus, crudelis in ſuos, nobilem in quodam palo alligatum fuſtibus cædi juſſit; Indignè hoc facinus ferentes Franci, conjurationem adverſus regem inierunt, quâ factâ, cum rex à venatione rediiſſet, à ſuis cum uxore prægnante eſt interfectus an. reg. ſui 12. Æmil. lib. 1.

Chiliaſtæ, Hæretici quidam, quos *Millenarios* Auguſtinus interpretatur: propter illud ex ſacrâ paginâ, *Una dies apud dominum, ut mille anni, & mille anni, ut una dies*, Chriſtum ſuper terram mille annos regnaturum opinantur.

Chiliocomus, Mediæ tractus, prope Corduenam. Ammianus.

Chilmanenſe, op. in Africâ propriâ.

Chilo, Lacedæmonius philoſophus unus ex ſeptem Græciæ ſapientibus, cujus tria dicta Delphis in Apollinis templo fuerunt. Plinio teſte 7. 12. *Noſce teipſum*; *Nil nimium cupias*. *Comes æris alieni, atque litis eſt miſeria*. Cætera ejus apophthegmata ſic expoſuit Joannes Stobæus.

Πίνων μὴ πολλὰ λαλεῖν, ἁμαρτήσῃ γάρ.
Inter pocula ne multum loquere, delinques enim.

Μὴ κακολόγει τὸν πλησίον, εἰ δὲ μὴ ἀκούσῃ, ἢ οἷς λυπηθήσῃ. *Ne ſis maledicus in proximos, ſin minus audies, quæ tibi moleſta erunt.* Ἐπὶ τὰ δεῖπνα τῶν φίλων βραδύας ποιοῦ, ὅτι ἀτυχίας ταχυάς. *Ad convivia amicorum tardus eas, ad calamitates autem cito.*

Ἡ γλῶσσά σου μὴ περιέτω τῦ νῶ.
Fac ne lingua tibi mentem præcurrat.

Ζημίαν αἰσχῦ μᾶλλον, ἢ κέρδος αἰσχρόν.
Damnum potius elige quam turpe lucrum.

Ἐν ὁδῷ μὴ σπεῦδε περαίνειν, μαδὲ τὴ χεῖρα κινεῖν, μανικὸν γάρ. *In via non acceleres pergendo, neque manum moveas, inſanientis enim judicium eſt.* Tria ejus, quæ difficilia dixit eſſe, commemorat Laertius, primum quidem κρύφια σιωπᾶσαι, *arcana retinere*, alterū χρόνῳ δὲ διαθέσθαι *tempus rectè diſponere*, tertium ἀδικούμενον φέρειν, *injuriam tolerare poſſe*. Nomen accepiſſe videtur ἀπὸ τῦ χείλεως, ut *Labiones*, & *Labieni* apud Romanos à labris, & labiis. Lucretius nominat *Labroſos*. Ita de Chilone Soſipater Chariſius, Feſtus, & Velius Longus. Fuit etiam *Chilo* Catonis ſervus Grammaticus.

Chilpericus, nonus Francorum rex, naturæ monſtrum, tres duxerat uxores, quarum primam repudiavit, ac velatam in cœnobio concluſit, alteram noctu ſtrangulavit, ad hoc per Fredegundam concitatus, quam poſtea duxit uxorem omnibus ſubditis ob facinora horrenda, obſcœnaſque libidines, quod ſingulorum thoros fœdaret, ac turpiter conſpurcaret, exoſus, quem deniq; Fredegunda, ejus uxor impudica ex venatione redeuntem ſub veſperum occidi curavit, cujus corpus in templo S. Germani de pratis, Pariſienſi ſuburbio jacet. an. Sal. 723. Annales Franciæ.

Chilpericus, in Francorum regem electus, prius Daniel Sacerdos vocatus, regn. an. 3. an. Sal. 718.

Chilum, Palæſtinæ locus. Joſue 15.

Chimæra, urbs Epiri in Macedon. confin. intra montes Ceraunios, *la chimera*, vel *Chimera*, inter Aulonem ad bor. & Corcyram ad Merid. 30. m. p. Item urbs Siciliæ. Stephanus.

Chimæra, mons Lyciæ ignivomus, in cujus cacumine leones habitant: in medio autem ubi paſcuis abundat, capræ; in radicibus autem ſerpentes. Hinc factus fabulæ locus, Chimerā monſtrum eſſe, quod flammas evomat, caput & pectus leonis habens, ventrem capræ, & caudam draconis. Lucretius lib. 5.

Qui fieri potuit, triplici cum corpore ut una
Prima leo, poſtrema draco, media ipſa Chimæra,
Ore foras acrem efflaret de corpore flammam?

Idem lib. 2.

Tum flammam tetro ſpirantes ore Chimæras.

Ovid. Met. 9.

Quoque chimæra jugo mediis in partibus hircum,
Pectus & ora leæ, caudam ſerpentis habebat.

Et quoniam Bellerophon Glauci fil. montem hunc habitabilem reddidit, Chimæram fingitur occidiſſe. Hæc ferè Servius in illud Virgilii Æn. 6.

Flammiſque armata Chimæra.

Ignem ejus accendi aquâ, extingui vero terrâ aut ſæno Cteſias tradit. Plin. 2. 106. Finxerunt filiam fuiſſe Typhonis: Heſiodus ex Hydrâ natam affirmat Theogon. verſ. 319.

Ἡ δὲ χίμαιραν ἔτικτε πνέουσαν αἰμαιμάκεσιν πῦρ
Δεινήν τε μεγάλην τε, ποδώκεά τε κρατερήν τε
Τῆς δ' αὖ τρεῖς κεφαλαὶ, μιὰ μὲν χαροποῖο λέοντος
Ἡ δὲ χιμαίρης, ἡ δ' ὄφιος κρατερῖο δράκοντος,
Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέση δὲ χίμαιρα
Δεινὸν πνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.

Τερασμαῖον appellatur ab Euripide in Jone. Et ab Horat. lib. 2. *Triformis*. Vix *illigatum te triformi*
Pegaſus expediet Chimæræ.

Idem lib. eodem. *Chimæræ ſpiritus igneus.*

Et lib. 4. *Cecidit tremendæ*
Flamma Chimæræ.

Propertius 3. 4.

Navi te nec vaſti genuerunt æquora Ponti
Nec flammam volvens ore Chimæra fero.

Hinc *Chimæreus* adj. Virg. in Cul.

Alma Chimæreo Xanthus perfuſa liquore.

Vide Bochartum de Phœn. colon. lib. 1. cap. 6. Et Cæſium in Cœlo Aſtronomico. Poet. pag. 219.

Chimarus, Argiæ regionis torrens. Pauſ.

Chimerii, pop. Aſiæ, Amazonibus proximi. Sic etiam dicuntur, quicunq; occupatas frigoribus terras incolunt.

Chimerium, Phthiotidis mons in Theſſaliâ. Plin. 4. 7. Stephano autem promuntorium Treſprotiæ eſt.

Chimmam, urbs juxta Bethlehem. Jerem. 41. Item nomen viri. 2 Reg. 19. Barzillai filii. lege *Chimham*.

Chimo, Ægypti pagus ad mare Mediter. Ptol. *Cacobario*, teſte Ortelio.

Chinaphal, Maurit. Cæſarienſ. flu. *Celeſe*, & *Acafrau* Marmolio teſte.

Chinna, Dalmatiæ urbs. Ptol.

Chiomara, cum à Romanis hoſtibus capta eſſet, cuidam Tribuno, qui ſuæ pudicitiæ vim intulerat, caput cautè obtruncavit, quod propriis veſtibus involvens, unà cum ſuis domum remeavit, utque in viri conſpectum pervenit, laxato ſinu, caput, quod geſtabat, ante illius pedes effudit. Plut. lib. de claris mulieribus.

Chione, nobile ſcortum fuit, dictum à *candore*, χίων enim Græcè *nivem* ſignificat. Martial. lib. 5.

Digna tuo cur ſis, indignaque nomine dicam:
Frigida es, & nigra es, non es, & es Chione.

Juvenalis.

Et dubitas aliâ Chionen deducere ſella.

Chione,

Chione, filia Deucalionis, cujus nuptias cum ob formæ elegantiam multi ambirent proci, tandem Pæonio Epidaurienſi nupſit. Redeunte autem Mercurio à Cyllene monte, & Phœbo Delphis ab utroque conſpecta eſt: qui ſtatim amore ejus capti, ſeparatim eam de ſtupro interpellarunt. Cumque Apollo concubitum in noctem diſtuliſſet, Mercurius moræ impatiens, caduceo eam tangens, altiſſimo ſopore oppreſſit, dormientemque vitiavit. Sub noctem deinde Apollo, acceptâ anûs formâ ad eam ingreſſus, voti ſui compos fuit. Ex utroque itaque gravida effecta, Mercurio Autolycum peperit, Apollini vero Philammona, qui carmine & lyrâ plurimum valuit. Poſtea vero quòd Diis placuiſſet, ſuperbiâ elata, non verita eſt ſe Dianæ pulchritudine præferre: quâ injuriâ commota Dea

(Καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαΐᾳ ζηλήμονες εἰσι θέαιναι.)

ſagittis eam interemit. Ovid. Met. 11.

Chionitæ, gens Perſis vicina Ammian. Marcellinus.

Chios, inſ. maris Ægæi nongintorum circiter ſtadiorum ambitu, Joniæ adjacens inter Samum & Leſbum, in quâ laudatiſſima naſcitur maſtice. Hanc Ephorus priſco nomine *Æthaliam* appellavit, alii *Macrim* & *Pityuſam* Plin. 5. 31. montem habet Pelinnæum, item templum Apollinis, qui inde *Chius* appellatur, & promuntorium *Arviſium*, à quo *Arviſia vina*. Lucan. 8.

Quas Aſine Cautes, & quas Chios aſperat undas.

Unde adjectivum *Chius*. Tibullus lib. 2.

Nec mihi fumoſos veteris proferte Falernos
Conſules, aut Chio ſolvite vincla cado.

Sunt qui quadrigeminam Chium eſſe putant, ut prima ſit Chius inſula, ſecunda Cariæ urbs ſub monte Pelinnæo, tertia in Eubœâ, quarta in Cherſoneſo Rhodiorum juxta Triopium. Steph. Chios hodiè *Scio* dicitur Sophiano teſte. Turcæ *Saches* appellant. Benjamin *Hicha* eam nominat, ut ex maſticis hiſtoriâ, quam deſcribit, colligere licet. Porro *vinum Chium* laudat Horatius. 1 Serm. Sat. 10. —— *At ſermo linguâ concinnus utrâque*
Suavior, ut Chio nota ſi commiſta Falerni eſt.

Et lib. 2. Sat. 3.

Si poſitis intus Chii veteriſque Falerni
Mille cadis. ——————

Ficubus etiam nobilis olim Chios. Marr. 7. 31.

Et flavas medio vapore Chias. Et ejuſd. lib. epig. 25.
Infanti melimela dato, fatuaſque mariſcas,
Nam mihi quæ novit pungere, Chia ſapit.

Pungere dixit, propter non ingratam aciditatem, quâ vini, ſaliſque ſaporem quodammodo refert. Unde in Xeniis epigr. 20. ſub lemmate *Chia Ficus*,

Chia ſeni ſimilis Baccho, quem Setia mittit:
Ipſa merum ſecum portat & ipſa ſalem.

Calpurnius Ecl. 2.

Mille renidenti dabimus tibi cortice Chias,
Caſtaneaſque nuces totidem.

De *terrâ Chiâ* quæ Samiæ inſtar candet, inque medicaminibus locum habet, Dioſcorides lib. 5. cap. 101. & Plin. 35. 16. De nomine Bochartus. A ſerpente (inquit) tota inſula *Chia*, vel *Chios* dicta. (de ſerpente autem iſto plura alibi; vide *Pelinnæus*) Syris חִוִּיא *Chivia* ſerpentem ſonat, cujus [v] conſonum à Græcis eſt neceſſariò omiſſum, ut in Ἰαὼ ex יְהוָה *Javo* Dei nomine tetragrammato. Serpentem autem à longævitate Syri ſic vocant, quia ſenectutem quotannis exuere creditur. Hocq; Apoll. 1. 2. καθ' ἕκαστον δ' ἐνιαυτὸν τὸ γῆρας ἀφεὶς ἀποδύεται. Virg. Æneid. 2. De ſerpente.

Nunc poſitis novus exuviis, nitiduſque juventâ.

Stat. Theb. 4.

—— *Liber ſenio & ſqualentibus annis*
Exutus, latiſque minax interviret herbis.

Plin. 8. 27. *Anguis hyberno ſitu membrana corpori obducta, faniculi ſucco impedimentum illud exuit, nitiduſque vernat.* Theophyl. in cap. 10. Matth. ὁ ὄφις φησὶ τινὶ ὅπῃ ἀδιεξιγγόμενος, ἢ διεξεχόμενος ἀποδύεται τὸ παλαιὸν δέρμα. Sed hæc obiter.

Chirocrates, nomen architecti celebris, qui ab aliquibus *Dinocrates* dici ſolet. Plin. 34.

Chirogonia, Proſerpina. Heſychius Χειρογονία, ἡ Περσεφόνη, quaſi novè dixeris *manugeniam*; de cauſâ nominis ſilent quos vidi, ſed cenſeo inde eſſe, quod Proſerpina ſive Diana, ſive Juno ſit partûs præſes, ac obſtetrix, quæ Afranio *Adſiſtrix*, aſſideat genibus parturientis, manus iis admovens, quibus parata ſit fœtum excipere. Voſſius.

Chirogylium, inſula. Plin. 5. 3.

Chiron, Centaurus Saturni, & Phillyræ, vel, ut Lactantius inquit, Pelopeæ filius. Saturnus enim cum amaret Phillyram, Oceani filiam, ejus concubitu uſus eſt: ſed interveniente Ope conjuge, confeſtim ſe vertit in equum, ne agnoſci poſſet. Phillyra autem concepit, peperitque animal, cujus ſuperior pars hominis, inferior vero equi formam referebat. Porro cum excreviſſet, in ſylvas abiit, ibique herbarum naturam ac potentiam edoctus, in præſtantiſſimum medicum evaſit, à quo etiam *Centauria herba* nomen accepit, & *Chironium ulcus*, quod maximè ſit in pedibus, & cruribus, ſic dict. quod *Chironis* operam deſideret. Poſtea à genero Nerei Peleo, & Theride filia acceſſitus, propter peritiam, probitatem & juſtitiam, quibus cæteris longè excellebat, Achillis pædagogus conſtitutus eſt, qui ab eo inter alia maximus citharœdus effectus eſt. Docuit præterea Æſculapium medicinam, & Herculem aſtrologiam. Poſtremo cùm gravitèr vulneratus eſſet, Herculis ſagittâ Lernæo veneno perlitâ caſu decidente in ejus pedem, optavit mori; ſed cum immortalis à parentibus natus eſſet, ut Ocyroes vaticinium impleretur, quo prædixerat eum optaturum eſſe mortem, gravi vexatus morbo mori cupiens, oravit ſuperos, ut mori ſibi liceret: Quo conceſſo, ab iiſdem in cœlum tranſlatus eſt, & in Zodiaco locatus, *Sagittarius* appellatur. De quo Cæſium vide Cœl. Aſtron. Poetic. pag. 283. A matre *Philyreius heros* dictus Ovidio, & *Phillyrides* Virgilio. Statius *longævum Chirona* vocat, & *doctum ſenem*. Hom. de Achille Il. λ.

Ὅν ποτε Χείρων ἐδίδαξε δικαιοσύνῃ τε καὶ ἀλκῇ.

Heſiodus de eodem Theog. —— Τὸν ἔρπιν ἔτικτε Χείρων Φιλυρεΐδης. ——————

Pindaro in Pythiis σώφρων dicitur, i. e. *prudens*, vel *temperans*. Eidem in Nem. βαθυμήτης *profundi conſilii vir* dicitur.

Chiſiotoſagi, pop. Scythiæ. Plin. 6. 17.

Chitis, Arabiæ inſula, in quâ Troglodytæ prædones, cùm diutius fame, ac tempeſtate preſſi, herbas, radiceſque effodiſſent, eruerunt topazium gemmam, ut ex Archelai ſententiâ refert Plin. 37. 8.

Chitone, vel *Chitonia*, Diana eſt apud Epicharmum. Steph.

Chitus, Mauritan. Cæſarienſ. gens. Ptol.

Chitus, Thraciæ pagus. Cedren.

Chlamydia, inſ. inter Cycladas. Plin. 4. 12. Stephanus Delum olim Χλαμυδίαν dictam ſcribit.

Chloe, Cereris cognomen apud Pauſan. Item Familia Corinthiorum. 1 Cor. 1.

Chloreus, ſacerdos Cybeles, divinandi peritus. Æn. 11.

Forte ſacer Cybeles Chloreus, olimque ſacerdos, &c.

Vide locum.

Chloris, florum dea, eadem cum eâ quæ à Romanis *Flora* dicta eſt: quæ cum Zephyro nupſiſſet, à marito muneris loco impetravit, ut florum omnium haberet poteſtatem. Ovid. 5. Faſt.

Chloris eram, quæ Flora vocor. Corrupta Latino
Nominis eſt noſtri littera Græca ſono.

Vide quæ ſequuntur. Prop. 4. 7.

Si te non totum Chloridis herba tegit.

Fuit etiam *Chloris* quædam Amphionis, & Niobes filia, quæ Neleo nupſit, eique Neſtorem alioſque filios peperit. Hæc poſtea ob matris ſuperbiam, quæ ſe Latonæ præferre non verebatur, unà cum fratribus & ſororibus, Apollinis, & Dianæ telis fuit interfecta.

Chlorus, flu. Ciliciæ. Plin. 5. 27.

Chna, Phœnice dicebatur. Gentile *Chnæus*. Steph. Vide Bochartum. Geogr. p. 789. & 790.

Chnavis, Ægypti urbs. Ptol.

Choana, Mediæ civitas, item Parthiæ, & Bactrianæ. Ptol.

Choani, Arabiæ gens. Ptol.

Choar, 16 Sicyoniorum rex. regn. an. 30.

Choaraxes,

Choaraxes, limes inter Cholchidem, & Armeniam. Strabo.

Choarina, regio ex omnibus, quæ ſub Parthis ſunt, Indiæ proxima, quam Craterus omnem permeavit, ſubigens eos, qui parere recuſabant, ut cum Alexandro jungerentur. Strabo lib. 15.

Choaſpa, Arachoſiæ urbs. Ptol.

Choaſpes, Indiæ flu. Curtius, & Strabo.

Choaſpes, vel *Choaſpis*, Medorum flu. ad fines Perſidis in Tigrim defluens: cujus aquæ tam ſunt ſuaves, ut finitimi reges non aliâ aquâ ad potum utantur. Tibul. l. 4.

Nec quà vel Nilus, vel regia lympha Choaſpis
Profluit. ———

Item Auſonius in claris urbibus de Burdigalâ.

Hunc cuperes Rex Mede tuis conjungere caſtris,
Flumina conſumpto cum defecere meatu,
Hujus fontis aquas peregrinas ferre per urbes
Unum per cunctas ſolitus portare Choaſpem.

Herodotus lib. 1. Καὶ δὴ καὶ ὕδωρ κοτὲ τοῦ Χοάσπεω πόλαμὸν ἄμα ἄγεται τῷ παρὰ Σῦσα ῥέοντι, τοῦ μόνε πίνε βασιλεὺς, καὶ ἄλλου ὀδενὸς πόλαμοῦ. Ideoque ea una ex omnibus aquis decocta, & in argenteos urceos, ſeu urnas condita, quacumque iter facerent, multis quadrigis vehebatur; quod ex Herodoto tradit Athenæus lib. 2. Solinus. *Choaſpes ita dulcis eſt, ut Perſici reges quamdiu intra ripas Perſidis fluit, ſolis ſibi ex eo pocula vendicarint: & cum eundum ſoret peregrè aquas ejus ſecum vehtarint.* Ælianus Var. Hiſt. 12. 40. Τὰ δ' ἄλλα ἐφόδια εἰσπίνῳ τῷ Ξέρξῃ πολυτελείας, καὶ ἀλαζονείας σεσλημμένα, ἢν ἐν ᾧ ὕδωρ ἀκολέθῃ τὸ ἐκ τοῦ Χοάσπε. Max. Tyrius. Serm. 43. De Diogene loquens. Ἤρκλο τοῖς χρήσις παύλαχᾶ οἷς ὁ Καμβύσης Χοάσπη μόνῳ. Idem Serm. 44. Χορηγῶσι δὲ καὶ οἱ πόλαμοὶ τοῖς βασιλεῖσι ἡδυπάθεις, Παύλωλος χευσὸν, Νεῖλος πυρὸν, Χοάσπης ὕδωρ. Ariſtides in Puteum Æſculapii. Ἐγὼ μὲν ὅτε Κνίδιον, ὅτε Εὐρυμέδοσλα, ὅτε Χοάσπιν ὄθιν βασιλεὺς ἴσασι, &c. Clem. Alex. lib. 2. Pædagog. κάλιζον ὕδωρ εἰς οἶσιν τὸ Χοάσπιον ait. Euſtath. in Dionyſium, καὶ ὧν βασιλικὸν ὕδωρ τὸ Χοάσπιον. Plut. in lib. De exilio. Ἔσλα τῶν μὲν Περσῶν βασιλέων καλαγελᾶμεν εἰ γὲ δὴ ἀληθὲς τὸ τῷ Χοάσπε μόνον ὕδωρ πίνοντες, ἀνυδρον αὐτοῖς τὴν ἄλλην ποιῆσιν δικαίνων. Plin. 31. 3. *Parthorum reges Choaſpe & Eulæo tantum bibunt, & ea* (aquæ ſc.) *quamvis in longinqua, comitantur illos.*

Choavæ, vide *Coatræ*.

Choatras, mons Aſiæ. Plin. *Cabuſce* Caſtaldo.

Chobar, vel *Chebar*, flu. in terrâ Chaldæorum, de quo Ptol. & Strabo, ubi Ezechiel viſionem vidit. Ezech. 1.

Chobar, Maurit. Caſarienſ. op. Ptol.

Chobara, Albaniæ urbs. Ptol.

Chobus, Colchidis reg. flu. Arrian. in Periplo. Hic, teſte Plinio, è Caucaſo per Suanos fluit inter Characa, & Rhoam flu. Vide Agathiam. Hiſt. lib. 5.

Choche, vicus juxta Tigridem flu. Steph.

Chodda, Carmaniæ urbs. Ptol.

Chodorlahomor, vel *Chedorlaomer* Rex Ælamitarum, Gen. 14.

Choës, feſtum apud Athenienſes quod duodecimo die Decembris celebrabatur in Lenæi Dionyſii honorem. Cæl. Rhodigin. 29. 1.

Chœrades, urbs Moïynœcorum. Steph.

Chœrades, & Pharon inſulas in Alexandria Ægypti appellatas, ſciunt omnes, inquit Hermolaus in Plin. Sunt etiam *Chœrades*, inſulæ Italicæ Thucydidi lib. 7. in mari Jonio juxta Japygium promuntorium. Item inſulæ, ſive petræ Ponti Euxini juxta Helleſpontum, eædem cum Cyaneis, ut quidam volunt. Theocr. Idyll. 13.

Ἀρ' ἦ τότε Χοιρέδες ἦσαν.

Theognis. verſ. 576.

Ὥσε κυβερνήτης Χοιρέδας εἰναλίας.

Schol. Euripidis χοιρέδα nominari dicit πᾶσαν πέτρον ἐξέχουσαν, καὶ σκεκλυζομένην θαλάσσῃ, ἀπήλειον ἔχουσαν.

Chœrades, nominari ab Apollonio *Baleares*, annotavit Gerbelius. Sunt & *Chœrides* ſcopuli ante Eubœam juxta Caphareum promunt. apud quos Caſſandrâ virgine violatâ Ajacem naufragium feciſſe narrant fabulæ. *Chœrades* etiam ſunt ſcopuli ad fretum Gaditanum, teſte Strabone, qui nomen etiamnum retinere videntur, ab accolis enim *los Puercos* hodiè vocantur.

Chœrilus, hiſtoricus, patriâ Samius juxta Heſychium Mileſium, Jaſenſis ex mente Stephani, Halicarnaſſenſis ſecundum Suidam. Samo profugiſſe aiunt, ac παιδικὰ h. e. *in delicijs* Herodoto fuiſſe, quod paulo juniorem fuiſſe arguit. Carmine victoriam deſcripſit, quam Græci à Xerxe retulerunt, atque ab Archelao Macedonis rege, pro quoq; ejus poematis verſu, aureum retulit ſtaterem. Memoria a. fefellit Horatium cum ſcribit Ep. 1. Lib. 2.

Gratus Alexandro regi Magno fuit ille
Chœrilus, incultis qui verſibus & male natis
Rettulit acceptos regale numiſma Philippos.

Nec enim qui honos ab Archelao habitus bono poetæ, is & apud Alexandrum contigit *Chœrilo* poetæ malo. Nimirum duos *Chœrilos* confudit, quos recte Gyraldus in Poetarum hiſtoria diſtinguit. Poſteriorem etiam ſignat Horat. in Arte.

——— *Sit Chœrilus ille*
Quem bis terque bonum cum riſu miror.

Sunt qui tradunt Alexandrum hâc lege cum hoc *Chœrilo* pepigiſſe, ut pro ſingulis bonis verſibus, ſingulos acciperet Philippeos: pro ſingulis autem malis ſingulos colaphos: opere vero perfecto vix ſeptem fuiſſe inventos, qui probari poſſent. Is demum inediâ periit apud Alex. captivus. Ovid. in Ibin.

Incluſuſque necem caveâ patiaris, ut ille
Non profectura conditor hiſtoriæ.

At prioris *Chœrili* verſus nobili poetâ dignos eſſe, non ex fragmentis modo liquet, quæ apud Ariſtotelem in Rhetoricis, Strabonem lib. 7. Joſeph. lib. 1. contra Apionem, alioſque ſuperſunt: ſed etiam ex eo quod Lyſander illum in comitatu habere ſolitus fuerit, ut res à ſe geſtas celebraret, quemadmodum Plutarchus ſcribit; & imprimis quod antiquitas ſtatuit, teſte Suidâ, ut verſus ejus cum Homericis recitarentur. Voſſius.

Chœrillus, Athenienſis Tragicus poeta, floruit Olymp. 64. ac fabulas edidit 150, vicit 13. A quibuſdam traditur *primus larvarum, ac veſtitus ſcenici fuiſſe auctor*. Teſtis Suidas.

Choi, Aſiæ pop. juxta Bechiros. Steph.

Cholargos, vel *Cholargi*, vicus in Acamantide tribu, tribulis *Cholargeus*. Steph.

Cholbeſina, Sogdianæ op. Ptol.

Chol-hoza, pater Sellum. 2 Eſdr. 3. Lat. *omnis prophetæ*, vel *videns*, aut *omne pectus*

Cholidæ, vicus in Leontide tribu; tribulis *Cholides*, apud Laertium *Choleus*. Steph.

Cholimma, Armeniæ majoris urbs, Ptol.

Cholle, Palmyrenæ op. Ptol.

Cholmadara, Syriæ ad Euphratem urbs. Ptol.

Cholobetene, pars Armeniæ, cui præfectus Tigranes Steph.

Choloe, Ponti Galatici op. in Cappadociâ. Ptol.

Cholontichos, urbs Græciæ. Steph. incola *Colotichites*.

Cholua, Armeniæ maj. urbes duæ. Ptol. Idem *Choluata* habet in eâdem regione.

Choma, Lyciæ urbs. Ptol. *Com* recentioribus tabulis.

Chomari, pop. circa Margianam, vel Bactrianam. Plin. Ptol.

Chompſo, inſ. Nili inter Æthiopiam & Ægyptum. Herod. lib. 2. Gentile *Chompſotes*. Steph.

Chon, Hercules Ægyptiorum lingua vocatus, qui cum Oſiride Italiam liberavit à tyrannide, & ab hoc Chone Hercule Ægyptio Italiam antiquitus vocatam prodidit Antiochus. Steph.

Chone, urbs Oenotrorum. Strabo lib. 7. regionem appellat *Chonen*: incolæ *Chones*, & *Chonii*, ita dicti ab Hercule in Italiam adventante, quem Ægyptii *Chonem* vocant. Sane *Chonen* Italiam olim dictam fuiſſe innuit Heſychius. Χόνην τὴν Ἰταλίαν, ὅτας φάλαι ἔλεγον. *Chonas* vero ab Oenotris alienos facit Geographus lib. 6. Χῶνες, inquit, ἢ Οἰνάτροι τὲς τύπες ἐνίμενλο. Ariſtot vero Polit. 7. 10 eoſdem facit. Ἦσαν δὲ οἱ χῶνες Ὀπαλγοὶ τὸ γένος. Quin & Strabo ipſe paulo poſt *Chonas* Ὀπαλγικὸν ἔθνος vocat.

Chonenia, frater Semei 2 Paral. 31. Ebr. *Cononiah* i. e. *præparatio*, aut *firmitas*, aut *rectitudo Domini*.

Chonia, Lycophroni, *Chonis* Straboni civitas eſt Calabriæ,

ut vult Gabr. Barrius, quam hodie *Belcastro* nominant.

Chonodomarius, Alemannorum rex. Am. Marcel. lib. 6.

Chonnabara, India intra Gangem op. Ptol.

Choragus, Gr Χορηγός. Quod honestissimum nomen habebatur apud Græcos, iisque tribuebatur, qui sumptus de suo ad ludos sacros præbere solebant. Latinis *Choragus* dicitur, qui scenicis histrionibus ornamenta agenda fabulæ necessaria, vel accepta ab Ædilibus, vel de suâ copiâ conductus præbet. Plautus in Persa, Act. 1. Sc. 4.

TO. *Ornatum adduce lepidè in peregrinum modum.*
SA. *Sed πόθεν ornamenta? TO. abs Chorago sumito.*
Dare debet: præbenda Ædiles locaverant.

Idem Trinummo, Act. 4. Sc. 2.

Ipse ornamenta à Chorago hæc sumpsit suo periculo.

Vetus poeta apud Sueton. in Augusto cap. 70. de cœna ejus δωδεκαθέῳ.

cum primum istorum conduxit mersa Choragum.

Inde *Choragium*: ipse ap. paratus, seu instrumentum scenicum. Plin. 36. 15. de Scauri Theatro loquens. *Sed & reliquus apparatus tantus Atticâ veste cæteroquè Choragio fuit*, &c. Apul. in Apol. *Quid enim si Choragium Thymelicum possiderem, num ex eo argumentarere, etiam uti me consuevisse Tragœdi fyrmate histrionis, crotalove ad tricterica orgia, aut Mimi centunculo?* Elegantissimè autor Rhetor. ad Herennium. lib. 4. in Charactere ostentatoris. *Et dicit in aurem, aut ut domi lecticuli sternuntur, aut ab avunculo rogetur Æthiops, qui ad balneas veniat, Asiarconi locus ante ostiam suum detur, aut aliquod fragile falsæ Choragium gloriæ comparetur.* Item *Choragium* dicebatur locus, in theatro ex ipsâ re, quod ibi Choragium scenicum, i.e. vestes, &c. quæ instruendæ scenæ inserviebant, custodiebantur. Vitruvius 4. 9. *Choragiaque laxamentum habeant ad chorum parandum*, &c.

Choramnæi, Persidis pop. sylvestres, tantâ velocitate, ut cervos comprehendant. Steph.

Chorasmi, pop. Asiæ ad utramque Oxi flu. ripam incolentes, in Sogdianæ & Bactrianæ conf. quorum regio hodiè *Corassan* in tab. recent. nominatur: *Chorasmii* Plinio, *Chorasmusini* Straboni lib. 11 Dionys. ver. 746.

Τοῖς δ' ὄπι (Massageris sc.) πρὸς βορέην Χωρασμίοι οἷς ἔπι γαῖα
Σογδιὰς, ἧς διὰ μέσσου ἐλίσσεται ἰφθὸς Ὦξος.

Choraules, Gr. Χοραύλης, propriè qui cum choro tibiâ concinnebat: cùm in conviviis tum in scenâ. Quo sensu Petronius. *Manu puer loquaci*
Ægyptius Choraules.

Vide Salmasium ad Histor. Augustam. Mart. lib. 9.
Quod optimum est, quæritis, convivium?
In quod Choraules non venit.

Juv. Sat. 6. *Accipis uxorem de quâ Citharœdus Echion,*
aut Glaphyrus fiet pater Ambrosiusque Choraules.

A *Chorea*, vel *Choro* dictus, quam vocem non invenustè Varro ad stellas transtulit, quæ certâ lege, atque ad numerum veluti decurrunt.

Reperte nocti circiter meridiem,
Cum pictus aer fervidis latè ignibus
Cœli choreas astricas ostenderet, &c.

Itemque Manlius lib. 1.

Et quinque adverso lactantia sidera mundo
Exercent varias naturæ lege Choreas.

Similiter & *Chorus* de iis dictus. Tibull. 2. 2.

Ludite, nam nox jungit equos, currumque sequuntur
Matris lascivo sidera fulva choro.

Stat. 1. Theb. ——— *Risit Chorus omnis ab alto*
Astrorum. ———

Chorax 15. Sicyoniorum rex, regn. an. 30.

Chorazin, Galilææ op. nunc desertum in secundo lapide à *Capharnæo*. Matt. 11. & Luc. 10. Hieronymus.

Chordiraxa, Mesopotamiæ urbs. Strab.

Chorienſis petra, Indiæ, in Paratacarum regione, Arriano. Hanc Curtius *Dorinim* vocat.

Chorineus, viri nomen. Virg. Æn. 9.

Eurythion Liger, Chorineum sternit Asilas.

Fit & alterius mentio 12 Æneid.

Obvius ad fustem torrem Chorineus ab arâ
Corripit, & venienti Elusæ, plagamque ferenti
Occupat os flammis. ———

Choroana, Parthiæ regiuncula. Ptol.

Chorodna, Persidis urbs. Ptol.

Choræbus Athenienſis, qui figulinam primus invenit. Plin. 7. 6. Hic primus currendi certamine victor. Cæl. Rhod

Chorœbus, Adolescens apud Virg. Æn. 2.

——— *Juvenisque Chorœbus*
Mygdonides, illis qui ad Trojam forte diebus
Venerat, insano Cassandræ incensus amore. Et postea
Atque hic exultans successu, animisque Chorœbus.

Ac paulo post.

Non tulit hanc speciem furiatâ mente Chorœbus.

Denique. ——— *Primusque Chorœbus*
Penelei dextrâ divæ armipotentis ad aram.

Chorsi, vel *Horræi*. Deut. 2. dicuntur pop. gigantes, expulsi à filiis Edom ex monte Seir. Lat. *furores* aut *libertates*, sive *foramina*.

Choromandæ, pop sine voce, horrendi stridoris, hirtis corporibus, oculis glaucis, dentibus caninis. Plin.

Chosa, Armeniæ maj. urbs. Ptol. *Chars* Ortelio.

Chuseus, Palæstinæ flu. Ptol.

Chorsia, op. Bœotorum. Pausan lib. 9. πόλις Stephano. Gentile *Chorsicus*.

Chortacana, Asiæ urbs ab Alexandro expugnata. Diodorus lib. 17.

Chortazo, urbs Ægypti, sic dicta, quod Cleopatræ exercitus annonâ destitutus, illic satiatus sit. χορτάζω enim est *satiare*.

Chorzena, Armen. maj. regio. Strabo.

Chorziani, Asiæ pop. circa Persidem. Procop.

Chosroes, Persarum rex, literarum studiosissimus, ad summam Græciæ Philosophiæ pervenit, Græcorum libris usus à quodam in linguam Persicam conversis. Atque adeo dicitur Aristotelem ipsum exactius tenuisse, quam Demosthenes Thucydidem. Platonis etiam scriptis animum explevit, atque excoluit. Suid. Fuit vero *Chosroes* commune cognomen Regum Persarum, qui ab Artaxerxe duxerunt genus, & nonnullorum Parthorum ante fuit, ut Casaubonus ad Capitolini Alexandrum observat. Vide Onuphrium Panuinium, quæ Comment. 3. Reip. Romanæ de Parthico, Persicoq; imperio, eorumq; regibus digessit.

Chozala, Mauritan. Cæsariens. op. Ptol.

Chrabasa, Africæ propriæ urbs. Ptol.

Chremes, persona senilis apud Terentium, & rustica, à χρεμπτὴν quod est *excreare*. Horat. in Arte.

Iratusque Chremes tumido delitigat ore.

Et Serm. 1. Sat. 8.

Argutâ meretrice potes Davoque Chremeta
Eludente senem. ———

Chremetes, Libyæ flu. maximus. Aristot. in Mirab. Hesychius. Χρεμετὶς ὄνομα ποταμοῦ. Nonnus Dionys. lib. 13. vers. 374. Ὅστε ῥόον Χρεμίταο, ὃν ὀτρυνε Κίνυφος ὕδωρ. Fluvius *Chremetis* Punicè dicebatur נהר חרמאת *nahr Cheremat*, i.e. *fluvius vinearum*. Confirmatur id ex Scylace, qui eos ipsos Æthiopas, qui prope Cernen degunt, nempe ad amnem quem diximus, vinum asserit è vineis plurimis conficere. Verba sunt Οἶνον δὲ ποιοῦσι πολὺν ἀπὸ ἀμπέλων. Bochart.

Chrendi, Hyrcaniæ gens. Ptol.

Chrestodemus, ex Thebanarum rerum scriptoribus unus fuisse dicitur à Michaele Apostolio Cent. 18. proverb. 42.

Chresius, Byzantius sophista, Herodis Attici auditor, tempore Adriani, qui vino deditus, cæteris in rebus continentèr vixit, ac in primis vigilanter. Nam cum ad Galli cantum sæpe bibere solitus esset, non primus tamen somno se, quam studio dabat. Philostratus.

Chresius, Athenienſis author probatissimus. Columella.

Chretina, Lusitaniæ urbs. Ptol.

Chrisina, virgo Italica, à patre Ethnico primum carceri includitur, postea tortoribus tradita est, qui eam nefandis cruciatibus vexarunt, cumque nec igne cremari, nec in aquâ suffocari posset, tandem jaculis confossa est, regnante Juliano.

Chrisodorus, è Copto Ægypti urbe poeta Anastasii Cæsaris tempore, scripsit Isaurica, libris sex. Alia ejusdem refert Suidas, quem vide.

Chrisophorus 118. Rom. Pontifex mensibus 7. à Sergio sede Pontificiâ dejicitur, & in carcerem detruditur, inde

in

in monachum detondetur, & monaſterio includitur, Anno Dom. 908.

Chriſtophorus, in Lycia Evangeliū de Chriſto propagaſſe, & capite truncatus eſſe ſub Diocletiano Imp. ſcribitur.

Chriſtophorus, puerum Chriſtum per mare geſtans, pictura eſt hominis Chriſtiani, & præcipue Doctoris Evangelii, elegantèr his verſibus expreſſa.

Tu quis es? Ingenuè Chriſtum profitentis imago,
Cui nomen puer hic, quem fero, dulce dedit.
Quis puer hic? Chriſtus. Quæ moles tanta Gigantis,
Exigui pueri quum leve portet onus?
Omnibus in ſpeciem parvus puer iſte videtur,
Quo tamen eſt toto major in orbe nihil.
Hinc opus eſt animis ut ſint & corpore fortes
Qui Chriſtum populi ferre per ora volunt.
Cur tamen ingrediens tumidi per marmora Ponti
Arborea infeſtas mole repellis aquas?
Per mare quod calco perverſum intellige mundum,
Ille animis præbet ſæva pericla piis.
Arbore nil aliud niſi ſanctum intellige verbum,
Rebus in adverſis quod pia corda regit.
Hoc etenim inſtructi ruimus per ſaxa per ignes
Qui Chriſti meritum grande docemus opus.
Dic tamen hoc etiam, quid pendens mantica tergo
Quid ſibi cum liquido piſce, placenta velit?
Certa piis nunquam deſunt alimenta Miniſtris
Quique Deo fidunt, ſervat, alitque Deus.
Porro quis inſignis canâ procul ille ſenectâ,
Prævius accenſa qui face monſtrat iter?
Fax præmiſſa refert ventura Oracula Chriſti,
Significat vates qui cecinere, ſenex.
Huc ades ô hoſpes, tuque ô puer optime chriſte
Mecum habita, tecum vivere ſola ſalus.

CHRISTUS, Jeſu mundi Redemptoris cognomentum. Ab Hebræo vel Syriaco מָשִׁיחַ ſic dictus. Jo. 1. verſ. 42. Εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, ὅ ἐϛι μεθερμηνευόμενον, ὁ Χριϛός. Ubi Nonnus.

Σύγχυτε Μεσσίαν οὖρον ὕμνοις, ὃς θεὸς ἀνὴρ
Χριϛὸς Ἰωδαίοισιν ἀκέσσιος Ἑλλάδι φωνῇ.

Latini vero à Judæorum ritibus, ac doctrinâ Chriſti alieni, nomen hoc non rectè intellexere, Dominumque noſtrum ac Servatorem *Chreſtum* à Gr. Χρηϛὸς vocaverunt. Sueton. in Claudio, cap. 25. *Judæos impulſore Chreſto, aſſiduè tumultuantes Româ expulit.* Inde etiam *Chreſtianos* vocabant eos, qui *Chriſto* nomen ſuum dedere. Tertul. Adv. Gent. *Sed & cum perperam Chriſtianus pronunciatur à vobis (nam nec nominis certa eſt notitia penes vos) de ſuavitate vel benignitate compoſitum eſt.* Lact. 4. 17. *Sed exponenda hujus nominis ratio eſt propter ignorantiam eorum, qui eum immutatâ literâ* Chreſtum *ſilent dicere.* Quo errore, Juſtinus Martyr ſui temporis Chriſtianos culpâ abſolvit. Ἐπεὶ ὅσον γε ἐκ τῆ καλήσεως ἡμῶν ὀνόματος χρηϛέυεσθαι ὑπαίτιοι ἐσμεν, & rurſum Χρηϛιανοὶ γὰρ ἐσμὲν καλήσεως μόνον, τὸ δὲ Χρηϛὸν μισεῖσθαι ἀ δίκαιον. Hæc ille Apol. 2. Verum enimvero rectum nomen, uti diximus, eſt *Chriſtus*, cujus etymon idem innuit Juſtinus Χρισὸς μὲν παρὰ τὸ κεχρίσθαι. Ab *unctione* ſc. ſic dictus eſt. Τὸ τῆ Χρισῆ ὄνομα πρῶτον Μωσέα τοῖς χρισομένοις ἐπιθεῖναι, ait Euſeb. Dem. Evang. 4. 15. Et Lact. lib. 4. cap. 7. *Quoniam Græci veteres χρίειν dicebant ungi, quod nunc ἀλείφειν, ob hanc rationem, nos eum Chriſtum nuncupamus.* Prima tamen hujus vocis ſignificatio ſatis comperta nondum videtur. Primus antiquorum, quem ſcio, qui hoc vocabulo uſus eſt, fuit Æſchylus in Prometheo Vincto.

Οὐκ ἂν ἀλάξαιμ' ἐγὼ,
Οὐ χειρὸς, οὐδὲ πιϛὸν, ἀλλὰ φαρμάκων
Χρώτα κατασκλήσω. ——

Ubi Scholiaſtes exponit ὅτι δὲ δι' ὑπερβάσεως ἔξηθεν. Sic Schol. Ariſtoph. Τῶν φαρμάκων τὰ μὲν εἰς καταπλασιν, τὰ δὲ εἰς χρισιν, τὰ δὲ εἰς πόσιν. Et ſic τὸ χρισὸν, idem erit quod τὸ ἔγχρισον apud Theocritum. Idyll. 11.

Οὐδὲν ποσσὶν ἔρωτα πιερύκεϛ φάρμακον ἄλλο
Νικία, ὅτ' ἔγχρισον (ἐμὶν δοκεῖ) ὅτ' ὑπάρξαν,
Ἢ τὰ Πιερίδες. ——

Ubi Schol. Ἰϛέον, ὅτι τὰ φαρμάκων τὰ μὲν εἰϛι χρισὰ, ἅπερ χρίομεθα εἰς διαχύσεις, τὰ δὲ πόσιμα, ἅπερ πίνομεν, τὰ δὲ ὑπάρξαντα, ἅπερ ὑπαπάτωμεν. Sic Euripides in Hippolyto.

Πίϛευε δὲ χρισὸν, ἢ ποτὸν τὸ φάρμακον,

Quamvis autem prima ſignificatio τῆ χρισῆ actum, vel materiam unctionis denotat apud Græcos, non autem perſonam qui ungitur, tamen 72 Interpretes voce τῆ χρισῆ, ἢ τῆ κεχρισμένῃ utuntur. Unde Χρισὸς, ὁ κεχρισμένος τῆ ἐλαίῳ.

Chrobatæ vel *Chorobatæ*, pop. circa Dalmatiam. Cedren. Curopalat.

Chromios, filius Nelei & Choridos, qui in eâ pugnâ quam Pylii & Meſſenii adverſus Herculem geſſerunt, cum decem fratribus occiſus eſt.

Chromios, Priami fil. in bel. Troj. à Diomede interfectus.

Chromis, Herculis fil. Statius.

It Chromis, Hippodamuſq; alter ſatus Hercule Magno.

Et paulo poſt.

Mox Chromis Hippodamum meæ interioris ad orbem
Viribus Herculeis, & toto robore patris, &c.

Chromius, Argivus quidam, qui in eâ pugnâ, quæ ob Thyreorum agrum inter trecentos Lacedæmonios, totidemque Argivos commiſſa eſt, ſolus ex ſuis cum Alcenore incolumis evaſit. Herod. lib. 1.

Chronea, inſula. Steph.

Chronum, urbs ab Archidamo capta, an. ab U. C. 307.

Chronus, Sarm. Europæ flu. Ptol. In Lithuaniâ cum ponunt Pirchaimerus, & Cromerus, eumque Germanis *Memel*, & Slavis *Niomen* vocari dicunt; in ſinum Veneticum influit. Eraſmo Stellæ vero & Rithaymero flu. eſt Pruſſiæ, *Pergel* dictus, in eundem ſinum ſe exonerans. Fidlerus, qui Germ. flumina elegiaco carmine deſcripſit, cum Cromero ſentit.

Chryſa, ſive *Chryſe*, Ciliciæ op. non procul à Thebis Ciliciis, Apollinis Sminthei delubro inſigne. Strab. l. 13. Ovid. Met. 13.

Chryſenque & Cillan Apollinis urbes.

Chryſantas, dux exercitûs Cyri, qui hoſtem interfecturus jam elatum gladium in cædem revocavit, quia ἀνακλητικὸν, id eſt, *receptui cani*, interim inaudiſſet, ac ideo à Cyro laudatus. Cæl. Rhod. lib. 18. ex Xenoph.

Chryſanthus, Alexandrinus, Romæ, quo juvenis venerat, factus eſt Chriſtianus, ſub Numeriano Imp. in foſſam demiſſus, ac terrâ ſaxiſque obrutus fuit, hic in conjugio manſit virgo unâ cum Dairâ uxore. Volaterr.

Chryſaor, pater Mylaſi, fil. Glauci. Steph. in *Mylaſa*.

Chryſaor, Meduſæ fil. ex Neptuno, qui ex Callirrhoe Geryonem ſuſcepit, ut placet Hygino Fab. Poet. 151. Heſiodus autem in Theog. *Chryſaorem* ſine patre natum vult, quemadmodum & Pegaſum ex ſolo Meduſæ ſanguine.

Chryſaoreus, Jupiter cognominatus. Strab. lib. 4.

Chryſaoris, urbs Cariæ. Epaphroditus vero totam Cariam *Chryſaoridem* vocat. Steph.

Chryſaorus, flu. per medium Mauſtauræ urbis in Libyâ fluens. Steph. in *Maſtaura*.

Chryſas, flu. Siciliæ, qui per Aſſorinorum agros fluit; & apud illos habebatur Deus, religioneque maximâ cultus fuit. Fanum ejus fuit in agro propter ipſam viam, qua Aſſoro itur Ennam. Cicero Verrinâ 4.

Chryſe, Sinus Eoi maris, Ptol. Item inſ. ejuſdem ſinûs ac ejuſdem nominis, cujus Stephanus & Capella meminere. *Japan* ſive *Giapan* eſſe putatur. Steph. Ἐϛὶ δὲ καὶ νῆσος Ὠκεανῖτις, ἣν ὕϛερον καλῆ Διονύσιος διὰ τὸ χρυσῆ ἔχειν μίτραν. Non autem hanc rationem iſtius nominis adfert Dionyſius, ſed quod ibi ſol purius luceat, verſ. 589.

—— Ἔνθα δὲ αὐτῆ
Ἀντολίη καθαρῆο φαείνεται ἠελίοιο ——

Plinius tamen cum Stephano conſentit lib. 6. cap. 21. *Extra oſtium Indi*, inquit, *Chryſe & Argyre, fertiles metallis, ut credo.* Autor Peripli inſulam Chryſen in Oceano Orientali planè collocat, ſub ipſum ſolis ortum, contra flu. Gangem, ultimamque eſſe ait orbis partium, quæ ad orientem ſitæ ſunt. Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν πόλαμὸν νῆσός ἐϛιν Ὠκεανῖτις ἐχάτη τῆ πρὸς ἀντολίην μιρῶν τῆ οἰκεμένης ὑπ' αὐτὸν ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον καλεμένη Χρυσῆ, χιλίων ἔχουσα πάντων τῶν κατὰ τὴν Ἐρυθρὴν τόπων ἀρίϛην, Sic eum locum repurgavit Claud. Salmaſius in Plinianis Exercit. Et inde eruit hanc inſulam quæ, ut ipſe ait, hactenus ſub his verborum mendis delituit ſcilicet, ὑπ' αὐτὸν ἀνίσχοντα ἥλιον καλομένη χρυσῆν ἔχουσα χιλίην; Ubi de aureâ teſtudine nugas eſſe affirmat. Sunt

& plurimæ aliæ *Chryſæ*, de quibus vide Stephanum.

Chryſei, Indiæ gens. Ptol.

Chryſeis, Chryſæ filia.

Chryſermus Corinthius, hiſtoricus, gemino in loco teſtis adhibetur à Plutarcho, ſemel in *Euphrate*, ubi quædam refert ex 13. ejus de fluminibus libro; ac iterum in *Inacho* ubi primum advocat de rebus Peloponneſiacis, unde & tertium citat idem Plut. Min. Par. cap. 3. Scripſit etiam Indica, grande opus; ſiquidem 80. eorum librum citat prædictus Author in *Hydaſpe*. Videndum autem utrum Peloponneſiaca an Indica ſignentur, cap. 10. Min. Par. ubi meminit decimi hiſtoriarum Chryſermi. Imò Stobæus etiam adfert Chryſermi verba ex ſecundo Hiſt. Perſicæ. Denique apud Plin. 22. 22. legas *Chryſermus parotidas in vino decoctâ radice, curavit*. Sed credit hunc alium eſſe à Corinthio Voſſius.

Chryſes, Apollinis ſacerdos, pater Aſtynomes, quæ à nomine ejus *Chryſeis* dicta fuit: Quam cùm Græci, expugnatis Thebis Ciliciis, urbe Eetionis abduxiſſent, & Agamemnoni in prædæ diviſione tradidiſſent, Chryſes Apollinis inſignibus exornatus ad Græcorum caſtra acceſſit, filiamq; ſibi reſtitui petiit; Quod cum impetrare non potuiſſet, Apollinis auxilium imploravit, qui tam gravem Græcis peſtilentiam immiſit, ut Agamemnon patri puellam reſtituere coactus fuerit, cujus loco Achilli Briſeidem eripuit. Hom. Iliad. 1.

Chryſippa, urbs Ciliciæ à *Chryſippo* conditore, Gentile *Chryſippanus*, aut *Cryſippeus*. Steph.

Chryſippus, philoſophus Stoicorum princeps, Zenonis diſcipulus, acutus ſane, ut qui multis præceptoribus repugnaverit, ſtatuam habuit Athenis in Ceramico poſitam. In Dialecticâ clariſſimus fuit, ita ut non illepidè dicerent quidam; *Si apud Deos Dialectica haberetur, non aliam eſſe futuram, quam Chryſippi*. Scripſit volumina ſupra 75. Ferunt Carneadem Philoſophum Cyreneum, perlectis Chryſippi libris, ita dixiſſe, *Niſi Chryſippus eſſet, ego non eſſem*. Apollonidæ filius fuiſſe dicitur, Solenſis, aut ſecundum alios Tarſenſis. Horat. Serm. 2. Sat. 3.

Quem mala ſtultitia, & quemcunque inſcitia veri
Cæcum agit, inſanum Chryſippi porticus & grex
Autumat. Idem de Homero.
Qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius ac melius Chryſippo, & Crantore dicit.

Quintil. lib. 1. *Sapientes nutrices optabat Chryſippus.*
Idem. *Cædi diſcipulos non improbat Chryſippus.*
Perſius Satyræ ultimæ exitu.

——— *Depinge ubi ſiſtam*
Inventus, Chryſippe tui finitor acervi.

Quod proverbii ſpecie de ἀδυνάτῳ elegantiſſima brevitate dicitur. Senſus enim eſt, tam difficile eſt avaritiæ tuæ modum ſtatuere, quam Chryſippo Soritis finem invenire, hoc eſt, ubi reſiſtendum ſit, definire. *Soritem* enim *acervum* vocat Poeta, cujus nullum finem Chryſippus invenire potuit. Vide Caſaubonum ad eum locum. Idem & Hiſtoricus fuit, quippe qui *de antiquis Phyſicis* etiam opus ſcripſit, ut Laertius teſtatur. Chryſippi *de rebus Italicis* quoque libros Plut. citat in Par. Min. cap. 24. quos cur Solenſi (fuere enim & alii Chryſippi, ut ex Diogene conſtare poteſt) minus tribuamus, cauſſa non eſt. *Eum enim in omni Hiſtoriâ curioſum fuiſſe* Cicero teſtatur 1 Tuſcul. Qu. Vixit an. 73. vitâ defunctus eſt Olymp. 143.

Chryſippus, Pelopis fil. quem cum pater valdè amaret, noverca ejus Hippodamia id indignè ferens, liberos ſuos Atreum & Thyeſten impulit, ut illum interficerent; ob quam rem à Pelope pulſi, in exilio vitam egerunt, donec pater è vivis excederet. Item

Chryſippus medicus, Eraſiſtrati præceptor. Vide Jonſium de Script. Hiſt. Phil. lib. 2. cap. 8.

Chryſites, Livio locus eſt in Macedoniâ, qui hodie *Siderocapſa* dicitur, ut refert Bellonius.

Chryſius, *Keureuz* incolis, & *Kraiſſ* Germ. teſte Sambuco, fluvius Daciæ per Tranſylvaniam fluens, ac in Tibiſcum deſinens.

Chryſius, flu. Hiſp. Tarraconenſem à Bæticâ dividens. *Guadiaro* vulgo, al. *Guadalentin*.

Chryſoana, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Chryſobullum locus circa Tarſum. Cedrenus.

Chryſoceras, promunt. Thraciæ ad Boſporum ſitum. Plin. 4. 11.

Chryſogonus, Syllæ libertus, Roſcii Amerini ſectator. Cicero in Orat. pro Roſcio Amer.

Chryſogonus, nomen viri proprium. Juvenal.

——— *Sunt quæ*
Chryſogonum cantare vetent.

Chryſogonus, martyr, nobili genere ortus Romæ, qui quando nec conſulatûs, nec ullius honoris pollicitatione per Diocletianum à fide averti potuit, jugulatus eſt ad ſcalas Gemonias. Volater.

Chryſondium, Daretidis regionis in Macedoniâ op. Polyb.

Chryſopolis, Stephano urbs prope Chalcedonem in Bithynia, per Boſporum naviganti ad dextram: dicta, quod Perſæ illic colligerent aurum ex tributo aliarum civitatum, vel à *Chryſo*, Chryſeidis & Agamemnonis filio. Plin. 5. ult.

Chryſopolis, Ciliciæ urbs. Steph.

Chryſopolis, Ptol. Xen. Suidæ, & Stephano, *Bos* Polybio, *Damalis* Arriano, promunt. Aſiæ, poſitum è regione promuntorii Byzantiam continentis, ut illud ex Georg. Cedreno deſcribit Petr. Gyllius, quod *Scutari* hâc tempeſtate appellatur. Polybio tamen lib. 4. *Bos* & *Damalis* duo diverſa ſunt loca.

Chryſorrhoæ, pop. dicti, quòd apud eos, ut inquit Strab. auriferi torrentes ſint. Unde fabulis occaſio de vellere apud Colchos aureo.

Chryſorrhoas, Syriæ flu. per Damaſcum, & ejus agrum fluens, *Pharpar* Ebræis, *Adegele*, teſte Bellonio. Sic & Pactolus à veteribus dictus ob arenas, quas defert, aureas. Sunt alii duo hujus nominis, unus in Bithyniâ, alter in Themiſcyrâ regione.

Chryſoſtomus, Epiſcopus Conſtantinopolitanus, tempore Arcadii & Honorii Impp. ob excellentem eloquentiam cognomen Χρυσοστόμου, & Χρυσορρήμονος adeptus eſt. Patria Antiochenus fuit, natus ex nobilibus parentibus, Secundo, & Anthuſâ; Rhetoricam à Libanio, Philoſophiam ab Andragathio didicit. Theologiæ ſtudio apud Diodorum & Baſilium incubuit. Primum in Eccleſiâ Antiochenâ lector fuit, Deinde Preſbyter ordinatus, poſtea mortuo Nectario, ad Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ gubernationem evectus eſt, An. Dom. 401. Fuit naturâ iracundior, & liberioris linguæ. Ideo in multorum acerbiſſimas offenſiones incidit, declamitans contra Eudoxiam Auguſtam, juſſu Imp. in exilium actus eſt, ſed populus, ſeditione motâ, obtinuit, ut quamprimum revocaretur. Poſtea rurſum ejectus, & in Armeniam relegatus eſt, ubi diem ſuum obiit die 14 Septembris An. Dom. 411.

Chryſothemis, filia Agamemnonis & Clytæmneſtræ. Il. ϱ.

Chryſum, unum oſtiorum Indi flu. Ptol.

Chryſus, Hiſp. Bæticæ flu. Sex. Avienus.

Chryxus, Dux Boiorum fuit nepos Brenni, quo duce olim Galli Romam ceperant. Hunc deſcribit Silius lib. 4.

Boiorum ante alias Chryxo duce mobilis ala
Arietat in primos, obicitque immania membra.
Ipſe tumens, atavi Brenni ſe ſtirpe ferebat
Chryxus, & in titulos Capitolia capta trahebat
Tarpeioque jugo demens, & vertice ſacro
Penſantes aurum Celtas umbone ferebat.

Chthonia inſula, eadem quæ Creta. Steph.

Chthonia, Ceres dicta, qu. *terreſtris*, ſeu *terrena*, quanquam Pauſan. author eſt eam cognomen hoc ſortitam à *Chthoniâ* quadam puellâ Argivâ, quòd poſt ambuſtum patrem à Dea in Hermionem op. ducta, ibi templum ei conſecravit, *Chthoniamque* Deam à ſuo nomine appellavit.

Chthonium, feſtum erat quod in honorem Cereris ab Hermionenſibus eximiâ veneratione celebrabatur, in quo boves viſendæ magnitudinis, & ferociæ, deæ ſacerdotem, infirmam, & vetulam mulierculam ſponte ſequebantur, velut ultro ſe immolationi offerentes.

Chthonopyle, mulier quæ Baccho Phliuntem peperit. Steph. in *Phlius*.

Chub, i. e. *extinguens*, nomen gentis. Ezech. 30.

Chuba, Aſiæ urbs. Nicephorus lib. 18. cap. 30.

Chuduca, Babyloniæ urbs. Ptol.

Chullabi,

Chullabi, Africæ propriæ urbs. D. Auguſtinus.

Chun, i. e. *præparatio*, ſive *placenta*, aut Syriacè *feneſtra*, nomen urbis. 1 Paral. 8.

Chuni, Sarmatiæ pop. Ptol.

Churitæ, Libyæ interioris gens. Ptol.

Chus, filius Cham. Gen. 10. de quo, uti etiam de Chuſæis conſulendus eſt Vir Magnus in Phalege. lib. 4. cap. 2.

Chuſai, amius David. 1 Paral. 17.

Chuſanrathaim, Rex Meſopotamiæ. Judic. 3.

Chuſaris, Libyæ interioris flu. Ptol.

Chuta, regio Perſica, unde Salmanaſar gentes traduxit ad Palæſtinam inhabitandam. 4 Reg. 17. Unde

Chutæi, pop. teſte Joſepho. Antiq. lib. 9. Vide *Ciſſii*.

Chuzii, Africæ propriæ urbs. Ptol.

Chyda, Siciliæ flu. Ptol. *Chryſa* Diodoro. *Roſmarino* teſte Fazello, inter Aluntium, & Calactam.

Chyda, Lyciæ maritimæ op. apud Ptol. ut Sophiano placet, ex Latinis fortaſſe mendoſis exemplaribus, nam Græca *Lydiæ* hoc loco habent: *Giva* hodiè eidem Sophiano.

Chydorus, Bœotiæ flu. qui à tot millibus Perſarum, quot Xerxes Græciam invaſit, epotus non ſuffecit. Alex. ab Alex. 6. 25.

Chylemath, Maurit. Cæſarienſ. flu. Ptol.

Chyterie, Macedoniæ urbs. Ptol.

Chyton, regiuncula Epiri. Steph.

Chytos, Cyzici portus. Apollonii Scholiaſtes.

Chytri, Cypri civitas. Vide Steph.

Chytri, feſtum fuit apud Athenienſes percelebre, in quo omne ſeminum genus in ollâ coquere ſolebant, Dionyſio, & Mercurio operantes, ut Theoph. ſcribit.

Chytrium, Joniæ locus, ubi quondam Clazomenæ fuerunt. Strabo.

Chytropolis, regiuncula Thraciæ. Steph.

C I.

Cia, vulgò *Zea*, inſula ſub Eubœâ non procul ab Atticâ, quæ à Plinio, & Strabone *Ceos*, & *Cea*, appellatur. pop. *Cii*, qui à laſciviis, & voluptatibus alieni fuiſſe perhibentur, cum apud eos, nec meretrices, nec tibicines eſſent. Contra *Chii* malè tanquam effœminati audiebant. Unde adagium apud Athen. lib. 13. *Non Chius, ſed Cius* de rebus valdè diſcrepantibus.

Ciabrus, vel *Ciambrus*, Daciæ flu. Ptol. *Morava* Mercatori. *Sucora* Ortelio, qui malè eum in Hungariâ reponit, inquit Ferrarius, cui Myſiæ ſup. flu. eſt, eam ab inferiori dividens. Aliquando *Ciambus* dicitur.

Ciacis, Armen. min. urbs in Meletinâ regione. Ptol.

Ciæna, Galatiæ urbs.
Ciageſi, Daciæ gens.
Cianica, Armeniæ op.
Ciaſa, Babyloniæ op.
Cibalis, Pannoniæ inf. urbs.
} Ptol.

Cibarci, Hiſp. pop. Plin. 4.

Cibaritis, Aſiæ regio circa Mæandrum. Strabo.

Cibilitani, ſtipendiarii Bæticæ pop. Plin. 4. cap. penult.

Cibinium, Daciæ urbs mediterranea, quæ *Hermenſtadt* vulgò dicitur.

Cibotus, Aſiæ civitas eadem quæ *Apamia*. Plin. 5. 29.

Cibſaim, i. e. *congregationes*, civitas ex tribu Ephraim data Leviris. Joſ. 21.

Cibyra, urbs Phrygiæ majoris in Cariæ confin. apud Mæandrum. flu. *Euruz* Leunclavio.

Cibyra, urbs Ciliciæ ad Cragum montem Antiochiæ urbi propinqua, ubi *juga Cibyritica* à Plinio memorata, quam interiiſſe ſcribit Thevetus.

M. T. Cicero, Oratorum omnium Romanorum celeberrimus, idemq; philoſophus egregius, cujus libri extant plurimi Orationum, Epiſtolarum, & Philoſophiæ, omnium, qui unquam Latinè ſcripta ſunt, tum doctrinâ, tum eloquentia primi. Equitis Romani filius per omnium honorum gradus, tandem in Conſulatum pervenit, in quo leges ſaluberrimas tulit; Legem Agrariam fregit, Catilinæ conjurationem coercuit; Poſtea vero à Publio Clodio Trib. pl. per invidiam urbe pulſus, omnium pop. Rom. ordinum ſummo conſenſu revocatus eſt. Senex tandem à M. Antonio, & C. Octavio tyrannis, quòd nimium amans Reip. eſſet, proſcriptus, una cum patriæ libertate periit, quam uſque ad extremum ſpiritum conſtantiſſimè defenderat. Ejus vitam vide apud Plutarchum, plurima etiam de eo habes apud Dionem Caſſium Ciceroni paulo inſenſiorem. Epicharmi illud maximè fecit.

Νῆφε δ' μεμνᾶσθαι ἀπιστεῖν, ἀνίκα φρονέοντα ταῦτα.

Sobrius eſto, & meminerit virum, qui ſic ſapiat, non oportere eſſe credulum. Quod & alicubi ſic extulit. *Nervi, atque artus ſapientiæ ſunt, non temere credere.* Hunc vero Homeri verſum παιδεῦσαι à ſe adamatum fuiſſe ſcripſit ad Qu. fratrem.

Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων.

Quod eſt, *ſemper agere optimè, & præſtantem eſſe aliis*, vulgò celebratum, *maximam quamque ejus orationem optimam eſſe*, Plinius auctor eſt, lib. 1. Ep. 20. Juvenal. Sat. 10.

Eloquium ac famam Demoſthenis, aut Ciceronis
Incipit optare, &c.
Eloquio ſed uterque perit Orator, utrumque
Largus & exundans leto dedit ingenii fons.
Ingenio manus eſt & cervix Caſa;

Catul. de eo. *Diſertiſſime Romuli nepotum*
Quot ſunt quotque fuere Marce Tulli.

Mart. *Hoc quod ſecula poſterique poſſent*
Arpinis quoque comparare Chartis.

Hoc eſt, operibus Ciceronis, qui fuit Arpinas. Sil. lib. 8

Tullius ſeratas raptabat in agmina turmas
Regia progenies, & Tullo ſanguis ab alto:
Indole proh quantâ juvenis, quantumque daturus
Auſoniæ populis ventura in ſecula civem,
Ille ſuper Gangem, ſuper exauditus & Indos
Implebit terras voce, & furialia bella
Fulmine compeſcet linguâ, nec deinde relinquet
Par decus eloquio cuiquam ſperare nepotum.

Quintilianus lib. 10. cap. 1. *Oratores verò vel præcipuè Latinam eloquentiam parem facere Græcæ poſſunt. Nam Ciceronem cuicunque eorum fortiter oppoſuerim. Ille ſe profeciſſe ſciat, cui Cicero valde placebit.* Lactant lib. 1. *Non tantum perfectus Orator, ſed etiam philoſophus fuit, ſiquidem ſolus extitit Platonis imitator.* Liber ejus de officiis omnium primus typis excuſus fuit, de quo rectè Ingens Grotius Ep. ad Gallos *Liber non ſuo pretio habitus ideo quod omnium manibus teritur.* Nefas illa Plinii præterire lib. 7. cap. 30. *Salve primus omnium parens patriæ appellate, primus in togâ triumphum, linguæque lauream merite, & facundiæ literarum Latinarum parens: atque ut Dictator Cæſar, hoſtis quondam tuus de te ſcripſit, omnium triumphorum lauream adepte majorem. Quanto plus eſt ingenii Romani terminos moviſſe, quam imperii.* Tit. Livius, *naturâ candidiſſimus omnium magnorum ingeniorum cenſor*, ut Seneca Pater eum appellat, hoc epitaphium ei apud iſtum ipſum Senecam Suaſoriâ 6, ſive ut aliis placet, 7 reddidit. *Vixit*, inquit, *tres & ſexaginta annos, ut ſi vis affuiſſet, ne immatura quidem mors videri poſſit: Ingenium & operibus & præmiis operum felix: Ipſe fortunæ diu proſperæ, & in longo tenore felicitatis, magnis interim illius vulneribus, exilio, ruina partium pro quibus ſteterat, filiæ morte exitu tam triſti, atque acerbo, omnium adverſariorum, nihil, ut viro dignum erat, tulit, præter mortem, quæ vere æſtimanti minus indigna videri potuit, quod à victore nil crudelius paſſurus erat quam quod ejuſdem fortunæ compos ipſe feciſſet. Si quis tamen virtutibus vitia penſarit, vir magnus, acer, memorabilis fuit, & in cujus laudes ſequendos cicerone laudatore opus fuerit.* Paterculus poſt narratam cædem ejus in hæc verba erumpit; *Nihil tamen egiſti M. Antoni, mercedem cœleſtiſſimi oris & clariſſimi capitis abſciſſi numerando, auctoramentoque funebri ad conſervatoris quondam Reip. tantique Conſulis irritando necem. Rapuiſti tu M. Ciceroni lucem ſolicitam, & ætatem ſenilem, & vitam miſeriorem te principe, quam ſub tè triumviro mortem: famam verò, gloriamque factorum, atque dictorum adeo non abſtuliſti, ut auxeris. Vivit, vivetque per omnem ſeculorum memoriam, dumque hoc vel ſorte, vel providentiâ, vel utcunque conſtitutum rerum naturæ corpus, quod ille penè ſolus Romanorum animo vidit, ingenio complexus eſt, eloquentiâ illuminavit, manebit incolume, comitem ævi ſui laudem Ciceronis trahet: omniſque*

posteritas illius inte scripta mirabitur, tuum in eum factum execrabitur : civiusque in mundo genus hominum, quam hujus nomen cadet. Vide Ciceronis laudes amplissimas apud Senecam Suasoriarum lib. 1. *Nemo tamen*, inquit, *ex tot disertissimis viris melius Ciceronis mortem deploravit, quam Cornelius Severus* ; cujus versus hic subjungam.

Oraque magnanimum spirantia pene virorum
In rostris jacuere suis : sed enim abstulit omnes
Tanquam sola foret rapti Ciceronis imago.
Tunc redeunt animis ingentia Consulis acta,
Juratsque manus, deprensaque fœdera noxæ.
Patritiumque nefas etiam tum, ut pœna Cethegi
Dejectusque redit votis Catilina nefandis.
Quid favor, aut cœtus, pleni quid honoribus anni
Profuerunt, sacris & vita quid artibus acta ?
Abstulit una dies ævi decus, illaque luctu
Unica sollicitis quondam tutela, salusque
Egregium semper patriæ caput : ille senatûs
Vindex, ille fori, legum, rituque togæque
Publica vox sævis æternum obmutuit armis.
Informes vultus, sparsamque cruore nefando
Canitiem, sacrosque manus, operumque ministras
Tantorum, pedibus civis projecta superbis
Proculcavit ovans : nec lubrica fata Deosque
Respexit, nullo luet hæc Antonius ævo.
Hæc nec in Emathio mitis victoria Perse,
Nec te dire Syphax, non fecit in hoste Philippo.
Inque triumphato ludibria cuncta Jugurthâ
Absuerant : nostrâque cadens ferus Annibal irâ
Membra tamen Stygias tulit inviolata sub umbras.

Verum de Cicerone nos alibi plura.

Ciceronis Castra. Cæsar in comment. *Velesick* hodiè, pagus nunc, à Gandavo plus minus tribus miliaribus distans, ubi multa antiquitatis monumenta eruuntur. Gorcpius.

Ciceronis aquæ, sive *fontes calidi, Bagni di Ciceroni*, & *Bagni di Britolino*, teste Pighio, locus Campaniæ. Plin. lib. 31.

Ciceronis villa, hodiè *Ciceroniano*, locus Campaniæ apud Puteolos & Baias, ad lacum Avernum. Plin.

Q. Cicero, Marci frater, C. Cæsaris legatus in Galliâ fuit : post Proconsulatum Asiæ secundâ famâ administravit, eundem cum fratre vitæ exitum sortitus, eoque miserabiliorem, quod cum filio proscriptus, rogavit percussores, ut prius quàm filius feriretur, eo vicissim rogante, ut sibi ante patrem mori liceret : ambo igitur simul sunt interfecti. Appian.

M. Cicero, M. T. Ciceronis oratoris filius, *Bicongius* ob temulentiam dictus, nihil patre dignum gessit, nisi quod interfectoribus Cæsaris pertinacissimè favit, antea cum patre proscriptus, post tamen ab Octaviano restitutus, & Prætor factus. Plut. Imò & Consul an. U. C. 723. C. Antistio suffectus est die 13 Septembris usque ad Novembrem, quo tempore Antonii statuas evertit.

Cicestria, *Neomagus* Ptolemæo, urbs Angliæ in Australi Sussexiæ parte, vulgò *Chichester*.

Cichesus, fluvius ponitur ab Homero in Hymno Apol.

Cichyrus, Thesprotiorum in Epiro op. Strabo.

Cicianthi, Scythiæ Asiaticæ pop. Plin.

Ciciliana, Hispaniæ urbs inter Emeritam & Cordubam. Anton.

Cicimeni, pop. circa Maotim. Plin. 6. 7.

Cicones, pop. Thraciæ juxta Hebrum, quos Ulysses post dirutam Trojam ventis eo adactus debellavit, eorumque urbem Ismarum diripuit, paucis ex sociis amissis. Ovidius Met. 15. mira quædam de fluvio eorum prodit.

Flumen habent Cicones, quod potum saxea reddit
Viscera, quod tactis inducit marmora rebus.

Apud eos Orpheus obscœni concubitûs inventor à Bacchis dicitur laceratus. Virg. 4. Georg.

——— *Spretâ Ciconum quo munere matres*
Discerptum latè juvenem sparsere per agros.

Quod autem ait Orpheum obscœni concubitûs autorem fuisse, παιδερασίαν intelligit. Ovid. Met. 10.

Ille etiam Thracum populis fuit autor amorem
In teneros transferre mares.

Ciconium, promunt. iuxta Bosporum, Petro Gyllio, qui hodiè *Cornio* hoc appellari ait.

Ciconius, nomen ejus qui Brixiam condidit.

Cicuta, nomen proprium fœneratoris cujusdam maximè avari. Horat. Serm. 2. Sat. 3.

——— *Adde Cicutæ*
Nodosi tabulas centum, mille adde catenas.

Cicynethus, Macedoniæ insula. Plin. hodie *Pontico*. De nomine Bochartus ; Est in orâ Magnesiæ (inquit) *Pagasæus*, vel *Pagasicus* vel *Pagaseticus sinus* (Ptolemæo *Pelasgicus*) in quo insula *Cicynethus*. Strabo lib. 9. ubi *de sinu Pagasetico*, ἐν δὲ τῷ κόλπῳ φασὶν εἶναι τὴν Κικύνηθον νῆσον, ᾗ πολίχνιον ὁμώνυμον. Scylax ἐν δὲ τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ ἐστὶ νῆσος Κικύνηθος ᾗ πόλις. Mela 2. 7. *Pagasæus sinus Sciathon prospicit, Cicynethum amplectitur.* Plin. 4. 12. *Pagasicus sinus ante se habet Eutychiam, Cicynethum*, &c. Quia ex eo sinu Argonautæ profecti sunt urbem Pagasas, quæ nomen sinui dedit, plerique dici volunt ἀπὸ τῦ ἐκεῖ πεσηχθαι τὴν Ἀργώ. Οἱ δὲ πιθανώτερον ἡγοῦνται τὸνομα τῷ τόπῳ τεθῆναι τῦτο ἀπὸ τῶν πηγῶν αἱ πολλαί τε ᾗ ἀφθονίας ῥέουσι. At (ex sententiâ Strabonis) *probabilius alii statuunt loco nomen esse à fontibus* (Doricè παγᾶς) qui frequentes ibi largique fluunt. Scepsius etiam apud Apollonii Scholiasten lib. 1. Pagasas dici asserit ἀπὸ τῦ παγᾶς ἀναῤῥήδην τὰς πόσεις. Hæc ideo notanda duxi, quia mihi videtur ex iis posse colligi *Cicynethus* unde dicatur. Nempe quam urbem Græci *Pagasas* ab ubertate fontium, eandem suâ linguâ Phœnices עינות *ainoth*, aut *enoth*, i. e. *fontes* appellarunt, & sinum Pagasæum חיק עינות *Chek-ainoth*, i. e. *sinum fontium*, & insulam in medio sinu, insulam *Chek-ainoth*, quod Græci mutarunt in *Cicynethum*.

Cidanis, vide *Elæa*.

Cierium, urbs Bœotiæ, alias *Arne* dicta. Steph.

Cilbianum, urbs Asiæ ad Caystrum flu. in Lydiâ quæ & *Valentinianopolis* in Lib. Concil. appellatur. Pop. *Cilbiani* Plinio, & *campus Cilbianus* apud Tmolum montem. *Cilbiani* quoque *agri* apud Ephesum.

Cilbicini, Hisp. pop. circa ostium Batis flu. Avienus.

Cilbus, Hisp. Bæticæ flu. Idem.

Cileni, Hisp. Tarrac. pop. Plin. *Cilini* Ptolemæo.

Cilicene, Pannoniæ infer. urbs. Anton.

Cilicia, regio Asiæ notissima inter Pamphyliam ad occid. Syriam ad ort. ac inter Taurum mont. ad Bor. à Cappadociâ separantem, & pelagus Cilicium ad Merid. contenta. *Caraman* & *Caramania* vulgò, non *Turcomania*, ut scribit Ortelius. Cilicia croco maximè abundat. Lucret. lib. 2.

Et cum scena croco cilici perfusa recèns est.

Ovid. in Ibin.

Nam neque quot flores Siculâ nascuntur in Hyblâ,
Quotve ferat dicam terra Cilissa crocos.

Propert. 4. 6. *Terque lavet nostras spica Cilissa comas.*

Plin. 21. 6. *Prima nobilitas est in croco Cilicio in Coryco monte*, &c. Stat. 4. Sylvarum.

——— *Tu largus Eoa*
Germina, tu messes Cilicumque Arabumque superbis
Merge rogis. ———

Hujus incolæ dicti sunt, *Cilices*, quos piraticam exercentes Pompeius devicit, victosque in deditionem accepit, eorumque postea fideli operâ usus est in bellis navalibus adversus Cæsarem. Lucanus lib. 3.

Itque Cilix justa non jam pirata carinâ.

Λέγει δέ τινα παλαιὸς (inquit quidam) μὴ ῥᾴδιος ἀλωτὸς εἶναι τὸς Κίλικας. Hinc illud :

Κρῆτες, Καππάδοκες, Κίλικες τρία κάκπα κάκιστα.

Chalab, Ciliciam ab Ebræis nominari auctor est Arias Montanus. Incolas ejus prius *Achæos* appellatos scribit ex Herodoto Stephanus. Strabo lib. 14. Ciliciam, dividit in *Campestrem* & *Tracheam*, id est, *asperam*. Nomen ejus quod attinet, videtur id primo & præcipue à Phœnicibus inditum Ciliciæ asperæ parti ; neque enim à *fabuloso Cilice* nomen sumptum, sed à חלקים *challekim* vel *challukim*, i. e. *lapidibus*, quia lapidosa regio est. Sil. lib. 13.

Hinc Cilicis Tauri saxosa cacumina vitet.

Nonnus Dionys. lib. 34.

Αὐχένα πλησίστιλα Κίλιξ ὀχμάσατο Ταύρῳ.

Fuit olim opulentissima Populi Romani provincia & Cicerone proconsule memorabilis. Solinus author est adeo quondam potentem fuisse, ut ad Pelusium usque procurrerit,

rerit, Lydis, Medis, Armeniis, Pamphyliâ & Cappadociâ ſub imperio conſtitutis. Κιλίκιοι τραχήλοι dicebantur homines hirſuti, & pilis obſiti, unde Propertius 1. 7.

Frigidus intonſos Taurus arat Cilicas.

Vide Heſychium.

Cilicium, veſtis genus ex hircorum ſive caprarum pilis contextum, quæ tonſura quod primùm in Ciliciâ inſtituta, facta inde appellatio eſt, ut Varro auctor eſt lib. 2. de R. R. in fine. Uſus eorum potiſſimum in caſtris, item in navibus. Quo illud Virgilii pertinet Georg. 3.

Nec minus interea barbos incanaque menta
Cinyphii tondent hirci, ſetaſque comantes
Uſum in caſtrorum & miſeris velamina nautis.

Aſconius in 3. Verrin. *Cilicia, texta* in *caſtrorum uſum, atque nautarum.* Porro lugentium & pœnitentium veſtes apud Ebræos, quos 70. interpp. σάκκους appellant, vetus Interpres Latinus ſæpe *Cilicia* interpretatur: neque enim dubium eſt, hirtas & ex pilis contextas fuiſſe; talia autem *Cilicia*, vel *Cilicina* appellabantur: quare & δέρρεις τρίχας Exodi 26. idem interpres *ſaga Cilicina*; & σάκκον τρίχινον Apocalypſ. cap. 6. *Saccum Cilicium* vertit. Qui locus id quoque indicat, nigros fuiſſe hos ſaccos, ſive *Cilicia*. Et vero hic color mœſtos plangentesque maxime decet. Prudentius Hymno jejunantium de Ninevitico juſtitio agens:

Squalent recinctâ veſte pullati patres,
Setoſque plangens turba ſumit texiles,
Impex axillis virgo beſtialibus.

Alcimus Avitus cum idem argumentum tractat, lib. 4.

Mollibus abjectis, Cilicum dant tegmina ſetæ.

Id eſt, *ciliciis* induuntur. Cæterum *ſacci* à formâ (anguſti enim & minime fluctuantes erant) *Cilicia* à materiâ, pilis viz. caprarum, dicebantur. Quare *tunica ſaccea*, ſive *ſaccinea*, & *tunica Cilicia* de eâdem B. Hieronymo dicitur in vitâ Hilarionis ſub finem; tali enim ille ſanctus uſus fuerat. Et ita ferme ſolebant veſtiri, qui planè renunciaſſent ſeculo, propoſitumque ſeverius ſequerentur, qui & *Aſcetæ* & *Monachi* appellati, quibus maximè conveniebat hæc veſtis: *cum monachus non doctoris ſed plangentis officium habeat; qui ſe, vel mundum lugeat, & Domini pavidus præſtoletur adventum*; ut idem Hieronymus alibi ſcribit. Paulinus Nolanus in obitum Celſi verſ. 451.

Si modo lugentem gravis hirto tegmine ſaccus
Caprigenum ſetis dum teget, & ſtimulet.

Ubi & *ſaccum* & *ſetas*, ſive pilos caprinos habes, ex quibus Cilicia contexta erant. Quanquam *Ciliciorum* nomine omnes hirtas veſtes comprehendi exiſtimem, licet de aliis etiam, quam caprinis pilis contextæ eſſent; ut Camelorum, qualis Joannis Baptiſtæ fuit, item diſcipulorum B. Martini; de quibus Severus Sulpitius in vitâ ejus cap. 7. *Plerique camelorum ſetis veſtiebantur; mollior ibi habitus pro crimine erat.* Utebantur autem Aſcetæ hirtis ejuſmodi veſtibus, atque in iis cubabant etiam, ut coercerent carnem, & ad Orationes vigilantiores eſſent. Paulinus de Jo. Baptiſtâ.

Veſtis erat curvi ſetis contexta cameli,
Contra luxuriam molles duraret ut artus,
Arceretque graves compuncto corpore ſomnos.

Cilimbeſii, Corſicæ inſulæ pop. Ptol.

Ciliſſa, Phrygiæ, aut vicinæ regionis urbs. Xenophon.

Cilium, Africæ propriæ urbs. Anton.

Cilix, Phœnicis filius; item qui è *Ciliciâ* eſt.

Cilla, Africæ propriæ urbs Appiano. Et Æolidis op. Herodoto. Item Troadis urbs Apol. ſacra. Ovid. Met. 13.

Me Tenedon, Chryſenque & Cillan Apollinis urbes

Hom. Iliad. 1.

Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τ' ζαθέην, Τενέδοιό τ' ἶφι ἀνάσσεις.

Heſychius: Κίλλα, πόλις ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Eſt etiam *Cilla* montis nomen apud Qu. Calabrum lib. 8.

Ὄν τέκεν Ἰσιάσσα παρὲξ ζάθεον πόδα Κίλλης.

Cillaba, Africæ urbs circa Syrtim majorem. Plin.

Cillæ, Thraciæ urbs. Anton.

Cillus, Pelopis auriga, quem cum Pelops ad Oenomaum proficiſcens in itinere amiſiſſet, juſta ei ſplendidè perſolvit, & ut memoriam ejus ad poſteritatem propagaret, eodem quo mortuus eſt loco urbem condidit quam *Cillam* de nomine ejus appellavit. Strab. l. b. 13.

Cilma, Africæ propriæ urbs. Ptol.

Cilmana, circa Gaditanum ſinum urbs. Anton.

Cilnius, cognomen Mæcenatis. Erant autem *Cilnii* populo Etrufci; domo a Arietini, maximæ apud concives dignitatis ac potentiæ. Docet hoc Livius lib. 10. *Etruriam rebellare, ab Arietinorum ſeditionibus motu orto nunciabatur; ubi Cilnium genus præpotens divitiarum invidiâ pelli armis cœptum.* Vide Meibomii *Mæcenatem* pag. 18. 19.

Cilurnum, Britanniæ op. in Northumbriâ, *Collerton* nonnullis, ſive *Collerford*. Camdenus autem potius autumat vel *Walwick*, vel *Scilicester* eſſe ad Murum.

Cimæus, Aſiæ mons circa Troadem. Ptol.

Cimara, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Cimbina, Mediæ urbs. Ptol.

Cimbri, pop. Germ. extremi ad Boream, quorum reg. & peninſula *Cimbrica Cherſoneſus* à Ptolemæo appellatur; in 4. partes diviſa, Holſatiam ad Merid. Saxoniæ attiguam, Dithmarſiam ad occ. in orâ Albis circa oſtia & Oceani, Jutlandiam ad ſept. & Ducat. Sleſvicenſem in medio inter Holſatiam & Jutlandiâ in regno Danico contentas. Hi An. U. C. 640. parato maximo exercitu Romam contenderunt, ſed C. Marius eos fugavit, caſtriſque exuit. Erant homines ingenti corpore, horrendis oculis. Juven. Sat. 13.

Quà nec terribiles Cimbri, nec Britones unquam.

Idem Sat. 8.

Atque ideo poſtquam ad Cimbros ſtragemq; volabant,
Qui nunquam attigerant majora cadavera corvi.

Lucanus lib. 1.

Nos primi Senorum motus, Cimbrumque furentem
Vidimus. ———

Propertius 2. 1.

Cimbrorumque minas & benefacta Mari.

Plutarchus in Mario *Cimbrorum* vocabulum Germanicum tradit, quo *latrones* ſignificantur; ideoque Strabo lib. 7. eos πλανήτας καὶ λῃστρικοὺς vocat. Et Feſtus; *Cimbri linguâ Gallicâ latrones dicuntur.* Sed hæc, ut & alia, quæ de Cimbris antiqui fabulati ſunt, refutat Cluverius Germ. Ant. lib. 3. cap. 22.

Ciminus, lacus & mons Italiæ, unde *Sylva Ciminia*, ſive *ſaltus Ciminius* memoratur Livio, Plinio, Frontino. Straboni Κιμινιαλίμνη, forte pro Κιμίνη. Apud Sotionem Κίμινος λαχανος. Ejus meminit Virg. Æn. 7.

Hi Feſcenninas acies, æquoſque Faliſcos,
Hi Soractis habent arces, Flaviniaque arva,
Et Cimini cum monte lacum, lucoſque Capenos.

Nec non Silius Italicus lib. 8. Virgilii imitator.

Hos juxta Nepeſina cohors, æquique Faliſci,
Quique tuos, Flavina, focos, Sabatia quique
Stagna tenent, Ciminique lacum, qui Sutria tecta
Haud procul & ſacrum Phœbo Soracte frequentant.

Cimmerii, pop. in Italiâ apud Baias & lacum Avernum, quorum op. *Cimmerium* fuit, ubi antrum Sibyllæ olim fuiſſe dicitur. Hi in ſubterraneis domiciliis habitantes, & per cuniculos commeare ſoliti, toto in illis die delitescebant, noctu tantum ad latrocinia egreſſi, cum victum ex metallorum aliqui effoſſione, divinationum mercede, & proventibus à rege deſignatis quærerent, ut ex Ephoro ſcribit Strabo. Hinc *Cimmeriæ tenebræ* proverbio celebrantur pro denſiſſimâ caligine. Hom. Odyſſ. 11.

Ἔνθα δὴ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε
Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι, οὐδὲ ποτ' αὐτοὺς
Ἠελίῳ φαέθων καταδέρκεται ἀκτίνεσσι.

De Italicis enim Cimmeriis hæc intelligenda, clarum ex Geographis. Tibullus Panegyrico ad Meſſalam.

Cimmerion etiam obſcuras acceſſit ad arces
Queis nunquam candente dies apparuit ortu,
Sive ſupra terras Phœbus, ſeu curreret infra.

Juxta hos Ovidius Somni ſedem collocat. Met. 11.

Eſt prope Cimmerios longo ſpelunca receſſu
Mons cavus, ignavi domus & penetralia Somni,
Quò nunquam radiis oriens, mediuſve, cadenſve
Phœbus adire poteſt.

A *tenebris* itaque nomen habere Phœnices fabulati ſunt,

quia

quia כמר *camar*, vel *cimmer*, eſt *nigreſcere*. Penes hos ingens quondam ſuperſtitio increbuit, loci naturâ erroribus ſuffragante; ibi ſacra nemora venerata, fluminibus etiam & fontibus ſuus honor fuit. Specus præterea famoſi & ad Inferos crediti aditus, quò intrare fas non erat, niſi Diis Manibus ſacrificio placatis. Unde Homero ſuæ fabulæ œconomia, quam in Odyſſeâ comminiſcitur, deſumpta eſt, & liber ſextus Æneid. Virgilii.

Cimmerii, pop. Aſiæ gemini; Alii Sarmatiæ circa Mæoticam paludem ad Boſporum, ab ipſis *Cimmerium* appellatum, incolentes. Alii inter Colchos & Iberos, quorum reg. *Haveſſen* Ant. Curchinio in Georgianis appellatur. Orpheus in Argonauticis.

——— Ἔπλα δὲ Κιμμερίοισι
Νῆα θοὴν ἐπάγῃσιν ἐκάνομεν, ὅτε μάλιστα
Αἴγλης ἀμμορέουσι πυκιβρέμα νύκτες ἐοῖσαι.

Cimmeris, Troadis urbs, *Edonis* prius vocata. Plin. 5. 30. Item *Cimmeris* mater Deorum apud Cimmerios. Heſych. Κιμμερὶς, μήτηρ Θεῶν.

Cimmerium, op. Aſiæ ad Boſporum *Cimmerium*, quod antea *Cerberium* vocatum fuiſſe ſcribit Plinius. *Cimbricum* vocat Strabo. *Capo di S. Croce*, hodiè dicitur.

Cimolis, *Cinolis* Arriano, *Quinoli* Mercatori, op. Paphlagoniæ in orâ maris Euxini, inter Carambim promunt. ad occ. & Sinopen urb. ad ort.

Cimolus, *Cimolis* Ptol. *Cimolia* Obſequenti, *Polino*, teſte Nigro, inſ. maris Cretici, cujus meminit Ovid. Met. 7.

Hinc humilem Myconen, cretoſaque rura Cimoli.

Bocharto גם-אחל *gum-ohal* dici videtur, i. e. *foſſa ſmegmatis* propter terram ſaponariam quæ ex eâ eruebatur. Sic in Hippocrate Galenus & Erotianus σμηκτίδα γῆν exponunt τὴν Κιμωλίαν. Dioſcorides lib. 2. de telle Σὺν νίτρῳ ἢ γῇ Κιμωλίᾳ σμῆγμα κεφάλιον. Idem habent Ariſtoph. in Ranis & Jul. Pollux lib. 10. cap. 31.

Cimon, Athenienſis, Miltiadis & Egeſiphiles filius, liberalitate, munificentiâque domi magis, quam militiâ clarus, quapropter Lucullo comparatur. Nam cum hoſtium ſpoliis locuples eſſet, ea civibus ſuis diſtribuit, deinde amotis undiq; agrorum ſuorum ſeptis, vulgo poma, fruges; ſumendas impune dabat. Parabat quotidie ingens domi convivium, quo undiq; confluentes pauperes veſcebantur. Plut. Primus Athenis Scholas inſtituit, ut Pythagoras in Italiâ. Vitam ejus pete ex Corn. Nepote. Item *Cimon* pictor quidam apud Plinium. Fuit etiam *Cimon* hiſtoricus qui Athenienſium & Amazonum pugnam deſcripſit. Arrian. lib. 7. Incertum autem eſt, utrum idem ſit cum Cimone illo de quo Suidas in Ἀφυρτῶν.

Cin, Lat. *poſſeſſio*, vel *emptio*, ſive *nidus*, aut *lamentatio*, nomen viri, à quo *Cinæi*, de quibus Num. 22.

Cina, civitas in tribu Juda. Joſ. 15.

Cinædocolpitarum mons, hodie *Porta di Ferro* ut videtur Ortelio, mons Arab. Fel. ad ſinum Arabicum, ubi *Cinædocolpitæ* pop. incolebant.

Cinædopolis, inſ. Doridis reg. in ſinu Ceramico. Plin. 5. 31.

Cinæi, populi circa Libanum & Amanum.

Cinætius Halicarnaſſæo, *Onugnathos* Ptolemæo, i. e. *Maxilla aſini*, promunt. Peloponneſi, *Xili* teſte Nigro, aliis *capo di Malvaſia*.

Cinambri, Illyrica gens. Appianus.

Cincenſes, Hiſp. Tarrac. pop. Plin.

L. Q. Cincinnatus, Romanus fuit, cui aranti Viator attulit Dictaturam. Cic. lib. 2. de Finibus: *Majores noſtri ab aratro abduxerunt Cincinnatum illum, ut Dictator eſſet.* Perſius Sat. 1.

Unde Remus, ſulcoque terens dentalia, Quinctî,
Quum trepida ante boves Dictatorem induit uxor,
Et tua aratra domum lictor tulit.

A *cincinnis* proculdubio nomen illi, qui ea in gente id primus accepit, unde & pro inſigni poſteri ejus cincinnis uſi ſunt. Suetonius in Caligula. *Vetera familiarum inſignia nobiliſſimo cuique ademit, Torquato torquem, Cincinnato crinem.*

Cincius, Prætor, Siciliam 2. belli Punici tempore adminiſtravit. Livius.

Cincius, ſenator Rom. ſcripſit de re militari. Idem in ſuaſione legis Fanniæ objecit ſeculo ſuo quòd porcum Trojanum menſis inferrent, quem illi ſic vocabant, quaſi aliis incluſis animalibus gravidum, ut equus Trojanus gravidus armatis fuit. Macrob. 5. 1.

Cincomagus, ad Alpes vicus. Plin.

Cindia, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Cindra, gens Thraciæ.

Cineas, vir Theſſalus, Pyrrhi regis amiciſſimus. Plut. in Pyrrho. Hic legatus Romam miſſus ut de pace ageret, obſiſtente ſibi Appio Claudio Cæco, re infectâ ad Pyrrhum reverſus eſt. Interrogatus deinde de ſtatu urbis & ſenatu, dixit; *Senatum Deorum conſeſſum ſibi viſum eſſe; populi autem tantam turbam eſſe, ut vereretur ne regi cum Hydrâ quâdam Lernæâ res eſſet.* Huic tam fidelis fertur fuiſſe memoria, ut poſtridie cum Romam adventaſſet, ſine ullâ nomenclatoris ope, ſenatui, equeſtrique ordini ſua nomina ediderit. Plin. 7. 24. Ælianus in Tacticis author eſt hunc Cineam Æneæ (cujus librum *de obſidione tolerandâ* edidit Caſaubonus) antiquiſſimi ſcriptoris, Commentarios στρατηγικὰς in compendium rediiſſe, de quo Ciceronis locus accipiendus eſt, Epiſt. ad Papyrium.

Cineſias, Thebanus, Dithyramborum ſcriptor. Compoſuit Pyrrhichiam, ut eſt in proverbio Πυρρίχιον ὄμβον κινεῖν, quòd hic in Choris multo motu uteretur, contra Comicos agens, qui in hâc parte deficiunt. Erat autem hic Cineſias corpore pigro & fracto crure, vulgòque male audiebat impietatis & improbitatis nomine. Suidas.

Cinga, flu. Hiſp. citer. ex Pyrenæis montibus in Iberum influens, ubi & nomen amittit. Lucan. lib. 1.

——— *Campoſque coercet*
Cinga rapax, vetitus fluctus, & litora curſu
Oceani pepuliſſe ſuo: nam gurgite miſto
Qui præſtat terris, aufert tibi nomen Iberus.

Cingali, Italis dicuntur homines peſſimo inſtituto viventes, qui Ægyptios ſe mentiuntur. Alii *Cyngaros* vel *Zygaros* vocant: Becanos *Cingalos* dici ait ob vitam vagabundam. Vide Κίγκλοι.

Cingulum, civitas inter Picentes, Populi *Cingulani*. Plin. 3. 13. Cic. ad Att. 7. 12. *Cingulum nos tenemus, Anconem amiſimus.* Originem atque conditorem ejus oſtendit Cæſar Civilium lib. 1. *Auximo*, inquit, *Cæſar progreſſus omnem agrum Picenum percurrit. Cunctæ earum regionum præfecturæ libentiſſimis animis eum recipiunt, exercitumque ejus omnibus rebus juvant. Etiam Cingulo (quod opidum Labienus conſtituerat, ſuâque pecuniâ exædificaverat) ad eum legati veniunt.* Hinc Silius Italicus lib. 10.

——— *Labienus & Ocris*
Sternuntur letho atque Opiter, quos Setia colle
Vitifero: celſis Labienum Cingula ſaxa
Miſerunt muris. ———

Ciniata, caſtellum munitiſſimum in Ciniſthenâ Galatiæ reg. à Mithridate conditum. Strabo. lib. 12.

Cinium, Balearidis maj. op. Plin. *Cala longa* Pineto.

Cinna, Italiæ urbs, quam Romani Samnitibus eripuerunt. Diodor. Macedoniæ op. Anton. Jaccetanorum urbs in Hiſp. Tarrac. Ptolemæo; eſt & Perſidis op. eidem. Denique Theſſaliæ civitas à *Cinno* gigante Cœi fratre dicta.

Cinna, nomen viri Romani, qui ſummâ crudelitate Remp. vaſtavit. Primo Conſulatu, ſervis ad pileum vocatis adverſarios vicit, Octavium Collegam interfecit; Janiculum occupavit; Iterum ac tertio ſe Conſulem fecit. Quarto vero conſulatu cum bellum contra Syllam pararet, Anconæ ob nimiam crudelitatem lapidibus ab exercitu occiſus eſt. Lucan. lib. 4.

Jus licet in jugulos noſtros ſibi fecerit enſe
Sylla potens, Mariuſque ferox, & Cinna cruentus.

Vide Appianum, Florum. 3. 21. Livii Epit. lib. 77.

Cinna, poeta doctiſſimus, Virgilii æqualis, cujus mem. Virg. in Eclogis:

Nam neque adhuc Vario videor, neque dicere Cinnâ
Digna, ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.

Martialis. 10. 21.

Judice te major Cinna Marone fuit.

C. Helvius *Cinna*, Smyrnam, poema obſcurum ac difficile ſcripſit, quem libellum 10. annis elimavit, authore Servio. Catullus.

Smyrna

Smyrna mei Cinnæ, nonam poſt denique meſſem
Quam cæpta eſt, nonamq; edita poſt hyemem.

Cinna, Tribunus plebis, qui cum leges pernicioſas de revocandis exulibus ferret, pulſus à Cn. Octavio Collegâ, magiſtratu exutus, ex urbe profugit & bellum urbi intulit, accerſito C. Mario, aliiſque exſulibus ex Africâ, qui in urbem recepti, cædibus omnia complevere, inter quos Cn. Octavium conſulem, Marcum Antonium Oratorem & Lucium Cæſarem jugularunt. Vide Appianum in Civilibus, & Plutarchum in Mario. Verum de hoc ſupra. Item *Cinna* alius per errorem necatus à pop. Rom. fuit foro medio in funere Cæſaris, cum unus ex interfectoribus ejus crederetur. Deniq; *L. Cinna.* Octavii temporibus, ab eo contra quem conjuraverat, vitâ donatus eſt, res novas adſectans. Seneca lib. de Clementiâ.

Cinnamus, tonſor quidam Rom. in quem ludit Mart. lib. 7. epigr. 63.

Qui tonſor fueras totâ notiſſimus urbe
Et poſthæc Dominæ munere factus eques;
Sicanias urbes, Ætnæaque regna petiſti
Cinname, cum fugeres triſtia jura fori.
Quâ nunc arte graves tolerabis inutilis annos?
Quid facit infelix & fugitiva quies?
Non Rhetor, non Grammaticus, Ludive Magiſter,
Non Cynicus, non tu Stoicus eſſe potes.
Vendere nec vocem Siculis, plauſumque theatris;
Quod ſupereſt iterum Cinname tonſor eris.

Idem lib. 6. ep. 7.

Cinnam, Cinname, te jubes vocari;
Non eſt hic, rogo, Cinna, barbariſmus?
Tu ſi Furius ante dictus eſſes
Fur iſta ratione dicereris.

Cinnamus, hiſtoricus, ſeu Regius, ut ſe ipſe vocat, Grammaticus, memoriâ ſane & poſteritate digniſſimus. Vitam Joannis Comneni Imperatoris Conſtantinop. brevi compendio tradidit; ſed imperium, ac res geſtas filii ejus ac ſucceſſoris Manuelis, cui per Aſiam, atque Europam bellanti adoleſcens admodum, comes fuit, cujus facta pleraque oculis ſuis vidit, longâ ſerie proſecutus eſt. Dictio ejus pura, ac terſa ſatis. Herodoti, Xenophontis, aliorumque veteris Græciæ in hiſtoriâ principum æmula; ut vel hâc ſolum virtute immenſo poſt ſe ſpatio relinquat Michaelem Glycam, Conſtantinum Manaſſem, Tzetzem, Choniatem Nicetam, & eos qui ejus ævo, aut paulo poſt ſcripſere, tumidi homines & ſalebroſi. Fidem profitetur incorruptam, ſine amore cujuſquam, ſine odio, quanquam indulgentior viſus eſt quibuſdam in laudando Manuele, deprædicandoque magnis auſis, ſæpe etiam temerariis promptum ejus animum. Corn. Tollius in præfat. editionis Authoris prædicti.

Cinniana, Hiſp. urbs ad radices Pyrenæi montis. Anton. Eſt & Luſitaniæ urbs, civium ſuorum fortitudine celebris. Val. Max. 6. 4.

Cinnarus, vir quidam Selinuſius, qui arte lenoniâ ad ſummas opes pervenit. Is quoad vivebat, pollicebatur ſe omnes facultates Veneri conſecraturum. Moriens autem populo diripiendas expoſuit; unde natum proverbium. *Rapina rerum Cinnari.*

Cinolis, vide *Cimolis.*

Cinotus, Doridis urbs ad Bubeſſum ſinum. Ptol.

Cinſternæ, Africæ propriæ urbs. Ptol.

Cinxia, quòd nuptiis præeſſet Juno dicebatur. Inito enim conjugio, ſolutio cinguli fiebat, quo nova nupta erat præcincta. Feſtus.

Cinyps, *Cinyphus*, Ptolemæo, Africæ flu. prope Garamantas. Hircis olim plurimis abundavit. Virg Georg. l. 3.

Nec minus interea barbas, incanaque menta
cinyphii tondent hirci. ———

Silius l. 3. *Tum primum caſtris Phœnicum tendere ritu*
Cinyphii didicere Macæ, ſqualléntia barba
Ora viris, humeroſque tegunt velamina capri.

Fertilitate etiam celebrabatur. Scylax. Ἐξω τῆς Σύρτιδος ἐστὶ χωρίον καλὸν, καὶ πόλις, ἣ ὄνομα Κίνυψ. Mela. *Ultra eſt Oea opidum & Cinyps fluvius per uberrima arva decidens.* Ovidius Ponticorum lib. 2. eleg. 7.

Cinyphiæ ſegetis citius numerabis ariſtas.

Claudianus lib. 1. in Eutrop.

Cinyphiiſque ferax Ararin ſuccedit ariſtis.

Herodotus in Melpomene de terrâ circa Cinypem. Ἀσὶη δὲ ὁμόιη τῇ ἀρίστῃ γαίῃ Δήμητρος καρπὸν ἀφορέειν. Idem de Cinype ipſâ. Ἀγαθὴ δὲ γῆ, καὶ τὸν Εὐαιπιδέων νόμον λαι, ὅτι ἐκάλεσε γῆν, ἐπεὰν αὐτὴ ἑωυτῆς ἀρίστη, λέγειν ἀφορέειν, ἣ δὲ ἐν τῷ Κίνυπι, ὀξὺ τεμαχόπια. De nominis origine vide Boch. de Phœn. col. lib. 1. cap. 24.

Cinyras, vir quidam ditiſſimus cujus opes abiere in proverbium; *Cinyræ opes.* Item Phœniciæ rex, cujus regia *Eyblos* civitas fuit, teſte Strab. lib. 16. Tertius rex Cypri, Cilicis filius, qui cum Myrrhâ filiâ ſuâ, nutricis aſtutiâ, ignarus concubuit, à quo illa *Cynareia* dicta. Ovid. Met. 10. ——— *At virgo Cynareia pervigil igne*

Carpitur indomito. ———

Fabulam fuſiſſimè tractat ingenioſus poeta ubi ſupra. Heſychius. Κινύρας, Ἀπόλλων καὶ Φαραχάης παῖς, βασιλεὺς Κύπρε. Suidas: Κινύρας ἐκλήθη παρανόμως τῇ κιθύρᾳ, ab inſtrumento muſico ſcilicet.

Cinyria, Cypri oppidum, nunc pagus, *Gendinar* Luſignano.

Cinyrus, mons in Piceno. Vib. Sequeſter.

Cios, emporium Phrygiæ, à *Cio*, Herculis comite. Item fluvius ejuſdem nominis, de quo Dionyſius verſ. 806.

Ἢ χέ πῃ ἰμερόεντα Κίος περίπροσθε ῥέεθρα.

Plin. 5. 32. *Cios cum opido ejuſdem nominis, Phrygiæ emporium, à Mileſiis quondam conditum.* Item Bithyniæ civitas, *Pruſias* poſtea vocata.

Cippus, nobilis Romanus, qui fuſis hoſtibus ad urbem rediens, cum cornua ſubito animadvertiſſet, reſponſumq; accepiſſet ab aruſpicibus, fore ut Romæ regnaret, ſi urbis mœnia ingrederetur, ſenatum populumque extra urbem convocavit; quos cum rem omnem edocuiſſet, ſponte ſe exilio multavit, unico terræ jugero contentus, in quo reliquam vitæ partem peregit. Ovid. Met. 15.

Aut ſua flumineâ cum vidit Cippus in undâ.

Ubi vetuſti codices magnâ ex parte *Cyput*, vel *Cipus. Genucius Cipus* eſt Val. Maximo 5. 6. Ita enim membranæ nomen illud exhibent, ut & apud Plinium 11. 37. Extant apud me denarii argentei, cum hâc inſcriptione M. CIPI. M. F. unde Cipiam gentem Fulvius Urſinus, vir de literis inter primos optimè meritus, conflavit, perperam, ut puto, cum ejus nulla apud antiquos extet mentio. Nic. Heinſius.

Ciranus, corruptè pro Cœranus, de quo ſuo loco.

Circæum, promunt. Latinorum in Italiâ. Ptol. hodie *monte Circello* Leandro. Procopius Gothicorum lib. 1. *Circeium haud modico tractu in mare porrectum, inſulæ ſpeciem ſert, adeoque videtur inſula tam præternavigantibus, quam terreſtri itinere prætereuntibus.* Quin Strabonis libro quinto deſcribitur Κιρκαῖον ὄρος ὑπάρχον θαλάττῃ τε καὶ ἕλεσι. Nec multo aliter Servius in 3. Æn. *Qui nunc Circeius mons, à Circe dicitur, aliquando, ut Varro dicit, inſula fuit, nondum ſiccatis paludibus, quæ eum dividebant à continente.* Sed & multo ante Theophraſtus Hiſt. Plant. lib. 5. cap. 8. poſtquam in Latino agro Circeium promunt. deſcripſit robore, myrto, ac lauro conſitum, addit, Λέγεται τὸς ἐγχωρίους, ὡς ἐνταῦθα ἡ Κίρκη κατῴκησε· καὶ πρότερον μὲν ἦν νῆσος ἡ τὸ Κιρκαῖον, νῦν δὲ ὑπὸ πολλαπλῶν τινῶν προσχωσθεὶς, καὶ ἡ μὲν πόλις, τὸ δὲ ἄστυ τὸ μεγάθος ἀπέχει ὑγιδίκοντα σταδίους. Virg. Æn. 4.

Proxima Circææ raduntur litora terræ,
Dives inacceſſos ubi Solis filia lucos
Aſſiduo reſonat cantu.

Circe, Solis & Perſes nymphæ filia, veneficiorum peritiſſima, quæ Sarmatarum rege, cui nupſerat, veneno ſublato, regnoque per ſcelus parto, cum crudelius imperaret, ab incolis pulſa in Italiam profugit & in Circæo monte (qui antiqui olim Latii terminus erat, & efficaciſſimis herbis abundabat) ſedem ſibi delegit, ubi cum Glaucum marinum Deum adamaret, Scyllam puellam, quam ille deperibat, infectis fontibus, in monſtrum marinum commutavit: Ulyſſem item vi tempeſtatis ad ſe delatum hoſpitio ſuſcepit, ſocioſque ejus, quos ob intemperantiam in porcos commutaverat, ei reſtituit, cui & Telegonum filium peperit. Virgilius in Damone.

Carminibus Circe ſocios mutavit Ulyſſis.

Idem Æneid. 4.

Quos hominum ex facie Dea ſæva potentibus herbis
Induerat Circe in vultus ac terga ferarum.

Horatius lib. 1. ep. 2. ubi de Ulyſſe.

Sirenum voces, & Circes pocula noſti,
Quæ ſi cum ſociis ſtultus cupidusque bibiſſet,
Sub dominâ meretrice fuiſſet turpis & excors;
Vixiſſet canis immundus vel amica luto ſus.

Poſtremo & P. cum Latinorum regem, quod uxorem ſuam nomine *Canentem* ſibi præferret, in avem ſui nominis commutavit. Quam fabulam prolixius ab Ovid. Met. 14. relatam Virgilius in 3. verſus contraxit. Æn. 7.

Picus equûm domitor, quem capta cupidine conjux
Aurea percuſſum virgâ verſumque veneno
Fecit avem Circe, ſparſitque coloribus alas.

Cicero in Verr. *Repente ex homine, tanquam aliquo Circes poculo factus eſt Verres.* Significatur autem per Circen voluptas, quâ in belluas & ſues immundas homines mutantur, quemadmodum Socratem docuiſſe, Xenophon tradit. lib. de dictis & factis Socratis. Horat. lib. 1. ep. 2. *meretricem* interpretatur. Cur autem ſparſa ſit hæc fama in Græciam, Circen fuiſſe veneficam, adeoque vicinas terras, Latium puta, & Tyrrheniam ſcatere herbis veneficis, rationem reddit vir magnus de Phœn. Col. lib. 1. chylus in Siquidem hoc veteres conſtanter docent. Æſcap. 33. Elegiis.

Τυῤῥηνὸν γενεὰν φαρμακοποιὸν ἔθνος.
Gens Tyrrhena ſuis clara veneficiis.

Theoph. Hiſt. Plant. lib. 9. cap. 15. Φαρμακώδεις δὲ δοκοῦσιν εἶ τόποι μάλιστα μὲν ἔξω τῆς Ἑλλάδος οἱ περὶ Τυῤῥηνίαν καὶ τὴν Λατίνην. Ariſtot. in Mirabil. Λίγκλαι δὲ περὶ τὴν Ἰταλίαν, ἐν τῷ Κιρκαίῳ ὄρει φάρμακόν τι φυτὸν θανάσιμον. Schol. Apollonii ad lib. 3. Argon. Περὶ τὴν Ἰταλίαν φάσκουσιν ἡ Κίρκη, ὅθεν ὄρος Κιρκαῖον, ἀπ' αὐτῆς πολυφάρμακον. Strabo lib. 5. Φασὶ δέ τινες πολυῤῥιζον εἶναι τὸ Κιρκαῖον ὄρος. Iis nempe radicibus abundat, quarum in veneficiis uſus eſt: id enim traditiſſe veteres ſuſpicatur, τῷ μύθῳ περὶ τὴν Κίρκης συνοικειοῦντες, *ut fabulæ de Circe accomodarent.* At vero tam Circes fabula, quæ ſuis incantamentis ſertur immutaſſe rerum ſpecies, quam quod φαρμακῶδες volunt fuiſſe Latinum ſolum, confictum videtur à Phœnicibus, qui *Latium*, & *Latines* dici putaverint ἀπὸ τῆς φαρμακείας, i. e. *ab incantationibus.* Quia Phœnicio ſermone לט *Lat*, cujus plurale לטים *Latim*, vel לטין *Latin* eſt *incantatio.* Simile Græcorum commentum de Circe ſepultâ in unâ de Pharmacuſis Atticæ inſulis, non procul à Salamine. Strabo lib. 9. Ἐν ταύτῃ δὲ καὶ φαρμακεῦσαι, δύο νησία, ὧν ἐν τῷ μείζονι Κίρκης τάφος δείκνυται. Nempe aliud non ſuccurrebat, cur *Pharmacuſæ* dicerentur. Bochartus.

Circenſes ludi, certaminis curulis genus erat in honorem *Conſi*, conſiliorum Dei inſtitutum, ita dictum quòd in *Circo* peragereturi. Horum 7. erant, ut ex Varrone Gellius 3. 10. notat. Cæterum de Circo, de pompâ, ludiſq; Circenſibus videndus eſt Dionyſ. Halicarn. lib. 7. & Solinus cap. 45. ubi plura notavit Salmaſius quæ ad eorum explicandam hiſtoriam pertinent. Scripſit de Circenſibus ludis & peculiarem librum Caſaubonus, cujus ad Suetonium & Athenæum meminit, ſed hactenus editus non eſt.

Circeſſum, urbs immirens Euphrati, ubi Gordiani Imp. tumulus eſt. Futropius. Oſrhoenæ reg. op. Lib. Notit.

Circidius, Corſicæ inſ. flu. Ptol. *Pianello* & *Bavaro* hodiè Leandro.

Circius, ventus Gall. Narbon. peculiaris, reliquis cœli partibus ignotus, inter Corum & Aparctiam ſpirans, nulli ventorum violentiâ inferior, quippe qui & onuſta percellat plauſtra, & ædium tecta ſecum rapiat. *Circius* vero *à vertigine* dictus putatur, eò quòd in orbem circumagatur. Lucan. lib. 1.

——— *Solus ſua litora turbat*
Circius, & tutâ prohibet ſtatione Monæci.

Circius, Tauri montis pars. Plin. Item inſula Myſiæ. Sed legendum *Cyzicus*, teſte Ferrario.

Circumcelliones, hæretici quidam errones, ac deploratæ audaciæ, qui ut ſibi famam pararent, ſibi ipſi manus violentas intulêre. Eccleſ. Hiſt.

Cirta, Africæ propriæ mons. Ptol.

Cirni, vide *Cyrni*.

Ciriada, vicus Atticæ.

Cir-hareſeth, i. e. *murus lateris*, urbs Moab.

Ciris, dicitur Scylla, Niſi regis filia, in avem Cirim transformata. Ovid. Met. 8.

——— *In avem mutata vocatur*
Ciris, & à tonſo eſt hoc nomen adepta capillo.

Ἀπὸ τῆς κείρειν à *tondendo* ſcilicet. *Cirin* autem *alaudam* interpretes exponunt, *Ciphium* Geſnerus. Duo vero Scaligeri eam avem faciunt, quæ vulgo *Egretta* vocatur, Gallis Taurinis *Garzeta*. Vide ſis ipſos, Patrem quidem Exoter. Exercit. 232. & ad Ariſtot. de Hiſt. Animal. lib. 2. Sect. 29. Filium vero ad Carm. Virgilianum quod *Ciris* vocatur, niſi Catullus ejus poematii ſit author.

Ciphis, urbs Phocidis. Strabo. Lege *mons*; ſic enim vocabatur ὄρος Parnaſſo adjacens, teſte Pindari Scholiaſte.

Cirpi, manſio in Pannoniâ.

Cirpis, Valeriæ Ripenſis urbs. Lib. Notit.

Cirrha, vel *Cyrrha*, op. Phocidis ad radicem Parnaſſi, in quo Apollo religioſiſſimè colebatur. Lucan. lib. 3.

Phocaicas Amphiſſa manus, ſcopulоſaque Cyrrha.

Mart. ad Val. Flaccum lib. ep. 77.

Quid tibi cum Cyrrhâ, quid cum Permeſſidos undâ?

Juvenal. Sat. 7.

Quis locus ingenio niſi cum ſe carmine ſolo
Vexant, & dominis Cyrrhæ Nyſæque feruntur.

Id eſt Apollini & Baccho.

Cirrhadia, Indiæ extra Gangem regio. Ptol.

Cirrhæi, gentes olim prope Athenas habitantes, unde *campus Cirrhæus*. Æſchines contra Cteſiphontem.

Cirtha, vel *Cirta*, Numidiæ urbs. Strabo lib. 7. munitiſſimam fuiſſe ait, & optimè ſtructam, Micipſæ potiſſimum operâ, qui Græcos in eam habitatum deduxit, ac tantum effecit, ut decem equitum millia, & peditum vigenti emitteret. Hodiè *Conſtantina*.

Cis, filius Abel, pater Sauli regis. 1 Reg. 9. 1. Lat. *durus*, aut *ſtipula*, vel *cucumerarium*. Ἀνὴρ τῶν γεγραπτῶν, ἢ ἀγαθὸς τὸ ἦθος dicitur Joſepho 6. 5.

Ciſalpina Gallia, quæ & *citerior*, & *Gallia Togata* dicitur, fluvio Rubicone finitur, cujus baſin Alpes efficiunt.

Ciſamus, urbs Cretæ. Ptol. *Chiſamo*, vel *Chiſamopoli*.

Ciſapennina, ea Italiæ pars, quæ cis Apenninum montem eſt.

Ciſeruſſa, Inſula non longè à Cnido diſtans, cujus mem. Plinius in deſcriptione inſularum ante Aſiam.

Ciſia, mater Memnonis, à quâ Suſorum cives *Ciſii* dicti. Steph.

Ciſianthi, pop. Scythis vicini. Plin. 6. 13. Scribitur & *Cicianthi*.

Ciſipades, Africæ propriæ pop. Plin.

Ciſon, vel *Kiſhon*, torrens Galilææ juxta montem Thabor; ab antiquitate laudatus. Judic. 5.

Ciſori, populi, de quibus Plin. 6. 30.

Ciſpii, Æthiopiæ populi. Plin.

Ciſpius, mons Romæ in regione Exquilinâ, de nomine *ciſpi* hominis dictus, teſte Feſto. Varro lib. 1. de L. L. *Exquilinus eſt Ciſpius mons ſexticeps apud ædem Junonis Lucinæ.*

Ciſſa, flu. Ponti Cappadocici. Ptol. vulgò *Quiſa*. Item inſula juxta Iſtiorum agrum. Plin. Item urbs Thraciæ Cherſoneſi.

Ciſſanus Cous, gregibus pecuariis ſupra modum dives unde Proverb. *Ciſſanus Cous.*

Ciſſe, Mauritan. Cæſarienſis urbs. Ptol.

Ciſſene, Thraciæ mons. Suidas.

Ciſſeus, Thraciæ rex, pater Hecubæ, quæ inde *Ciſſeis* dicta. Virg. Æn. 7.

——— *Nec face tantum*
Ciſſeis prægnans ignes enixa jugales.

Ciſſi, pop. circa Trapezuntem Cappadociæ. Ptol.

Ciſſii, vel *Ciſii*, vide *Suſa*.

Ciſſius, adoleſcens erat, & Bacchi ſaltator, qui quum coram Deo tripudiaret, ad terram prolapſus eſt & interiit. Terra autem in honorem Bacchi Hederam produxit juveni cognominem, qua ubi ex terrâ progreſſa eſt, vitem amplecti ſolet. Autor Geoponicôn lib. 11. cap. 30.

Ciſſius,

Ciſſus, mons Macedoniæ, & urbs Thraciæ. Lycophron. Heſychius.

Ciſſuſa, fons ubi Bacchus infans lavabatur. Plut. in Lyſandro.

Ciſtena, urbs Æolidis. Mela. lib. 1. *Ciſthene* Plinio 5.30. Inſula item & op. Lyciæ. Strabo.

Ciſtoboci, Daciæ pop. Ptol.

Citamum, Armen. maj. op. Ptol.

Citanos, inſula, una Cycladum, olim clariſſima.

Citarii, pop. Siciliæ. Plin. 3. 8.

Citarius, Macedoniæ mons. Ptol.

Citharon, *M. di Stives*, mons Bœotiæ clariſſimus, cujus radicem Aſopus amnis alluit. Servius credidit alterum eſſe ex jugis Parnaſſi, quod omniū Geopraphorum judicio ſecus ſe habet. Eſt enim à Parnaſſo diſcretus, & ab eo plus quam 30. m. p. diſſitus, clade Penthei, & Actæonis, Cadmi nepotum, nobiliſſimus, quorum illum Bacchæ, hunc canes ibi diſcerpſiſſe narrantur. Nomen ei fecere קתרי *Kethare* petræ ſc. ut & *Cytheris* inſulæ Laconicæ, de quâ deinceps, quia Citharon eſt vel maxime ſaxoſus & confragoſus; unde eſt quod in eo Nonnus paſſim deſcribit σκοπέλους, πέτρας, ἰξήνας, Dionyſiac. libb. 5. & 45. Et apud Ariſtoph. in Bacchi orgiis

Κιθαιρῶνι θ' ἁχῶ
Μιλάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια, καὶ πάτα
Πέτρῳ δίᾳ βρίμονται.

Id eſt, *Echo Citharonia, & nigris foliis opaci montes & petroſi Citharonis clivi fremunt.* Et in Bacchis Euripidis verſ. 38. Bacchæ per Citharonem oberrantes ἀνοχέοις ἄνλοις πέτραις, *ſedent in excelſis petris.* Et verſ. 703. non ſine alluſione ad miraculum Moſis. Num. 20. 11.

Θύρσον δὲ τις λαβὼν ἔπαισεν εἰς πέτραν,
Ὅθεν δροσώδης ὕδατος ἐπηύδα νότις.
Thyrſumque ſumens una percuſſit petram,
Et inde aquarum roſcidus fluxit latex:

Et verſ. 589. Pentheum deprehendunt in inſidiis λιυγὲς ἀπὸ πέτρας, *à lævi petrâ.* Et verſ. 1095. eum impetunt lapidibus ἀντέπυργον ὀκβᾶσαι πέτραν, *conſcenſâ rupe oppoſitâ.* Et verſ. 1135. diſcerptus jacet Pentheus ὑπὸ τυφλαῖς πέτραις, *ſub cæcis ſaxis.* Sic apud Theocritum Idyll. 26.

Πενθῆος ἁλίβατα πέτρας ὑπὸ πάντ' ἰδοῦσα.
Cuncta videt celſæ rupis de vertice Pentheus.

Et Ovid. Met. 3. canes in Citharone ſequuntur Actæonem.

Per rupes, ſcopulóſque, aditúque carentia ſaxa.

Et apud Sen. Oedipus ita loquitur Thebaidos pene initio.

Ibo, ibo quà prærupta prætendit juga
Meus Citharon, quà peragrati celer
Per ſaxa montis jacuit Actæon ſuis
Nova præda canibus.

Prop. lib. 3. *Saxa Citharonis Thebas agitata per artem*
Sponte ſuâ ad muri membra coiſſe ferunt.

Fuit Bacchi ſacrificiis hic mons notiſſimus. Virg. Æn. 4.

——— *Qualis commotis excita ſacris*
Thyas ubi audito ſtimulant trieterica Baccho
Orgia, nocturnuſque vocat clamore Citharon.

Ovid. Met. 3. —— *Feſtus faciendis ad ſacra Citharon*
Cantibus & clarâ bacchantum voce ſonabat.

Auſonius ſecundam corripuit, & per è ſcribit.

Sed Citheron toties ternos ex ære ſacravit.

Vide Scal. Auſon. Lect. lib. 1. cap. 17.

Citharista, vel *Citharistes*, Gall. Narbon. promunt. teſte Moletio & Antonino. Alii ſcribunt *Citariſta*. Hodiè *Cap. de S. Sigo* nonnullis dicitur, Belleforeſtio autem *Cap. de Garcel* vocatur.

Citium, Cypri inſ. op. Plin. 5. 31. adhuc *Chite* dict. nunc pagus: *Cetium* Straboni. Item urbs Miſniæ, *Ceitz* vulgò dicta.

Citron, civitas in tribu Zebulun. Jud. 1. 30.

Cituorum, inſula in Danubio. Ptol.

Civaro, vel *Civaron*, urbs Allobrogum, Sabaudiæ caput; *Chambery*, teſte Cœnali.

Civica Pompeianus, Coſ. collega L. Ceionii Commodi an. U. C. 888.

Civilius, ſive *Clivius*, Volſcorum Imp. à Geganio victus an. U. C. 312.

Civilius Tullus, Trib. Mil. an. U. C. 348.

Cizara, Paphlagoniæ caſtellum apud Amiſum urb. Strabo lib. 12.

Cizya, Thraciæ urbs. Sozomen. 6. 13.

C L.

Cladeus, Elidis flu. in Peloponneſo. Strabo.

Claon, fons Phrygiæ apud Celanas, ſaxa egerens. Plin. 31. 2. Dictus *à fletu*, ut fons illi vicinus *Gelon à ridendo* appellatur.

Clagejurtium, Carinthiæ, ſive potius Carnithiæ reg. Sclavonicæ urbs, cujus cives furibus ſunt inexorabiles. Levis enim ſuſpicio graviſſimè nocet huic qui rem furto parare putatur, nam inauditus rapitur ad crucis ſupplicium, nec defenſioni, aut purgationi locus datur. Poſt diem tertium ſupplicii de mortuo judicant, quem ſi inſontem fuiſſe cognoverint, ſplendidè ſepeliunt, ſin vero ſontem & reum pendere ſinunt.

Clamoventa, Angliæ op. Anton.

Clampetia, locus Italiæ in Brutiis. Plin. 3. 5. Mela lib. 2. cap. 4. à freto Siculo verſus Galliam & Varum flumen progrediens; *Hinc*, inquit, *in Thuſcum mare eſt flexus, & ejuſdem terræ latus alterum Medama, Hippo, nunc Vibon, Temeſa, Clampetia, Blanda, Buxentum*, &c. Apud Livium lib. 40. corruptè *Dampetia* legitur. Latini omnes hanc *Clampetiam* vocant, additâ literâ tertiâ initiali, ut in multis aliis vocabulis, cum Græci Λαμπετίαν illam appellarint. Sic Stephanus ex Polybio. Lycophroni vero eſt Λάμπετις Poeticè pro Λαμπετία. Malè vulgò Λαμπίτας. In ſitu ejus quoque omnes fere conveniunt, ut ſit *Mantia*, ſive *Amantia* hodierna.

Clanes, flu. à Vindelicis ortum habens, à quibus per valles excurrit, & Iſtri alveum intrat. Strabo lib. 4. Lazio *Glan* dicitur.

Clanius, qui & *Clanis*, flu. Campaniæ prope Neapolin juxta Acerras urbem, *L' agno*, teſte Ambroſio Leone. Virgil. Georg. 2.

——— *Et vacuis Clanius non æquus Acerris.*

Sil. Ital. lib. 8.

Clanio contemptæ ſemper Acerræ.

Clanus vel *Clanis*, Etruriæ flu. *La Chiava* hodie. Silius lib. 8.

Et Clanis & Rubico, & Senonum de nomine Sena.

Clanos, maris Ægæi inſula.

Clanum, urbs Gall. Narbon. inter Agendicum, & Auguſtobonam. Anton.

Claranus, Grammaticus, cujus mem. Martialis lib. 10.

Scribere te quæ vix intelligat ipſe Modeſtus,
Et vix Claranus, quid rogo, Sexte, juvat?

Auſonius Ep. ad Urſulam Grammat.

Harmenio, quem Claranus, quem Scaurus & Aſper
Quem ſibi conferret Varro, priorque Crates.

Clarentia, vulgò *Clarence*, Angliæ op. in Suffolcia reg. juxta Eſſexiæ confinia. Camdeno & aliis idem cum *Clare* op. ad Sturam flu.

Clariæ, Thraciæ pop. Plin. lib. 4.

Clarius, Cypri flu. Plut. in Solone.

Clarus, vulgò *Calamo*, Joniæ civitas, Apollinis oraculo nobilis, juxta Colophonem. Hanc Manto Tireſiæ filia condidit, fugiens Thebanorum victores Epigonos. Quæ cum patriæ cladem lugeret & ſuam, manantibus ubertim lacrymis fontem fecit, unde *Claros* ἀπὸ τῆ κλαίειν lacus appellatus. Nearchus vero autor eſt, inde huic urbi nomen factum, quod Apollini per ſortem Claros obtigit. Nam ſortem Græci κλῆρον, Dorici Κλᾶρον vocant. Hinc Apollo *Clarius* dictus eſt, qui illic & fanum habuit, in quo reſponſa epotâ aquâ edebantur. Eſt & *Clarus* inſula in mari Myrtoo, & ipſa Apollini ſacra, de quâ nonnulli intelligunt illud Ovidii Met.

—— *Mihi Delphica tellus*
Et Claros & Tenedos, Patareaque regia ſervit.

Idem 2. de Arte.

Et Paros & Clario Delos amata Deo.

Claſſis, op. prope Ravennam, cujus meminit Æl. Spart. in Didii Juliani vitâ; hodiè ejus nihil extare, præter monaſterium D. Apollinari dicatum, Hieron. Rubeus, & Leander autores ſunt.

Claſſeta, Aſſyriæ pop. Ptol.

Claſſius, Gall. Narbon. amnis. Sext. Avienus.

Claſtidium, Italiæ op. *Chiaſtegio* Leandro. Strabo lib. 5. Τὴν δὲ Πλακεντίαν, ὅπου μέν τὸς ὅρους τῆς Κοτίας γῆς Τίκινόν ἐστι πόλις, ἢ Κλαστίδιον ἢ Δίρθων, ἢ Ἀκάμη Στατίελλα. Κώμην vocat Plut. in Marcello, i. e. *vicum*, ita Livius quoque adpellat lib 21. At Polybius horum temporum æqualis in eadem hiſtoriâ lib. 3. πόλιν, i. e. *urbem* vocat.

Claterna, *Cliterna* Plin. hodiè *Quaderna*, op. fuit Æmiliæ medium ferè inter Bononiam, & Forum Cornelii, ubi adhuc fluviolus, & locus nomen retinet. Mela *Claternam* in Piceno deſcribit. Altera *Claterna* op. fuit Apuliæ Dauniæ, nunc *campo marino* locus appellatur, teſte Nigro. Cæterum de *Claternâ* vide Cluver. Ital. Ant. pag. 289.

Clatos, urbs Cretæ Mediterranea. Plin.

Clauda, inſ. ſpectans Cretam inter meridiem, & occidentem. Act. 27.

Claudi, Numidiæ locus. Anton.

Claudia, Noricorum op. Plin. 4. 14. Ptol. *claudinium* vocat.

Claudia, virgo Veſtalis, quæ cum in ſuſpicionem ſtupri veniſſet, & ſimulacrum matris Idææ in vado Tyberis hæreret, ad comprobandam pudicitiam ſuam, ſertum cingulo duxiſſe navem, quam multa hominem millia trahere nequiverunt. Valer. Max. Plut.

Claudia, gens Romana patricia à Sabinis venit, cognomina ſibi Neronis ac Druſi uſurpavit, quod Nero linguâ Sabinâ vir ſtrenuus & fortis dicatur; Druſi vero à Claudio Druſo qui hoſtium duce Gallorum Druſo cominus trucidato ſibi ac poſteris nomen indidit. Tranquillus. Fuit & altera plebeia.

Claudia, urbs Norici, *Clagenfurt*, teſte Lazio.

Claudia, & *Claudia caſtra* urbs Angliæ ad Sabrinam flu. vulgò *Glouceſter*.

Claudia via, quæ à Milvio ponte inchoata Flaminæ jungebatur. Ovid. Pont. 1. 9.

Spectat Flaminiæ Claudia juncta viæ.

Claudiæ aquæ, fontes duo apud urb. Romam, quorum unus *Cæruleus*, alter *Curtius*.

Claudiana tonitrua dicebantur, quæ Claudius Pulcher inſtituit, ut ludis factis poſt ſcenam conjectus lapidum ita fieret in circumactum pelvim, ut veri tonitrui ſpeciem repræſentaret.

Claudianus, poeta inſignis, Theodoſii & Honorii temporibus floruit, à quibus ſtatuam meruit in foro Romano cum hâc inſcriptione: TRIBUNUS: NOTARIUS: INTER CÆTERAS INGENTES ARTES PRÆGLORIOSISSIMUS POETARUM. Quidam Florentinum faciunt, ſed falſo; nam Alexandrinum fuiſſe ex eo rectè colligenat Crinitus, quòd ipſe epigrammate ad Gennadium proconſulem ſcribat.

Graiorum populis, & noſtro cognite Nilo.

Gentilis fuit, & quidem pervicax, ut ex Auguſtino, & Oroſio conſtat. Nec obſtat Carmen de Chriſto, quod Claudiani nomen præfert; nam Damaſo Papæ aſcribitur. Sed ut Claudiani eſſet, non hujus fuerit, ſed Claudiani Mamerti, qui ſub Zenone vixit. Suidas. Κλαυδιανὸς Ἀλεξανδρεὺς ἱποποιὸς ποιητὴς γέγονεν ὅπὶ τῶ χρόνων Ἀρκαδίε καὶ Ὁνωρίε τῶ βασιλέων. *Maximus poeta* (inquit Jul. Scal.) *Claudianus, ſolo argumento ignobiliore oppreſſus, addit de ingenio quantum deeſt materiæ. Felix in eo calor, cultus non inviſus, temperatum judicium, dictio candida, numeri non affectati, acutè dicta multa ſine ambitione.* Fuit alter *Claudianus* Mamercus Viennenſis ex Galliâ, quem miris laudibus effert Sidonius Apollinaris. Eum enim excelluiſſe ait, cum in omni poeticâ, tum etiam in omni Philoſophiâ & Theologiâ. Vide Lil. Gyrald. de Lat. Poet. Dialog. 4.

Claudias, Lavinienſis præfecturæ urbs in Aſiâ min. Ptol.

Claudiomerium, Artabrorum urbs in Hiſpan. Ptol.

Claudiopolis, Cappadociæ urbs. Plin. 5. 24. Item Daciæ civitas Sambuco, hodie incolis *Cloſuvar*, & Germanis *Clausburg* dicta.

Claudius, mons Pannoniæ. Plin.

Claudius Agathernus, Medicus Lacedæmonius, cujus convictu apud Cornutum uſus eſt Perſius poeta.

Claudius Cæſar, qui interfecto Caligulâ ſucceſſit in imperio, vir inauditæ crudelitatis. Vide Suetonium. Boleto obiit. Juvenal. Sat. 5.

Vilibus ancipites fungi ponentur amicis,
Boletus domino, ſed qualem Claudius edit
Ante illum uxoris, poſt quem nihil amplius edit.

Idem Sat. 6. —— *Minus ergo nocens erit Agrippinæ*
Boletus, ſiquidem unius præcordia preſſit
Ille ſenis, tremulumque caput deſcendere juſſit
In cœlum & longam manantia labra ſalivam.

Martialis. *Boletum, qualem Claudius edit, edas.* Boleti quidem per ſe non occidunt. Τὸ τῶν βολιτῶν μόνον (inquit Galenus) ἐδὲις ἰσόρριπτον τιθησὶ. At Claudio boletus venenatus fuit. Sueton. de Agrippinâ. *Quæ boletum medicatum avidiſſimo ciborum talium obtulerat.* Ptolemæus Hephæſtionis filius: Ὡς Κλαύδιον κύσασα μήτηρ βολιτῶν τὸς μύκητας ὀπηθυμήσαντα φάγει, ἢ Κλαύδιος ἀποθανόντα φαγὼν ἀπέβιω. Vide Senecam in Apocolocyntho, ubi ait *Claudium in cœlum aſcendiſſe, ſed decreto deorum ad inferos fuiſſe detruſum.*

Ap. *Claudius*, Orator. Cic. in Bruto.

Ap. *Claudius* Regillanus, Decemvir, legibus ſcribendis ſummâ inter collegas authoritate, poſtremo ob Virginiæ judicium in carcerem conjectus, ſibi manus intulit. Livius.

Ap. *Claudius* Cæcus, extremâ ſenectute in Curiam delatus Senatum jam jam inclinatum, à Pyrrhi pace revocavit. Ab hoc *Appia via* dicta, quam Brunduſium uſque lapidibus ſtravit. Ab eo quoque *Appia aqua* in urbem ducta. Livius lib. 19. Filios habuit Claudium Neronem, & Claudium Pulchrum.

Claudius Sulpicius Longus, Conſ. Coll. Qu. Ælii Cæritani. an. U. C. 431.

Claudius Pontius, Samnitum Imp. Romanos ad Furcas Caudinas ſub jugum miſit. Livius.

Claudius Fabius, Dictator Rom. an. U. C. 419.

Claudius Petilius, Dictator an. U. C. 442.

Claudius, cognomento *Caudex*, Carthaginenſes Meſſanâ expulit; Hieronem prælio victum ad Syracuſas in deditionem accepit.

Claudius Centianus, quem nonnulli *Centumalum*, alii *Centimanum* minus rectè ſcribunt. Is librum in Jure Civili tertium à P. Papyrio ſcripſit, & r literam introduxit, ut qui prius *Fuſii* deinde *Furii* dicerentur. Valerius.

Claudius Nero, Conſ. Livii Salinatoris collega, qui advenientem ex Hiſp. cum auxilio Aſdrubalem interfecit. Horatius in Odis:

Quid debeas, ô Roma, Neronibus,
Teſtis Metaurum flumen, & Aſdrubal
Devictus. ——

Claudius Nero, Tiberii Principis pater, Quæſtor C. Cæſaris in bello Alexandrino, ac deinde Pontifex Max. in Scipionis locum ſuffectus.

Claudius Tiberius Nero Cæſar, 3. Rom. Imp. Octavii Cæſaris privignus, gener, & adoptione filius. Vitam ejus pete ex Tranquillo.

Claudius Domitius, Romanorum Imp. nequiſſimus. Vide *Nero*.

claudius, Rom. Imp. qui Gothos Illyricum vaſtantes bello adortus, incredibili clade ſuperavit. Sed cum duobus fere annis imperaſſet, apud Smyrnam morbo interiit.

Claudius Pompeianus Conſ. Coll. Severi, an. U. C. 976.

Claudius Julius, de rebus Phœniciis librum concinnavit, è quorum primo teſtimonium uſurpat Stephanus in Ἄκη. Niſi verum nomen ſit *Jolaus*, prout nominatur eidem in Ἰόλαια. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 343.

Claudius Venatus, vir doctiſſimus, Alexandro Imp. à conſiliis, an. U. C. 976.

Claudius, Cretici maris inſula. Ptol. *Gezo* Mercatori.

Clavena, Helvetiæ op. ad Larium lacum. Anton. *Cleven* incolis, *Chiavenna* Italis dicitur.

Clautinatii, Vindeliciæ pop. Strabo. Eoſdem eſſe cum Catenatibus Plinii ſcribit Simlerus, qui utrinque ad Ænum habitant, ſupra eum locum ubi Danubium ingreditur.

Clauſentum, Angliæ op. Anton. *Southampton* Camdeno.

Clauſus, rex Sabinorum, Turno adverſus Æneam ſuppetias tulit. Ab hoc Appius ille Claudius originem traxit,

it, qui paucis post exactos reges annis cum 5. millibus clientum se Romam contulit, urbisque partem habitandam accepit, Claudiamque familiam propagavit. Virgil. Æn. 7.

Ecce Sabinorum prisco de sanguine magnum
Agmen agens Clausus, magnique ipse agminis instar
Claudia nunc à quo diffunditur & tribus & gens.

Clazomenæ, urbs Joniæ, quam Paralus condidit, patria Anaxagoræ, *Gryna* postea dicta, Colophoni vicina. Horat. lib. 1. Sat. 7.

Persius hic per multa negotia dives habebat
Clazomenis. ———

Apud Melam *Clazomena* sing. num. legitur. lib. 1. cap. 17.

Clazomenia, inf. à quâ *Clazomenii*, quos in Mæoniâ sitos esse constat. Inde *vina Clazomenia*, quæ olim apud Romanos in pretio fuere. Vide *Marathusa*.

Cleander, vates Arcadicus apud Herodotum.

Cleandria, Troadis locus unde Rhodius amnis fluit. Strabo.

Cleanthes, Stoicus philosophus, Cratetis primus discipulus, Zenonis Cittiensis successor. Hic Phoniæ Assii filius, egregius pugil, cum Athenas venisset, Zenoni adhærens generosè philosophatus est, & in iisdem dogmatibus permansit. Ita fuit in tolerandis laboribus alacritate, ut *alter Hercules* dictus sit. Nam cum non haberet, unde se alere posset, noctu quidem in hortis aquam hauriebat, per diem vero in sermonibus exercebatur; unde *Phreantes* appellatus est, quasi *puteos hauriens*. Tradunt illum quæ à Zenone audierat, ossibus boum, testisque fictilibus perscribere solitum, cum pecunia non suppeteret ad chartas emendas. Patria ei Assus fuit, ubi & statua ei dicata fuit, magnificentiæ Romani Senatûs specimen, ut Simplicius refert, qui & vidit. Recitat ejus versus quoidam non inelegantes Clem. Alex. Strom. lib. 5.

Μὴ πρὸς δόξαν ἔρχ' ἰθέλων σοφὸς ἄψορ γενίσθ',
Μηδὲ φοβῇ πολλῶν ἀκροᾶσιν ἢ αἰσχύνῃ δόξαν·
Οὐ γὰρ πλήθῳ ἔχει συνέσιν χρῆναι, ὅτις δικαίαν,
Οὐτε καλὴν, ὀλίγοις δὲ παρ' ἀνδράσιν τοῦτο κεῖνται.

Alios ejus versiculos à se Latinè versos producit Seneca Ep. 107. quos disertissimos vocat. Sunt autem isti:

Duc me Pater, summique moderator poli,
Quocunque placuit, nulla parendi mora est:
Assum impiger: fac nolle, comitabor gemens,
Malusque patiar quæ pati licuit bono.

Laudat eos quoque, sed Senecæ quasi auctori tribuens Augustinus de C. Dei 5. 7. Græcos ipsius Cleanthis habes Epicteti inchiridio cap. 77. quos licet sine auctore alleget, Cleanthis tamen esse, cui & Seneca tribuit, Simplicius quoque in commentario ad eum locum notat. Vide Laertium. Hic cum morbo laborans biduum integrum cibo abstinuisset, adeo convaluit, ut medici ipsi omnes consueta promitterent: quod ille contemnens, inediâq; mori cupiens, extinctus est. Inde adjectivum *Cleantheus*. Persius Sat. 5.

Cultor enim es juvenum, purgatas inseris aures
Fruge Cleanthea. ———

Cleanthis, mulieris nomen. Suidas.

Clearchus, Solensis Senior, Aristotelis discipulus ut scribit Josephus lib. 1. contra Apionem: ubi & eum *Peripateticum* vocat, nulli secundum. Adfert quoque egregium fragmentum ex libro ejus de somno. Vide Voss. de Hist. Gr. lib. 1. cap. 9.

Clearchus junior, Ponticus, Athenas profectus, ut operam daret Platoni, in somniis admonitus à studiis literarum recessit. Suidas.

Clearchus, dux Lacedæmoniorum, dictitabat Imperatorem plus quam hostem metui oportere: significans eos qui in prælio mortem expavescerent, certum sibi si deseruissent, expectare debere supplicium. Frontin.

Clearchus, Consul, collega Richomeri, an. U. C. 1137.

Cleartus, Marmaricæ palus. Ptol.

Cleempus, medicus fuit, cui Pythagoræ liber de magicis herbis à nonnullis adscribitur.

Clemens historicus, scripsit de regibus & Impp. Romanis: & ad Hieronymum de figuris Isocratis. Suidas.

Clemens Alexandrinus, Præsul, Pantheni discipulus, Origenis præceptor, floruit sub Severo. Hieron. & Euseb. *Inexhaustæ doctrinæ virum* vocat Casaubonus Exercit. 1. ad Baron. apparat. *Feruntur ejus insignia volumina, plenaque eruditionis, & eloquentiæ, tam de Scripturis divinis, quam de secularis literaturæ instrumento.* Hieron. de Script. Eccles.

Clemens, Romanorum 3 Episcopus, auditor Divi Petri. D. Dionysium Areopagitam misit Parisios Niceph. lib. 2. cap. 20. Extat ejus ad Corinthios Epistola prima, quam omnes ferè pro genuinâ agnoscunt. Edidit eam Doctiss. Vir Patricius Junius Oxon. 1633. Anglicè reddidit, notisque non ineruditis illustravit Gul. Burton. Lond. 1647.

Clemens 2. Pontifex 150. An. Dom. 1048.

Clemens 3. Pont. 175. An. Dom. 1118.

Clemens 4. Pont. 184. An. Dom. 1164.

Clemens 5. Pont. 196. An. Dom. 1310.

Clemens 6. Pont. 198. An. Dom. 1344.

Clemens 7. Pont. 229. An. Dom. 1380.

Clemens, Consul, collega Tertulli, an. U. C. 947.

Clementinus, Consul, collega Probi, an. U. C. 1267.

Cleobis, Argiæ Sacerdotis filius. Cic. Tuscul. Qu. lib. 1. *Argiæ sacerdotis Cleobis & Biton prædicantur. Nota fabula est. Quum enim illam ad solenne & statum sacrificium curru vehi jus esset, satis longe ab oppido ad fanum, moraverenturque jumenta, tunc juvenes ii, quos modo nominavi, vesti positâ, corpora oleo perunxerunt, ac jugum accesserunt. Ita sacerdos advecta in fanum, cum currus esset ductus à filiis, precata à deâ dicitur, ut illis præmium daret pro pietate, quod maximum homini dari possit à Deo. Post epulatos cum matre adolescentes, somno se dedisse, mane invenies esse mortuos.*

Cleobula, Amyntoris uxor, Phœnicis mater. Tzetzes in Lycophr.

Cleobulina, Cleobuli filia, hexametris ænigmatica quædam perscripsit, quorum unum adhuc extare fertur.

Εἷς ὁ πατὴρ, παῖδες δὲ δυώδεκα, τῶν δὲ ἑκάστῳ
Παῖδες τριήκοντα, διακόσια εἶδος ἔχουσι
Αἱ μὲν λευκαὶ ἔασιν ἰδεῖν, αἱ δ' αὖτε μέλαιναι,
Ἀθάνατοι δὲ θνητοῖσι τελευτῶσιν ἅπασαι.

Ita habet Laertius in *Cleobulo*. Atqui Stobæus Κῆραι ἑξήκοντα. Et certè ut taceam primam in τριήκοντα esse brevem, dici non potest ex 30. diebus mensis, alios esse albos, alios nigros; Sunt enim omnes albi simul, ac nigri, aut nigri simul & albi, sed ex 60 mensis filiabus aliæ sunt albæ sc. 30 dies, aliæ nigræ viz 30 noctes. leg. itaque.

Παῖδες δὶς τριήκοντα.

Cleobulus, Evagoræ fil. Lindius, unus è 7. Græciæ sapientibus robore, & pulchritudine corporis eximius. E Lindo Ægyptum, philosophandi gratia, petiisse fertur, extat ejus ad Solonem epistola.

Cleobulus, historicus apophthegmata collegit, ut Stobæus indicat Serm: 3. & alibi. Plin. 5. 31. tradit ex Cleobulo, ut Chios prius dicta sit Chia à Chione nymphâ, quam alii à nive hoc nomen habere arbitrantur.

Cleocritus, apud Comicos taxatur, ut mulierosus, & cinædus, & obscurus, Cybeles filius. Nam in mysteriis Rheæ molles tantum intersunt. Suidas. Vide Erasm. in Adag.

Cleodamas Thasius, Philosophus, Platonis temp. in Geometriâ floruit.

Cleodamas, Achenus (Ache autem civitas Thessaliæ est) scripsit de curâ equorum. Stephanus.

Cleodemus Malchus, historiam fecit ad imitationem Mosaicæ, quâ de re apud Joseph. loquitur Alex. Polyhistor Ant. 1. 16.

Cleodora, nympha, mater Parnassi, à quo Parnassus mons nomen accepit. Rhodigin. 16. 19. quæ duos habuit patres. Pausan. lib. 10.

Cleogenes, Sileni filius, eques insignis. Pausan.

Cleomachus, Magnesius pugil, qui cinædi cujusdam, & ancillæ amore captus, quæ à Cinædo alebatur, Cinædorum & orationes, & mores est imitatus. Strabo.

Cleombrotus, Pausaniæ fil. Lacedæmoniorum dux, qui timens, ne videretur cum Epaminondâ hoste sentire, temere cum eo pugnavit, seque & patriam in præceps dedit, nam ex vulnere occubuit, & exercitus deletus est.

Cleombrotus, adolescens Ambraciota, qui cum ei nihil accidisset adversi, è muro se præcipitavit, lecto Platonis

libro de immortalitate. Cic. in Tuſcul. lib. 1. Ovid. in Ibin.

Vel de præcipiti veniàs in Tartara ſaxo,
Ut qui Socraticum de nece legit opus.

Cleomedes mathematicus, Imperante Theodoſio claruiſſe dicitur; cujus libris duobus exſtat Κυκλικὰ θεωρία μετεώρων, ſive *circularis meteororum inſpectio.*

Cleomedes Aſtypalæenſis, de quo portentoſa quædam memorantur. Hic robore ac magnitudine eximiâ, quum Ciccum Epidaurium pugil interfeciſſet, victoriæ præmio fraudatus præ dolore in furorem incidit, atq; Aſtypalæam reverſus, cum ibi multa temere ac violenter feciſſet, poſtremo ludum puerorum ingreſſus, apprehenſam manu columnam, quæ tectum ſuſtentabat, concutiens mediam fregiſſe, ac tectum dejeciſſe dicitur. Interfectis a. pueris, quum quæreretur ad ſupplicium, in ſepulchrũ magnum ſe conjeciſſe, & clauſus intus injectum operculum tantâ vi tenuiſſe, ut ne à multis quidem ſimul adnitentibus, ullo modo evelli poſſet; Conciſo igitur circa loco, neque vivum hominem, neque mortuum eſſe compertum ſerunt. Qua de re miſſis Delphos legatis reſpondiſſe Pythium.

Ultimus heroum Cleomedes Aſtypalæus.

Suid. & Plut.

Cleomenes, Lacedæmoniorum dux ab Antigono rege prælio victus, ad Ptolemæum ſe recepit, benigneque primum exceptus, mox Nicagoræ cujuſdam calumniâ apud regem ſuſpectus, cuſtodiæ cum aliis quibuſdam traditus, cum illis mutuis vulneribus periit. Mortuus autem pelle nudatus cruci adfixus eſt. Plut.

Cleomenes Siculus, C. Verris nequitiæ adminiſter. Cic.

Cleomenes, hiſtoricus, librum fecit de Heſiodo, teſte Clem. Alex. lib. 1. Strom. Alius ab hoc videtur *Cleomenes* Rhegius dithyramborum poeta, de quo Athen. lib. 9.

Cleon, dux Athenienſium, in Reip. adminiſtratione adverſari ſolitus Niciæ Nicerati filio; miſſus denique in Thraciam cum exercitu, multas urbes cepit. Eum inſectatur Ariſtoph. in Equitibus.

Cleon, Meſſeniorum dux. Pauſan. lib. 4. Item Statuarius nobilis, & alius Thetidis ſacerdos eidem.

Cleon, poeta, Argonautica ſcripſit, à quo argumentum Apollonius Rhodius mutuatus eſt, ut ejus Enarrator ſcribit.

Cleon, Halicarnaſſæus orator, Lyſandro Lacedæmonio orationem compoſuit. Suid. Plut.

Cleon, Magneſius, commentarios fecit, quibus res portentoſas explicuit, citatur à Pauſaniâ lib. 10. Alius ab hoc eſt *Cleon* Syracuſius, qui librum ſcripſit de portubus, Stephano memoratum in voce *Aſpis*. Alius quoque eſt *Cleon* Curienſis, ex quo Apollonii Schol. in lib. 1. refert, unde nomen acceperit Sicinus inſula. Voſſius.

Cleonæ, *Cleona* Melæ, *Cleone* Plinio, hodiè *Sanvaſili*, teſte Nigro, op. olim, nunc pagus Argiæ reg. in Peloponneſo, inter Corinthum 10. & Argos 15. m. p. Mantineæ urbi finitima. Ovid. Met. 6.

Meſſeneque ferax, Patræque, humileſque Cleonæ.

Ibi verſabatur Leo miræ magnitudinis, quem Hercules interfecit. Claud. 1. in Rufinum:

Una Cleonæum paſcebat ſylva leonem.

Lucanus lib. 5.

Ille Cleonæi projecit terga leonis.

Seneca in Hercule Oetæo.

Flete Argolicæ, flete Cleonæ,
Hic terrentem mœnia quondam
Veſtra leonem fregit noſtri
Dextera nati. ———

Silius lib. 3.

In foribus labor Alcides Lernæa reciſis
Anguibus Hydra jacet, nexuque eliſa leonis
Ora Cleonæi patulo celantur hiatu.

Valerius Flaccus lib. 1.

—— Cleonæo jam tempora clauſit hiatu
Alcides. ———

Apud Statium lib. 4. Sylvarum *ſydus Cleonæum* eſt ſydus Leonis.

Sed tu dum nimio poſſeſſa Hyperione flagrat
Torva Cleonæi juba ſyderis, exue curis
Pectus. ———

Fuit & *Cleone* op. Macedoniæ inter Athon & Pallenen.

Cleonidas, vir *Thebanus.*

Cleonymus, ῥιψάσπις, i. e. *deſertor ordinis, & qui abjecto clypeo* fugit, dictus eſt. Unde proverb. *Cleonymo timidior.* Hunc inſectator Ariſtophanes in Nubibus. Suidas. Item unus ex Imperatoribus extraneis, quos ſibi accerſierunt Tarentini. Strabo lib. 6.

Cleopatra, ſoror germana Alex. Magni ex utroque parente. Uxor fuit Alex. Moloſſi, ſeu Epirotæ, & poſt ejus mortem à Perdiccâ ambita, deinde & à Ptolemæo. Tandem vero ab Antigono necata dum Sardibus ad Ptolemæum in Ægyptum ire tentat. Vide Diodor. libb. 18. & 20. & Juſtin. lib. 13. Ad eam Cteſiphon Athenienſis miſſus eſt legatus ut eam ſuper mortem Alexandri Moloſſi mariti ſui ſolaretur, ut ait Æſchines in oratione contra Cteſiphontem.

Cleopatra, Ægypti regina, Ptol. Auletæ filia, ſoror & uxor Ptol. ultimi, mulier impudiciſſima, à Jul. Cæſare primum adamata, cui filium Cæſarionem peperiſſe dicitur; deinde ab Antonio juſtæ uxoris loco habita eſt. Quod cum ægre ferret Auguſtus, cujus ſororem Antonius duxerat uxorem, bello Antonium ſuperatum inſecutus, ad necem ſponteneam compulit: ejus exemplum imitata Cleopatra, ne viva in hoſtis poteſtatem veniret, & per ludibrium in triumpho circumduceretur, aſpidibus corpori admotis, extremum vitæ diem clauſit. Horatius. Carm. 1. Od. 37.

Fatale monſtrum, quæ generoſius
Perire quærens, nec muliebriter
Expavit enſem, nec latentes
Claſſe citâ reparavit oras.
Auſa & jacentem viſere regiam
Vultu ſereno fortis, & aſperas
Tractare ſerpentes, ut atrum
Corpore combiberent venenum.
Deliberata morte ferocior,
Sævis Liburnis ſcilicet invidens
Privata deduci ſuperbo
Non humilis mulier triumpho.

De eâ Virgil. Æn. 8.

——— *Sequiturque (nefas) Ægyptia conjux*

Stat. lib. 3. Sylv.

Actias Auſoniæ fugit Cleopatra catenas.

Juvenalis.

Quod nec in Aſſyria pharetrata Semiramis urbe
Moeſta nec Actiacâ fecit Cleopatra carinâ.

Cleopatris, quæ & *Arſinoe*, *Suas* teſte Gyllio, *Earraarn* aliis, urbs Ægypti in intimo ſinûs Arabici receſſu, à Peluſio 125. m. p. in ort. diſtans. Strabo lib. 16.

Cleopatrus, præfectus quidam apud Corinthos. Plut. in Arato.

Cleophanes, orator quidam ex Myrleâ. Strabo lib. 12.

Cleophantus, Themiſtoclis fil. quem pater in equeſtri facultate tam ſtrenuum effecit, ut equis rectus inſiſteret. Plato in Menone. Et Cæl. Rhod. 14. 12. Item medicus qui vini rationem illuſtravit, primuſque ſemen paſtinacæ erraticæ dyſentericis prodeſſe expertus eſt. Plin. 24. 16. Item pictor Corinthius. Plin. 35. 3.

Cleophas, Chriſti diſcipulus, qui proficiſcens in Emmaunta Chriſtum alloquebatur in itinere. Luc. 24.

Cleophon, poeta Tragicus Athenienſis, cujus fabulæ fuerunt *Actæon*, *Achilles*, *Telephus*, & aliæ quas Suidas recenſuit.

Cleopompus Athenienſis, Thronium cepit, Locros vicit, Æginetas è ſedibus ſuis ejecit. Thucyd. & Plut. in Pericle.

Cleoſtratus, ephebus ille fuit cui ſors obtigit, ut Draconi apud Theſpienſes ſævienti immolaretur: cujus vicem dolens Meneſtratus, thorace æneo indutus cum dracone dimicaturus, prodiit in medium, ac belluam interfecit, atque ita Cleoſtratum & civitatem liberavit. Item Philoſophus antiquiſſimus qui primus de ſignis cœleſtibus ſcripſit, atque imprimis de Ariete & Sagittario. Plin. 2. 8.

Cleoxenus, & *Demeoclitus* de rebus Perſicis hiſtoriam condidere, quam Polybius, ut ipſe refert, exornavit. Suid.

Cleopidiana,

Clepidiana, Sarmatiæ Europææ urbs. Ptol.

Clepſydra, fons in arce Meſſeniorum in Arſinoem influens. Item alius Athenis, in arce; ita dictus, quod ſtare incipientibus Eteſiis abundet, iis denique deſinentibus, exareſcat. Rhod. 18. 39.

Cleri, Atticæ populi. Diodor. lib. 13.

Cleſides, pictor nobilis, qui reginæ Stratonices injuriam, à quâ nullo honore fuerat exceptus, depinxit, voluptatemq; ejus cum piſcatore, quem amare credebatur.

Cleta, Choniæ reg. Italiæ locus. Lycophron. *Petramala* hodiè Gabr. Barrio.

Cletabeni, Arab. Fel. pop. Dionyſius Perieg. vide *Catabeni*. Locus enim eſt corruptus uti olim oſtendimus.

Cletharro, Arabiæ Petrææ op. Ptol.

Clethus, uxorem habuit Pallenem Sithonis filiam, quæ Thraciæ urbi nomen dedit. Steph.

Clevum, Angliæ urbs, Anton. *Glouceſter* Camdeno. Aliis potius exciſum op. eſt apud Glovernam, vel Gloceſtriam, & locus adhuc *Cleve* dicitur.

Clezus, locus, mons, & flu. Lydiæ. Nicander.

Clibanus, mons in extremis Italiæ finibus non procul à Lacinio promuntorio. Plin. 3. 10. Item op. Iſauriæ Idem lib. 5. cap. 27.

Clidemus, ſcriptor antiquiſſimus fuit, cujus opus de Plantis ſæpe citatur à Theophraſto. Scripſit & *Protogoniam*, quæ citatur ab Athenæo. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 344.

Clides, promunt. Cypri in orâ orientali *Capo di S. Andrea*, ubi 4 inſ. parvæ ejuſdem nominis ſunt teſte Theveto.

Clidichus, Æſimedæ fil. 16. Athenienſium princeps, an. 10. Sigon.

Climachus Thurius, ante alios ſcripſit de decem elementis, & pronunciatis (Κλιμακίδια, & ἀξιώματα à Græcis dicuntur) cæteriſque ejuſmodi.

Climax, mons Phœnicis apud Byblum urbem à Tyro 100. ſtad. diſtans, *Pallo di Cane* incolis dictus teſte Nigro. *Climax* quoque apud Strabonem anguſtia eſt Mont. Tauri apud Selgam urbem Piſidiæ. Mons quoque Pamphyliæ eidem lib. 4. Item Galatiæ vicus maritimus, & Arab. Fel. mons. Ptol. mons etiam qui Ægypto inferiori à meridie eſt. Oroſius. Apud Ptol. etiam eſt Libyæ nomi vicus.

Climbertum, Galliæ urbs inter Aginum & Lugdunum. Anton.

Clinas, muſicus & Philoſophus ſectæ Pythagoreæ, ſi quando ad iram provocaretur, ſumptâ ſtatim citharâ, motus animi leniebat. Ælian. Var. Hiſt. 13. 23. lege *Cliniæ*.

Clinias, fueritne hiſtoricus, haud tam apertum eſt, quam hiſtoricos ejus ſententiam ſequi in cauſâ nominis, quod Perſiæ, & mari Rubro impoſitum eſt. Eum commemorat Agatharchides initio libri de mari Erythræo. Voſſius.

Clio, una, & prima Muſarum apud Heſiodum in Theog. à κλέος, i. e. *Gloria*, quod poetis gloria ex carmine naſcitur. Alii ἀπὸ τοῦ κλείειν, h. e. à *celebrando* dictam putant, propterea quod hiſtoriæ inventrix eſſe putetur, cujus proprium eſt virorum fortium laudes celebrare, eorumque geſta ad poſteritatem tranſmittere. Ovid. 1 Art. Am.

Non mihi ſunt viſæ Clio, Cliûſque ſorores.

Cliſthenes, civis Athenienſis cum Iſagorâ de principatu contendit an. 1 Olymp. 66. populo in 10 tribus diviſo, & inſtitutâ rep. Iſagoram urbe expulit. Ab eodem Demarchi, Phylarchi, Apodectæ, & Oſtraciſmus eſt inſtitutus, primuſque eo exilii genere (ut quidam volunt) ipſe multatus eſt. Iſagoras inde à Cleomene Spartæ rege reducitur, Cliſthene, & reliquis ſociis urbe ejectis. Poſt autem Cleomene ex arce, quam cum Iſagorâ occupavit, ab Athenienſibus dejecto, Cliſthenes reſtituitur. Plut.

Clitarchus, hiſtoricus, & Alexandri comes in expeditionibus fuit, ejuſque res geſtas ſcripſit, cujus in hiſtoriâ ingenium probatur, fides infamatur, ut ſcribit Quintil.

Clitæ, Bithyniæ urbs Mediterranea. Ptol. Cilicum natio Tacit. Annal. 12. Et locus circa Athon montem. Livius.

Cliterium, Arcadiæ urbs. Phavorin.

Cliternia, Italiæ op. ad montem Garganum. Pomp. lib. 2.

Cliternum Ptolemæo, vulgò *Celano*. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 1207. pop. *Cliternini*.

Clitis, flu. Galliæ Sidonio, *Clenus* à Greg. Turonenſi dictus. Eſt in Pictavis, & vulgò *Le Glain* dicitur.

Clitodemus, antiquiſſimus eorum eſt, qui res Atticas conſignavit, teſte in Phocicis Pauſaniâ. Perperam pro eo Κλειδήμῳ eſt apud Heſychium in Aldinâ. Quædam ex eo quoque refert Etymologus in τοῖ Παλλαδίου. Meminit etiam Michael Apoſtolius centur. 8 proverb. 42.

Clitomachus, Carthaginenſis Philoſophus, Athenas conceſſit ad capiendum ingenii cultum 40 annos natus, audivitque Carneadem: brevi quoque tempore adeo profecit, ut 40 volumina ſcripſerit, ſucceſſeritque Carneadis Scholæ. Suidas.

Clitomachus Athleta, Pancratiaſtes nobilis. Suid. Pudicitiâ tantâ fuiſſe dicitur, ut canes ſi fortè cocuntes vidiſſet, ſtatim vultum averteret: In convivio ſi quis ſermo laſcivus incideret, ſtatim ſurgens abiret. Ælianus. Var. 3. 30.

Clitor, Arcadiæ flu. Heſychius.

Clitonymus, Italica prodidit, quæ Plut. citat. Par. Min. cap. 10. Idem Sybaritica edidit, ut conſtat ex ejuſdem cap. 21. Item tragica, quorum tertium advocat idem Plut. de fluminibus. Voſſius.

Clitophon, Rhodius, Indica conſignavit, quorum decimum citat Plut. lib. de flum. cap. ult. Gallicas etiam res conſcripſit, nec non Italicas. Ad hæc libros etiam τῶν κλείων, ſive *Originum*. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 345. 346.

Clitor, op. Arcadiæ Mediterraneum, à quo vicinus fons *Clitorius* appellatur, ei qui guſtaverit, vini faſtidium inducens. Ovid. Met. 15.

Clitorio quicunque ſtim de fonte levavit
Vina fugit, gaudetque meri abſtemius undis.

Clitumnus, agri Faliſci fluvius *Le Vene* hodie, cujus aquæ potæ candidos faciunt boves. Teſtantur id abunde Poetæ. Horum agmen ducat Virgil. Georg. 2.

Hinc albi clitumne greges, & maxima taurus
Victima, ſæpe tuo perfuſi flumine ſacro
Romanos ad templa Deûm duxere triumphos.

Propert. 2. 11.

Quâ formoſa ſuo Clitumnus flumina luco
Integit & niveos abluit unda boves.

Statius 1 Sylv.

Aut præſtent niveos Clitumna novalia tauros.

Silius lib. 4. —*Patulis Clitumnus in arvis*
Candentes gelido perfundit flumine tauros.

Idem lib. 8. — *Perfundens flumine ſacro*
Clitumnus taurum. ———

Juvenal. Sat. 12.

Læta ſed oſtendens Clitumni paſcua ſanguis
Iret & à grandi cervix ferienda miniſtro.

Claudianus lib. in 4. Conſul. Honorii.

Quin & Clitumni ſacras victoribus undas
Candida quæ Latiis præbent armenta triumphis.
Viſere cura fuit. Idem in Epigram.
Non tales Clitumne lavas in gurgite tauros,
Tarpeio referunt quos pia vota Jovi.

Hactenus Poetæ, quibus addo Plinium. Sic enim ille lib 2. cap. 103. *In Faliſco Clitumni amnis aqua pota candidos boves facit.* Cæterum *Clitumnus* quoque Jupiter dictus fuit. Vibius. *Clitumnus Umbriæ, ubi Jupiter eodem nomine eſt.* Plin. Jun. Ep. 8. 8. *Adjacet templum priſcum & religioſum. Stat Clitumnus ipſe, amictus, ornatuſque prætextâ præſens Numen, atq; etiam faſidicum; Indicant ſortes; Sparſa ſunt circa ſacella complura, totidemq; Dei Simulachra: ſua cuique veneratio, ſuum nomen, quibuſdam vero etiam fontes.*

Clitus, inter præcipuos Alex. M. familiares fuit, eidemque chariſſimus, tum quod filius eſſet nutricis ipſius, tum quod ab illo in vitæ diſcrimine fuiſſet ſervatus. Hunc tamen in convivio quodam liberius in Perſicos mores invectum, Rex jam temulentus ſpiculo trajecit; cujus facti eum poſtridie tanta cœpit pœnitentia, diſcuſſâ jam ebrietate, ut totum triduum cibo abſtinuerit, decreveritque omnino inediâ ſibi necem conſciſcere, ac amicum optime

de

de ſe meritum ad inferos perſequi. Tandem ægre admiſſâ amicorum conſolatione, ſumptuoſiſſimo eum funere ſepelivit. Plut. in Alex.

Clivia, urbs Germ. Infer. inter Moſam & Rhenum, Clivienſis ducatûs caput, vulgo *Cleve* dicitur.

Cloacina, Dea quæ cloacis præerat, eam in cloaca repertam Tatius Rom. Rex conſecravit.

Clodia, Romana copioſa & locuples fœmina, de quâ Cicero ad Att. lib. 13.

Clodia foſſa, Venetorum hodie ditionis op. in Adriatici maris litore, quod *Chioggia* Blondo & Leandro dicitur.

Clodia via, inter Lucam & Romam. Anton.

Clodiana, Macedoniæ op. circa Dyrrhachium inter Apolloniam & Scampin. Anton.

Clodianus, Hiſp. Tarraconenſis flu. Ptol. & Mela. *Fluvian* hodiè Varrerio.

Clodii forum, Italiæ op. in octavâ reg. Plin. 3. 15.

Clodiorum familia, à *Clodio* Æneæ ſocio dicta. Feſtus. Verius tamen eſt *Clodios*, qui & *Claudii* dicuntur, à Sabinis ortum traxiſſe, nominiſque originem cepiſſe ab Appio illo Claudio, qui primus ex eâ familiâ, cum 5 clientum millibus ſe Romam contulit.

P. Clodius, inimicus Ciceronis, quem ut pellere urbe poſſet plebeio homini ſe adoptandum dedit. Moechus fuit notiſſimus, deprehenſus in ſacris Bonæ Deæ muliebri veſte indutus. Poſtea interfectus à Milone, hinc proverb. *Clodius accuſat Mœchos*. Juvenal. Sat. 6.

Sed nunc ad quas non Clodius aras?

Seneca. *Omne ævum Clodios fert, ſed non omne tempus Catones producit.*

Clodius Pulcher, Romæ orator, inter patronos ſimul cum Cicerone in cauſâ Scauri. Aſcon. Pædianus.

Clodius, vir quidam, cujus meminit Plut. in Numâ, qui temporum argumentum ſcripſit.

Sextus *Clodius*, Rhetor è Siciliâ, Latinæ Græcæque eloquentiæ profeſſor, malè oculatus, familiaris ac præceptor M. Antonii Triumviri, cujus meminit Cicero in Philip. & Tranquillus.

Clodius, Quirinalis Arelatenſis, Rhetor, Romæ docuit circa Neronis tempora.

Clodius Albinus, dux exercitûs in Galliâ, poſt mortem Pertinacis principis ab exercitu Imperator ſalutatus, perditæ gulæ fuiſſe traditur. Herodian. Item Conſul, collega Æmiliani, an. U. C. 917.

Clodius Francorum Rex, An. Dom. 492.

Clodomir, Clodovei, fil. Aurelianenſis princeps an. 516.

Clodomirus, Baſami fil. Sicambrorum rex. Item Clodovei fil. qui Sigiſmundum filium Gundebaldi regis Burgundiæ bello captum, unà cum liberis & uxore in puteum jecit.

Clodoveus Francorum rex, an. Sal. 487. Hic Alaricum Viſigothorum regem, qui apud Pictavos regnabat, & Apollinarem Arvernorum præfectum vicit. Voto facto Alemannos ſubegit, partâ victoriâ, an. 25. regni à Rhemigio Rhemenſi epiſcopo cum Francis omnibus baptizatus eſt. Blondus. Æmil. lib. 1. *Clodoveus* alter Francorum rex an. Salutis 654. Item alius Theodorici fil. Francorum rex an. Salutis 957.

Cloelia, gens Patricia à *Cloelio* Æneæ comite ſic dicta. Feſtus, & Dionyſius lib. 2. Fuit cum magiſtratibus annis plus minus 63.

Cloelia, nobilis virgo Romana, quæ cum aliis virginibus Porſenæ Hetruſcorum regi obſes data, deceptis cuſtodibus, incolumis ad ſuos per Tiberim tranavit. Quamobrem Romani novam in fœmina virtutem, novo honoris genere ornandam rati, Statuam ei equeſtrem in ſummâ Sacrâ viâ poſuerunt. Livius. Virg. Æn. 8.

——— *Pontem auderet quod vellere Cocles,*
Et fluvium vinclis tranare Cloelia ruptis.

Juvenalis.

Quod miraretur cum Coclite Mutius, & quæ
Imperii fines Tyberinum virgo natavit.

Clogio, vel *Clodio*, Franci fil. Francorum rex an. 451.

Clonas, Elegiacus poeta fuit, & Epicus, qui tibicinas, regulas, & concentus conſtituiſſe primus memoratur, ſicuti Terpander citharœdicas leges primus omnium perſtigaſie narratur. Rhodiginus 9. 3.

Clonia, Libyæ inter. lacus. Ptol.

Clonius, unus ex quinque ducibus Bœotorum, qui cum 50. navibus ad Trojam navigaverunt. Hom. Iliad. 2.

Cloſter, fuſos in lanificio reperit, vide *Arachne*.

Cloſtra, Latii op. in orâ apud Circeios, & Nymphæum flu.

Clota, *Glota* Tacito, poſtea *Cluda* Scotiæ flu. ex Grampio monte in occid. per Glaſquum urb. fluens. *Cluid*, & *Clyd* teſte Hect. Boetio.

Clotarius, Clodovæi fil. primo Sueſſionum Princeps, poſtea ſolus Francorum rex an. 564. *Clotarius* 2. Gallorum rex. an. 597. *Clotarius* 3 Gallorum Rex an. 669. *Clotarius* 4 Gallorum rex, an. 721.

Clotho una Parcarum, quas Heſiodus in Theogon. Jovis, & Themidos filias facit, humanæ vitæ ſtamina diſpenſantes; dicta *Clotho* ἀπὸ τῦ κλωθίν, quod *nere* ſignificat. Fingunt enim poetæ hanc colum geſtare, & nendo humanæ vitæ terminum præſcribere. Statius.

Quid bonus ille Deûm ſtatuit, quid ferrea Clotho.

Seneca. *Utinam, antè manu grandæva ſuâ*
Mea rupiſſet ſtamina Clotho.

Ὑψίθρονον, *altum thronum habens* dicitur Pindaro in Iſthm.

Cluaca, Mediæ urbs, Ptol.

Cluacina, Venus ſic dicta eſt à *cluendo*, i. e. *pugnando*, cujus ſimulacrum poſitum fuit eo loco, ubi pax inter Sabinos & Romanos, cum propter raptas virgines pugnarent, facta eſt.

Cluana, urbs in orâ Piceni. Plin. 3. 13. Vide ſis Cluver. Ital. Ant. pag. 733.

Cluentius, civis Romanus ex municipio Latino, accuſatus à matre Saſſiâ, quòd Oppianicum vitricum interfeciſſet, defenſus fuit à Cicerone, cujus adhuc extat longè optima oratio pro Cluentio. *Cluentiorum* familiam à *Cloantho* dictam affirmat. Virg. Æn. 5.

Sergeſtuſque (domus tenet à quo Sergia nomen)
Centauro invehitur magnâ, Scyllâque Cloanthus
Cæruleâ, genus unde tibi Romane Cluenti.

Clunia, urbs olim præcipua, ac conventus juridicus Hiſp. Tarracon. in in Arevacis, nunc pagus apud Durium Arandæ op. finitimus. *Corunna del Conde* Cluſio & Floriano. Populi *Clunienſes*.

Clunium, Corſicæ urbs Ptol.

Clupea, ſive *Clypea*, civitas Africæ propriæ, à figurâ *Clypei* dicta. Lucan. lib. 4.

Inter ſemirutas magnæ Carthaginis arces
Et Clupeam, tenuit ſtationis litora notæ.

Hanc Solinus Græco nomine *Aſpidem* vocatam tradit. Quod & ipſum non obſcurè affimat Sil. Italicus lib. 3.

In Clypei ſpeciem curvatis turribus Aſpis.

Ptol. vero duas urbes propinquas collocat in Africâ, quorum unam *Clypeam*, alteram *Aſpidem* vocat.

Cluſia, Tuſci regis filia pudiciſſima, quam cùm Val. Torquatus Imperator Rom. vidiſſet, uxorem à Tuſco petiit, eamque minimè conſecutus, ejus op. diruit. Cluſia vero ſeſe è turri deiiciens, tumefactis vento veſtibus ſoſpes ad terram delata eſt. Plut. in Paral.

Cluſini fontes, Tuſciæ balnea in territorio Cluſino *Bagni di S. Caſſiano*, teſte Andreâ Bacio. Horat. Ep. Ad Valam.

Qui caput & ſtomachum ſupponere fontibus audent
Cluſinis, Gabioſque petunt, & frigida rura.

Cluſini, pop. Hetruriæ. Plin. 3. 5.

Cluſinus, dictus eſt Janus, quia in pace templi ejus portæ claudi ſolebant.

Cluſiolum, op. Umbriæ quod interiit. Plin. 3. 15.

Cluſium, op. Tuſciæ Mediterranorum, ſub quo ſepultus eſt Porſenna. *Chiuſi* Leandro.

Cluſius, flu. Galliæ Ciſalpinæ. Polyb. lib. 2. hodie *chieſe*.

Cluvia, locus in Samnio. Liv.

L. *Cluvius*, eques Rom. cujus filia fulmine tacta, obſcœnum in modum nudè jacuit, linguâ paululum exerta, equo etiam cui inſidebat exanimato, quæ res equeſtri ordini & virginibus infamiam, quæ mox ſecuta eſt, portendit. Veſtales enim nobiliſſimæ cum aliquot equitibus Romanis inceſti pœnas ſubierunt. Jul. Obſequens *Helvium* vocat, Oroſius *Ælium*.

Clypenus,

Clymene, Oceani ac Tethyos filia, Japeti uxor. Heſiod. in Theog. Virg. Georg. 4.

Inter quas Clymene curam narrabat inanem
Vulcani, Martiſque dolos, & dulcia furta.

Clymene, quæ Apollini Phaethontem peperit, ejuſque ſorores Heliadas, quæ & *Clymeneides* vocantur. Ovid. ad Liviam.

Sic flevit Clymene, ſic & Clymeneides altæ,
Quum juvenis patriis excidit ictus equis.

Inde *Clymeneus*, ut *germina Clymenea*, i. e. *populorum germina*. Stat. 1. Sylv.

——— *Queritur jam Seras avaros*
Auguſtum ſpoliare nemus, Clymeneaque deeſſe
Germina, nec virides ſatis illacrymare ſorores.

Item *Clymeneius* aliud adjectivum. Ovid. Met. 2.

——— *Proles Clymeneia*, pro Phaethonte.

Clymene, miniſtra Helenes, particeps conſiliorum dominæ, furtorumque ejus internuncia, quæ etiam Trojam illam eſt ſecuta. Hom. Il. 3. Ovid. Ep.

Cætera per ſocias Clymenen Æthramque loquemur,
Quæ mihi ſunt comites, conſiliumque duæ.

Clymenus Pluto dicitur, quam ob cauſam Etymologi Auctor docet. *Clymenus*, inquit, *proprium nomen Heroïs παρὰ τὸ κλύω, τὸ ἀκούω.* Subdit, Ἔστι καὶ ὄνομα Ἅιδου, παρὰ τὸ πάντα κλύειν εἰς ἑαυτόν, ἢ ὁ ὑπὸ πάντων ἀκουόμενος. Anthol. lib. 3. ——— Εἰς Ὀρφέα.

Ὅτε καὶ ἀμφλίνλοιο βαρὺ Κλυμένοιο νόημα
Καὶ τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἴθυνε λύρη.

Clypea, vide *clupea*.

Clypenus, maris Germanici ſinus Plinio, qui *Venedicus* Ptolemæo dicitur, Germanis *Friſchaff*, teſte Ortelio, al. *Pantzerwick*.

Cly ſma, præſidium in Ægypto ad ſinum Arabicum. Ptol.

Cly ſtrus, Ciliciæ op. Ptol.

Clytæ, Macedoniæ pop. Plin.

Clytæmneſtra, Tyndari & Ledæ filia, uxor Agamemnonis, quæ belli Trojani tempore mutuo Ægiſthi amore capta, turpiſſimis cum eo voluptatibus ſeſe implicuit, virumque captâ jam Trojâ, in patriam redeuntem, ab adultero adjuta per inſidias interfecit, idem Oreſti filio factura, niſi eum Electra ſoror certiſſimæ neci rapuiſſet, & ad Strophium regem clam miſiſſet educandum, qui poſtea adultus Argos rediit; ubi unâ cum hoſpitibus Phocenſibus (quos Strophius ad Ægiſthum miſerat, tanquam Oreſtis mortem nunciaturos) ad Clytæmneſtram intromiſſus, unà cum adultero eam necavit. Ovid.

Et vindex in matre patris malus ultor Oreſtes
Auſus in arcanas poſcere tela deas.

Propert. 3. 19.

Nam quid Medeæ referam, quo tempore matris
Iram natorum cæde piavit amor?
Quidve Clytæmneſtræ propter quam tota Mycenis
Infamis ſtupro ſtat Pelopæa domus.

Horat. Serm. 1. Sat. 1.

——— *At hunc liberta ſecuri*
Diviſit medium fortiſſima Tyndaridarum.

Juvenalis.

Mane Clytæmneſtram nullus non vicus habebit.

Idem. ——— *Tyndaris ille bipennem*
Inſulſam & ſatuam dextra lævâque tenebat.

Clytia, ſive *Clytie*, una ex Oceani nymphis aliquandiu ab Apolline adamata, donec illa Apollinis cum Leucothoe concubitum Orchamo patri ejus indicavit. Quare iratus Apollo graviſſimo odio eam proſecutus eſt. Illa vero amoris impatientia, cibo & potu abſtinens, Solem quacunque iter faciebat, oculis ſequebatur, tandem fame, & dolore conſumpta, mutata eſt in Heliotropium. Ovid. Met. 4. Fuerunt & duo aliæ *Clytiæ*, altera Amphidamantis filia, uxor Tantali, mater Pelopis, cujus meminit Eurip. Schol. Altera vero Amyntoris concubina, cujus calumniis Amyntor filium Phœnicem excæcavit, qui poſtea à Chirone cæcitate levatus rex Dolopum factus eſt.

Clytius filius Laomedontis, Priami frater. Hom. 10. Iliad. Item juvenis quidam à Cydone adamatus. Virg. Æneid. 10.

Tu quoque flaventem primâ lanugine malas
Dum ſequeris Clytium infelix nova gaudia Cydon.

C N.

Cnacadium, mons in Laconicâ reg. Pauſ.

Cnacalus, mons Arcadiæ. Pauſ. Inde *Cnacalyſia* Diana.

Cnagia, Diana dicta eſt à *Cnagio* Spartano, qui in bello à Caſtore, & Polluce in Aphidnam geſto captus eſt, & à Cretenſibus venditus, cum Deæ ſimulachro in patriam aufugit.

Cneceius, Laconiæ flu. Lycophr.

Cnemis, *Cnemides* Melæ & Ptol. op. Bœotiæ cum monte cognomine in orâ Opunti finitimum, ex quo Locri *Epicnemides* dicuntur. *Eretia* hodiè nonnullis eſt.

Cneph, Ægyptiorum Deus, quem unicum mundi opificem putaverunt. Quod ex Plut. cognoſcere eſt, de Iſide & Oſir. Sed apud eum in Aldinâ, Stephanicâ, & poſtremâ Pariſinâ perperam Κνηφαγάθηλον legas. Sic enim locus iſte emendandus ex ſententia Voſſii patris. Θηβαίδος καλοιτιῶνες εἰς ἔνιτον ἐδίνα θεὸν νομίζεσι· ἀλλὰ ὃν καλοῦσι αὐτοὶ Κνὴφ ἀγάθηλον ὄνλα, ἢ ἀθάνατον. Teſtis quoque Porphyrius apud Euſeb. in 3 Præp. Evang. cap 12. ubi ſimiliter traditur, Ægyptios unum ſtatuiſſe Deum, puta τὸν δημιεργὸν, ſive *opificem mundi*, atque eum vocitaſſe Κνὴφ, ejuſque ſimulacrum ex ore ovum effudiſſe, ut mundi eſſe opificem ſignificetur, nam ovum mundi Symbolum Ægyptiis fuit. Videtur autem *Cneph*, idem ac *Cnuphis*, de quo Strabo lib. 17. cujus templum ait eſſe in Syene; ea autem Thebaidos pars.

Cneus, cognomen apud Romanos, quod idem à *nævo* deducitur, præpoſitâ C. literâ. Cum a.id proferebant antiqui, inquit Priſcianus, G. pro C. efferebant.

Cneus Aufidius Oreſtes, coſ. coll. P. Corn. Lentuli, an. U. C. 683.

Cneus Bæbius Pamphilus, coſ. cum L. Æmylio Paulo, an. U. C. 572.

Cneus Calphurnius Piſo, coſ. cum M. Popilio Lænate, an. U. C. 615.

Cneus Calphurnius Piſo, coſ. cum C. Cæſare Octaviano, an. U. C. 731. Secundo cum Cl. Tiberio Nerone, an. 747.

Cneus Cinna Magnus, coſ. cum L. Valerio Meſſala, an. U. C. 757.

Cneus Cornelius Aſina, coſ. cum C. Genutio Clepſinâ, an. U. C. 483.

Cneus Cornelius Blæſus, coſ. cum M. Artilio Regulo, an. U. C. 496.

Cneus Cornelius Cethegus, coſ. cum Cl. Minutio Ruſo, an. U. C. 557.

Cneus Cornelius Coſſus, Trib. Militum, an. U. C. 342.

Cneus Cornelius Coſſus, coſ. cum L. Furio Medullino, an. U. C. 347.

Cneus Cornelius Coſſus, coſ. cum M. Tullio Decola, an. U. C. 673.

Cneus Cornelius Gallus, poeta. Virgilio amiciſſimus, vide *Gallus*.

Cneus Cornelius Lentulus Clodianus, coſ. cum P. Licinio Craſſo, an. U. C. 657.

Cneus Cornelius Lentulus, coſ. cum P. Ælio Pæto, an. U. C. 533.

Cneus Cornelius Lentulus, coſ. cum P. Cornelio Lentulo, an. U. C. 736.

Cneus Cornelius Scipio Aſina, coſ. cum C. Duilio, an. U. C. 493.

Cneus Cornelius Scipio Calvus, coſ. cum M. Claudio Marcello, an. U. C. 532.

Cneus Cornelius Scipio Hiſpalus, coſ. cum Q. Petilio Spurino, an. U. C. 578.

Cneus Domitius Ænobarbus, coſ. cum C. Quintio Flaminio, an. U. C. 562.

Cneus Domitius Ænobarbus, coſ. cum Lucio Fannio, an. U.C. 639. & cum C. Caſſio Longino, an. U.C. 658.

Cneus Domitius Ænobarbus, coſ. cum Caio Soſſio, an. U. C. 722.

Cneus Domitius Ænobarbus, coſ. cum Fur. Camillo Aruncino Scriboniano, an. U. C. 784.

Cneus Domitius Calvinus cos. cum L. Corn. Scipione, an. U. C. 423.

Cneus Domitius Calvinus cos. cum M. Valerio Meſſala, an. U. C. 701. & cum C. Aſinio Pollione, an. 714.

Cneus Domitius Caluvus, cos. cum P. Corn. Dolabella, an. U. C. 470.

Cneus Fabius Vibulanus, cos. cum L. Quinto Capitolino, an. U. C. 335.

Cneus Gentius Panſa, Trib. Mil. an. U. C. 357.

Cneus Fulvius Centumalus, cos. cum P. Sulpitio, an. U. C. 543.

Cneus Fulv. Centumalus, cos. cum L. Cornelio Scipione, an. U. C. 455.

Cneus Fulv. Centumalus, cos. cum L. Poſthumio Albino, an. U. C. 525.

Cneus Julius Mento, cos. cum Q. Cincinnato Poeno, an. U. C. 315.

Cneus Lentulus Augur, cos. cum M. Licinio Craſſo, an. U. C. 740.

Cneus Lentulus Gætulicus, cos. cum C. Calviſio Sabino, an. U. C. 778.

Cneus Lentulus Marcellinus, cos. cum L. Mario Philippo, an. U. C. 458.

Cneus Manlius Capitolinus, cos. cum M. Popilio Lænate, an. U. C. 397. & cum C. Mario Rutilio, an. 399.

Cneus Manlius Cincinnatus, cos. cum M. Fabio Vibulano, an. U. C. 274.

Cneus Manlius Vulſo, cos. cum M. Fulvio Nobiliore, an. U. C. 565.

Cneus Octavius, cos. cum T. Manlio Torquato, an. U. C. 589.

Cneus Octavius, cos. cum T. Annio Ruffo, an. U. C. 626.

Cneus Octavius, cos. cum L. Corn. Cinnâ, an. U. C. 667. & cum Scribonio Curione, an. 678.

Cneus Papyrius Carbo, cos. cum L. Corn. Cinnâ, an. U. C. 669. Secundò Conſul cum eodem, an. U. C. 770. Denique cum C. Mario C. Filio. an. 972.

Cneus Pompeius Magnus, vide *Pompeius*.

Cneus Pomponius Strabo cos. cum L. Porcio Catone, an. U. C. 765. Picentes, Marſoſque in poteſtatem redegit.

Cneus Pompeius Strabo, cos. cum C. Sempronio Bliſo, an. U. C. 560.

Cneus Servilius Cæpio, cos. cum Cn. Servilio Gemino, an. U. C. 551.

Cneus Servilius Cæpio, cos. cum Cn. Pompeio Nepote, an. U. C. 613.

Cneus Servilius Fidenas, Trib. Mil. an. U. C. 370.

Cneus Servilius Geminus, cos. cum C. Quintio Flaminio, an. U. C. 537.

Cneus Servilius Geminus, cos. cum C. Servilio Cæpione, an. U. C. 551.

Cneus Vetuſius Geminus, cos. cum T. Ebutio Helva, an. U. C. 255.

Cnidus, vel *Gnidus*, Plinio & aliis, *Stadia*, *Capo Crio* teſte Sophiano, *Chio* aliis, Cariæ urbs, & promunt. quod inter oram auſtralem & occiduam in mare velut peninſula excurrit contra Niſyrum inſulam. Hic erat Veneris imago, opus Praxitelis inaſtimabile, ubi & ipſa Venus colebatur. Horat. 1. Carm. 30.

O Venus regina Cnidi Paphique

Ovid. 10 Met.

Piſcoſamq; Gnidon, gravidamq; Amathunta metallis.

Cnopupolis, urbs Jonum, à *Cnopo* quodam. Steph. in *Erythra*.

Cnopus, flumen, idem qui *Iſmenus*.

Cnoſſius, vide *Gnoſſius*.

Cnoſſus, in primo γεωγραφικῶν τῆς Ἀσίας citatur ab Apollonii Scholiaſte in lib. 4. ubi ait, Ægyptios eſſe omnium antiquiſſimos. Voſſius.

C O.

Co, Ægypti urbs. Ptol.

Co, *Coos*, vel *Cos*, inſula in mari Ægæo, ſeu, ut quidam aiunt, in Icario, Rhodo proxima, & Cariæ oppoſita, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, & aſpectu jucundiſſima iis, qui eo navigabant. Ambitus ejus quingentis & quinquaginta ſtadiis clauditur, tota fertilis, & vino optimo abundans. Notum in illâ veſtes ſericas, ſeu bombycinas ex bombyce vermiculo à mulieribus texi ſolitas. Id quidem de *Ceâ*, vel *Ciâ* inſ. Atticâ prope Eubœam poſt Varronem nonnulli tradunt. In his Plinius, qui lib. 4. cap. 12. hæc habet in *Cei* deſcriptione. *Ex hâc profectam delicatiorem fœminis veſtem, author eſt Varro.* Et rurſus lib. 11. cap. 22. de bombycibus. *Telas aranearum modo texunt ad veſtem luxumque fœminarum, quæ bombycina appellarunt. Prima eas redordiri rurſuſque texere invenit in Ceo mulier Pamphila, Latoi filia, non fraudanda gloriæ excogitata rationis ut denudet fœminas veſtis.* Et Plinii ſimia Solinus, *Ceos, quæ, Varro teſtis eſt, ſubtilioris veſtis amicula arte lanificæ ſcientiæ prima in ornatum fœminarum dedit.* Sed docti pridè obſervarunt Pamphilam Latoi filiam, quæ inveniſſe dicitur id genus texturæ ſubtilioris *Coam* fuiſſe non *Ceam*. Ita habet Ariſtot. de Hiſt. Anim. 5. 19. Πρώτη δὲ λέγεται ὑφᾶναι ἐν Κῷ Παμφίλη Λαΐδος θυγάτηρ. Nimirum τὰ βομβύκια bombycina de quibus eo loco res eſt. Et vero bombyces, unde texuntur, in Cô inſ. naſci vel ex Plinio conſtat, qui id refert pluribus lib. 11. cap. 23. Unde eſt quòd *Coæ veſtes*, paſſim celebrantur apud poetas, *Ceæ* nuſquam, quod quidem ſciam, verba ſunt Viri Magni de Phœn. Col. l. 1. c. 7. Tibullus 2. 4.

——— *Coa puellis*
Veſtis, & è rubro lucida concha mari.

Et Eleg 6. *Illa gerat veſtes tenues, quas fœmina Coa*
Texuit. ———

Propert. 1. ad Cynthiam.

Et tenues Coâ veſte movere ſinus.

Et lib. 1. ad Mæcenatem.

Sive togis illam fulgentem incedere Coïs,
Hoc totum è Coâ veſte volumen erit.

Et lib. 4. in fabulâ Vertumni.

Indue me Coïs, fiam non dura puella.

Et ad Lenam. ——— *Coæ textura Minervæ.*

Item. ——— *Coæ dederit nec munera veſtis.*

Ovid. lib. 2. De Arte.

Sive erit in Coïs, Coa placere puta.

Horat. Sat. 2. ——*Coïs tibi pæne videre eſt*
Ut nudam. ———

Ubi Acron. *Perlucidâ utitur veſte, ut ita nuda conſpici poſſit. Hæc enim veſtis in Co inſulâ conficitur, per cujus nimiam ſubtilitatem, quæ ſunt interiora tranſlucent.* Ex utrâque ſententiâ conflata ſunt hæc Iſidori lib. 14. cap. 6. *Cos inſula adjacens provinciæ Atticæ, in quâ Hippocrates medicus natus eſt, quæ, ut Varro teſtis eſt, arte lanificii prima in ornamentum fœminarum iuclaruit.* Plinium enim & Solinum ſequi videtur, cum eam inſ. facit vicinam Atticæ, quaſi de *Ceo* agatur. Sed ad inſ. Caricam plane pertinet, quòd ibi natus traditur Hippocrates. Is enim *Cous* fuit, non *Ceus*. His ita obſervatis facile erit eruere *Coi* etymon. Hebræis קו *cau tenue filum* eſt, vel *funiculus*, LXX σπαρτίον exponunt, & Symmachus χοινίον, Job. 38. 5. Rurſus ex קו *cau* eſt מקוה *netum*, vel *opus ſubtiliſſimum* ex Ægypto advectum, 1 Reg. 10. 28. & 2 Paral. 1. 16. ubi vulgatus *de Coâ*, quaſi ſit loci nomen: Nec multo aliter Græci interpretes. Denique huc pertinet, quòd קו *Co*, vel קוה *Coa* vocata eſt à Phœnicibus inſ. texturæ delicatioris artificio nobiliſſima. Phœnices enim Coam aliquando tenuiſſe, vel inde apparet, quod urbs inſulæ cognominis olim dicta eſt Aſtypalæa. Strab. lib. 14. Ἡ δὲ τῆ Κώων πόλις ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Ἀσυπάλαια. Nempe ab illâ ipſâ Aſtypalæâ Phœnicis filiâ. Hinc Stephanus Ἀσυπάλαια νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, &c. Διυλίεις πόλις ἐν Κῷ.

Coa, opidum in Arab. Fel. Ptol.

Coamani, Aſiæ pop. Mela.

Coanca, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Coatræ, ſeu *Coaltræ*, pop. Coatram montem, inter Aſſyriam, & Mediam incolentes. Lucan. lib. 3.

Æthera tangentes ſilvas liquere Coatræ.

Cobandi, Germaniæ gens. Ptol.

Coboris, Arabici ſinûs inſula. Plin.

Cobali, dæmones erant in comitatu Bacchi. Ariſtoph. Schol.

Schol. in Plut. Κίβδηλοι δαίμονες εἰσί τινες σκληροὶ ἀεὶ τὸ δίκαιον ἀπαλλάττοντες. Atque hinc Κοβάλιξα est *versutia*, & *astus*. Origo vocis est חבל *Chebel*. Hebræi, Syri, ac Arabes, *funes*, *laqueos*, & *pedicas* sic vocant. Unde secundariâ significatione est *techna*, *machinatio*; sic Psal. 19. 61. *Funes impiorum circumplexi sunt me*, i. e. *doli*.

Cobatas, Medus, magus celebris quo tempore Alex. bellum movebat in Bactrianos. Curtius lib. 6.

Cobe, Æthiopiæ emporium in Avalite sinu. Ptol.

Coblius, vicus in Libyæ nomo. Ptol.

Cobrys, urbs Thraciæ. Steph.

Cobuela, Maurit. Tingitanæ locus. Steph.

Cobum, vel *Cobus*, Colchidis flu. è Caucaso erumpens, & aureis arenis abundans, unde velleris aurei fabula à poetis tantopere celebrata originem duxit.

Cocaba, Basanitidis regnum, vicus circa Palæstinam. Epiphan.

Cocala, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. Item locus Carmaniæ regionis in litore maris. Arrian.

Cocalia, Ponti Cappadocici urbs. Ptol.

Cocalus, Siciliæ rex, qui Dædalum Minois iram fugientem hospitio suscepit; quem cum Minos illuc usque prosequeretur à Cocali filiabus fuit interfectus. Ovid. Met. 8. Stephanus *Cocalum* Dædali filium in Camico imperasse scribit.

Cocanicus, Siciliæ lacus, ex quo *salem Cocanicum* nominamus. Plin. 31. 7.

Cocceius, viri nomen. Horat. lib. 1. Sat. 5.

Interea Mæcenas advenit, atque
Cocceius. Ibidem.
Hinc nos Cocceii recipit plenissima villa.

Coccyum, oppidum Angliæ in agro Lancastrensi. *Cockley* Camdeno.

Cocconagæ, Indiæ intra Gangem pop. Ptol.

Cocconogata, urbs Sinarum, *Ciangenor* Mercatori. Item urbs Indiæ extra Gangem. Ptol.

Coccygius, Peloponnesi mons ad Inachum flu. unde *Coccyius* dictus. Plut. de Flum. *Coccyx* à Pausaniâ dicitur; unde *Coccygius* Jupiter.

Coccynum, promuntorium circa Siciliam. Appian.

Coche, Arab. desertæ op. Ptol.

Cochlearia, Sardiniæ locus. Anton.

Cochlusa, inf. juxta Lyciam à *cochleis*, quæ ibi inveniuntur. Steph.

Cochrynna, Thraciæ flu. quem ab ovibus potum, nigros facere fœtus scribit Antigonus in Mirabil.

Cocillum, Mysiæ op. Plin.

Cocintos, vel *Cocintum*, inter Leucopetram, & Lacinium promuntorium. Vide Plin. 3. 5. De nomine Bochartus, Phaleg. 3. 5. Eodem refero, inquit, quod Cocinthum quasi חק כתים *Choque Citthim*, *terminum Cittæorum*, veteres appellarunt extremum Italiæ promuntorium, de quo Polybius lib. 2. Τὸ περικείμενον ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν μεσημβρίαν ὁ περσαγορευόμενος μὴν Κόκινθος. Videtur esse quod vocant hodie *Capo di Stilo*. Plin. 3. 10. *Cocinthum esse longissimum Italiæ promuntorium aliqui existimant*. Et in Antonino Cocinthum op. XXII. M. pass. distat à Scylace, vel Scylacio hodiè *Shilaci*.

Cocles, vir Rom. qui Porsenna rege, per Sublicium pontem transire conante, solus hostium impetum sustinuit, donec à tergo pons à sociis frangeretur; quo facto, se cum armis præcipitavit in Tyberim; Et licet vulnus acceperit in coxa, fluvium tamen tranando ad suos pervenit, unde est illud ab eo dictum, cum ei in comitiis coxæ vitium objiceretur, *Per singulos gradus admoneor triumphi mei*. Val Max. 3. 2. Virg. Æn. 8.

Illum indignanti similem similemque minanti
Aspiceres, pontem auderet quod vellere Cocles.

Juvenal. Sat. 8.

Quod miraretur cum Coclite Mutius, & quæ
Imperii fines Tiberinum virgo natavit.

Est autem *Cocles*, idem quod *unoculus*. Originem ponit Varro lib. 6. *Ab oculo*, inquit, *cocles*, *quasi ocles dictus*, qui unum haberet oculum. Verum omnino corruptum ex Græco κύκλωψ, quod notat μονόφθαλμον, *Cocles* vero *unoculum* notare, præter Varronem docet Plaut. Curculionis act. 3. sc. 1.

Ly. *Unocule salve*. Cu. *Quæso derideone me?*
Ly. *De Coclitum prosapiâ te d' esse arbitror.*

Ubi per Coclites non Romanorum familiam intelligit, sed Arimaspos, ut notat Turnebus Adversar. 23. 26. Idem judicium esto de illo Enniiapud Varron. lib. 6.

—— *Decem cyclites, quos montibus summis*
Ripeis fodere. ——

Nam Arimaspos in Ripheis montibus ponunt Herodotus & alii. Addam & Plinii locum 2. 37. *Qui altero lumine orbi nascerentur, cocliles vocabantur*. Vide *Cyclops*.

Cocossates, Aquitaniæ populi.

Cocossii, Maurit. Tingitanæ gens. Ptol.

Cottiæ, seu *Cottiæ*, dictæ sunt Alpes à *Cottio* rege Gallorum domitore, qui in amicitiam Octavii receptus est. Incipiunt à Segusiâ op. & Tacito *Cottianæ* appellantur.

Cocundæ, Indiæ pop. Plin.

Cocynthum, vide *Cocinthum*.

Cocytus, flu. Epiri. Pausan. in Atticis.

Cocytus, inferorum flu. à Styge profluens, nomen habet ἀπὸ τῦ κωκύειν, h. e. à *gemendo*, & *lamentando*. Virg Æn. 6.

Cocyti stagna alta vides, Stygiamque paludem.

Claud. de Raptu lib. 2. Non sine nominis allusione.

——— *Pressa lacrymarum fonte resedit*
Cocytus, tacitis Acheron obmutuit undis.

Horat. *Visendus ater flumine languido*
Cocytus errans. De eo passim poetæ.

Codane, Gedrosiæ insula. Ptol.

Codania, Daniæ metropolis, *Hafnia* Latinè, vulgò *Coppenhaghen*.

Codanonia, inf. maris Baltici in regno Daniæ, teste Ortelio, quæ & *Silandia* dicitur in sinu Codano, à quo nomen accepit.

Codanus sinus, mare quod ex Oceano Germanico terras ingreditur inter Cimbricam Chersonesum & Scandinaviam, appellaturque ab aliis *mare Balticum*, vulgo *Buelth*. Alii *der Sundt* indigitant.

Coddura, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Gandavari* Castaldo.

Codiava, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Codropolis, Illyriæ op. Appianus.

Codrus, ultimus rex Athenien sium fuit, Melandri filius; qui cum Lacedemonii gravi bello Atticos premerent, respondisset Pythius, *Quorum dux ab hoste esset occisus, eos futuros superiores*, depositâ veste regiâ, pastoralem cultum induit, immissusque castris hostium de industriâ rixam ciens, interemptus est, ut narrat Paterculus. Horat. 3. Od. 9.

Codrus pro patriâ non timidus mori.

Ab hoc proverbium *Codro genersior*, Vide Just. lib. 2. Val. Max. 5. 6. Cic. Tuscul. 1. Apud Virg. Ecl. 5. *Codrus* pastoris nomen est, perinde ut *Alcon*.

——— *Si quos aut Phyllidis ignes;*
Aut Alconis hades laudes, aut iurgia Codri.

Ubi male Servius ad Codrum Athenien sem refert, quem eo nomine Scaliger notavit animadversionibus Euseb.

Codrus, poeta quidam pauperrimus, cujus paupertas proverbio locum fecit, ut dicamus *Codro pauperior*. Juv.

Lectus erat Codro Procula minor——

Martial. *Plus credit nemo, quam totâ Codrus in urbe*
Cum sit tam pauper, quomodo cæcus amat?

Malum poetam fuisse Codrum è Juvenale discimus. Sat. 1.

Vexatus toties rauci Theseide Codri.

Codate, pop. Indiæ extra Gangem. Ptol.

Coduzabala, Armeniæ min. urbs. Anton.

Coecile, Tardulorum urbs in Baticâ. Ptol.

Coecinum, op. in sinu Scyllaceo. Pompon.

Coeculus, cognomento Saturnus Junior, regnavit apud Aborigines anno ante U. C. 807.

Coedamusii, Mauritan. Cæsarien sis gens. Ptol.

Coela, Atticæ regiuncula, Miltiadis & Thucydidis sepulcris nobilitata Marcel. in vitâ Thucyd.

Coela, sinus Euboici locus. Livius. Apud Val. Max. 1. 8. tractus quidam hoc nomine describitur inter Rhamnunta, nobilem Attici soli partem, Caryst amque Chalcidico freto vicinum. Strabo lib. 10.

Coelaletæ, Thraciæ pop. Tacit.

Coelerini, Hiſp. Tarracon. pop. Ptol.

Coeleſyria, vel *Coeloſyria*, tota eſt regio ultra Seleucidem in Ægyptum & Arabiam recedens. Sed propriè quæ Libano, & Antilibano terminatur. Nomen ſortita eſt à *concavitate*, quam Græci κοιλότητα vocant, populi Κοιλόσυροι. Dionyſ. Perieg.

Ἣν Κοίλην ἐνέπουσιν ὁμώνυμον, ἕνεκα τῆς
Μίαιν᾽ ἐν χθαμαλῇσι ὀρῶν δύο πρῶτες ἔχουσι.

Sunt & quibus Syrophœnices iidem ſunt cum Cœleſyris. Res patet ex his Eunapii de Libanio. Ὁ πάνυ οἱ Συροφοίνικες ἔχουσι τὴν κοινὴν ἀπευχὴν ἐπὶ τῷ κεχαρισμένον, τοῦτο παρ᾽ ἑωυτῶν λαβεῖν μὴ παιδείας ἔξωσιν. *Quod ſuave & jucundum habent in vulgari colloquio omnes Syrophœnices, hoc ab illo cum eruditione petere licet.* Idem Eunapius. Λιβάνιον δὲ Ἀντιόχεια μὲν ἤνεγκεν, ἡ τῆς Κοίλης καλουμένης Συρίας πρώτη πόλεων. *Libanium quidem produxit Antiochia, Coeleſyriæ quam vocant metropolis.*

Coelimontana, porta urbis Romæ. Junioribus *Aſinaria* vocatur. Hodiè *S. Joannis* nonnullis dicitur. Marlianus in ſuâ Româ.

Coelius, mons unus è ſeptem urbis Romæ, quem Tiberius Imp. teſte Suetonio *Auguſtum* appellari juſſit. Tacitus ait eum primo *Querquetulanum* vocatum. Eundem *Tuſcum vicum* poſtea dictum ſcribit Varro de L. L. lib. 4. *Maſtarna* olim appellatum à Tuſcis ex vetuſtâ quâdam inſcriptione patet. Hunc à *Coele* Vibennâ Hetruſcorum duce, qui Tarquinio Superbo ſuppetias tulit, denominatum volunt.

Coelis, gens Attica. Heſychius. Κοιλίς, δῆμος Ἀττικῆς, ubi nonnulli Κόιλη legendum volunt.

Cœlos Thraciæ portus, five urbs, vide *Cœla*.

Cœloſſa, mons non procul à Fhliunte op. Strab. lib. 8.

Cœlambe, Ptol. Gedroſiæ urbs, *Cambaia* hodiè dici videtur. Legitur & *Bœambe* & *Cœambe*.

Cœnenum, Germ. urbs. Ptol. vulgò *Laubenburg* teſte Villanovano. Eſt autem in Saxonia inter Luneburgum, & Lubecam.

Cœneum, Eubœæ promunt. Mela lib. 2. lege *Cenæum*.

Cœnus, 2. Macedoniæ rex, regnavit an. 12. an. ante U. C. 385.

Cœquoſa, Gall. Aquitan. op. Anton. in Itiner.

Cœranus, fluvii nomen. Steph. in *Adana*. Item viri nomen ab Ulyſſe interfecti. Ovid. Met. 13.

Cœranon, Iphiditen, & Alaſtoraque Chromiumque.

Item *Cœranus* naufragus à Delphino ſervatus; vide Hiſt. apud Plutarch. in lib. *Utrum terreſtria, an aquatilia plus ſapiant*.

Cœſtoboci, Sarm. Europ. pop. Ptol.

Cœti, Aſiæ pop. ad Pont. Euxinum circa Tibarenos. Xenoph.

Cœus, Meſſeniæ flu. Eleſtram urb. præterfluens. Pauſ.

Cœus, gigas, Cœli & Terræ fil. Virgil. Georg. 1.

Cœumque Japetumque creat, ſævumque Typhoea.

Cogamus, Lydiæ flu. Plin. 5. 29.

Cogedus, vide *Congedus*.

Cognabanda, & *Cognabara*, Indiæ intra Gangem urbes. Ptol.

Cogni, Germ. pop.

Cointa, nobilis mulier ſub Decio apud Alexandriam martyrio coronata, An. Dom. 251. Euſeb. lib. 6. cap. 40. lege *Quinta*.

Cointus, ſive *Quintus Smyrnæus*. Vide *Calaber*.

Colaca, Æthiopiæ promuntorium ad ſinum Arabicum. Mela.

Colada, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Colaia, viri nomen. 2 Eſdr. id eſt, *vox*, aut *elevatio Domini*.

Colaicum, Taprobanæ inſ. promuntorium. Plin. 6. 12.

Colana, Armeniæ maj. op. Ptol.

Colancorum, Germ. urbs. Ptol. *Fridwalde* Villanovano.

Colania, & *Coldana* poſterioribus, op. Albionis in finibus Damniorum. *Coldingham* Camdeno.

Colapiani, Pannoniæ pop. Plin. 4. 25. juxta quos Colapis flu. in Saum influit, unde & nomen acceperunt. Plin. 3. 19.

Colarni, Luſitaniæ pop. Plin.

Colaſſis, Lyſippi diſcipulus qui Coloſſum fecit.

Colaxes, Jovis & Oræ filius. Val. Flac. 6. Argon.

——— *Ductorque Colaxes*
Sanguis & ipſe deûm. ———

Ubi tamen Lamp. Alardus *Coraxes* legere maluit.

Colbi, Æthiopiæ ſub Ægypto gens. Ptol.

Colchi, Careorum Emporium in Indiâ intra Gangem. Ptol. vide Boch. de Anim. Bibl. l. 2. c. p. 489. *Cochin* hodiè.

Colchinium, Dalmatiæ op: à Colchis conditum, quod poſtea *Olchinium* dictus eſt. Plin.

Colchis, *idis*, regio Aſiæ juxta Pontum, regnum Æetæ regis, & Medeæ patria, Corace monte (qui eſt Tauri pars) à ſeptentrione, ab ortu Iberiâ, à meridie Phaſide ab occid. Euxino Ponto clauſa. Hunc ferunt Jaſonem cum Argonautis navigaſſe, Medeæque artibus adjutum, aureum vellus inde retuliſſe. Eſt autem hæc regio venenorum feraciſſima, quæ res videtur locum feciſſe fabulæ, quam de Medeæ veneficiis comminiſcuntur poetæ. Horat. Carm. 2.

Ille & venena Colchica
Et quicquid uſquam concipitur nefas.
Tractavit. Idem in Epodis.
Herbaſque quas & Colchis atque Iberia
Mittit venenorum ferax.

Colchos autem Ægyptiæ originis eſſe conſtans fama eſt apud vett. Dionyſ. verſ. 689.

Πὰρ δὲ μυχὸν πόντοιο μὴ χθονα Τυνδαρεΐδαων
Κόλχοι ναιετάασι, μετήλυδες Αἰγύπτοιο.

Herod. lib. 2. Φαινονται μὲν γὰρ ἐοῦσες οἱ Κόλχοι Αἰγυπτίοι. Diodorus lib. 1. Φασὶ δὲ Αἰγυπτίων τινὰς καταλιφθέντας ἐκεῖ ὑπὸ Μακεδόνων λιμὸν συρῆσαι τὸ τῶν Κόλχων γένος. Strabo etiam lib. 1. meminit Ægyptiorum in Colchos μεταστάσεως. Et Amm. lib. 22. Colchos appellat *Ægyptiorum antiquam ſobolem*. Boch. Inde *Colchis* ponitur pro Medeâ. Horat. in Epod.

Non huc Argoo contendit remige pinus
Neque impudica Colchis intulit pedem.

Juvenal. Sat. 6.

Credamus tragicis quicquid de Colchide torvâ
Dicitur. ———

Propert. lib. 2.

Seu mihi Circæo pereundum eſt gramine, ſive
Colchis Colchiacis urat ahena focis.

Martialis lib. 4.

Ignipedes poſſet ſine Colchide vincere tauros.

Colduli, Germ. pop. quorum op. *Holetal* dicitur, teſte Lazio, in Bohemiâ.

Colenda, Hiſp. urbs in Celtiberis. Appian.

Colenis, Diana nominata eſt, à *Coleno*, qui ante Cecropem regnavit.

Colentium, Illyrici inſula, *Scardona* Ptolemæo aliàs *Collentum* legitur, pop. *Colentini*. Plin. 3. 21.

Coletiani, Pannoniæ gens. Ptol.

Coli, pop. juxta Caucaſum. Inferiores autem Caucaſi partes *Colici montes* vocantur; Regio *Colica* Stephano.

Colias, promuntorium, vel litus Atticæ in vico Phalereo, ubi & Venus Colias. Dionyſius Perieg. Taprobanem *Coliada* vocat.

Αἰψά γε Κωλιάδος μεγάλην ὑπὲκ γῆσιν ἵκοιο,
Μηλίης Ταπροβάνης Ἀσηγιτίων ἁλιφαίων.

Vide ſis illic Scholiaſten.

Colicaria, locus inter Bononiam & Veronam. Anton.

Colippo, Luſitaniæ op. Plin.

Collatia, op. in prima Italiæ regione, ab Albanis, ut creditur, conditum, & à Tarquinio Superbo inſtauratum, collatâ eum in uſum à Pop. Romano pecuniâ; unde & nomen putatur accepiſſe, ut refert Servius enarrans illud Virg. Æn. 6.

Hi tibi Nomentum & Gabios, urbemque Fidenam,
Hi Collatinas imponent montibus arces.
Laude pudicitiæ celebres.

Ex hâc enim urbe ortum traxit Tarquinius Collatinus, Lucretiæ maritus. Sil. lib. 8.

Quos Caſtrum, Phrygibuſq; gravis quondam Ardea miſit,
Quos celſo devexa jugo Junonia ſedes
Lanuvium, ac altrix caſti Collatia Bruti.

Livius

Livius hoc op. interius in agro Sabinorum collocare videtur lib. 1. ubi pugnam Tarquinii Sabinorumque ad ſiniſtram Anienis ripam recenſet. Verum aliter alii tradiderunt authores, quorum ſententiâ in Latio cis Anienem fuerit. Plin. 3. 5. Et Servius ad præſcriptum Virgilii locum. Ciceronis tempore adhuc extitiſſe *Collatiam* ipſe teſtis eſt in Orat. prima contra Rullum. Sed & Strabo poſt eum lib. 5. teſtatur ſuo ævo extitiſſe etiam, verum κώμην tantùm, i. e. *vicum*.

Collatina, Romæ porta. Item dea quæ collibus præſidebat.

Collatinus, unus ex 7 Romæ collibus.

Collega, vel *Conlega* conſul. an. U. C. 845.

Collina, Romæ porta in colle Quirinali ſita (unde & nomen accepit) non procul à Veneris Erycinæ templo. Ovid. Faſt. 4.

Templa frequentari Collinæ proxima portæ
Nunc decet; à Siculo nomina rege tenent.

Eadem & *Salaria* vocata, propterea quod per eam *ſalem* ferebant Sabini. Tacit. Annal. 3.

Collodis, inſ. Sardiniæ adjacens. Plin. 5. 7.

Collops geminus, magnus, & parvus, urbs Africæ litor. in Mauritan. confin. Magnus, idem cum *Cullu*, parvus, op. eſt orientalius nunc *Larobo*, teſte Moletio.

Colmaria, urbs Alſatiæ, vulgò *Colmar*.

Coloa, Æthiopiæ urbs, & ibidem palus. Ptol.

Colobaſius, hæreticus, qui vitam omnium hominum in 7 ſideribus conſiſtere affirmabat. Euſeb. Tertull.

Colobon ſinus, Æthiopiæ promunt. ſub Ægypto. Ptol.

Colobona, Hiſpalenſis conventûs in Bæticâ urbs. Plin.

Colobroſſus, Ciliciæ Aſperæ in Pamphyliâ op. Ptol.

Coloca, Africæ promuntorium ad Arabicum ſinum. Mela.

Colocaſiris, inſ. in Azanio mari. Plin.

Colocaſiæ, Minervæ templum fuit in Sicyone. Rhod. 9. 12.

Colocaurum, Germ. urbs. Ptol.

Coloe, Æthiopiæ palus Ptol. *Barcena* Mercatori. Hujus nominis 3 urbes in Æthiopiâ. Ptol. & Arrian. enumerant. Item locus Lydiæ 40 ſtadiis à Sardibus diſtans; juxta quem & Dianæ templum fuit cognomento *Coloenæ*. Strabo 13.

Colœbryx, Bœotiæ mons. Heſychius Κολοίβρυξ Ταναγρικῶν ἀκκλιτικῶν, ἢ ὄρος Βοιωτίας. In Etymologo Magno ſcribitur Κολόβρυξ, ſed in Phavorino Κολοίβρυξ. Et in Stephano Κολοίβρυγες pro loco Bœotiæ, qui aliis Ἀγλεκτρυόνες. Ita Steph. ex Ariſtotelis libro de Bœotiæ limitibus. Nomen ex Phœniciâ linguâ deſumptum tradit Bochartus. Galli ſiquidem Tanagrici *Colœphryges* dicebantur ab hoc monte, in quo alebantur, qui ideo dictus eſt propter כלוא אפרוחים *Kelo-ephrochim*, h. e. *clauſtrum pullorum*, id eſt, nobile ἀρτιθοβοσκεῖον in eo conſtitutum.

Colomannus, rex Ungariæ, fratrem ac nepotem occæcavit, ut regiæ dignitatis redderet impotes; Itemque nepoti cum adhuc infans eſſet, teſtes exeri mandavit, ne qua hinc proveniret propago, ſed divina non defuit ultio. Nam Colomanus morbo repentino correptus eſt, adhibitoque cataplaſmate ejus temporibus, eductum eſt cerebrum, certum lethi ſignum. Munſter. lib. 4. Coſmogr.

Colonæ, Troadis locus eſt non procul à Lampſaco, Mileſiorum colonia; Sunt & aliæ *Colonæ* ad exteriorem partem Helleſponti, ſtadiis 140 ab Ilio diſtantes. Strab. Lib. 14.

Colone, urbs in Phocide, in Erythræâ, in Theſſaliâ, in Meſſeniâ. Strabo. Ptol.

Colone, ſcopulus Aſiæ ad Boſpori Thracici litus è regione Cyanearum, teſte Apollonio in Argonaut. nunc *Cromnion* vocant teſte Gyllio.

Colonia, opidum fuit in quod Romani Magiſtratus ex urbe cives traduxere, vel quod ſine traductione coloniarum jure donatum erat. Coloniarum autem hujuſmodi ratio erat. Quum in urbe Româ multos ex veteribus, noviſque incolis paupertate premi intellectum erat, ut cenſui ſolvendo non ſufficerent, Triumviri à Senatu creabantur, qui locus primum confederatis, in quibus Reip. expediret propugnaculum conſtitui, nova edicta proponebant, danda eſſe nomina ab iis, qui novam coloniam deduci vellent. Sicque & urbs pauperibus exonerabatur, & rei familiaris pondere gravati, ad novas quibus indigerent divitias gratis datas cum familiâ accedebant. Accipiebant enim duo, quatuor, aut 6, aut 7 agri jugera, & quandoque plura. Duo item genera coloniarum fuere Romanæ, & Latinæ. Omnes conſtabant à Civibus Romanis in colonias exeuntibus. Romanæ dicebantur eæ, quæ jura civitatis Romanæ poſſiderent. Itaque Cives Rom. ſemper erant, & ferendi ſuffragii poteſtatem habebant, cujus generis erant Coloniæ multæ in Gall. Togatâ. Cic. ep. ad Att. *Videtur in ſuffragiis multum poſſe Gallia*. Latinæ coloniæ dicebantur eæ, quæ jus Latii haberent, quod intra jus Rom. civitatis erat. Quid Colonia à municipio differat, Gellius 15. 13. tractat. *Municipia*, inquit, *quid & quo jure ſint, quantumque à Coloniâ differant, ignoramus, exiſtimamuſque meliore conditione eſſe colonias, quam municipia*. Cæterum de *Coloniis* vide S. Julium Frontinum.

Colonia, Angliæ op. apud Antoninum, quæ etſi ex diſtantiâ videatur eſſe *Sudbury*, nomen tamen *Colne* illi magis convenire ſcribit Talbotus.

Colonia, urbs Cappadociæ in Armen. min. confin. *Taxata* hodiè. Item op. parvum Hetruriæ. *Colona* dicta. Eſt etiam op. amplum Venetiæ in agro Veronenſi, hodiè *Cologna*.

Colonia Agrippinenſis, Vibiorum civitas præſtantiſſima, cis Rhenum flu. ſita, ita dicta ab *Agrippinâ* Neronis matre, quæ ut ſociis quoque nationibus potentiam ſuam oſtentaret in hoc opidum, ubi genita erat, Coloniam ex veteranis militibus deduci imperavit. Tac. 4. Annal. vulgò *Cologne ſur le Rhin*.

Colonis, inſula in ſinu Argolico contra Hermicum agrum. Plin. 4. 11. Et Rhod. 2. 21.

Colonos, ager ſive locus editus, non procul ab Athenis, in quem Oedipus Thebis exulans dicitur commigraſſe: Unde Sophocles Tragœdiam de Oedipi calamitatibus conſcriptam, *Oedipum Coloneum* appellavit. Erat autem hic locus Neptuno ſacer, ubi etiam equeſtris ejus ſtatua fuit, quemadmodum Theſei, & Pirithoi, & Oedipodis. In hoc aggere fuit & Timonis turris, qui à ſolitudine, hominumque odio μισάνθρωπος cognominatus eſt. Pauſan. in Att. Pollux vero lib 7. author eſt duo hujus nominis loca in Atticâ fuiſſe, alterum ἵππιον appellatum in quem confugit Oedipus; alterum in foro juxta Euryſacium, ἀγοραῖον cognominatum. Rhod. lib. 21.

Colopena, Cappadociæ pars. Plin. 6. 3. Eſt etiam urbs Æolidis in Aſiâ min. Ptol. *Altoboſco* Alex. Zardo.

Colophon, urbs Joniæ, nobilis oraculo Apollinis.

Colophonii, navales opes ſatis amplas habuere, & in equeſtribus certaminibus tantum excelluere, ut victoriam ſibi certam pollicerentur, quibus Colophonius acceſſiſſet equitatus. Unde Proverb. *Colophonem addere*, cum ſumma manus operi imponitur. Ex hâc urbe nonnulli Homerum ortum volunt. Unde & *Colophoniacus* vocatur à Virg. in Ciri.

Quæ Colophoniaco Scyllæ dicuntur Homero.

Cic. pro Archia poeta. *Homerum Colophonii civem ſuum eſſe dicunt*. Fuit & Nicandri poetæ patria, ut patet ex epigram. lib. 1. Anthologiæ.

Καὶ Κολοφὼν, ἀγαθὴ καὶ πολλοῖσι τέτυκται
Δοῖσι θρεψαμένη παῖδας ἀριζήλους.
Πρωτοτόκων μὲν Ὅμηρον, ἀτὰρ Νίκανδρον ἔπειτα
Ἀμφοῖρις Μάσεως ἀρχὴν εἴλας.

Colophone, in Apollinis Clarii ſpecu lacuna eſt, cujus potu mira redduntur oracula, bibentium breviore vita. Plin. 2. 103.

Colopiani, Pannoniæ pop. Plin. 25. 4.

Colops magnus. Ptol. Zeugitaniæ provinciæ urbs, hodiè *Giger*, regia civitas.

Colorina, Arab. Deſertæ urbs. Ptol.

Coloſſe, ſive *Coloſſis* Strab. lib. 12. op. Phrygiæ prope Laodiceam, quod, teſte Oroſio, temporibus Neronis cum Laodiceâ, & Hierapoli urb. Aſiæ terræ motu cecidit. Incolæ *Coloſſenſes*. πόλιν μεγάλην vocat Herodotus.

Coloſſus Lyſippi, ut quidam aiunt, diſcipulus, *coloſſi* Rhodii author, quem tamen à *Caleto*, vel *Coleto* artifice ſic dictum fuiſſe tradit Feſtus. Sed hæc ſunt mera ſomnia. Author enim ejus fuit vel Chares, vel Laches. Plin. 34. 7.

Ante omnes autem in admiratione fuit Solis Coloſſus Rhodi, quem fecerat Chares Lyndius, Lyſippi diſcipulus. Simonides in hunc Coloſſum lib. 4. Anthol.

Τὸν ἐν Ῥόδῳ Κολοσσὸν ὀκλάκις δέκα
Λάχης ἑπτάπηχυν ὁ Λίνδιος.

Niſi & hic pro Λάχης legere malis Χάρης, ut cum Plin. Euſtathiocque conveniat. Sed hoc pacto & pro ὀκλάκις ſubſtituere poſſis ἑπτάκις, ut in hoc quoque conſentiat cum Plin. Straboneque, qui 70 faciunt cubitorum. Verum hoc ut ut eſt de *Coloſſo*, vel *Caleto*, vel *Coleto*, altum apud veteres ſilentium eſt. Quare rectius Etymologus, qui *coloſſum* ſic dici ſcribit, quia ob nimiam altitudinem, oculorum fruſtraretur aciem, Κολοσσὸς, inquit, παρὰ τὸ κολούειν (ὃ ἐστὶν ἐλαττοῦν) τὰ ὄσα, διὰ τὸ μέγεθος. Cujus ſententiam confirmat Papinius Sylv. lib. 1. carm. 1

——— *Vix lumine feſſo*
Explores, quam longus in hunc deſpectus ab illo.

Loquitur de equo Domitiani, qui coloſſo impoſitus erat, unde initio carminis *molem* vocat *geminatam*.

Quæ ſuper impoſito moles geminata Coloſſo
Stat Latium complexa forum?

Magnitudinem Coloſſorum innuit Plin. ubi ſupra: *Moles excogitatas videmus ſtatuarum, quas Coloſſos vocant, turribus pares.* Ac proinde Etymologus κυρίως Κολοσσοὶ λέγονται οἱ ὑπερμεγέθεις ἀνδριάντες. Stat. 1 Carm. 3.

——— *Enormes manus eſt experta Coloſſos.*

Colotes, vir Teius, pictor. Quintil. lib. 2.

Colotes, Epicteti diſcipulus, primarius, cujus dogmata Plut. libro edito ſolidè refutat.

Colotes, ſculptor fuit eximius, cujus opus Æſculapii ſimulacrum ex ebore factum, aſpectu ſane mirandum, in quodam Pœotiæ vico aſſervari tradit Strabo lib. 8.

Colpe, Joniæ civitas.

Colpite, vide *Phœnicia*.

Colſa, Armeniæ maj. urbs. Ptol.

Colta, Carmaniæ locus ad mare Rubrum. Arrian.

Colthena, Arm. maj. urbs. Ptol.

Coluba, populi Indiæ. Plin. 6. 19.

Colubraria, maris Mediterranei inſ. ſerpentibus ſcatens. Pomp. lib. 2. Plin. 3. 5. Græci *Ophiuſam* dixêre, vulgò *Dragonera*.

Columbanus, ex op. Hiberniæ Columbâ ortus, adjunctis ſibi 12 comitibus in Galliam propagandi Evangelii, & diſciplinæ Eccleſiaſticæ inſtaurandæ cauſâ profectus eſt, & à Sigiſberto rege clementèr exceptus monaſterium Luxonienſe in Burgundia condidit. Præceptor S. Galli & S. Leodogarii fuit. Pulſus in exilium à Theodorico rege Galliæ, Sigiſberti nepote, cujus libidines vagas taxaverat, ad fratrem Theobertum fugit; Is ei prope lacum Brigantinum, ubi nunc urbs S. Galli eſt, Hoſpitium præbuit. Capto autem Theoberto ad Theodelindam in Italiam diſceſſit, relicto in Sueviâ S. Gallo. Obiit in monaſterio Bobienſi ad Trebiam flu. an. Dom. 598. die 23 Novembris.

Columbaria, inſ. in mari Tuſco. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. p. 505.

Columella, Gaditanus genere, ſcripſit abſolutiſſimos libros de Re Ruſticâ, temporibus Claudii Principis.

Columna regia, civitas in Brutio. Mela lib. 2. Græci Στυλίδα vocant, i.e. *Columellam*, hodiè *la Cothona*, aliis *Stylurion*, unde ſolvitur in Siciliam. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 4. p. 1295.

Columnæ, parvæ inſulæ Rubri maris. Plin. 6. 11.

Columnæ Herculis duæ eſſe perhibentur in Occidente; quia ex Oceano mare noſtrum intrantibus duo montes occurrunt, quorum alterum in Africâ *Abylam* vocant, alterum in Europâ *Calpen*. Hos quondam junctos perpetuo jugo fuiſſe finxerunt, ſed ab Hercule diremptos, aliqui tamen hos montes procul ſpectantibus geminas columnas videri dicunt. Alii aſſerunt Columnas Herculis in Gaditanâ inſulâ fuiſſe ex ære octo cubitorum, ad quas proficiſci ſolebant, qui navigationem abſolviſſent, tanquam Herculi ſacra facientes.

Coluri, duo ſunt circuli in Sphærâ ſe mutuo ad angulos rectos ſphærales ſecantes ad polos mundi, & Zodiacum ita tranſeuntes, ut alter per principia Arietis, & Libræ feratur, alter per principia Cancri, & Capricorni; ita dicti ab imperfectâ ſui converſione, à κολόω *mutilo*, & οὐρὰ *cauda*, quòd imperfecti omnibus qui ſub Æquinoctiali non ſunt, & tanquam cauda præciſa apparent. Vide Scalig. in Manil.

Colycantii, Aſiæ propriæ gens, quæ interiit. Plin.

Colymbarium, Sardiniæ promuntorium. Ptol.

Colyttus, δῆμος eſt Athenienſium τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. Strab. lib. 1.

Comagena, Syriæ pars ſupra Ciliciam in ortum ſita, trans Amanum montem excurrens uſque in Meſopotamiam, à quâ Euphrate flu. dirimitur. Populi *Comageni* haruſpicinæ olim peritiâ præ cæteris nobilitati. Juven. Sat. 6.

Spondet amatorem tenerum vel divitis orbi
Teſtamentum ingens, calidæ pulmone columbæ
Tractato, Armenius, vel Comagenus Aruſpex.

Comana, orum, civitas eſt in convallibus Antitauri montis, inſigni Bellonæ fano celebris. Inde *Comani* dicuntur ſacri ſervi Bellonæ, quorum Strabo ſuâ ætate ſupra ſex millia fuiſſe tradit, qui omnes ſacerdotis imperio parebant, & ſtatis quibuſdam Bellonæ feſtis ſeſe mutuis vulneribus laniabant. Val. Flacc. lib. 7.

——— *Exectos lacerat Bellona Comanos.*

Comana, civitas in Armen. min. Procop.

Comana, Taprobanæ inſ. op. Ptol. Alia item in Phrygiâ, & Piſidiâ eidem.

Comania, Aſiæ regio circa Hyrcaniam. Xenoph.

Comani, pop. à Ladiſlao Ungariæ rege apud lacum *Hood* victi, an. Dom. 1279.

Comari, Aſiæ pop. ſuper Scytharum deſerta ad Caſpium ſinum. Mela. 1. 2. Vide ſis illic Voſſium.

Comarus, portus eſt ad ſinum Ambracianum juxta Nicopolim, Iſthmum ſtadiorum 60 efficiens. Strabo lib. 17.

Comata Gallia, vide *Gallia*. Lucan. lib. 1.

Crinibus effuſis toti prælate Comatæ.

Comazon, Conſul cum Antonino Aug. an. U. C. 982.

Comba, urbs Lyciæ Mediterranea. Ptol. *Combæ* adhuc.

Combana, Carmaniæ urbs. Ptol.

Combe, Aſopi filia, quæ prima Æneam armaturam dicitur inveniſſe, unde & *Chalcis* eſt cognominata. De hâc nonnulli intelligunt hoc Ovid. lib. 7. Met.

Adjacet his Pleuron, in quâ trepidantibus alis
Ophias effugit natorum vulnera Combe.

Combi, *Ombi* Antonino, urbs Ægypti ſuper. ad Nilum flu. pop. *Combitæ*, qui, ut Steph. ſcribit crocodilum adorabant, ſicut Lycopolitæ lupum. Juven. Sat. 15.

Inter finitimos, vetus atque antiqua ſimultas,
Immortale odium, & nunquam ſanabile vulnus;
Ardet adhuc Combos & Tentyra, ſummus utrinque
Inde furor vulgo, quòd numina vicinorum
Odit uterque locus, cum ſolos credit habendos
Eſſe Deos, quos ipſe colit.

Combrea, urbs circa Pallenem. Herodot.

Combretonium, Angliæ urbs. Anton. *Bretenham* in agro Suffolcienſi Camdeno.

Combuſta, urbs Gall. Narbon. circa Pyrenæos montes. Anton.

Comedæ, Sacarum gens. Ptol.

Comenii, Illyridis populi. Ptol.

Comenſes, vide *Comum*.

Comerus Gallus, duxit colonias in Italiam, nomen regioni à ſuo nomine impoſuit, legem ac juſtitiam docuit. Beroſus lib. 3.

Comerus, Scytha, more Scythico, unde venerat, docuit Italos urbem curribus componere, hinc *Veii* appellati ſunt, vocabulo Sago quo *Veias* Plauſtrum vocant an. ante U. C. 1360.

Cometes, pater Aſterionis, unus ex Argonautis Val. Flaccus lib. 1.

——— *Celer Aſterion, quem matre carentem*
Criſtatus gemino fovit pater amne Cometes,
Segnior Apidani vires ubi ſentit Enipeus.

Ubi ad verbum fere ut ſolet, expreſſit Apollonium lib. 1. Sic enim ille.

Ἦλυθε δ' Ἀστερίων αὐτοκλύδην, ὃν ῥα Κομήτης
Τείρεϊ δινήεντος ἐρ' ὕδασιν Ἀσιδανοῖο.

Quod

Quod autem *criſtatum* vocat *Cometem* Flaccus, adluſum eſt ad nomen *Cometæ*. Nam (ut ait Plin.) *Cometas Græci vocant, noſtri crinitas, hoc eſt horrentes crine ſanguineo.* Haud abs re forſan fuerit hic notare, quæ de Cometarum præſagiis antiqui tradidere, adeo ut in Proverb. abierit Senarius iſte.

Οὐδεὶς Κομήτης ὅστις ἀ κακὸν φέρει.

Nihil enim Poetis præcipue magis perſuaſum eſt, quam cometas denunciare magna mala. Virg. Georg. 1.

Non alias cælo ceciderunt plura ſereno
Fulgura, nec diri toties arſere Cometæ.

Tibullus lib. 2.

Hæc fore dixerunt belli mala ſigna Cometæ.

Lucan. lib. 1. — *Terris mutantem regna Cometen.*

Stat. 1 Theb. *Mutant quæ ſceptra Cometæ.*

Silius lib. 1.

Crine ut flammifero terret fera regna Cometes
Sanguineum ſpargens ignem, vomit atra rubentes
Fax cælo radios, & ſævâ luce coruſcum
Scintillat ſidus, terriſque extrema minatur.

Et lib. 8. ——— *Non unus crine coruſco*
Regnorum everſor rubuit lethale Cometes.

Val. Flaccus lib. 6. ——— *Iratoque vocati*
Ab Jove fatales ad regna injuſta Cometæ.

Claud. 1 de bello Getico.

Et nunquam cælo ſpectatum impune Cometem.

Et in Epigr. de Magnete

Non fruſtra viſi ferali crine Cometæ.

Ac de Raptu Proſerp. lib. 1.

——— *Augurium qualis laturus iniquum*
Præpes ſanguineo dilabitur igne Cometes,
Prodigiale rubens, non illum navita tuto
Non impune vident populi, ſed crine minaci
Nunciat aut ratibus ventos, aut urbibus hoſtes.

Comi, Bactrianæ pop. Ptol.

Comidava, Daciæ op. Ptol.

Comini, pop. ex Æquicolis, qui interiere. Plin.

Cominium, Samnitum urbs. Liv.

Cominſena, Parthiæ regio. Ptol.

Comiſena, Armen. majoris provincia.

Comitia, *orum* pl. num. conventus populi ad creandos magiſtratus, leges ferendas, & alia cum populo agenda, à *comeundo* appellata, ita enim veteres loquebantur, vel à *coeundo*. Leguntur autem Comitia *Conſularia*, *Prætoria*, *Quæſtoria*, *Tribunitia*, *Ædilitia* ; quibus ſc. Conſules, Prætores, Quæſtores, Tribuni, Ædiles creabantur. Tria ferunt Comitiorum genera ; *curiata*, *centuriata*, *Tributa*, nam quæ *calata* Comitia legimus, ea ſunt vel curiata, vel centuriata ; ex eo quod primis temporibus *calandi* verbum pro *vocandi* uſitatum erat. Curiata Comitia erant, quum curiatim κατὰ φυλὰς pop. Romanus ſuffragia ferebat. Centuriata quum centuriatim, ſive per centurias ; Tributa, quum tributim ſive per Tribus. Dionyſ. lib. 7. ſcribit, in comitiis Curiatis omnem poteſtatem creandi magiſtratus fuiſſe penes populum ; in Centuriatis autem penes divites. Inde *Comitium*, i. e. *locus comitiorum*. Cæterum de Comitiis plura vide apud Manutium lib. de Legg. Romanis.

Commani, pop. circa Margianam. Plin.

Commenaſes, Indiæ flu. in Indum fluens. Arrian.

Comminium, vulgo *Comino*, vide *Cominium*.

Commodus, coſ. cum Priſco an. U. C. 831. Item alius coſ. cum Cereali an. U. C. 858.

Commodus, M. Antonini filius patri diſſimillimus, cui etiam in imperio ſucceſſit. Vitam ejus vide apud Herodianum lib. 1. De hoc Auſonius.

Commodus inſequitur pugnis maculoſus arenæ
Threcidico princeps bella movens gladio.
Eliſo tandem perſolvens gutture poenas
Criminibus laſſus matris adulterium.

Commone, inſula Epheſo urbi adjacens. Plin. lib. 15.

Commoni. Galliæ Narbon. pop. Ptol.

Commoſicus, Getarum rex & pontifex an. ab U.C. 719.

Comopolis, Aſſyriæ op. Ptol.

Compendium, vulgo *Compiegne*, urbs Gall. Belg. in Picardiæ provinciâ, aliàs *Carolopolis*, quod ipſam Carolus Calvus Francorum rex repararit, auxerit, præſidiiſque munierit. Annales Franciæ.

Compitalia, feſta quæ in compitis Larium honori peragebantur, & *Compitalitius* dies in quo celebrabantur. Gellius. Nullum certum diem præfinitum fuiſſe his ſacris ex loco Varronis ad Suetonium recte obſervavit Caſaubonus, confirmatque Auſonius Edyll. 25. in his.

Et nunquam certis redeuntia feſta diebus,
Cum ſua per vicos compita quiſque colit.

Non longè tamen à Saturnalibus celebrata perſuadet Dionyſ. lib. 4. Inſtitutio eorum à Servio Tullio eſt ut idem Dionyſ. itemque Plin. lib. 36. extremo docet, Auguſtam bis ea celebrare per annum, quæ ſemel antea tantum peragerentur, ejus vita ſignificat apud Sueton. cap. 31.

Complutica, Ptol. olim op. nunc vicus Hiſp. Tarracon. in finibus Callaicorum, hodie *Compludo* teſte Mor.

Complutum, Carpetanorum urbs, & nobilis Academia in Hiſp. Tarracon. vulgo *Alcala de Henares*.

Compoſtella, urbs Hiſp. Vide *Iria Flavia*. De nomine ſic Voſſius ad Melam, *Poſtquam*, inquit, *Hiſpani ſibi perſuaſerunt illa quæ de S. Jacobo narrantur, cœpit iſtud opidum appellari Ad Jacobum Apoſtolum. Poſterioris ævi Hiſpani dixere Giacomo Poſtolo*, unde contractum *Compoſtella*.

Compſani, Hirpinorum pop. in Italiâ. Plin. 3. 11. Eorum op. *Compſa* ; Ptolemæus, cui Græcè ſcribitur Κώμψα, perperam Lucanis illud attribuit. Velleius libro altero, *Molo Compſam in Hirpinis oppugnans*, ubi Cluver. *Caſſanum* legere maluit, Vide Authorem longe doctiſſimum, & laborioſiſſimum de Ital. Ant. lib. 4. cap. 8.

Compſarus, Thraciæ flu. in Biſtonidem lacum influens. Herodot. lib. 7.

Compuſa, Bithyniæ op. ad Thraciæ Boſpori anguſtias ſitum, non procul à Chalcedone. Plin. 5. cap. ult.

Comum, Colonia & urbs Inſubriæ ad lacum Larium, quod inſtauratum *Novocomum* dictum eſt, vulgò *Como*. Catullus carm. 36.

Poetæ tenero, meo ſodali
Velim Cæcilio, papyre, dicas,
Veronam veniat, Novi relinquens
Comi mœnia, Lariumque litus.

Antiquitatem ejus oſtendit Juſtinus lib. 20. *Gallis in Italiam cauſa veniendi, aſſiduæ domi diſſenſiones fuere, quarum tædio, cum in Italiam veniſſent, ſedibus Tuſcos expulere, & Mediolanum, Comum & cæ condiderunt.* Strabo lib. 5. Κῶμον δὲ ἦν κατοικία μίξεια. Πομπηίου δὲ Στρέβων ὁ Μάγνῃ πατὴρ κακωθέντων ὑπὸ τῶν ὑφηκμένων Ῥαιτῶν συνάκισεν &c. Deinde C. Scipio ad 3 colonorum millia adjecit, quibus iterum D. Cæſar 5000 addidit, de quibus 500 fuerunt Græcorum nobiliſſimi. His & jus civitatis dedit, & inter colonos eorum nomina retulit, qui tamen ibi ſedes non tenuerunt, ſed Coloniæ nomen reliquerunt. Νεοκωμῖται γὰρ ἐκλήθησαν ἄποικοι, τοῦτο δὲ μεθερμηνευθὲν Νόβουμ Κώμουμ λέγεται. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 248.

Comus, Deus apud Ethnicos habitus commeſſationum, nocturnarum ſaltationumque præſes : In cujus militiâ authorabantur juvenes, qui coronati noctu cum facibus, Muſicisque inſtrumentis, ad amicarum fores ſaltandi, canendiq; gratia concurrebant, procaciterque laſciviebant, ut fores nonnunquam effringerent, quod optimè deſcribit Philoſophus περὶ εἰκόνων, Imagine tertia. Hinc *Crepalocomus*, vinolentorum hymnus apud Ariſtoph. in Ranis.

Conadipſas, Scythiæ intra Imaum regio. Ptol.

Conaſſeni, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptol.

Conarus, Scotorum rex 20, & omnium primus qui à Scotis tributum, & vectigal exegit, ob id in carcerem truſus, miſerrimè vitam cum morte commutavit. Hiſt. Scot.

Concana, Hiſp. urbs in Aſturiâ. Ptol. Pop. *Concani*. Horat. Carm. 3. Od. 4.

Et lætum equino ſanguine Concanum

Silius lib. 3.

Nec qui Maſſagetem monſtrans feritate parentem
Cornipedis fuſâ ſatiarit, Concane, venâ.

Concangium, Britaniæ op. Lib. Notit, *The Barony of Kendal* Camdeno. Cujus verba ſunt, *Concangios olim* (de Candaliâ

Candaliâ in Weſtmariâ loquens) *ſtationem fuiſſe opinatus ſum*, ſed jam rectius docuit. Alibi autem de *Haulton*, vel *Holton* op. in Confin. Ceſtrenſ. & Lancaſtrenſ. comitat. verba habens, ait, *Nec ego alibi quærere auſus ſum, quam in hoc tractu ſtationem illam Congangios, ubi Numerus vigilum*, &c.

Concordia, Colonia, Fori Julii quondam urbs, cujus hodie nihil extat præter pauciſſima tuguria. Sabellicus.

Concordia, Germ. urbs inter Argentoratum & Bingium. Anton. *Kocheſberg* Rhenano, & Simlero.

Concordia, Hiſp. Bæt. civitas. Ptol. pop. *Concordienſes*. Plin. 4. 22.

Concordia, urbs inter flumina Liquentiam, & Tilavemptum propius mare accedens, eodem nomine & epiſcopatûs titulo, hodieque clara. Ptolemæus perperam Carnis eam attribuit, & Mela longe imperitius inter Tergeſte, & Aquileiam, opida Carnorum, eandem poſuit. Nomen ejus apud Strab. lib. 5. ſcribendum per Omega cenſet Cluverius in primâ ſyllabâ, non vero per omicron, ut eſt apud Ptol. & Zoſimum. Vide eum de Ital. Ant. p. 167.

Concordia, dea apud Romanos, cui ædem Cn. Flavius conſecravit in areâ Vulcani, ſummâ invidiâ nobilium, teſte Livio lib. 9. Ovid. Faſt. 6.

Te quoque magnificâ Concordia dedicat æde.

Juvenal. Sat. 1.

Quæque ſalutato crepitat Concordia nido.

Ubi vetus Commentator, *Templum Concordiæ vetus, in quo ciconia multæ eſt.*

Concubienſes, Umbriæ pop. Plin. 3. 14.

Condabora, Celtiberorum in Hiſpan. opidum.

Condalus, Mauſoli Cariæ regis in Lyciâ præfectus, mirus pecuniæ emungendæ artifex, de quo tradit Ariſtot. in Politicis, quod cùm Lycios maximo comæ nutriendæ ſtudio teneri animadverteret, occaſionem ſibi eam oblatam ratus, quâ auri plurimum & ſibi poſſet congerere, & ad regem mittere, literas ſibi à Mauſolo allatas ſimulavit, quibus illi juberentur comam tondere & ad regem mittere; ſi tamen mallent aliquantulæ pecuniæ jacturam facere, ſe daturum operam, ut in Græciâ comæ coemerentur & pro Lyciis ad Regem mitterentur. Quam conditionem Lyciis avide accipientibus, mirum dictu, quantam eo commento pecuniæ vim extorſerit.

Condatæ, Angliæ urbs. Anton. vulgò *Congleton*, op. in Lancaſtriâ, vel ut alii volunt, in comit. Eborac.

Condate, Belgii civitas in Hannoniâ ad Scaldim flu. hodie *Condet*. Item Rhedonum urbs in Galliâ. Ptol. vulgo *Rhenes en Bretaigne*.

Condercum, op. Albionis in Angliæ & Scotiæ confin. apud Vallum, ſive potius apud Vedram flu. in Epiſcopatu Dunelmenſi. *Cheſter upon the ſtreet*, teſte Camdeno.

Condigrammus, Carmaniæ op. Plin. lib. 6. cap. 23.

Condivicuum, vulgò *Nantes*. *Ville capitale en Bretaigne*. Ptol. & Cæſar.

Condochates, Indiæ flu. in Gangem erumpens. Arrian.

Condoundus, Alemanorum rex, fines Gallorum cum Videmaro vaſtavit. Ammian. lib. 14.

Condraſi, pop. Belgii circa Moſam incolentes, quorum regio *Condroz* dicitur, & urbs *Hoye*, *Huy* & *Hocy*.

Condyba, Lyciæ urbs. Ptol.

Condylea, Arcadiæ urbs. Pauſan.

Cone, inſ. exigua, non procul ab oſtiis Iſtri flu. Lucan. lib. 3. ——— *Et barbara Cone*
Sarmaticas ubi perdit aquas. ———

Confluentia, urbs ſita in eo loco ubi Moſella Rheno miſcetur, vulgò *Coblentz*.

Conga, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Congavata, *Roſe-caſtle*, teſte Camdeno, op. vel caſtrum Albionis in finibus Brigantium apud *Candebec* juxta Carleolum, in Cumbriâ regione.

Congedus, aliquibus *Cogedus*, Hiſp. flu. circa Bilbilim. Martial. 1. 50.

Tepidi natabis lene Congedi vadum.

Conguſtus, Galatiæ urbs. Ptol.

Coniaci, Hiſp. pop. circa Cantabros.

Coniades, Græcus ſcriptor, cujus opus de vini apparatu citat Plinius 14. 19.

Conica, Paphlagoniæ urbs. Ptol.

Conii, Hiſp. pop. ad Herculis columnas. Polyb. *Cunei* Appiano in Ibericis.

Conimbrica, urbs Luſitaniæ epiſcopalis & Academia inſignis ad Mundam flu. inter Ulyſſiponem ad Merid. & Bracaram ad Bor. 27 leuc. Eſt autem gemina, Vetus, & Nova.

Coniſaltus, deus apud Athenienſes, qui ſimili fere ritu colebatur, quo apud Lampſacenos Priapus. Strab. lib. 3.

Coniſci, Hiſp. pop. in Cantabria. Strabo.

Coniſium, *Tetraniæ* op. non procul à Caico flu. Plin. 5. 30.

Coniſtorſis, urbs Hiſp. citer. in tractu Celtico. Strabo lib. 3.

Coniſum, Myſiæ Aſiaticæ op. Plin.

Conna, Phrygiæ majoris urbs. Ptol.

Conon, hiſtoricus, ὁ Ἡρακλείᾳ citatur ab Apollonio Scholiaſte in lib. 1. Etiam Joſephus lib. 1. contra Apionem, Judæorum à Conone mentionem factam ait; *Cononis* quoque, qui Italiæ res literis perſecutus eſt, meminit Servius in illud Maronis 7 Æn. *Sarraſtes populos*, &c. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. 1. 24. Item lib. 3. p. 346.

Conon, inſignis mathematicus, patria Samius, qui 7 de Aſtrologiâ libros edidit. Virg. Eclog. 3.

In medio duo ſigna; Conon, & quis fuit alter,
Deſcripſit radio totum qui gentibus orbem?

Propert. 4. 1.

Me creat Archytæ ſoboles Babylonius Orops
Oron, & à proavo ducta Conone domus.

Item Athenienſium dux, quem Reſp. ſua omnibus inſulis præfecit. Poſt prælio victus à Lyſandro Lacedæmoniorum duce, ſponte abiit in exilium ad Artaxerxem Perſarum regem, cujus auxilio patriam, cui ſervitutem attulerat, reſtituit in libertatem. Plut. in Lyſandro.

Cononienſes, pop. provinciæ Narbonenſis. Plin. 3. 4.

Cononis aræ in Æthiopiâ ad ſinum Arabicum. Steph.

Conopas, minimæ ſtaturæ nanus 2 pedum & palmi altitudine, quem Julia Auguſti neptis in deliciis habuit. Plin. 17. 14.

Conope, urbis nomen. Suidas. Stephano Acarnaniæ urbs eſt, civis *Conopæus*, *Conopites*, & *Conopeus*.

Conopium, locus in Mæotide palude, ubi aiunt lupos (nimirum piſces) cibo à piſcatoribus accepto capturam iis cuſtodire; ſi quam vero injuriam ſibi fieri ſuſpicentur, retia, & piſces populari. Gentile, *Conopius* & *Conopicus*. Antigonus in Mirabilibus.

Conopon, quod & *Diabaſis*, inſ. parva Myſiæ infer. ad oſtium Iſtri Pſeudoſtomum, apud Peucen inſulam.

Conovium, Walliæ op. inter Aſaphopolim, & Bangorium, cum flu. cognomine, *Conway*, & *Aber-Conway*.

Conradus, Imp. Frederici fil. qui veneno, à medicis Manfredi (qui in imperio ei ſucceſſit) pecuniâ corruptis, dato periit.

Conradinus, Imp. Conradi fil. cujus vita tam impudica fuit, ut uxorem Comitis Caſertani deperierit, quâ ut potiretur, virum honoris ſpecie ablegavit.

Conſabrum, op. inter Liminium, & Toletum. Anton.

Conſaburenſes, pop. Hiſpan. citer. Plin. 3. 3. eorum op. *Conſabrum*, vel *Conſaburum*, *Conſuegra* Morali.

Conſedie, vel *Coſedia*, Belgii opidum, *Cuſſy* Simlero. *Bovillon* Ortelio, in ducatu Lucemburgenſi.

Conſentes, dii dicti ſunt, quaſi in eo quod gerendum eſt, *Conſentientes*. A Cicerone alio nomine *Dii majorum gentium* dicti. Cur autem Diis hiſce à *Conſentiendo* nomen inditum ſit, docet hic locus Martiani Capellæ, lib. 1. *Ac mox Jovis ſcribæ præcipitur pro ſuo ordine, ac ratis modis, cœlicolas advocare, præcipueque ſenatores Deorum; quorumque nomina, quoniam publicari ſecretum cœleſte non pertulit, ex eo quod omnia pariter repromittunt, nomen eis ex conſentione perfecit.* Aliis magis placet, ſic vocari, quaſi *Conſulentes*, quando eos Capella *Jovis ſenatores*, Arnobius vero lib. 3. *Conſiliarios Jovis* vocat. Eſt & tertia Etymologia, Nam doctiſſ. Junius ab antiquo verbo *Conſo*, *conſis* deducit, quod idem eſt ac ἀμβουλεύω. Inde igitur *Conſentes*, ut & Deus *Conſus*.

Conſentia, ſacra, quæ ex multorum conſenſu inſtituta. Feſtus. Ad quæ verba notat Scaliger *Conſentia ſacra* Gentilium inter ſe fuiſſe, uti & *deos Conſentes* e. g. Corneliorum, Valeriorum, &c.

Conſentia,

Conſentia, Brutiorum civitas, imò & caput. Græcis Κωσεντία & Κωσεντία, memoratur Livio, Straboni, Plinio Appiano, Ptolemæo, ac duobus Itinerariis, vulgò *Conſenza*, opidani *Conſentini*, præter alios, etiam Varroni & Ciceroni dicuntur.

Conſilinum, Italiæ op. Tarento vicinum. Mela lib. 2. ubi libri fere omnes *Conſentia* in uno tamen *Conſentinum* ſe reperiſſe ait Voſſius, in nullo vero *Conſilinum*. Hoc poſtremum tamen verum eſſe apparet ex Plin. Meminere quoq; hujus opidi Auctores de Coloniis, & Caſſiod. Var. 8. 33. qui aliquanto fuſius de hoc loco agit.

Conſoranni, pop. Gall. Aquitan. Plin. lib. 4.

Conſtans, Conſtantini, & Conſtantii frater, Collega Magnentii, qui comes ordinum Auguſtæ Germ. urbis erat, infidiis haud longè ab Hiſpanis in opido Helenæ occiſus eſt. Tripart. Hiſt. lib. 4. cap. 17.

Conſtans, Cæſar ex monacho à patre factus à Gerontio Viennæ occiſus eſt. Blond. lib. 1. Oroſ. 7. 40.

Conſtans, Græcorum Imperator, pater Conſtantini Pogonati, in Sicilià interfectus.

Conſtans, Imperator, Conſtanti M. fil. cum fratribus Conſtantino & Conſtantio Imperium tenuit, iiſque mortuis Magnentium Conſtantis interfectorem duobus ingentibus prælliis victor ad necem compulit, cum Perſis infeliciter pugnavit, quos cum iterum adoriri ſtuderet, in itinere periit.

Conſtantia, civitas ad Rhenum, vide *Gannodurum*.

Conſtantia, Cypri urbs, prius *Salamis* dicta & alia Britaniæ, à *Conſtante* nominata. Gentile *Conſtantiates*. Alia item inter Helveticos & Rhenum.

Conſtantia, monialis, Northmanni regis filia, quam Pontifex Henrico 6 Frederici filio, Rom. Imperatori, in Monaſterio Panormi agentem uxorem dedit. Blondus lib. 6.

Conſtantia Caſtra, Amm. Marcell. *Conſtance en Normandie* quibuſdam.

Conſtantina, Numidiæ metropolis, prius *Certa*. Et Phœniciæ urbs. Euſeb. Eſt & op. Hiſp. Bæticæ. Vide etiam *Nicephorium*.

Conſtantinopolis, prius *Byzantium*, à Conſtantino M. inſtaurata, & Imperii ſedes conſtituta, *Nova Roma* dicta. In finibus Thraciæ ſita, tam commodo loco, ut nemo ultro, citroque trajectiones Aſiæ Europæque facere poſſit, invita Conſtantinopoli, cum ſit velut pons, & portus utriuſque orbis. Turcæ *Stamboli* dicunt, i. e. amplam, & regiam civitatem. Hujus deſcriptionem integram habes apud Petrum Gyllium qui rerum Conſtantinopolitarum libros 4. conſcripſit. Vide *Byzantium*, & Stephanum in Βύζαντιον.

Conſtantinus Magnus, Conſtantii Cæſaris & Helenæ filius, primus Romanorum Impp. Chriſti cultum ſectatus; aliquot annis cum Licinio Chriſtianorum hoſte acerrimo imperavit, quem poſtea non ullâ magis de cauſâ ſæpius victum interfici juſſit. Multa alia præclara fecit, ſed nihil memorabilius quam quod Romani Imperii ſedem Byzantium tranſtulit, quam urbem à ſuo nomine *Conſtantinopolin* appellavit. Vitam ejus ac res geſtas fuſe tradit Euſeb.

Conſtantinus Secundus, Conſtantini M. fil. cum fratri Collegæ bellum inferret juxta Aquileiam interfectus eſt. Caſſiodor. Eutrop. Oroſ.

Conſtantinus Tertius, Rom. Imp. à Martinâ novercâ extinctus eſt. Blondus.

Conſtantinus Pogonatus, Rom. Imp. fratres pueros, ne ad imperium aſpirarent, naribus mutilavit.

Conſtantinus Copronymus, Rom. Imp. non minus impietate quam crudelitate inſignis.

Conſtantinus Sextus, Rom. Imp. cum Irene matre imperavit, an. 9.

Conſtantinus Septimus, Imp. Conſtantinopolitanus imperavit, an. 39. Luitprandus 3. 7.

Conſtantinus Octavus, Græcorum Imp. regnavit cum fratre Baſilio, an. 53.

Conſtantinus, Scotorum rex, An. Dom. 924.

Conſtantinus Monomachus, Imp. C. P. An. Dom. 1044.

Conſtantinus Manaſſes, ſcriptor non aſpernandus, præſertim in rebus Byzantinis; ſcripſit verſibus politicis σύνοψιν ἱστορικὴν, quam Latinè vertit doctiſſimus Leunclavius. Vide Voſſium de Hiſtor. Græc. pag. 340.

Conſtantinus Porphyrogennetus, Leonis Imp. & Irenes fil. princeps ſtudiorum amantiſſimus, quæ & non parum promovit, uti teſtantur Georgius Cedrenus, Zonaras Annal. lib. 3. Theodorus Metochita Hiſt. Rom. lib. 2. Michael Glycas, An. lib. 4. atque alii. Imperator hic, cum videret hiſtoricorũ maximum numerum, & confiliariorum in iis legendis negligentiam, quo malo iſti occurreret, juſſit flores ex hiſtoricis omnibus excerpi, atque in politicorum uſum digeri in corpus unum, quod in partes 53, quaſi locos quoſdam, digeſtum fuit. Dubium vero non eſt, quin hæc non minima fuerat cauſa, cur tot nobiles Græciæ hiſtorici perierint. Nam ut loci illi ſolum conſuli ac legi cœpere; hiſtorici ex quibus illa deſcripta erant, deſcribi deſierunt. Ex iſtis a. 53. Pandectarum, ſeu florilegii politici partibus, una duntaxat hodiè ſupereſt; nempe illa, quæ Excerpta legationum continet. Voſſius.

Conſtantius, cognomento *Chlorus*, Imp. Rom. Conſtantini M. pater, princeps moderatiſſimus in Gallià & Hiſp. imperavit, Maximino Italiam obtinente.

Conſtantius, apud Britannias tyrannus ad Gallias tranſiit. Diaconus lib. 3. Oroſ. 7. 4.

Conſuanetes, pop. inter Alpinas gentes. Plin. 3. 20. *Conſuantæ* Ptolemæo.

Conſuarani, pop. in provinciâ Narbonenſi. Plin. 3. 4.

Conſul, tutor annuus erat Rom. Reip. publici conſilii princeps. Summum vero apud Rom. dignitatis faſtigium fuit poſt exactos reges à Junio Bruto primum introductum, an. U.C. 244. Dicti autem ſunt *Conſules* à *conſulendo*, h. e. *providendo* ac *judicando*, Quinctiliano auctore lib. 1. cap. 10. Hinc illud vetus apud Varronem; *Qui bene conſulat Conſul cluat*. Diu autem hoc nomen Romæ ſanctum, ac ſummi magiſtratus proprium fuit: Tandem tamen & ad proconſules & municipiorum magiſtratus tranſlatum eſt, quod Caſaubonus Notis ad Apul. Apol. obſervat & plures Inſcriptiones apud Gruterum confirmant. De Conſulum officio vide plura apud Feneſtellam lib. de Rom. Magiſtratibus.

Conſus, *conſiliorum* Deus putabatur, qui ideo templum ſub tecto in Circo habebat, ut oſtenderetur tectum eſſe debere conſilium. Hinc *Conſualia* feſta quæ fiebant in honorem *Conſi*. Livius lib. 1. *Ludos ex induſtriâ parat Neptuno equeſtri ſolemnes, Conſualia vocant*. Vide Plut. in *Romulo*, ubi docet Conſualia 18. die menſis Auguſti celebrari ſolita. Errat itaq; Servius in Æn. 8. ubi ſic ſcribit: *Raptæ autem Sabinæ in Conſualibus, hoc eſt, menſe Martio*. Quod falſum eſſe præter Plutarchum Dionyſius teſtatur his verbis: Ἡ ἁρπαγὴ αὕτη τῶν ὀκτὼ καὶ δεκάτῃ ἡμέρᾳ ἐγένετο τοῦ Σεξτιλίου ἐχόντων οὕτω καὶ τότε τῶν Κωνσουαλίων ἑορτὴν ἄγειν. Vide Voſſium in *Conſualia*.

Conſygne, Nicomedis Bithyniæ regis uxor, quæ ob laſciviorem cum viro jocum à cane lacerata eſt. Plin. 8. 40. Ubi *Conſingis* alii legunt.

Contadeſdus, Thraciæ flu. Herodotus lib. 4. cap. 90.

Conteſtania, Hiſp. citer. regio, in quâ ſita eſt Carthago nova. Fortè hodiè *Cocentayna*. Plin. 7. 3.

Continuſa, inſ. Hiſpaniæ adjacens in freto Gaditano, aliis nominibus *Gadira* & *Tarteſſus* dicta. Plin. lib. 4. c. 22. Lege *Cotinuſa*, idque authoritate Dionyſii Perieg. verſ. 455. de hâc inſulâ loquentis.

Καὶ ἣ μὲν ναίηρις ὅθι περίεσσιν ἀνθρώποις
Κλῃζομένην Κοτινοῦσαν ἑρημίῃ ναίουσι Γάδειρες.

Ubi Scholiaſtes ſic dictam ait, ὡς πολλὰς ἔχουσα κοτίνους ὁ ἀγρὸς ἐλαίας ὅθεν καὶ οἰκοῦσι, ut quæ agreſtes oleas multas habuerit.

Contefolia, Hiſp. urbs 12. m. p. ab Emeritâ. Anton.

Contributa Julia, Beturiæ op. in tractu Celtico inter Berum & Anam fluvios. Plin. 3. 1. *Contrebia* forſan Livio.

Convenæ, vulgo *Commingeois*, pop. & urbs Gall. Aquit. ad Pyren. mont. Plin. 4. 19. long. 21. 37. lat. 42. 58.

Convennos, Angliæ inſ. Cantio adjacens apud Thameſis flu. oſtia, Ptol. vulgò *Shepey*. Vide *Connos*.

Conventria, vide *Coventria*.

Coon, promogenitus filiorum Antenoris, qui cum Iphidamantis fratris mortem ab Agamemnone illatam vindicare vellet, mediam ejus manum ſubter cubitum lanceâ transfixit, atque ita ab eo interfectus eſt. Hom. Iliad.

Coos, ſive *Cos*, vel *Cea*, vel *Co*, inſ. in mari Ægæo, ſeu, ut quidam aiunt, Icario, Rhodo proxima, & Cariæ oppoſita, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, aſpectuque jucundiſſima eò navigantibus. Ambitus ejus 550. ſtadiis clauditur, tota fertilis ac optimo vino abundans. Solebant autem in hâc inſulâ fieri veſtes tenuiſſimæ ex bombyce ad fœminarum ornamentum, quæ *Coæ* dicebantur. Propert. 1. 2.

Quid juvat ornato procedere, vita, capillo,
Et tenues Coâ veſte movere ſinus?

Ovidius lib. 2. de Art. Am.

Sive erit in Tyriis, Tyrios laudabis amictus,
Sive erit in Cois, Coa decere puta.

Propert. iterum 4. 2.

Indue me Coïs, fiam non dura puella.

Horat. lib. 1. Sat. 2. —— *Cois tibi pene videre eſt,*
Ut nudam. ——

Tibullus alicubi.

Ille gerat veſtes tenues, quas fœmina Coa
Texuit, auratas diſpoſuitque vias.

Fuit in hâc inſ. Æſculapii templum auguſtiſſimum. De Junonis autem æde nemo ignorat, adeo clara, ut de ejus inſignibus librum ſcripſerit Theodorus, authore Vitruvio in præfatione libri 7. Eſt inibi pectunculus piſcis inſigniter ſapidus, Varroni celebratus, uti teſtatur Gellius 7. 16. Sed de Ch.o inſ. ibi loquitur. Item *Coos* urbs in *Coo* ejuſdem inſ. caput. Hinc adject. *Coüs*, unde Hippocrates medicus divinus & Apelles pictor egregius *Coï* dicti ſunt.

Copa, vide *Mapeta*.

Copæ, locus in Græciâ juxta Cephiſum amnem, qui facit lacum Copaidem, alias Leuconidem dictum. Plin. 4. 7. Stephanus à *Copeo* Apatelii filio dictum ſcribit, Apatelea autem Onchesti, hunc Neptuni filium eſſe.

Copar, Arab. Fel. vicus. Ptol.

Cophanta, Carmaniæ portus. Ptol.

Cophantis, mons Bactrianæ ſemper ardens. Plin. 2. 106.

Cophen, civitas eadem quæ Arachoſia. Gentile *Cophenius*. Steph.

Cophes, Indiæ citer. flu. in Indum influens. Dionyſ. Perieg. verſ. 1140.

Τοῖς δ' ὑπὸ ἢ Κώφης ῥίτ@ ταχὺλεω ἀργυροδίνης.
Tertius hos ſequitur ſplendenti gurgite Cophes.

Ubi in errore procul dubio verſatur, ſi Cophen ordine tertium, ortum verſus, inter fluvios in Indum ſe exonerantes, poſt Hydaſpen & Aceſinen, hic ſtatuat; nam Strabo, Mela, aliique Geographi inter primos ad Occidentem, ante Indum ipſum, eum numerant: ſtatuendum igitur Dionyſium non ad ordinem ſitus hic reſpicere, ſed fluvios in ſinum influentes confuſè tantum enumerare.

Copia, Dea ubertatis ac abundantiæ apud antiquos, Fortunæ comes, de quâ Lactantius, vetus Statii Schol. in 4. Theb. Hæc fingebatur cornu genere plenum uvis, malis, ac ſpicis, unde *Cornu Copiæ* proverbialiter, quaſi de abundantiâ celebratur, de quo vide Chiliadas. Horat. lib. 1. Od. 17. —— *Hinc tibi Copia*
Manabit ad plenum benigno
Ruris honorum opulenta cornu.

Idem in Carmine Seculari.

—— *Apparetque beata pleno*
Copia cornu.

Alii tamen hoc cornu ipſi Fortunæ tribuunt. Vide Plut. de Fort. Rom. ac Heinſium ad Heſiod. cap. 11.

Copiæ, vide *Thurini*.

Copias, Bœotiæ lacus, & flu. quem Pauſan. *Cephiſſidem* appellat, lib. 9. Item urbs in eodem tractu. Suidas.

Copon, civitas populoſiſſima juxta Thebas in Ægypto, à Diocletiano capta & ſolo æquata, an. U. C. 1043.

Coppenhagen, urbs, regni Daniæ metropolis, Latinis *Hafnia* dicta.

Copras, Monachus, divinum habuit donum ſanitatem conferendi, depulſis morbis, ac dæmones expellendi. Sozomen. 8. 1.

Coptos, vel *Coptus*, *Cana*, teſte Rhamnuſio, opidum Thebaidis, commune Ægyptiorum, & Arabum emporium, vergens ad mare Rubrum, ubi cautes ſunt, ex quibus eruuntur ſmaragdi. Juvenal. Sat. 15.

Geſta ſuper calidæ referemus mœnia Copti.

Meminit illius Statius lib. 1. Theb.

—— *Melius vobis Mareotica fumat*
Coptos, & æriſoni lugentia flumina Nili.

ubi ſic vetus Schol. *Coptos civitas Mareotica Ægypti, in quâ Jo verſa in Iſidem colitur, cujus ſacris ſiſtro celebratis, Nilus exæſtuat.* Hujus urbis vetuſtatem ex eo cognoſcimus, quod regina Iſis iſtic nuncium acceperit de nece mariti ſui Oſiridis, præque dolore abſciderit capillos, quo exemplo Iſiaci erant calvi. Juvenal. Sat. 6.

Qui grege linigero circumdatus & grege calvo.

Hinc urbi Κόπτος vel Κοπτὼ nomen eſſe datum putarunt Græci, quia κόπτειν ἢ τομὴν, ſign. διαίρεσιν ἢ τομὴν, ut ait Euſtath. Sed alii ex eo hoc vocabulum urbi impoſitum exiſtimant, quia, cum in eâ degeret Iſis, privata ſit Oſiride, nam *Coptus* linguâ Ægyptiacâ *privationem* notat. De utróque ſic Plut. lib. de Iſid. & Oſir. Τὴν δὲ Ἴσιν αἰσθομένην κείρεσθ μὲν ὀλλαῦθα τῶν πλοκάμων ἔνια, ἢ πένθιμον ςολὴν ἀναλαβεῖν, ὅτε τῇ πόλ μίχθε νῦν ἔνομα Κοπτὼ. Ἔτιεργι δὲ τέτομα σημαίνῃ ὑπόλειψιν ςερήσεως, τὸ γὰρ Κοπτεῖν, κόπτειν λέγεσι. Voſſius autem plane iis aſſentit, quibus *Coptos* toti Ægypto creditur nomen dediſſe, nempe ut Αἰγυπτ@ dicatur, qu: αἶα Κοπτ@, ſive Κόπτ@, vel τῆς Κόπτε. Atque hanc opinionem admodum firmat Ignatius Patriarcha Antiochenus vir reconditæ eruditionis epiſtolâ eâ quam Arabicè ſcripſit ad ſummum virum Joſ. Scaligerum. Eſt & Armeniæ Zephyricæ vicinum op. Cedrenus.

Cora, filia Ardonei & Perſephones; vide plura de dictione *Corâ* apud Cælium. 7. 15.

Cora, op. Latii in finibus Volſcorum antiquiſſimum, ante urbem Romam à Dardanis conditum, ac de *Cora* Catilli & Tiburti fratris nomine dictum. Pop. *Corani*. Lucan. lib. 7. —— *Gabios Veioſque Coramque*
Pulvere vix tectæ poterunt monſtrare ruinæ.

Long. 36. 38. lat. 41. 37.

Coraca, Arab. Petræa op. Ptol.

Coraceſium, *Coracenſium*. Ptol. *Scandeloro*, teſte Nigro, urbs Pamphyliæ litoralis, quæ à Ptol. & Livio Ciliciæ aſperæ tribuitur. Vide Strab. lib. 14.

Coraceſius, pars Tauri montis. Plin.

Coracii, regio in Æthiopiâ ſub Ægypto, ubi maxima Indicarum arundinum multitudo. Strabo.

Coracinſii, Sardiniæ pop. Ptol.

Coracium, mons juxta Colophonem in Joniâ. Item locus circa Byzantium.

Coracodes, Corſicæ inſ. portus. Ptol.

Coracos petra, id eſt, *Corvi ſaxum*, locus in Ithacâ. Steph.

Coraconneſus, inſula Libyca. Steph.

Coralius, Phrygiæ flu. qui alio nomine *Sangarius* dicitur. Plin. 6. 1.

Coralli, Populi Pontici immanitate inſignes. Ovidius Ponticorum lib. 4. Eleg. 2.

Hic mea cui recitem flavis niſi ſcripta Corallis?

Idem Eleg. 8.

Litora pellitis nimium ſubjecta Corallis.

Corancali, Indiæ extra Gangem pop. Ptol.

Corani, Italiæ pop. vide *Cora*.

Coranitæ, Arab. Fel. pop. Plin.

Coras, Catilli & Tyburti frater, unde urbs *Cora* dicta. Virgil. Æn. 8.

Tum gemini fratres Tyburtia mœnia linquunt
Fratris Tyburti dictam cognomine gentem
Catilluſque acerque Coras, Argiva juventus.

Coraſeni, pop. Aſiatici. Herod. lib. 2.

Coraſiæ, maris Ægæi inſ. *Cruſſie*, teſte Nigro.

Coraſius, mons imminens Antiochiæ. Xiphilin. in Trajano.

Coraſphi, gens Scythiæ intra Imaum. Ptol.

Corax, antiquiſſimus Rhetor Siculus, primus artem dicendi, & præcepta conſcripſit. Cic. in Bruto. Primus etiam extitit, qui artem dicendi mercede profeſſus eſt, Tiſiamque eâ lege inſtituendum ſuſcepit, ut mercedis partem præſentem numeraret, reliquam tum demum perſolveret, quum in judicio, cauſâ peroratâ, victoriam reportaſſet. Quum itaque Tiſias non parum in arte profeciſſet, cauſam tamen nullam ſuſciperet, idque fraude

facere

facere videretur, ne reliquum mercedis præceptori persolveret: Corax hominem in jus vocat, causamq; omnem in hoc dilemma confert. *Discę, inquit, stultissime adolescens, utroque modo futurum quod postulo, sive viceris, sive condemnatus fueris. Nam à victore merces mihi ex pacto debebitur, quum ita inter nos convenerit, ut quum primam ex judicio victoriam reportasses, reliquum mihi mercedis persolveretur. Sin ego vicero, nihilominus judicii laqueis teneberis, utpote sententiis judicum condemnatus.* Ad hæc Tisias, *Imo, inquit, tu potius discę, præceptor sapientissime neutro modo futurum quod postulas. Nam si tu viceris ex pacto nulla tibi debebitur merces, quandoquidem ita convenit, ut eam tum demum persolverim, quum causâ peroratâ victor discessissem. Sin ego vicero, quid quæso expectes à victore, judicum calculis absoluto?* Quibus auditis, Judices adolescentis ingenium admirati ferunt acclamasse Κακῆ Κίρκῳ κακὸν ὠόν, i. e. *mali corvi malum ovum*, alludentes nimirum ad Coracis nomen, quod Latinis *corvum* sig. Alii Protagoræ hoc adscribunt. Vide Aulum Gellium in Noct. Atticis.

Corax, mons in Sarmatiâ Europæâ, Item urbs Tauricæ Chersonesi, & fluvius in Caucasis montibus originem habens. Ptol.

Corax, interfector Archilochi poetæ in bello quodam. Hic cum forte sciscitatum Apollinis oraculum venisset Delphos, ab eo tanquam impius ac sceleratus ejectus est. Verum cum ille multis verbis sese excusare conatus culpam omnem in fortunam & varios bellorum eventus rejecisset, veniamque à Deo imploraslet, flexit numen, acceptoque ab Apolline responso, jussu ejus Tænarum profectus, manibus Archilochi parentavit, tanta erat eo tempore vatum, & poetarum majestas. Perottus.

Coraxas, mons, qui à Septentrione Colchidem claudit.

Coraxi, Colchidis reg. pop. Plin. 6. 5. Quorum lana à Strabone laudatur.

Coraxici, montes, Tauri pars.

Corbana, Persa à Christianis victus, fugatus, cæsusque ingenti prælio, in quo perierunt 100000 barbarorum. Blondus lib. 4. dec an. Dom. 1099.

Corbasa, Pamphyliæ urbs. Ptol.

Corbeuntus, Tectosagum urbs in Galatiâ reg. *Corbæus* Antonino vocatur, ut credit Simlerus.

Corbiana, Elymæorum provincia. Strabo.

Corbilo, Galliæ emporium super Ligerim. Strabo lib. 4. *Nantes* hodiè forsan.

Corbio, op. Æquanorum in Italia Κορβίων Stephano.

Corbrenæ, Mediæ pop. Polyb. 5.

Corbulo, Syriæ proconsul, sub Nerone Tiridatem Parthum fudit, fugavitque, Artaxata cepit, exussit, & solo adæquavit, Tigranem Armeniæ regem designavit. Tacitus lib. 13. *Corpore ingens, verbis magnificus, super experientiam, sapientiamque etiam specie inanium validus.* Juven. Sat. 3.

Corbulo vix ferret tot vasa ingentia, tot res
Impositas capiti. ———

Ubi quidam athletam quendam eo nomine tunc temporis fuisse volunt.

Corcagia, urbs Hiberniæ episc. in Momoniâ sub Arch. Cassiliensi, vulgò *Corck*.

Corce, Armeniæ min. urbs. Ptol. *Corne* videtur legendum.

Corcoba, Taprobanæ urbs. Ptol.

Corcoras, vulgò *Gurck*, flu. Japodum in Carniolæ, & Croatiæ conf. non longe ab Æmoniâ apud Nauportum oriens, & in Saum influens.

Corcyra, insula maris Jonii non procul ab Epiro, Ulyssis naufragio, & Alcioni hortis nobilis, olim *Scheria* & *Phæacia* dicta, nunc est sub ditione Venetorum, ac vulgo *Corfu* vocatur. Meminit illius Lucan. lib. 2.

——— *Seu vela ferantur*
In portus Corcyra tuos, seu læva petatur
Illyris Jonias vergens Epidamnus in undas.

Unde dicitur non satis constat. Græci ab ejusdem nominis nymphâ Asopi filia, quam Neptunus ibi compressit, vocatam volunt. Bochartus ab Arabico קרקרה *carcara* deducit, quod *terram* sig. in quâ tutò, ac pacatè vivitur. Proinde Judic. 8. 10. pro eo quod in Ebræo est *Zeba, & Salmana erant* בקרקד *in Carcor*, Hieronymus habet *requiescebant*; Quod Corcyræ quomodo quadret, docet poeta Odyss. Z.

Οὐκ ἔδ' ἔτος ἀνὴρ δυσμενὲς βεβλῆσε, δδὲ γένηται
Ὡς κεν Φαίηκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται
Δηϊότητα φέρων. ———
Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ὑπὸ πόντῳ
Ἐσχατοι, δδέ τις ἄμμι βροτῶν ὁπιπεύσει ἀνήρ.

Est & alia inscr. ejusdem nominis *Melæna*, i. e. nigra dicta 20. p.m. à priori distans. Plin. 3. ult. *Curzola* Sophiano.

Corcyris, Ægypti urbs. Steph.

Corcyroplis, Corcyræ insula op. Niger.

Corda, Albionis urbs Selgovarum. Ptol.

Cordæs, flu. qui Daram Persarum urbem interfluit.

Cordilio, philosophus Stoicus Pergamenus, omnium principum ac regum amicitias spernebat. Hunc Cato Uticensis in Macedoniam cum exercitu missus precibus exoratum in castra secum duxit, magnam se putans adeptus palmam, quòd hominem severissimum è sententiâ dimovisset. Volater.

Corduba, Bæticæ Hisp. urbs clarissima, utriusque Senecæ & Lucani patria. Martialis ad Licinianum.

Duosque Senecas, unicumque Lucanum
Facunda loquitur Corduba.

Quanquam Tullius Cordubenses poetas irridet in oratione pro Archiâ. Fertilitas ejus, & dives cultus scriptoribus laudatur. Sil. lib. 3.

Nec decus auriferæ cessavit Corduba terræ.

Mart. *Quà dives placidum Corduba Bætin amat.*

Hodiè *Cordova*. Plinius tradit Coloniam Patriciam cognominatam, quod etiam Ambrosius Moralis ex ejus antiquis marmorum inscriptionibus ostendit. Sed & Augusti Imp. æreus nummus videtur cum literis COLONIA PATRICIA. *Corduba*, inquit Bochartus, Arabicè dicitur קרטבה *Corteba*, inserto R (de quo vide in *Sardiniâ*) *Coteba*, autem Syris est *trapetum*, seu *mola olearia*. Jam vero Cordubæ, & in vicinis locis magna vis fuit trapetorum. Statius in Lucani Genethliaco.

Quæ Tritonide fertiles Athenas
Unctis Bætica provocas trapetis.

Bætica, i. e. ea pars Bæticæ potissimum, quæ est circa Cordubam. Agitur enim de Lucani patria, quæ Cordubensis erat. Nec alio referenda hæc Martialis lib. 7. ep. 27.

Nec Tarteſſiacis Pallas tua, Fusce, trapetis
Cedat. ———

Idem enim de *Cordubâ* nominatim. 12. 64.

Uncto Corduba lætior Venafro.

Ubi Cordubam cum Venafro confert, Campaniæ opido, cujus ager est olei feracissimus, ut in *Venafro* postea videbimus. Item *Corduba* mons Lusitaniæ, qui *Corvan* vulgò dicitur, teste Andr. Resendio.

Cordueni, *Carduchi* Xenophonti, Asiæ pop. inter Armeniam, Mesopotamiam, & Mediam, *Curdi* hodiè.

Cordulæ, portus Themiscyrenæ reg. ad mare Euxinum. Plin. 6. 4. Ibi templum S. Phocæ primi Pontici Episcopi fuisse, Chalcocondylas lib. 9. testatur. Sic autem forte hic portus appellatus est à cordylis piscibus, quorum ibi magna copia.

Cordus, inter præceptores Alexandri Mammeæ nominatur.

Cordus Cremutius, declamator nobilis. Sueton in Calig.

Cordus, historicus, qui Imperatorum vitas conscripsit, cui vitio vertitur, quod eorum, qui obscuriores essent, minima etiam prosequeretur.

Cordylus, urbs Pamphyliæ. Steph.

Cordylusa, insula circa Rhodum. Plin.

Core, Cereris filia, à κόρος, i. e. *satietas*, dicta; Festa ejus *Corea* dicebantur. Schol. Pindari Olymp. Od. 7. πολλοὶ δὲ ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ, Λύκαια, Κόρῃα, Ἀλέαια. Hesychius Κόρῃα, Διοχάρεια, καλοῦσι, ἃ θύουσι τῇ Κόρῃ τελεμένη. Ejus quoque meminit Plut. in Dione. Ceres enim producit materiam, quâ nutrimur & satiamur.

Core, vel *Corah* fil. Izhar, filii Caath, ob seditionem contra Mosen excitatam, hiatu terræ cum tabernaculo absorptus est. Num. 16. Item fil. Hebron. 1 Paral. 2. Item filius Esau ex Oolibama uxore Gen. 36. Latine *calvus*, *canities*, *glacies*, vel *gelu*.

Core, fil. Jemma. 1 Paral. 1. 9. Latinè *volans*, *legens*, aut *perdux*.

Coresa, Græciæ inf. Plin. 4. 12.

Coresia, Minerva ab Arcadibus nominata. Cic. lib. 3. de Nat. Deorum.

Coretas, paſtor, qui omnium primus ex afflatu vaticinatus eſt. Rhodig. 8. 16.

Coretis, Mæotidis lacûs ſinus, in quem alveo naturali per Nomadas, & Hylæos influit Hypanis. Plin.

Corſinium, Pelignorum metropolis, vulgò *Pentinia*, *o campi di Santo Pelino*. Strabo lib. 5. Κορφίνιον τὴν τῶν Πελιγνῶν μητρόπολιν vocat. Ptol. Πελιγνῶν, Κορφίνιον, Σελμών. Lucan. lib. 2.

At te Corſini, validis circumdata muris
Tecta tenent pugnax Domiti. ——

Sil. lib. 8. *Corſini populos, magnumque Teate trahebat.* Diodoro lib. 37. ὀθωνιλάτα dicitur, pop. *Corſinienſes*.

Coria, Albionis op. in Damniis. Ptol.

Coribantes, vide *Corybantes*.

Corice, inſ. duæ ante Peloponneſum. Plin. 4. 12.

Coricondame, prope Sinopem eſt, unde palus *Coricondamitis*. Steph.

Coriolla, vide *Corioli*.

Corinæum, Mumantis montis promuntorium in Indiâ. Ptol.

Corindius, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Corinea, Armeniæ unâ. regio. Ptol.

Corinium, *Caer-Cory* Britannicè, Anglicè *Ciceſtre* teſte Lhuydo, urbs Albionis in Angliâ. Sed Camdeno ſcribitur *Cirenceſter*, opidum inter Oxonium & Britoliani.

Corinum, op. Illyrici in Liburniâ, hodiè *Carino*. Nigro autem *Gliuba* dicitur.

Corinna, Corinnæ tres fuere, prima Thebana ſeu Tanagræa, Archelodori filia, Myrtidis diſcipula, quæ Lyricorum principem Pindarum quinquies viciſſe, & epigrammatum 50 libros ediditſe fertur. De quâ Prop. lib. 2.

Et ſua cum antiquæ committit ſcripta Corinnæ.

Stat. 5 Syiv.

Sophronaque implicitum, tenuiſque arcana Corinnæ.

Secunda fuit Theſpia veterum monumentis plurimum quoque celebrata. Tertia floruit Ovidii temporibus, ipſi poetæ dilectiſſima. De quâ Martialis.

Norat Neſonem ſola Corinna ſuum.

Corinnus Ilienſis, ante Homerum Iliada ſcripſit, belli Trojani tempore, ex quo Homerus putatur omnem hauſiſſe ſui operis materiam. Suidas.

Corinthus, urbs Achaiæ fere medio Iſthmi Peloponneſiaci ſita, ab ortu Saronicum, ab occaſu Criſſæum ſinum habens, qui & *Corinthiacus* dicitur, duobus inclyta portubus, quorum Lechæus Jonio, Schœnus Ægæo imminet mari. Unde & *bimarem* Corinthum poetæ peculiari epitheto appellarunt. Horat. Carm. 2. 6.

Laudabunt alii clarum Rhodon, aut Mitylenen,
Aut Epheſum, bimariſve Corinthi Mœnia.

Inde *mari cinctæ* dicitur Anthol. lib. 3.

Λαιδ' ἔχω πολίτην ἀλιζώνοιο Κορίνθου.

Et Nonno ἀμφιθαλάσσης, & ἰθμιάδος. Dicta autem putatur Corinthus, à *Corintho* Marathonis, ſive (ut alii putant) Pelopis filio, qui illam everſam inſtauravit, cum antea Ephyre diceretur. Hæc Græcarum omnium urbium clariſſima fuit, atque ob ſitûs opportunitatem in tantam excrevit potentiam, ut ne Romæ quidem cederet, tantumque in faſtum evaſit, ut Corinthii pop. Rom. legatos iniurioſius appellare, &, ſi Straboni credimus, etiam ſordibus perfundere non dubitarint. Quare commoti Patres, cum etiam antea creſcentem indies urbis potentiam ſuſpectam haberent, bellum illi inferendum cenſuerunt. Miſſus itaque in Græciam L. Mummius Corinthum obſedit, tandemque captam incendit, ſoloque æquavit, adeo ut vix ullum tantæ urbis reliquerit veſtigium. Quo incendio confuſis metallis, inventa eſt miſtura æris pretioſiſſimi, quod ab urbis hujus nomine *Corinthium* appellarunt. Arcem habuit editam, quæ *Acrocorinthus* veteri nomine dicta fuit, cujus erat mira altitudo. Strabo lib. 8. ἔρας ὑψηλὴν vocat. Ideo Livius ubi de Corintho: *Arx inter omnia in immanem altitudinem edita.* Papinius Theb. l. 7.

Jam pronis Gradivus equis Ephyræa premebat
Litora; quâ ſummus caput Acrocorinthus in auras
Tollit, & alternâ geminum mare protegit umbrâ.

Hinc proverbium,

Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς.

De rebus arduis, & aditu periculoſis. Unde hoc natum docet Strabo lib. 13. Horatius ſic extulit in Epiſtolis,

Non cuivis homini contingit adire Corinthum.

Cicero totius *Græciæ lumen* vocat in Orat. pro Pompeio. & Florus *decus Græciæ* lib. 2. cap. 16. Strabo lib. 8. Ὁ δὲ Κόρινθος ἀφνειὸς μὲν λέγεται διὰ τὸ ἐμπόριον, ὅτι τῇ ἰσθμῷ κειμένου, ἀμφοῖν λιμένων κυρίου, ὧν ὁ μὲν τῆς Ἀσίας, ὁ δὲ τῆς Ἰταλίας ἐγγύς ἐστι. Homerus: Ἀφνειόν τε Κόρινθον. Thucidides ubi de Corinthiis: χρήμασι τε δυνατοὶ ἦσαν, ὡς καὶ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς δεδήλωται· ἀφνεὸν γὰρ ἐπωνόμασαν τὸ χωρίον. Thucydidis autem locum reſpiciebat Ariſtides hæc ſcribens: καὶ τοῦτ' εἶναι ὑφ' ἑνὶ καὶ παλαιολάτῃ ἀφνεῖόν τε ὑμᾶλλον χωρίον ὑπὸ τῶν ποιητῶν. Ἰσθμ. Εἰς Ποσιδ. Apollodorus author eſt fuiſſe & alias hujus nominis civitates, quarum una fuit in Theſſalia, altera Epiro, tertia in Elide. Stephano hæc quondam nuncupata fuit Epope, Pagos, Ephyra, Heliopolis & Acrocorinthus; hodiè adhuc *Corintho*, ut Sophianus, vel *Coranto*, ut Moletius tradit, appellatur. Hinc *Corinthius*, & *Corinthienſes* adjectiva, quæ id habent inter ſe diſcriminis, ut *Corinthii* ſint, qui Corinthum inhabitant, aut qui ex Corintho nati ſunt; *Corinthienſes* autem qui alibi nati ſunt, ſed Corinthi negotiantur. Inde etiam *Corinthiacus*. Ovid.

Illa Corinthiacis primum mihi cognita Cenchreis.

Denique *Corinthiarius* à Suetonio poſitus eſt pro amatorio nimio Corinthiorum vaſorum. Rhod. 21. 25.

Coriolanus, vir Illuſtris Romanus, quem Cicero multis in locis cum Themiſtocle confert. Siquidem uterque, cum civis egregius fuiſſet, populi ingrati pulſus injuriâ, ſe ad hoſtes contulit, conatumque iracundiæ ſuæ morte ſedavit. Vitam ejus habes in Plutarcho.

Corioli, vel *Coriolla* op. in Latio in finibus Volſcorum pop. *Coriolani*. Plin. 3. 4.

Corios, circa Carmaniam flu. Mela. lege *Coros*, locus eſt lib. 3. cap. 8. *Sabis per Carmanos, ſub Paſargadis Coros effluunt*. Vide Voſſium ad locum. *Coriovallum*, op. Germ. infer. in Belgio inter Juliacum ac Trajectum. Anton. *Valckenburg* Simlero.

Coris, mons Theſſaliæ, ſerpentes producens, qui Dipſades dicuntur.

Coriſſia, & *Coriſſus*, op. ac navali Coi inſ. Steph. N. L.

Coriſſus, urbs Joniæ. Strabo lib. 14.

Coritani, Albionis inſulæ pop. Lincolnienſes Lhuydo.

Coritus, mons Hetruriæ à Corito rege Electræ viro, & Dardani patre, unà cum opido in eo exiſtente denominatus. Lege *Corithus*, ac vide Cluver. Ital. Ant. 2. 3.

Corium, locus Cretæ ἀπὸ κόρης τινὸς, i. e. à quâdam puellâ dictus. Civis *Coreſius*. Vide Steph.

Cormalos, flu. Troadis in conventu Adramytteno. Plin. 5.

Cormanum, Jazygum Metanaſtarum urbs. Ptol.

Cormaſa, urbs Pamphyliæ. Livius.

Corna, Cappadociæ urbs. Ptol.

Cornabii, pop. Albionis in Scotiâ, quorum regio *Cathnes*, & *Sutherland*, teſte Lhuydo. Illorum veſtigium *Cernico*, vel *Gernico* arx eſt, teſte Buchanano. Camdeno autem ſunt *Strath-Navern*.

Cornacum, Pannoniæ infer. op. Anton. *Zara* Simlero, *Karoſca* Lazio, *Batha* Nigro, long. 43. 16. lat. 46. 03.

Cornavii, Angliæ pop. Ptol. quorum regio *Cornubia*, vulgò *Cornwall*.

Corne, collis ſuburbanus agri Tuſculani, qui olim lucum habuit ſaginum, antiquâ religione Dianæ conſecratum. Plin. lib. 3. cap. ult. Item Armeniæ min. urbs. Ptol.

Corneates, Pannoniæ populi. Plin. 3. 25.

Cornelia, matrona nobiliſſima, eademque eloquentiſſima, Sempronii Gracchi uxor & Tiberii & Caii Graccho rum mater, & majoris Africani filia. A Val. Maximo laudatur quòd matronæ cuidam Campanæ ornamenta ſua pulcherrima oſtentanti non aurum, non gemmas, non denique veſtes oppoſuerit, ſed liberos, qui maxima ſunt matronarum ornamenta. Juven. Sat. 6.

Malo Venuſinam, quam te Cornelia mater
Gracchorum, ſi cum magnis virtutibus affers
Grande ſupercilium, & numeras in dote triumphos.
Tolle tuum precor Annibalem, victumque Syphacem
E caſtris & cum totâ Carthagine migra.

Fuit & *Cornelia* alia P. Seſtii uxor. Cic. 5. Fam. Epiſt. Plura vide in Franciſci Nannii libello peculiari de claris Corneliis Romæ.

Cornelianus, Conſul, Collega Perpetui an. U. C. 989.

Cornelius, 20. Romanorum Epiſcopus A. D. 151.

Cornelius, 4. Antiochenæ Eccleſiæ Epiſcopus. A. D. 124.

Cornelius Afina, cum fundum emiſſet, ſponſorque pretii ab eo expeteretur, poſtero die Afinam ſacculis pecuniâ plenis onuſtam in forum adduxit pro ſponſore, unde cognomentum accepit. Macrobius.

Cornelius Balbus genere Gaditanus C. Cæſaris familiaris, & præfectus fabrûm, quem cum de civitate in periculum vocaretur Cicero & Pompeius defenderunt.

Cornelius Centimalus Conſul, Collega Sulpitii Galbæ.

Cornelius Coſſus, Tribun. Mil. Volumnium Lartem Veientum regem occidit, ſecundaque opima ſpolia Jovi Feretrio retulit. *Coſſos* autem eos qui rugoſi ſunt, & aſperâ facie, à ſimilitudine vermium, qui in ligno nutriuntur, Feſtus vocari tradit.

Cornelius Epitridius, L. Corn. Syllæ Dictatoris libertus, librum, quem Sylla de ſuis rebus geſtis imperfectum reliquit, ſupplevit. Tranquillus.

Cornelius Gallus, poeta Elegiographus, Forojulienſis, primum ſummus Octavii amicus, ſed poſtea ſuſpicione conjurationis, cum in ejus odium impegiſſet, ſibi ipſi mortem conſcivit anno ætatis 44. Ovidius.

Sanguinis atque animæ prodige, Galle, tuæ.

Euphorionem Græcum tranſtulit in Latinum ſermonem, & amorum ſuorum *de Cytheride* libros 4. conſcripſit. Fuit autem amicus Virgilii, adeo ut quartus liber Georgicorum à medio uſque ad finem ejus laudem teneret, quas poſtea, jubente Auguſto, in Ariſtæi fabulam commutavit. Amavit, uti diximus, Cytheridem meretricem, libertam Volumnii, quæ, eo ſpreto, Antonium euntem in Gallias eſt ſecuta; propter quod amorem Galli videtur conſolari Virgilius in Bucolicis Eclog. 10. Cytheridem autem quam deperibat, mutato nomine, Lycorim vocavit. Ovid. Amor. 1. 15.

Gallus & Heſperiis & Gallus notus Eois,
Et ſua cum Gallo nota Lycoris erat.

Cornelius Lentulus Cethegus, Conſul, Collega M. Bœbii Pamphili an. U. C. 573.

Cornelius Merula, Conſul, contra Bojos in Galliam miſſus 12000 hoſtium cecidit. Livius.

Cornelius Merula, ſuperioris nepos, Flamen Dialis partium Syllanarum, ingreſſo urbem Mario, Jovis æde, venis ſucciſis, ſe necando mortis contumelioſæ damnationem effugit. Val. Max. de Morte.

Cornelius Nepos, vir diſertus, Ciceroniš tempore, vitas illuſtrium virorum ſcripſit, quarum tantum *Pomponius Atticus* extat. Libris illis non modo de excellentibus Imperatoribus, ſed etiam de ſcriptoribus claris egit, Catone ſcilicet, Cicerone, Terentio, aliiſque. Vide Voſſium de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 14. *De Homero* locum ex primo Chronicorum ejus adfert Gellius 17. 21. *De Cicerone* quoque ſeorſim eum egiſſe innuit idem Gellius 15. 28. *Cornelius Nepos & rerum memoriæ non indiligens & M. Ciceronis, ut qui maximus amicus familiaris fuit, atque is tamen in primo librorum, quos de vita illius compoſuit, erraſſe videtur.* Ipſe autem Cicero inter Philoſophos numerari vult: Κικέρων ὁ φιλόσοφος τὸν φολίτικὸν Τίτον διασάζεται, inquit Cicero ipſe lib. 2. ad Att. ep. 8. Et Philoſophus ab aliis accenſetur. Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 24. *Tullius, qui non minus profeſſus eſt philoſophandi ſtudium, quàm loquendi.* Lactantius 1. 15. *M. Tullius, qui non tantum perfectus Orator, ſed etiam Philoſophus fuit.* Huic Valerius Catullus Veronenſis opus ſuum dedicat, ut indicat epigramma totius operis Catulliani primum,

Cui dono lepidum novum libellum?
Cornele tibi. ———

Vide Lambin. Præfat. ad notas ſuas in Æmilium Probum.

Cornelius Secularis, Conſul, collega Jun. Donati an. U. C. 1012.

Cornelius Severus, inter Poetas epicos ab antiquis authoribus relatus eſt. Ingenio fuit magno, & in ſcribendis verſibus facili. Conſtat eundem fuiſſe in declamationibus verſatum, quâ in re ingenium ſuum, atque eruditionem maxime probavit. Quinctiliano *verſificator quam poeta melior* habitus eſt. Scripſit inter alia multa *de bello Siculo*, quod opus ab eo abſolutum non eſt propter immaturam mortem. Quod ſi abſolvere potuiſſet, merito ſibi ſecundum locum vendicaſſet, ut ait Fabius. Extat ejus carmen quo eleganter deflevit Ciceronis mortem. Vide *Cicero.*

Cornelius Tacitus, hiſtoricus eximius. Vide *Tacitus.*

Cornelius, Centurio Romanus à D. Petro Apoſtolo ſacro ſancto lavacro Cæſareæ tinctus fuit. Act. 10. Et ibi primus Epiſcopus, omniumque gentium, qui crediderint merito extitit primitiæ, quòd primus Spiritu ſancto repletus fuerit. Origen. ſuper Numeros.

Cornenſii, Sardiniæ pop. Ptol.

Cornetus, campus in agro Faliſco viâ Campanâ. Vitruvius lib. 8. cap. 3.

Corni, Italiæ pop. Halicarnaſſ.

Cornialſa, Galatiæ urbs. Anton.

Cornicularius, ut Sigonius exiſtimat, fuit miniſter Tribuni Mil. qui vigilias ejus loco circumibat, atque ejus imperia Corniculo edebat. Val. Max. cap. *de Pudicitiâ. M. Latorio Tribuno Militum Cominius Tribunus plebis diem ad populum dixit, quòd Cornicularium ſuum ſtupri cauſâ appellaſſet.* Frontinus Stratagem. lib. 3. *Tanquam tribuni Cornicularius vigilias excitavit.*

Corniculum, Latii op. Halicarnaſſ. lib. 1. Stephanus: Κόρνικλον, πόλις Λατίνων. Et *Corniculi montes* inter Ficuleam & Tibur.

Cornificius, iiſdem temporibus in poeticâ floruit, quibus in ſcribendâ hiſtoriâ Salluſtius, Luceius, & Corn. Nepos. Ingenio eleganti ac lepido fuit, atque in ſcribendis epigrammatis verſatus. Sororem habuit *Cornificiam*, ut ſcribit Euſebius, cujus carmen in magno pretio habebatur. Fuit etiam *Cornificius* amicus Ciceronis paternus & collega, ad quem extant multæ Ciceronis ipſius Epp. lib. 1. Fam. Ep.

Cornificius ager Samnii reg. Lib. Coloniarum.

Corniger, Bacchus dictus eſt, quod nimio vini potu truces homines reddantur, & tunc, ut ait Ovidius lib. 1. Art. ——— *Sumit cornua pauper.*

Eodem ſenſu Horat. in Odis.

Vireſque & addis cornua pauperi.

Alii, quia Bacchus idem cum Sole eſſe cenſetur. Radii autem ſolares inſtar cornuum ab antiquitate expreſſi ſunt. Vide & Macrob. in Saturnal. Imo & apud Ebræos radii cornua vocantur.

Cornu Byzantii, ſeu Byzantiorum, quod & *Chryſoceras* Plinio & Solino. *Pera* noſtratibus, *Galata* Turcis, ſuburbium Conſtantinopoleos, ab eâ, portu, ſive ſinu maris anguſto diviſum. Gyllius vero in ſuo *Boſporo Sycas*, & *Sycodas* appellatum ait.

Cornubia, reg. Angliæ occidentaliſſima, vulgo *Cornwall.*

Cornus, Sardiniæ urbs Mediter. Ptol. quæ *Carnoſa* dicitur Antonino, ut annotat Simlerus. *Corneto* hodiè Ortelio.

Cornutus, Leptites genere (eſt autem Leptis Africæ civitas) Stoicus Philoſophus, quem à Nerone propter liberiorem de eius carminibus vocem multatum exilio referunt Dio & Euſebius in Chronico. Multa de eo falſa & inepta Suidas, cui fidem habere caveant tirones. Perſii præceptor fuit, ut non obſcurè in penultima Sat. ipſe teſtatur:

Cum primum pavido cuſtos mihi purpura ceſſit,
Bullaque ſuccinctis Laribus donata pependit,
Me tibi ſuppoſui, teneros tu ſuſcipis annos
Socratico, Cornute, ſinu.

Multa eum in philoſophicis ſcripſiſſe, concjicimus ex Hieronymi ad Magnum oratorem epiſtolâ: putamus enim hunc eſſe Cornutum illum, de quo multa Origines in Stromateas ſuos tranſtuliſſe dicitur. Fuiſſe vero non ſolum philoſophiæ cognitione clarum ſed & aliis ſtudiis,

hiſtoria arguit, quam Dio narrat de adhibito illo à Nerone in conſilium ſuper inſtituto carmine de rebus geſtis Romanorum. Nam Neronem ab omni philoſophiâ fuiſſe alienum conſtat, neque vero cauſæ quicquam erat, cur de pangendis verſibus Stoicus conſuleretur; niſi etiam eruditionis laude, & diſciplinis humanioribus excultus fuiſſet Cornutus. Quare Dio illum ait ὅτι πωδεία δοξαζεσθαι τότε, (*eruditionis opinione claruiſſe*) non autem ὅτι φιλοσοφία. Cum igitur in utroque genere excelluerit Cornutus, quæſtionis eſt, idemne hic an alius ab hoc diverſus fuerit Annæus ille Cornutus Grammaticus, quem in Virgilium & alios poetas commentarios edidiſſe conſtat, & paulo ante Gellii memoriam Romæ grammaticam eſſe profeſſum. De hoc igitur ſtudioſi quærant amplius: nobis quidem non videtur. Multa quoque Porphyrius in Εἰσαγωγῇ in Categorias de Cornuto quodam: ubi inter alia eum ſcripſiſſe τὰς Ῥητορικὰς τέχνας & γεγραφέναι πρὸς Ἀθηνόδωρον Stoicum, auctor eſt. De hoc quoque quis ille fuerit cogitemus. Caſaubonus.

Cornutus, Prætor urbanus Romæ, Ciceronis temp. de quo ſic ipſe ſcribit Epiſt. lib. 10. *Placuit nobis, ut ſtatim ad Cornutum Prætorem urbis literas deferremus, qui, quòd Conſules aberant, Conſulare munus ſuſtinebat more majorum.*

Corocondame, Sarm. Aſiaticæ op. ad Boſporum Cimmerium inter Phanagoriam & Hermonaſſam. *Colotacorca* Moletio.

Corodamum, Arab. Fel. promunt. Ptol. vulgò *Capo Rizalgate.*

Coræbus, Mygdonis fil. qui Caſſandræ amore incenſus, quam Priamus ei deſponderat, poſtremis belli Trojani temporibus ad Trojam venit, ſocero & Phrygibus auxilium laturus, fruſtra ei ſuadente ſponſâ, ut in patriam reverteretur, certiſſimoque exitio, quod toti urbi imminebat, ſeſe eriperet, cujus verbis cum fidem non adhiberet, poſtremâ illâ nocte quâ Ilium cecidit à Peneleo Græco quodam fuit interfectus. Virg. Æn. 2.

——— *Juveniſque Coræbus*
Mygdonides, illis qui ad Trojam forte diebus
Venerat inſano Caſſandræ accenſus amore.

Hinc proverbium: *Stultior Coræbo.* Item Coræbus curſor optimus Elidenſis, qui à Neoptolemo interfectus eſt. Pauſanias.

Corolamus, Boiorum regulus, Marcelli copias fudit, an. Ul. C. 558.

Corolia, Arab. Fel. op. in Rubro litore. Plin.

Coromane, vel *Coromanis*, urbs ad ſinum Perſicum. Steph.

Carmon, vel *Carman* Moletio.

Corona, ſignum cœleſte ſupra humerum Arctophylacis eſt, novem ſtellis conſtitutum in orbem diſpoſitis, cum Scorpione exoriens, occidens autem exoriente Cancro. Virg. Georg. 1.

Ante tibi Eoæ Atlantides abſcondantur,
Gnoſſiaque ardentis decedat ſtella Coronæ.

Manilius Aſtron. lib. 1.

At parte ex aliâ claro volat orbe Corona,
Luce micans variâ, nam ſtella vincitur una
Circulus in medio radians, quâ proxima frontem
Gnoſſia deſertæ fulgent monumenta puellæ,
Candidaque ardenti diſtinguit lumina flammâ.

Vide *Ariadna.*

Corone, hodiè vocatur urbs Tranſylvaniæ, quæ olim *Samozagetuſa.*

Corone, urbs Peloponneſi Meſſeniorum. Plin. 4. 55. op. Achaiæ, à quo *ſinus Coroneus.* Strabo lib. 8. *Corone urbs eſt mari vicina, & hanc nonnulli Pedaſum à Poetâ nominatam eſſe inquiunt.*

Corone, pars Salaminis in Cypro. Item urbs Bithyniæ. Steph.

Coronea, urbs Bœotiæ à *Corone* Therſandri filio. In hâc talpa nulla apparet, cum alioqui per totam Bœotiam talpæ ſint. Et ſi quis aliunde in Coroneam reg. inferat, vivere non poſſunt. Altera civitas eſt Peloponneſi, Sicyonis & Corinthi, alia Phthiotidis; eſt etiam Ambraciæ caſtellum, & Cypri civitas.

Coronis, quæ & Arſinoe, Phlegyæ, vel, ut alii tradunt, Leucippi filia; quæ cum formâ eſſet non ineleganti, Apollini placuit, à quo & vitiata & gravida facta eſt. Verum cum poſtea Iſchidi cuidam Theſſalo, mutuo ejus amore capta, ſui copiam faceret, à Corvo deprehenſus eſt, ex quo cum Apollo amicæ perfidiam cognoviſſet, telis eam confodit, puerumque (qui poſtea Æſculapius dictus eſt) ex utero ejus exemptum Chironi Centauro tradidit educandum. Ovid. Met. lib. 2.

Pulchrior in totâ quam Lariſſæa Coronis
Non fuit Æmoniâ. ———

Coronis, Dea fuit, quæ in Sicyone colebatur, cujus tamen ſimulachrum peculiare templum nullum habuit, ſed cum ſacrificii tempus acceſſit, id in Palladis ſacraria transferebant, honoreque proſequebantur.

Coronta, urbs Acarnaniæ. Thucyd. lib. 2.

Coronus, filius Lapithæ. Alius Therſandri filius. Item Aſiæ mons. Ptol. *Baſaraſi* Caſtaldo.

Coropaſſus, Lycaoniæ pagus in Aſiâ min. Strabo.

Corope, urbs Theſſaliæ, ubi *Coropæi* Apollinis oraculum, cujus meminit Nicander, ſed videtur legendum *Oropæus.* Orope enim Eubœæ civitas eſt Apollinis templo clariſſima. Steph.

Corpicenſii, Sardiniæ pop. Ptol.

Corpilli, pop. Thraciæ. Plin. 4. 11.

Corrha, Armen. majoris op. & urbs Perſidis. Ptol.

Corrhagium, Macedoniæ urbs. Livius.

Corſæ, locus Ciliciæ, unde *Corſacus hircus.* Heſychius.

Corſeæ, inſ. Joniæ è regione Sami. Apud Herodianum *Corſia* ſcribitur. Steph.

Corſi, Sardiniæ pop. ex *Corſicâ* oriundi. Pauſanias. *Corſii* Ptolemæo dicuntur.

Corſia, Bœotiæ op. Pauſanias.

Corſica, inſ. in mari Liguſtico, inter Sardiniam & Italiam ſita. A *Cyrno* Herculis filio dicta fuit Κύρνος, ut placet Fabio Pictori, cum antea *Therapne* vocaretur. A *Corſica* vero muliere, cujus taurus ex continenti in eam inſulam tranaverat, nomen quod habet, retulit. Scribit Strabo captos à Romanis hujus inſulæ homines in admiratione fuiſſe, quod diri, hiſpidi, inhumani, ferino aſpectu viderentur. Idem ſcribit Corſicam malignè coli, aſperam, & plurimis in partibus inacceſſibilem, adeo ut, qui ejus montes habitant, ex latrociniis vitam degant, immanitateque feras ſuperent. Athenæus tradit Corſicæ incolas ideo longævos eſſe, quod mellis cibo, quo plurimum abundant, aſſiduè utantur. Mart. 9. 26.

Hyblæis apibus Corſica mella dabit.

Quod tamen alicui mirum videri poteſt, cum ejus inſulæ mel ob taxi copiam, venenatum ſit. Unde Ovidius 1. Amorum.

Melle ſub infami Corſica mittit apis.

Martialis lib. 11. ep. 43.

Mella jubes Hyblæa tibi vel Hymettia naſci,
Et thyma Cecropiæ Corſica ponis api.

Quaſi noxia thyma opponerentur api bonæ. Vide Commentatores in illud Virgilii Eclog. 9.

Sic tua Cyrnæas fugiant examina taxos.

Dicitur & *Corſis* Stephano. Utrumque vero nomen, *Cyrnus* & *Corſica*, inquit Bochartus, eſt Phœnicium. Primum Κύρνος ab Ebræo קרן *Keren*, *cornutum* ſonat, quia *multis promuntoriis angulosa* ſit hæc inſula, teſte Iſidoro 14. 6. Poſterius inſulæ nomen *Corſica*, ſeu *Corſis* Punicè diceretur חורשי *Chorſi*, quaſi *ſylveſtrem locum* dixeris, quia ex omnibus inſulis non alia eſt eâ ſylvoſior, dicente Dionyſio Τὴν δ' ἀμφιλαφὴς ὕτις τόσον ὅσσον ἰκεῖνη. Item Diodoro lib. 5. Ἡδὴ δὲ τὴν νῆσον διαμεμῆθαι ἔστι πολλὴν τῇ χώρᾳ ὑφηνὸν ἔχειν πεπυκασμένην δρυμοῖς συνεχέσι. Et apud Polybium lib. 12. paſtores paſcentia ſequi pecora nequeunt διὰ τὸ συνδενδρον, καὶ κρημνώδη, καὶ βαχέαν εἶναι τὴν νῆσον. Buxus utique nullibi craſſior, quam in Corſicâ. Plin. 16. 6. *Buxus Pyrenæis ac Cytoriis montibus, & Berecynthio tractu, craſſiſſima in Corſica.* Et apud Theophraſtum Hiſt. Plant. 3. 15. Ἐν Κύρνῳ μέγιστοι καὶ κάλλιστοι buxi arbores dicuntur. Denique Diodor. lib. 5. Φύεται δὲ καὶ ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ καὶ πύξος πλείστη, καὶ διάφορος.

Corſote, urbs magna Armeniæ, à Maſcâ flu. circumdata. Xenophon.

Corſtopitum, Angliæ op. Anton. *Morpet* Camdeno; *Cordbridge*

bridge autem Talboto, ſuper Tinam flu. in Northumbriâ.

Corſura, inſ. in medio ſinu Carthaginienſi. Strabo.

Corteriacum, urbs Belgii in Flandriâ ad Legiam flu. vulgò *Cortryck*. pop. *Corteriacenſes*.

Corthaca, vel *Corgatha*, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol. Eſt autem ad ſinum magnum, ut Mercator habet, qui eam *Tartaho* vocat.

Corticata, Hiſp. inſ. circa Artabrum promunt. Plinius. Eſt etiam Turditanorum in Bæticâ urbs. Ptol.

Cortina, vel *Cortyna*, vide *Gortyna*. Aliàs *Cortina* eſt *lebes*, ſive *vas*, in quo tingitur lana, aut decoquitur, ſive recipitur aliquid. Cato de R. R. cap. 66. *Cortinam plumbeam in lacu ponito, quo oleum fluat.* Virgilius autem in 3. & 4. Æn. tripodem illum, in quo Phœbades ſedentes oracula reddebant, *Cortinam* vocat. Val. Flac. lib. 1.

Phœbe mone, ſi Cumæa mihi conſcia vatis
Stat caſtâ cortina domo.

Namque & tripus vas rotundum erat. Vet. Gloſ. *Cortina*, Διλοικὸς χίτρος Ἀπόλλωνος. Prudentius tamen Cortinam à tripode diſtinguit. Ita enim Apotheoſi verſ. 506. ſcribit.

Delphica damnatis tacuerunt ſortibus antra,
Non tripodas Cortina tegit.

Vide Voſſium in *Cortina*.

Corton, urbs Theſſaliæ à Cranone 100. ſtadiis diſtans. Steph.

Cortona, urbs Hetruriæ antiquiſſima, olim *Corton*. Liv. lib. 6. *Itaque à Peruſiâ & Cortone, & Aretio, quæ fermè capita Hetruriæ populorum erant, &c* ilius lib. 8.

Lectos Cære viros, lectos Cortona ſuperbi
Tarchontis domus, & veteres miſere Graviſcæ.

Cortonenſes, Hiſp. Tarracon. pop. Plin.

Cortuoſa, Tuſcorum urbs. Livius.

Cortyra, parva regio Laconica. Steph.

Corula, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Coloran* Caſtaldo.

Coruncala, Indiæ intra Gangem. Ptol.

Coruncanus, primus de plebe Pont. Max. factus, teſte Livio. Cicero in Orat. *pro domo ſuâ* ad Pontifices, ſapientiſſimum & peritiſſimum fuiſſe dicit. Is cum legatus ad Teucrum Illyricorum regem miſſus eſſet, in reditu contra jus Gentium interfectus eſt. *Coruncanus* alter adverſus Amilcarem Barcham in Siciliam miſſus eſt. Polybius.

Corvorum inſula, in Arcadiâ, quâ Ladon in Alpheum erumpit. Pauſan.

Corvorum antrum, montis nomen in Ciliciâ. Niceras.

Corus, Arabiæ flu. magnus in mare Rubrum influens. Herodot.

Corus, ventus ſpirans ab occaſu ſolſtitiali. Plin. Seneca in Thyeſte :

Brutium Coro feriente pontum.
— *Cæli fuſcator Eus* Lucano dicitur lib. 1.

Idem lib. 7. — *Victus violento navita Coro*
Dat regimen ventis. ———

Stat. lib. 7.

Non aliter cæco nocturni turbine Cori
Stat peritura ratis, cum jam damnata ſororis
Igne Therapnæi fugerunt carbaſa fratres.

Silius lib. 1.

Qualis ubi Ægæo ſurgente ad ſidera ponto
Per longum voſto Cori cum murmure fluctus
Suſpenſum in terras portat mare, frigida nautis
Corda tremunt, ſonat ille procul, flatuque tumeſcens
Curvatis pavidas tranſmittit Cycladas undas.

Alias *Caurus* dicitur. Virg. Geor. 3.

Semper hyems, ſemper ſpirantes frigora Cauri.

Ideo Martinius ſic dici putat ab Ebræo קר *car*, i. e. *frigus*. Certe Virgilio lib 5. *Hyberni Cori* vocantur.

Coruſia, Sarm. Aſiaticæ urbs. Ptol.

Cory, maris Eoi inſula in ſinu Argarico. Ptol. *Nivocat* Mercatori. Item promuntorium. Ptol.

Corybantes, Cybeles ſacerdotes, qui ſacro furore correpti, cymbala pulſabant, capitaque inter ſaltandum jactantes alios in ſimilem rabiem agebant. Homerus βυτάρμονας vocat. Hi primùm Idam Phrygiæ montem tenuiſſe dicuntur, poſtea autem in Cretam navigaſſe, & montem quendam incoluiſſe, quem à nomine relictæ ſedis etiam Idam appellarunt ; ubi & Jovem infantem aluerunt, tympana jugiter pulſantes, ne Saturnus (qui cum Titano fratre convenerat, ut ſobolem omnem maſculam interficeret) puerum vagientem audiret. Sunt qui *Curetas* & *Corybantas*, & *Cabiros*, ac *Idæos Dactylos* eoſdem eſſe putent. Diodorus Sic. Corybantem ſcribit Jaſonis & Cybeles filium fuiſſe, ac ſimul cum Dardano ſacra Matris Deum in Phrygiam detuliſſe, eoſque qui in ſacrificia ejus Deæ incumbere voluerunt, de ſuo nomine *Corybantes* appellaſſe. Sing. numeri nominativus eſt *Corybas*, quo uſus eſt Claudianus de Rapt. Proſ. lib. 2.

Non tè progenitum Cybeleius ære canoro
Luſtravit Corybas. ———

Heſychius : Κορύβας, Ῥέας ἱερεύς.

Horat. Carm. 1. Od. 16. ——— *Non acuta*
Sic geminant Corybantes æra.

Virgil. Æn. 10. —— *Corybantiaque æra.*

Hinc κορυβαντιᾷν eſt *inſanire*, & *mente captum eſſe*. Heſych. Κορυβαντιῶσης, μαινομένης, ἢ ὑπὸθείας δαιμονιζομένης. Strabo lib. 10. ſic dictos ait ἀπὸ τῆς κορυπτούσας βαίνειν ὀρχηστικῶς, *quia cum ſaltatione incederent*. Aut idem Corybantes vocari τὰς μανικῶς κινεμένας, *furioſè ſe moventes* ; cum autem non ſit ulla corporis motio μανικωτέρα, quam quæ ordine naturæ inverſo capite incedit, putat Palmerius ab eo dictos Κορύβαντας, nam κόρυ vox antiqua *caput* ſignificabat. Ergo ἀπὸ τοῦ ὀπὶ τὸ κόρυ βαίνειν dicti Κορύβαντες.

Corybas, Nicomachi diſcipulus, pictor. Plin. 35. 11.

Corybiſſa, civitas in agro Scepſio ad flu. Eurientem. Strabo lib. 10.

Corybus, Cretæ promuntorium. Strabo lib. 8.

Corycia, nympha fuit, quæ filium habuit Lycorum. Rhod. 16. 19. Item promunt. Cretæ, & portus Æthiopiæ. Steph.

Corycus, luctator nobilis, qui cum neminem reperiret priorem, aut parem, cujuſque viribus ſuccumberet, proverbio fecit locum, *Luctari cum Coryco*, de his qui ſupra vires aliquid moliuntur.

Corycus, mons Ciliciæ altiſſimus cum opido ejuſdem nominis, optimi croci ferax, quod ab eo *corycium* dicebatur: Strabo lib. 14. Τὸ δὲ Κωρύκιον ἄντρον ἐν ἑπτὰ σταδίοις ἐστὶ τὸ Κωρύκιον ἄντρον, ἐν ᾧ ἡ ἀρίστη κρόκος φύεται. Dioſcorides : Κρόκος ἐστὶ κορύτης ἐν ἰαλεικῇ χρήσῃ ὁ Κωρύκιος. Meminere quoque Plinius, Solinus, & poetæ paſſim. Horat. 2. Serm. Sat. 4.

Corycioque croco ſparſum ſtetit.

Martialis lib. 11.

Ultima Corycio quæ cadit aura croco.

Ad montis hujus radices antrum erat Corycium Muſis ſacrum, unde etiam illæ paſſim à poetis *Corycides* nymphæ appellantur. Ovid. 1. Met.

Corycidas nymphas & numina montis adorant.

Corycus, mons Joniæ latrociniis olim infeſtiſſimus fuit, unde locus proverbio *Corycæus auſcultavit* ; in eum qui rem diſſimulat, & occultat deprehenſam tamen. Lege Strabonem lib. 13. Cic. ad Att. lib. 10. ep. ult. *Poſthac non ſcribam ad te quid facturus ſim, ſed quid fecerim. Omnes* Κωρυκαῖοι *videntur auſcultare quæ loquor.* Hodie *Cambruſſia* Nigro dicitur. Eſt etiam Æthiopiæ portus Stephano, & Lyciæ litus Straboni.

Corydalla, urbs Rhodiorum. Steph. Pagus etiam circa Athenas. Athenæus.

Corydallus, vicus Atticæ in tribu Hippothoontide. Steph. Eſt etiam Lyciæ op. Ptol.

Corydeus, Heſychius : Κορυδεύς, ὄνομα κύριον, ἔτος ἐκαμφιδέητο ὅτι δυσμορφία ἦν οἱ παῖδες αὐτῶ. Vide Diogen. p. 224. & Barth. Adverſ. p. 251.

Corydon, paſtoris nomen à Theocrito & Virgilio celebrati. Vide de la Cerda ad Virg. Ecl. 2.

Coryla, vel *Coryleum* Paphlagoniæ pagus inſignis. Xenophon.

Corylon, urbs Ænanorum in Italiâ. Steph.

Corymbifer, Bacchi epitheton à *corymbo* i. e. *hederâ*, quâ Deus iſte ebrius delectabatur, quâque ſacerdotes ejus in Orgiis coronabantur. Ovidius :

Feſta corymbiferi celebrabat Gracia Bacchi.

Coryna, Joniæ urbs. Mela.

Coryne, Elidis urbs. Ptol. Niger *Antibodum* vocat.

Coryneta, vel *Corynetes*, latro famoſiſſimus, Vulcani filius, cum juxta Epidaurum hoſpites clavâ quâdam, quæ Græcis κορύνη dicitur, trucidaret (unde & hoc nominis ſibi ſumpſit, cum prius Periphatus vocaretur) à Theſeo fuit interfectus. Suid. Plut. Item *Areithoi* cognomen. Hom. Iliad. 9.

Τυδχὶ ἔχων ὅμοιον Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος.
Δίχ' Ἀρηϊθόην, τὸν ὀπλότατον Κορυνήτην
Ἄνδρες μάχλησιν, καλλίζωνοι τε γυναῖκες.
Οὐτεκ' ἀρ' ἀ τόξοισι μαχίσασθαι, ὀιζυρέ τε μαχρῇ,
Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας.

Coryphæum, mons in Epidauro, ubi colitur Diana *Coryphæa*. Steph.

Coryphantis, pagus in litore Adramytteno. Strabo.

Coryphas, Troadis op. Plin. 5. 29.

Coryphe, mons Gangi finitimus. Plut. Item alius Syriæ inter Antiochiam & Berrhœam. Theodoret.

Coryphenſes, Tegeatarum curia in Arcadiâ. Pauſ.

Corythus, op. Tuſciæ. Vide *Corithus*.

Cos, inſula in mari Ægæo, una Cycladum, vide *Coos*. Item urbs Ægypti. Vide Steph.

Cos, i. e. *ſpina*, aut *æſtus*, ſive *tædium*, pater Anab & Soboba. 1 Paral. 4.

Coſa, urbs Hetruriæ, quæ *Coſſa* Straboni, & Plinio, *Coſſæ* vero Ptolemæo. Videtur tamen cum ſimplici ſcribendum, poetæ enim primam corripiunt. Rutilius in Itinerario.

Cernimus antiquas nullo cuſtode ruinas,
Et deſolatæ mœnia fœda Coſæ.

Virgilius *Coſæ* dixit. Æn. 10.

Quique urbem liquere Coſas.

Coſſa cujus Stephanus meminit alia eſſe videtur.

Coſam, pater Addi, patris Melchi. Luc. 3.

Coſamba, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Satignam* Caſtaldo.

Coſas, Latii flu. juxta Fruſinonem urbem præterlabens. Strabo lib. 5.

Coſcinus, op. Apamiæ in conventu Alebandico. Plin. lib. 3. cap. 29.

Coſcynthus, flu. Italiæ. Lycophron.

Coſentia, civitas Italiæ, Brutiorum metropolis. Græcis Κωσεντία, & Κωσεντία, vulgò *Conſenza*. Opidani *Conſentini* Tullio & Varroni.

Coſenus, Mauritaniæ flu. Plin. 5. 1.

Coſiana, caſtellum Palæſtinæ in maritimâ Syriæ parte. Steph.

Coſmanates, Liguriæ pop. Plin. 3. 5.

Coſme, Κόσμη Ægyptiaca prodendo memoriam ſui extendit. Eorum ex primo Schol. Apollonii in lib. 4. variorum adfert ſententias de quæſtione eâ, Quænam gens ſit antiquiſſima?

Coſmeta, ornator, ſervus in familiâ, cui domini, dominæve exornandi cura incumbit. Juvenal. Sat. 6.

Ponunt Coſmetæ tunicas.

Id eſt, ancillæ, quæ mundum, & veſtes dominæ curant, & ornatum ejus cuſtodiunt & purgant, deponunt tunicas, & veſtes exuunt, ut nudæ virgis cædantur. Ita enim *ponere* ſumitur pro *deponere*, ut apud Catullum.

——— *Quas paſtor viderat olim*
Idæis tunicam ponere verticibus.

Coſmos, Judææ op. Ptol.

Coſmus, unguentarius nobilis. Mart. 11. 9.

Quod Coſmi redolent alabaſtra ſocique Deorum.

Juvenal. Sat. 8.

——— *Cœnet licet oſtrea centum*
Gaurana, & toto Coſmi mergatur aheno.

Ubi vetus Schol. *Coſmus luxurioſus fuit, qui ſolium in quod deſcendebat, multis diverſorum unguentorum odoribus miſcebat.* Hinc *unguentum Coſmianum*. Mart. 12. 55.

Aut libram petit illa Coſmiani.

Petronius: *Affert vobis alabaſtrum Coſmiani.* Vide Rader. ad Mart. lib. 14. ep. 100.

Coſoagas, flu. navigabilis in Gangem influens. Plin. 6. 18.

Coſroes, Perſarum Rex, an. Dom. 534. Agathias lib. 4. Hic tyrannus nonaginta millia Chriſtianorum interfecit, ac partem crucis Dominicæ ſecum aſportavit. Æn. Sylv.

Coſſa, urbs Tuſciæ in ſublimi colle poſt Populoniam. Strabo. Item Umbriæ op. Plin. 3. 5. hodie *Orbitello*. Item urbs Oenotriorum. Steph. *Conſano* eſt hodiè, Calabriæ regionis, uti docet Barrius.

Coſſea, Thraciæ op. Steph. Item pars Perſidis; incolæ *Coſſæi*.

Coſſetavia, Hiſp. regio apud Plin.

Coſſini, vide *Hoſtiones*.

Coſſinitus, Thraciæ flu. Ælian. De Animal. 15. 25.

Coſſium, Vaſariorum in Aquitaniâ op. Ptol. & Auſon. *Bazas* Vineto eſt, inter Burdigalam, & Aquas Auguſtas.

Coſſoanus, Indiæ amnis in Gangem influens. Arrian.

Coſſus, Bithyniæ mons. Steph.

Coſſus, Corn. Lentulus, conſul cum M. Aſinio Agrippa an. U. C. 777. Alius collega L. Calphurnii Piſonis an. ab U. C. 753. Tertius conſul cum Claudio Cæſare Nerone an. ab U. C. 812. Denique *Coſſus* Trib. Mil. De quo Virg. Æn. 6.

Quis te magne Cato tacitum, aut te Coſſe relinquat?

Eſt & hoc nomine hæredipeta celebratus Juven. Sat. 10.

Ut captatori moveat faſtidia Coſſo.

Coſſutiorum familia apud Rom. ex quâ *Coſſutia* uxor Cæſaris. Sueton. Sic *Coſſuvii*, & *Coſſuviani*.

Coſta, Roderici frater, Hiſp. Rex an. ab urbe conditâ 1452.

Coſtaballene, Liguriæ locus. Anton.

Coſtoboci, Sarm. Europæ pop. Capitolinus.

Coſyra, inſula ſterilis in mari Libyco, non procul à Melite, cujus incolæ *Coſyræi* dicuntur. De quâ ſic Bochartus. *Non debet hic Coſyra omitti, inſ. cum op. media inter Siciliæ Lilybæum, & Clypeam Africæ, à Melite diſtans ſtadiis* 500. Nomen à *brevitate* ſumptum ſi Punicè fuerit קוצרה *Koſera*, quomodo apud Arabes. Breve autem hic idem quod paruum, ut cum poeta dicit.

——— *Brevibus Gyaris, & carcere dignum.*

Verum hoc ſive de urbe acceperis, quam Polyb. lib. 3. Πολισμάτιον *opidulum* vocat, ſive etiam de totâ inſulâ, cujus ambitus, teſte Strabone, non patet ultra ſtadia 150, i. e. ſex aut ſeptem leucas noſtrates. Hinc Sil. lib. 4.

Et bellare Tabas docilis Coſyraque parva.

Aliter *Coſyræ* nomen ab Ebræo חוֹכֵר *Choſer*, i. e. *inopiâ* deducatur, unde Ovid. 3. Faſtorum.

Fertilis eſt Melite ſterili vicina Coſyræ
Inſula, quam Libyci verberat unda freti.

Sen. de Conſol. ad Helviam cap. 6. *Deſerta loca, & aſperrimas inſulas, Sciathum, & Seriphum, Gyarum & Coſyram pete.* Ideo tamen habitatur, quia aquis eſt irrigua, & portum habet commodum, oliviſque ſcatet, & capris, ut Arabs Geographus teſtatur Clim. 4. part. 2.

Coſyri, Indiæ pop. Plin.

Coſyrus, inſ. juxta Selinuntem, Item Siciliæ flu. & urbs ejuſdem nominis. Steph. Tres ibi hodie ſunt inſulæ, *Trefontane* dictæ.

Coſyte, Umbriæ urbs. Steph.

Cotace, Ariæ opidum.

Cotæa, Armeniæ min. regio. Ptol.

Cotæna, Armen. min. urbs. Ptol.

Cotamba, Perſiæ op. Ptol.

Cotenſii, Daciæ pop. Ptol.

Cotes, aliis *Cottes*, Africæ promuntorium in extremo freto ſitum, ut conſtat ex his Strabonis, poſtquam de freto actum. Ἐντεῦθεν δὲ πρῶτος ἐκκεῖται τις ὑπωρεὼν πρὸς δύσιν τῆς Μαυρουσίας, αἱ Κώτης λεγόμεναι, i. e. *Inde proceſſus quidam objacet, Mauritaniæ pars ad occaſum extrema, Cotes vocant.* Proinde Ptolemæus ibidem habet Κώτης ἄκρον, *Cotes promuntorium.* Putat Bochartus Pœnos ſcripſiſſe קוֹטֵם *Cotef*, i. e. τῷ τρυγητῇ, *vindemiantis*, quia Mela *Ampeluſiam* exponit. Verba ſunt; *Caput atque exordium (Africæ) eſt promuntorium quod Græci Ampeluſiam, Afri aliter, ſed idem ſignificante vocabulo appellant.* Plinio quoque id promuntorium *Ampeluſia* dicitur; ſed Cotes eſt vicinum opidum. *Promuntorium*, ait, *Oceani extimum Ampeluſia nominatur à Græcis. Opida fuere Lixa, Cotes ultra columnas Herculis*, &c. At in Scylace *Cotes* eſt ſinus in ipſo freto inter Columnas & Ἑρμαίαν ἄκραν.

Cothon,

Cothon, Carthaginis tres erant partes Κώθων, Μέγαρα, & Βύρσα. *Cothon* varie definitur. A Strab. lib. 17. πλησίον ἀπειρησίας Εὐρίπῳ ἀπειλημμένον ἔχοντι πανταχόθεν ἐκπλέουσι κύκλῳ. *Inſula parva, rotunda, Euripo circumdata, utrinque habente in orbem navalia.* Portum fuiſſe muro cinctum, cujus pars una rotunda fuit, altera quadrangula, colligere eſt ex Appiano cujus verba ſunt. Ἐπιχείρει τῶν λιμένων τῷ καλουμένῳ Κώθωνι, *portum Cothonem nomine eſt aggreſſus.* Item ὁ δὲ Ἀσδρούβας νυκτὸς ἐνεπίμπρη μέρος τῷ Κώθωνι τὸ τρίγωνον. *Aſdrubal noctu incendit partem Cothonis quadrangulam.* Item ὅτι διατείχει τῷ Κώθωνι ἐς τὸ ἀπειρήσιος αὐτῷ μέρος ἀνειλῶν. *Ad alterum Cothonis latus* nempe *ad partem ejus rotundam aſcendens.* Et rurſus Λαβίνιῳ δὲ τῷ τὸν Κώθωνα τείχος, *occupato muro qui Cothonem cingebat.* Diod. lib. 3. De portu Charmuthâ in Arabum Thamudenis: Ἐμβίβασιν δὲ τὴν χ τῶν Καρχηδονίων λιμένι, παραπλησιουμένῳ δὲ Κώθωνι. *Simillimus eſt portui Carthaginis Cothoni nomine.* In margine ex libris ſcriptum Κάθωνι. Hirtii libro quinto nominatur aliquoties Cothon, non Carthaginis, ſed Adrumeti urbis Africæ in hoc eodem litore notiſſimæ. *Varus* (inquit) *Adrumeto ex Cothone egreſſus.* Feſtus ſcribit *Cothones appellari portus in mari interiores arte, & manu factos.* Et Servius in illud Poetæ, *Hic portus alii effodiunt, id eſt, Cothona faciunt. Cothona ſunt portus in mari non naturales, ſed arte, & manufacti. Eſt autem & maſculini, & neutrius generis.* Vocem Africanam, aut Punicam eſſe oportet, cum neque apud Græcos, neque apud Romanos ſcriptores uſpiam pro portu occurrat, niſi quibus locis agitur de urbibus Africanis. Radix קטם *Katam*, vel Phœnicio more *Katham* apud Talmudicos eſt *incidere* unde חתם קטם *Kathum inciſus.* Græcis qui nullam habent deſinentem in M. pro *Kathum* dictus eſt *Kathon* vel *Kothon* & leviculâ hâc mutatione factum, ut barbara vox Græcâ civitate donaretur. Bochartus.

Cotilia, inſula, ſive lacus apud Feſtum, vide *Cutiliæ.*

Cotinæ, locus circa Bætim, ex quo æs aurumque naſcitur. Strabo.

Cotinuſa, vide *Continuſa.*

Cotiſo, Dacorum rex, cujus exercitus, cum Pannonias invaſiſſet, à Cornelio Lentulo, duce Auguſti Cæſaris victus eſt. Horat. in Odis. *Occidit Daci Cotiſonis agmen.* Abrahamus Mylius lib. de linguâ Belgicâ, cap. 26. *Cotiſon*, quaſi *Gotes ſon*, i. e. linguâ Belg. *Dei filius.* Sic nempe Dux ille dictus eſt, quia optimates ſe, ſuoſque liberos pro Deorum progenie ab aliis haberi volunt.

Cotomana, Armeniæ maj. op. Ptol.

Cotonis, inſ. circa Echinadas. Plin.

Cotrades, Iſauriæ urbs. Steph.

Cotriguri, Hunorum gens. Agathias.

Cotta, Orator, qui cum Sulpitio æquali diſſerit apud Ciceronem in dialogis de oratore. Legem tulit, ut liceret Tribunis plebis alios recipere magiſtratus, quòd lege Syllæ iis erat ademptum. Singularem ejus dicendi facultatem ac dexteritatem multis nominibus laudat Tullius, lib. de Oratore ac in Bruto. Alter *Cotta* contra Mithridatem infeliciter pugnavit, Syllam Cæſari conciliavit. Tertius, Legatus Cæſaris in Galliâ, inſidiis circumventus ab Ambiorigis Ducis exercitu interficitur. Aſcon. Pædianus.

Cottæobriga, Vettonum in Luſitaniâ urbs.

Cottia, locus Gall. Ciſalpinæ inter Ticinum, & Taurinos. Anton.

Cottiæ Alpes, *Moncenis* Leandro, *Mon Genebre* Jovio, montes excelſi inter Galliam & Italiam divortia facientes, ac Taurinos ab Allobrogibus, ſeu à Delphinatu potius ſeparantes. Has P. Diaconus Dertonam, & Bobium uſque extendit, partemque illas Apennini facit.

Cottiara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Cochin* Caſtaldo, *Calecut* nonnullis.

Cottiaris, Sinarum flu. Ptol.

Cottis, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Cottium, Straboni Gall. Narbonenſis locus, circa Alpes Cottias.

Cottobara, Gedroſiæ op. & Indiæ intra Gangem.

Cotton, urbs Aſiæ Propriæ. Livius.

Cottona, portus Æthiopiæ, ad ſinum Arabicum. Solin.

Cottona, Indiæ reg. unde piper monoxylis lintribus Becarem convehitur. Plin.

Cottus, Gigas centimanus, Heſiod. in Theogon.

Ἄλλοι δὲ αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο
Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι, ἀκαμάτοχοι,
Κοττός τε Βριάρεώς τε, Γύγης θ', ὑπερήφανα τέκνα,
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσουσι
Ἄπλαστοι, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ὀπὴ σιβαρῶσιν μέλεσσι.

Vide Palæphatum.

Cottula, urbs circa Ticinum. Strabo.

Cotuantii, Rhætorum gens. Strabo.

Cotyæum, Galatiæ op. Ptol. & Plin. *Cute* Bellonio.

Cotyæum, Phrygiæ urbs. Strabo.

Cotylæum, Eubœæ mons. Steph.

Cotylæus, Æſculapius apud Eurotam Laconiæ flu. cultus, cujus templum ab Hercule poſitum eſt cum ex vulnere in *cotyle*, i. e. in manus concavitate ſanatus eſſet. Pauſanias.

Cotylius, Arcadiæ mons. Pauſan.

Cotylum, collis in Idâ monte 120 m. p. à Scepſi diſtans in quo Scamandri, Granici, & Æſepi flu. origo, ἀπὸ τῆς κοιλότητος à *cavitate* vel *receptaculo* dictus.

Cotyora, vide *Cytorum.*

Cotyrga, Siciliæ Mediterraneæ urbs. Ptol.

Cotys, Latina terminatione *Cotus*, Thraciæ regum nomen. Nepos in Iphicrate, *Mneſthea filium reliquit ex Threſſâ natum Coti regis filia.* Idem in Timotheo *Cotyn* Græcâ ratione vocat. Cotyn Thraciæ regem in Pompeianâ militiâ commemorat Cæſar lib. 3. De bello Civili, cap. 4. ubi vide Giacconium. Pompeianas partes fovit. Lucan. l. 5.

——— *Fortemq; Cotyn, fidumq; per arma*
Deiotarum. ———

Hic, cum naturâ eſſet iracundior, & aſper eorum qui in miniſteriis deliquiſſent, caſtigator, vaſa fictilia, tenuia quidem & fragilia, ſed cælaturis quibuſdam & ſculpturis eleganter elaborata, ſibi ab hoſpitè allata, ſimul omnia confregit, ne in eos qui illa fregiſſent, aſperius animadverteret. Plut. in Apophth. Alius regis Thraciæ hoc nomine mentio eſt apud Tacitum 2. Annal. cap. 64. &c. Hic ille Cotys eſt ad quem, Ovid. Eleg. 9. lib. 3. de Ponto ſcripſit, exul ſc. in ejus regno.

Regia progenies, cui nobilitatis origo
Nomen in Eumolpi pervenit uſque Coty.

Coti Odryſarum regis meminit Livius; Alius Coti Ædui Cæſar de bello Gallico.

Cotytto, ûs, Dea impudicitiæ, cui Athenis à Baptis (eo nomine vocabantur ejus ſacerdotes) nocturna ſacra fiebant, quæ ab illa vocantur *Cotyttia.* Hanc Probus ſaltatricem fuiſſe exiſtimat, unde etiam ſacerdotes ejus laſcivis ſaltationibus mores ejus referebant. Juvenal. Sat. 2.

Talia ſecretâ coluerunt orgia tædâ
Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.

Horat. Epod. ult.

Inultus ut tu riſeris Cotyttia
Vulgata, ſacrum liberi Cupidinis.

Vide Politian. Miſcellan. cap. 10.

Cotzianum, Phrygiæ civitas. Jornandes.

Coventria, urbs Angliæ media inter Hereſordiam, & Lincolniam ad 50. mill. à Vigornia 20. Londinum verſus.

Cougium, Hiſp. Tarracon. urbs in Vaccæis. Ptol.

Covinus, vehiculi genus, quo Britanni & Galli in prælis utebantur. Lucan. lib. 1.

Et docilis rector reſtrati Belga Covini.

Silius lib. ult.

Cærulus haud aliter cum dimicat incola Thules
Agmina falcifero circumvenit arcta Covino.

Inde *Covinarius eques* apud Tacitum in Agricola. Mela 3. 6. *Dimicant non equitatu modo, aut pedite, verum & bigis, & curribus, Gallicè armati: Covinos vocant, quorum falcatis axibus utuntur.* De Britannis.

Counos, Angliæ inſula, *Canuey*, teſte Camdeno, licet aliis *Shepey.*

Coymaſeni, Corſicæ pop. Ptol.

Cozala, Armeniæ maj. op. Ptol.

Cozbi, Lat. *mendax*, aut *ceſſans*, ſive *quaſi fluens*, aut *quaſi fluxus*, Madianitis filia Suri, quæ cum Zimbri deprehenſa, à Phinees filio Eleazari Sacerdotis occiſa eſt. Num. 25.

Coziſtra, Ciliciæ præfecturæ in Cappadociâ urbs. Ptol.

C R.

Crabaſia, urbs Iberorum. Ptol.

Cracea, Maga quædam apud Saxones, quæ appoſitas dapes in aliarum rerum formam commutabat, ludificatiſque Idiotarum mentibus divinitatis faſtigium ſibi arrogavit.

Cracus, Deus Ægyptiorum, cui ſalſamentis ſacra facere ſolitum erat. Rhodigin. lib. 12.

Cracovia, qu. *Gracchopolis*, urbs Germaniæ, Poloniæ regia, ampliſſima, ad Viſtulam flu. tribus urbibus conſtans, vulgò *Cracow*.

Crade, Cariæ urbs. Steph.

Cragus, mons Ciliciæ, Tauri pars. Plin. 5. 27. ex oppoſito habens montem Anticragum. Aliis eſt mons Lyciæ. Sic dictus à *Crago* Tremiletis (aliàs Trenedeti) & Praxidicæ nymphæ filio. Ovid. lib. 9. Met.

Jam Cragon, & Lymiren, Xanthiq; reliquerat undas.

Horat. Carm. 1. ——— *Nigræ aut Erymanthi*
Sylvis, aut viridis Cragi.

Dionyſius verſ. 849.

Ἔνθα βαθυχρήμνοιο φαείνεται ἕρκια Ταύρου
Παμφύλων ἠμὲν μίχει. Κεκλῆσθαι δὲ ἑκάεργον

Hic ferunt eſſe Deorum agreſtium antra, & incolas Cragi immortales fieri. Gentile *Cragius*. Steph

Crambuſa, inſula Ciliciæ apud Corycum promunt. & Calycadni flu. oſtia. Steph. Item urbs Lyciæ. Strabo.

Crambutis, urbs Ægypti. Steph. Κεκμβῦτις Herodiano.

Cranae, inſ. Laconica, quæ nunc *Helena*, ante *Gethеum*: ſic etiam vocatur Attica à *Cranao* rege. Gentile, ſi de Inſulâ Laconicâ accipiatur, eſt *Cranaates*, ſi de Aticâ, *Cranæus*, Steph. Sunt qui Cranaen inſulam eſſe velint adjacentem Sunio Atticæ promuntorio.

Cranaus, Cariæ op. Plin.

Cranaus, Athenarum rex, qui Cecropi in regno ſucceſſit, à quo inquilini *Cranai* dicti.

Cranda, Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plin.

Crane, Arcadiæ urbs, ubi abietes plurimùm naſcuntur. Theophraſtus.

Crane, teſte Ovid. Faſt. 6. nympha fuit Helerni luco oriunda, venationi addicta, quæ cum à multis procis nequicquam ſæpe petita fuiſſet, omneſque deluſiſſet, tandem à Jano occupata, & compreſſa fuit, cui pro virginitate ereptâ dedit, cardinibus præeſſe, & ſtriges ab infantum cunis abigere. Unde poſtea *Carna* dicta eſt. Vide *Carna*, & *Cardinea*.

Cranea, parva regio Ambraciotarum. Steph.

Craneum, gymnaſium apud Corinthum. Cicero.

Craneus, primus Macedonum rex, cujus ſucceſſores uſq; ad Alexandrum, annis fere quingentis regnarunt. Volat.

Crania, Tarſus Ciliciæ ſic olim vocabatur. Steph.

Cranide, urbs à Thaſiis habitata, quæ poſtea *Philippi* dicta eſt.

Cranides, vicus iuxta Pontum. Steph.

Cranion, Cephalleniæ civitas. Thucyd. lib. 5. pluralis numeri eam facit.

Cranionius Crauxidas, eques inſignis. Pauſ. in Eliac. prioribus.

Cranon, *Crannon* Livio, *Ceres*, teſte Bellonio, urbs Theſſaliæ in Macedoniæ confin. Plin. Valer. & al. vide Steph.

Crantor, Solenſis, Academicus Philoſophus, Platonis auditor & Zenocratis condiſcipulus ac Palæmonis, qui novis opinionibus Academiam Platonicam repleverunt. Hic ſcripſit librum de Conſolatione, quem Cicero æmulatus eſt & de quo hoc reliquit elogium. *Eſt ille quidem non magnus, ſed vere aureolus, & ad verbum ediſcendus libellus.* Periit aquæ intercutis morbo. Taxavit Stoicorum indolentiam, quæ eſſe nullo modo poteſt, niſi plane hominem ſaxeum eſſe velimus, & omni ſenſu planè carentem. Cum Chryſippo eum conjungit Horatius, ubi de Homero ad Lollium.

Qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius, ac melius Chryſippo, & Crantore dicit.

Item *Crantor* Pelei armiger, à Demoleonte Centauro interfectus. Ovid. Met. 12.

Craſerium, Siciliæ regio. Steph.

Craſpedites, Phrygiæ ſinus. Plin. 5. ult.

Craſſitius, Surrentinus, aliàs Tarentinus, ordinis Libertini, cognomento *Paſides*, Romæ ludum Grammaticæ aperuit, docuitque inter alios Jul. Antonium, M. Antonii Triumviri filium. Sueton.

L. Craſſus, Orator, qui cum Antonio à Cicerone introducitur in libris de Oratore, accuſavit C. Carbonem eloquentiſſimum hominem admodum adoleſcens. Summam ingenii non laudem modo, ſed etiam admirationem eſt conſecutus; Defendit poſtea Liciniam virginem, cum annos 27 natus eſſet. In Bruto Ciceronis eſt elegantiſſima ipſius Craſſi cum Antonio, & Scævolâ comparatio. Deploratur multis verbis ejus mors à Tullio in exordio, lib. 3. De Oratore.

P. Craſſus, Oratoris frater, Juris peritiſſimus, in dominatione L. Cinnæ Marianarum partium, ne incideret in manus inimicorum, ſeipſum interemit. Cæterum de morte ejus, & patris ſui variant authores. Lucan. lib. 2.

——— *Truncos laceravit Fimbria Craſſos.*

Vide Appianum & Florum lib. 3. cap. 21. itemque Livii Epitomatorem.

M. Craſſus, P. Craſſi filius, Romanorum omnium ditiſſimus, Negavit quempiam divitem habendum, qui annuo reditu exercitum alere non poſſet. Hic ad bellum Servile miſſus, adverſus Spartacum gladiatorem, qui fugitivorum ingenti contractâ manu, Vatinium, Gellium, ac Lentulum Roman. Imperatores fugaverat, 12 millibus hoſtium unà cum eorum duce cæſis, apud Rhegium juxta Leucadis paludem victoriâ potitus eſt, urbemque ovans intravit, lauro, novo exemplo coronatus, cùm cæteri ante eum non niſi myrteam coronam accepiſſent. Poſtremo cum ei Syria ſorte obtigiſſet, profectus ad bellum Parthicum, ibi cum filio à Surenâ regis Præfecto captus, atque interfectus eſt. Et quoniam auri cupiditate expeditionem ſuſcepiſſe credebatur, Barbari liquefactum aurum in os ejus infuderunt, jubentes, ut ſaltem mortuus ſeſe auro ſatiaret, cujus famem vivus nunquam ſedare potuiſſet. Lucan. lib. 1.

——— *Poſtquam crudeli funere Craſſus*
Aſſyrias Latio maculavit ſanguine Carras.

Craſſus, Craſſi divitis avus, nunquam riſiſſe fertur: ob id *Agelaſtus* eſt vocatus. Plin. 7. 19.

Craſſus, M. Craſſi divitis fil. Cæſaris legatus fuit in bello Gallico: In Cæſarianis tandem partibus adoleſcens occubuit. Fuit autem diſcipulus Ciceronis, de quo ille in Oratore.

Craſſus P. Licinius ante ætatem Pont. Max. factus, quod nunquam antea contigit. Conſul profectus eſt contra Ariſtonicum Eumenis filium, in quo prælio profligato exercitu, ipſe, ne in manus hoſtium veniret, baculo Barbarum quendam in acie oculo converberato, in ſui necem provocavit. Val. Max.

Craſtinus, Dux Rom. adverſus Vandalos miſſus. Anno Dom. 424.

Craſſus, urbs Sicanorum in Siciliâ, Epicharmi Comici patria & Laidis meretricis. Gentile *Craſtinus*. Herodotus *Craſtin* vocat.

Cratæis, mater Scyllæ, ut quidam volunt.

Crateis, flu. Brutiorum in Calabriâ ulteriore, *Fiumara de Moro* hodiè.

Crater, ſinus Campaniæ inter Miſenum, & promunt. Minervæ, qui & *ſinus Puteolanus* dicitur. Strabo lib. 5. Hodiè *Golfo di Napoli*.

Craterus, Macedo è comitibus Alexandri, qui etiam ejus res geſtas conſcripſit. Plut.

Craterus, ſtatuarius nobilis, quem probatiſſimis ſignis Palatinas domos Cæſarum repleviſſe, author eſt Plin. 36.

Craterus pictor, qui Comœdos Athenis in Pompeio pinxit. Plin. 35. 11.

Craterus, medicus insignis. Cic. lib. 12. ad Atticum. Hujus servum scribit Porphyrius Tyrius morbo inusitato affectum, quum medicamenta non prodessent, vipera piscis in formam figuratâ & ab eo devorata sanum factum. *Crateri* meminit etiam Horatius. 1 Serm. Sat. 3.

Non est Cardiacus (Craterum dixisse putato)

Itemque Persius.

Et quid opus Cratero magnos promittere montes?

Crates, Thebanus Philosophus, Cynicus, Diogenis discipulus, qui, Suidâ ac Diogene Laertio testibus, in pecuniam omnem substantiam redigens, apud Trapezitam deposuit, hâc lege, ut si filii philosophi essent, eam indigentibus civibus distribuerit, nihilo philosophos indigere existimans, Si autem idiotæ, eis redderet, ut, vacuis virtute, saltem opes opitularentur. Philostratus autem in vitâ Apollonii, & Diocles eum substantiam suam aiunt in mare projecisse, uti liberius philosopharetur, atque dixisse, *Abite pessum malæ cupiditates, Ego vos mergam, ne ipse mergar à vobis.* Neque enim putavit se posse, & virtutes, & divitias simul possidere. Emicuit autem Demetrii Poliorcetæ temporibus, ad quem Thebas obsidentem missus legatus suâ authoritate eum ab obsidione patriæ removit. Plut.

Crates, Athenienſis, poeta Comicus, antiquæ Comœdiæ, auditor Polemonis philosophi. Suidas.

Crates, Grammaticus sub Ptol. Philometore, æqualis Aristophanis Grammatici, cognominabatur *Criticus*, sive *Homericus*, scripsit in Iliaden & Odysseam lib. 59. Comment. Suidas. Studium Grammaticæ Romam primus intulit, teste Suetonio: missus enim ad Senatum ab Attalo rege, sub ipsam Ennii mortem plurimas acroases fecit, assiduoque per omne tempus legationis disseruit.

Crates, Pergamenus res mirandas de variis gentibus literis prodidit. De quo Plin. 7.2. & Ælianus de Animalibus 17. 9.

Cratevas, medicus Plinio aliquoties memoratus; thapsi inventor apud Cæl. Rhod. lib. 18.

Crathis, pastor, qui capræ amore deprehensus, infantem sustulit, qui cruribus matrem, facie vero patrem referebat, deorum numero mox ascitus, & Hylæum numen Napeumque nominatus. Cæl. Rhod. 25. 32.

Crathis, nomen duorum fluviorum, quorum alter est in Achaiâ proprie dictâ, prope Ægas, in sinum Corinthiacum influens. Strabo lib. 8. Alter in Magnâ Græciâ juxta Sybarim op. cujus aqua barbis, comisque flavum colorem inducere traditur. Ovid. Met. 15.

Crathis & hinc Sybaris vestris conterminus oris,
Electro similes faciunt, auroque capillos.

Schol. Theocriti Idyl. 5. ex Nymphodoro, & Theophrasto ait Κρᾶθιν ὕδωρ ξανθίζειν. Euripides in Troadibus ὁ ξανθὸς χαίτας ποταμὸν Κρᾶθις, non ut perperam legitur Κράθις. Vibio Sequestri *auream comam facit.* Denique Strab. lib. 6. ξανθοτριχεῖν, ἢ πολλὰ πάθη ἰᾶσθαι tradit.

Cratinus, Asiæ flu. à lacu Sicyone in Oceanum fluens, juxta quem nonnulli fabulati sunt electrum nasci. Plin.

Cratinus, poeta Comicus, clarus apud Athenienses, qui primus in Dionysiis Athenis Satyricam fabulam induxit. Horat. lib. 1. Serm. Sat. 4.

Eupolis atque Cratinus, Aristophanesque poetæ.

Persius Sat. 1.

——— *Audaci quicunque afflate Cratino.*

Scholiast. Aristoph Κρατῖνος ὁ τῆ παλαιᾶς κωμῳδίας ποιητὴς ἀνυπόδητος ταῖς λοιδορίαις ἦν. Οὐ γὰρ ἄπαιρ' Ἀφροδίτην ὑπόζωστον ἡ χάρις τοῖς σκώμμασι ποιεῖ, τὸ φορτικὸν τῆ βδατιμίσεως διὰ παύτης ἀναιρῶν, ἀλλ' ἁπλῶς ἢ παρρησίαν γυμνῆ τῆ κεφαλῆ τίθησι τὰς βλασφημίας ἢ ἀμφιλαφίλων. Hic autem fuit supra modum gulæ ac omni voluptatum generi deditus, & præcipuè ebrietati, ad quod alludit Horatius in Epist.

Prisco si credis Mæcenas docte Cratino,
Nulla placere diu nec vivere carmina possunt
Quæ scribuntur aquæ potoribus.

Cratinus, insignis luctator. Pausan. Item statuarius, omniumque formosissimus, cui postquam alios in luctâ superasset, exercendorum puerorum officium demandatum est. Pausan.

Cratippus, Mitylenæus, quem Athenis docentem audivit Marcus filius Ciceronis, ut est in proœmio librorum de officiis. Hic Pompeium post Pharsalicam pugnam fugientem apud Mitylenem conveniens ultro solatus est verbis philosophicis, ad spemque hortatus, cum quædam de Providentiâ disseruisset, reique Romanas tandem labi esse necesse affirmaret. Plut. in Pompeio.

Cratylus, philosophus, cui Plato librum de significatione nominum inscripsit.

Cravalidæ, vel *Cravagalidæ*, Phocidis regio prope Cirrham. Suidas.

Craugiæ, Peloponnesi insulæ duæ, Spiræo promuntorio objacentes. Plin.

Crausius, viri proprium, qui Britanniam annis octo obtinuit. Eutrop. Oros. Insidiis Allecti socii sui occisus est, an. U. C. 1046.

Crauxidas Cranonius, Olymp. 31. equo celete victoriam adeptus est, quanquam sint qui velint equos celetes Olymp. demum 85. introductos esse. Verum aliter censet Pausan. in Eliacis, & Arcadicis.

Crebenia, vide *Cebrenia.*

Crefennæ, Scandiæ pop. Jornandes. *Scritifinni* Procopio, hodiè *Scritfinner* Ortelio.

Creius, Argiæ mons. Schol. Callimachi.

Crema, urbs Ponti, Gentile *Cremesius.* Steph.

Cremera, flu. Tusciæ 300 Fabiorum clade nobilitatus, qui Veientum insidiis circumventi, ad flu. ejus ripas ad unum omnes trucidati sunt: unde & dies ille inter atros annumeratus est, & porta, quâ egressi sunt, scelerata dicta. Ovid. lib. 1. Fast.

Ut celeri passu Cremeram tenuere rapacem,
Turbidus hybernis ille fluebat aquis.

Juvenal. Sat. 2.

Quid Cremeræ legio, & Cannis consumpta juventus.

Vide sis Cluver. Ital. Antiq. lib. 2. cap. 3.

Cremma, Lyciæ urbs apud Strab. lib. 12. Pisidiæ vero colonia est Ptolemæo.

Cremmia, urbs Cretæ, *Gortyn* postea dicta. Steph.

Cremmyon, sive *Crommyon*, op. non procul à Corintho, juxta quod Theseus incredibilis magnitudinis suem occidit. Ovid. lib. 7. Met.

Quodque suis fecurus arat Cromyona colonus
Munus, opusque tuum est. Vide Strab. lib. 8. cui sus ista *Cromyonia* dicitur.

Cremni, vel *Cremnos*, emporium paludis Mæotidis circa Tanain flu. Herodot. Ptol.

Cremnifcus, opidum circa Istrum in Sarmatiâ. Plin.

Cremona, urbs Galliæ Cisalpinæ, non procul à Mantuâ, quæ etiam hodiè nomen retinet: cujus cives cum contra Augustum cum Antonio consentissent, Cæsar victor veteranis suis eorum agros assignavit, qui cum non sufficissent, adjecit etiam Mantuanorum agros, nullam aliam ob culpam, nisi quod Cremonensibus vicini essent. Hinc Virgil. Ecl. 9.

Mantua væ miseræ nimium vicina Cremonæ.

Martialis de Virgilio:

Jugera perdiderat miseræ vicina Cremonæ.

Græcis autoribus ejus formatio variatur. Polybio siquidem Κρεμώνη dicitur, Ptolemæo Latinâ terminatione Κρεμῶνα. Reliquis, Appiano viz. & Dioni Cassio. Κρεμών. πόλιν Ἰταλικὴν appellat Strabo lib. 5. long. 31. 50. lat. 44. 20.

Cremonis jugum, Alpium pars, quâ nonnulli putant transgressum Annibalem. Livius.

Crenides, urbs Siciliæ, quam Philippus postea *Philippos* nominavit. Steph. Item Bithyniæ locus ad Pont. Eux. Arrian. in Periplo, & locus circa Heracleam Ponti. Steph.

Crenis, nympha. Ovid. Met.

Creon, *ônis*, mons Lesbi. Plin. 5. 31.

Creon, *ontis*, Corinthiorum rex, prædonis Sisyphi filius, qui Jasoni post Medeam repudiatam filiam suam natu minorem nomine *Creusam* uxorem despondit; quam rem iniquo animo ferens Medea coronam naphthâ illitam sponsæ dono misit, quæ sub noctem, luminibus accensis, concepto igne, non modo illam, verum etiam sponsum, & socerum cum totâ regiâ concremavit.

Creon, Thebanorum rex, Menotii fil. & Jocastæ frater, qui Laio, ab Oedipo filio occiso, regni administratio-

nem arripuit. Verum cum Sphinx Typhonis & Echidnæ filia Thebanum agrum crudelissimè vastaret, neque aliud tantæ calamitatis remedium ostenderetur, quam si quis ænigma ab illo propositum dissolvisset, Creon, proposito per universam Græciam edicto, si quis id præstare posset Jocastam, Oedipi matrem viduam, illi se uxorem daturum pollicitus est, regnoque Thebanorum ultro cessurum. Quibus præmiis illecti non pauci cum propositum ænigma dissolvere non possent à Sphinge occisi, temeritatis suæ pœnas dederunt, donec ad rei famam excitus Oedipus, Laii & Jocastæ filius ænigma explanavit. Quam rem tam ægrè tulit fera, ut protinus sese ex prærupto monte dederit præcipitem. Hâc itaque viâ Thebanorum regnum adeptus Oedipus, matrem imprudens uxorem duxit, cum paulo ante etiam patrem occidisset. Quibus flagitiis postea cognitis, tantum ex iis animo dolorem concepit, ut lucis pertæsus, utrumque sibi oculum eruerit, Antigonesque filiæ ductu Athenis sese in exilium contulerit, regno Eteocli & Polynici filiis suis, eâ conditione, relicto, ut alternis annis imperarent. Cum autem Eteocles (cui, quòd major natu esset, priores vices Polynices concesserat) exacto jam anno fratrem non reciperet, gravissimum eâ occasione inter Argivos & Thebanos bellum est exortum : In quo cum fratres ambo mutuis vulneribus cecidissent, Creon denuo regni gubernacula recepit. Verum cum præter alia complura inclementiæ suæ exempla, Antigonam & Agriam interficiendas curasset, quod illa fratres, hæc virum supremo sepulturæ honore essent prosequutæ, cumque occisorum Thebanorum propinquos funeris officio prohiberet, Theseus Thebanarum matrum querelis commotus, Creonti bellum indixit, prælioque victum vitâ exuit. Statius in Thebaide.

Creon, primus Archon annuus Athenienſium. Velleius lib. 1. *Ex annuis (archontibus) primus Creon.* Eusebius in Chron. Ἐδοξεν αἱρεῖσθαι ἄρχοντα κατ' ἐνιαυτὸν, καὶ πρῶτον ἡγήσατο ἐνιαύσιον ἄρχων Κρέων, ἔτει τῆς εἰκοστῆς τετάρτης Ὀλυμπιάδος.

Creontiades, Herculis fil. ex Megarâ Creontidis Thebanorum regis filiâ, quem pater cum Theriomacho fratre ab inferis rediens, & in furorem versus, à Junone, quod Lycum interfecisset, interemit.

Creophagi, Æthiopiæ sub Ægypto pop. Strabo.

Creophilus Samius, quem aliquando tradunt, susceptо hospite Homero, accepisse ab eo donum, inscriptionem poematis quod *Oechaliæ captivitatem* vocant. Sed Callimachus per epigramma quoddam contrarium statuit, quod quanquam Creophilus opus composuerit, Homeri tamen dicatur propter dictum hospitium. Quidam hunc Homeri magistrum tradunt, alii vero non hunc, sed Aristeam Proconnesium. Vide Voss. Hist. Gr. lib. 3. pag. 347.

Crephagenetus, corruptè pro *Knephagenetus*, illud etiam corruptè pro Κνὴφ ἀγένητον. Vide *Cneph.*

Crepi, Luperci dicti sunt à crepitu pellicularum, quem verberantes faciunt. Mos enim erat Romanis nudos discurrere in Lupercalibus, & obvias quasque fœminas flagris ex pellibus confectis ferire. Festus.

Cres, primus Cretensium rex. Item Cretæ incola.

Cresa, vel *Cressa* Plinio, Cariæ op. Ptol. *Porto Malfetan* Sophiano.

Crescens, patricius Romanus, qui cum Romæ principatum sibi vendicaret, ab Othone est interfectus. Euseb. Item viri nomen à D. Paulo memorati. 2 Tim. 4.

Crescentius Numentanus, Consulem Rom. titulo se præferens, urbis dominium cepit. Item Philosophus quidam Cynicus, Justino Martyri infensus. Tatianus contra Gentes.

Cresium, urbs Cypri. Steph.

Cresius, collis in Arcadiâ. Pausanias.

Cressa, Liburniæ urbs. Ptol. *Crexa* Plinio.

Cressphontes, Messeniorum rex qui populari seditione interfectus est. Pausan.

Cressa, vide *Cresa*. Item urbs Paphlagoniæ quam condidit Meriones. Steph. Item mulier ex Cretâ.

Cressea, regio Pallenæ vicina. Herodot. lib. 7.

Creston, Thraciæ op. quod Stephanus *Crestonen* vocari putat ab Herodoto. Lycophron.

Ὀρκωμοσίησαι ἀ τε Κρηστώνη θεόν.

Cives *Crestonæos* vocat Pindarus, *Crestonios* Rhianus, *Crestones* verò Hecatæus. Possessivum *Crestonicus*. Steph. Item nomen regis Bithyniæ.

Crestones, populi sunt qui singuli plures habent uxores : cum autem vir aliquis moritur, tunc oritur magna disceptatio inter fœminas, quænam illum charius adamaret viventem. Id ubi compertum est, quæ benevolentiæ & amoris palmam meruit, ad mortui tumulum ducitur exornata, ibique à propinquis mactatur, & cum viro humatur.

Creta, inf. maris Cretici maxima, vulgò *Candie*. Hom. Odyss. 9.

Κρήτη τις γαῖ' ἔστι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
Καλὴ, καὶ πίειρα, περίῤῥυτος. ———

Virgil. *Creta Jovis magni medio jacet insula ponto,*
Mons Idæus ubi, & gentis cunabula nostri,
Centum urbes habitant magnas uberrima regna.

Inde ἑκατόμπολις dicebatur. Seneca Tragædus.

Urbibus centum spaciosa Creta.

Has *urbes* Horatius *opida* vocat. Sic enim ille.

Quæ simul centum tetigit potentem
Opidis Cretam. ———

Ac proinde D. Paulus Titum monet ut Presbyteros in eâ constituat κατὰ πόλιν, id est, *per civitates*, vel, ut Erasmus, *oppidatim. Nobilem insulam* vocat Florus, quod ibi Jupiter natus credebatur. Fertilitatem ejus quod attinet, Virgilius *uberrima regna* vocat. Homero πίειρα dicitur. Dionysius vers. 500.

——— Ἐγγύθι δ' αὐτῆς (Carpathi sc.)
Κρήτη τιμήεσσα Διὸς μεγάλοιο τιθήνη,
Πολλὴ τε λιπαρή τε καὶ ὔβριμος.

Solinus cap. 17. *Larga vitis, mira soli indulgentia.* Plin. 25. 8. ubi de dictamno : *Procedente persuasione illâ, quicquid in Cretâ nascitur, infinito præstare cæteris ejusdem generis alibi genitis.* Magnitudinem ejus innuit Hom. Il. N.

Κρήτην ἐς ὠφείην. Idem alibi.

——— Κρηΐδων γὰρ ἔυχομαι ὄμφιδων.

Seneca. *O magna vasti Creta dominatrix freti.*

De nomine Bochartus. Ut apud Phœnices, inquit, כרתי *Crethi* vel *Creti* dicebatur Sagittarius è Palæstinâ : ita ab iisdem כרתים *Crethim*, id est, *Cretes*, dicti sunt ii Græcorum, qui eandem artem maximè calluerunt. Porro nemo est qui nesciat, hæc eadem fuisse Cretensium arma perpetua, h. e. arcum, & sagittas. Lucanus lib. 3.

Jam dilecta Jovi centenis venit in arma
Creta vetus populis, Gnossasque agitare sagittas
Docta, nec Eois peior Gortyna sagittis.

Idem lib. 7. ——— *Creta Cydonos*
Misit, Iturææ cursus fuit inde sagittis.

Virgilius, sive Catullus in Ciri.

Attica Cretæâ sternebat rura sagittâ.

Max. Tyrius Serm. 7. Παιδεύματα Κρητικὰ θῆραι, ὀρχήσεις, τοξεῖαι. Inde est quod Isacius in Lycophronem Herculem scribit didicisse τοξευτικὴν à Cretensi Rhadamantho. Quin & Pindarus Pyth. 4. Cretenses τοξοφόρους vocat, & in bellorum historiis nihil tam frequens quam τοξόται Κρῆτες. Hinc Proverbium apud antiquos : *Cretenses semper mendaces.* Epimenides, citante B. Paulo cap. 1. Ep. ad Titum Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, &c. Ovidius.

Cretes erunt testes, nec fingunt omnia Cretes.

Idem. ——— *Non hoc quæ centum sustinet urbes,*
Quamvis sit mendax Creta negare potest.

Lucan. *Tam mendax magni tumulo quam Creta Tonantis.*

Habuit ex Calimacho, cujus hæc sunt.

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κὴ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτευξάμεθα, σὺ δ' οὐ θάνες, ἔσσι γὰρ αἰεί.

Nec solum falsitate famosi Cretenses, sed etiam turpi amori dediti. Servius in illud Æn. 10.

Dum sequeris Clytium infelix nova gaudia Cydon.

De Cretensibus, inquit, *accepimus, quod in amore puerorum intemperantes fuerunt. Quod postea in Laconas ac in totam Græciam translatum est.* Athenæus 13. 27. Κρῆτες γᾶν, ἀς ἔφην, καὶ οἱ ἐν Βυβλίᾳ Χαλκιδῆς ἀεὶ τὰ παιδικὰ δαιμονίως ἐπτόηνται. Ἐχεμίνης γὰρ ὁ τοῖς Κρητικοῖς, ὁ τὸν Δία φησὶν, ἁρπάσαι τὸν Γανυμήδην, ἀλλὰ Μίνω.

Creta,

Creta, nomen luci apud Pausan. Item op. Scythiæ, cujus mem. Val. Flaccus lib. 1.

——— *Scythia metuens, Pontumque, Cretamque.*

Cretæ, insulæ quædam appellantur in Mœsia contra Liburnos populos. Plin. 4. ult.

Cretæus, poeta quidam apud Propertium, l. 2. Eleg. ult.

Aut quid Cretæi prosunt tibi carmina lecta?

Ubi alii *Tyrtæi*, alii *Lucreti*.

Cretea, reg. Arcadiæ circa Lyceum mont. in quâ incolæ Jovem educatum ferunt, non autem in Cretâ insulâ. Pausan.

Cretenia, locus Rhodi, ubi Althemenes habitabat, qui cum ex oraculo patrem se occisurum accepisset, dum fugit, ne hoc perpetret, noctu in navigium incidit, in quo piratas esse ratus patrem occidit. Steph.

Crethem, Æoli filius qui ex Tyro Salmonei fratris filiâ Æsonem genuit. Inde *Cretheia virgo* apud Val. Flaccum lib. 1. pro Helle Crethei nepte.

Crethon, Dioclis fil. qui cum fratre Orsilocho ad bellum Trojanum profectus est, Græcis auxilium laturus. Verum cum duo hi fratres nimium suis viribus freti cum Æneâ congredi non dubitarent, ab eodem interfecti temeritatis suæ pœnas dederunt, vixque eorum cadavera à Menelao & Antilocho ex hostium manibus eripi potuerunt. Hom. Iliad. 5.

Creticus, Oratoris nomen, ponitur autem pro quovis judice. Juvenal. Sat. 2.

——— *Sed quid*
Non facient alii cum tu multitia sumis
Cretice? Idem ibidem.
Acer & indomitus, libertatisque magister
Cretice pelluces. ———

Cretineorum regio est juxta Ephesios. Parthen. Erotic. cap. 5.

Cretinus Magnesius, bello Mithridatico adversus ipsum Mithridatem delegit Imperatorem Hermiam, quocum tamen privatas gerebat inimicitias, professus se interim iturum in exilium, ne quis tumultus ob illam factionem suboriretur. Quod si patria mallet Cretinum Imp. quam Hermiam, oravit, ut interim exularet Hermias. Adversarii modestia permotus Hermias, sponte exulavit.

Cretopolis, Pamphyliæ urbs. Diodor. lib. 18.

Creuga, pugil insignis. Pausan.

Creusa, Creontis Corinthiorum regis filia, quam Jason, repudiatâ Medeâ, uxorem accepit, quamobrem Medea indignata, carminibus suis ignem inextinguibilem scriniolo inclusum per filios suos misit. Eos vero præmonuit, ut statim oblato munere discederent. Creusa igitur videndi cupida, nihilque mali suspicans, scriniolum aperuit, & continuo evolavit ignis, Creusamque & totam Creontis regiam exussit. Ovid. 1. de Art. Am.

Cui non defleta est Ephyræa nata Creusæ.

Creusa, Erichthei filia. Alia Cecropis filia. De quibus vide Meursium de Reg. Athen. lib. 2. capp. 13. & 14.

Creusa, Priami & Hecubæ filia, Æneæ conjunx, cui Ascanium filium peperit. Hanc in excidio Ilii ab Æneâ, qui fugiens patrem humeris gestabat, filiumque manu ducebat, perditam fuisse in itinere, dum vias notas excessisset, tradit Virgil. Æn. 2. Sed nonnulli eam ab ipso Æneâ ex pactione cum Græcis factâ occisam volunt, ne quis ex semine Priami superesset. Alii rursus non occisam, sed desertam tradunt, idque eo consilio, ne novas sedes, novaque fœdera (quæ fere nuptiis solent coalescere) longinquis in regionibus quæsituro uxor obesset.

Creusa, Bœotiæ op. Ptol. Thespiensium navale, ut Strabo ait. *Creusia* Straboni, *Creusis* Stephano dicitur. *Livadia* hodiè, teste Nigro.

Crexa, vide *Crespa*.

Crimisa, Lucanorum urbs. Κείμισα, Lycophroni. *Lo Ciro*, teste Gabr. Barrio. Ibi etiam *Crimissa* flu. juxta op. decurrens, vulgò *Flumica*.

Crinis, Massiliensis medicus, qui ad syderum motus ex ephemeride Mathematica cibos dabat, horasque observabat. Plinius scribit hunc 100. sestertia reliquisse, muris patriæ non minore summâ extruendis.

Crinis, Sacerdos Apollinis, qui cum sacra Dei neglexisset, atq; ob hoc nihil penitus fructuum eo anno collegisset, omnibus rebus à muribus corrosis, tanto detrimento commotus, sacra Deo peregit; quo facto Deus illico mures omnes sagittis suis peremit, atque ex eâ re *Sminthes* Apollo dictus est. Cretenses enim mures *Sminthas* vocant.

Crinis, Philosophus quidam Stoicus, cujus mem. Diog. Laert. in Zenone, & Arrian. in Epictet. lib. 3. cap. 2.

Crinisus, Siciliæ flu. Segestæ urbi vicinus, de quo Servius fabulam hujusmodi refert. Cum Laomedon Neptuno & Apollini mercedem pro ædificatione murorum Ilii denegaret, Neptunus iratus, Trojæ cetum immisit, ut eam vastaret. Quâ de re consultus Apollo, hoc unum tantæ calamitatis remedium fore ostendit, si virgines Trojanæ belluæ objicerentur. Hippotes itaque nobilis Trojanus metuens ne & Hegesta filia sua in eandem calamitatem incideret, navi eam impositam ventis fluctibusque commisit, tolerabilius nimirum ratus, si illa se absente mergeretur, quam coram à teterrimâ belluâ crudelissimè dilaniaretur. Verum ita Diis visum est, ut illa salva in Siciliam deferretur, ubi amore ejus captus Crinisus, in canis, seu, ut alii malunt in ursi effigiem conversus eam compressit, susceptique ex eo concubitu Acestem Siciliæ regem. Virg. Æn. 5. de Aceste.

Troja Crinisо conceptum flumine mater
Quem genuit. ———

Cæterum sciendum variè à variis hoc flumen vocari. Apud Virg. nunc *Crimisus*, nunc *Crimnisus* dicitur, aliquando autem *Crinisus*. Servius. *Hesiona ad Siciliam delata à Crimisо fluvio, quem Crinisum Virgilius poeticâ licentiâ vocat, compressa, edidit Egestum.* Apud Vibium *Crunisos*, apud Probum in vitâ Timoleontis *Crinissus*, quod apud Plut. in eodem Timol. Κεμισὸς & apud Diod. Sic. Κρημισὸς, apud Lycophronem denique Κεμισσὸς dicitur. Videtor Cluver. de Sicil. Ant. lib. 2. cap. 2.

Crioa, vicus in tribu Antiochide. Steph.

Crios, Latinè *aries* dicitur, quo nomine dictus est Æginetа quidam luctator decantatissimus apud Græcos.

Crisa, vide *Crissa*.

Crisa, urbs Troadis.

Crison, Himeræus stadio vicit, Philisco Archonte an. 1. Olymp. 83. testibus Dionys. Halicarnassæo lib. 11. Diod. Siculo lib. 12. Pausaniâ Eliacis prioribus, itemque Eusebio, apud quem Κείσων scribitur, quemadmodum etiam apud Platonem de Legg. lib. 8. Καὶ δὴ καὶ Κείσωνα καὶ Ἄσυλλον καὶ ἄλλους παμπόλλους, ὁ αὐτὸς τοῦτο λόγος ἔχει. Clemens Strom. 3. Φασὶ δὲ καὶ ἀθλητὰς ἐκ ὀλίγης ἀφορμῆσιον ἀπίχειν δι' ἀσκησιν σωματικὴν ἐγκρατευομένους, καθάπερ τον Κρίσωνιάτην Ἄσυλλον, καὶ Κείσωνα τὸ Ἰμεραῖον. Apud Aristophanem in quâdam fabulâ corrupte Τείσων scriptum fuerat, unde est Hesychii Glossis. Τείσων ὄς. Ἀριστοφάνης δὲ ὀνομαστικῶς νενικηκότα ἐν Ὀλυμπίᾳ παῖδα.

Crispina, Pannoniæ urbs. Anton.

Crispinus, Præfectus Prætorii Domitiani Principis, celebratur à Statio in sylvis, qui patre illum Vectio Bolano, quem comitem habuit in Armenia Corbulo, prognatum scribit. At à Juvenale Sat. 1. proscinditur, tanquam

Pars Niliacæ plebis & vernа Canopi.

Et rursum Sat. 4. ut adulter & incestus notatur.

Ecce iterum Crispinus, & est mihi sæpe vocandus
Ad partes, monstrum nullâ virtute redemptum
A vitiis, &c.

Item *Crispinus* Consul Coll. Juventii Celsi, an. U.C. 865. Alius collega Æliani, an. U. C. 939. Tertius Cons. cum Juliano, an. U. C. 976.

Crispitia, Daciæ urbs. Lib. Notit.

Crispus Sallustius, historicus Latinus, Thucydidi ex Græcis opponitur à Quinctiliano, elegantiâ dicendi, Atticâ brevitate, sententiarum crebritate. Taxatur autem à Pollione, ut nimis antiquarius, & ex Catonis Originibus verba mutuatus; à Trogo autem quod orationibus nimis longis utatur, sicuti & Thucydides. Elogium ejus habes apud Martialem.

Hic erit, ut perhibent doctorum corda virorum,
Primus Romanâ Crispus in historiâ.

Ciceronis acerrimus inimicus fuit, ut ex utriusq; invecti-

vis orationibus (modo eorum ſint) conſtat. M. autem Varro Criſpum Salluſtium in adulterio deprehenſum ab Annio Milone loris benè cæſum dicit; & cum dediſſet pecuniam, dimiſſum. Gellius lib. 18. Horatius de eo.

Tutior at multo merx eſt in claſſe ſecundâ
Libertinarum dico; Salluſtius in quas
Non minus inſanit, quam qui mœchatur.

Qui tamen Horatius alibi eum laudat tanquam liberalem. Carm. 2. Od. 2.

Nullus argento color eſt avaris
Abditæ terris inimice lamnæ
Criſpe Salluſti, niſi temperato
Splendeat uſu.

E contra Aſotiam ejus Lenæus Cn. Pompeii M. libertus perſtrinxit, *Laſtaurum, lurconem, nebulonem, popinonem* appellans. Sueton. de Illuſtr. Gram. cap. 18. Et clamator ille quaſi Tullius, Salluſtio reſpondens, decoctorem eum depingit & *patrimonium* ei objectat *non comeſum ſed devoratum*. Notavit & Acro in Sat. 1. lib. 1. *Quòd Caſſii Nomentani coquum Damam centenis millibus æris conduxerit habuerit*. Blanditur tamen ei ob amicitiam Cæſaris, de quâ recte Acro & Porphyrio. Et L. Seneca lib. 1. de Clem. cap. 10. ponit Salluſtium in Auguſti *coborte primâ interioris admiſſionis*. Deceſſit ex hâc vitâ quadriennio ante bellum Actiacum, compluribus Hiſtoriæ Romanæ libris perfectis & abſolutis, ſed quorum præter *Conjurationem Catilinæ*, & *Bellum Jugurthinum*, atque fragmenta quædam, temporum injuriâ nihil ad nos pervenit. Vide *Salluſtius*.

Criſpus, Conſtantini Cæſaris fil. à patre interfectus.

Criſpus Vibius, orator, ore compoſitus ac jucundus, privatis tamen cauſis quam publicis melior. Quinctil.

Criſpus Paſſienus, quo nihil ſe cognoviſſe ſubtilius in omnibus rebus, maxime in diſtinguendis, curandiſque vitiis Seneca ſcribit Præf. in lib. 4. Nat. Qu.

Criſſa, vel *Criſa*, Phocidis op. maritimum, à *Criſſo* Phoci filio conditum, ad ſinum Corinthiacum, qui ex eo ibi *Criſſæus* nominatur, *Claveos* ex tab. recent.

Criſſa, op. Brutiorum in Calabriâ ult. *Rocha d' Angitola*, teſte Barrio.

Criſtonei, pop. Scythis vicini. Stobæus. Vide *Creſtones*.

Critalis, Cappadociæ op. Herodot.

Critenſi, Aſiæ pop. à Memnonibus & Davellis dierum 20. intervallo diſcreti. Plin. 6. 30.

Critheis, ut ex Ephoro refert Plut. in vitâ Homeri, filia Atellis, quam moriens in Mæonis fratris tutela reliquit. Hic autem cum puellam vitiaſſet, gravidamque feciſſet, atque ob id facti vereretur infamiam, Phemio eam Smyrnæo, Grammaticæ præceptori in matrimonium dedit. Illa vero non multo poſt Homerum peperit, qui *Meleſigenes* prius dictus, & poſtea *cæcus* factus *Homeri* nomen cepit. Ariſtoteles autem lib. 3. de poeticâ longe aliter hæc narrat, ut & Pauſanias ubi de Melete.

Crithote, urbs Helleſponti, 80. ſtad. à Cardiâ diſtans. Eſt & promunt. Acarnaniæ. Stephano Κριθώτη dicitur.

Critias, philoſophus, dixit animam eſſe ſanguinem.

Critias, unus è 30. Tyrannis Athenienſibus à Lacedæmoniis impoſitis. Cic. lib. 2. de Orat.

Critias, ἐκ τῆ πολιτείας citatur à Julio Polluce lib. 7. c. 13. Egit eo opere de variis rebuſp. ac inter alias de rep. Lacedæmoniorum, cujus libri bis mem. Athen. lib. 11. Illuſtre hujus ſcriptoris teſtimonium adducit Clemens penè initio Sexti Stromateon. Putat Voſſius eundem eſſe, cujus Plut. meminit in Lycurgo & Solone. Alius fuit *Critias*, Callæſchri fil. poeta, cujus verſus recitant Plut. in Alcibiade, & Athenæus, lib. 13.

Crito, Athenienſis, Socratis familiaris, quem ex opibus juvit, & cum quo uſque ad extremum vitæ philoſophatus eſt. Alius Pieriota, (Pieria autem eſt urbs Macedoniæ) hiſtoricus, ſcripſit res Perſicas, Siculas, & Macedonicas. Alius genere Naxius, hiſtoricus quoque. Suidas.

Critobulus medicus. Plinius 7. 37. *Magna & Critobulo fama eſt, extracto Philippi regis oculo ſagittâ, & citra deformitatem oris curatâ orbitate luminis.*

Critodemus, res veteres memoriæ prodidit. Plin. lib. 5. cap. 76.

Critolaus, Athenienſis, nobilis Peripateticus, Romam ab Athenienſibus miſſus legatus cum Carneade ac Diogene Stoico, ut ſcribit Cic. 2. de Oratore; de quo idem Cicero in Tuſcul. Qu. Quo loco, inquit, quæro quam vim habeat libra illa Critolai, qui cum in alteram lancem animi bona imponat, in alteram corporis, & externa, tantum propendere illam boni lancem putet, ut terram & maria deprimat.

Critolaus, hiſtoricus, ſe libris extulit rerum Epiroticarum, quorum tertium citat Plutarchus in Paral. cap. 4. Vulgavit & libros φαινομένων, ex quorum quarto quædam adducit eodem libro Plut. cap. 9. Vide Voſſ. de Hiſt. Græc. pag. 349.

Critolaus, Achæorum dux, qui Corinthum conſiliis ſuis evertit. Cic. lib. 3. de Nat. Deor. Sororem interfecit, quòd ſibi è victoriâ redeunti non gratularetur, quum tamen cæteri omnes ei applauderent. Poſtremo à Qu. Cæcilio Metello victus apud Thermopylas veneno ſibi mortem conſcivit. Livius.

Criton, hiſtoricus, vide *Crito*. Reliquit Pallenica, Syracuſarum originem, Perſica, Sicula, &c. Suidas. Meſſenia ejus celebrat Jul. Pollux 10. 17. Getica etiam conſignaſſe ex Stephano diſcimus in Γετία.

Criu-metopon, id eſt, *Arietis frons*, promunt. geminum. Unum Cretæ in orâ Auſtrali ad occident. *Capo S. Jani* Nigro. *Capo Leone* Pineto. Dionyſ. verſ. 87.

——— Ἠτ' εἰς ἅλα πολὺ τένουσα
Παρ δ' ἱερὸν Τόβλυνα ϗ ἱπφρήτιδα Φαιστὸν
Πεσπρωνὶς, κελεὸν παρατυγάζουσα κάρηνον,
Τρηχιὰ μὲν ϗ κεῖθι ἐρημάζουσι μέτωπον.

Alterum Tauricæ Cherſoneſi in ora meridionali Carambi Paphlagoniæ promuntorio oppoſitum, de quo idem Dionyſ. verſ. 150.

Μέσσαι δ' ἔνθα ϗ ἔνθα δύω ἀντίχθιοι κολῶναι
Ἡ μὲν ὑπερτονίη, τὴν τε κλείουσι Κάρκμβιν
Ἡ δὲ βορηΐδιον γαίης ὑπερ Εὐρωπείης.
Τὴν ῥα παρακλίνουσι κεῖθι καλέουσι μέτωπον.

Crius, municipium Atticæ. Suidas. Item Achaiæ flu. Pauſanias.

Crixa, Liguriæ pagus. Anton. *Croſetta*, & *Croſera*.

Croatia, vide *Liburnia*.

Crobialus, op. non longè à Seſamo in Paphlagoniâ, quod abluit Partheniûs amnis, Dianæ virgini admodum gratus. Apollon. lib. 2. Val. Flac. lib. 5.

Crobylus, leno quidam omnium ſceleſtiſſimus, qui duo ſcorta domi alebat, quorum lenociniis quamplurimos adoleſcentes in perniciem alliciebat, nec his contentus eoſdem illectos furto compilabat, unde Proverb. *Crobyli jugum*. Item poeta Comicus.

Crobyzi, pop. juxta Iſtrum. Steph. Myſiæ infer. gens. Ptol. Thracum populi. Herodot.

Croca, pro *Cracovia*, à Polonis poetis poni ſolet.

Crocala, inſ. arenoſa circa Indi flum. oſtia. Plin.

Crocea, urbs Laconicæ, una ex centum. Pauſaniæ viſcis eſſe dicitur & pl. num. *Croceæ*.

Crociatonon, Venetorum in Gall. Lugd. urbs. Ptol.

Crocillus, nomen paſtoris apud Theocritum.

Crocius, Theſſaliæ campus prope Thebas Phthiotidis, per quem Amphryſus fluit.

Crocolana, *Crococalana*, vel *Corolana*, op. Angliæ in agro Lincolnienſi, *Ancaſter* Camdeno.

Crocodilopolis, urbs Thebaidis in Ægypto ad Nilum. Steph. Item op. Phœnices in Palæſtinæ confiniis, apud Carmelum mont. Plin. 5. 15.

Crocodilus, mons Ciliciæ. Plin. 5. 27.

Croconus, flu. Brutiorum, in quem ſi quid conjiciatur lapideo cortice durefcit.

Crocorus, campus juxta Theſſaliam ad Amphryſum flu. Steph.

Crocus venator, precibuſque Muſarum in aſtra relatus *Sagittarii* nomen accepit. Sidonius.

Crocus, puer formoſiſſimus, qui cum Smilacem puellam deperiret, amoris impatientiâ verſus eſt in florem ſui Nominis. Ovid. 4. Met.

Et Crocon in parvos verſum cum Smilace flores.

Crocyleum, ſeu *Crocylium*, Æoliæ urbs. Stephanus Ithacæ inſulæ

insulæ eam adscribit, auctoremque laudat Thucydidem lib. 3. apud quem tamen eâ de re nec vola, nec vestigium. Vocatur & *Demos*, vide Stephanum in Δῆμος.

Crocylus, vir Athenienſis. Plutarchus.

Cræſus, rex Lydorum Alyattæ fil. omnium, quos hominum memoria celebrat, ditiſſimus. Unde etiam hodie, cùm immenſas opes ſignificare volumus *Cræſi Divitias* dicimus. Ovid. 4. De Ponto.

Divitiis audita eſt cui non opulentia Cræſi?

Unde pauperi Iro opponitur à Propertio lib. 3.

Lydus Dulichio non diſtat Croeſus ab Iro.

Mart. *Ardua res hæc eſt opibus non tradere mores*
Et cum tot Cræſos viceris eſſe Numam.

Hic, cùm ſe omnium Mortalium felicissimum crederet, monitus eſt à Solone, Neminem ante cineres beatum dicendum, quòd quoad vivimus, periculum ſit, ne inſtabilis hujus mundi felicitas dolore aliquo contaminetur. Juvenal. Sat. 10.

Feſtino ad noſtros, & regem tranſeo Ponti
Et Cræſum, quem vox juſti facunda Solonis
Reſpicere & longæ juſſit ſpatia ultima vitæ.

Quam Solonis ſententiam veriſſimam eſſe Cræſi calamitas poſteà declaravit. Victus enim à Cyro, pyræque impoſitus tandem ſalubre Solonis conſilium agnovit, ejuſque nomen ſæpius inclamavit. Unde admiratus Cyrus quiſnam eſſet Deorum, hominumve, quem ille in extremo periculo ſolum invocaret, remque totam edoctus, humanæ viciſſitudinis memor, Cræſum ab incendio liberavit, ſummoque ſemper apud ſe in honore habuit. Herodotus lib. 1. Plut. in Solone. Horat. lib. 1. Ep.

Quid Croeſi regia Sardis?

Crois, Arabum urbs. Steph. in voce Κρῶς.

Cromitus, regio in Peloponneſo ſupra Alpheum.

Crommyon, Cypri inſ. promuntorium. Item Libyæ urbs. Steph. Locus in Atticâ, Xenophon. Eſt & Corinthii agri vicus, Pauſan. & Thucyd. Strabo vero Megaridi non Corinthiacæ regioni attribuendum putat. *Cromyon* Ovid. Met. 7.

Quodque ſuum ſecurus arat Cromyona colonus.

Crommyoneſius, inſ. ante Smyrnam. Plin.

Cromna, Paphlagoniæ op. Strabo lib. 12. Val. Flac. lib. 5.

Mox etiam Cromnam atque jugo pallente Cytorum.

Vide Steph. & Heſychium.

Cronciades, unus ex præſtantioribus Herculis filiis ex Megara. Perottus.

Cronea, promunt. prope mare Caſpium. Plin. 4. 5.

Cronia, *orum*, Saturni feſta erant, quæ Romæ celebrabantur 14. Calend. Jan. Ita dicta Κρόνῳ Κρόνος, i. e. *à Saturno*, Latinè *Saturnalia* vocantur. Horum Macrobius latè meminit, citatâ etiam antiqui poetæ authoritate, apud quem legerat.

Maxima pars Graium Saturno, & maxima Athenæ
Conficiunt ſacra, quæ Cronia appellantur ab illis.

Cronium, mons Peloponneſi. Ptol. Urbs Elidis, Diodor. 15. Siciliæ op. ab Amilcare captum. Polyænus.

Cronium mare, nonnullis *Concretum*, vel *Congelatum* appellatur. Plin. 4. 16. Dionyſius.

Πόντον μιν καλέουσι πεπηγότα τε Κρόνιόν τε.

Apollonius tamen in Argonauticis *Cronium mare* pro Adriatico poſuit (ſi Interpreti ejus credemus) quod Italiam alluat, quam olim Saturnum tenuiſſe volunt. Porro *Cronium* dicitur mare ſeptentrionale, teſte Euſtathio à Κρόνος *Saturnus*, qui ab aſtrologis frigidum aſtrum, & frigidis præeſſe putatur, & cum tardi ſit motûs, pigris etiam rebus & frigidis præeſſe judicatur. Orpheus in Argonauticis.

Ἐμπεσεῖ δ' Ὠκεανῷ, Κρόνιον δὲ τ' ἐκλήσσεται
Πόντον, ὑπερβόρειον μέγεπος νεκρήϊα θαλάσσαν.

Tzetzes.

Ὁ πρὸς βορέαν δὲ Κρόνιον ἡ πεπηγὸς πέλαγός τε.

Cronius, unus ex Centauris.

Cropia, vicus in tribu Leontidis. Steph.

Cros, urbs Ægypti. Steph.

Croſſa, urbs juxta Pontum. Steph.

Croſſea, Græciæ regio. Herodotus.

Crotalus, Italiæ fluvius navigabilis. Plin. 3. 10.

Croton, civitas Italiæ in ſinu Tarentino, Milone athletâ memorabilis, qui Pythagoræ diſcipulus fuit. Peritiſſimus rei bellicæ fuit, nec parvam operam exercendis athletis dedit. In uno enim Olympico certamine victores omnes Crotoniatæ fuerunt. Jure itaque dici viſum eſt. *Qui Crotoniatarum poſtremus eſt, is reliquorum Græcorum primus eſt.* Vetus quoque adagium fuit *Crotone ſalubrius*, quod inde ortum eſſe aiunt, quod locus ipſe ad ſalubritatem & bonam corporis habitudinem, propter athletarum multitudinem plurimum conferat. Πόλιν ὐγιεινὸν appellat Stephanus. Unde Theocriti Schol. in 4. Idyll. *Excellebat Croton*, inquit, *omnes Italiæ urbes fortitudine, & omnium rerum affluentiâ*, ἅθιν δ' εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν.

Μάτεια τ' ἄλλα ἀεὶ Κρότωνα τ' ἄστεα.

Non longe fuiſſe à Metapontiis innuit Dionyſ. verſ. 368.

Τὰς δὲ μετ' ἐξείης Μεταπόντιοι, ἐγγύθι δὲ σφῶν
Ἰμερίδων πολίεθρον ἐϋστεφάνοιο Κρότωνος
Ναιόμενον χαρίεντος ὑπ' Ἀσσάρῳ πεφυκόπι.

A Crotone quodam ſic dicta. Ovid. Met. 15.

Invenit Æſarii fatalia fluminis ora,
Nec procul hinc tumulum, ſub quo ſacrata Crotonis
Oſſa tegebat humus, juſſâque ibi mœnia terrâ
Condidit, & nomen tumulati traxit in urbem.

Petronius in Satyrico: *Donec à villico quodam Crotona eſſe cognovimus, urbem antiquiſſimam, & aliquando Italiæ primam.* Silius lib. 11.

——— *Patefecit amicas*
Alta Croton portus. ———

Ab Achæis condita dicitur. Vide Strab. lib. 6. & Livium lib. 24.

Crotopus, rex Argivorum, pater Pſamathes, quæ ab Apolline compreſſa, Linum peperit, quem cum inter vepres abſcondiſſet, canes extractum dilacerarunt. Ovid. in Ibin:

Quique Crotopiaden diripuere Linum.

Crotus, ſive *Croton*, Euphemes, Muſarum nutricis, filius.

Crumerum, Aſaum, quod & *Legio prima adjutrix*, Panoniæ inſer. op. *Comar* Simlero.

Crunos, Thraciæ portus, & urbs in Myſiæ inter. confin. Vide *Dionyſiopolis*. Item op. Peloponneſi cum flu. cognomine inter Pylon & Chalcim. Vide Melam lib. 2. Sic dict. *ab aquis ſalientibus*, quæ Græcè Κρουνοὶ dicuntur.

Cruſa, inſula Aſiæ adjacens in ſinu Ceramico. Plin. 5. 31.

Cruſis, pars Mygdoniæ. Steph.

Cruſtumerium, vel *Cruſtumeria*, op. Sabinorum, Albanorum colonia. Plin. 3. 5. Virgil. lib. 7. Æn. *Cruſtumeros* vocat:

Ardea, Cruſtumerique & turrigeræ Antemnæ.

Cruſtuminum, op. Thuſciæ juxta Veios, à quo incolæ *Cruſtumini* dicti, & *Cruſtumina tribus*, & *Cruſtuminum vinum* laudatiſſimum. Item *Cruſtumina pyra*, quæ Virg. Georg. 2. *Cruſtumia* vocat.

——— *Nec ſurculus idem*
Cruſtumiis, Syriiſque pyris, gravibuſque volemis.

Plin. 15. 15. *Cunctis autem Cruſtumina gratiſſima.* Et lib. 23. cap. 7. *Decocta mire ſalubria, & grata præcipuè Cruſtumina.* Et Columella 5. 10. cum multa genera conſtituat, primo loco ponit *Cruſtumina*, adhuc ante regia.

Cruſtumium, flu. ex Apennino monte oriens, Ariminumque præterlabens. Lucan. lib. 2.

In lævum cecidere latus, veloxque Metaurus
Cruſtumiumque rapax, & junctus Iſapis Iſauro.

Crya, urbs Lyciæ. Vide Stephanum.

Cryaſſus, urbs Cariæ. Steph.

Crynis, Bithyniæ flu. Plin.

Cryon, Aſiæ min. flu. per Lydiam in Hermum defluens. Plinius.

Crypta Neapolitana, via manu facta ſub monte Pauſilypi, quâ itur Cumâ Neapolim, mille paſſ. in long. protenditur, 12. pedes lata, ac totidem alta, uti eam deſcribit Leander. *Grotta di Napoli* vulgo dicitur.

Cryptus, Arab. Fel. portus. Ptol. Item portus Ægiuæ inſ. Pauſan.

Cryſſa, Troadis fluvius. Plinius.

C T.

Cteatus, pater Amphimachi, unus ex 4. ducibus Epeorum, qui cum 40. navibus ad expeditionem Trojanam profecti sunt. Hom. in Catalogo.

Ctemene, urbs Thessaliæ à Peleo Phœnici data, cujus cives Homerus *Dolopes* vocat.

Ctenos, Tauricæ Chersonesi portus. Strabo.

Ctesia, duo fuerunt: Unus Cnidius, alter Ephesius. Utriusque meminit Plut. lib. de Flum. Ac Cnidio quidem tribuit libros περὶ ὀρῶν, quorum è secundo testimonium promit in *Caico*, ut & Stobæus facit sermone περὶ νόσου. Estque hic nobilis ille Historicus, qui Artaxerxis tempore vixit, de quo Vossius de Hist. Gr. l. 5. Ephesio autem, cujus ætas nescitur, idem Plutarchus adscribit libros de Perseo illo, qui Medusam interemit. καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας Ἐφέσιος ἐν ἀ Περσικῶν. Meminit & eodem libello librorum Ctesiæ περὶ πόλεμῶν, unde secundum citat, sed utrius sint, non addit. Vide Voss. de Hist. Gr. pag. 349.

Ctesibius, Historicus, ex quo Hermippus Smyrnæus quædam de Demosthene citavit, ut cognoscimus ex Plut. in Demosthenis vitâ. Demosthene igitur junior fuit, grandior vero Hermippo, qui sub Ptol. Evergete vixit. Apollodorus in Chronicis narrat, eum annos vixisse 104. teste Phlegonte Tralliano περὶ μακροβίων, cap. 2. Sed Lucianus in *Longævis* vixisse ait an. 124. nisi locus corruptus, & ex Phlegonte emendandus, quod censet Meursius. At junior hoc *Ctesibius* Alexandrinus, qui pneumaticam rationem, & hydraulica organa reperit. Is enim vixit temp. Ptol. Evergetæ, secundi ejus cognominis, qui aliter Physcon. Vide de hoc Ctesibio Vitruvium 9. 9. Plin. 7. 37. & Voss. de Scientiis Mathematicis.

Ctesibius, Athenienſis parasitus, qui aliquando interrogatus, quid illi ex philosophiâ supereſſet, respondit ἀσύμβολος δεῖπνεῖν, *sine symbolo cœnare*; nam cum jocis scateret sapius vocabatur. Rhod. 27. 24.

Ctesibochus, pictor nobilis, qui Jovem Bacchum parturientem, & ingemiscentem muliebriter inter obstetrices, Dearumque clamorem depinxit.

Ctesiphon, Athenienſis, decreto Athenienſibus persuasit coronari oportere Demosthenem aureâ coronâ in theatro, probitatis, & virtutis omnis generis ergò. Ob id ab Æschine, Demosthenis inimico, tanquam pernicioſi decreti author accusatus, defenditur à Demosthene præclarâ illâ, atq; omnium optimâ oratione quæ περὶ Στεφάνου inscribitur. Cicero.

Ctesiphon, historicus, cujus librum 3. rerum Bœoticarum Plutarchus testem adducit Paral. Min. cap. 12. Fortassis idem est cujus de plantis & arboribus libros idem Plut. advocat lib. de Fluminibus.

Ctesiphon, Architectus, qui templum Dianæ Ephesiæ traditur extruxisse, opus mirabile, ac toto orbe celebratum; quod postea ab Herostrato quodam incensum fuit, & hâc tantum de causâ ut ob aliquod facinus nominaretur.

Ctesiphon, pagus Assyriæ amplissimus, in Tigridis alterâ ripâ, è regione Seleuciæ urbis, à Parthis extructus; Ibi Parthorum reges in hyeme propter aeris temperiem degere solebant, æstatem vero in Hyrcaniâ, & Ecbatanis agebant. Quin & Ctesiphontem Babylonici regni caput fuisse Plinius scribit 6. 26.

Ctesippus, Chabriæ fil. quem Phocion mortuo Chabriâ amico, diligentèr ac perhumanitèr collegit, quò impuros adolescentis mores componeret. Ejus tamen cùm duro, tum minimè liberali ingenio nusquam adduci potuit, ut curam, & laborem in illo instituendo dimitteret; cujus ineptias non modo pertulit patientèr, verum etiam studioſe tegebat. Quanquam semel aiunt, Phocionis constantiam importunitate leviſſimi hominis fuisse superatam. Nam cùm ille Imperatorium quoddam munus studio accuratiore obiret, Ctesippus, ut erat furilis, deliruſque, graviſſimum, peritumque Imperatorem cœpit satuis quibusdam interrogationculis obtundere. Tum Stomachatum Phocionem dixisse fama est, *O Chabria, Chabria, cumulatam tibi pro amore nostro gratiam nunc persolvo, qui nati tui deliramenta sustineo.* Plut. in Phoc.

Ctesippus, historicus, Res Scythicas composuit. Plut. de Flum.

Ctesius, Jupiter dictus apud Athenienſes, in cujus dedicatione ambrosia ferebantur, i. e. omnis generis fruges cum oleo, & lacte. Rhodigin. 28. 25. Hujus statuam in ærario ponebant. Suidas.

Chthonia, Creta olim sic dicta. Steph.

Chthonophile, ex Baccho Phliuntem peperit. Steph.

Ctylindrine, Indiæ intra Gangem locus. Ptol.

Ctypansa, castellum. Strab. lib. 8. Stephanus docet nos legendum esse Τυπανία sic enim scribit: Τυπανία, πόλις Τετραυλίας. Apud Polybium scribitur hodie Τυμπανάια, apud Ptol. Τυμπάνισα. Casaub.

C U.

Cuarius, flu. prope Coronæam, quem Alcæus *Coralium* vocat. Bochartus à Syro כוּרִי *Cavari* deducit quod *piscosum* sonat.

Cuba, Dea apud antiquos, quæ præerat *cubantibus*.

Cuba, insula Novi Orbis Occidentalis. Item Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Cubi, Gall. Celt. pop. qui *Bituriges* vocantur, vulgò *Ceux de Berry*. Plin. 4. 19.

Cubulterini, Italiæ pop. Plin.

Cubus, vide *Cybus*.

Cucadma, Sarmatiæ Asiaticæ op. Ptol.

Cucasbiri, Thraciæ urbs. Procop.

Cucci, Pannoniæ infer. urbs. Anton.

Cuculum, op. Marsorum in Latio, *Scutula*, teste Leandro.

Cuculus, Jupiter dictus est, quod Junonis desiderio in hanc avem fuerit transformatus.

Cudum, Indiæ promuntorium, sive op. Mela. 3. 7. pop. Κώδιοι Ptolemæo dicuntur, vicini Sinis, ultra Colum, vel Colicum promuntorium, Eoo adsiti litori.

Culcua, Numidiæ Colonia. Ptol. *Cucutina* teste Marmolio.

Cullu, quæ & *Collops magnus*. Ptol. urbs Africæ maritima, apud ostia Ampsagæ, purpura celebris, teste Solino. *Col* Marmolio, *Alcol* Castaldo, & *Collo* Nigro.

Cuma, urbs in Locrensi agro, qui est Joniæ minoris. Fuit autem hæc Æolicarum urbium maxima, & ferè metropolis cæterorum, quæ numero erant circiter 30. Ab eâ nominata est *Cumæa* Sibylla, quam aliqui à vicinitate loci *Erythræam* appellarunt, quæ profecta in Italiam multa de Romanis vaticinata est. Patria fuit Ephori, viri doctrinâ clari, Isocratis discipuli. Sed & ante ipsum Hesiodus quoque Cumæus fuit. *Cuma* Æolica ante Lesbum sita, nomen habet à *Cyme* Amazone, quare etiam *Amazonium* dicta; gentile Κυμαῖος (Κυμαῖοι enim ab urbe Italiæ fit) Hac & Lesbos stoliditatis notantur. Est & alia Phriconitis dicta. Quarta Elidis, Quinta Eubœæ, & Pamphyliæ. Item Insula prope Siciliam. Steph. Hujus op. incolæ *Cumæi* dicti sunt, qui stupiditatis nomine malè audierunt. Olim enim vulgatum erat in totâ Asiâ proverb. *Cumæi serò sapiunt.* ὀψὲ σοφίζονται Κυμαῖοι. De cujus origine duæ afferuntur sententiæ. Sunt enim qui dicant, Cumæos cum ad mare urbem opportunam haberent, & tamen nullum ex eâ reciperent proventum, vix demum trecentesimo ab U. C. anno intellexisse, ex portorio reditum non contemnendum posse confici. Alii, pecuniâ fœnori acceptâ, ampliſſimas eas porticus tradunt ædificasse: quam pecuniam cùm constituto die non exsolvissent, creditores in ipsarum porticuum possessionem fuisse missos, qui deinde cives à deambulatione arcebant. Verum cum ingens pluvia repente ingruisset, creditores statim edictum promulgasse, ut Cumæi se in porticus reciperent. Præcone itaque identidem acclamante: *Subite portus viri Cumæi*, qui tunc aderant hospites, rem in jocum verterunt, tanquam non intelligerent Cumæi, nisi jussi, pluviæ tempore porticus esse subeundas. Hæc Strabo lib. 13. Vide Steph.

Cumæ, *Cume* Ptol. *Cyma* Livio, *Cyme* Melæ, civitas Campaniæ ad mare juxta Puteolos, à Cumæis Asiæ populis & Chalcidensibus communiter condita. *Castri* hodiè Sophiano. *Foia nova* Negro. Virgil. Æn. 3.

Huc ubi delatus Cumæam accesseris urbem.

Silius. *Linturnum, & quondam fatorum conscia Cume.*

Vide Cluverium.

Cumanus,

Cumanus, Judææ procurator, anno Salutis 51.

Cumbria, regio Angliæ, vulgò *Cumberland*.

Cumerum, Piceni promuntorium, *Monte d' Ancona* Leandro, Aliis *Monte Sanctο*, propter frequentes Eremitarum habitationes.

Cumi Æthiopiæ ſub Ægypto op. in Nili ripâ. Plin.

Cumillum Magnum, Italiæ urbs, inter Parmam, & Dertonam. Anton. hodiè *Gigognola* Simlero. *Cumillomagum* conjunctim legit Sigonius.

Cunaxa, locus Aſſyriæ, ubi inter Artaxerxem regem, & Cyrum ejus fratrem dimicatum eſt, à Babylone 500. ſtad. Plut.

Cunetio, op. Angliæ. Anton. *Marlborough* Camdeno & Lhuydo, vel *Kennet*.

Cunei, Hiſp. pop. quorum urbs ampla Cuniſtorgis dicitur. Appianus.

Cuneus, ſive *Sphen*, Straboni regio eſt. Plinius promuntorium vocat. Mela 3. 1. agrum nominat, Luſitaniæ locus eſt inter Sacrum promuntorium, & Anam fluvium. *El Faro* hodiè Cluſio. Rationem nominis reddit Mela dicto loco. *Quia latâ ſede procurrens, paulatim ſe ac ſua latera faſtigat, Cuneum ager dicitur.* Verum in eo egregie falli putat Iſ. Voſſius, quòd promunt. hoc à cunei formâ dictum putat. Quod a. magis mirere, etiam Straboni perſuaſum hoc eſt à Romanis; ait enim ille: Καὶ διὰ τὴν περιοχὴν τύτην χάριν τῇ Λατίνῃ φωνῇ καλῦσι Κύνεον, ὁρῶντα σημαίνειν βυλόμενοι. Idem habet Ælianus. Atqui vox corrupta eſt ex Græco Κύνες, cujus accolæ dicuntur Herodoto Κυνήσιοι & Κύνησιοι. Vide *Cyneſii*.

Cuni, Gedroſiæ op. Ptol.

Cunici, urbs Balearidis majoris. Plin.

Cunicularia, inſulæ parvæ inter Corſicam & Sardiniam.

Cunina, Dea, quam priſci coluerunt, quæ *cunis* infantium præſidere putabatur. Rhod. 21. 34.

Cunion Charion, Sardiniæ promunt. Ptol. *Cabo Ferrato*, teſte Nigro.

Cunuſitani, Sardiniæ pop. Ptol.

Cuphe, Libyæ inter. urbs. Plin. Apud Cedrenum vero flu. Sarmatiæ Europææ videtur.

Cupido, Amoris Deus, quem Heſiodus natum vult ex Chao & Terrâ, Simonides ex Marte & Venere, Arceſilaus ex nocte & Æthere, Alcæus ex Lite, & Zephyro, Sappho ex Venere & Cœlo, Seneca ex Venere & Vulcano. Quidam ex ſolâ Venere prognatum tradunt, citantes illud Virgilii lib. 1. Æn.

Nate meæ vires, mea magna potentia ſolus.

Duplex autem eſt. Ovidius.

Alma fave, dixi, geminorum mater Amorum.

Seneca in Hippolyto.

Diva non miti generata ponto
Quam vocat matrem geminus Cupido.

Honeſtus videlicet & turpis; Illumque ex Venere & Jove patre natum volunt, hunc autem Noctis ac Erebi filium eſſe, quod ipſum refert Cic. lib. 3. de Nat. D. Fingitur à poetis flammis armatus, ac duobus diverſiſſimæ naturæ ſpiculis, altero videlicet aureo, altero plumbeo, quorum illud vim habet amorem conciliandi, hoc pellendi fugandique. Ovid. Met. 1. in Fab. Apol. ac Daphnes. Ejus potentiam ſupra vidimus in *Amore*, quam hic ulterius ex poetis Græcis oſtendimus. Anacreon, ὡς ἑρμῆν.

Ὁ μὲν γὰρ θεῶν δυνατὸς,
Ὁ δὲ γὰρ βροτοὺς δαμάζει.

Theocritus in Pharmaceutria.

——Ἔρως δ' ἄρα γ' λιπαρεῦ
Πολλάκις Ἀφαίστοιο σίλας φλογερώτερον αἴθει.

Idem Idyll. 3.

Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα, βαρὺς θεὸς, ἢ ῥα λεόντας
Μαῖδε ἐβύλαζε, δρυμῶ τὸ μὲν ἔτρεφε μάτηρ,
Ὅς με καλασμύχων γ' ἐς ὀσσον ἄχρις ἴασιν.

Idem Idyll. 11.

Αἰ αἰ Ἔρως ἀνιηρὲ τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφυὲς, ὡς λιμνᾶτις ἄπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας.

Heſiodus de Cupidine.

——Ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Λυσιμελὴς πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων.
Δάμνησι δ' ἐν στήθεσσι νόον γ' ἐσθλόφρονα βυλήν.

Tyrannum virorum vocat Euripides in Hippol.

Ἔρωτα δ' ἢ τύραννον ἀνδρῶν τον τᾶς Ἀφροδίτας φιλτάτων θαλάμων κληδοῦχον ὑ στυγίζομεν. Moſchus.

Μίκκυλα μὰν τύνῳ τα χαρύδρια, μακρὰ δ' βέλλη
Βάλλη κ' οἷς Ἀχέοντα γ' ὁ δ' Αἰδωνῆα βασιλῆα.

Oppianus Halieuticôn, lib. 4.

Σχέτλε Ἔρως, πολόμηλα, θεῶν κάλλιστε μὲν ὄντως
Ἐσσιδέειν, ἄλγιστε δ' ὅτω κραδίαν ὀρύνεις,
Ἐμπίσλων ἀδίκητα, τύδ' φρένα δ' ἄσσα θέλεις
Μίσγεαι, ἀθμαίνεις δὲ πυρὶ δεινᾶν ὁμιλᾶν,
Παρλάζων ὀδύνησι γ' ἀκείτοισι μανίαις.
Δάκρυ δ' σοι φερβαλέων λαρὸν γάνος, ἠδ' ἰοειδὲς
Βυσσόθεν ὀιμωγᾶν, πολλάγχνοις δ' ὑπὸ θερμὰν ἰρυθρὸς
Φοινίξας, χρωτὸς γ' ἀδρύπτον ἀνθος ἀμέρσας,
Ὄσσε τε κοιλαίνας, πυρὶ φρένα πᾶσαν ἀέρας
Μαιομένην, πολλὰς δὲ γ' ἐς μόρον ἐξεκύλισας
Ὀδσοις χειμερίοις τε γ' ἄγεσθ' ἀνηβόλησας,
Λύσσαν ἄγων, φόβοις γ' ἀγάλλεαι πλατίνησιν.

Idem Cynegeticôn, lib. 2.

Ὀμβερὶμ' Ἔρως φόβος ἐσσὶ, πόθι σέθεν ἄπλοος ἀλκὴ,
Πόθεν ροιῆς, πόθι κιεμφόμις, φόβε, δαῖμον, ἀδύρμης;
Γαῖα πόλει σιδερὴ, βελέεσσι δὲ σοῖσι δονῆται,
Ἀσπίδος ὑαλίο πόντος, ἀταρ σύγε γ' τὸν ὑπεξας.
Ἤλυθες εἰς αἰδῆρ', οἶλον γ' σε μακρὸς Ὀλυμπος.
Δυσμαίνει δὲ σε πάντα γ' ἐφερπὸς ἐυρὺς ὑπερθε,
Γαίης ὅσα τ' ὑπερθε, γ' ὑδνεα λυγρὸ κεκεύθει
Οἱ λίθυες μὲν ἄφυσσαν ὑπὸ στόμα ποσσὶ θύρης
Καὶ φύγεν ἄλγεα πάντα, σὶ δ' οἰσίν περφέρεαι
Σῷ δὲ μένει γ' πᾶσι περᾶς ὅσον ὑπὸ λεύσσει
Ἠελίος φαέθων, σῷ δ' αὖ πνεῖ γ' φόος ὄκνη
Δυσμαῖσιν, γ' Ζηνὸς ὁμὸς ὄκυσι κραιπνοί.
Τοῖος ἄγεσο δεῖμον ἔχων πυρόεντας ὀϊστὸς,
Πευκεδανὸς, μαλερὸς, φθισίφρονας, ὀιστρόεντας
Τυκίδνα στοίσσας, δραλίζας, οἷσι γ' αὐτὸς
Θῆρας ἀνεπλόκιμος ἐν' ἀζυξοῖσι πόδεσσι.

Cupra, op. Piceni in Mediterraneis. Ptol. Κύπρα Μοντάνα, *Cupra Montana*, unde Plinio opidani *Cuprenſes* vocantur cognomine *montani*; ad diſcrimen alterius quod in litore *Cupra maritima* dicebatur, de quo Sil. lib. 8.

Et queis litorea fumant altaria Cupra.

Ubi Dauſqueius, *Junonis*, inquit, *cui id cognomentum*. Strab. lib. 5. Ἐφεξῆς δὲ τὸ τ' Κύπρας ἱερὸν Τυῤῥηνῶν ἵδρυμα καὶ κλίσμα τὸν δὲ Ἥραν καλοῦσι Κύπραν καλῶν. Hæc *le Grotte*, altera *Ripa Tranſona* hodiè dicitur, urbs recens Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Firmano.

Cuqueni, vel *Cucueni*, Aquitan. Gall. pop. Ptol. *Biernenſes* Villanovano.

Curaporina, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Curcum, Liburniæ op. Ptol. vulgò *Cruck*.

Cucura, maris Adriatici inſula.

Curena, Mediæ urbs. Ptol.

Curenſes, pop. in 4. regione Italiæ. Plin. 3. 13.

Cures, pl. num. Sabinorum op. cui imperabat Tit. Tatius, cujus cives *Quirites* dicebantur; convenerunt que Romulus & Tatius in hanc ſententiam, ut à duobus populis unus efficeretur, & Sabini Romam migrarent, Romaq; nomen retineret ſed *Romani* & *Sabini* Quirites appellarentur. Livius lib. 1. Hinc etiam populi *Cures*. Virgil. Æn. 8.

——*Tatioque ſeni, Curibuſque ſeveris.*

Idem lib 6. *parvi Cures*, i. e. *pauperes*; ſequitur enim *paupere terrâ*. Fuit olim urbs illuſtris, teſte Strabone. Caput gentis vocat Halicarnaſſeus. Κύρις Stephano eſt. *Turre* hodiè dici ſcribit Leander. Populi *Curenſes* Plinio.

Curetes, pop. Cretæ, qui & *Corybantes*, & *Idæi Dactyli* appellati ſunt, ex Idâ Phrygiæ monte (ut quidam volunt) oriundi. Dicti Κουρῆτες Straboni lib. 10.

ἀπὸ τ κυρᾶς, h. e. *à tonſurâ*, anteriorem enim capitis partem detonſam geſtabant, ne hoſtes eos cæſarie apprehenderent. Euſt. in Iliad. 23. Κυρῆτες χλιδῶλα πλόκαμον βόροντες, ὥστε παρθένοι ἀβρᾶς, ὅτω ἐκλάθοντο κυρᾶς ἕνεκα. Alii ſic dictos volunt ἀπὸ τ κυρᾶ βορᾶς, eò quòd Jovem aluiſſe dicantur. Lucret. lib. 2.

Dictæos referunt Curetas, qui Jovis illum
Vagitum in Cretâ quondam occultaſſe feruntur.

Virg. Georg. 4.

Nunc age naturas apibus quas Jupiter ipſe
Addidit, expediam, pro quâ mercede canoros
Curetum ſonitus crepitantiaque æra ſecutæ
Dictæo cœli regem pavere ſub antro.

Strabo ubi ſupra, Curetas quoque in Græciam commigraſſe refert, tandemque conſediſſe trans Acheloum flu. ibique cum intonſa ſervarent capita, *Acarnanas* vocari cœpiſſe. Hos Ovidius ex imbre natos fabulatur. Met. 4.

——— *Largoque latos Curetas ab imbre.*

Horum meminit Lucianus in Nigrino. Τυτικαῦτα χείσας τὸ βίλῳ, ὅτι ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν, ὅτι ὁπῷ καθάπερ τὰ Κρητῶν. Vbi Palmerius, Mirum eſt, inquit, Lucianum tribuere hoc loco Curetibus ſagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam, ſcutum, & haſtas tribuerunt, & ὁπλιτικὸν ὄρχησιν. Orpheus, ſeu Onomacritus Hym. 1. & 2. in *Curetas*, mille illis epitheta dedit, nullum tamen quod ſagittandi peritiam ſignificet. Imò contra eos ὁπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκόρυτες ἀρωὶα τεύχε᾽ ἔχοντας. Callimachus etiam Hymno in Jovem.

Οὐλα δὲ Κούρητές γε σὺν πρύλιν ὠρχήσαντο
Τεύχεα πεπληγυῖες. ———

Idem ait Apollodorus lib. 1. Οἱ δὲ Κόρυβες ἔνοπλοι ὄντ τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάττοντες τοῖς θόρυβοις τὰς ἀκοὰς συνέκρουον. Dionyſius Halicarnaſſeus lib. 7. Ὅτι τὸν Δία τιθηνούμενον θέλγειν ἐβόλοντο, κλύπῳ τὸ ὅπλων ἠχῇ μιλῶν. Strabo lib. 10. ubi de Cretâ. Τούτους δὲ ὠνόμασαν Κόρυβας νέους τινὰς ἐνόπλιον χίνησιν μετ᾽ ὀρχήσεως ὑποδύοντας, περιχηπάμενοι μῦθον ἢ ὡὲὶ τῦ Διὸς γενέσεως. Plin. 7. 56. *Saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrhichen Pyrrhus, utramque in Creta.* Idem ait & Pindari Schol. ad Pyth. 2. &, ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicumque de Curetibus ſcripſerunt, iis tympana, & armorum ſtrepitum & ſaltationem in armis tribuerunt, nullus ſagittarum infectionem. Ætoli certè, qui prius Curetes, & à quibus ortos Cretenſes Curetas volunt, fundâ, non ſagittis gloriabantur, & eorum dux Pyræchmes Degmenum Elæum ſagittarium fundâ proſtravit. His ductus auctoritatibus apud Lucianum hoc loco pro Κυρήτων lego Κρήτων minimâ mutatione. Nec mihi Diodori locus libri 5. ubi de novem illis Cretenſibus Curetibus, ſcrupulum injicit, & ab eâ lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: Τὰ ὡὲὶ τοξεῖαν ἢ τὰς κυνηγίας εἰσηγήσασθ. Nam ultra quod Diodori auctoritas contra omnium antiquorū turbam & conſenſum mihi parum valere videtur, recantat ipſe Diodorus, & contra ſeipſum pugnans ait ex Cretenſium traditione Apollinem in Cretâ natum. ἐυρεῖν τῦ τόξυ γενέμενον διδάξαι τὲς ἐγχωρίους τὰ ὡὲὶ τ τοξείαν. At certe ſi Apollo primus fuit arcûs & ſagittarum inventor, & ejus uſum docuit Cretenſes, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum, & ipſo Jove antiquiores in Cretâ habitabant. Hæc ille.

Curia, Rhætiæ locus inter Mediolanum & Brigantium. *Chur* hodiè Tſchudo.

Curia, vel *Coria*, op. Angliæ in Northumbriâ, *Corbridge* Camdeno.

Curiandra, Bactrianæ op. Ptol.

Curianum, Gall. Aquitan. promunt. Ptol.

Curias, Cypri promuntorium. Plin. op. vero Ptol.

Curica, urbs vetus inter Batim flu. & Emeritam. Anton.

Curicta, inſ. Illyriæ objacens. Plin. *Voga* hodiè Hermolao dicitur. Κυρικτικὴ Straboni lib. 7. & Κυρυκτικὴ, lib. 11. quod minus probat Caſaubonus. Κέρκυρα Ptolemæo.

Curiſugia, nomen villæ Nicolai Perotti, quam in agro Sentinati habebat, inter 2. fluenta, Sentinum & Nevolam, ubi eſt ſaluberrima cæli temperies.

Qu. Curio, pater, Orator egregius, ſed nullâ memoriâ fuit. Hic in quâdam oratione Cæſarem *omnium mulierum virum, & omnium virorum mulierem vocavit.*

C. Curio, filius. Trib. plebis, Cæſarianas partes ſecutus eſt, vir luxu & audaciâ ſingularis. Sexcentas enim H. S. debebat, uti Val. Max. *de luxu* ſcribit. Is itaque, ut ſe ære alieno liberaret, atque emergeret, Cæſarem ad bellum Civile impulit. Lucan. lib. 1.

Hos jam mota ducis, vicináque ſigna petentes
Audax venali comitatur Curio linguâ:
Vox quondam populi: libertatemque tueri
Auſus, & armatos plebi miſcere potentes.

Theatra duo juxta fecit ampliſſima è ligno cardinum ſingulorum verſatili ſuſpenſa libramento: in quibus utriſque autemeridiano ludorum ſpectaculo edito inter ſeſe averſis, ne invicem obſtreperent ſcenæ, & repente circumactis ut ſtarent, poſtremo jam die deſcendentibus tabulis & cornibus inter ſe coeuntibus, faciebat amphitheatrum, & gladiatorum ſpectacula edebat, ipſum magis autoratum populum Romanum circumferens. Quid enim miretur quiſque in hoc primum? inventorem, an inventum? Artificem, an authorem? auſum aliquem hoc excogitare, an ſuſcipere? parere, an jubere? ſuper omnia erit populi furor, ſederi auſi tam infidâ, inſtabilique ſede. En hic eſt ille terrarum victor, & totius domitor orbis, qui gentes & regna diribet, jura externis mittit, Deorum quædam immortalium generi humano portio, in machinâ pendens, & ad periculum ſuum plaudens. Quæ vilitas animarum iſta, aut quæ querela de Cannis quantum mali potuit accidere. Hauriri urbes terræ hiatibus, publicus mortalium dolor eſt. Ecce Pop. Rom. univerſus, velut duobus navigiis impoſitus, binis cardinibus ſuſtinetur, & ſeipſum depugnantem ſpectat periturus momento aliquo, luxatis machinis, &c. Vide Plin. Nat. Hiſt. 36. 15.

Curiones, Germ. pop. Ptol.

Curioſolitæ, pop. inter Celtas ex maritimis civitatibus Oceanum attingentibus, qui *Armoricæ* appellantur, proximi Andegavenſibus. Hos *Coriſopitenſes* eſſe pleriſq; placet. *Cornavaille* civitas eorum dicitur, teſte Marliano, in Britanniæ ducatu.

Cureotis, tertius dies Apaturiorū, ſic dictus παρὰ τ κυρᾶν ἢ τ κύρων *à tonſurâ, aut à pueris.* Nam à parentibus pueri ad Tribules adducebantur, ibiq; tondebantur, ac Sodalitatibus, ſive tribubus adſcribebantur. Quod reſpondet, opinor Romanorum mori, quo virilem togam adoleſcentes ſumebant, & primam barbam ponebant, de quo Suetonius in Caligula cap. 10. & Nerone cap. 12. Igitur & apud Græcos, adoleſcentes ad annos pubertatis, in honorem alicujus Dei, capillum alebant, quem propterea Θρεπτήριον vocabant. Eum deinde, ubi tondebantur, in ejus Dei templo conſecrabant, in cujus honorem ſe geſtaſſe profeſſi fuerant. Quod quia Apollini frequenter accidebat, illum ideo κυρότροφον appellarunt. Demoſthenes in provocat. contra Eubuliden, Παιδίον ὄντα μὲ ἐυθέως ἦγον εἰς τὲς φράτορας, εἰς Ἀπόλλωνος πατρῴους ἦγον, εἰς τ᾽ ἄλλα ἱερά. Nulla tamen Religio certo numini eos aſtringebat; nam puellæ Atticæ, teſte Pauſaniâ, primitias comarum ad ſepulcrum Iphinoæ deponebant. Elææ virgines Opi, & Hecaergæ dicabant. Athenienſium vulgus Herculi. Heſychius: Ἀθήνησι οἱ μέλλοντες ἐφηβεύειν, πρὶν ὑποκείρασθαι τὸν μαλλὸν, εἰσίασιν Ἡρακλεῖ μίτραν ἔνια, καὶ παίσασιν τοῖς συνιλλοῦσιν ἐπιδίδωσιν πάντα, ἡ δὲ στοιδὴ ἐκαλεῖτο ἐπιτριχία. Nobiliores autem & qui ſupra vulgus exiſtimari volebant, antiquo inſtituto, cujus mem. Plut. in Theſeo, comam ſuam Apollini Pythio vovebant, ac Delphos proficiſcebantur, cum deponendi tempus adveniſſet. At Κυρεωτίδος die conſecraſſe Dianæ comam expreſſe docet Heſychius: Κυρεῶτις, μηνὸς Πυανεψιῶνος ἡμέρα, ὅτε ἦ τὰς ὑπὸ τῆς κεφαλῆς τῶν παιδῶν ἀποκείρυσις τείχας Ἀπόλλωνι δύουσι. Vide Caſtellanum de Feſt. Græc. in Ἀπατούρια.

Curitis, op. à terrâ abſorptum. Plin. 2. 29.

Curium, urbs Cypri, à *Cureo* Gynaræ filio. Eſt etiam urbs Ætoliæ. Steph.

Curium,

Curius, Romanus civis exactiſſimæ frugalitatis, & perſpectæ fortitudinis. Hic cum in ſcamno ſedens, rapas in foro torreret, & Samnitum legati magnum auri pondus publicè miſſum attuliſſent, invitarentque ut eo uti vellet, reſpondit, M. Curium malle imperare locupletibus, quam locupletem fieri, & qui acie vinci non potuiſſet, eum pecuniâ corrumpi non poſſe. Hunc omnium primum de Sabinis triumphaſſe, author eſt Livius. Idem etiam Pyrrhum, Epirotarum regem acie victum Italiâ expulit, populoque viritim quaterna agri jugera diviſit, ſibique nihilo plus ſervavit, docens, Neminem eſſe debere ducem, cui non tantum eſſet, quantum militi ſufficeret. Poſtremò de Lucanis ovans urbem intravit. Hor. Carm. 1. Od. 12.

Hunc, & incomptis Curium capillis
Utilem bello tulit. ——

Juv. Sat. 11. — *Curius parvo quæ legerat horto*
Ipſe ſocis brevibus ponebat oluſcula, &c.

Claudianus.

Pauper erat Curius, règes quum vinceret armis.

Curius, Alexandriæ Preſbyter fuit, tantæ doctrinæ famâ, ut *Origenes Junior* appellaretur. Hieron.

Curopolis, urbs Cariæ. Steph.

Curta, Pannoniæ infer. op. hodiè *Offen*, ad Danubium.

Curti, Aſiæ pop. Cedren.

Curtius, prænomine Marcus, adoleſcens Romanus nobilis, qui ſe pro ſalute patriæ Diis manibus devovit. Nam cum terra in medio foro ingenti hiatu deſediſſet, reſponſumque eſſet, non coituram iterum, niſi quiſquam ex primæ ſpei adoleſcentibus ſeſe in hiatum dejeciſſet, Curtius acceptam à patriâ vitam eidem impendere non dubitavit, conſcenſoque equo, ſinè morâ ſe in ſpecum præcipitavit. Unde etiam *Curtius lacus* nomen creditur ſervaſſe. Ariſtides apud Plut. in Parallelis. Liv. lib. 6.

Curtius, eques Rom. deliciis diffluens quum apud Auguſtam cœnaret, turdum macrum è patinâ attollens, eumque manu tenens, interrogavit Cæſarem, num mittere liceret? Quumque is reſpondiſſet, quidni liceat? Ille protinus avem per feneſtram miſit. Princeps ambiguitate verbi deluſus, factum æquo animo tulit. Macrob. Sat. lib. 2.

Q. Curtius, temporibus Tiberii floruit, in quem eſt ejuſdem Principis dictum, natalium ejus dedecus velantis. *Curtius mihi videtur ex ſe natus*. Ex ſectatore Quæſtoris in Africâ, conſulare imperium, Provinciam Africam, & triumphi inſignia meruit. Tacit. lib. 11. De eodem Plin. Epiſt. lib. 7. ad Suram.

Q. Curtius Rufus, nobilis hiſtoricus, de rebus geſtis Alexandri Magni ſcripſit hiſtoriam. Ætas ejus colligitur ex loco ipſius lib. 10. ubi de *novo ſydere* loquitur. Quod alii de Auguſto Cæſare intelligunt, Lipſius de Claudio, Non nemo de Trajano. Voſſius autem optime ad Veſpaſiani tempora eum refert, quem vide de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 28.

Curtius fons, inſigni aquæ ductu memorabilis, ut qui à quadrageſimo lapide in urbem fuerit perductus opere arcuato tantæ altitudinis, ut in omnes urbis montes facilè diſtribueretur. Plin. 36. 15.

Cuſa, Mauritaniæ Tingitanæ flu. Ptol. *Umarabea* Marmolio, *Omirabi* aliis.

Cuſco, metropolis, & præcipua civitas in eâ novi orbis parte quæ meridiem magis reſpicit, quam Hiſpani terram firmam appellant, & quæ Braſiliam, Peruviamque comprehendit. Hæc civitas cum pulcherrimis Galliæ, & Hiſpaniæ urbibus, amplitudine, invicta arcis munitione, & hominum potiſſimum nobilium frequentiâ, ædificiorum ſerie, ſitûſque amœnitate contendit. Delectantur incolæ rebus depictis; panno, plumbi, ſtannique fodinis abundant; Argenti apud eos vis magna non item. Vide Novi Orbis deſcriptores.

Cuſculis, Thraciæ urbs. Procopius.

Cuſi, Pannoniæ infer. urbs. Anton.

Cuſis, filius Abdi, 1 Paral. 6. i. e. *durus*, aut *cucumerarium*.

Cuſus, *Chryſius* Jornandi, Daciæ flu. *Kerex* teſte Lazio.

Cuſuetani, Italiæ pop. Plin.

Cuteletos, inſ. circa Syrtim majorem. Mela.

Cutha, regio Perſidis, à flu. *Cuthâ*, ſicuti Joſephus Antiq. 9. 15. ſcriptum reliquit, vocata. Inde *Cuthæi*, de quibus idem lib. 11. cap. 2. Vide Boch. Phaleg. 4. 12.

Cuthbertus, non à barba tonſa, ſed à ſcientiâ clarâ nomen accepit; unde verſus:

Quique gerit certum Cuthbert de luce vocamen.

Cuth eſt ſcientia: ut *uncuth* ignotus, *Cuthwin*, peritus victor; *Cuthred*, ſciens dare conſilium. Camdenus.

Cutilia, agri Reatini lacus eſt in quo ſylvoſa inſula innatat, quæ nunquam die & nocte eodem loco permanet. Ejus aquæ ſtrumis medentur. Vitruvius 8. 3. *Eſt aquæ frigidæ genus nitroſum, uti Pinnæ Veſtinæ, Cutiliis, aliiſque locis ſimilibus, quod potionibus depurgat, per alvumque tranſiendo etiam ſtrumarum minuit tumores*. Idem tradit Plin. 31. 3. Imò & Strab. lib. 5. Sed is aquas eas eſſe dicit ὑπὸ Κατιακολίαις, Verum certum eſt Κυϊλίαις reſcribi oportere; Nam & ſic Sotion vocat de mirandis aquarum, ac Dio lib. 66. E Latinis etiam *Cutilias* nominant Varro de L. L. lib. 4. Sen. Nat. Qu. 3. 25. Tranquillus in Veſpaſiano cap. 24. Macrob. 1 Sat. cap. 7. quanquam non contenderim ſi Κοϊλία malis, ut eſt apud Dion. Halicarn. lib. 1. Ant. uti & ibidem Κοτύλαν legas, imo Cotyle quoque eſt apud Feſtum Pomp. Voſſius.

Cutilium, op. Sabinorum ad aquas Cutilias. Livius. hodiè *Contigliano* dici ſcribit Leander.

C Y.

Cyalus, urbs Lydiæ à Jove condita. Steph.

Cyamon, Cretæ promuntorium. Ptol. *Capo Spada* Sophiano. *Cheſim* Mercatori.

Cyamoſorus, Siciliæ flu. circa Centoripam urbem. Polyb.

Cyana, virgo Syracuſana, violatam ab ebrio patre pudicitiam ægrè ferens, apprehenſum capillis ſtupratorem ad aram traxit, mactavitque ac ſe ſuper eum necandam injecit, ad ſedandam peſtem, quâ propter facinus iſtud laborabant. Plut. in Parall.

Cyana, nympha Sicula, quæ cum Proſerpinæ adverſus Plutonem opem ferre conaretur, ab illo commutata dicitur in fontem ſui nominis, qui in agro Syracuſano oſtenditur, ubi Anapo miſtus, non procul ab Ortygiâ inſ. illabitur in mare, Ovid.

Quaque ſuis Cyanen miſcet Anapus aquis.

Cyane, op. Lyciæ. Plin. 5. 27

Cyaneæ, inſulæ, ſive potius ſcopuli ſub Thracio Boſporo, modico ſpatio inter ſe diſtantes. Unde factus eſt locus poetarum fabulis, qui Cyaneas inter ſe concurrere tradiderunt, quod ex adverſo intrantibus geminæ cernebantur, nave vero paululum in alterum latus deflexâ, una tantum videbatur. Apollonius Argon. lib. 2.

Κυανίας ὑψόθι δύω ἀλὸς ἐν ξυνοχῇσι
Τάων ὄτινα φημὶ διαπρὸς ἰξαλίαζθ',
Οὐ γὰρ ἑ μιζηναι ἐπήρατόν γε πάτησιν
Ἀλλὰ θαμὰ ξυνιᾶσι ἀκαμάτοιο ἀλὸς ἀχλύες
Εἰς ἓν, ὑπερθε δὲ πολλὸν ἀλὸς κορθύεται ὕδωρ
Βεκαρόμενον. Dionyſius verſ. 144.
Κυανέας ὀθι μοῦθος ἀναιδέος εἰν ἁλὶ πέτρας
Πλαζομένας, κανακηδὲς ἰὼ ἀλλήλῃσι φέριζ.

Val. Flac. lib. 1. —— *Certus Scythico concurrere Ponto*
Cyaneas. ——

Idem lib. 6. —— *Errantesque per altum*
Cyaneas. Ovid. Triſt. 1. eleg. 10.
Hæc precor evincat, propulſaque fortibus auſtris
Tranſeat in ſtabiles ſtrenua Cyaneas.

Vide *Symplegades*.

Cyanee, vel *Cyanea*, nympha quædam, Mæandri flu. filia, quæ & Mileto Phœbi filio Byblidem & Caunum gemellos peperit. Ovid. Met. 9.

Hic tibi dum ſequitur patriæ curvamina ripæ
Filia Mæandri toties redeuntis eodem
Cognita Cyanee præſtanti corpore nympha
Byblida cum Cauno prolem eſt enixa gemellam.

Cyanippus, Syracuſanus, qui cum Bacchi orgia contemneret, ab irato Deo tantâ perfuſus eſt ebrietate, ut filiæ Cyanæ in tenebris, quamvis reluctanti vitium intulerit. Vide *Cyana*.

Cyanippus, Theſſalus, cum frequentiſſimè venatum ire conſue-

consuevisset, nova ejus sponsa, ob magnam viri in sylvis consuetudinem, alterius mulieris concubitum suspicata eunctem Cyanippum pedetentim subsecuta est, cumque inter densa delituisset arbusta, rerum præstolatur eventum. At ramis forte commotis, feram adesse canes suspicantes, impetu facto, amantissimam viri puellam, tanquam brutum animal dilacerarunt. Id vero insperatum adeo facinus, cum Cyanippus inspexit, mortem sibi conscivit. Plut. in Paral.

Cyanus, Colchidis flu. qui juxta Acam op. in Phasim influit. Plin. 6. 4.

Cyaraxes, vel *Cyaxares*, Phraortis regis Persarum ac Medorum filius, Astyagis pater, primus Asiæ populos in provincias distinxit, primus in suum quosque ordinem distribuit, hastatos, sagittarios, equites, cum prius omnia promiscua essent, atque implicata. Cum Lydis prælium fecit, ac omnem trans Halym flu. Asiam sibi subjecit. Herod. lib. 1.

Cyarda, urbs Cariæ, à *Cyardo* rege Bargasi filio. Steph.

Cyathus, Ætoliæ fluvius. Cœl. Rhod. 28. 2.

Cybaizon, Mercurius apud Lacedæmonios. Hesychius. Κυβαίζοντα, Λάκωνες τὸν ἀθυσπάστην, ἢ τὸν Ἑρμῆν.

Cybale, ancilla pauperis cujusdam Symili, cujus pauperatem describit Virgilius in Moreto.

Cybassus, quæ & *Cabassus*, urbs Cariæ. Steph.

Cybebe, mater, quam dicebant Magnam, ita dicta, quod ageret homines in furorem, quod Græci κυβιβᾶν dicunt. Sic Festus. Nec est quod quis *Cybelen* legendum putet, nam continuo subdit, *Cybele vero eadem dicta est à loco qui est in Phrygiâ*. Etiam *Cybebe* agnoscit Eust. in Odyss. β. cui ἡ Ῥεὰ dicitur Hesych. Κυβήβη, μήτηρ Θεῶν, ubi perperam vulgò Κυβήκη, uti & apud eum legas κυβῆκαι, Θεοφορεῖται, κορυβαντιᾶ, ubi malim κυβίβεῖ. Sane apud eundem est Κύζηβις Γάλλος, κίναιδος. Vide Voss. de Theol. Gent. l. 2. c 52.

Cybele, Cœli ac Terræ filia, Saturni uxor, aliis nominibus *Ops*, *Rhea*, *Vesta*, *Magna mater*, *Dindymene*, & *Berecynthia* appellata. *Cybele* autem dicta putatur à *Cybelo* Phrygiæ monte, ubi ejus sacra primo creduntur instituta. Hesychius. Κυβέλα, ὄρη Φρυγίας, Κυβέλη μήτηρ Θεῶν. Quanquam Festus ἀπὸ τῦ κυβισᾶν ἢ κεφαλὴν dictam malit, quod Græcis sig. *in caput saltare*, quo genere saltationis Galli, Deæ hujus sacerdotes peculiariter in sacris utebantur. Aliquando 2. syllaba corripitur. Martialis.

Et Cybeles pitho stat Corybante tholus.

Claud. lib. 1. de Rapt. Proserp.

Turrigeramque petit Cybelen. ———

Quandoque vero producitur. Propertius.

Vertice turrigero juxtà Dea Magna Cybele.

Lucan. *Et lotam parvo revocant Almone Cybelen.*

Buxus ei inter arbores sacra. Virg. in Ciri.

Sæpe velut gelidis Ciconum Bistonis in oris
Ictave barbaricâ Cybeles antistita buxo
Infelix virgo totâ bacchatur in urbe.

Claud. lib. 1. de Rapt. Pros.

Non buxus, non æra sonant, blandique leones
Submissere jubas: adytis gavisa Cybele
Exilit, & pronas intendit ad oscula turres.

Quanquam ea quoque Bacchi sacrificiis in usu. Papinius Theb. 9. ——— *Cum Bacchica mugit*
Buxus, & insanæ maculant trieterida matres.

Cybelea, urbs Joniæ. Alia Phœniciæ. Herodian.

Cybelus, mons Phrygiæ, in quo Cybele mater Deorum colebatur.

Cybernesia, festa à Theseo ex Cretâ redeunte instituta in honorem Nausithoi gubernatoris. Rhod. 18. 17.

* *Cybistates*, rex Ægypti. Cæl. Rhod. qui & *Cybiosactes* dicebatur. Vide Strab. lib. 17. qui Syrum facit. Dio vero lib. 59. *Seleucum* appellat. Vide Cas. ad Strab.

Cybira, op. Lycaoniæ, vide *Cibyra*. Hinc *Cybiraticus*. Hor. Ep. l. 1. *Ne Cybiratica, ne Bithyna negotia perdas.*

Pro *Cybiraticis tauris* apud Jul. Capitol. in Gordiano, lege *Cypriaci*.

Cybistra, Armeniæ min. urbs. Ptol. vulgò *Arminacha*.

Cybus, urbs Jonum in Libya Phœnicum. Steph.

Cycesium, Peloponnesi urbs circa Pisam. Strabo.

Cychreus, Neptuni & Salaminæ fil. qui ob morum asperitatem ὄφις, id est, *serpens* dictus est. Hunc Eurylochus, cum inf. Salaminem vastaret, expulit; suscepit autem eum Ceres in Eleusine, suumque sacerdotem fecit. Ab hoc Salamis aliquando Cychrea dicta. Steph.

Cychri, Thraciæ pop. apud quos aquas esse lethales ex Theopompo refert Plinius lib. 31. cap. 2.

Cyclades, insulæ maris Ægæi circa Delum in orbem sitæ, unde & nomen acceperunt. Strabo lib. 10. Dionysius vers. 525.

Δῆλον ἀμυκλαίσταο, καὶ ὄνομα Κυκλάδες αἰεί.

Mela 2. 7. *Quia in orbem jacent, Cyclades dictæ.* Solinus cap. 17. *Cycladas autumant inde dictas, quia licet spatiis longioribus à Delo projectæ, in orbem tamen circa Delum sitæ sunt, & orbem Græci κύκλον vocant.* Idem habent Plinius & Ammianus. *Cyclas* (inquit Bochartus) Phœnicibus dicta est גיגלא *gigla* pro גלגלא *gilgla* ex Hebræo גלגל *gilgal*, quod *circulum* sonat. Callimachus.

Κυκλάδες, αἱ νήσων ἱερώτεραι εἰν ἁλὶ κεῖναι
Ἔυυμοι. Idem non sine allusione ad nomen.
Κυκλάδας ὀφθαλμὸν ἀφειμένη ἀμφιγυήεις.

Virg. Æn. 3. ——— *Sparsasque per æquor*
Cycladas. Horatius.

——— *Interfusa nitentes*
Vites æquora Cycladas.

Idem alibi. ——— *Quæ Cnidon,*
Fulgentesque tenet Cycladas & Paphon.

Ovid. Met. 2.

Exurgunt montes & sparsas Cycladas augent.

Idem in Trist. *Cycladas Ægæas obstupuisse puto.*

Crebræ Statio dicuntur. Sunt autem numero 53. Idem in Achilleide. ——— *Juvat ire per altas*
Cycladas. Et alibi. *Interq; vadosas*
Cycladas Ægææ frangunt ubi saxa procellæ.

Vulgò *Insule del' Archipelago* Castaldo. Hinc *Cyclas*, vestis muliebris genus, quam tenuissimam & sic pellucidam, eoque parum honestam Torrentius ad Sueton. Calig. cap. 52. interpretatur. Male. Omnino enim matronarum vestis fuit seu tunica, eaque satis honesta per se. Juvenal. Sat. 6.

Hæ sunt quæ tenui sudant in Cyclade.

Ex eo sic appellata, quod limbum aureum aut purpureum ad oram extremam haberet adsutum. *Limbum* enim Græci κύκλον appellarunt. Imò κυκλάδιν, si Glossatori veteri fides: apud quem legimus: κυκλὰς, ἡ ἀπὸ τῆ χλαίνης πορφυρᾶ κύκλῳ, *Limbus*. Propert. lib. 4.

Quæ nunc auratâ Cyclade verrit humum.

Porro *Cyclas* apud Silium sing. num. legitur. Sic n. ille lib. 4. *Ceu gelidus Boreas totum cum sustulit imo*
Icarium fundo victor mare, navita vasto
Jactatur sparsus, lacerata classe profundo,
Cunctaque canenti profunditur æquore Cyclas.

Cyclaminus, sinus Asiaticus Bospori Thracii. *Golfo di Soltania* Gyllio.

Cycloboros, amnis, sive torrens Atticæ. Steph. Adeo autem ob anfractus crebros strepitans est, ut *Cyclobori* vox in adagio contra clamosos & obstreperos esset.

Cyclopes, Neptuni & Amphitrites filii, ministri autem Vulcani, sic dicti, quòd unicum haberent oculum, eumque orbicularem mediâ in fronte situm. Hi, teste Hesiodo in Theog. —— Τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν
Μοῦνον δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐνέκειτο μετώπῳ.
Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῶν
Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕης ἐνέκειτο μετώπῳ.

Ex his tres potissimum à poetis celebrantur, *Brontes, à tonitru* dictus; *Steropes à fulmine*; *Pyracmon* ab *igneâ incude*. Virgil. lib. 8.

Ferrum exercebant vasto Cyclopes in antro
Brontesque, Steropesque, & nudus membra Pyracmon.

Ovid. Fast. 4.

Hinc mare Trinacrium, cadens ubi fingere ferrum
Brontes & Steropes, Acmonidesque solent.

Stat. 1. Sylv. ——— *Siculis an conformata caminis*
Effigies lassum Steropen, Brontemque reliquit?

Claud. de 3. Honorii Consulatu.

——— *Vobis jam Mulciber arma*
Præparat, & Siculâ Cyclops incude laborat.

Brontes

Brontes innumeris exaſperat ægida ſignis :
Alium fulmineâ criſpare in caſſide conum
Feſtinat Steropes, nectit thoraca Pyracmon
Igniſſuiſque gemit Lipare fumoſa cavernis.

Cyclopum Scopuli, tres ſunt prope Siciliam, auctore Plinio, *Faraglioni*, teſte Fazello. Cyclopes autem teſte Diodoro Sic. primi Siciliæ habitatores fuere.

Cycnitis, regio in quâ *Cycnus* regnavit.

Cycnus, Martis fil. quem Hercules equeſtri prælio ſuperatum occidit, equo adjutus Arione, quem Neptunus in equum converſus genuerat. Hujus necem tam iniquo animo Martem tuliſſe ferunt, ut ejus ulciſcendæ cauſâ adverſus Herculem arma ſumeret. Verum antequam ad manus venirent, Jupiter jaculato fulmine eos diremit, ut refert Hyginus, Fab. Poet. cap. 31.

Cycnus, Neptuni fil. omni ex parte invulnerabilis, cum quo Achilles Trojani belli tempore congreſſus, cùm fruſtra eum jaculis appetiiſſet, tandem re intellectâ, humi eum proſtravit, genibuſque collo innixus, animam eripuit, cumque cadaver ſpoliare vellet, arma vacua invenit, Cycnumque in avem ſui nominis vidit commutatum. Ovid. Met. 12.

——— *Impulſum reſupino pectore Cycnum,*
Vi multâ vertit, terræque adfixit Achilles.
Tum clypeo genibuſque premens præcordia duris
Vincla trahit galeæ, quæ preſſo ſubdita mento
Eludunt fauces, & reſpiramen, iterque
Eripiunt animæ ; victum ſpoliare parabat :
Arma relicta videt, corpus Deus æquoris album
Contulit in volucrem ; cujus modo nomen habebat.

Cycnus, Hyries fil. in olorem commutatus Ovid. Met. 7.

Inde lacus Hyries videt & Cycneia Tempe,
Quæ ſubitus celebravit olor, nam Phyllius illic
Imperio pueri volucreſque ferumque Leonem
Tradiderat domitos : taurum quoque vincere juſſus
Vicerat ; & ſpreto toties iratus amore,
Præmia poſcenti taurum ſuprema negabat.
Ille indignatus, Cupies dare, dixit : & alto
Deſiluit ſaxo ; cuncti cecidiſſe putabant :
Factus olor niveis pendebat in aere pennis.

Cycnus, Ligurum rex, qui cum Phaethontis propinqui ſui necem inſolabiliter defleret, in avem ſui nominis commutatus eſt. Virg. Æn. 10.

Non ego te Ligurum ductor fortiſſime, bello
Tranſierim Cycnes & paucis comitate Cupavo,
Cujus olorinæ ſurgunt de vertice pennæ,
Crimen amor veſtrum, formæque inſigne paternæ.
Namque ferunt luctu Cycnum Phaethontis amati
Populeas inter frondes, umbramque ſororum
Dum canit, & mæſtum muſâ ſolatur amorem,
Canentem molli plumâ duxiſſe ſenectam,
Linquentem terras & ſydera voce ſequentem.

Ovid. Met. 12.

Adfuit huic monſtro proles Stheneleia Cycnus,
Qui tibi materno quamvis à ſanguine junctos,
Mente tamen, Phaethon, propior fuit. Ille relicto
(Nam Ligurum populos, & magnas rexerat urbes)
Imperio ripas virides amnemque querelis
Eridanum implerat, ſilvamque ſororibus auctam.
Cum vox eſt tenuata viro ; canæque capillos
Diſſimulant plumæ ; collumque à pectore longum
Porrigitur, digitoſque ligat junctura rubentes :
Penna latus veſtit : tenet os ſine acumine roſtrum :
Fit nova Cycnus avis, nec ſe Cœloque Jovique
Credit, ut injuſtè miſſi memor ignis ab illo ;
Stagna colit, patuloſque lacus ; ignemque peroſus
Quæ colat elegit contraria flumina flammis.

Cycnus, equi nomen apud Statium Thebaid. lib. 6.

Aſcheton increpitat, meritumque vocabula Cycnum.

Cyconæ, Aſiæ pop. in Indiâ aquilonari. Plin.

Cyda, vir Cretenſis, quem Antonius Romæ inter judices legit cum eſſet vir perditiſſimus. Cic. Philip. 2.

Cydaras, flu. Taprobanæ. Plin. 6. 22.

Cydarus, flu. Thraciæ, vulgò *Machleſua*.

Cydatheneum, vicus in Pandionide tribu, Patria Demochari Comici. Steph.

Cyddeſis, Bithyniæ pop. Ptol.

Cydias, pictor, Argonautas pinxit, quam tabulam 164 talentis Hortenſius Orator mercatus eſt, eique ædem in Tuſculano ſuo fecit. Floruit Olymp. 114. Plin.

Cydippe, puella ab Acontio adamata. Ovidius,

Littera Cydippen pomo perlata fefellit,
Inſciaque eſt verbis capta puella ſuis.

Vide *Acontius*.

Cydippus, Mantineus inter eos eſt, qui de rerum inventoribus tractarunt. Clem. Alex. 1 Stromat.

Cydna, urbs Macedoniæ, corrupto vocabulo *Pydna* dicta. Steph.

Cydnus, Ciliciæ flu. Tarſum urbem præterfluens. Juſtin. lib. 11. *Cum Tarſum veniſſet, captus Cydni fluminis amœnitate, per mediam urbem influentis, projectis armis, plenus pulveris ac ſudoris in præfrigidam undam ſe projecit.* Q. Curtius lib. 3. cap. 4. De Ciliciâ loquens. *Pyramus, & Cydnus, inclyti amnes fluunt. Cydnus non ſpatio aquarum, ſed liquore memorabilis : quippe leni tractu è fontibus labens, puro ſolo excipitur ; nec torrentes incurrunt, qui placidè manantis alveum turbent. Itaque incorruptus, idemque frigidiſſimus, multâ riparum amœnitate inumbratus, ubique fontibus ſuis ſimilis in mare evadit.* Strabo lib. 14. ubi de Tarſo : Cydnus mediam perfluit juxta Gymnaſium Juniorum. Ejus ortus non procul eſt, alveus vero per profundam vallem illatus rectâ in urbem ingreditur. ψυχρόν τε ὁ ταχὺ τὸ ῥεῦμα ἔχει, θέαν τε τοῖς παχυτέροις, καὶ ποδαγριζομένοις κτήσεσι καὶ ἀνθρώποις ὠφέλιμον. Ubi alii ταχύ legunt. Euſtathius in Dionyſ. ψυχρὸν δέ φασι καὶ ταχὺ τὸ ῥεῦμα τοῦ Κύδνου. Vitruvius 8. 3. Cydnum podagræ mederi docet, cruribus eo merſis. Plut. in Alex. Ἦν δὲ ἡ διάλειψις διὰ πίσσης, ἣν οἱ μὲν ἐκ κίπρου, οἱ δὲ λεσμίνης ἐν τῷ τοῦ Κύδνου ῥεύματι καλαμαγκίλη περαπτεῖν λέγουσι. Arrian. lib. 2. Οἱ δὲ εἰς τὸν Κύδνον πολλῶν λίγυος βέλεσιν ἐνέβαλλον ὑπὸ θυμοῦ σφίσι τῷ ὕδατι, ἐδρῶντα καὶ καύματι ἐχόμενον. Ὁ δὲ Κύδνος μέσης τῆς πόλεως, ἣν διὰ μέσου τοῦ Ταύρου ὄρους, τῶν πηγῶν οἱ ἀνίσχουσιν, καὶ διὰ χάρακα καθαροῦ ῥέων, ψυχρός τε ἐστι, καὶ τὸ ὕδωρ καθαρός. Solinus ſcribit eum à *candore*, Syrorum linguâ nomen ſortitum. *Quicquid candidum eſt* (inquit) *Cydnum gentili linguâ Syri dicunt.* Dionyſius verſ. 868.

Κύδνος ἀσκολίοιο μέσην διὰ Ταρσὸν ἰοῦσαν.

Tibullus lib. 1.

At te Cydne canam, tacitis qui leniter undis
Cæruleus placidis per vada ſerpis aquis.

Ovid. 3. de Arte Am.

Vel prope te nato, lucide Cydne, croco.

Cydon, vel *Cydonia* Straboni, Cretæ op. *Cydonis* Ptolemæo. Hinc *Cydonius*. Ovid. Met.

——— *Cydonio fundebat ſpicula cornu*

Virgil. Eclog. 10.

——— *Libet Partho torquere Cydonia cornu*
Spicula. Hinc *mala Cydonia*. Plin. 15. 11.

Mart. 13. 24.

Si tibi Cecropio ſaturata Cydonia melle
Ponentur, dicas hæc melimela, licet.

Item *Cydoneus*. Ovid. Met. 8.

Armaque, equoſque, habituſque, Cydoneaſque pharetras.

Noverat. ——— Virgilius.

Parthus ſive Cydon telum immedicabile torſit.

Item *Cydon*, viri nomen. Virg. Æn. 10.

Dum ſequeris Clytium infelix nova gaudia Cydon.

Cydonia, inſ. ante Leſbum. Plin. 2. 103. Item Libyæ urbs. Steph.

Cydræ, urbs Byrſorum. Steph. Κυδρεῖαι. Strab. lib. 17.

Cydrata, civitas juxta montes Phrygiæ. Steph. ex Herodot. 7.

Cydrine, urbs Armeniæ, non *Cydrus*, ut alii ſcribunt. Steph.

Cygnus, vide *Cycnus*.

Cylabaris, Gymnaſium apud Argos, à Stheneli filio ſic dict. ubi viſebatur Palladis ſimulacrum. Cæl. Rhod. 9. 22. ex Pauſan. in Corinth. Lege tu *Cyllabaris*.

Cylbiani, montes ſunt in Phrygiâ maj. ex quibus profluit Cayſter. Plin. 5. 28.

Cylandus, urbs Cariæ. Steph. ex Hecatæo.

Cylices, pop. inter Illyrios, apud quos Cadmi, Harmo-

niæque monumentum conſpicitur. Athenæus.

Cyliſtarnus, flu. apud Lycophronem. *Pazanello* hodie nominari, & in Coſano agro Calabriæ fluere ſcribit Gab. Barrius.

Cyllabarus, Stheneli fil. cum quo Servius Ægialen Diomedis conjugem, vigente bello Trojano, concubuiſſe tradit.

Cyllarus, unus ex Centauris, qui amantem habuit Hylonomen Centauram, ambo formâ præſtantes eâdem horâ perierunt. Ovid. Met. 12.

Cyllarus, equus Pollucis. Virgil. Georg. 3.

Talis Amyclæi domitus Pollucis habenis
Cyllarus. ———

Ubi Servius Cyllarum non Pollucis, ſed Caſtoris equum fuiſſe tradit, poetamque fratrem pro fratre poſuiſſe. Papinius de equo Domitiani,

Et pavet aſpiciens Ledæus ab æde propinquâ
Cyllarus. Seneca in Hippolyto.
Frænis Caſtoreâ nobilius manu
Spartanum poteris flectere Cyllarum.

Val. Flac. lib. 1. Argon.

Victorem pavidæ Caſtor dum quæreret Hellen,
Paſſus Amyclæâ pingueſcere cyllaron herbâ.

Prop. 3. 21. *Potaque Pollucis lympha ſalubris equo.*

Claud. de 4. Conſ. Honor.

Serviretque tuis contemplo Caſtore frænis
Cyllarus, & flavum Xanthus ſpreviſſet Achillem.

Cyllene, Elidis regio Peloponneſo, urbs & navale. Steph.

Cyllene, mons Arcadiæ in quo Maia à Jove compreſſa Mercurium peperit. Virgil. Æn. 8.

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maja
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.

Inde *Cyllenius* à poetis ponitur pro Mercurio. Ovid. Met. 13.

Eſt quoque per matrem Cyllenius addita nobis
Altera nobilitas. ———

Lucan. lib. 1. — *Mutuque celer Cyllenius hæret.*

Cylon, Olympionices Athenienſis affectatæ tyrannidis compertus: ſed ab Athenienſibus in arce obſeſſus tandem ad Minervæ aram ſupplex confugit, ubi à Megacle Alcmæonide, & collegis Archontibus interfectus eſt. Plin.

Cyme, urbs Æolidis. Vide *Cumæ*.

Cyminus, Etruriæ lacus. Vide *Ciminus*.

Cymodoce, nympha marina, Nerei & Doridis filia. Heſiod. in Theog. Virgil. Georg. 4. Idem Virgilius *Cymodoceam* vocat Æn. 10. ubi numerat eam inter nymphas marinas, in quas Æneæ naves commutatæ ſunt.

Cymothoe, nympha marina, Nerei itidem & Doridis filia. Heſiod. in Theog. Virg. Æn. 1.

Cymothoe ſimul & Triton adnixus acuto
Detrudunt naves ſcopulo.

Item fons Achaiæ, authore Plinio.

Cynætha, urbs Thraciæ. Steph.

Cynæthium, urbs Arcadiæ, ab Æneæ ſocio ibi defuncto. Dionyſ. Halicarn. pop. *Cynæthenſes*, quos tamen alii à *Cynætho* Lycaonis filio putant appellatos. Strabo. Plin. Stephanus.

Cynæthus, poeta illuſtris, patriâ Chius, qui Syracuſis omnium primus Homeri carmen concinuit, illi quoque de ſuo inſertis pleriſque. Cæl. Rhod. 7. 29.

Cynægyrus, Athenienſis, bello Perſico magnâ pertinaciâ in inſectandis hoſtibus uſus eſt. Nam & navem onuſtam dextrâ manu tenuit, quâ amputatâ, ſiniſtram injecit, quam & ipſam cùm amiſiſſet, navem mordicus arripuit, morſuq; retinuit furenti ſimilis. Herodot. Trogus. Valer. Max.

Cynamolgi, Æthiopiæ pop. monſtroſi. Strabo. Plin. Solinus.

Cynapes, flumen ſaxoſum in Euxinum mare ſe exonerans. Ovid. Pont. 4. Eleg. 10.

Partheniuſque rapax, & volvens ſaxa Cynapes.

Cynara, Ægæi maris inſula. Plin. *Zenara* Nigro. Hinc *Cynareus*. Statius Sylv. 5. 1.

Coryciæque comæ, Cynareaque germina.—

Cyndon, flu. Helleſponti, vel Cherſoneſi. Malim *Peloponneſi*. Heſychius. Κύνδων, πόλεμος ὁ Ἑλληνικὸς, οὗ δὴ ὁ Πελοποννήσιος.

Cyne, urbs Libyæ. Steph.

Cyneas, Theſſalus, Pyrrhi regis legatus, longè diſertiſſimus eſt habitus: ut qui Demoſthenis auditor fuerit, adeo ut plures Pyrrho civitates facundâ oratione ſubegerit, quam ille armis expugnaverit. Eidem expeditionem in Italiam magnopere diſſuaſit. Præterea miſſus ad Romanos legatus de pace, uno die omnium Senatorum nomina edidicit, quorum conceſſum totidem regum ſibi videri Pyrrho retulit. Plut. in Pyrrho. Hujus memoriam commendat Cic. Tuſc. Qu. lib. 1.

Cynegius, Conſul cum Theodoſio Auguſto an. U.C. 1141.

Cyneſii, vel *Cynetæ*, pop. omnium fere Europæ ultimi, verſus Oceanum. Herod. Quorum Stephanus meminit, in Κῆτις. Vide Voſſium ad Melam.

Cynethium, vide *Cynæthium*.

Cynethon, Lacædæmonius poeta Telegoniam ſcripſit.

Cynethuſſa, maris Ægæi inſula. Plin.

Cynetia, urbs Argolica. Steph.

Cyneticum, locus Iberiæ prope Oceanum, pop. *Cynetes*, & *Cyneſii*. Steph.

Cynia, lacus eſt Oeniadarum maximus. Strabo lib. 10. in deſcript. Acarnaniæ.

Cynici, Philoſophi quidam ſectatores Antiſthenis, qui primus novum hoc Philoſophiæ genus introduxit: Ita dicti ſive à *Cynoſarge* gymnaſio, in quo Antiſthenes profitebatur; ſive à *caninâ mordacitate*, quâ in hominum vitas nullo diſcrimine invehebantur: aut (ut alii volunt) ab eo quòd canum more in propatulo coire non dubitarent, quemadmodum de Cratete, & Hipparchiâ tradit Laertius. Juvenal. ——— *Et Stoica dogmata legit*

A Cynicis tunicis diſtantia. ———

Cynips, ſive *Cyniphis*, vel *Cyniphos*, vide *Cinyps*.

Cynna, op. prope Heracleam, ab unâ Amazonum, vel à *Cynno* fratre Cæi. Steph.

Cynocephalæ, montes Theſſaliæ. Steph. Urbs Locridis Melæ. Thebanorum caſtellum, Xenophonti.

Cynocephali, pop. Indiæ in montibus degentes, quos capita canina habere fabulatur Plin. 7. 2. Vide Gel. 9. 4.

Cynocephalus, Deus apud Ægyptios alio nomine *Anubis* dictus. Plut.

Cynonneſus, i. e. *canum inſula*, Libyæ inf. Steph.

Cynopolis, *canum civitas* in Ægypto, ubi Anubis colitur. Steph.

Cynos, civitas in Locride. Livius. Stephanus Opuntis navale eſſe ſcribit. Item Theſſaliæ civitas, Deucalionis ſedes, ubi Pyrrha uxor ejus ſepulta fuit. Strab. lib. 9.

Cynos cephale, collis Theſſaliæ, & parva regio Thebarum, Pindari patria. Steph.

Cynoſarges, gymnaſium in Atticâ, & vicus ſic dictus à *cane albo*, qui ſacrificante Diomo (à quo & tribus Diomea dicitur) & Herculi paratam victimam oſtendente, rapta ſemora in hunc locum detulit. Steph. de Diomo. Vide Eraſm. in Proverb. *Ad Cynoſarges.*

Cynoſſema, promunt. Cherſoneſi Thraciæ, Hecubæ ſepulchro nobilitatum. Latine *Canis tumulus*. Fabulantur enim poetæ, Hecubam cum in Græciam adduceretur captiva poſt exilium patriæ, ac ſuorum, ibi doloris impatientiâ in canem eſſe converſam, ac deinde ſepultam. Ovid. Met. 13. — *Locus extat, & ex re*

Nomen habet. ———

Cynoſura, id eſt, *canis cauda*. Sidus ſeptentrionale, ex 7 conſtans ſtellis, quod & *urſam minorem* vocant. Hanc poetæ fabulantur Nympham fuiſſe Idæam, unam ex Jovis nutricibus, poſtea ab illo rerum potito in hoc ſidus tranſlatam, ut ex Aglaoſthenis ſententiâ refert Hyginus in Aſtron. Poet. Ovid.

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura petatur
Sidoniis, Helicen Graia carina notat.

Val. Flac. lib. 1.

——— *Neque enim in Tyrias Cynoſura carinas*
Certior, aut Graiis Helice ſervanda magiſtris.

Cynoſura, promunt. Arcadiæ, Steph. Item alterum Achaiæ. Prol. & Marathonis verſus Eubœam. Heſychius, & Arcadiæ op. Lactantius.

Cynoſurei, tribus una Megarenſium. Alex. ab Alex. 1. 17.

Cynthia, formoſiſſima quædam fœmina, cujus formam com-

commendat Propertius, eamque propterea *Cynthiam* quasi *Dianam* vocat, quum prius *Hostilia* vocaretur.

Cynthus, Deli inf. mons, tantæ altitudinis, ut totam insulam dicatur inumbrare. Virg. Æn. 2.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros. ———

In hoc monte Latona Apollinem & Dianam peperisse dicitur, unde ille *Cynthius*, hæc *Cynthia* passim à poetis appellantur. Virgil. *Trojæ Cynthius author.* Item

Cynthius aurem
Vellit. ——— Luc. lib. 1.

Tertia jam gravido pluvialis Cynthia cornu.

Val. 2. Argon.

Puraque nec gravido surrexit Cynthia cornu.

Stat. 10 Theb.

Arcanæ moderatrix Cynthia noctis.

Cynura, urbs in Argo, vel Argolicâ. Steph.

Cynuræi, Arcadiæ pop. Pausan.

Cynus, Locrorum Epicnemidiorum op. sive, ut quibusdam placet Navale. Plin. 4. 7. Item Arab. Fel. flu. ad finum Persicum in latere septentrionali.

Cyonesus, Nili inf. non procul à majori Deltâ è regione op. quod *Cynopolis* dicitur. Ptol.

Cyon, urbs Cariæ, *Canebium* antè dictum, civis *Cuites*. Steph.

Cypara, Thessaliæ urbs. Ptol.

Cypatha, urbs Libyæ. Steph.

Cyparissæa, urbs Triphyliæ, quæ vocabatur *Eranna*. Inde Minerva *Cyparissæa* Stephano qui *Cyparissum* quoq; Phocidis urbem vocat.

Cyparissi, *Cyparissia* Straboni, *Cyparissos* Homero, Peloponnesi urbs in orâ Messeniæ litorea ad ostia Cyparisseidis amnis, probe munita. *Arcadia* teste Sophiano, aliis est *Bicorna*, hinc *Cyparissius sinus* Melæ. *Golfo di Arcadiâ*.

Cyparissium, promunt. non longe ab urbe Cyparissiâ *Capo Conello* Sophiano, *Capo S. Elia* Nigro. *Cyparissi* meminit Statius Theb. 7.

——— *Veteremque revolvat*
Phocida? quis Panopen? quis ve Aulida? quis Cyparisson?

Cyparissus, Telephi fil. puer formosissimus ex Ceâ inf. ab Apolline in deliciis habitus, qui cum servum mansuetum, sibique in primis charum imprudens occidisset, doloris impatientiâ contabuit, Deique amatoris commiseratione in cupressum arborem commutatus est. Ovid. lib. 10. Met. Servius tamen author est puerum hunc à Sylvano potius adamatum fuisse, unde Virg. Georg. 1.

Et tenerum ab radice ferens Sylvane cupressum.

Cyparissus, civitas circa Delphos, ab ejus arboris frequentiâ, Mela 2. Steph. Phocidis civitatem esse scribit, quæ postea *Apollonia* dicta est. Nonnullis *Cyparyssus*, *untis*.

Cypasis, urbs circa Hellespontum. Steph.

Cype, Siciliæ castellum. Steph.

Cyphanta, op. & portus Laconicæ. Ptol. Vide Jo. Meursium Miscell. Lacon. pag. 265.

Cyphata, castellum Thessaliæ. Livius.

Cyphus, urbs Perrhæbiæ. Alia Thessaliæ. Item flu. Steph.

Cypriæ, tres insulæ steriles juxta Cyprum. Plin.

Cyprianus, Carthaginensis Episcopus martyrio coronatus A. D. 250. *Inter Latinos ad Apostolici pectoris vigorem proprius accedit, ubique censeas loqui pastorem, ac Martyrio destinatum.* Erasmus Lib. 1. Ep. 186. Quanto in honore fuerit apud suos Carthaginenses docet Procopius Gothicorum libro 3. Κυπριανὸν ἅγιον ἄνδρα μάλιστα σφίσιν οἱ Καρχηδόνιοι σέβονται. Καὶ αὐτῷ νεὼ τινα λίαν πολλοῦ ἄξιον πρὸ τῆς πόλεως ἱδρυσάμενοι παρὰ τὴν τῆς θαλάσσης ἀϊόνα, τὰ ἐς ἄλλα ἐξοσιοῦνται, ᾗ ἄγιστα ἐναύσιον ἱερεῖον, ὃν δὴ Κυπριανὰ καλοῦσι. Καὶ ἐπ' αὐτῷ τὸν χίμαιρα, οἱ ταῦται, ὅπερ ἐγὼ ἀρίστους ἐμυήθην, ὁμαυλίους τῇ παναγεῖ παρθενογονίᾳ εἰσθᾶσιν, ἐκεῖ εἰς τὸν καιρὸν θυσιάζειν φιλεῖ, ἐφ' ᾧ ταῦτα οἱ Λίβυες ἀγεῖν ἐώασι τὴν ἑορτὴν πομπήν.

Cyprus, inf. maris Mediterranei notissima in sinu Issico inter Ciliciam & Syriam, fertilitatis tam eximiæ, ut *Macaria* olim h. e. *Beata* dicta sit. Unde Virgil. lib. Æn.

——— *Genitor tum Belus opimam*
Vastabat Cyprum. ———

Et propius ad etymon Horat. Carm. lib. 3.

O quæ beatam Diva tenes Cyprum.

Am. Marcellinus lib. 14. *Cyprum insulam procul à continente discretam & portuosam, inter municipia crebra urbes duæ faciunt claram, Salamis & Paphos, altera Jovis delubris, altera Veneris templo insignis. Tantâ autem tamque multiplici fertilitate abundat rerum omnium, ut nullius externi indigens adminiculi, indigenis viribus à fundamento ipso carinæ ad supremos usq; carbasos ædificet onerariam navem, omnibusq; ornamentis instructam mari committat.* Multis nominibus olim appellabatur, teste Plinio, *Acamantis*, *Cerastis*, *Amathusa*, *Aspelia*, *Cryptos*, & *Colinia*. Item *Sphecia* ut Eust. docet ex Lycophrone. Festus *Ærosam* dici scribit, quod in eâ plurimum æris nascatur. In eâ Venus colebatur, unde *Cypria*, *Cypris*, & *Cuprigena* dicta. Horat. ad Venerem.

Sic te Diva potens Cypri. Vide Flor. 3. 9. A *Cypro* Cinyræ filiâ nominari volunt. Steph. Κύπρος νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ ἀπὸ Κύπρου τῆς Συγατρὸς Κινύρα. Ita etiam Constantinus ex Philo-Stephano φησὶ νῆσον, & Ister ἐν τοῖς Ἀτυπείων. Melius quam Eust. in Dionys. cui Cyprus est filius Cinyræ. Nam muliebre nomen est Κύπρος, quod in usu fuit apud Phœnices uti docet Scal. ad Euseb. pag. 149. Lucan. lib. 8.

Quæstor ab Icario Cinyræa litore Cypri.

Tamen quia Cyprus Cinyræ filia, neque in fabulis, neque in historiâ celebratur; quod sequitur apud Stephanum & Eustathium, arridet magis, dici Cyprum insulam ἀπὸ εὐανθοῦς φυομένου ἄνθους κύπρου; *A Cypri flore* qui ibi nascitur. Cyprus est Arabum אלחנא *Alhenna*, non ligustrum, ut multi volunt. Ebræis dicitur כופר *copher*. Cant. 1. 14. & 4. 13. Neque vero est absimile inde vocari *Cyprum* insulam, cum rara alioqui planta, & eximia, ibi plurima proveniat. Plin. 12. 24. ubi de Cypri generibus: *Optimum habetur è Canopicâ in ripis Nili nata: secundum Ascalone Judææ: tertium Cypro insulâ odoris suavitate. Inde fragrans* Homero in Hymnis:

Σεύατ' ἀπὸ Τροίην, προλιπεῖν ἰοειδέα Κύπρον.

Cypsela, vel *Cypsella*, Thraciæ urbs prope Hebrum flu. Item castellum in Arcadiâ à Mantinensibus muris cinctum. Steph. *Chipsala* Sophiana, *Ipsala* Leunclavio, *Chapsilar* Bellonico.

Cypselus, tyrannus apud Corinthum, à *cistulâ* nomen accepit, quam Græci *Cypselon* vocant, in quâ delituit occultatus à matre, cum ad mortem quæreretur. Cic. Tusc. 5. & Lib. de Fato.

Cyptasia, Galatiæ urbs. Ptol. vulgò *Carosa*.

Cyra, sinus Persici insula. Steph. & mons Cyrenes. Trogus.

Cyranis, Africæ inf. à Stephano Κυφανὶς dicitur, νῆσος καλὰ Γυζαντίας τὰς ἐν Λιβύῃ, ubi alii Gygantas pro Gyzantas legunt. Κυφαμὶς mavult Bochartus ab Ebræo כרמון *Ceramin*, i. e. *à vitibus*, quæ ibi copiosè proveniunt, ac proinde ἐλαίων ἐ μισὴν ἀ ἀμπέλων, *oleis refertam ac vitibus* eam describit Herodotus Musâ quartâ.

Cyrbiana, Elymæorum provincia est. Strab. lib. 16.

Cyre, Ceres apud Cnidios. Cæl. Rhod. lib. 17.

Cyre, fons in Cyrenaica. Steph. Κυρὴ Callimacho Hymn. in Apoll.

Οἱ δ' ὅπῃ πηγῆς Κυρῆς ἰδύναιλο πιλάσσαι.

Ubi Schol. Κρήνη ἐν Κυρήνῃ. Nicodemus vero Frischlinus Κυρῆς legit & per synæresin pro Κυρήνης dici autumat.

Cyrechara, vide *Cyropolis*.

Cyrene, Penei flu. filia, cujus amore flagrans Apollo in Pelio Thessaliæ monte eam rapuit, & in eam Africæ partem transtulit, quæ ab eâ postea *Cyrenaica* dicta est, ubi & Aristæum ex eâ suscepit.

Cyrene, sive *Cyrenæ*, plur. num. insigne Libyæ op. inter Syrtim majorem, & Mareotidem situm, unum ex iis quæ Pentapolim efficiunt, à Batto Thereo (quem Callimachus progenitorem suum fuisse tradit) conditum, à *Cyrene* Penei amnis filiâ sic dicta. Hodie *Coreno* Villanovano; cujus incolæ olim equitatu plurimum valebant. Max. Tyr. Serm. 7. Τὰ Κυρηναϊκὰ (ταυρηλάσια) διορχήσεις, *instituta Cyrenaica sunt aurigationes.* Dionysius Periegetes.

Κυρήνη τ' ἔπιπον Ἀμυκλαίων γένος ἀνδρῶν.

Quod sumptum videtur ex his Pindari in Pythiis, Od. 4. statim initio.

Σάμιον

Σάμερον μὲν χρὴ σε παρ' ἀνδρὶ φίλῳ
Στάμεν' ἐπ' ἵππα βασιλῆι Κυρήνας.
Hodie quidem oportet te apud virum amicum
Sistere equestris Regem Cyrenes.

Idem Pindarus *Cyrenes* appellat εὐάρματον πόλιν. Hinc Ephorus, Κυρηναῖοι ἀεὶ τὰν διορυκτικὰν ἐπιτήμαν ἠσκήκασι. *Cyrenæi ad cuniculum artem se applicant.* Strabo: Λέγεται ἡ Κυρήνη κλίσια βάτου ἱππομήρου ἐπ' ἀρίστη. Hic laserpitium herba provenit. Catullus epigr. 7.

Quam magnus numerus Libyssæ arenæ
Laserpiciferis jacet Cyrenis.

(ubi corripuit primam syllabam, quæ aliis producitur, nec tamen id sine exemplo. Callimachus.

——— Τρίτάλιόν γε μὴν ἄχυ Κυρήνης.

Hermesianax: Ἀνδρὸς Κυρηναίου.) Cur autem laserpiciferas Cyrenas dixerit Catullus intelligi potest ex iis quæ scribit Suidas in voce Σίλφιον. Plin. 19. 3. *Ab his proximum: dicetur authoritate clarissimum laserpitium, quod Græci σίλφιον vocant, in Cyrenaicâ provincia repertum.* Cæterum de Cyrenaicâ vide Voss. ad Melam. lib. 1. cap. 6.

Cyrenaice, Philosophi ab Aristippo, omne bonum in voluptate posuerunt, virtutemque censuerunt ob eam rem esse laudandam, quod efficiens esset voluptatis. Vide omnino Voss. de Sect. Philos. p. 59.

Cyres, urbs. Steph.

Cyrenius, totius Syriæ præses ab Aug. Cæsare constitutus, per quem censum, universamque descriptionem Cæsar fieri jussit. Luc. cap. 2.

Cyrillus, Dalmatiæ Præsul.

Cyrillus, Alexandrinus Præsul, edidit variarum hypotheseôn tractatus, & commentaria in varios Veteris & Novi Testamenti libros, Homilias plurimas, &c. Scripsit etiam contra Julianum, cujus temporibus vixit.

Cyrillus, Diaconus Heliopolitanus (est autem Heliopolis civitas insignis ad Libanum sita) imperante Constantino plurima Ethnicorum idola contrivit, cujus rei illi memores sub Juliano Imp. vivo ventrem executerunt, jecurque inde exemptum degustarunt. Suidas.

Cyrillus, Præsul Hierosolymitanus, sæpe ab ecclesiâ pulsus, & receptus ad extremum sub Theodosio Imp. octo annos in suâ sede perseveravit; Saraceni eum Martyrio affecerunt. Extant ejus Catecheses. Hieron.

Cyrini Castra, Cappadociæ locus. Strab.

Cyrinus, Romanus, cum Basilide & Nabore sub Diocletiano passus, ac sepultus tertio ab urbe lapide. Volater.

Cyris, metropolis Sabinorum, Inde Juno *Cyretia*. Steph. vide *Cures*.

Cyrizoborca, Indiæ op. Plin. 6. 19.

Cyrmianæ, Thraciæ gentes. Herodot.

Cyrnaba, Scythiæ flu. non procul à Chrysę sinu. Plin. 6. 17.

Cyrnus, insula in mari Ligustico, à *Cyrno* Herculis filio sic dicta, cum prius Therapne diceretur. Pop. *Cyrnii* qui longissimo ævo utuntur, propter mellis usum, quod apud eos copiosum nascitur. Hinc *Cyrnæus*.

Virg. Ecl. 9. *Sic tua Cyrnæos fugiant examina taxos.*

Vide *Corsica*. *Cyrnum* etiam insulam Japygiæ versus Bor. habet Stephanus.

Cyropolis, Asiæ civitas, quæ etiam *Cyrechata* vocatur. Steph.

Cyrrha, urbs Phocidis, vide *Cirrha*.

Cyrrhadæ, Indiæ intra Gangem gentes agrestes, Arrian. in Periplo.

Cyrrhes, Macedoniæ pop. non procul à Pellâ. Plin. 4. 10.

Cyrrhestica, Syriæ regio.

Cyrrhus, urbs Syriæ, in Cyrrhesticâ reg. Ptol. *Quam* hodie, & aliis *Carin*.

Cyrrhus, flu. vide *Cyrus*.

Cyrsilus, Athenienses, lapidibus obrutus, quod inhonesta suaderet. Cic. 2. de Off. *Athenienses cum Persarum impetum nullo modo possent sustinere, statuerentque ut urbe relictâ, conjugibus ac liberis Troezene depositis, naves conscenderent, libertatemque Græciæ classe defenderent, Cyrsilum quendam suadentem, ut in urbe manerent, Xerxemque reciperent, lapidibus obruerunt.*

Cyrta, vel *Cirta*, Syphacis sedes in Africâ.

Cyrtæsis, Africæ Propriæ pop. Ptol.

Cyrtea, urbs ad Rubrum mare, in quam Artaxerxes Megabyzum relegavit. Steph.

Cyrtones, urbs Bœotiæ. Steph.

Cyrtus, urbs Ægypti in Mediterraneis, patria Dionysii medici. Steph.

Cyrus, Cambysis fil. ex Mandanâ Astyagis regis filiâ, Persarum ac Medorum rex, qui primus (ut Justinus lib. 1. scribit) devicto Astyage ultimo Medorum rege, Medorum imperium transtulit in Persas, & subactâ Asiâ totâ orientem in potestatem redegit. *Dei servus* apud Esaiam prophetam vocatur. Postremò cum bellum Scythis intulisset, eosque clade magnâ affecisset, Tomyris eo tempore Scytharum regina, compositis insidiis, ducenta millia Persarum cum ipso rege trucidavit, ita ut ne nuncius quidem tantæ cladis superfuerit; Caput Cyri amputatum, in utrem humano sanguine repletum conjectum fuit cum hâc exprobratione; *Satia te sanguine quem sitisti. Cyrum* Persico sermone *Solem* significare author est Ctesias, qui Paryssatidem Dario præter Artaxerxem alium filium genuisse narrans, addit Καὶ τίθεσθαι τὸ ὄνομα αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ἡλίου Κῦρον. Plut. in Artax. Ὄμμα γὰρ Κῦρῳ ἀπὸ Κύρου τοῦ παλαιοῦ τοὔνομα ἔχειν, ἐκείνῳ δ' ἀπὸ τοῦ ἡλίου γενέσθαι φασί. Κῦρον γὰρ καλεῖν Πέρσας τὸν ἥλιον. Unde apparet, toto quod aiunt cœlo Suidam in vocis hujus etymo errare; Sic enim ille. Κῦρος ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἔτυχε κληθῆναι διὰ τὸ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ λειτουργίᾳ πασιδηρᾷ κυρεῦσαι τῶν ἁλίσκων.

Cyrus, minor, Artaxerxis frater, apud quem cùm falso delatus esset, ægreque matris precibus servatus, bellum adversus eundem suscepit: in quo cum jam Græcorum operâ penè victor evasisset, fortitèr quidem sed incautè dimicans, est interemptus. Xenoph.

Cyrus, Panopolita fuit poeta, ob ingenium nobile, beneficio Theodosii Imp. ad episcopatum evectus. Suidas apud Volater.

Cyrus, Syriæ civitas à Judæis extructa in memoriam Cyri, qui eos ex captivitate dimiserat. Procop. Chalcidensium item urbs in Eubœâ. Polyæn. 3. Est & Mediæ flu. Ptol. Item alius ejusdem nominis Scythiæ flu. De quo Mela. 3. 5, *Cyrus & Cambyses ex radicibus Coraxici montis vicinis fontibus editi & in diversa abeunt, perque Iberos, & Hyrcanos diu & multum distantibus alveis defluunt; post non longè à mari eodem lacu accepti, in Hyrcanum sinum uno ore perveniunt.* Vide sis illic Vossium. *Corus* olim dicebatur, teste Strabone, *Cyrech* Pineto est, *Cori* Castaldo, *Cur* Nigro, Et *Elcur* Ramusio. Videtur eum Matthæus Michovienſis *Tirk* appellare. Thevetus scribit eum ab incolis *Lada* vocari. Perperam Κύρῳ apud Plut. & Dion.

Cysa, Carmaniæ pagus. Arrian.

Cysenis, filia Diomedis Thraciæ regis, vivos homines dissecabat medios & parentibus comedendos liberos apponebat. Volater.

Cysten, Æthiopiæ sub Ægypto op. Plin.

Cyta, urbs Colchidis, Medeæ patria, Steph. Herbis veneficis imprimis famosa fuit. Hinc *terra Cytæa*, Val. Flac. lib. 6. vers. 693.

Tum juvenem terris Parcæ tenuere Cytæis.

Item *Cytæis, idis* pro Medea. Prop. 2. 4.

Non hic herba valet, non hic nocturna Cytæis.

Idem *Cyteina carmina* posuit pro *Magica*. Lib. 1. eleg. 1.

Tunc ego crediderim vobis, & sidera, & amnes
Posse Cyteinis ducere carminibus.

Ubi vide Scaligerum.

Cytæum, Cretæ inf. urbs. Ptol. *Candia* Jovio, Nigro & aliis, in ora boreali, optimè contra Turcas munita, sub Venetis. Item Tauricæ Chersonesi *eidem*.

Cytais, Carmaniæ regio. Arrian.

Cyteorum, Ptol. *Cotyorum* Plin. Cappadociæ op. hodiè *Cecino*.

Cyterium, urbs Oenotrorum Mediterranea. Steph.

Cythera, orum, insula contra Cretam, ut scribit Strabo quinque m. p. à Maleæ promuntorio distans, hodie *Cerigo* Sophiano, Veneri olim dedicata. Virg. 10.

Est Amathus, est celsa mihi Paphos, atque Cythera.

Ovid. Fast. 4.

Deserit, & Veneri sacra Cythera petit.

Inde

Inde Venus ipſa *Cytherea*. Virgil. Æn. 1.

Parce metu Cytherea, manent immota tuorum
Fata tibi. Sic dicta — Ὅτι ἀφρογένεια Κυθήρεια teſte Heſiodo, id eſt, quia è mari emergens ad Cythera primum appulit. Hic Venus, ut in Cypro, *Armata* fuit. Pauſan. in Laconicis Αὐτὸ δὲ ἡ θεὸς ξόανον ἀπελείπετο. *Cythera* dici vult Stephanus ἀπὸ Κυθήρας τοῦ Φοίνικος. Sed *Cytherus* ille Phœnix, cum aliunde non ſit notus, tam Cythera inſulam, quam Citharonem Bœotiæ montem. Phœnices appellaſſe putat Bochartus ὁ μίγας à קתר *cethera*, id eſt, à *petris*. Chaldæus Interpres, ubi *de cuniculis*, Prov.30.26. *Faciunt ſibi domicilium* בקתרי *in petris*. Nam ut Bœotiæ Citharon (de quo ſupra) ita Cythera inſula ſcopulis ſcatet. Mercator in *Cytheris*. *Opidum habet ejuſdem nominis ac multos portus, ſed parum tutos, atque circa ipſam inſulam ſparſi ſunt plures ſcopuli*. Proinde apud Euſt. in 3. Iliad. *Cythera*, inquit, *quidam eandem eſſe inſulam volunt cum Cranae*, quia Κραναὸς *aſperum* ſonat & *confragoſum*. Quin & purpuræ, quæ petroſis & calculoſis locis maximè gaudent, circa hanc inſulam multæ fuerunt, unde & *Porphyris* & *Porphyruſa* dicta eſt. Plin. 14. 15. *Cythera cum opido antea Porphyris appellata* Ariſtoteles apud Stephanum Ἐκαλεῖτο δὲ Πορφυροῦσα διὰ τὸ κάλλος τὸ παρὰ τὴν πορφύραν, id eſt, Euſt. interprete διὰ τὸ καλλίστας ἔχειν πορφύρας; quas purpuras, quòd ſcopulis aut calculis plurimum gaudere diximus, Plinius idem teſtatur his verbis lib.5. c.1. *Ebori, citroque ſylvæ exquiruntur, omnes ſcopuli Gætuli muricibus ac purpuris*. Et lib.9. cap.37. *Purpuræ calculoſæ appellantur à calculo maris mitre apto conchyliis*. Oppianus lib. 1. Halieut. verſ. 314.

Πολλαὶ μὲν κατέρυθεν, τὰ δ' ἐν ψαμάθοιση νέμονται.
Multa quidem in petris, quædam naſcuntur arenis.

Cytheris, nobiliſſima meretrix, liberta cujuſdam Volumnii, quam Corn. Gallus poeta ſupra modum adamavit, eamque *Lycoridem* vocat Virgilius. Vide *Corn. Gallus*.

Cytherus, Elidis flu. Heraleam alluens. Pauſan. Item Atticæ urbs. Strabo. Et vicus in Pandionide tribu. Steph.

Cythina, urbs Theſſaliæ. Steph.

Cythnos, inſ. una ex Cycladibus, olim *Oſphiuſa*, ac *Dryopis* dicta. Ovid. Met. 5.

——— *Inde cavâ circumdata nave Seriphon*
Deſerit, à dextrâ Cythno, Gyaroque relictis.

Idem lib. 7.

Florentemq; Syron, Cythnon, planamque Seriphon.

A *Cythno* primo habitatore dictam volunt. Bochartus autem, *Cythno*, inquit, videri poteſt nomen feciſſe קטנות *Katnuth*, id eſt, *parvitas*, nam exigua eſt inſula. Tamen aliud ſuccurrit, quod licet minus obvium, fortaſſe multo eſt verius. Κύθνῳ τυρὸς *Cythnius caſeus* fuit olim valdè celebris. Ita obſervant Steph. & Euſt. ubi de Cythno. Et à Polluce 6. 10. Τυρὸς Κύθνιος ἢ ὁ Σικελικὸς *caſeus Cythnius* & *Siculus* cenſentur inter τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐνδόκιμα *cibos apud veteres maxime probatos*. Quin & *Cythnius* dicebatur à vicinâ *Ceâ*, vel *Cio* caſeus, quam ex Æſchylidis libris de R. R. multis deſcribit Ælianus de Anim. 16.32. Itaque propter caſei dotes *Cythnus*, ut ſuſpicamur, dicta eſt inſula גבנא *gubna*, vel *guphno*, quomodo Syri hanc vocem efferunt, id eſt, *inſula caſei*. Sed Græci pro Γύθνος ſcripſerunt, id eſt, κ pro γ. ut Κάμηλος ex גמל *gamal*, & θ pro ο, ut Θύλλα, & φύλλα, Θῆρις & φῆρις, θλίβω & φλίβω, θλᾶν & φλᾶν. Hinc *inebriari* Græcè σκυθίζειν dici volunt pro σκυρίζειν, συρίττειν γὰρ τῷ τοῦ φ τὸ θ. Ita Hieronymus Rhodius apud Athen. lib. 12. Eodem exemplo *Cythnus* pro *Cyphnus* dicta. Inſulam hanc olim fuiſſe cultam docet hiſtoria vetus de Cythniis ab Amphitryone male multatis, quod ceſſit in proverb. Hinc enim Κυθνιάδης συμφορὰ *Cythniæ calamitates* dicuntur de graviſſimis; cujus adagii Suidas ac Zenodotus, tanquam ex Ariſtorele meminerunt. Helladius vero apud Photium ſcribi vult per L. non per D. τὸ Κυθνάλης, inquit, διὰ τοῦ λ γράφεται, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦ δ. Et in Heſychio Κυθνάλης eſt ἐξώλης, qui perditus eſt funditus, quomodo Cythnus ab Amphitryone plane exſcita eſt ac devaſtata. Addit enim πεποίηται δὲ λέξις ἀπὸ Κύθνου τῆς νήσου, ὑπολιθεὶς γὰρ αὐτὸν ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος. Ita legendus eſt ille locus

Cytineum, una eſt ex tribus Noricis civitatibus. Steph.

Cytis, inſ. Arabiæ, ubi topazius lapis. Plin. 6. 27.

Cytni, Pannonica gens. Ptol.

Cytonium, urbs inter Myſiam & Lydiam. Steph.

Cytorum, urbs Paphlagoniæ ad Pont. Eux. Ptol. *Caſtelle* hodie Nigro.

Cytorus, mons Galatiæ, in quo buxus plurima naſcebatur. Strabo lib. 11. Πλείστη δὲ ἡ ἀείφυτος πυξὸς φύεται περὶ τὴν Ἀμασεηνὴν, ἡ μάλιστα περὶ τὸ Κύτωρον. Catullus.

Amaſtri Pontica & Cytore buxifer.

Virg. Georg. 2.

Et juvat undantem buxo ſpectare Cytorum.

Ovid. *Sæpe Cytoriaco deducit pectine crines.*

Id eſt, *buxeo*. Euſt. in Iliad. Hom. β.

Ὅτι γὰρ Κύτωρον ἔχει ἡ Σάμαρα μεσόγειός ἐστι Κύτωρος, inquit, πόλις Παφλαγονίας Σινωπίων ἐμπόριον, περὶ ἣν πλείστη, ἡ ἀείφυτος πυξὸς φύεται Plin. 6. 16. *Buxus Pyrenæis ac Cytoris montibus plurima & Berecynthio tractu*. Interpres Apollonii in illud lib. 2.

——— Τλήσιλα Κύτωρον
διὰ τ' πύξου εἰκὲ πολὺν γίνεσθαι. Huc pertinet forma adagii, quam Euſt aperit: Πυξὸν εἰς Κύτωρον ἄγεις; quod ſimile illi *Noctuam Athenas*. Sed ante has omnes Theophraſtus 3. Hiſt. Pl. cap. 15. loquens de buxo: Καὶ γὰρ τὰ Κύτωρα τοιοῦτόν, ὃ ἡ πλείστη γίνεται. Alluſit huc Val. Flac. lib. 5. Argonaut.

——— *Atque jugo pallente Cytorum.*

Nam hic pallor à buxo eſt. Ovid. Met. 4.

——— *Oraque buxo pallidiora gerens.*

Credibile autem legendum in loco Plinii nuper adducto *Cyrenſis*, aut *Cyrenis*, non *Pyrenæis*. Nam ſtatim Theophraſtus, à quo il e reliqua ſumpſit; μίγνυσι δὲ ἡ κάλλιστα εἰς Κυρήνης. De la Cerda.

Cyzicus, urbs Myſiæ ad Propontidem, *Chizico* Sophiano, cui nomen indidit *Cyzicus* rex, quem Jaſon per imprudentiam interemit. Fuit hæc civitas & magnitudine, & pulchritudine cum primis Aſiæ urbibus comparanda, paci & bello apta, tribus armamentariis inclyta, quorum aliud armorum, aliud inſtrumentorum, aliud frumenti erat receptaculum. Propert. 3. 22.

Frigida tam multos placuit tibi Cyzicus annos
Tulle, Propontiacâ quà fluit Iſthmos aquâ.

Ovid. Triſt. 1 Eleg. 9.

Inde Propontiacis hærentem Cyzicon oris,
Cyzicon Æmoniæ nobile gentis opus.

Ubi vir κεφαλικατάλος Nic. Heinſius *ſurgentem* legere mavult, nam in edito colle ſita hæc urbs. Val. Flac lib. 2.

Nec procul ad tenuis ſurgit confinia Ponti
Urbs placidis demiſſa jugis, rex divitis agri
Cyzicus. ———

Sed & Apollonius Rhodius in eiuſdem deſcriptione.

Ἔστι δέ τις εἰπεῖα Προποντίδος ἐνδοτέ νῆσος
Τυτθὸν ἀπὸ Φρυγίης πολυλαίης ἠπείροιο
Εἰς ἅλα κεκλιμένη, &c.

Vide Caſaub. ad lib. 12. Strabonis. *Cyziceni* apud veteres timiditatis ac mollitiei notantur, unde *tinctura Cyzicena*, proverb. apud Zenodotum & alios in eos qui aliquid indecorum metu faciunt. *Cyziceni* quoque *ſtateres* apud Suidam in proverb. ſunt pro re ſculpta diligenter, ſicuti fuere *nummi Cyziceni*. long. 54. 50. lat. 42. 15.

D A.

Dæ, *Dahæ* Plinio, *Dai* Herodoto pop. Scythiæ ex genere Nomadum, apud Caſpium mare incolentes. Virg. Æn. 8.

Indomitique Daæ, & pontem indignatus Araxes.

Lucan. 2. *O ſuperi, motura Daos, ut clade Getaſque.*
Silius 13. *Cui pervia Bactra, Daæque.*
Δάοι etiam Stephano dicuntur.

Dabanegoris, regio Arabiæ. Plin. 6. 28.

Dabæi, vide *Nubæ*, niſi legendum eſt *Nabæi*, ut alibi docuimus.

Dabereth, civitas quæ de tribu Iſſachar data fuit Levitis. Joſ. 19. Lat. *verba*, ſive *res*, vel *apes*, aut *ſubjectio*, & Syriacè *ductrix*.

Dabir, vel *Debir*, rex Eglon, Joſ. 10. Nomen urbis in tribu Judæ, & Simeonis, Joſ. 11. & 21. quæ & *Cariath-ſepher* dicitur, Joſ 15. & *Cariathſenna*, Joſ. 5. In quam confugiebant, qui homicidium perpetrarunt. 1 Par. 6. Eſt & altera in tribu Gad, Joſ. 13.. Lat. *oratorium*, ſive *verbum*, &c. aut Syriacè *ductor*.

Dabrona, Ptol. flu. Hyberniæ in Momoniâ reg. per Liſmorenſem agrum non procul ab urbe fluens. Caindeno vero per Corcagienſem agrum fluit, per Liſmorenſem vero *Broodwater* nunc, olim *Aven-more*, id eſt, flumen magnum, dictus.

Dachareni, pop. Arabiæ, à Nabato *Nabatæi* dicti. Vide Steph. Σημαίνει (inquit) τὸ Δαχαρηνοὶ ἀρσενικῶς, lege ἀρσενικὰς, ut in Euſtathio habetur.

Dachinabades, regio Indiæ citerioris, ab oſtio Indi flu. in auſtrum extenſa. *Judoſtan*, teſte Ortelio, ſeu *Malabar*, ut aliis videtur.

Daci, pop. erant *tranſchenani*, Danubio flu. & Anartibus, ſylvæque Hercyniæ finitimi, quos olim Hungariæ partem habitaſſe plerique tradunt, & poſt in maritima loca Norvegiæ proximè ceſſiſſe. Lucan. 2.

Hinc Dacus, premat inde Getes.

Stat. 4. Sylv. Car. 2.

Cum modo Germanas acies, modo Daca ſequentem
Prælia. ——————

Virgil. ——*Conjurato deſcendens Dacus ab Iſtro.*

Idem Statius.

Hæc eſt quæ victis parcentia fœdera Cattis,
Quæque ſuum Dacis donat clementia montem.

Cur *montem* diſertè nominat? ſicut in eâdem iſte re.

Tu civile neſas, tu tardum in fœdera montem
Longo Marte domas.

Quiane montana Dacia? ita eſſe ſcio: tamen opinor in re occultius aliquid deſignari. ὀνικῶς enim & unum montem duntaxat appellitat. Aſpectum igitur à poetâ cenſeo ad ridendam & miri ſtuporis ſuperſtitionem Dacorum, quibus Sacerdos in monte quopiam Deus habebatur, & mons ipſe ſacer. Strab. lib. 7. Παρὰ δὲ τοῖς Γέταις ὁ ἱερεὺς ἀνομάζεῖο Θεὸς, καὶ τὸ ὄρος ὑπαιλείφθη ἱερὸν, καὶ προσαγορεύουσιν αὐτοῦς. Diſce. Getarum populum Dacos eſſe ex Dione ac Strabone. Etiam Appianus notat Getas ultra Danubium à Romanis Dacos appellari. Addo etiam Cappadocibus montem pro Deo fuiſſe. Tyrius Maximus: Ὄρος Καππαδόκαις καὶ θεὸς καὶ ὄρκος καὶ ἄγαλμα. Lipſ. ad Tac. Hiſt. lib. 1. Olim Straboni *Davi* appellati. Ex quo apud Athenienſes *Davorum* nomina ſervilia. Hinc factum eſt ut in Comœdiis ſervi introducantur *Davi* & *Getæ* dicti. Eorum regio *Dacia*, quæ hodie diviſa eſt in *Tranſylvaniam*, *Zypſerlandiam*, *Ruſciam*, *Serviam*, *Septemcaſtra*, & *Bulgariam*. Hinc *Dacicus* denominativum, quòd cognomen trophæi loco uſurparunt Romanorum aliquot Imperatores, victoriâ aliquâ ex Dacis reportatâ. Juvenal.

——— *Tunc lance beatâ*
Dacicus, & ſcripto radiat Germanicus auro.

Dactonium, Hiſp. Tarracon. op. *Ribadeo* hodie, teſte Henrico Coquo. long. 11. 50. lat. 42. 15.

Dactyli Idæi, iidem qui & *Curetes*, & *Corybantes*. De quibus ſuis locis.

Dactylis, ſculptor inſignis, cujus laudata opera in hortis Servilianis haberi refert. Plin. 36. 5.

Dada, urbs Piſidiæ, *Adada* Ptol. *Adadata* Straboni.

Dadæi, montes Indiæ olim Cleopidis regiæ propinqui.

Dadan, vel *Dedan*, filius Jecſan. Gen. 25. & filius Regma. Gen. 10. id eſt, *mamilla*, *dilectio*, *patruus*, vel *judicans*.

Dadas, vide *Themiſſus*.

Dadaſtana, Bithyniæ urbs. Ptol.

Dades, Cypri promuntorium. Ptol.

Dadicæ, pop. Scythiæ Aſiaticæ. Herodot. lib. 4. Stephano ſunt pop. Perſiæ ex Herod. lib. 7.

Dadocerta, Caſtellum magnum Armeniæ. Steph.

Daducus, maximus Sacerdos Herculis apud Athenienſes. Alex. ab Alex. 2. 8. Aliis Δαδοῦχοι ſunt qui in Eleuſiniis Cereri ſacra ferebant.

Dædala, urbs Lyciæ, à *Dædalo* ibi ſepulto, cum eum coluber aquaticus ex amne Nino in paludem, in quam Dædalus commeabat, egreſſus momordiſſet. Plin. 5. 27. Quanquam Diod. lib. 5. eum in Siciliâ à Cocalo rege ſuffocatum tradit. Item Rhodi civitas, ſive regio, alia Indiæ, & alia Cretæ. Ptol. Steph.

Dædalia, urbs Italiæ, à *Dædalo* condita. Steph.

Dædalidæ, tribûs Cecropidis in Atticâ vicus. Steph.

Dædalion, Luciferi fil. Ceycis frater, filiam Philonidem, ſeu Chionem habuit, cum quâ unâ nocte concubuerunt Apollo & Mercurius, & ex Apolline Philammonem, ex Mercurio Antolycum peperit. Hyginus.

Dædalus, faber Athenienſis, Micionis fil. artificum omnium ſuæ ætatis ingenioſiſſimus, ut qui primus ſerram, aſciam, perpendiculum, terebram, glutinum, & lithocollam dicatur inveniſſe, primuſque omnium vela, & antennas navi impoſuiſſe: Unde forte fabula *alarum Dædali*, nam Virgilius *Velorum pandimus alas*. & alibi. *Remigio alarum*. Statuis quoque immobilibus oculos induxit, & abditis quibuſdam nervis effecit, ut huc atque illuc moverentur, adeò ſcitè, ut ſpectantibus vivere viderentur. In Cretâ item Labyrinthum conſtruxit, multiplici, & intricata viarum perplexitate irremeabilem, in quâ ipſe unà cum Icaro filio à Minoe fuit incluſus eo quod Vaccam ligneam feciſſet cui incluſa Paſiphae taurus ſe commiſcuerat. Quare cum terrâ marique effugium ſibi negatum videret, fugam ſibi per aerem tentandam duxit. Affimulans itaque ſe munus conficere velle, quo regis animum placare poſſet, pennas & ceram popoſcit, quibus impetratis, ſibi, & Icaro filio alas confecit, atq; è Cretâ evolavit. Deinde & Cumas delatus eſt, ubi Apollini templum erexit. Vide *Icarus*. Lucianus in lib. de Aſtrologiâ ſcribit Dædalum fuiſſe Mathematicum, & filium Icarum docuiſſe Aſtrologiam, ſed eum juvenali ardore & perſuaſu Doctrinæ elatum aberraſſe à vero, & decidiſſe in mare rerum immenſæ profunditatis. Vide Diodorum lib. 5. Hinc adjectivum *Dædalus*, ut *Dædala tellus* apud Lucretium, pro terrâ floribus variegatâ. *Dædala tecta*, apud Virgil. pro domibus artificioſè elaboratis. Item *Dædalæus*, ut apud Horat.

Pindarum quiſquis ſtudet æmulari,
Jule, ceratis ope Dædaleâ
Nititur pennis vitreo daturus
Nomina ponto.

Idem *Jam Dædaleo ocyor Icaro.*

Item *Dædaleus*. Propert. 2. 15.

Dædaleum Lino cum duce rexit iter.

Dæmolgorgon, Latinè dicitur *Deus terræ* (nam Dæmon, *Deus*, ut ait Lactantius, gorgon, *terra*.) ſeu potius *ſapientia terræ*; quo nomine veteres intelligebant naturam, rerum omnium matrem & altricem.

Dæmon, à Græco Δαίμων, quaſi Δαήμων, i. e. *ſciens*. Ita, Plato in Cratylo. Lactant. lib. 2. & Chalcidius in Timæum Platonis. *Dæmones* genii ſunt, μυσταγωγοὶ τοῦ βίου, ut Menander inquit. *Domini Vitæ*; *Lares* Ciceroni, aliis etiam *Manes* ac *Lemures*. Genii boni, & mali, qui ἀλάστορες ſunt ac Diaboli. Cæterum de variâ hujus vocis ſignificatione vide Dauſqueium in Baſilium Seleuc. pag. 62. & ſeqq. Porro Aſtrologis *Dæmon* appellatur undecimus ab Horoſcopo locus, ἀγαθοδαίμων Græcè dictus. Julius Firmicus. lib. 2. cap. 19.

Dæta, Thyeſtis ſoror, cum quâ congreſſus Thyeſtes Enorchum Dæmonem ſuſtulit. Rhod. 7. 13.

Dætas, pater Macherei ſacerdotis illius Delphici, qui Pyrrhum Achillis filium interfecit. Vide Pindari Schol.

Dætor, vir Trojanus apud Hom. Iliad. 9.

Dagaſaiphus, Conſul cum Severino An. U. C. 1214.

Dagaleſſus, Armeniæ min. urbs. Anton.

Dagaſira, locus Carmaniæ ad mare. Arrian.

Dagobertus, Francorum rex An. D. 639.

Dagobertus, 2. Francorum rex ſub tutelâ Plectrudis Pipini uxoris & Theodoaldi Præfecti Palatii, reg. an. 3. A. D. 715.

Dagon, idolum Philiſtinorum. *Dagonem* & *Atergatim* idem fuiſſe numen docti aliqui ſtatuunt, adeoque *Atergatin* corruptè ſcribi pro אדיר דג *addir dag*, h. e. *magnifico piſce*, vel אדיר דגון *addir Dagon*, *magnifico Dagone*. Sed Bocharti judicio potior eſt veterum ſententia, quâ

Dagon

Dagon & Atergatis vel Aſtarte planè diverſa ſunt numina. Quod planum ex Theologiâ Phœnicum apud Philonem Byblium, ubi Dagon frater eſt, & Aſtarte Saturni uxor. Ibidem Dagon redditur Σίτων *Frumentarius* quia דגון *Dagon* Ebræis eſt *frumentum*, & additur cauſa nominis; Ἐπιδὴ ἔυρε σῖτον καὶ ἄροτρον, ἐκλήθη Ζεὺς ἀρότριος.

Dagonia, Armen. min. op. Ptol.

Dagræ, Tyanitidis reg. in Cappadociâ op. Ptol.

Dahippus, ſtatuarius nobilis, cujus opera enumerat Plinius lib. 34. 8.

Dai, Perſarum pop. omnes paſtores. Herod. 2.

Daicles, Meſſenius, vixit regnante Athenis Charope. Solinus cap. 2.

Daimenes, Achæorum dux. Pauſan.

Daira, Oceani filia, ex Mercurio Eleuſim, ſeu Eleuſinum, qui poſtea urbi nomen dedit, peperit. Pauſan. in Att.

Dalanda, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Dalaſarba, Thraciæ op. Procopius.

Dalaſis, Ciliciæ regio. Ptol.

Dalacariza, urbs Portti. Lib. Notit.

Daldis, Libyæ urbs. Suidas.

Dale, op. in Teuthraniâ reg. Plin. 5. 30.

Dalila, ſeu *Delilah*, mulier quam amavit Sampſon, cujuſque operâ periit. Jud. 16. Lat. *paupertas*, aut *ſitula ejus*, aut *ramus ejus*, ſive *exhauriens* aut *macilenta*. In Græcis eſt Δαλιδά. Joſephus *Dalale* ſcribit. Fuit autem זונה *Zoneh*, i. e. *meretrix*, quod Targum & Kimchi pro *cauponâ* accipiunt. Lyra quærit, Judæane, an Palæſtina fuerat? Et exiſtimat Palæſtinam fuiſſe, quæ in valle Sorek habitarit. Uxorem Sampſonis fuiſſe, præter Sulpicium Severum, etiam Chryſoſtomus, Caſſianus, S. Ephræm & Pererius affirmant. Contra meretricem, & quidem è pauperioribus fuiſſe, Joſephus, Ambroſius, Hieronymus, Abulenſis, Serarius, & alii volunt. Quomodo enim auſi fuiſſent Philiſtæi principes tam fidenter & primo aggreſſu, ſolâ ſpe lucelli ſollicitare uxorem ad prodendum maritum? quomodo toties & tam diu latuiſſent tot armati in domo propriâ Sampſonis, nec ipſo, nec ullo familiarum conſcio?

Dalion, ſive *Dallon*, de gentibus prodidiſſe aliqua videtur. Plin. 6. 30. Sed ab eodem in Elencho auctorum libri 20. 21. 22. & 23. inter medicos reponitur, & lib. 20. cap. 27. *herbarius* vocatur.

Daliſanda, vide *Laliſanda*.

Dalluntum, Dalmatiæ op. Anton.

Dalmana, Dalmatiæ urbs. Caſſiodorus.

Dalmanutha, reg. Judææ. Lat. *pauperis hæreditas*, ſive *portio*. Marc. 1.

Dalmatia, Illyrici pars, Liburniæ contermina verſus occaſum, cujus incolæ *Dalmatæ* vocantur, Auguſti olim auſpiciis Romano imperio ſubjecti. Dionyſ. verſ. 26.

Δεξιτερὴν καλὰ χθὲς φαίνεται Ἰλλυρὶς αὖα,
Δαλματίη δ' ἐρύπερθεν, ἐναλίην πίδυν ἀνδρῶν.

Populi Græcis Δαλμάται, ἡ Δαλματίη, qui teſte Floro plerumque ſub ſylvis agunt, & inde in latrocinia promptiſſimi, quique armis ac opibus potentes, confidentiores erant, ſæpius Romanis rebelles, & eorum finibus graves. Strab. l. 7. Ἐσι δὲ τῶν πολῶν χείρων πολεμιστῆται παρὰ Ῥωμαίοις τὸ ἔθνος τοῦτο. Tertul. de Animâ *Tamen vulgata jam res eſt gentilium proprietatum. Comici Phrygas timidos illudunt, Salluſtius feroces Dalmatas pulſat.* Aliqui pro *Dalmatis* apud Cæſarem *Delmatis* reponunt, & ita antiqui lapp. & Faſti Capitolini, in quibus eſt *Delmaticus*, non *Dalmaticus*. Velius item Longus ex authoritate Varronis ita præcipit ſcribendum, quoniam à Delminio maximâ civitate tractum nomen exiſtimatur. Euſtathius: Ἡ δὲ πόλις αὐτῶν Δάλμιον ἢ Δελμίνιον ἢ Δάλμινον. Idem fere habet Appianus. Genuit hæc regio Diocletianum, virum crudeli & exitiali in Chriſtianos animo, quippe qui præter tormenta, quibus carnificinam exercuit, in libros etiam & ſcripturas ſæviit. Protulit & S. Hieronymum Stridone natum, quem Latinorum nemo lucubrando vicit. Hinc *Dalmatica veſtis*, quæ eſt tunica ſacerdotalis candida cum clavis ex purpura, quia hic primum texta. *Dalmaticus* dictus fuit L. Metellus à *Dalmatis ſubactis*, qui & Caſtoris ædem vetuſtate collapſam refecit, teſte Cic. 3. in Verrem itemque pro M. Scauro.

Dalomena, Aſſyriæ regio. Strabo.

Dalterni, Galliæ Narb. pop. ad Rhodanum. Sext. Avienus.

Dama, Pythagoræ filia, & ipſa philoſophiæ ſectatrix, quæ ingenium ac doctrinam in exponendis paternis ſententiarum involucris exercuit. Cæl. Rhod. 4. 1.

Damâ, Arab. Fel. vicus. Ptol.

Damæi, pop. juxta Ichthyophagos. Steph.

Damæthus, Cariæ rex.

Damania, Hedetanorum in Hiſp. urbs. Ptol.

Damaris, mulier quæ ad prædicationem Pauli Chriſto credidit. Act. 17.

Damas, hiſtoricus, vitam Eudemi Rhodii ſcripſit, ut ait Simplicius in Com. Phyſ. pro quo perperam *Menodemus* legitur apud Agellium 13. 5.

Damaſcene, Syriæ pars, quæ & *Cœle* ſive *Cava* dicitur circa Libanum, à *Damaſco* civit. dicta.

Damaſcenus, Joannes, pater Eccleſiæ ac hiſtoricus, de quo vide Voſſ. de Hiſt. Gr. 2. 24. Floruit ſub Leone Iſaurico.

Damaſcenus, Nicolaus. Philoſophus Peripateticus, Auguſto Cæſari familiaris, vir planè ſummus & undecumq; doctiſſimus. Vide *Nicolaus*.

Damaſcius, Stoicus Philoſophus, Simplicii familiaris, floruit ſub Juliano. Scripſit comment. in Platonem, & alia quædam quæ enumerantur à Suidâ.

Damaſcus, Syriæ urbs antiquiſſima, palmulorum fertiliſſima, & prunorum, quæ inde *Damaſcena* vocantur. Lucan. lib. 3.

Et felix (ſic fama) Ninos, ventoſa Dumaſcus.

Hanc veram Jovis urbem, totiuſque orientis oculum vocat Julianus in Epp. Sic autem dicta eſt, uti volunt, ab *Aſco* quodam gigante, qui Dionyſium vinctum illic cum Lycurgo in fluvium injecit: vel quod *Damaſcus*, Mercurii & Halimedæ nymphæ filius, ex Arcadiâ in Syriam profectus urbem ſui nominis condiderit, vel quod Dionyſius ibi perſecutus ſit & excoriaverit *Damaſcum* quendam, qui vineta ſecuri exciderat. *Syriæ nobiliſſima civitas* vocatur à Juſtino lib. 36. qui addit: *Nomen urbi à Damaſco rege inditum.* Verum hic *Damaſcus* ab aliis *Damas* vocatur. Etymologicum magnum: Δαμασκὸς, φίλις Συρίας οὕτω τὸν Ἀιολίβανον. Ἔτυμον ὅτι Δαμὰς τραχυτέρων μιᾶ διονύσῳ, ἐκεῖθεν ζηνὸν πεζάμενος, ἱδρύσατο ἐκεῖ Συρίας Θεᾶς ξοάνον. Vide Voſſ. ad Juſt.

Damaſcus, filius procuratoris domus Abraham. Gen. 15. Egregium σφάλμα. Diſpenſator ſiquidem Abrahami Eliezer fuit ex Damaſco.

Damaſia, op. Rhætii in Vindelicorum finibus, *Dieſſen*, teſte Lazio.

Damaſias, Athenis annuum magiſtratum geſſit. Dionyſ. Halic. lib. 3.

Damaſippus, vir ignobilis apud Rom. qui nobiliſſimos cives, qui partibus Syllanis faverant, inter victimas tanquam belluas enecavit, nec non Arvinæ Tribuni Plebis truncum in ſublime elatum per ora vulgi deferri juſſit, tandem à Victore Syllâ obtruncatus.

Damaſippus, hiſtrio, cujus meminit. Juven Sat. 8.

Conſumptis opibus vocem Damaſippe locaſti
Siparo, clamoſum ageres ut Phaſma Catulli.

Damaſippus, ſignorum & vaſorum antiquorum mercator apud Serm. 2. Sat. 3.

Inſanit veteres ſtatuas Damaſippus emendo.

Ubi Lambinus eundem eſſe ſuſpicatur de quo Cic. epiſt. lib. 7. ad M. Fab. Gallum, qui mandato Ciceronis quædam ei ſigna emerat, haud illi grata, *Bacchas* nempe, & *Martis* ſignum. Verba ejus apponam. *Sed tamen ſi iſta mihi ſint habenda, certiorem velim me facias, ubi ſint, quando arceſſantur, quo genere vecturæ, ſi enim Damaſippus in ſententiâ non manebit, aliquem Pſeudodamaſippum, vel cum jactura reperiemus.*

Damaſithymus, unus è ducibus Xerxis. Herod. 7.

Damaſtes, Sigeenſis, Hellanici antiqui (erat enim & Hellanicus junior Grammaticus Ptolemæi Ariſtarchi Præceptor, teſte Suidâ in Ἀνδροκύδης, & Πτολεμαῖος) diſcipulus tempore Herodoti paulo ante bellum Peloponneſiacum Olymp. 87. 2. inchoatum floruit, juxta Dionyſ.

Halicarn. lib. de *Thucyd. charact.* & Suidam Δαμάσης. Ejus meminere Strabo lib. 14. Val. Max. 8. 13. Plut. in Camillo, & Steph. in Τυρρηνίδες; Nec non Rufus Avienus in orâ maritimâ. *Quin & Damaſtes nobili natus Sige.* Reliquit inter alia librum περὶ Ποιητῶν καὶ Σοφιστῶν teſte Suidâ; niſi juniori cuidam potius hic liber tribuendus erit. Diverſus ab hoc eſt Democriti Philoſophi, & Herodoti frater apud Suid. in Δημόκριτος; qui *Damaſus* dicitur Plinio 18. 35. Laertio lib. 9. in *Democrito*, & Heſychio Mileſio in *eodem*. In quo latens mendum alii jamdudum obſervarunt. Voſſius.

Damaſus, poeta Hiſpanus, qui floruit temp. Eutropii & Oroſii: Hic creatus Pont. Rom. complures hymnos ſcripſit. Vide Suidam.

Damatris, vide *Damia*.

Dameas, nobilis ſtatuarius. Plin. 34. 8.

Damia, cognomen Cybeles, & *Damatris* ejus ſacerdos.

Damianus, Epheſius, ſophiſta nobilis circa M. Antonini Imp. tempora, divitiis ac potentiâ inter ſuos præditus, viros doctos liberalitate proſecutus eſt. Philoſtratus in Sophiſtis.

D. *Damianus*, frater D. Coſmi Medici, & ipſe Medicus.

Damium, ſacrificium Damiæ Deæ minime publicum.

Damna, civitas in tribu Zabulon data Levitis.

Damnæ, Serica gens, & *Damna* apud eoſdem urbs. Ptol.

Damnanitani, Hiſp. Tarracon. pop. Plin.

Damnia, Arabiæ Fel. regio. Plin.

Damnii, Albionis inſ. pop. verſus boream. Ptol. quorum regio nunc *Weſtmorland* vocatur.

Damnonii, pop. Albionis in occid. vergentes. Ptol. quorum regio nunc *Devonſhire*, & *Cornwall*. Inde *Damnonium* promuntorium. *S. Michael's mount*; Camdeno vero *The Lizards point*.

Damocles, unus ex aſſentatoribus Dionyſii Siciliæ tyranni. De quo hiſtoriam ſequentem narrat Cic. Tuſcul. 5. *Cum quidam ex Dionyſii aſſentatoribus Damocles commemoraret in ſermone copias ejus, opes, majeſtatem dominatus, rerum abundantiam, magnificentiam ædium regiarum, negaretque unquam beatiorem quenquam fuiſſe. Viſne igitur*, inquit, *ô Damocles, quoniam hæc te vita delectat, ipſe eandem deguſtare, & fortunam experiri meam? cum ſe ille cupere dixiſſet, collocari juſſit hominem in aureo lecto, ſtrato pulcherrimo, textili ſtragulo, magnificis operibus picto: abacoſque complures ornavit argento, auroque cælato. Tum ad menſam eximiâ formâ pueros delectos juſſit conſiſtere, eoſque ad nutum illius intuentes diligenter miniſtrare. Aderant unguenta, coronæ; incendebantur odores, menſæ conquiſitiſſimis epulis extruebantur. Fortunatus ſibi Damocles videbatur. In hoc medio apparatu fulgentem gladium è lacunari ſetâ equinâ appenſum demitti juſſit, ut impenderet illius beati cervicibus. Itaque nec pulchros illos adminiſtratores adſpiciebat, nec plenum artis argentum nec manum porrigebat in menſam: jam ipſæ diffluebant coronæ; denique exoravit tyrannum, ut abire liceret, quod jam beatus nollet eſſe.* Horat. Carm. 3. Od. 1.

Diſtrictus enſis cui ſuper impiâ
Cervice pendet, non Siculæ dapes
Dulcem elaborabunt ſaporem,
Non avium citharæque cantus
Somnum reducent.

Damocrita, matrona Romana, Alcippi civis clariſſimi uxor, quæ cum virum ab iis qui contrarias in Rep. partes favebant, in exilium actum ſequi prohiberetur, filiæque jam viro maturæ edicto publico nubere prohiberentur, ne ex iis quiſpiam Alcippi ultor naſceretur; concepit animo facinus ſupra omnem muliebrum audaciam. Nam cum ex more fœminæ primariæ noctu ſacrarum cauſâ convenirent, Damocrita à filiabus adjuta, magnam vim lignorum, quæ ad ſacrificia parata erant, ad fores congeſſit, ignemque injecit, ut intus omnes exureret. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primùm, deinde ſeipſam interfecit. Plut. in Paral.

Damocritus, hiſtoricus, geminum opus conſcripſit, unum de inſtruendis aciebus, alterum de Judæis, in quo prodidit eos caput aſini adorare ſolitos fuiſſe, etiam ſeptimo quoque anno peregrinorum aliquem, quem cepiſſent, ſacrificaſſe, carne ejus minutatim diſſecta. Suidas.

Damœtas, nomen Paſtoris apud Virgil. in Bucol.

Damon, & *Pythias*, Pythagoræi, hoc animo (inquit Cicero) inter ſe fuerunt, ut cum eorum alteri Dyonyſius tyrannus diem necis deſtinaſſet, & is qui morti addictus eſſet, paucos ſibi dies commendandorum ſuorum cauſâ poſtulaſſet, vas factus ſit alter ſiſtendi ejus, ut ſi ille non revertiſſet, moriendum eſſet ipſi, qui cum ad diem ſe recepiſſet, admiratus eorum fidem tyrannus, petivit ut ſe ad amicitiam tertium adſcriberent. Vide Val. Max. De Amicitiâ.

Damon, Cyrenæus de Philoſophis monumentum ingenii ſui conſignavit, ut conſtat ex Laertio in Thalete. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 3. p. 351.

Damon, Athenienſis Pſaltes, qui remiſſam harmoniam reperit. Cæl. Rhod. 9. 3.

Damophila, Græca mulier, uxor Pamphili, ſocia Sapphûs poetriæ, poemata multa conſcripſit, partim amatoria partim in Dianæ laudes. Philoſtr. in vitâ Apollonii.

Damophilus, ſophiſta, quem nutrivit Julianus Conſul, ſub M. Antonino, ſcripſit ad Lollium maximum de vitâ priſcorum, & quædam alia. Suidas. Item plaſtes quidam ac pictor. Plin. 35. 12.

Damoſtratus, Philoſophus, ſcripſit de piſcibus libros 20. Suidas. Halieuticôn quoque eius meminit Ælianus lib. 13. cap. 21. Item lib. 15. & 9. adhuc cap. 19. ejuſdem libri, ubi & de eo ſic ſcribit: καὶ λέγει Δημόστρατος, ἀνὴρ ὃς καὶ τοῦτο λέγει τῶν ἐκ τῆς Ῥώμης τῆς βουλῆς γεγόνων, καὶ ἔστι τι διὰ τοῦτο ἤδη τετιμημένος ἐκεῖνος. Δοκεῖ δέ μοι ὀρθῶς τῆς ἁλιευτικῆς εἰς ἄκρον ἐλάσαι, καὶ ὅσα ἔγνω, εἰπεῖν καλλιστα.

Damoxenus, Athenienſium Comicus, cujus fabulæ nonnullæ commemerantur ab Athenæo.

Dampetia, Brutiorum urbs. *Torano* Barrio.

Dampolis, Thraciæ caſtellum. Cedrenus.

Damyndas, vir Macedo. Plut.

Damyrias, flu. Siciliæ. Plut. in Timoleonte.

Damyſus, Gigantum omnium ſuo tempore velociſſimus, cujus effoſſi talum Chiron Centaurus Achillis pedi adaptavit, in locum tali illius, quem ignis abſumpſerat, cum mater Thetis illum in ignem pro more conjeciſſet, adeò ſcitè, ut irrevulſus perpetuo hæſerit, donec ab Apolline Achilles fugeret, quo tempore vinculis laxatis & revulſo talo, Achilles cecidit & interfectus eſt. Ptolemæus Hephaſtio apud Photium.

Dan, i. e. *judicans*, vel *judicium*, fil. Judæ quinctus. Gen. 30. Item op. Palæſtinæ in Cœleſyriâ ad fontem Jordanis flu. minorem, à Ptolemaide 14. m. p. à Paneade quartam milliarii parte diſtans. Hodie *Belenas* Bridenbachio. Terminus terræ Iſrael ab Aquilone fuit. 2 Reg. 3. Hic Jeroboam rex Iſrael vitulum aureum adorandum erexit. 3 Reg. 12. Joſ. lib. 8. Ant. ubi de Jeroboami vitulis: τὸν ἕτερον ὡς Δάνη, ἢ δὴ ἐξ ἀρχῆς τοῖς πηγαῖς τῶν μικρῶν Ἰορδάνου.

Dana, Taprobanæ op. Lunæ ſacrum. Ptol. Item Cappadociæ urbs, quam Xenophon lib. 1. de Exped. Cyri μεγάλην, καὶ εὐδαίμονα vocat.

Danaba, Palmyrenæ urbs. Ptol. Phæniciæ eam aſcribit Lib. Notitiarum.

Danabe, Perſarum opidum. Zoſimus.

Danaë, filia Acriſii, regis Argivorum, qui cum oraculo monitus eſſet, fore, ut à nepote occideretur, filiam munitiſſimæ turri incluſit: cujus amore captus Jupiter in imbrem aureum ſe convertit, & per tegulas in puellæ gremium ſe dimiſit. Quo ex coitu illa gravida effecta Perſeum peperit. Quamobrem indignatus Acriſius, filiam unà cum recens nato nepotulo arcæ includi juſſit, atque in mare projici. Verum id longe aliter cecidit. Nam arca ad Dauniæ litus delata à piſcatore reperta eſt; in quâ cùm Danaen cum filio reperiſſet, utrumque Pilumno regi obtulit, qui cum genus ac patriam ejus didiciſſet, Danaen quidem in uxorem duxit, Perſeum vero Polydectæ Seriphi inſ. regi educandum tradidit, qui poſtea adultus, cum Argos veniſſet, Acriſium avum, oſtenſo Meduſæ capite in ſaxum convertit. Ovid. Met. 4.

——— *Neque enim Jovis eſſe putabat*
Perſea, quem pluvio Danae conceperat auro.

Fabulam explicat Horatius lib. 3. Carminum.

Inc luſam

Incluſam Danaen turri abenea,
Robuſtæque fores, & vigilum canum
Triſtes excubiæ munierant ſatis
Nocturnis ab adulteris:
Si non Acriſium virginis abditæ
Cuſtodem pavidum Jupiter & Venus
Riſiſſent, fore enim tutum iter & patens
Converſo in pretium Deo.
Aurum per medios ire ſatellites
Et perrumpere amat ſaxa potentius
Ictu fulmineo. ———

Lepidum etiam extat epigramma Pauli Silentiarii Anthol. lib. 7.

Χρύσιος ἀψαύστοιο διάτμαγεν ἄμμα κορείης
Ζηνὸς διαδὺς Δανάας χαλκιλάτης θαλάμης.
Φαμὶ λίγ' τὸν μῦθον ἐγὼ τάδε, χάλκεα τοῖχε
Δάκτυλα καὶ διζυρὰς χρυσὸς ὀπαυδαμάτως.
Χρυσὸς ὅλως ῥυσῆρας, ὅλας κληῖδας ἐλίγκαι,
Χρυσὸς ὑπηνέμιος τὰς συβαρῳβλεφάρας.
Καὶ Δανάας ἐλύγωσεν ὁ δὴ φρένα, μῆτις ἐφῆσθε
Διογένευς Παρίαν ἀργύριον καλέσαν.

Danala, unum ex tribus caſtellis Galatiæ. Strabo lib. 12.

Danaus, Ægypti frater, Argivorum rex, qui, Sthenelo rege expulſo, Argos tenuit, ibique quinquaginta annos regnavit. Ab eo Græci *Danai* dicti, literas Græcas reperiſſe dicitur. Vide *Belides*.

Dandace, Tauricæ Cherſoneſi urbs. Ptol.

Dandacena, Cappadociæ op. Anton.

Dandagula, Indiæ op. intra Gangem. Plin.

Dandarii, pop. circa Caucaſum. Steph.

Dandaxina, Armeniæ min. urbs. Anton.

Danduti, Germaniæ pop. Ptol.

Dandon, Illyricus, vixit annos 500. Plin. 7. 48.

Daneon, portus ad ſinum Arabicum, ex quo navigabilem alveum perducere ad Nilum Seſoſtris rex cogitavit. Plin.

Dangulæ, pop. circa Arachoſiam. Plin.

Dani, pop. Germ. ad Septentriones in Cimbricâ Cherſoneſo & propinquis inſulis incolentes, qui & *Nortmanni* ab Eginartho vocantur: Horum regio *Dania*, vulgo *Denmark*, regnum in prædicta Cherſoneſo, & circumjacentibus inſulis contentum nominatur. Cujus urbes, *Haffnia* regio, vulgo *Coppenhagen* Academ. & regia. *Roſchildia* epiſc. in Silandiâ, *Lundis* metropolis in Scandiâ, *Othonia* in Fionia, *Sleſvicum*, Ripæ, *Viborgia & Arhuſia* in Cimbricâ, primariæ continentur. Ferrarius.

Danica Sylva, nemus Angliæ inter Gloceſtriam & Briſtolium urbes, *Andreſwaldt* Anglicè. *Coad Andres* Britannicè. Aliis *The Foreſt of Dean* dicitur, antiquum nomen retinens.

Daniel, propheta, quem Præpoſitus Eunuchorum Nabuchodonoſor, vocavit *Baltaſar*. Dan. cap. 1. De vitâ rebuſque geſtis ejus ſcripſerunt ex antiquis Joſephus lib. 10. cap. 14. Epiphanius de vitâ & interitu Prophetarum cap. 10. Dorotheus in Synopſi cap. 17. Iſidorus de vita & obitu Sanctorum cap. 40. aliique. Vide Sanctium Prolegom. in Danielem.

Daniel, Sacerdos in regem Francorum eſt electus, mutatoque nomine Childericus vocatus. Regn. an. 3.

Danna, i. e. *judicium*, vel *judicans*, civit. in tribu Ju. Joſ. 15.

Dantes, poeta Florentinus, regum & principum amicitiâ clarus, cujus vitam ſcribit Volater. lib. 12.

Danthelitica, Thraciæ præfectura. Ptol. Hujus populos *Denſelitas* vocat Plinius, teſte Villanovano *Dantheletæ* ſunt apud Stephanum.

Dantiſcum, Poloniæ op. ad Viſtulam flu. advectis mercibus clarum, & opulentum, vulgò *Dantzig*. Male, inquit Ferrarius, à Stephano in Poloniâ collocatur, cum ſit urbs ac emporium Ruſſiæ. Vocatur & *Cedanum*. long. 41. 30. lat. 54. 20.

Danubium, apud Stephanum corruptè legas pro *Lanuvium*.

Danubius, fluvius, ſi quis alius, veterum atque recentiorum Græcorum, Latinorumque literis, monumentiſque valdè celebratus, ita ut Eratoſthenes & Apollodorus lib. 2. de navibus merito poetarum, philoſophorumque principem Homerum reprehendiſſe videantur, quòd cum plurimos fluvios, qui Oceano immerguntur, commemoret, hunc ſilentio prætermiſerit. Meminit vero illius Heſiodus in Theog.

Στρύμονα, Μαίανδρόν τ' ἠδ' Ἴστρον καλλιρέεθρον.

Duo illius præcipua ſunt nomina, unde Ovid. lib. 1. Pont. *binominem* vocat.

Stat vetus urbs ripæ vicina binominis Iſtri.

Ea autem ſunt *Danubius* & *Iſter*, quæ licet ambo nomina univerſo fluvio à capite uſque ad finem ab authoribus tribuantur, tamen quibuſdam in locis magis verſus fontes *Danubius*, in aliis magis verſus oſtia vergentibus *Iſter* nominatur. Hinc Mela. *Alio, quam deſinit, nomine exoritur. Nam per immania (loca ſc.) magnarum gentium diu Danubius eſt, deinde aliter appellantibus incolis, Iſter fit.* Strabo etiam lib. 7. ſuperiores illius partes verſus fontes, uſque ad præcipites ejus decurſus, quos catarractas vocant, *Danubium* ſcribit vocari, quæ maximè per Dacorum agrum delabuntur; alias vero inferiores uſque in Pontum per Getas, *Iſtrum*. Huic ſuffragatur Ptolemæus, qui ad Axium uſque Myſiæ infer. civitatem ubi ejus ſunt catarractæ, *Danubium*, inde vero ad illius uſque oſtia, *Iſtrum* ſcribit appellari. Plinius: *Primo Danubius, ubi primum Illyricum alluit, Iſter dicitur.* Quin & Appianus in Illyricis, iis in locis, ubi Savus Iſtrum influit, Danubium, nec multis deinde inferius elapſum uberioribus aquis, pro Danubio *Iſtri* nomen aſſumere teſtatur. Antiquitus, teſte Stephano, hunc fluvium *Matoam* Scythæ appellarunt, quæ vox Græcè reddita ἄκακον, h. e. *innoxium* ſig. propterea quod creberrimè illum licet trajicerent, nihil tamen quicquam damni acciperent. At vero cum ſemel in ejus trajectu, damnum quoddam feciſſent, mutato nomine Δάνυβιν, ſive Δάνουιν vocabant, quod nomen *calamitatis authorem* ſignificat. Hæc Stephanus. Quæ opido quàm fabuloſa, atque falſa. Cato in *Originibus* à *Dani* ejus accolis ſic dictum fuiſſe teſtatur. Nonnulli, teſte Franciſco Irenico, illum à ſono hoc nomen (quaſi dicas *Tonnaw*) ſortitum eſſe volunt. Hinc forſan Mantuanus *ſonantem*, & Bartholinus *undiſonantem* appellant. Rhenanus ac Vadianus *Danubium* exiſtimant dici quaſi *Abnobium*, ſeu *Abnovium*, à monte *Abnoba*, unde eum nonnulli oriri contendunt. Hanc conjecturam probabiliorem facit priſcum vocabulum vernaculum *Abnaw*, cui Germani D. literâ articuli loco additâ, *Danaw* vulgò, quod nomen hodiè obtinet, nominarunt, pro *die Abnaw*, colliſione literarum Germanis uſitatâ. Denique Iſidorus Danubium vocari dicit à nivium copiâ, quibus maximè augetur, quaſi dicas *Danivium*. Et certe Herodotus quoque lib. 4. crebriores apud Danubium nives quam pluvias eſſe dicit. Ortum ejus quod attinet, plurimæ de illo ſunt authorum ſententiæ. Eratoſthenes ac Scymnus in deſertis locis illius fontes eſſe tradiderunt, qui certè minimè à vero videntur aberraſſe, quippe cum loca illa, in quibus fontes illius à pleriſque recentiorum demonſtrantur, olim inculta, horrida, atque deſerta fuerint. Apollonius lib. 4. ex Riphæis & Hyperboreis montibus illum vult promanare.

——— Πηγαὶ γὰρ ὑπὲρ πνοιῆς Βορέαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσιν ἀπόρρηθι μορμύρουσιν.

Strabo lib. 7. illum ab extremis Germaniæ partibus ab occaſu non procul à ſinu Adriatico 1000. circiter ſtad. intervallo originem ſuam habere teſtatur. Hinc Mela illius fontes in Germaniâ aperiri, & Solinus illum Germanicis jugis oriri ſcripſit Sen. 4. Nat. Qu. falſò nonnullos philoſophos tradidiſſe dicit Danubii ignotos fontes eſſe: Nam *caput ejus*, inquit, *in Germaniâ comperimus*. Idem tamen fluvius rectè & Germaniæ, ortûs nimirum ſui ratione itemque Scythiæ, finis atque exitûs reſpectu, adſcribitur. Hinc Lucanus.

——— *Maſſagetas Scythicus non alligat Iſter.*

Herodotus lib. 4. eum ex Celtarum urbe Pyrrhenâ Πυρήνη, oriri ſcribit. Hos Celtas autem extra Columnas Herculis Cyneſiis finitimos, omnem in Europâ ad occaſum habitantium poſt Cynetas poſtremos eſſe dicit. Ariſtoteles illum ferè ſecutus lib. 1. Meteor. cap. 13. (ubi oſtendit maximos fluvios & maximis oriri montibus) Iſtrum ἐκ τῆς Πυρήνης, i. e. Pyrenæo monte, originem

ſuam trahere teſtatur. Nicephorus Gregoras ex iiſdem Alpibus ex quibus Rhenus illum erumpere tradit. Ælianus de Animal. 14. 23. ſub radices Alpinorum montium verſus Boream, ſub Urſâ Europæorum Iſtrum fluvium maximum ortum ſuum habere teſtatur, ubi gens rei equeſtris perita habitet. Quorum ſententias expendentem vide Guil. Stukium ad Arriani Periplum. pag. 164. &c. Atque hactenus de Danubii fontibus in genere. Ad ſpecialiores jam deveniamus. Ariſtoteles in lib. Admirabilium, Iſtrum ἐκ τῶν Ἑρκυνίων καλουμένων ὀρυμῶν fluere teſtatur. Strabo lib. 4. Iſtri fontes juxta Suevos & Hercyniam ſylvam eſſe tradit. Idem habet lib. 7. Elegans extat Auſonii epigramma gratulatorium de fonte Danubii per Valentinianum & Gratianum reperto, occaſione victoriæ cujuſdam de Alemannis.

Danubius, penitus caput occultatus in oris
Totus ſub veſtrâ jam ditione fluo.
Quà gelidum fontem mediis effundo Suevis,
Imperiis gravidas quà ſeco Pannonias.
Et quà dives aquis Scythico ſolvo oſtia Ponto
Omnia ſub veſtrum flumina mitto jugum.

Claudianus. ——— *Sublimis in Arctos*
Prominet Hercyniæ confinis Rhætia ſilvæ,
Quæ ſe Danubii jactat, Rhenique parentem
Utraque Romuleo prætendens flumina regno.

Ammianus Marcellinus lib. 22. *Amnis vero Danubius oriens prope Rauracos montes, confines limitibus Rhæticis per laticrem orbem protenſus, ac ſexaginta navigabiles penè recipiens fluvios,* &c. Plin. 4. 12. *Ortus in Germaniæ jugis montis Abnobæ ex adverſo Raurici Galliæ oppidi multis ultra Alpes millibus,* &c. Tacitus quoq; *ex molli & clementer edito montis Arbonæ jugo* Danubium ortum ſuum habere teſtatur. Hinc Dionyſius quoque Halicarn. *Arbonam* montem *Iſtri patrem* appellat ſecundum interpretes Latinos. In Græco enim nil tale legitur. Martianus Capella: *Hiſter*, inquit, *fluvius ortus in Germaniâ de cacumine montis ad novem ſexaginta amnes aſſumens etiam Danubius vocatur.* Ubi Rhenanus pro *ad novem, Abnovam* legendum eſſe acutè, rectèque tradit. Progreſſum ejus quod ſpectat, incredibile dictu eſt quam longinquum per innumeras gentes, regioneſque curſum conficiat. Herodotus lib. 4. Poſt ortum ſuum, inquit, totam emenſus Europam, ex adverſo Scythiam ingreditur. Hinc Tacitus illum *plures populos adire*, Marcellinus *per latiorem orbem protendi*, Mela *per immania gentium delabi* teſtantur, antequam in Euxinum perrumpat. Val. Flaccus lib. 8.

Torvus ubi & ripâ ſemper metuendus utrâque
In freta per ſævos Iſter deſcendit alumnos.

Arrianus lib. 1. de Geſtis Alexandri Magni: Ἀπὸ δὲ τῆς μάχης τελέως ἀφικνεῖται ὅθι τὸν ποταμὸν Ἴστρον, ποταμῶν τῶν καθ' τὴν Εὐρώπην μέγιστον ὄντα, καὶ πλείστην γῆν ἐπιῤῥέοντα, καὶ ἔθνη μαχιμώτατα ἀπείργοντα, τά μὲν πολλὰ Κελτικά, ἔθνη γε καὶ αἱ πηγαὶ αὐτῷ ἀνίσχουσι. Vide Euſt. in Dionyſ. ubi omnium diligentiſſimè nationes per quas Iſter labitur, commemorat. Fuit hic flu. ſecundum communem omnium ferè ſcriptorum ſententiam Imperii Romani limes atque terminus. Ejus rei teſtes ſunt Appianus Alexandrinus, Dio Caſſius, Varro ac Salluſtius. Seneca lib. 4. Nat. Qu. *Medius inter pacata & hoſtilia fluit Danubius & Rhenus, alter Sarmaticos impetus cohibens, alter Germanos, avidam gentem belli repellens.* Idem teſtatur Gellius lib. 10. cap. 7. Quò alludit Ovidius lib. 2. Triſt.

Ne timeam gentes, quas non bene ſummovet Iſter,
Danubii mediis ne prohibentur aquis.

Idem ibidem.

Hactenus Euxini pars eſt Romana ſiniſtri,
Proxima Baſtarnæ Sauromatæque tenent.
Hæc eſt Auſonio ſub jure noviſſima.

Sidonius Apollinaris Paneg. ad Majoranum Aug.

Illic aggrederis, quod nullus tempore noſtro
Auguſtus potuit, rigidum Septemplicis Iſtri
Agmen in arma rapis. ———

Egimus huc uſque de Danubii nomine, ortu ac progreſſu; proximo in loco de quantitate ejus agendum eſt: Ab initio ortûs ſui perquam eſt exiguus, ita, ut quemadmodum Cuſpinianus inquit, & Stuckius ipſe vidit, vix ſit anſeribus navigabilis. Hinc Arrianus quoque lib. 8. duobus in locis, nec non Ælianus veriſſimè *fontem* illius *parvum* dixerunt eſſe, & Auſonius hunc pariter atque Rhenum *fontes breves* appellat. At vero paulatim aliis, atque aliis allabentibus auctus fluminibus, mox in immenſam magnitudinem excreſcit. Herodotus lib. 4. Omnium quos ipſe quidem norit, maximum illum ſibi videri ait. Unde Arrianus πόλεμῶν τῶν καθ' τὴν Εὐρώπην μέγιστον vocat. Et Ælian. lib. 14. de Anim. Εὐρωπαίων πόλεμῶν μέγιστος Ἴστρος. Idem plures alii teſtantur. Cum vero 3. ſint quantitatis dimenſiones, longitudo ſc. latitudo & profunditas, ſecundum illas omnes Danubium cæteris Europæ fluviis antecellere plerique ſcriptores tradunt. Quoad *latitudinem* εὖρος ab Apollonio, *latus* ab Ovidio, quaſi κατ' ἐξοχὴν appellatur. Sic enim ille Triſt. lib. 5.

Latus ubi æquoreis Iſter aditur aquis.

Quin & Oppianus Κυνηγ. γ.

Ἴστρῳ ἐπ' ὀλκὸ ῥέοντι κυήσατο, τοξεύτρῃσι.

Illius præterea *longitudinem* à fontibus uſque ad oſtia Jornandes mille ducentorum millia paſſuum eſſe colligit. Denique ejuſdem *profunditatem* idem Jornandes pluribus in locis 200. pedum eſſe ait. Unde non immerito ab Apollonio περιβαθὴς, & ab Horatio lib. 4. Carm. καθ' ὑπεροχὴν *profundus* dictus eſt.

Non qui profundum Danubium bibunt
Edicta rumpent Julia.

Hinc Pindarus in Olymp. Od. 3. Ἴστρε χιὼ σκιερᾶν παγᾶν, ubi Smidtius commentator *fontes Iſtri umbroſos* à poetâ appellari putat propter profunditatem. Quamvis melius hoc dici poterit reſpectu olearum, vel oleaſtrorum copioſe ibi naſcentium, ut etiam ipſe ibidem rectè annotavit, unde Lycophroni *niger* dicitur: Τὸν μελανὸν Ἴστρον. Herodot. lib. 2. illum dicit Nilo comparari, & Mela ſoli Nilo Danubium cedere teſtatur. Idem ſenſerunt Jornandes & Claudianus, cui *ingens* vocatur. Quibus aſtipulatur Auſonius.

Illyricis regnator aquis, tibi, Nile, ſecundus
Danubius latum profero fonte caput.

Alii tamen Iſtrum Nilo magnitudine haudquaquam cedere exiſtimarunt. Ovidius de Triſt.

Ipſe papyrifero qui non anguſtior amne
Miſcetur vaſto multa per ora freto.

Idem in Ponticis.

Innumerique alii, quos inter maximus, amnes
Cedere Danubius ſe tibi, Nile, negat.

Scaliger de re Poeticâ: *Lucanus* vero, inquit, *inſanit in alia collatione (Danubium ſc. comparans cum Pado.)*

Nec minor hic Iſtro, niſi quòd, dum permeat orbem
Iſter caſuros in quslibet æquora fontes
Accipit, & Scythicas ſolus non exit in undas.

Jam de *Qualitate* aquæ Danubii pauca dicemus. Eum vero lactis diluti ſive ſeri colore eſſe, etiam quâ parte Vindeliciam & Noricum à Germaniâ dividit, teſtis eſt Agricola lib. 1. de naturâ eorum quæ effluunt è terrâ. Virgilius Georg. 3. *turbidum* vocat.

Turbidus & torquens flaventes Iſter arenas.

Seneca *torrentem.*

——— *Properatque torrens*
Iſter, & junctos vetat eſſe pontes.

Aquam illius ad potandum pariter, atque balneandum ſuavem, utilem ac ſalubrem eſſe inter omnes ferè conſtat. Piſces quoq; optimos ac plurimos alit. Ælian. de Anim. 14. 23. Γίνονται δ' ἀναῦδα ἰχθύων γένη διαφορά: Eorum autem quoſdam eſſe mortiferos author eſt Plinius lib. 31. cap. 2. Præterea Danubius congelationibus vehementer obnoxius eſt, ac proinde Ovid. 2. Pont. *gelidum* vocat.

Accipe colloquium gelidi Naſonis ab Iſtro.

Idem lib. 3.

Et coit aſtrictis Barbarus Iſter aquis.

Idem in Ibin.

Dum tepidus Ganges, frigidus Iſter erit.

Idem alibi.

Quæque aliæ gentes, ubi frigore conſtitit Iſter,
Dura meant celeri terga perennis equo.

Plinius in Panegyrico. *Cum Danubius ripas gelu jungit, asperatuſque glacie ingentia tergo bella tranſportat.* Unde à

Nonno

Nonno in Baſſaricis ὑγροπάγὲς *ex humido compactus* dicitur. Martialis :

Et ungularum pulſibus calens Iſter.

Jam poſtremo de Danubii exitu ac oſtiis paucula ſunt dicenda. Et hic, inquit Stuckius, duæ ſunt opiniones. Alii enim illum in duo maria Ægæum & Ponticum, alii vero in Ponticum tantum exire voluerunt. Plures prioris ſententiæ authores enumerat Stuckius. Duos tantum hic in medium proferam, Lucanum ſc. & Val. Flaccum. Prior lib. 2.

——— *Scythicas exit non ſolus in undas.*

Atqui τὸ non *ſolus* ibi referri debet ad fluvios iſtos, quos ſecum in Pontum defert Iſter, non ad Pontum ipſum. Poſterior lib. 8. ——— *Inde ſequemur*

Ipſius amnis iter, donec nos flumine certo
Perferat, inque aliud reddat mare.

Verum hanc ſententiam Plinius ceu falſam rejicit lib. 3. cap. 23. *Nullus ex Danubio amnis in mare Adriaticum effunditur.* Plerique itaque Iſtrum in ſolum Ponticum mare ſentiunt evolvi. De numero autem, nominibus, atque etiam ſitu ac ordine oſtiorum non minus quam de illius fontibus variæ admodum ſunt ac diſcrepantes authorum ſententiæ. Num quoad numerum alii quinque illius oſtia tradunt. Arrian. lib. 1. Ἐς τε ἐκβολὰς ἵνα ἐκδιδοῖ καλὰ πέντε ςόματα εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Incertus author. Ὅυλ@ Ἴσρ@ πόλαμὸς ὁ ὴ Δανοῦβις καλούμεν@ καλέρχεται ἀπὸ τῶν Ἑσπερίων τόπων τὸν ἐκβολὴν πέντε ςόματα ποιούμεν@. Dionyſius verſ. 398.

Ῥάπτω δ' ἐξείης ὑπολίμναια ῥοὸς Ἴσρ@,
Ἴσρ@ ὃς ἀνθολίην τιθεγμένος ἀγχι θαλάσσης
Εὐξείνης, τόθι πᾶσιν ἐρίηγλαα ὕδατος ἀχὴν
Πενταπόρῳς πεςχοῦσιν ἐλισσόμεν@ κατὰ Πεύκην.

Claudianus in Stilicone.

Thracia quinque vadis Iſtrum vocat.

Alii vero 6. verbi gratiâ Plinius, Tacitus ac Ptolemæus. Reliqui autem ac plerique ſeptem, ut Strabo qui ἑπτάςομον vocat. Ovidius 2. Triſt.

Solus ad ingreſſus miſſus ſeptemplicis Iſtri,
Parrhaſiæ gelido Virginis axe premor.

Val. Flac. lib. 4.

Non ſeptemgemini memorem quas exitus Iſtri
Quas Tanais, flavuſque Lyces, Hypaniſque Melaſque
Addat opes. Idem lib. 8.
Haud procul hinc ingens Scythi ruit exitus Iſtri
Fundere non uno tantum quem flumina cornu
Accipimus, ſeptem exit aquis, ſeptem oſtia pandit.

Lucanus *multifidum* appellat lib. 2.

——— *Et barbara Cone,*
Sarmaticas ubi perdit aquas, ſparſamque profundo
Multifidi Peucen unum caput abluit Iſtri,

Et hanc ob cauſam Nilo comparatur. Hinc Mela : *Danubius eorum fluminum, quæ in noſtrum mare deſinunt, tantum Nilo minor, totidem quot ille oſtiis, ſed tribus tenuibus, reliquis navigabilis effluit.* Hæc diverſitas autem opinionum inde evenit, quod quintum & ſextum oſtiorum Danubii languidiora ſint cæteris, ſeptimum vero ut Solinus, Iſidorus, & plerique alii tradunt, pigrum eſt ac paluſtre, non dignum, ut amni conparetur. Plinius tamen ſex vaſtis fluminibus illum in Pontum fluere teſtatur. Verum de horum oſtiorum ſitu ac nominibus vide Guil. Stuckium ad Arriani periplum pag. 185. &c.

Danum, Angliæ op. Anton. *Dancaſter* Camdeno.

Daona, Indiæ intra Gangem urbs. Steph.

Daonium, Thraciæ op. maritimum. Nicetas.

Daorizi, Liburniæ pop. Plin. 3. 22.

Dapha, Arabiæ deſertæ urbs. Ptol.

Daphitas, Grammaticus qui in Thorace monte cruci affixus eſt, quòd reges maledicis carminibus inceſſeret.

Daphne, Penei ſive Ladonis flu. filia, quæ cùm Apollinis vim effugere non poſſet, implorato paterni nominis auxilio in laurum commutata eſt. Ovid. 1 Met. *Laurum* Daphne fig. ac fingitur Penei flu. filia, eò quod ripæ ejus lauro abundant ; tum amata ab Apolline, quia hæc arbor præbet medicinæ magnum uſum ; eſtque ſpectatiſſima apud Delphos, ubi Apollo colebatur. Ipſius vero Daphnes in arborem ſemper virentem commutatio, docet immortalem gloriam eſſe paratam virginibus pudicitiam conſervantibus.

Daphne, Straboni nemus apud Antiochenſes. Capitolinus in M. Antonino. *In deliciis apud Antiochiam & Daphnen vixit.* Quod autem in Italiâ Baiæ, ad Alexandriam Canopus, id erat in Syriâ ſuburbium Antiochiæ Daphne. Locus ita infamis voluptatibus, ut modeſtioribus ac frugi prope inacceſſum ſcribat Chryſoſtomus Serm. in Babylam martyrem. Ἐιδὼν, inquit, τὸ χωρίον ὑπὸ τῆς τῶν νέων ἀσελγείας τυραννούμενον ὴ κινδυνῶδες ἅβατον εἶναι τοῖς σωφρονεῖν, ὴ ὄνειδος βιωμένοις βίῳ. Quem locum imitans Sozomenus : Τῷ περιβόλῳ τῆ Δάφνη ὄνειδος τοῖς ὄνειδος αἰσχὺν ἐνομίζοντο. Natum ex eo proverbium, *Daphnicis moribus vivere*, quod de luxuriâ diffluentibus uſurpabant : ut Marcus Antoninus in Epiſtolâ, quam reſcripſit Vulcatius, qui etiam narrat edictum aliquando à Caſſio, *ut ſi quis cinctus apud Daphnen inveniretur, diſcinctus rediret.* Erant ſane omnia ibi ad amœnitatem comparata : cœli aeriſque temperamentum maximum ; ſolum & naturâ & arte deliciis hominum τρυφαῖς accommodum. Sed duo fuere imprimis quæ in admirationem & amorem Daphnes cunctos raperent, arborum umbriferarum, & optimarum aquarum copia. Procopius Perſicorum lib. ſecundo. Τότε μὲν ὃν ἐς Δάφνην ἀνέβη τὸ Ἀντιοχείας περάτιον, Ἔνθα δὲ τό τε ἄλσ@ ὡ θαύματι μεγάλῳ ἐπωπᾶτο, ὴ πᾶς τῶν ὑδάτων πηγὰς, ἅμφω γὺ ἀξιοθέατα ὄντα ὡς ἐπὶ.

Daphnidis inſula apud Troglodytas. Plin. 6. 29.

Daphnis, juvenis Siculus, Mercurii fil. Bucolici carminis inventor. Hic cùm formoſiſſimus eſſet, cum nympha quâdam, quæ mutuo ejus amore tenebatur, ita pepigit, ut qui prior fidem violaſſet, utroque lumine orbaretur. Cujus ſponſionis immemor Daphnis, cum novis ſeſe amoribus implicuiſſet, irati Dii, quos ſtipulationis ſuæ teſtes illi adhibuerant, Daphnin excæcarunt.

Daphnis, & Idæus filii Paridis ex Oenone.

Daphnis, Lyciæ regio & op. Ægypti ad Peluſium. Herodot. Fuit etiam ſuburbanum in orâ Ponti ad ſiniſtram, quod *Sergium* vocant, & in ipſis Ponti faucibus ad dextram navigantibus portus. Steph.

Daphnus, urbs Phocica. Item fluvius ac tribus Ceæ vicina. Steph.

Daphnuſi, pop. prope Olympum Bithynum. Steph.

Daphnuſium, prope Rhegium eſt, Thracibus vicinum. Eſt & Ægypti vicus. Steph.

Dapſa, ſacrificii genus, quod fiebat hyeme ſæviente.

Dara, fil. Zaræ. 1 Par. 2. Item civitas ab Arſace condita. Juſtin. lib. 41. Et Carmaniæ flu. Ptol.

Daraba, civitas Arab. non procul à Sabæis. Strabo.

Darabes, pop. Bactrianæ, Gangaridis vicini, quorum urbs *Darapſa*. Eorum mem. Val. Flac. lib. 6.

Miſit in arma Darabs, acies quem Martia circam
Gangaridum, &c. ———

Daradus, Libyæ flu. Ptol. hodie *Darot*.

Daraniſſa, Armeniæ maj. op. Ptol.

Darapſa, urbs in Bactris. Steph.

Darat, Parthorum vicus. *Thara* corruptè apud Juſtinum lib. 11. Etymol. magnum Δάρας παρὰ τὸ ἐν τῇ αὐτῇ χωρίῳ συλληφθῆναι, Δαρεῖον ὑπὸ Ἀλεξάνδρ@. *Daricum* Plinio ac aliis appellatur.

Darcan, nomen viri. 1 Eſdr. 2. Lat. *generationis* vel *habitationis poſſeſſio*, vel *emptio*, aut Syriacè *draco*.

Dardæ, Indiæ pop. qui ſub Deriade contra Dionyſium pugnarunt. Steph.

Dardanarii, qui omnia præmunt, ut carius vendant ; à *Dardano* quodam contaminatiſſimo, & profligatiſſimo mago dicti. Vide Turneb. Adverſ. 2. 4. & 9. 17.

Dardania, vetus nomen Samothraciæ. Steph. Item op. Troadis. Plin.

Dardaniæ antes, apud Columellam pro magicis, lib. 10.

At ſi nulla valet medicina repellere peſtem,
Dardaniæ veniant antes. ———

Dardanium, genus ornamenti, de quo Plinius lib. 33. cap. 3. *Cujus ſceleris nos arguimus illum primum, qui auro dignitatem per annulos fecit, ut habeant in lacertis jam quidam & viri, quod è Dardanis venit, itaque & Dardanium vocabatur.*

Dardanium,

Dardanum, Indiæ promunt. Strabo.

Dardanus, Apuliæ urbs Lycophron.

Dardanus, Jovis fil. ex Electrâ Atlantis filiâ. Ovid. Fast.

Dardanon Electrâ quis neſcit Atlantide natum?
Scilicet Electran concubuiſſe Jovi.

Hic cum Jaſium fratrem interemiſſet, in Samothracium fugit, poſtea vero ad Aſiam venit, locaque tenuit Helleſponto proxima, urbemque de nomine ſuo dictam condidit, regionemque totam *Dardaniam* nominavit, quam poſtea *Tros* Erichthonii filius *Trojam* appellavit. Ab hoc Dardano originem duxit Priamus. Virg. Æn 3.

Dardanus Iliacæ primus pater urbis & autor.

Dardarii, gens quædam apud Mæotidem paludem. Plut.

Dardi, Apuliæ Dauniæ populi.

Daremæ, Troglodytica gens in Æthiopiâ. Plin.

Dares, Phrygius, hiſtoricus, ſcripſit bellum Trojanum Græcè, in quo & ipſe militavit, ut ait Iſidorus. Captâ Trojâ cum Antenoris factione manſit, ut ſcribit Corn. Nepos, qui opus ejus è Græco in Latinum ſermonem convertit, Salluſtioque dicavit. Ita quidem vulgo creditum. Atqui ſcriptor eſt, in quo neque eruditionem, nec judicium, neque ullam elocutionis elegantiam invenias, ut nimis impudenter feciſſe videatur, qui Corn. Nepotis nomen ementitus eſt, quaſi inficetæ verſionis authoris. In enarratione totius hiſtoriæ fere ubique abit ab antiquitate, pauca ſimilia vero de ſuo adſtruit, abſurda & inconſequentia plurima; ut vel id quod de variis plurium annorum ac menſium induciis affingit, ut ad decennium perveniat. Nec quicquam in toto libello ſingulare, prater Theſeidarum mentionem (quos unà cum Anio rem frumentariam curaſſe ſcribit) & ineptos illos Trojanorum, Græcorumque ducum ac mulierum formæ, morumque characteres, quibus ſimilia deliramenta è Græcorum Neotericorum nugis ediderunt nuper viri docti. Item *Dares*, pugil apud Virgilium, ignavus quidem, ſed oſtentator maximus. Æn 3.

Daretis, regio in Macedoniâ. Polybius. Altera in Mediâ. Ptol. cui Δαρείτις dicitur.

Dargidus, Bactrianæ flu. Ptol.

Daria, Meſopotamiæ civitas, 58 ſtad. à Niſibi diſtans. Procop. lib. 1. de bello Perſico. Dicta quoque *Anaſtaſia* utpote ab *Anaſtaſio* Imperatore conſtructa.

Daridæus, rex Perſarum, Tiberii & Claudii Impp. temporibus. Philoſtr. in vitâ Apoll. Tyanei.

Daridna, urbs Paphlagoniæ. Steph.

Darivigum, Galliæ urbs. Ptol. *Vannes* Cænali & Villanovano.

Darſtane, urbs Perſica. Steph.

Dartiæ, pop. Perſiæ. Herodot.

Dartium, Phrygiæ op. Steph.

Darius, Satrapas inter Perſas nobiliſſimus, qui poſt mortem Cambyſæ à nobilibus aliquot Perſis adjutus, occiſo Pſeudomerdi, Perſarum regnum è Magorum manibus vindicavit, equique ſui hinnitu declaratus, poſtquam 36. annos regnaſſet, Xerxen filium regni ſucceſſorem reliquit. Latinè *coercitor*. Herod. lib. 6. Δάρειον δὲ κατὰ Ἕλλαδα γλῶσσαν Δαρεῖος Ἐξήγεις. Atqui apud Barn. Briſſonium *coercitus* perperam redditur. Cteſiæ Δαρειαῖος dicitur, quæ forma propius accidit ad Perſicam *Darjaves*. Origo nominis à *coercendo* vel *prohibendo*. Nam in linguâ Perſarum דרוש eſt ἰσχὺς, ut Scaliger notat. Atqui Heſychius: Δαρεῖος ὑπὸ Περσῶν ὁ ἐχθρὸς, ὑπὸ δὲ Φρυγῶν Ἕκτωρ.

Darius, ultimus Perſarum rex, qui Alexandri adoleſcentiam deſpectui habens, bello eum aggreſſus eſt, ab eoque, quamvis exiguis copiis tribus ingentibus præliis victus, cum ſe fugâ victori eripere conaretur, à ſuis comprehenſus eſt, ac trucidatus. Claudianus.

Darium manibus famulûm doluiſſe peremptum
Dicitur.

Templum Hieroſolymitanum Judæis edicto ſuo reſtaurari permiſit ſumptibus propriis. Eſdr. 1. 6.

Darmaſcus, ponitur pro *Damaſcus*. 1 Par. 18. Hebræis enim *Darmeſek* dicitur.

Darna, Aſſyriæ urbs. Ptol.

Darnii, Hiberniæ pop. Ptol.

Darocana, Paropaniſi urbs. Ptol.

Daron, op. Ægyptiorum in Arabico latere. Plin. 6. 30.

Darrhæ, pop. juxta Rubrum mare. Steph.

Darſania, urbs Indica, ubi uno die mulieres veſtem conſexunt. Steph.

Darſii, Thraciæ pop. Steph.

Darvernum, ſeu *Durovernum*, *Darvenum* Ptolemæo, Angliæ portus, unde in Galliam trajicitur, vulgò *Dover*.

Darus, Pannoniæ ſup. flu. per Stiriam fluens, qui vulgò *Muer* dici putatur. Sed *Darus* potius *Dravus* eſt.

Daſæ, *Dai* dicuntur Stephano.

Daſcæ, Arcadiæ urbs. Steph.

Daſcon, Siciliæ regio. Vide Cluver. de Sic. Ant. lib. 1. cap. 13. & Boch. de Phœn. col. pag. 556.

Daſcyleum, *Daſcylium*, & *Daſcylos*, Bithyniæ urbs ad Propontidem; *Diaſquillo* Villanovano; *Diaſchilo* autem Nigro.

Daſcylium, urbs Cariæ in finibus Epheſiæ à *Daſcylo* filio Periandri. Eſt & alia poſt bellum Trojanum condita. Tertia Joniæ, quæ μεγάλη nominatur, utpote major aliis. Quarta Æoliæ, & Phrygiæ. Eſt & *Daſcylites*, ſive *Daſcylia* palus. Steph.

Daſylus, Gygis regis pater.

Daſtis, unus è ducibus Darii, qui bello apud Marathonem victus eſt. Herod. lib. 6.

Daſius, medicus, cujus mem. Martialis.

Offendant digitum ſed impudicum
Alcini, Daſiique Symmachoque.

Daſſaretæ, *Daſſaritæ*, *Daſſareni*, ac *Daſſaritii* Stephano; *Daſſaretii* Ptolemæo, *Daſſarenſes* Livio, pop. Illyrici, ſive Macedoniæ. Mela. lib. 2. Horum urbs *Lychnidus*, & lacus eodem nomine, vulgò *Lago de Lochrida*.

Daſtracbus, mons Armen. min. ad quem Pompeius caſtra Mithridatis obſidione conclusit. Oroſius lib. 6. cap. 4.

Data, Aſſyriæ urbs. Ptol.

Dathan, i. e. *ritus* aut *lux*, filius Eliab, qui cum inſurrexiſſet in Moſen & Aaronem, hiatu terræ abſorptus eſt. Num 16.

Dathema, nomen urbis. 1 Mach. 5.

Datichæ, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Datii, Gall. Aquitan. pop. Ptol.

Datiſmus, Datidis imitatio, dicitur de dictione pluribus verbis idem repetente & quidem σολοικῶς, proverbio ſumpto à *Datide* quodam Perſa, qui cum Satrapas eſſet in Græcia, Græceque loqui affectaret, dicebat: ἥδομαι, ἡδίστομαι, ἡδέσμαι, *delector, gaudio, lætor*, pluribus ſuper eadem re conservatis ſynonymis, & Barbarè poſito χαίρεσμαι pro χαίρω, ingrato ſimul ſono τῶν ὁμοιοκαλλήλων. Hunc *Datiſmum* Ariſtoph. in Pace, Δάτιδ' & μίλος vocat.

Datinorum navale, Antiſara eſt. Steph.

Datitha, Mediæ op. Ptol.

Datus, Thraciæ urbs, quæ auriſodinas habet. Suid.

Datyleti, pop. Thraciæ. Steph.

Datylus, vir Athenienſis, qui ad ſummos honores evectus eſt. Unde Proverb. *Datyli dies*.

Davares, Mauritaniæ pop. Amm. Marcell.

Dauchilæ, Libyæ inter. gens.
Dauchis, Æthiopiæ inter. mons.
Dauciones, Scandiæ pop.
Daudiana, Armen. maj. op.
} Ptol.

Dave, Arabiæ urbs. Steph.

Davelli, Æthiopiæ ſub Ægypto pop. Plin.

David, i. e. *dilectus*, filius Iſai, rex Judææ potentiſſimus, idemque propheta. 1 Reg. 17. De quo vide Joſeph. Ant. 7. 12. & Suidam, qui ſua hauſit ex Joſepho.

Daulis, nympha à quâ Daulidi urbi nomen, quæ *Daulia* Straboni ac Livio dicitur, & eſt urbs Phocidis in Achaiâ, olim ſub ditione Terei regis Thracum, unde Philomela ab Ovidio *Daulias* dicitur, quod in hâc urbe in avem ſui nominis fuerit converſa. Ovidius.

Deflet Threiciam Daulias ales Ityn.

Dauni, Italiæ pop. à *Dauno* duce Diomedis ſocero victi. Horum op. eſt *Salapia*, Annibalis meretricio amore inclytum. Plin. 3. 11. Horum regio *Daunia*, provincia regni Neapolitani, *Daunium* Stephano.

Daunus,

Daunus, fil. Pilumni, & Danaes, Turni avus, qui in Apuliâ regnavit, à quo, ut quidam volunt, *Daunia* regio dicta. Alius ejuſdem nominis, prioris fil. ex Veniliâ ſorore Amatæ Latini regis uxoris, qui Turnum ſuſcepit.

Daunus, flu. Apuliæ. Horat. 3. Od. 33.

Et quà pauper aquæ Daunus agreſtium
Regnator populorum. ———

Daurifer, vel *Daurifes*, unus ex Darii ducibus fortiſſimus, qui per inſidias à Cariis cæſus eſt. Herod. lib. 6.

Dauſara, urbs circà Edeſſam. Steph.

Dauſdava, Myſiæ infer. op. Ptol.

Dautona, Pannoniæ urbs. Anton. *Tiſer* ſive *Rhain* vulgò dicitur.

Daxareni, Arabiæ gens. Steph.

Daxata, Serica urbs. Ptol.

D E.

Dea, vel *Dia*, urbs Gall. Narb. Anton. vulgò *Die*. Item Angliæ flu. vide *Deuva*.

Deabolis, Macedoniæ caſtellum. Cedrenus.

Deabus, tyrannus apud Celtiberos. Beroſus. Aliàs *Geryon* dicebatur.

Deba, Commagenæ in Syria urbs. Ptol. Alia Meſopotamiæ eidem.

Debæ, Arab. Fel. pop. apud quos flu. aureæ arenæ. Diodor. Propertius *Debatas* vocat 4. 5.

Si te Eoa juvat, Debatarumque aurea ripa.

Debbaſheth, civitas in tribu Zabulon. Joſ. 19.

Debera, nomen loci. Joſ. 15.

Deblathaim, civitas in terrâ Moab. Jerem. 48.

Deboma, Macedoniæ op. Ptol. *Dardaſſi* Moletio.

Debora, nutrix Rebeccæ. Gen. 35. Mulier item, quæ populo Judæorum aliquot annos præfuit. Jud. 4. Latinè *apis*. Nec tantum judex erat, ſed etiam prophetes. Uxor Lapidoth fuit. Eum Ebræi putant fuiſſe Baracum, in quo ſignificatio fulguris; nec alienum ab eo vox לפיד quæ ſæpe de fulgure uſurpatur. Sed obſtat huic opinioni, quòd Baracum aliunde advocavit; nam ſi maritus ejus eſſet, ſimul habitaſſent. Ideo in Midraſh exponitur *mulier lychnaria*, quod lychnos, i. e. לפידים conficeret ad uſum ſanctuarii. R. Salomo. R. David. Lyra.

Deborus, urbs Macedoniæ in Pæoniâ reg. Ptol.

Decamnichus, Archelai Aulicus, qui aliquando Euripidi fœtorem oris vitio dedit, ac ab eodem id permittente Archelao, plagis multis percuſſus eſt, quod indignè ferens, in Archelaum graſſantibus ducem ſe præbuit, ac necis illius extitit cauſa graviſſima. Rhod. 24. 10.

Decapolis, reg. Palæſtinæ, ſic dicta à *decem urbibus* quibus conſtabat, ita vero ab Ebræis enumerantur. *Sephet*, *Tiberias*, *Nephthali*, *Azor*, *Cæſarea Philippi*, *Capernaum*, *Bethſaida*, *Chorazin*, *Bethſan*, & *Jotopata*.

Decaſtidum, Calabriæ urbs. Anton. hodiè S. *Anna* Barrio.

Decatara, Dalmatiæ urbs. Cedrenus.

Deceates, pop. Gall. Narbon. quorum op. *Draguinien* in Provinciâ, teſte Cænali. Alii horum op. ſeu pag. *le Bourg de Duyſans* eſſe malunt.

Decelia, una ex 12. urbibus, quas Cecrops digeſſit. Strabo. Item pars tribus Hippothoontidis. Steph.

Decelus, Caſtori & Polluci Helenam ſororem, quam Theſeus rapuerat inveſtigantibus Aphidnis ſervari indicavit, ut refert Herodotus, quanquam alii id ab Academo factum velint. Vide Plut. & Pauſan.

Decempagi, Germ. urbs inter Argentoratum ac Divodutum. Anton. Hodiè *Dieuſo in Lotharingia*. Simlero.

Decentii, Pannoniæ pop. à *Decentio* ſic dicti. Steph.

Decentius, Cæſar à Magnentio fratre factus, an. U. C. 1105. Apud Senonas laqueo vitam finivit. Pomponius.

Dicetia, Gall. Lugd. op. Anton. vulgò *Deciſe*.

Deciana, Endigetorum in Hiſp. Tarr. urbs. Ptol.

Deciani, Calabriæ pop. Plin.

Decianus, viri proprium ex Emeritâ Hiſp. opido.

Deciatium, reg. Gall. Narbon. Plinius.

Decietum, urbs Italiæ. Steph.

Decii ara, locus paludinoſus Mœſiæ prope Abrittum urb. ubi Decii Impp. ſe devovere, ut ſcribit ex Jornande Pomponius Lætus. Hunc locum videtur Caſſiodor. lib. 2. Var. *Decennonias paludes* vocare.

Decii, Romani fortiſſimi, tanta patriam charitate complexi, ut pro ejus ſalute ſe Diis manibus devovere non dubitarint. Pater quidem bello Latino; Filius autem bello Hetruſco; Nepos vero eo bello quod Pyrrhus pro Tarentinis geſſit. Cic. 1. Divinat. Virg. Æn. 6. Juvenalis.

Plures enim Decii quam qui ſervantur ab illis.

Decius, Conſul cum Longino, an. U. C. 1139.

Decius, Conſul ſolus, an. U. C. 1280.

Decius Auſonius Gallus, coſ. cum Olybrio, an. U. C. 1134.

Decius Brutus Julianus, Coſ. cum M. Æmilio Mamerco, an. U. C. 677.

Decius Romanorum Imperator, an. U. C. 1003.

Decius Haterius Agrippa, Conſul cum C. Sulpitio Galba, an. U. C. 774.

Decius Junius Bubulcus, Magiſter equitum. Samnites vicit, an. U. C. 445.

Decius Junius Brutus, Conſul cum Pub. Scipione Naſica, an. U. C. 616. Luſitaniam domuit.

Decius Junius Brutus Scæva, Coſ. cum L. Furio Camillo, an. U. C. 430.

Decius Junius Brutus Scæva, Coſ. cum Q. Fabio Maximo, an. U. C. 641.

Decius Junius Pera, Coſ. cum M. Fabio Fictore, an. U. C. 487.

Decius Junius Syllanus, Coſ cum L. Muræna, an. U. C. 692

Decius Junius Syllanus, Coſ. cum Q. Haterio Antonino, an. U. C. 805.

Decius Lælius Balbus, Coſ. cum C. Anſtiſtio Vetere, an. U. C. 748.

Decius Auſonius, vide *Auſonius*.

Decladas, hiſtoricus à Parthenio laudatus Eroticôn cap. 13. ubi de Harpalyce.

Deculani, pop. in 2 reg. Italiæ. Plin. 3. 11.

Decuma, Hiſp. op. in conventu Cordubenſi.

Decumani, Galliæ pop. Plin. Mela.

Decumanus, fluctus ponitur pro ingenti, ſive ab obſervatione, quod *decimum* quodque magnitudine ſoleat ſuperare, ſive potius à Pythagoræorum ſuperſtitione, qui magnificè admodum de hoc numero ſenſere. Feſtus: *Decumana ova dicuntur, & fluctus decumani, quia ſunt magna: Nam & ovum decimũ majus naſcitur, & fluctus decimus fieri maximus dicitur.* Teſtantur id paſſim Poetæ Latini. Ovid. Met. 11. *Vaſtior inſurgens decimâ ruit impetus undâ.*

Idem Triſt. 1. Eleg. 2.

Qui venit hic fluctus fluctus ſupereminet omnes,
Poſterior nono eſt, undecimoque prior.

Lucan. lib. 5. *Hæc fatum decimus, dictu mirabile, fluctus*
Invalidâ cum puppe levat.

Seneca in Agamemnone.

Hæc onere ſidit, illa convulſum latus
Summittit undis, fluctus hanc decimus tegit.

Val. Flac. l. 2. *Incaſſum decimæ cecidit tumor arduus undæ.*

Sil. lib. 14. *Non alter Rhodopes Boreas à vertice præceps*
Cum ſeſe immiſit decimóque volumine pontum
Expulit in terras. ———

Decumates, agri in Germ. ſunt Tacito, ubi hodie Wirtembergenſis ducatus eſt, Willichio teſte. Iidem *Caritini* ſunt Ptolemæo, ut Melanchthon & Peucerus exiſtimant.

Decumi, Dalmatiæ populi.

Dedan, urbs, Jer. 25. Vide Boch. Phaleg. 4. 6.

Dedanim, filii Dedan.

Dedmaſa, urbs Cariæ. Steph.

Deera, campus Suſianæ reg. Ptol.

Dees, Arab. Fel. op. Ptol.

Degla, Aſſyriæ urbs. Ptol.

Deianira, Oenei Ætoliæ regis filia, primum Acheloo mox Herculi deſponſata; quâ de cauſâ exorto inter rivales diſſidio, Achelous ſingulari certamine ſuperatus Herculi concedere coactus eſt. Porro cum Hercules tranſiturus eſſet Evenum, Ætoliæ fluvium, qui tunc temporis maximè excreverat, Neſſus Centaurus ſeipſum ultro obtulit ad traſvehendam Deianiram, quam cum illi commiſiſſet, ipſe primus intrepidè tranavit fluvium: Sed cum Neſſus qui in alterâ permanſerat ripâ novæ nuptæ vim inferre pararet, ægrè id ferens Hercules, ſagittâ Hydræ ſanguine infectâ Centaurum transfixit, qui ſe moriturum

turum ſentiens, ut hoſtem ulciſceretur, Deianira veſtum proprio ſuo ſanguine perfuſam dono dedit. aſſerens ei vim amatoriam ineſſe, & ſi hâc maritus induretur, ipſum ab aliarum mulierum amore avocatum iri. Mulier itaque nimis credula munus accepit, & cum audiſſet maritum ſuum in Euboeâ amore Ioles Euryli filiæ detineri, veſtem Neſſi ſanguine imbutam Lichæ famulo tradidit Domino perferendam. Hercules igitur nihil mali ſuſpicans cum ſacrificaturus eam induiſſet, tantis cruciatibus affectus eſt, ut in furorem verſus Licham in mare dejecerit, qui in ſcopulum mutatus eſt. Ipſe autem Philoctetæ arcu & ſagittis commiſſis ſe in ardentem pyram in Oetâ monte conſtructam conjecit. Quod audiens Deianira, dolore percita mariti clavâ ſe interfecit, ex cujus ſanguine poſtea nata eſt herba, quæ Nymphæa & Heracleon dicitur. Ovidius Metam. lib. 9. Vide Diodor. lib. 5. Et Sen. in Hercule Oetæo.

Deilochus, Herculis fil. ex Megarâ Creontis Thebani regis filiâ. Hom. in Odyſſ.

Deidamia, filia Lycomedis regis Scyri inſulæ, quam Achiles cum inter regis hujus filias ſub muliebri habitu lateret, gravidam fecit, & ex eâ Pyrrhum genuit. Prop. lib. 2. *Scyria nec viduo Deidamia viro.*

Deilochus, ab Apollonii Scholiaſte lib. 2. ὁ πρώτῳ ἀφὶ Κυζίκῳ citatur. Vide Stephanum in Δαμψακὸς, ubi vulgò corruptè Δειλοχος legitur.

Deioces, 5. Medorum rex, regn. an. 54.

Deione, mater Mileti ex Apollinis concubitu, unde Miletum *Deionidem* vocat Ovidius Met. 9.

Deioneus, pater Cephali.

Deiopeia, una Junonis Nympharum, quam illa apud Virg. Æn. 1. Æolo uxorem pollicetur.

Sunt mihi bis ſeptem præſtanti corpore nymphæ,
Quarum quæ formâ pulcherrima, Deiopeiam
Connubio jungam ſtabili propriamque dicabo.

Deiorates, Gallograeciæ tetrarcha, an. U. C. 680.

Deiotarus, Galatiæ rex à ſenatu Rom. juvante Pompeio factus in bello Civili, ejus poſtea partes ſecutus. Poſt pugnam Pharſalicam domum ſe recepit, deinde ad Cæſaris clementiam confugiens bella gerenti ſubſidia miniſtravit; quare ab eo dimiſſus eſt, parte tamen regni multatus. Tandem accuſatus à Philippo quodam, quòd Cæſari apud ſe divertenti inſidias conſtruxiſſet, à Cicerone defenditur. Ejus mem. Lucanus lib. 5. verſ. 55.

——— *Fidumque per arma*
Deiotarum. ———
——— *Jubet ire in devia mundi*
Deiotarum. ———

Deiotarus Adramyttenus, Ludi litterarii Magiſter apud Gargara Troadis. Steph. ubi tamen Græcè Δειότιμος dicitur. Item *Deiotarus* Caſtoris filius cognomento Φιλάδελφος. Strabo lib. 12.

Deiphobe, Sibylla Cumana, Glauci filia, quæ Æneam ad inferos duxit. Virg. Æn. 6.

——— *Phœbi Triviaque ſacerdos*
Deiphobe Glauci. ———

Deiphobus, Priami ex Hecubâ fil. qui interempto Paride, Helenam uxorem duxit, cujus tamen dolo ac proditione interfectus eſt à Græcis, quos illa in cubiculum dormientis intromiſit.

Deipnias, Theſſaliæ vicus apud Lariſſam. Steph.

Deipyle, Adraſti filia, Tydei uxor, ex quo Diomeden ſuſcepit, qui in bello Trojano primus poſt Ajacem & Achillem ab Homero deſcribitur. Diod. lib. 4.

Deipylus, Stheneli fil. Capanei in bello Trojano amicus fidiſſimus. Hom. Il. 5.

Deipyrus, unus ex principibus juventutis Græcorum. Hom Il. 8.

Deirades, tribûs Leontidis vicus. Steph. Item promuntorium & urbs Æthiopiæ.

Deitania, Hiſp. citer. regio circa Carthaginem novam. Plin. 3. 3.

Dela, Arab. Fel. urbs. Ptol.

Delas, & Tygris minor fluvii, qui Apameam Meſenorum civitatem circumdant. Steph.

Deldon, Myſorum ac Baſternarum rex, quos cum M. Craſſus præliis frequentibus edomuiſſet, illorum tandem regem Deldona ſuâ manu interemiſſe fertur. Dio & Cæl. Rhod. 18. 23.

Delean, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Deleſſa, maris Ægæi inſula. Anton.

Delgovitia, Angliæ urbs. Anton. *Godmundingham* in ditione Eboracenſi. Camdenus.

Delia, urbs Cariæ. Steph.

Delioli, horti ſunt prope Neapolim. *Poggio Realè* Fabricio.

Delium, op. Bœotiæ in Tanagra. Steph. Item Apollinis templum. Strabo.

Delius, vide *Delos*.

Delius, unus ex ducibus Antonii miſſus ad accerſendam Cleopatram, mulieri perſuadet, monetque Homerico verſu ut ad judicium proficiſcatur quam maxime ornata. Plut. in Anton. Idem eum hiſtorias deſcripſiſſe tradit. Meſſala Corvinus hunc *desertorem bellorum civilium* vocat, quia à Dolabellâ ad Caſſium tranſiit, à Caſſio ad Antonium, noviſſimè ab Antonio ad Cæſarem. Scripſit quoq; laſcivas Epiſtolas ad Cleopatram. Vide *Adelphius*.

Delli, lacus breviores non longe à Catanâ, miræ profunditatis, quos incolæ *crateres* vocant. Vide *Palici*.

Delmatia, vide *Dalmatia*.

Delminium, vide *Dalmatia*.

Delos, inſ. maris Ægæi, Cycladum omnium clariſſima, in quâ Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa, unde Diis illis ſacrata putatur, tantumque religionis ei ſemper fuit, ut ne Perſæ quidem, quum bellum toti Græciæ, Diis hominibuſque indixiſſent, & mille numero navium claſſem ad Delum appuliſſent, quicquam conarentur aut violare, aut attingere. Virg. Æn. 3.

Sacra mari colitur medio gratiſſima tellus
Nereidum matri & Neptuno Ægæo,
Quam pius Arcitenens oras & litora circum
Errantem Mycone celſâ Gyariſque revinxit.

Dicta ἀπὸ τῦ δῆλος, quod cùm antea mari tecta eſſet, Latonæ locum ad pariendum quærenti, repente ſe oſtenderit, antea *Ortygia* dicebatur, *Aſteria*, *Cynthia*, *Lagia*, *Chlamydia*, *Gynethus* & *Pyrpile*, ab igne ibi primum reperto. Virg. Georg. 3. *Cui non dictus Hylas puer & Latonia Delos?* Hæc inſula olim per mare vagabatur. Ovid. Met. 6.

——— *Quam vix erratica Delos*
Errantem accepit, tunc cum levis inſula nabat.

Statius. ——— *Nec inſtabili famâ ſuperabere Delo.*

Claudianus. ——— *Motoque in ſtamine Delos*
Errat, & auratо trabitur circumflua Ponto.

Hinc à Callimacho πλαγκτὴ dicitur, & à Virgilio *errans*. Ariſtides etiam oratione in Aſclepiadas Δῆλον φορμὸν dixit. Plin. 4. 12. *Ipſaque longè clariſſima Cycladum media, templo Apollinis, & mercatu celebrata Delos, quæ diu fluctuata, ut proditur, ſola motum terræ non ſenſit ad M. Varronis ætatem.* Adi Strabonem qui lib. 10. eadem narrat ex Pindaro. Poſtea vero immota facta eſt, & à Virg. ſic dicta. Hinc Herodotus in *Erato* tale oraculum narrat.

Κυδρὴν μὲν Δῆλον ἀκίνητόν τε πάρος περ ἐοῦσαν.

Proinde Callimachus in Hymno ad Delum, eam vocat ἄτεμπτον *immutabilem*, i. e. ἀκίνητον καὶ ἄσειστον, inquit Scholiaſtes, qui addit: Καὶ Θουκυδίδης σεισμὸν γενόμενον μέχρι βυλλόμενος ἐξηγήσασθαι, φησὶν, ὅτι τοσοῦτον ἦν μέγας, ὅστε ἡ Δῆλος σαλευθῆναι. In eâ canem nullum alere, aut cadaver ſepelire licuit. Thucyd. lib. 3. Ibi fons eſt Inopus nomine, qui eodem quo Nilus modo, ac pariter cum eo creſcit. Plin. 2. 103. Inde *Delius*, & *Delia*, Apollinis ac Dianæ epitheta. Item *Deliacus*, ut *vaſa Deliaca*, de quibus Plin. 34. 2. & Cic. pro Roſcio Amerino. *Delus*, inquit Bochartus, factum ex דחל *daal*, quomodo *Belus* ex בעל *Baal*. Syris autem דחל *daal* eſt *timor*, deinde Deus qui timetur, juxta illud Poetæ.

Primus in orbe Deos fecit timor.

Et hoc ob Apollinem ac Dianam, quorum natalibus erat celebris.

Delphacia, Propontidis inſ. Plin.

Delphi, urbs Phocidis in Achaiâ ad Parnaſſum mont. oraculo Apollinis clariſſima. *Delfo* etiamnum, *Caſtri* Sophiano & *Sabona* Nigro, qui eandem frumenti feracem eſſe

esse tradit. Magis rupibus, ac loci naturâ, quàm humanâ arte munitur. *Umbilicus terræ* dicebatur. à Græcis referente Plutarcho lib. de oracul. defectu. Strabo lib. 9. ὀμφαλὸν τῆς γῆς ὄμφαλον. Liv. lib. 38. *Etiam Delphos, quondam commune humani generis oraculum, umbilicum orbis terrarum, Galli spoliaverunt.* Hinc est illud Claudiani.

Jupiter, ut perhibent, spatium cum discere vellet
Naturæ, regni nescius ipse sui,
Armigeros utrinque duos æqualibus alis
Misit ab Eois, occiduisque plagis.
Parnassus geminos fertur junxisse volatus:
Contulit alternas Pythius axis aves.

Ovid. Met. 10.

In medio positi caruerunt præside Delphi.

De *Delphica umbra*, adagium idem cum illo, *De Asini umbra*, i. e. de re nihili. Cum enim orante Demosthene judices dormitarent, is fabulam, de eo qui asinum Athenis Delphos onustum ducens, in maximo æstu, sub asini umbrâ æstum declinare volebat, agasone sibi obsistente, & dicente se illi asinum, non umbram asini locasse, recitavit. Cui fabulæ cùm se judices attentos ostendissent,& Demosthenem rogarent, ut fabellam totam referret, is, *De umbra Asini*, inquit, seu, *De umbra Delphicâ audire cupitis, non causam in quâ de vitâ hominis agitur. Delphicus* quoque *gladius* apud Eurip. & Aristot. Pol. lib. 1. in proverbio est, de re in diversos usus accomodabili, uti gladius apud Delphicos, quo victimas cædebant, ac noxios interficiebant. In hâc civitate, nato Christo, siluit oraculum. Hinc *Delphicus* Apollo dictus, licet Macrobius à priscâ Græcorum voce Δελφὶς derivare malvit, quæ *solum* sig. eo quod interdiu stellis omnibus obscuratis, solus luceat, quâ ratione *Sol* à Latinis est appellatus.

Delphini portus, pagus oræ Ligusticæ, à Genuâ 15. m. p. in ortum distans, *Portoffin*, vel *Fino* Leandro.

Delphinium, qui & *Sacer portus*, in Bœotiâ est, è regione Eubœæ inf. Strabo.

Delphinius, Apollo, sic dictus quod delphinum amiserit, quem consecuti sunt Cretenses. Vide Cæl. Rhod. 8. 6. Δελφὶς Ἀπόλλωνος ἱερὸς memorat Strab. lib. 4. Vide Plut. in Thes. Paus. Att. Pollucem, & alios.

Delphinum, locus Athenis ab Ægeo rege Apollini Delphinio, ac Dianæ Delphiniæ, teste Polluce, consecratus, in quo causam dicebant, qui cædem se fecisse, sed jure fecisse faterentur. Itaque Theseum narrat Pausanias, cum Pallanta ejusque filios res novas adversus se molientes, interemisset, ibi esse absolutum, cum ante Theseum interfector exilii causâ solum verteret, aut talionis pœnam subiret.

Delphinum, castellum Chiorum.

Delphinus, syderis nomen. Varro de R. R. 2. 5. Stellas ejus Aratus 4 tantum numerat, Ovidius vero novem. Atque hæ Romæ olim oriebantur heliacè 5 iduum Januarii teste Ovidio 1 Fast.

Interea Delphin clarum super æquora fidus
Tollitur & patriis exerit ora vadis.

Occidebant a. ibidem 3 non. Feb. eodem teste Fast. lib. 2.

Quem modo celatum stellis Delphina videbas,
Is fugiet visus nocte sequente tuos.

Vide Cæsii Cœlum Astron. Poet. cap. 21.

Delphon, i. e. *Stillicidium*, aut *pauperiem*, sive, *exhaustum*, aut, *macilentum respiciens*, fil. Aman. Esth. 9.

Delphusa, fons in Delphis. Steph.

Delphusia, urbs Arcadiæ. Steph.

Delta, pars Ægypti inter Nili fossas extremas, h. e. Canopicam, & Pelusiacam, mareque contenta. *Sahid* vulgo, *Mahelech*, teste G. Tyrio, dicitur. Item op. Ægypti Deltæ reg. *Menuti* teste Ortelio. Est etiam Indiæ insula Arriano, apud Indum flu. cum urbe munitissimâ, *Diu* dicta, sub Lusitanis, Eadem cum Patalâ apud Plin. & Ptolemæum.

Delthanii, Peloponnesi urbs, inter Lacedæmonios, & Messenios. Steph.

Deltoton, sidus à figurâ triquetrâ τῷ Δ. Cicero in Aratæis.

Andromedæ signum, Deltoton dicere Graii
Quod solidi, simili quia forma litera claret.

Vide Hygin. lib. 2. & 3. Commentatores quoque in Aratum.

Demades, orator Athenien sis, plurimùm potentiâ, & opibus valuit, quod nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Rep. quæreret. Ingentes divitias per luxum ac libidinem perdidit: Cumque esset ætate confectus, & luxu simul ac avaritiâ perditus, in eum solebat Antipater cavillari, nihil ei, sicuti & cæsis victimis, præter linguam & ventrem superesse. Plut. in Demost. ac Suid.

Demænetus, Æsculapius dictus à *Demæneto* ejus templi conditore.

Demagoras, adulator, quem Athenienses 10. talentis multarunt, quod Alexandrum Deum appellasset. Item Historicus, qui laudatur Dion. Halicarn. lib. 1. Antiq. Rom. Ubi & ille, & Agathyllus de tempore conditæ Romæ consensisse dicitur cum Cephalone Gergithio. Vide Voss. de Hist. Gr. pag. 351.

Demaratus, Lacedæmoniorum dux, cùm exularet apud Athenienses, bellique contra patriam cerneret apparatum, plus se debere patriæ, quam Athenis existimans, clam Lacedæmonios certiores fecit; vixit Philippi Maced. regis temporibus. Plut. in Alex. Item Corinthius quidam negotiator dives, qui ob seditiones domo profugus tyrannidem Cypselli fugiens, ut scribit Cic. 5. Tuscul. Quæst. in Hetruriam commigravit, comparatis opibus luculentis, & à Tarquiniensibus Hetruriæ populis acceptus, Tarquinium Priscum. Pop. Rom. Imperatorem ex illustri Herruscâ uxore genuit, iisque ad quos confugerat literas dedisse fertur. *Demaratus* etiam quidam libros in publicum edidit, cum de Phrygiâ, tum de fluminibus, teste Plut. Vide Voss. de Hist. Gr. pag. 352.

Demarchus, athleta nobilis Parrhasius, quem ferunt gustatis pueri, qui immolabatur, exris, in lupum commutatum, decimoq; post anno formæ pristinæ restitutum.

Demas, viri nomen. Coloss. 4. 2 Tim. 4.

Demetæ, Albionis inf. pop. Ptol. *West-wales* Anglicè, *Dyfed* Britannicè vocatur eorum regio, Lhuydo teste.

Demeter, dicta est Ceres qu. *Gemeter*, i. e. *Terræ mater*. Δημήτηρ ἀκτὴ Græcè *panis* dicitur.

Demetrianus, Antiochiæ episcopus, An. Dom. 254.

Demetrias, Thessaliæ op. quod prius *Pagasa* dicebatur. A *Demetrio*, qui in eo regnavit, & urbes sub Pelio sitas evertit, sic dicta, inter Eubœam, & Phocidem sita. Secundum est Macedoniæ, Tertium Persidis juxta Arbelum. Item una Cycladum quæ & *Paros* dicitur. Steph.

Demetrium, locus juxta Thessaliam, circa campum Crocotum, & Amphrysum flu. Est etiam Æolidis civitas. Steph.

Demetrius, Antigoni Macedoniæ regis fil. cognomento *Poliorcetes*. Post Alexandrum, transmisso Euphrate, Babyloniam occupavit, Athenas Cassandri, Ptolemæique imperio liberavit, Cyprum, victo Ptolemæo navali bello recepit. Pyrrhum ab oppugnatione Thessaliæ repressit. Postremò cum bellum adversus Antiochum susceptisset, infeliciter pugnans, in ejus potestatem venit, Chersonesique ab eo custodiæ traditus est, promisso tamen ei regio sumptu, mollique victu, venationibus, omnibusque voluptatibus, quibus ille usus, minimum de salute anxius, in morbum ob incontinentiam incidit, ex quo periit. Cum M. Antonio à Plutarcho comparatur. Philam urbem in Macedoniâ à matris nomine condidit. Steph.

Demetrius Phalereus, Theophrasti auditor qui ob eximias virtutes Athenien sibus præfuit annis 10, ac 36 statuis æreis honoratus est. Hic teste Plut. monebat Ptolemæum regem, ut de regno imperioq; libros sibi compararet, atque perlegeret. Quæ enim amici non audent monere reges hæc in libris scripta esse. Hic Demetrius (ut quidam existimant, nonnulli alium Demetrium fuisse dicunt) Ptolem. Lago persuasit, ut sacra Biblia ex Hebræo in Græcum sermonem converterentur. Joseph. Ant. 12. 2. sic dictus à *Phalero*, Atticæ portu, cujus scripta lege apud Gesnerum in Biblioth. ac vitam apud Suid. & Volat. Apud Phædrum Fabulatorem fab. 82. legitur.

Demetrius qui dictus est Phalereus
Athenas occupavit imperio improbo.

Confundit Demetrium Phalerea, cum Demetrio Rege, eumque vocat tyrannum, sed neuter potuit Tyrannus esse. Phalereus quidem, quod præfectus ubi fuit à Cassan-

dro, non autem Tyrannidem invaſit. Alter autem quòd Athenas à Tyrannide Caſſandri liberavit. Cæterum de variis Demetriis vide Voſſium, ac Jonſium.

Demetrius, Seleuci fil. 1 Mach. 7. nomen etiam argentarii cujuſdam, Act. 19. Plurimi præterea *Demetrii* fuere, de quibus doctiſſimus Menagius ad Laertium p. 132. ad quem ſtudioſum lectorem remitto.

Deminſii, Myſii infer. pop. Ptol.

Demiurgus, ſummus erat magiſtratus in quibuſdam Græciæ civitatibus. Livius. Vide Martinii Etymologicon.

Demócedes, Crotoniata, medicus illuſtris, qui cum inter Darii captivos eſſet, & Darius ipſe ob inverſum pedem graviter ægrotaret, ita ut jam nunc ſeptem noctes inſomnis exegiſſet, nec à medicis ſuis vel parum juvaretur, ductus in medium, ut erat vinctus Darium penitus liberavit, ac deinde maximo in honore apud regem, & Perſas ómnes habitus eſt. Herod. l. 4. Vide Ælian. Var. 8. 18.

Demochares, orator Athenienſis, Demoſthenis ex ſorore nepos, miſſus cum aliis ad Philippum regem legatus, expoſitis mandatis, petenti regi, quid gratum Athenienſibus facere poſſet, reſpondit, *Suſpendere*. Indignantibus ob eam rem cæteris, rex dimiſit incolumem. *Vos* (inquit) *rogate ab Athenienſibus, quos cenſeant ſuperiores qui talia dicant, an qui audiant patienter?* Sen. lib. 3. de Irâ. Hic etiam hiſtoriam earum rerum, quæ geſta erant ſuâ ætate Athenis, non tam hiſtorico, quam oratorio genere ſcripſit. Cic. in Bruto. Vide plura de illo apud Ælian. Var. 3. 7. 8. 12.

Democles, vide *Damocles*. Item puer quidam ingenuus ac formoſus, qui cum à Demetrio Poliorceta ad ſtuprum traheretur, neque vim tyranni poſſet effugere, famæ, pudicitiæque ſtudioſus in proximum aquæ ferventis lebetem ſeipſum conjecit, atque ibidem interiit. Plut. in Demetrio.

Democlides, medicus, qui Polycratem Samiorum tyrannum talentis 2 curavit, ſcripſitque librum de Medecinâ. Suidas.

Democoon, Priami nothus, qui velociſſimos patris equos apud Abydum cuſtodiebat. Hunc Ulyſſes in bello interemit. Hom. Iliad. 4.

Democrates, architectus Alexandrinus. Item athletes qui facto in ſtadio circulo conſiſtens à nullo dimoveri poterat. Ælian. Var. 4. 15. Tertius Medicus qui invenit herbam hyberidam. Plin. lib. 25.

Democritus Philoſophus Abderites, qui accepta à fratribus natu majoribus paternæ hæreditatis portione, cognoſcendarum rerum cupiditate accenſus, bonam orbis partem peragravit. Poſtea patriam reverſus cum ſummâ inopiâ in hortulo juxta ſuæ urbis muros ſe ad ſolas rerum naturas contemplandas contulit, à quibus ne externis objectis avocaretur, æneæ pelvis fulgore ſeipſum occæcavit. Quod tamen Laberius Poeta ideo factum ait,

Malis benè eſſe ne videret civibus.

Ut ipſe loquitur. Vide Gell. 10. 17. Sed dubitavit de eo Cic. 5. de Finibus. Plutarchus vero plene falſitatis arguit, lib. de Curioſitate. Civibus ſuis ob ſeceſſionem ejus phrenetico habitus fuit. Ad quem curandi cauſâ miſſus cum eſſet Hippocrates & cum eo collocutus fuiſſet, reverſus, ſapientiſſimum ipſum, dementeſque illos pronunciavit, qui eum ſtultitiæ accuſarent. Vide Epp. Hippocratis. Omnia fieri ex atomis dixit, ac plures eſſe mundos eoſque corruptibiles. Fertur Theologiam, ac Aſtrologiam didiciſſe à Magis ac Chaldæis; cum Gymnoſophiſtis quoq; congreſſus eſt. De inſtituto autem ejus præter Laertium. Cic. lib. 5. de Fin. Origenes 2 contra Celſum, perſtringit quoque Horatius lib. 1. Epiſt. 12. Idem Cic. 1. Tuſc. & 2. de Nat. Deorum, *magnum virum* appellat. Plinius *virum ſagacem, & vitæ utiliſſimum* fuiſſe refert. In riſum pronum fuiſſe vulgò dicitur. Juv. Sat. 10.

Perpetuo riſu pulmonem agitare ſolebat
Democritus.

Horat. ——— *Excludit ſanos Helicone Poetas*
Democritus. ———

Patrem ejus opulentiſſimum fuiſſe ex eo patet, quod Xerxis exercitui epulum aliquando dederit. Agebat a. 99. annos cum mortuus eſt.

Democritus, Epheſius, libros edidit de templo Dianæ Epheſiæ, ex cujus operis lib. 1. quædam de Epheſiorum in veſtitu mollitie ac luxuriâ narrat. Athenæus lib. 12.

Demodocus, citharœdus, quem Hom. Odyſ. 8. induxit in convivio Alcinoi regis Phæacum citharam pulſantem, & ſimul accinentem. Item Hiſtoricus, qui libro 1. de Heracleâ citatur à Plut. lib. de Flum. cæterum ſolutâ ne oratione, an carmine ſit uſus non ſatis liquet. Voſſius.

Demogorgon, magus tam excellens, ut præeſſe larvis diceretur, ac illas pro nutu cogere, & ſi errarent acerrime plectere.

Demonax, Adriani temp. Philoſophus, qui non, ut plerique ſolitudinem ſectabatur, ſed nihil potius habuit, aut putavit inter homines amicitiâ, omnemque hominem ſibi familiarem exiſtimabat. Nullum ſibi unquam viaticum præparavit, ſed cum eſuriret, quam proximam domum apertam videbat, in eam ingrediebatur, & victum ſibi quæritavit. Centenarius deceſſit, elatus publico ſumptu. Lucianus.

Demoneſus, Inſula Propontidis ante Nicomediam, *Chalcis* Gyllio, qui *Chalcitem* Stephani eſſe putat. Ibi cyanus lapis, Chryſocolla, & aurum reperiuntur. Steph.

Demonica, mulier quæ auri aviditate urbem Epheſum Brenno duci prodidit. Plut. in Paral.

Demonidas, Pædotriba claudicans, qui cum crepidas amiſiſſet, imprecabatur furi ut pedibus ejus convenirent. Rhod. 7. 3.

Demophilus, Sophiſta, qui ſcripſit ad Lollium Maximum de vitâ priſcorum.

Demophoon, Theſei ex Phædrâ fil. rex Athenarum, qui ab expeditione Trojanâ rediens, adverſis ventis pulſus eſt in Thraciam, ibique à Phyllide Lycurgi regis filiâ hoſpitio, ac lecto ſuſceptus eſt: apud quam cùm aliquandiu delituiſſet, Athenas abiit, ibique mortuo patre, imperium ſuſcepit, oblitus Phyllidis, cui intra paucos menſes ſe rediturum juraverat. Quapropter illa videns ſe derelictam, amoris impatientiâ de amygdaloſe ſuſpendit. Vide *Phyllis*. Item Vates qui periculum Alexandro imminens prædixit. Curtius.

Demopolis, & Neocles, Themiſtoclis filii cùm apud Athenienſes mentionem feciſſent legum, quæ adverſus exules latæ erant à paternis inimicis lapidibus obruti ſunt. Rhod. 8. 12.

Demos, locus in Ithacâ. Stephanus quem quoque *Crocyleum* vocat Hujus mentio eſt apud Hom. in navium catalogo, & Thucyd. ad finem lib. 3.

Demoſthenes, civis Athenienſis, Græcorum omnium orator longè eloquentiſſimus, patre cultellario natus, qui ab eo relictus in hæreditate locupleti, tutorum fraude ac negligentiâ, direptis bonis vix habuit, unde præceptoribus mercedem ſolveret. Verùm cùm multo ſtudio ac labore in clariſſimum Oratorem evaſiſſet, acerrimus extitit libertatis Græciæ defenſor, gravibus concionibus Philippum, ut publicæ libertatis inſidiatorem identidem inſectans. Poſt cujus mortem patriâ pulſus, tandem revocatus eſt. Sed jam mortuo Alexandro, & Antipatro rebus Græciæ præpoſito cum certam ſibi necem imminentem videret, relictis Athenis, in Calauriam inſulam, ubi (ut ſcribit Suidas) aſylum erat, Neptuno ſacrum, conceſſit. Quo cum veniſſet, Archias mimus tragœdus, qui ab Antipatro miſſus erat, ut Demoſthenem comprehenderet, primum ei perſuadere conatus eſt, ut unà ſecum ad Antipatrum ſe conferret, nihil moleſtiæ ab eo perpeſſurus. Cujus fraude intellectâ, Demoſthenes, *Nihil eſt*, inquit, *Archia quod coneris. Neque enim in ſcenâ mihi unquam placuiſti mimus, neque nunc perſuadebis legatus.* Cum autem Archias ſe per vim eum detracturum minaretur, *Tandem*, inquit, *Macedonica oracula aperuiſti, nam prius, tanquam hiſtrio ſimulabas. Verum age iparumper expecta, dum pauca domeſticis ſcribo*; Hæc locutus, ſumptis codicillis tanquam ſcripturus calamum ori admovit, hauſtoque quod eum in uſum ſervabat, veneno, necem ſibi conſcivit. Plut. Hic cùm ab ætatis initio eſſet balbus, neque literam R pronunciare poterat, quibuſdam calculis in os conjectis prope maris litus declamans, naturæ vitium emendabat, ut poſtea eloquentiſſimus evaſerit. Plurimus

rimus paſſim Tullius eſt in laudando Demoſthene. Tamen, *uſque adeo* (inquit in Oratore) *difficiles & moroſi ſimus, ut nobis non ſatisfaciat ipſe Demoſthenes: qui quanquam unus eminet inter omnes in omni genere dicendi, tamen non ſemper implet aures meas.* Orare cœpit annos natus 17. Juvenalis. Sat. 10.

Eloquio ſed uterque perit Orator, utrumque
Largus, & exundans letho dedit ingenii fons.

Et poſtea de Demoſthene. —— *Sævus & illum*
Exitus eripuit, quem mirabantur Athenæ
Torrentem & pleni moderantem frænа theatri.
Diis ille adverſis genitus, fatoque ſiniſtro,
Quem pater ardentis maſſæ fuligine lippus
A carbone & forcipibus, gladioſque parante
Incude & luteo Vulcano, ad Rhetora miſit.

Athenienſes ſtatuam ei æream poſuerunt cum inſcriptione hâc.

Εἰτὰρ ἐσὴ γνώμη ῥώμην Δημόσθενες εἶχες,
Οὐ ποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακέδων.

Demoſthenes, dux Athenienſium in bello Peloponneſia co apud Thucyd.

Demoſthenes, genere Thrax, grammaticus, Iliada Homeri, & Heſiodi Theogoniam in proſam Orationem convertit. Suid. Alius ab eo eſt *Demoſthenes* Bithynus, qui rerum Bithyniacarum libros conſcripſit, quorum 4. 9. 10. & 12. citat Stephanus. Κτίσεις quoque ſcripſit h. e. urbium, & locorum origines, quarum idem Steph. meminit in Ὀλίζων.

Demoſtratus, ſcriptor. Plin. 37. 6.

Demoteles, unus erat ex 12 illis quos de pyramidibus Ægyptiis ſcripſiſſe Plinius docet 36. 12.

Demus, de rebus Atticis commentatus eſt, ſi vera eſt lectio apud Athen. lib. 14. ubi Caſaubonus jubet legere Κλείδημος. *Sane Clidemus* Atthidem ſcripſit, ut ex eodem Athenæo apparet. Fortaſſe tamen & *Demetrius* quiſpiam hanc materiam tractavit, eoque ex nomine hoc nomen fuerit corruptum, uti factum apud Dion. Halic. in judicio de Dinarcho, ubi citatur Δῆμος ὁ Μάγνης, qui omnino eſt *Demetrius*. Voſſius.

Deneba, urbs in Edom, in quâ regnavit Bela. lege *Dinhaba*.

Denda, municipium Rom. in Macedoniâ. Plin. 3. 23.

Denizes, Saracenorum rex An. Dom. 777.

Denna, Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plin.

Dentatus, M. Curii cognomen, quòd cum *dentibus* natus eſt. Plin.

Deo, Ceres à Græcis ſic dictus παρὰ τὸ δεῖν *ab inveniendo*, eò quòd frugum inventrix fuerit. Hinc *Deois* filia ejus Proſerpina.

Deobriga, in Luſitaniâ Vettonum urbs, & alia Autrigonum. Ptol.

Deobrigula, Murbogorum op. in Hiſp. Tarrac. Ptol.

Deogratias, Carthaginenſis Epiſcopus, ſanctimoniâ, ac pietate clarus, qui urgente ſummâ neceſſitate, ingruenteque perſecutione, univerſa ſacri miniſterii vaſa aurea, & argentea in captivorum redemptionem vendidit. Vide Victorem de Perſecutione Vandalorum.

Deopale, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Deorum currus, Libyæ interioris mons. Plin. Mela. Ptol. Hodiè *ſierra Laona*, ubi regis Luſitanici auriſodinæ ſunt. Aliis *lapunta di Lopez Gonzales*. Græcè Θεῶν ὄχημα.

Deorum inſulæ, Iſlas de Baiona Mor. Inſulæ Hiſp. in Gallæciâ, haud procul ab oſtiis Minii fluvii.

Deorum portus, op. Mauritaniæ Cæſarienſis, *Mazzagran* teſte Marmolio.

Dera, Iberiæ urbs, ſive regio. Steph.

Deradiotes, Apollo dictus à loco, ut ait Pauſanias, cujus vaticinium etiam ſuâ tempeſtate durare aſſerit, eoque ritu fieri, ut à viro mulier ſecubaret, & ſingulis menſibus noctu, ut de agno rem ſacram faceret, cujus agni ſanguine epoto, numinis Apollinei inſtinctu reſponſa daret.

Deradræ, Indiæ intra Gangem pop. Ptol.

Derangæ, pop. Indum flu. aceolentes, aliis *Drangæ*.

Deranobila, Carmaniæ op. Ptol.

Derafida, inſulæ juxta Magneſiam. Plin. 5. 29.

Derbe, Lycaoniæ civitas. Act. 14. *Dervaſe* teſte Leunclavio.

Derbices, pop. juxta Caucaſum. Hi ſupra Stoicam ſeveritatem minimum quodque delictum pœnâ capitis puniunt, Terram venerantur, ſœmininum animal neque edunt, neque ſacrificant, eos qui 70 annos exceſſerunt, jugulant: cognatorum carnes vorant, anus ſtrangulant, obeuntes non edunt ſed humant. Strabo. Dicuntur *Derbies* item ſeu *Derbiæ*, & *Derbii*. *Derbicii* Dionyſio, ubi *Dercebii* maluit Salmaſius in Plinianis, quem vide.

Derce, fons frigidiſſimus æſtate, inter Bilbilin, & Segobrigam in ripâ ſere Salonis amnis, *Dercenna* Martiali lib. 1. ad Licinianum.

Avidam frigens Dercenna placabit ſitim.

Derceto, vel *Dercetis*, fabuloſa Dea, quæ apud Joppen, authore Plinio, aut, ut Diodoro lib. 1. placet, juxta Aſcalonem colebatur, humanâ facie, reliquo corpore piſcis. Hanc Syri *Atergatin* vocant. Ovid. Met. 4.

—— *De te Babylonia narrat*
Derceti, quam verſâ ſquamis velamibus artus
Stagna Paleſtini credunt celebraſſe figurâ.

Fabulam narrat Diodorus Siculus. Filiam habuit Semiramidem, quam à columbis educatam ferunt. Syris autem aves illæ ſacræ. Tibullus,

Alba Paleſtino ſanctа columba Syro.

Dercillius, 31 Aſſyriorum rex.

Dercylius, unus ex præfectis Pyrrhi. Plut.

Dercyllidas, Thimbroni Lacedemoniæ regi ſucceſſit, vide Xenoph. lib. 3. Hiſt.

Dercyllus, hiſtoricus, de quo videndus Voſſius de Hiſtor Gr. pag. 354.

Dere, *Dire* Straboni, Æthiopiæ emporium ad ſinum Arabicum, *Zeila* Moletio.

Derea, urbs Arcadiæ. Steph.

Deremiſtæ, pop. Illyrici, quorum urbs *Drivaſto* putatur.

Deremma, Meſopotamiæ op. Ptol.

Deretini, Dalmatiæ pop. Plin.

Deriades, vide *Darda*.

Dermones, Libyæ interioris gens. Ptol.

Derra, Laconicæ locus. Steph. urbs Macedoniæ Plinio.

Derrhæ, Thraciæ pop. Steph. Herodotus *Derſeos* vocat. Item Arabiæ Fel. gens. Ptol.

Derrhima, Chalybonitidis in Syriâ urbs. Ptol.

Derrhis, Marmaricæ promuntorium. Ptol. *Dercas* Mercatori.

Derſæi, ſive *Derſes*, vide *Derrhæ*.

Derton, vel *Dertona*, urbs Ligurum. Ptolemæus vocabulum ejus Romanâ formatione ſcripſit Δερτῶνα, at Strabo Græce Δερθών, cui πόλις ἀξιόλογος dicitur, aitque ſitam eſſe medio inter Genuam & Placentiam itinere ſtadiis ab utroque diſtantem 400. Taurinis eandem perperam tribuit Ptolemæus. Cluver. *Tortona* Leandro.

Dertoſa, Hiſp. Tarracon. op. Hodiè *Tortoſa*.

Derventio, op. & flu. Angliæ, *Derwent*, *Derbii* civitatem perterfluit, teſte Talboto. Camdeno autem *Derventio* eſt op. in orientali parte Eboracenſ. Comitat. nunc *Auldby*, ad flu. etiam Derventionem.

Deruſici, pop. Perſiæ; Stephanus. Oratores Perſici Herodoto lib. 6.

Deſarena, Indiæ intra Gangem regio. Arrian. in Periplo.

Deſiderius, ultimus Longobardorum rex.

Deſili, Thraciæ pop. Steph.

Deſidiates, Liburniæ pop. in conventu Narbonenſi Plin. 3. 22. Δαισιτιᾶται Straboni lib. 7. Ubi ait Batonem quendam Dæſitiadarum ducem fuiſſe. Forte vero Batonem eum intelligit de quo *Dio* lib. 55. multa narrat & appellat Dyſidiatum, ὡμάρτῳ, ait, ὡστ' ὀλίγου Βάτωνός τινος Δυσιδιάτου.

Deſlan, nomen Caſtelli 2 Mach. 14. Aliis *Deſſaro*.

Deſſobrica, urbs inter Aſturicam & Tarraconem. Anton.

Deſticos, inſ. exigua Thraciæ adjacens, non procul à Cherſoneſo. Plin. 4. 12.

Deſudaba, Medicæ reg. urbs. Liv.

Deſuviarii, Gall. Narbon. pop. Plin.

Detunda, Turdulorum in Bæticâ op. Ptol.

Devadæ, inſ. Arab. Fel. in Indico mari. Plin.

Devana, Ptol. urbs Angliæ, hodiè *Cheſter*.

Deucalion, fil. Promethei, cui adulto Epimetheus patruus Pyrrham filiam conjugio junxit. Hic cum apud Theſſalos regnaret, ingens diluvium univerſum terrarum orbem inundavit, genuſque humanum ad internecionem delevit, Deucalione tantum & Pyrrhâ ſervatis, qui in Parnaſſum montem naviculâ delati, ubi primùm aquæ deſediſſent, Themidis oraculum conſuluerunt, quanam ratione genus humanum poſſet reparari, acceptoque reſponſo, ut magnæ matris oſſa poſt terga projicerent, lectos humi lapides (eos enim magnæ matris h. e. terræ oſſa interpretabantur) poſt terga jactabant : qui protinus naturali poſitâ duritie, in utriuſque ſexûs homines ſunt commutati. Ovid. 1 Met. Virgil. 1 Georg.

Quo tempore primùm
Deucalion vacuum lapides jactavit in orbem,
Unde homines nati, durum genus,

Juvenal Sat. 1.

Ex quo Deucalion nimbis tollentibus æquor
Navigio montem aſcendit, ſortesque poposcit,
Paulatimque animâ caluerunt mollia ſaxa
Et maribus nudas oſtendit Pyrrha puellas.

Inde *Deucalionei imbres*. pro ingentibus. Lucan. 1.

Deucalioneos fudiſſet Aquarius imbres.

Porro reparatio hominum aſcribitur Deucalioni, nempe quòd Gentes ab eo edoctæ renuerint memoriam diluvii. At hæc fabula Poetica, ſub verborum, & nominum involucris veram univerſalis diluvii à Moſe dei ſervo deſcriptam hiſtoriam propoſuit ; & artibus Satanæ factum eſt, ut quæcunque in ſacrâ hiſtoriâ occurrerent, Ethnicorum figmentis in fabellas verterentur. Apud Luçianum libello de deâ Syriâ extat locus ex quo manifeſtum eſt per Diluvium Deucalionis intelligi non inundationem illâ, quâ olim Græcia abſorpta eſt, ſed diluvium univerſale, quod fuit Noæ temporibus. Quinetiam Plut. lib. de Animalium Induſtriâ ſcribit columbam in arcâ Deucalionis emiſſam attuliſſe indicium recedentis Diluvii. Noë dictus Δευκαλίων quòd ante diluvium propheratabat hominibus dicens, Διότι, καλῶ ὑμᾶς ὁ Θεὸς εἰς μετάνοιαν. Theophilus lib. 3. ad Autolycum.

Deudorix, Bætoritis fil. magni apud Cheruſcos nominis, ductus inter cæteros captivos Germanico juniori clariſſimum triumphum præbuit. Strabo 7.

Develton, Ptolemæo Δεύελτον Κολωνία, op. Thraciæ Mediterraneum, lacum habens ejuſdem nominis. Plin. 4. 11.

Deverra, Dea ab antiquis putata eſt, quam venerabantur, ut ſcopis domum verrere poſſit.

Deunana, Albionis urbs in Cornaviis. Ptol. vulgò *Doncaſter*, teſte Villanovano.

Devona, Germ. urbs. *Newmark* Pet. Apiano.

Devonia, reg. & Comitatus Angliæ, vulgo *Devonſhire* inter Somerſetenſem agrum, & Cornubiam.

Deuriopus, vel *Deuriopum*, reg. & op. Macedoniæ. Strab. Steph.

Deuſdedit, 66. Rom. Pontifex, An. Dom. 616.

Dexamene, pars Ambraciæ. Steph. Item una ex nymphis marinis à δέχομαι, i. e. *recipiendo* dicta.

Dexari, pop. Chaonum, Encheleis proximi. Steph.

Dexicreontia, Venus dicta, à *dexicreonte* circulatore, qui Samias mulieres luxu, petulantiaque perditas, ſacris quibuſdam piacularibus expiavit ; vel potius, à *dexicreonte* nauclero, qui cùm Veneris juſſu aquam tantam in navim impoſuiſſet, ut ex eâ mercatoribus, nautiſque ſitientibus diſtractâ dives factus eſſet, Veneri ſtatuam grati animi indicem poſuit quam à ſuo nomine *Dexicreontem* appellavit. Rhod. 29. 18.

Deximontani, Carmaniæ pop. dextram ripam Granii amnis accolentes. Plin. 6. 23.

Dexiphanes, pater Soſtrati architecti. Steph.

Dexippus, Herennius appellatus, orator Athenienſis, ſub Valeriano, uſque ad Aurelianum. Item alius Medicus Cous, Hippocratis diſcipulus, ſcripſit de Medicinâ librum unum & de Prognoſticis. Suid.

Dexter, Conſul, collega Fuſci, an. U. C. 977.

Dexter, Barcinonenſis hiſtoricus, qui omnimodam hiſtoriam ſcripſit.

D I.

Dia, inſ. maris Ægæi, una Cycladum à Delo 17. m. p. diſtans. Plin. 4. 12. In hâc Liber pater Ariadnem à Theſeo deſtitutam uxorem duxit, quâ de cauſâ etiam Baccho ſacram eſſe volunt. Ovid. Met.

Protinus Ægides raptâ Minoide, Diam
Vela dedit. ——

Idem de Triſt.

Quà brevis æquoreis Dia feritur aquis.

Stephano quatuor ſunt hujus nominis inſulæ, quarum prima *Naxus* dicitur, 2 prope Miletum eſt, tertia vicina Sarmoſſo, 4 prope Gnoſſum Cretæ. Theocriti Interpres Diam inſulam eſſe prodit circa Melum, & aliam circa Amorgum & Cherſoneſum in Co, & in Peloponneſo ſimiliter nominari.

Dia, urbs Theſſaliæ ab Æaco condita. 2 Thraciæ juxta mont. Athon. 3 Eubœæ. 4 Peloponneſi. 5 Luſitaniæ ad Oceanum. 6 Italiæ juxta Alpes. 7 Scythiæ juxta Phaſin. 8 Cariæ. 9 Bithyniæ juxta Pontum.

Dia, Deæ nomen, quæ apud Sicyonias & Phliaſios colebatur, quæ eadem fuiſſe creditur cum Hebé Juventutis Deâ.

Diabate, inſula juxta Sardiniam. Ptol.

Diabatina, Sacrificia apud Græcos quæ in tranſitu fiebant. Plut. in Lucullo.

Diabetæ, inſulæ circa Symen. Steph.

Diabete, inſula occidentalior, quam Sardinia, & Corſica. Steph.

Diablintres, *Diablindi*, Plin. *Diaulitæ* Ptol. pop. Gall. Celticæ in Armoricis ſeu in Britanniâ minori quorum tractus hodiè *Diableres* nominatur. Cæſar. lib. 3.

Diacopene, regio Cappadociæ ad Halym flu. Strab. 12.

Diacrea, tribus Atticæ, Pallantis ſedes. Steph.

Diactor, quaſi *interruntius*, Mercurii cognomen.

Diacuſta, inſignis urbs inter Placentiam, & Genuam. Strabo lib. 5.

Diacum, Myſiæ infer. op. Ptol.

Diadæ, Athenæ ſic dictæ, à Cecrope conditore ; hanc urbem Euboici *Orchomenon* appellarunt.

Diades, nomen dedit *Diadi* urbi in Lyciâ quam condidit. Steph.

Diadochum, Perſiæ urbs non procul à Cteſiphonte. Steph.

Diadumenus, juvenis ſpecioſus, fil. Macrini Imp. qui patre ab Heliogabalo victo, una cum eo eſt interfectus. Item nomen amaſii Martialis,

Baſia da nobis Diadumene, &c.

Diagoras, philoſophus Athenienſis, qui *Atheos* cognominatus eſt, i. e. *negans Deos* ; poeta Melicus poſt Pindarum, & Bacchylidem, quem Democritus, ob phyſiognomiam, cum ſervus eſſet, emit 1000. drachmis ut diſciplinis erudiret. Sic myſteria contempſit, ut etiam ea ſectantes averteret. Quare ab Athenienſibus pulſus eſt, qui talentum polliciti ſunt, qui eum interfeciſſent. Suid.

Diagoras Rhodius, 3 filios adoleſcentes habuit, unum pugilem, alterum pancratiaſten, tertium luctatorem, eoſque omnes vidit vincere coronarique eodem Olympiæ die, cujus rei cauſâ gaudio nimio effuſus animam efflavit. Cic. 1. Tuſc. Qu. Gell. 3. 15.

Diagon, vel *Diagum*, Peloponneſi flu. à meridie in Alpheum influens, & Piſam ab Arcadiâ terminans. Pauſan.

Dialis, *diale*, qui vel quod Jovis eſt. Unde flamen *Dialis* Jovis miniſterio aſſignatus eſt à Numâ. Liv. lib. 1.

Diamaſtigoſis, ſacri genus apud Lacedæmonios, in quo ante aram nobiles adoleſcentes ſeſe mutuis verberibus afficiebant, adſtantibus propinquis. Philoſt. in vitâ Apol.

Diamuna, Indiæ flu. in Gangem influens. Ptol.

Diana, Jovis filia ex Latonâ, eodem cum Apolline partu edita. Hæc ob virginitatis amorem fertur hominum conſortia fugiſſe, & ut à ſe libidinis pruritum amoveret venando ſylvas incoluiſſe, paucarum virginum comitatu contenta. Horat.

Montium Cuſtos, nemorumque virgo.

Et alibi. *Phœbe, ſylvarumque potens Diana.*

Catullus. *Montium Domina, ut foret*
Sylvarumque virentium.

Saltuumque reconditorum
Amniumque ſonantium.

Inde *turba Dianiа* apud Ovid. pro canibus, & *Arma Dianiа* pro inſtrumentis venatoriis Gratio dicuntur. *Integræ Tentator Orion Dianæ.* Id eſt, Caſtæ. Laudatiſſimum templum habuit apud Epheſios; aliud item in Tauricâ reg. ubi carne tantum humanâ litabatur. Lucan. lib. 1.

Et Taranis Scythiæ non mitior ara Dianæ.

Sic dictam volunt quaſi *Jovianam* ἀπὸ τοῦ Διὸς à *Jove* ſc. Producit primam ſyllabam. Virgil.

Exercet Diana Choros. Itemq; Horatius.

Dianam teneræ dicite virgines.

Vide *Lucina, Trivia, Dictynna, Hecata, Proſerpina, Luna, Noctiluca.*

Diana, flu. Hiſp. Tarraconenſis. Ptol.

Dianæ fanum, Bithyniæ promuntorium. Ptol. *Scutari* Sophiano.

Dianæ fons, pagus Siciliæ ad Camarinam urbem. Hujus fontis aqua vino non miſcetur. Solinus.

Dianæ oraculum, urbs Arab. Fel. Ptol. *Curiale*, teſte Moletio.

Dianæ portus, locus Corſicæ in orâ orientali. Ptol.

Dianenſes, Hiſp. citer. pop. in conventu Carthaginenſi. Plin.

Dianes, pop. Galatiæ. Steph.

Dianium, Hiſp. Tarracon. op. in orâ maris Balearici Ptolemæus inter Edetanorum opida enumerat. *Denia* vulgò. Item inſ. maris Tyrrheni juxta Corſicam. Plin. *Gianuti*, teſte Nigro. Item op. Lucaniæ, & alterum Liguriæ vino abundans.

Diaphanes, Ciliciæ flu. ab aquæ perſpicuitate ſic dictus. Plin. 5. 27.

Diaphenum, Arabiæ urbs. Lib. Notit.

Diapolitus, Ægyptiorum rex, cui & nomen *Amaſis*, ſub quo fuit fames magna. Oroſ. 3. 31.

Diaruſa, inſ. Chio finitima. Plin. 5. 31.

Diarrhœa, Cyrenaicæ reg. portus. Ptol. *Zanara* Marmolio.

Dias, urbs Lyciæ, quam Diades condidit. Steph.

Dias, Sophiſta Epheſius, Philippi Regis temp. Philoſt.

Diaſia, Jovis feſta apud Athenienſes teſte Suidâ, & Luciano in Charidemo, meminit eorum & Ariſtoph. Agebantur autem ut Heſychius ſcribit cum peculiari quâdam triſtitia

Diaula, una ex 4 porticibus Romæ, quæ ad meridianas regiones ſpectabat.

Diaulus, de quo Martialis,

Nuper erat medicus, nunc eſt Veſpillo Diaulus.

Dibon, locus Moabitarum, Jer. 4. 8. Item urbs eorundem, Joſ. 15. *Dibon Gad*, locus in quo Iſraelitæ fixere tentoria profecti de Oboth. Num. 33.

Dibutades, Sicyonius, primus figulus Corinthi qui ex creta docuit pingere, primuſque perſonas tegularum extremis imbricibus impoſuit. Plin. 35. 12.

Dicæa, urbs Thraciæ.

Dicæa, quæ & *Dicæarchea*, nunc *Puteoli*, quod ea civitas quondam *juſtiſſimè regebatur.* Sil. lib. 13.

Forte Dicarchoâ juvenis conſedit in urbe
Scipio. ———

Dicæarchus, Philoſophus Meſſenius, qui opinatus eſt hominum exordium nullum extitiſſe. Compoſuit 3 libros, in quibus ſcripſit animam nihil aliud eſſe, quam vim quandam, atque potentiam æquabilitèr fuſam, tam in corporibus brutorum, quàm hominum, quæ à corpore foret inſeperabilis, ut à morte nullus ſenſus ſupereſſet, ſed omnia cum animâ morerentur. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 9. Alius Lacedæmonius Grammaticus Ariſtarchi auditor. Suidas. Vide Jonſium de Script. Hiſt. Philoſ. lib. 1. cap. 16.

Dicdica, Africæ propriæ urbs. Anton.

Diceliſtæ, apud Spartanos ſic dicebantur, qui luſus comicos leves, & tenues obibant. Rhod. 6. 17.

Dicæogenes, poeta, ſcripſit Tragædias, & Dithyrambos. Suidas.

Dice, Dea & præſes judiciorum apud antiquos credebatur, cujus miniſtri dicebantur Δικασταὶ, id eſt, *litium diremptores.* Virgo dicebatur, quia Judices puri, integrique eſſe debent. Jovis vero filia, quia Jupiter eſt Nomothetes, princeps ac Imp. univerſorum. Rhod. 23. 16.

Diceneus Boroiſta, vir doctiſſimus Gotthorum conſiliarius, omnem eos edocuit philoſophiam, & Theologiam, ſacella fieri juſſit, ſacerdotes inſtituit. Jornandes.

Dictamnum, Cretæ op. Ptol. Inde *dictamnus* herba. Virgil. Æn. 12.

Dictamnum genetrix Cretæâ carpit ab Idâ.
Puberibus caulem foliis, & flore comantem
Purpureo; non illa feris incognita capris
Gramina, cum tergo volucres hæſere ſagittæ.

Ariſtot. lib. de Mirabil. auſcult. Αἱ ἐν Κρήτῃ αἶγες, ὅταν τοξευθῶσι, ζητοῦσι τὸ δίκταμνον, τὸ ἑλκόμενον, ὅταν γὰρ φάγωσιν οὐθὲν συβαλλουσι τὰ τοξεύματα. Tertul. de Pœnit. cap. 11. *Cervus ſagittâ transfixus, ut ferrum & immedicabiles moras citus de vulnere expellat, ſcit ſibi dictamno medendum.* Idem habent Cic. 2. de Nat. Deorum & Plinius lib. 8. Stat. 1. Sylv. 4. —— *Idâ profert quam Creta ſub Idâ*
Dictamni florentis opem.

Dicte, ſive *Dictæus mons.* Plin. mons Cretæ, hinc *dictæus* pro *Cretenſis.* Virgil. 6. Eclog.

Dictææ nymphæ nemorum jam claudite ſaltus.

Ovid. Met. 3. *Se confeſſus erat, Dictæaq; rura tenebat.*

Dictidium, Græciæ op. Thucyd. 5.

Dictis, urbs Galatiæ. Ptol.

Dictum, Britanniæ op. Lib. Notit. *Diganway* Camdeno. In ora Walliæ litorali apud *Conovium* op. inter Aſaphopolin, & Bangoriam.

Dictynna, nympha Cretenſis, quæ caſſes venatorios prima creditur inveniſſe; unde *Dictynna* dicta, cùm antea *Britomartis* appellaretur. Ferunt autem hanc in Cretâ Dianæ conſuetudine familiariſſimè uſam fuiſſe, quæ ipſa ob id à Poetis nonnunquam *Dictynna* dicitur. Sunt qui Dictynnam à Minoe adamatam ferunt, ejuſque vim cùm alioqui effugere non poſſet, ex editâ rupe ſe in mare præcipitaſſe, retibuſque piſcatoriis exceptam fuiſſe, indeque nomen accepiſſe. Item Cretæ urbs, à quâ mons *Dictynnæus* & promunt. *Dictynnæum.* Strabo.

Dictys Cretenſis, hiſtoricus, qui cum Idomeneo Trojam profectus totum illud bellum Phœnicum literis deſcripſit. Vide Voſſium. Item Centaurûm unus Pirithoi manu in Hippodamiæ nuptiis interfectus. Ovid. Met. 12. Denique piſcator quidam, qui Perſeum educavit. Statius.

Fluctivagus volucrem comebat Perſea Dictys.

Dida, Pæoniæ præfectus, Demetrium Philippi filium veneno ſuſtulit. Liv. lib. 10. Item pugil nobilis. Pauſan.

Didaſcæ, Æthiopiæ ſub Ægypto pop. Ptol.

Didattium, Sequanorum in Belgiâ urbs. *Tachs felden* Rhenano. *Taleuberg* Lazio, *Haſenburg* Villanovano.

Didaucana, Bithyniæ op. Ptol.

Didia lex, à *Didio* lata, poſt Fanniam 18. annos ſecuta eſt, cujus ferendæ duplex ratio fuit. Primo, ut non ſolum urbs Romana, ſed univerſa Italia lege ſumptuariâ teneretur. Secunda ut non modo qui convivia majore ſumptu feciſſet, ſed etiam qui ad ea vocati eſſent, atque omnino interfuiſſent, pœnâ legis tenerentur. Macrob. 3. 57.

Didius Julianus 20 Rom. Imp. an. U. C. 945. Hic uſque adeo parcus erat, ut porcellum, atque lepuſculum ad ſe dono miſſum in triduanas partiretur cœnas; prandebatque interim paucis oleribus, ac herbulis contentus: cujus hic fuit vitæ exitus, ut à Septimio Severo ſucceſſore ſuo in abditas Palatii balneas ductus, extentâ damnatorum more cervice ultimum diem obierit. Sext. Aurel.

Dido, ſive *Eliza*, Beli Tyriorum regis filia, quæ primis nuptiis Sichæo Herculis ſacerdoti juncta fuit; quem cum Pygmalion, Elizæ frater, theſauris ejus inhians ante aram obtruncaſſet, illa in ſomniis monita, cum iis quibus Pygmalionem inviſum eſſe ſciebat, effoſſis clam theſauris, navem conſcendit, & in eam Africæ partem, quæ Zeugitana dicta eſt, delata tantum ſibi ſoli emit, quantum taurino corio poſſet circumdare. Virg. Æn. 1.

Mercatique ſolum facti de nomine Byrſam,
Taurino quantum potuit circumdare tergo.

Sil. lib. 1. *Tum pretio mercata ſolum nova mœnia ponit*
Cingere quà ſecto permiſſum litora tauro.

Appianus

Appianus in Libycis Ἐδίνησε δὲ χαλκὸν εἰς συντετιμημὸν λαβεῖν ὅσον ἂν βύρσα ταύρου περιλάβοι. Dionyſius.

Καρχηδὼν, ἣν μυθῶσι βοὸς μιᾷ ῥινῇ περιβληθῆναι.

Quo in loco cum corium in tenuiſſimas partes diſſecuiſſet, locumque ſatis amplum complexa eſſet, urbem condidit, quam Carthaginem appellavit, arcemque in medio urbis, quam à Corio bubulo *Byrſam* vocavit. Deinde cum Jarbas Gætuliæ rex nuptias ejus ambiret, recuſantemque vi, armiſque cogeret, ſibi ipſi manus intulit, præferens nimirum morte occumbere, quam prioris lecti jura ſecundis nuptiis polluere. Virgilius l. 1. & 4 Æn. fabulatur Æneam, captâ Trojâ, à patriâ profugum, vi tempeſtatis Carthaginem fuiſſe delatum, Elizamq; amore ejus captam, & cum præter ſpem ab eo deſereretur, mortem ſibi conſciviſſe. Quod tamen graviſſimorum hiſtoricorum fide facilè refellitur, qui Carthaginem tradunt ſeptuageſimo demum anno poſt Romam Conditam, ab Eliſâ condi cæpiſſe. Ab Æneæ vero in Italiam adventu uſque ad U. C. numerantur anni amplius quam 330, quibus Albæ regnatum eſt. Hâc de re extat elegans apud Auſonium Epigramma. *Dido* Hebræis דידוה *dilectulam* notat. Eſt enim diminutivum à דוד h. e. *dilectus*. De quo tamen aliter veteres ſuo more; Euſtathius ſiquidem in Dion. Perieg. Διδὼ exponit Διὸς ἔρωτον. Servius in 1 Æn. ait linguâ Punicâ notare *viraginem*. At Etymologus & Varrinus Διδὼ interpretantur πλανῆτιν, h. e. *vagam*, ſeu *erraticam*, quomodo dictam arbitrantur, quia Tyro profuga variè eſſet vagata.

Didagua, Babyloniæ urbs. Ptol.

Diduri, pop. in confinio Albaniæ prope Labienos, quorum meminit Plin. 6. 10.

Didyma, locus Thebaidis in Ægypto. Anton.

Didyma, locus, & oraculum Mileti, Jovi & Apollini ſacrum; ſunt etiam fontes Theſſaliæ, Item duæ parvæ inſulæ juxta Scyrum. Et montes prope Laodiceam. Steph.

Didymæ, inſula Siculi maris, Æolidum una. Eſt & urbs Libyæ, Steph. Siciliæ item op. vide *Didyme*.

Didymaon, armorum artifex eximius. Virgil. 5 Æn.

Et clypeum efferri juſſit, Didymaonis artes,
Neptuni ſacro Danais de poſte refixum.

Didymarchus, libro 3 Transformationum citatur ab Antonio Liberali narratione 23, quæ eſt de Barto. Sed ab interprete ſcriptores ex quibus ea hauſta eſt narratio, prætereuntur. Voſſius.

Didyme, una Cycladum. Ovid. Met. 7.

At non Oliaros, Didymeque & Tenos, & Andros.

Item urbs Siciliæ, vel inſula, *Saline* Leandro. Ovid. Faſt. 4.

Himeraque & Didymen, Acragantaque Tauromenonq;.

Denique inſ. Gaditanæ op. Strabo.

Didymeum, templum Apollini dicatum apud Miletum. Plin. Strab.

Didymæus, Apollo dictus eſt, quod gemiram ſpeciem ſui nominis præferat, illuminando, formandoque Lunam. Ex uno enim fonte lucis gemino fidere ſpatia diei, ac noctis illuſtrat. Macrob.

Didymi, mons Aſiæ min. Ptol. Strabo *Dindymum* vocat.

Didymoticos, Thraciæ op. in promunt. ſitum, ſub quo lapidicinæ. Gregoras. Item Cariæ locus. Suid. Et in Aſiâ minori circa Æoliam. Polybius.

Didymus, Argiæ vicus. Pauſan.

Didymus, ſic vocabatur Thomas Apoſtolus. Jo. 11.

Didymus, vir Alexandrinus qui licet à puero oculis captus foret, divinas tamen literas optimè collebat, & inter Eccleſiaſticos ſcriptores illuſtris fuit. Hieronymus.

Didymus, Alexandrinus alius, ſalſamentarii filius, quo nemo, ut Quintilianus inquit, plura ſcripſit. Grammaticus fuit, & ad Auguſti tempora pervenit, qui ob aſſiduam circa libros moram Χαλκέντερος eſt appellatus: nam ad tria millia librorum, & quingentos ſcripſiſſe dicitur.

Didymus, alius Monachus, maximus contemplationum doctor cognominatus. De quo vide Hiſt. Tripart. lib. 8. cap. 1.

Didymus, poeta, Georgica ſcripſit. Alius etiam Philoſophus Academicus.

Dienſes, Macedoniæ pop. Plin. 4. 10.

Dierna, Daciæ urbs. Ptol. *Torrenburius* Germanis. Niger *chelo* male interpretatur.

Dieſpiter, Jupiter, quaſi *dici*, i. e. *lucis pater*, uti Macrobius interpretatur. Horat. 1 Carm.

——— *Namque dieſpiter*
Igni coruſco nubila dividens.

Et alibi. ——— *Sæpe Dieſpiter*
Neglectus inceſto addidit integrum.

Diethuſa, inſ. Thraciæ adjacens non procul à Cherſoneſo Plin. 4. 12.

Dieuches, Medici nomen. Plin. 20. 5.

Dieuchidas, hiſtoriam Megaricam conſcripſit, ut ex Harpocratione conſtat, apud quem corruptè interdum Διυχίδας legas. At fœdius etiam corruptum id nomen apud Schol. Apollonii 1 Argon. ubi Διηχίδας legitur.

Digena, Arab. Felicis urbs. Ptol.

Digentia, Italiæ flu. Horat. 1. 18.

Me quoties reficit gelidus Digentia rivus.

Rivo del Sole Leandro.

Digeri, Thraciæ pop. Steph.

Diglitto, appellatur Tigris flu. ubi tardior fluit, h. e. uſque ad Medorum fines.

Dii, Thraciæ pop. Rhodopen incolentes. Thucydides lib. 2. Παρεκάλει δὲ ἢ τῶν ὀρεινῶν Θρᾳκῶν πολλὰς, ὅσοι Δῖοι καλοῦνται, τὴν Ῥοδόπην οἱ πλεῖστοι οἰκοῦντες. Tacit. An. 3. ubi inter Thraciæ gentes enumerantur Cælaletæ, Odryſæque & alii; Lipſius legit *Aſti* in Epiſtolic. Nam Strabo lib. 7. inter Thracas nominat *Aſtos*; Sed in comment. ad Tacitum mavult *Dii*. Αὐλωνίμους eos vocat Thucyd. ubi ſupra.

Dilaiah, vel *Delaiah*, nomen viri. 1 Paral. 24.

Dila, portus Gall. Narbon. 12. m. p. à Foſſis Marianis. Anton.

Dimales, Illyriæ civitas ab Æmilio capta an. U.C. 535.

Dimas, curſor nobilis. Stat. 6 Theb.

——— *Alipedumq; fugam prægreſſus equorum*
Ante Dimas. ———

Dimaſtus, inſ. circa Rhodum. Plin. Item mons in inſulâ Mycono, cujus incolæ omnes calveſcunt. Plin.

Dimona, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Dimum, Mœthæ inſer. urbs. Anton.

Dimuri, Indiæ pop. circa Indum flu. Plin.

Dinah, i. e. *judicium*, vel *judicans*. Jacobi ex Leâ uxore filia. Gen. 30. Hanc Sichem ſtupro ſubdidit, quod malum Jacobo immiſſum putant Rabbini, quòd in occurſu Eſavi fratris filiam occultaret, ne eam in uxorem peteret. Joſephus: Παρῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, ὑφορμίσας τὸν κάπηλον, τῶν ἐπιχωρίων γυναικῶν.

Dinarchus, Corinthius, juſſu Polyperchontis jugulatus. Plut.

Dinarchus, Delius, Cretenſes fabulas collegit, ut cognoſcimus ex Dion. Halic. in Dinarcho oratore; ubi ex Demi, vel potius Demetrii libro de ejuſdem nominis viris, quatuor *Dinarchos* enumerat. Videtur idem ſignari ab Euſeb. lib. 1. Chron. ubi de Bacchi geſtis loquens ait. *Ut Dinarchus loquitur, non ille orator ſed poeta.* Voſſius.

Dinaretum, Cypri promuntorium maximè Orientale. Plin.

Dindari, Dalmatiæ pop. Plin.

Dindryme, urbs Macedoniæ. Steph.

Dindyma, montes Troadis. Steph. unde *Dindymene* Cybele dicitur. Emendandus Heſychius Δινδύμην, μήτηρ θεῶν ἀπὸ Διδύμων ὀρῶν τῆς Φρυγίας. Reſcribe Διδυμη, vel Διδυμίνη, *mallem*, &c. Horat.

Non Dindymene, non adytis quatit
Mentem ſacerdotum incola Pythius, &c.

Virgil. Æn. 9.

O vere Phrygiæ (neque enim Phryges) ite per alta
Dindyma, ubi aſſuetis biforem dat tibia cantum:
Tympana vos, buxuſque vocat Berecynthia matris
Idææ. ——— Prop. lib. 3.

Dindymus, & ſacræ fabricata inventa Cybele.

Ovid. Faſt. 4.

Dindymon & Cybelen & amœnam frondibus Idam.

Dine, Arcadiæ locus, aquæ dulcis, juxta mare. Pauſan.

Dinia, Gall. Narbon. urbs. Plin. hodiè *Digne*.

Diniæ, Phrygiæ locus. Livius.

Dinias, hiſtoricus res Argolicas conſignavit. Citatur

ab

ab Apollonii Sholiaſte lib. 2. ἐν πρώτῳ Ἀργολικῶν. Mentionem quoque Diniæ facit Plut. in Arato, & Eurip. Schol. in Oreſte, & Sophoclis Interpres in Electrâ, qui ſeptimum Argolicorum citat.

Dinocrates, Meſſenius, Romæ in convivio temulentus muliebri ſaltavit habitu, poſtero die cùm ab Achæorum imperio Meſſanam ad defectionem ſollicitare vellet, peteretque propterea præſidium à Tito Flaminio, de his reſpondit Flaminius, Videbimus; Te vero miror vina tractare, ac ſaltare, & fœminam mentiri poſſe, quum res ejuſmodi moliri audeas. Plut.

Dinocratus, Alex. magni architectus, Alexandriam op. Ægypti ædificavit. Plut. in Alex.

Dinogetia, Mœſiæ infer. urbs. Ptol. Nigro *Drimago* dicitur.

Dinolochus, curſor velociſſimus. Pauſan.

Dinomenes, Syracuſanorum tyrannus. Pauſ. Item Statuarius nobilis. Idem.

Dinoſthenes, Olympionica Statuam ſibi fecit. Pauſan.

Dinus, portus & locus in Lyciâ. Plin. 32. 2.

Dinus, Florentinus, medicus præſtantiſſimus. Euſeb. Chronici continuator.

Dinus, Mugillanus, Juriſconſultus Bononienſis An. Dom. 1300.

Dio, conſul Romanus Euſeb. *Lio* Caſſius, Hiſtoricus, & Conſul Romanus, de quo vide Voſſium. De Hiſt. Gr. 2. 15.

Diobeſi, Thraciæ pop. quos Neſtus amnis præterfluit. Plin. 4. 11.

Diobulium, op. prope Fontum. Steph.

Diocæſarea, Cappadociæ urbs. Plin. & Phrygiæ. Ptol.

Diochites, vicus Ægypti in quo ſepultus eſt Oſiris. Steph.

Diocles, primus rex Mædorum. Euſeb.

Diocles, Athenienſis comicus poeta antiquus, cujus fabulas nonnullas commemorat Athenæus. Item Medicus Caryſtius Darii Hiſtaſpis temp. Reliquit & ipſe commentarios. Suidas. Cæterum de variis hujus nominis hominibus videatur Voſſius. De Hiſt. Gr. pag. 355.

Diocletianopolis, urbs Theſſaliæ inter Ediſſam & Theſſalonicam. Polyb. Anton.

Diocletianus Jovius, 38 Rom. Imp. cum 22 annis, quibus in imperio fuit, res magnas geſſiſſet, depoſito Imperio, ruri vitæ reliquum egit, non minori libertate, quam rei familiaris tenuitate.

Diocleus, Orſilochi fil. Hom.

Diochares, Cæſaris libertus. Meminit Cic. ad Atticum.

Diodori inſula, *Babelmandel*, teſte Rhamuſio in ore ſinus Arabici, *Primera* Belloforeſtio. Ptol. Plin. Arr. in Periplo.

Diodorus, Philoſophus Socraticus. Hieronymus. Quinque filias dialecticas inſignis pudicitiæ habuiſſe narratur. De quibus & Philo Carneadis magiſter pleniſſimam ſcribit hiſtoriam.

Diodorus, cognomento *Chronus*, Dialecticus ex Jaſſo Aſiæ civitate fuit Platonis temp. Euclidemque audivit. Dictus *Chronus* ab Apollonio *Chrono* ejus præceptore, cujus ut famam obſcuravit, ita & cognomen uſurpavit. *Dialecticum* autem, quia, teſte Laertio, primus involutum diſſerendi genus invenerit. Apud Ptol. Soterem commorans, cum inter epulas à Stilpone ſermones quoſdam dialecticos propoſitos extemplo nequiviſſet exſolvere, ob id à rege per jurgium *Chronus* appellatur, convivium deſeruit ac edito per otium ſuper eâ propoſitione libro, ex animi moerore extinctus eſt. Plin. 7. 53.

Diodorus, Stoicus, Ciceronis Præceptor in Dialecticis, ut in Brutô ſcribit ipſe. *Eram*, inquit, *cum Stoico Diodoro: qui cum habitaviſſet apud me, mecumque vixiſſet, nuper eſt domi meæ mortuus*: à quo cum in aliis rebus tum ſtudioſiſſime in dialecticâ exercebatur.

Diodorus, Comicus poeta, cujus fabulas enumerat Athenæus.

Diodorus, Alexandrinus, fil. Pollionis philoſophi ejus, qui compoſuit Dictionarium Atticum, floruit Adriani temp. Suid. *Diodoros* præterea duos è Lydiâ Tiberii temp. Strabo commemorat ambos oratores.

Diodorus Siculus. Res interim (inquit Voſſius) aper-tior eſt de ætate Diodori Sic. Antiquiorem paulo eſſe aliquis dicat, quia, tempore Jul. Cæſaris vixiſſe Euſeb. in Chron. tradat: atque adeo ipſe Diodorus non uno hoc loco de ſeſe teſtetur. Sed non male propterea Suidas, qui ſub Auguſto vixiſſe dicit. Natale ei ſolum Argyrium, ſive Angyrium, Siciliæ op. ut quidem vulgo legitur apud ipſum Diodorum, vel potius Agyrium, quod verum eſſe opidi nomen probat Cluverius. Scripſit βιβλιοθήκην ἱστορικήν, in quâ agit de Ægyptiis, Aſſyriis, Medicis, Perſicis, Græcis, Romanis, Punicis, atque aliis. Conſtabat vero opus hoc libris 40. quorum argumentum ipſe in Præfatione recenſet. Multa ejus ſphalmata ſunt in Olympiadum annis & Romanis magiſtratibus, ut plane veriſimile ſit corruptis ac mutilis faſtis uſum eſſe. Cætera ſi ſpectes, magna ejus φιλοπονία fuit ut qui 30 annorum operam in hanc ſe hiſtoriam impendiſſe ſcribat in Præfatione ſuâ. Ubi & quanto veritatis ſtudio laborarit, oſtendit peregrinatione ſuâ in Aſiâ, atque Europâ; nempe periculis vel ærumnis nullis territus fuit, quo minus loca ipſa luſtraret, de quibus ſcripturus eſſet. At egregium hoc Diodori opus non τοῖς ἔξωθεν modo, ſed etiam Juſtino Martyri ac Euſebio laudatum, non carnit ſeculo noſtro reprehenſoribus ſuis, ſeu rem ſeu dictionem ſpectes; Rem ipſam culpat Lud. Vives, qui in quinto de tradendis diſciplinis refert *nihil Diodoro eſſe nugacius*: Contra profecto quàm Plinius judicarat, qui in Præfatione ſcripſerat, cùm Græcorum alii magnificis titulis ſuperbiant, Diodorum, qui ἀπλῶς βιβλιοθήκην vocat, *primum Græcorum deſiiſſe nugari*. Quemadmodum vero ipſam rem Vives, ita dictionem Diodori arrodit Bodinus in Methodo Hiſtoriæ: Quanto melius de eô cenſuit Photius patriarcha μυριοβίβλου ſuæ cap. 70. ubi ipſum ait φράσει σαφεῖ τε ἐχρήσατο, καὶ ἰσχνείᾳ μᾶλλον πρεπούσῃ. Addit, non affectare nimis dictionem Atticam, ſed neque devolvi ad vulgarem ac tritam dicendi formam verum mediocri genere gaudere. Quæ ſane majoris, quam Bodini judicium fieri debere, nobiſcum fatebitur, qui vel de ſtylo judicare per ſe poſſit; vel, quàm exquiſito in talibus judicio Photius fuerit, intelligat. Voſſius.

Diodorus, Periegetes, terras deſcripſit, ut ex cognomine colligi poteſt. Idem de monumentis tractavit. Plut. in Themiſtocle. Meminit & idem hujus ſcriptoris in Theſeo, ac Cimone.

Diodorus, Tarſenſis Præſul. Hieronym.

Diodorus, qui & Tryphon 14 Syriæ rex. Liv. lib. 55.

Diodorus, Epiſcopus ſapientiſſimus, velut quidam fluvius perſpicuus, atque torrens, oves quidem proprias irrigabat, luporum vero blaſphemias penitus abluebat; ac generis ſui nobilitatem ſpernens, libenter ſuſtinebat quamlibet pro Fide calamitatem. Sozom. lib. 8. cap. 3. Typ. Hiſt.

Diogenes, philoſophus Cynicus celeberrimus, Antiſthenis Diſcipulus, ἡμερόβιος, h. e. *in diem vivens*, vulgò appellatus, quod omni abjectâ ſollicitudine, cibum ſuum in ſingulos dies emendicaret. Habitavit in portarum veſtibulis, & porticibus civitatum, cumque ſe contorqueret in dolio, volubilem ſe habere domum jocabatur, & ſe cum temporibus immutantem. Hyeme enim os dolii vertebat in meridiem, æſtate ad ſeptentrionem, & ubicunque ſol ſe inclinaret, Diogenis prætorium vertebatur. Obiit fermè nonagenarius, mortique vicinus juſſit cadaver ſuum inhumatum abjici; quærentibuſque amicis, volucribuſne & ferîs corpus ſuum dilaniandum vellet relinqui? *Minime*, inquit, *ſed bacillum apud me, quo illas abigam ponitote.* Irridens nimirum amicorum præpoſteram curam, qui tantopere de humatione cadaveris, omnis ſenſûs expertis erant ſolliciti: quaſi magnum quiddam intereſſet, à ferîſne, an à vermibus abſumeretur. Cùm in patria adhuc eſſet, Pythiam conſuluit, quonam modo poſſet excellere, reſpondit. *Si nummos adulteraret.* Quo ille facto patriâ pulſus, Athenas venit, jam ſenex à Scytalo piratâ captus, venundatuſque Xeniali Corinthio fuit, qui eum manu miſit, eique liberos ſuos ad erudiendum tradidit; apud quem Diogenes vivere voluit, cùm poſſet ab amicis redimi. De eo ſcribitur, quod cùm Antiſthenes nullum Diſcipulorum reciperet & perſeverantem Diogenem

removere non posset, novissimè clavâ minatus est, nisi abiret; cui ille subjecisse dicitur caput, atque dixisse, *Nullus tam durus baculus erit, qui me à tuo possit obsequio separare.* Ferunt accedentem Alexandrum rogasse, ne sibi apricanti à Sole obstaret. Plut. in Apophth. Juven. Sat. 10.

Sensit Alexander, testâ cum vidit in illâ
Magnum habitatorem, quanto felicior hic qui
Nil cuperet, quam qui totum sibi posceret orbem.

Patriâ Sinopensis fuit, teste Suidâ. Ovid. De Ponto.

Non doluit patriâ Cynicus procul esse Sinopeus.

Diogenes, Cyzicenus, reliquit libros de patriæ suæ insulis, teste Stephano in Βιβλιοθ. Vide Vossium de Hist. Gr. Item alius Tragicus poeta.

Diogenes, Apolloniates, Anaximenis auditor.

Diogenes, Sicyonius, qui Peloponnesiaca scripsit. Vide Vossium de Hist. Gr. pag. 356.

Diogenes, Tarsensis, quæstionum poeticarum scriptor.

Diogenes, Babylonius, Stoicus Philosophus, præceptor Antipatri. Cicero in de Officiis.

Diogenes, Laertius, five, ut Tzetzes vocat, *Diogenianus*, cujus decem libros habemus de vitis Philosophorum. Parum idoneè de eo judicat Bartholomæus Keckermannus, vir cæteroquin eruditus, sed novellorum scriptorum, quam antiquitatis studiosior uti notat Vossius. Ait ille libro suo de Historiâ, scripsisse Laertium *languidè & frigide, sæpe tamen non inutiliter.* Quæ profecto frigida laus est operis utilissimi, & auro contra non cari. Quippe ex quo discere sit, cum alia tam multa ad historiam temporum pertinentia, tum præclara tot veterum apophthegmata, quorum Keckermannus, malo sane exemplo, Erasmum laudare mavult authorem, quam Plutarchum, Laertium & similes. Quin quod caput est, discrepantes ex eodem Laertio sectarum sententias discimus. Multa ex hoc opere suis doctrinæ variæ eclogis inseruerat Sopater, teste Photio Tmem. 161. Atque hinc liquet vixisse Diogenem ante tempora Constantini M. à quo Sopater iste Apamensis, sive potius Alexandrinus, interfectus fuit, ut Suidas narrat in Ἀλέξανδρος. At junior omnino est Trajano. Siquidem in Speusippi, atque item Anaxagoræ vitâ, Plutarchi meminit, qui Trajani, atque etiam Hadriani tempore floruit. Præterea in Timone mentionem facit decem librorum Sexti Empirici, item Saturnini, qui Sextum audivit. Nempe vixit sub Antonino Pio, vel paulo post, quemadmodum ostendit Vossius de Nat. & Const. Rhetorices cap. 9. Hoc opus à Laertio scriptum fuisse ad fœminam, recte tradit Lud. Vives lib. 5. de trad. disciplinis. Antiquissimus eorum, qui hujus scriptoris meminerunt, est Stephanus in Χαλκίδαι, Ἐντοὶ & Δρυίδαι. Reliquit quoque epigrammata omni genere metrorum: Unde hoc opus πάμμιξον inscripsit; multaque de Philosophis epigrammata inde adducit, & Ἐπιγραμματολογεῖον ex eo vocat Tzetzes Chil. 3. cap. 61. Vossius.

Diogenianus, ex Heracleâ, grammaticus sub Adriano principe, scripsit Dictionarium per ordinem literarum, multaque alia in arte Grammaticâ.

Diogenis, Æthiopiæ promuntorium ad sinum Arabicum. Ptol.

Diognetus, 7 Athenienſium Judex. Alius unus itinerum Alexandri Regis mensor, quem Plin. lib. 6. se sequi testatur. Tertius, Pictor egregius Antonini Imp. temp. Julius Capitolinus. Quartus Clitomachi pater illius Pœni, qui successit Carneadi, vocatus ante Asdrubal.

Diolcos, Hesychius. Διόλκος ὁ καὶ Διόλκειος ἵππος Κυχρεῶν τύραννος. Vide Voss. ad Melam lib. 2. cap. 3.

Diomeda, Phorbantis filia, quam Lesbo abduxerat Achilles: & cum quâ post raptam Briseida dormire consueverat. Hom. Iliad. 9.

Diomedea, urbs Daunior um à *Diomede* condita. Est & *Diomedea* prope Argyripam. Steph.

Diomedeæ, insulæ 2 Plinio, è regione Gargani, quarum altera habitatores habet, altera deserta est, ubi disparuisse aiunt Diomedem, & socios ejus ob dolorem in aves conversos, quæ ob id Diomedeæ vocitatæ sunt. Has aves Jaba Catarractas vocat, Dentes eis esse dicuntur, oculi igneo colore, cætero corpore candidæ sunt, quæ in solâ Diomedeâ insulâ visuntur. Ferrarius quinque ejus nominis insulas enumerat, quarum nomina sunt 1 *S. Maria de Tremiti*, 2 *S. Domino* 3 *Gatizzo*, 4 *Caprara*, 5 *Credazzi*. Vide Eustath. ad illud Dionysii vers. 483.

Δήεις ἰφθίμων Διομήδεω αὐτίκα νῆσον.

Diomedei campi vocati sunt in Apuliâ, qui in divisione regni, quam cum Dauno fecisse dicitur, Diomedi cesserunt.

Diomedes, rex Ætoliæ, Tydei & Deipylæ filius, qui cum reliquis Græcis ad Trojam profectus adeo strenuè se gessit, ut post Achillem & Ajacem Telamonem fortissimus haberetur. Nam præter occisos à se reges, & singulares pugnas adversus Hectorem & Æneam aliosq; insignes Trojanorum Principes, & captos Rhesi equos, Palladiumque Trojanis subtractum, Martem quoque in bello vulneravit, Veneremque dextrâ manu, dum Æneam protegere vellet. Id quod ipse testatur 11 Æn.

—— Cum ferro cœlestia corpora demens
Appetii, & Veneris violavi vulnere dextram.

Quamobrem Dea indignata Ægialem uxorem ejus tantâ libidinum turpitudine involvit, ut ejus causa patriam exosus Diomedes, domum reverti noluerit, sed in Apuliam profectus, regni partem à Dauno acceperit, ibique Arpos condiderit. Quidam ferunt Diomeden ab Æneâ dolo occisum, ejusque socios doloris impatientiâ in aves Diomedeas esse commutatos. Juv.

Aut reditum Diomedis ab interitu Meleagri.

Horat. 1 Serm. 5. ubi de Canusio.

Qui locus à forti Diomede est conditus olim.

Idem 1 Car. Od. 6. *Ope Palladis*
Tydidem superis parem.

Virg. Æn. 1. *—— O Danaum fortissime gentis*
Tydide. ——

Ovidio *Ætolius heros* dicitur, *Calydonius heros* Statio, item *Ætolus dux*.

Diomedes, Thraciæ rex, qui cum equos suos humanâ carne aleret, ab Hercule victus, equis suis in pabulum est objectus. Ovidius in Ibin.

Ut qui terribiles pro gramen habentibus herbis
Impius humano viscere pavit equos.

Idem ibidem. *Ut qui Threicii quondam præsepia regis*
Fecerunt dapibus sanguinolenta suis.

Idem Met. 2.

Quid? quod Thracas equos humano sanguine pingues
Plenaque corporibus laceris præsepia vidi,
Visaque dejeci, dominumque ipsosque peremi.

Idem alibi. *Non tibi succurrit crudi Diomedis imago.*

Luc. lib. 2. *Non Thracia tantum*
Vidit Bistonii stabulis pendere tyranni.

Seneca. *Si quis Ismarios greges Thracis cruenti vindicat.*

Claud. *Diraque sanguinei vertit præsepia regis.*

Idem. *Et Diomedeos gramine pavit equos.*

Et alibi. *O mites Diomedis equi, Busiridos æra*
Clementes. ——

Diomedes, Grammaticus, multi ingenii vir.

Diomedis promuntorium, vide *Hyllus*.

Diomia, pars tribûs Ægeidis, vide Strephanum.

Dion, urbs Eubœæ ad Cynnæum. Rhod. 15. 24.

Dion, Cretæ insula. promuntorium. Ptol. Urbs ibidem in mediterraneis. Plin. Epiri urbs, Strab. Thessaliæ op. Steph. Item Italiæ, Pisidiæ, Thraciæ, & Cœlesyriæ.

Dion, Alexandrinus Philosophus præstantissimus, qui cum à quodam probris ac conviciis gravissimè fuisset lacessitus, ne verbo quidem maledictis respondit, sed hoc tantum, Ne gry quidem. Unde Proverb. *Dionis gry.*

Dion, Syracusanus, apud cives suos potentiâ & facultatibus præditus, Platonem primo Syracusis audivit, dum illic apud Dionysium ageret, apud quem ipse quoque in honore fuit. Sed postea (quòd esset ei propinquus & familiaris) cum eum sapè ad liberandas Syracusas, tum per se tum Platonem hortaretur, in suspicionem tyranno venit; quare in exilium actus, Athenas navigavit: quo tempore Platoni ludorum præfecto, impensas de suo suppeditavit. Tandem à Platone, ut creditur, inductus, patriam tyrannide liberavit, exacto Dionysio. Plut.

Dion Cassius. Vide *Dio.*

Dion Prusiæus, Sophista, & Philosophos cognomento

Chrysostomus

Chryſoſtomus, ex ſuavi, vividaque ejus oratione. Prodibat in publicum amictus pelle leonis. Apud Trajanum plerumque vixit, cujus familiaris fuit, eodemque curru dignatus eſt. Plures Orationes conſcripſit. Vide Suidam.

Dione, nympha Oceani ac Tethyos filia, Veneris autem mater ex Jove. Inde *Dionæa* Venus. Virg. 3. Æn.

Sacra Dionææ matri, diviſque ferebam
Auſpiciis captorum operum, &c.

Idem in Eclog.

Ecce Dionæi proceſſit Cæſaris aſtrum.

Id eſt, Leonis ſignum, quod in Julio oritur, qui menſis à Cæſare nomen accepit, cum antea Quintilis diceretur; Cæſaris autem origo ad Venerem refertur. Ovid. Faſt. 5.

Hippolyte infelix velles coluiſſe Dionen
Cum conſternatis diripereris equis.

Dionia, urbs Cypri. Steph.

Dionyſia, quæ & *Bacchanalia*, apud veteres varia fuere; *Antiquiſſima*, *Recentiora*, *Majora*, *Minora*, *Aſtica*, *Ruralia*, *Lenæa*, *Verna*, *Autumnalia*, *Omophagia*, *Nocturna*, *Brauronia*, *Thœnia*. *Antiquiſſima* die duodecimo menſis Antheſterionis acta, in Limnis, Atticæ loco, ubi templum Bacchi fuiſſe docet Ariſtophanis Scholiaſtes in *Ranis*: Λίμναι, χωρίον τῆ Ἀτθίδι, ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. De hoc feſto agit Thucydides lib. 2. Τὰ γὰρ ἱερὰ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀκροπόλει, ἃ ἄλλων θεῶν ἐστι, καὶ τὰ ἔξω πρὸς τοῦτο τὸ μέρος τῆ πόλεως μᾶλλον ἱδρῦται, τό τε τῆ Διὸς τῆ Ὀλυμπίε, καὶ τὸ Πυθίου, καὶ τὸ τῆς γῆς, καὶ τὸ ἐν Λίμναις Διονύσου, ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῆ δωδεκάτη ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι. Hæc autem in Limnis ſacra peragebant mulieres, quæ Γεραιραὶ vocabantur. Harpocration: Γεραιραὶ, αἱ τῆ Διονύσου ἱερομέναι γυναῖκες. Hæ numero fuere quatuordecim. Heſychius: Γεραιραὶ, ἱέρειαι κοιναὶ· ἰδίας δὲ αἱ τῆ Διονύσου τῆ ἐν Λίμναις τὰ ἱερὰ ἐπιτελοῦσαι, τῆ ἀριθμῆ δεκαπέντε. Quas à Rege deſignari Pollux author eſt, lib. 8. Αὐλαὶ ἀβρῶν Διονύσου ἦσαν μία· ἄλλης θυμέλης, καθ' ἣν δὲ αὐταῖς βασιλεὺς ἔθυεν τετραπεζοκαίδεκα. Quippe Regi ceremoniarum cura, & ſacrificiorum incumbebat, ejuſque uxor, quæ Regina dicebatur, occulta, & maribus non inviſa ſolum, ſed etiam inaudita procurabat. Demoſth. Orat. contra Neæram: Τὰς δὲ θυσίας ἀπάσας ὁ Βασιλεὺς ἔθυε, καὶ τὰς σεμνοτάτας καὶ ἀῤῥήτους ἡ γυνὴ αὐτῆ ἐτοιῆ, εἰκότως βασίλισσα οὖσα. Hinc non niſi ſpectatæ probitatis virum ſacræ dignitati præficiebant: uxoris etiam indubitata caſtitas requirebatur; nam quæ alterius viri thorum experta fuiſſet, à Regis connubio leges arcebant: Τὸν μὲν Βασιλέα δεῖν ἄγειν γῆμον ἐξ Ἀθηνῶν ὁ Δῆμος ἠξίωτο ἐκ περιόντων καὶ ἀνεγκλήτων χρόνων. Τὴν δὲ γυναῖκα αὐτῆ νόμον ἔθηλε ἄγειν παρθένον, ἀλλὰ πάρθενον γαμεῖν, ἵνα καὶ τὰ ἄῤῥητα θύηλα τὰ ἄῤῥητα ἱερὰ ὑπὲρ τῆ πόλεως, καὶ τὰ νομιζόμενα γίγνηται τοῖς θεοῖς θυσίαι, καὶ μηδὲν καλαλύηται, μηδὲ καινοτομῆται. Legem vero columnæ lapideæ inſcriptam in veruſtiſſimo Bacchi templo ad Limnas collocarunt: Καὶ διὰ ταῦτα, inquit Demoſthenes, ἐν τῆ ἀρχαιοτάτῳ ἱερῆ τῆ Διονύσου ἐν Λίμναις ἔστησαν, ἵνα μὴ πολλοὶ εἰδῶσι τὰ γεγραμμένα. Ἀταξ γὰρ τῆ ἐνιαυτῆ ἐκάστε ἀνοίγηλαι, τῆ δωδεκάτη τῆ Ἀνθεστηριῶνος μηνός. Ipſi etiam Regis uxori, ante aram & caniſtra Γεραιραὶ jureiurando ſuam fidem adſtingere debebant, antequam ſacra attrectare poſſent. Cujus ritus adminiſter erat, quem Ἱεροκήρυκα nuncupabant. Sacramenti vero formula hæc eſt apud Demoſthenem: Ἀγιστεύω, καὶ εἰμὶ καθαρὸς, καὶ ἀγνὸς ἀπὸ τῶν ἄλλων ὧν καθαρεύουσιν, καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας, καὶ τὰ θεόμενα, καὶ Ἰοβακχεῖα γεγείρω τῆ Διονύσῳ, κατὰ τὰ πάτρια, καὶ ἐν τοῖς καθάκουσι χρόνοις. Bacchanalia *Recentiora* nobis indicant Scholia Thucydidis ad locum antea productum: Ἀρχαιότερα ἦσι, διότι δὶς ἐν πατρίδι ἄλλα. Sed an ab aliis, de quibus mox dicturi ſumus, hæc diſtinguantur, aſſerere nolim, niſi quando celebritatis variare tempora deprehenduntur. *Majora* ſunt eadem cum Antiquiſſimis, nam Ulpian. in Demoſthenis contra Leptinem eodem tempore celebrari notat: Τοῖς μεγάλοις Διονυσίοις Ἀνθεστηριῶνος μηνὸς, πλήθους γιγομένε δυτάνων, εἰς χορηγὸς ἑκάστης φύλης καθίσταλο. Veris autem initio celebrabantur. Interpres Ariſtoph. *in Avet*: Λήναιῶν τῆ χειμῶνος, ἀρχομένε δὲ τῆ ἔαρος γίγηλαι τὰ Διονύσια. Nam quoties Attici ſcriptores *Dionyſia* ſolum dicunt, ſine alterius particulæ adjectione, de *Majoribus* & *Antiquioribus* accipiendi ſunt. Per hæc feſta ſocii tributum Athenienſibus ferebant. Schol. Ariſtoph. *in Acharn.* Διονυσίων ἑορτὴ ἐν τῆ ἔαρος ἐπιτελεῖται, ἐν ᾗ ἱερεῖα τὲς φόρες οἱ σύμμαχοι. *Minora* ſunt, tanquam præparatio ad altera Liberalia Majora; nec differunt à *Ruralibus*, & in menſem Poſideona incidunt. Theophraſtus *in deſcriptione hominis garruli*: Ποσειδεῶνος τὰ κατ' ἀγρὸν Διονύσια. Heſych. Τὰ μὲν κατ' ἄγρας μικρὰ Ποσειδεῶνος. Eadem quoq; Λήναια ſunt. Ariſtoph. *in Acharnan.* Ἄξω τὰ καθ' ἀγρὸς εἰσαῦ Διονύσια.

Ubi Schol. Διονύσια, τὰ Λήναια λεγόμενα, ἔνθεν τὰ Δήναια, ἐν ᾧ ὁ Ἐπιλήναιος ἀγὼν τελεῖται, τῆ Διονύσῳ. Λήναιον γὰρ ἦν ἐν ἀγρῷ ἱερὸν τῆ Διονύσῳ, διὰ τὸ πλῆθος ἐπλαῦθα γεγενῆσαι, ἢ διὰ τὸ πρῶτον ἐν τοῖ τόπῳ τόπῳ ληνὸν τεθῆναι. Steph. Λήναιον ἀγὼν Διονύσῳ ἐν ἀγρῷ ἀπὸ τῆ ληνῆ. Sed alii menſe Gamelione celebrari ſolita tradunt. Heſychius autem cum dixiſſet Ruralia Liberalia menſe Poſeideone agi, deinceps addidit: τὰ δὲ Λήναια μηνὸς Ληναιῶνος. At Proclus ad Heſiodum, à Bœotiis ait Lenæona vocari, quando Sol Capricornum ingreditur, incipiente jam peſt vindemiam hyeme. Cæterum Lenæa in Autumno curabantur, atq; ab iis peregrini arcebantur. Scholia *in Acharn.* Τὰ δὲ Λήναια ἐν τῆ μετοπώρῳ ἄγελο, ἐν οἷς ἀ παρῆσαν οἱ ξένοι. Ideoq; Demoſthenes in oratione contra Neæram graviter exaggerat, quod peregrina Regi nupta ſacrorum arcana luſtraſſet, & obiviſſet. Καὶ αὖτα ἡ γυνὴ ἦλθε τὰ ἀῤῥήτα ἱερὰ ὑπὲρ τῆ πόλεως, καὶ εἶδεν ἃ ἀ παρῆσαν αὐτὴν ὁρᾶν ξένην οὖσαν. Καὶ τοιαῦτα ἔστι εἰσῆλθεν ἃ οὐδεὶς ἄλλος Ἀθηναίων τοσῦτον ὄντων εἰσέρχεται, ἀλλ' ἢ τῆ Βασιλέως γυνή. Verum ab his diverſa fuere Liberalia Ἀστικὰ ſive *Urbana*, quæ vere quidem acta. Ariſtoph. Interp. *in Avibus*: τῆ ἔαρος ἐν ἄστει τελοῦσι τὰ Διονύσια. Sed menſe Elaphebolione. Heſychius: Τὰ δὲ ἐν ἄστει Ἐλαφηβολιῶνος. Erantque non annua, ſed trieterica. Virg. Æn. 4.

——— *Qualis, commotis excita ſacris*
Thyas, ubi audito ſtimulant trieterica Baccho
Orgia. ———

Ubi Servius: *Liberi ſacra tertio quoque anno innovabantur.* Lucanus. ——— *Referunt trieterica Baccha.*

Atque hæc Bacchus inſtituiſſe traditur ad Callirhoën, ut eſſent monumentum expeditionis Indicæ, in quâ triennii ſpatium abſumpſit. Cic. lib. 3. de N. D. quinque Dionyſios enumerat, quintumque Nyſo natum, & Thyone, *à quo Trieterides conſtitutæ putantur.* Alii etiam fuere quinquennalia, de quibus Schol. Ariſtoph. *in Pacem.* Διὰ πενταετηρίδος χρόνε ἄγεσθαι αἱ θυμέλαι τῶν Διονυσίων. *Brauronia*, à *Brauron*e, op. Atticæ, in quo Liberalia libidinis ſcenam exhibebant. Schol. Ariſtoph. ubi ſupra. Βραυρῶν, πόλις τῆ Ἀτθίδος ἐν ᾗ τὰ Διονύσια ἄγοιλο, καὶ μεθύοντες φαλλὰς ἄῤῥητας ἔπρασσον. Idem habet Suidas in Βραυρῶν. Liberalium arcana noctu peragebantur. Euripides in Bacchis:

Τὰ δ' ἱερὰ νύκλωρ, ἃ χρὴ κμέραν τελεῖς·
Νύκλωρ τὰ φοβερὰ σεμνύνεθ' ἥκισ' ἀνήρ.

Unde, ut notat Servius in Æn. 4. *Ipſa ſacra Nyctelia dicebantur.* Ipſaque adeo maximâ ſilentii religione continebantur. Pauſan. in Atticis, ſacra Bacchi ad Alcyoniam paludem commemorans: Τὰ δὲ ἐς αὐτὴν Διονύσῳ δρώμενα, ὡς τυκτὶ χρὴ ἴτω ἕκαστον ἐς ἄπαλας, οὐ μοι γέγραπται. Θυῖαι dicebantur à Bacchi nomine Θυίων. Heſychius: Θυῖαι, θυσία Διονύσῳ Ἀθήνῃσι, καὶ θεὸς Θυίων, Διόνυσος. Ea per vicos ſive populos actitabantur, & tum Γενῆται ſacrificabantur. Τὰ κατ' δήμους Διονύσια, Θυῖαι ἐλάγολο, ἐν οἷς οἱ Γενῆται ἐπέθυον, ἢ γὰρ Διόνυσον Θυίονα ἔλεγον. Γενῆται vero apud Athenienſes vocabantur, οἱ τῆ αὐτῆ γένες κοινωνῆλες. *Omophagia* Dionyſia, Latine *crudivora*, ſic appellabantur, quod Myſtæ furentes, & pleni Deo; quoque præſentius Numen oſtentarent, anguibus redimiti, crudas carnes ore dilaniarent. Catullus in Argonaut.

Pars è divulſi jactabant membra juvenco:
Pars ſeſe tortis ſerpentibus incingebant.

Clem. Alex. in Προτρεπ. Διόνυσον μανῖλαν ὀργιάζειν Βάκχαι, ὠμοφαγίαι τε ἱερομανῆαν ἀγόντες, καὶ τελίζοντα τὰς κρεανομίας τε φόνε, ἀνεσπαραγμένας τοῖς ἔρεσιν, &c. Arnobius lib. 5. *Bacchanalia etiam prætermittimus immania, quibus nomen Omophagiis Græcum eſt. In quibus furore mentito, & ſequeſtratâ pectoris ſanitate, circumplicatis vos anguibus, atque ut vos plenos Dei numine ac majeſtate deceatis, caprorum reclamantium viſcera cruentatis oribus diſſipatis.* Bacchanalia in

Ægypto nata Melampus in Græciam transtulit, teste Herodoto lib. 2. Porro Dionysia apud Athenienses in primis celebria fuerunt, ut sic eorum intervallis tempora distinguerent, quæ postea per Olympiadas numerari cœperunt. Suidas: Ἐθ' ὧν Ἀττικοῖς λέγεται τὰ ἔτη, καὶ ἡ ἱστορία ἑπόμενα ἀριθμεῖται ὑπὸ τῶν Διονυσίων. Præterea Bacchi sacerdos in spectaculis principem locum obtinebat. Commentator Aristoph. *in Ranis:* Παρὰ ταῖς Διάσι πρωτεῖα ἐστὶ λίμνη ὁ ἱερεὺς τοῦ Διονύσου. His adde, quòd summus in Rep. magistratus illorum curator esset. Pollux. l. 8. Ὁ Ἄρχων διαθέσει Διονύσια. Pompa Dionysiorum antiquitùs simplex, & sumptuum expers erat, donec opum affluentia sacris etiam, mores suos, luxumque immisit. Plut. lib. περὶ φιλοπλουτίας. Ἡ πάτερος τῶν Διονυσίων ἑορτὴ τὸ παλαιὸν ἐτιμᾶτο δημοτικῶς, καὶ ἱλαρᾶς, ἀμπορικὸς οὔσης, καὶ κλημάκος, εἶτα τεχνίται ἔλκειν, ἄλλος ὀχάδων ἄρβιχον ἀκολουθῆ κομίζων, ὅπου πάσι δὲ ὁ φάλλος. Ἀλλὰ νῦν ταῦτα πάντα παρῆται, καὶ ἀφάνισται, χρυσωμάτων περιφερομένων, καὶ ἱματίων πολυτελῶν, καὶ ζευγῶν ἐλαυνομένων καὶ πρεσπείων. Et quantum prima rudis ævi simplicitas mutarit, ex Athenæi libro 5. manifestum est, ubi Choragium Bacchi describit, quod magnifico prorsus apparatu Antiochus instruxit. Apparatus pompæ constabat Mystis & ferculis. Mystæ autem sunt Bacchantes, & sacris initiati. Eorum ornatus Nebrides, Sindones, Mitræ, Thyrsi, Ferulæ, Pampini, Hedera, Tympana, Tibiæ, Fistulæ, Tintinnabula; de quibus passim Poetæ, eaque diligentissimè tractarunt Lilius Gyraldus, Natalis Comes, & novissimè in unum non pauca congessit Dempsterus ad Rosinum lib. 2 cap. 11. Porro Bacchantum aliis Silenorum, alii Satyrorum, atque Panum habitu procedebant. Sic Plutarchus Antonium Liberi patris æmulum nonnullas civitates obivisse prodidit, atque Ephesum accessisse Bacchicâ pompâ, Εἰς γὰρ Ἔφεσον εἰσιόντος αὐτῷ γυναῖκες μὲν εἰς Βάκχας, ἄνδρες δὲ καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας ἤγοντο διεσκευασμένοι κλῆδι δὲ καὶ Θύρσον καὶ ψαλτηρίων, καὶ συρίγγων, καὶ αὐλῶν ἢ πόλις ἐπλέα. Rursus alii asinis insidebant, alii hircos ducebant, quos immolarent, quorumque pellibus ad Ascolia uterentur. Hoc ornatu instructi utriusque sexus homines, lymphato cursu ferri, vario motu (ut videre est in Θεσμοφοριαζούσαις Aristophanis) Choreas sive Thiasos ductare, tremulis ululatibus æthera complere, caput jactare; quod huic sacro fuisse velut proprium animadvertas, unde Euripides bacchantis gestum ait κρᾶτα σείουσ· & Pindarus tales βιπαυχένας vocat. In ista capitis jactatione crines effundebantur, quos Baccho alere solebant. Euripides.

Ἱερὸς ὁ πλόκαμος, τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω.

Virg. Æn. 7. *Te lustrare choros, sacrum tibi pascere crinem.*

Et apud Val. Flaccum lib. 2. Hypsiphile patrem suum Bacchi cultu exornans, ut Lemniadum furori eripiat,

Serta patri, juvenisque comas, vestesque Lyæi
Induit. ———

Porro conciti furore, Deoque leni acclamabant, Εὐοῖ, Σαβοῖ, Εὐοῖ Βάκχε, ut ex Demosthene, Plutarcho, & poetis eruditi possunt observare. Dionysius.

Καὶ μὴν Λυναίων ἱερὸν χόρον ἐσήσαντο
Ζάμαλα καὶ νεβρίδας ὅτε σηθιοῦσι λάβοντες
Εὐοῖ Βακχε λέγοντες. ———

Atque hinc Εὐαζεῖν, & *Evare*. Fuit & illa acclamandi formula Ὦ Ἴακχε, quam Athenæus lib. 5. ἱερὸν τῷ Βάκχῳ φωνὴν appellat. Proclus in Chrestomathia: Ἰόβακχον δὲ ἑορτῆς, καὶ θυσίαις Διονύσου βιβαπτισμένον πολλῷ φρυάγματι. Agmen Bacchantium fercula sequuntur. Vas aquarum primo loco ferebatur. Plut. lib. de Is. & Os. Καὶ τὸ ἱερῶν αἴσι περπομπεύῃ τὸ ὑδρεῖον ἐπὶ τιμῇ τοῦ θεοῦ. Deinde Virgines procedebant Κανηφόροι, i. e. *cistarum gestatrices*, in quibus omnium fructuum primitiæ, Deo sacratæ, claudebantur. Aristophanes *in Acharnanensibus.*

Καίδυ τὸ κανοῦν ὦ θυγατερ ἐν ἀπαρξάμιθα.

Ubi Schol. Καλὰ τὰ Διονύσου. ἑορτὴν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις αἱ θυγατέρες παίρουσαι ἐκαινηφόρουν, ἣν δὲ ἐν χρυσῷ πεποιημένα τὰ κατὰ, ἐφ' ὧν τὰς ἀπαρχὰς ἀπάνθρωπ ἐτίθεσαν. Sed non solis fructuum primitiis cistas illas refertas fuisse putandum est, quas tanto horrore venerati sunt, ut his omnes Ceremoniæ contineri videantur. Catullus.

Pars obscura cavis celebrabant orgia cistis;
Orgia, quæ frustra cupiant audire profani.

Valerius Flaccus.

——— *Tacitâ plenas formidine cistas.*

Non potuere tamen Orgiorum arcana latere SS. Patres, qui superstitionem, tenebrarum fide ac silentii se defendentem protulerunt in lucem, ut ejus partim vanitas, partim fœditas à pertinaciâ stolidi erroris animos hominum averteret. Clemens in Protreptico. Οἷα δὲ καὶ αἱ κίστα αἱ μυστικαί; Δεῖ γὰρ ὑπομιμῆσαι τὰ ἅγια αὐτῶν, καὶ τὰ ἀῤῥητα ἐξενεγκεῖν. Οὐ Σπαμὰ ταῦτα, καὶ Πυραμίδες, καὶ τολυπαι, καὶ πύπανα πολυόμφαλα, κύονδροι τ' ἀλῶν, καὶ δρακόντων, ὄργιον Διονύσου Βασσάρου; ἔχει δὲ ῥοιαί; πρὸς τοῖς δὲ παρθένοις, παρθηκίς τ' καὶ κιττοί; πρὸς δὲ καὶ φθοῖς, καὶ μήκωνες; ταῦτ' ὄζει αὐτῶν τὰ ἅγια. Apud Plut. in Alex. Olympias Bacchi ὀργιασμοὺς repræsentans, Ὄφεις μεγάλους ἐκ τῶν κιστῶν καὶ τῶν μυστικῶν λίκνων παρεκδυομένους, ad augendam venerationem ostentabat. Post Κανηφόροι ibant Φαλλοφόροι. Aristophanes.

Ὦ Ξανθία σφῶιν δ' ἔστιν ὀρθὸς ἑκτέῳ
Ὁ φαλλὸς ἐξόπισθε τ' κανηφόρου.

Φαλλὸς autem est ξύλον ὀθόνιον ἔχον ὑπὸ τοῦ ἄκρου σκύτινον αἰδοῖον. Unde ipsam solennitatem Theodoretus lib. 3. Græc. Affectionum φαλλαγωγίαν appellat. Vocarunt etiam Περιφαλλίαν. Hesychius: Περιφαλλία, πομπὴ Διονύσου τελουμένη τῶν φαλλῶν. Sequebatur deinde chorus cantantium φαλλικὰ ἀσματα, i. e. ut notat Aristophanis enarrator τὰ ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδόμενα μέλη. Aristophanes *in Acharn.*

Ἐγὼ δ' ἀκολουθῶν ἄσομαι τὸ φαλλικόν.

Phallophororum ornatum describit Athenæus lib. 14. hoc modo. Οἱ δὲ φαλλοφόροι περσωπεῖον μὲν ἀναβάλλονται, περιπλοῖον δὲ ἐξ ἑρπύλλου πεπλεξάμενοι, καὶ παιδιᾶς ἕνεκα τούτου ὀπτίζονται, σίφωνα τ' ἔχουσιν ἴσον, καὶ κισσᾶ, αὐχμηρὰς τ' ἀμπελοπλεκτοῖς παρίρχονται. Et paulo post: Ὁ δὲ φαλλοφόρος ἐν ὑδρίᾳ βαδίζων, καταπλησθεὶς αἰθάλου. Phalli pompa, ut & aliæ Religionum, doctrinarumque perversitates ab Ægyptiis fluxerunt. Qui tamen in eo differunt à Græcis, quod vice pudendorum ex ligno dependentium homunciones circumducerent eximiè peculiatos, quorum muto tantum moveretur. Herodotus lib. 2. Ἀντὶ τ' φαλλῶν ἄλλα σφι ἐστὶν ἐξευρημένα, ὅσον τ' πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφέρουσι κατὰ κώμας αἱ γυναῖκες, νεῦον τὸ αἰδοῖον ἐ σολλῷ τέῳ ἔλασσον ἐὸν τοῦ ἄλλου σώματος, περιφέρεται δὲ αὐλὸς, αἰ δὲ ἕπονται ἀείδουσι τ' Διονύσου. Διότι δὲ μεῖζόν τ' ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινέει μοῦνον τοῦ σώματος, ἐστὶ λόγος περὶ αὐτοῦ ἱερὸς λεγόμενος. Eadem habet Lucianus de Deâ Syriâ, & Schol. Arist. *in Nebulis.* Igitur Melampus, qui Græcos Liberalia docuit, statuas omisit, & Phallos retinuit. Herodot. Ἕλλησι γὰρ Μελάμπους ἐξηγησάμενος τοῦ Διονύσου τ' ὄνομα, καὶ τ' θυσίας, καὶ τ' πομπὴν τοῦ φαλλοῦ. Causam φαλλοφορίας, ut ostendit Herodotus, arcanâ Mystæ jactabant, cujus majestatem augere silentio volebant. Atque hinc plerumque authores, cum ritus sacrorum enarrant, ipsa mysteriorum penetralia non aperiunt, à quibus se religionis metu prohiberi profitentur. Diodorus Siculus Osiridem eundem cum Baccho statuens hanc refert originem. Osiridem duce Typhone, conjurati fratres dilacerarunt, membra partiti, quo fidem inter se firmarent, & mors occultior foret. Virile membrum omnes aspernati in Nilum abjecerunt. Postea Isis mariti necem ulta, partes omnes recuperavit, excepto pudendo: quod ubi deesse vidit, imaginem ejus formavit, & in solatium doloris, tanto honore prosecuta est, ut illi sacra cæremoniasque instituerit, in quibus Phallus appellaretur. Plutarchus hujus fabulæ turpitudinem quodam interpretationis velo tegere conatur, Osiridis aut Bacchi nomine rerum intelligi principium, quod vi generandi multiplicat ea, quæ ex illo producuntur. Atque eam ob causam, non modo Phallos, sed etiam Bacchi imaginem circumferri, cujus triplex est pudendum. Addit præterea: καὶ γὰρ ὁ περιτιθέμενος τῷ μύθῳ λόγος, ὡς τὸ Ὀσίριδος καὶ Τύφων τὸ αἰδοῖον διέῤῥιψεν εἰς τὸ πέλαγος, οὐδὲ Ἶσις ἐχ' ἕυρεν, ἀλλ' ὁμοίως ἄγαλμα ἐποίησε, καὶ καλλιεκίνασεν, τιμῶν καὶ φαλλοφορεῖν ἔταξε, δηλοῦσθαι δὲ παρεσκεύασε, διδάσκων ὅτι τὸ γόνιμον καὶ τὸ σπερματικὸν τοῦ θεοῦ πρῶτον ἔχειν ὕλην τ' ὑγρότητα, καὶ δι' ὑγρότητος συνίστασθαι τοῖς πνευστοῖς μείζω γένεσιν. Par est ratio cur in pompâ præferretur aqua & ficus folio Regem depingerent, quod illam videlicet omnium rerum materiam existimant, hujus autem forma partem generationi dicatam repræsentaret. Cæterum Diodori narrationem respexit Clemens Alexan-

Alexandrinus in Protreptico, & Arnobius lib. 5. cujus hæc sunt verba. *Sed & illa desistimus Bacchanalia altera prædicare, in quibus arcana ac tacenda res proditur, insinaturque sacratis, ut occupatus puerilibus ludicris, distractus à Titanibus Liber sit, ut ab iisdem membratim sectus, atque in ollulas conjectus coqueretur, quemadmodum Jupiter suavitate odoris illectus, invocatus advolarit ad prandium, compertaque re gravi grassatores obruerit fulmine, atque in imas Tartari præcipitaverit sedes*, &c. Verùm Aristophanis Scholiastes aliam narrat φαλλοφορίας occasionem. Ἴσαλο δὲ φαλλὸς τῷ Διονύσῳ καθά τι μυσήριον, ἀφ' οὗ δὲ αὐτῷ τῷ φαλλῷ τοιαῦτα λέγεται. Πέμψας γὰρ ἡ Ἐλευθηρὼ (Ἐλευθῆραι δὲ πόλις εἰσὶ Βοιωτίας) λαβὰν τῷ Διονύσῳ τὰ ἀγάλματα ἦκεν εἰς τὴν Ἀττικήν. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ οὐκ ἐδέξαντο μὴ τιμῆς ἧ θεόν. Ἀλλ' οὐκ ἀμοιβὴν αὐτοῖς ταῦτα βλυσυαμένοις ἀπέβη· μανέντος γὰρ τῷ θεῷ νέου κατέσκηψεν εἰς τὰ αἰδοῖα ἡ ἀνδρῶν, ἧ τὸ δεινὸν ἀνήκεστον ἦν, οἷς δὲ ἀπάτου πρὸς ἢ νόσον χρείαν γενομένην πᾶσις μαγγανείας ἧ τέχνης, ἀπέτυλησαν. Θεωροὶ μὴ σπουδῆς. Οἱ δὲ ἐπατελθόντες, ἴασαν ἴασιν ἧ μόνην ταύτην, εἰ ἀνὰ πάσης τιμῆς ἄγειν ἧ θεόν, πεισθέντες ἦν τοῖς ἀγγελθεῖσι οἱ Ἀθηναῖοι, φαλλὸς ἰδίᾳ ἧ ἧ δημοσίᾳ καθασκεύασαν, ἧ τούτοις ἀγάγειν ἧ θεόν, ὑπόμνημα ποιούμενοι τῷ πάθει. Sed Christiani Doctores altius arcana rimati, propudiosam fœdissimi ritus originem invenerunt, utque detestandæ superstitionis fundamenta subruerent, ex occulto in aperta protulerunt. Theodor. lib. 7. Græcanicarum affectionum, sive Serm. de Martyribus: Ἀλλ' ὅμως ἧ ὅτῳ θείας ἀξιώθη τιμῆς, γύνις ἂν ἧ ἀνελεύθερον. Καὶ γὰρ τοῖς ἐπικρῦπτειν μισθὸν ὑπάρχειν δώσειν, ἃ χρυσοῦν, ἢ ἀργυροῦν, ἀλλα' ἧ σβεσιν τῷ σώματος, ἧ ὅταν σβεσθῇ ἧ βδλυσσεῖν ἐκείνην ὑπάρχειν ἐγκύλον φιλαυθίας, ὡς ἧ βιβλοθηκίτων τετελευτηκότων φησὶν ἢ δέκαδος, ἧ πολυθρύλλητον ἐκεῖνον μισθὸν, ἐτέρως ἐπιθεῖναι ἧ ἧ ἐπαγγελίας ἐκπλήρωσιν. Καὶ σιωπᾷ τὸ σύκινον πίνος, ἧ τὰ ἐπὶ τότε τελέσματα αἰσχύνομαι λέγειν, ἐφ' οἷς ἐπαινοῦσιν οἱ Ἕλληνες. Arnobius lib. 5. *Ithyphallorum illa, fascinorumque subrectio, quos ritibus annuis adorat & concelebrat Græcia, nonne illius facinoris similitudinem refert, quo se à debito Liberavit?* Phallorum pompa excipiebant Ithyphalli muliebrem vestem induti. Hesych. Ἰθύφαλλοι, χλιαρικοί, ἧ ἀκολουθοῦντες τῷ φαλλῷ γυναικεῖαν ἔχοντες στολήν. Hos Athenæus describit lib. 14. Οἱ δὲ Ἰθύφαλλοι καλούμενοι περσωπεῖον μεθύοντων ἔχουσι, ἧ ἱστέφανωνται, χειρίδας ἀνθινας ἔχοντες, χιτῶσι δὲ χρῶνται μεσολεύκοις, ἧ σειρίζονται ταραντίνοις καλυπτοῖς αὐτὸς μίσχει ἧ σειρῶν. Quo ordine vannus gestaretur haud liquet; sed absque eâ Bacchi sacra non fuisse celebrata, constat, unde Virgilius Georg. lib. 1.

——— *Mystica vannus Iacchi.*

Ubi Servius: *Mystica Iacchi ideo ait, quòd Liberi patris sacra ad purgationem animæ pertinebant; & sic homines ejus mysteriis purgabantur, sicut vannis frumenta purgantur. Hinc est quod dicitur, Osiridis membra à Typhone dilaniata Isis cribro superposuisse: nam idem est Liber pater in cujus mysteriis vannus est, quia, ut diximus, animas purgat; unde* Liber, *ab eo quod* liberet *dictus, quem Orpheus à Gigantibus dicit esse discerptum. Nonnulli Liberum patrem* Λικνίτην *appellant. Vannus autem apud eos* λικνὶς *nuncupatur, ubi de more posita esse dicitur, postquam est utero matris editus.* Hactenus Servius. Et certe Bacchus à Plut. Λικνίτης nominatur lib. de Is. & Os. Athenæus quoque lib. 5. in pompa Bacchi describendâ mentionem quoque facit ἧ λικνῶν. Hæc autem qui ferebant, λικνοφόροι dicebantur. Harpocration: τὸ λικνὸν πρὸς πᾶσαν τελετὴν ἧ θυσίαν ἁδιάφορον· ὅθεν ὁ τοῦτο ἔν φέρων λικνοφόρος λέγεται ἄν. Multa dicta, visuque fœda ad animos populi diffundendos in pompâ Mystæ perpetrabant. Quos propterea D. Gregorius Naz. Orat. Εἰς τὰ ἅγια φῶτα, esse dicit αἰσχρὸς ἧ τοῖς σώμασι, ἧ τοῖς πράγμασιν. Augustinus quoque de C. Dei lib. 6. cap. 21. turpitudinis licentiam, & exultantem in propatulo nequitiam gentibus exprobrat, matronam facere in publico, quod nec meretrix, si matronæ spectarent, permitti debuit in theatro. Et gravissime Theodoretus: Ἐν δὲ ταύταις ἧ ἐμυήσιν πᾶν εἶδος ἀκολασίας ἀδιὰς ἐπολμᾶτο. Καὶ γὰρ αἱ τελεταὶ, ἧ τὰ ὄργια, τὰ τῶν ἔσχεν αἰνίγματα. Τὸν κτείναντα Ἕλυσις, ἧ φαλλαγωγία δὲ ἧ φαλλὸν. Ἅπερ δὲ ἧ δίκα ἧ αἰνιγμάτων, τὰ παρὰ ἧ ὀργιαζόντων δρώμενα, εἰς πᾶν εἶδος ἀσελγείας τὰς ὁμοῦντας ἀφίζει. Τίς γὰρ ἄγαν λαγνιζόμενον, ἵνδον ἐν τῷ θαλάμῳ τετόλμηκε τοιαῦτα, ὁποῖα ἧ Σατύρων ὁ χόρος ἀσέλγησε δημοσίᾳ πομπεύων: Nam & Satyri arecto veretro in hanc pompam producebantur, quod ramen ipsi rei divinæ signum autumabant, ut author est Aretæus lib. 2. acutorum cap. 12. Quam fœda porro civitatis facies, ubi tanta lasciviæ irritamenta, quæ pravis religionibus captas hominum mentes, velut furialibus stimulis ad omne scelus, omnemque libidinem agerent. His adde ludos voluptatum illices, & nova comœdiarum spectacula, in quibus etiam flagitiosa jocorum libertas, plausum merebatur. Jam commessationes adeo insanæ, ut sobrius pro tetrico, nimiumque severo haberetur. Certe Plato lib. 1. de Legg. dicere non erubescit: Πᾶσαν ἰθιασίμων ἧ πόλιν ἀεὶ τὰ Διονύσια μεθύουσαν. Hic in publico furor: quid igitur corruptelæ defuisse putemus, ubi licentia tenebrarum accesserat. Facundissimè Livius lib. 9. Dec. 4. *Ex quo promiscua sacra sint, & permisti viri fœminis, & noctis licentia accesserit, nihil ibi facinoris, nihil flagitii prætermissum, plura virorum inter sese, quam fœminarum esse stupra. Si qui minus patientes dedecoris sint, & pigriores ad facinus, pro victimis immolari nihil nefas ducere: hanc summam inter eos religionem esse. Viros velut mente captos cum jactatione fanaticâ corporis vaticinari; Matronas Baccharum habitu, crinibus passis, cum ardentibus facibus decurrere ad Tiberim*, &c. Quamobrem jure merito Romana gravitas illam scelerum officinam S. C. sustulit, & curavit, ut omnia Bacchanalia Romæ primùm, deinde per totam Italiam diruerentur. Castell:

Dionysia, martyrio apud Alexandriam sub Decio coronata An. Dom. 251.

Dionysia, urbs Italiæ. Steph. Item Ægypti. Ptol.

Dionysiades, Insulæ 2 circa Cretam. Diodorus.

Dionysiades, Africæ urbs. D. Augustinus. *Josiana* aliis, & *Conisiana* Victori Uticensi.

Dionysias, inf. quam aliter Napum vocant, à vinearum fertilitate sic dicta. Est & gemma quædam. Plin. 27. 10.

Dionysides, Poeta Tragicus ex Tarso civitate. Strabo. 14.

Dionysiodorus, geometra nobilis, in cujus mortui sepulcro affines reperisse dicuntur epistolam ejus nomine ad superos scriptam, perveniss eum à sepulcro ad infimam terram, esseq; eò stadiorum 43 millia. Plin. Item tibicen nobilis; Idem Plinius.

Dionysiopolis, quæ & Nagara, & Nyssa Justino, urbs Indiæ citer. apud Indum flu. inter illum & Cophen. Ptol. & Arrian. *Nerus* hodiè ex tab. recent. Item alia urbs Mysiæ infer. Anton. vulgo *Varna*, *Crunos* olim testibus Plinio, ac Stephano Pop. *Dionysiopolitæ*. Cic. 1. Ad Quintum fratrem.

Dionysius, qui & *Bacchus* dicitur, vites & vini usum, atque cæterarum arborum fructus invenisse fertur. Vide *Bacchus*, *Lenæus*, *Liber*, *Lysus*, &c. Nomen quod attinet, Nonnus Panopolitanus à Νῦσος derivare videtur, quod est claudus, rationemque vocis istius reddit Bassaricôn lib. 8.

——— Λοχιευμένῳ δὲ Λυαίῳ
Παῖδων ἐτίθεσαν ἐπωνυμίην τοκέοιο
Κικλήσκων Διόνυσον, ἐπεὶ ποδὶ φῶτι μιγεὶς
Ἦεν χαλαίνων Κρονίδης βιβρωθέϊ μηρῷ,
Νῦσος ὅτι γλάφυρα συρηκοσίδι χωλὸς ἀκοίτῃ.

Optima autem proculdubio Etymologia est *Du*, vel *Dy*, *Dominus*, & *Nysa* per Metathesin pro *Sina*, ut sit *Dominus Sinæ*. Διῶνος certè apud Indos Regem significat. Διώνου δὲ τὸν βασιλέα λέγουσιν οἱ Ἰνδοί, inquit Juba apud Etymologum. Et Tzetzes Καλεῖ Ἰνδοὺς δὲ Διόνυσον. Διῶνος ἧ ἀναξ Νύσης. Cæterum de variis Dionysiis antiquis vide virum clarissimum D. Langhainium Not. in Dionys. Longinum.

Dionysius, Siciliæ tyrannus, Carthaginiensibus pulsis, occupatoque totius insulæ imperio copias in Italiam traiecit adversus Græcos, qui proxima Italiæ litora tenebant. Itaque Locros prius expugnat, deinde Crotoniatas aggreditur, qui Locris auxilium tulerant. Is deinde Dionysius, quem paulo ante non Italia, non Sicilia capiebat, assiduis belli certaminibus à Carthaginiensibus victus insidiis suorum interficitur. Justinus ex Trogo.

Dionysius, superioris fil. natu maximus inter fratres, Patri militum favore successit, qui initio tyrannidis populum sibi libertate concilians, tria millia captivorum è vinculis exire permittit. Tributa insuper populo per

triennium remittit, ſublatiſque fratribus ac propinquis, quos metuebat, paulatim in cæteros graſſatur. Itaque ob crudelitatem inviſus Syracuſanis, bello expugnari coeptus, in arcem ſe recepit. Legatos etiam Syracuſanos de pace, contra jus gentium retinuit. Tandem vi pulſus ex arce profugus clam Italiam, Locros conceſſit, qui ſub ejus erant poteſtate. A Locrenſibus vero ignaris quod exul eſſet exceptus, ſolitam quoque in eos exercuit ſævitiam ſex annis, rapinis, ſtupriſque omnia conplendo. Deinde Locrenſium conſpiratione civitate ejectus, in Siciliam rediit, ibique Syracuſas, ſecutis omnibus, poſt longum pacis intervallum per proditionem recepit. Cumque gravior eſſet, iterata conſpiratione duce Dione Syracuſano, cùm Corinthiorum auxilio obſideretur, depoſito imperio, arcem Syracuſanis tradidit, atque in exilium Corinthum profectus eſt, ibique ludimagiſtrum agens pueros in triviis docebat. Erat enim eruditus, utpote olim Platonis auditor. Interrogatus jam exul, quid ei Philoſophia profuiſſet, Reſpondit, ut æquo animo ferrem talem Fortunæ mutabilitatem. Regnavit annis 38. Plutarchus regiam ejus pulverulentam fuiſſe ait propter eorum multitudinem, qui Geometricas in pulvere figuras deſcribebant. Hujus Dionyſii cum omnes Syracuſani interitum optarent, quædam anus ſola quotidiè Deũ orabat, ut ipſe diu incolumis ac ſuperſtes eſſet, quod quidem audiens tyrannus admirabatur, & cauſam quærit. Ait illa, cum Puella eſſem, & gravem tyrannum haberemus, carere eo cupiebam, ac ſucceſſit illi gravior; & cùm illo item carere cupiebam, tertium Te importuniorem excepimus; Timens ergo dereriorem ſuccedere tibi, caput meum pro tuâ ſalute devovco. Tam facetam mulieris audaciam tyrannus erubuit. Hic Dionyſius acceptâ Tragoediarum victoriâ, indeque nimio gaudio perfuſus expiravit. Plin. 6. 53.

Dionyſius, philoſophus Heracleotes, Zenonis Stoici auditor, qui cum renum morbo laboraret, cruciareturque dolore intolerabili, ſuccumbens dolori clamabat, Falſa eſſe quæ à Zenone didicerat. Zeno enim & Stoici omnes hoc habent dogma, Dolorem non eſſe malum ſed indifferens.

Dionyſius, Dialecticus è Bithyniâ. Strabo lib. 11.

Dionyſius, Alexandrinus Grammaticus, pervenit ad Trajani tempora, cujus bibliothecæ & epiſtolis præfuit. Suid.

Dionyſius Mileſius hiſtoricus, ſcripſit res Perſicas, & ea quæ poſt Darium ſecuta ſunt. Suidas. Philoſtratus eum ſcribit Adriano Principi ob ingenium acceptum fuiſſe, à quo ſatrapes factus ſit, adſcriptuſque inter equites.

Dionyſius Halicarnaſſenſis, Auguſti temporibus floruit, quod ſatis indicat Strabo, ejuſdem temporis ſcriptor. Sic enim ille lib. 14. ὃς καθ' ἡμᾶς Διονύσιος ὁ συγγραφεύς. At ne alium hunc Dionyſium putes, ipſe in præfatione ſcribit, in Italiam ſe venille, ſimul ac Cæſar Auguſtus finem impoſuit bello civili; Ut omnino aliud egerit vir eruditus Barth. Keckermannus, cum in ſuo de hiſtoriâ opere tres eſſe ſcribit, qui acrius in Plutarchum cenſuram exerceant, eoſque inter eſſe principem Dionyſium Halicarnaſſeum. Subjungit poſtea Dionyſius noſter, ex eo tempore quo Romam venit, uſque ad illud quo iſtud ſcriberet, exactos eſſe annos viginti duos, quibus Romæ egerit, Urbiſque didicerit ſermonem, ac partim eruditorum hominum conſuetudine, partim lectione Porcii Catonis, Fabii, Maximi, Valerii Antiatis & aliorum hiſtoriam iſtam ſcripſerit. Ac primum, ut, unde Romani genus ſumpſerint, liqueat, ea refert, quæ de Aboriginum populo, & priſcis Italiæ incolis, ferebantur. Pertexuiſſe vero ſe hiſtoriam dicit uſque ad primum bellum Punicum, ſive annum Urbis 488. vel, juxta alios 490. unde Polybium incipere ait. Opus hoc ipſe vocat Ἀρχαιολογίαν Ῥωμαϊκὴν, niſi is titulus proprius ſit priorum librorum, quos ante cæteros, ut totius operis guſtum haberent Romani, editos fuiſſe, rectè obſervavit Hen. Stephanus. Hodiè ex 20. libris (quot à Dionyſio ſcriptos fuiſſe etiam Photius dicit) tantum extant undecim; quibus pervenit uſque ad ſublatum Decemviratum, plebeios ad tribunatum militarem admiſſos, eamque poteſtatem abrogatam, & Conſules ex ordine patritio iterum electos, quod factum eſt An. U. C. 312. Ex poſterioribus libris qui perierunt, Stephanus περὶ πόλεων citat aliquos, ut decimum ſextum in Ἀσκαλῶν, & unde vigeſimum in Κωρύκιον. Quare ut tacuiſſet Dionyſius, quouſque hiſtoriam ſuam perduxiſſet: tamen ex Ἐθνικῶν ſcriptore ſatis conſtaret, Gelenium falli, qui putabat, Dionyſium operi iſti immortuum eſſe, nec plura ſcripſiſſe, quàm hodie habemus. Euſeb. Prap. Evang. 4. 16. vocat Διονύσιον τὸν Ἁλικαρνασσέα, ἀνδρα τῆς Ῥωμαίων ἱστορίας ἀκριβῆ τὰ γενόμενα ἅπαντα ἐκθέμενον. Et ſane Dionyſio huic laudem eam tribuit Scaliger in Animadverſionibus Euſebianis, quòd curatius ea tempora nemo obſervarit. Hac quoque parte Livio præfertur, quod & plura & accuratius, multa tradat, quæ ad Romanas Antiquitates pertinent. Quâ de re H. Stephanum vide operæ primæ in Dionyſium capite 10. Stylus quoque, ut Photius loquitur, eſt καινοπρεπὴς, atque, ut idem ait, τὸ κομψὸν τῆ λέξει, τῆτε καθαρᾷ μέχρι παρηλλαγμένῃ, καὶ τῇ παρειλημμένῃ κεκραμένον, τὸ ὅλον τὸ τεχνικὸν ἡδέως ἅπασαν διεκπεπλεγμένῃ συνθέσει. Horum 20 librorum σύνοψιν ſcripſit ipſe auctor, eodem Photio teſte: addit autem in eâ ſolum neceſſaria expoſuiſſe, eoque utilem magis fuiſſe operam quàm ſuavem. Nec bonus tantum Hiſtoricus fuit, ſed etiam Rhetor & Criticus nobiliſſimus, quod oſtendunt Rhetorica & Critica ejus opuſcula quæ ſuperſunt: præterque alia ejus generis elaboraſſe, cognoſcimus inde, quod in iſtis multa è ſuis hujus argumenti citet, quæ hodiè non habemus. Voſſius.

Dionyſius, natione Pergamenus, cognomento Atticus, diſcipulus Apollodori Pergameni, Rhetoris ejus, qui Auguſto Cæſari familiaris adeo fuit, & à quo condita eſt ſecta Apollodorea, quæ Theodoreæ opponitur, authore Strab. lib. 13. ubi & Dionyſius hic vocatur σοφιστὴς ἱκανὸς, συγγραφεύς, καὶ λογογλάφος. Meminit hujus Dionyſii etiam Suidas. Voſſius.

Dionyſius Periegetes, temporibus Auguſti, ſcripſit Geographiam verſibus hexametris Græcis, quæ hodiè extat: quod opus ἱστορικὸν καλοῦσιν οἱ παλαιοὶ: ut ait Euſt. Schol. Idem vixiſſe eum ait ἐκ τοῦ ὑστάτου, ἀλλ' ὑπὸ τοὺς Ἀνάκλους, *non ſub Conſulibus ſed ſub Imperatoribus*, atque hoc ipſum de ſe ſcribere dicit, ſignat vero locum iſtum.

Ἐκ Διὸς Ἀυσονίης καὶ μέγα κοιρανέοντες,

Et imprimis verſus iſtos.

Ῥώμην τιμήσαντα ἐμῶν μέγαν ἔτικεν Ἀνάκλων,
Μιλίῃ κασσίτερον πίλιον, ἀφνὸν ἰδέσθαι.

Ubi Euſt. monet cum dicit ἐμῶν Ἀνάκλων, ſatis oſtendere, non ſub conſulibus ſe iſta ſcribere, ſed ſub Imp. Quod verum eſt. Sed, quo ſub Imperatore, minus liquet. Antoninorum temporibus vixiſſe, cenſet C. Barthius Adverſ. 58. 5. Atque eos per Ἀνάκλας intelligendos putat. Severi temporibus claruiſſe dicit Cl. Salmaſius in Solinum p. 628. Imò & Scaliger Euſebianis Animadverſionibus ad an. 2215: ubi per ſuos Ἀνάκλας intelligere ait Severum cum filiis Getâ & Caracallâ, quos ipſos per *triplicem imperii virtutem* ſignat Tertull: lib. de Pallio. Sed ſi, quia Ἀνάκλας dicit, plures deſignantur; quid prohibet ut Divos fratres M. Aurelium & L. Verum intelligamus? At multo ante vixiſſe putat Euſt. nempe ſub Nerone; imò Auguſto, juxta quoſdam: cujus etiam mentionem eidem facere videtur, cùm, poſtquam de Parthorum ferociâ dixiſſet, addit.

Ἀυσονίῃ βασιλῆϊ ὑποιπρώτην ἀκωκὴ.

Sane conſules nunquam Ἀνάκλας vocaſſet. Quod vero Parthos Auſonii domini haſtâ caoctos ferociam depoſuiſſe ait, id optimè convenire Auguſto, oſtendit Tranquillus in Auguſto cap. 21. Quod ſiquis, quia Euſtath. dubitare videtur, Num ſub Nerone, an Auguſto florucrit, eo & ipſe ambigat, ſub utro vixerit: at omnem ſcrupulum tollit illis temporibus proximus Plinius Secundus, ex quo etiam patriam dicimus fuiſſe Alexandriam, non illam Ægypti aut Syriæ, ſed op. Suſianæ ad ſinum Arab. inter Tigrim & Eulæum ſin. quod ut ſæpe nomen mutarit, idem Plinius refert. Adſcribam ea ſolum verba, quibus ſub Auguſto claruiſſe, atque Alexandriæ Suſianæ natum eſſe cognoſcimus. Locus eſt Nat. Hiſt. 6. 27. ubi cum de eo Suſianæ opido egiſſet, ſubjungit iſta. *Hoc in loco*

loco genitum esse Dionysium, terrarum orbis recentissimum auctorem, constat; quem ad commentanda omnia in Orientem præmisit Divus Augustus, iturо in Armeniam, ad Parthicas, Arabicasque res, majore filio. Quare omnino inanis est conjectura Suidæ, cum Dionysium, si vulgata lectio vera est, Byzantium fuisse arbitratur, propter ea quæ de flu. Rheba canit. Sunt vero hæc.

Ἀχὶ δὲ Βίθυνὸς λιπαρὴν χθόνα ναιετάασκε,
Ῥῆβας ὕπὸ λεχεινὸν ὑπερχόμενος ῥόον ὕδωρ,
Ῥῆβας, ὃς Πόντοιο παρὲξ τομάτισιν οὐδοῦ,
Ῥῆβας, ἢ κάλλιστον ὕδωρ χθονὶ σύρεται ὕδωρ.

Nimirum putavit Suidas, nisi Rhebas patrium solum interluisset, nunquam illustri adeo elogio fuisse dignaturum. Porro ex Eust. discimus, alia etiam huic Dionysio tribui solere, ut Διβιακὰ, Ὀρνιθιακὰ, Βατραχικὰ. Ac idem Artemidorum quidem Dionysii hujus esse agnoscit, propter similem stylum. Ὀρνιθιακὰ vero à doctioribus tribui dicit Dionysio Philadelphensi. Βατραχικὰ vero quia stylum habeant incultum, eò indigna esse visa ait, quæ Dionysii hujus crederentur; sed potius adscribenda esse Dionysio Samio. Cæterum præter hunc Dionysium περιηγητὴν, quem habemus, fuere etiam alii ejus nominis, qui similiter περιηγήσεις scripserint. Unus Milesius fuit, qui Herodoto ipso antiquior est, de quo Vossius de Hist. Gr. l. 2. Alter, utrum Samius, an Rhodius fuerit, non satis constat. Rhodium vocat Tertull. lib. de animâ, cap. 46. At Samium diserte appellat Eustathius.

Dionysius Thrax, patriâ Alexandrinus; sed *Rhodius* vulgò dictus, quia Rhodi habitaret. Strabo lib. 14. Aristarchi discipulus fuit, variaque grammatica, & commentaria scripsit, teste Suidâ. Inter ea historicum opus erat περὶ Ῥόδου, cujus meminit Steph. in Ταρσὸς.

Dionysius, Glauci filius, discipulus Chæremonis philosophi, cui etiam Alexandriæ successit, præceptor vero Partheni Grammatici. Vixit Neronis temporibus usque ad Trajanum: præfuit bibliothecis, fuit ab epistolis, & à responsis, & legationes varias obiit. Suidas.

Dionysius, Halicarnassensis historicus, laudatur à Strabone lib. 14. ubi de Halicarnasso Cariæ civitate sic scribit. Ἀνδρες δὲ ἐγένοντο ἐξ αὐτῆς, Ἡρόδοτος ὁ συγγραφεύς, καὶ Ἡρακλείδης ὁ ποιητὴς, ὁ Καλλιμάχου ἑταῖρος, καὶ καθ' ἡμᾶς Διονύσιος ὁ συγγραφεύς. *Dionysius*, Halicarnassensis junior sub Adriano claruit. Edidit Historiæ Musicæ libros 36. aliaque, de quibus Suidam fis adi.

Dionysius, Heracleonis filius, tyrannus apud Heracleam regnavit. Strabo lib. 16.

Dionysius Areopagita, præsul Athenensis, D. Pauli discipulus, ut scribitur in actis App. Solus Paulo concionanti, è philosophis qui aderant, credidit. Hic cum esset in Ægypto, quo se disciplinæ causâ contulerat, videretque eclipsim nullaratione, cum Christus passus est, unà cum Apollophane Sophistâ præceptore suo dixisse fertur. *Aut Deus naturæ patitur, aut mundi machina dissolvetur.* Scripsit (ut quidam existimant) ad Timotheum Ephesi Præsulem, de Divinis nominibus libros 12. De Hierarchiâ cœlesti, de cœlestibus ordinibus, præterea alia eomplura opuscula, teste Suidâ. Vide Nicephorum 2. 20. & Metrodorum in ejus vitâ.

Dionysius, Præsul Alexandrinus, Origenis discipulus, cujus operum meminit Hieronymus.

Dionysius, Corinthiorum Præsul sub M. & L. Antoninis, vir doctrinâ & sanctitate clarus, scripsit epistolas quasdam valdè laudatas. Hieron. Vixit A. D. 166.

Dionysius, Papa, A. D. 268. tam Presbyteris urbis Romæ, quam aliarum gentium, templa, cœmeteria, ac parochias divisit. Præterea Episcopis Dioeceses distribuit, mandavitque ut unusquisque suis finibus, limitibusque contentus esset. Platina.

Dionysius, Gorgyensis, in Gorgyâ Sami loco colitur. Steph.

Dionysius, Hammonis regis Libyæ & Amaltheæ filius. Berosus.

Dionysius, Phocensium dux An. U. C. 251.

Dionysius, 23. Rom. Pontifex. An. Dom.

Dionysius, Consul cum Florentio An. U. C. 1182.

Dionysius, Argivus, quid de Ilii capti tempore prodiderit, legere potes apud Clem. Alex. lib. 1. Strom.

Dionysius, Byzantius ἀναπλῶν Βοσπόρου citatur à Stephano in *Chrysopolis*. Omnino alius est à Dionysio Periegetâ. Ejus mem. Suidas, ac dicti operis, prætereaque panxisse ait Threnos, poema epicediis refertum.

Dionysius, Chalcidensis Κτίσεις, sive *Origines civitatum* complexus est libris quinque, teste Marciano Heracleotâ in περιηγήσει. Benè antiquum esse authorem, illud indicio esse potest, quod eo teste utatur Dionys. Halicarn. lib. 1. Antiqu.

Dionysius, Mitylenæus, poeta epicus, qui σκυλοβεκχίων & σκυλίων vocatus est, præter Bacchi & Minervæ expeditionem, etiam Argonautica 6. libris ad Parmenonem scripsit oratione solutâ. Diodorus Sic. lib. 2.

Dionysius, Musonii filius, sacerdos templi Solis, nonnullis Samius, aliis Rhodius fuisse existimatur, teste Suidâ, qui autor est composuisse historias τοπικὰς libris 6. orbis descriptionem, & historicæ institutionis libros decem.

Dionysius, Persica consignavit. Tull. 1 de Divin.

Dionysiopolis, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. Et Phrygiæ. Plin. Item Libyæ. Steph.

Diope, urbs Arcadiæ. Steph.

Diopoenus, nobilis sculptor Cretensis. Plin.

Diophanes, Mitylenæus Rhetor, Gracchi præceptor. Cic. in Bruto.

Diophanes, Bithynicus Uticensem Dionysium Pœni Magonis librorum de Agriculturâ interpretem per multa diffusum volumina sex epitomis circumscripsit.

Diophantus, Lacedæmonius, condidit libros Antiquitatum 14. teste Fulgentio Mythol. lib. 1. Agatharchides de Rubro mari cap. 31. auctor est descripsisse eum terras Septentrioni subjectas. Ast alius est *Diophantus* Syracusanus, Philosophus Pythagoricus, cujus de mundi ortu sententiam adfert Theodoretus Therapeut. lib. 4. qui est de Materiâ & Mundo, Alius est etiam *Diophantus* Alexandrinus, qui de Arethmeticâ scripsit. Vide Voss. de Scient. Mathemat. cap. 10.

Diopolis, Armeniæ min. urbs à Pompeio Magno sic nominata, cum prius *Cabira* vocaretur; postea vero Σεβαστὴ, sive *Augusta* dicta est. Strabo lib. 12.

Diores, vir quem Turnus interfecit. Virg. Æn. 12.

Diorduli, Taprobanæ insulæ pop. Ptol.

Diorycticos, nomen insulæ, i. e. continenti abscissa.

Dioryctus, locus Acarnaniæ 3. stadiorum longitudine, ubi Leucadia insula olim opere accolarum, è continenti fuit abscissa, eidemque reddita, ventorum flatu congerierem arenæ accumulantium. Plin. 4. 1.

Dios hieron, i. e. *Jovis templum*, op. Joniæ inter Lebedum & Colophonem. Steph.

Dioscorides, historicus, de Rep. Lacedæmoniorum scripsit. Athen. lib. 4. Dubium vero idemne, an alius sit, cujus epigrammata in Anthologiâ habentur. Item is, cujus mem. Apollonii Schol. in lib. 1. Is denique cujus νόμιμα citat Aristophanis Schol. ad Aves, nec non Suidas voce Σκυλάκη. *Dioscoridis* cujusdam ὑπομνηματικὰ advocat ad Solonis vitam tradendam Laertius lib. 1.

Dioscorides, Antigoni ex fratre nepos. Diodorus Siculus lib. 19.

Dioscorides, Athenensis filius Dionysii, curator testamenti Theophrasti. Laert. lib. 5.

Dioscorides Cyprius, unoculus, discipulus Timonis Pyrrhonii, vixit sub Ptol. Philadelpho. Laert. lib. 9.

Dioscorides, Isocratis discipulus, versus quosdam aliter legendos esse censet apud Athen. lib. 1. Idem forte, qui de Amphionis lyrâ egit, teste Apollonii Schol. lib. 1. Alius Astrologus, de quo Censorinus cap. 17. Alius cum Serapione Ægyptio ad Achillem missus interficitur, Cæsar lib. 3. de bello Civili. Alius sculptor Augusti coætaneus. Plin. 37. 1. Alius Apollonii Neapolitani pater, de quo Gruter. Inscrip. fol. 86.

Dioscorides, medicus Herophileus, cognomento *Phacas* dictus fuit, mem. Galenus præfat. Glossarum Hippocratis. Idem forte quam Alexandrinum appellat in Glossis ipsis ἰατρὸν. Vixit tempore Antonii & Cleopatræ, teste Suidâ.

Suidâ. Scripſit de nominibus medicinarum ſicut & Mneſitheus, Andreas, Chryſaris, & Xenocrates, teſte Galeno.

Dioſcorides, Anazarbeus, ab Alexandrino diſtinctus, teſte Galeno locis citt. Scripſit de materiâ medicâ, & Alexipharmacis, quæ etiamnum ſuperſunt. Vixit ætate Neronis, quod ipſe indicat dum præfatione librorum de re medicâ Licinij Baſſi ſe æqualem eſſe dicit. Atqui Licinius ille Baſſus conſul fuit cum Craſſo Frugi ſub Nerone A. U. C. 816. teſte Frontino de Aquæ-ductibus. Vide Jonſium de Script. Hiſt. Phil. p. 146.

Dioſcoron, inſ. in finibus Italiæ è regione Lacinii promuntorii. Plin.

Dioſcorum, vicus in Libyâ, ubi Dioſcuri Paridem conſecuti ſorprem Helenam rapuerunt. Steph.

Dioſcorus, Alexandrinus, à Synodo Chalcedonenſi D C. Epiſcoporum damnatus, A. D. 453. Item alius conſul, coll. Eudoxii an. U. C. 1195. Tertius martyr ſub Decio apud Alexandriam A. D. 251. Denique nomen menſis. 3. Mach. 11.

Dioſcuri, à Græcis dicuntur *Caſtor* & *Pollux*, quos antiquitas credidit ſalutares eſſe navigantibus, ſi Gemini apparerent (apparent autem ignis ſpecie antennæ aut malo inſidentes) contra triſtes, ſi ſinguli. Dioſcuri apud Græcos, inquit Cic. 3. de Nat. D. multis modis nominantur. Primi tres, qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Jove antiquiſſimo & Proſerpinâ nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionyſius. Secundi Jove tertio nati ex Ledâ, Caſtor & Pollux. Tertii dicuntur à nonnullis Aleo, Melampus & Emolus, Arei filii, qui Pelope natus fuit.

Dioſcurias, qui & Σεβαστόπολις Ptolemæo ac Arriano, Colchidis ad Pontum urbs, quondam *Æa* dicta. Steph. Plinio tamen hæ diverſæ ſunt. Habet & Stephanus quoque eodem tractu *Æam* aliam à Dioſcuriade. *Savoropoli* Caſtaldo, *Sevaſtopoli* Joſ. Barbato. Item una ex Leucis inſulis in Africa. Eſt etiam inſula in mari Rubro. Steph. Et Italiæ promuntorium. Diodor. Sic.

Dioſpage, Meſopotamiæ op. in campeſtribus ſitum. Plin. 6. 26.

Dioſpolis, Ægypti civitas, quæ olim Hecatompylos. Sunt & aliæ quatuor in Ægypto præter hanc puſillæ civitates, item in Lydiâ & Palæſtinâ. Apud Steph. Arabiæ civitas eſt poſtea *Berytus* dicta. Item Bithyniæ urbs ad Pontum. Ptol. *Chio* Nigro dicitur. *Port de Haſſio* Theveto.

Dioſtecnoſia, fons in Andro inſ. qui quotannis nonis Jan. vini ſapore fluit. Plin. 2. 103.

Diotime, mulier philoſophiæ ſectatrix cujus lectionibus intereſſe non erubeſcebat Socrates. Plato in Sympoſ.

Diotimus, Athenienſis, qui cognominabatur *Chone*. Cæl. Rhod. 29. 1.

Diotrephes, vir peſſimus, φιλοπρωτεύων, uti teſtatur B. Joannes epiſtolâ tertiâ.

Dioxippus, poeta Comicus, cujus fabulas commemorat Suidas. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 359. Item nobilis Athleta. Plin. Item Alex. Magni miles mira fortitudine provocatus à Corrago (quem Horratum vocat Curtius) milite item Macedonico, clavâ eum occidit. Ælianus & Curt. lib. 8.

Dipæa, urbs Arcadiæ. Steph.

Diphilus, Athenienſis Imp. An. U. C. 311. Item architectus in perducendis ad finem operibus tardiſſimus, adeo ut locum fecerit proverbio, *Diphilo tardior*. Cic. ad Qu. fratrem lib. 3.

Diphilus Sinopenſis, Comicus paulo junior Menandro. Vide Voſſ. de Poet. Gr. cap. 8. nec non de hiſtoricis Græcis pag. 360.

Diphri, urbs Phœnicum. Steph.

Dipnias, urbs Theſſaliæ circa Lariſſam, ubi aiunt Apollinem primum eſſe pranſum, cum ex Tempe purgatus rediit. Steph.

Dipœna, Arcadiæ op. Pauſan.

Dipœnus, & *Scyllis*, marmore ſculpendo primi omnium inclaruerunt. Hi Sicyonem ſe contulere, quæ diu fuit officinarum omnium metallorum patria. Plin. 36. 4.

Dipolis, Lemnos vocatur, habet enim in ſe Hephæſtiam & Myrinam. Item civitas Emporienſibus vicina, quam murus dividit, quoſdam ex Indigetibus inquilinis prope ſe habens, qui etſi per ſe ſuam agerent Remp. communia tamen habere mœnia cum Græcis tutelæ gratiâ voluerunt. Strabo lib. 3. cujus verba ab hujus Lexici compilatore malè ſunt concepta. Nihil enim aliud ſibi voluit Strabo, quum de Emporio dixit, Δίπολις δὲ ἔστι, quam quod Livius dicit, Emporias duo fuiſſe opida muro diviſa. Vide Caſaub. ad locum.

Dippo, Hiſp. urbs inter Cordubam & Emeritam. Ant.

Dipſas, adis, lena, quam Ovidius inſectatur, quod puellam ſuam meretriciâ arte inſtrueret. Locus eſt lib. 1. Amorum Eleg. 8.

Eſt quædam (quicunque velit cognoſcere lenam,
Audiat) eſt quædam nomine Dipſas anus.
Ex re nomen habet; nigri non illa parentem
Memnonis in roſeis ſobria vidit equis.

Item *Dipſas* ſerpentis genus; Lucan. lib. 9.

——— *In mediis ſitiebant Dipſades undis.*

Dipſas, ſantis, flu. Ciliciæ ex Tauro profluens. Lucan. lib. 8. ——— *Tauroque videt Dipſanta cadentem.*

Dipſon, Arabiæ locus montibus aſper, & aquarum inops, unde hoc nomen traxit. Plin. 6. 29.

Dira, Æthiopiæ ſub Ægypto urbs in Nili ripâ. Plin.

Dirades, pars tribûs Leontidis à *Dirade* quodam dicta. Steph.

Diradiotes, Apollo dictus eſt à *Dirâ* loco ubi vaticinabatur. Dabat ibi mulier oraculum, ſed prius eam viri concubitu abſtinuiſſe oportuit. Singulis autem menſibus agnum noctu immolabat, cujus ſanguinem cum epotaret, repente Dei numine afflari credebatur. Pauſan.

Diræ, quaſi *Deorum iræ*, Acherontis & Noctis filiæ, animorum ſibi male conſciorum exagitatrices. Virgilius.

——— *Ultriceſque ſedent in limine Diræ.*

Servius in illud Æn. 12.

Dicuntur geminæ peſtes, cognomine Diræ,
Quas & Tartaream Nox intempeſta Megæram
Uno eodemque tulit partu, paribuſque revinxit
Serpentum ſpiris. ———

Diras eaſdem facit cum Furiis, & in cœlo Diras quidem vocari ait, in terris Furias, & Eumenides, apud inferos autem Stygias canes.

Dirbæ, locus Scythiæ, in quo Teos civitas eſt, ſi recte legitur apud Stephanum Τίως.

Dirce, Lyci Thebarum regis uxor, quam ille, repudiata Antiope, duxerat, quæ cum Antiopen gravidam eſſe animadverteret (nam poſt repudium, à Jove compreſſa fuerat) ſuſpicata virum ſuum clam cum illâ conſueſcere, in vincula eam conjecit. Verum inſtante jam partûs tempore, Jovis miſeratione vinculis ſoluta in Cithæronem montem confugit, ubi Amphionem & Zethum gemellos peperit, qui poſtea Lycum interfecerunt, Dircen vero caudæ indomiti tauri alligarunt, quæ diu ita per terram raptata tandem Deorum commiſeratione in ſui nominis fontem converſa eſt, non procul à Thebis. Prop. lib. 3.

Tu reddis pueris matrem, puerique trahendam
Vinxerunt Dircen ſub trucis ora bovis.

Cadmæa Dirce, Lucano dicitur lib. 3. Cujus nomen (inquit Bochartus) palam factum eſt ex Arabico דרקא *zirca* vel *zarca*, permutatione literarum z. & d. quod *cærulum* ſonat, quod ipſiſſimū Dirces epitheton eſt apud Statium lib. 1. Theb. *Cærula cum rubuit Lernæo ſanguine Dirce.* Hinc Ælianus Varro lib. 12. 57. Δίρκη καθαρᾷ καὶ ἡδεῖ ῥέουσα ὕδατι, *Dirce purâ ac dulci aquâ fluens*; Et in Euripidis Phœniſſis eidem tribuitur καλλιστόλαμπὲ νοτίς, id eſt, *pulchrifluus humor*. Hinc *Amphion Dirceus* pro Thebano apud Virg. & *Cygnus Dirceus* pro Pindaro apud Horat. Lucan. lib. 4. ——— *Sic ſemine Cadmi*
Emicuit Dircæa cohors, ceciditque ſuorum
Vulneribus, dirum Thebanis fratribus omen.

Claudianus lib. 1. de Raptu Proſ.

——— *Dircæis qualis in arvis*
Meſſis cum proprio mox bellatura colono
Cognatos ſtrinxit gladios, cum ſemine jacto
Terrigenæ galeâ matrem naſcente ſeverint,
Armiger & viridi floreret milite ſulcus.

Dircenna, fons Hiſpaniæ gelidiſſimus non procul à Bilbili. Mart. lib. 1.

Avidam

Avidam rigens Dircenna placabit ſitim.

Dire, promunt. & urbs ejuſdem nominis juxta Æthiopiam. Steph. Item civitas Athenienſium ſocia. Idem.

Dirini, pop. in 2 reg. Italiæ. Plin. 3. 11.

Diris, mons Mauritaniæ, quem propter altitudinem *cæli columnam* vocaverunt. Ex eventu ob Atlante rege in eum mutato *Atlas* nunc vocatur.

Dirphys, mons Eubœæ, ubi *Dirphya* Juno colitur. Steph.

Dis, Jovis & Neptuni frater, Inferorum Deus, qui & Pluto, utroq; nomine à *divitiis* deducto, quæ ab *inferis*, hoc eſt, ex intimis terræ viſceribus eruuntur. Item *Dis* qui & Samothes, Noe filius primus omnium Celticas colonias fundavit.

Diſan, vel *Diſhan*, fil. Seir Horræi, Gen. 36. i. e. *triturario* ſive *pinguedo*, vel *cinis*, *dens*, vel *ebur abundans*.

Diſcera, natio in Cyrene, quam Corn. Balbus cum pleriſque aliis duxit in triumpho. Plin. 5. 5.

Diſoræ, pop. Thraciæ. Steph.

Diſta, Ariæ reg. op. Ptol.

Dithyrambus, Bacchi apud Græcos cognomen, quod ei datum volunt, vel quod in antro διθύρῳ ſeu bifori nutritus fuerit, vel quod bis natus binas fores tranſierit, alvum matris videlicet, & femur Jovis, ut in fabulis eſt; cui originationi tamen quantitas ſyllabæ repugnat; nam vocula *di*, binarium numerum, ſeu reiterationem denotans, primam ſemper corripit, quæ contrà in *Dithyrambus* producitur. Hinc *Dithyrambus*, hymni genus dicebatur, quod Baccho cani ſolebat. Nam quod à quodam Thebano, qui item Dithyrambus dictus fuerit, idque invenerit, dictum volunt nonnulli, approbari ſatis non poteſt. Nam ſi ita ſe habuiſſet res, Pindarus certè inter cæteras laudes patriæ ſuæ hoc inventum non tacuiſſet, quin vel magnificè extuliſſet. Nunc vero tantum abeſt, ut unquam meminerit, ut laudem & inventionem Dithyramborum potius Corinthiis diſertè aſcribat. Erat autem hoc carminis genus ita compoſitum, ut inventione, dictione, & numeris à caſtigatâ ratione abiret longius, & miram licentiam, audaciamq; cum tumore quodam referret, ut non tam à ſanis & ſobriis, ſed furore Bacchico concitatis ſcriptum videretur, naturamq; Dei, cujus honori dedicatum erat, imitaretur. Inde Horat. 4. 2.

Seu per audaces nova Dithyrambos
Verba devolvit. ———

Benè *audaces*, propter τὸ ὕψος. Galenus lib. 1. Therapeuticæ methodi τινὲς μιλησιῶν καλὰ Πίνδαρον ἀσαντος ὑψηλῶς ἐν διθυράμβοις φάλλω τὸν Διόνυσον. Ὑψος vero illud in licentiâ & audaciâ rerum ac verborum. Rerum, qui Dithyrambici ἀεὶ μείζονα ἢ τῶν περιλλῶν λέγει φορτικά, teſte Suida in Διθυραμβοδιδάσκαλοι. Verborum autem quia σύνθετοι eorum ἢ πολυπλόκοι λέξεις, *junctæ* & *contortuplicatæ verba*. Interpres Ariſtoph. in Nebul. Quemadmodum & Demetrius Phalereus lib. de interpr. junctûram verbi audacem vocavit διθυραμβώδη διπλωσιν. Et ille apud Suidam in Διθυραμβος: λέγει ἰδίᾳ διθυραμβώδης ἢ φλεγμαίνουσα ποιητικοῖς ὀνόμασι. Hinc & Cicer. 3. de Orat. *Licentior, & divitior Dithyrambus*. Huc facit Epicharmi verſus in Philoctete apud Athenæum lib. 14.

Οὐκ ἔστι Διθύραμβος, ἂν ὕδωρ πίνῃ.

Vide Scal. Poet. 1. 44. Schottum ad Chreſtomathiam Procli, virumque eruditiſſ. Eraſmum Schmidhium peculiari diatribe de Dithyrambis, quam Pindari commentario ſubjunxit.

Ditiones, Dalmatiæ populi. Plin.

Dittani, pop. Hiſp. Celtiberis ab auſtro proximi. Strab.

Diva, Albionis inſ. flu. in Scotiâ per oram ad ortum fluens, & in mare ad Aberdoniam urbem deſinens, vulgò *Dee*.

Divdurum, urbs 15. m. p. à Lutetiâ diſtans. Anton.

Divio, urbs celeberrima & metropolis Burgundiæ ducatus, qu. *Diviopolis*, ut quidam volunt, i. e. *Divorum*, ſeu *Deorum civitas*. Hanc olim Hedui, ſeu Sequani occupabant, vulgò *Dijon*. long. 26. 02. lat. 46. 50.

Divitiacus Heduus, hoſpes & laudator Ciceronis, & Cottæ, naturæ rationem ſibi notam eſſe profitebatur, & partim auguriis, partim conjecturâ, quæ eſſent futura dicebat. Cic. 1. de Divinat.

Divodorum, urbs quondam Auſtraſiæ, nunc Lotharingiæ metropolis, alio nomine *Metis*, vulgò *Mets en Lorrain*. Ptol. Alii Theonis villam vulgò *Theonville* eſſe putant.

Diur, Maurit. Tingit. flu. Ptol. vulgò *Teculet*.

Dius, hiſtoricus, de rebus Phœnicum conſcripſit. Eâ ex hiſtoriâ fragmentum de Solomone & Hiramo conſervavit nobis Flavius Joſephus lib. 1. contra Ap. Item 27 Hieroſolymorum Epiſcopus A. D. 205.

Dyllus, hiſtoricus Athenienſis, de quo vide ſis Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 360. Item ſtatuarius, cujus opera commemorat Pauſanias in Phocicis.

Dizerus, urbs Illyriæ, ἀπὸ τῆ διζῶς τὴν Μήδειαν, quòd illic quæſita ſit Medea. Steph.

Dizoatra, Armeniæ min. op. Ptol.

D O.

Doanus, Indiæ flu. extra Gangem. Ptol. *Doani* populi ibidem.

Doberæ, Thraciæ pop. Herodotus.

Doberus, urbs Pæoniæ. Steph. quæ *Deborus* Ptolemæo dici videtur.

Dobuni, Angliæ pop. quorum urbs Ptolemæo *Corinium* dicitur. Regio eorum nunc eſt *Glocesterſhire* & *Oxfordſhire*.

Dochi, Æthiopiæ ſub Ægypto pop. Plin.

Docimeum, urbs Phrygiæ. Steph.

Docirava, Daciæ civitas. Ptol.

Doclea, Dalmatiæ urbs, hodiè *Antivari*. Pop. *Docleatæ*. Plin. 3. 22. *Medon* Nigro op. ejuſdem tractus dicitur.

Dodan, i. e. *dilectio*, aut *mamillæ* ejus, vel *patruus ejus*, nomen viri. 1 Par. 20.

Dodanim, filius Javan. Gen. 10. Aliis *Rhodanim*, à quo *Rhodii* Vide Bochart. Phaleg. 3. 6.

Dodona, civitas Chaoniæ, reg. Epiri, juxta quam propinquum erat nemus Jovi ſacrum, quèrneum totum, ubi Jovis Dodonei templum fuiſſe dicitur, & in eo oraculum omnium quæ apud Græcos fuerunt, vetuſtiſſimum. Quod autem columbas in eâ ſylvâ vaticinantes fingunt, hanc habet rationem, quod mulieres fatidicas, ſeu divinatrices linguâ ſuâ Theſſali vocarunt Πελειάδας, h. e. columbas, ita Herodotus. Alii arbores ipſas vocales fuiſſe volunt, & conſulentibus oracula edere ſolitas. Ovid. Tr. 4. 8.

Hæc mihi ſi Delphos, Dodonaque diceret ipſa,
Eſſe videretur vanus uterque locus.

Prop. lib. 2.

Sed tibi jam videor Dodonâ verior augur.

Hinc *Dodonæum æs*, tintinnabuli quoddam genus, die noctuque continuò crepitans; unde & ad homines juſto loquaciores proverbiali metaphorâ transferri ſolet. Virgil. Æn. 3. —— *Dodonæoſque lebetas.*

Auſonius: *Nec Dodonæi ceſſat tinnitus aheni.*

Hinc *Dodonius*. Claudianus.

Ceſſerit inventis Dodonia quercus ariſtis.

Item *Dodonis*. Val. Flaccus.

——— *Dodonida quercum*
Ingredior. ———

Dodone, Jovis & Europæ filia. Item fons qui cum ſit gelidus, immerſas faces extinguit, ſi extinctæ admoveantur, accendit. Idem meridie ſemper deficit, quâ de cauſâ Anapauomenos dicitur.

Dodonides, nymphæ, Liberi patris nutrices, quæ & *Atlantides* dicuntur.

Dœantes, campus & urbs Phrygiæ. Steph.

Doeg, i. e. *ſollicitus*, ſive *piſcator*, unus ex paſtoribus Saulis. 1 Reg. 21.

Doii, Arab. Fel. gens in Panchæâ reg. Diodorus.

Dolabella, familiæ Romanæ nomen. Lentulorum gentis fuiſſe dicuntur. Legimus namque apud Aſconium Pædianum, & Macrobium, Pub. Lentulum generum Ciceronis fuiſſe, exiguæ ſtaturæ hominem, quem longo accinctum gladio Cicero videns, jocoſè, quis illum alligaſſet gladio, quæſivit. At hunc Dolabellam dictum, apud quem Tullia ex partu deceſſit, conſtat ex epp. Ciceronis, & Plutarcho in Ciceronis vitâ. Ex hâc familiâ *Dolabelliana pyra*, de quibus Plin. 15. 15.

Dolates, Umbriæ pop. qui *Salentini* cognominantur. Plin.

Dolba, urbs Adiabenæ. Steph.

Dolenſis, urbs quæ & *Dola*, vulgò *Doll*, urbs Gall. Celt. in Britanniâ minore, *Neadunum* veteribus, teſte Cænali, dicta. long. 18. 30. lat. 49. 03. Eſt & *Dola* vulgò *Dole*, urbs Sequanorum conventus juridicus & Academia. long. 26. 40. lat. 46. 44.

Dolicæ, inſulæ Arab. Felicis in Indico mari. Plinius.

Doliche, Ptol. Pelaſgiotarum in Macedoniâ op. *Alchria* hodie Villanovano, *Tochala* Mercatori. Quam cum Pithio, & Azoro, tria in orbem ſita opida Livius lib. 42. *Tripolim* vocari ſcribit. Item inſ. maris Ægæi, quæ & *Macris* & *Ichthyneſſa* dicebatur. Item urbs Syriæ in Commagenâ reg. quæ Δολιχανὰ Stephano dicitur. *Doliche* quoque Straboni *Dulichium* dicitur. Vide ibi.

Dolichiſte, inſula è regione Chimæræ Lycii montis. Plin. 5. 31.

Dolienus, 10 Hieroſolymorum epiſcopus. An. Dom. 174.

Doliolum, Romæ tumulus in reg. Aventinâ. P. Victor.

Doliones, incolæ Cyzici, alias *Dolici*, vel *Dolionii*. Steph.

Dolionia, Dolionum regio. Strabo.

Dolomena, Aſſyriæ regio. Strabo lib. 16.

Dolon, vir Trojanus, egregiâ pedum pernicitate præditus, qui cum in caſtra Græcorum ſpeculator miſſus eſſet à Diomede & Ulyſſe deprehenſus, conſilia Trojanorum ſpe conſervandæ vitæ illis aperuit: quem tamen ut proditorem falſâ ſpe deluſum occiderunt. Ulyſſes ipſe apud Ovid. Met. 13.

Auſum eadem quæ nos Phrygiâ de gente Dolonem
Interimo, non ante tamen quam cuncta coegi
Prodere, & edidici quid perfida Troja pararet.

Dolonci, pop. Thraciæ, à *Dolonco* fratre Bithyni. Steph.

Dolopes, Theſſaliæ pop. in extremis finibus Phthiotidis, quibus Peleus (cuius imperio parebant) Trojani belli tempore Phœnicem præpoſuit, ut ex Hom. refert Strabo lib. 9. Plinius eos Ætoliæ annumerat, Epiro vero Ptolemæus. Regio eorum *Dolopia* Straboni & Thucydidi. Eorum meminit Virg. Æn. 2.

——— *Quis talia fando*
Myrmidonum, Dolopumve aut duri miles Ulyſſei
Temperet à lacrymis? Idem ib.
Non ego Myrmidonum ſedes Dolopumve ſuperbas
Aſpiciam, &c. ———

Hinc *Dolopeius*. Val. Flac. lib. 2.

——— *Vidiſſe putant Dolopeia buſta.*

Dolus Mendeſius, Ægyptiæ gentis author memorabilis dicitur Columellæ lib. 7. Citatur etiam ab eodem iterum lib. 11.

Domacia, Theſſaliæ urbs. Laonicus.

Domada, op. Arabiæ. Plin. 6. 8.

Domana, Armeniæ min. urbs, Antonino. Et Arabiæ Felicis. Ptol.

Domanetica, Ponticæ provinciæ regio ſatis ferax, per quem Amnias flu. illabitur. Strabo lib. 12.

Domazanes, Arabiæ pop. Plin. 6. 29.

Dometiopolis, Iſauriæ urbs. Steph.

Domiduca, Juno dicta eſt, quia veteri ritu ſponſas ad ſponſos ducere primâ nocte conſuerunt, nuptiis a. Juno præeſſe credebatur

Dominica, uxor Valentis Imp. quæ Gothos ad evertendam Conſtantinopolim irruentes pacavit.

Dominicus Malateſta, Italus, vir clarus nullis relictis liberis obiit.

Dominicus Maurocenus Venetorum dux. An. Dom. 1149.

Dominicus Michael, Venetorum dux præclariſſimus, de quo vide Blondum Dec. 2. Lib. 5.

Domitianus, Grammatici nomen apud Romanos, ita dictus, quod eſſet intractabilis, & valdè moroſus.

Domitianus, Imperator Rom. Flavium Clementem patruelem ſuum, (cujus filios etiam parvulos ſucceſſores palam deſtinaverat) interfecit, Diſcipulum Pantomimi puberem occidit, nullam aliam ob cauſam, quam quod magiſtro formâ ſimilis eſſet. Metium Pompoſianum quod habere imperatoriam geneſin ferebatur, & alias quaſdam ob cauſas leviculas necuit. Chriſtianos paſſim crudeliter perſecutus eſt. In exilium D. Joannem Evangeliſtam pepulit, ac Deus vocari voluit.

Domitius, Ulpianus Juriſperitus, Alexandro à Imp. conſiliis, an. U. C. 976.

Domitius Marſus poeta, ſcriptor Epigrammatum. Idem compoſuit bellum Herculis contra Amazones, Et de urbanitate. Vide Voſſium de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 16.

Domitius Nero Imp. Romanus, vide *Nero*.

Domitius Afer Nemauſenſis, Tiberio Cæſare regnante cœpit inclareſcere. Sub Caio reus præter ſpem abſolutus eſt, quod illi accuſanti nihil reſpondiſſet, dicens ſe Caium oratorem magis quam Cæſarem expaveſcere. Unde non modo judicio liberatus, ſed & Conſul renunciatus eſt. Auctor Dio. Scripſit de Teſtibus libros 2. Fabius 4. 7. Sunt & urbane dictorum ab eodem editi libri. Fabius 6. 4. Mortuus eſt in cœnâ ex cibi redundantiâ ſub Nerone, teſte Euſebio. Quintil. lib. 5. confitetur ſenem Domitium ſibi adoleſcentulo cultum, ſed priore authoritate multum imminutâ.

Domna, Severi Imp. uxor Martia ſic dicta ab Oppiano Cyneg. 1. Vide illic Rittershuſium.

Domnus, Demetriani Epiſcopi filius, damnato, ejecto, & excommunicato Paulo Samoſateno, Antiochiæ eccleſiæ præfectus eſt. Euſeb. 7. 26.

Don, fluvius à quo *Dodonam* aliqui dictam volunt. Steph.

Donaceſa, Phthiotidis mons. Plin.

Donatus, Grammaticus doctiſſimus D. Hieronymi præceptor. Dubitatur à nonnullis, utrum is Donatus Hieronymi Præceptor fuerit, qui in Terentium commentarios ſcripſit, Quod omnino tamen veriſimile videtur, ſiquidem in Comment. in Eccleſiaſten Hieronymus teſtatur ſe audiviſſe Donatum Terentii fabulas exponentem. Scripſit de octo partibus Orationis, quem librum emendatum operi ſuo Grammatico Diomedes adjunxit.

Donatus, Epiſcopus in Berœâ, multa edidit miracula, inter quæ illud quod ſequitur hujuſmodi fuit. Draco circa pontem in viâ publicâ jacens, cibum habebat oves, capras, equos, boves, homines etiam abripiens devorabat. Ad quam beſtiam Donatus, ſive gladio, ſive aliquo jaculo veniens, cum illa levaſſet caput, quaſi vocatura virum, tunc ille vexillum crucis ante faciem ejus digito diſignans in aere, in os ejus expuit. Beſtia vero ſputum mox ore ſuo ſuſcipiens, expiravit: quam 8 paria boum in vicinum campum traxerunt, ubi igne combuſta eſt, ne aerem fœtore corrumperet. Euſeb. Hiſt. Eccleſ. 9. 46.

Donatus, hæreticus, natione Afer, qui dicebat Filium eſſe minorem Patre, & Spiritum Sanctum filio.

Donettini, Gens Moloſſorum. Steph.

Donus, Moloſſiæ flu. Steph.

Donus, 66 Romanorum Epiſcopus An. Dom. 334. Item alius 134 Pontifex Rom. An. Dom. 634.

Donuſia, inſ. parva Rhodi, in quam Dionyſius Ariadnen ex Naxo tranſtulit, cum Minos pater eam perſequeretur. Unde corruptum vocabulum videtur pro *Dionyſia*. Steph.

Donuſſa, Achaiæ caſtellum inter Ægyram & Pallenem. Steph.

Donyſa, inſ. in mari Ægæo, Cycladum una, in qua viridis marmor naſcitur. Virg. 3 Æn.

Bacchatamque jugis Naxon, viridemque Donyſam.

Dor, i. e. *generatio*, vel *habitatio*, civitas Palæſtinæ maritima, *Dora* Ptolemæo.

Dorâ, inſula in ſinu Perſico. Steph. Item Fons Arabiæ. Plin. 6. 28.

Doracle, inſ. in ſinu Perſico, cui Mazena quidam præfuit, à quo Miſtropaſtes Satrapa Darium fugiens, hoſpitio acceptus eſt, navigationis ducem poſtea ſeſe illi præbens, quo in patriam quod quærebat, remearet. Strabo 16.

Dorana, Galatiæ urbs. Anton.

Dorath, Mauritaniæ op. Ptol.

Dorcades, inſulæ maris Atlantici. Vide *Gorgines*.

Dorcas, i. e. *capræa*, vel *damula*, nomen mulieris quæ & *Tabitha* Syriacè dicebatur, à D. Petro Apoſtolo à mortuis excitata, Joppe civitate, Act. 9.

Dorceſtria, vulgo *Dorcheſter* op. geminum in Angliâ, unum apud oram auſtralem, inter Wintoniam ad ort. & Exoniam ad occ. comitatus, qui *Dorſetſhire* vocatur, caput.

Alterum

Alterum *Dorcheſter* prope Oxonium, inde 7 m. p. in ortum Londinum verſus ad Iſis & Tamæ amnium confluentiam, olim ſedes Epiſcopalis, quæ poſtea ad Lincolniam transferebatur.

Dorceus, inter canes Actæonis ab Ovidio numeratur. Met. 3.

Dorda, i. e. *habitaculum* vel *generatio ſcientiæ*, filius Maol. 3 Reg. 4.

Dores, Herodoto lib. 1. populi in Aſiâ quos Crœſus ſubegit.

Dorès, populi Doritæ juxta Ætoliam.

Doria, & *Dorica*, nomina partis Achaiæ, quæ propinqua eſt Athenis. Plato de Legg. lib. 3. *Achivi Trojâ redeuntes, ſuaſque domos, urbeſque repetentes, à popularibus malè excepti multâ atque indignâ paſſi ſunt, mutatoque Achivorum nomine, Dores dicti ſunt, à Dore, qui maximam fugitivorum illorum partem collegerat.* Servius vero in 2 Æn. *Dorica*, inquit, *à Doro Neptuni filio dicitur.*

Doriæ, Indiæ extra Gangem flu. Ptol.

Dorienſes, Cretæ inſulæ, & Cyrenaicæ reg. populi. Callimachus.

Dorieum, Phrygiæ civitas. Steph.

Dorion, op. Peloponneſi in tractu Meſſeniaco, juxta quod Thamyras citharoedus Muſas ad certamen provocavit. Plin. 4. 5. Lucan. lib. 6.

——— *Pteleos, & Dorion ira*
Flebile Pieridum. ———

Doris, nympha marina, Oceani & Tethyos filia, quæ Nereo fratri nupta immenſam vim nympharum marinarum peperit, quæ à nomine patris, *Nereides* appellatæ ſunt. Prop. 1. 17.

At vos æquoreæ formoſâ Doride natæ
Candida felici ſolvite vela Noto.

Ponitur nonnunquam pro ipſo mari. Virg. in Gallo.

Sic tibi cum fluctus ſubterlabere Sicanos
Doris amara ſuam non intermiſceat undam.

Doris, Locrenſis, Dionyſii Siciliæ Tyranni uxor. Cic. Tuſc. 5.

Doris, Græciæ regio juxta ſinum Maleacum, à tergo habens Oetam montem, à Doro Neptuni & Alopes filio dicta. Ex quâ regione qui originem traxerunt, quacunque terrarum in parte conſederint, *Dores* appellati ſunt. Hinc *Doricus*, quod pro Græcanico poetæ nonnunquam uſurpant. Virg. Æn. 2.

——— *Juvat ire & Dorica caſtra*
Deſertoſque videre locos, lituſque relictum.

Dorica muſa Proverb. apud Ariſtoph. in Cleonem, qui non aliud genus harmoniæ didicerat præter Doricæ, alludens ad Δῶρον, quod *munus* ſignificat, cum munerum avidū denotans. Aliud adagium eſt *Doricè concinere* apud Plut. in Lachete, in eos qui aliud verbis, aliud factis faciunt. *Dores* etiam, præſertim virgines, diſcincti, & ſine tunica quandoque interdiu incedere ſolebant. Unde Proverb. *Doricè incedere*, in eos, qui depoſitis veſtibus magnâ ex parte nudi incedunt. Sic apud Pauſan. & Ælium Dionyſium: Neſcio an huc alludat Juvenalis quando ait. Sat. 3.

Uxorem Comædus agit, vel Dorida nullo
Cultam palliolo. ———

Iidem *Dores* erant naturâ loquaces. Unde apud Theocr. *Doribus Doricè loqui*, adagium eſt in eos, quorum oratio moribus & ingenio reſpondet, vel in loquaces naturâ.

Doriſci, gens circa fontes Indi flu. Plin.

Doriſcum, *Doriſca*, Ptol. locus, vel Præfectura Thraciæ in orâ apud Hebrum flu. ubi Xerxes Perſarum Rex exercitum qui 170 myriadibus conſtabat, h. e. decies ſeptiès centenis millibus militum recenſuit. Eſt & promuntorium Atticæ à Piræo 42 m. p. recedens.

Doriſtus, 5 Lacedæmoniorum rex.

Dorium, in Peloponneſo, Eubœâ, & Thraciâ opidum. Strabo. Meſſeniæ urbs Pauſaniæ, & mons circa Cnidum; Pyli etiam op. Heſychius.

Dorius, Luſitaniæ flu. Ptol. Et alius Indiæ extra Gangem. Idem.

Dorobitza, Illyris flu. & urbs. Laonicus.

Dorocottoros, urbs Galatarum Aquiloniarum. Steph.

Doron, Ciliciæ urbs. Plin.

Doros, Phœniciæ, & Cariæ urbs. Steph.

Dorothea, puella Alexandrina, nobili orta familiâ, ingentibus divitiis, & propinquis nobilibus pollens; ſed in eâ ingenii, atque induſtriæ bonum, cæterarumque honeſtarum artium ſtudia magis, quam hæc vigebant. Formæ vero ac decoris gloria tanta ei fuit, ut mirum ac ſpeciale in eâ Dei figmentum crederetur. Sed illa, quæ religione animi, & honeſtate vitæ pulchrior, quâm vultu corporis eſſe ſtuderet, æquiſſimo mentis judicio, quod pulchrum, ac decorum inter homines videbatur, id potius Deo conſecrare, quam uſui humano indulgere ſtatuit, ut virgo Deo ſacra perſiſteret. At Tyrannus ad contemerandam virginem, ac polluendam ejus caſtitatem animum intendit. Comperto vero quod Chriſtiana eſſet, quæ ſecundum ſua edicta pœnæ magis, quam libidini ſubjicienda videretur, in ambiguo poſitus, æſtuare coepit, & in quam ſe partem verteret, ignorare; Sed ubi dubios animos libido, quæ ei latius dominabatur, obtinuit, & expectantem virginem pro martyrio ad ſupplicium rapi, per occultos nuncios de ſtupro interpellavit: Illa æquè ſibi nefas eſſe reſpondit templum ſui corporis, quod ſemel Deo conſecraverat, idolorum cultu, ac libidinis contagione polluere; Proinde ſe quidem ad mortem paratam eſſe. Ad quæ reſponſa Tyrannus libidine accenſus, cum acrius incaleſceret, & niſi verbis acquieviſſet, vi agere decerneret, omnibus, virgo pudiciſſima, facultatibus ſuis, domoque ac familiâ derelicta, noctu clam cum paucis fideliſſimis famulis, & cum amiciſſimâ comite caſtitate diſceſſit, atque illuſum tyrannum reliquit. Euſeb. Hiſt. Eccleſ. lib. 8. cap. 17.

Dorotheus, Armeniæ Prætor, An. Dom. 29.

Dorotheus, Tyrius, qui ſub Diocletiano vixit, & ſub Juliano multa perpeſſus fuit, creditur à multis author eſſe libelli de vitâ & morte Prophetarum, Apoſtolorum, & diſcipulorum Chriſti: Sed non pauca in eo ſunt tanto viro indigna. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. 2. 18.

Dorotheus, ſexto hiſtoriarum de rebus geſtis Alexandri citatur ab Athenæo initio lib. 7. Idem, ſeu alius in primo rerum Sicularum adducitur à Stobæo, loco de vituperio tyrannidis. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 361.

Dorpia, vide *Apaturia*.

Dorticum, Myſiæ ſup. civitas juxta Danubium. Ptol.

Dorſanes, Hercules apud Indos ſic dictus. Heſychius Δορσάνης ὁ Ἡρακλῆς παρ' Ἰνδοῖς. Difficile eſt Indicæ hujus appellationis cauſam adducere. Cæteroquin vicinum eſt Chaldaicum דרס *daras*, h. e. *calcare*, *premere*. Et in præcipuâ Herculis laude ponebatur, quod Tyrannos calcaret, & oppreſſerit.

Dorſenus Fabius, poeta Comicus, cujus teſtimonio ac verſibus utitur Plinius 14. 13.

Dorus, filius Epaphi, filium habuit Pygmæum, à quo *Pygmæi* dicti. Steph. Item Neptuni fil. qui regnavit in parte Graciæ, à quo *Dores* dicti. Servius in 2 Æn. Urbs etiam Phœniciæ, incolæ *Doritæ* & *Dorienſes* Pauſaniæ. Eſt itidem Cariæ urbs. Steph.

Doryclus, fil. Priami nothus, ab Ajace in bello Trojano interfectus. Hom. Iliad. 11.

Doryclus, frater Phinei regis Thraciæ. Virg. Æn. 5.

Fit Eeroe Iſmarii conſtix longæva Dorycli.

Doryclus, primus cœſti victor in Olympicis. Cælius.

Dorylæus, magnæ Phrygiæ civitas Ptol. Plinius 5. 29. eandem *Dorylaum* vocat, juxta quam oritur Hermus amnis. Δορυλαίσιον Stephano dicitur.

Doryſketa, Aſiæ min. regio ad Ægæum pelagus. Diodor.

Dorylas, Naſamon quidam potentiſſimus, unus ex iis qui Perſeo in aulâ Cephei vim inferre conati ab illo ſunt interfecti. Ovid. 5 Faſt.

Et Naſamoniaci Dorylas ditiſſimus agri
Dives agri Dorylas, quo non poſſederat alter
Latius, aut totidem tollebat farris acervos.

Dorylas, Centaurus. Ovid. Met. 12. Sipont.

Doryleus, fluvius in Phrygiâ.

Dorylaus, rei militaris peritiſſimus, magnâ familiaritate Mithridati Evergetæ devinctus. Strabo lib. 10.

Dorylius, legatus Deiotari regis ad Cæsarem.

Dosa, Assyriæ urbs, & Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Dosareni, Arabiæ Felicis gens. Ptol.

Dosaron, Indiæ intra Gangem flu. Ptol.

Dosci, Asiæ ad Pontum Euxinum pop. Strabo.

Dosiadas, condidit è versibus Βωμόν, sive Aram, à figura sic dictam. Meminit ejus Lucianus in Lexiphane. Patria Rhodium fuisse, liquet ex Græcis Scholiis ad Ovum Simmiæ. Primus edidit Salmasius, ac eruditis Scholiis emendavit. At altera ara, quæ Theocrito solet subjungi, nec Theocriti, nec Dosiadæ est, ut eidem Salmasio ostensum.

Dosiades, de rebus Creticis libros edidit. Plin. 4. 12. Fortasse idem est ac *Dosidas*, ex quo à Clemente in Protrept. quiddam de Lesbiorum sacrificiis adfertur.

Dositheus historicus, quem testem sæpius adhibet Plut. in Paral. Min. Alius est *Dositheus* Astrologus, cujus meminit Plin. 18. 31. Item nomen Ducis. 2. Macch. 11.

Doso, cognomen populare Antigoni Demetrii nepotis, inde tractum quod benignè omnibus promitteret, nec promissa præstaret. Ille enim quidvis petentibus respondere solebat Δώσω, i. e. *Dabo* unde natum proverbium *Dosones*.

Dothan, i. e. *ritus*, aut *lex*, locus in Judææ, ubi Joseph. reperit fratres suos pecora pascentes. Gen. 37. qui etiam Hieronymi temporibus superierat in duodecimo à Sebaste miliario contra Aquilonis plagam 4 Reg. 6.

Dotium, urbs Thessaliæ. Vide Steph.

Doveona, Cadurcorum in Galliâ urbs. Ptol. *Cahors* Vineto, *Dove*, vel *Douve* pagus Lipsio in Amphitheatro.

D R.

Drabescus, Thraciæ regiuncula. Steph.

Dracanus, mons ubi Jupiter Bacchum è femore natum edidit. Theocritus in Lenis, sive Bacchis Idyll. 26.

Χαίρει μὲν Διόνυσος ὃτ' ἐκ Δρακάνω πεφύτευτο
Ζεὺς ὑπὲρ μεγάλαν Σφηγνίδα Θήκαλο λύζας.

Vide Nat. Com. p. 513. & Palmerium p. 813.

Dracæ, Asiæ pop. circa Caucasum. Trogus.

Drachinæ, Ariæ gens. Ptol.

Drachonus, flu. Gall. Belg. per Austrasiam, sive Lotharingiam in Mosellam influens, Auson Idyll. 10.

Prætereo exilem Lesuram, tenuemque Drachonum.

Hodiè *Draun*, *Draphonus* legit Scal.

Draco, antiquissimus Athenienssium legislator ante Solonem, cujus leges Solon ipse, præterquam quæ de cæde erant constitutæ, abrogandas curavit propter severitatem. Nam una omnibus pœna constituta erat, ut etiam qui desidiæ damnati essent, aut qui olera surripuissent, capite plecterentur. Ob quam causam Demades dicere solebat, *Draconem non atramento, sed sanguine leges scripsisse*. Gellius. 11. 18. cujus rei causam cum ab eo quidam quæsiisset, respondisse fertur, parvas quidem se culpas eâ pœnâ dignas existimasse, magnis vero quam majorem constitueret, non habuisse. Plut.

Draco, homo quidam sceleratissimus. Vide *Pythia*.

Draco, Asiæ minoris mons in Tmolo desinens. Plin.

Dracon, flu. ad radices Vesuvii montis. Procop. Juxta Nuceriam labitur. *Dragone* vulgò.

Draconigena, à poetis dicebatur urbs Bœotiæ à Cadmo cum quinque viris ex Draconæ ab ipso interfecto natis, constructa, dicitur & *Thebæ*.

Draconis, insula in Libyâ. Steph.

Draconon, vel *Draconum*, op. & mons Icariæ, inf. Steph. Sed Plinio est insula maris Ægæi deserta.

Dracontius, incertæ ætatis Poeta, hexaemeron, sive de opere 6 Dierum, scripsit carmine heroico. Primi è Bibliothecâ S. Victoris edidere Parisienses, posteaque mendis aliquot sublatis Georgius Fabricius: hinc Bibliothecæ SS. Patrum à se editæ, editione secundâ, Tom. 8. inseruit Margarinus de La-Bigne. Notas in eum scripsit Joannes Weitzius.

Dracuina, Rhætiæ in Suevâ Cisdanubiana, *Trauburg* Lazio.

Dracunteus, sive *Dracuntus*, *Dracontius* Ptolemæo, Africæ propriæ adjacens insula. *Chelbi* Nigro dicitur.

Dracus, Achæorum dux, à L. Mummio Romanorum duce victus. Liv. lib. 52.

Dragmus, urbs Cretæ. Steph.

Dragogi, Asiæ pop. quos Arrianus lib. 3. de gestis Alexandri cum Drangis numerat.

Drances, unus ex Latini Regis proceribus, eloquens quidem, sed imbecillis, Turno Rutulorum regi infensissimus. Virg. Æn. 11.

Drangæ, pop. Persici, unde fœmininū *Drangæis*, & regio *Drangiana*. Steph. Quam Ptolemæus ab occasu, & Septentrione Aria, & Bagoa monte terminari ait, ab oriente ab Arachosia. *Sigistan*, Mercatori, & Castaldo.

Dransi, Thraciæ pop. Herodot. lib. 5. ad editum puerorum sedentes plorant, & quascunque necesse sit illi, qui vitam ingressus est perpeti humanas calamitates recensent. Fato functos magnâ lætitiâ sepeliunt. In Exemplaribus emendatioribus legitur Τραυσοὶ *Trausi*.

Drapsaca, Bactrianæ urbs. Arrian. Hist. lib. 3.

Drasoca, Paropanisi, & Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Dratygenia, Asiæ regio. Polyb.

Drauca, Cretæ civitas. Isacius in Lycophr.

Draudacum, castellum Penestiæ regionis. Livius.

Dravus, Pannoniæ flu. quem Danubius excipit. *Darus* dicitur Ptolemæo. *Drabus* Straboni, vulgò *Dra*.

Draxum, Siciliæ locus sacer, ubi agricolæ dona offerebant. Hesychius.

Drecanum, locus Coæ insulæ versus occidentem, & pagus. Strabo.

Drepana, urbs Lyciæ.

Drepana, pl. num. vel *Drepanum*, promuntorium, & urbs Siciliæ, trans Lilybæum, non procul ab Eryce monte, ita dicta quod δρεπανοειδὲς sit, h. e. *in modum falcis incurvata*; vel ab eo quòd Saturnus, amputatis virilibus paternis, illuc falcem projecerit. Ovid. Fast. 3.

Quique locus curvæ nomina falcis habet.

At vero in portu Drepanitano terra non curvatur in falcis modum, sed in acumen definit. Ac proinde *Drepana* videtur nomen fecisse Punicum דרבן *Darban*, i.e. *aculeus*, quod extat in Ebræo Scripturæ textu, 1 Sam. 13. 21. Bochartus.

Drepanum, urbs in Bithyniâ ad sinum Astacenum, postea *Helenopolis* in honorem Helenæ Constantini M. matris appellata, media fere inter Nicomediam ad bor. & Nicæam ad meridiem. Nicephorus Callistus.

Drepanum, promuntorium tergeminum. Unum in Cyrenaicâ regione, in illius & Africæ confinio ad Syrtim magnam, apud Automalam op. *Punta Sabia*, teste Marmolio. Alterum Cretæ, in orâ Boreali, inter Cydonem & sinum Amphimalum. *Capo Melechia* Moletio. Tertium in orâ Cypri occiduâ apud Paphum urbem. *Capo di Baffo*.

Drepsa, Ptol. Sogdianæ regionis metropolis. *Darapsa* Strabonis esse vult Villanovanus, à Strab. tamen hæc Bactrianæ attribuitur.

Dresa vel *Dresda*, vulgò *Dresen*, vel *Dresden* Misniæ in sup. Saxoniâ, op. situ aspectuque amœnissimum, valido murorum circuitu, foveis, ac propugnaculis probè munitum; publicorum, privatorumque ædificiorum nitore cum præcipuis Misniæ urbibus decertat. Ab Albi flu. irrigatur, cujus margines pons, stupendâ ad longitudinem serie, ex saxo durissimo fornicatus conjungit, habens in citeriore latere Dresam antiquam, frequenti habitatione celebrem. Duces Electores Saxoniæ hic sedem & Armamentarium posuerunt.

Dresia, urbs Phrygiæ. Steph.

Dricca, Scythiæ flu. Jornandes.

Drilon, flu. Macedoniam ab Illyrico dividens, ex Scardo monte fluens, Dardanos attingens, ac in mare Adriaticum apud Lissum urbem influens. *Lodrino* Sophiano. *Drinax* Nigro. Ejus meminit Nicander.

——— Δρείλων, ἠὲ Νάεστος ἴχθυν.

Vide Bochartum de Col. Phœn. pag. 503.

Drillæ, pop. Cappadociæ in orâ maris Euxini, inter Trapezuntios & Colchos, Macronibus finitimi, teste Arriano in Periplo. Sed apud Xenophontem inter Cerasuntem, & Trapezuntem urbes.

Drilonius, urbs maxima Celticarum. Steph.

Drilophylitæ, Indiæ intra Gangem populi. Ptol.

Drimæa, Græciæ regio juxta Parnassum montem, Plinio

Paula

Daula appellata. In eâ Daulis urbs eſt apud Ptolemæum.

Drimati, pop. Arabiæ Felicis. Plin.

Drinius, vel *Drinus*, flu. geminus, ut videtur; unus Macedoniæ, ex Lychnido lacu manans, & obliquè fluens in mare, ad Liſſum urbem labens, *Boliana* Dalmatis dictus, teſte Nigro, ac idem eſt cum Drilone, ut aliquibus placet. Alter ex monte Scardo inter Illyricum, & Myſiam ſuperiorem in Saum flu. delatus, *Drino*, *la Drina*, & *Caradrina* dictus.

Driodones, Dii Lacedæmoniis ſic dicti. Heſychius, Δριώδονες, θεοὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις.

Drios, Arcadiæ mons. Diodor.

Drobeta, Daciæ urbs. Lib. Notit.

Drogo, Apuliæ comes.

Dromæus, Apollo Cretenſibus, & Lacedæmoniis dictus. Plut. Symp. 6. 4. Πύθλῃ μὲν Ἀπόλλωνι Δελφοὶς, Δρομαίῳ δὲ Κρῆτες ἐγρῶσιν, ᾗ Λακεδαιμόνιοι.

Dromeus, Paraſitus quidam, à quo, cum quæſitum eſſet, An apud Chalcidem lautum pararetur convivium; reſpondit, jucundius ſibi videri Chalcidenſis cœnæ proœmium oſtreorum numero, & varietate.

Dromiſcos, inſula Mileto conjuncta. Plin. 2. 89.

Dromochetis, Getarum rex, qui Lyſimachum hoſtem bello captum mirâ clementiâ illæſum remiſit. Aliis *Dromocheres*.

Dromos Achillis, inſ. maris Euxini, aut potius peninſula Sarmatiæ. *Fidoniſi* Nigro, & Caſtaldo; ſic dicta, quia Achilles illuc uſque Iphigeniam à Dianâ raptam, ne immolaretur, eſt amanter perſequutus. Cæl. Rhod. 14. 4. Vide *Achillea*.

Drongilum, regiuncula Theſſaliæ. Steph.

Dropici, Perſici populi. Herodot.

Droſache, Serica urbs. Ptol.

Droſica, Thraciæ præfectura. Ptol.

Druentius, *Druentia* Livio, Plinio ac aliis. Italis *Durance* ac *Durenza*, fluvius rapidus Gall. Narbon. ex Alpibus ex adverſo Padi oriens, ac per Delphinatum & Provinciam in Rhodanum labens. Strabo lib. 4. Ejus meminit Sil. lib. 3.

Turbidus hic truncis, ſaxiſque Druentia lætum
Ductoris vaſtavit iter.

Drugeri, Thraciæ populi, Hebrum accolentes, ut vult Plin. 4. 11.

Druidæ, ſive *Druides*, (ſic enim vocantur à Cæſare, eodemque modo apud Ciceronem de Divinat. legit Nizolius) ii erant apud Gallos, qui Græcis Philoſophi, Perſis Magi, Indis Gymnoſophiſtæ, Aſſyriis Chaldæi: uti ſcribit in Proœmio Diogenes Laertienſis. Originem nominis à Græcis petit Plinius 16. 44. ubi ſic ſcribit. *Nihil habent Druidæ (ita ſuos appellant Magos) viſco, & arbore in quâ gignatur (ſi modo ſit robur) ſacratius. Jam per ſe roborum eligunt lucos: nec ulla ſacra ſine eâ fronde conficiunt, ut inde appellati quoque interpretatione Græcâ poſſint Druidæ videri.* Nimirum ſenſit eſſe à Græco Δρῦς, i. e. *quercus*: quia, ut inquit, *roborum eligunt lucos*, quod ipſum confirmatur illo Lucani lib. 1.

——— *Nemora alta remotis*
Incolitis lucis. ———

Itemque hoc Cæſaris lib. 6. De bello Gallico *Ii certo anni tempore in finibus Carnutum, quæ regio totius Galliæ media habetur, conſidunt in luco conſecrato.* Sic eum locum rectè corrigit Iſaacus Caſaubonus notis ad Laertium. In vulgatis enim pro *luco*, eſt *loco*. Sed quod ad etymon hoc attinet, (quod Becmanus quoque ſequitur, ac certiſſimum putat Fungerus) placet ſapiens Strabonis conſilium, qui negat in appellationibus gentium barbararum quærendas eſſe Etymologias Græcas. Mirum vero doctiſſimum Camdenum in Britanniâ ſuâ ſubſcribere Plinio, cum idem auctor ſit, Alfricum prodere, *Magum* Saxonibus *Dry* vocari. Nam veriſimile magis ab hoc eſſe *Druidæ*, quam hoc à *Dryidis*. Adde quod *Druidarum* nomen inde eſt, unde diſciplina, at Cæſar lib. 6. ac Tacitus 14. Annal. auctores ſunt, Druidarum diſciplinam eſſe è Britanniâ, ubi nullam unquam Græcorum coloniam deductam conſtat. Non igitur à Græcis ea vox, ſed Britannis, quibus Germanica lingua in uſu fuit, teſtibus Tacito ac Cæſare: Ille enim habitantibus Caledoniam, quæ Scotia hodiè vocatur, Germanicam originem tribuit: Hic in Britanniam colonos tranſiſſe ait ex Belgicâ, in quâ eodem auctore, Germani Cis Rhenani. Quare ingenioſè Gorop. Becanus lib. 1. Gallicorum, ubi *Druis* Germanicum eſſe putat, quaſi *trowis*, & Britannicâ dialecto *trwis*. Sonat ea vox *Veritatis ac fidei doctorem*. Nam poſterior vocis pars *Wis*, ſeu *Wys*, ſi verbum eſt, notat *oſtendere*, (id enim Belgis *Wyſen*) ſin nomen, ſignificat *ſapiens*, *intelligens*: Prior *tru*, ſive *trou* ſignat *fidem*, unde & Deus antiqua Germanorum linguâ *Druttin*, vel *Trutin*, quaſi *fidelis* vocatur. Voſſius. *Druidas* ipſos quod attinet, extincti ſunt ſub Tiberio Cæſare. Plin. 30. 1. *Tiberii principatus Druidas Gallorum ſuſtulit.* Humanis hoſtiis ſacrificare Mercurio ſoliti fuerunt, quam religionis immanitatem ſuſtulit Claudius, teſte Suetonio in ejus vitâ. Cæterum non virorum ſolum hoc nomen, verum & fatidicarum fœminarum. Vopiſcus in Aureliano. *Dicebat quodam tempore Aurelianum Gallicanæ conſuluiſſe Dryadas.* Vide Eliam Vinetum ad Profeſſores Auſonii, & Cluverium lib. 1. de Germ. Ant. cap. 30. Et P. Merulam Coſmographiæ ſuæ parte 2. lib. 3. cap. 11. Lucan. lib. 1.

Et vos barbaricos ritus, moremque ſiniſtrum
Sacrorum Druidæ poſitis repetiſtis ab armis.
Solis noſſe Deos, & cœli numina vobis,
Aut Solis neſcire datum: nemora alta remotis
Incolitis lucis, vobis auctoribus, umbræ
Non tacitæ Erebi ſedes, Ditiſque profundi
Pallida regna petunt: regit idem ſpiritus artus
Orbe alio: longæ (canitis ſi cognita) vitæ
Mors media eſt. ———

Druna, Fluvius ex Alpibus erumpens, qui tribus à Valentiâ leucis Rhodanum ingreditur, & hodiè *Dronia* vocatur. Scaliger.

Druphegis, Daciæ urbs. Ptol.

Druſias, Judææ urbs. Ptol.

Druſilla, uxor Felicis præſidis Judææ. Act. 24. Sic etiam dicta eſt Livia uxor Auguſti.

Druſillanus, nomine Rotundus, ſervus Claudii Imp. Diſpenſatorque Hiſpaniæ citerioris. Plin. 35. 11.

Druſipara, Thraciæ urbs. Ptol.

Druſomagus, urbs Rhætiæ. Ptol. hodiè Campidonæ: alii *Kempten*, alii *Memmingea* eſſe hodiè dicunt.

Druſus, vir Romanus, genere, & eloquentiâ magnus; ſed ambitioſus, & ſuperbus, Catonis avus. Cic. 4. de Fin. Interfectus eſt domi ſuæ. Idem pro Milone.

M. Livius Druſus Salinator, unà cum Claudio Nerone collegâ ſuo in conſulatu Aſdrubalem vicit. Virg. Æn. 6. Victoriam iſtam celebrat Horat. Carm. 4. Od. lib. 4.

Druſus, Liviæ Auguſtæ fil. in Germaniâ periit; de cujus morte extat Ovidii carmen conſolatorium ad Liviam matrem.

Jul. Druſus Publicola, haud immerito claruit, quod domus ejus pluribus partibus vicinis conſpicua cùm pateret, & quinque eam talentorum omnino ſumptu faber quidam evertendam, atq; commodius dirigendam ſuſcipere vellet; *Decem*, inquit, *dabo, ſi totam eam ita exponas conſpicuam, ut univerſi cives, nedum vicini perſpicere queant, quâ domi meæ ratione vivatur.* Nempe vir erat modeſtus, ac frugi, nec ei forte ejuſmodi domûs perſpicuitate opus erat, qui virtutis egregiæ ſpecimem, & præclaræ vitæ documenta eruditiſſima quotidie foris dabat. Plut.

Druzon, Phrygiæ maj. op. Ptol.

Dryadas, nymphæ ſilvarum præſides, ita dictæ à Græco nomine Δρῦς. Virg. Georg. 1.

Ferte ſimul Faunique pedem, Dryadeſque puellæ.

Calpurnius Ecl. 2.

Adſuerant ſicco Dryades pede, Naiades udo.

Claudianus. *Faunorum, Dryadumque dolor.*

Ovid. in Ep. *Semideæ Dryades, Faunique bicornes.*

Dryana, urbs Ciliciæ à *Dryano* condita, *Chryſopolis* poſtea dicta. Steph.

Dryantiades, Lycurgus Thraciæ Rex, ſic dictus, Dryantis filius, qui cum vites excindere vellet, ne Baccho in poſterum libaretur, tibias ſibi ſuccidit. Ovidius in Ibin.

Utque Dryantiadæ Rhodopeia regna tenenti,
In gemino dispar cui pede cultus erat.

Dryas, antis, fil. Hippolochi, & pater Lycurgi, qui in bello Thebano Eteoclis partes secutus, quum in pugnâ Parthenopæum lethali ictu vulnerasset, à Dianâ sagittis occisus est. Stat. Theb. 8.

Dryas, ădis, Fauni filia, aspectum virorum usque adeo exosa, ut in publicum prodire nusquam visa sit. Quo factum est, ut sit vetitum, ne ejus sacris interesſent mares. Plut.

Drybactæ, Sogdianæ gens. Ptol.

Drylæ, vicus non procul à Ponticâ Trapezunte. Ptol.

Drymæ, urbs Lybiæ. Steph.

Drymia, urbs Phocidis. Steph.

Drymodis, prius dicebatur, quæ nunc *Arcadia*, sed deinde *Pelasgis*.

Drymus, urbs inter Atticam, & Bœotiam. Suidas. Δρυμὸς, ἐν τῇ παραπροσβείας Δημοσθένους, πόλις ἐστὶ μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς, h. e. *Drymus in oratione Demosthenis de Falsa Legatione, urbs est inter Bœotiam & Atticam.* Panacto vicinam fuisse docent hæc Demosthenis. Περὶ Δρυμοῦ, καὶ τῶν περὶς Πανάκτῳ χώρας μεθ' ὅπλων ἐξερχόμεθα. *Circa Drymum & Panactum regionem cum armis prodiimus.* Græcè δρυμὸς est *Silva*; An ideo dicta est *Drymus*, aut à Phœnicio דרום *durom*, quod *meridiem* sonat, quia *australe* erat opidum? Bochartus. Alia fuit urbs Eubœæ insulæ. Strabo.

Drymusa, insula Joniæ. Steph.

Drynemetum, Galatiæ locus. Strabo.

Dryope, urbs circa Hermionem. Steph.

Dryope, nomen cujusdam, qui Hylam rapuit.

Dryope, Oechaliæ virgo ab Apolline compressa, pòst Andræmonis uxor, tandem in lotum arborem conversa est. Ovid. Met. 9. Nomen à *quercu* & *voce* factum est. Fingitur a. in lotum mutata, hanc forte] ob tausam, quod inter quercum, & lotum aliqua sit convenientia, voluitque Ovidius varias naturæ, rerumque vices eleganti admodum veteris philosophiæ penicillo adumbrare, ut jucundior rerum ex elementis creatarum compositio, & consideratio lectoribus appareret.

Dryopes, pop. Epirotici. Strab. lib. 8. & 15. Sunt etiam *Dryopes* pop. juxta Parnassum, teste Servio. Item pop. circa Oetam, à *Dryope* Euripyli filiâ dicti. Steph. regio eorum *Dryopia*. Virg. Æn. 4.

Creteſque Dryopeſque fremunt, pictique Agathyrſi.

Drys, urbs Thraciæ, & Oenotrorum & vicus Lyciæ circa Arum flu. Steph.

Dryssa, Samos olim sic dicta. Steph.

D U.

Duarus, sinus Arabiæ Felicis. Plin.

Dubis, Gall. Belgi flu. Ptol. vulgò *Le Doux*. *Alduaſdubis* Cæsari, & *Alduabis*. Hic Vesontionem Sequanorum opidum penè totum cingit. Cæsar lib. 2. de bello Gallico.

Dubitapes, fictor egregius vasa ex rubra creta primus effinxit.

Dubium, Persidis regio, tum cæteris, tum cœli, & aquarum salubritate præstans. Procop.

Ducæ, Mauritaniæ Cæsariensis pop. Ptol.

Ducona, Cadurcorum in Gallia urbs, vulgò *Cahors en Querci*.

Dudia, nomen viri. 1 Paral. 27.

Dudini, pop. Illyrici, quorum opidum *Nadin* Pineto videtur, in Liburnia.

Dudua, Galatiæ urbs. Ptol.

Dudum, Libyæ interioris op. Ptol.

Duel, pater Eliasaph, principis tribus Gad. Numb. 1. Lat. *agnoſcite Deum*, aut *ſcientia Dei*.

Duellonam, antiquì *Bellonam* appellabant. Var. 4. de L. L.

Duillius, Romanus, qui primus Romæ ex navali victoria triumphavit. Is jam senex & trementi corpore in quodam jurgio, audivit exprobari sibi os fœtidum, tristisque se domum contulit: Quumque apud uxorem questus esset, quare nunquam se monuisset, ut huic vitio mederetur; *Feciſſem* (inquit illa) *niſi putaſſem omnibus viris ſic os olere*. Idem de Hieronis uxore narrat Plutarch.

Dulcitius, Tribunus & Notarius Imperatoris, executor imperialium jussionum in Africa contra Donatistas. August. Retractationum lib. 2.

Dulgibini, Germ. pop. Tacito sunt, quos Althamerus Ptolemæi *Dulgumnios* esse putat, quorum urbs *Gottingen* hodiè dici eidem videtur, in Hassiæ, & Saxoniæ confin.

Dulichium, inf. maris Jonii, una Echinadum, contra ostia Acheloi flu. non procul ab Ithacâ, una ex iis quibus Ulysses imperabat. Ovid. 1. Tr. Eleg. 4.

Nec mihi Dulichium domus eſt, Ithaceve Sameve.

Hinc adject. *Dulichius*. Virg. Ecl. 3.

Dulichias vexaſſe rates, h. e. *Ithacenſes*, ita Servius.

Dulopolis, i. e. *ſervorum civitas*, in Libya est, in quam si servus, quamvis peregrinus lapidem intulerit, liber fit. Alia Hierodulorum est, in qua unicus liber est, cæteri omnes servi. Aiunt & in Creta *Dulopolim* esse mille virorum. Est etiam *Dulopolis* Asiæ min. op. prope Rhodum inf. Plin. Est etiam parva regio in Ægypto hujus nominis. Steph.

Duma, Hebræis per aphæresin dicitur *Idumæa*, vel à *Duma* Ismaelis filio, Gen. 25. Item civitas in tribu Juda. Jos. 15. ubi Interpres scripsit *Ruma* secutus LXX. qui Ῥεμὰ scripserunt. Lat. *ſilentium*, vel *ſimilitudo*.

Dumana, Asiæ op. ab Arabiæ latere. Plin. 6. 29.

Dumatha, urbs Arabiæ. Steph.

Dumbarum, (quasi *Castrum Earæ*, seu *Varæ*, quæ æstuarium est) op. Scotiæ in orâ Orientali ad ostia Loxæ flu. inter Bervicum ad merid. & Andræopolin ad bor.

Dumblanum, urbs Scotiæ episc. sub Archiep. Andræopolitano, inde 25 mill. in occ. Glasquum versus 15.

Dumna, insula Scotiæ adjacens, Norvegiam versus, *Hoy* nonnullis. Camdeno potius *Fair Iſle* videtur.

Dumniſſus, locus Austrasiæ, sive in Lotharingiâ apud Mosellam, ab Ausonio in suâ Mosellanâ memoratus.

Prætereo ardentem ſitientibus undique terris
Dumniſſum. ——Vulgo *Domniſſa*.

Dumnonii, pop. Angliæ ad occid. Vide *Dammonii*, quorum regio *Devonia* Lelando dicitur. Ferrarius vero *Cornubiam* esse suspicatur.

Dunax, Thraciæ mons. Strabo. *Donuca* Livio dicitur.

Duncheldinum, quasi *caſtrum Caledonium*, vulgò *Dunkelden* urbs Scotiæ ab Andræapoli 22. m. p. plus minus distans, ad Taum flu. Pertho finitima, ad 6. mill. distans.

Dunelmum, urbs Angliæ episcopalis sub Archiep. Eboracensi, vulgò *Durham*, vel *Dureſm*.

Dunga, Indiæ intra Gangem op. Ptol. *Dabul* Castaldo sub Lusitanis.

Dunium, opidum Angliæ in finibus Durotrigum apud oram Australem. Vulgò *Dorcheſter*. Camdenus *Durnium* legit.

Dunum, Hiberniæ urbs episcopalis. Ptol. vulgò *Down*. Plurima opida hoc vocabulo terminantur ut *Noviodunum Camalodunum* &c. de quibus suis locis. Vide tamen pro omnibus reliquis *Lugdunum*. *Dunum* item aliud op. Gall. Celt. in finibus Carnutum, *Chaſteaudun*. Denique sinus Angliæ in comitatu Eboracensi, *The Creek at Duneſby*, teste Camdeno, juxta *Whitby*, & viculum *Duneſley*.

Dur, Hiberniæ flu. Ptol. *Ledunus* nonnullis. Anonymum esse ait Camdenus.

Dura, vallis provinciæ Babylonis. Dan. 3. Lat. *generatio*, vel *habitatio*. Item urbs Mesopotamiæ. Gentile *Durenus*. Steph.

Duraba, Babyloniæ urbs. Ptol. *Der*, teste Moletio.

Duranius, vel *Duranus*, flu. Gall. Aquitanicæ, ex montibus Arvernorum oriens, & in Garumnam se exonerans. *La Dordonne* Vineto. Auson. Idyll. 10. Durateus equus ponitur pro equo Trojano.

Concedes gelido Duranide monte volutus Amnis.

Durbeta, urbs Mesopotamiæ juxta Tigrim. Ptol.

Durdum, Mauritaniæ mons. Ptol.

Durga, Africæ Propriæ urbs. Ptol.

Duria, *Doria* Ptol. flu. Gall. Subalpinæ in Pedemontana reg. geminus: unus per Salassos in Padum influens, alter per Segusium & Taurinos decurrens in eundem Padum labitur. Uterque vulgò *Doria*, & *Doira* nominatur, prior ex Graiis, alter ex Cottiis Alpibus profluens.

Duria,

Duria, Angliæ comitatus, vulgo *Dorſetſhire*.

Durias, *Turia* Salluſtio, & Vibio Sequeſtri. *Guadalaviar*, teſte Clufio, flu. Hiſp. Tarracon. per regnum Valentiæ, in ſinum Sucronenſem fluens. *Turulis* Ptolemæo. Claud.

Floribus, & roſeis formoſus Turia ripis.

Durion, ſeu *Durium*, pagus Gall. Narbon. apud Rhodanum flu. & Valentiam urbem in Delphinatu ubi Iſara Rhodano miſcetur. *Doyre*, teſte Jo. Poldo. Aliis *Donzere* caſtrum Epiſcopi Vivarienſis.

Durius, Doria Ptolemæo, *Dorius* Appiano, vulgò *Duero*, flu. Hiſp. maximus, in Pelendonibus apud Numantiam urbem exciſam oriens, & Gallaicos à Luſitanis disjungens in Oceanum occidentalem ad Portum urbem delatus. Sil. lib. 1. *Hic certant Pactole tibi Duriuſque Taguſque.*

Duero vulgò.

Durine, Suſianæ op. Plin.

Duriopus, urbs, & regio Macedoniæ. Steph.

Durnomagum, Germ. inſer. urbs ubi Legio VII. Anton. hodiè *Durnmagen*, infra Coloniam.

Duron, mons Mauritaniæ Tingitanæ. Ptol.

Durobrivæ, & *Durocobrivæ*, vel *Durobrovæ*, *Hertford*, teſte Camdeno op. Angliæ inter Durolipontem 35. & Lindum 56. m. p. vel, teſte eodem Camdeno *Dornford*. Talboto vero eſt *Stanford* op. ejuſdem tractus. Apud Scriptores hæc loca confunduntur *Durocobrivæ*, *Durobrivæ*, *Durobus*, & *Durobrovæ*. Sed *Durobrivæ*, vel *Durocobrivæ* idem ſunt *Dornford*. *Durobrovæ*, *Dorncefter*, vel *Caſter*, teſte Lhuydo apud *Wandlesford*. *Durobrus* vero teſte Camdeno, *Rocheſter*, h. e. *Roffa*. Licet Talbotus *Maydſton* eſſe contendat. Camdeno *Durobrivæ Dornford*, & *Caſter* duo viculi non procul à *Wandlesford*, vel *Wansford* in confin. comitat. Northampton. & Huntington. *Durocobrivæ* juxta *Flamſtead*, & *Redburn* in comit. Hertfordienſi. *Durobrus* vero & *Durobrovæ*, *Rocheſter* urbs Cantii.

Durocaſis, Gall. Lugdun. op. Anton.

Durocotalaunum, Belgicæ urbs. Anton. cui legio XII. attribuitur.

Durocornovium, Angliæ op. Anton. vulgò *Cirenceſter*.

Durocottorum, Galliæ urbs in Belgico. Ptol. & Cæſar lib. 6. Gallicè *Rheims en Champaigne*.

Durolevum, Angliæ op. in agro Cantiano, *Leneham* teſte Camdeno. *Charing* vero Talboto.

Durolipons, Angliæ op. vulgò *Huntington* Talboto. Camdeno vero *Gormonceſter*, pagus vicinus, qui & *Godmoncheſter* ſcribitur.

Durolitum, pagus Angliæ inter Londinum, & Cæſaromagum 15. m. p. *Leiton* Camdeno. Sed aliis eſt *Oldford* op. Eſſexiæ reg.

Durolorum, Rhemorum in Gallia urbs. Anton.

Duronia, Samnitum op. Livius.

Duronum, Gall. Belg. urbs. Anton.

Duroſtadium, op. Germ. inſer. in Geldriæ ducatu, vulgò *Duerſtede*, vide *Batavodurum*.

Doroſtena Jornandi, urbs Myſiæ inſer. Ptol. vulgò *Dora*, teſte Lazio.

Duroſtolum, *Doroſtorus*; Ammiano. *Doroſtorum* Lib. Concord.

Durotriges, pop. Albionis in ora Angliæ auſtrali inter Wintoniam, & Exoniam, vulgo *Dorſetſhire men.*

Durovernum, *Darvernum*, vel *Dorobernium*, Angliæ urbs in agro Cantiano, vulgò *Caer-grant*, vel ut Camden. *Caer Kent*, & *Cantewarberi*, & *Canterbury*.

Duſare, ſcopulus, & vertex altiſſimus Arabiæ, ſic dictus à *Duſaro* Deo, qui apud Arabas, & Dacharenos colitur. Gentile *Duſareni*. Steph.

D Y.

Dyman, tribus Dorienſium. Steph.

Dymas, nomen viri. Virgil. 3 Æn.

——— *Percunt Hypaniſque Dymaſque*

Dyme, vide *Thymbræ*.

Dyme, Heſychius Δύμη, ἡ Σπάρτη φυλὴ ἢ τόπος.

Dyme, urbs Achaiæ ultima ſad occaſum. Vide Steph. Item Thraciæ urbs, *Dime* Antonino.

Dymethus, Siciliæ mediterranea urbs. Ptol. hodiè *Forre del' oliveto*.

Dymus, Sogdianæ flu. Ptol.

Dynamene, nympha marina, Nerei & Doridis filia, ita dicta ab eo, quod in mari plurimum polleat. Heſiod. in Theog.

Dynamius, conſul cum Sifidio an U. C. 1241.

Dyndaſum, urbs Cariæ. Steph.

Dyndima, vide *Didyma*.

Dyos, Mauritaniæ Tingitanæ flu. Ptol.

Dyras, Trachiniæ flu. Strabo.

Dyraſpes, Scythiæ flu. Ovid. Pont. 4. 10.

Cumque Boryſthenio liquidiſſimus amne Dyraſpes.

Dyrbæi, pop. ad Bactros & Indiam pertinentes. Steph.

Dyrrodotis, amnis ad Caucaſeas portas. Plin.

Dyrrhachium, urbs in eâ parte Macedoniæ quæ mari Adriatico incumbit, diſtans à Brundufio 220. m. p. trajectu. Dictam ita volunt à nomine ejus, qui ibi portum adjecit: nam antea *Epidamnus* vocabatur. Plin. 3. 23. vulgò *Durazzo*. Hanc urbem Cicero exilii ſui tempore amiciſſimam expertus eſt, & officioſiſſimam, in qua & commoratus eſt donec à Senatusconſulto revocaretur. Lucan. lib. 6.

Dyrrachii præceps rapiendas tendit ad arces.

Ἠπείρου μητρόπολιν vocat Euſtath. qui addit, ſic dictam eſſe ἀπὸ τῆ τόπε ἡ τραχύτητος. Δυσεφίκτον γάρ ἐστιν, ὅ ἐστι δυσίεροχον. Item *Dyrrhachium* Laconiæ urbs Stephano, una ex centum. Vide Voſſ. ad Melam pag. 158.

Dyrſela, Pamphyliæ op. Ptol.

Dyrta, *Aſſacanorum* urbs Indiæ. Arrian. in Indicis.

Dyſares, Arabum Deus, idem cum Dionyſo, five Sole. Vox uri ſuſpicatur Voſſius ex דוּשׁ *duſ* & שַׂרַת *arets*, quorū prius *gaudium*, alterum notat *terram*. *Diſares* Tertulliano dicitur Apolog. cap. 24. *Unicuique etiam provinciæ & civitati ſuus Deus eſt, ut Syriæ Aſtarte, Arabiæ Diſares.* Ubi perperam in Aldinâ *Diaſares*. Etiam apud Steph. eſt Δυσάρη σκύτιλα ἢ κορυφὴ ὑψηλοτάτη Ἀραβίας, εἴρηται δ' ἀπὸ τῆ Δυσάρε, θεὸς δὲ ἔστιν παρ' Ἀραψὶ ἡ Διονύσοις τιμώμενος. *Dacharenī* autem Arabiæ Felicis pop. qui aliter *Nabatæi*. Unde corruptus Heſychius, ubi vulgò legitur Δυσάρην, τὸν Διόνυσον Μαβαλαῖοι δὲ φασιν Ἰσίδωρος. Ubi Ναβαλαῖοι legendum liquet. Aliud etymon hujus vocis petat, ſi velit lector ex Bocharti Phalege lib. 2. cap. 19.

Dyſis, locus in Piceno, non procul ab Ancora. Procop.

Dyſorum, Thraciæ mons in Pæoniâ reg. Herodot.

Dyſpontium, urbs Piſææ, à *Dyſpontio* Pelopis filio. Steph.

Dyſrachium, vide *Dyrrachium*.

Dyſtus, urbs Eubœæ. Stephanus ex Theopompo.

E A.

EAdmundus, Rex Anglorum, cujus caput amputatum, lupus alioqui ſævissimus, intactum ſervavit & illæſum. Hiſt. Angl.

Eanes, quem Patroclum interemiſſe ferunt, ob idque domo profugum ad Peleum in Theſſaliâ ventitaſſe, à quo & ſacellum *Eanium*, & *Eaniden* fontem oſtendunt nominatum. Strabo lib. 9.

Eanes, hiſtoricus Cyzicenus, ætate quâ Pygmalion in oriente regnabat.

Eanus, ab antiquis *Janus* dictus eſt, qui ſæpe e pro i uſurpant, quod docet Quintil. 5. 6.

Eares, populi Indiæ, qui cum Deriade contra Dionyſium pugnarunt Steph.

Earinus, nomen formoſi pueri apud Mart. lib. 9. Epigr. 12. 13. 14. à Vere ſic dictum. Fuit autem Eunuchus Domitiani, quem ideo Cæſareum puerum vocat Papinius Sylv. 3. eleg. 4. quæ eſt *De comâ Earini*.

Eaſis, Gedroſiæ metropolis. Ptol.

Eaſium, Achaiæ in Peloponneſo urbs. Pauſan.

Eaſo, civitas Hiſp. Tarraconenſis Ptol. vulgò *S. Sebaſtian*.

E B.

Eba, Tuſcorum urbs. Ptol.

Ebal, filius Sobal filii Seir. Gen. 36. Lat. *acervus vetuſtatis*, vel *acervum defluens*.

Ebibas,

Ebellanum, Hiſpan. op. Anton.

Ebibœ, filius Aphri, ſeu Ophri, Abrahæ filii ex Ketura. Joſeph. Ant. Jud. 1.1.

Ebionitæ, hæretici purum hominem ex communi nativitate è viro & muliere Chriſtum natum aſſerentes, legemque Moſaicam neceſſario obſervandam. Euſeb. Hiſt. lib. 3. Anno Dom. 81.

Ebiſſa, Arabiæ Fel. urbs. Ptol.

Eblæa, Albaniæ urbs. Ptol.

Eblana, Hiberniæ op. Ptol. hodiè *Dublin*, Stanihurſtus.

Eblitæi, montes in Arabiâ Felici. Plin.

Ebode, op. Arab. Felicis. Plin. Item Arabiæ Petrææ urbs. Ptol.

Ebodurum, Rhætiæ urbs. Ptol.

Ebora, Luſitaniæ urbs. *Ebura* Ptol. quæ & *Liberalitas Julia* Plinio nominatur. *Evora* hodie. Item Bæticæ urbs ad ſinum Gaditanum. Strabo. Steph. Alia denique Turdulorum urbs in eâdem Bæticâ, ſed interius verſus mediterranea. Ptol.

Eboracum, Angliæ civitas, caput Brigantium, *Caerfrock*, vel *Caer-effroc* Camdeno Britannicè. Vulgò *York*.

Eboſus, vide *Ebuſus*.

Ebrimirus, Theodati gener, ad Beliſarium defecit an. U. C. 1289.

Ebroduntii, Inalpini pop. à Galbâ Imp. Narbonenſi Provinciæ adjuncti. Plin. 3. 4. hodiè *Le pays d' autour d' Ambrun*.

Ebrodunum, & *Eborodunum*, urbs Galliæ Narbonenſis in Delphinatu in finibus Caturigum. Vulgo *Embrun* vel *Ambrun*. Item op. clarum Helvetiorum in finibus Bernenſium, vulgò *Tuerdon*.

Ebroinus, vir quondam apud Galliæ reges potentiſſimus, idemque nequiſſimus. Annal. Franciæ.

Ebron, vide *Hebron*.

Ebrus, vide *Hebrus*.

Ebudæ, Æbudæ Steph. *Hebudes* Plin. *Hebrides* & *Eboniæ* aliis inſulæ 5 Scotiæ ad occ. adjacentes, quarum 2 *Ebudæ* propiè nominantur. Orientalis ſcilicet, *Skye* Camdeno, & occidentalis *Lewes*. 3 *Recina* vulgo *Racline* 4 *Epidium*, *Ila*, 5 *Maleos*, *Mula* eidem Camdeno.

Ebura, urbs Hiſp. Tarraconenſis ad Tagum flu. in Caſtellâ novâ à Toleto 12 leuc. in occid. Ulyſſiponem verſus, teſte Mariana, vulgò *Talavera*.

Eburacum, vide *Eboracum*.

Eburiaci, ſive *Eburaici*, ſive *Ebroicæ*, vel *Ebroici* & *Eburovices* Cæſ. & Plin. pop. Gall. Celt. quorum urbs *Eureux* in Normandiâ, à Rothomago, & Lexoviis 8 leuc.

Eburobritium, op. Luſitaniæ. *Evora de Alcobaca*, teſt. Varrerio, & Vaſcone.

Eburones, pop. Belgii, Trevirorum clientes olim, qui nunc *Leodienſes* ſunt, quorum urbs hodiè *Leodium* ſive *Legia*, vulgò *Leige*, & Germanicè *Lyick*, ſive *Luttich*, ad Moſam, inter Coloniam Agrippinam, & Bruxellas ad occ. 16 leuc. ſita.

Eburonicæ, ſive *Eburovices*, inter Celtas pop. Aulercis, Lexoviis, Unellis, & Curioſolitis proximi, ex maritimis civitatibus Oceanum attingentibus. Vulgo *Ceux d' Eureux en Normandie*.

Eburum, Ptol. urbs Germaniæ vulgò *Olmutz* Pyramio. Moraviæ metropolis. Lazio vero eſt op. Bohemiæ, *Burowa* nomine.

Ebuſus, inſ. in mari Balearico, nullum animal noxium gignens. Plin. 3. 5. *Ebuſi terra fugat ſerpentes*. Habet hæc inſula op. ejuſdem nominis, à Phœnicibus, ut putatur, conditum, aut certe à Pœnis, qui à Phœnicibus originem duxerunt. Sil. lib. 3.

Jamque Ebuſus Phœniſſa movet, movet Artabrus arma.

Statio *Eboſea* dicitur in Saturnalibus.

Et quos percoquit Eboſea caunas.

Dionyſio Βῆσσα.

Νῆσοι δ' ἐξείης Γυμνήσιαι, ἄγχι δὲ Βῆσσα.

Sed legendum ibi ἄγχι δ' Ἔβυσσα, ut in Feſto, Melâ, Plinio, &c. Vide Boch. de Phœn. col. p. 705. Livio *Pityuſa* dicitur. Plin 3. 5. *Inſulæ per hæc maria primæ omnium Pityaſæ à Græcis dictæ à frutice pineo.*

Ebutius Helvius, magiſter equitum an. U. C. 320.

Ebutius, veterator quidam Romæ adverſus quem Cicero pro Cæcinnâ peroravit.

E C.

Ecalidus, ſcribunt Annius, & Leander fluvium Thuſciæ ab antiquis vocatum, quem hodiè vulgò *Caddano* appellant.

Ecameda, vide *Hecamede*.

Ecbaſus, vide *Parrhaſia*.

Ecbatana, plur. num. metropolis Mediæ, vel ut quidam exiſtimant regia quædam magna à Dejoce rege Medorum. Strabo lib. 11. Caterum *Ecbatana* Polybio l. 10. videntur πλάτει καὶ τῇ τῶν κατασκευῶν πολυτελείᾳ μίαν τιθέναι τῶν ἄλλων διαφερόντων πόλεων, *urbes omnes aliis opibus & operum magnificentiâ longo ſuperaſſe intervallo*. Diod. lib. 17. ambitum conſtare dicit ſtadiis 150, & in eâ haberi θησαυρὸς πολλῶν χρημάτων. Ecbatanis ſc: fuit θησαυροφυλάκιον, ut author eſt Iſidorus Characenus. Sed ſepulcra regum, & templum Anaitidis eandem urbem non parum nobilitarunt. Muri ejus deſcribuntur Judith. cap. 1. Tamen ſi Polybio credimus, urbs ipſa erat ἀτείχιστος, *ſine moenibus*. Sed arcem habuit manufactam θαυμασίως πρὸς ὀχυρότητα καὶ κατασκευάσμασιν, Herodoto teſte, *ad firmitatem ad miraculum uſque munitam*. Illam ſc. ambibant muri 7 ſic conſtituti, ut extimus eſſet humillimus, & ſupra illum ſecundus, & ſupra ſecundum tertius totis pinnis prominerent, atque ita gradatim reliqui uſque ad ſeptimum: Adjuvante ipſo loci ſitu, ut qui collis eſſet ſenſim aſſurgens: Horum murorum ampliſſimus, teſte Herodoto, æquabat Athenarum ambitum, quem Thucydides definit 178, Dio Chryſ. ſtadiis 200. Ariſtides diei itinere; Dion. Halic. cum Româ confert amplitudine, & Plut. cum Syracuſis, quarum moenia ſtadiis 180 patuiſſe teſtatur Strabo. Pinnæ murorum, quas deſcripſimus gradatim prominentes coloribus diſtinguebantur. In extimo ſc. pinnarum color erat albus, in ſecundo niger, in tertio purpureus, in quarto cæſius, in quinto ſandaracinus, qui rubor eſt intenſiſſimus: Sandaracha enim illa maximè probatur quæ eſt καλλικορὴς πυῤῥὰ καὶ κιννα βαρίζουσα τὴν χρόαν, *rubra ad ſatietatem, & colore Cinnabaris*. Dioſcorides lib. 5. Sextus denique argento, & Septimus auro fulgebant. Ab hac colorum varietate putat Bochartus *Ecbatana* dicta, quia Arabibus hodieque אעבת *agbatha* id ipſum ſignificat. Huc facit quod *Ecbatana* dicebantur ipſa moenia tot coloribus interſtincta. Herodotus ubi de conditore Dejoce, οἰκοδομέει τείχεα μεγάλα τε καὶ κρατιστεύοντα τὰ τῶν Ἐκβατάνων κέκληται. Quid quod Steph. ex Herod. pro *Ecbatanis* legit *Agbatana*, voce quæ mere eſt Arabica, quomodo & multi veteres. Idem Steph. Δημήτριος δὲ φησὶν Ἀγβάτανα διττὰ, τὰ μὲν τῆς Μηδείας, τὰ δὲ τῆς Συρίας. Scaliger compoſitam vocem eſſe aſſerit ex ignoto אב *ac* vel אג *ag* & Chaldaico בית *bithan*, quod *palatium* exponit cum *interius* ſonet potius, ut plerique reddunt Eſter. 1. 5. Alii *Ecbatana* volunt à Chaldæis dici אחמתא *achmatha*, pro quo Hieronymus habet *Ecbatanis* Eſdr. 6. 2. Et Græci Ἐκβάλανοι lib. 3. Eſdræ. Taceo Fungeri ſomnium in Etymologico trilingui *Ecbatana* deduci ab עג *coxit* & בית *domo* & חנה *gratioſo*. Ecbatanorum regiæ conditor fertur eſſe Daniel Propheta. Joſeph. Ant. 10. 12. ὠκοδόμησεν ὁ Ἐκβαλάνοις, τοῖς Μηδικῆς βάσεων, ὑπερβεβλῆσθαί τι καλλοκινάσμασι, καὶ θαυμασίως πεποιημένον, ἢ μίσχει δυνάμει μὴ δεῖν καὶ σπουδῆς. Tamen ædificii ſplendor & amplitudo videtur ſuperaſſe opes privati hominis. Nec virum ſanctum credibile eſt in tam inſanæ molis ſtructuram pecunias ſuas temerè profudiſſe. Addo Danielem Suſis non Ecbatanis fuiſſe ſepultum, ut ex Benjamine conſtat. Interim hanc de Daniele famam non eſſe planè futilem ſuadet, quod ad ſuam uſque ætatem in more fuiſſe ſcribit Joſephus, ut regiæ illius cuſtodia Judæo ſacerdoti concrederetur. Ταύτην παραδιδόμενον Ἰουδαῖος ἀεὶ ἱερεὺς, καὶ τοῦτο γίνεται μέχρι τῆς ἡμετέρης ἡμέρας. Itaque Darium Medum, cui idem opus alii tribuunt, in operis oeconomiâ, & architecturâ crediderim Danielis operâ & conſilio uſum. Quo munere cum vir magnus egregiè functus eſſet, Regem in gratitudinis monimentum hoc ſanxiſſe, ut Judæorum fidei regiq deinceps committeretur. Alii *Ecbatana* recentiora

tiora faciunt. Nam juxta Plinium *Ecbatana caput Mediæ, Seleucus rex condidit* lib. 6. cap. 14. Viciſſim alii vetuſtiora. Sic in libro Judith Arphaxad Medorum rex Nabuchodonozori æqualis Ecbatana condidiſſe narratur. In Chronico Euſebii Δηϊόκης ὁ Μήδων βασιλεὺς ἔκτισεν Ἐκβάτανα τὴ μεγάλην ἐν ὄρεσι βάπτων, quod habetur ex Herodoto. Quin ſi Diodoro credimus, qui Cteſiam ſe ſequi profitetur, Ecbatana jam extabant ævo Semiramidis, quam Oronte monte perfoſſo, ſtadiis 12 ab urbe diſſito, aquas ex magno lacu eò derivaſſe tradit. Supereſt de ſitu dicamus. Plin. 6. 26. Ecbatana opidum tranſlatum fuiſſe ait à Dario Rege ad montes. Alii tamen in planis locant. Ammianus *ſub Jaſonio monte* in terris Syromedorum. Polybius. ὑπὸ τὴ παραφέιαν τὴ παρὰ τὴ Ὄρος, *ſub montanâ regione quæ eſt ad Orum.* Pro Oro Orontem ibi habet Ptolemæus. Et Diodorus ex Cteſiâ, poſtquam deſcripſit Ἐκβάτανα πόλιν ὑ πεδίῳ κειμένην, ſubjungit aliquanto poſt. Τῶν γὰ Ἐκβατάνων διδύκα σταδίων ἀπέχον ἔστι ὄρος ὁ καλεῖται μὴ Ὄρβιλος. Hæc ſunt apud Strabonem τὰ ὑπερκείμενα τὴ Ἐκβατάνων ὄρη. Itaque Ecbatana erant in plano fere ad radices montium, non in ipſis montibus.

Eccetan, nomen viri. 1 Eſdr. 8. id eſt, *parvus*, ſive *minimus*.

Ecdamna, Galatiæ urbs. Ptol.

Ecdippa, urbs Phœniciæ, olim *Ace*. Plin. 5. 19.

Ecebolius, ſophiſta Conſtantinopolitanus, propter frequentem apoſtaſiam à fide Orthodoxâ infamis. Eccl. Hiſt.

Eceleſta, inquit Cluſius, eſt in Inſcriptionibus antiquis marmoreis ubi hodiè *Medina Celi* urbs eſt. Hanc Medinam Mediolum Celtiberorum Ptolemæi eſſe nonnulli putant.

Ecelinus, Pontificis exercitum cepit; Ei Brixiani ſeſe commiſerunt.

Ecelinus, tyrannus fuit, qui poſt infinita prope flagitia, & crudelitatis exempla, tandem in bello (quod contra Martinum Turianum, Mediolani principem ſuſceperat) vulneratus, more frendentis belluæ vulnus diſcerpſit, eoque miſeram evomuit vitam. Hic cum viveret circa Tarniſum exercebat tyrannidem, pueros caſtrabat, ſtuprabat Virgines, matronis adimebat mammas, prægnantium ſecabat uteros, partus exertos in ignem mittebat. Volaterranus.

Eceſtienſes, Siciliæ pop. 3. 8.

Echaia, nomen viri. 2 Eſdr. 10. i. e. *frater Domini*.

Echeda, Atticæ vicus. Steph.

Echedamia, Phocidis urbs. Pauſan.

Echedorus, Macedoniæ flu. prope Theſſalonicam in mare Ægæum influens. Ptol. Hujus aqua non ſuffecit Xerxis exercitui, Herodoto teſte cui *Chidorus* dicitur. *Calico* Sophiano, *Granea* Nigro, *Verataſer* Caſtaldo.

Echelidæ, vicus in Atticâ ab *Echelo* heroe, cui hoc nomen fecit τὸ locus inter Piræum ac Tetracomum Heracleum, ubi Gymnici ludi in Panathenæis fiebant. Steph.

Echemenes, hiſtoricus, in Creticis adducitur ab Athenæo lib. 13. Forte idem nomen reſtituendum Fulgentio 1 Mytholog. ubi *Euxemenes* in primo Διολογκμένων teſtis adhibetur. Voſſius.

Echemon, Priami fil. à Diomede occiſus. Hom. Iliad. 5.

Echeneus, omnium Phæacum generoſiſſimus. Hom. Odyſ. 7.

Echetia, urbs Italiæ. Steph.

Echetla, Siciliæ urbs olim munitiſſima circa fontes Achatis flu. quæ primi belli Punici tempore ſita erat in confinio Syracuſanorum & Carthaginienſium, hodiè *Ochula*, vel *Aquila* vocatur. De eâ præter Stephanum vide Polyb. lib. 1. *Echetla* autem literis trajectis factum videtur ex אחוילא *Etchela*, quaſi *munitam* dixeris. Diodorus de Agrigentinorum duce Xenodocho: Τὸν δ' Ἐχίτλαν χωρίον ὀχυρὸν ἐκπολιορκήσας, τοῖς μὲν πολίταις τὴ δημοκρατίαν ἀπκατέςησε, τὰς δὲ Συρακοσίας κατεπολέμησε. Bochartus. Vide ſis Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. cap. 10.

Echetra, urbs Italiæ. Steph.

Echeverenſes, Tegeatarum municipium in Arcadiâ. Pauſan.

Echi, fil. Benjamin. Gen. 46. qui 1 Par. 8. *Rapha* dicitur. Lat. *frater meus*.

Echidne, Scytharum regina, ex quâ Hercules tres ſuſcepit liberos uno partu editos, quos cum eſſet enixa, ex Hercule quæſivit, quid de iis fieri vellet? Qui reſpondens ait, Cum primum in id ætatis, quâ arma ferre poſſent, perveniſſent, is, qui arcum, quem ei reliquiſſet, tendere poſſit, in regnum Scythiæ poſt eam ſuccederet. Quorum liberorum unus nomine Scytha ſolus arcum intendere potuit, qui regnum hâc ſorte conſecutus Scythiæ nomen dedit. Herod. lib. 4.

Echinades, exiguæ inſulæ Acarnaniæ adjacentes ex adverſo oſtii Acheloi flu. natæ ex arena & limo impetu Acheloi convecto. Plin. 2. 85. Stat. 2. Theb.

Turbidus objectas Achelous Echinadas exit.

Lucan. lib. 6. ——— *Et tuus Oeneus*
Pene gener craſſis oblimat Echinadas undis.

Senecæ *Echinæ* dictæ,

Quolibet vento faciles Echinæ.

Ovid. Met. 8. fingit Naiadas nymphas ab Acheloo & Neptuno in inſulas Echinadas fuiſſe mutatas, quia vi aquarum vel interrumpente, vel aggerente terram inſulæ naſcantur. Inſulæ hæ vulgò *Cozzulari* vocantur Sophiano.

Echinus, *ni*, vel *nus*, civitas vel inſula in mari Ægæo. Cicero in Aratæis.

——— *Excelſis errans in collibus amens*
Quos tenet Ægæo defixa in gurgite Echirus.

Item Acarnaniæ op. Plin. & Phthiotidis urbs. Strabo. Etiam in Pentapoli Africæ regione civitas. Ptol.

Echinuſſa, inſ. Eubœæ vicina, quæ poſtea *Cimolus* dicta eſt. Plin. 4. 12.

Echion, unus eorum quorum opera adjutus Cadmus Thebas ædificavit, unde & Thebani *Echionidæ*, & Thebæ *Echioniæ*. Ovid. Triſt. 5. 3.

Victor Echionias ſi vir penetraſſet ad arces.

Item curſor nobilis. Idem. Met. 8.

Impiger Eurytion, curſuque invictus Echion.

Echineus, 15 Sicyoniorum rex, regn. an. 55.

Echinon, Thraciæ urbs. Mela lib. 2.

Echo, nympha Cephiſſi amnis accola, quæ Narciſſi amore capta, cum ab illo ſperneretur, doloris impatientia contabuit, & corpore in ſaxum converſo, nihil præter vocem retinuit. Ovid. Met. 3. Allegoricè ſig. *jactantiam*, hæc ſpreta mutatur in ſonum, h. e. in rem inanem, ſignificat etiam Echo *vocis repercuſſionem*, inde *reſonabilis* Ovidio & *reparabilis* Perſeo dicitur. Fit præcipue in convallibus & locis concameratis, ubi ſcinditur reſultans aer, & acceptæ voces numeroſiore repercuſſu multiplicantur, nomenque *Echo* ejuſmodi voci à Græcis datum eſt, ut ſcribit Plinius, quoniam non eſt vagandi liberrimus campus, ſed objecta reflectitur. Quæ res etiam multas voces multis in locis reciprocas facit, ſicut in urbe Cyzico turres ſeptem acceptas voces multiplicant. Et Olympiæ porticus fuit quam *Heptaphonon* appellabant, quoniam ſepties eadem vox ibi reddebatur. Lucretius.

Sex etiam aut ſeptem loca vidi reddere voces
Unam cum faceres, ita colles collibus ipſi
Verba repulſantes iterabant verba referre.

Eadem à Latinis dicitur *Imago*. Horatius.

Quem Deum, cujus recinit jocoſa
Nomen Imago.

Val. Flac. lib. 3.

Rurſus Hylan, & rurſus Hylan per longa reclamat
Avia; reſponſant ſilvæ & vaga certat Imago.

Ecnomus, propugnaculum in orâ Siciliæ in Auſt. apud Gelam urb. ubi & Phalarium alterum propugnaculum. *Poggio Muciacco* Tho. Fazello.

Ecobrogii, Galatiæ urbs. Anton.

Econia, civitas Græciæ. Plin. 4. 7.

Ecphantus, Syracuſanus, philoſophiam profeſſus, qui Deum mentem & animum eſſe exiſtimavit, ut Origines ſcribit.

Eſſena, vel *Ecteni*, Græciæ pop. qui primum Thebas incoluere in Bœotiâ. Pauſan. Lycophr.

Eſſivi, Alpini pop. ab Auguſto devicti. Plin.

Ecur, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

E D.

Eda, Meſſeniæ flu. Suidas.

Edana, urbs juxta Euphratem, quam Phœnices habitarunt, ab *Edano* duce dicta. Steph.

Eddara, Arab. Deſertæ urbs. Ptol.

Eddo, nomen viri. 1 Eſdr. 8. Lat. *vapor*, vel *nubes*, aut *interitus ejus*.

Edema, civitas in tribu Nephthali. Joſ. 19. Lege *Adamah*.

Eden, orientalis regio. Iſa. 37. Eſt & nomen viri. 2 Par. 29. Lat. *voluptas* vel *deliciæ*.

Edar, turris, ubi filii Jacob tabernaculum fixerunt. Gen. 35.

Eder, fil. Muſi fil. Merari. 1 Par. 23. Lat. *grex*, *deſectio*, vel *privatio*. Item urbs in tribu Juda. Joſ. 15. & 19.

Edeſſa, *Edeſa* Straboni, olim Antiochia Oſrhoenorum, & Callirrhoe à fonte dicta, teſte Procopio, & poſtea *Juſtinopolis*, urbs Archiepiſcopalis Syriæ ad lævam Euphratis ripam (ex quo etiam Meſopotamiæ tribuitur) *Rhoas*, & *Rhoaſſe* ac etiam *Rhoa* Nigro, *Orſa* P. Gyllio, & pleriſque aliis dicta (varie enim nominatur) proxima Samoſatis, à quibus 12. m. p. recedit. Antiquiſſima urbs, utpote à Nembroth, teſte Iſidoro, condita.

Edetana, Hiſp. Tar. regio. Plin.

Edgarus Etheling, regni Anglorum hæres legitimus, cernens res patriæ undique perturbari, aſcenſâ navi cum Agathâ matre ſuâ & ſororibus Margaretâ & Chriſtinâ, in Hungariam, ubi natus fuerat, reverti conabatur, ſed ortâ tempeſtate compulſus eſt in Scotiam applicare. Hâc occaſione factum eſt, ut Margareta regi Malcolmo nupta traderetur, ex quâ nati ſunt 6 filii & 2 filiæ quorum tres ſc. *Edgarus*, *Alexander*, ac *David* juxta generis ſui nobilitatem reges fuere. Hæc ex Mat. Pariſienſi. Eſt autem *Edgar* Saxonicè pro *Edig-ar*, i. e. *felix poteſtas*. *Eadig* legitur, Mat. 6. in Saxonico Teſtamento. *Ear*, ſive *Ar* eſt *honor*; unde *Arlic* & *Earlic Honoratus*, atque hinc factum eſt ut Comites qui cum Danis in Angliam venerunt *Earles* vocarentur. Camdenus.

Edi, Scythiæ pop. Ἠδοὶ Steph. ex Hecatæo.

Edingburgum, Scotiæ urbium primaria eſt, & regia ſedes, ubi Caſtellum eſt *Puellarum* cognominatum, multoties authorum teſtimoniis celebratum, vulgò *Edingburg*. long. 17. 12. lat. 57. 10.

Ediſſa, i. e. *myrtus*, aut Syriacè *lætitia*, nomen mulieris quæ & Eſther. Lege *Hadaſſa*.

Edmundus, Angliæ rex, mortuâ matre à Londinenſibus Rex ſalutatur. Pars Canutum regem elegerunt: quem ſæpius victum victoremque demum ſingulari certamine Edmundus proſtratum conſortem imperii fecit. *Eadmundus* Saxonicè dicitur, i.e. *felix pax*, nam *Ead*, vel *Eadig* eſt *felix*: *Mund* a. *pacem* ſignificaſſe oſtendit leguleiorum vocabulum *Mundbrech*, i. e. *pacis violatio*. Sic *Ælmund tota pax*, *Ethelmund nobilis pax*, &c. Quidam vero *Mund* aiunt eſſe *Mouth*, ut *Pharamund*, *true mouth*. Camden.

Edna, i. e. *voluptas*, aut Syriacè *tempus*, nomen viri. 1 Eſdr. 1. 10. Item uxor Raguelis. Tobit. 7. 16. Item princeps militum in Manaſſe. 1 Par. 12.

Edoia, Arabiæ Fel. urbs dicitur. Diodorus.

Edom, ſic cognominatus fuit Eſau ob coctionem ruſæ lentis, cujus edulio primogenituram perdidit. Gen. 35. Joſephus à colluſoribus adoleſcentulis per ludibrium ſic dictum tradit, lib. 2. Ἔνθεν διὰ τὴ ξανθότητα τῦ βρώματος ὁ καὶ τὴν ἡλικίαν Ἄδωμον καλέιται, καὶ παιδίαν ὄνειδος, Ἄδωμα γὰρ Ἑβραῖοι τὸ ἐρυθρὸν καλῶσι.

Edom, regio quæ & *Idumæa*, ab *Edom*, h. e. *Eſau* dicta. Joſeph. Ant. 2. Τὴν δὲ χώραν ἔσχε περιοικέυσαν. Ἕλληνες δ' ὕστερον τὸ συμβάντος Ἰδυμαίαν ὠνόμασαν. Hæc in Syriâ ad merid. Judææ ſita habet Arabiam ad Auſt. Phœniciam à Bor. Alias porro *Gabalene*, & *Amalecbitis* vocabatur, teſte Joſ. Ant. 2. 1. qui tamen 5. 3. duplicem Idumæam ponit, Superiorem & Inferiorem. Superiorem elegit tribus Judæ, quæ in longum quidem extenditur uſque ad Hieroſolymam, latitudine vero uſque ad paludem Sodomæ conſtituta eſt. In hâc autem ſorte civitates erant Askalon & Gaza. Iſtam Palæſtinam alias dicunt. Inferior Idumæa ſorte ceſſit Simeonis tribui. Hæc circa Ægyptum eſt, & Arabiæ montem. Hæc ille.

Edon, Servio mons eſt Thraciæ, aut certe in eâ parte Macedoniæ, quæ Thraciæ proxima eſt, qui à Plinio 4. 11. appellatur *Edonus*. Virg. Æn. 12.

Ac velut Edoni Boreæ cum ſpiritus alto
Inſonat Ægæo.———

Statius. *Triſtius Edonas hyemes*, *Hebrumq; nivalem*, &c. Hinc *Edonides* dicuntur *Mænades*, ſive *Bacchi ſacerdotes*, quæ furore divino agitatæ myſteria Bacchi celebrabant, paſſis capillis more furentium huc illuc curſitantes. Prop. lib. 1.

Nec minus aſſiduis Edonis feſſa choraïs.

Ovid. Met. 11.

Protinus in ſylvis matres Edonidas omnes
Quæ videre nefas torta radice ligavit.

Lucanus tamen corripuit lib. 1.

——— *Nam qualis vertice Pindi*
Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo.

Ubi tamen aliqui *Odonis*. Sane Stephano Ὦδυσις ἔθνος Θρᾴκης vocantur.

Edonus, civitas Phrygiæ, Cimmeriorum olim ſedes, *Antandrus* poſtea dicta. Steph.

Edoſa, urbs in ſinu maris Troglodytici ex Africæ latere. Plin. 9. 29.

Edrei, urbs regis Og in reg. Amorrhæorum, ubi ipſe contra Iſrael pugnavit, & caſus eſt. Eſt & alia in tribu Nephthali. Joſ. 19.

Edri, inſula juxta orientalem plagam Hiberniæ. Ptol. Plinio *Andros* dicta lib. 4. cap. 16.

Edron, portus ad Padum flu. Plin. 3. 16.

Edvardus, Ejus nominis Angliæ reges plures fuere. Ante Normannorum Imperium; Primus Alfredi fil. *Senior* cognominatus, Danos vicit, Orientalium Anglorum regnum ſuo adjecit; Edricio rege à ſuis interfecto Merciam quoque ſibi comparavit. Secundus Edgari fil. *Martyr* nuncupatus, poſt quadriennium à matre crudelitèr necatus A. D. 979. Tertius *Confeſſor* dictus, Ethelredi fil. ob caſtitatem erga uxorem, & munificentiam erga Eccleſiam mirificè celebratus, A. D. 1042. Poſt Conqueſtorem vero.

1 *Edvardus*, Henrici Tertii Regis fil. quem pater Walliæ Principem fecit, Aquitaniæ præfecit. Hinc introducta conſuetudo, ut Rex Angliæ filium natu majorem Principem Walliæ dicat.

2 *Edvardus* Secundus, Primi Edvardi fil. *Carnarvan* dictus, ob tyrannidem primo regnum amiſit, deinde vitam perdidit. Vixit Anno Dom. 1308.

3 *Edvardus* Tertius, Edvardi Secundi fil. regnavit annis 50. Aureæ Periſcelidis Equitum Author, & Fundator fuit, Regum reliquorum omnium fortiſſimus, Bonis tam animi quam corporis egregiè ornatus.

4 *Edvardus* Quartus, Comes de *Marſh* plenis omnium ſuffragiis Rex electus, Anno Dom. 1461. Vixit annis 50. regn. annis 23.

5 *Edvardus* Quintus, Edvardi Quarti fil. patri ſucceſſit, An. Dom. 1483. A Richardo Tertio vitâ privatus poſtquam 2 menſes, & 18 dies regnaſſet.

6 *Edvardus* Sextus, Henrici Octavi Regis fil. patri ſucceſſit, An. Dom. 1547. Regnavit ſexennio quinque menſibus, & novendecim diebus.

Edvinus, Edmundi fil. Anglorum rex, regn. an. 4.

Edulius, Hiſp. Tarraconenſis mons. Ptol. hodie *Moncayo*.

Edumæi, populi Arabici. Steph.

Eduſa, ita ab *edendo* dixerunt veteres Deam quæ eſui præerat, quemadmodum Potinam, quæ *potui*.

Edya, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theog. Lege *Idyia*.

Edylius, mons à quo egreditur flu. Aſſus, quem occupavit Sylla, ut Chæronenſes populos illi monti vicinos facilius invaderet. Plut. in Syllâ.

Edyme, urbs Cariæ. Steph.

E E.

Eetion, pater Andromaches, & ſocer Hectoris, qui apud Thebas Ciliciæ imperabat. Hom. Il. 12. Hinc *Eetioneus* adject. Ovid. Met. 13.

Eetioneæ implevit ſanguine Thebas.

Eetionea, alterū Piræi promuntorium ab *Eetione*. Steph.

Eferem,

E F.

Eſerem, vel *Efrem*, 13 Hieroſolymorum Epiſcopus, an. Salutis 126.

Efflui, Germaniæ Septentrionalis pop. Tacito, Livones hodiè quibuſdam. Vulgo *Liflandt*.

E G.

Egebertus, primus Anglorum Rex Wallos domuit, Bertulphum Merciorum, Ethelwolfum Cantianorum, Suthredum Saxonum reges, & Northumbros vicit, quorum regna ſuo imperio adjecit. Primus omnium nomen Angliæ inſulæ impoſuit. Polyd. Verg. lib. 4.

Egelaſte, op. Hiſp. citer. pop. *Egelaſtani* Plinio & Straboni: hodiè *Tnieſta* Caſtellæ regni op. Cluſio.

Egelidus, hunc Tuſciæ amnem eſſe, & hodiè *Freddano* dici fabulatur Leander ex Annio. Hunc enim *Egelidum* uterque citat ex Virgilio Æn. 8.

Ut procul Egelido ſecretum flumine vidit.

Sed ibi legendum *egelido* appellativè alii jampridem obſervarunt.

Egemmon, 9 Corinthiorum rex.

Egemon, poeta, qui ſcripſit bellum Leuctricum Thebanorum & Lacedæmoniorum. Vide *Hegemon*.

Egeria, nympha, cui ſacrificabant prægnantes, quod eam putabant facilè fœtum alvo *egerere*. Feſtus. Numa Pompilius, referente Plutarcho, quo majore in veneratione eſſet apud populum, ſimulabat ſibi eſſe nocturnos congreſſus cum Egeriâ nymphâ, velut cum conjuge. Florus ubi de Numâ, *Hæc omnia quaſi monitu deæ Egeriæ, quo magis barbari acciperent.* Juven. Sat. 3.

In vallem Egeriæ deſcendimus.

——— *Madidamque Capenam*

Hic ubi nocturnæ Numa conſtituebat amicæ.

Hinc fingit Ovid. Met. 15. Egeriam luctu ob Numæ diſceſſum converſam eſſe in fontem. Erat autem Egeriæ fons Romæ extra portam Capenam.

Egeſidemus, utrum hiſtoriam an aliud ſcripſerit, incertum eſt; hiſtoricum quidem eſt illud, cujus cauſâ laudatur Plinio 9. 8. Et Solino cap. 18.

Egeſinus, Philoſophus, Evandri auditor. Cic. Acad. Qu. lib. 4.

Egeſippus, vide *Hegeſippus*.

Egeſta, filia Hippotis Trojani, quam, ne marinæ belluæ ob perjuria Laomedontis ſecundum Apollinis reſponſa traderetur, pater impoſitam naviculæ miſit quo fors tuliſſet; quæ tandem in Siciliam delata, à Criniſo fluvio in canem converſo compreſſa, Aceſten edidit. Vide *Criniſus*.

Egeſta, civitas in Siciliâ, quam Æneas condidit, & ab Aceſtis matre *Egeſtam* nominavit, quæ poſtea *Segeſta* dicta eſt. Stephanus ab *Egeſto* Troe ſic nominatam ſcribit, & calidas aquas ibi ſcaturire. Diodorus lib. 20. ſcribit hanc ab Agathocle exciſam, & transfugis ad habitandam conceſſam, ac Dicæopolin ab eo appellatam.

Egeus, vel *Hegai*, Eunuchus Perſarum Regis. Eſt. 1. id eſt, *meditatio*, ſive *loquela*, vel *gemitus*, aut *ablatio*.

Egica, Hiſp. rex, qui Faſillam ducem Tudenſem, (ut ejus uxore potiretur) necavit.

Egidius, Hiſpanus Cardinalis vir accerrimus, Anno Dom. 1457.

D. *Egidius*, natione Lemovicus, religionis ac pietatis fulgor, Noviodunenſis Epiſcopus, Flandros, & Picardos ad Chriſti fidem convertit, martyrumque ſanctorum plurima conſtruxit monumenta. B. Rhen. lib. 1.

Egidus, Athenienſis ſolitudinis ſtudio genus, patriam, & opes reliquit.

Egion, urbs inter Ætolos & Peloponneſum. Pomp. Mela.

Egipſa, Hiſp. Rex. an. ab U. C. 1436.

Egirtius, flu. Aquitaniæ influens in Garumnam, *Gers* Vineto.

Egla, uxor David. 2 Reg. 3. id eſt, *vitula*, ſive *currus*, vel *rotunda*.

Eglon, nomen urbis in tribu Judæ, cujus rex fuit Dabir. Joſ. 10. Nomen Regis Moab. Jud. 3.

Egnatia, *Ignatia*, Straboni. Peucetiæ in Italiâ op. eſt, hodiè collapſum quidem, ſed ejus buſtum *Nazzo* vocat teſtatur Niger.

Egonum, pagus agri Ferrarienſis. Polyb. *Vicovenza* hodiè.

Egoſa, op. olim Hiſp. citer. in Catalaunià, nunc pagus *Gaudena*, teſte Moletio.

Egra, urbs à fluvio, cui adjacet, dicta: olim Imperio Romano, hodie Bohemiæ regno ſubjecta. Ptol. *Menoſgada* vocatur. Item urbs Arabiæ juxta ſinum Ælanitem. Steph.

Egurri, *Evogarri* Plinio, Hiſp. Tar. pop. Aſturibus vicini, quorum op. *Forum Egurrorum*, *Medina de Rio ſecco*, teſte Vaſæo. Vide *Forum*.

E H.

Ehud, Iſraelitarum judex, filius Gera, liberavit Hebræos à tyrannide Eglonis regis Moabitarum. Jud. 3.

E I.

Eichſtadium, urbs Bavariæ, vulgò Echſtat quaſi *Quercopolis*.

Eidomene, Macedoniæ urbs. Steph.

Eileſium, nomen loci. Steph. ex Homero.

Eileithyia, urbs Ægyptiaca. Steph.

Eiminatium, Dalmatiæ urbs. Ptol.

Einatus, Cretæ urbs, alii fluvium, & montem eſſe dicunt. Steph.

Eion, emporium ad oſtia Strymonis fluvii. Thucyd. Cherſoneſi etiam urbs, & circa Pieriam. Steph.

Eione, Corocondæ promuntorium inter Pontum & Mæotim excurrens. Plin.

Eiones, Argiæ pagus fuit, poſtea navale Mycenarum. Strabo.

Eioneus, unus è Græcorum Principibus, qui ad Trojam profecti ſunt, ab Hectore interfectus. Hom. Il. 8. Item alius Thrax, Rheſi Pater, qui noctu à Diomede, & Ulyſſe interfectus eſt. Hom. Il. 10.

Eiras, mons in Meſſeniâ, in quo ſe Meſſenii 11. annis contra Lacedæmonios defenderunt. Pauſan.

Eireſide, Tribus Acamantidis vicus. Steph.

Eiſcadiæ, Luſitaniæ urbs ſub Viriathi imperio à Serviliano capta. Appian.

Eizelos, Siciliæ caſtellum. Steph.

E L.

Ela, i. e. *ilex*, vel *quercus*, aut Syriacè *Deus*, civitas Idumæorum. Gen. 36. Item filius Caleb. 1 Par. 4. Pater Semi præfecti in Benjamin. 3 Reg. 4. Filius Ozi. 1 Par. 9. Filius Baaſa regis Iſrael. 3 Reg. 16. Item quartus rex Iſrael. Denique Aſiæ regio. Steph.

Elabacare, locus Indiæ intra Gangem ad maris litus. Arrian. in Periplo.

Elabontas, flu. per Antiochiæ campum, qui Pagris ſubjacet, fluens. Strab. lib. 26. Exemplaria emendata legunt ὁ Λαβώτας. *Labotas*.

Elacataeum, mons Theſſaliæ, in quo Jovis *Elacatæi* templum. Steph.

Elad, i. e. *Dei æternitas*, aut *teſtimonium*, vel *præda Dei* fil. Suthalæ. 1. Par. 7.

Elæa, urbs Aſiæ in Æolicâ, Pergamenorum navale, quæ *Cidanis* nominabatur, à Mneſtheo condita. Steph. Item inſ. Propontidis. Plin. Et Phœniciæ urbs inter Tyrum & Sidonem. Steph. Item promuntorium Cypri in orâ ad ort. *Riſo Carpaſſo* Luſignano. Urbs etiam prope Myſiam, navale Bithyniæ. Steph. Denique urbs, & portus Æthiopiæ, & inſulæ tres. Strabo.

Elææ, Thraciæ urbs. Procop.

Elæus, Epiri portus. Ptol. Item vicus in tribu Hippothoontide. Steph. Item urbs in Doridis ſinu. Plin. Epiri item Ptol. & Calydoniæ. Polyb. & Helleſponti. Steph.

Elæuſſa, inſula Ciliciæ. Vide Steph. in Ελαιοῦσσα.

Elaira, vide *Leucippides*.

Elais, vide *Anius*.

Elaites, nemus Ægypti ad dextram foſſæ Canopicæ. Strabo.

Elamitæ, Perſarum principes, ab *Elam* filio Sem. Joſephus. Item Arabiæ pop. Plin. 6. 28.

Elana, Arabiæ Petrææ urbs, ad ſinum Arabicum. Ptol. *Aila* Nigro.

Elancorum, Emporium Indiæ intra Gangem. Ptol.

Elapheboliæ, feſta apud Græcos, quæ fiebant menſe Februario, in quibus cervi Dianæ *Elaphebolie* ſacrificabantur, unde & menſis ille *Elaphebolion* dictus eſt.

Elaphiæa, Diana dicta eſt ab *Elaphiâ* nutrice.

Elaphites, Adriatici maris inſula 12 m. p. à Melitâ. Plinius.

Elaphonneſos, una Sporadum inſularum cum urbe ejuſdem nominis. Steph.

Elaphus, mons Aſiæ, & Arcadiæ. Pauſan.

Elaphuſa, inſula in Adriatico mari. Plin.

Elaſa, i. e. *Dei factura*, filius Saphan. Jer. 29. Item fil. Rapha, filii Baana. 1 Par. 8.

Elatas, Bithyniæ flu. in Pontum decurrens. Ptol.

Elatea, urbs maxima Phocidis ab *Elato* quodam, Item alia Theſſaliæ, & alia Theſprotiæ, quam etiam vocant *Elatriam*. Steph.

Elath, civitas regni Edom, ad quam profecti ſunt filii Iſrael de Heſiongeber. Deut. 2. Lat. *cerva*, ſive *fortitudo*, aut *ilex*, vel *quercus*.

Elatus, Perræbus quidem pater Cænei. Ovid. Met. 11.

——— *Manet imperfoſſus ab omni*
Inque cruentatus Cæneus Elateius ictu.

Elaver, Galliæ flu. apud Cæſarem. *Allier* hodiè.

Elavia, caſtellum Siciliæ. Steph.

Elbeſtii, Libyæ pop. Steph.

Elbo, inſula quædam. Steph.

Elbonthis, urbs inter Ægyptum, & Cyrenen. Steph.

Elbora, urbs Hiſp. Tar. ad Tagum flu. vulgò *Talavera*.

Elcana, filius Core. Exod. 6. Lat. *Deus zelotes*, aut *Dei profeſſio*, vel *Dei calamus*, ſive *Deus nidus ejus*. Item filius Jeroham, maritus Hannæ & Peninnæ. 1 Sam. 1. Item fil. Afir. 2 Par. 6.

Elcebus, urbs Germ. Super. in Alſatiâ apud Rhenum, vulgò *Schleſtat*.

Elcethium, Siciliæ urbs. Ptol.

Elcoboris, Luſitaniæ op. Ptol.

Elcoſh, viculus in Galilæâ, unde Nahum propheta. Lat. *Dei durities*, vel *ſerotinus*.

Eldaa, fil. Madian filii Abrahæ. Gen 25. Lat. *Dei ſcientia*, aut *cognitio*.

Eldad, nomen viri, ſuper quem requievit ſpiritus domini in caſtris. Num. 11.

Eldamarii, Arabes circa Meſopotamiam. Plin.

Eldana, Hiſp. urbs. Ptol. *Duennas*, teſte Goropio. Sunt quibus & Latinè *Donea* dicatur; Item Indiæ urbs extra Gangem.

Eldredus, Anglorum rex, Anno Dom. 940. Polyd. Verg. lib. 6.

Elea, civitas Lucaniæ, quam quidam Helam à fonte nominaverunt. Alii à palude dictam opinantur, quæ Græcis τὸ ἕλος dicitur. Stephano Ἐλέα. Item *Elea* Æolidis urbs. Mela lib. 2. In eâ natus eſt Zeno Philoſophus, qui *Eleates* dicebatur.

Eleale, civitas Amorrhæorum in Galaitide reg. tribui Judæ aſcripta. Iſaiæ 15. quam ædificaverunt filii Reuben. Num. 32. Lat. *Dei aſcenſio*, vel *holocauſtum*.

Eleazar, i. e. *Dei adjutorium*, ſive *atrium*, filius Aaron. Exod. 16.

Eleazar Dinæi, princeps ſeditionis inter Judæos & Samaritas, ex quâ latrocinia oborta ſunt. Quadratus ſeditionis principes cruci affixit. Joſ. Ant. 12. 11.

Eleazarus fil. Mattathiæ. 1 Macchab. 2. Pater Phinees. 1 Paral. 9.

Eleazarus, Annæ fil. pontifex conſtitutus, An. Dom. 20.

Eleazarus, quidam de gente Judææ, quonam pacto Romanorum exercitu præſente, dæmones fugabat, vide in dictione *Solomon*.

Electa, mulier, ad quam ſcribit Joannes Epiſtolam ſuam ſecundam. Alii tamen Interpretes *Electam* ibi non pro nomine proprio habent, ſed adjectivo, nec mulieris nomen eſſe volunt, ſed Eccleſiæ alicujus particularis, innominatæ tamen.

Electra, Meſſeniæ op. & flu. Pauſan.

Electra, Nympha, Oceani & Tethyos filia, Atlantis uxor, cujus filia etiam *Electra* dicta fuit, quæ Jovi Dardanum peperit. Ovid. in Faſtis.

Dardanon Electrâ quis neſcit Atlantide natum?

Electra, Oreſtis ſoror, filia Agamemnonis, quæ cælibem multum ætatis vitam egit, unde etiam ab Helenâ apud Eurip. Πολυχρόνιος παρθένος, h. e. *annoſa virgo* per contumeliam vocatur. Inde aliqui *Electram* dictam volunt, quaſi ἀλέκτραν, h. e. *ſine thalamo*; quanquam aliis magis placet à flavo colore, electrumque referente ita fuiſſe appellatam.

Electrides, inſulæ, in quibus Dædali & Icari ſtatuæ ſunt. Aiunt has inſulas juxta Eridani oſtia eſſe. Eſt etiam ſtagnum prope fluvium aquæ calidæ, unde tam gravis odor redditur, ut nullum animal inde bibat, & aves ſupervolitantes mortuæ decidant. Ambitus eſt ſtadiorum 200. Fabulantur autem Phaethontem fulminatum ibi decidiſſe, & plurimos ibidem populos provenire, ex quibus electrum manat, gummi ſimile, lapidis inſtar durescens. Incolæ loci, *Electritæ*, vel *Electrini*. Steph. Dicuntur etiam *Gleſſariæ*, Plinio teſte, inſulæ quæ ex adverſo Britanniæ & Hiberniæ in Germanico mari ſparſæ ſunt, quæ nunc fortaſſe *Hetland*, *Schetland*, & *Fare* dicuntur, teſte Ortelio. Meminit & Mela *Electridum* inſularum in Adriatico mari, prope Abſyrtides inſulas. Vide Luc. in Dialogo de Electro, ſeu Cycnis.

Electryon, Amphitryonis pater, fil. Alcæi. Heſiod. in Aſp.

Elees, Italiæ flu. prope Eleam in Lucaniâ. Strabo. *Evoli* Nigro.

Elegarda, Armeniæ majoris urbs. Ptol.

Elegea, regiuncula trans Euphratem.

Elegia, Armeniæ civitas, quam præterfluit Euphrates, occurrente illi apud eam Tauro monte, nec reſiſtente. Plin. 5. 24.

Elei, pop. in Peloponneſo, clariſſimi propter delubrum Jovis Olympii, ludoſque Olympicos, quorum præfecturam Elei habuerunt unde *Elei equi*, & *Eleus carcer* ſæpe leguntur. Virg 1 Geor.

Eleadum palmas Epiros equarum

Horatius ubi de Pindaro.

Sive quos Elea domum reducit
Palma. ———

Prop. 3. 7. *Sunt quibus Eleæ concurrit palma quadrigæ.* Lucanus. — *Quantum clamore juvatur*
Eleus ſonipes.

Eleleus, unum ex Bacchi cognominibus ab ἐλελίζω quod ſig. *Vociferare*, quemadmodum prælio congreſſuri conſueverunt. Ovid. Met. 4.

Nyctileuſque Eleleuſque parens.

Hinc Bacchæ *Eleleides*. Ovid. 4. Ep.

Nunc feror ut Bacchi furiis Eleleides actæ.

Item Sol dictus eſt *Eleleus* ἀπὸ τῆ ἐλίσσεσθαι ἀεὶ τὴν γῆν, h. e. quod æterno circa terram meatu volvi videatur.

Eleph, urbs in tribu Benjamin. Joſ. 18. Lat. *mille* ſive *doctrina*, *author* vel *dux*.

Elephantina, urbs quæ diſtat à Thebis Ægyptiis viginti, & octingentis ſtadiis. Herod. Nili item inſula. Ptol.

Elephantini, vel *Elephantiæ*, pop. Apuliæ.

Elephantis, Nili inſula. Plin. 5. infra noviſſimum catarracten, navigationis Ægyptiæ finis. Ibi Æthiopiæ conveniunt naves: namque eas plicatiles humeris tranſferunt, quoties ad catarractas ventum eſt.

Elephantis, poetriæ nomen, quæ libellos ſcripſit, quibus varia genera concubitus, varioſque coeundi modos complexa eſt. Martial. 12. 12.

Nec molles Elephantidis libelli.

Memoratur in Priapeiis, nec non Tatiano Aſſyrio adverſus Gentes. Spiſſus eſt a. error Jul. Cæſaris Capacii lib. 2. hiſt. Neapolitanæ, ubi non poetriam, ſed poetam fuiſſe exiſtimat.

Elephantophagi, Æthiopes ſub Ægypro. Strabo.

Elephas, mons Æthiopiæ ſub Ægypto apud ſinum Avalin. Arrian. *Felles* Caſtaldo.

Elete, Cœleſyriæ urbs. Ptol.

Eleus, *untis*, Thraciæ urbs. Thucyd. 8. pop. *Eleuſii*.

Item

Item *Eleus* fluvius, qui Mediæ magnam partem irrigat.

Eleusa, Ciliciæ op. mediterraneum. Plin. Niger insulam facit, & dicit hodiè *Curcu* vocari. Item insula ex oppositu Cypri.

Eleusin, Theræ inſ. urbs. Ptol.

Eleusinia, Inter omnia Græcorum sacra, tanta semper fuit *Eleusiniorum* religio, ut communem mysteriorum nomen illis veluti proprium ab Authoribus tribuatur, ideoque de iis paulo fusius agendum. *Eleusinia* vero sic dicta sunt ab *Eleusi* Atticæ op. cujus appellationem ab *Eleusinio* Mercurii filio deducunt. Harpocration: Ὠνομάσθη δὲ ἡ πόλις Ἐλευσὶς ἀπὸ Ἐλευσινίου τοῦ Ἑρμοῦ. Eadem habet Suidas, idque totidem verbis. Pausan. in Att. memorat Ἐλευσῖνα ὄρος, ἀφ' ἧς τὴν πόλιν ὀνομάζουσι, ὃν μὲν Ἑρμοῦ παῖδα εἶναι, καὶ Δαείρας Ὠκεανοῦ θυγατέρα λέγουσι. Alii ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως, i. e. *ab adventu* dici voluerunt, quod Ceres post longos errores eo tandem allapsa filiam invenerit. Etymologicum. Ἐλευσὶς, δῆμος Ἀττικῆς, διὰ τὸ τὴν Δημήτερα ἐλεύσει, ὅτε ἐκεῖ ἐλθοῦσα, ζητοῦσα τὴν κόρην. Aristides in *Eleusinia*: Ἃ δ' εἰς τὸ μέσον ποιεῖσθαι καὶ λογοποιεῖν, καὶ συγχεῖσθαι σφίσι μῦθον, κόρην τὴν Δήμητρος ἁρπασθῆναι γενέσθαι τέκνα. Δήμητρα δ' ἐπ' ἀρχῆς ζητοῦσαν γῆν πᾶσαν, καὶ θάλατταν ζητοῦσαν τὸ θυγάτριον τέκνα· τίνας μὲν οὐκ ἴσμεν εἶναι εὑρεῖν. Ἐλθοῦσαν δὲ εἰς Ἐλευσῖνα, τὸ ἐπωνυμίαν ποιῆσαι τῷ πάτῳ, καὶ τὴν κόρην εὑροῦσαν ποιῆσαι τὰ μυστήρια. Diod. Sic. lib. 5. nomen loco positum ait, ut esset monumentum advecti aliunde frumenti. Τὸν γὰρ τόπον τὸν ἐξ ἀρχῆς δεξάμενον τὸ φυτὸν ταύτην Ἐλευσῖνα προσαγορεύσαι, ἀπὸ τοῦ παρ' ἑτέρων τὸ σῖτα κομισθέντος. Primum instituta volunt à Cerere, quæ ut benignitatem hospitii, quâ fuerat ab Athenienſibus excepta, pariaret, usum frumenti, & tacenda sacra demonstravit. Isocrates in Panegyrico: Δημήτερος ἀφικνουμένης εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, ὅτε ἐπλανᾶτο, τὴν κόρης ἁρπαζείσης, καὶ πρὸς τοὺς προγόνους τοὺς ἡμετέρους εὐμενῶς διατεθείσης, ἐπ' ἀμφοτέροις τούτοις ἀναγκαῖον ἦν τοὺς μεμυημένους ἀγαθοὺς, καὶ δίκαιος διαφέρειν τῶν ἄλλων, ἅπερ μέγιστα τυγχάνουσι ὄντα τῶν καρπῶν, ἐπὶ τῷ μὴ θηριωδῶς ζῆν ἡμᾶς αἴτιοι γεγόνασι, καὶ τὴν τελετήν. At contra Diod. Sic. lib. 6. Cererem hoc sacrorum honore ab Athenienſibus affectam fuisse tradit, ut acceptam ab ea cultioris vitæ rationem gratâ recordatione testarentur. Idem tamen lib. 1. narrat inopinâ siccitate ad injuriam sterilitatis sola terrarum exaruisse; Ægyptum autem proprio semper amne perfusam, nec alio genere aquarum solitum pingueſcere, squallentis cœli non senſisse damna: sed tantis segetibus indutam stetisse, ut Athenienſibus ob cognationem messes suas ultrò communicaret. Sublevatam, duce Erechtheo, annonæ penuriam: hunc vero tanti beneficii causâ Regem creatum, ceremonias docuisse, & mysteria Cereris ritu quo apud Ægyptios agebantur. Idque non videtur alienum ab eo quod Herodotus lib. 2. & ex eo Pausanias asserit, Græcos ab Ægyptiis & Deos, & Deorum nomina sumpsisse: Græcorumque Apollinem, esse Ægyptiũ Horum, Dianam, Bubastin, Isida, Cererem, quod etiam à Plutarcho demonstratur. Quocirca Lact. lib. 1. & Phornutus, sacra Cereris Eleusinæ non esse dissimilia sacris Isidos ostendunt. At Theodoretus lib. 1. *Græcanicarum Affectionum* ex Plut. ac Diod. Sic. non ab Erechtheo, sed ab Orpheo ceremonias Isidos in Cereris sacra commutatas refert: Ὀρφεὺς εἰς Αἰγυπτίων ἀφικόμενος τὰ τῆς Ἴσιδος, καὶ τῷ Ὀσίριδι εἰς τὰ τῶν Δηοῦς καὶ Διονύσου μυστήρια ὑμνήσας ἔργια. Huc etiã facit Eurip. Schol. in Alceſt. Πρῶτος Ὀρφεὺς μυστήρια θεῶν παρεσκεύασε, ὕθεν καὶ Θρησκείας τὸ μυστήριον καλεῖται, ἀπὸ τῆς Θρᾳκὸς Ὀρφέως. Aliter etiam Servius ad Georg. l. 1. quem falli puto, dum Eleusinia cum Theſmophoriis conjungit. Primũ celebrari coepta ad puteum Callichorum. Pausanias: Φρέαρ καλούμενον Καλλίχορον, ἔνθα πρῶτον Ἐλευσῖνίων αἱ γυναῖκες χόρον ἔστησαν, καὶ ἦσαν εἰς τὸν θεόν. Callimachus.

Τρὶς δ' ὀλὴ Καλλιχόρῳ χαμαδὶς ἐκαθίσατο φρατί.

Clemens: Καὶ φρέαρ ὑπακαθίζῃ λυπημένη. Eodem loco Deam excepit Metanira, ut author est Nicander in Theriacis.

Καλλίχορον πρὶν φρεῖαρ, ὁτ' ὠκὺν Κελεοῖο θυγατρὸς Ἀρχαίη Μιλήτῳ θεὸν δείδιλο πρίσπορον.

Ipsum vero saxum cui insidens quievit ἀγέλαστον appellarunt. Schol. Aristoph. *ad Equites*: Ἀγέλαστος πέτρα, ὅτι ἐκεῖ ἐκαθέσθη ἡ Δημήτηρ κλαύσασα, ὅταν ζητῇ τὴν κόρην. Ἐφεδεῖς τὴν Περσεφόνης ὁ Πλούτων, ἥρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δημήτηρ δὲ μετὰ λαμπάδων, νυκτός τε καὶ ἡμέρας, καλὰ φᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιῆρχετο, μαθοῦσα δὲ παρὰ ἑρμιονίων, ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἥρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς καθίκετο ἐρχθῶ, καὶ εἰκαθίσασα γυναικὶ ὄκνιν εἰς Ἐλευσῖνα, ἔνθα ὕστερον ἐκαθέσθη ἡ ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσα ἀγέλαστος. Hinc, ut author est Zenobius, adagium usurpatur de rebus quæ dolorem conciliant. Hinc igitur sedes mysteriorum Eleusis, quæ tanta fide coluit, ut ab Athenienſibus in summas angustias redacta, hostium arbitratu deditione fecerit, nisi quod sacra sibi retinuerit. Pausanias: Γενομένης δὲ Ἐλευσινίοις μάχης πρὸς Ἀθηναίους, ἀνέθεσαν μὴν Ἐρεχθεῖ, ἀπέθανε δὲ Ἰμμαράδ ὁ Εὐμόλπου. Καλαύροπας δὲ ὅτι τοῖς δὲ τὸν πόλεμον, ὡς Ἐλευσινίοις εἰς τὰ ἅλλα Ἀθηναίων καλοκἀγαθίας ὕλας, ἰδίᾳ τελεῖν τὴν τελετήν. Quamobrem meritò eam Aristophanes *in Nebulis* Μυχνόδικον δῆμον appellat. Imò tanta Eleusiniorum dignitas, ut iis alia omnia posthabuerint. Idem Pausanias in Phocicis. Οἱ γὰρ ἀρχαιότεροι τὴν Ἑλλάνων τελεῖν τὴν Ἐλευσινίων πάντων ὁπόσα ἐς ἐυσέβειαν ἥκει, τοσούτῳ ἦγον εἰλημμένην, ὅσῳ καὶ θεὸς ἐπῆρχεθεῖτο Ἡρώων. Quippe non ceu privata illius civit. sed quasi communia omnium gentium sacra observarunt. Arist. Κοινότατ' ἐστὶ τιμᾶσθαι, καὶ πάντων ὅσα θεῖα ἀνθρώποις, ταυτὸν φερικαδίστατον, καὶ σωτηριώτατον. Et hanc ob causã ea templi magnitudo, ut ingentis turbæ capax esset. Strab. l. 9. Εἶτα Ἐλευσὶν πόλις, ἐν ᾗ τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν Ἐλευσίνιας, καὶ ὁ μυστικὸς σηκὸς, ὃν καλοκἀγαθίαν Ἴκτινος ὄχλον διάτρυ δίξασθαι δυνάμενον. Ritus sacri confistebant in imitatione eorum quæ de Cereris erroribus fabulæ vulgarunt. Nam, ut inquit Lactantius, *referitur in sacris imago rei, quæ verè gesta est.* Quod antea præceptor ejus Arnobius speciatim de *Eleusiniis* dixerat. *Eleusinia*, inquit, *illa mysteria, & sacrorum reconditi ritus, cujus memoriam continent? nonne illius erroris, quo in filiæ conquisitione Ceres fessa, oras ut venit in Atticas, triticeam attulit fruges?* Ac ceremonias potissimum ad inventionem frugum fuisse relatas, author est etiam D. Augustinus lib. 7. de Civ. Dei cap. 20. *In Cereris autem sacris* (inquit) *prædicantur illa Eleusinia quæ apud Athenienses nobilissima fuerunt; de quibus nihil iste interpretatur, nisi quod attinet ad frumentum, quod Ceres invenit, & ad Proserpinam, quam rapiente Orco perdidit.* Eleusinia vero duplicia fuerunt, Magna, ac Parva; Magnorum origo est ea quam supra diximus. Parva hanc ob causam instituta. Cum Hercules initiari cuperet, ac lex obstaret, quæ peregrinis id concedi vetaret; nec tamen integrum Athenienſibus videretur, ejusmodi Heroem voto suo frustare, Parva Eleusinia instituerunt, ut & Herculi satisfacerent, & authoritatem tamen sacrificii, legisque vigorem conservarent. Aristophanis Enarrator *ad Plutum*: Μεγάλα καὶ μικρὰ μυστήρια ἐτελοῦντο ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς. Μὰ ὅλον δὲ περίεργον μικρῶν, ἐλθόντι Ἡρακλεῖ, καὶ θέλοντι μυηθῆναι, ἐπεδὴ νόμον ἦν Ἀθηναίοις, μηδένα ξένον μυεῖν, αὐθαδέστερος ἦν αὐτῷ ἀρεστὸν. Καὶ ὅτι φίλος ἦν τῆς πόλεως, καὶ ὑὸς τοῦ Διὸς, ἐπέτρεψαν μικρὰ μυστήρια, ἐν οἷς αὐτὸν ἐμύησαν. Ἦσαν δὲ τὰ μὲν μεγάλα τῆς Δήμητρος, τὰ δὲ μικρὰ Περσεφόνης τῆς αὐτῆς θυγατρός. Idem habet *ad Nebulas*, & Tzetzes ad Lycophronem pag. 195. Porro hæc minora Eleusinia in Ἄγραις agebantur. Stephanus: Ἄγρα, καὶ Ἄγραι, χωρίον, ἐνικῶς καὶ πληθυντικῶς. Ἔστι καὶ τὰ Ἀττικῆς πρὸς τῇ πόλει, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἐπιτελεῖται μίμημα τῆς περὶ τὸν Διόνυσον, ἐν ᾧ λέγεται καὶ τὸν Ἡρακλέα μεμυῆσθαι. Diversum quoque celebrandi tempus. Majora fiquidem Boëdromione celebrantur. Plut. in Demetr. Ἐτελοῦντο τὰ μεγάλα μυστήρια τὸ Βοηδρομιῶνος. Minora vero Anthesterione. Plut. ubi supra: Τὰ μικρὰ μυστήρια τῷ Ἀνθεστηριῶνος ἐτελοῦντο. Erant autem quasi quidam gradus in participatione mysteriorum observandi. Primum erat Purificatio; deinde sequebantur mysteria parva, quibus instituebantur, & ad majora præparabantur. Ultimæ majorum ceremoniæ erant Ἐποπτικὰ, ad quæ tandem per tot ambages admittebantur. Clemens 5 Stromat. Οὐκ ἀπλοῦς ἀεὶ, ἀλλ' ἐπ' ἀμυήτοις ἐπὶ τὰ μυστήρια ἦν παρ' Ἕλλησιν, ἀλλὰ μὴ τὰ καθάρσια, καθάπερ καὶ παρὰ τοῖς βαρβάροις τὰ λουτρὰ. Μετὰ ταῦτα δὲ δὴ τὰ μικρὰ μυστήρια, διδασκαλίας τινὰ ὑπόθεσιν ἔχοντα, καὶ προπαρασκευὴν τοῦ μέλλοντος. Τὰ δὲ μεγάλα πρὸς τῶν συμπάντων ἐστὶ μαθήματα ἔστι τὸ τελεσθῆναι, ἐπιστῆσαι δὲ καὶ φύσει, καὶ τὰ πράγματα. Et qui parvis initiati erant, Mystæ: ad magna recepti Epoptæ nominabantur. Harpocration: Οἱ μυηθέντες ἐν Ἐλευσῖνι ἐν τῇ διπλῇ μύησει,

ἐποπτεύειν λέγονται. Suidas: Διαφέρει μύησις καὶ ἐποπτεία. Ac differentiam ex Symmacho, vetusto admodum Grammatico, adsignat Schol. Aristoph. *ad Ranas*: Οἱ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες μύησιν καλοῦνται. Οἱ δὲ παραλαμβάνοντες αὐτὰ πρὸ αὐθις αὐτοπτοὶ ἑφορῶσι τὰ μυστήρια, καὶ ἐποπτεύουσιν. Igitur Epoptæ, aut Ephori erant inspectores, h. e. quibus anno postquam initiati primum fuerant, inspicere occultiores sacrorum ritus & ceremonias concedebatur. Neque enim à parvis initiis illico patebat aditus ad majora, sed annus experimenti causâ interponendus erat. Quamobrem in Demetrio notata exempli raritas, qui sine ullâ temporis intercapedine minora majoraque mysteria percipere voluit. Philochorus: Δημητρίου ἐθὺν τι ἐγένετο παρὰ τὰς ἄλλας τὸ μόνον ἅμα μυηθῆναι, καὶ ἐποπτεῦσαι. Plutarchus de eodem: Τότε δ' ἦν ἀναζευγνύων εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐγχρίμψαι ὅτι βάλλοι παρεγνωσμένος ὀλίγους μυηθῆναι, καὶ τὰ τελεστὰν ἅπασαν, ἀπὸ τῶ μικρῶν ἄρξει τῶ ἐποπτικῶν παραλαβεῖν. Τοῦτο δὲ ὁ Θεμιστοκλῆς οὐκ ἐδὲ γεγονὸς πρότερον. Ἐπόπτευον δὲ τελάρχιον ὑπὸ τῶ μεγάλων ἑαυτὸν διαλαττόντες. Ubi non temerè τελάρχιον ponitur, nam revera minimum spatium quod interponi solebat, annus erat: nam quinto anno post parva, ut plurimum illa majora suscipiebantur. Tertullianus initio libri adversus Valentinianos: *Nam & illa Eleusina bærefis, & ipsa Atticæ superstitionis, quod tacent, pudor est. Idcirco aditum prius cruciant; diutius initiant, quam consignant. Cum Epoptas non ante quinquennium instituunt, ut opinionem suspendio cognitionis ædificent, &c.* Initiati myrto coronabantur. Isac. Tzetzes: Οἱ μυούμενοι μυρσίνη ἐστέφοντο. Cumque initiarentur, vestem novam ac puram induebant, quam deinde nunquam exuebant, quoad tandem lacera gestare non amplius posset. Schol. Aristoph. *ad Plutum*. Ὁ δὲ μυούμενος τὸ ἱμάτιον ὃ ἐφόρει ἐν τῇ μύσει, ἐδίπλοι ἀπιδύλο μέχρις ἂν τελέως ἀφανισθῇ διαῤῥυέν. Sed & à quibusdam ad fascias infantum fuisse reservatas ait: Ἔνιοι δὲ τὰς τοιαύτας στολὰς εἰς τέκνων σπάργανα φυλάττουσι. At Melanthius libro quem *de Mysteriis* conscripsit, memoriæ prodidit, in more positum fuisse, ut vestem, in quâ fuerant initiati, Cereri & Proserpinæ consecrarent. Πάτειόν ἐστι ταῖς Θεαῖς ἀνιεῖσθαι καὶ τὰς στολὰς ταῖς μύσαις, ἐν αἷς τύχοιεν μυηθέντες. Quod vero tanti esset, participem fieri mysteriorum, persuasio faciebat, quâ existimabant initiatos, non tantum in summâ tranquillitate vitam ducere, sed & eam optato exitu esse terminaturos, ac post obitum quoque spem restare melioris. Isocrates in Panegyrico: Τελεστὴς ὁι μετίχοντες, ἀεί τε τῆς τῦ βίυ τελευτῆς, καὶ τῦ σύμπαντος αἰῶνος, ἡδίους τὰς ἐλπίδας ἔχουσι. Aristides in Panathenaicâ: Ἀλλὰ μὴν τότε κέρδος τὸ παυηγύρεως, ἀλλ' ὅσον ἡ παρῦσα εὐθυμία, ἐδ' αἱ τῦ περίοδος χρόνε δυσκολιῶν λύσεις, καὶ ἀπαλλαγαὶ, ἀλλὰ καὶ ἀεὶ τὸ τελευτῆς ἡδίως ἔχειν τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμείνονι διατάξαντας, καὶ ὃν ἐν σκότῳ τι καὶ βυρβόρῳ κειομένες, ἀ δὲ τὰς ἀμυήτυς ἀναμένη. Procurabat mysteria Rex; author est Pollux, & Harpocration: Ἐπιμελητὴς τῶ μυηρίων παρ' Ἀθηναίοις ὁ λεγόμενος Βασιλεύς. Regi adjungebantur 4 alii, quorum duo ex universo populo Athenienses, ex Eumolpidarum gente unus, & ex Cerycibus alter eligebatur. Aristoteles de Rep. Athen. Ὁ δὲ Βασιλεὺς πρῶτον μὲν τὰ μυηρίοις ὑπομιμνήσκεται μετὰ τῶ ἄλλων ὑπομνημάτων, ἔς ὁ Δῆμος ἐχειροτόνησε τέτταρας ἕνα, δύο μὲν ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων, εἷς δὲ ἐξ Εὐμολπιδῶν, καὶ εἷς ἐκ Κηρύκων. In his erant Hierophanta, Daduchus, Præco. Aristides: Εὐμολπίδαι δὲ καὶ Κήρυκες, εἰς Ποσειδῶ τὸ καὶ Ἑρμῆν ἀναφέροντες Ἱεροφάντας, οἱ δὲ Δαδούχες παρίσχονται. Clemens: Τὸ Εὐμολπιδῶν, καὶ Κηρύκων τὸ Ἱεροφαντικὸν τῦτο γένος ἄνθηκεν. Arnobius lib. 5. *Ex quibus & gens fluit Eumolpidarum, & ducitur clarum illud apud Cecropios nomen, & qui postea floruerunt Caduceatores, Hierophantæ, atque Præcones.* Una enim eademque gens erat Cerycum, & Eumolpidarum ut ex Androtione Sophoclis Interpres ostendit ad Oedipum Coloneum. Et Æschines in oratione contra Ctesiphontem Eumolpidas & Cerycas ubique conjungit. Atque hinc obtinuit, ut mysteria penes Eumolpidas esse dicerentur; Licet præter hos ipsamet Dea alios etiam sua initia docuisse crederetur. Homerus:

Δῆξεν Τριπτολέμῳ τ' Διοκλεῖ τε πληξίππῳ
Εὐμόλπῃ τε βίην, Κελεῷ θ' ἡγήτορι λαῶν
Δρησμοσύνην ἱερῶν, καὶ ἐπίφρασεν ὄργια πᾶσι.

Cæterum Hierophanta, *ab ostendendis sacris* dictus, & ipse sacrorum Antistes, atque ut ait Hesychius. Μυσταγωγός, Ἱερεὺς, τὰ μυστήρια δηκνύων. Cujus erat munus initiare, & mysteria, quantum fas, etiam profanis enunciare. Hinc inter captiosas Chrysippi argutias exemplum ponitur.

Ὁ λέγων τοῖς ἀμυήτοις τὰ μυστήρια ἀσεβεῖ,
Ὁ Ἱεροφάντης τοῖς ἀμυήτοις λέγει,
Ἀσεβεῖ ἄρ' ὁ Ἱεροφάντης.

Daduchus facem ferebat. Nam ut Lactant. ait lib. 1. quia Proserpinam, *facibus in Ætnæ vertice accensis, quæsisse in Siciliâ Ceres dicitur; idcirco sacra ejus ardentium tædarum jactatione celebrantur.* Atque in hujus rei memoriam non solum Daduchus, sed reliqui etiam mystæ faces inter currendum agitabant. Statius Silv. lib. 4.

Tuque Actæa Ceres, cursu cui semper anhelo
Votivam taciti quassamus lampada Mystæ.

Seneca in Hippolyto.

Jactare tacitis conscias sacris faces.

Claud. ——— *Sanctasque faces attollit Eleusis.*

Daduchus utebatur pellibus hostiarum, quæ Jovi fuerant immolatæ, vocabanturque Διὸς κώδια. Suidas: Διὸς κώδιον, ᾧ τὸ ἱερεῖον Διὶ τίθυται, Θύσι τε τῇ Μελίσσῃ, καὶ τῇ Κτησίῳ Διΐ. Τὰ δὲ κώδια τύτων φυλάσσεσι Διὸς προσαγορεύοντες, χρῶνται δ' αὐτοῖς, ὅταν Σκιροφορείων ἢ πομπὴν τίθωσιν, καὶ ὁ Δαδοῦχος ὁ Ἐλευσῖνι, καὶ ἄλλοι τινες πρὸς τὰς καθαρμὸς, ὑποστρωννύοντες αὐτὰ τοῖς ποσὶ τῶ ἀναβῶν. Ex quibus intelligimus profanos, & aliquo scelere contaminatos, non potuisse loca sacra calcare. Et cum nihilominus in sacro peragenda esset expiatio, ne profanorum vestigiis Religio templi violaretur, substratæ pelles, quibus insistebant sinistro pede, quoad purgati, lustratique piaculari nexu exsolverentur. Hesychius: Διὸς κώδιον, ὅτως ἔλεγον, ᾧ τὸ ἱερεῖον ἐτίθυτο, ἐφ' ᾧ καθαιρόμενοι ἐφίστασαν ἀριστερῷ ποδί. Præco jubebat profanos absistere, proclamans.

——— Ἔκας, ἔκας ἔστε βέβηλοι.
Aut ——— Ἔκας, ἔκας ἴστε βέβηλοι.

Quod causæ fuit cur ab iis sibi abstinendum Nero putavit. Sueton. cap. 4. *Peregrinationi quidem Graciæ, quorum initiatione impii & scelerati, voce præconis submoverentur, interesse non ausus.* Lysis Pythagoræus: Βιβάλοις τὰ τῆς Ἐλευσινίων Θεῶν μυστήρια ἢ σιγγλία. Et ad hunc morem respexit Orpheus.

Φθίγξομαι οἷς θέμις ἐστὶ, θύρας ὑπόθεσθε βιβάλοις.

Cæteros, i. e. initiatos, jubebat Εὐφημεῖν, id est, *linguis favere*, uti interpretatur Horatius. Cæterum Hierophanta in speciem Creatoris; Facifer, Solis; Minister ad Aram, Lunæ; Præco sacrorum, Mercurii ornabatur. Eusebius lib. 3. de Præp. Evang. Ἐν δὲ τοῖς κατ' Ἐλευσῖνα μυστηρίοις, ὁ μὲν Ἱεροφάντης εἰς εἰκόνα τῦ Δημιυργῦ ἐυσκευάζεται, Δαδοῦχος εἰς τὴν Ἥλιν, καὶ ὁ μὲν ὅδε βαμὸς εἰς τὴν Σελήνης, ὁ δὲ Ἱεροκήρυξ Ἑρμῆς. Festi solennitatem ad dies plures durasse certum est. Numerum tamen definire nondum queo: Duos hactenus inveni suis nominibus insignitos, quorum prior Ἴακχος appellabatur. Hesychius: Ἴακχον, ἢ Διονύσον, ἢ μίαν ἡμέραν τῶ μυστηρίων, ἐν ᾗ ἦν Ἴακχον ἐξάγυσι. Qui vero pompam hanc comitabantur, Ἴακχον, Ἴακχον ingenti clamore personabant. Meminit Herodotus lib. 8. & ex eo verbum Ἰακχίζειν formavit Plutarchus in Themistocle. Via autem quâ pompa deducebatur, sacra vocabatur. Pausan. Ἰᾶσι δ' ἐν Ἐλευσῖνα ἐξ Ἀθηνῶν ἱν' Ἀθηναίοις καλῶσιν ὁδὸν ἱερήν. Dies ultimus mysteriorum Πληροχίας, à quodam vasis genere vocabatur. Duas enim Plemochoas vino repletas eo situ collocabant, ut ortum altera spectaret, altera occasum, quas deinde recitato carmine precationum evertebant. Athenæus lib. 11. Πληροχόη σκεῦος κεραμᾶν, βαμβικώδες ἐδραῖον ἠσυχῆ, ὁ κοῦλιςκον ἔνιοι προσαγορεύυσι. Χρῶνται δὲ αὐτῷ ἐν Ἐλευσῖνι τῇ τελευταίᾳ τῶ μυηρίων ἡμέρᾳ, ἣν καὶ ἀπ' αὐτῦ προσαγορεύυσι Πληροχίας, ἐν ᾗ δύο Πληροχόας πληρώσαντες, τὴ μὲν πρὸς ἀνατολὰς, τὴ δὲ πρὸς δύσιν ἀνιστάμενοι, ἀναῤῥίπτυσί τε ὀπίσω τὰ ἐκπώματα, καὶ ἐπεύχονται ὑγιείας καὶ εὐετηρίας τῇ πόλει. Ipsa vero pompa non uno tractu Eleusinem ducebatur, nam aliquoties in itinere subsistebat. In quibus pausis, & hymnos cantasse, & sacra incasse cognoscimus ex Plut. in Alcibiade. Nam cum impeditâ viâ per mare pompa deferretur, aliquas ceremonias in viâ curari non potuisse refert. Et quidem in ponte, qui Cephisso insternitur subsistere solebant. In quâ mera, quoscunque passim contumeliis incessebant. Hinc à γεφύρα

id est,

id eſt, *pons*, γεφυρίζειν, *ſubſannare*, & γεφυριστὴς *convitiator*. Heſychius : Γεφυρισταὶ, οἱ σκώπται ἐπεὶ ἐν Ἐλευσῖνι ὅθι τ' γεφύρας τοῖς μυσηρίοις καθιζόμενοι ἕκαστον τῶν παριόντας. Sed & cum ſacra reducerentur Athenas, pari modo pauſæ interponebantur. Ita ſubſiſtebant in ſuburbii loco, cui nomen ἱερὰ συκῆ *ſacra ficus*. Heſychius : Ἱερὰ συκῆ, ἐν τῇ εἰς Ἐλευσῖνα ἀγούσῃ ὁδῷ. In his ſacris mira ſilentii fides : nam in eum qui arcana divulgaſſet, poenâ capitis animadvertebatur, ut liquet ex Andocyde περὶ μυστηρίων. Pauſanias non uno in loco de myſteriis agens, ſomnio ſe monitum ait, ne ſecreta proderet. Verba ejus ſunt in Atticis : Τὰ δὲ ἄλλα τοῦ τείχους τοῦ ἱεροῦ τότε ἐπῆλθεν ἀπόπτα γενέσθαι· καὶ τοῖς ἐς τελετὴν ἰοῦσιν, ὅπως ἂν θέας ἐγγένηται, ἄλλα δὲ τινα μηδὲ πύθεσθαι μιᾶσιν ἔρισιν, Pauſaniæ ſomnio reſpondet ſomnium Numenii Philoſophi, qui Pyrrhonis Helienſis diſcipulus fuit, de quo Macrob. lib. 1. de Somn. Sc. cap. 2. *Numenio denique inter Philoſophos occultiorum curioſiori, offenſam numinum, quod Eleuſinia ſacra interpretando vulgaverit, ſomnia prodiderunt. Viſo ſibi ipſas Eleuſinias Deas habitu meretricio ante apertum lupanar videre proſtantes : admirantique & cauſas non conventientis numinibus turpitudinis conſulenti, reſpondiſſe iratas ; ab ipſo ſe adyto pudicitiæ ſuæ vi abſtractas, & paſſim adeuntibus proſtitutas.* Et proſcriptus ab Athenienſibus Diagoras, quòd hâc in parte religionem violaſſet. Hinc etiam Horat. lib. 3. Od. 2.

Eſt & fideli tuta ſilentio
Merces ; vetabo qui Cereris ſacrum
Vulgarit arcanæ, ſub iiſdem
Sit trabibus, fragilem mecum
Solvat phaſelum. ———

At Auguſtus, teſte Suetonio cap. 93. *Athenis initiatus, cum poſtea Romæ pro tribunali de privilegio Sacerdotum Atticæ Cereris cognoſceret, & quædam ſecretiora proponerentur, demiſſo concilio, & coronâ circumſtantium, ſolus audiit diſceptantes :* Ne ſc. ad profanos quidquam emanaret. Excuſſit tamen adyta ſuperſtitionis ſagacitas Chriſtianorum, qui, qualia hæc ſecreta fuerint, verbis minimè ambiguis expoſuerunt. Tertullianus lib. adverſus Valentinianos, nihil aliud præter membrum virile fuiſſe tradit, quod tam anxie tegeretur, & ad quod videndum, nemo, niſi interpoſitis tot ceremoniarum obſervationibus admitteretur. *Sequitur jam,* inquit, *ſilentii officium ; attentè cuſtoditur, quod tardè invenitur. Cæterum tota in adytis divinitas, tot ſuſpiria Epoptarum, totum ſignaculum linguæ, ſimulacrum membri virilis revelatur.* Theodoretus vero naturæ muliebris imaginem arcanis Orgiis celari prodidit, idque magis convenit fabulæ, quam Clemens refert, & ex eo Arnobius, quos qui velit conſulat. Litabant fœtâ ſue. Rationem reddit Phurnutus : Θύουσι δὲ ὅτι ἐγκύμονας ἀμήτιες, πάνυ ὠφελίμας, τὸ πολύγονον καὶ ἐυσύλληπτον, καὶ τελίζεσθαι καθιζάνειν. Immolatorum autem nefas erat quidquam efferri. Schol. Ariſtoph. *ad Equites* Οὐκ ἔξεστι τὰ θυόμενα δημόσια, καὶ Περσεφόνῃ ἔξω ἀφίεται. Poſtero Myſteriorum die, Senatus ex lege Solonis Eleuſinem conveniebat. Andocydes : Ἡ γὰρ βουλὴ ἐκεῖ καθεδεῖται ἔμελλε καλὰ τὸν Σόλωνος νόμον, ὃς κελεύει τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μυστηρίων ὧδε ποιεῖν ὡς τὴν Ἐλευσῖνα. Forſitan ut cognoſceret, an ſacra rite peracta, num in ea commiſſum foret, nam quædam capitali ſupplicio ſancita fuiſſe, idem Andocydes in Orat. περὶ μυστηρίων teſtatur, quod ſæpius repetit, quia talis culpæ velut affinis apud Senatum accuſaretur. Ex Caſtellano.

Eleuſius, nomen viri, quem Ceres docuit omnem agriculturam, à quo *Eleuſis* civitas cognominata eſt. Item *Eleuſius*, Cyzici Epiſcopus, qui à fide Catholicâ ad Macedoniam hæreſin deſcivit : qui tamen poſtquam reſipuiſſet, & Epiſcopatu ſeipſum abdicaſſet, reliquo vitæ curſu ſolitarius vixit. Niceph. 11. 5.

Eleuthera, civitas Cretæ mediterranea, Gortynæ proxima.

Eleuthera, urbs Bœotiæ. Alia in Ponto juxta Iſtrum flu. ſic dicta quòd Jaſon Æetam fugiens timore illic liberatus ſit. Eſt etiam Lyciæ urbs à nymphâ quâdam ſic dicta. Steph.

Eleutheria, feſta quaſi *liberatoria*, i. e. libertatis ſolennia. Plautus in Perſa. *Baſilicè agito Eleutheria.* In his certamen armatorum currentium quinto quoque anno celebrabatur ; quæ feſta nomen acceperunt à Jove *Eleutherio* qui templum habebat ad Plateas Bœotiæ civitatem.

Eleutherinæ, urbs Cretæ. Steph.

Eleutheris, urbs Bœotiæ. Steph.

Eleutheriſcus, urbs Macedoniæ. Steph.

Eleutherium, op. Myſiæ. Steph.

Eleutherius, Jupiter dictus eſt qu. *liberator* quòd apud Aſopum Platearum amnem Græcorum copiæ Mardonium cum trecentis Perſarum millibus ad internecionem deleviſſent.

Eleutherius, conſul cum Evagrio an. U. C. 1134.

Eleutherius, Exarchus, Italiæ regem ſe dixit, quem militiæ duces apud op. Luceolum interfecerunt : caput tyranni Conſtantinopolin miſerunt. Blondus 9. 1.

Eleutherius, D. Dionyſii Areopagitæ & vitæ, & mortis ſocius.

Eleutherocilices, Aſiæ pop. Cic. 5. ad Atticum *Eleutherocilices populi in Amano, ne regibus quidem unquam paruerant.*

Eleutheropolis, urbs Palæſtinæ, quæ & *Hebron.*

Eleutherus, flu. Phœniciæ, juxta Orthoſiam urbem in radice montis Libani. *Valania* Poſtello, & Pineto. Item Siciliæ flu. *Admirati* Fazello. Panormi urbis mœnia lambens. *Ponterotte* Leandro.

Eleutherus, 12 Romanorum Epiſcopus. Euſeb. 5. 1.

Eleutho, Dea parturientibus aſſiſtere ſolita, ut ex Pindaro patet in Olymp. ubi eam & Parcas Apollo jubet adeſſe Evadnæ parturienti.

Eleutii, Apuliæ gens, quam Parthenius *Elephantidem* vocat.

Elgos, opidum Lyciæ. Steph.

Eliab, urbs Phallu, filii Ruben. Num. 16. primogenitus filiorum Iſai patris David. 1 Reg. 17. Filius etiam Helon, princeps tribus Zebulun. Num. 1. Lat, *Deus meus pater*, ſeu *Deus patris.*

Eliacim, fil. Helciæ 2 Reg. 18. præpoſitus domui regis Ezechiæ. Filius item Joſiæ regis à Pharaone Necho *Joacim* appellatus. 4 Reg. 23. Pater Jona. Luc. 3. Lat. *Dei reſurrectio*, vel *Deus reſurrectionis.*

Eliada, pater Razon. 3 Reg 11. Filius David. 2 Reg. 3. Lat. *Dei ſcientia* vel *cognitio.*

Eliam, filius Achitophel. 2 Reg. 3. i. e. *Dei populus.*

Elias, propheta ſanctiſſimus, & celebratiſſimus. 3 Reg. 17. Lat. *deus*, aut *fortis dominus.*

Elias Monachus, non procul ab Antinoo civitate degebat in eremo, agens annum ætatis circiter centeſimum decimum, ad quam ætatem jejunando, & virilitèr converſando pervenit. Sozomen. 8. 1.

Eliaſaph, filius Duel, Princeps tribus Gad. Num. 1. Lat. *Deus augens*, vel *finiens.*

Eliaſib, filius Elionai, filii Naariæ. 1 Paral. 3. Lat. *Deus converſionis.*

Eliatba, nomen viri. 1 Par. 25. Lat. *Deus meus tu*, vel *Deus meus venit.*

Eliberri, *Illiberis* Plinio. *Iliberis* Livio, Hiſp. citer. op. in orâ litorali Catalauniæ, vulgò *Colibre.* Item Gall. Narbonenſis vicus. Ptol.

Elibyrge, urbs Tarteſſi. Steph.

Elica, nomen viri. 2 Reg. 23. Lat. *Dei pelicanus*, aut *fortis vomitus.*

Elice, vide *Helice.*

Elicius, Jovis cognomentum, qui in Aventino colebatur, ab *eliciendis*, h. e. evocandis fulminibus impoſitum. Ovid. Faſt. 3.

Eliciunt cœlo te Jupiter : unde minores
Nunc quoque te celebrant, Eliciumque vocant.

Elidad, fil. Chaſelon, Princeps tribûs Benjamin. Num. 34. Lat. *Dei dilectus*, vel *Dei dilectio.*

Eliel, filius Thohu 1 Par. 6. & Hammachavim 1 Par. 11.

Eliezer, Iſmaelis frater uterinus, & alter Abrahæ ex Agar Ægyptiâ filius. Comeſtor in cap. 16. Gen.

Eliezer, Damaſcenus, domûs Abrahami Procurator. Gen. 15. Et filius Moſis. Exod. 18. Et filius Bechor filii Beniamin. 1 Par. 7. Item filius Joram. Luc. 3.

Eligius, Noviomagenſis epiſcopus, cum ante aurifex eſſet, quicquid in eâ arte lucri conſequebatur, dabat pauperibus An. Dom. 650. Obiit Calend. Decemb. anno vitæ 80.

Elihoreph,

Elihoreph, i. e. *Dei hyems*, vel *forte opprobrium* filius Siſa, Princeps exercitûs Salomonis. 3 Reg. 4.

Elii, pop. ſunt circa Aſtaboram & Aſtapam fluvios incolentes, qui etiam *Rhizophagi* dicuntur, propterea quod ex adjacente palude evulſis radicibus maſſulas conficiunt, quibus ad ſolem coctis veſcuntur. Strab. lib. 16.

Elicoci, Gall. Narb. pop. Ptol.

Elicranum, Illyridis urbs. Polyb.

Elim, i. e. *arietes*, vel *fortes*, vel *cervi*, ſive *valles*, civitas Moabitarum non procul à limite: ad quam pervenerunt filii Iſrael profecti de Mara. Ex. 16.

Elimelech, nomen Bethechemitæ cujuſdam, maritus Naomi. Ruth. 1. Lat. *Deus meus rex.*

Elimia, urbs Macedoniæ, pop. *Elimiotæ*. Steph.

Elini, Theſprotica gens, Item *Elinia* regio. Eſt & Siciliæ urbs. Steph.

Eliocrota, Hiſp. Tarracon. urbs. Anton. à Carthagine novâ 25. m. p. *Lorca* Cluſio, & Marianæ.

Elioenai, fil. Naariæ. 1 Par. 3. Filius item Bechor filii Benjamin. 1 Par. 7. Lat. *ad ipſum oculi mei*, vel *fontes mei*, aut *ad ipſum afflictio*, *vel paupertas.*

Eliones, Africæ propriæ gens. Ptol.

Eliorora, Angliæ regis filia, Alphonſi, cognomento Boni, Hiſpaniæ regis uxor. An. Dom. 850.

Eliphalet, filius David. 2 Reg. 5. Filius Eſec. 1 Par. 8.

Eliphalu, Nomen ſacerdotis. 1 Par. 15.

Eliphaz, filius Eſau ex Adâ uxore. Gen. 36. Lat. *Dei niſus*, vel *conatus.*

Elis, regio Peloponneſi, inter Arcadiam, & Achaiam, mareque Jonium ad occid. *Elea* Polybio, cum urbe ejuſdem nominis *Belvedere* Nardo, & Pineto. Ovid. Met. 5.

Piſa mihi patria eſt, & ab Elide ducimus ortus.

Patria fuit Phædonis philoſophi, Platonis amiciſſimi, teſte Gellio 2. 18. Prop. 1. 8.

Et quas Elis opes ante pararat equis.

Vide Steph.

Eliſa, filius Javan. Gen. 10. Chaldæis eſt אלש *Hellas*, Joſepho *Æoles*, Villalpando *Elyſii campi* in Fortunatis inſulis, Arabi Interpreti *Almeſiſa*, i. e. *Mopſueſtia* in Ciliciâ, Bocharto Peloponneſus, quem conſule, Phaleg. 3. 4.

Eliſphaſii, Peloponneſi pop. Polyb. lib. 11.

Eliſſus, Arcadiæ urbs. Pauſan. Item Sicyoniæ, & Elidis flu. Strabo. Pauſan.

Elixoia, inſula Hyperboreorum minor quam Sicilia, juxta flu. Cerambicum. Steph.

Elixus, fluvius Cei inſulæ. Strabo.

Eliza, vel *Eliſa*, vide *Dido.*

Elizabeth, uxor Aaron, filia Aminadab. Exod. 6. uxor item Zachariæ, mater S. Joannis Baptiſtæ, Luc. 1. Lat. *Deus juramenti*, vel *ſaturitatis.* Fuit etiam Ungariæ regina, mulier ſanctiſſima inter divos relata.

Elizaphan, filius Oxiel. Exod. 6. Filius item Pharnac Num. 34. Lat. *Deus Aquilonis*, ſive *Deus abſconditus*, vel *ſpeculator.*

Eliſama, fil. Ammihud, Princes tribûs Ephraim. Num. 1. Filius item David 1 Par. 3. qui 2 Reg. 5. dicitur *Eliſua.* Sic nominabatur filius Camia 1 Par. 2. Lat. *Deus exauditionis*, vel *Dei exauditio.*

Eliſari, Arabiæ Felicis gens. Ptol.

Elizeus, propheta Eliæ diſcipulus, filii Saphat 1 Reg. 19. *Dei ſalus*, vel *Deus ſalvans* Joſ. lib. 9. Ἀνὴρ δὲ δικαιοσύνῃ εὐσεβὴς, καὶ φανερὰς ἀποδειξεις ὑπὸ τῦ θεῦ, θαυμασιὰς γὲ καὶ παραδόξε διὰ τ περφητείας ἐπιδειξάμενος ἔργα καὶ μνήμης λαμπρᾶς παρὰ τοῖς Ἑβραίοις ἀξιωθέντα. Ἔτυχε δὲ καὶ παρὰς μεγαλοψυχίας καὶ θείας εἶχος ἦν τ ὅλον θεοφιλῆ μιλαλαβεῖν.

Eliſua, vide *Eliſama.*

Eliſur, fil. Sedeur. Princeps tribûs Ruben. Num. 1. Lat. *Dei fortitudo*, ſive *petra*, vel *plaſmatio*, aut *colligatio.*

Eliu, filius Jeroham, patris Elcana 1 Reg. 1. Nomen Principis militiæ. 1 Par. 12. Lat. *Deus meus ipſe*, aut *fortitudo ipſius.*

Eliud, Filius Achim. Mat. 1. Lat. *Deus laudis*, vel *confeſſionis*, aut *Dei laus*, vel *confeſſio.*

Ellel, pater Abdon judicis Iſrael. lege *Hillel.*

Elli, vide *Ellopia*, & *Selli.*

Ellopia, regio Eubœæ, & ipſa inſula, ab *Ellope* Jovis filio. Sic etiam dicebatur regio juxta Dodonam, cujus incolæ *Elli*, & *Selli.* Sic etiam dicebatur regio juxta Dodonam, cujus incolæ *Elli*, & *Selli.* Eſt etiam urbs circa Dolopiam, & regio circa Theſpias. Steph.

Ellopium, urbs Ætoliæ. Steph.

Ellus, 5 Conſul, & ſolus anno U. C. 1231. Item fluvius omnium maximus qui ſe in Hermum exonerant. Herodot.

Elmantica, urbs Iberiæ, intra Iberum fluvium. Steph. Vide an ſit Salmantica Ptolemæi.

Elmelech, civitas in tribu Aſer, Lat. *Deus rex* vel *rex Deus.*

Elmodad, filius Jectan. Gen. 10. Lat. *Dei menſura*, vel *artium dilecti.*

Elnaem, pater Iſaia, & Jeribai. 1 Par. 11. Lat. *Dei pulchritudo*, ſive *Deus moniens eos.*

Elnatban, fil. Achbor. Jer. 26. i. e. *deus dedit*, vel *Dei donum.*

Elon, filius Zebulun. Gen. 46. Judex Iſraelis. Judic. 12. Civitas in tribu Nephthali Joſ. 19. Tale fuit nomen Baſemath & Adæ uxorum Eſau. Gen. 26. Lat. *ilex*, vel *quercus.*

Elone, urbs Perrhœbiæ, quæ & *Limona* dicitur. Steph.

Elophal, filius Ur. 1 Par. 11. i. e. *dei miraculum*, vel *dei judicium.*

Elops, Centauri proprium.

Elorini, pop. Siciliæ. Cic. 5. Verr. *Eloronenſium* civitatem habet Libellus Provinciarum in Novempopulana Provincia Aquitaniæ. *Icaro* Antonini eſt, & *Oloronenſis* civitas Sidonio, & *Olorino* hodie Scaligero.

Elorum, *Elorus* Vib. Sequ. *Helorus* Silio. flu. Siciliæ per oram ad ort. inter Syracuſas, & Pachynum promunt. fluens, qui intus *Atellari*, & circa oſtium *Abyſo*, teſte Fazello, nominatur. Item op. ad oſtium amnis nunc exciſum. Sil. 14. *Undâ clamoſus Helorus.*

Hinc *Elorius* adjectivum. Ovid. Faſt. 4.

Hinc Camarinam adiit, Thapſonq; & Heloria Tempe.

Virgil. Æn. 3.

Exupero præpingue ſolum ſtagnantis Helori.

Elos, ancilla Athamantis, à cujus nomine dicta eſt urbs Achaiæ, *Elos*, vide *Helos.*

Eloræ, ita ſua publica mancipia appellabant Lacedæmonii, i. e. miniſtros publicos, ut ſunt apparitores, lictores, qui apud Theſſalos dicuntur *Peneſtæ.*

Elpenor, unus ex comitibus Ulyſſis, qui à Circe cum aliis ſociis in porcum converſus fuit, & deinde priſtinæ formæ reſtitutus: delapſus de ſcalis cervicem fregit. Hom. Od. 10. Ovid. Met. 14.

——— *Sors me fidumque Politen*
Eurylochumque ſimul, nimiique Elpenora vini
Biſque novem ſocios Circea ad mœnia miſit.

Juvenal. Sat. 15.

Et cum remigibus grunniſſe Elpenora porcis.

Ovid. Triſt. 3. 4.

At miſer Elpenor tecto delapſus ab alto
Occurrit regi flebilis umbra ſuo.

Elphaal, fil. Metruſim. 1 Par. 8. Lat. *Dei opus.*

Elpia, urbs in Dauniis, à Rhodiis condita. Steph.

Elpidius Cappadox, ſolitudinis amator, qui annis 25 in ſpeluncâ quâdam vixit, ibique bis tantum in hebdomade veſcebatur.

Elpis, uxor Boetii, de quâ hoc extat Epitaphium.

Elpis dicta fui, Siculæ regionis alumna,
Quam procul à patriâ conjugis egit amor.
Quo ſine moeſta dies, nox anxia, flebilis hora,
Cumque viro, ſolum ſpiritus unus erat.
Lux mea non claſſa eſt tali remanente marito,
Majoriſque animæ parte ſuperſtes ero.
Porticibuſque ſacris jam nunc peregrina quieſco,
Judicis æterni teſtificata thronum.
Neve manus luſtum violet, ne forte jugalis
Hæc iterum cupiat jungere membra cinis.

Elthece, civitas in tribu Dan. Joſ. 19.

Elthecon, civitas in tribu Juda. Joſ. 15.

Eltholad, civitas in tribu Juda. Joſ. 15. Et in tribu Simeon. Joſ. 19. Lat. *Dei generatio.*

Elui, pop. Aquitaniæ inter Garumnam, & Ligerim. Strabo. 4.

Eluia, Paphlagoniæ urbs. Ptol.

Eluidius, Auxentii diſcipulus, fatebatur virginem peperiſſe, ſed poſtea cum viro congreſſam alios ſuſcepiſſe liberos fratres Domini. Inſanam ejus opinionem confutat Hieronymus.

Eluina, dicta eſt Ceres ab *Eluia* op. vel ab *Eluide* flu. ubi colebatur. Juvenal. Sat. 3.

Me quoque ad Eluinam Cererem, veſtramq; Dianam
Convelle à Cumis. ———

Elul, i. e. *ululatio*, ſeu *pernoctatio*, nomen ſextæ lunationis apud Ebræos, partim Auguſto, partim Septembri reſpondentis. 1 Macchab. 24.

Eiuri, populi Scythici. Steph.

Eluſa, Gall. Narbon. urbs. Ammianus. Item urbs Palæſtinæ, olim vero Arabiæ. Stephi.

Eluſabetris, civitas præcipua Auſcorum. Mela. 3. 2. vulgò dicitur *Aux*.

Eluſates, Aquitaniæ pop. Plin. 4. 19.

Eluſii, Mauritaniæ Cæſarienſis gens. Ptol.

Elut, ſive *Elus*, cujus in ſacris memoria eſt. *Eluſa*, à Ptol. vocari docet Geropius, Idumææ urbs eſt.

Elzai, nomen viri. 1 Par. 12. Lat. *Dei fortitudo*.

Elydna, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Elyma, Macedoniæ urbs. Ptol. Siciliæ item Thucydidi. Illa *Caninna* hodiè Sophiano nuncupatur, iſta ab Æneâ condita, ut Halicarnaſſeus tradit, hodiè *Alymite* Fazello.

Elymæ, regio Aſſyriorum juxta Perſidem. Steph.

Elymais, regio Perſidi vicina. Plin. 33. 6. Item civitas in Perſide. 1 Macch. 6.

Elymas, nomen magi. Act. 13. Originis eſt Arabicæ, ut benè recentiores obſervarunt, & *Magum* ſignificat.

Elymi, Poenorum ſocii de quibus Thucydides: Μοῦνοι δὲ Σολόεντα καὶ Πάνορμον ἐγγὺς τῶν Ἐλύμων συνοικίσαντες ξυνέμοντο, ξυμμαχίᾳ τὰ οἰκεῖα τῶν Ἐλύμων. Hinc in Pauſaniæ Phocicis, qui Pachynum pro Lilybæo jam ſemel uſurpavit, Antiochus Syracuſanus inter cætera de Cnidiis refert ὡς ὅτι Παχύνῳ τῇ ἄκρᾳ τῇ ἐν Σικελίᾳ κλισιάδες οἰκοῦσι αὐτοὶ μὲν ἀπὸ Ἐλύμων καὶ Φοινίκων ἀναδάδες. Hos Elymos plerique volunt Trojanæ fuiſſe originis, & patrem habuiſſe Elymum Ægeſti, vel Aceſtæ ſocium, de quo Poeta paſſim. Thucyd. Ἰλίου δὲ ἁλισκομένου τῶν Τρώων τινὲς διαφυγόντες Ἀχαιούς, πλοίοις ἀφικνοῦνται πρὸς τὰ Σικελίαν, καὶ ὅμορροι τοῖς Σικανοῖς οἰκήσαντες, ξύμπαντες μὲν Ἔλυμοι ὑπ' ἐκλήθησαν. Dionyſius Halicarn. de Æneâ & ſociis: Καλάμενται τὰ νῆσα τὰ καλούμενα Δρέπανα, ἔνθα πρὸς λυγχάνουσι τοῖς σὺν Ἐλύμῳ καὶ Αἰγέστῃ περιξιλθόντι ἐκ τῆς Τρῳάδος, οἱ οἴκησαν πρὸς τοῦ Ἐρυμίου λιμένος Κερμωνίου. Addit aliquanto poſt ab *Elymo* dictos *Elymos*, potius quam Ægeſtos ab Ægeſto, quia propter regium genus Elymi major erat dignatio. Silius lib. 14.

Miſcuerunt Phrygiam prolem Trojanus Aceſtes,
Trojanuſque Elymus. ———

De Elymo Trojano, quem Anchiſæ nonnulli volunt nothum fuiſſe filium, plura vide apud Strabonem, Servium, Iſacium & alios. Tamen Elymos in Siciliâ Scylax à Trojanis diſtinguit. Et apud Dionyſ. Halicarn. eoſdem Elymos Hellanicus ex Italiâ deducit tertiâ ætate ante Trojanum bellum. Et Stephanus in Ἀιανὴ Elymi cujuſdam regis Tyrrhenorum meminit cujus fil. Ænam urb. in Macedonia condidit. Summo denique poetæ Elymus, licet Trojani Aceſtæ comes & ſocius, Siculus tamen non Trojanus eſt.

Tum duo Trinacrii juvenes Elymus, Panopeſque
Aſſueti ſylvis, comites ſenioris Aceſtæ.

Elymos itaque putamus Sicanorum fuiſſe partem quæ cum Pœnis iniit fœdus. Et Elymorum nomen ſumptum ex Phœnicio עלים *alim* vel *elim* ἀρχαικῶς, quo vel excelſa loca vel ii homines ſignificentur qui in excelſis locis degunt. Ea enim eſt verbi vis. Et Elymi nullas urbes alibi habuerunt quam in montibus v. g. Erycem, Ægeſtam & Entellam. Bochartus.

Elymiots, Macedoniæ populi. Ptol. *Placani* hodiè eorum regio vocatur. Caſtaldo.

Elymnium, inſula Eubœæ cum civitate. Steph.

Elymus, heros, *Elymæ* Macedoniæ civitati nomen dedit Steph.

Elyrus, Cretæ urbs. Steph.

Elyſii, Germaniæ pop. Tacitus.

Elyſium, locus ubi piorum animæ habitant, ἀπὸ τῆς λύσεως à *ſolutione*. Nam animæ poſt ſolutionem vinculi corporei deveniunt ad Elyſios campos. Quos fabulam eſſe Phœniciam patet ex ipſo nomine, quod ex Phœnicum linguâ deſumptum. Ebraicè n. עלץ *alaz* עלז *alats*, & עלם *alas* eſt *lætari*, & *exultari*. Et עלין *aliz*, *lætus*, & עליזות *alizuth*, *exultatio*. Inde *Elyſius* ἀρχαικῶς A & E permutatis ut *Enakim* pro *Anakim*, &c. Itaque *campus Elyſius* eſt lætitiæ locus, & voluptatis, quod divinaſſe dixeris vatem eximium, qui Elyſios campos *læta arva*, & *locos lætos* interpretatur. Æn. 6.

——— *Exinde per amplum*
Mittimur Elyſium, & pauci læta arva tenemus.

Item *Devenere locos lætos, & amœna vireta.*
Fortunatorum nemorum, ſedeſque beatas.

Vide Doctiſſimum D. Jacobum Windet de vitâ functorum ſtatu. Sect. 7. Fuere etiam *Elyſii campi* in Bœotiâ. Virgil. Geor. 1. *Quamvis Elyſios miretur Græcia campos.*

Eos autem ita deſcribit Tibullus 1. 4.

Sed me ———
Ipſa Venus campos ducet in Elyſios.
Hìc choreæ, cantuſque vigent paſſimque vagantes
Dulce ſonant tenui gutture carmen aves.
Fert caſiam non culta ſeges, totoſque per agros
Floret odoratis terra benigna roſis.

Cui ſuccinit Prop. 4. 7.

Mulcet ubi Elyſias aura beata roſas.

Sed hi & reliqui quicquid habent ex Homero habuere? Sic enim ille Odyſ. 4. Ἠλύσιον πεδίον deſcribit.

Οὐ νιφετὸς ὅτ' ἂρ χείμων πολὺς, ὅτε ποτ' ὀμβρος
Ἀλλ' αἰεὶ ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας
Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους.

Vide Plut. in Sertorio, & in Conſolatione ad Apollonium ex Pindaro, ubi roſarum, & florum mentio.

Elzabad, nomen Principis. 1 Paral. 26. Lat. *Dei dotatio*.

E M.

Emalchuel, nomen viri. 1 Mach. 11. Lat. *rex Deus*, aut *regnum Dei*, vel *nuncius Dei*.

Eman, filius Zara. 1 Par. 2. Lat. *multus* aut *tumultuans*, vel Syriacè *fidelis*.

Emanuel, Conſtantinopolitanus Imp. Blondus 2. 5.

Emanuel, Chryſoloras Byzantius Græcas literas in Italiam reduxit, An. Dom. 1378. Platina.

Emath, i. e. *ira*, vel *indignatio*, aut *calor*, ſive *murus*, aut *uter*, ſive *lagena*, urbs Syriæ Damaſci. Jer. 49. ubi hoſtes Iſraelis remanſerunt, Jud. 3. Hæc Euſebio *Epiphania*, aliis *Antiochia* dicitur. Civitas eſt munitiſſima tribûs Nephthali. Joſ. 13.

Emathia, Europæ nobilis regio, Thraciæ finitima, poſtea *Macedonia* dicta: nomen habet (ut quidam exiſtimant) ab *Emathione* rege, fratre Memnonis Titani & Auroræ filii. Plin. 4. 11. Poetæ aliquando Emathiam uſurpant pro Theſſaliâ, ſuo quodam jure vicinorum locorum appellationes confundentes. Virg. Georg. 1.

Nec fuit indignum ſuperis bis ſanguine noſtro
Emathiam & latos Æmi pingueſcere campos.

Lucan. lib. 1. *Bella per Emathios pluſquam civilia campos.* Pharſalicos campos intelligit qui ſunt in Theſſaliâ.

Emathius, Noæ nepos *Emathiam* tenuit, ac de ſuo nomine vocavit. Beroſus lib. 4.

Embarus, inſanus ac delirus vir in Piræeo inſ. qui ſolus in eâdem regione repertus eſt, qui filiam ad Numen placandum, ob famem ibi graſſantem ſacrificaret: unde natum proverbium *Embarus ſum*; dictum de inſano deliroque. Eraſmus in Chil.

Embatum, locus Erythrææ in Aſiâ non procul à Chio. Steph.

Emer, nomen loci. 1 Eſdr. 2. i. e. *dicens*, aut *exaltatio*, vel Syriacè *agnus*.

Emericus, Ungariæ rex, An. Dom. 1193.

Emerita, Lucii Angliæ regis ſoror, quæ pro Chriſtianâ pietate flammis extincta eſt.

Emerita Auguſta, urbs Hiſp. ad Luſitaniam ſpectans.

Strabo. Eſt hæc urbs cocco celebris, quod eſt rubrum granum cujus ſucco vellera tinguntur, Tyrio ſplendori neutiquam cedentia. Plin. 9. 41. long. 13.31. lat.39. 38.

Emeum, locus Æthiopiæ ſub Ægypto. Plin.

Emiſa, urbs Phœniciæ. Steph.

Emmaus, Judææ urbs. Ptol. quæ alio nomine *Nicopolis*, ubi cognitus eſt à diſcipulis ſuis Chriſtus in fractione panis. Luc. 24. Joſephus de B. Jud. 7. 26. Χωρίον ἐδωκεν εἰς κατοίκησιν, ὃ καλεῖται μὴν Ἀμμαοῦς, ἀπὸχὴ δὲ τῆ Ἱεροσολύμων σταδίους ἑξήκοντα. Item locus prope Tiberiadem, in quo ſunt thermæ. Joſeph. Ant.18.3. ubi de Tiberiade prope lacum Geneſareth ab Herode conditâ: Θερμὰ δὲ ἐκ ἀπωθεν ὕπεστιν ὐ κώμη, Ἀμμαοῦς ὄνομα αὐτῆ. *Ammaus*, i.e. חמאי nomen ex מ' deflexum, quod *aquas calidas* ſonat. Joſ. de B. Jud. 4. 1. Μεθερμηνευομένη δὲ Ἀμμαοῦς, θερμὰ λέγοιτ' ἄν, ἔστι γὰ ὐ αὐτῆ πηγὴ θερμῶν ὑδάτων πρὸς ἄκεσιν ὠφελίμου.

Emmer, vel *Immer*, pater Paſhur ſacerdotis. Jer. 20. Pater item Moſollamith. 1 Par. 6.

Emni, Taprobanæ gens. Ptol.

Emodus, *Hemodus* Ptolemæo, *Emodi* pl. num. Plinio, mons ingens Aſiæ, Tauri pars, Indiam à Scythiâ diſterminans. *Moghali* Caſtaldo, *Jethra* Judæis, & *Bereſeth* Mengreliis, teſte Theveto.

Emonia, Scotiæ orientalis inſ. Mercator. *Maid*, teſte Ortelio.

Empanda, Paganorum Dea, quæ rebus patentibus præerat. Varro apud Nonium. *Hanc Deam Ælius putat eſſe Cererem: ſed quòd in Aſylum qui confugerent, panis daretur, eſſe nomen fictum à pane dando pandere, hoc eſt aperire.*

Empedocles, Philoſophus & Poeta Agrigentinus, qui de rerum naturâ verſibus ſcripſit, ut apud Romanos Lucretius, qui de eo lib. 1.

Quorum Agrigentinus cum primis Empedocles eſt.

Hic, teſte Hieronymo, omne quod vivit & movetur non putavit edendum, ſicut & Pythagoras; & ex lite ac amicitiâ inter ſe diſſentientibus cuncta conſtare dixit. Animam non in capite, nec in pectore, ſed in ſanguine diſſeminatam eſſe; ac illis partibus homines magis ſentire, quibus plus mentis ineſt, aſſeruit. Creditus eſt ab Ariſtotele Rhetoricam, Dominam rerum, primum noviſſe, quod etiam aliis ab aliis adſcribitur, ut Parmenidi, Cadmo Mileſio, Pherecydi Syro, & Hecatæo, qui primi ſolutâ oratione uſi ſunt. Ferunt hunc, cum lacum Ætnæ montis inveſtigari contenderet, decediſſe in foveam igneam, & incendio conſumptum. Vel, ut alii, noctu à ſociis clam diſcedentem in ardentem caminum montis Ætnæ ſe demiſiſſe, ut pro Deo haberetur; Sed ferreas eius crepidas ex camino per flammã rejectas rem patefeciſſe. Horatius ad Piſones.

——— *Deus immortalis haberi*
Dum putat Empedocles ardentem frigidus Ætnam
Inſiluit. Ubi alii *fervidus.*

Claud. *Alter in Ætnæas, caſurus ſponte favillas*
Diſpergit, revocatque Deum.

Empelathra, urbs Indiæ intra Gangem. Ptol.

Emplocia, feſta apud Athenienſes, in quibus mulieres plexis capillis procedere ſolebant. Heſychius. Vide Meurſ. Græc. Fer. pag. 108.

Empoclus, hiſtoricus, ut videtur, Athen. lib. 9. Ubi Caſaubonus malit *Poſidonius.*

Emporia Punica, loca Syrtibus propinqua. Polyb. Liv.

Emporiæ, urbs Hiſp. Tarracon. Ptol.

Emporium, urbs Celtica, à Maſſilienſibus condita; altera Macedoniæ, tertia Siciliæ, quarta Campaniæ. Steph. Item caſtellum prope Placentiam magno opere munitum. Liv. Denique op. juxta Tanais flu. oſtia. Steph.

Empuſa, genus larvæ ac terriculamenti, Hecatæ dicatum. Heſych. Ἔμπουσα, φάσμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης ὀπτιμετόμενον, ᾗ ὅς τινες, ἐνὶ ποδὶ χαλκέον. Ἀριστοφάνης δὲ φησὶ Ἑκάτην ἔφη Ἔμπουσαν. Euſt. in Odyſ. λ. Οἵτινες μὴν ὑπὸκωλον λίγουσιν, οἱ δὲ ὑπόσκιλλον. Dionyſius verſ. 724.

Φύσει δὲ κρυσαλλον ἰδ' ἠερόεσσαν Ἴαπιν
Ἐχθρὴν Ἐμπούσῃσι ᾗ ἄλλοις εἰδώλοισι. Ubi nos plura.

Empylus, Rhetor, M. Bruto familiaris. Plut.

E N.

Enacim, Gigantes quidam. Num. 13. quos expulerant Chananæi. Deut. 2. Lat. *torques*, vel *monilia.* Lege *Anakim.* Inde Græci ſuos Ἀνακας habuerunt.

En-agallim, nomen vici in principio maris mortui. Ezech. 47. Lat. *fons*, ſive *oculus vitulorum*, vel *curruum*, aut *rotunditatum.*

Enagora, inſula in Aſiâ. Plin. 5.31.

Enaim, villa in tribu Judâ. Joſ. 15. Ebræis *Enam*, i. e. *fons*, ſive *oculus eorum.*

Enam, nomen villæ. Num. 34. Ezech. 48. Item pater Achira principis tribûs Nephthali.

Encænia, feſta erant dedicationis apud Græcos, de quibus Lil. Gyraldus lib. 17. Hiſt. Deorum.

Enceladus, Titanis ac Terræ filius, Gigantum omnium, qui adverſus Jovem conjuraverunt, longè maximus; quem Jupiter fulmine ictum Ætnæ monti ſuppoſuit. Virg. Æn. 3.

Fama eſt Enceladi ſemiuſtum fulmine corpus
Urgeri mole hâc, ingentemque inſuper Ætnam
Impoſitam ruptis flammam expirare caminis.

Quintus Smyrnæus lib. 5.

Οἷος πῦ τυπάρησιδι Διὸς στυόνλι κεραυνῷ
Ἐγκέλαδος ἀθέμιστο καὶ ἀκαμάτοιο θαλάσσης
Τειρηκρὴς ὑπένερθεν, ὅλη δ' ὑπιτύφλο νήσῳ.

Idem lib. ult.

Ἔυτε παρὸς μεγάλοιο καὶ Ἐγκελάδοιο δαίφρων
Παλλὰς ἀειρομένην Σικέλην ὑπακάββαλε γῆπι,
Ἦ ἔτι καίεται αἰὲν ὑπ' ἀκαμάτοιφ γίγαντι
Αἰθαλόεν πτιόεντι ἴσω χθόνος.

Corn. Severus in Ætnâ.

Gurgite Trinacrio morientem Jupiter Ætnâ
Obruit Enceladum, vaſti qui pondere montis
Æſtuat & patulis expirat faucibus ignes.

Stat. lib. 3. Theb. ——— *Aut ubi tentat*
Enceladus mutare latus, procul igneus antris
Mons tonat. ———

Claudianus 1. de Raptu.

In medio ſcopulis ſe porrigit Ætna peruſtis,
Enceladi buſtum, qui ſaucia membra revinctus
Spirat inexhauſtum flagranti pectore ſulphur.

Encheleæ, op. Illyridis, juxta quod Cadmus & Harmonia uxor ejus in ſerpentes verſi dicuntur. Lucan. lib. 3.

——— *Nomine priſco*
Encheleæ verſi teſtantes funera Cadmi.

Encratitæ, Hæretici à Saturnino, & Marcione orti, vituperarunt conjugium & præceperunt ſuis continentiam ab uxoribus, & eſum carnium, unde etiam nomen habent. Iren. 1. 30. Euſeb. 4. 28.

Endera, Æthiopiæ ſub Ægypto locus. Strabo lib. 16.

Enderum, Illyrici op. Ptol.

Endideium, Rhætiæ urbs. Anton.

Endigeti, Hiſp. Tar. pop. Ptol.

Endor, urbs tribûs Manaſſe, juxta Naim urb. ſita. Pſal. 83. 1 Reg. 28. Lat. *fons*, ſive *oculus generationis*, vel *habitationis.*

Endymion, paſtor quidam, Athlii fil. quem Jupiter in cœlum aſſumptum, cum Junonem amaret, atque etiam cũ Nube pro Junone concumberet, iratus rurſum dejecit, & perpetuo ſomno damnavit; unde proverb. *Endymionis ſomnum dormire.* Cic. 1. Tuſcul. *Endymion vero, ſi fabulas audire volumus, neſcio quando in Latmo obdormivit, qui mons eſt Cariæ, nondum opinor experrectus. Num igitur eum curare cenſes, cum Luna laboraret, à quâ conſopitus putatur, ut eum dormientem oſculetur?* Idem ferè habes apud Lucianum in Dialogo Veneris, & Lunæ. Et Theocritus Idyllio 3. felicem exiſtimare videtur Endymionem, quòd ſemper dormiret, nec ullas ſentiret moleſtias.

Ζαλωτὸς μὴν ἐμὶν ὁ τὰν ἀτεγτον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων. ———

Hujus poſtea amore capta Luna eum in Latmi Cariæ montis ſpecu occultavit, atque ibidem cum eo converſata eſt. Hic primus Lunæ curſum invenit, & Aſtronomiæ ſtudioſus elegantèr à Poetis fingitur Lunæ amaſius. Juvenalis pro pulchro poſuit. Sat. 10.

Sed tuus Endymion dilectæ fiet adulter
Matronæ. ———

Ovid. Triſt. 2.

In Venerem Anchiſes, in Lunam Latmius heros.

Valerius

Val. Flac. lib. 8.
Latmius æstivâ resident venator in umbrâ.
Martialis:
Quid tibi dormitor proderit Endymion?
Propertius 2. 15.
Ipse Paris nudâ fertur periisse Lacænâ,
Cum Menelaeo surgeret è thalamo.
Nudus & Endymion Phœbi cepisse sororem
Dicitur & nudæ concubuisse Deæ.
Ovid. 3. de Art. Am.
Latmius Endymion non est tibi, Luna, pudori.
Idem in Ep. Leandri.
Non finit Endymion te pectoris esse severi,
Fac subeant animo Latmia saxa tuo.
Catullus in de Comâ Berenices:
Ut Triviam furtim sub Latmia saxa relegans
Sævus amor gyro devocet aerio.

Eneti, populi qui olim juxta Paphlagoniam habitabant, unde Homerus silvestres mulos educi scribit, sic n. ille. Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων. Dicuntur & equæ *Enetides*. *Enetus* etiam possessivum est, & civitas Myrmecis Dialectici patria. Steph. Vide *Heneti*.

Engaddi, i. e. *fons*, vel *oculus hædi*, sive *felicitatis*, vicus prægrandis Judæorum juxta mare mortuum, unde opobalsamum venit. Vineas Engaddi memorat Solomon in Canticis. Ἐγγάδδα Stephano in fœm. vel neut. genere.

Engalim, Palæstinæ locus. Ezeck. 47.

Engannim, locus tribûs Judæ. Jos. 15. Item civitas sacerdotum in tribu Issachar. Jos. 19. Lat. *fons hortorum*, sive *oculus protectionum*.

Engelanes, pop. Illyrici, iidem qui *Enchelæ*. Steph.

Engonasis, signum cœleste, quod Latinè *Ingeniculus* dicitur, & est Hercules, qui dextro genu nixus, sinistro pede capitis Draconis dextram partem opprimere nititur. Cic. 2. de Nat. Deorum.

Id caput autem
Attingens defessa velut mœrentis imago.

Quam quidam Græci
Engonasin vocitant, genibus quia nixa feratur.

Engyum, Siciliæ urbs. Steph. Ejus meminit Silius Italicus lib. 14. *Romana petivit*
Fœdera Callipolis, Lapidisque Engyon artus.
Ubi alii *Eugion*. *Gange* Aretio, *Lognina* Fazello. Vide Cluver. Sic. Ant. lib. 2. cap. 11.

En-hadda, civitas in tribu Issachar. Jos. 19. Lat. *oculus acutus*, sive *latus*, aut *fons acuminis*, vel *latitiæ*.

En-hasor, civitas tribûs Nephthali. Jos. 19. Lat. *fons*, vel *oculus atrii*, aut *fontis fœnum*, vel *herba*.

Enhippus, forte *Eubippus*, rex Argivorum miræ felicitatis, cujus clypeum, qui apud Græcos rem præclaram gessissent, per urbem incedentes ferebant honestamenti causâ.

Enienses, Græciæ pop. Herodotus.

Eningia, reg. Europæ septentrionalior. Plin. *Finland* Zeiglero.

Eniochidæ, Athenienſium Imp. an. U. C. 141.

Eniochi, vide *Heniochi*.

Eniopeus, Hectoris auriga à Diomede lanceâ confixus. Hom. Iliad. 8.

Enipeus, flu. Thessaliæ, campos Pharsalicos irrigans, juxta quem Cæsar vicit Pompeium, lentus primò, sed mixtus Apidano velocissimus. Lucan. lib. 2.

Apidanus, nunquamque celer nisi mixtus Enipeus.

Idem lib. 7.

Sanguine Romano jam turbidus ibit Enipeus.

Val. Flac. lib. 1.

Segnior Apidani vires ubi sentit Enipeus.

Ovid. Met. 1. ——— *Et irrequietus Enipeus.*

Item Elidis flu. recentiore nomine *Barnichius* dictus. Hom. 7. Odyss. narrat, ut Tyro, Salmonei filia Enipeum flu. amarit, utque ejus fluvii assumptâ formâ Neptunus amore puellæ potius sit, ex quâ susceperit liberos Peliam, & Neleum. Ovid. Amor. 3. 5.

Siccus ut amplecti Salmonida posset Enipeus,
Cedere jussit aquam, jussa recedit aqua.

Propert. 1. 13.

Non sic Æmonio Salmonida missus Enipeo
Tænarius facili pressit amore Deus.

Idem 3. 19.

Testis Thessalico flagrans Salmonis Enipeo,
Quæ voluit liquido tota subire Deo.

Enisis, Siciliæ flu. Fazello, quem hodiè *Nisi* appellari scribit.

Enispe, urbs Arcadiæ, quæ non amplius extat. Stephanus, apud quem vetus Poeta.

——— Ἠμιόνων Ἐνίσπην.

Inde Statius lib. 4. Theb.

——— *Ventosaque donat Enispe.*

Enna, civitas insignis in ipso Siciliæ umbilico, augustissimo Cereris templo olim nobilitata (unde Ceres *Ennea* dicta) nemoreque sacro, ex quo Proserpinam raptam fuisse incolæ asserunt. Ovidius Fastorum lib. 4.

Grata domus Cereri, multas ea possidet urbes,
In quibus est culto fertilis Enna solo.

Nobis indicare sufficiet (inquit Bochartus) *Ennam* Punicè dici עין נעם *En-naam* vel *Ennam*, h. e. *fontem amœnitatis*, idque jure meritissimo; cum fontibus irriguus fuerit locus, & insulæ totius cætera amœnissimus. Diod. lib. 5. *Raptam fabulantur Proserpinum*, ait, ὡ τοῖς λήμασι τοῖς κατὰ τὴν Ἔνναν. Et paulo post. Ἔστι δὲ ὁ περιρρηνὴς λιμὼν οὗτος μὲν ὁμαλὸς, καὶ παυσιλιμὴς ὑδρῳ. Cicero etiam Verrina quartâ, *aquas* ei tribuit *perennes*. Quin & Claud. lib. 2. de R. Pros.

——— *Curvata tumore*
Parvo planities, & mollibus edita clivis
Creverat in collem, vivo de pumice fontes
Roscida mobilibus lambebant gramina rivis.

Enneacrunus, fons apud Athenas à Pisistrato conditus, à numero fistularum, quas Græci κρουνὸς vocant, sic dictus. Qui etiam *Callirrhoe* à Papinio vocari videtur hoc versu.

——— *Callirhoe* novies *errantibus undis.*

Q. *Ennius*, poeta antiquissimus, Rudiis Calabriæ opido natus, Qu. Valerio, & C. Manlio Coss. Ovidius.

Ennius emeruit Calabris in montibus ortus
Contiguus poni, Scipio magne, tibi.

A Catone Quæstore in urb. adductus in Aventino habitavit, ancillæ unius ministerio contentus. Scripsit Annalium libros, Satyras, Comœdias ac Tragœdias, ex quibus ad nos nihil pervenit, exceptis aliquot versibus à scriptoribus veteribus passim citatis. Scipionem Africanum maximè coluit, itaque vicissim ab eo est adamatus, ut alter ab altero ne sepulturâ quidem divelli voluerit. Cic. pro Archiâ poetâ. *In sepulcro Scipionum putatur esse constitutus è marmore*. Liv. lib. 38. *Romæ extra portam Capenam in Scipionum monumento tres statuæ sunt, quarum duæ P. & L. Scipionum dicuntur esse, tertia poetæ Q. Ennii*. Vide Val. Max. 8. 15. & Solin. cap. 7. Periit morbo articulari, quem immodico vini usu contraxerat. Unde Horatius lib. 2. Ep. obiter eum tangit, tanquam vino plus satis deditum.

Ennius ipse pater nunquam nisi potus ad arma
Prosiluit dicenda. ———

Ejus mem. Lucretius lib. 1.

Ennius ut noster cecinit, qui primus amœno
Detulit ex Helicone perenni fronde coronam.

Ennii perstudiosus fuit Virgilius, nam plura ex eo sumpsit, & in carmina sua transtulit, quorum partem notavit Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 1. Idem quum aliquando deprehenderetur Ennii poesin legere, interrogatus quid ageret, respondit; *Aurum se ex Ennii stercore colligere*. De Ennio quoque Ovidius scripsit in Tristibus.

Ennius ingenio maximus, arte rudis.

Sicut & *rudem Ennii Musam* dixit Statius lib. 1. Sylv. ad nomen patriæ *Rudiæ* nimirum alludens uterque. Vide Voss. de Hist. Lat. lib. 1. cap. 2. Alius *Ennius* de augurandi disciplinâ scripsit. Vide Sueton. de Illustr. Grammat. cap. 1.

Ennon, corruptè pro *Hinnom*. Jer. 7.

Ennosigæus, Neptuni cognomen ab eo quod *terram concutiat*, impositum, unde etiam *Enosichthon* dicitur. Juvenal. Sat. 10.

Ipsum compedibus qui vinxerat Ennosigæum.

Enoch, filius Cain. Gen. 4. Prima quoque mundi civitas ab ipſo Cain ædificata, & filii nomine appellata. Fuit alius vir juſtiſſimus, qui cum Deo ambulavit, & ſublatus evanuit. Hic quaſdam invenit literas, quoſdamque libros conſcripſit, (Prophetiæ illius D. Judas meminit) ſub quo Adam mortuus eſt. Comeſtor in cap. 3. Gen. Luculentum teſtimonium de illo profert Apoſtolus epiſtolæ ad Hebr. cap. 11. Πίστ. Ἐνὼχ μετετέθη, τὸ μὴ ἰδεῖν θάνατον, καὶ οὐχ ηὑρίσκετο, διότι μετέθηκεν αὐτὸν ὁ Θεός. Πρὸ γὰρ τῆ μεταθέσεως αὐτῦ μεμαρτύρηται εὐαρεστηκέναι τῷ Θεῷ. Sed & ante illum Siracides eum non uno elogio exornavit. Eccleſiaſtic. cap. 44. Ἐνὼχ εὐηρέστησε Κυρίῳ Θεῷ, καὶ μετετέθη ὑπόδειγμα μετανοίας τῆ γενεαῖς. Item cap. 49. Οὐδεὶς ἐκτίσθη τοιῦτος ὡς ἐνὼχ, καὶ γὰρ ἀνελήφθη ἀπὸ τῆ γῆς. Vide Druſii *Hanochum*.

Enodia, Hecate, quod in viâ inventa ſit ab Inacho. Steph. Heſychius : Ἐνοδία, Ἄρτεμις.

Enomides, ſcripſiſſe videtur de Deorum nominibus, naturâ & geſtis, teſte Etymologi Magni authore.

Enon, terminus Damaſci. Ezech. 47. Item op. juxta Salim, haud longè à Jordane, ubi Joannes baptizabat. Joan. 3. Lege *Ænon*.

Enona, urbs Daciæ. Ptol.

Enope, urbs Peloponneſi juxta Pylum, ſub ditione Agamemnonis. Hom. Iliad. 9.

Enos, Sethi filius. Gen. 4. ab אנוש *miſer fuit*.

Eneſis, inſ. juxta Sardiniam. Plin. 3. 7. quæ Pineto *S. Pierre* dicitur.

Enotocætæ, pop. ſunt qui aures ad talos uſque dependentes habent, ut ſemper iis indormiant, adeo ſortes, ut arbores evellant, & nervum frangant. Strabo lib. 15.

Enſemes, nomen loci. Joſ. 18. i. e. *fons* ſive *oculus Solis*.

Entella, urbs Siciliæ, quam Campani genere habitabant, ſocii Carthaginenſibus. Steph. Silius lib. 14.

——— *Largoque virens Entella Lyæo.*

Vide Cluver. Ant. Sic. 2. 12. Populi *Entellini*. Plin. 38. Item *Entella* Liguriæ flu. Ptol. *Lavagna* Leandro.

Entribæ, pop. Thraciæ. Steph.

Enulus, à Delphino ſervatus. Vide Hiſtoriam apud Plut. circa finem libelli, *Utra animalia plus ſapiant*, & in convivio 7. Sapientum.

Enyalius, Bellonæ fil. Ἐνυᾶς υἱὸς, Martis quoque eſt epitheton ac interdum pro bello ponitur.

Enydra, Caſiotidis in Syriâ urbs. Strabo.

Enyo, ſoror Martis, Latinis *Bellona*. Ponitur etiam pro *bello*. Martialis.

Nec te decipiat ratibus navalis Enyo.

Id eſt, ναυμαχία· Heſychius Ἐνυὼ, πολεμικὴ θεὰ, ἢ μάχη.

E O.

Eoa, Africæ propriæ urbs. Ptol. Mela habet *Oea*.

Eodanda, inſ. Arab. Felicis. Plin.

Eordææ, duæ regg. Mygdoniæ. Item aliæ duæ, una Iberiæ, altera Thraciæ, ab *Eordo* quodam. Gentilia *Eordæus*, *Eordus*, *Eordiſta*. Steph.

Eordi, pop. Theſſaliæ. Steph. in *Amyro*.

Eoritæ, Arachoſiæ gens. Ptol.

Eos, à Græcis dicitur, quam Latini *Auroram* vocant. Mons item Ægypti. Plin.

Eous, unus equorum Solis. Ovid. Met. 2.

Interea volucres Pyroeis, Eous, & Æthon
Solis equi, quartuſque Phlegon.

E P.

Epacria, urbs Atticæ, quam cum aliis duodecim ſic digeſſit Cecrops. Steph.

Epæa, civitas Græciæ. *Epæi* cives, contra quos bella geſſit Neſtor.

Epænetus, amicus B. Pauli. Rom. 16.

Epagris, inſ. una Cycladum, ab Ariſtotele propter aquarum abundantiam *Hydryſſa* appellata.

Epamanduodorum, Gall. Belg. op. Anton.

Epaminondas Thebanus, honeſto genere natus, Muſicam & Philoſophiam doctus, modeſtus, prudens, gravis, peritus belli, fortis manu, animo maximo, adeo veritatis amans, ut ne joco quidem mentiretur. Hic cum apud Leuctra Lacedæmonios plagâ peſtiferâ adeo afflixiſſet, ut ex eo tempore Lacedæmoniorum opes corruerint, & principatum Græciæ amiſſum ultra reparare nequiverint, dicere ſolebat, Orbum ſe, non tamen ſine liberis, & ex ſe natam relinquere pugnam Leuctricam. Hic poſt ingentia facinora edita extremo tempore apud Mantineam cum acie inſtructâ, & ducis optimi, & militis fortiſſimi officio fungitur, ſparo percuſſus, relatuſque in caſtra ſemianimis, requiſivit à circumſtantibus, Salvuſne eſſet clypeus ? cum ſalvum eſſe flentes ſui reſpondiſſent, allatum, veluti ſocium laborum glorieque oſculatus eſt. Iterum quæſivit, eſſentne ſuſi hoſtes ? cum id quoque ut cupiebat, audiſſet, evelli tum denique ſpiculum juſſit ; ita multo ſanguine profuſo in lætitiâ & victoriâ mortuus eſt. Ejus morte Thebanorum vires heberatæ ſunt, ut non tam illum amiſiſſe, quam cum illo interiiſſe omnes viderentur. Nam ante Epaminondam Thebani alieno imperio paruerunt, & poſt interitum ejuſdem in ſervitutem priſtinam revoluti ſunt, ut manifeſtum ſit gloriam Thebanam cum illo natam & extinctam fuiſſe. Steſimbrotum filium ſuum, quòd contra mandatum cum Lacedæmoniis conflixiſſet, tametſi victor feliciter evaſiſſet, interfecit. Plut. Paral. Huic Thebani ſtatuam ferream dicarunt, ne erga tantum principem ingrati viderentur. Inter optimos Græcorum ſed pauperrimos ab Æliano numeratur. Sic enim ille : Πενίᾳ ἄλλοι ἐγένοντο οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων, Ἀριστείδης, καὶ Φωκίων, καὶ Ἐπαμινώνδας, &c.

Epantetii, Italiæ pop. cum quibus bellum geſſiſſe Ligures ſcribit Livius.

Epaphus, Jovis ac Iûs fil. qui Memphin in Ægypto condidit. Vide Ovid. Met. 1. Item hiſtoricus, qui de templo Delphico quædam tradidit, citatur à Servio in Æn. 3. & Macrobio Sat. 3. 6.

Epaphras, viri fidelis nomen. Coloſſ. 4.

Epaphroditus, à libellis Neroni Imp. à Domitiano capitis damnatus, quòd Neronem in conſciſcendâ ſibi nece ſuâ manu adjuviſſet. Item Grammaticus, patriâ Chæroneus, qui 30 millia optimorum librorum habuiſſe perhibetur. Vide Suidam. Item vir fidelis, de quo D. Paulus paſſim in Epiſtolis.

Epardus, flu. qui per Mardorum reg. fluit. Arrian.

Eparitæ, pop. Arcadiæ. Steph.

Epaunum, urbs Aquitaniæ ad montis Pyrenæi radices. Vulgo *Pau*.

Epei, pop. in occid. orâ Peloponneſi, alio nomine *Elei* dicti. Plin. 4. 1. Cujus ſententiæ etiam Steph. ſubſcribit. Hom. tamen in Catalogo Epeorum urbem diverſam facit ab Elide, quam videtur Epeorum juri ſubjicere. Vide Strab. lib. 9.

Epetini, Liburniæ pop. Plin. 3. 22.

Epetium, Illyridis op. Ptol. *Spezza* Sophiano.

Epeus, Endymionis fil. & Pæonis frater, qui primus in muralibus machinis equum reperit, qui & aries dicitur. Plin. 15. 56. quæ res locum fecit fabulæ, Epeum fabricatorem fuiſſe equi lignei, quo Troja prodita eſt. Virg. Æn. 2. ——— *Et ipſe doli fabricator Epeus.*

Item *Epeus*, vir quidam timidiſſimus, de quo natum eſt proverb. *Epeo timidior*. Datum eſt hoc nomen Cratino Comico per alluſionem fortaſſis, quòd cùm Oeneidis tribûs Princeps eſſet, in eo munere timidius ſe gereret. Eraſmus in Chil.

Epha, fil. Madian. Gen. 25. Item nomen loci. Eſ. 60. Fuit & nomen concubinæ filii Caleb. 1 Par. 2. Lat. *laſſus*, vel *volans*, aut Syriacè *complicatus*.

Epher, fil. Madian. Gen. 25. Filius Ezar. 1 Paral. 4.

Epheſtiades, vide *Hephæſtiades*.

Epheſtria, Thebis feſta fuerunt ob Tireſiam inſtituta, in quibus ipſius ſimulacrum, virilibus veſtimentis exuebatur, & muliebribus induebatur, moxque illis ademptis, iterum virilia imponebantur, alludentes ad ipſius Tireſiæ fabulam.

Epheſus, urbs Joniæ, Emporium totius Aſiæ citer. celeberrimum, Amazonum opus, quemadmodum & Juſtinus ſcribit lib. 2. & Plin. retulit. 5. 29. Hæc civitas loco cavo olim habitata diluvium paſſa eſt, quo cùm plurimi extincti eſſent, Lyſimachus civitatem in eum locum, ubi nunc

nunc est, transtulit, & ab uxoris nomine Arsinoen vocavit, eo mortuo, pristinum nomen receptum est. Porro *Ephesum* inde dictam, quod eam terram Amazonibus Hercules permiserit (Ἔφεσιν enim Græci permissionem dicunt) scribit Heraclides de Politiis. Dianæ templo imprimis nobilitata fuit hæc urbs. Dionys. Perieg.

——— Βορειοτέρην ἐσίδοιο
Παῤῥαλίην Ἔφεσον μεγάλην πόλιν Ἰοχεαίρης,
Ἔνθα θεὴ ποτὲ τὴν Ἀμαζονίδες τεύξαντο
Πρίμνῳ ὑπὸ πτελέης ἄγαλμα θαῦμα.

Callimachus Hymno in Dianam.

Σοὶ γὰρ Ἀμαζονίδες πολέμου ἐπεθυμήτειραι
Ἐν πόλει παῤῥαλίῃ Ἐφίζοο βρίτας ἱδρύσαντο
Φηγῷ ὑπὸ πρίμνῃ. Et mox,
——— Τῶν ὅτι θυμήτειρα ὄφελλε κόρη,
Οὐδ' ἀρετοῖσιν. ———

Ac proinde Plin. *admirationem Græcæ magnificentiæ* vocat, ac inter mundi miracula numerat, lib. 36. Hinc Ἐφέσια γράμματα, notulæ quædam, & voces magicæ. De quibus vide Hesychium & Clementem Alexandrinum. Strom. 1. 18. *Ephesus* etiam Nili insula. Steph.

Epheræ, magistratus apud Athenienses. Hi à Demophonte rege instituti, 50 ex Athenensibus, totidemque ex Argivis, ut in Palladio foro de inconsultâ cæde cognoscerent, majore deinde auctoritate, jureque ampliore à Dracone instructi sunt, sic enim instituti, ut 51 ex optimis eligerentur, qui de causis capitalibus judicarent. Non nisi 50 annos nati, moribusque probatissimis eligebantur. Pollux. Suidas.

Ephialtes, Neptuni fil. Gigas incredilili corporis robore, qui cum singulis mensibus novem digitos crescceret, in tantam altitudinem evasit, ut staturâ suâ fretus, unà cum fratre Ocho superis bellum inferret, quapropter à Jove fulmine ictus ad inferos est detrusus.

Ephialtium, Carpathi insulæ promuntorium. Ptol.

Ephippus Cumæus, auditor Isocratis, qui scripsit historiam ab excidio Trojæ usque ad sua tempora, libris 30.

Ephod, pater Hamiel. Num. 34. Lat. *superhumerale*, aut *ornamentum*.

Ephori, apud Lacedæmonios tales erant magistratus, quales apud Romanos Tribuni plebis, qui à Theopompo sic oppositi sunt Regibus, ut apud Rom. Consulibus Tribuni. Ut enim à Consulibus ad Tribunos, ita à Regibus ad Ephoros provocare quisque poterat. Olim pro ministris Regum fuerunt, tandem eò potentiæ pervenerunt, ut sensim à Rege proprium Magistratum constituerent, nomine *Ephoriam*. Dicti ἀπὸ τῦ ἐφορᾶν, quod est *intueri*, quòd ad civitatis salutem intentos haberent oculos.

Ephorus, historicus Cumanus, Isocratis auditor, & condiscipulus Theopompi. Suidas. Item alius recentior. Voss. Hist. Gr. pag. 37.

Ephra, civitas Gideonis. Jud. 6.

Ephræm, poeta Historicus. Vide Vossium de Hist. Gr. lib. 2. cap.

Ephraim, fil. secundus Joseph. Gen. 41. à quo tribus *Ephraim* dicta. Vide Jos. Antiqu. 5. 3. Lat. *frugifer*, aut *crescens*. Item mons, qui inter Herichuntem & Hierosolyma extenditur. Dictæ sunt quoque decem tribus Israel sive regnum Israel *Ephraim*. Osc. 5.

Ephrata, i. e. *ubertas*, vel *incineratio*, uxor Caleb filii Hesron. 1 Par. 4. Ab hâc urbs nomenclaturam accepit quæ est in tribu Judæ. Gen. 33. Aliàs *Bethlehem* dicta.

Ephrem, civitas. Joan. 11. lege *Ephraim*.

Ephrem Syrus, vel *Ephræm*. Vide Voss. De Hist. Gr. lib. 2. cap. 18.

Ephron, Zohari fil. Gen. 23. à quo civitas in tribu Juda 2 Paral. 13.

Ephyra, insula finûs Argolici, cum opido cognomine. Steph. quem consule, plures enim hujus nominis urbes recensct.

Ephyra, alio nomine *Corinthus* dicta, ab *Ephyrâ* nymphâ sic dicta. Ovid. Met. 2.

——— *Quærit Bœotia Dircen,*
Argos Amymonen, Ephyre Pirenidas undas.

Hinc *Ephyreus*, adjectivum 4 Syllabarum. Lucan. lib. 6.

Insedit castris, Ephyreaque mœnia servat.

Item *Ephyrcius*, adjectivum 5 Syllabarum. Virg. Geor. 2.

Illusasque auro vestes, Ephyreiaque æra.

Hinc etiam *Ephyreias*. Claud. de bello Getico.

Scilicet Argolicas, Ephyreiadasque puellas
Coperat, & pulchras jam fastidire Lacænas.

Ephyris, op. Laconiæ. Herod.

Epiacum, op. Angliæ in Cumbriâ reg. Ptol. *Papcastle* Camdeno.

Epibaterius, Apollinis cognomentum, cui templum in Trœzene dicavit Diomedes, quòd in reditu ab Ilio evasisset tempestatem, quâ Græcorum afflictæ sunt opes. Cal. Rhod. 11. 24.

Epicaria, Dalmatiæ urbs. Ptol. *Papadaros* Galesio.

Epicharmus, Tityri (ut Suidas scribit) vel Chimari filius, Siculus, poeta Comicus, & philosophus, cui nonnulli inventum Comœdiæ tribuunt, Pythagoræ auditor. Horat. ad Pisones,

Plautus ad exemplum Siculi properare Epicharmi.

Ὅτι πᾶσιν χρήσιμα εἶπε, *qui pueris utilia præcepit*, quemadmodum de eo Theocritus dixit. Eum sæpe commemorat Marcus Tullius, ejusque versus non raro producit, ut lib. 1. Ad Attic. *Ut crebro mihi vafer ille Siculus insusurret Epicharmus cantilenam illam suam*, Νῆφε, καὶ μέμνασο ἀπιστεῖν. Quæ verba sic Latine reddidit Qu. Frater de petit. Consul. ad Marcum. *Quamobrem* Ἐπιχαρμεῖον *illud teneto, nervos, atque artus esse sapientiæ non temere credere.* Et primo Tusculanarum. *Sed tu mihi videris Epicharmi, non insulsi hominis, ut Siculi, sententiam sequi. Quam? non enim novi. Dicam si potero Latinè*, &c. *Emori nolo, sed me esse mortuum nihili æstimo.*

Epicerdes, Cyrenensis ob singularem suam erga Athenienses liberalitatem amplissimis vicissim ab illis honoribus est affectus. Demosthenes adversus Leptinem.

Epicles, citharœdus nobilis Athenensis.

Epicnemidii, pars Locrorum. Vide *Ozolæ*.

Epictetus, Philosophus Stoicus, ex Hierapoli Phrygiæ urbe Romæ Epaphrodito cuidam Neronis familiari servivit, atque ad Marci usque Antonini tempora pervenit, Domitiano autem imperante, ejus dominatu offensus Româ Hierapolin migravit, ratus verum esse quod est Tragicum, Patriam esse cujusque ubi quis rectè ageret. Tanta vero apud omnes homines ejus vitæ admiratio extitit, ut Lucianus Syrus lucernam ejus fictilem tribus drachmarum millibus, ob ejus authoritatem væniisse tradat. Enchiridion Græcè scripsit in quod commentati sunt Simplicius, & Arrianus. Hoc de illo extat distichon, tanquam à seipso factum.

Δοῦλος Ἐπίκτητος γενόμην, καὶ σώματι πηρὸς,
Καὶ πενίην Ἰρῷος, καὶ φίλος ἀθανάτοις.

Philosophiam totam duobus verbis complexus est. Ἀνέχε, καὶ Ἀπέχου. *Sustine*, & *Abstine*.

Epicurus, Athenensis, ejus sectæ author, quæ ab eo *Epicurea* dicta est, Olympiadis 109. anno tertio, septennio post Platonis excessum. Obiit autem anno secundo 127. Olymp. cum vixisset an. 72. Nemini plus debuit quàm Democrito. Hinc Cic. 1. de N. Deorum: *Democritus vir magnus imprimis, cujus fontibus Epicurus hortulos suos irrigavit.* Antea quoque dixerat; *In Democritum ipsum, quem secutus est, fuit ingratus.* Rhetoricen contempsit, ut qui omnem sermonis laudem in solâ perspicuitate collocaret. Laertius in Epicuro. Κίχρηται λέξει κυρίᾳ καὶ τῷ πραγμάτων, ἢν ὅτι ἰδιωτάτη ᾖ, Δημοφάντῳ ὁ Γεραμεῖτικὸς αἰτιᾶται. Imo Epicurus *orationis ornamenta neglexit*, ut ait Cic. lib. 8. de Finibus. *Neque literas dedicerat*, ut ait B. Hieronymus Epist. ad Magnum. Dictionem autem hauserat, ut Cleomedes ait lib. 1 Meteorolog. ὡς χαμαιπυκτεύων, καὶ ἀπὸ μίσους τῶν πραγματικῶν *ex prostibulis & mendicabulis*. Dialecticen etiam parvo habuisse loco dicitur. Laertius ubi supra. Τὴν διαλεκτικὴν, ὡς περίττωσιν, ὑπεῤῥοπιμάζουσιν, ἀρκεῖν γὰρ τὰς φυσικὰς χωρὶς τῶν τοῦ πραγμάτων φθόγγους: *Dialecticam, tanquam pervertentem repudiant. Aiunt enim sufficere Physicis simplicia vocabula*, Etiam B. Hieronymus adversus Rufinum ait: *Quoniam Stoici Logicum sibi vendicant, & tu hujus scientiæ deliramenta contemnis, in hâc parte Epicureus es.* Et hujus stuporis argumentum esto, quod negaret, contradictoriarum alter-

utram esse veram. Unde Cic. lib. 1. de N. D. *Totum hoc, aut etiam, aut non, negavit esse necessarium: quo quid dici poteſt obtusius?* In Physicis maximè amplectebatur dogmata Anaxagoræ; sic tamen, ut in quibusdam dissentiret. Atomos vero suos accepit à Leucippo ac Democrito, teste Lactantio lib. de Irâ Dei. Interim sic Dialecticam contemnebat, ut in ejus locum substitueret Canonicam; de hâc erat Epicuri liber, qui Κανὼν inscribebatur. Is fuit, ut Laertius ait, περὶ κριτηρίου, καὶ ἀρχῶν, καὶ στοιχειώσεως. *de judicii normâ, & principio, & opus prima tradens elementa.* Eo docebat normam omnis judicii non rationem esse sed sensum. Matheſin quoque insuper habuit, teste Plutarcho, lib. contra Epicurum. In Physicis vero & Ethicis magnus omnino suis visus est, præcipuè Lucretio, qui universam Epicuream Naturæ scientiam 6 libris complexus est, quam tradiderat Epicurus ipse libris triginta octo. Sic enim ille lib. 3.

Tu pater, & rerum inventor, tu patria nobis
Suppeditas præcepta, tuisque ex, inclyte, chartis
Floriferis ut apes in saltibus omnia libant
Omnia nos itidem depascimur aurea dicta,
Aurea perpetuâ semper dignissima vitâ.

Ejusdem sunt ista de Epicuro.

Qui genus humanum ingenio superavit, & omnes
Restinxit stellas, exortus uti æthereus Sol.

Quos versus cum attulisset Lactantius lib. 3. Instit. subjungit deinde: *Hos equidem versus nunquam sine risu legere possum. Non enim de Socrate & Platone hoc saltem dicebat, qui velut reges habentur philosophorum: sed de homine, quo sano & vigente, nullus ager ineptius deliravit. Itaque poeta inanissimus leonis laudibus murem non ornavit, sed obruit & obtrivit.* Imò sectatores admiratione illius, quolibet mense, natali ejus sacrificabant, idque die vigesimo: unde ferias hasce vocabant εἰκάδας. Tantus quoque Epicureis amor magistri fuit, ut ejus imaginem annulo insculptam, boni ominis causâ, quocunque circumferrent. Auctor Plinius lib. 35. cap. 2. Quod ad moralem philosophiam attinet, Epicurus summum bonum posuit in voluptate, non tamen in eâ quæ ad corpus pertinet, quemadmodum Aristippus, sed in voluptate animi, h. e. in absentiâ omnium dolorum. Continentissimæ siquidem vitæ fuisse dicitur. Cibi tenuitatem non uno loco indicat Juven. Sat. 13.

——— *Non Epicurum*
Suspicit exigui lætum plantaribus horti.

Et Sat. 14.

Quantum Epicure tibi parvis suffecit in hortis.

Horto siquidem delectabatur. Prop. lib. 3.

——— *Aut hortis, docte Epicure, tuis.*

Statius:

Mallet deserto senior Gargettius horto.

Martialis *Cecropium* vocat.

Cecropium superas qui bonitate senem.

Hoc pertinet quod de eo scripsit Ælianus lib. 4. ποικιλ. exclamare eum solitum: Ὦ ὀλίγον ἐκ ἱκανοῦ, τάτερ γὰ δοῦν ἱκανόν. Ἔλεγε δὲ ἑτοίμως ἔχειν καὶ τὸ δὶ ὕδατος ἡδυσμονίας δεῖν ἀγωνίζεσθαι, μάζαν ἔχων καὶ ὕδωρ. Non desunt tamen qui alia ac diversa planè de Epicuro ac libidinibus ejus tradiderunt; sed falsò quod & Diogenes agnoscit. Atque quod ipse juxta & Philosophia ejus male audiit, discipuli ejus degeneres & intemperantes, ac eorum imprimis Metrodorus, fecere, qui pravè detorserunt ejus dogmata, & quæ de purâ illâ, atque constante, & sanctâ animorum voluptate tradiderunt, ad istam impuram, fugitivam ac pecuinam transtulerunt. Itaque Seneca, *Non dico*, inquit, *quod plerique nostrorum sectam Epicuri flagitiorum magistram esse. Sed illud dico, malè audit, infamis est; & immerito.* Significat nempe infamem esse Epicurum, & ejus sectam propter voluptatis nomen infame. Vide ipsum de beatâ vitâ cap. 13. Hinc *Sancta Epicuri, & rectè præcipere Epicurum* ibidem scribit homo Stoicus, & voluptatis hostis professus; ejusque dicta passim laudat, commendat, inculcat. Eptcureæ doctrinæ, atque auctoris ipsius laudem habes apud Lucianum in Pseudomant. Nec repugnant quæ in Βίων πεπρᾶσει scribit, ea enim ad degeneres discipulos pertinent, ut sequens dialogus docet, quem *Piscatorem* inscripsit. Utcunque hoc est, fœdus ille & pestilens error est Epicuri, quod negaret Deum curare mortalia, animasque simul cum corporibus interire putaret. Plura qui scire velit Laertium adeat & Gassendum.

Epidamnus, vel *Epidamnum*, vulgò *Durazzo*, op. in eâ parte Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit, tristissimo, è Græciâ in Italiam trajectu nulli non cognitum. Romani coloniam eo deducentes *Dyrrhachium* dicere maluerunt, propter inauspicatum nomen *Epidamni*, tanquam à *damno* deduceretur. Ad quod allusit Plautus in Menæchmis, cum ait.

Ne mihi damnum in Epidamno duas.

Tanquam nomen inditum sit *Epidamno*, quod illuc nemo sine *damno* divertat. Vide *Dyrrhachium*.

Epidaphne, urbs in Seleucide Syriæ, quæ & *Antiochia* dicta à *Daphne* vicino suburbano, quod locum habebat amœnissimum 89 stadiorum, & fanum Apollinis cum delubro Dianæ. Jul. Capitol.

Epidaurus, urbs Peloponnesi, Æsculapii templo celeberrima. Unde etiam Romani cum gravi pestilentiâ laborarent, consultoque oraculo juberentur Æsculapium Romam advehere, triremem cum legatis eâ de causâ Epidaurum misere. Verum cum Epidaurii Deum opiferum à se inviti dimitterent, ferunt illis cunctantibus ingentem anguem ad Romanorum triremem adnavigasse seseque in puppi in gyrum complicuisse; quem illi Æsculapium arbitrati magnâ cum veneratione Romam advexerunt. Vide Ovid. Met. 15. Est etiam urbs Dalmatiæ maritima, vulgò *Ragusa*, vel *Ragusi*.

Epidelius, Apollo sic dictus ab *Epidelio* vico qui est juxta Maleam Laconiæ promuntorium, ubi templum habebat. Nam post Delum eversam, cum barbarus quidem Apollinis simulacrum per contumeliam in mare projecisset, posteaque ad Peloponnesi litus pervenisset, à Laconibus magnâ veneratione susceptum est, vocatusque Apollo *Epidelius*, quasi ex *Delo* advectus.

Epidium, promunt. Albionis in orâ Scotiæ occiduâ. Ptol. *Cantire* Mercatori.

Epidotas, Hesychius. Ἐπιδόται, Ζεὺς ἐν Λακεδαίμονι. Apud Paus. in Laconicis est Ἐπιδώτης, & *Genius quidam incertus* dicitur.

Epigenes, astrologus, & historicus, cum Beroso & Critodemo conjungitur Plinio 7. 56. Alius est *Epigenes* Sicyonius Poeta, non quidem Comicus, ut Suidas putavit, sed Tragicus, ut rectè est apud Michaelem Apostolium Chil. 15. prov. 13. Varia ejus citat Athenæus, & ex eo Suidas.

Epigoni, dicti sunt authores secundi belli Thebani, quasi foetus illorum, qui primum consecerant bellum. Græcè enim ἡ γονὴ *fœtus* appellatur, & qui post gignitur Ἐπίγονος. Inde Euripides Tragoediam hoc argumento compositam *Epigonos* scripsit. Sunt qui existimant Epigonos apud Strabonem esse populos à quibus fabulæ nomen inditum sit: cùm Epigoni dicti sint generali vocabulo omnes illi, qui ex diversis populis conflati secundum bellum Thebanum duce Alcmæone confecerunt. Nam ex Statii lectione notum est bellum Thebanum primum, & nomina Ducum qui in eo loco occubuerunt; quorum filii uti mortem parentum ulciscerentur, communi consilio contra Thebanos iterum arma moverunt, qui acceperunt responsum ab Apolline, eam se civitatem expugnaturos, si Alcmæonem Amphiarai filium Imperatorem fecissent. Igitur Alcmæon exercitu ex Græciâ collecto contra Thebas duxit copias, acerrimâque commissâ pugnâ victoria potitus est, & Thebæ captæ, ac dirutæ sunt. *Epigoni* etiam dicti sunt successores Macedonum veteranorum, qui sub Alexandro M. ex Asiaticis fœminis sobolem susceperunt.

Epigranea, fons in Bœotiâ non procul à Dirce. Plin. 4. 7.

Epii, Ætoliæ & Elidis pop. Plin. Halicarn.

Epiicidæ, vicus in tribu Cecropide. Steph.

Epileucadii, urbs post Acarnaniam. Steph.

Epimachus, sub Decio apud Alexandriam Martyr. An. Dom. 151.

Epimaranitæ, Arab. Fel. pop. Plin.

Epimenides, poeta Epicus, patriâ Cretensis, qui à patre Agiasarcho in agrum ad custodiendum pecus missus

in

in quodam antro obdormiuit annos 75. Unde emanavit Proverbium *Epimenidis somnum dormire*. Tandem expergefactus, cùm videret omnia mutata, domum reversus, à fratre omnia didicit. Quamobrem pro Deo est habitus. Idem Athenienſibus peſtilentiâ laborantibus dixit Civitatem purgari, expiarique oportere. Itaque cum rogatus eò veniſſet, juſſit oves albas, atque nigras apud Areopagum immolari; Rediens deinde domum, oblatam ab iis pecuniam reſpuit, Plato in 1. & 2 De legg. Epiphanius Mithræ ſacerdotem fuiſſe tradit ἀρχαῖον ὄντα μιλίσφορον, ἢ Μιθρα τῶ παρὰ Κρησὶν εἰδωλίῳ ἱερία. Climas apud Plut. ἀνάγαιον Θεῖον vocat. Diod. Sic. Θεολόγον lib. 5. Strabo de eo lib. 10. καθαρμὰς διὰ τ ἰπνῶν ἐποιήσατο, idem habet & Suidas. Plutarcho in Solone Θεοφιλὴς ἢ σοφὸς ἀεὶ τὰ Θεῖα dicitur. Laertius γνωσικάταλον appellat. Apuleius Florid. 2. *Fatidicum*, Max Tyrius δεινὸν τὰ Θεῖα. Denique Divus Paulus περφήτην Tit. 1. Præter hunc 3 fuerunt alii *Epimenides*, duo quidam qui Genealogias ſcripſere, tertius qui Doricè Rhodi hiſtoriam condidit, uti ex Laertio diſcimus. Denique *Epimenidis* Gnoſſii cujuſdam meminit Plinius cujus anima ex ore, corvi effigie viſa eſt evolare. Plin. 7. 52. Sed is idem eſt cum ſuperiore.

Epimetheus, Japeti fil. frater Promethei, qui cum ingenio plurimum valeret, hominis ſtatuam primus ex luto finxit. Quamobrem indignatus Jupiter, eum vertit in ſimiam, atque in inſulas Pithecuſas relegavit.

Epimethis, Pyrrha Epimethii filia, Deucalionis uxor.

Epiphanes, hoc eſt *Illuſtris*, cognomen Antiochi Regis Syriæ urbem condidit, quæ ab eo *Epiphania* dicebatur. Alius ejus nominis Rex Tacito memoratur. Hiſt. 2. 26.

Epiphania, urbs Syriæ ad Orontem flu. *Mapia* Cuſpiniano. *Amam* vero Nigro. Altera Ciliciæ. Tertia Bithyniæ. Quarta juxta Tigrim. Steph.

Epiphanius, Salaminis in Cypro Epiſcopus, qui ſub Valente, & Gratiano, imprimis vero ſub Theodoſio Magno floruit, opus de 80 hæreſibus reliquit, quod non hiſtoricum minus, quam Theologicum eſt. Geſnerus meminit libri de vitâ Mariæ, qui temporibus ejus Epiphanio tribuebatur. Eum vero Epiphanii alterius eſſe putat Voſſius. Vitam quoque S. Hilarionis expoſuiſſe dicitur. Sed ea non extat. Eidem tribuitur vulgò hiſtoria de Prophetarum vitis. Attamen ejus libelli veteres non meminerunt, nec ſatis Epiphanio dignus videtur. Item *Epiphanius* Petreus Sophiſta, qui ſcripſit puer exercitationes, & declamationes in genere demonſtrativo.

Epizephyrii, Locrenſes populi, apud quos ſi quis ſalutis cauſâ vinum hauſiſſet largius, medico non imperante, morte expiebatur libera illa compotatio, perinde ac grande aliquod ſcelus.

Epipolæ, regiuncula prærupta juxta Syracuſas. Steph.

Epirus, regio Græciæ finitima ad ort. Acheloo flu. diſcreta: ad occaſum Acrocerauniis montibus, quà mari Adriatico incumbunt: Ad ſeptentrionem Macedoniæ parte terminata: Ad meridiem Jonio mari abluta. Primùm *Moloſſia* dicta, deinde *Chaonia* à *Chaone* Heleni fratre. Quondam urbibus, populiſque fuit frequentiſſima, ſed à Romanis ſubacta cùm ſæpius deficeret, penè in ſolitudinem redacta eſt. Aluit hæc regio equas præſtantiſſimas. Virg. Georg. 1.

Eliadum palmas Epirus equarum.

Et poſteà lib. 3.

Et patriam Epirum referat ———

Tauros item. Ovid. Met. 8.

——— *Oeneos ultorem ſpreta per agros*
Miſit aprum, quanto majores herbida tauros
Non habet Epirus. Item juvencos.

Hom. in Hymn. Ἣ μὴν ἀν Ἤπειρον πορτιτρόφον.

Frumenti quoque ferax fuit. Hom. Od. 1.

Κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακα Ἠπείροιο.

Idem Od. ξ. ——— Οὐτ' Ἠπείροιο μελαίνης
Οὐτ' αὐτῆς Ἰθάκης. ———

Hinc *Epirota* & *Epiroticus*. Inſulas circa Epirum olim tenuiſſe Phœnices docet Bochartus. Ab iiſdem fortaſſe dicta fuit *Epirus*, non quia ἤπειρος *terra continens*, nihil enim hic ſingulare, ſed quia terra אבירים *abirim*, i.e. *equorum* & *boum*. De equis notum illud Poetæ Georg. 1.

——— *Eliadum palmas Epiros equarum.*

Et lib. 3. Georg.

Et patriam Epirum referat.

Et Gratius fere in fine Cynegetici:

——— *Quis Chaonias contendere contra*
Auſit, vix meritâ quas ſignat Achaia palmâ?

Chaonias (equas) id eſt, *Epiroticas*; Chaonia enim eſt pars Epiri. Vegetius lib. 3. *Epirotas ac Siculos* (equos) *non deſpexeris, ſi mores pulchritudo non deſerit.* Jam de Epiri bobus quis non meminit? Ubi teſte Pindaro.

Βεβίται πρῶτος ἔξοχοι καλλικλέα,
Δωδωναθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἰόνιον πόρον.

Sed obſervanda imprimis hæc Philoſophi Hiſt. An. 3. 21. Αἱ δὲ Ἠπειρωτικαὶ βόες αἱ μεγάλαι βδάλλαι ἑκάστη ἀμφορία, ἢ τότε τὸ ἥμισυ καλὰ τὰς δύο μασύς. Ὁ δὲ βδάλλων ὀρθὸς ἕστηκεν, ἢ μικρὸν ὕπτιον διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἂν ἰσίκλως καθήμενον. Proinde Hecatæus apud Arrianum lib. 2. Anabaſeos aſſerit circa Epiri Ambraciam, & Amphilocum regnaſſe Geryonem, & inde Herculem boves abegiſſe. Quò pertinet quòd in Epiro boves prægrandes Λαμπροὶ dicti, credebantur ex illorum eſſe genere, quos abegerat Hercules, & à bubulco *Larino*, Herculis abigeo, traxiſſe nomen. De his vide Athenæum lib. 9. & Suidam in Λαμπροὶ βόες, ubi citatur Poeta vetus Lycus Rheginus, Lycophronis pater. Vide item Ariſtophanis Scholiaſten in *Aves*, Tzetzem Chil. 8. Hiſt. 186. Apoſtolium, &c.

Epiſtrophus, Phocidis Rex unus ex Græcorum ducibus qui venerunt ad Trojam. Hom. Iliad.

Epitalium, urbs Triphyliæ. Steph. *Thryon* Homero & *Thryoeſſa* Straboni, hodiè *Zunchio*, teſte Nigro.

Epitauſa, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Epiteon, Nelei fil. Apollonii Scholiaſtes.

Epitheria, civitas ad ſinum Arabicum, aliàs *Arſinoe* dicta.

Epitragia, Venus dicta, quod in formam capræ ſeipſam commutaverit. Nam cum Theſeus in Cretam ad Minotaurum interficiendum navigaturus, Veneri ac Apollini Delphico pro ſuâ ſuorumque ſalute ſacra faceret, reſponſum à Deo accepit, ut Venerem ſibi itineris ducem aſſumeret, tum autem ei apparuit Venus in capram mutata. Rhod. 29. 18.

Epitymbia, Venus dicta, ad cujus ſtatuam, quæ Delphis erat, in parentationibus, & libationibus manes elicere, ac evocare moris erat. Rhod. ubi ſuprà.

Epium, Arcadiæ urbs. Plin.

Epoiſſius, *Epoſium* Greg. Turonenſi, *Epuſum*. Lib. Notit. op. Belgii in ducatu Lucemburgenſi. *Juois*, teſte Ortelio.

Epona, puella formoſiſſima, ex homine & equâ concepta hoc modo. Fulvius Stellus genus muliebre peroſus, cuidam ſe immiſcuit equæ, quæ ſuo deinde tempore formoſam admodum peperit puellam, quam tempeſtivè quidam *Eponam* appellarunt. Plut. Paral.

Epona, jumentorum, & mulionum Dea. Vide *Hippona*.

Epope, dicebatur Acrocorinthus, quòd Siſyphus illic Æginam à Jove rapi viderit. Steph.

Epopeus, 17 Sicyoniorum rex.

Epopeus, vel *Epopus*, mons in Arimis ſub quo Typhoeus jacere fingitur, & flammas ore eructare. Pind. Schol. Συμβαίνει δ' αὐτόθι, &c. Πυρὸς καλαφλίξεις, ἢ μυθολογεῖται ὑποκεῖσθαι τὸν Τυφῶνα. *Ibi accidunt ignis deflagrationes, & Typhon ſubjectus eſſe fingitur.* Strabo ſcribit Eretrienſes terræ motibus, igniſque & aquarum eruptione inde fuiſſe exturbatos: & id ipſum aliis accidiſſe, quos eò miſerat Hiero tyrannus Syracuſarum. Et apud Strab. Timæus paulo ante ſuam ætatem τὸν Εὐοπίαν λόφον ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ πυραγίλα ὑπὸ Ζεισμῶν ἀναβαλεῖν πῦρ, ἢ τὸ μεταξὺ αὐτῷ ἢ τ θαλάσσης ἐξῶσαι πάλιν ὅθι τὸ πέλαγος. *Mediâ in inſulâ Epopeum collem motu terræ concuſſum ignes evomuiſſe, & quicquid erat medium inter ipſum & mare, rurſus ad mare perpuliſſe.* Quod de ipſo colle perperam accepit Plinius, qui ſic habet *Montem Epopon* (ferunt) *cum repente flamma ex eo emicuiſſet, campeſtri æquatum planitie.* Docti videant utrum huic monti Græcum ſit nomen ἀπὸ τ ἐπόψεως, quia ſpeculæ ſunt in montibus, aut Phœnicium ab הבוב *bibhub* vel *ibub*, id eſt, *aſſatione & exuſtione* propter flammarum eructationes, quibus flagrat, atque exardeſcit. Bochartus.

Eporedia, Salaſſiorum urbs. Ptol. hæc olim ex Sibyllinorum

linorum librorum oraculo à Romanis condita, & ab *Eporedicis*, quos eo nomine Galli præſtantes *equorum domitores* ſuâ linguâ appellabant, nominata; ut non obſcurè innuit Plin. 3. 17. *Jurea* Leandro.

Epuia, urbs quæ nunc *Ambracia* dicitur, olim *Paralia*. Steph.

Epulo, viri proprium. Virg. Æn. 12.

Archetium Mneſtheus, Epulonem obtruncat Achates.

Epytus, Albæ rex. Ovid. Faſt. 4.

Proximus eſt titulis Epytus, Alba, tuis.

Lege *Epitus*.

E Q.

Equabona, Hiſp. urbs. Anton. *Couna* Varrerio.

Equeſtris, Venus ita à filio Æneâ ſic dicta, qui longâ, diuturnâque navigatione feſſus, tandem equum conſcendit, matremque hujuſmodi effigie coluit.

Equeſtris, Sequanorum civitas in Gall. vulgò *Neufchaſtel*. Multæ aliæ circa montem Juram civitates, ut Geneva, Lauſanna, & aliæ, eodem nomine apud veteres ſcriptores appellantur. Ægidius Tſchudus in deſcriptione Rhætiæ *Equeſtres Colonias* vocat totum illum tractum, qui hodiè dicitur *Le pays de Chablais*, q. d. *Caſtellorum* ſeu *Equitum habitatio*, & extenditur à capite lacus Lemani uſque ad ejus anguſtias ad Orientem. Harum limites eſt Geneva, antiquiſſima civitas, quæ *Equeſtris* etiam dicta eſt Plinio, & aliarum caput fuiſſe videtur.

Equicolus, nomen proprium. Virg. Æn. 9.

Continuo Quercens, & pulcher Equicolus armis.

Equilium, Venetorum inſula ad oſtia Padi flu.

Equiria, Equitum erant feſta, in quibus equorum curſu certabatur, de quibus Varro & Ovid. Aliàs *Ludi curules*, qui in campo Martio celebrabantur tertio Calend. Mart. Locus Ovidii eſt in Faſtor. lib. 2.

Jamque duæ reſtant noctes de menſe ſecundo
Marſque citos junctis curribus urget equos.
Ex vero poſitum permanſit Equiria nomen.

Equitius, cognomen familiæ Romanæ ab *equo* deductum.

Equitus, Conſul cum Gratiano Aug. an. U. C. 1127.

Equotutium, op. non obſcurum Apuliæ Dauniæ, *Foggia* Celſo Cittadino. Ejus meminit Horat. lib. 1. Serm. Sat. 5.

Manſuri opidulo quod verſu dicere non eſt.

E R.

Eræa, civitas Græciæ, quam jam ſuo tempore concidiſſe, aut vix ullum ipſius apparuiſſe veſtigium ſcribit Strabo lib. 3.

Eranuſa, inſula in Locris Italiæ fronte. Plin. 4. 10.

Eraphiotes, vel *Eiraphiotes*, Bacchus dictus eſt ab inducendâ contentione, quoniam vinum iram, atque certamen inducit. Ἔρις enim *contentio* eſt, φαίνειν *oſtendere* ſignificat. Ita Ἐτυμολογικῶ apud Dionyſium Euſtath. additq; poſtea ſic dici propterea quod Ἐῤῥάπται ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διός. Utramque Etymologiam refutantem vide Doctiſſ. Tanaquillum Fabrum Epiſt. Crit. part. 1. pag. 59. Probat enim Bacchum ab Heſychio Ἐφέσιον vocari ab ἔφεσος ὁ μικρὸς αἶξ. Vide ſis Bochart. Col. Phœn. 1. 18.

Eraſia, filia Phineæ regis Pæoniæ.

Eraſinades, dux quidam fuit, qui, quia infeliciter pugnaſſet cum militibus ſuis omnibus ad internecionem extinctus, factus eſt proverbii locus *Militavit cum Eraſinide*, de his quibus res undiquaque male procederunt.

Eraſinii, Thraciæ pop. Plin.

Eraſinus, hodiè *Raſino*, flu. Peloponneſi à Poetis memoratus in Argiâ reg. per quam ex Stymphalide palude in ſinum Argolicum decurrens, alicubi ſub terram conditus rurſus, Plinio teſte, emergit. Ovid. Met. 15.

Sic modo combibitur, tecto modo gurgite labens
Redditur Argolicis ingens Eraſinus in agris.

Statius Theb. 4.

——*Dryopumq; trahens Eraſinus ariſtas.*

Eſt & alter hujus nominis flu. teſte Strab. in Arcadiâ oriens, ac in ſinum Corinthiacum apud Baram op. influens. Alius item in Euboea apud Eretriam fluens.

Eraſiſtratus, medicus eximius ex Ariſtotelis familiâ, cujus multis in locis meminit Plinius Floruit autem ſub Ptol. Philadelpho, teſte Euſebio in Chronicis.

Eraſmus, Campanus Epiſcopus qui Diocletiano imperante floruit; huic inter vaſtas nemorum ſolitudines corvus paſtum attulit,

Eraſtus, Oeconomus, ſeu Quæſtor civitatis Romæ Rom. 16. Converſus à Paulo, aliquandiu comes fuit peregrinationum ejus, à quo ex urbe Epheſo præmiſſus fuit in Macedoniam. Act. 19. Sed Paulo Romæ captivo Corinthi remanſit. 2 Tim. 4.

Erate, nympha marina Oceani, ac Tethyos filia.

Erato, una Muſarum, ab *amore* nomen ſortita, quòd (ut nonnulli putant) præſit his qui Heroum inclyta geſta, aut amores canunt. Virg. Æn. 7.

Nunc age, qui reges, Erato, &c.

Eratoſthenes, Cyrenæus, Ariſtonis Chii & Callimachi poetæ diſcipulus, *Plato minor* à quibuſdam ob doctrinam vocatus, præfuit Bibliothecæ Regiæ, Coſmographus inſignis. Primus univerſum totius Orbis circulum ducentorum quinquaginta duorum millium ſtadiorum eſſe prodidit, unde & *orbis terrarum menſor* appellatus eſt. Scripſit præter Philoſophiam, poemata, hiſtorias, aſtronomica, de Sectis Dialogos. Suid. Vixit annos 81, qui annus octogeſimus primus maximus climacter, & humanæ vitæ periculoſiſſimus à veteribus eſt creditus. Eſt enim numerus quadratus conſtans ex novem novenariis. Eodem ætatis anno deceſſit Plato, Diogenes Cynicus, & Xenocrates Platonicus. Hic Philologi nomen primus ſumpſit variâ & multiplici diſciplinâ præditus.

Erbeſſus, urbs Siciliæ. Steph.

Erbita, vide *Herbita*.

Erchia, municipium Atticæ tribûs. Suid. Hujuſmodi municipia plurima in unâ Atticâ fuere, nempe 170. Quidam quatuor addunt, Strabone teſte. Græci δῆμους vocant, Latini *municipium, curia, vicus*, &c. interpretantur, quod ſemel dicere placuit, quia ſæpius horum in hoc opere fit mentio.

Ercinia, vide *Hercynia*.

Erdonia, Apuliæ Dauniæ urbs. Ptol.

Ercius, Jupiter, ab *arcendo* ſic dictus, qui intra conceptum cujuſque domus colebatur, quem etiam *Penetralem* vocabant.

Erchuai, pop. 1 Eſdr. 4. Lat. *longi*, aut *ſanantes*, ſive *maledictio combuſtionis*.

Erdfordia, memorabilis & magna Germaniæ urbs, Thuringiæ metropolis. Eam Gera flu. illabitur, & mediam ferme præterfluit, cujus commoditate tota purgatur. Agrum optimum, & feraciſſimum habet, pecorumque paſcuis abundat. Academia etiam celebris exiſtit. Munſter.

Erdonia, vide *Herdonia*.

Erebidæ, pars Lotophagorum. Steph.

Erebinthus, Bacchus ab *erebintho* ſic dictus, i. e. *cicere*. Nam Bacchus non modo vini, ſed & fructuum prope omnium inventor creditur.

Erebus, inferorum Deus, & pater Noctis ex Chao & Caligine progenitus, ut refert Hyginus Fab. Poet. cap. 1. Cic. tamen de Nat. Deor. Noctem Erebi uxorem facit. Id quicquid eſt, Poetæ frequentèr *Erebum* pro ipſâ inferorum ſede collocant. Virg. Æn. 4.

Pallentes umbras Erebi tranavimus amnem.

Et Proſerpina *Regina Erebi* Ovidio dicitur Met. 5. Ac *Dux Erebi* Pluto eſt Claudiano 1. De Raptu Proſ. Inde adject. *Erebeus*. Ovid. in Ibin.

Pectoraque unxerunt Erebeæ felle colubræ.

Erechtheus, rex Athenienſis, uxorem duxit Praxitheam Phraſimi, & Drogeniæ Cephiſi filiæ filiam, ex quâ filios ſuſcepit Cecropem, Pandorum, & Metionem, filias vero quatuor Procrin, Creuſam, Chthoniam, Orithyiam, quæ cum virgines eſſent mortem pro patriâ contempſiſſe dicuntur. Cic. in Orat. pro Sextio. Ariſtides in Panathenaico. Lycurgus Κατὰ Λεωκράτους. Hygin. Fab. 46. & 238. Hinc *Erechthei coloni* pro populis Athenienſibus. Manilius lib. 1. ex emendatione Tan. Fabri.

Qualis Erechtheos olim populator colonos
Extulit antiquas per funera peſtis Athenas.

Erechthia, vicus Atticæ in Ægeide tribu, ab *Erechtheo*, qui Cererem hoſpitio ſuſcepit.

Erembi,

Erembi, Arabiæ pop. Dionyſius de ſitu orbis.

Αυτὰρ ὑπερκάτω παιπαλόεντα Ἔδωκε Ἐρεμβῶν.

Sic autem dicuntur, Non ἀπὸ τῦ εἰς Ἔρεβος βαίνειν, uti volunt Grammaticorum filii, ſed ab Ebræo ערב *ereb*, i. e. *Arabia*. Strabo lib. 1. Ἐρεμβὲς, ὃς εἰκὸς λέγειν Τρωγλοδύτας Ἄραβας. Quanquam nec deſunt qui Arabas ab Homero Ἐρεμβὲς dici volunt, quaſi Ἐρεμινὲς vel Ἐρεβεννὲς, id eſt, *nigros*. Non itaque de nihilo eſt quod ערבי *arabi*, *Arabs* ערב *ereb veſpera*, & עורב *oreb*, *corvus* ſint ab eâdem radice. Bochart.

Eremus, inſula circa Lemnum, ubi Philoctetis Ara cum aneo ſerpente. Steph. Item regio Æthiopiæ ad lacum Arthatam. Ælian. Hiſt. An. 17. 40.

Eremus Helvetiorum, in Germaniâ tractus. Ptol. & Tac. *Kleckgow* à Tſchudo vocatur.

Erene, inſ. ante Taprobanam. Ptol,

Erenia, Megarenſium vicus. Pauſan.

Ereſii, pop. in Æolide. Plin. 5. 30.

Ereſſa, Æolidis urbs. Mela. 1. 18.

Ereſus, vel *Ereſſus*, urbs in Leſbo, Theophraſti patria. Steph.

Eretria, Eubœæ urbs clariſſima. Mela. 1. Hom. Il. 2. Ab *Eretrio* Phaethontis filio dicta, quem ex Titanum numero fuiſſe tradunt. Steph. Eſt etiam Theſſaliæ urbs. Ptol. vulgò *Vatia*.

Eretum, op. Sabinorum non procul à Tyberi in colle ſitum. *Monte Ritondo* Volaterrano. Ejus meminit Virgil. Æn. 7. *Ereti manus omnis oliviferæque Mutuſcæ.* Dictum hoc op. ἀπὸ τῆς Ἥρας à *Junone*, quæ ibi culta, Servius ſcribit. Et Solinus cap. 8. *Heretum à Græcis in honorem Heræ, ſic enim Græci Junonem vocant.* Strabo in Sabinis conſtituit: verba ejus Ἥρειον δ' Σαβῖνοι κάμην. Nunc vicus parvus. Græci jam Ἔρετον vocant. Vicum hunc celebrem eſſe figlinis jam alii ſcripſerunt, Inde *Eretinas mentes* pro ſtupidis, quaſi argillaceas & cretaceas dictas Fulgentius obſervavit ex vetere ſcriptore, & ab illo Turneb. 10. 16. Verba antiqui ſcriptoris ſunt *Averruncaſſit Diva tam Eretinas hominum mentes.*

Erevatis, urbs Lyciæ. Steph.

Ereuthalion, vir quem Neſtor interfecit, cùm fortitudine corporis, tum excellentiâ armorum præcipuus in bello Pyliorum, & Arcadum. Hom. Iliad.

Τὸν δ' Ἐρευθαλίων πρόμος ἴετο δαϊφρονι θυμῷ.

Erga, Ilergetum in Hiſp. op. Ptol.

Ergane, flu. cujus aqua inebriat homines ac ſi vinum bibiſſent. Athen.

Erganes, rex Æthiopiæ qui cùm in Meroe Jovis ſacerdotes adeo ſuperſtitione impleviſſent animos hominum, ut nonnunquam miſſo nuncio, necem regi demandarent, nullo detrectante, aut mandatum juſſionemve abnegante, re auditâ & nuncio, ſacerdotes omnes occidit, & ſacerdotium ſuſtulit. Alex. ab Alex. 2. 8. Lege *Ergamenes* ex Diodoro Siculo.

Erganica, Hiſp. urbs. Ptol. *Erganicum* hodiè.

Ergaſteria, vicus inſignis inter Pergamum & Cyzicum quadringentis, & quadraginta ſtadiis à Pergamo diſtans, metallorum fodinis nobilis, à quibus & nomen accepit. Celebratur hic vicus à Galeno lib. 9. Simpl.

Ergaſylus, viri proprium Tortellio.

Ergavia, Vaſconum in Hiſp. Tarracon. urbs. *Tgualada* Marineo Siculo.

Ergavica, Hiſp. Tarracon. op. in tractu Vaſconum. Ptol. pop. *Ergavicenſes* Plinio. *Alcaniz* Moletio. *Santaver* Morali.

Ergetium, urbs Siciliæ. Steph. Silio *Hergentum*. Diodoro autem ac Ptolemæo Σεργέστιον. opidani *Ergetini*. Plinio 3. 8. Silii locus eſt, lib. 14.

Hadranum, Hergentumque ſimul, telâque ſuperba
Lanigerâ Melite.

Ergias, Rhodius, hiſtoricus, librum de Rhodo reliquit. Athen. lib. 8.

Erginus, rex Orchomeni, quem Hercules ex Minyis Orchomeni urbe extractum interfecit, eò quod tributa quotannis à Thebis exigeret, ipſamq; urbem incenſâ regiâ evertit. Item Thraciæ flu. Plin. & Mela lib. 2.

Eribœa, dicta eſt ab Hom. Iliad. 5. Juno, quaſi *buculæ moleſtia*, quòd Io in bovem verſa, multis affecit moleſtiis. Nam ἔρις *contentionem*, & βῶς *bovem* ſignificat. Item Macedoniæ urbs. Ptol. *Croia* Moletio, aliis *Presba*.

Eribotes, Thebanis fil. fuit, medicinæ peritiſſimus, ut qui Oilei vulnus à Stymphalidibus illatum ſanaverit. Teſtis Orpheus in Argonauticis.

Ericates, viri cujuſdam Lycaonii nomen à Meſſapo Æneæ comite interfecti. Virg. Æn. 10.

Cædicus Alcathoum obtruncat, Sacrator Hydaſpem
Meſſapus Cloniumque Lycaoniumque Ericaten.

Ericea, vicus Athenis in tribu Ægeide. Steph.

Erichtheus, vide *Erechtheus*.

Erichthonius, quartus Athenienſium rex, ex ſemine Vulcani in terram projecto editus, unde & nomen habet ἀπὸ τῆς ἔριδος ἢ χθονὸς, *ex certamine*, atque *humo*. Nam cum Vulcanus Diis arma feciſſet, ejus Jupiter optionem præmii dediſſet, quod vellet poſtulandi, juraſſetq; per infernam paludem ſe nihil negaturum; tum ille Minervæ nuptias poſtulavit; quas cum Jupiter juramento aſtrictus ei negare non poſſet, Minervam tamen monuit, ut repugnaret, pudicitiamque defenderet. Tum in illâ colluctatione Vulcanum in terram profudiſſe aiunt ſemen, atq; inde editum eſſe puerum, draconem pedibus, nomine *Erichthonium*, qui cum adoleviſſet ut pedum deformitatem tegeret, primus currûs uſum adinvenit. Servius in illud Georg. 3. *Primus Erichthonius currus, & quatuor auſus*
Jungere equos, rapidiſq; rotis inſiſtere victor.
Idem fuit argenti inventor ſecundum Plinium. Alius fuit Dardani fil. ex Candaviâ conjuge, ut quibuſdam placet.

Erichtho, mulier Theſſala, multitudine veneficiorum famoſa. Luc. lib. 6.

Hos ſcelerum ritus, hæc dira carmina gentis
Effera damnarat nimiæ pietatis Erichtho.

Quo nomine etiam uſus eſt Ovidius in Epiſt. Sapphûs, pro Furiæ cujuſdam Infernalis nomine, his verbis.

——— Ut quam furialis Erichtho
Impulit. ———

Ericinum, Sardiniæ op. Ptol. Macedoniæ urbs. Liv.

Ericuſſa, una inſularum Æoliarum. Steph. *Alicur* Leandro. Item inſula parva maris Ionii apud Paxas, Corcyræ proxima: Plin.

Eridanus, Italiæ flu. in Veſulo monte naſcens, & per agrum Gallicum in mare Adriaticum influens. Hodiè notiore nomine *Padus* appellatur. Non longè à Venetiis diſtare innuit Propertius. Sic enim ille.

Quantum Hypanis Veneto diſſidet Eridano.

Itemque Lucanus lib. 4.

Sic Venetus ſtagnante Pado, &c.

Fluviorum regem vocat Virgil. Georg. 1.

Proluit inſano contorquens vortice ſylvas
Fluviorum rex Eridanus. Sidon. Paneg. ad Avitum.
——Tibi maxime fluctu
Eridane. ———

Nulli animum claritate inferior. Ita de eo Plin. 3. 16. Lucan. lib. 2.

Quoque magis nullum tellus ſe ſolvit in amnem
Eridanus, fractaſque evoluit in æquora ſylvas.

Καλλίῤῥοον eum vocat Dionyſ. verſ. 289. Hoc fluvio merſum eſſe è curru Solari decidentem poetæ ferunt Phaethontem. Ovid. Met. 2.

Quem procul à patriâ diverſo maximus orbe
Excipit Eridanus.

Claud. *Et Phaethonteæ percuſſus damna ruinæ*
Eridanus. ———

Vide *Phaethon*, & *Padus*. Item *Eridanus* cœleſte ſignum Arieti proximum. Cicero in Arateis.

Namq; etiam Eridanum cernes in parte locatum
Cœli, funeſtum magnis cum viribus amnem, &c.

Claud. *Stellifer Eridanus ſinuatis fluctibus errans*
Clara Noti convexa rigat, gladioque tremendum
Gurgite ſydereo ſubterluit Oriona.

Erigone, Icarii filia. Hygino, quæ ex dolore paternæ necis, quem ruſtici temulenti occiderant, ſeipſam ſuſpendit, deorumque miſeratione in cœlum tranſlata, *Virginis* nomen obtinuit. Virgil. Georg. 1.

Quà locus Erigonen inter Chelaſque ſequentes
Panditur. ———

Stat. lib. 11. — *Qualis Marathonide ſylvâ*
Flebilis Erigone caſi prope funera patris
Quaſſtibus abſumptis triſtem jam ſolvere nodum
Caperat & ſortes ramos moritura legebat.
A Baccho compreſſam fuiſſe in uvam mutato docet Ovid. Met. 6. *Liber ut Erigonen falſâ deceperit uvâ.*
Inde *Erigoneius* adject. Ovid. Faſt. 5.
Nocte ſequente diem canis Erigoneius exit.
Hoc eſt, oritur Canis, ſydus coeleſte.
Erigonus, vel *Erigon* Straboni, Thraciæ flu. *Viſtrizza* Sophiano. Item Pictor inſignis. Plin. 35. 11.
Erimanthus, vide *Erymanthus*.
Erimum, urbs Oenotrorum in mediterraneis. Steph. *Regina* Gabr. Barrio.
Erinæi, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptol.
Erindes, flu. Aſiæ, circa Parthiam. Tacitus.
Erineos, locus aſper fuit ſub Ilii montibus à caprificorum (quos Græci appellant ἐρινεὸς) multitudine dictus. Meminit hujus loci Andromache apud Hom. Iliad. 6.
Erineſes, Indiæ flu. cum Gange ſe conjungens. Arrian.
Erineus, urbs in Doride à caprifico dicta. Strabo. Eſt & alia Italiæ, & alia Achaiæ. Steph. Item Siciliæ flu. Thucyd. hodie *Neti*, & ejus oſtium *Miranda*, Fazello, & Aretio dicitur.
Eriniates, Megaridis vicus. Steph.
Erinna, poetria, floruit Olymp. 106. an. 4. ut eſt in Chronicis Euſebii: ſed perperam, Sapphûs enim fuit amica, uti conſtat ex Tatiano, & Suidâ.
Erynnys, una Furiarum infernalium. Virg. Æn. 2.
———*Quò triſtis Erinnys*
Quò fremitus vocat.———
Ovid. Met. 1. *Quà terra patet fera regnat Erinnys.*
Helena *Trojæ & patriæ communis Erynnys* dicitur Virgilio Æn. 2. Itemque Cleopatra Lucano lib. 10.
Dedecus Ægypti, Latii feralis Erinnys.
Inde *Erinnyes* num. pl. Ovid in Epiſt. Canac.
Ferte faces in me quas fertis Erinnyes atræ.
Propertius lib. 2.
Tunc me vel Tragicæ vexetis Erinnyes.
De quibus Græci poetæ paſſim, præſertim Tragici.
Erioch, rex Elymæorum. Judith. 1. lege *Arioch*.
Erionia, regio circa Sardes, quæ & *Aſia*. Steph.
Eripia, venefica fuit, & faſcinatrix, quæ ſi quod animal aſpexiſſet, illi protinus aliquid mali accidebat. Eraſm. in Chil.
Eriphyſa, inſula una ex Æoliis. *Eriphyſa*. Strab. lib. 6.
Eriphyle, uxor Amphiarai, Adraſti ſoror, quæ accepto à Polynice aureo monili, maritum latentem, ne ad bellum Thebanum, ubi ſe moriturum ſciebat, proficiſci cogeretur, Adraſto prodidit. Quam uxoris perfidiam ægrè ferens filio Alcmæoni in mandatis reliquit, ut accepto primo mortis ſuæ nuncio, matrem interficeret, quod & ille in patris ultionem adimplevit. Juvenal Sat. 6.
Occurrent multæ tibi Belides, atque Eriphylæ.
Virgil. Æneid. 6.
His Phædram, Procrinq; locis, mœſtamq; Eriphylen.
Cic. contra Verrem. *Eriphylam accepimus in fabulis eâ fuiſſe cupiditate, ut cùm vidiſſet monile ex auro, ut opinor, & gemmis, pulcritudine ejus incenſa, ſalutem viri prodidit.* Idem 1 de Juvent. *Mulierum genus avarum eſt, nam Eriphyle auro viri vitam perdidit.* Prop. 3. 13.
Tu quoque ut auratos gereres Eriphyla lacertos,
Dilapſis nuſquam eſt Amphiaraus equis.
Idem 2. 16.
Aſpice quid donis Eriphyle invenit amaris.
Hinc *Eriphylæus* adject. Stat. Theb. 4.
Sic Eriphylæos aurum fatale penates
Irrupit ſcelerumq; ingentia ſemina movit.
Erir, fluvius. Strabo lib. 5.
Eriſichthon, Theſſalus, qui Cererem ſpernens, & ejus lucum ſuccidens tam famelicus factus eſt, ut propria membra præ fame comedere coactus ſit. Ovid. Met. 8. Vide *Metra*.
Eriſthenes, à matre Mediâ interfectus eſt, quòd malè in bello pugnaſſet.
Erithini, ſive *Erithyni* ſcopuli Pont. Eux. apud oram Bithyniæ, *Farnaſu* Burdonio. Horum meminit Arrianus in Periplo, Apollonius etiam poſt Seſamum (quæ Plinio, ac aliis eadem quæ Amaſtris) ſubjungit αἰγιαλὸς Ἐρεθίνης, quos Hom. itidem ὑψηλὸς vocat in Catalogo. Ptolemæus in ſitu Ponti, & Bithyniæ, Thyniada, & Erythynos ſcopulos dicit adjacere regioni Cyaneorum. Stephanus dicit urbem eſſe Paphlagoniæ ſic à *rubedine* dictam.
Erizeli, Phrygiæ gens. Ptol.
Ermæa, inſ. prope Sardiniam. Ptol.
Ermanaricus, Oſtrogothorum rex ex vulnere mortem obiit, an. U. C. 1127. Jornandes.
Ermione, (lege *Hermione*) urbs ad Argolicum ſinum. Ptol. *Caſtri* Sophiano.
Ernodurum, Gall. Lugdunenſis op. Anton.
Ero, vide *Hero*.
Erocade, Hippothoontidis tribûs pars. Steph.
Erochus, urbs Phocidis. Pauſan.
Erogæ, Judææ mons, terræ motu ſciſſus. Joſephus Ant. 9. 11.
Eropæi, Africæ propriæ gens. Ptol.
Eropia, inſula una ex Cycladibus, aliter *Acis*, poſtea vero *Siphnus* appellata.
Eropoliſtides, nomen fictitium apud Plautum, quo ſignificatur *ob amorem vendita*.
Eros, ſervus Antonii, à quo cùm Antonius ab Auguſto ſuperatus, rerum deſperatione gladium petiiſſet ad inferendam ſibi mortem, ille quidem gladium accepit, quaſi dominum percuſſurus, ac converſo gladio ſeipſum confodit. Plut. Item Comœdus quidam, cujus meminit Cic. in Orat. pro Roſcio Comœdo.
Eroſtratus, nebulo quidam ſceleratiſſimus, qui cùm nomen ſuum poſteritati conſecrare omnibus modis cuperet, atque hoc virtute conſequi non poſſet, templum Dianæ Epheſiæ manu propriâ incendit, ratus propter hoc ſaltem facinus nomen ſuum ab hiſtoricis propagatum iri. Epheſii autem ne ſperatum ex ſcelere fructum conſequeretur, ſeveriſſimis edictis caverunt, ne quis eum unquam nominaret; non tamen efficere potuerunt, ut nomen illius ad nos non perveniret, ut ſcribit Strabo lib. 14. Lege *Heroſtratus*.
Erpis, Mauritan. Tingitanæ urbs. Ptol.
Errauoboa, Indiæ flu. in Gangem deficiens. Plin.
Erruca, Volſcorum in Italiâ urbs. Diodorus Sic.
Erſenius, nobilis gladiator. Lege *Eſernius*.
Ertha, urbs Parthiæ ad Euphratem. Steph.
Ertzica, Armeniorum regio. Laonicus.
Erubrus, fluvius ſe cum Moſellâ commiſcens. Auſonius. *Rober* Ortelio.
Erupa, Arabiæ deſertæ urbs.
Erutius Clarus, 2 Conſul cum Cethego, an. U.C. 922.
Eryannos, Troadis flu. ex Idâ monte manans. Plin.
Erybium, Dorienſium urbs ſub Parnaſſo monte. Diod. Siculus.
Eryce, urbs Siciliæ. Steph. vide *Eryx*.
Erycina, Veneris cognomentum ab *Eryce* Siciliæ monte in quo colebatur. Hor. Car. 1. Od. 2.
Sive tu mavis Erycina ridens.
Hinc *templa Erycina*. Stat. 1. Sylv. 2.
Non ſecus alma Venus, quam ſi Paphon æquore ab alto
Idaliaſque domos, Erycinaque templa ſubiret.
Erymanthus, mons Arcadiæ, in quo aprum agrorum vaſtatorem Hercules domuit, vivumque ſuper humeros ad Euryſtheum retulit, quo conſpecto Euryſtheus in æreo vaſe ſe abſcondit. Stat. Theb. 4.
Monſtriferumq; Erymanthon, & æriſonum Stymphalon.
Denſa juga Erymanthi, apud Sen. in Herc. Fur.
Nigræ ſylvæ Erymanthi. Apud Hor. Carm. 1. Od. 21. Ovid. Ep. 9. *Tegeæus aper cupreſſifero Erymantho.*
Hinc *Erymanthius*. Cic. in Ver. *Aiebant in labores Herculis non minus hunc humaniſſimum Verrem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere.* Inde *peſtis Erymanthia*, Silio lib. 3. i.e. Aper quem Hercules interemit. Hinc etiam *Erymanthis* Patronymicum, pro Arcadiâ. Ovid. Met. 2.
Nexilibuſque plagis ſylvas Erymanthidos ambit.
Etiam Calliſto Lycaonis filia quæ verſa fuit in urſam, dicebatur *Erymanthis*. Ovid. Triſt. 1. 3.

Cuſtos

——— *Cuſtos Erymanthidos urſæ.*

Denique *Erimanthæus*. Val. Flac. 1. Argon.

Quique Erymanthæi ſudantem pondere monſtri
Amphitryoniadem, &c.

Eſt & flu. hoc nomine in Alpheum defluens. Plin. Item urbs Arcadiæ Pauſan. de flu. Callim. Hymn. 1.

——— Οὐδ' Ἐρύμανθος
Λιυκάτας ποταμῶν. ———

Cujus fontes Pauſanias in Lampea monte ponit, qui facer Panos eſſe dicitur.

Erymnæ, urbs Lyciæ, *Tralles* poſtea dicta. Steph. Theſſaliæ item op. Strab. Et Magneſiæ. Plin.

Eryſice, urbs Acarnaniæ, quæ poſtea *Oeneadæ* nominata eſt. Aliqui totam Oeniadarum regionem *Eryſicen* nominarunt ab *Eryſice* Acheloi filiâ. Steph.

Eryſthea, urbs Cypri, in quâ Apollo Hylates colitur. Steph.

Erythea, vel *Erythia*, inſula inter Gades & Hiſpaniam, quam ſic deſcribit Plinius. *Ab eo latere quo Hiſpaniam ſpectat* (Gadis inſula) *paſſibus fere centum, altera inſula eſt longa 3. m. p. m. lata, in quâ prius opidum Gadium fuit. Vocatur ab Ephoro, & Philiſtide Erythia, à Timæo, & Sileno Aphrodiſias, ab indigenis Junonis. Erythia dicta eſt, quoniam Tyrii ab origine eorum orti ab Erythræo mari ferebantur.* Acutè ut ſolet, corrigit Salmaſius *Tyrii aborigines earum*, id eſt, conditores Gadium & Erythiæ. Aborigines enim Halicarnaſſeus exponit γενάρχας ἢ πρωτογόνους. Phœnicia igitur fuit inſula, non Punica, quæ conditores habuit è Tyro, non è Carthagine, ut perperam Avienus.

——— *Hinc Erythia eſt inſula*
Diffuſa glebam, & juris olim Punici;
Habuere primò quippe eam Carthaginis
Priſci coloni. ———

De eâdem Stephanus in Ἀφροδισιάς, quod nomen eſt, ad multa loca ambiguum: Τρίτη, νῆσος ἡ πρότερον Ἐρυθεία μεταξὺ Ἰβηρίας, καὶ Γαδείρων. Et Strabo. Ἐρυθείαν δὲ τὰ Γάδειρα ἔοικε λέγειν ὁ Φερεκύδης, &c. Ἄλλοι δὲ ἡ παραβλημένην, ταύτην τῇ πόλει νῆσον, πορθμῷ σταδιαίῳ διειργομένην. h. e. *Videtur Gadibus Erythiæ nomen tribuiſſe Pherecydes: Alii autem* hoc nomine intelligunt *inſulam urbi adſitam, unius ſtadii freto diviſam.* Ex his facilè colligitur quis Erythiæ fuerit ſitus, quæ hodiè nuſquam comparet. Fuit nempe media inter Gades & continentem, urbi, quæ ad occaſum erat inſulæ ita vicina, ut fretum interjectum unius ſolum eſſet ſtadii ut refert Strabo, vel centum paſſuum, ut Plinius. Hæc eſt illa Erythia apud Poetas tam celebris in quâ regnaſſe volunt triporcorem illum Geryonem, cujus boves Hercules abegerit. Fabulæ princeps in Theogoniâ Heſiodus, poeta omnium qui extant, uno Homero excepto longe vetuſtiſſimus. Τριπόρκαλον inquit Γηρυονῆα *tricipitem Geryonem* exarmavit Hercules

——— Περιρρύτῳ ἐν Ἐρυθείῃ
Ἠμάθι τῷ, ὅτε περ βῶς ἤλασεν ἐυρυμετώπας
Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο.

Dionyſius de ſitu Orbis verſ. 558.

Ἠτοι μὲν παίσει βοοτρόφον ἀμφ' Ἐρύθειαν
Ἀτλαντ- ἀβὲ χεῦμα θικάδες Αἰθιοπῆες
Μακρῇσιν ὑῆες ἀμύμονες, ἔι ποθ' ἵκοντο
Γηρυόν- μὴ ποτμον ἀγήνορ-.

Et in Poetarum gratiam Erythiæ boves fingit Marcianus Ægyptiis & Epiroticis non cedere. Verba ſic habent ex Magni Salmaſii emendatione.

Εἶτ' ἐχομένη τὶ νῆσος ἡ καλεμένη
Ἐρυθέα, μιχθεῖ μὲν βαρβαρικὰ παθιλῶς,
Βοῶν ἀγέλας ἔχουσα καὶ βοσκημάτων,
Περισεμερεῖς ταύρους τε τοῖς Αἰγυπτίοις,
Καὶ τοῖς χ' ὑ Ἠπειρῶν ἔτι Θεσπρωτίοις.

Propert. 4. 10.

Amphitryoniades quâ tempeſtate juvencos
Egerat à ſtabulis, ô Erythea, tuis.

Ovidius Faſt. 1.

Ecce boves illuc Erytheidos applicat Heros,
Emenſus longi chaviger orbis iter.

Idem Faſt. 5. *Victor abit, ſecumque boves Erytheida prædam*
Abſtrahit. ———

Et Eurip. in Herc. Fur. vocat Geryonem τὸν τρισώματον βοῦν Ἐρυθείας. Tamen in Iberiâ non regnavit Geryon, nec circa Gades, ſed Ambraciâ in Epiro. Ita pronunciat Arrianus poſt Hecataum Hiſtoricum antiquiſſimum lib. 2. Ἀναβασ. *Geryonem*, ait, *adverſus quem Hercules Argivus ab Euryſtheo miſſus eſt, ut boves Geryonis abigeret, & Mycenas duceret*, οὐδέν τι προσήκειν τῇ γῇ τῇ Ἰβηρῶν Ἑκαταῖος ὁ λογοποιὸς λέγει. *Nihil ad Iberorum regionem pertinere dicit Hecatæus hiſtoricus, neque inſulam ullam Erythiam in Oceano ſitam miſſum fuiſſe: Sed continentis quæ circa Ambraciam & Amphilochum eſt, regem fuiſſe Geryonem, & ex illa continente Herculem boves abegiſſe.* Quod ipſum habet Euſt. in Dionyſ. Atque eodem pertinet, quod in Epiro boves prægrandes Λαρινοὶ *Larini* credebantur ex illorum eſſe genere, quos abegerat Hercules, & nomen habere à *bubulco Larino* Herculis abigeo. Hæc partim ex Athenæi lib. 9. partim ex Ariſtoph. Schol in Aves, partim ex Suidâ qui veterem ſcriptorem citat Lycum Rheginum Lycophronis parentem. Et ex Herodoto colligere eſt Græcorum neminem navigaſſe Tarteſſum ante Colæum Samium, qui vi ventorum ingruentium invitus eo abreptus eſt, illo ipſo anno quo Cyrenas condidit Battus, i. e. annis circiter 600 poſt Herculis apotheoſin. Præterea in Erythiâ gramen erat ſiccius, quam ut bobus ſaginandis par eſſet. Itaque nullos boves in eâ memorat Strabo, ſed oves ſolum quæ mirum in modum pingueſcebant. Τῶν τημοιμένων (inquit) αὐτόθι προβάτων τὸ γάλα ὀξὺ καὶ πυιεῖ, τυροποιοῦσί τε πολλῷ ὕδατι μίξαντες διὰ τὴ πύτυλα. Ἐν τριάκοντά τε ἡμέραις πίονται τὸ ζῶον, εἰ μή τις ὑποσκάζῃ τι τῷ αἱμάτ-: ξηρὴ δὲ ὁδὸν ἦν νέμονται βολανὴν, ἀλλὰ πιαίνῃ σφόδρα. *Ibi paſcentium ovium lac ſero caret, nec niſi aquâ multâ infuſâ in caſcum coguntur propter pinguedinem, ac trigeſimo die pecus ſuffocatur, niſi aliquid mittatur ſanguinis: nam quo paſcuntur gramine, licet ſicco, valdè pingueſcunt.* Hæc Strabo de ovibus in Erythiâ, dicturus etiam de bobus illis præpinguibus ſi qui fuiſſent, maxime cum ad Poetarum illuſtrationem hoc pertineat in quâ ubique multus eſt. Proinde Mela in Bæticâ natus non putavit prope Gades eſſe Geryonis Erythiam, ſed contra Luſitaniam in quâ eâdem ſententiâ etiam alios fuiſſe ex Plinio, & Solino conſtat. Ac mihi perſuaſiſſimum eſt (inquit Bochartus) Hiſpaniam & Gades Græco Herculi ne famâ quidem fuiſſe notas, & poetas ideo ſuum Herculem in Oceanū deduxiſſe, ne Phœnicio Herculi videretur inferior, quem ex longinquis itineribus non vulgarem ſibi gloriâ comparaſſe noverant. Nomen ejus quod attinet, ab ovium frequentiâ Phœnices videntur *Erythiam* appellaſſe עשתרות *aſtaroth*, i. e. *ovium*, deinde etiam עשתורת *aſtoreth*, vel עשתרחא *aſtarta* propter allusionem, tanquam ab *Aſtarte* deâ; quod ab iis redditum Ἀφροδισιάς, ſeu *Veneria*, ab aliis Ἥρας νῆσος *Junonis inſula*: Quia Aſtarte modo pro Junone ſumitur. Et Græcorum antiquiſſimi, cùm quid eſſent *Aſtaroth*, vel *Aſtoreth* planè neſcirent, videntur divulſis vocibus inde feciſſe ἀπὸ Ἐρύθης, quaſi ſic diceretur opidum in inſula Ἐρύθη. Nam Ἐρύθην pro Ἐρυθείᾳ occurrere docet Stephanus, quod dici putat κατὰ συναλοιφήν. Ut *Callinpe*, *Penelope* pro Καλλιόπεια, & Πηνελόπεια. Vide Voſſ. ad Melam p. 250.

Erythini, nrbs Paphlagoniæ. Steph.

Erythra, urbs Jonum, quæ & *Cnopupolis*, alia Libyæ, tertia Locridis, quarta Bœotiæ, quinta Cypri, quæ & *Paphos*. Steph.

Erythrabolos, promunt. Libyæ. Steph, quaſi dicas *glebam rubram*.

Erythræ, civitas Aſiæ non longè à Chio ex quâ Sibylla fuit, quam à patriâ *Erythream* vocant. Vide Servium in illud Æn. 6. *Deiphobe Glauci*. Item Joniæ op. maritimū. Ptol.

Erythræum mare, pars Oceani, Arabiam à Meridie alluens, ad occidentem Arabico, ad ortum Perſico ſinu terminata. Ratio nominis variè traditur à ſcriptoribus. Proximè tamen ad veritatem videntur acceſſiſſe, qui ab *Erythrâ* rege Perſei, & Andromedes fil. dictam putant, cui etiam opinioni ſubſcribit Arrianus Geſtorum Alexandri lib. 8. Reliquas opiniones lector poterit videre apud Strab. lib. 16. A Latinis autem per errorem videtur appellatum *Mare rubrum*. Nam cum audirent à Græcis *Erythræum* vocari, exiſtimantes à *rubedine aquarum* ita dictum, ipſi quoque *mare rubrum* appellarunt. Vide

Euſt. in Dionyſ. Agatharchidem, Fullerum in Miſcellaneis, ac præſertim Mart. Lipenium de Navig. Salomonis cap. 4. ſect. 1. Item *Erythræum*, Cretæ promuntorium. Ptol. *Cabo Roſſo* Pineto.

Erythras, fil. Perſei, ac Andromedes qui in confinio Rubri maris regnum habuit, unde *mare Erythræum*.

Erythron, Cyrenaicorum locus in Pentapoleos regione Africæ. Ptol. *Furcelli*, teſte Marmolio.

Eryx, Butæ & Veneris fil. qui cum viribus plurimum polleret, hoſpites ad cæſtuum certamen ſolebat provocare: qua ratione cum non paucos trucidaſſet, ab Hercule ex Hiſpaniâ redeunte ſuperatus occubuit: atque in monte, quo Veneri matri templum condiderat, ſepultus eſt. Virg. Æn. 5.

——— *Quibus acer Eryx in prælia ſuetus*
Ferre manum, duroque intendere brachia tergo.

Eryx, mons Siciliæ, in orâ boreali, & occid. apud Drepanum urbem, ab eâ 2. m. p. diſtans introrſum. Ovid. Faſt. 4.

——— *Zephyro ſemper apertus Eryx.*

Erat autem mons altiſſimus & ſolo Ætnâ minor. Polyb. lib. 1. Μεγέθει δὲ παρὰ πολὺ διαφέρει τὴ καλὰ τὴ Σικελίαν ὀρῶν, πλὴν τ᾽ Αἴτνης. Solinus. *Eminet Sicilia montibus Ætnâ, & Eryce.* Diod. lib. 4. aſcenſum ad Erycem tradit eſſe triginta ſtadiorum. Τὴς ἀναβάσιως ἔσης σταδίων λ. Inde Poeta lib. 12. Æn. *Quantus Athos, aut quantus Eryx.*

Et Æn. 5. *At procul excelſo miratus vertice montis.*

De *Eryce* loquitur Theocr. Idyl. 15.

Αἰπεινὴν τ᾽ Ἔρυκα. ———

Ovid. Am. 2. *Colle ſub umbroſo qnæ tenet altus Eryx.*

Et Sil. lib. 14. *Nec non altus Eryx.*

Lucanus lib. 2.

Ut maris Ægæi mediis ſi celſus in undis.
Depellatur Eryx. ———

In ſummo vertice hujus montis templum fuit Veneris Erycinæ. Polyb. lib. 1. Τότε δὲ ἐπ᾽ αὐτῆς τ κορυφῆς, ἔσης ὀπτίδος, κεῖται τὸ τ᾽ Ἀφροδίτης τ Ἐρυκίνης ἱερὸν, ὅπερ ὁμολογεμένως ὑπερανίστατόν ἐστι τῷ τε πλέτῳ καὶ τῇ λοιπῇ περιστασίᾳ τ κὴ τ Σικελίαν ὁρῶν. Mela. *Montium* (Siciliæ) *Eryx maximè memoratur ob delubrum Veneris ab Æneâ conditum.* Virg. Æn. 5.

Tum vicina aſtris Erycino in vertice ſedes
Fundatur Veneri Idaliæ.

Hanc impenſè coluiſſe Pœnos teſtatur Diodorus lib. 4. Καρχηδόνιοι μέρος τῆς Σικελίας κυριεύσαντες, ἀ διάλειπον τιμῶντες τὴν θεὸν διατελέντας. Nempe Venus eſt Phœnicum Aſtarte cujus cultum ab illis Græci edidicerant. Notum enim eſt ex Pauſaniâ nullum in Græciâ fuiſſe Veneris templum antiquius templo Cythereæ Veneris, quod in Cytheris Phœnices condiderant; proinde etiam ædes Erycinæ Veneris videtur eoſdem habuiſſe conditores, quicquid Græci de Æneâ ac Trojanis garriant, aut verò de Dædalo, quem ferunt ſaxum Erycis antea confragoſum complanaſſe, muro per præcipitia ducto, ut latior eſſet area. Vide Diodor. lib. 4. & Pomp. Sabinum in lib. Æn. 5. Sed & in Erycis vertice fuit urbs ejuſdem cum monte nominis, de quâ Polyb. ubi ſupra. Ἡ δὲ πόλις ὑπ᾽ αὐτὴν τ κορυφὴν τέτακται, πάνυ μακρὰν ἔχουσα κὴ περισάντα σανταχόθεν τ ἀνάβασιν. Fuit etiam *Eryces* fluvius naſcens ex *Eryce* monte & urbe, de quâ Callias apud Macrob. 5. 18. Ἡ δὲ Ἐρύκη τ μὴν Γελώας ὅτων ἀπεικοντα σάδια διέχουσι. Ἐπικαῖς δὲ χέρσος ἐστιν τό τε ὄρ κὴ τὸ παλαιὸν γεγενημένη πόλις, ὑφ᾽ ἣ κὴ τὸς Δίλυας καλεμένους συμβίβηκε. *Eryce à Gelenſium finibus 90 circiter ſtadia diſtat. Valdè autem deſerta, atque inculta ſunt cùm mons, tùm quod in eo quondam fuit Siculorum opidum, ſub quo & Delli ſiti ſunt.* Mons hodiè vocatur *Catalfano, ubi* (inquit Fazellus) *ingentis urbis vetuſtæ, diruta, ac magnæ quoque arcis miræ ſpectantur ex quadratis lapidibus ruinæ.* Hæ ſunt ruinæ opidi Eryces, cui, ſi Stephano credimus in voce Ἀκεσίας, nomen dedit amnis *Eryces*. Sed utrique nomen à monte, qui Punicè dictus eſt חרוכם *Harucas* vel חורכם *Hareces* & Græcè Ἐρύκης vel Ἔρυξ, ut mons prior prope Drepanum, hic enim de quo jam agimus, non longe aberat à Palicis.

Eryxias, 20 Athenienſium princeps, regnavit annis 10. Olymp. 13. quâ vixiſſe Homerum nonnulli contendunt.

E S.

Eſaan, civitas in tribu Juda. Joſ. 15.

Eſacus, Priami fil. qui quòd cauſa fuiſſet necis Heſperiæ nymphæ, quam deperiebat, ſeſe aquis obruit. Lege *Æſacus*.

Eſaias, i. e. *ſalus Domini*, vide *Iſaias*.

Eſar, Ægyptiorum op. in Æthiopiâ, quod Bion *Sapin* vocat. Plin. 6. 30.

Eſau, fil. Iſaac, Gen. 25. qui & *Edom*. Gen. 36. Lat. *faſtus*, ſive *perfectus*. Vide Sulp. Sever. pag. 42

Eſbaal, filius Saul. 1 Par. 8. Lat. *ignis idoli*.

Eſbon, fil. Bale fil. Benjamin. 1 Par. 7.

Eſbonitæ, Arabiæ Petreæ gens. Plin.

Eſbus, Judææ urbs. Ptol.

Eſcamus, Moeſiæ flu. ex Rhodope oriens. Plin.

Eſchol, frater Mamre. Gen. 14. Eſt & vallis, & torrens terræ Chanaan in viciniâ Hebronis. Lat. *botrus*, ſive *orbatio*, aut *ignis omnis*.

Eſdras, nomen ſacerdotis, 1 Eſdr. 7. de quo ſic. D. Hieronymus in Præfat. in libr. Reg. *Certumque eſt*, inquit, *Eſdram ſcribam, legiſque doctorem, poſt captam Hieroſolymam, & inſtaurationem templi ſub Zorobabel alias reperiſſe litteras, quibus nunc utimur, cum ad illud uſque tempus, iidem Samaritanorum, & Hebræorum characteres fuerint*, &c. Totam ipſe Bibliothecam à Babyloniis combuſtam, reparavit: Moſis totum opus ab ipſo ſine librorum diſtinctione ſcriptum, in quinque partitus eſt libros. Comeſt. in cap. 1. Levit. Lat. *adjutor*, ſive *atrium*.

Eſdrelon, campus Palæſtinæ, Judith. 1. *Campo di faba* teſte Brochardo.

Eſdrin, nomen viri. 2 Mach. 12.

Eſeban, filius Diſon. Gen. 36.

Eſebon, filius Gad. Gen. 46. Item fil. Bela filii Benjamin. 1 Par. 7.

Eſec, frater Aſer, filii Elaſa. 1. Par. 8. Lat. *violentia*, ſeu *calumnia*.

Eſeliæ, pater Saphan. 1 Par. 14. qui. 4 Reg. 22. dicitur *Aſalias* Lat. *liberans Dominus*.

Eſem, civitas in tribu Juda. Joſ. 15. Lat. *os*, ſive *fortitudo*, aut *lignum eorum*, vel *conſilium eorum*, aut *clauſura*, ſc. oculorum.

Eſer, fil. Seir Horræi. Gen. 36. Lat. *cellarium*, ſive *theſaurus*, aut *anguſtians*.

Eſernia, vide *Æſernia*.

Eſernius, gladiator nobilis, cui æqualis, & par alter gladiator extitit, nomine Pacidianus; de quibus natum proverbium: *Eſernius cum Pacidiano*. Cic. lib. de opt. oratorum genere: *Ame*, inquit, *quo maximis minima conferam, gladiatorum par nobiliſſimum inducitur, Æſchines tanquam Eſernius, ut ait Lucilius.*

——— *Non ſpurcus homo, ſed doctus & acer*
Cum Pacidiano hoc componitur, optumu' longè
Poſt homines natos. ———

Eſia, vel *Æſia*, Galliæ flu. in Sequanam fluens. Vibius. Is eſt quem hodiè *Iſaram* vocant, Gallicè *Oriſe*.

Eſionenſes, vel *Eſioneæ*, pop. Aſiæ. Strabo.

Eſion-geber, & ἀρχαικῶς *Aſion-gaber*, & *Gaſiongaber*, Euſebio Ἄσια, & Hieronymo *Eſſia*, portus Idumææ prope Ælam ad mare Rubrum. 1 Reg. 9. 26. Vide Boch. de Ph. Colon. p. 764.

Eſis, Italiæ flu. non procul à Ravenna: Plin. 3. 13.

Eſmunus, Sadyci filius. Damaſcius apud Photium: *Æſculapius qui Beryti colitur non eſt Ægyptius, ſed Phœnix aliquis indigena. Sadyco enim filii fuere, quos Dioſcuros & Cabiros interpretantur:* Ὄγδοος δὲ ἐγένετο ὃν τέτοις ὁ Ἐσμεν: Ubi ad nominis rationem alludere videtur. Hebraice enim השמיני *octavus* dicitur.

Eſna, nomen civitatis, Joſ. 15. Lat. *mutatio, dormitatio*, aut *iteratio*, vel *ſecundatio*.

Eſopis, civitas in Locris in quodam montis ſupercilio ſita. Strabo lib. 6.

Eſphata, filius Aman. Eſther. 9. Lat. *congregatio*, ſive *collectio*, aut *conſummans* vel *finiens*.

Eſquiliæ, & *Eſquilinus* mons, unus ex 7 urbis Romæ collibus, *M. di S. Maria Maggiore* hodiè dictus. Item

porta

porta *Esquilina*, quam Procopius *Prænestinam* vocat, ut scribit Marlianus, qui eam hodie *S. Lorenzo* dici ait. Scribitur & *Exquiliæ*.

Esras, vide *Esdras*.

Esriel, filius Galaad, filii Machir. Jos. 17. qui Num. 26. dicitur *Asriel*. Lat. *beatitudo Dei* aut *intuitus fortis*, vel *gressus Dei*.

Esron, filius Ruben. Gen. 46. Filius Juda. 1 Par. 7. qui Gen. 46. *Zara* dicitur. Filius Pharez filii Juda. Gen. 46. Nomen loci. Jos. 15. Lat. *sagitta exultationis*, sive *divisio cantici*, aut *atrium*, vel *fœnum*.

Essæi, vel *Esseni*, Judæorum secta, de quâ & institutis ejus Solinus cap. 28. Item Porphyrius lib. 4. Περὶ ἀποχῆς. Copiosè de iis Philo lib. περὶ τοῦ πάντα σπουδαῖον εἶναι θεσμόν. Item περὶ βίου θεωρητικοῦ. Vide Joseph. Ant. lib. 18. cap. 2. Unde dicti ex Epiphanio ostendere conatur Petitus l. 4. Var. Lect. cap. 9. Vide etiam de his Scaligeri trihæresi elenchum. Hos *Bathosæos* appellatos tuisse Fullerus observat Miscell. Sacr. lib. 2. cap. 3. Vide eum & lib. 1. c. 3.

Essedones, Asiæ pop. super Mœotim habitantes Plin. 4. 12. Quibus (teste Herodoto lib. 4.) mos est parentum funera cantu prosequi, & congregatis proximis cadavera ipsa, pecudum carnibus admistis comedere. Vide Stephanum.

Essui, Celtarum pop. Cæsar in Com. quos Marlianus *Retelois* vocat; Alii *La Comtè d' Eu*. Alii *Trierarche*, & *Teresse*, q. d. *terram Essuorum*. Bovillus eos in Belgicâ ponit.

Essus, urbs Locridis. Steph.

Eshtamo, nomen civitatis. 1 Sam. 30. Lat. *exauditio*, vel *mulieris uterus*.

Eshtaol, urbs tribûs Juda, sive Dan, inter Azotum & Ascalonem in Palæstinâ. Jos. 15. juxta quam sepultus erat Sampson Jud. 16. Lat. *postulans*, aut *mulier fortis*, vel *mulier stulta*, sive *ignis laboris*.

Eshtemo, sive *Eshtemoa*, civitas quæ Aaronis nepotibus è tribu Judæ est assignata Jos. 21.

Esther, quæ & *Hadassah*, Mardochæi neptis, Ahasueri uxor. Esth. 2. Lat. *occulta*, sive *abscondita*, vel *demoliens*: aut ex Ebræo & Syro, *medaana exploratio*, vel *contemplatio*, aut *medicina turturis*.

Estiones, Helvetii pop. Strabo lib. 4. quos Ægidius Tschudus *Estnerberger* vocat.

Estola, flu. Hisp. Tarrac. vulgò *Esta*.

Esubiani, pop. inter Alpinos. Plin 3. 20.

Esubopes, rex Colchorum, qui terram virginem nactus plurimum auri & argenti eruisse dicitur. Plin. 33. 3.

Esuru, Hisp. op. Anton. vulgò *Xeres*.

Esus, Rhodi fons. Vibius Sequester.

E T.

Etæus, Laconica urbs. Steph.

Etalus, Corinthiorum rex, regn. an. 30.

Etam, nomen viri. 1 Par. 4. Item petra munita in tribu Judæ. Jud. 15. Fuit quoque civitas Judæ à Roboam ædificiis munita. 2 Par. 11. Lat. *avis eorum*, sive *involutio eorum*, vel *calamus eorum*: aut Syriacè *consilium eorum*.

Etaxalos, insula. Arab. Fel. versus orient. Plin.

Etburga, filia Edvardi Senioris regis Angliæ, quæ relictâ paternâ domo sese in solitudinem contulit, in quâ reliquum vitæ peregit.

Etearchus, Oaxi, civitatis Creticæ rex, qui amissâ uxore filiæ suæ Phronimæ novercam superinduxit, quæ domum ingressa ut erat, ita se reipsâ novercam præstitit, cum lædendo, atque omne injuriarum genus excogitando, tum ad extremum impudicitiam ei impingendo. Etearchus criminationibus uxoris fidem habens, Themisonem quendam Thereum jurejurando astrinxit, ut acceptam Phronimam in mari demergeret. Qui cum neque Etearchi crudelitatis ministrum se præbere vellet, neque rursum jusiurandum violare, revinctam funibus puellam dimisit in pelagus, eâque subitò retractâ Theram pervenit, ubi Polymnestus vir inter Thereos spectatus, in concubinatum Phronimam accepit, qui ex eâ Battum genuit, Cyrenæorum conditorem. Herod. lib. 4.

Etelesta, Carpitanorum in Hisp. urbs. Ptol.

Eteoclea, Andreidis tribus in Bœotiâ. Pausan.

Eteocles, Oedipi, Thebanorum regis fil. ex nefando Jocastæ matris concubitu editus, cum fratre Polynice ita convenerat, ut alternis annis regnarent. Exacto deinde primo anno, cum Eteocles, qui, quòd major natu esset, primo anno regnarat, renueret fratri regno cedere, Polynices adjutus à Tydeo & Adrasto socero fratri bellum intulit, in quo ambo mutuis vulneribus ceciderunt. Impositis deinde cadaveribus eidem rogo, flammam se divisisse tradunt, quasi odium illud, quod inter vivos fuerat, ne morte quidem finiri potuerit. Statius Theb. 12.

Ecce iterum fratris primos ut contigit artus
Ignis edax, tremuere rogi, & novus advena bustis
Pellitur, exundant divisо vertice flammæ
Alternosque apices abruptâ luce coruscant.
Pallidus Eumenidum veluti commiserit ignes
Orcus, uterque minax globus, & conatur uterq;
Longius, ipse etiam commoto pondere paulum
Secessere trabes.——

Ovidius. *Scinditur in partes atra favilla duas.*

Eteocretæ, Cretæ pop. antiquissimi. Diodorus.

Eteones, urbs Eubœæ ab *Eteoneo* quodam, nunc *Scarphe* vocatur in colle sita. Steph.

Etesiæ, venti quotannis statis temporibus flantes, biduo incipienres post Caniculæ exortum, & ad dies ferè 40 continuantes. Plin. 2. 47. Sic dicti quasi *annui*. Ἔτος enim Græcis est *annus*——*Etesia flabra Aquilonum* Lucretio dicuntur libb. 5. & 6. Seneca *veliferas* vocat in Thyeste *Æstas veliferis solvit Etesiis*. Unde Varro etiam *Navales* appellat. Stati enim sunt & constantes. Æstivos esse ventos constat ex Arist. lib. de mundo. Plut. in Dione, A. Gellio lib. 2. cap. 22.

Eteta, Mœsiæ superioris urbs. Ptol. *Recana* Nigro.

Etgarus, vel potius *Edgarus*, Angliæ rex, qui tot monasteria erexit, quot annos regnavit.

Ethagari, Sericæ reg. pop. Ptol.

Ethai, אתי, nomen viri. 2 Reg. 15. qui & *Ithai*. 2 Reg. 23. Lat. *robustus* sive *signum meum*, aut *vomer*, sive *adventus*.

Ethai, עתי, filius Roboam ex Maacha. 2 Par. 11. Lat. *hora*, *tempus*, vel *paratus*.

Ethalia, vel *Æthalia*, insula. Ligustici maris, Populoniæ urbi oppositа, ab *Ethalio*, qui ei præfuit, sic dicta.

Ethalion, unus ex Tyrrhenis nautis, quos in Delphinos mutatos fingit Ovidius Met. 3.

Etham, locus ad quem venerunt filii Israel profecti de Socoth. Ex. 13. Lat. *fortitudo eorum*, aut *vomer*, vel *adventus eorum*, sive *signum eorum*.

Ethan, vir quidam sapiens, filius Maol. 3 Reg. 4. Filius Zaræ filii Judæ. 1 Par. 2. Filius Gazaiæ. 1 Par. 15. Filius Samma, filii Semei. 1 Par. 6. Filius Chusi, filii Abdi. 1 Par. 6. Item civitas deserta in capite solitudinis, tempore Mosis, Lycus Josepho, ubi Babylonem postea factam ait, dum Cambyses Ægyptum vastaret. Comest. in cap. 13. Exod. Lat. *fortitudo*, sive *vomer earum*, aut *insulæ donum*.

Ethanim, nomen mensis 7. apud Ebræos, qui nostro Septembri respondet. 3 Reg. 8.

Ethbaal, i. e. *ad idolum*, sive *ad dominantem*, vel *ad subjicientem*, sive *ad possidentem*, aut *signum idoli*, vel *dominantis*, *subjicientis*, aut *possidentis*. Nomen regis Sidoniorum. 2 Reg. 16.

Ethecusa, insula in orâ Cariæ. Plin. 5. 31. In aliis exemplaribus est *Hierussa*.

Etheel, nomen viri. 1 Esdr. 12. Lat. *mecum Deus*, sive *signum Dei*, aut *adventus* vel *vomer Dei*.

Etheg, Moesiæ op. Anton.

Ethelbaldus, 3. Anglorum rex, Significat *nobilitèr audax*.

Ethelbertus, quartus Anglorum rex. Significat *nobilitèr clarus*.

Ethelredus, 5 Anglorum rex. Itemque decimustertius, cujus temporibus Anglia Danis tributaria facta est. Polyd. lib. 7. Significat *nobile consilium*.

Ethelwolfus, undecimus Anglorum rex. Significat *nobilis adiutor*.

Ethemon, nomen viri Virgil. Æn. 10.

Et clarus Ethemon Lyciæ comitantur ab altâ

Sed leg. *Et Clarus atque Hæmon*, &c.

Ethemon, nomen viri. Ovid. Met. 5.

——— *Instabat parte sinistrâ*
Chaonius Molpeus, dextrâ Nabataus Ethemon.

Ether, civitas in tribu Judæ. Jos. 15. Lat. *oratio*, sive *deprecatio*.

Ethi, nomen viri. 1Par.12. i.e. *Hora*, vel *tempus meum*.

Ethini, Africæ propriæ pop. Plin.

Ethnan, fil. Asshur ex uxore Halaa. 1 Par. 4. Lat. *donum*, *merces*, vel *signum filii*, aut *adventus filii*.

Ethnestæ, pop. Thessaliæ, ab *Ethnesto* Neoptolemi filio. Steph.

Etia, vicus Laconiæ, aut Cretæ civitas.

Etini, Siciliæ populi. Plin.

Etocetum, Angliæ op. Anton. *Uttoxeter* nonnullis. Camdeno autem locus est juxta Lichfeildiam, quem *the Wall* vulgaritèr vocant, à *mœnium reliquiis* ibi repertis.

Etruria, vide *Hetruria*.

E U.

Eva, i. e. *viva*, seu *vivens*, omnium mulierum prima, quam Deus ex Adæ protoplasti costâ formavit: quam intuitus Adam, ait, *Hoc nunc est os ex ossibus meis, & caro de carne meâ. Hæc vocabitur virago, quoniam de viro sumpta est.* Gen. cap. 2.

Eva, urbs Arcadiæ, Gentile *Evæus*. Steph.

Evadne, Martis filia ex Thebe uxore Asopi, & conjux Capanei, quem incredibili amore dilexit. Itaque cum audivisset illum apud Thebas fulmine periisse, ferè in stuporem diriguit, deinde cum celebraretur funus se in rogum projecit. Ovid. de Evadne.

Ausa maritales viva subire rogos.

Claud. *Casta maritali successit Thessala busto.*

Mart.4.31. *Arserit Euadne flammis injecta mariti.*

Prop.1.15. *Conjugis Evadne miseros elata per ignes.*
Occidit Argivæ fama pudicitiæ.

Idem3.13. *Nec fida Euadne, nec pia Penelope.*

Stat. in fine Thebaidos.

Turbine quo sese caris instraverit audax
Ignibus Evadne, fulmenque in corpore magno
Quæsierit. Albinovanus ad Liviam.
Hoc fuit Evadne, tunc cum ferienda corusci
Fulminibus Capaneus impavida ora dedit.

Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Trist.

Cum cecidit Capaneus subito temerarius ictu
Non legis Evadnen erubuisse viro.

Iphidis filiam fuisse facit interpres Pindari. Hyginus Phylaci. Apollodorus lib. 3. Εὐάδνη δὲ Καπανέως, καὶ μόνη πυρᾶς, θυγάτηρ δὲ Ἰφιδος, ἑαυτὴν βαλοῦσα, συγκαίεται. Vide Eurip. in Supplic. ubi Iphis pater frustra dehortari conatur filiam Euadnen à præclaro illo facinore. Ovid.3. de arte Amandi.

Fata, Pherecliadæ conjux Pagasæa redemit
Proque viri est uxor funere lata sui.
Accipe me Capaneu, cineres, miscebimus, inquit
Iphias, in medios desiluitque rogos.

Evæi, pop. habitantes ad Meridiem, quos expulerunt Israelis filii, Jos. 13.

Evæmon, pater Eurypyli, cum Græcis ad Trojam profectus 40 navibus præfuit. Hom. in Catal. Item urbs Orchomeniorum. Steph.

Evæneros, rex Lacedæmoniorum, qui ad custodiendum introitum Thessaliæ contra Xerxem, unà cum Themistocle Athenienfium duce à Græcis constitutus fuit

Evagoras, rex Cypriorum, ad quem Isocrates scripsit. Item *Evagoras* Lindius historicus, de quo Suidam adi. Diversus ab illo est *Evagoras* Thasius; qui inter eos fuit, ex quibus Plinius librum Hist. Nat. contexuit.

Evagrius Presbyter, annis 14. mansit in solitudine, contentus pane, & oleo. Si quando Veneris titillaretur illecebris, demergebat se in puteum, ut aquæ frigiditas libidinis fervorem compesceret.

Evagrius, cognomento *Ponticus*, quia natus fuit circa Pont. Eux. unde & Hyperboritam Hieronymus, ad Ctesiphontem scribens, vocat. A S. Basilio Lector fuit ordinatus: A Gregorio Nazianzeno cooptatus est inter Constantinopolitatos Diaconos. Postilla Hierosolymam profectus fuit: atque ibi ex Clerico factus est Monachus, Inde venit in Ægyptum, ubi in Nitriæ monte vixit an.16. Valde eum laudat Gennadius in scriptoribus Ecclesiasticis, Etiam commendat eum, utpote ei familiaris Palladius Galata in Lausiacis. Item Socrates Hist. Eccles. 4. 18. Sozomenus 6. 30. Sed ex Hieronymo constat, Pelagiani Dogmatis semina jecisse. Imo & inter hæreticos reponitur ab Antiocho Monacho, qui vixit sub Heraclio Imp.

Evagrius Scholiasticus, scriptor Eccles. Historiæ, quæ libris sex constat; Eam inchoat, ubi Socrates ac Theodoretus, desiere; perducit vero usque ad annum Mauricii duodecimum, ut quidem ipse testatur in fine operis, atque ex eo Photius Tmem. 29. Vide Vossium de Hist. Gr. 2. 23.

Evalces, Historicus, Ἐρεσιακὰ prodidit, ut cognoscimus ex Athenæi libro 13.

Evaleni, populi, Glaucus lib. 2. de Arabia. Steph.

Evan, unus est ex Bacchi cognominibus, ab *Evantium* mulierum clamore impositum. Ovid. Met. 4. à quo etiam *Semeleius Evan* dicitur. Unde *Evantes* vocantur mulieres ejusdem sacra celebrantes. Propert.

Egit ut Evantes dux Ariadna choros.

Stat. in Sylvis. —— *Eassaridum jactator Evan.*

Et Theb. 5. —— *A summis auditus montibus Evan.*

Evander, Carmentis fil. Arcadiæ rex, ob eloquentiam Mercurii filius ex Nicostratâ habitus est. Hic relictâ Arcadiâ, cum patrem casu interfecisset, avito regno pulsus, suadente matre, quæ vates erat, conscensâ navi in Italiam venit, & pulsis Aboriginibus tenuit illa loca, ubi postea Roma condita est, parvumque opidum in Palatino monte extruxit, Pallanteum, à *Pallante* proavo dictum. Virg. Æneid. 8. *Romanæ conditorem arcis* appellat. Vide Just. lib. 43. & Liv. lib. 1. *Cum Evandri matre loqui* apud Gellium, est obsoletè loqui. Ita *catillum Evandri manibus tritum* pro antiquissimo, Hor. dixit lib. 1. Sat. 3. Ubi tamen Acron & Porphyrion vett. Scholiastes alium *Evandrum* intelligere videntur, nempe cœlatorem nobilem Athenienfem à M. Antonio Alexandriam perductum, eoque victo inter captivos Romam advectum. Hinc *Evandrius* possessivum, ut *Evandria regna*, & *Evandrius ensis*, apud Sil. & Virg.

Evandria, Lusitaniæ op. Ptol. *Evandriana* Antonino. Vulgò *Olivença*. Aliis *Talaveruela*.

Evangelorum portus, ad sinum Arab. in Æthiopiâ. Ptol

Evangelus, historicus Græcus, qui de re militari scripsit. Plut.

Evanoridæ, Eleus, scripsit de iis qui Olympiis ludis vicerant. Pausan. lib. 6.

Evanthes, vetus author, quem *inter authores Græciæ non spretum* vocat Plinius 8. 21. *Evanthis* ἱστορίᾳ hymnum in Glaucum citat Athen. lib. 7. Sed fuere 3 *Evanthes*, Unus Milesius, cujus meminit Diog. Laertius in Thalete. Alter Samius, de quo Plut. in Solone, Tertius è Cyzico, quem celebrat D. Hieronymus 2. contra Jovinianum. Vossius.

Evarchus, flu. Asiæ in Pont. Eux. fluens, Cappadociam à Paphlagoniâ dirimens; Stephanus Scythiæ flu. vocat. Ejus meminit Val. Flac. lib. 6.

Niveumque ferax Evarchus olorum.

Evaristus, 4. Romanorum Episcopus, An. Dom. 192.

Evarix, rex Gotthorum, qui templorum aditus spinis obserabat, & sepiebat, ut introeundi raritas oblivionem religionis induceret; clericos vero carceribus includebat, nullum omittebat tormenti genus in quo suam severitatem non exerceret.

Evax, rex Indiæ, qui de virtutibus gemmarum scripsit ad Neronem.

Evazæ, Sarmatarum populi, à Medis orti, ac Tanaim flu. incolentes. Plin. 6. 7.

Eubius, scriptor quidam fuit, cujus mem. Ovid. Trist. 2.

Nec qui descripsit corrumpi semina matrum
Eubius impuræ conditor historiæ.

Eubœa, maxima Ægæi maris insula, inter Sunium Atticæ

ticæ promuntorium, & Theſſaliam in longitudine extenſa, et à Boeotiâ Euripo admodum auguſto dirempta. Ita dicta ab *Euboeâ* Heroicæ indolis matronâ, cùm antea *Macris*, & *Abantis*, *Chalcis*, & *Aſopis* nuncuparetur, ut Plin. tradit. *Oche* etiam & *Ellopia*, quondam dicta, Strabone teſte. Ælian. De An. 12. 36. prodit eam à poetis ἀργιβάστον appellari, hodiè Europæis *Negro ponte* dicitur. Incolæ ejus, ubique *Abantes* & nuſquam *Euboeenſes* nominantur ab Homero. Hinc tamen *Euboicus*. Virg. Æn. 9.

Qualis in Euboico Baiarum litore quondam
Saxea pila cadit. Idem alibi.
Et tandem Euboicis Cumarum allabimur oris.

Ovid. *Quicunque Argolicâ de claſſe Capharea fugit,*
Semper ab Euboicis vela retorquet aquis.

Euboicum mare, à Plauto *Perſicum portum* vocari teſtatur Feſtus, quod in eo claſſis Perſarum fuiſſe dicitur. *Euboicum ſinum* vocat Livius. Item *Euboea*, Siciliæ urbs, & urbis nomen in Eubœâ inſulâ à mari abſorptæ. Strabo. Item Arcadiæ mons. Pauſan. locus etiam in Corcyrâ & Lemno inſulis. Strabo.

Eubule, filia fuit cujuſdam Orphei filii, quam cum Paſitheâ & Theope ſororibus, civitati immolandas exhibuit, ut ingens annonæ caritas, quæ Atticam vehementer premebat, finem, ſecundum oracula caperet. Æl. Hiſt. Var. 12. 8. Suidas in Voce Ἀσυκάφειον, Cic. 3 de Nat. D.

Eubulides, hiſtoricus, librum de Diogene reliquit, ex quo de philoſopho hoc quædam refert Laertius in ejus vitâ.

Eubulus, Athenienſis civis, Demoſtheni ſæpè adverſatus, ut ex ipſius in Midiam oratione notum eſt. Item *Eubulus* mediæ Comœdiæ poeta. Suid. Et alius hiſtoricus, qui hiſtoriam Mithræ multis voluminibus explicuit. B. Hieron. lib. 2. adu. Jovin. Hoc ex opere ſunt ea, quæ de Mithrâ commemorat Porphyrius in Com. de Nympharum antro. Item Viri ſancti nomen, cujus meminit D. Paulus 2. ad Tim. cap. 4.

Euburiates, Liguſtici pop. à Fulvio expugnati. Plin,

Eucarpia, vicus in min. Phrygiâ, in quâ, Metrophane teſte, racemus tantus provenit, ut currus medius præ pondere aliquando rumpatur. Steph. Hanc regionem barbari Jovem Cereri, & Baccho fœcunditatis gratiâ donaſſe fabulantur. Eſt etiam *Eucarpia*, caſtellum Siciliæ inter Timæos. Vide Stephanum.

Euchania, urbs juxta Conſtantinopolim, poſteà *Theodoropolis* dicta. Cedren.

Eucherius, nomen duorum epiſcoporum Lugdunenſium, de quibus vide Voſſium de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 17.

Euclides, geometra inſignis temp. primi Ptolemæi, antiquior Archimede, & Eratoſthene. Multa ſcripſit quæ ad Geometriam, & Muſicam pertinent. Inter opera vero ejus facile palmam obtinent libri 13 elementorum, magno Reip. literariæ bono ad noſtra uſque tempora conſervati. Henr. Sauilius Lect. 1. in Euclid.

Euclides, Megarenſis Socraticus, belli inter Athenienſes & Megarenſes tempore, muliebri veſte, noctu ad Socratem venire ſolitus. Ab hoc Philoſophi *Megarici* dicti. Suid. & Diog. Laert. Vide Voſſ. de Sectis Philoſophorum p. 62. Porro duo inveniuntur *Euclidæ* inter Archontas quorum nomina ſuperſunt. Primus an. 2. Olymp. 88. quinto anno belli Peloponneſiaci. Alter an. 2. Olymp. 94. de quo Lucianus in Hermotimo. Καὶ λάθῃ τὶς ἴσως αὐτῶν ὢν περὶ τὸν Εὐκλείδην ἄρχοντα. Eo enim Præturam obtinente facta eſt amneſtia, teſte Xenoph. lib. 2. Hellenicorum. Ideo ſæpe apud auctores hiſtoriæ & rhetoras fit mentio τῶν περὶ Εὐκλείδην, quorum non licebat meminiſſe, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienſium reſp. inſtaurata fuit, facta inter cives pace.

Eucrates, fuit verſutus quiſpiam, qui aliquo prætextu ſuffugiebat ſemper, ſi quando fides eſſet præſtanda. Hinc natum Proverb. *Vias novit quibus effugit Eucrates.*

Eucratida, urbs Bactrorum. Steph. ex Strabone.

Eucresii, pop. Peloponneſiaci. Xen.

Eudæi, Palæſtinæ gens. Joſ. Ant. 1. 7.

Eudæmon, Arabia Felix dicitur Pomponio lib. 2.

Eudæmon, Peluſiota poeta Græcus, Libanii Rhetoris æqualis, præter ea quæ ad artem Grammaticam, ac Rhetoricam pertinerent, varia poemata condidiſſe, ex Suidâ cognoſcitur.

Eudæmonidas, nomen viri proprium Tortellio.

Eudamidas, Archidami fil. & frater Agidis. Plut.

Eudemia, maris Ægæi inſula. Plin.

Eudemus, hiſtoricus, Naxius, quem eundem eſſe cum Eudemo Pario nonnulli putant. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. p. 365.

Eudemus, orator Megalopolitanus, Philopoemenis ducis Præceptor. Plut. in Philop. Item 7. Corinthiorum rex.

Eudipus, Ponti Polemoniaci in Cappadociâ urbs. Ptol.

Eudipne, inſula Libyæ Phœnicum. Steph.

Eudixata, Armeniæ maj. op. Ptol.

Eudo amnis Cariæ. Plin.

Eudo, Roberti Andegavenſis ducis fil. Francorum rex, regn. anno 9. Hic Caroli ſimplicis tutor fuit. Anno Dom. 891.

Eudo, Vaſconiæ dux, pacis fœdere rupto, quod cum Carolo icerat, in ſubjectas ei regiones multa tentavit. Blond. lib. 10. Dec. 1.

Eudocia, cum filiis Græcis imperavit menſibus 7. An. Dom. 1070.

Eudocia, Theodoſii filia, Valentiniani uxor. Trip. Hiſt. 12. 13.

Eudora, nympha marina, Oceani ac Tethyos filia. Heſiod. in Theog. Item una ex Atlantidibus, quæ 7. numero eſſe perhibentur.

Eudorus, Mercurii fil. ex Polymela, qui Achillem ad bellum Trojanum ſecutus eſt. Hom Iliad. 8.

Eudoſes, Germaniæ pop. Tacito, *Miſnienſes* Althamero.

Eudoxi ſpecula, locus in Ægypto. Strabo.

Eudoxia, Theodoſii Jun. uxor, Leontii Sophiſtæ Athen. filia, ſcripſit Centones Homericos de Chriſto, ut quidam putant, Vide Voſſ. de Poetis Gr. p. 78. ubi dicitur *Eudocia*.

Eudoxius, conſul cum Dioſcoro an U. C. 1195.

Eudoxius, primus Epiſcopus Germaniciæ, quæ eſt urbs ſita in finibus Syriæ, Ciliciæ, & Cappadociæ, mortuo Leontio ſedem Antiochenam invaſit, deinde remoto Macedonio, Conſtantinopolitanam. Favens Arianis ſimulatè ſubſcripſit ſententiæ Synodi, quumque apud Valentem Imp. in magnâ auctoritate eſſet, effecit, ut Gothis, qui pacem cum Valente certis conditionibus fecerant, Ariani doctores mitterentur. Trip. Hiſt. 7. 29.

Eudoxus, Cnidius, celebris aſtrologus, ac geometra. Primus apud Græcos annum conſtituit, unde Cæſar apud Lucanum lib. 10.

Nec meus Eudoxi vincetur faſtibus annus.

Vitam eius habes apud Diog. Laert. Fuit autem præter hunc alius ejuſdem nominis Rhodius, hiſtoricus, cujus meminit Apollonius Hiſt. Commentitiæ cap. 24. Item Etymologus in Ἀθηνᾶς, ubi eum citat ὁ ἀνὴρ τῆς ἱστορίας; Sed iſte quando vixerit, ignoratur. Celebratur quoque *Eudoxus* Cyzicenus, qui Ptol. Lathyrum fugiens, è ſinu Arabico uſque ad Gades navigavit, ut ex Poſidonio narrat Strabo lib. 2. ex Corn. Nepote, item refert Plin. 2. 67.

Eudrapa, Meſopotamiæ op. Ptol.

Euelgia, urbs quædam. Steph.

Euelpis, Caryſtius, hiſtoricus, memoratur Porphyrio lib. 2. de Abſtinentiâ.

Euemeridas, Cnidius, hiſtorica aliqua videtur divulgaſſe, Plut. lib. de Flum.

Euemerus, vel *Euhemerus*, hiſtoricus antiquus, è civitate Meſſanâ, teſte Plut. lib. de Iſide & Oſiride. (Atqui Arnobius lib. 4. Agragantinum vocat) Lactantius lib. 1. cap. 9. *Antiquus author Euhemerus, qui fuit ex civitate Meſſanâ res geſtas Jovis, & caterorum, qui Dii putantur, collegit, hiſtoriamque contexuit ex titulis & inſcriptionibus ſacris, quæ in antiquiſſimis templis habebantur; maximeque in fano Jovis Triphylii, ubi auream columnam poſitam eſſe ab ipſo Jove titulus indicabat, in quâ columnâ geſta ſua perſcripſit ut monumentum poſteris eſſet rerum ſuarum. Hanc hiſtoriam & interpretatus eſt Ennius, & ſecutus.* Cicero idem

paucis

paucis dicit lib. 1. De Nat. Deorum, ubi cum egiſſet de iis, qui in Deorum numerum relati eſſent, *Quæ ratio*, inquit, *maximè tractata eſt ab Euhemero, quem noſter & interpretatus, & ſecutus eſt, præter cæteros Ennius.* Item Varro lib. 1. De R. R. cap. 48. *Id apud Ennium ſolum ſcriptum ſcio eſſe in Euhemeri libris verſis.* Inter illos numeratus *Euhemerus* fuit, qui ἄθεοι dicebantur; teſte, cùm Sexto Empirico, tum etiam Plutarcho lib. De Placitis Philoſophorum, ubi & Callimachi verſiculos citat, quibus eum propterea perſtrinxit. Ex noſtris quoque Theophilus Antiochenus lib. 3. Τὰ περὶ Εὐημέρου τοῦ ἀθεωτάτου ἄκουσον ὑμῖν ἐγὼ λέγω. Πολλὰ γὰρ περὶ θεῶν τολμήσας φθέγξασθαι, ἔφατο καὶ τὸ ἐξῆλιξ μὴ εἶναι θεούς, ἀλλὰ τὰ πάντα αὐτομάτισμοῦ διοικεῖσθαι βάλλειν. Etiam meminere *Euhemeri*, Columella ſemel, iterumque lib. 9. de R. R. cap. 2. & Minucius Felix in Octavio. Vide & Politianum in Miſcellaneis cap. 34. Ad hæc Hyginus in Poet. Aſtronomico. Plin. quoque 35. 22. inter eos numerat, qui ſcripſerunt de Pyramidibus Ægypti. E Græcis itidem mentionem faciunt, Strabo lib. 1. ubi eum cum Antiphane Bergæo conjungit, ac utrumque ut futilem, traducit. Flavius Joſ. lib. 1. contra Ap. ubi & Judæorum ait meminiſſe. Ælian. Var. Hiſt. 2. 31. ubi eum cum Dionyſio Phryge, & ejus farinæ aliis, inter ἀθέους, divinamq; negantes providentiam, reponit. Voſſius.

Euenum, Troadis flu. Plin.

Euenus, Martis, & Steropæ fil. qui cum ſtupratorem filiæ Marpeſſæ Apharetum nomine, comprehendere non poſſet ad ſupplicum, ſe conjecit in Lycormam flu. animi dolore. Plut.

Euenus, flu. Ætoliæ in Callidromo monte naſcens, & juxta Calydonem in mare Jonium influens, ita dictus ab *Eueno* Martis filio, de quo ſupra. Hodiè *Fidari* Nigro. Ejus meminit Ovid. Met. 9.

Namque novâ repetens patrios cum conjuge muros,
Venerat Eueni rapidas Jove natus ad undas.

Lucan. *Et Meleagream maculatus ſanguine Neſſi*
Euenus Calydona ſecat.

Euenus, Parius Poeta Elegiacus; Ætatem ejus inde cognoſcimus, quòd fuerit præceptor Philiſti Hiſtorici, qui floruit Olymp. 93. an. 3. Item Philoſophus quidam, qui ignem optimum ciborum condimentum eſſe dicere ſolebat. Plut.

Euergetæ, pop. Scythici, qui & *Arimaſpi*, quòd benefici fuerint in Argonautas, tempeſtate maris ad terram ipſorum appulſos. Steph.

Euergetes, cognomen Ptolemæi, Ægyptiorum regis, qui Philadelpho ſucceſſit, à maximis ejus in Græcas civitates meritis impoſitum.

Eueſperis, vel *Eueſperides*, urbs Libyæ. Steph.

Euexippe, & Theano filiæ Scedaſi fuere, qui fortunâ pauper Leuctra (qui vicus erat prope Theſpias in Bœotiâ) habitabat. Hæ cum à juvenibus quibuſdam Spartanis conſtupratæ eſſent, moxque interemptæ, in puteum quendam dejectæ ſunt. Quâ re per patrem intellectâ, cum Lacedæmone, quo ſe contulerat, conatu, judicatuque excidiſſet, Furiis advocatis, ad filiarum tumulos ſeipſum confecit. Cæl. Rhod. 5. 8. ex Plut.

Eugamon, Cyrenæus, hiſtoricus, librum de Theſprotis edidit. Clem. Strom. 6. Qui tamen Euſebio 10 Præp. Evang. *Engrammon* dicitur.

Euganei, pop. ad intimum maris Adriatici ſinum, Alpes verſus, qui deinde à Trojanis, & Henetis, qui Antenore duce, in eam Italiæ partem venerunt, ſedibus ſuis pulſi, Alpes Graias tenuerunt. Dicti autem ſunt *Euganei* ἀπὸ τῆς εὐγενείας, h. e. *à generis nobilitate*, ut quidam volunt. Plin. 5. 20. Silius lib. 8.

Tum Trojana manus tellure antiquitus orti
Euganeâ, profugique ſacris Antenoris oris.

Sidon. Apollinaris, in Carm. 2. de Livii Patavini hiſtoriis loquens. ——— *Vel quicquid in ævum*
Mittunt Euganeis Patavina volumina chartis.

Mart. 4 25.

Quæque Antenoreo Dryadum pulcherrima Fauno
Nupſit ad Euganeos ſola puella lacus.

Silius iterum lib. 12. de Pediano.

——— *Antenoreâ ſeſe de ſtirpe ferebat*
Haud levior generis famâ, ſacroque Timavo
Gloria, & Euganeis dilectum nomen in oris.
Huic pater Eridanus, Veneteque ex ordine gentes
Atque Apono gaudens populus, ſeu bella cieret,
Seu Muſas placidus doctâque ſilentia vitæ
Mallet, & Aonios plectro mulcere labores,
Non ullum dixere parem. Lucan. lib. 7.
Euganeo, ſi vera fides memorantibus, augur
Colle ſedens, Aponus terris ubi fumifer exit,
Atque Antenorii deſpergitur unda Timavi.

Juvenal. Sat. 8.

——— *Euganeâ quantumvis mollior agnâ.*

Hodiè eorum regio *Marca Treviſana* dicitur. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. cap. 15.

Eugenia, filia Philippi nobilis Romani, & Alexandriæ, ſub Commodo, & Severo Impp. Primum relictis parentibus fidem Chriſti amplexa eſt, ac pro viro ſe gerens, monaſterio virorum in Ægypto præfecta eſt, deinde à parentibus agnita, Romam cum matre, ac fratribus rediit, & multis ad religionem Chriſti converſis, tandem die 25 Decemb. interfecta eſt. Hiſtoria ejus prolixè exponitur in vitis Patrum, ubi & hoc *Eugeniæ* dictum celebratur.

Affatim dives eſt, qui cum Chriſto pauper eſt.

Eugenium, Illyriorum urbs. Livius.

Eugenius, nomen proprium quorundam Romanorum Pontificum.

Eugeon, vel *Eugæon*, ut eſt apud Suidam, antiquus hiſtoricus ante bellum Peloponneſiacum. Dion. Halic.

Eugia, regiuncula Arcadiæ. Steph.

Eugoa, Æthiopiæ ſub Ægypto opidum. Plin.

Euhydra, Phoeniciæ urbs. Plin.

Euhydrum, Theſſaliæ urbs. Liv.

Euhyus, ſive *Euius*, unum ex Bacchi cognominibus à Jove illi inditum eo in bello, quod Gigantes cum diis geſſerunt. Fabulantur enim Poetæ, cæteris diis perterritis, Liberum Patrem ſe in Leonem convertiſſe, unumque ex gigantibus interfeciſſe, & ob rem tam ſtrenuè geſtam, *Eubyon*, h. e. *bonum filium*, à Jove fuiſſe ſalutatum. Sed nugas agunt qui tale etymon comminiſcuntur. *Evius* enim qui poetis *Bacchus* ſic dictus eſt quaſi Εὖ οἱ, vel ἓν σοὶ. Unde apud Dionyſ. verſ. 704. Εὐοῖ βάκχε λίγειαι. *Euoe* autem quid ſit, non latebit legentes hæc Solomonis Prov. 23. 29. 30. *Cui væ, cui* אבוי *Evoe? Iis qui vino immorantur.* Cui ſententiæ ſubſcribit etiam D. Heinſius in Exerc. Crit. *Quid autem Bacchus, inquit, idem qui Oſiris, niſi verè lacrymoſus Deus? Bacchus* enim non eſt dubitandum quin à בכה *bacha* quod eſt *ululare* aut *lamentari* dictus ſit. Confirmant id antiquiſſima quæ extant, Hebræorum ſcripta, ſacræ literæ nimirum. Apud Ezechielem ſanè fœminæ, quæ Thammuz ſive Adonim (quem eundem cum Baccho volunt eſſe Græci) celebrant מבכות *Mebacoth*, i. e. Βακχεύσεως, dicuntur. Aliam vero nominis originem nobis non ita pridem exhibuit Edm. Dickinſonus M. D. Oxon. Delph. Phœnic. cap. 10. Unde Εὐοῖ, inquit niſi ab יהוה? Græcos enim ſic appellaſſe Hebræorum Deum, liquet ex Porphyrio, qui affirmat Sanchoniathonem, de Judæorum gente veriſſima tradidiſſe, ut qui rerum omnium ſummas accepiſſet παρὰ Ἱερομβάλου τοῦ ἱερέως τοῦ θεοῦ Ἰαώ. Quomodo autem factum ſit Ἰαὼ ex *Jehova*, oſtendit vir doctiſſ. Nic. Fullerus lib. 2. cap. 6. Ideoque ſolenne illud Bacchantium Epiphonema Εὐοῖ Σαβοῖ nihil aliud eſſe decernas, quam *Jehova Sabbaoth*. Eſt autem uſitatiſſima iſta vociferatio. Virgil.

Evohe Bacche fremens. Q. Ennius in Athamante.
Hic erat in ore Bromius, his Bacchus Pater,
Illic Lyæus vitis inventor ſacræ,
Tum pariter Evan, Evoe, Euoe, Evius
Ignotus juvenum cœtus, alternâ vice
Inibat glacris Bacchico inſultans pede.

Catul. *Euoe bacchantes, Evoe caput inflectentes.*

Inde apud Plautum Menæchmus aſſimulans ſe furere, ita ait, *Euoe, Evie Bromie, quo me in ſylvam venatum vocas?* Hor. Carm. 1. Od. 19.

Euoe recenti mens trepidat metu,
Plenoque Bacchi pectore turbidum
Lætatur Evoe, parce Liber,
Parce gravi metuende thyrſo.

Apud Euripidem, Sophoclem, & Apollonium θυιάζειν Bacchico furore correpti dicuntur. Pauſanias etiam in Meſſen. Εὐοῖ definit Βακχικὸν ὄνομα ἐπιφθέγγεσθαι· ac Euſtathius ῥητορικὸν λόγιον τῷ Διονύσῳ ὀνομαζόμενον. Calliſtratus autem in Statuis ait eſſe πικρηγέρας μανίας σύμβολον.

Evia, Daſſareticorum civitas in Macedon. Ptol.

Evii, Liguriæ pop. Steph.

Evila, vide *Havilah*.

Evilmerodach, rex Babylonis. 4 Reg. 25.

Euippe, vicus Cariæ. Steph.

Eulæus, Suſianæ reg. flu. Ptol. & Plin. *Ulai* dicitur. Dan. cap. 8. *Tritiri* hodiè, Ortelio teſte.

Eulepa, Cappadociæ urbs. Anton.

Eulogius, preſbyter, fertur præſcientiam habuiſſe cogitationum quorumlibet ad ſe venientium, eorumq; delicta redarguere, & quæcunq; latentèr cogitaſſent, ſibi revelata manifeſtare. Cum vero aliquid mali geſſiſſent, vel pravum conſilium adhibuiſſent, ab altari ſuſpendebat, manifeſtans iis peccatum, quod egerant, ac diligenter purgatos rurſus ſuſcipiebat. Zozomen lib. 8. c. 1. Hiſt. Trip.

Eumachius, Neapolitanus hiſtoricus, rerum Annibalicarum hiſtorias conſcripſit, teſte Athenæo.

Eumachius, orbis deſcriptionem conſignavit, citatur à Phegonte Tralliano de rebus Mirabil. cap. 18.

Eumæus, ſubulcus Ulyſſis, qui dominum poſt longos errores domum redeuntem, quamvis incognitum hoſpitio excepit & in urbem deduxit, eique in ulciſcendis uxoris procis fidelem operam navavit. Hom. Od. 22.

Eumelus, augur nobilis. Stat. Sylv. 4. 8.

Tu doctor populi longè emigrantis Apollo,
Cujus adhuc votucrem levâ cervice ſedentem
Reſpiciens blandè felix Eumelis adorat.

Eumelus, Admeti regis Theſſaliæ ex Alceſtâ uxore fil. Boccat. 5. 43.

Eumelus, vir Trojanus. Virg. Æn. 5. Item Hiſtoricus Corinthius, de quo vide Voſſ. de Hiſt. Gr. 4. 1.

Nuncius Anchiſæ ad tumulum, cuneoſque theatri
Incenſus præfert naves Eumelus.

Eumenes Cardianus, ex ſcribâ nobiliſſimus dux, de quo Nepotem vide in ejus vitâ. Alius *Eumenes* fuit Pergami rex, *amiciſſimus Romanis*, ut eum Nepos in Annibale vocat. Quem Φιλορωμαῖον Plut. dixit in Catone.

Eumenes, Bithyniæ rex, Aſiam invaſit, an. U. C. 516.

Eumenes, 6. Alexandriæ Epiſcopus, Anno Dom. 134. Euſeb. lib. 4. cap. 5.

Eumeni lucus, ad ſinum Arabicum in Æthiopiâ ſub Ægypto. Strabo.

Eumenia, Phrygiæ urbs, quam Attalus ab *Eumene* Philadelpho ſic vocavit, quòd benè in eâ manſiſſet. Alia eſt Thraciæ, circa Moeſiam inferiorem, Plin. alia item Cariæ, tertia in Hyrcaniâ.

Eumenides, vir quidam cujus meminit Ovid. 3. Triſt. 4.

Non foret Eumenides orbus, ſi filius ejus
Stultus Achilleos non adamaſſet equos.

Lege *Eumedes*.

Eumenides. Furiæ infernales καθ' ἀντίφρασιν ἐξ εὐφημισμοῦ, cum minimè εὐμενεῖς, h. e. benevolæ ſint. Servius in Æn. 6. *Dictæ quod minimè, benè velint per antiphraſin, ut Parcæ, Bellum.* Εὐμενίδες αἱ σεμναὶ θεαὶ dicuntur Plut. in Theſeo, & Pauſaniæ in Atticis. De illis multa Æſchylus, & Orpheus hymno in *Eumenidas*. Has a. tres ferunt fuiſſe Acherontis, & Noctis filias, uno partu editas, & apud inferos *Canes Stygias* vocari, apud mortales *Furias*, apud ſuperos vero *Diras*. Virg. Æn. 4.

Eumenidum veluti demens videt agmina Pentheus.

Idem lib. 6. *Tu Stygias inhumatus aquas, amnemq; ſeverum*
Eumenidum aſpicies.——

Propert. *Eumenidum intento turba ſevera foro.*

Stat. Theb. 4. —— *Stygias luſtrare ſeveris*
Eumenidas perhibetur aquis.

Eſt etiam *Eumenis* ſing. num. Idem Stat. Theb. 11.

——*Scidit orſa novo terrore cruenta*
Eumenis.

Sil. lib. 3. *Eumenis, in medios irrumpit turbida cœtus.*

Idem *Dea concita ſævam.*

Eumenidem incuſſit. Porro Eumenides à Poetis pinguntur vipereo crine incinctæ. Catullus in Argonaut.

Eumenides, quibus anguineo redimita capillo Frons.

Inde Ὀρφοπλόκαμοι Orpheo dicuntur.

Eumolpus, Athenienſis, quem Suidas Muſæi poetæ filium fuiſſe ſcribit, verſificator ante Homerum fuiſſe traditur. Ovid. Pont. 2. 9.

Regia progenies, cui nobilitatis origo
Nomen in Eumolpi pervenit uſque Coty.

Ab hoc *Eumolpidas* ſacrorum quorundam præſides dictos volunt. Æſchines contra Cteſiphontẽ. Fuit & Pythionices quidam, h. e. *victor in Pythiis ludis* Græcæ. Hic vitium, aliarumq; arborum culturas docuiſſe fertur, teſte Plinio.

Eumonides, nomen proprium viri Thebani. Plut.

Eunæ, urbs Cariæ, in quâ fluvius eſt *Eunæus*. Eſt etiam urbs Argorum. Vide Steph.

Eunæus, Jaſonis fil. ex Hypſipyle filiâ Thoantis regis Lemni. Hom. Il. 7.

Eunapius Sardianus, ſophiſta, medicus, ac hiſtoricus inſignis, Proæreſii diſcipulus, ac affinis Chryſanthii, quippe qui Eunapius impulſu hujus Chryſanthii ſcripſit de vitis Sophiſtarum, opus elegans ac venuſtum, ſed in quo paſſim prodat, quam Chriſtiano nomini fuerit infeſtus. Idem res geſtas Cæſarum, exinde orſus, ubi deſierat Herodianus, ad ſua uſque tempora perduxit. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 18.

Eunice, nympha, una ex his quæ Hylam Herculis puerum rapuerunt. Item Timothei mater. 2 Tim. 1.

Eunicus, ſtatuarius fuit. Plin. 34. 8.

Eunoenſium regionis Græciæ meminit Pauſan. in Ach.

Eunomius, diſcipulus & notarius Ætii. Trip. Hiſt. 5. 13. Ordinatus eſt epiſcopus Cyzici, tanquam qui poſſet populum calliditate verborum ad ſuum circumvenire conſenſum, cap. 35. & lib. 7. cap. 18. Propugnavit hæreſin Arianam, contendens per omnia, Filium diſſimilem eſſe Patri, quia nullo modo creatura poſſit ſimilis eſſe Creatori. Primum a. callidè diſſimulavit virus, tandem ſe prodens Cyzico pulſus eſt. Quumque Samoſatenſibus à factione Ariana obtruderetur, & ſe in omnium odio eſſe animadverteret, illinc quoq; diſceſſit. Tandem à Valente Imp Cyzicum deductus eſt. Inde à populo rurſus conjectus, ad Eudoxium Conſtantinopolin venit, à quo ipſe ſe tandem ſejunxit. Ab hoc dicti *Eunomiani*. Extant contra Eunomium libri Baſilii & Nazianzeni.

Eunoſti, portus Ægypti circa Pharum. Strabo.

Eunoſtus, Taragræorum Deus, cujus templum adeo mulieribus interdictum fuit, ut ſi quo infortunio, aut vaſtitate Tanagræi opprimerentur, diligentèr inquirerent, ne qua mulier conſultò, aut caſu templo appropinquaſſet, Alex. ab Alex. Gen. Dier. 6. 2.

Euodias, mulieris nomen. Philip. 4.

Euodius, primus poſt D. Petrum Antiochenæ Eccleſiæ Epiſcopus, An. Salutis 68. Item alius Conſul cum Honorio, an. U. C. 1139.

Euonium, caſtellum firmiſſimum in litore Scotiæ Occid. *Dunſtaphag* hodiè Hectori Boetio.

Euonymia, Cariæ urbs, & Athenienſium vicus, tribûs Erechtheidis. Steph.

Euonymitæ, Ægypti gens juxta Æthiopiam.

Euonymos, inſula parva ex Æoliis. Plin. 5. 19. Ita dicta, quòd è Liparâ in Siciliam navigantibus ſiniſtra offeratur, nam εὐώνυμα Græci καθ' ἀντίφρασιν vocant *ſiniſtra*, author Strab. lib. 6. *Stromboli* Nigro, *Vulcanetto* Ferrario.

Euoras, Laconiæ ſaltus. Pauſan.

Eupagium, Peloponneſi op. Diodorus.

Eupales, 32 Aſſyriorum rex.

Eupalia, urbs in Locride. Steph. Alii *Eupalion*, alii *Eupolion* vocant.

Eupator, fil. Antiochi. 1 Macchab. 6.

Eupatoria, urbs Paphlagoniæ, & Mithridatis regia, ab eo condita, poſteà eo victo à Pompeio Magno *Pompeiopolis* dicta, teſte Plinio.

Eupatria, urbs Lydorum. Steph.

Eupheme, mulieris nomen, nutricis Muſarum, Croci mater.

Euphemius, incertum an Aphrodisius, auctor libri fuit, de patriâ suâ. Docent hoc verba illa Stephani in Ἀφρόδισιος· Ἀφροδισιεὺς ἢτοι Εὐφήμιος, ὡς τῷ ἀεὶ παρεῖδε. Fortasse est idem Εὐφήμιος, quem ὁ τὰς στρατοπλόκους citat Pollux 10. 27. ac ejus meminit Ammonius lib. de vocum differ. in Ἰῶτα. Vossius.

Euphorbeni, Phrygiæ majoris populi. Plin.

Euphorbus, nobilis Trojanus Iliaco in bello à Menelao occisus, cujus animum Pythagoras in se immigrasse affirmabat. Ovid. Met. 15.

Ipse ego (nam memini) Trojani tempore belli
Panthoides Euphorbus eram, cui pectore quondam
Hæsit in adverso gravis hasta minoris Atridæ,
Cognovi clypeum nostræ gestamina lævæ. &c.

Euphorion, poeta Chalcidensis, quem transtulit Gallus. Habebat hic quosdam ita deditos sibi amatores, ut eum præferrent Ennio, & reliquis poetis, ejusque poemata studiosè cantarent, posthabitis aliorum poematibus. *Obscurum* eum vocat Tullius de N. D. lib. 2. Elegos eum scripsisse, Diomedes lib. 3. testis est, & ostendit quoque Casaubonus ad Suetonii Tiberium. Suidas etiam poematis cujusdam meminit quod *Hesiodum* inscripserat. In quo procul dubio de agricultura præcepit. Quam forte ob causam Varro & Columella eum inter scriptores rusticos celebrant. Vide Servium in illud Virg. Eclog. 10.

Ibo, & Chalcidico quæ sunt mihi condita versa
Carmina. ——

Vide etiam sis Quinctilianum lib. 10. cap. 1.

Euphorus, ὡς τοῖς ἰυμμαι citatur ab Athenæo lib. 4. Nec lectio ea in Ἔφορος mutanda, nam omnino diversus est ab nobili illo historico. Meminit ejus Clem. 1 Strom. & Laertius in Thalete.

Euphranor, statuarius laudatissimus, Isthmius, qui de symmetriâ, & coloribus aliquot volumina conscripsit. Floruit Olymp. 104. plurimaque signa nobilissima ex ære confecit, quæ numerantur à Plinio 34. 8. Idem & pictor, & marmorarius fuit, in unoquoq; genere excellens, sibique æqualis. Juvenal. Sat. 3.

Hic aliquid præclarum Euphranoris ——

Euphranta, urbs Libyca. Steph.

Euphrates, philosophus gravissimus temporibus Adriani Imp. voluntariâ morte è vivis excessit, veniam ei dante Adriano, ut citra ignominiam & infamiam, cùm propter senectutem, tum etiam propter gravem morbum, cicutam bibere posset. Dio.

Euphrates, Mesopotamiæ fluvius celeberrimus. Magnitudinem eius innuit Callimachus Hymn. 2.

Ἀστυρίᾳ τόλαμνο μέγας ῥόος ——

Itemque Dionysius.

Φαίης ἀπειρεσίᾳ πόλαμῳ ῥέος Εὐφράταο.

Major siquidem est Tigride, sicut refert Strabo lib. 2. Ἐπὶ δὲ μείζων ὁ Εὐφράτης ἢ πλείω διῆξεν χώραν σχολῇ τῷ ῥείθρῳ. Inde *vagus Euphrates* Statio Sylv. 2. & *flexuosus* Marc. Capellæ, dicitur. De eodem Lucanus lib. 3.

Quaque caput rapido tollit cum Tigride magnus
Euphrates, &c. ——

Sic appellatur in lib. Jos 1.4. הַנָּהָר הַנָּדֹל נְהַר פְּרָת ubi Sept. Ἕως τῷ πόλαμῷ τῷ μεγάλῳ πόλαμῷ Εὐφράτην. Similiter in Apocalypsi 9.14. Ἐπὶ τῷ πόλαμῳ τῷ μεγάλῳ Εὐφράτῃ. Ob fertilitatem eum celebrat M. Tullius de N. D. 2. *Mesopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannis quasi novos agros invehit.* Itemque Lucanus lib. 3.

—— *Sparsus in agros*
Fertilis Euphrates Pharia vice fungitur unda.

Strabo lib. 16. Πλημμυρεῖ γὰρ ὁ Εὐφράτης κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς θέρους, ὅτι τῆς ἐαρινῆς ἀνέβαμεν. Plinius de Euphrate: *Increscit autem & ipse Nili modo statis diebus, paulum differens, ac Mesopotamiam inundat Sole obtinente vicesimam partem Cancri. Minui incipit in Virgine & Leone transgresso. In totum vero remeat in vigesimâ novâ parte Virginis.* Originem nominis sui haud dubiè debet linguæ Arabum, quibus *Pharata inundare* denotat, unde *Iphraton inundatio*, ex quo postea corruptè *Euphraten* suum Græci finxerunt. Alii dictum volunt ab eo quod legitur, Gen. 11. 14. הוּא פְּרָת *Hu perath*, unde Εὐφράτης. Utrumque verum. Græci enim suo more ludunt dum ὅτι τῆς ἀναβάσεως petant. Vide Boch. Phaleg. 1. cap. 8. pag. 38. & 39. Strabo ex Niphate Armeniæ monte nasci tradit. Si Boctio credimus, *Tigris & Euphrates uno se fonte resolvunt.*

Lucan. lib. 3. —— *Quos non diversis fontibus edit*
Persis, & incertum, tellus si misceat amnes.

Oppian. Κυνηγ. δ'.

Αὐτὰρ ὑπὲρ εἴπειτα παρ' ὄχθας Εὐφράταο.

Orpheus in Lithiacis. Συμπαντὶ δ' κιλαδεῖτε Τίγρι Εὐφράτᾳ. ——

Euphrosyne, una Gratiarum, soror Aglaiæ, & Thaliæ, ab *hilaritate* sic dicta.

Eupilis, lacus Cisalpinæ Galliæ, in quem progreditur Lambrus, in Padum defluens. *Lago di Pussiano* Leandro.

Euplæa, insula Tyrrheni maris juxta Neapolin. Stat. Syl. 3.

Et placidus Limon, numenq; Euplæa carinis.

Idem Sylv. 2. Car. 2.

Inde vagis omen felix Euplæa carinis. *Gaiola* vulgò.

Eupolemus, legatus Judæ Macchabæi ad pop. Rom. 1 Mach. 8. Hujus pater Joannes adjuverat Jasonem in gentium ritibus Hierosolymæ instituendis. 2 Macch. 4.

Eupolemus, historicus, citatur à Josepho, Clem. Alex. nec non Eusebio. *Eupolemi* tactica celebrat Ælianus lib. περὶ τάξεων, cap. 1.

Eupolis, priscæ comœdiæ scriptor, qui vitia populi magna cum libertate reprehendebat. Horat. Serm. 1. Sat. 4.

Eupolis atque Cratinus, Aristophanesq; poetæ, &c.

Persius. *Iratum Eupoliden prægrandi cum sene palles.*

Scripsit comœdias 17. ex quibus 9. victoriam meruere. Perit in prælio navali inter Lacedæmonios, & Athenienses juxta Hellespontum commisso, cujus mors usq; adeo luctuosa civitati fuit, ut posteà edicto publico cautum fuerit, ne poetæ in posterum militare liceret.

Eupompus, Macedo, Arithmeticæ, & Geometriæ peritissimus, sine quibus negabat artem posse perfici. Item præclarus pictor, qui docuit Pamphilum Apellis præceptorem. Plin. 35. 10.

Euporia, urbs Macedoniæ ab Alexandro victore condita, & à *fertilitate* sic dicta. Steph.

Euporus, servus Gracchi, qui dominũ ex Aventino fugientem, quâ potuit ratione tutatus est, ac super occisum, animâ, evulsis proprio vulnere visceribus, effudit. Macrob.

Euprosopon, Promuntorium Phœnicæ. Nomen habet ab *insigni aspectu*. Vadianus.

Eupyridæ, vicus de tribu Leontide. Vide Steph.

Euranium, Cariæ opidum. Plin.

Euriania, urbs Chio finitima. Plin. Lege *Euryanassa*.

Euricus, Visigothorum rex, an. U. C. 1220.

Euripides, insignis poeta Tragicus, natus Salamine eo die quo numerosus ille Xerxis exercitus ab Athenienſibus fusus est. Floruit tempore Archelai Macedonum regis, à quo etiam summo in honore est habitus. Scripsit fabulas 75 ex quibus 5 tantum victoriam reportarunt. Et 19 tantum extant: Auditor fuit Anaxagoræ ac Socratis. Cum Platone, discendi causâ, in Ægyptum ad sapientes, & Sacerdotes profectus aliquando est, teste Laertio. Vidisse se speluncam terream ac horridam in Salamine, in quâ scriptitarit Euripides, Gellius affirmat, 15. 20. Μισογύνης à quibusdam ab *odio mulierum* dicitur, διλογύνης vero ab aliis. Mortuus est anno ætatis suæ 75. à canibus discerptus, veluti Gellius, & Val. Max. prodidere. Ossa ejus Archelai regis jussu, Pellam sunt translata, repulsis Athenienſium precibus, qui sæpe per legatos tentaverant, ut civis sui reliquias sibi in patriam referre liceat. Τεχνικώτατον eum vocat Aristoteles. Et quanti versus ejus fecerit Cicero, non obscurè testatus est sic ad Tyronem scribens lib. 16. Fam. Epist. *Euripidis, cui quantum tu credis, nescio, ego certe singulos eius versus singula testimonia puto.*

Euripidius, numerus in talis quadragenarius ab Euripide inventus, eo tempore quo exactis 30 tyrannis, 40 principes Athenienſium Remp. administrabant. Vide Cæl. Rhod. 20. 27.

Euripylus, inter Græcorum veteranos, qui ad Ilium depugnabant, fortissimus. Lege *Eurypylus*.

Euripus, *Euripi* propriè dicuntur alvei magnifico opere, aquas in morem fluviorum deducentes, unde Hesychius interpretatur ὄχλος ὑδάτων. Differunt à *nilis*, quod hi majusculi

juſculi eſſent, *Euripi* exiliores. Sic *nili* voce utitur Tullius Epiſt. ad Qu. fratrem. *De arcano, Cæſaris opus eſt: vel meherculè etiam elegantioris alicujus: imagines enim iſtæ, & palæſtra, & piſcina, & nilus multorum philotimorum eſt, non diphilorum.* Nilum autem & euripum eâ, quâ diximus ſignificatione, conjungit idem principio ſecundi de Legg. *Ductus vero aquarum quos iſti nilos & euripos vocant, quis non cum hæc videat, non irriſerit?* *Euripos* quoque vocabant lacunas aquarum inertium in Circo, vel arenâ. De iis ſic Plin. lib. 8. cap. 7. *Univerſi* (elephanti) *eruptionem tentavere, non ſine vexatione populi, circundati clathris ferreis. Quâ de cauſâ Cæſar Dictator, poſtea ſimile ſpectaculum editurus, euripis arenam circumdedit.* Auctor eſt Spartianus Heliogabalum *euripis* vino plenis navales Circenſes exhibuiſſe. Dicti autem *euripi*, à Græco Εὔριπος ſignificante *fretum*. Nam Suidas exponit φίλαγρος χωνὸς, ac τόπος ὑδατώδης μεταξὺ δύο γαιῶν. Variis verò fretis hanc vocem tribuunt Græci, Latinique ſcriptores, maximè tamen nobilis *Euripus*, inter Euboœam, & Bœotiam, qui *Chalcidicus*, & *Euboicus*, & ſimpliciter *Euripus* dicitur. Is, ut Pomp. Mela 2. 7. auctor eſt, *ſepties die, ac ſepties nocte, fluctibus invicem verſis, adeo immodicè fluit, ut ventos etiam, ac plenis velis navigia fruſtretur.* Seneca in Herc. Oetæo.

Euripus undas flectit inſtabilis vagas,
Septemque curſus flectit: & totidem refert
Dum laſſum Titan mergit Oceano jubar.

Ubi ſepties tantum viginti quatuor horarum ſpatio reciprocare ſcribit. Idem tradunt Strabo, Plinius, Etymologus, aliique. Imò Antiphilus Byzantius lib. 1. Authol. ſexies ſolum curſum mutare ait. Livius denique lib. 38. ſic ſcribit, *Fretum ipſum Euripi, non ſepties die, ſicut fama fert, temporibus ſtatis reciprocat, ſed temerè in modum venti, nunc huc, nunc illuc verſo mari, velut monte præcipiti devolutus torrens rapitur.*

Claudianus. ——— *Euripi refluens incertibus undis.*

Qui Statii illa cogitabat. —— *Refluumque meatu*
Euripum. ———

Hinc caſtigandus idem Statius Sylv. lib. 1. de Euripo.

——— *Sic Chalcida fluctus*
Diſpeſcunt reflui, ſic diſſociata profundo
Brutia Sicanium circumſpicit ora Pelorum.

Ubi perperam nunc ſcribitur *Expellunt fluvii.* Sen. in Hercule Inſano. —— *Vicibus alternis fugax*
Euripus. *Exæſtuantem Euripum* dixit Boetius de Conſol. Phil. lib. 2. Met. 1.

Euromus, urbs Cariæ. Steph.

Euronotus, alio nomine *Vulturnus*, ventus ab Oriente hyberno ſpirans, quòd inter notum & Eurum ſit.

Europa, filia Agenoris regis Phœnicum, quam Jupiter in bovis ſpeciem transformatus rapuit. Ovid. Met. 2. Item nympha marina, Oceani ac Tethyos filia. Heſiod. in Theog.

Europa, tertia pars orbis, ab Aſiâ in occid. & ab Africâ in ſept. recedens; Ab illa Tanai fluvio, Euxino mari, & Ægeo pelago diviſa; Ab hâc mari mediterraneo, Africo Sardoo, & Iberico. Populi *Europæi*, qui *Giavor* à Turcis, *Alfrangues* ab Æthiopibus nominantur. Videtur Phœnicibus debere nomen ſuum; de quâ re fatetur Herodotus Muſâ quartâ, neque ſcire ὁκόθεν τὸ οὔνομα ἔλαβε τοῦτο, ὅστις τε ἦν ὁ ἤπειρος. Nempe neſciebat à Pœnis *Europam* dici אֵירוֹפָּא *Ur-appa*, quaſi terram λευκοπρόσωπον dixeris, qui Europæi Africanos candore faciei multum ſuperant. Unde & *Europa* dicta eſt Cadmi ſoror, quaſi albâ facie virgo. Bochartus. Ejus laudes apud Strab. videre licet, qui eam libro 3. & 7 ſeqq. elegantiſſimè deſcribit.

Europs, Sicyoniorum rex. Alius Macedoniæ.

Europum, *Europus*, Ptol. urbs Syriæ ad Euphratem, quæ & *Amphipolis*, & *Thapſacum*, teſte Plinio, dicta fuit. Fuit & op. Macedoniæ ad Axium flu. Item urbs Mediæ præclara, *Rhages* in lib. Tobiæ appellata, vulgò *Caſſan*, teſte Caſtaldo. Alia denique Cretæ. Steph.

Eurotas, fluvius Laconiæ, ſpartam præterlabens. *Ripas habens frequentibus lauris conſitas*; uti loquitur Livius de bello Macedonico. Unde Virgil. Eclog. 6.

Omnia quæ Phœbo quondam meditante beatus
Audiit Eurotas, juſſitque ediſcere laurus.

Olivis etiam abundare innuit Papinius Theb. 4.

Taygetiq; Phalanx, & oliviferi Eurotæ.

Et myrtis Catullus.

Quales Eurotæ progignunt flumina myrtos.

Frigiditatem ei tribuit Ovid.

Frigidus Eurotas, populiferq; Padus.

Aſperitatem Statius Theb. 1.

Audit & medium cæli Parnaſſus, & aſper
Eurotas. ———

Fœcunditatem Coluthus Thebanus.

Μηδ' ἱερῶν γονίοιο ἐπ' Εὐρώταο ῥείθρων.

Fuit hoc flumen Dianæ gratiſſimum. Unde Virg. Æn. 1.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros.

Juxta flumen hoc ſeſe exercere ſolebant Dioſcuri. Propertius 3. 14.

Qualis & Eurotæ Pollux & Caſtor arenis, &c.

Nec non ſoror eorum Helena. (iſte enim virginibus Lacænis mos) Idem Prop. ibid.

Inter quos Helene nudis capere arma papillis
Fertur, nec fratres erubuiſſe Deos.

Papinius Silv. lib. 4.

Qualis maternis Helene jam digna palæſtris
Inter Amyclæos reptabat candida fratres.

Unde abhinc rapta fertur. Ovid. Amor. 1. 10.

Qualis ab Eurotâ Phrygiis avecta carinis
Conjugibus belli cauſa duobus erat.

Denique Chorus virginum Spartanarum ita canit apud Theocr. in Helenæ Epithalamio.

Ἄμμες δ' πᾶσαι συνομάλικες, ἅς δρόμῳ ὠυτὰς
Χειμαμίναις ἀνέλεσκε παρ' Εὐρώταο λοετροῖς.

Eurotas, Theſſaliæ flu. quem Peneus accipit, nec recipit, ſed olei modo ſupernatantem brevi ſpatio portatum abdicat. Plin. 4. 8.

Eurus, ventus ſpirans ab ortu brumali. Plin. 2. 47. *Ab oriente æquinoctiali ſubſolanus, ab oriente brumali Vulturnus: illum Apelioten, hunc Græci Eurum appellant.* Ovid. Met. 1. *Eurus ad Auroram Nabatæaque regna receſſit*
Perſidaque & radiis juga ſubdita matutinis.

Euryale, Minois filia, quæ Neptuno Orionem peperit. Alia fuit Prœti Argivorum regis filia. Tertia ex Gorgonibus una. Vide Servium in illud Virg. 6.

Gorgones, Harpyiæque & forma tricorporis umbræ.

Euryalus, unus ex principibus Peloponneſiacis, qui Argos & propinquas urbes incolebant, & ad Trojam cum 80 navibus venerunt. Hom. Catal. Fuit etiam hoc nomine Trojanus quidam arctiſſimo amicitiæ vinculo cum Niſo conjunctus, qui noctu Rutulorum caſtra nùs ingreſſi magnam hoſtium ſtragem ediderunt. Verum cum inſtante jam die ſeſe recipere conarentur, in hoſtium equitatum inciderunt, à quo circumventum Euryalum cum Niſus eripere non poſſet, certiſſimæ ſeſe morti maluit objicere, quam amicum deſerere. Virgil. Æn. 2. Item *Euryalus* alius, qui cum fratre Hyperbio primus lateritias domos Athenis conſtituit. Eſt etiam hiſtrionis cujuſdam nomen de quo Juvenalis.

Nobilis Euryalum, aut Mirmillonem exprimat.

Denique locus Siciliæ Livio prope Syracuſas, quem & *Macropolim* dici tradit Stephanus.

Euryampus, urbs Magneſiæ. Steph.

Euryanaſſa, maris Ægæi inſula ex regione Joniæ non procul ab Arginuſſâ. Plin. 5. 31.

Eurybates, præco Ithacenſis ex Ulyſſis comitatu ab Agamemnone miſſus, ut ab Achille auferret Briſeidem. Hom. Iliad. Ovid. Ep.

Eurybati data ſum Talthybioque comes.

Item latro quidam aſtutiâ ſingulari, quem deprehenſum cum cuſtodes vellent cogere, ut oſtenderet quibuſnam modis conſuevisſet domos conſcendere: ille aptatis ſpongiis & ſtimulis ferreiſque retinaculis irrepſit in parietem, & ſpectantibus illis, artificiique novitatem admirantibus prehenſo laqueari per tegulas effugit, eoque modo periculum evaſit.

Eurybia, nympha quæ ſtellas & Luciferum genuit, Heſiod.

Eurybiades, unus ex ducibus Xerxis. Herod. 7. Item

Lacedæmonius quidam nobilis, Euryclidæ fil. universæ Græcorum classis dux adversus Xerxem. Herod. lib. 8.

Euryclea, Opis Pisenoridæ filia pulcherrima, quam Laertes in primâ existens pubertate viginti boum pretio emit, nec minore, quam uxorem, honore domi habuit, Ulyssemque nutriendum ei dedit quæ & eum primò in patriam redeuntem agnovit. Hom. Odyss. 19.

Eurycles, vates, qui de se, fuisque incommodis aliquid semper divinabat. Cæl. Rhod. 5. 10. De Eurycleo Engastrimytho vide Palmerium p. 464.

Eurycratidas, vir Lacedæmonius. Plut.

Eurydamas, vir Trojanus. Item Hectoris epitheton, quia cuncta domabat. Item pugil nobilis Cyrenæus, cui cum inter certandum forte adversarius, quem validum nactus fuerat, plagarum vi & frequentiâ dentes excussisset, ne tali spectaculo illi animum adderet, proindeque insuperabilis redderetur, omnes devorabat, quâ ratione ad illum ne minima quidem facti suspicio pervenit. Rhod. 21. 41.

Eurydame, Diactoridis filia, & Menii soror, quam Leotychides Spartiatarum rex duxit in uxorem. Herod. lib. 6.

Eurydice, uxor Orphei vatis, cujus amore captus Aristæus, cum vim illi inferre pararet, illa per avia fugiens incidit in colubrum in herbâ delitescentem, cujus morsu interiit. Virg. Geor. 4.

Illa quidem dum te fugeret per flumina præceps,
Immanem ante pedes hydrum moritura puella
Servantem ripas altâ non vidit in herbâ.

Orpheus vero uxoris mortem ægerrimè ferens, acceptâ citharâ, inferos adiit, ubi Plutonem Proserpinamque tam suavi carmine demulsit, ut ei uxorem ab inferis reducere permitterent, eâ tamen conditione, ne prius eam quam ad superos rediisset, intueretur. Quam legem cum ille amoris impatientiâ esset prævaricatus, Eurydice denuo ad inferos est retracta. Virgilius ubi supra.

Jamque pedem referens casus evaserat omnes,
Redditaque Eurydice superas veniebat ad auras,
Pone sequens (namq; hanc dederat Proserpina legem)
Cum subita incautum dementia cepit amantem,
Ignoscenda quidem, scirent si ignoscere manes,
Restitit, Eurydicenque suam jam luce sub ipsâ
Immemor heu victusque animi respexit, ibi omnis
Effusus labor, atque immitis rupta tyranni
Fœdera. ———

Ovid. Met. 10.

Hanc simul & legem Rhodopeius accipit heros
Ne flectat retro sua lumina, donec Avernas
Exierint valles; aut irrita dona futura.
Carpitur acclivus per muta silentia trames,
Arduus, obscurus, caligine densus opacâ,
Nec procul abfuerant telluris margine summæ.
Hîc, ne deficeret, metuens, avidusque videndi,
Flexit amans oculos: & protinus illa relapsa est.

Seneca in Hercule Oetæo.

Consumptas iterum Dea
Supplent Eurydices colos.
Sed dum respicit immemor,
Nec rediens sibi redditam
Orpheus Eurydicen sequi,
Cantûs præmia perdidit.

Ita quoque cæteri poetæ. Aliter tamen visum Platoni, qui in Convivio suo sic habet: Ὀρφέα δὲ τὸν Οἰάγρου ἀτελῆ ἀπέπεμψαν ἐξ ἅιδου, φάσμα δείξαντες τῆς γυναικὸς ἐφ' ἣν ἦκεν ἥκειν, αὐτὴν δ' οὐ δόντες. Item *Eurydice* Clymeni filia, uxor Nestoris, ex quâ 7 filios, & unam filiam suscepit. Hom. Odyss. 3.

Euryelus, op. Syracusarum. Vide *Euryalus*.

Euryleon, Latinorum rex, qui & Ascanius. Dion. Halic. lib. 1. Dicebatur & *Julus* & *Ilus*. Auctor Etymologici Magni ait, Æneam ab Ascalo Ascalionis rege humaniter exceptum, ibi uxorem duxisse, & filium sustulisse, cui in hospitis sui honorem Ascalio nomen fecit, quod Romani in Ascanium immutarunt. Vide *Ascanius*.

Eurylochus, unus sociorum Ulyssis, qui solus Circes pocula non gustavit, ideoque nec in suis figuram est transmutatus. Ovid. Met. 14.

——— Solumque suis caruisse figurâ
Vidimus Eurylochum, solus data pocula fugit.

Item Phlegyarum rex, qui Pherecydi struxit Thebas, antequam Cadmus adveniret, qui eas postea reædificabat.

Eurymachus, Thebanorum potentissimus, qui cum Platæas noctu per proditionem cepisset, rebellantibus deinde omnibus vivus in hostium potestatem venit, unaque cum suis omnibus supplicio affectus est. Thucydides. Item unus procorum Penelopes. Ovid. 1. Ep. lib. 1.

Eurymachique avidas, Antinoi que manus.

Eurymedon, pater Peribœæ, ex quâ Neptunus Nausithoum suscepit, regem Phæacum, Alcinoi patrem. Hom. Odyss. lib. 7. Item filius Fauni. Stat. Theb.

Proximus Eurymedon, cui pastoralia Fauni
Arma patris. ———

Item Athenienstum dux cum Demosthene.

Eurymedon, Pamphyliæ flu. qui ex Tauri jugis ortus mediam Pamphyliam secat. Mela. Juxtà hunc flu. Athenienses, Cimone duce, Medos profligarunt. Thucyd. lib. 1. Ejus mem Dionysius.

Ἀσπένδου πόλεμόν τε παρὰ ῥόον Εὐρυμέδοντος.

Plin. 5. 27. *Amnis Eurymedon juxta Aspendum fluens.* Unde corrigendus Ptolemæus, & qui ejus tabulas conjecerunt, qui Aspendum ad Catarracten flu. longe ab Eurymedonte statuunt. Est etiam locus juxta Tarsum. Steph.

Eurymeduſa, Gratiarum mater.

Eurymenæ, urbs Thessaliæ. Steph.

Euryminus, vir quidam, qui cum per calumniam conaretur Castorem, & Pollucem fidissimos amicos intersè committere, alterum apud alterum insimulans, post deprehensus utrique dedit gravissimas pœnas. Inde abiit in Proverb. *Euryminus*, de iis qui per calumniam conantur fidos amicos inter sese committere.

Eurynome, nympha Oceani ac Tethyos filia, mater Leucothoes. Item Apollinis filia, quæ Adrastum Argivorum regem, & Eriphylen Amphiarai conjugem peperit.

Euryone, Amyntæ Macedonum regis filia, quæ patrem à matris insidiis liberavit.

Eurypylus, Telephi fil. bello Trojano, cui propter Cassandræ amorem intererat, extinctus est. Item Herculis fil. qui regnavit in Co insulâ, & omnium Græcorum augur peritissimus fuit. Virg. Æn. 2.

Suspensi Eurypylum scitatum oracula Phœbi
Mittimus. ———

Eurystheus, Stheneli filius, Mycenarum rex, qui Junonis odio obsequens, Herculem ad difficillima quæque pericula obeunda adegit, sperans futurum, ut ponderis magnitudine opprimeretur. Quâ in re mirum in modum deceptus est. Nam ille rebus ex sententiâ confectis semper victor rediit, clariorque ex periculis & major emersit. Virgil. Georg. 3.

——— Quis aut Eurysthea durum
Aut illaudati nescit Busiridis aras.

Cruentus Eurystheus dicitur Senecæ in Herc. Oetæo. Hesiod. in Scuto Herculis.

Ὠχθῆσε τιμήσασα κλεϊζόμενον Εὐρυσῆα.

Eurytanes, pop. Italiæ. Steph. vel potius Ætoliæ, ut emendat Casaubonus ex Strabone lib. 10. Ἀβωλιτῶν pro Παλικῶν.

Eurytheus, Italiæ Exarchus, an. U. C. 1479.

Eurytion, unus Argonautarum. Ovid. Met. 8. Alter Lycaonis fil. Pandari frater. Virg. Æn. 5. Tertius, faber argentarius. Virg. Æn. 10.

Quæ bonus Eurytion multo cælaverat auro.

Eurytus, Oechaliæ rex, pater Joles, qui cum ab Hercule victus, pactam ei certaminis lege filiam tradere recusaret, ab eo irato occisus est, & Jole abducta, hinc

Eurytis. Ovid. Met. 9.

Eurytidos lacrymas admoto pollice siccat Alcmene.

Item unus ex Centauris, qui cum Theseo Hippodamiam vi eripere vellet, ab eo est occisus.

Eusebia, civitas Cappadociæ, *Cæsarea* postea dicta.

Eusebius, cognomento Pamphili (quomodo vocabatur ob amicitiam cum Pamphilo martyre, teste Hieronymo) Cæsareæ Palæstinæ episcopus, quem πολυμαθῆ, & πολύϊστορα meritò appellat Geo. Cedreno. Vide Voss. de Hist. Gr. lib. 2.

lib. 2. cap. 17. Item *Euſebius* Scholaſticus, de quo vide Voſſ. de Hiſt. Gr. 3. 18.

Euſemata, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Euſtathius, conſul cum Agricolâ, an. U. C. 1174.

Euſtathius, martyr, inter aulicos Trajani Principis, Placidus antea vocatus. Volaterr. Item *Euſtathius* Epiphaneus, ſcripſit temporum epitomen ab Æneâ uſque ad Anaſtaſium principem ſub quo fuit. Vide Suidam.

Euſtathius, Præſul Antiochenus, adverſus Arianorum dogma multa compoſuit ſub Conſtantino Principe, pulſus demum eſt in exilium Tripolim, Thraciæ civitatem, ubi & ſepultus eſt. Sunt quoque ipſius volumina de animâ, epiſtolæque plurimæ. Hieronymus,

Euſtathius, Archiepiſcopus Theſſalonicenſis, in Homerum, & Dionyſium commentarios edidit. Auctor quoque creditur 6 librorum de Iſmeniæ & Iſmenes amoribus, verum in libris nonnullis *Eumathius* dicitur. Vixit Manuelis Comneni temporibus circa, An. Dom. 750. Item ſub Alexio Comneno, & improbo illo Andronico, ut conſtat ex Niceta Choniate, cui Euſtathius hic vocatur nunc ὁ πολὺς ἐν μέγας ἐν λόγοις, nunc autem ἀριτῆ διαβεβωμένῳ ἀπαιλαχῆ, ac à prudentiâ item ſingulari, & doctrinâ multijugâ celebratur. Item alius fuit *Euſtathius* Syrus, orator inſignis, qui à Nicephoro Call. in proœmio inter eos refertur hiſtoricos, ex quibus ſuam conſarcinarit hiſtoriam Euagrius Scholaſticus.

Euſtephius, Aprodiſieus ſophiſta, ſcripſit declamationes. Suidas.

Euſtochium, Paulæ mulieris Romanæ filia, Latinarum Græcarum, & Hebraicarum literarum perita, unde & ſuo tempore *novum orbis prodigium* vocata eſt: Ingenium ſacris literis maximè devovit, atque adeo, ut Pſalmos Hebraicè legerer curſim & mirâ celeritate. Quâ in re amorem B. Hieronymi ſibi maximè conciliavit.

Euſtochius, Cappadox Sophiſta, ſcripſit ad Conſtantem Principem, de Cappadociæ, aliarumque gentium antiquitate. Volaterr.

Euſtratius, philoſophus qui in ethica Ariſtotelis ſcripſit. In Bethleem civitate ſepultus eſt.

Eutæa, urbs Arcadiæ. Steph.

Eutane, Cariæ opidum. Plin. 5. 29.

Eutaſum, Arcadiæ urbs. Pauſan.

Euterpe, una Muſarum, quæ mathemata, vel, ut aliis placet, tibias invenit; à *concentus ſuavitate* nomen trahens. Eſt enim Εὖ *bene*, τέρπω *delectare*. Virgil.

Dulciloquis calamos Euterpe flatibus implet.

Euthenæ, urbs Aſiæ. Steph.

Euthericus, conſul cum Boethio, an. U. C. 1264. Item alius conſul cum Juſtino Aug. an. U. C. 1272.

Euthycles, poeta Comicus.

Euthycrates, Lyſippi fil. & diſcipulus, in picturâ excellens. Plin. 34. 8.

Euthydemus, Rhetor, & Orator, qui quum ingentes opes à majoribus ſuis accepiſſet, ipſe & dicendi facultatem, & gloriam addidit, & non ſolum in patriâ magnus fuit, ſed etiam in Aſiâ primos honores adeptus eſt. Strab. lib. 14. Item alius Maſſilicus Philoſophus Apollonii Tyanæi præceptor.

Euthymanes, Maſſilienſis, Geographica conſcripſit, uti conſtat ex epitome Artemidori Epheſii. Niſi fortè *Euthymenes* legendum. Sanè *Euthymenes* Chronographus, qui Homerum unà cum Heſiodo floruiſſe ſcripſit, à Clem. Alex. citatur.

Euthymedon, nomen cujuſdam philoſophi.

Euthymenes, Chronica condidit, Clem. Alex. Strom.

Euthymius, Archimandrita in Paläſtinâ, cujus vitam ſcripſit diſcipulus ejus Cyrillus Monachus.

Euthymius, Zygabenus hiſtoricus Græcus. Saracenica ſcripſit, ubi non ſatis ſemper veritati litat, eo quod uſus ſit pravâ Alcorani tralatione. Non parum tamen laudis invenit commentando in Pſalmos, & 4 Evangelia; eo quòd ſit *in verborum proprietatibus obſervandis diligentiſſimus*, ut optimè cenſet Maldonatus in Matt. 17. 18.

Euthymus, pugil in Locris Italiæ, qui *Epizephyrii* cognominantur. Hunc ſemel à Thaſio Theagene victum tradit Pauſanias, non juſto quidem certamine, ſed circumventum dolo, unde nec Theageni decretus honor, inſuper damnatus, ut mulctæ nomine talentum Euthymo ſolveret. Vide Æl. Var. Hiſt. lib. 8. & Plin. 7. 4. 7.

Eutocius, Aſcalonita, commentaria fecit in Conica Apollonii: nec non in Archimedem de ſphærâ, & cylindro, deque circuli dimenſione, item a quiponderantibus. Theone, & Pappo, eſſe recentiorem, inde cognoſcimus, quod ab utroque celebretur.

Eutocus, Apollinis, & Cyrenes filius, Boccat. lib. 5.

Eutrapelus, homo quidam calidiſſimus. Horatius.

— Eutrapelus cuicunq; nocere volebat
Veſtimenta dabat pretioſa. ———

Item tonſor Matt. lib. 7.

Eutrapelus tonſor dum circuit ora Luperci.

Ubi à quibuſdam interpretatur, comis, facetus, dicax.

Eutreſis, pagus inter Theſpias & Plateas, quem Zethis & Amphion muris cinxerunt. Dictus quod multis viis, ſeu vicis prius uſus, & quaſi *perforatus* fuerit. Hinc Apollo *Eutreſites*, cujus templum ibi, & oraculum celeberrimum fuit. Steph.

Eutreſium, urbs Arcadiæ. Steph.

Eutropius, ſophiſta Italus, ut eum vocat Suidas, cùm alia quædam, eodem teſte, tum breviarium ſcripſit Rerum Romanarum, ab U. C. uſque ad Flavium Valentem Aug. cui opus ſuum dicavit, Opus illud Græcè verſum poſtea fuiſſe à Capitone Lycio, teſtatur Suidas. Militaſſe ſe ait ſub Juliano, atque expeditioni ejus in Perſas interfuiſſe. Quò & pertinent verba Georgii Codini in Selectis de originibus Conſtantinopolitanis, ubi ſic ſcribit, Εὐτρόπιος ὁ συγγρὰφεὺς, ὁ τῷ παραβάτῃ Ἰουλιανῷ συμπαρὼν ἐν τῇ Περσίδι. Laudat vero eum teſtem in rebus Conſtantini M. quæ oculis ſuis vidiſſe eum ait. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. 2. 8. Item *Eutropius* conſul cum Valentiniano Auguſto, an. U. C. 1140. Et cum Theodoro an. 1152.

Eutyche, mulier Tralliana 30 partus enixa, & à 20 liberis rogo illata. Plin. 7. 3.

Eutyches, Conſtantinopolitanus Abbas, tertius poſt Manetem & Apollinarem, alium affirmabat eſſe Chriſtum, aliud verbum Dei; Negabatque Chriſti carnem noſtræ ſimilem, nec duas in eodem ſuppoſito naturas eſſe, ſed de cælo corpus deſcendiſſe dictitabat, ac in Virginis uterum tanquam ſolis radios penetraſſe, ut viſum ſit ſane ex muliere generatum, quamvis vero generatum non ſit. In hunc celebrata eſt quarta Synodus. Volater.

Eutychia, inſula Theſſaliæ adjacens, ante ſinum Pagaſicum. Plin. 4. 12

Eutychianus, 25 Romanorum Epiſcopus, menſibus 10. Anno Dom. 282.

Eutychides, ſtatuarius. Floruit Olymp. 120. Plin. 34. 8. Hic ut idem author eſt, fecit Eurotam, in quo artem ipſo amne liquidiorem plurimi dixere.

Eutychus, nomen adoleſcentis, quem à morte ſuſcitavit Paulus. Act. 20.

Euxenidus, Pictor ſuâ ætate celeberrimus, Ariſtidis præclari artificis præceptor. Plin. 35.

Euxenus, priſca ac fabuloſa Italorum tempora carmine perſequutus eſt. Dion. Halic. lib. 1.

Euxinthus, Lebenius Leucocomæ amator, de quo vide Strab. lib. 10. Et Plut. in Erotico.

Euxinus Pontus, ſinus maris latiſſimus, Thracio & Cimmerio Boſporis interceptus, *Axenus* dictus, h. e. *inhoſpitalis*, propter immanitatem eorum, qui ejus maris litora incolebant: ibi enim hoſpites immolare ſolebant, & carnibus pereſis, ex calvis eorum ſibi pocula conficere. Strabo lib. 7. Poſtea vero cum in locis maritimis Iones aliquot opida condidiſſent, cohibito Scytharum affluetò latrocinio, receptoq; Græcorum commercio, pro *Axeno Euxinus*, h. e. *hoſpitalis* appellatus eſt. Ovid. Triſt. 3. 13.

Dum me terrarum pars penè noviſſima mundi
Euxinus falſo nomine dictus habet.

Idem 4. 4.

Frigida me cohibent Euxini litora Ponti,
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Et lib. 5. Eleg. 2.

Quem tenet Euxini mendax cognomine litus
Et Scythici verè terra ſiniſtra freti.

Strabo lib. 7. ἄπλεν γὰρ εἶναι τότε τὴν θάλασσαν ταύτην, ἣν καλοῦσιν Ἄξεινον, διὰ τὸ δυσχείμερον, ἢ τὴν ἀγριότητα τῶν προσοικούντων ἐθνῶν. Luc in Tox. Sol. cap. 27. Mela 1. 19. Schol. Apoll. lib. 2. Diod. Sic. lib. 4. Doctiſſimus Bochartus ab Ebræo *Aſkenaz* deduci putat in Phaleg. lib. 3. cap. 9.

E X.

Exagonus, legatus Ophiogenum, qui ſunt populi in Cypro. Is cum Romam veniſſet, ibique de herbarum viribus multa diſſereret, volens, conjectus eſt à conſulibus in dolium plenum ſerpentibus, experimenti cauſâ, ubi ſerpentes ipſi non ſolum eum non mordeb ant, ſed etiam linguis demulcebant. Plin. lib. 28. cap. 3.

Exagrius, urbs Siciliæ, vide *Hexagrius*.

Exampeus, vel *Exampius*, Scythiæ fons in Boryſthenem, & Hypanim. Herodot lib. 4.

Excetra, dicta eſt Hydra ſerpens. Plaut in Perſa.

Nam cum leone, & cum Exetrâ, cum cervo, cum apro Ætolico
Cum avibus Stymphalicis, cum Antæo deluctari mavelim.

Vide *Hydra*.

Exciſum, Gall. Lugd. urbs. Anton.

Execeſtus, Phocenſium tyrannus duos geſtabat incantatos annulos, & ſonitu, quem invicem inter ſe edebant, rerum gerendarum tempus ſciebat, mortuus tamen eſt dolo interfectus, etiamſi id ei prius ſignificaſſet ſonitus. Ariſt. ubi de Rep. Phocenſium. & Clem. Alex. Strom. 1.

Exiliſſa, Africæ urbs ad fretum Herculeum. Ptol. *Stepta* hodiè. Hiſpani *Aceuta* vocant.

Exitani, Hiſp. Bæticæ pop. Strab. *Salobrena* Cluſio,

Exitiria, feſta apud Græcos, in quibus primitiæ frugum diis offerrebantur, ut tradunt Grammatici.

Exobygitæ, Sarm. Europææ gens. Ptol.

Exomatæ, *Faxamatæ* Melæ, *Ixomatæ* Polyæno, pop. Sarm. Aſiaticæ. Val. Flac. Argon. 6.

Exomatæ, Torinique & flavo crine Satharchæ.

Exonia, olim *Iſca*, urbs Angliæ Epiſcopalis, in agro Devon. vulgò *Exceſter*.

Exopolis, Sarm. Aſiaticæ urbs ad Tanaim flu. Ptol.

Exoucontii, hæretici Ariani, qui conabantur docere filium Dei ex nullis ſubſtantiis factum eſſe i. e. ἐκ τοῦ μὴ ὄντων.

Exquiliæ, vel *Eſquiliæ*, mons Romæ, dictus ab *excubiis* regis Tullii Hoſtilii, qui hunc collem urbi adjecit, teſte Livio, & in eum ut frequentiùs habitaretur, domicilium ſuum tranſtulit. Sunt qui ab *excolendo* ſic dictas volunt quòd ea pars urbis, cum antea neglecta jacuiſſet, à Tullo rege fuerit exculta. Horat.

Nunc licet Exquiliis habitare ſalubribus.

Vide Paſſeratii ſolennes lectiones in Propertium lib. 3. eleg. 23.

Extricatus, conſul cum Præſente, an. U. C. 969.

E Z.

Ezechias, rex Juda, filius Ahaz. 4 Reg. 18. Lat. *fortitudo Domini*.

Ezechiel, nomen prophetæ. Ezech. cap. 1. Item Poeta Judæus, Tragœdiam de Moſe conſcripſit. Antiquitatem ejus arguit, quòd meminere Clem. Alex. Strom. 1. & Euſeb. lib. 9. Præp. Evang.

Ezel, nomen lapidis viatorii in agro urbis Saul. ſub quo latuit David in ſupremo digreſſu à Jonathane. 1 Reg. 20. Lat. *ambulatio*, *vivificatio*, aut *ſtillatio*.

Ezer, fil. Hur primogeniti Ephrata. 1 Par. 4. fil. item Suthalæ filii Zabad. 1 Par. 7. Lat. *adjutorium* ſive *atrium*.

Eziel, i. e. *fortitudo Dei*, ſive *hircus Dei*, fil. Haraia. 2 Eſdr. 3.

Ezra, Lat. *adiutorium*, ſive *atrium*, nomen viri. 1 Par. 4.

Ezrel, nomen viri. 1 Eſdr. 10.

Ezri, nomen viri. 1 Par. 27.

Ezricam, dux domûs Achaz. 2 Par. 28. Filius Naariæ. 1 Par. 3. Filius Haſel. 1 Par. 8.

Ezriel, pater Saraiæ. Jerem. 36. Lat. *auxilium* ſive *atrium Dei*.

F A.

Fabaria, inſula Friſiæ Plin. 4. 14. à frugis ſimilitudine ſponte provenientis, aliàs *Burchana* dicta.

Fabaris, flu. Sabinorum, alio nomine *Farfarus* appellatus. Virg. Æn. 7.

Qui Tyberim Fabarimque bibunt.

Fabia, mulier Romana, quæ Fabium Fabricianum interfecit ut liberiùs poſſet laſcivire cum Petronio Valentiano liberali formâ adoleſcentulo, quo cum adulterii conſuetudinem habebat. Plut. In Paralel.

Fabianus Papyrius, naturæ rerum peritiſſimus fuit. Plin. 36. 15. Hujus quoque meminit Seneca in Epiſtolis. Item 19 Romanorum Epiſcopus martyrio coronatus. Euſeb. 6. 21. An. Dom. 151.

Fabii, Romani nobiliſſimi, ſimul aç potentiſſimi (quibus à *fabâ* cognomen erat, utpote quorum primus fabam optimè ſerebat; ſic Cicerones, Lentuli, Piſones.) qui bellum adverſus Veientes ſoli cum ſuis clientibus & ſervis in ſe receperunt, cumque ex levibus aliquot præliis ſæpius victoriam reportaſſent, tandem ad Cremeram flu. inſidiis circumventi, ad unum omnes cæſi ſunt. Ovid. Faſt. 2.

Una dies Fabios ad bellum miſerat omnes
Ad bellum miſſos perdidit una dies.

Ex tantâ Fabiorum clade unus tantum ſuperſuit, qui nondum armis per ætatem idoneus, in urbe relictus erat; ex cujus ſanguine per longam nepotum ſeriem natus fuit Fabius ille Maximus, qui Dictator adverſus Annibalem creatus, cunctabundâ quâdam prudentiâ rem Romanam, aliorum Imp. temeritate labefactam, primus reſtituit, adeo, ut veriſſimè de eo Ennius dixiſſe videatur.

Unus homo nobis cunctando reſtituit rem.

Ovid. *Scilicet ut poſſes olim tu Maxime naſci,*
Cui res cunctando reſtituenda foret.

Manil. l. 1. *Invictuſque morâ Fabius.* ——

Claud. de bello Getico. —*Lento luſtramine Poenum*
Compreſſit Fabius. Silius lib. 7.
—— *Lento Poenum moderamine luſit.*

Idem lib. 16. —— *Peperitque ſedendo*
Omnia cunctator nobis. Idem alibi.
Solers cunctandi Fabius. ——

Val. Max. *Fabius maximus, cujus non dimicare, vincere fuit.* Liv. lib. *Matura res erat, tergiverſatur tamen Fabius.*

Fabiola, Romana mulier, quæ cum magno ſtudio ſacras literas amplecteretur, Evangelia, & pſalmos frequentiſſimè revolvebat, ut iterata plerumque lectio amorem divinæ religionis (quâ deflagrabat) augeret magis, unde & D. Hieronymus librum de veſte ſacerdotali eidem nuncupavit.

Fabius Maximus, conſul cum C. Jul. Cæſare, an. U. C. 709. Hic in Hiſpaniâ Pompeianos vicit, Hiſpanias per deditionem accepit.

Fabius Max, Romani exercitus Imp. adverſus Poenos creatus, collatis manibus, cunctos ad unum amiſit commilitones, ac ipſe accepto mortifero vulnere in Annibalem curſu vehementi concitatus, juxta eum oppetiit. Plut. Paral.

Fabius Africanus, conſul cum Julio Antonio, an. U. C. 744.

Fabius Chilo, conſul cum Libone, an. U. C. 965.

Fabius Fabricianus, captâ Tuſcio (ea eſt primaria inter Samnites civitas) victoriſam Venerem, quæ in ſummo apud illos habebatur honore, Romam miſit; Hujus uxor cum adoleſcentulo ſpecioſo adulterium committebat: quocirca redeuntem virum doloſè obtruncavit. Fabricianum vero adhuc infantem, ex urgenti liberatum periculo, clam emiſit alendum. At ille cum ad ætatis vigorem pervenit, matrem & adulterum interfecit. Senatus autem ne res illa Fabriciano eſſet fraudi decrevit. Plut. Paral.

Fabius, homo loquax apud Horat. Serm. 1 Sat. 1.

Cætera de genere hoc (adeo ſunt multa) loquacem ut
Delaſſare valent Fabium. ——

Vide Veterem Schol. & Lævin. Torrentium in loc.

Fabius Tatianus, vel Titianus, Conſul cum Neratio Cereali. An. U. C. MCXI.

Fabius Pictor, primus Romanorum ſolutâ oratione hiſtoriam ſcripſit. Ideoque *Scriptorum antiquiſſimus* à Livio dicitur, lib. 1. & *longè antiquiſſimus auctor* lib. 2. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 3. qui & alterius Fabii Maximi Serviliani ibidem meminit.

Fabius Ruſticus, hiſtoricus Latinus, floruit ſub Claudio ac Nerone. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 1. pag. 129.

Fabius Cerilianus, (ut Vopiſcus in Caro ait) *tempora Cari, Carini, & Numeriani, ſolertiſſimè perſecutus eſt.* Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 4.

Fabius Marcellinus, Hiſtoricus, de quo Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 3. pag. 703.

Fabienſes, Italiæ pop. Plin. 3. 5.

Fabrateria, Colonia, & op. nunc pagus Latii, inter Aquinum, & Fregellas. Populi *Fabraterni* Plinio. Juvenal. Sat. 3.

Si potes avelli Circenſibus, optima Soræ
Aut Fabrateriæ domus, aut Fruſinone paratur.

Silius lib. 8.

Hinc Fabrateriæ vulgus: nec monte nivoſo
Deſcendens Atina aberat.

Fabricius, Rom. cives frugaliſſimus, qui in tenuiſſimo cenſu Samnitum munera forti animo ſprevit. Patellam, & ſalinum ex argento tantum, colendorum deorum cauſâ, domi habuit, ita tamen ut patella corneo pediculo ſuſtineretur. Cujus filiæ ob paupertatem de publico dotibus ornatæ ad maritos ierant, portantes gloriam domeſticam, pecuniam publicam. Hunc Pyrrhus Epirota nullo auro, nullis pollicitationibus expugnare potuit, ut ſecum eſſe vellet, ac proximum à ſe locum obtineret. Itaque dixit Pyrrho; Non hoc illi conducibile eſſe, *nam ſi Epirotæ*, inquit, *ambo nos norint, à me regi, quam abs te mallent.* Cicero lib. 3. off. Virgil. Æn. 6.

——— *Parvoque potentem*
Fabricium.

Vide Val. Max. 4. 3. Claud. Paneg. in 4 Conſ. Hon.

Pauper erat curius, Reges cum vinceret armis,
Pauper Fabricius, Pyrrhi cum ſperneret aurum.

Idem de bello Gildonico.

Noxia pollicitum domino miſcere venena
Fabricius regi nudatâ fraude remiſit.

Vide Florum. 1. 18. Gellius 3. 9.

Fabricius pons, unus ex pontibus urbis Romæ, à Fabricio conſule extructus. Horat. lib. 2. Sat. 3.

Atque à Fabricio non triſtem ponte reverti.

Hodiè *ponte di quatro Capi*, teſte Andr. Fulvio, & Marliano.

Fabulinus, putabatur Deus, qui pueris primò fari incipientibus præeſſet. Huic Romani ſacrificabant, cum primùm eorum liberi fari incipiebant. Varro.

Facundus, Conſul, Nepotiani collega, an. U. C. 1088.

Faſulæ, urbs olim Hetruriæ, non procul à Florentiâ, nunc vicus modicus, licet epiſcopalem ſedem retineat. Pleriſque Græcis Φαισῦλαι, *Faſulæ*, à nonnullis Φαισῦλα *Faſula* dicitur. Dipthongum in primâ Græci ſemper habent, & inde ea ſyllaba producitur à Silio lib. 8.

Adſuit & ſacris interpres fulminis alis
Foeſula. ———

Apud Procopium tamen Rerum Gothicarum lib. 2. in vulgatis exemplaribus eſt Φισῦλα, utrum auctoris, ſcriptione, an librarii corruptione, incertum. Secunda vero ſyllaba, cum foret brevis Polybius lib. 2. rectè ſcripſit Græco more Φαισῦλαν. Hodiè vulgò *Fieſole.*

Falacrinm, Promunt. Siciliæ. Ptol. *Raſocolmo*, teſte Fazello.

Falerii, op. Faliſcorum in Tuſciæ mediterraneis. Ptol. Vide Cluverium.

Falerina, tribus Romana. Liv. lib. 9. dec. 1.

Falernus, mons & ager Campaniæ, inter Calenum, & Sinueſſam, maximæ fertilitatis; ager enim frumenti, mons vini generoſiſſimi ferax eſt. Virg. Georg. 2.

——— *Nec cellis ideo contende Falernis.*

Mart. 13. 105.

Attica Nectareum turbatis mella Falernum.

Horat. in Odis. —— *Mea nec Falernæ*
Temperant vites, neque Formiani
Pocula colles.

Tibul. *Nunc mihi fumoſos veteris proferte Falernos*
Conſulis, & Chio ſolvite vincla cado.

Indomitum Falernum Perſio dicitur, & *Forte Falernum.* Horat.

Faliſci populi quondam Hetruriæ, uberrima paſcua incolentes, unde *gramen Faliſcum* à ſcriptoribus paſſim celebratur. Hi cum à Camillo obſiderentur, Magiſter ludi cum nobilioribus diſcipulis, deambulandi prætextu urbe egreſſus, ad hoſtem eos deduxit. Quam perfidiam deteſtatus Camillus, hominem nudari juſſit, & à pueris cæſum in urbem remitti. Quâ ex re id conſecutus eſt Camillus ut quos armis ſubigere non potuerat, juſtitiæ adminiſtratione ad deditionem compulerit. Apud Faliſcos farciminis præſtantiſſimi genus fiebat, Lucanicis non diſſimile, quod *ventrem Faliſcum* appellabant. Martialis.

Et Lucanica ventre cum Faliſco.

Horum urbes *Faliſca*, *Faleria*, *Feſcennia*, & *Horta.* Quos memorat Virg. Æn. 7.

Hi Feſcenninas acies, æquoſque Faliſcos.

In Faliſcis flu. eſt, cujus aqua potata boves candidos efficit. Plin. 2. 103.

Famaguſta, Cypri civitas, turribus, & propugnaculis benè munita, quæ Anno Dom. 1750. obſeſſa, & vi expugnata, cum totâ inſulâ in truculentiſſimi Turcarum Imperatoris poteſtatem devenit.

Fana, virgo Gallica, clariſſimis parentibus orta, Heraclio imperante, quæ cum ad nuptias cogeretur in tantas prorupit lacrymas, ut inde cæcitatem contraxerit.

Faneus, flu. juxta Benevenrum, qui & *Siris* dicitur Vib. Sequ.

Fannia lex lata eſt an. U. C. 508. quæ ludis Romanis, item ludis plebeis, Saturnalibus, & aliis quibuſdam diebus, in ſingulos dies centenos æris inſumi conceſſit, decemque aliis diebus in ſingulis menſibus tricenos: cæteris autem omnibus denos. Gell. 2. 14. Vide Macrob. Sat. 3. 17.

Fannii, oratores duo fuere, quorum Caius Fannius, qui conſul cum Domitio fuit, unam orationem de ſociis, & nomine Latino contra Gracchum reliquit. Alter autem Caius Fannius M. F. C. Lælii gener, & moribus & ipſo dicendi genere clarior, de his plura apud Cic. in Bruto.

Fannius, Poeta fuiſſe dicitur non admodum bonus, cujus tamen poemata in ædem Apollinis & Muſarum, aliamve bibliothecam cum imagine fuerunt delata Horat. lib. 1. Sat. 4. —— *Beatus Fannius, ultro*
Delatis capſis, & imagine: cum mea nemo
Scripta legat vulgo recitare timentis.

Eundem Sat. 10. *ineptum* vocat.

Fannius Cepio, deprehenſus in conjuratione adverſus Auguſtum, mortem ſibi conſcivit. Martialis.

Hoſtem cum peteret, ſe Fannius ipſe peremit,
Hic, rogo, non furor eſt, ne moriare, mori?

Fanum, urbs Umbriæ amœniſſima in Adriatico litore, inter Piſaurum, & Senogalliam, haud longe à Metauro flumine, ſic dicta, quòd in eâ pulcherrimum Fortunæ Fanum, i. e. templum, fuerit. Hinc *Fanenſes*, ſeu *Faneſtres* ejus incolæ. Φάνα Stephano urbs eſt Italiæ.

Fanum Martis, op. olim, nunc pagus Belgii in Lucemburg. Dicatu. Anton. vulgò *Mars* vel *Marcho en Famine.*

Fanum Saturni, Cronium, locus inſ. Gaditanæ. Strab. qui *Punta di S. Sebaſtiano*, teſte Ortelio, dicitur.

Fanum Vacunæ, vulgo *Vacone*, pagus Sabinorum inter Cures, & Mandelam. Horat. Epiſt. ad Fuſc. Ariſt.

Hæc tibi dictabam poſt Fanum putre Vacunæ.

Faramundus, vel *Pharamundus*, primus Francorum rex, An. Dom. 421.

Farfar, vide *Pharpar.*

Farfarus, flu. Sabinorum. Ovid. Met. 15.

——— *Et amœnæ Farfarus undæ.*

Farnus, vel *Pharnus* Medorum rex. Diodorus.

Fas, illud dignum notâ, & obſervatione, priſcos Romanos Juſtitiam *Fas* appellitaſſe. Auſon. Idyll. de Diis.

Sunt & cœlicolum monoſyllaba, prima Deum Fas,
Quæ Themis eſt Graiis. ———

Prima

Prima deum, inquit, i. e. antiquiſſima, à quâ ſecundam facit Rheam, quæ alio & Latino nomine appellatur *Ops*. Feſtus. *Themin deam eſſe putabant, quæ præciperet hominibus id petere, quod fas eſſet, eamque id eſſe exiſtimabant quod & Fas eſt.* Cui aſtipulatur vetus Gloſſarium, Θέμις, *Fas, Juſtitia.*

Faſcelis, Dianæ cognomentum, quæ apud Ariciam colebatur à *faſce* lignorum impoſitum, in quo Oreſtes & Iphigenia ejus ſimulacrum abſconderunt, cum ex Tauricâ regione in Italiam illud adſerrent.

Faſcellina, Siciliæ op. in orâ occid. apud Panormum, de quo Silius lib. 14.

Mille Thoantæ ſedes Faſcellina Divæ.

Faſcinus, Deus apud veteres. Plin. 28. 4.

Fatua, vide *Fauna*.

Faucia, tribus una Romanorum, quam pluribus cladibus inſignem fuiſſe conſtat. Alex. ab Alex. 1. 7.

Faucula Clunia, meretrix, quæ Annibale Capuam tenente, alimenta captivis egentibus furtim ſuppeditavit. Liv. lib. 26.

Faventia, Hiſp. opidum. Plin. 3. 3. Item civitas Italiæ in octavâ reg. hodiè *Faenza*. Silius lib. 8.

——— *Undique ſolers*
Arva coronantem nutrire Faventia pinum.

Strabo lib. 5. Φαεντία, ἡ Καυνία ἀδη συναπῆκαι τῷ Ἀρειμίνῳ. Pop. *Faventini*, Plin. 3. 15.

Faveria, Iſtriæ urbs. Livius.

Faviani, Juvenes, qui ex Romuli, Remique inſtituto, nudi, pellibus tantum incincti, per ludum, & laſciviam currebant, cum Fauno ſacra facerent. Alex. ab Alex. 4. 12.

Faula, Herculis ſcortum, Verrius apud Lactantium.

Fauna, deæ cujuſdam nomen erat, cui à Romanis matronis in operto ſacra fiebant nocturno tempore, viri autem tantâ curâ ab ejus ſacris arcebantur ut vel in ædem ejus inſpexiſſe capitale haberetur. Rationem hujus affert Macrobius Sat. 1. 12. Faunam, dum inter homines ageret, Fauni uxorem fuiſſe tantâ pudicitiâ, ut perpetuo gynæceo, hoc eſt mulierum conclavi incluſa, nullum unquam virum præter maritum aſpexerit. Varro eandem eſſe exiſtimat, quæ & Telluris, & Terræ nomine à Romanis colebatur. Eadem & *Fatua* dicebatur, quod nomen à *fando* deductum volunt, quòd infantes non prius vocem edant, quam terram attigerint: Eadem & *Bona Dea* vocata eſt, quòd omnia, quæ ad victum pertinent, bona ſuppeditet.

Faunalia, feriæ nonis Decemb. in honorem Fauni celebrantur, quarum meminit Alex ab Alex. 3. 18.

Fauni, agrorum, & ſylvarum putati ſunt dii, qui poſt longum tempus moriuntur, quòd è terrâ geniti ſint. Græci *Satyros* vocant. Virg. 1 Geo.

Et vos agreſtum præſentia numina Fauni.

Ovid. Met. 1.

Sunt mihi ſemidei, ſunt ruſtica numina Fauni.

Idem Met. 6.

——— *Ruricolæ ſylvarum numina Fauni.*

Vide Plin. 12. 1.

Faunus, antiquiſſimus Aboriginum rex, filius Pici, pater Latini, à quo ruſtica prædicta numina genita putantur, quos *Faunos*, vel *Sylvanos* poetæ appellant, cornutis capitibus, & caprinis pedibus inſignes. Cæterum de *Fauno*, & *Faunis* vide N. Comitem Mytholog. 5. 9.

Favonius, ventus ab occaſu æquinoctiali ſpirans contra Subſolanum. Plin. 2. 47. à *fovendo* dictus, quòd cuncta *foveat*. Lucret. lib. 1. *Genitabilis aura Favoni.* Græci *Zephyrum* vocant. Item *Favonius*, Catonis æmulus, Suetonius in Octav.

Favor, vel *Favo*, archimimus Rom. qui in funere Veſpaſiani Imp. perſonam ejus tulit, vivique, ut moris erat dicta & geſta imitatus eſt. Sueton. in Veſpaſ.

Favorinus, philoſophus, Arelate oriundus, Dionis auditor, præterea Eunuchus, & Adriano principi infenſus. Ideo tria de ſe mira narrare ſolebat, *ſe Gallum Græciſſare, Eunuchum mœchum putari, & inimicum imperatori vivere.* Ob quam cauſam ſtatua ejus diſſecta Athenis, ubi vivebat. Hunc Herodes Atticus patrem ſoleoat appellare, hæreſque librorum ab eo factus eſt Philoſtratus; Gellius hujus ſæpè meminit. Ælian. de Var. Hiſt. dicit hunc quandoque in diſputatione quâdam Adriano ceſſiſſe, admirantibuſque proximis, *Nonne cedam*, inquit, *ei qui habet* 30 *legiones?*

Fauſta, Conſtantini uxor, ab eodem interfecta, an. U. C. 1082.

Fauſtianum, vinum dicitur, quod in mediis collibus Falerni montis gignitur.

Fauſtinæ, puellæ alimentariæ ab Antonino Cæſare in honorem *Fauſtinæ* matris ſuæ inſtitutæ.

Fauſtinopolis, Cappadociæ urbs, in Ciliciæ confinibus. Anton.

Fauſtinus, nomen 2 Romanorum Conſulum.

Fauſtulus, paſtor, qui Romulum, & Remum ad Tyberim expoſitos invenit, Laurentiâque uxori ſuæ educandos tradidit. Livius lib. 1.

Fauſtus Sylla, Cof. Sylvii Othonis collega, an. U. C. 804. Vide *Sylla*. Item *Fauſtus* Syllæ Dictatoris filius. Alius conſul cum Theodoſio Aug. an. U. C. 1191.

Fauſtus Quintilianus, Senator tempore Juliani Principis.

Fauſtus, Afer, hæreticus Manichæus, qui ſcripſit libros contra Orthodoxam fidem, quibus abundè reſpondit Auguſtinus.

F E.

Febris, dea culta eſt à veteribus nè noceret. Val. Max.

Februa, dea apud antiquos, quæ mulierum menſtruis præerat, dicta à *Februis*, i. e. *purgationibus*, quod fœminas poſt partum ſecundis exeuntibus purgare putaretur.

Februa, ſacra erant, quæ Diis manibus placandis fiebant menſe Februario. Ovidius libro ſecundo Faſtorum.

Februata Juno, quæ & *Februalis*, & *Februa*, ſeu *Februla* nuncupatur: dicta eſt quod illi menſe Februario ſacra fiebant, cujus feriæ Lupercalia ſunt. Alex. ab Alex. 4. 12.

Federicus, 2. Imp. Rom. filium ſuum Henricum peremit in carcere, quòd ſuſpicaretur eum favere Gregorio Pontifici, quocum bellum ipſe ſuſceperat.

Felicitas, Romana mulier, quæ filios pro religione Chriſtianâ ſub Antonino mori læta conſpexit. Item dea, quam Romani venerabantur. Aug. de Civitate Dei.

Felicula, virgo ingenua, quæ cum nullis tormentis aut pollicitationibus à Chriſtianâ religione diverti poſſet, juſſu Flacci Comitis in latrinas detruſa eſt, & ibidem mori coacta.

Feliginates, Umbriæ pop. Plin.

Felix, nomen 3 epiſcoporum Romanorum. Item duorum Conſulum. Unus conſul cum Tauro an. U. C. 1181. Alter cum Secundino, an. U. C. 1265.

Felix, Judææ præfectus, Claudii Cæſaris libertus, Pallantis frater, uxorem duxit Druſillam, Antonii Triumviri neptem, quâ mortuâ duxit filiam regis Agrippæ, quæ & ipſa Druſilla vocabatur, cujus mentionem facit B. Lucas Act. 24. Denique aliam quandam Heroinam duxit, ut indicat Suetonius. *Trium reginarum maritum* illum appellans. Joſeph. Ant. 20. 14. Tacito lib. 12. vocatur *M. Antonius Felix.*

Fellenius. Deus Aquileienſium tutelaris, ac præſes.

Felſina, urbs Italiæ, poſteà *Bononia* appellata. Plin. 3. 15. Et Galliæ Togatæ urbs, quæ nunc *Bologna* dicitur, & nobili Academiâ celebris eſt.

Felſinus, Tuſcorum rex, regn. an. 33.

Feltrina, Rhœtiæ urbs. Anton.

Femella Amatriciana, mulier conſtantiſſima, quæ quum intellexiſſet filium demiſſo minus animo ad ſupplicium trahi, eidem occurrens iſſit, ut exuto periculi metu, cœlum & Solem ſuſpiceret, quod cum feciſſet, *An*, inquit, *ingratus fili, te conſeſtim in aures illas emigraturum?*

Feneſtella, hiſtoricus Rom. ſæpe citatur à Plinio. Mortuus eſt Cumis, Auguſti tempore. Eutychius. *Feneſtella* alter, cujus de ſacerdotiis & Magg. Rom. ſcriptum extat eo multò eſt recentior. Eſt & Portæ Romanæ nomen. Ovid. Faſt. 6.

Nolle domum parvâ ſolita eſt intrare feneſtrâ,
Unde Feneſtellæ nomina porta tenet.

Perperam

Perperam apud Baſilium Fabrum, *Poetæ Romani nomen.*

Fenni, Phinni, Ptol. *Finni* Jornandi, pop. Scandinaviæ, quorum regio *Finlandia* in ortum vergens, in Suecorum, Moſchorumque confinio. Vide Tacitum.

Feralia, feriæ apud Romanos diis Manibus ſacratæ. Ovid. Faſt. 2.

Hanc quia juſta ferant, dixere Feralia, lucem.

Ferdinandus, nomen quorundam regum Hiſpaniæ, & Imperatorum Germanorum.

Ferentanum, quod & *Frentanum*, op. Ferentanorum in Apulorum confin. quod pleriq; Francam Villam opidum Aprutii eſſe putant, cum hoc in Maruccinorum orâ ſit, inter Aternum & Ortonem fere 6. m. p. longe à finibus Frentanorum. Strabo.

Ferentia, Ferentium Plinio, *Ferentinum* Tacito, ac Straboni urbs Hetruriæ, vulgò *Ferento*, pop. *Ferentini*. Suetonio.

Ferentinum, urbs Latii in finibus Hernicorum in colle inter Anagniam, & Fruſinonem. Pop. *Ferentinates* Plinio. Aliis *Ferentini*. Silius lib. 8.

Sylla Ferentinos, Privernatumque maniplos
Ducebat. ———

Ferentum, op. Apuliæ in Lucaniæ confin. inter Venuſiam, & Acherontiam, hodiè *Forenzo*. Horat. Carm. 3. Od. 4.

——— *Et arvum*
Pingue tenent humilis Ferenti.

Feretrius, dictus eſt Jupiter, non *à pace ferendâ*, (ut quibuſdam placet) ſed *à ferendis ſpoliis*. Nam Romulus devictis Ceninenſibus, hoſtium ſpolio, ferculo ad id facto, in Capitolium detulit, ibique ex quercu ſuſpenſa Jovi conſecravit, eodemque in loco Jovi Feretrio templum condidit: authorque fuit poſteris, ut eò capta ex hoſtibus ſpolia deferrent. Quanquam alii à *feriendo* ſic appellatum malint. Vide Livium & Dionyſium in Romuli hiſtoriâ. Itemque Plut. in Romulo & Marcello. Et ante omnes Propertium lib. 4. Eleg. penult. cujus initium.

Nunc Jovis incipiam cauſas aperire Feretri.

Feronia, nemorum dea, à *ferendis arboribus* dicta. Hæc lucum habuiſſe fertur ſub monte Soracte, qui cum fortuitò aliquando arſiſſet incendio, & ob id transferre inde ſimulacrum accolæ vellent, ſubitò aiunt nemus revireſcere; unde Virgil. Æn. 7.

——— *Et viridi gaudens Feronia luco.*

Strabo author eſt, eos qui Feroniæ numine afflabantur, nudis pedibus ardentes prunas ſine ullâ læſione perambulare ſolitos. Item *Feronia* civitas in radicibus Soractis montis. Horat. Sat. 5, lib. 1.

Ora manuſque tuâ lavimus Feronia lymphâ.

Vide Cerdam in Virgilii locum ſupra productum.

Ferraria, Hiſpaniæ promunt. in Sucronenſi ſinu Carthaginem verſus, ſic ab accolis cognominatum, quòd Ferrarias effuſiones admodum feraces habeat. Mela l. 2.

Feſcennia, vel *Feſcennium*, op. Hetruriæ. Plin. 3. 5. Virg. Æn. 5. *Hi Feſcenninas acies, æquoſque Faliſcos,*
Hi Soractis habent arces.

In hoc opido carminis quoddam genus, omni obſcœnitate opprobrioque plenum inventum putatur, quod à loco dictum eſt *Feſcenninum*. Macrob. Sat. 24. *Pollio, cum Feſcenninos in eum Auguſtus ſcripſiſſet, ait, At ego taceo. Non eſt enim facile in eum ſcribere, qui poteſt proſcribere.* Hinc *Feſcennina locutio* apud Catullum. Horat. lib. 2. Ep. 1.

Feſcennina per hunc inventa licentia morem.

Seneca in Medeâ.

Feſta dicax fundat convicia Feſcenninus.

Feſtus, Domitiani amicus, qui dum mentagrâ uſque ad deſperationem laboraret, gladio ſe trajecit, prius tamen amicos conſolatus. Ejus mortem deſcribit Martialis.

Feſtus, Conſul, Collega Theodoſii Aug. an. U. C. 1192. Item alius conſul, Martiani collega, an. U. C. 1225.

Feſulæ, vide *Faſulæ*.

F I.

Fiaraſum, Cappadociæ urbs. Auton.

Fibrenus, flu. Italiæ. Sil. 8.

Atqui Fibreno miſcentem flumina Lirim.

Ficana, Latii urbs. Plin. Liv.

Ficaria, inſ. juxta Sardiniam. Plut. Liv. *Serpentaria.* Leandro.

Ficelia, quæ & *Voſavia* priſcis, nomen urbis ad Rhenum. *Obern Weſel* Althamero, & Perchein ero, qui addunt ibi Mammeam. Alex. Severi Imp. matrem ſepultam.

Fichola, vel *Phicola* vicus Palæſtinæ. Joſeph. Ant. 12. 4.

Ficolenſes, Italiæ pop. circa Samnitium. Plin.

Ficulnea, vetus Latii urbs.

Ficus, Mauritaniæ Cæſar. opidum. Anton.

Fidena, & *Fidenæ*, urbs Latinorum mediterranea. Virgil. Æneid. 6.

Hi tibi Nomentum, Gabios, urbemq; Fidenam.

Juv. Sat. 6. ——— *Vivat Gabiis, ut vixit in agro,*
Vivat Fidenis. —— Et ante eum Horat. lib. 1. ep. 11.
Scis Lebedus quam ſit Gabiis deſertior, atque
Fidenis vicus. pop. *Fidenates.*

Fidentia, op. Italiæ in octavâ regione, à quâ incolæ *Fidentini*. Plin. 5. 15.

Fidentia, Hiſp. Bæticæ urbs, inter Bætim & Oceanum ſita, alio nomine *Julia* appellata. Plin. 3. 1.

Fidentiola, vicus inter Placentiam, & Parmam, Italiæ urbes. Anton. hodiè *Fiorenzola.*

Fides, Dea à Romanis culta, teſtibus Cicerone, Lactantio, & Auguſtino.

Fidiculæ, Italiæ locus. Val. Max. 7. 6.

Fidiculanus Falcula, Senator Rom. vir leviſſimus, & ſordidiſſimus. Cic. pro Cecinnâ, & Cluentio.

Fidius Deus, Jovis fil. à *fide* dictus cui præeſt, ut nonnullis placet. Plautus *Per deum Fidium credis jurato mihi.* Fuit apud veteres Romanos in honore maximo, adeo, ut templa cum ſacrificiis meruerit. Cultus eſt in Quirinali jugo Nonis Junii. Ovid. Faſt. 6.

Fidon, Argivus, menſuras & pondera reperit, cùm apud Hebræos Azarias in Judææ, & Hieruſalem regnaret. Eutrop. lib. 1. Lege *Phidon.*

Filæ, Thebaidis in Ægypto locus. Anton.

Fimbria, Romanus, homo longè audaciſſimus, & inſaniſſimus. Diem Sævolæ dixit, quod non totum telum corpore accepiſſet. Cic. pro Roſcio Amerino. Item efferus Marii miles, Craſſorum percuſſor. Lucan. lib. 2.

Truncos laceravit Fimbria Craſſos.

Firmilianus, Cappadocum gentis, urbis Cæſareæ Epiſcopus, An. Dom. 251.

Firmius, Ægypti Præſes, an. U. C. 1025.

Firmanorum Caſtellum, Firmiano, teſte Franc. Pamphilo, caſtrum Piceni Firmo urbi vicinum. Plin.

Firmanum, op. Umbriæ apud Metaurum flu. vulgò *Formiano*, vel *Formignano.*

Firmium, Firmum Cic. ac Strab. Colonia & urbs Archiepiſcopalis Piceni, apud oram maris Adriatici. *Fermo* vulgò dicitur.

Firmus, Imperator (quem Aurelius *Latronem Ægyptiacum* vocabat) ſtaturâ fuit ingenti, oculis prominentibus, criſpo capillo, fronte caperatâ, fuſco vultu, piloſo corpore, & hiſpido, ita ut *Cyclops* vulgò diceretur. Robore autem adeo inſignis, ut Triarium vinceret. Nam & incudem pectori ſuperpoſitam tundentibus fabris conſtanter perferebat. Crinitus.

Fiſcellus, montis Apennini ramentum in Umbriâ, juxta Piceni, & Sabinorum confinia, unde Nar fluvius oritur. Sil. lib. 8. *Quæ Fiſcelle tuas arces, Pinnamq; virentem.*

Fiſera, Corſicæ urbs. Ptol.

Fiſida, vicus Africæ, circa Tripolitanam regionem. Anton.

Fiſſenia, op. ad Regium amnem, circa Babyloniam.

F L.

Flaccus, Conſul cum Gallo, an. U. C. 916.

Flamen, Sacerdotem ſignificat. Tres autem erant *Flamines* apud Rom. qui cognomina ab eo Deo cui ſacra faciebant, ſumebant. Dialis à Jove, Quirinalis à Quirino, Martialis à Marte. Dicti quaſi *Filamines* à *filo* quo cingebant caput. Ita Feſtus, & Priſcianus. Varro etiam Lib. 4. de L. L. *Flamines*, inquit, *quòd caput velatum habebant filo.* Plutarchus à *Pileo*, quaſi *Pileamines* dictos arbitratur. Mihi nec à filo, nec à pileo id nomen accepiſſe videntur, inquit Voſſius. Longius enim vocabula hæc abeunt. Sed eſt *Flamen*, à *Flameo*, hoc eſt, *albo galero*, ſeu *velamento*

capitis quo utebantur. Id autem flameum vocatum à *flameo colore*, hujus vero coloris erat, quia erant sacerdotes Jovis Tonantis, cui is color convenit. Ita Festus. *Flameo vestimento Flaminica utebatur*, id est, *Dialis uxor, & Jovis Sacerdos, cui telum fulminis eodem erat colore.*

Flamingi, pop. Gall. Belg. qui à Saxonibus originem duxerunt. Æmil. lib. 3. qui & *Flandrenses*.

Flaminia, Italiæ regio, hodiè *Romagna* Leandro. 10.

Flaminia Via, ab urbe Româ Ariminum usque perducta per Ocriculum, Narniam, Spoletium, Forum Flaminii, Helvillum, Callem, Forum Sempronii, Fanum Fortunæ, & Pisaurum, Anton. in Itin. A Flaminio consule qui ad lacum Thrasymenum ab Annibale cæsus est, strata. Ovid. Pont. 1. 9.

Spectat Flaminiæ Claudia juncta viæ.

Juvenal. Sat. 1.

——— *Experiar quid concedatur in illos*
Quorum Flaminiâ tegitur cinis atque Latinâ.

Flaminii prata, nunc *Circum Flaminium* vocant, locus urbis Romæ. Liv. lib. 3.

Flaminius, civis Rom. à quo *via Flaminia*, *arcus Flaminius*, & *forum Flaminium*, consul cum Annibale pugnans ad Thrasymenum lacum interfectus est: cujus cadaver inter mortuos ab Annibale quæsitum, nec inventum. Livius.

Flaminius, prænomine Quintus Superioris filius, qui Philippum Macedoniæ regem vicit, filiumque Demetrium obsidem dare coegit. Plutarchus in Flaminio.

L. Flaminius, quem Cato Censorius ignominiosè à senatu expulit, quòd Gallum quendam, in gratiam pueri quem deperisset, tum cum Galliæ præerat, interfecisset. Livius.

Flamonienses, cognomine Vannienses, & Culici circa Venetos populi. Plin.

Flanaticus sinus, *Flanonicus* Stephano, *Polaticus* Melæ, *Liburnicus* Orosio, sinus maris Adriatici, inter Istriam & Liburnicam, hodiè *Il Quarnero*, populi *Flanates* Plinio dicuntur.

Flandrenses, vide *Flamingi*.

Flandria, Gall. Belg. regio ad litora Oceani Septentrionalis. Tractum siquidem Europæ extremum. Britannicæ insulæ oppositum, inter Galliam, Germaniam, & Oceanum, incolæ *Germaniam inferiorem* appellant, Galli, exterique fere omnes, uno nomine *Flandriam* vocant. Verum Flandria non tam latè patet, nam quæ nunc Flandria est ea Brabantiâ, Hannoniâ, Artesiâ, & Oceano terminatur. Hanc in tres partes dividunt, in Teutonicam Gallicam & Imperatoriam, quam & Proprietariam (quod nunquam Superiorem, aut Dominum, præter Flandriæ Principem agnorit) nominant. Teutonica Flandria 18. habet urbes celebres, quarum præcipuæ sunt Gandavum, Brugæ, Ypra, &c. Gallica tres, Insulas videlicet, Duacum & Orchianum. Imperatoria quatuor, Alostum, Teneramundum, Gerardimontium, & Ninivam. Flumina ejus celebriora sunt, Scaldis, Liza, & Tenera. Regio maximè compascua, imprimis occidentem versus. Boves, equosque præstantissimos, belloque aptos gignit. Caseo, butyroque abundat. Tritici admodum fœcunda, & nobilis. Populus ferè mercaturam exercet, atque ex lino (cujus hic maxima fertilitas, & excellentia est) lanâque pannos lineos, laneosque magnâ copiâ conficit, latissimèque distrahit. Habet 1245 pagos præter Arces, Castella, & Nobilium ædes. Lud. Guicciardinus, & Jac. Marchantius Flandriam descripserunt.

Flavia, Palæstinæ urbs, primum ab Herode condita, & in gratiam Tiberii *Cæsarea* appellata, postea deductâ eò à Flavio Vespasiano Colonià, *Flavia* dicta. Plin. 5. 3. Item Æduorum Sequanorum urbs, hodiè *Flavigny*, ut quidam existimant. Item *Flavia* Lambris, Hisp. Tarrac. urbs. Ptol.

Flaviana, Scythiæ urbs. Lib. Notit. Mœsiæ prima alio in loco eidem.

Flavianum, quod & *Flavinianum* legitur, hodiè *Foiano*. opidum Hetruriæ ad Tiberim in finibus Faliscorum.

Flavinium. Virgilio lib. 7.

Hi Fescenninas acies, æquosque Faliscos
Hi Soractis habent arces, Flaviniaque arva,
Et Cimini cum monte lacum, lucosque Capenos.

Silius lib. 8. *Flavinam* vocat.

Hos juxta Nepesina cohors, æquique Falisci,
Quique tuos Flavina, focos, Sabatia quique
Stagna tenent, Ciminique lacum, qui Sutria tecta
Haud procul, & sacrum Phœbo Soractle frequentant.

Flavii, à *flavo* deduci dicuntur, ob crinium candorem. Erat autem apud Romanos familia amplissima ex quâ erant Vespasianus, & filii ejus Titus ac Domitianus.

Flaviobriga, op. Autrigonum in Hisp. citeriori. Plin. 4. 20.

Flavionavia, Pesicorum in Hisp. Tarrac. op. quod hodiè *Bilbano* appellatur, ut nonnulli sentiunt.

Flaviopolis, Bithyniæ civitas. Ptol. Item urbs mediterranea Ciliciæ eidem. Fuit & Thraciæ op. eo loco conditum, ubi antea Zelia fuerat. Plin. 4. 21.

Flavium Brigantium, Ptol. Callaicorum urbs in Portu magno, hodie *Compostella*. Item *Flavium* Norici op. Plinio. hodiè *S. Andres*, teste Lazio.

Flavius Avienus, Consul cum Pompeio, an. U. C. 1254.

Flavius Antiochianus, Consul cum L. Orphito, anno U. C. 1022.

Flavius Basilicus, Consul cum Herminericho, anno U. C. 1218.

Flavius Claudius, 32 Romanorum Imp. an. U. C. 1021. hic Aureolum vicit, ac imperio exuit, Gothos fudit cecidit que ad trecenta viginti millia.

Flavius Clemens, Consul cum Domitiano Cæsare, an. U. C. 847.

Flavius Promotus, Consul cum Flavio Timasio. anno U. C. 1141.

Flavius Stilico, Consul cum Aureliano Cæsare, anno U. C. 1151.

Flavius Val. Valentinianus, 42. Rom. Imp. cum Valente, an. U. C. 1118.

Flavius Varro, Consul cum Tertullo, an. U. C. 1163.

Flavona, op. Illyrici, Ptol. & Plin. 3. 21. ubi tamen quidam *Flammona* legunt.

Flevum, *Flevi lacus* Tacito, sinus maris Germanici inter Batavos, & Frisios, in quem Rheni alveus orientalis cum Isala apud Campenam urbem influit; vulgò *Suyderzee*. Sed *Flevum* Plinio est, ipsius Rheni ostium Orientale. *Yssel* Ortelio, *Ulie* autem Verrutio.

Flevum, Castellum Tacito, op. Frisiæ occidentalis ad lacum Flevum. *Vollenhove*, teste Cyro Spangebergio. Sed Becano est Fledorp op. ejusdem Frisiæ in orâ litoreâ ad Bor. apud Groningam urbem.

Flexum, Pannoniæ urbs Anton. *Wien* Spiegelio. Lazius autem *Altenburg*, aut *Presburg* putat Hungariæ urbem.

Flora, Dea Romanorum, quam floribus præesse volebant. Hanc meretricem fuisse aiunt, quæ cum magnas opes corporis quæstu quæsivisset, pop. Rom. scripsit hæredem, certamque pecuniam reliquit, cujus ex annuo fœnore suus natalis dies celebraretur editione ludorum, quos appellant *Floralia*, sive ludos *Florales*. Quod quia Senatui flagitiosum tractu temporis videbatur, ab ipso nomine argumentum sumi placuit, ut pudendæ rei quædam dignitas adderetur, Deam finxerunt esse, quæ floribus præsit, eamque oportere placari, ut fruges cum arboribus & vitibus bene prospereque florescerent. Celebrabantur illi ludi omni cum lascivià, convenientèr in memoriam meretricis, nam præter verborum licentiam nudabantur flagitante populo, meretrices, quæ spectatores impudicis moribus detinerent. Hæc à Græcis Χλωρὶς dicebatur. Ovid. Fast. 4.

Chloris eram quæ Flora vocor.

Florentia, urbs in Etruriâ hodiè clarissima, aliquando *Fluentia*, quòd ad Arni *fluenta* extructa sit, dicta; unde pop. *Fluentini* Caroni & Plinio, qui nunc *Florentini* nomine

qui nunc *Florentini* nomine magis auſpicato vocantur, olim libera, ac maximæ partis Etruriæ Domina, nunc vero Reip. formam adhuc, ſub magno tamen Duce ex Medicæâ familiâ ſervans, vulgò *Fiorenza*. Vide Leandrum in Deſcript. Italiæ.

Florentiola, op. geminum, unum in Thuſciâ apud Vatrenum flu. Alterum in Gall. Togatâ inter Parmam, & Placentiam.

Florentinus, Juriſperitus, Alexandro Cæſari à conſiliis.

Florentinus, conſul cum Anthemio, an. U. C. 1270. Alius conſul cum Dionyſio, an. U. C. 1182. Tertius, cum Tauro, an. U. C. 1114.

Florianus, Imperator, qui Tacito ſucceſſit, dolens Probum, militiæ peritum, à magnâ exercitus parte eſſe electum, ſibiipſi venas incidit, effuſoq; ſanguine conſumptus eſt. Aurelius.

Florius, flu. Hiſp. in Callaicis apud Nerium Promunt. in Oceanum labens; qui *Vir* Ptolemæo dicitur. *Ars* hodiè Moletio.

Fluentia, vide *Florentia*.

Flumentana, porta Romæ, quam Tyberis urbem intrans in ſiniſtrâ ripæ parte reliquit; dicta quod Tyberis quandoque in eam influxerit, hodiè *Porto del populo*.

Fluſtates, Gall. Belg. pop. apud Cæſarem, quos Cænalis in comitatu *de Foix* apud Aquitanos locat. Urſinus autem ex Plin. & Claudiano legit *Eluſates*: Ac ſanè hoc tractu Eluſatium civitatis fit mentio in Provinciarum libello.

Fluonia, Juno, quam mulieres colebant, quòd ſanguinis fluorem, in conceptu retinere putabatur. Boccat. vel quòd menſtrua fœminarum ſingulis menſibus ſiſtere crederetur. Vide Voſſium de Idololatriâ, lib. 2. cap. 26.

F O.

Focaria, mons, & promuntorium Umbriæ, hodiè *M.di Peſaro* Blondo dicitur.

Foce, Ægæi maris inſula. Anton.

Focunates, pop. in Alpibus. Plin. 3. 30. *Foſſigni* hodiè Pingonio. Sed Simlero eſt vallis *Suls*, inter Tridentinos & Venetos.

Folia, mulier Ariminenſis, veneficiis & maſculâ libidine inſignis. Horat. Epod. 5.

Non defuiſſe maſculæ libidinis
Ariminenſem Foliam.

Fons Solis, in Cyrenaicâ, ſic dictus, quòd ſolis per cardines motu, calore & algore variatur. Ejus meminere Herodotus, Diodorus & Arrianus. Ovid. Met. 15.

——— *Medio tua corniger Ammon,*
Unda die gelida eſt, ortuque obituque caleſcit.

Silius lib. 3.

Stat fanò vicina, novum, & memorabile, lympha,
Quæ naſcente die, quæ deficiente tepeſcit,
Quæque riget medium cum ſol aſcendit Olympum,
Atque eadem rurſus nocturnis fervet in umbris.

Fontania, ſacra fontium, quæ fiebant coronatis puteis, & fontibus. Varro & Feſtus.

Fonteia, Virgo Veſtalis, M. Fonteii ſoror. Cic. pro Fonteio.

Fonteius Capito. Horat. in Hodœporico.

——— *Capitoq; ſimul Fonteius, ad unguem.*
Factus homo, Antoni non ut magis alter amicus.

Fontes Aponi, Thermæ ſunt à veteribus celebratæ in agro Patavino, Venetorum ditionis; hodiè *Eagni d' Abano*, ut Leander ſcribit.

Fontinalis, Porta urbis Romæ ob propinquitatem ſcaturientium fontium, eadem *Capena* vocatur.

Forctani, & *Foretii*, Italiæ Tranſpadani populi. Plin.

Fordicidia, ut inquit Varro, feſta erant apud Romanos, dicta à *fordis*, i. e. bobus, cædendis, quæ celebrabantur ad 17. Calend. Mart.

Foriculus, Deus putabatur, qui Foribus præerat, ſicut Cardinea Dea, quæ Cardinibus, & Limentinus Deus, qui Limini, ridiculâ Ethnicorum ſuperſtitione.

Formiæ, urbs Campaniæ maritima, juxta Caietam, Læſtrygonum olim ſedes, à Lamo quodam Lacone ut creditur, condita. Horat. lib. 3. Carm. Od. 17.

Æli, vetuſto nobilis ab Lamo, &c.
Autore ab illo ducis originem
Qui Formiarum mœnia dicitur
Princeps, & innantem Maricæ
Litoribus tenuiſſe Lirim.

Hæ primum *Hormiæ* dictæ ſunt, ſive à frequentiâ, bonitateque τῶν ὁρμῶν, h. e. *ſtationum*, ut Feſto placet, ſive ἀπὸ τῆ ὁρμῆς, h. e. ab *impetu* Læſtrygonum, qui *Anthropophagi* fuiſſe dicuntur. Martialis *Formiam* dixiſſe videtur. 10. 30.

O temperatæ dulce Formiæ litus.

Horat. 1. Od. 20. ——— *Mea nec Falernæ*
Temperant vites, neque Formiani
Pocula colles.

Diodoro, Straboni, ac Æliano Φορμίαι, unde mendoſè apud Ptol. Φῶρμαι videtur, quod tamen antiquum puto fuiſſe mendum, cum apud Steph. legitur Φορμιανοὶ πόλις Ἰταλίας, ἐθνικὸν, τὸ αὐτό. Strabo lib. 5. Φορμίαι, Λακωνικὰ κτίσμα ἐστὶν Ὁρμίαι λιμένιον περίτειχον διὰ τὸ ὕυορμον.

Formio, Iſtriæ flu. Ptol, hodiè *Riſano*.

Formoſus, 109. Romanorum Epiſcopus. An. Dom. 892.

Fornicalia, feriæ à Romanis farris torrendi gratiâ inſtitutæ, quibus ad fornacem in piſtrinis ſacrificium fieri ſolebat; dicta à *Fornace* Deâ, in cujus honorem hæc erant inſtituta, & celebrabantur 12. Cal. Mart. Miratur vir doctiſſimus in Lex. Philologico, in lexico veteri Fornacem ſtatui Deam; nempe non veniebat ei in mentem Ovidii illud in erudito de Faſtis opere lib. 6.

Et Fornicali ſunt ſua ſacra Deæ.

Item hoc ejuſdem in lib. 2.

Facta Dea eſt Fornax, læti Fornace coloni
Orant, ut vires temperet ipſa ſuas.

Foroappii, Italiæ pop. in Falerno agro. Plin. 3. 3. Opidum eorum *Forum Appii* Horatio dicitur. Serm. 1. 5.

——— *Inde forum Appi*
Differtum nautis, cauponibus atque malignis.

Tullius ad Atticum lib. 2. ep. 10. *Ab Appii foro* horâ *quartâ*, *dederam aliam paulo ante à Tribus Tabernis*: ubi Leander tradit, hodiè hoſpitium tantum *Maruti* dictum extare.

Foroauguſtana, Hiſp. citer. civitas, alio nomine *Libiſoſonna* dicta. Plin. 3. 3.

Forobremitani, Umbriæ pop. Plin.

Fortia Caſtra, in Tirolenſi comitatu habet Lazius ex Lib. Notit. quod *Stertzengen* interpretatur.

Fortuna, dea antiquis credita. Juvenal.

Te facimus Fortuna Deam, cœloque locamus.

De Fortunâ prolixe diſſerit N. Comes Mythol. 4. 9.

Fortunatæ inſulæ, à *fructuum ubertate*, vel *aeris bonitate* dictæ, contra Mauritaniæ finem ad occidentem ſitæ ſunt. Strab. lib. 3. & Plin. lib. 4. Fuerunt autem ſex numero, nunc omnes *Canariæ* dictæ. Has inſulas Horatius innuere videtur. Od. 8. lib. 4.

——— *Divitibus conſecrat inſulis.*

Nec non Epod. 16.

Nos manet Oceanus circumvagus, arva, beata
Petamus arva, divites & inſulas, &c.

Fortunatus, Præſul Pictavienſis, qui geſta Sanctorum patrum partim pedeſtri, partim ſolutâ oratione conſcripſit. Item ſanctus quidam, cujus adventu ſe lætum fuiſſe ſcribit Apoſtolus Paulus.

Foruli, op. Sabinorum, ſaxoſo in loco ſitum, unde fit, ut Strabo lib. 5. petram vocet ad rebellandum, quam ad habitandum aptiorem. Virg. Æn. 7.

Caſperiaſque colunt, Foruloſque & flumen Himellæ.

Forum Allieni, Galliæ Ciſalpinæ urbs. Tacit.

Forum Appii, vide *Foroappii*.

Forum Aurelii, in viâ Aureliâ, inter Urbem & Coſas. Anton.

Forum Bibalorum, Hiſp. urbs. Ptol.

Forum Caſſii, inter Vulſinium, & Sutrium. Anton. Tuſciæ mediterranea urbs eſt, hodiè *Vetralla* Leandro.

Forum Cellæ, Tuſciæ op. ad mare mediterraneum *Forcelle* hodiè Leandro dictum.

Forum Claudii, Centronum civitas in Alpibus. Ptol. hodiè *Farentoſa*, Ducis Sabaudiæ.

Forum Claudii, Tuſcorum urbs. Prol. & Plin. *Tolfa nova* Leandro.

Forum Cornelii, Gall. Togatæ urbs. Ptol. hodiè *Imola*.

Forum Cornelium, civitas in Flaminiâ, quæ & *Forum Syllæ*. Forocornelienſis agri meminit Plin. 3. 16.

Forum Decii, op. Sabinorum. Plin.

Forum Diuguntorum, vel *Jutuntorum*, Cenomannorum op. Ptol. *Crema* Leandro, in Lombardiâ Tranſpadanâ.

Forum Egurrorum, urbs Hiſp. Tarracon. Ptol. hodiè *Medina del Rio ſeco*.

Forum Flaminii, in Umbriâ eſt, teſte Plinio. Vide Cluv. Ital. Ant. lib. 2. p. 631.

Forum Fulvii, quod *Valentinum* quoque dicitur Plinio, Longobardiæ Ciſpadanæ op. hodiè *Valenza*.

Forum Gallorum, op. in viâ Flaminiâ, *Caſtel Franco* Leandro.

Forum Gallorum, Hiſp. urbs, inter Cæſarauguſtam, & Pyrenæos. Anton.

Forum Julium, & *Julii*, colonia Octavianorum, & urbs Galliæ Narbonenſis. Gallicè *Freius*. *Forum* item *Julium* Tac. & Ptol. colonia, & urbs Carnorum, quod & *Caſtrum Julienſe* Diacono dicitur. Vulgò *Dividad d' Auſtria*. *Forum* præterea *Julium* Plinio, qui populos *Foro julienſes* memorat,, *Friuli*, & *Patria* hodiè, regio eſt Italiæ, Venetiæ pars, inter Marchiam Tarviſinam, & Hiſtriam, ac Noricum contenta ; cujus Utinum caput eſt, & conventus juridicus. Vide Leandrum in deſcr. Italiæ, Blondum, & J. Candidum in Aquilegienſium hiſtoriâ.

Forum Licini, Inſubrum op. Plin. *Prieve d' Incino* Leandro, Niger autem *Lignano* appellat.

Forum Limicorum, Hiſp. Tarracon. urbs. Ptol. *Puente de Lima*, teſte Floriano, Portugalliæ opidum.

Forum Livii, vulgò *Forli*, urbs Gall. Togatæ, in viâ Æmiliâ, media inter Faventiam, & Cæſenam urb. Romandiolæ. Pop. *Forolivienſes*.

Forum Narbaſorum, op. Hiſp. Tarracon. in finibus Aſturum exciſum : locus *Arvas* hodiè, teſte Mor. nominatur, inter Legionem, & Oretum.

Forum Neronis, Gall. Narbon. urbs. Ptol. populi *Foroneronienſes*, & *Lutevani*, vide *Luteva*.

Forum novum, Sabinorum urbs. Plin.

Forum Popilii, Flaminiæ in Italiâ urbs. Plin. *Forlimpopoli*. Leandro.

Forum Seguſianorum, op. Gall. Lugd. Ptol. *Feurs* Dalechampio, aliis *Bourg en Breſſe*.

Forum Sempronii, Umbrorum civitas. Ptol.

Forum Tiberii, Helvetiorum civitas in Galliâ juxta Rhenum. Ptol. *Keyſerſtull*, teſte Rhenano. *Zurzach* Tſchudo, *Zurich* aliis dicitur.

Forum Trajani, in Sardiniâ urbs. Anton.

Forum Truentinorum, Plin. Italiæ urbs in Galliâ Ciſalpinâ. *Brentinore* Leandro.

Forum Vibii, Galliæ Tranſpadanæ urbs, hodiè *Bibiena*.

Forum Voconii, vel *Vocontii*, Gall. Narbon. op. *Chambery* Pineto, aliis *Freius*.

Forum Vulcani, *Campi Phlegræi* Plin. & Solino hodiè *La Solfatara*, locus Campaniæ apud Puteolos, inde 2. m. p. Neapolim verſus diſtans, in morem ingentis Theatri ignes perpetuos emittens, & ſulfur gignens.

Foſi, pop. Germaniæ, Cheruſcis finitimi. *Dietmerſcher* teſte Althamero. Sed aliis *Foſſewerde*, tractus Friſiæ occidentalis, ubi non longe Foſete inſula, vulgo *Amelandt* teſte Hier. Verrutio.

Foſſa Canopica, quâ navigatur Alexandria Canopum. Strabo, & Stephanus.

Foſſa Cimbrica, quam nullam volucrem ſupervolare poſſe ſcribit Antigonus in Mirabilibus.

Foſſa Cloelia, Dionyſius Κλοιλίας τάφρυς vocat. Livius etiam pl. num. *Foſſas* habet lib. 2. ubi de C. Martio Coriolano. *Poſtremum ad urbem à Pedo ducit, & ad Foſſas Cluilias 5 ab urbe m. p. caſtris poſitis populatur inde agrum Romanum.* Plut. de eâdem re in vitâ Marcii. Περὶ τὰς λεγομένας Κλοιλείας τάφρυς καλεσσαμένου τινὰ ἐγχώριον τὸ πλῆθος ταδίους ἀριστῶς.

Foſſa Corbulonis. *Leck*, teſte Ortelio, flu. Batavorum in Hollandiâ, à *Corbulone* ex Rheno derivatus, ſpatio 23. m. p. Moſæ congrediens ad Crimpam pagum.

Foſſæ Druſianæ, flu. Germ. infer. in ducatu Geldriæ, à *Druſo* ex Rheno derivatus, vulgò *Yſel*, vel *Yſſel* Ortelio.

Foſſæ Marianæ, Ptol. Gall. Narbon. urbs, ad alterum ex Rhodani oſtiis ſita, ita dicta à *foſſa propinquâ*, quam Marius ex Rhodano duxit in vicinum. Strabo lib. 4. Gallicè *Aigues mortes*.

Foſſæ Neronis, *Licola*, teſte Sanſelicio, foſſa, quam Nero ex ſinu Baiano Hoſtiam uſque perducere tentavit.

Foſſæ Papyrianæ, Tuſcorum civitas. Ptol.

F R.

Francfordia, vide *Francofurtum*.

Franci, pop. Germ. quorum reg. *Franconia*, ampla, quæ & Francia Orientalis, ad Gallicæ Franciæ diſcrimen, nominatur ; qui in Galliam trajicentes, illi nomen Franciæ indiderunt, fueruntq; propterea Galli deinceps *Franceſi* dicti apud Italos, & alios. Fuerunt & *Franci* in Germ. inferiori, prius Sicambri, Oroſio teſte ; quorum opidum adhuc *Francken* in ducatu Bergenſi durat, ſeu in comitatu Marchenſi, teſte H. Junio. In Friſiâ quoq; habitaſſe Francos teſtatur Procopius, ubi *Franeker* urbs. Horum meminit Claud. de Laud. Stil. lib. 2.

Qui mihi Germanos ſolus Francoſque ſubegit.

Francia occidentalis (orientalis enim eſt Provincia Germaniæ, & *Franconia* dicitur) pars Galliæ inter Ligerim, & Sequanam, quæ propriè *La France* à Gallis nominatur, licèt apud Italos, nomen Franciæ toti Galliæ, exceptâ magnâ Belgicæ parte, tribuatur. Claud. de laude Stilic. lib. 1. ——— *Provincia miſſos*

Expellet citius faſces, quam Francia reges
Quos dederis.

Lib. in Baſilico Ἔστι γένος Κελτικὸν ὑπὲρ Ῥῆνον ποταμὸν ἐν αὐτόν. Ὠκεανὸν καθῆκον, ὅπερ ἐν πυρεσσόμενον πρὸς τὰ τῶν πολέμων ἔργα, ὥστε τὴν περιοικοῦσαν ἀπ' αὐτῶν ἐυφημεῖσθαι τῶν πέριξ, ὀνομάζονται Φραγκοί. Οἱ δὲ ὑπὸ τῶν πολλῶν κέλτοι Φραγκοί : ubi M S. οἱ Φίρεγκοι.

Franciſcus Accurſius, Juriſconſultus, Forentiæ natus, Jus civile Bononiæ, An. Dom. 1225. cum ingenii, atque induſtriæ laude profeſſus eſt. Vide plura de eo apud Hotomannum.

Franciſcus, Gallorum rex, An. Dom. 1515.

Franciſcus Petrarcha, Poeta nobilis, Romæ, circa An. Dom. 1339.

Franciſcus Catelluſius, vir fortiſſimus, cujus opera Carolus Joannes Conſtantinop. Imp. in patriam rediit, cujus Imperator ipſe Leſbum inſulam dono dedit. Blond.

Franciſcus de Vico, urbis Præfectus, Viterbium Pontifici proditione abſtulit, An. Dom. 1392. Blond. Platina.

Franciſcus Sfortia, Mediolani regulus, Venetos vicit, cepitque, quibus mox reconciliatus eſt.

Franciſcus, Franciſcanorum familiæ author, à Gregorio Pontifice Rom. in numero Sanctorum inſcriptus eſt, An. Dom. 1228. Ex Aſſiſiâ Italiæ civitate oriundus fuit.

Francofurtum, & *Francfordia*, Helenopolis olim ex vet. inſcriptione, quaſi *Francorum trajectus*, urbs Germ. magnæ clariſſima, ad Moenum flu. libera, & Emporium celeberrimum. Eſt & *Francfurtum* ad Oderam urbs Germ. in March. Brandenburgenſi, gymnaſio celebris. Duabus prior urbs in anno nundinis, & Imperatorum electionibus nobilem ſe reddit.

Franconia, orientalis Germ. ſup. regio, partim plana, & partim montoſa, montes ipſi haud difficiles, ager non admodum pinguis, nam plerumque arenoſus eſt. Multis in locis conſiti colles vineis, gratum producunt vinum, maximè vero apud Herbibolim, vulgò *Wertzburg*, multæ ſylvæ, & multa venatio eſt. Terra in multas partita domos, quamvis Epiſcopum Herbipolenſem ducem Franconiæ dicant. Moguntina Eccleſia, & Bambergenſis plurima obtinent loca. Palatinus quoque Comes haud parvam ſibi partem vendicat. Marchiones, & Comites in eâ ſunt. Multæ præterea civitates Imperiales apud Francones florent. Vulgo *Frankenlandt*.

Francus, Hectoris fil. Celtis imperavit poſt dirutam Trojam.

Frateria,

Frateria, vel *Phrateria*, Daciæ urbs. Ptol. *Brossa* teste Lazio, & Hungaricè *Zarzuara*.

Fratuertium, op. Apuliæ Peucetiæ, vulgò *Terza*.

Fraxinetum, op. Liguriæ ad Padum flu. vulgò *Frassimel*.

Fraxinum, vulgò *Fresno*, op. Hisp. geminum. Unum in Bæticâ, & Vandaliâ, alterum in Tarracon. apud Bilbilim. Est & op. Hisp. in Castella vet. & alterum in eadem Castella apud Carpium. *Faxinum* præterea apud Anton. op. olim, nunc pagus Lusitaniæ in regno Portugallico, *Alpalhano*, seu *Gaviano*, teste Vascone.

Fredericus Ænobarbus, Imp. qui ad expeditionem Hierosolymitanam profectus, quum aliquot Armeniæ opida jam cepisset, in amnis transitu periit.

Fregella, urbs Italiæ. Steph. quæ olim Opicorum erat, deinde Volscorum facta est, olim clarissima, inter Formias, & Sinuessam sita, non procul à Liri amne; Cujus etiam hodiè non obscura extant vestigia, ex quibus facilè potest æstimari quanta olim fuerit ejus amplitudo. Hæc cum à Romanis defecissent, diruta fuit, & ad vicum jam usque à Strabonis tempore reducta. Eadem dicitur & *Fregellæ* multitudinis numero. Silius lib. 5.

——— *Hunc tristes luxere Fregellæ.*

Et lib. 8. *Obsessæ campo squalente Fregellæ.*

Ubi tamen Cluverius *Fregena* legit. Populi *Fregellani*. Plin. 3. 5. & *Fregellana vitis* apud Columellam 3. 2.

Fregenæ, op. Hetruriæ, inter Alsium, & ostia Tiberina. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. cap. 2.

Freginates, Italiæ pop. Plin. 3. 5.

Frentani, & *Ferentani*, Italiæ pop. inter Marrucinos ad occid. & Apulos ad ort. Eorum meminit Sil. lib. 8.

Marrucina simul Frentanis æmula pubes.

Friburgum, urbs gemina, una in Helvetiis, Bernæ finitima, altera in Germaniâ magnâ in Brisgoiâ reg. academia, & sedes episcopi Basilienses.

Fridericus, 1. Suevus, dictus Ænobarbus, Roman. Imp. circa An. Dom. 1153.

Fridericus, 2 Rom. Imp. An. Dom. 1212.

Fridericus, 3 Austriæ dux. Rom. Imp. An. Dom. 1440.

Fridericus Arrago, Siciliæ rex, Calabriam subegit. Blondus lib. 9. Æmil. lib. 9.

Fridigernus, Gothorum rex, an. U. C. 1128.

Frigidus, flu. Japodum, inter Aquileam & Æmoniam, ubi Theodosius Imp. Eugenium tyrannum vicit. Item Tusciæ flu. in agro Aretino, hodiè *Freddo*. Tibul. 4. 8.

Atque Aretino Frigidus amnis agro.

Quidam *Eretino* legunt, & *frigidus* adjectivè sumunt.

Frisiabones, Plin. 4. 15. pop. Germ. inter Helium, & Flevum Rheni ostia, Hollandos Septentrionales quidam, alii Zelandos esse putant.

Frisii, pop. Germ. ad Oceanum, inter ostia Rheni & Visurgis flu. incolentes; quorum alii *majores*, alii *minores* appellantur. Illorum regio *Oostfriesen*, id est, *Frisia Orientalis*, horum *Westfriesen*, i. e. *Frisia Occidentalis*, dicitur. *Frisiones* Sigisberto, & aliis posterioribus dicuntur.

Frisinga, urbs Vindeliciæ in Bavariâ ad Mosacum fluvium. Vide *Fruxinum*.

Fro, & *Thor* nomina Deorum in historiâ Saxonis Grammatici.

Frons Africæ, vulgò *Capo de bona Speranza*, incolis *Zanguebar*, teste Marmolio. Verum cum à Plinio & Melâ post Cornu Hesperium in orâ occident. maris Atlantici describitur, ab aliis *Capo Verde*, incolis *Tagazza* esse putatur.

Frons Asiæ, ora Asiæ Orientalis, quæ Oceano Eo alluitur.

Frons Galliæ, quæ Oceano ad occid. expositа est.

Frons Germaniæ, ea pars quæ Danubio objacet.

Frons Hispaniæ, quæ Oceano occiduo adjacit.

Frons Italiæ, ea pars, quæ inter 2 promuntoria Leucopetram, & Lacinium in mare porrigitur.

Frontinus, cognomento Julius, scripsit de scientiâ militar. Prætor Urbanus fuit, Vespasiano 2. ac Tito Coss, ut ait Tacitus lib. 4. Histor. quod fuit an. U. C. 823. Eo ejurante hanc dignitatem cepit Domitianus, *Consularem virum* eum appellat Ælianus lib. De instruendâ acie præfat. ad Adrianum Cæsarem cap. 1. In consulum tamen serie nulla ejus mentio, ut fuisse videatur ex consulibus in demortui locum suffectis. In pretio erat temp. Nervæ, & Trajani. Unde Ælian. præfat. Tactic. ait Frontinum idem argumentum tractasse, atque eum suæ ætatis scriptorem vocat. Vide Voss. de Hist. Lat. lib. 3. 737. 738.

Fronto, philosophiæ simul & dicendi præceptor M. Antonini Imp. adeo ab illo dilectus ut statuam ei à Senatu erigi peteret. Jul. Capitolinus. Alterius *Frontonis* meminit Tacitus. Itemque Juvenalis Sat. primâ.

Frontonis Platani convulsaque marmora clamant.

Et Martialis.

Clarum militiæ Fronto togæque decus.

Frumentius, in Indiâ interiori Evangelium prædicavit, qui ab Athanasio ob id institutus fuit Episcopus. Totam hanc historiam lege apud Sozom. 2. 25. & Socratem. 1. 15.

Frusino, civitas Campaniæ, Falerno agro vicina, cujus incolæ *Frusinates* dicuntur Plin. 3. 5. Inde *Frusinona colonia* Frontino. Juvenal. Sat. 3.

——— *Optima Sora*
Aut Fabrateria domus, aut Frusinone paratur.

Silius lib. 8.

Suessa, atque à duro Frusino haud imbellis aratro.

Ptolemæo *Frusinum* dicitur.

Fruxinum, *Frysingen*, teste Rhenano, urbs Vindeliciæ ad Isaram flu. in Bavariâ, inter Augustam ad Occid. 8. & Landshutam ad ort. 6. Ac inter Monachium ad austr. 8. & Ratisbonam ad bor. 11. leuc. in colle apud Mosaci flu. cum Hisarâ confluentiam. Dicitur & *Frisinga*.

F U.

Fucinus, lacus Italiæ in Marsorum regione. Niger scribit hodiè *Lago di Mario* ab opido illi vicino sic appellato vocari. Virg. Æn. 7.

Te nemus Angitiæ, vitreâ te Fucinus undâ.

Sil. lib. 4. ——— *Vitreo quem Fucinus antro*
Nutrierat. ——— ———

Fusidius, fœnerator imbrobissimus. Horat. Ser. 1. Sat. 2.

Fusidius vappæ famam timet, ac nebulonis.

Fugalia, festa fuerunt Romæ in memoriam exactorum regum, vulgò *Regifugia* dicta; solita celebrari mense Februario post Terminalia. August. De Civit. Dei.

Fulco, Aude gravensium princeps, quintus Rex Hierosolymorum, equo in caput eversо occubuit. Volat.

Fulda, metropolis ejus in Germania regionis, quam olim Bucconiam appellarunt, quæ inter Thuringiam, Franconiam, Wederangiam, & Hassiam sita est. A flu. *Fuldâ* præterlabente nomen accepit. Vulgò *Fulden*.

Fulginates, pop. Umbriæ in Italiâ. Plin. 3. 14. *Fulgine* hodiè Leandro.

Fulsinates, pop. Illyrici. Plin. 4. 21.

Fulsinium Catoni, *Fulcinium* Appiano, Umbriæ urbs, quam Leander *Fuligno* vocari tradit.

Fulvius Flaccus Censor, tectum marmoreum Junonis Laciniæ spoliavit, ut ædem, quam dedicaverat Equestri Fortunæ, tegeret. Liv. lib. 24.

Fulvius, Senator Rom. Octavii Imp. intimus amicus, ac familiaris, qui cùm Imperatoris arcanum suæ aperuisset uxori, ac illa cæteris patefecisset matronis, Imperator eum tam acriter reprehendit, & culpavit, ut ipse, & uxor violentas sibi attulerint manus. Plutarch. lege *Fabius*.

Fundi, op. Italiæ prope Caietam, ad viam Appiam. Strabo lib. 5. Φοῦνδοι, πόλις ἐπὶ τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππίᾳ κειμένη, Silius lib. 8.

Fundique & regnata Lamo Caieta, domusque
Antiphatæ compressa freto.

Horat. Serm. 1 Sat. 5.

Fundos Aufidio Lusco Prætore libenter
Linquimus. ———

Inde generosa vina, scriptoribus commendata. Mart. 13. 15. *Cæcuba Fundanis generosa coquuntur Amyclis.*

Furiæ, Noctis, & Acheronris filiæ tres, *Alecto*, *Tisiphone* & *Megæra*. Fictum est à poetis infera loca Furias habitare, sed tormenta scelestæ mentis esse veteres voluerunt. Cic. pro Roscio Amer. Tres etiam hæ Furiæ significant 3 animi affectus, qui homines in omnia facinora

præcipites agunt, quorum Ira ultionem deſiderat, Cupiditas opes, Libido voluptates. Eurip. in Oreſte. Vide *Diræ*, & *Eumenides*.

Furius Camillus Aruntius Scribonius, conſul cum Cn. Domitio Ænobarbo an. U. C. 784.

Furina, Dea furium, ſecundum Etruſcos verò dea Sortium ad lites dirimendas. Sacra ejus *Furnalia*, vel *Furinalia*.

Furinæ lucus, ubi C. Gracchus interfectus eſt. Plut.

Furnius, Hotatii amicus. Serm. 1 Sat. ult.

——— *Simul his te candide Furni.*

Furnius, conſul cum Domitiano Aug. an. U. C. 873.

Fuſcianus, coſ. cum Syllano, an. U. C. 940

Fuſcus, conſul cum Dextro. an. U. C. 977.

Fuſidius, orator. Cic. in Bruto.

Fuſius, orator. Cic. lib. 2. de Oratore.

Fut, *Phthut* Ptol. Mauritaniæ flu. non longè ab Atlante monte. Plin. 5. 1.

F Y

Fyternus, Frentanorum flu. Ptol. *Tyfernus* aliis.

G A.

Gaal, filius Ebed. Jud. 9. Lat. *abjectio*, ſive *abominatio*.

Gaana, Cayæ Syriæ urbs. Ptol. *Sinna* Straboni, ut Simlero placet.

Gaas, mons juxta Thamnathſare, in cujus ſeptentrionali parte ſepultus eſt Joſue. Joſ. 24. Lat. *tempeſtas*, vel *commotio*.

Gaba, civitas, quæ & *Gabaa* videtur. Iſ. 10. Lat. *collis*, vel *calix*.

Gabaa, civitas tribûs Judæ. Joſ. 15. 1 Reg. 11. quam ædificavit Aſa rex Judæ. 3 Reg. 15. Eadem quæ *Gaba*.

Gabael, Gabriæ frater. Tobit. 1. 14.

Gabala, Syriæ Cayæ op. Ptol. *Gibel* Volaterrano, *Margad* Nigro dicitur. Item Phœniciæ, & Arabiæ urbs. Steph. Scribitur & *Gabal*.

Gabalæca, Vardulorum in Hiſp. urbs. Ptol.

Gabale, Mediæ urbs. Ptol.

Gabales, Gall. Aquitanicæ pop. Plin. 4. 19. Velaunis & Arvernis finitimi, quorum regio *Gevodan*, teſte Poldo. Sidon. Apollin. Carm. 24.

Tum terram Gabalûm ſatis nivoſam.

Cæſari *Gabali* dicuntur. Eorum op. *Gabalum*, *Le Gavauldam* nonnullis.

Gabalus, Rom. Imp. qui ſe Solem dici voluit, quare *Heliogabalus* dictus eſt.

Gabaon, Metropolis Hevæorum, ab Hieroſolymis 50. ſtadiis diſtans. Joſ. 18. Hæc è tribu Benjamin filiis Aaron eſt aſcripta, nunc (ut ait Hieronymus) oſtenditur villa eodem nomine in quarto milliario à Bethele contra occidentalem plagam, juxta Rama, ubi Salomon, oblatis victimis, divinum meruit oraculum. Lat. *collis*, vel *calix*, aut *dorſum*, vel *elevatio iniquitatis*, pop. *Gabaonitæ*.

Gabbatha, Græcè dicitur λιθόστρωτον, i. e. *lapidibus ſtratus*, Erat autem locus editior, vel Stratum lapideum eminens Hieroſolymis iudicio accomodatum. Joan. 19. 13.

Gabathon, civitas in tribu Dan. Joſ. 21. quæ & *Gebbethon*.

Gabaopolis, op. Galilææ. Steph. Joſeph. Antiqu. libr. 6.

Gabba, urbs Syriæ, gentile *Gabbenus*. Steph.

Gabee, civitas in tribu Benjamin. Joſ. 18. quæ & *Gabae*.

Gabellus, Lombardiæ Ciſpadanæ flu. Plin.

Gaber, filius Uri. 3 Reg. 4. Lat. *vir*, ſeu *fortis*.

Gaberius, eques Romanus proventu caprarum ditari volens, grave damnum ſenſit. Varro de R. R. 2. 3.

Gabienus, fortiſſimus Aug. Cæſaris claſſiarius à Sext. Pompeio captus, cujus juſſu inciſâ cervice jacuit in litore toto die, deinde cum adveſperaſſet, petiit ut Pompeius ad ſe veniret, aut aliquem ex charis mitteret, ſe enim ab inferis remiſſum habere quod nunciaret. Miſit plures Pompeius ex amicis, quibus Gabienus dixit, *Diis Inferis placere Prmpeii cauſas, & partes pias*; proinde eventum futurum quem optaret, hoc ſe nunciare juſſum, argumentum fore veritatis, quod peractis mandatis, protinus expiraturus eſſet, idque ita evenit. Plin. 7. 1.

Gabii, Volſcorum urbs, 70. m. p. ab urbe diſtans, à Galacto, & Bio fratribus Siculis condita. Solinus cap. 8. Fraude autem Sexti Tarqu. Suberbi filii in Romanorum ditionem redacta. Livius lib. 1. Virgil. lib. 6. Urbis hujus originem refert ad Reges Albanorum, quibus enumeratis, ſic ſubdit.

Hi tibi Nomentum & Gabios, urbemque Fidenam
Hi Collatinas imponent mœnibus arces.

Sub Auguſti Imperio deſertam fuiſſe plurimâ ſui parte teſtantur authores. Hor. lib. 1. Ep. 11.

Scis Lebedus quàm ſit Gabiis deſertior, atque
Fidenis vicus. Prop. lib. 4. Eleg. 1.
Quippe ſuburbanæ parvâ minus urbe Bovillæ,
Et qui nunc nulli, maxima turba Gabii.

Dionyſius Halic. lib. 4. in hiſtoriâ Tarquinii Νῦν μὲν ὀλίγη ἐστὶ συνοικουμένη πᾶσα, πλὴν ὅσα μέρη παανδοχεύδιαι καλὰ τὸν ὁδὸν. Τότε δὲ πολυάνθρωπος, ἡ εἴτις ἄλλη μεγάλη. Cauſam Lucanus bellis Civilibus attribuit. Lib. 7.

——— *Gabios, Veioſque Coramque*
Pulvere vix tectæ poterunt monſtrare ruinæ.

Gabim, nomen civitatis Iſ. 10.

Gabina, Juno à Gabinis religioſiſſimè culta. Virg. Æn. 7.

——— *Quique arva Gabinæ*
Junonis, gelidumque Anienem & roſcida rivis
Hernica ſaxa colunt. ———

A. Gabinius Romanus vir Conſularis, qui cum Syriæ præeſſet, Ptolemæum Ægypti regem in regnum reduxit, quo nomine damnatus eſt.

Gabinius, hiſtoricus Romanus, citatur à Strabone lib. 17. In hæc verba, *Sed nec Gabinius Romanarum rerum ſcriptor in deſcribendâ Mauritaniâ, fabulis prodigioſis abſtinet.* Scribit enim apud Lingen Antæi ſepulturam eſſe, & compagem oſſium cadaveris abſumpti cubitorum ſexaginta, namque à Sertorio detectam, & iterum humatam. Addit etiam de Elephantis fabuloſa quædam, &c.

Gabinus cinctus. Virgil.

Ipſe Quirinali trabeâ cinctuque Gabino
Inſignis referat ſtridentia limina conſul.

Ubi Servius, *Gabinus cinctus eſt togâ ſic in tergum rejectâ, ut una ejus lacinia à tergo revocata hominem cingat. Hoc autem veſtimenti genere utebatur Conſul bella indicturus, ideo quia cum Gabii Campaniæ civitas ſacris operaretur, bellum ſubito venit, tum cives accincti togis ſuis ab agris ad bella profecti ſunt, & adepti victoriam.* Lucan. lib. 1.

Turba minor ſequitur ritu ſuccincta Gabino.

Liv. lib. 8. De Conſule Decio qui ſe devovebat. *Ipſe incinctus cinctu Gabino armatus in equum inſiluit.* Denique interpres Perſii ita ſcribit, *Habitu Gabino Dii penates formabantur involuti togâ ſupra humerum ſiniſtrum & ſub dextro.*

Gabinus Preſbyter, civis Rom. juſſu Diocletiani Imp. in carcerem conjectus eſt, ibique extinctus. Volater.

Gabrantonicorum portus, vulgò *Sueby*, teſte Camdeno, op. Albionis in orâ Angliæ orientali apud Ocellum promuntorium, in oſtia Abi, & Vedræ flum. Ptol. ſed in Codice Græco *Gabrantuicorum* legitur.

Gabri, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Plin.

Gabreta,, Ptol. pars Sylvæ Bohemicæ ad occ. inter ipſam Bohemiam & Nortgoiam divortia faciens.

Gabriel, nomen Angeli, Luc. 1. i. e. *vir Deus*, vel *Dei*.

Gabriel, Brixienſis Cardinalis Preſbyter, qui mirari ſolebat ſe annos 30 nulli mortalium ſuccenſuiſſe.

Gabris, Mediæ duo diverſa opida. Ptol.

Gad, Palæſtinæ urbs, ut habet Benjamin, quam ſuo tempore *Niphas* dici ſcribit. Item filius Jacobi ſeptimus ex Zelpha ancilla Leæ uxoris ejus. Gen. 10. Nomen etiam Prophetæ. 1 Reg. 22. A verbo גדד *gadad turmatim convenire*. *Gad* primum ante alia Numina apud Syros culta, memoratus Gen. 30. com. 11. *Peperit itaque Zilpah ancilla Leæ ipſi Jacobo filium, & ait Leah* בגד *Bagad, & vocavit nomen ejus Gad.* Ebræorum aliqui *Fortunam bonam* hic intelligunt, Leamque loquuntur, quaſi partui benè eſſet ominata; unde vulgata editio, quæ D. Hieronymi dicta, *Feliciter* pro *Bagad* habet. Rabbini ſiquidem reſolvunt בגד in בא גד i. e. *venit Gad*, quod interpretan-

tur

tur per בא מול טוב *Ba Mazal tob*, i. e. *venit Fortuna Bona*, ſive *fidus bonum*, *bonus Dæmon*. Et Mazorethis eſt hæc una ex quindecim dictionibus, quæ ſcribuntur ut una, & leguntur ut duæ. Certe גאר Arabibus *bonus*, ſeu *beneficus* eſt, adeoque *Jovis ſtellam* denotat. Ut Ebræi autem, ita Chaldæi locum illum Geneſeos, de verbis Leæ interpretantur. Onkelos enim habet אתא גד *Atha Gad*, i. e. *venit Fortuna*, ſeu *Gad*. Arabs quoque editionis Erpenianæ idem habet. Sed Paraphraſtes ille Pentateuchi qui ſub Jonathanis Ben-Uzielis nomine circumfertur, אתא מזלא טבא *atha Mazala taba*, i.e. *venit Mazala* ſive *Fortuna Bona*. Atque Targū Hieroſolymitanum גרא טבא אתא i. e. *venit Geda*, ſeu *Gad felix*, ſive *bonus*. Verum heic ſeptuaginta ἡ εἶπα Λεία, ἐν τύχῃ, vertunt, quaſi *Berh* ſervilis eſſet loco præpoſitionis. Atque ita habet exemplar vetuſtiſſimum Geneſeos in Bibliotheca Cottoniana: Sed & in Græcorum verſionibus nonnullis legebatur εὐτύχημα, uti videre eſt apud B. Chryſoſtomum in Gen. ſermone 56. Id interpretatur ille per ἐυτυχὲς τῷ σώματι. Inde etiam Latinis olim, *Beata facta*, vel *Felix ſum* ibi ſubſtitutum, uti advertit ibidem D. Auguſtinus. Vide Seld. de Diis Syris Synt. 1. cap. 1.

Gadalaiphus, aliàs *Dagalaiphus*, coſ. cum Gratiano an. U. C. 1119.

Gadanus, vir auſterus, qui apud Jordanem magnâ conſenuit abſtinentiâ, ſub Dio degens.

Gadara, urbs Palæſtinæ in Cœle Syriâ. Steph.

Gadareus Sophiſta, qui prius more mendicorum peregrinabatur, tandem vero Maximiani beneficio conſulatum adeptus eſt.

Gaddel, nomen viri. 1 Eſdr. 2.

Gadder, civitas in tribu Judæ. Joſ. 22. quæ & *Gedera* dicitur, & à Stephano *Antiochia*.

Gaddi, filius Suſi, princeps tribûs Joſeph. Num. 13. Et nomen loci. 1 Par. 12.

Gaddis, fil. Mattathiæ. 1 Macchab. 2.

Gadetes, civitas Syriæ, non longè ab Aſcalone, ex quâ Theo Rhetoricæ præceptor, qui Strabonis ætate floruit.

Gaderoth, urbs in tribu Judâ. 2 Par. 28. Lat. *muri*, *maceriæ*, aut *ſepes*.

Gades, *Gadira* Græcis. Inſula Hiſp. Bæticæ proxima continenti contra Cæſarianam, & portum Mneſthei, cum urbe epiſc. ſub Archiepiſc. Hiſpalenſi, inde 19. leuc. à Tyriis condita, col. Rom. inter oſtia Bætis, & Calpen. Inde *Gaditanus*, ut *mare Gaditanum*, & *Gaditanæ puellæ*, quæ agilitatis, laſciviæque nomine olim pretio fuerunt. Mart. 6. 71. *Et Gaditanis ludere docta modis.*

Juvenal. ——— *Ut Gaditana canoro*
Incipiat ſtrutire choro.

Græcis, uti dixi, *Gadira*. Suidas. Γάδιρα, τίτλῳ καλὰ ἡ Ἑσπερία μοῖραν ὀπτικλεῖσιν ἡ θαλάσσης, ἡ ὅτι ἐκεῖθεν ὅπου ἡ πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν Ἀτλαντίδα θάλασσαν ἡ ὠκεανὸν ἦν διαπλεῦσαι ὁκ οἶδν βεβχάδη ἡ ζαλοῦσθαι τυγχάνουσι. Deinde rationem nominis profert Γάδιρα παρὰ τὸ γῦν, ἡ τὸ δεῖσθαι ὃ ἔστι περιλλῷ. Solinus vero aliud etymon longe veriſimilius reddit, cap. 6. *In capite Bæticæ, ubi extremus eſt noti orbis terminus, inſula à continenti ſeptingentis paſſibus ſeparatur, quam Tyrii à Rubro mari profecti Erythræam, Pœni linguâ ſuâ Gadir, id eſt, ſepem, nominarunt.* Unde Heſychio Γάδειρα τὰ ὠκεανοπερίμετρα, & Rufus Avienus in Deſcriptione Orbis.

Pœnus quippe locum Gadir vocat undique ſeptum.

Hebræis certè גדר *gadar* eſt *ſepire*, unde גדר *geder*, *maceria*, *ſepimentum*.

Gador, vel *Gedor*, locus. 1 Paral. 4.

Gadullius Gallicanus citatur Nonio in voce *canalis*.

Gæa, civitas Arabiæ Felicis, & inſula in Syrti majori. Ptol.

Gæon, à Joſepho dicitur *Nilus*, rectius ſcripſeris *Gion*.

Gæſatæ, pop. ad Rhodanum habitantes, qui unà cum Senonibus Romam ceperunt. Plut. & Strabo. Hos Polybius ait profectos à locis Rhodano vicinis ad ea quæ ſunt circa Padum. Idem eos ait ſic eſſe dictos διὰ τὸ μιᾶδι σαγιδῖ, Ἡ γὰ λέξις, inquit, αὕτη τῦτο σημαίνῃ κυρίως.

Gætulia, regio Libyæ interioris, Garamantibus finitima, cujus incolæ *Gæturi*. Lucan. 4.

Autololes, *Numidæque vagi*, *ſemperque paratus*
Inculto Gætulus equo. Sil. lib. 3.

Vos quoque deſertis in caſtra mapalibus itis
Miſceri gregibus Gætuli aſſueta ferarum,
Indomitiſque loqui, *& ſedare leonibus iras*:
Nulla domus, *plauſtris habitant*, *migrare per arva*
Mos, *atque errantes circumvellare penates*.

Virgil. Æn. 4.

Hinc Gætulæ urbes, *genus inſuperabile bello*.

Salluſtius in bello Jug. *Africam initio habuere Gætuli & Libyes*, *aſperi*, *inculti que*, *queis cibus erat caro ferina atque humi pabulum*, *uti pecoribus*. *Hi neque moribus*, *neque lege*, *aut imperio cujuſquam regebantur*: *vagi*, *palantes*, *quæ nox coegerat*, *ſedes habebant*. Leonibus abundabat hæc regio. Virg. Æn. 5. ——— *Gætuli terga leonis*.

Horat. *Non vides quanto moveas periclo*
Pyrrhe Gætulæ catulos leænæ.

Gætulicus, hiſtoricus, de quo Voſſius de Hiſt. Lat. 1. 25.

Cn. Lentulus Gætulicus, Tiberii & C. Caligulæ temporibus vixit. Pater ejus fuit Cn. Lentulus Coſſus Gætulicus, qui cum L. Calpurnio Piſone conſulatum geſſit an. U. C. 752. Hujus mortem Tacitus refert lib. 4. Annalium. Ibidem & filii meminit, quem conſulatum geſſiſſe ait cum C. Calviſio Sabino an. U. C. 778. Eo anno Tiberius Imp. Româ cum modico comitatu in Campaniam abiit: nec Romam poſtea reverſus fuit, ut præter Tacitum auctor eſt Sueton. in Tiberio cap. 39. & Dio lib. 48. Anno autem proximo hic ipſe Gætulicus in Germania ſuperiori cum proconſulari fuit imperio, quinto imperii ejus anno occiſus eſt Romæ Sejanus. Tum accuſatus quoque Gætulicus, quod Sejani filium ſibi generum deſtinaſſet. Sed animoſâ ſatis epiſtolâ ſe defendit, ac tantum effecit, ut delator urbe exigeretur: quâ de re vide Tacitum lib. 6. Annalium. Dum ſuperioris Germaniæ legiones curat, ut ibidem legere eſt, *mirum amorem adſecutus eſt*, *effuſæ clementiæ*, *modicus ſeveritate*, *& proximo quoque exercitui per Luc. Apronium ſocerum non ingratus*. Sed benevolentia iſta militaris cum poſt Tiberii obitum Caio ſuſpectum reddidit. Nec aliâ de cauſâ ab eo occiſus fuit. Docet hoc nos unus Dio Caſſius lib. 59. Γαιῶλικὸν Λεντοῦλον, τάτε ἄλλα ἐυδόκιμον ὄντα, ἡ τ' Γερμανίας ἄρχοντα, ἀπέκλεινε, ὅτι τοῖς στρατιώταις ᾠκείωτο. Hiſtoriam ſcripſit, cujus meminit Tranquillus in Caligulâ cap. 8. *Cn. Lentulus Gætulicus* (Caligulam) *Tiburi genitum ſcribit*. Poematis etiam claruit. Hinc Martialis præfat. lib. 1. *Sic ſcribit Catullus ſic Marſus*, *ſic Pedo*, *ſic Gætulicus*. Meminit & Probus Grammaticus in Virgil. Georg. 1. ubi tres ejus hexametros adfert. Adhæc Sidonius lib. 2. epiſt. 10. ubi nomen amicæ ejus Cæſenniæ fuiſſe ait. Et Carm. 9.

Non Gætulicus hic tibi legetur.

Imò & ejus eſſe epigrammata videntur, quæ libb. 3. & 6. Antholog. leguntur ſub nomine Γετυλίκε, vel, quod malim, Γετυλικῦ.

Gagaſmira, Indiæ intra Gangem urbs.

Gagates, flu. Siciliæ, in quo lapides ejus nominis primùm reperti.

Gage, Lyciæ op. ab amne Gage, ubi & Gagates lapis. Dioſcorides.

Gaham, fil. Nachor ex Rumâ concubinâ. Gen. 22.

Gaher, nomen viri. Eſdr. 2.

Gaia, fluviolus Hiſp. Tarracon. Liv.

Gainas, Scytha, tyrannus, Arianâ labe fœdatus; vide Sozomen. lib. 10. cap. 6. Et Euſeb. Eccles. Hiſt. 5. 32.

Gaius, Sextus Hieroſolymorum epiſcopus, An. Dom. 155. Item 26 Rom. Epiſcopus, an. Sal. 215.

Galaad, fil. Machir. filii Manaſſe. Num. 26. Item pater Jaræ, patris Hari. 1 Par. 5. Lat. *acervus teſtimonii*. Item regio Galilææ ad orientem ultra Jordanem, ubi dimidia tribûs Manaſſis accepit poſſeſſionem, cum Rubenitis, & Gaditis. Num. 32.

Galabrii, Dardanica gens circa Thraciam. Strabo.

Galactophagi, Scythiæ Aſiaticæ pop. à *lacte* denominati. Γλακτοφάγοι Hom. Il. 3. quos juſtiſſimos appellat, quòd tenui victu contenti ab omni injuriâ ſe continerent

Galactopotæ. Nomadum Getarumque populi, quòd frumenti expertes lacte veſcantur.

Galada, vel *Galadene*, vel *Galaditis*, regio Arabiæ. Steph.

Galadræ, urbs Macedonū in Pieriâ. Steph.

Galadrus,

Galadrus, mons quidam à *Galadro* Emathii filio dictus. Steph.

Galal, viri nomen. 1 Par. 9.

Galapha, Mauritaniæ Tingitanæ urbs. Ptol.

Galanthis, Alcmenæ ancilla, quæ cum domina ſua partûs doloribus laborans, à Junone ne pareret impediretur, mirâ aſtutiâ dicitur deam eluſiſſe: veniſſe quippe ad eam riſu, ac lætitiâ geſtientem, & ſolutam jam partu reginam mentiendo confinxiſſe: quâ re intellectâ admiratione ſimul ac dolore concitam Deam ſolutis manibus ſurrexiſſe. Tunc ſubito Alcmenam ſine ullo cruciatu Herculem enixam: Lucinam vero indignatam, mox Galanthidem in animal ſui nominis *galen*, i. e. *muſtelam* mutaſſe, hâc additâ pœnâ, ut ore quo præcipuè peccaverat, pareret. Ovid. Met. 9.

Galarina, urbs Siciliæ à Morgo Siculo condita. Steph. vide Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. cap. 8.

Galata, inſula non procul à Melitâ. Mela. Syriæ urbs, Polybio, Siciliæ inſula Plinio, Phocidis mons Plutarcho.

Galatæ, populi qui Galatiam habitant. Steph.

Galathea, nympha marina, Nerei & Doridis filia, à Polyphemo adamata, quem cum illa ſperneret, Acimque ei præferret, indignatus Cyclops, rivalem ſaxo de rupe avulſo interfecit, cujus caſum miſerati dii marini in fluvium ſui nominis eum commutarunt. Ovid. Met. 13.

Candidior nivei ſolto Galathea liguſtri.

Item Celtarum cujuſdam regis filia, à quâ *Gallia*, & *Galli* literâ L. geminatâ. Diod. Sicul. Eſt & nomen ruſticæ puellæ Virgil. in Bucolic.

Malo me Galatea petit laſciva puella.

Galatia, regio min. Aſiæ, Phrygiæ contermina, ita dicta à *Gallis*, qui relictâ patriâ ibi ſedes fixerunt. Hujus incolæ *Galatæ* vocantur, & *Gallograci*, quòd ex *Gallis* ſimul ac *Græcis* coaluerint. Ab Oriente Cappadociam, & Halym flu. ab Occidente Bithyniam, & Aſiam, à Meridie Pamphyliam, à ſeptentr. Pontum Euxinum, *Græcogalliam* & *Bucellariorum regionem* appellat Suidas.

Galatus, Polyphemi ex Galatheâ filius. N. Comes. 9. 8.

Galava, Angliæ op. Anton. *Kellenton* vulgò. Camdeno autem *Walwick* in Northumbriâ.

Galba, quidam à Plinio nominatur inter eos authores, quibus in conſcribendo libro 36. uſus eſt.

Galba Sergius, vir conſularis temporum ſuorum eloquentiſſimus, quem Tranquillus ſcribit ex præturâ Hiſpaniam obtinentem 30 millibus Luſitanorum perfidiâ trucidatis Viriarathini belli cauſam extitiſſe. Valerius autem ait eum trium Luſitaniæ civitatum convocato populo, tanquam de commodis ejus acturum, 9 millia hominum trucidaſſe. Pædianus dicit eum pro direptis Luſitanis accuſatum à Catone, duoſque amplexum filios prætextatos, abſolutum propterea miſericordiâ fuiſſe. Cic. in Bruto.

Galba, Sulpitiorum primus ab exilitate ita dictus. Eſt enim *galba* vermiculus miræ exilitatis qui in eſculentis naſcitur. Alii è contrario, quòd præpinguis fuerit, nominatum ſcribunt. Talem enim Galli vocant *galbam*. Alii quòd opidum Hiſpaniæ fruſtra diu oppugnatum, illitis demum *galbano* faſcibus ſuccenderit. Nonnulli quòd in diuturnâ valetudine *galbâ*, h. e. remediis lanâ involutis, uteretur. Vitam ejus lege ſis apud Sueton. & Plut.

Galbæ Caſtra, vicus ſeu pagus Veragrorum, inter Agnunum, & Vicum S. Joannis in Sabaudiæ, & Valeſiæ confin. *La motte des Saraſins* Gabr. Simeoni.

Galeagra, Turris eſt prope Trogillorum portum in Siciliâ, Liv. lib. 25. *Scala Græca* vulgò dicitur.

Galeatius, hiſtoricus, qui ſcripſit de bello Mediolanenſi & rebus in Italiâ geſtis, libros octo. Item Mantuanus quidam, qui Papiæ cum hybernaret, puellâ (quam unicè amabat) per jocum imperante, ſe in fluvium dejecit. Autore Pontano.

Galenus, medicus excellentiſſimus, ex Pergamo Aſiæ urbe; Clarus eſſe cœpit temporibus Trajani. Natus patre architecto civitatis eruditiſſimo, adoleſcens in Dialecticis, & elementis philoſophiæ, quòd ingenio valeret, feliciſſimè profecit, & mox ad medicinæ ſtudium animum adjecit. Præceptores audivit medicos eâ ætate præſtantes, Satyronem & Pelopem. Profectus deinde Alexandriam eſt, ubi tum hominum erat doctorum frequentia, quorum judicia & ſtudia exploravit. Romam quoque venit, ibique multa ſcripſit, annos natus quatuor & triginta. Inde enim diſcedens anno 37. in Aſiam rediit. Sed non multò poſt in Italiam literis Impp. Veri, & Antonini, revocatus eſt. Inde poſt interitum Antonini, qui in bello Marcomannico periit, in patriam rediit, ibiq; conſenuit, ac cum corpore & valetudine eſſet imbecelliori, quemadmodum de ſe ipſe ſcripſit, diligentiâ tamen in victu, & temperantiâ, ſatur ſcilicet nunquam de menſâ ſurgens, vitam in extremam uſque ſenectutem produxit

Galeotæ, vates quidam in Siciliâ. Cic. 1. de Divin. *Huic interpretes portentorum, qui Galeotæ tum in Siciliâ nominabantur, reſponderunt*, &c. Vide Ælian. lib. 12. cap. 46. Γαλεοὶ Heſychio. Γαλεοὶ, μάλιϛα ὄτοι καὶ ἡ Σικελίαν φασιν, De quibus ita Archippus apud Athenæum.

Γαλεοὶ γὰ πάντων μάντιων σοφώτατοι.

Mythologi apud Stephanum à *Galeote* deducunt filio Apollinis & Themiſtûs; nempe ad fabulas confugerunt, cum neſcirent Phœnicium גלה *gala*, undè *Galei* & *Galeotæ* dicti propheticum eſſe vocabulum. Bochartus.

Galeothæ, Attica gens. Steph.

Galeotus, Forolivii princeps, qui Adami Beutivoli filiâ duxit in uxorem. A quo dum ſperneretur puella, ſimulatâ ægritudine ſicarios ſubornavit medicos, qui eum adorti in cubiculo confoderunt. Volater.

Galepſus, urbs Thraciæ, & Pæonum. Steph.

Galerius, Tuſcorum rex.

Galerius, à Narſe victus, ad Diocletianum fugit, principi occurrens in itinere, ad quem antea belli fama pervenerat, purpurâ indutus (Cæſar enim erat) mille paſſus ante carpentum indignati Principis, pedes cucurrit. Poſteà in Armeniâ maj. Perſas vicit, Cteſiphontem expugnavit, totam Aſſyriam cepit. Pomp. Lætus. Oroſ. Eutropius.

Galerius, Imperator cum Chriſtianos omnibus modis cruciaſſet, tandem in morbum incidit, cujus impatientiâ gladio ſibi latus aperuit. Bapt. Egnatius.

Galeſus, Calabriæ flu. in ſinum Tarentinum deſinens, vide Liv. lib. 25. Ejus meminit Virg. 4 Georg.

Qua piger humectat flaventia culta Galeſus.

Ubi alii *niger*, unde Sidonius Apollin.

Fuſcabat picei latex Galeſi.

Hor. Car. 2. 6. *Dulce pellitis ovibus Galeſi Flumen.*
Prop. lib. 2. *Tu canis umbroſi ſubter ſpineta Galeſi.*
Eundem Eurotam nonnulli vocant, teſte Polybio lib. 8.
Mart. 8. 28. *Quà ſaturat Calabris culta Galeſus aquis.*
Idem 2. 42. *Te Lacedæmonio velat toga lota Galeſo.*
Et 12. 46. *Albi quæ ſuperas oves Galeſi.*

Galeſus, ditiſſimus in agro Latino agricola, qui in eo tumultu, qui inter Aſcanii comites & Tyrrhei armentarii regii liberos exortus eſt, cùm pacis componendæ ſtudio medium ſeſe inter pugnantes inferret, in medio ardore pugnæ eſt interfectus. Virg. Æn. 7.

Galetes, adoleſcens fuit formoſiſſimus, ob formam regi Ptolemæo ita gratus, ut ipſe Ptolemæus quibuſdam qui ad ſupplicium trahebantur, ejúſdem patrocinio pepercerit. Cæl. Rhod. 7. 35.

Galgal, vel *Gilgal*, civitas ultra Jordanem, non procul ab Hierichunte, ubi parvulos ſuos circumciderunt Iſraelitæ. Joſ. 4. & 5. & 15.

Galilæa, Syriæ regio ad Septentrionem Judææ ſita. Eam Geographi duplicem eſſe ſtatuunt, Superiorem ſc. & Inferiorem. Superior juxta Tyrum, Sidonem, & Cæſaream Philippi ſita eſt, & vocatur *Galilæa gentium* Iſ. 9. Mat. 4. vel quia illic gentes uſque ad Solomonis tempora habitarint, vel quòd Hiramo regi Tyriorum oblata ſit. 3 Reg. 9. Hæc in tribu Nephthali ſita fuit. Inferior Galilæa circa Tiberiadem, & ſtagnum Geneſareth in tribu Zabulon poſita eſt, in quâ Chriſtus frequenter verſatus eſt. Joan. 4. Unde etiam *Galilæus* vocatus eſt. Mat. 26. Et Julianus ὁ παραβάτης Chriſtianos per contemptum *Galilæos* nuncupare ſolitus eſt. Euſeb. 10. 35. Eccleſ. Hiſt.

Gallæci, & *Gallæcia*, vide *Callaicus*.

Galleſium, urbs Epheſi. Steph.

Gallinda,

Gallindæ, Sarm. Europææ pop. Ptol. *Salinde* forſan in Pruſſiâ hodie.

Gallia, maxima Europæ pars, quicquid enim terrarum à Rheno per Oceanum, Pyrenæos montes, mare mediterraneum, & Appenninum montem, uſque ad Anconam clauditur, communi appellatione *Gallia* Latinis appellatur. A *candore* populi hic dicta, Γάλα n. Græcis idem quod *lac* Latinis. Montes enim,& rigor cœli ab eâ parte Solis ardorem excludunt, ut eorum corpora non colorentur. Regionem hanc olim in Ciſalpinam, & Tranſalpinam diviſere. Ciſalpinam dixerunt, quam hodiè fere communi vocabulo Lombardiam vocamus, quæ Italiæ pars eſt. Tranſalpinam quæ his 5 metis, Rheno nempe, Oceano, Pyrenæis montibus, Mediterraneo mari, & Alpibus finitur. Hanc Tranſalpinam iterum, Cæſare teſte, triplicem fecere. Belgicam, Celticam, & Aquitanicam. Belgicam, quæ Oceano, Rheno, Matronâ & Sequanâ fluminibus includitur, hodieque majori ex parte linguâ Teutonicâ utitur, & *Germania inferior* (cui Picardia conjuncta eſt) vocatur. Celticam vero ſeu Lugdunenſem,quæ Garumnâ, Sequanâ & Rhodano fluminibus comprehenditur. Hæc nunc *Francia* dicitur. Aquitanicam ,denique quæ à Garumnâ ad Oceanum & Pyrenæos montes extenditur. Septentrionem verſus Oceanum habet, qui & ſinus Aquitanicus, ab Occaſu Hiſpaniam, à meridie Narbonenſem provinciam. Corporibus hominum & linguâ à cæteris differt, hodieque major ejus pars Gaſconia, vel Vaſconia dicitur. Hic Gallorum antiquus terminus. Sed Gallorum regio, quæ hodie regni nomine gaudet, atque vernaculo vocabulo *Franciæ regnum* vocatur, non tam late patet, ſed tantum verſus ſeptentrionem anguſtior eſt, quantum illi linea ab Argentorato ad Rhenum ſito, Iccium portum (hodie Caletum) uſq; deducta adimit; comprehenditq; omnem eum terrarum tractum, qui hâc lineâ, Oceano, Pyrenæis montibus, mari mediterraneo, Alpibuſque montibus continetur. Triplex etiam nomen habuit Gallia, *Togata* enim,*Comata*, & *Braccata* dicta eſt. *Togata* dicitur Ciſalpina, quæ ſc. inter Alpes eſt, & Rubiconem fluvium, antiquum Italiæ limitem: Ita dicta, quòd populi illi Romanorum more *togâ* uterentur. *Braccata* a. Gallia dicta eſt Narbonenſis provinciæ; à *braccis* villoſæ veſtis genere appellata, quibus peculiaritèr ejus provinciæ homines utebantur. *Comata* denique cognominabatur omnis Tranſalpina Gallia, à *comæ* nutriendæ ſtudio. A Juvenale *facunda* dicitur Gallia. Sat. 15.

Gallia cauſidicos docuit facunda Britannos.

Idem Sat. 7. ——— *Accipiat te*
Gallia, vel potius nutricula cauſidicorum
Africa. ———

Hinc Adjectiva. *Gallicanus*, ut *res Gallicanæ*, apud Cic. in orat. pro Quinctio. Item *Gallicus*, ut *Gallica terebra*, Columel. lib. 5. Item *Gallius*, ut *Galliæ mulieres* apud Salluſt. Hiſt. lib. 4. Deniq; *Gallus*, unde *Galli* dicti ſunt, qui ex Galliâ originem habent. Illi a. viliores, & craſſiores veſtes,vel pannos texebant,quippe quibus,teſte Strabone, lana, unde ſaga conficiebantur, craſſior, & aſperior fuit. Juv. Sat. 9. ——— *Pingues aliquando lacernas,*
Et malè percuſſas textoris pectine Galli.

Mart. lib. 4. *Accipe Sequanicæ pinguem textricis alumnam.*
Idem alibi. ——— *Me pinguis Gallia veſtit.*

Galli, ſacerdotes Cybeles in Phrygiâ, dicti à *Gallo* flumine,cujus aquas cum bibiſſent,ſtatim furere incipiebant, adeo ut ſeipſos caſtrarent, quod aliter citra perniciem facere non poterant, niſi Samiâ teſtâ. Hi ſacra facientes furentium more capita rotabant. Lucan. lib. 1.

——— *Crinemque rotantes*
Sanguineum populis ululârunt triſtia Galli.

Gallica Flavia, Hiſp. urbs Ilergetum. Ptol. *Fraga* Varrer.

Gallica palus, intimus maris Adriatici receſſus, in quâ urbs Veneta ſita eſt. Mar. Niger.

Gallicanus, Conſul cum Atilio Titiano, an. U. C. 879. & cū Venuſtio, an. U. C. 902. & cum Symmacho, an. U. C. 1082

Gallienus, unà cum Licinio Valeriano, Romanorum Imperator, an. U. C. 1018. apud Mediolanum eſt interfectus. Eutrop. Oroſ.

Gallienus, Imp. Rom. cui tanta fuit in acceptis cladibus patientia,ut in his etiam jocari non dubitaverit. Nam cum accepiſſet Ægyptum à Rom Imperio deſciviſſe, *Quid enim*, inquit, *ſine lino Ægyptio eſſe non poſſumus?* Perditâ Galliâ, ridens. *Et non eſt*, inquit, *tuta Reſp. ſine trabeatis ſagis?* Aſiâ Alemannorum, & Scytharum incurſationibus vaſtatâ. *Quid*, inquit, *ſine Aphronitris eſſe non poſſumus?* Cælius Rhod. lib. 18. cap. 21.

Gallim, vicus Accaronis, unde dicitur fuiſſe Phalti,qui Michol duxerat uxorem poſt fugam David. Civitas item non procul à limite Moabitarum. Iſ. 15.

Gallinaria, inſula in mari Tuſco, contra montes Liguſticos, ut inquit Varro lib. 3. de R. R. à *gallinis* ruſticis appellata. Vide Colum. 8. 2. hodiè *Iſola d Albenga*. Sozomenus lib. 3. cap. 13. de B. Martino: Καὶ ὅτι τινα χέρσον βίζαις βοτανῶν ἀρυόμενον, νῆσον ὠνόμασεν ἡ Γαλλικὴ καλῶσι. Μικρὰ δὲ αὖτα ἀπὸ τῆς Τυρρηνικῆς σικελίης κειμένη.

Gallinaria ſylva, Cumis vicina. Juven. Sat. 3.

Et Pomptina palus & Gallinaria pinus.

Gallinicus, 3 Italiæ exarchus, An. Dom. 604. Blondus.

Gallio, proconſul Achaiæ. Act. 18.

Gallitæ, Alpina gens ab Auguſto devicta. Plin.

Gallitalutæ, Indiæ pop. juxta Indum flu. Plin.

Gallius Vibius, vir eloquentiſſimus, inſaniam mentiens reverâ inſanus factus. Cæl. Rhod. 4. 13.

Gallogræcia, regio Aſiæ, Bithyniæ, Cappadociæ, & Pamphyliæ contermina, alio nomine *Galatia* dicta,quemadmodum & incolæ ipſi indifferentèr *Galatæ* dicuntur, & *Gallogræci*. Nam cum Galli multitudine domi abundantes ſedes ſuas reliquiſſent, Italiamque ferro flammâque crudeliſſimè vexaſſent: Inde Camilli virtute depulſi, non parvâ manu in Græciam,Macedoniamq; irruperunt Indeq; Leonorio duce, Græcis quibuſdam permiſti, in Aſiam trajecerunt, acceptiſq; à rege Bithyniæ agris, ſedes ibi fixerunt. Quo factum eſt, ut uno nomine *Gallogræci* dicerentur. Strabo lib. 12.

Gallonius, vir luxu perditiſſimus, quem Lucilius ait, nunquam benè cœnaſſe,quòd nunquam eſuriens cœnaret. Cic. de Fin.

Gallubri, populi, qui nunc *Romandioli* vocantur.

Gallus Hoſtilianus, cum Volufiano filio 30 Roman. Imperator, an. U. C. 1004.

Gallus, Conſul cum Flacco, an. U. C. 926. Item alius Conſul cum Antonio Fauſto, an U. C. 1050.

Gallus Cornelius poeta, Ægypti Præſes: anno ætatis ſuæ quadrageſimo propriâ manu ſe interfecit,unde illud:

Sanguinis, atque animæ prodige Galle tuæ.

Vide Voſſ. de Poetis Lat. pag. 25.

Gallus, Phrygiæ flu. imò & Bithyniæ ex Celænis montibus oriens, ac in Sangarium influens. Cujus tam admiranda eſt natura, ut parcè potus, & cerebrum purget, & inſaniam tollat, contrà,largius hauſtus lymphaticos reddat. Plin. 32. 2. Ovid. Faſt. 4.

Inter, ait, viridem Cybelen, altaſque Celænas,
Amnis it inſanâ, nomine Gallus, aquâ.

Gallus, adoleſcens, Marti dilectus,quum à Marte deduceretur, ut cuſtos eſſet oſtii, quoties Mars ad Venerem, abſente Vulcano ingrederetur, & adventantes nunciaret, obſervaretque Solem præcipuè, quem maximè omnium Mars metuebat, ne rem Vulcano deferret,propter ſingularem in illos amicitiam, fertur adoleſcens in ſomnium corruiſſe: quâ re nemine præſciente, Sol rem conſpexit ſuperveniens,Vulcanoq; indicavit. Quocirca tali ſupplicio à Marte affectus eſt, ut in avem nominis ſui verteretur, quare nunc etiam Solis exortum inſigni vociferatione indicat,quaſi Marti ſignificaturum, ut Solem caveat. Ovid. Met. Fabula hæc vim planetarum, Syzygiam Veneris & Martis oſtendit; tum efficaciam Solis,antipathiam autem eorundem planetarū, & ſympathiam Galli avis domeſticæ cum Sole adventante, ut experientia locuples teſtis eſt.

Gallus Sulpitius, Romanorum primus, qui Solis & Lunæ defectus deprehendit. Vide *Sulpitius*.

Galmodroeſi, Aſiatica gens, ultra Gangem. Ptol.

Galopes, Arabiæ Felicis pop. Plin.

Galorum, Galatiæ urbs. Ptol.

Galyba, Africæ Propriæ urbs. Ptol.

Gamaliba, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Gamaliel, filius Phadaſſur, princeps tribûs Manaſſis. Num. 1. Item Phariſæus quidam, Præceptor D. Pauli Act. 22. Lat. *retributio Dei*.

Gamariæ, fil. Helciæ. Jerem. 29. Filius item Saphan ſcribæ. Jerem. 36.

Gamanodurum, Norici urbs. Ptol.

Gamarga, Mediæ regiuncula. Diodorus.

Gambreium, Joniæ urbs. Steph.

Gambreves, Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plin.

Gambrivii, Germaniæ pop. Tacito, *Hamburgers* Peucero.

Gambua, Phrygiæ maj. urbs. Ptol.

Gamelia Juno, & *Gamelius* Jupiter, quòd nuptiis præeſſent. Plut.

Gamelia, feſta nuptiarum apud Græcos in menſe Gamelione, in quo Juno *Gamelia* culta eſt.

Gammace, Arachoſiæ regionis op. Ptol.

Gamphaſantes, Æthiopiæ pop. Mela lib. 1. nudi ſunt, armorumque omnium ignari, nec vitare ſciunt tela, nec jacere, ideoque obvios fugiunt: neque aliorum quam quibus idem ingenium eſt, aut congreſſus, aut colloquia patiuntur.

Gamul, nomen viri. 1 Par. 24. id eſt, *retributio*, ſive *ablactatio*.

Gamzo, nomen urbis. 2 Par. 28. Lat. *iſte ſcirpus*, vel *juncus iſte*.

Gandara, gens Indorum, pop. *Gandarii* dicuntur & regio *Gandarica*. Steph. A *fortitudine* ſic dicti videntur, Heſychius Γάνδαρος ὁ ταυροκέντης παρ' Ἰνδοῖς. Neſcio quare Gandaros cornutos faciat Salmaſius, legendo Ταυροκέφαλος. Gandaros an taurum olim Indis ſignificaverit, viderint alii; noſtrò ſeculo *Ganda* illis eſt Rhinoceros. Et hoc vero ſimilius, ſi ab animali ipſis nomen acceſſerit, à *Rhinocerotum multitudine* ſic dictos. Is. Voſſ. Vide *Candari*.

Gandanum, vulgò *Gand*, Flandriæ metropolis, ac totius pene orbis inter urbes miraculum, in immenſam magnitudinem ſuis viribus paulatim excrevit. Coluere eam primùm *Gonduni*, ſive *Gunduni*, veteres Neraciorum clientes; deinde Romani, quos Jul. Cæſarem hic primùm collocaſſe, conſtanti Annalium fide traditur. His poſtremo acceſſere Germani, quorum pars maxima Saxones, quos ad 60 millia Carolus Magnus in hanc Belgicæ partem traduxit. Urbs eſt non amplitudine ſolum & dignitate, ſed amœnitate quâdam loci, conſpicua. Tria milliaria, Germanica in ambitu continet. Sunt in hâc urbe 20 pontes quorum multi 3 fulciuntur fornicibus, plurimi duobus, naveſq; maximas ſubmittunt. Molæ ventis agitatæ plures, templa paræciarum habet 7. abbatias 5. Canonicorum Collegiata Sodalitia 2. Monaſteria 25. Publica peregrinorum xenodochia 7. Noſocomium unum ampliſſimum & ditiſſimum. Gerontotrophia utriuſq; ſexûs 10. Pædotrophia, ubi etiam expoſiti infantes aluntur 2. Furioſorum ergaſtula 2. Xenodochium leproſorum unũ. A Scaldi, Liſâ & Livâ flu. alluitur, Eraſ. Epiſt. Guicciard.

Gandericus, rex Vandalorum, dum captâ Hiſpali Bæticæ urbe, templum vellet profanare, mortuus repentè concidit. Volater.

Gandri, pop. interioris Aſiæ, quos Plinius trans Margianam in ortum ponit.

Ganga, & *Gangita*, Thraciæ amniculus App. 4. Civilium.

Gangæ, urbs Lyciæ. Scholiaſtes Nicandri in illud Θηρ.

——— Ἀζαλίην καίαν ἐγγάγλιδα πίτυν.

Τὰς δὲ Γάγγας πόλιν εἶναι τῆ Λυκίας ᾗ Γαγγίδα φασίν.

Gangama, circa Mæotidem locus. Strab. 7. ubi piſces ex glacie effodiuntur, ad Boſporum Cimmerium, ut volunt Xylander, & Bonacciolus. Caſaubonus non loci, ſed retis genus eſſe mavult.

Ganganorum, promuntorium Albionis in orâ Walliæ occid. inter Meneviam urbem & *Aberconwey* op. Ptol.

Gangara, Albaniæ op. Ptol.

Gangaridæ, pop. inter Aſſyrios & Indos. Virg. 3. Geor.

In foribus pugnam. ———
Gangaridum faciam, victoriſque arma Quirini.

Val. Flac. lib. 6. —— *Acies quem Martia circum*
Gangaridum, potâque Gerus quos efferat undâ.

Gange, urbs Indiæ regia, *Bengala* Caſtaldo.

Ganges, fluvius maximus Indiæ ulterioris, illam à citeriori diſterminans, ex Emodis montibus profluens, ac in meridiem in Oceanum Indicum exiens. Plin. 33. 4. auriferum facit & cum Tago, Pado, Hebro, ac Pactolo conjungit, omnes auriferos. Eundem gemmiferum facit lib. ult. Virgil. Georg. 2.

Nec pulcher Ganges atq; auro turbidus Hermus.

Nonno χρυσαυγὴς dicitur. Dionyſio μελανδίνης *nigros habens vortices*, & εὐῤῥείτης *pulchrifluus*. Ovid. Triſt. 5.

——— *Lato ſpatiantem flumine Gangem.*

Claud. *Gurgitis immenſum deducit in oſtia Gangem.*

Oſtia illa ſeptem facit Virgilius Æn. 9.

Ceu ſeptem ſurgens ſedatis amnibus altus
Per tacitum Ganges, aut pingui flumine Nilus.

Negat hoc Strabo lib. 15. ubi de Gange: Μίαν εἰβολὴν ποιεῖται μίγις ὧν τῶν μ' τῶν Ἰνδικῶν ποταμῶν. Neque ab Strabone diſſentit Plinius 2. 108. *A Gange amne, oſtioque ejus, quo ſe in Eoum Oceanum effundit*, dicturus *oſtiis* ſi plura eſſent. Virgilio tamen aſſentiri videtur Propertius.

Et quà ſeptenos temperat unda vias.

Ubi verbum *temperat* reſpondet illis verbis Virgilii *ſedatis amnibus*. *Tumidum gurgitem* dat ei Lucanus lib. 2. verſ. 496. *rapiditatem* lib. 8. verſ. 227. Idem lib. 3.

Movet & Eoos bellorum fama receſſus,
Quà colitur Ganges, toto qui Solus in orbe
Oſtia naſcenti contraria ſolvere Phœbo
Audet, & adverſum fluctus impellit in Eurum.

Oppian. Κυνηγ. δ'. Οὐ τοῖον Γάγγαο ῥόος πεφόβηθ' ἑλίσσων
Ἰνδὸν ὑπὲρ δαπέδου Μαρυανδίαι λαὸν ἀμείβων
Μυκᾶται βρύχημα πιλαίμενον, ὁππότε κρημνῶν
Ἐκπεσόῃσιν ὀπάλυψε μολὼν δέμας αἰγιαλοῖο.

Item *Ganges* Taprobanæ fluvius. Ptol. Beroſus lib. 3. fabulatur *Gangem* Gomeri filium extitiſſe, aitque tantæ corporis ſtaturæ fuiſſe, ut 10 haberet altitudinis cubitos, quique pulchritudine animi, atque ingenii bonitate, ac morum integritate cùm præſtaret, ſimulatque juris & æqui amantiſſimus eſſet, Indorum rex conſtitutus fuit. Nihilominus tamen à ſubditis iniquiſſimè peremptus eſt, ac non multo poſt impii parricidæ horrendo ſpectro indies ſingulos uſque adeo divexabantur, ut ipſos in terram vivos oportuerit infodi, unde tota hæc regio miſerrimâ clade protinus liberata fuit. Flumini Gangi hic nomenclaturam dedit. Hinc *Gangeticus ſinus*, *Golfo di Bengala* & *Gangetica tellus* Lucano.

Gangra, urbs Paphlagoniæ. Dicunt veteres τὰ Γάγγρα & ὁ Γάγγρας, ut Stephanus annotat. Volunt quidam dictam ſic fuiſſe à caprâ quâdam quæ *Gangra* vocaretur. Alii linguâ Henetorum & Paphlagonum γάγγραν tradunt quamvis capram appellari: unde putat Caſaub. γάγγραναν morbum proxima quæque ſubito depaſcentem eſſe dictum. Vide 2 Tim. 2. Gangram ſi nihil aliud Synodus Gangrenſis hodiéque nobilitat. Alia in Arabiâ Fel. Steph. alia item Ponti. Nicetas.

Ganodurum, Helvetiorum civitas ad Rhenum. Ptol. vulgò hodiè *Conſtancia*. *Conſtance*.

Ganyctor, nomen viri Tortellio.

Ganymedes, Trois fil. puer formoſiſſimus, quem cum Jupiter deperiret, in Idæ monte venantem ab aquila rapi juſſit, & in cœlum afferri, eumque poculis præfici, repudiato miniſterio Hebes, filiæ Junonis, quæ ante illius raptum miſcendo nectari præerat. Hyginus in Aſtrom. Poetico tradit Ganymeden inter ſidera tranſlatum conficere ſignum illud quod *Aquarium* vocamus, quòd ejus ſtellæ ſuo ſitu aquam fundentis imaginem referre videantur. Nihil aliud autem per hanc fabulam demonſtrare voluerunt ſapientes ethnici, teſte Cicerone, lib. 2. Tuſc. quàm prudentem virum à Deo amari, & illum ſolum proxime accidere ad divinam mentem. Eſt enim Ganymedes anima hominum quam ob eximiam virtutem Deus ad ſe rapit. Pocula autem Jovi miniſtrare, nihil aliud eſt quam Deum mirificè delectari officiis ſapientiæ, quæ ab animâ virorum ſapientum procedunt. Porro Ganymedi inſignem corporis pulchritudinem tribuerunt, non ſolum quia vir ſapiens caret ſordibus animi, verum etiam quia ſapientiæ tanta eſt pulchritudo, ut ſi oculis cerni poſſet, mirificos ſibi amores in animis hominum excitaret. Dicitur etiam ab aquilâ raptus in cœlum fuiſſe

fuisse propter persicacitatem, atque ab ipso Jove in aquilam versum, quòd adiutor sit Deus ad Sapientiam. Obscœna autem & turpia quæ ab impuris quibusdam poetis & pictoribus de Ganymede ficta sunt, procul amovenda ab adolescentum oculis, & auribus boni omnes necessarium esse indicant. Horat.

Qualem ministrum fulminis alitem,
Cui rex Deorum regnum in aves vagas
Permisit, expertus fidelem
Jupiter in Ganymede flavo.

Idem. *Qualis aut Nireus fuit, aut aquosâ*
Raptus ab Idâ.

Ab Homero ἀντίθεος dicitur, h. e. *par Deo.* Item ξανθὸς, *flavus.* Ἀγακλυτὸν eum vocat Qu. Calaber lib. 8. Χαριτῶν *gratum aspectu*, vel *fulvum* Theocritus Idyl. 12. & Οἰνοχόον, h. e. *pincernam.* Idyll. 15. Nonno in Bassaricis Τρώιος βακχάρης, ἀγχάιτης, ἥβητὴρ, δμὼὴρ Διὸς κυπέλλων, & ἱμερόεις dicitur. *Regius puer* vocatur Virgilio Æn. 5. *Puer Idæus* Ovidio Fast. 2. *Phryx puer* eidem Fast. 4. ac *Iliacus puer* Trist. 2. *Sangaricus puer* autem Statio Sylv. 3. Hinc pro pincerna quovis usurpatur, ut *Gætulus Ganymedes* apud Juvenalem pro Afro pocillatore. Et Martialis.

Atque mihi servit pro Ganymede manus.

Hoc est, ipse mihimet porum præbeo. Vide *Aquila.*

Garamantes, pop. interioris Libyæ, Psyllis finitimi, à *Garamante* Apollinis filio sic dicti. Hi matrimoniorum expertes passim cum fœminis degunt, nullas certas sedes habentes. Virgil. ——*Ultra Garamantas & Indos*
Proferet imperium. Idem Eclog. 8.
Ismarus, aut Rhodope, aut extremi Garamantes.

Ad quos est *iter inexplicabile*, ut ait Plin. 5. 5. Tacit. 4. Hist. *Garamantes exciverat, gentem indomitam, & inter accolas latrocinniis fœcundam.* Lucano *nudi* lib. 4. ac *inculti* lib. 9. dicuntur. *Velox Garamas*, Claudiano, & *atrox*, Silio, *inops* autem Senecæ in Hippolyto. Hinc *Garamanticus.* Sil. lib. 1. *Dum fert Herculeis Garamantica signa columnis.*

Garamas, Libyæ rex, cujus filiam Jupiter Ammon ad Bagradam fluvium compressit, ac Jarbam ex eo genuit. Virg. Æn. 4. *Hic Ammone satus raptâ Garamantide nymphâ.*

Garamas, Asiæ mons ex quo Phasis oritur. Vibius.

Garapha, portus Africæ propriæ. Ptol.

Garaphi, montes Mauritaniæ Cæsariensis. Ptol.

Garas, mons ibidem.

Garates, Peloponnesi amnis in Arcadiâ. Pausan.

Garbata, Æthiopiæ sub Ægypto mons. Ptol.

Garcus, insula ante Taprobanem. Ptol.

Gardei, Sarmatiæ Asiatica gens. Plin.

Gareatæ, Arcadiæ pop. Pausan.

Gareathyra, Cappadociæ op. Strabo.

Gareb, nomen collis, Jerem. 3. Nomen viri. 2 Reg. 23. Lat. *scabies*, aut Syriacè *hydria.*

Garganus, promuntorium Apuliæ, 300 stadiis in mare Adriaticum procurrens, hodiè vocatur *mons S. Angeli.* Lucan. lib. 5. *Apulus Adriacas exit Garganus in undas.* Horatius ad August.

Garganum mugire putes nemus, aut mare Tuscum.

Gargaphia, vallis & fons, ubi Actæon à canibus laceratus est. Ovid. Met. 3.

Vallis erat piceis, & acutâ densa cupresso
Nomine Gargaphie.——

Obiter emendabis Vibium *Garga Eubææ, ubi Actæon laceratus est à canibus*, repone, *Gargaphia Bœtiæ.* A Phœnicio גרף *garaph*, per primæ geminationem deducit vir magnus, illud autem de torrente dicitur, qui præceps lapsus omnia avehit.

Gargarenses, gens mixta Amazonibus.

Gargara, mons & op. Troadis in summitate montis Idæ apud Ilii urbem, frugum copiâ maximè affluens. Virgil. Georg. 1. ——*Nullo tantum se Mœsia cultu*
Jactat, & ipsa suas mirantur Gargara messes.

Ovid. 1. de Arte Am.

Gargara quot segetes, quot habet Methymna racemos.

Claudianus ——*Jam flavescentia centum*
Messibus æstivæ detondent Gargara falces.

גרגר gargar Ebræis *granum* significat. Dicta igitur hic mons à copiâ *frugum.* Vide Servium in Georg. 1. Item *Gargarus* lacus Phrygiæ juxta Idam montem, ex quo Scamander, & Simois decurrunt.

Gargaris, Curetum rex, messis colligendi usum primus invenit. Huic cum ex filiæ stupro nepos provenisset, omnibus modis eum perdere conatus est, sed frustra; tandem vero tot casuum periculorumque, quæ evaserat, admiratione, successorem illum in regnum designavit, nomenque illi Habidis impositum est. Justin. lib. 44.

Gargarum, Lampsaci op. & aliud Epiri, & aliud Italiæ à *Gargaro* Jovis filio. Steph.

Garge, urbs Lybiæ. Steph.

Gargettius, op. & pars tribûs Ægeidis. Plut. Item canis cujusdam generosi nomen, qui Geryonis boves custodiebat, & leonibus insultabat, quem tunc Hercules interfecit, cum illius armenta abduxit, fuitque Cerberi Epirotici frater. Pollux lib. 5.

Gargilianus, cinædus quidam de quo Martialis lib. 3.

Gargilius, historicus, qui vitam Alexandri M. est diligenter persecutus. Item venator nobilis, de quo Horatius.

——*Venator ut olim*
Gargilius, qui mane plagas, venabula, servos
Differtum transire forum populumq; jubebat, &c.

Gargus, unus ex collibus Tauri montis.

Garianonum, op. Angliæ ad ortum, ad Garieni fluvium, emporium Norvico urbi propinquum, olim *Burghcastle* Camdeno, ex cujus ruinis hodiè *Yarmouth* emersit.

Garites, Gall. Aquitanicæ pop. circa Garumnam incolentes, quorum urbs *Aginum*, & regio *Agenois*, teste Orontio, & Marliano.

Garizim vel *Gerizim*, mons in finibus tribûs Ephraim & Manasse, in quo sita fuit urbs Sichem, prope quam habitavit, & altare condidit patriarcha Abraham, Gen. 12. & Jacob. Gen. 33. In hoc monte Pontifex Manasses, frater Gaddi, quum duxisset filiam Satrapæ Samaritani, ideoq; à Judæis dignitate sacerdotii privaretur, confugiens ad socerum, templum simile Hierosolymitano ædificavit, & sacra similia Leviticis instituit eo tempore quo Alexander Magnus Monarchiam Persicam occupavit. Josephus 11. 7. Id templum annis 200 post unà cum Samariâ evertit Joannes Hyrcanus fil. Simonis fratris Judæ Maccabæi. Joseph. 13. 16. Sed tamen nihilominus in ejusdem montis vertice Samaritani adorabant & acerrimè Christianos oderant, usq; ad Justiniani Imp. tempora, qui plerosq; ad fidem Christi perduxit, ac templum paulo ante jussu Zenonis Imp. in eo monte in honorem Christi extructum, instauravit, & munitionem addidit, unde seditiosos Samaritanos posset compescere, ut Procopius l. 5. de ædificiis Justiniani narrat. Cyrillus putat hunc eundem montem esse supra quem Josue ædificavit altare, & populus Israel audivit à sacerdotibus recitari benedictiones, legi obtemperantibus propositas. Scribunt enim montem hunc, Parnassi instar bicipitem fuisse, cujus alterum caput *Gerizim*, alterum *Ebal* nominatum sit.

Garmaa, Thraciæ op. Procop.

Goroceti, Alpium populi, Cæsar, *Mencenis*, aut *Val de Morienne* hodiè.

Garodes, insula Nili. Plin.

Garpheti, Arabiæ pop. Plin.

Garrha, Mauritaniæ Cæsariensis op. Ptol.

Garsia, Navarræ rex. An. Dom. 1015.

Garsias, Alphonsi fil. Hisp. rex. An. Dom. 878.

Garumna, flu. Galliæ, in Pyrenæis montibus nascens, Celtasq; dividens ab Aquitanis, & per Santonū fines occiduum influens Oceanum. *La Garoune* hodiè. Ejus meminit Tibul. 1. 7. *Testis Arar, Rhodanusq; celer, magnusq; Garumna.* Itemque Claudianus 2. in Rufinum.

Quosque rigat retro pernicior unda Garumnæ.

Quod ait *retro*, revocat mihi in mentem Sidonii illud.

Oceanus refluum spargit per culta Garumnam.

Mela 3. 2. *Garumna ex Pyrenæo monte delapsus, nisi cum hyberno imbre aut solutis nivibus intumuit, diu vadosus, & vix navigabilis fertur. At ubi obvius Oceani exæstuantis accessibus adauctus est, iisdemque retro remeantibus suas illiusque aquas agit, aliquantum plenior, & quanto magis procedit, eò latior sit: ad postremum magni freti similis: nec majora tantum navigia tolerat, verum etiam more pelagi sævientis ex-*

urgens, jactat navigantes atrociter, utique si alio ventus, alio unda præcipitat.

Gasandæ, Arabiæ populi quos cum Alilæis conjungit Diodorus Siculus, lib. 3.

Gaspha, nomen loci. 2 Esdr. 11. Lat. *appropinquatio orii*, sive *accedens huc.*

Gastronia, regio Macedoniæ. Steph.

Gatham, filius Eliphaz filii Esau ex Adâ uxore. Genesis 36. Lat. *tactus*, vel *mugitus eorum*, aut *mugitus perfecti* vel *simplicis.*

Gathea, urbs Arcadiæ. Steph.

Gathis, regina Syriæ, quæ edicto cavit, nequis piscem comederet, quin ipsa adesset, at hæc piscibus data, & devorata dicitur. Volater.

Gathynia, urbs à Lacone rege condita juxta mare, ut Cedrenus nobis tradit. Ὁ τότ γὰρ Λάκων τὴν ἡμίσειαν χώραν λαχὼν, Λακωνικὴν ἐκάλεσεν, ἧς τριάκοντα τρεῖς χέρνιβας βαπλεύσας, ἔκλισε πόλιν παρήλιον τὴ Γαθυνίαν.

Gaudara, vicus Macedoniæ. Steph.

Gaudentius, episcopus Ariminensis pius & orthodoxus, tempore Constantini Imp. quum impiæ synodo Arianorum episcoporum, qui Arimini convenerant, nollet assentiri, crudelitèr interfectus est.

Gaugamela, locus Persidis, de quo Arrianus, Πόλις δὲ ἐκ ἦν Γαυγάμηλα, ἀλλὰ κώμη ἐμεγάλη, ἐδὲ ὀνόματος ὁ χῶρος, ἐδὲ εἰς ἀκοὴν ἦλθε τὸ ὄνομα. Jos. Scaliger ait *Gaugamela* linguâ Assyriacâ *cameli intestina* significare, rationem subdit, quod ibidem essent inhumata. Optimè omnium vero Strabo, qui ait vocem hanc *Domum cameli* significare.

Gauleon, ora Libyæ objacens, in quâ serpens neque nascitur, neque invectus vivit, pulvisque ejus ubivis gentium jactus angues & Scorpiones perimit. Solinus.

Gaulon, civitas refugii in Basan. Jos. 20.

Gaurus, insula prope Carthaginem. Steph.

Gaurus, mons Campaniæ, Massicis, & Surrentinis propinquus, in quo nascitur vinum præcipuæ bonitatis. Plin. 3. 5. & 14. 6. Ejus meminit Lucanus lib. 2.

——— Vel si convulso vertice Gaurus
Decidat in fundum penitus stagnantis Averni.

Et Stat. Sylv. 3. Carm. 1.

Spectat ab Icario nemorosus palmite Gaurus.

Idem. Carm. 5. *Bacchei vineta madentia Gauri.*

Inde *Gauranus mons*, & *Gauranus sinus* eidem Statio.

Juven. Sat. 8. *——— Cœnet licet ostrea centum*
Gaurana. ———

Idem Sat. 2. *Te Trifolinus ager fœcundis vitibus implet*
Suffectumq; jugum Cumis, & Gaurus inanis.

Gaza, insignis Palæstinæ civitas, quæ olim Judæ in sortem cecidit, sic dicta à regiâ *gaza*, i. e. pecuniâ, quam illuc olim Cambyses Persarum rex vehi curarat, quondam munitissima, ut Alexander bimestri obsidione obsessam ægrè ceperit. Diodor. lib. 17. Apud veteres terminus erat Chananæorum juxta Ægyptum. Inde *Gazæus*, & *Gazeticus*, Lat. *fortis*, aut *capra*. Gazam nemo melius Arriano oculis subiicit: Ἀπίχει δὲ ἡ Γάζα τὴ μὲν θαλάσσης οἴκοισι μάλιστα τεθεῖσα, ἔστι φαμμώδης καὶ βαθεῖα εἰς αὐτὴν ἡ ἄνοδος, καὶ ἡ θάλασσα ἡ κατ' αὐτὴν πόλιν τινὰ μεγάλην παρέσται. Μεγάλη δὲ πόλις ἡ Γάζα ἦν, καὶ ὅτε κατείλομεν ὑψηλὸν ὄκιζο, καὶ τεῖχος περιβέβλητο αὐτῇ ὀχυρόν. Ἐκάτη δὲ ἀπεῖτο ὡς ἐπ' Αἰγύπτε ὁ Φοινίκης ἐοῦσι ὅτι τῇ ἀρχῇ τὴ ἱρήμε. Polyb. lib. 4. Ἔτος μὲν ἦν τότε τὸ ἐνθάδε ἐξαγαγὸν τὸ συζώμενον μέρος τὴ δυνάμεως εἰς τὰς πρὸς Γάζαν. Ex quo loco non mediocris difficultas exurgit, si conferatur cum eo, quod dixit supra; Παραγινόμενος δὲ εἰς Γάζαν καὶ περιπαλαβὼν αὐτὴν τὴ δύναμιν αὖθις πορεύεται βάδην. Διανύσας δὲ ὅτι τὸ προκείμενον πεμπταῖος καλεσχοινίδιους πεπληκοῖα σταδίους ἔσπερχεν Ῥαφίας, ἣ κεῖται μὴ Ῥινοκόρεα πρώτη τὴ κοίλην Συρίαν πόλεων ὡς πρὸς τὴ Αἰγυπτον. Quæ verba Latinè sic sonant: *Cum autem venisset Gazam, & ibi copias refecisset, rursus procedebat lentè in anteriora, & quinque dierum spatio castrametatus est prope Raphiam ad 50 stadia, ea sita est post Rhinocorura, prima ex Cavæ Syriæ urbibus versus Ægypti partes.* Nam si Gaza occurrit prima venientibus Ægypto Raphiam, quomodo Antiochus prælio ad Raphiam victus Gazam se recipit, & non potius recedit versus suas partes. Sed inter Ptolemæum victorem & Ægyptum, tanquam in casses se injecit prope desertum, ubi nullus commeatus, nulla commodi receſlûs spes? Certe hæc videntur ἀσύτατα. Tum Gaza erat in partibus & sub jure Ptolemæi, per quam iter fecerat, & ibi copias suas refecerat: quomodo igitur victus exercitus eo se recipere potuisset? At solvit dubium locus N. Testamenti Act. Apost. cap. 8. ubi Angelus Philippum sic alloquitur: Ἀνάστηθι καὶ πορεύου κατὰ μεσημβρίαν ἐπὶ τὴν ὁδὸν καταβαίνουσαν ἀπὸ Ἰερουσαλὴμ εἰς Γάζαν, αὕτη ἐστὶν ἔρημος. Ubi Angelus in dubio Philippum esse noluit, ad quem locum mitteretur, ideoque addit, *quæ deserta est*, quod sic intelligi debere videtur, *quæ est in deserto*, aut *juxta desertum.* Duæ igitur erant Gazæ, una in ditione Ptolemæi prope desertum, ubi copias suas refecit Ptolemæus, ex labore, quem in deserto transmittendo habuerant. Alia Syriæ in Antiochi ditione, ubi post prælium se recepit; & primam illam Ptolemæi Gazam fuisse in deserti finibus patet ex ipsius Polybii verbis: dixerat enim paulo ante, Ptolemæum, dum versus Gazam tenderet, fecisse iter διὰ τὴ ἀνύδρε *per terram carentem aquâ*, quod est per desertum. Sane D. Hieronymus duas fuisse Gazas notaverat, uti citat Casaub. ad Strabonem. Sed & Diodorus lib. 19. duas fuisse Gazas manifestè innuit. Sic enim de Ptolemæo Lagi contra Demetrium movente: Ἀπὸ δὲ Πηλουσίε διὰ τὴ ἐρήμε διελθὼν καλεσχοινίδιους πλησίον τὴ πολιμίου πρὸς τὴ παλαιὰν Γάζαν τὴ Συρίας. Et rursus eodem libro: Μίλα τὴ γενομένης ἵππων Δημητρίῳ πρὸς Γάζαν τὴ Συρίας: Unde colligitur alteram fuisse Gazam, quæ non fuit Syriæ, quando semper ita distinxit Diodorus, & ea est de quâ Polybius ubi supra.

Gazaca, urbs aut vicus maxima in Mediâ. Steph.

Gazæorum portus, in Palæstinâ 30 stadiis à Gaza distans, Ptol. quæ & *Maiuma* dicebatur & postea *Constantia* à *Constantino* M. Huic postea Julianus Imp. civitatis jus ademit, nomineque Constantiæ privavit. Vide Niceph. 8. 33. & 10. 3. Item Sozom. 5. 3.

Gazam, nomen viri Esdr. 2. i. e. *vellus eorum*, sive *tondens eos.*

Gazar, civitas à Solomone ædificata 3 Reg. 9. Alia, quæ ex tribu Ephraim data fuit Levitis. Jos. 21.

Gazetæ, pop. Galatiæ, aurum gerentes. Steph.

Gazi, Turcarum rex à Balduino rege Hierosymorum captus. An. Dom. 1121.

Gazorus, urbs Macedoniæ. Steph.

Gazus, urbs Indica, longe maxima. Steph.

G E.

Gea, op. prope Petras in Arabiâ. Steph.

Geba, civitas de tribu Benjamin, posteris Aaronis data, 2 Esdr. 7. & 11. quæ & *Gaba* & *Gabaa*, Lat. *collis*, *calix*, sive *vas.*

Gebal, civitas Syriæ. Psal. 83. *Gabel* nunc Volaterrano. Lat. *limes*, vel *terminus.*

Gebale, Arabiæ regio. Steph.

Gebalena regio in finibus Eleutheropoleos.

Gebbai, nomen viri, 2 Esdr. 11. Lat. *dorsum* vel *elevatio* aut *cisterna*, sive *locusta*, aut Syriacè *exactor.*

Gebbanitæ, sive *Gelbanitæ*, pop. maris Rubri accolæ in Arabiâ deserta, quorum caput Thona est: unde genus *Gebbaniticum.*

Gebbar, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Gebbethon, civitas Levitis data in tribu Dan. Jos. 19. quæ & *Gabbathon.*

Gebeleizes, dæmon, idem cum Zamolxide putatur. Herodot. lib. 4.

Gebenna, Galliæ op. & mons inter Arvernos & Helvios, numero multitudinis extulit Lucanus lib. 1.

——— Qua montibus ardua summis
Gens habitat canâ pendentes rupe Gebennas.

Montes *Gebennici* à Strabone definiuntur ῥάχις ὀρεινὴ πρὸς ὀρθὰς τῇ Πυρήνῃ. Sic גבע *gebina* Syris est *supercilium montis.* Luc. 4. 29. Vulgò *les Cevenes*, & *Sumene.*

Gebeonia, pop. prope Hierosolymam. Steph.

Gedanum, Germ. urbs in Vistulæ flu. ostio, vulgò *Dantzick.*

Geddel, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Geddiel, filius Sodi. Num. 13.

Gedelias,

Gedetias, filius Phaſſur. Jer. 38.

Gedeon, pater Abidan, principis tribûs Benjamin Num. 1. & fil. Joaſh, Judex in Iſrael. Jud. 6. Hebr. *Gidhon* à radice גדע *gada*, *excidit*.

Gedera, civitas in tribu Judâ. Joſ. 15. quæ à Stephano *Antiochia*, & *Seleucia* dicitur.

Gederothaim, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Gedeti, nomen viri. 1 Par. 25.

Gedor, vel *Gador*, civitas in tribu Judæ Joſ. 15. Item vir filius Phanuel. 1 Par. 4. & Filius Abigabaon. 1 Par. 8.

Gedroſia, Aſiæ reg. inter Carmaniam ad occ. & Indiam ad ort. Arachoſiæ ad Sept. finitima, ad meridiem Oceano terminata. *Tarſe* Haytono & Sabellico. *Circan* Caſtaldo, *Geſt* Mercatori. Populi *Gedroſii* Straboni, *Gedroſi* Plinio & Melæ, de quibus vide Qu. Curtium lib. 9. c. 10. Dionyſius verſ. 1086.

Τῶν δὲ πρὸς ἀντολίην Γεδρωσῶν ἔθνεα ἄλλα
Τείνων Ὠκεανῷ μεγακήτεϊ.

Gehenna, nomen loci apud Evangeliſtas; ponitur autem pro inferno, hâc occaſione, teſte Hieronymo. Erat idolum Baal juxta Jeruſalem, ad radicem montis Moriæ, unde Siloa fluit. Hæc vallis eſt parva campi planities irrigua & nemoroſa, plenaque deliciis & lucus in eo idolo conſecratus. In tantam autem populus Iſrael venerat dementiam, ut relicto Templo, hoſtias ibi mactarent, filioſque ſuos incenderent Dæmonibus, vel initiarent. Appellabatur autem locus ipſe *Gehinnom*, id eſt, *vallis Hinnom*. Et comminatur Deus ſe locum illum impleturum cadaveribus mortuorum, ut nequaquam *Tophet*, & *Baal* ſed *Polyandrium* vocetur. Futura ergo ſupplicia, & pœnæ perpetuæ quibus impii cruciandi ſunt, hujus loci vocabulo denotantur. Vide Fungerum in *Gehenna*. & Seld. de D. Syris Synt. 1. cap. 6.

Gehon, flu. qui è Paradiſo terreſtri labitur. Gen. 1. Joſephus *Nilum* vocat. Lat. *vallis Gratiæ* vel *manſionis*.

Geiſa, Ungariæ rex. An. Dom. 1075.

Geiſa, 2 Ungariæ rex, Belæ fil. cum Germanis in Pannoniam irruentibus grave prælium commiſit, primo victus, deinde victor. Ludovicum Franciæ regem, & Cunradum Imp. copias ad recuperandam terram ſanctam ducentes, hoſpitio ſuſcepit, circa An. Dom. 1143.

Gela, celebris urbs Siciliæ ad amnem cognominem. Eam Rhodii, Antiphemo, & Cretenſes, Etimo duce, communi operâ condiderunt annis 45. poſt Syracuſas. De origine nominis Grammatici multa nugantur Hebraiſmi ignoratione, ut ſtatim apparebit. Stephanus & Suidas, qui de *gelu* ut Romana voce aliquid inaudiverant, Siculum amnem ad Auſtrum obverſum *Gelan* appellari volunt, ὅτι πολλὴν παχνὴν γεννᾷ: Ταύτην γὰρ τὴν Ὀπικὴν φωνὴν ἐν Σικελίᾳ γέλαν λέγουσι. Aliis *Gela* dicitur ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης καὶ Ἰμάρου à fabuloſo *Gelone Ætnæ & Hymari filio*. In eâ ſententiâ fuere Proxenus, qui περὶ πόλεων Σικελικῶν, *de Siciliæ itineribus* ſcripſit (non περὶ πόλεων *de urbibus*, ut legi voluit vir doctus) & Hellanicus credo Leſbius, quem Suidas ſcripſiſſe refert περίοδον γῆς καὶ ἱστορίας. Alii denique *Gelan* dici putant ἀπὸ τοῦ γελᾶν *à ridendo*, errore perridiculo. Tradit enim Ariſtænetus, qui de Phaſelide ſcripſit, Lacium, & Antiphemum fratres, cum Delphos profecti eſſent, ad conſulendum oraculum, Pythiam nihil ad ea dicentem de quibus conſulta fuerat, ſolum juſſiſſe Lacium, ut ad ort. navigaret, τῷ δ' Ἀντιφήμῳ γελάσαντι, τὴν Πυθίαν εἰπεῖν πάλιν, ἀὸ ἥλιε δυομένῳ ἢν ἂν (lege ἢν Γέλαν) πόλιν οἰκήσῃ. Hæc hactenus apud Stephanum. Rem paulo aliter refert Etymologus, quem conſule ſi tanti eſt. Nos enim jam tædet nugarum. Itaque ut ſeriò agamus, Gelam urbem Græcos huc appellantes nuncupaſſe dicimus de nomine fluminis ad cujus oſtium erat condita. Ita referunt præter Durim, multi bonæ notæ ſcriptores. Thucydides l. 6. τῇ μὴ πόλει ἀπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ τὸνομα ἐγένετο. Virgilius.

Immaniſque Gela fluvii cognomine dicta.

Silius lib. 14.

Venit ab amne trahens nomen Gela.

Claud. 2. de Raptu.

Pantagiam, nomenque Gelan qui præbuit urbi.

Vibius in catalogo fluminum: *Gela Siciliæ, à quo opidum.* Servius. *Gela civitas à fluvio* nominata. Stephanus, Suidas, Etymologus: Γέλα πόλις Σικελίας, καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα. *Gela* porro vorticoſus eſt amnis. Ovid. Faſt. 4.

Præterit & Cyanen, & fontes lenis Anapi,
Et te vorticibus non adeunde Gela.

Inde *Gela* Punicè dictus eſt amnis בלע *Bela*, i.e. *vorticis* ſeu *vorticoſus*. Gelæ a urbis conditores, Cretenſes & Rhodii, quorum dialectus erat Dorica, aut Æolica B. & G. ſuo more promutatis pro *Bela Gelam* dixerunt. Tale pro βάλανος γάλανος, unde *glans*, φλίγω pro θλίβω, unde *affligo*. Itaque *Gelus* idem quod Græce βαρύβινος, vel βαρυόβινος. Vide Suidam. Alius Gelam deducet ab Ebræo verbo גלל *galal*, h. e. *volvere*, *volutare*, unde גל *gal*, *fluctus*, tanquam à volutatione. Alius item per aphæreſin ab עקל *akkel*, *torquere*, unde Talmudicis עיקול *ikul* *vortex aquarum*. Sed verum eſt quod diximus. Bochartus.

Gelanor, princeps quidam qui cum Danao de Argivorum imperio contendit.

Gelaſius, Pontifex Romanus. An. Dom. 1118.

Gelbis, flu. in Moſellam ſe exonerans, teſte Auſonio. *Kil* hodiè, teſte Marliano.

Gelboe, vel *Gilboa*, mons in tribu Manaſſe prope Sichem, in quo tres filii Saulis unà cum exercitu à Philiſtinis cæſi ſunt, & Saul ſibi ipſi mortem conſcivit. 1 Reg. 28. A Scythopoli 6. m.p. diſtans.

Geldria, inter. Germ. provincia ac ducatus antiquorum Sicambrorum (uti fere omnes ſcriptores conſentiunt) ſedes. Habet à Sept. Friſiam, & ſinum maris Germanici, ab oriente Cliviæ ducatum, à Merid. Juliacum attingit, Brabantia & Hollandia eam ab occ. reſpiciunt. Regio eſt campeſtris, montibus omnino carens, ſed paſſim ſilvis ac nemoribus ornata. Omnium rerum fertilis eſt, præcipuè frumenti fœcunda, & ſupra modum paſcendis pecoribus ob pratorum ubique viridantium luxuriem apta, adeo ut ex ultimâ Daniâ emacerata armenta hic ſaginanda mittantur. Tribus celeberrimis flu. Rheno, Moſa, & Vahali irrigatur. Noviomagum in eâ metropolis eſt. Habet 22 urbes muris & foſſis munitas, & ſupra 300 pagos. An. Dom. 1339. *Comes* Geldriæ Francofurti in publicis Comitiis Dux coronatus eſt à Ludovico Imp. De etymo Geldriæ varia extant apud Henr. Aquilium, F. Irenicum, & Lud. Guicciardianum. Vulgò *Gueldres*.

Gelenor, vide *Gelanor*.

Gellius, vir Agrigentinus, mortalium omnium munificentiſſimus, de cujus φιλοξενίᾳ, & in omnes hoſpitalitate multa Diodorus Siculus lib. 13. nec pauciora Val. Max. lib. 4. cap. ult. Male Τιλλίας vulgò apud Athenæum lib. 1.

A. Gellius, quem nonnulli *Agellium* vocant, Grammaticus, Noctium Atticarum ſcriptor. Antonini Pii temporibus vixit, non diu poſt mortem Plutarchi. Coætaneos habuit Phavorinum Epicteti auditorem, Corn. Frontonem, & Herodem Atticum, quorum ſecundum adoleſcens Romæ docentem audivit, teſte ipſo lib. 19. cap. 8.

Gello, virgo quædam, quæ puella adhuc vitâ diſceſſit, cujus ſpectrum oberrare Lesbiis creditum eſt, ac pueros impetere, unde puerorum mortem, qui præmaturo fato perirent, huic imputabant.

Gelo, ſive *Gelon*, Siculorum tyrannus. Dionyſ. lib. 7.

Gelo, puer quidam, qui à lupo feliciter & fortuito caſu ſervatus fuit. Hunc enim ferunt, cum ipſe aliquando in ludi literarii veſtibulo libellum manu retinens ſederet, accedentem lupum, libellumque de manibus raptum auferentem, cum clamore inſecutum, magnum tumultum excitaſſe, quo ludi magiſtrum, omneſque pueros commotos, ut illi ſuppetias ferrent, arma, fuſteſque tumultuariè rapuiſſe: quo ſtrepitu concuſſam domum latam ruinam dediſſe, contignationibus ſolutis, pueroſque omnes cum præceptore eliſiſſe, qui circiter centum fuiſſe dicuntur, eoque modo Gelonem à lupo ſervatum fuiſſe perhibent. Leonic. Thom. 4. 104.

Geloi, vide *Gela*.

Gelon, Pyrrhum veneno necare aggreſſus eſt. Plut. in Pyrrho.

Gelon, Ætnæ & Hymari filius. Steph.

Gelones, vel *Geloni*, populi Scythiæ, Agathyrſis proximi, qui faciem depingunt, ut terribiliores in prælio videantur. Patientiſſimi ſunt inediæ, fameque urgente,

equo, quo vehuntur, ſanguinis nonnihil detrahunt, eoque cum lacte commixto, inediam levant. Dicti ſunt à *Gelono* Herculis filio, Agaſyrthi fratre. Virgilius.

——— *Piſtoſque Gelonos.*

Lucanus eis fortitudinem tribuit, lib. 3.

Maſſagetes quo fugit equo, forteſque Gelonus:

Ubi tamen, *volucreſque* legendum. Virgilius.

Biſaltæ quo more ſolent, acerque Gelonus.

Vide Melam. 1. 21. & Solin. cap. 20. de pictura vero Gelonorum vide Salmaſ. in Plinian. Exerc. p. 188. Multas ſinguli habebant uxores, contenti ſuis finibus vivebant. Horat. lib. 1. Carm. Ita hic Stephanus. Cæterùm an contenti neſcio, nec enim id aſſerit Poeta. Locus eſt lib. 2. Carm. Od. 9. ubi de Auguſti tropæis loquens, ait.

Intraque præſcriptum Gelonos
Exiguis habitare campis.

Arcubus & ſagittis olim polluiſſe teſtantur Virgilius ac Horatius. Hic Æn. 8.

——— *Caraſq; ſagittiferoſque Gelonos.*

Ille in Odis. *Viſam pharetratos Gelonos.*

Quibus adde Statium, ſic enim ille.

——— *Falcemqae Getes, arcumq; Gelonus*
Tenderet. ———

Gelonium, ſtagnum Siciliæ tetro odore abigens appropinquantes. Aliis *Geloum* dicitur. Vide Solinum.

Gelonum, urbs Sarm. Europææ lignea in Budinis ſita, maximam gentem complexa. Ibi Tarandus animal invenitur.

Gelos, Cariæ portus. Pomp. lib. 1.

Gemalli, pater Amiel. Num. 13. Lat. *retributio* vel *merces*, aut *ablactatus*, vel *camelus*,

Gemelli, Hebraicè גיא מלח, i. e. *vallis ſalinarum*, ſic interpretatur D. Hieronymus. 2 Sam. 8. nomen vallis.

Gemellus, Tribunitius Romanus, qui lupanar domi ſuæ inſtituit, in quo Mutiam & Fulviam fœminas illuſtres, nobilemque puerum Saturninum proſtituit.

Geminus Rhodius, Ciceronis ac Pompeii temp. de Geometriâ ſcripſit. Proclus Γεμῖνον vocat, vix autem dubito, quin ſit nomen Romanum. Sane *Gemini Geminii* & *Geminiani* celebrantur in antiquis ſcriptoribus, & inſcriptionibus. Vide Voſſ. de Scient. Math. pag. 160. & 329.

Gemoniæ, ſcalæ dicebantur Romæ ad quas corpora damnatorum, impacto unco trahebantur. Suetonius: *Nemo punitorum non in Gemonias abjectus, uncoque tractus.* Tacitus de Sabino: *Tunc confoſſum, collaceratumque, & abſciſſo capite truncum corpus Sabini in Gemonias trahunt.* Et Plin. 8. 40. ſcribit canem à corpore ſervi non receſſiſſe abjecto in gradibus Gemoniis. Nonnulli à *Gemonio* auctore ſic dictos putant. Beroaldo autem à *gemitu* ſic appellati videntur.

Genabum, Galliæ op. ad Ligerim flu. ſitum, Cæſar. Roberto Cænali *Orleans* eſt, Paradino, & Vigenereo potius *Gyen* videtur op. ad eundem fluvium ſitum; idque verum eſſe ex diſtantiâ quam Cæſar inter hoc opidum & Agendicum ponit, oſtendit. Luc. lib. 1.

Inclyta Cæſareis Genabus diſſolvitur alis.

Genauni, pop. Vindeliciæ. Horat. Carm. 4. Od. 14.

——— *Milite nam tuo*
Druſus Genaunos, implacidum genus,
Dejecit acer. ———

Genea, vicus Corinthi, lege, & vide *Tenea*.

Genebria, mulier Veronenſis peritiſſima, tempore Pii Secundi Rom. Pontificis. Hæc doctiſſimas ſcripſit Epiſtolas, quas recitabat decoro geſtu, voce virili, permiſtâ ſuavitate.

Geneſareth, Galilææ lacus, circumſeptus urbibus plurimis & celebribus. Solinus cap. 38. Hic Chriſtus Apoſtolos vocavit. Idem dicitur *mare Tiberiadis*.

Geneſe, urbs Laconicæ. Steph.

Geneſius Gallus, ſcriba militum, juſſus ſcribere edicta in quibus Chriſtiani ad ſupplicia poſcebantur, calamum & chartam abjecit, & aufugit. Tandem propter Chriſti confeſſionem interfectus eſt. Item mimus nobilis apud Domitianum, qui Chriſtianos turpiſſimis geſtibus irridebat. Tandem & ipſe ſub Imperatore paſſus eſt.

Genetes, portus & flu. unde *Genetæum* promuntorium, in quo templum fuit Hoſpitalis Jovis, quem *Xenion* vocant. Steph. Val. Flac. lib. 5.

Inde Genetæi rupes Jovis.

Apoll. Τὰς δὲ μετ' αὐτὰς ἵστατα Γενηταίης Διὸς ἄκρας
Γναμψαντες, &c. ———

Genethlius, Jupiter ſic dictus, quod ei incumbat cura gignendorum liberorum. Item doctiſſimus ſophiſta Palæſtinus, diſcipulus Minutiani, & Agapeti, ſcripſit autem multas λαλιὰς, ſeu διαλέξεις, & μελέτας, & multa alia. Suidas.

Genetyllis, Venus dicta, ut Ariſtophanis Interpres ait, quòd genituræ præſit. Vide Ariſtoph. in Nubibus.

Geneva, urbs Allobrogum in Sabaudiâ ad egreſſum Rhodani flu. ex lacu Lemanno, urbs libera, & Imperialis. Ejus meminit Cæſar lib. 1. Urbs olim Epiſcopalis, ſed cum novam Calvini religionem ſuſceperit, ejus epiſcopus Anneſſiaci commoratur.

Genius, dicebatur Naturæ deus apud veteres, & qui omnium rerum gignendarum vim haberet, unde cujuſq; rei dicebatur ſuus genius. Accipitur aliquando pro ipſâ naturâ. Quidam ipſam animam, vel deum, vel ſpiritum eſſe volunt, qui mortales ad voluptatem incitet, unde *Geniales* apud priſcos vocabantur, qui ad curandam cuticulam erant promptiores. Inde Proverbium *Genio indulgere*. Fuerunt etiam, qui aquam, terram, ignem, aerem, item 12 ſigna, & Solem, & Lunam Deos genios facerent, & *à gerendo*, quod multa gerere poſſent, primùm *Gerdos*, deinde *Genios* appellatos eſſe putarent. *Loci genius* apud Virgilium ponitur pro deo topico. Orare ſolebant antiqui per Genium. Prop. 4. 9.

Exuitur, Geniumque meum proſtratus adorat.

Tibull. 4. 4. *Perque tuos oculos, per Geniumque rogo.*

Horat. Ep. 7. lib. 1.

Quod te per Genium, dextramque, piaſque Penates,
Obſecro, & obteſtor. ———

Stat. 2 Sylv. —— *Dum cunctis ſupplex advolveris aris,*
Et mitem Genium Domini præſentis adoras.

Vide Cenſorinum de die Natali cap. 3. & ad eum Lindenbrogium. Genius, inquit Fungerus, inter Deos ſelectos unus, ut quidam volunt, à *generando* nomen ſuum obtinere videtur. Sed non omnes idem de eo. Sunt enim qui cuique loco ſuum aſſcribunt, ſunt qui cuique homini ſuum aſſerunt. Auguſtinus Deum eſſe dicit qui omnium rerum gignendarum vim habeat, juxta profanam veterum opinionem, quanquam Varronem affirmare dicat, genium eſſe uniuſcuiuſque rationalem animum. Feſtus Pompeius cum Auguſtino facit, uterque vero à *gignendo* derivat. Quare & Cenſorinus, qui hunc nobis aſſiduum velut obſervatorem appoſitum dixit (ut & Plutarchus Menandrum dixiſſe refert ἅπαξ ἑνὶ ἀνδρὶ δαίμονα συμπαρεσταλῆν ἐνθὺς γενομένῳ, μυρίαγωγον τῷ βίῳ) appellatum ait, ſive quòd, ut generemur curet, ſive quòd unà gignatur nobiſcum, ſive quòd genitos ſuſcipiat ac tueatur. Quin veteres unicuique homini duos tribuebant genios, ſicut Angelos nonnulli ex noſtris Theologi, Baſilius imprimis adverſus Eunomium. Unum ex his bonum, alterum affirmabant malum, quem Empedoclem Terreſtrem appellaſſe crediderim apud Plut. his verbis: Δυσὶ τισὶ τοῖς ἕκαστον παραλαμβάνουσι καὶ διάγουσι μοῖραι καὶ δαίμονες, εὐθὺς, χθονίοις. Idem vult Servius ad illud Virgilii.

——— *Quiſque ſuos patimur manes:*

Quando ait: *Cum naſcimur duos Genios ſortimur, unum qui hortatur ad bona, alterum qui depravat ad mala, nec incongruè dicuntur Genii, quòd cùm unuſquiſque genitus fuerit, ei ſtatim obſervatores deputantur.* Celebratur & illud Menandri.

Δαίμων ἀνδρὶ συμπαρέσταλαι ἐνθὺς γενομένῳ.

Arrianus in Epictetum etſi non ſtatuit duos, unum tamen cuique proprium Dæmonem pervigilem & incorruptum aſſignatum docet hoc modo: Καὶ θεάτρου ἑκάστῳ παρέστηκε τὸ ἑκάστῳ δαίμονα, καὶ παρέδωκε φυλάττειν αὐτὸν αὐτῷ, καὶ τοῦτον ἀκοίμητον, καὶ ἀπαράγωγον. Simulachrum Genii (ne illud omittam) interdum ſerpentis imagine effingebatur, interdum puerili, juvenili, ſenili formâ. Coronabatur Platani foliis, reſque illi ſacra fiebat floribus & mero. Unde Perſius. ——— *Funde merum Genio.*

Cujus

Cujus rei cauſam explicant Cenſorinus & Varro. *Geniales lectuli*, qui puellis nubentibus ſterni ſolebant, vel à liberis *generandis* traxerunt nomen. Ab eadem origine *genitalia* corporis, partes verendæ, & *genitores* vocabulum deducunt.

Gennadius, Maſſilienſis, qui de viris illuſtribus Theodoſii tempore ſcripſit.

Gennæus, nomen viri. 2 Maccab. 12.

Genoæ, populi Moloſſiæ. Steph.

Genſericus, Princeps Vandalorum, quum Carthaginem cepiſſet, omneſque opes, interfectis civibus in jus ſuum vertiſſet, animum ad Eccleſiarum ſpoliationem adjecit, quas ſacris vaſis exinanitas, & ſacerdotum adminiſtratione privatas, equorum ſuorum ſtabula fecit.

Genta, urbs Indiæ extra Gangem. Steph.

Genthon, nomen viri. 2 Eſdr. 20.

Gentianus, conſul cum Baſſo, an. U. C. 963.

Gentinus, urbs Troadis, ab uno filiorum Æneæ condita. Steph.

Gentius, rex Illyriorum. Liv. in bello Macedon.

Genua, urbs Liguriæ clariſſima, ſic dicta à *genu*, quia ſe habet tanquam genu recurvum à latere maris. Vel à *Genuo* Saturni filio, qui fertur eam condidiſſe, vel, ut quidam volunt à *Genuino*, Phaethontis ſocio, Alii etiam à *Jano* Italorum rege. Hanc Annibal penitus delevit, ſed Corn. Servilius conſul inſtauravit, ſicut Livius refert. Hæc urbs aliquando ad Tanain uſque imperii ſui fines produxit. Theodoſiam enim ſuæ ditionis effecit, Cyprum, Leſbum, Chium inſulas, & Peram Thraciæ urbem in poteſtatem redegit. Hodiè toti Liguriæ, & Corſicæ imperat. Emporium celebre eſt, cujus cives potentiſſimi mercaturâ, & negotiationibus, per omnes fere orbis partes maximum ſibi nomen atque divitias compararunt. *Genua* altera Hiſp. Bæticæ, vide *Urſo*.

Genuſus, flu. Macedoniæ, in mare Jonium influens, inter Apolloniam, & Dyrrhachium. Luc lib. 5.

Tellus, quam volucer Genuſus, quam mollior Apſus
Circumeunt ripis. ———

Geon, vide *Gihon*.

Georgi, pop. Aſiæ in Iberiâ, ab *agricolatione* ſic dicti, eorum regio *Georgiana* dicitur.

Georgius Merula, Angelo Politiano, Philippo Beroaldo, multiſque aliis viris doctis æqualis.

Georgius Trapezuntius, nobilis Philoſophus, qui in extremâ ſenectute, omnium literarum, quas antea noverat, nominiſque ſui oblitus eſt.

Georgius Cappadox, Trib. Mil. ſub Diocletiano, qui maximum ſerpentem peremit, liberatâ puellâ, quæ eidem in prædam devota fuerat. Theologi nonnulli exiſtimant fictitium eſſe nomen, ſub quo veteres Chriſti Eccleſiam à Satanæ tyrannide liberantis imaginem & paſſionis meritum propoſuerunt. Cæterùm veram hanc fuiſſe hiſtoriam multis argumentis probatum it vir doctus Petrus Heylinius libro cui Titulus. *The Hiſtory of Saint George.*

Gephyra, urbs Bœotiæ. Steph.

Gephyræi, Phœnices, qui cum Cadmo in Græciam venerunt, de quibus vide Lipenium de Navigatione Solomonis Ophiriticâ pag. 167.

Gephyrote, urbs Libyæ. Steph.

Gera, fil. Benjamin, Gen. 46. Pater Ehud. Jud. 3. Pater item Shimei viri de cognatione Saul. 2 Reg. 16. Item *Gera* arx à Philippo Macedonum rege expugnata.

Geræa, Luſitaniæ urbs. Ptol.

Geraſtus, vicus Eubœæ, in quo Neptuni templum erat. Steph.

Gerania, urbs Phrygiæ, item mons inter Megaram, & Corinthum, à quo ſe præcipitem dedit Ino, cum fugeret Athamantem. Steph.

Geranthæ, urbs Laconicæ. Steph.

Gerar, metropolis terræ Palæſtinæ, in quâ natus eſt Iſaac, quæ olim terminus Chananæorum fuit ad auſtralem plagam. Ejus rex fuit Abimelech temporibus Abrahami.

Gerara, Græcis Γέρηρα, teſte Polluce, quatuordecim erant mulieres à rege Athenienſium conſtitutæ, quæ ſacra ſecreta Dionyſio faciebant. De quibus Demoſthenes in Orat. contra Neæram, ubi & tale juſiurandum earum producit. ——— Ὄρκος Τοιοῦτος.

Ἁγιστεύω, καθαρεύω, ἀπέχομαι τοῦ κακοῦ παντὸς καὶ καθαρεύοντα, καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας, καὶ τὰ Θεσμοφόρια, καὶ Ἰσβακχεῖα γεραίρω τῇ Διονύσῳ καλὰ τὰ πάτρια, καὶ ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις.

Geraſa, urbs Cœleſyriæ, Stephanus. quem vide.

Geraſtus, fil. Mygdonis, à cujus filiabus Parthenopolis in Syriâ dictus eſt. Steph.

Gerea, urbs Indica. Steph.

Geren, urbs Leſbi, vel vicus à *Gerene* Neptuni filio. Steph.

Gerenia, urbs Meſſeniæ, ubi Neſtor Pylius educatus eſt. Unde apud Hom. Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.

Gergeſæi, populi terræ Chananiticæ. Gen. 15. à *Gergeſæo* filio Chanaan. Gen. 10. vide Boch. p. 345.

Gergina, Myſiæ urbs Athenæo, ad Idam montem, quam ſuo tempore, *Gergitham* appellatam addit.

Gergis, vel *Gergithus*, urbs Troadis. Steph. Hinc *Gergithes* & Apollo *Gergithius*.

Gergobia, Cæſari, ſed Γεργοβία Straboni, Galliæ op. in Arvernis, *Gergoie*, Gab. Simeonio. *Gergobia* altera vel *Gergobina*, Boiorum in Galliâ metropolis, Cæſar. *Molins* Paradino. Viginereus mallet *Monlucon*, vel *Nery*, ubi ſunt Thermæ, & multa antiquorum Romanorum veſtigia.

Germania, regio Europæ latiſſima, quæ à Gallis Rhætis, ac Pannoniis, Rheno, & Danubio fluminibus, à Sarmatis, Daciſque metu mutuo, ac montibus ſeparatur: cætera ambit Oceanus, latos ſinus, & inſularum immenſa ſpatia complectens. Germaniæ autem termini ab auctoribus, ut quiſque ſui temporis rationem ſecutus eſt, adeo variè deſcribuntur, ut triplicem quaſi Germaniam facere videantur, Veterem, nempe, mediam, & recentem. Veterem vocant Beroſianam, quam Rheno, Oceano, Tanai, Ponto Euxino, Danubio ejuſque accolis circumſcribunt. Media erit, quam Tacitus, Ptolemæus & Plinius, coætanei fere cognoverunt, quæ cum ex ipſis autoribus ſatis nota ſit, non opus videtur hic denuo eam deſcribere. Denique recens Germania, quæ noſtrâ eſt memoriâ uſitatior, ultra Rhenum eatenus eſt extenſa, ut omnes ferme Belgas, uſque ad Alpes Tridentinas contineat. Ita quoque ultra Viſtulam ortum verſus, uſque ad Scythas Alanos, quos hodie Lithuanos appellamus, pertinet. Erit ejus longitudo ab Iccio portu, vulgò Caletum, uſque ad Lithuaniæ fines, habebitque latitudinem à mari Germanico & Venetico ad Alpes uſque. Hujus reg. incolæ *Germani* dicuntur, cujus nominis rationem ad Romanos authores, nonnulli referunt, qui cum primùm Rhenum devictis Gallis tranſgreſſi fuiſſent, videntes eos & feritate animorum, & proceritate corporum, colore flavo, formâ, præterea & moribus, rituque vivendi Gallis ſimillimos, *Germanos* eos, tanquam fratres Gallorum appellarunt. Alii inde dictos putant, peculiari ejus regionis ritu, ſe mutuâ, ſuâ linguâ Germanos, i. e. fratres conſalutarent. Eruditi tamen inter Germanos vocabuli hujus etymologiam ex ſuâ potius linguâ petendam exiſtimant. Illi enim *gar*, ſive *ger*, *totum* dicunt, & *man*, *virum*, ut *Germanos* dictos intelligas, quaſi *totos viros*. Alii deducunt à *Ger* quod pro *bello* uſurpatur apud Gallos veteres, ut *War* Anglis, & *Guerre* Gallis, unde *Germani*, i. e. *homines belli*, Gallice *gens d' armes*. Nonnulli à *germinando* derivant propter fœcunditatem gentis populoſiſſimæ, ut Sylvius: quo & P. Diaconus reſpicere videtur lib. 1. rerum Longobardicarum, cap. 1. Porro Germani ipſi indigenæ exiſtimantur, quoniam non eſt veriſimile, aliquos Aſiâ, aut Africâ, aut Italiâ relictâ, Germaniam petiiſſe, informem terris, aſperam cœlo, triſtem cultu, aſpectuque, niſi patria ſit. De Germanis Dionyſius.

Λευκάτε φῦλα νεμόνται ἀρειμανίων Γερμανῶν.

Ubi MS. Bodleianum legit ἰσιθυτίων, utrumvis epitheton fortitudinem Germanorum ſatis indicat. Quam etiam abundè teſtantur authores. Mela. *Immanes ſunt animis, atque corporibus.* Cæſar. *Ingenti magnitudine corporum Germanos, incredibilique virtute, atque exercitatione in armis eſſe* prædicat. Columella. Lib. 7. de R. R. *Germaniam decoravit natura aliiſſimorum hominum exercitibus.* Solinus.

Frequens

Frequens Germania populis numeroſis, & immanibus. Tacitus. *Germanos fluminibus ſuetos levitas armorum, & proceritas corporum attollit.* Cicero contra Piſonem *acerrimas* dicit *Germanorum nationes.* Seneca de Ira. l. 11. *Germanis quid eſt animoſius, quid curſu acrius, quid armorum cupidius?* Et lib. de Brevit. Vitæ, vocat *ferociſſimam gentem*, & alibi *Avidam gentem belli.* Hinc Horat. Germaniam *horridam* dixit. Carm. 4. Od. 5.

Quis, Germania quos horrida parturit
Fœtus? ——— Quis ſer æ.
Bellum curet Iberiæ. Idem in Epodis.
Nec fera cæruleâ domuit Germania pube.

Plura de Germanorum fortitudine vide apud Eliam Schedium aureo illo, quem *de diis Germanis*, inſcripſit libello Syntagm. 1. cap. 1. De moribus Germanorum libellum ſingularem ſcripſit Corn. Tacitus. Sed præ omnibus videndus Cluverius de Germaniâ Antiquâ.

Germania inferior, quam omnes ferè exteri (partem pro toto accipientes) uno nomine *Flandriam* vocant, incolaſque ejus *Flandros* indigitant, non modo Comitatum Flandriæ, verum etiam 16 alias ditiones continet, viz, Ducatum Brabantiæ, Limburgi, Lutzenburgi & Geldriæ, Comitatum Arteſiæ, Hannoniæ, Hollandiæ, Zelandiæ Namurci, & Zutphaniæ: Marchionatum ſacri Imperii, Dominia Friſiæ, Mechliniæ, Ultrajectenſis, & Groningæ. De quibus ſingulis ſuo loco.

Germanica, legio ſeptima. Ptol. Hiſp. Tarrac. urbs.

Germanicia, ſeu *Germanicea*, Euphrateſiæ urbs. Steph. juxta Amanum montem. *Adata* vulgò, teſte Manaſſe. Item urbs Galatiæ Paulo Diacono, qui eam *Mirangulos* vocat.

Germaniciana. Africæ Propriæ urbs. Anton.

Germanicopolis, Aſiæ minoris urbs circa Helleſpontum. Plin. Ejus meminit Ammianus lib. 27. ſed dicit eſſe in Ciliciâ.

Germanicum mare, quod Germaniam alluit inter oſtia Rheni & Albis flu. Ptol. In quo Gleſſariæ inſulæ, & Thule. Plin.

Germanicus Cæſar, conſul, collega C. Fonteii Capitonis an. U. C. 764. *Germanicus Cæſar* filius fuit Druſi, à Tiberio adoptatus, atque ab eodem anno ætatis 34 veneno per Piſonem ſublatus. Hunc, ut poetam, celebrat Ovidius in Faſtis, quos ei dicavit, item carmine ad Suillium. Et fortaſſe ejus, non Domitiani Germanici carmen eſt, quod in veteribus epigrammatis legas, de puero Thrace, cui glacie caput abſciſſum. Suet. in Calig. *Omnes Germanico corporis, animique virtutes, ut quantas nemini cuiquam contigiſſe, ſatis conſtat.* Magnum & rarum elogium, in quo tamen conſentiunt Hiſtorici. Tac. lib. 2. pluribus perſequitur illius laudes, etiam cum Alex. M. comparatione factâ. Dio paucis verbis non pauciora dicit lib. 57. Καλλιστος μὲν τὸ σῶμα, ἄριστος δὲ καὶ τὴν ψυχὴν ἦν, παιδείᾳ τε ἅμα καὶ ῥᾳθυμίᾳ διέπρεπε, πραότατός τε καὶ σωφρονίσταλος ἦν. Dilaudat eundem & Joſephus Originum lib. 18. cap. 8. Unus Velleius per adulationem principis turpiſſimam auſus laudato ab omnibus juveni ignaviæ maculam aſpergere.

Germanii, Perſiæ gens. Herod. lib. 1.

Germanion 28 Jeruſalem Epiſcopus, An. Dom. 209.

Germanopolis, Paphlagoniæ urbs. Ptol. *Ginopoli* teſte Moletio.

Germanus, Capuæ epiſcopus, An. Dom. 521.

Germanus, Altiſſiodorenſis Epiſcopus à Pelagiano errore Britannos ad veram fidem revocavit, an. Salutis 431.

Germara, Celtica gens, quæ interdiu nihil videt. Steph. ex Ariſt. Mirabil. & Apollonius ex Eudoxo.

Gerontia, inſula ante ſinum Pagaſicum. Plin. 4. 11.

Gerræ, pop. Septentr. apud Dionyſ. Perieg. v. 131.

Περὶ δὲ νότον Γέρραι, καὶ Ναρίκη' ἄστι ἰδυμνά.

Ita enim vulgò legebamus, donec Tanaquillus Faber aliam lectionem nobis ſuppeditavit, Epiſt. Crit. 27. Sic enim ille. *Et tamen aliquis*, inquit, *quantumvis levitèr in his rebus erudius facile conjicere poterat non* Γέρραι, *ſed* Πάρτοι *legendum eſſe.*

Gerrha, urbs Ægypti maritima, apud Palæſtinæ confinia, *Maſeli*, teſte Molet. cum Ortelio. Stephano eſt urbs Chaldæorum. *Gerrhum* dicitur Ptolemæo.

Gerrheni, populi. 2 Maccab. 13.

Gerrhi, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptol. Et Arabiæ Felicis populi.

Geršham, filius Moſis. Exod. 2. Lat. *advena ibi.*

Geršhom, filius Phinees. 1 Eſd. 8.

Geršhon, filius Levi. Gen. 46.

Gerunda, vulgò *Girona*, Hiſp. urbs in Catalaunià apud oram litoream, De quâ Prudentius in Periſteph.

Artibus ſacris locuples Gerunda.

Gerundenſis ager à Saracenis vaſtatus. Blondus lib. 2. Decad. 2.

Gerunium, vulgò *Cirignola*, op. Apuliæ Dauniæ inter Aſculum, & Canuſium, quam Quadratus *Gereniam* appellat. Steph. Καὶ δεῖλος δὲ Γερηνίαν αὐτὴν καλεῖ.

Gerus, vel *Gerrhus* flu. Scythiæ, ſeptimus ab Iſtro memoriâ dignus. Herod. lib. 4. Stephano locus eſt & fluvius proximus Boryſtheni. Val. Flac. lib. 6.

——— *Potâque Gerus quos efferat undâ.*

Geruſa, urbs Sarmatiæ Aſiaticæ. Ptol. *S. Georgio* hodie dicti putatur.

Geryon, ſive *Geryones*, Chryſaoris fil. Heſiod. Trium Hiſpanicarum inſularum rex, Balearidum viz. duarum, & Ebuſi, quæ res locum fecit poetarum fabulis, ut Geryonem tricorporeum fuiſſe dicerent. Hunc Hercules interfecit, boveſque ejus in Græciam abegit. Sunt etiam qui idcirco Geryonem tricorporem creditum velint, quòd 3 fuerint eodem nomine fratres, tantâ inter ſe animi concordiâ viventes, ut animâ unâ regi putarentur. Heſiod. in Theog.

Χρυσάωρ δ' ἔτικε τερατόφρονα Γηρυονῆα.

Euripides in Herc. Furente vocat eum Τριπόμπαλον βοῶτην Ἐρυθείας. Nonnus Baſſaricorum lib. 25.

Κάλλιπε καὶ τριλίφοιο καρήατα Γηρυονῆος.

Lucret. lib. 5.

Quidve tripectora tergemini vis Geryonai.

Horat. lib. 2. Od. 14. —*Qui ter amplum*
Geryonem, Tityonque triſti Compeſcit undâ.

Virg. Æn. 8.

Tergemini nece Geryonis ſpoliiſque ſuperbus.

Ovid. Met. 9. —— *Nec me paſtoris Iberi*
Forma triplex, nec forma triplex tua, Cerbere, movit.

Silius lib. 13.

Qualis Atlantiaco memoratur litore quondam
Monſtrum Geryones immane tricorporis iræ.
Cui tres in pugnâ dextræ varia arma gerebant,
Una ignes ſævos, aſt altera pone ſagittas
Fundebat, validam torquebat tertia conum,
Atq; uno diverſa dabat tria vulnera niſu.

Palæphatus: Γηρυόνην φασὶν ὅτι τερατόφαλον ἦν, ἀδύναλον δὲ ἅμα τρεῖς κεφαλὰς ἴσχε, ἦν δὲ τεῖον δὲ τοῦτο. Πόλις ἔστιν ἐν τῇ Εὐξείνῳ πόντῳ Τερατανία καλουμένη, ἣν δὴ Γηρυόνης ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις ὀνόματος, πλούτῳ δὲ καὶ ἀλκῇ διαφέρων. Ἦιξε δὴ βοῶν ἀγέλην θαυμαστὴν, ἐφ' ἣν ἐλθὼν Ἡρακλῆς ἀνῃρτοιμένην Γηρυόνην ἐλείνει. Οἱ δὲ θαυμάσαντες περιλαυνομένας τὰς βοῦς, ἐθαύμαζον, ὅσαν γὰρ τὸ μὲν μέγεθος, μικραὶ, ἀπὸ δὲ κεφαλῆς ἦσαν τῇ ὀσφύϊ μικραὶ καὶ σιμαὶ, κέρατα δὲ ἔχεται, ὑγιᾶ δὲ μάκρα καὶ πλάτια. Περὶ τὰς συνθαυμαζόμενος ἦν ἄλλοι τινὲς: Ἡρακλῆς ταύτας φυλάσσει, ἔσας Γηρύνῃ τῷ Τερατοφόνῃ, τίνες δὲ ἐν τῷ λειρομένῃ ὑπέλαβον αὐτὸν τρεῖς ἔχειν κεφαλάς. In Theologiâ Poeticâ & *fulmen* & *tonitru* deſignat Geryon Nomen à ſono, nam γηρύω, φωνῶ, λέγω dicitur Heſychio, illud autem ab Ebræo גרון *garon*, *guttur*, Doricè enim γαρύειν pro γηρύειν Pindaro. Fingitur vero Geryon triplex, quia triplex vis fulminis, nam eſt & terebrans, materiâ ſubtili, & diſcutiens, materiâ ventoſâ, & urens materiâ viſcoſâ. Hinc & *telum Jovis triſulcum* dicitur. Boves tribuuntur ei ob tonitrua, quæ bubus comparantur ob boatum, ſive horrendum ſtrepitum quem edunt. Abigit Hercules eas boves, quando ignea illa vis, nube ruptâ in terras vibratur. Vide Voſſ. De Idololatr. 3. 8.

Gerzi, nomen pagi. 1 Reg. 27.

Geſan, filius Jehaddai. 2 Par. 2.

Geſclithron, ſpecus unde ſpirare Aquilonem dicit Plinius, Græcè Γῆς κλεῖθρον, i. e. *terræ clauſtrum.* Vide Turneb. Adverſ. 24. 42.

Geſdunum,

Geſodunum, urbs Norici in Auſtriâ, vulgo *Salzburg*. *Gaſtental* vero Lazio dicitur.

Geſſoriacum, op. Morinorum navale. Ptol. Volunt nonnulli eſſe illud opidum, unde breviſſimus eſt in Angliam trajectus, quod vulgò *Caletum* vocant. Lelandus in Bononiâ collocat, nec alitèr Camdenus. Ejus meminere Plin. 4. 16. Mela. 3. 2. Sueton. in Claudio cap. 17. vide ſis Burtonum in Antonini Itinerarium pag. 18.

Geſſaces, mons Pannoniæ ſuperioris in Stiriâ, in Ungariæ confinio. Trebel Poll. *Schekel* teſte Lazio.

Geſſen, vide *Goſhen*. Eſt autem regio Ægypti.

Geſſur, regio Syriæ, quæ & *Geſſuri*. 2 Reg. 3. 1 Reg. 27.

Geſſus, Joniæ fluvius Plinio, & Strabone.

Geta, Cæſar, Conſul, Collega Plautiani, an. U. C. 955.

Getæ, pop. in Scythiâ Europæâ, quos Appianus *Dacos* vocat. Strabo vero lib. 7. Getas à Dacis ita diſtinguit, ut Getæ ſint, qui ad Pontum in orientem vergunt: Daci vero qui in oppoſitum latus ſpectant verſus Germaniam, & ad Iſtri fontes, quos olim Davos vocatos nonnulli volunt, ex quo apud Athenienſes Davorum, & Getarum ſervilia nomina. Ælius Spartianus ſcribit Getas dictos fuiſſe, qui poſtea *Gothi* appellati ſunt. De moribus eorum & barbarie ſic Ovidius.

In quibus eſt nemo, qui non coryton & arcum,
Telaque vipereo lurida felle gerat.
Vox fera, trux vultus, veriſſima mortis imago,
Non coma, non ullâ barba reſecta manu.

Idem eos *rigidos*, *crudos*, *duros*, *inhumanos*, *hirſutos*, *truces*, *feroces*, *divos*, *ſævos*, & *feros* vocat. Et uno verſiculo hæc omnia.

Nulla Getis toto gens eſt truculentior orbe.

Inde *Geticus*, ut *plectrum Geticum* pro Orpheo. Stat. Syl. 3.

——— *Et Getici cedat tibi gloria plectri,*
Et tu Saxa moves, & te nemora alta ſequuntur.

Item *Getica Lyra*. Idem Sylv. 3.

———*Tyrione hæc mœnia plectro,*
An Geticâ venere lyrâ?

Geth, civitas Palæſtinæ. Lat. *torcular*.

Gethaim, civitas, ad quam fugerunt Berothitæ interfectores Iſboſeth. 3 Reg. 3.

Geth-hepher, civitas in tribu Zabulon. Joſ. 19.

Gether, filius Aram. Gen. 10. qui locumne aut populum aliquem de ſuo nomine appellaverit, haud quoquam ſcio. Mihi ſaltem nullus occurrit. Nam in vulgatâ *Gether*, 1 Reg. 30. 27. eſt pro Ebræo יתר *Jatthir*. Et ubi *Getara* pingitur in Ptolemæi tabulis ad mare Caſpium in Albaniâ, Græcus codex habet Γάγαρα. Denique in Peloponneſi deſcriptione apud Geographum Arabem *Gethuria* videtur eſſe Laconiæ Gerenia. Ex *Gethere* deſcendiſſe ſcribit Mercerus *Acarnanes*, *Cares*, *& Bactrianos vicinos inter ſe populos*. Quod viro alioquin impenſè docto excidiſſe mirum eſt. Cum nemo ſit, qui neſciat, quantis locorum intervallis à ſe invicem diſtiti ſint Acarnanes in Græciâ prope Epirum, Cares in Aſiâ minore, è regione Rhodi inſulæ, & Bactriani in intimâ Aſiâ ultra mare Caſpium. Sed errori anſam dedere Joſephus, & Hieronymus, quorum ille Bactrianos, hic Cares & Acarnanes deducit ex Gethere. Fallor, aut Syrus author aliquis ſcripſerat Gether habitaſſe בגתרא, *Begethera*, i. e. in Getherâ urbe, vel regione, ubicunq; tandem fuerit. Pro quo Joſephus legit *Bagira*, vel *Bactra*, quaſi de Bactris ageretur. Pari errore בספרד *Biſpharad*, id eſt, *in Sepharad*, Abd. verſ. 20. Hieronymus *Boſphorum* reddit ac ſi B. præpoſitum pars eſſet vocabuli. Boch.

Gethrimmon, nomen civitatis. Duæ autem fuerunt, una data tribui Dan. Joſue 19. altera tribui Manaſſe. Ambæ autem Levitis poſtea aſſignatæ. Joſ. 21.

Gethſemani, nomen vallis, quæ eſt ad radices montis Oliveti. Mat. 26. Lat. *vallis pinguedinis*.

Gethuſſa, urbs Libyæ. Steph.

Gezer, civitas 2 Reg. 5. eadem quæ & *Gazer*. Item fil. Caleb. 1 Par. 2.

Gezeron, civitas. 1 Mac. 4.

G I.

Giah, nomen loci. 2 Reg. 2. in tribu Benjamen, pro quo Interpres Latinus vertit *Vallis*.

Gibel, vide *Gabala*.

Gibelini, & *Guelphi*, duæ fuere quondam per Italiam factiones, An. Dom. 1240. quæ odio exitiali inter ſe digladiabantur. Earum autem origo talis fuiſſe dicitur. Cum Fredericus 2. Imp. in Italiam proficiſceretur, excommunicatus eſt à Summo Pontifice. Luſtrans vero ſingulas civitates, facilè deprehendit, qui propenſum erga ſe haberent animum. Qui igitur ei favebant, illos vocabat Germanico nomine *Gibelinos*: eos autem qui averſum à ſe habuerunt animum, appellavit *Guelphos*. Horum vocabulorum ratio eſt incerta. Hinc tandem varia & multiplicia ſcelerum genera in plurima ſubſecuta ſunt ſecula. Hanc hiſtoriam Munſt. lib. 2. cap. 3. fuſè lateq; ſcripſit.

Gibraltar, mons Hiſpaniæ notiſſimus ad fretum Gaditanum, olim *Calpe* dictus, Arabicè *Gibel-tarif*, i. e. *mons Tarif*, inquit Ortelius; quaſi vero *Tarif* nomen proprium ſit, ac non potius appellativum, אלטרף *extremitatem* Latinè declarans: planè idem quod ſcribit Plinius lib. 3. cap. 1. *Calpe Hiſpaniæ extimus mons eſt*. *Gibraltar* enim nihil aliud eſt quam *mons extremitatis*. Fullerus.

Gigthis, Africæ propriæ urbs. Ptol. *Gita* Antonini eſt, judice Simlero. Fortè hodiè *Galfanacar*, ut Moletius ait.

Gideroth, civitas in tribu Judæ. Jud. 15.

Gidica, uxor Comminii Laurentii, quæ dum privignum Comminium maximè deperiret, neque tamen ad concubitum poſſet inducere, ſe ſuſpendit. Doſitheus apud Plut. in Paral. Min.

Giezi, famulus Eliſæi. Lege *Gehazi*.

Giganeum, Colchidis urbs. Ptol. *Garbenda* Moletio. *Sanaſtopoli*. Nigro.

Gigantes, Telluris filii excelſiſſimæ ſtaturæ, & draconum pedibus in deorum perniciem procreati, ut ſuperis ſcilicet bellum inferrent, Jovemque de cœli poſſeſſione dejicerent. Macrobius Sat. 1. 20. *Gigantes* nihil aliud fuiſſe credit, *quam hominum quandam impiam gentem, Deos negantem, & ideo exiſtimatam Deos pellere de cœleſti ſede voluiſſe*. Et Cic. de Senectute. *More Gigantum bellare cum Diis quid eſt aliud, niſi naturæ repugnare?* Horum pedes in Draconum volumina deſinebant, quod ſignificat, nihil eos correctum cogitaſſe, totius vitæ eorum greſſu, atq; proceſſu in inferna vergente. Phyſici vero interpretantur Gigantes ſpiritus eſſe terræ incluſos, qui dum exitum non inveniunt, factis interdum altiſſimis montibus vi erumpunt, & fragmina ipſa quaſi in cœlum ejaculantur. Hos Poetæ in campis Phlegræis cum Diis congreſſos fabulantur; ſed partim Jovis fulmine, partim Apollinis, & Dianæ telis confixos cecidiſſe, alioſque ſub Ætnâ monte, alios ſub Mycone, & Liparâ inſulis ſepultos eſſe: nonnullos etiam in Tartara detruſos impietatis ſuæ pœnas luere.

De Gigantum autem origine variæ ſunt priſcorum opiniones. Alii namque illos Titanis & Terræ filios fuiſſe ſcribunt. Alii ex ſanguine Titanorum à Jove interfectorum è terra eſſe natos aiunt. Heſiodus ex ſanguine Cœli, amputatis illius à Saturno virilibus, genitos eſſe dixit. Joſephus vero in Antiq. Jud. contendit eos ex dæmonum coitu cum mulieribus fuiſſe procreatos: cui quidem opinioni & Lactantius ex Sacrâ Hiſtoriâ argumento ſumpto, aſtipulari videtur. Sed D. Auguſtinus, cæterique recentiores Theologi rectè iſtam rejiciunt opinionem, quòd Dæmones cum mulieribus verè coire poſſe, prolemque aliquam ſuſcipere, impoſſibile ſit.

Gigantum autem urbs maxima fuit Enos circa Libanum montem, qui univerſo dominabantur orbi, ab occaſu Solis ad ortum. Iſti vaſtitate corporis ac roboris confiſi, inventis armis opprimebant, libidinique inſervientes invenerunt papiliones, & inſtrumenta Muſica, omneſque delicias. Manducabant homines, & procurabant abortus, in eduliumque præparabant, & commiſcebantur matribus, filiabus, ſororibus, & maſculis, atque brutis: ac denique nihil erat ſceleris, quod non admitterent, Dei ac Religionis contemptores. Beroſus lib. 1.

Gigantum esse Libyæ gentem quandam Eudoxus Cnidius refert, qui ex floribus, quos plurimos & odoratissimos apud eos sponte sua tellus producere solet, arte quadam optimum adeo mel conficere dicuntur, ut non multum ab apum melle distare videatur. Leonic. Thom. lib. 5. cap. 77. Sic dictos volunt qu. γηγενεῖς, id est, *terrâ nati*. Approbat hoc etymon Orpheus his versibus :

Οὓς καλέσσι Γίγαντας ἐπώνυμον ἐκ μακάρεσσιν,
Οὕνεκα γῆς ἐγένοντο ἠῢ αἴσιμον ἐξανίοντι.

Ovid. Fast. 4.

Terra feros partus, immania monstra, Gigantes
Edidit ausuros in Jovis ire domum.

Gigantis, vetus nomen Arcadiæ. Steph.

Gigartum, Strab. *Gigarta* Plinio, op. Phœnices ad Libanum montem.

Gigonus, urbs Thraciæ. Vide Steph.

Gihon, fons in occidentali Davidicæ civitatis parte. 3 Reg. 12.

Gilda, urbs Libyæ. Steph.

Gildo, rex Africæ, Mascezelis fratris sui filios necuit. Is in Italiam fugiens ab Honorio copias accepit, & cum 5. mil. pugnatorum fraternas copias delevit. Oros. 7.36. Diaconus lib. 13. Claud. de bello Gildonico.

Giligambæ, pop. Libyæ. Steph.

Gilimerus, Vandalorum rex an. U. C. 1187.

Gilippus, dux à Lacedæmoniis ad Syracusanos cum auxiliaribus copiis missus, vide *Gylippus*.

Gillus, exul Tarentinus. Hic cum Persarum exploratores à piratis captos pecuniâ suâ redemisset, & ad Darium reduxisset, jussus eo nomine petere quicquid vellet, hoc unum petiit, ut regis operâ in patriam reduceretur. Herodotus.

Gilon, civitas in tribu Juda. Jos. 15. pop. *Gilonitæ*.

Gindanes, Libyæ pop. qui solo Loti arboris fructu victitant. Steph. Vide Herodot. lib. 4.

Gindara, vicus juxta Antiochiam : incolæ *Gindarenses*, vel *Gindari*. Steph.

Gindes, fluvius Albaniæ in Cyrum influens. Alter in Mesopotamiâ, qui ex Armeniæ montibus oriens in Tigrim excurrit, teste Orosio, qui illum secundæ magnitudinis facit post Euphratem ; scribitur & *Gyndes*. Tibullus lib. 4.

———*Aut rapidus Cyri dementia Gyndes.*

Gineth, pater Thebni. 3 Reg. 17.

Gingla, op. Commagenes non procul ab Euphrate. Plin. 5. 24.

Ginglymote, urbs Phœniciæ. Steph.

Gingras, Adonis Phœnicibus dictus. Pollux. 4. 10. Ἡ Φοινίκων γλῶττα Γίγρεχ τὸν Ἄδωνιν καλεῖ, ἢ τέτῳ ὁ αὐλὸς ἐπωνόμασται. Vide Hesychium in Γίγρεχ, & Boch. Phœn. Col. pag. 807.

Gingunum, Umbriæ mons Straboni, *Cerugnone* Leandro.

Gion, vel *Geon*, flu. qui apud Ægyptios *Nilus* vocatur. Quo nomine etiam vocatus est mons Judææ, apud quem Solomon in regem unctus fuit.

Gippius, Rom. vir, qui simulabat se dormire, & stertere, quò facilius uxor ejus mœcharetur, unde natum adagium videtur Ciceroni in quadam epistola ad Fabium Gallum, *Non omnibus dormio*. Lucilius apud Beroaldum.

Gir, Libyæ fluvius, Ptol. *Niger* Mercatori. Claudianus *ditissimum* vocat de Laud. Stilic.

Hesperidum Triton, & Gir ditissimus amnis.

Alii *Ger*, *Gil*, *Gis notissimus amnis*. Γὴρ est Ptolemæo, & Γῆρα civitas ad hunc flu. sita.

Girim, mons apud Garamantas, gemmas producens.

Gisira, Africæ Propriæ urbs. Ptol. *One* Castaldo.

Gissa, insula maris Illyrici, Liburniæ adjacens. *Pago* dicitur Volaterrano. Aliis hodiè *Gisse* dicitur.

Gitta, urbs Palæstinæ. Steph.

G L.

Glabrio, Consul cum Ulpio Trajano, an. U. C. 845. Alius Consul cum Hamullo, an. U. C. 904. Alius cum Antonino Commodo, an. U. C. 938. Alius denique cum Val. Maximo, an. U. C. 1008.

Glandomirum, Hisp. Tarrac. urbs. Ptol. *Mondonnedo* hodiè, testibus H. Coquo. & Villanovano.

Glaphira, Archelai Cappadocum regis filia, Archelai Judæorum principis uxor.

Glanicus, amnis Italiæ. Vide *Clanis*.

Glanis, fluvius Cumæ. Est & Iberiæ flu. Et tertius Italiæ juxta Tiberim. Steph. Sil. lib. 8.

Et Glanis, & Rubico, & Senonum de nomine Sena.

Sed legendum *Clanis*.

Glannibanta, *Clanoventa* Antonino, op. Albionis in Anglia, nunc pagus in Com. Eboracensi vulgo *Bainbrig*. Camdenus vero putat esse locum aliquem ad flu. *Wentsbeck* in Northumbriâ.

Glanum, op. Gall. Narbon. Ptol.

Glaphyræ, urbs Thessaliæ. Et vicus Ciliciæ à Tarso versus occidentem 30 stadiis distans. Steph.

Glaphyrus, notissimus adulter. Juvenal. Sat. 6.

Accipis uxorem, de quâ citharœdus Echion,
Aut Glaphyrus fiet pater. Vide Mart. 4. 5.

Glarona, Helvetiæ civitas, vulgò *Glaris*. Confœderavit se reliquis Helvetiis An. Dom. 1352.

Glauci tribus, in Lycia est, à *Glauco* heroe dicitur. Gentile *Glaucodemus*.

Glaucia, op. Joniæ. Steph.

Glaucias Melioris libertus, cujus Epitaphium vide apud Mart. 6. 28.

Glaucias, anatomicus peritissimus. Rhod. 16. 19.

Glaucippus, De sacris Athenienſium scripsit, teste Macrobio, Saturn. 1. 13. *Glaucippum* Hyperidis filium auctorem laudat Plutarchus in Phocione.

Glaucopis, habens oculos cæsios, Quo nomine dicta est Pallas, quæ Latinis cæsia, idque ut nonnullis placet, quasi Cœlia. Diodorus autem scribit aerem nominatam esse Pallada, & ideo Glaucopin dici, quoniam aer glauci, h. e. viridis sit aspectûs.

Glaucus, Hippolochi fil. qui Trojano bello Priamo suppetias tulit, homo tam stupidus, ut cum Diomede, armorum permutatione factâ, ænea acceperit pro aureis. Hom. Iliad. 6.

Ἐνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς,
Ὅς τε πρὸς Τυδέος Διομήδεα τεύχεα ἄμειβε
Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.

Inde Proverbium *Glauci & Diomedis permutatio*, quoties permutatarum rerum inæqualitatem volumus denotare. Utitur hoc proverbio Plato in Sympoſio, & Aristot. lib. 5. Eth. ad Nicomachum. Mart. 9. 95.

Tam stupidus nunquam nec tu puto Glauce fuisti,
Chalcea donanti Chrysea qui dederas.

Ferunt hunc ab Ajace occisum, cum pro corpore interfecti Achillis pugnaret ; & postea in Lycium ventis delatum in fluvium mutatum esse. Palæphatus. pag. 32.

Glaucus piscator, cum pisces captos in ripâ explicuisset, ii subito contactâ quâdam herbâ se colligentes in fluvium profiluerunt, admiratus itaque Glaucus herbæ illius vim, cum & ipse degustasset, pisces secutus in aquas insiluit, marisque Deus factus creditur. Alii aliter referunt hanc fabulam, Glaucum scilicet insignem urinatorem fuisse, qui cum sæpius inspectantibus suis municipibus in fluvium se dejecisset, diutiusque sub aquis moratus semper emersisset, tandem cum illis frustra expectantibus non rediret, creditus est factus esse maris Deus. Heraclides Glaucum ex Polybo Mercurii filio, & Eubœâ Larymnj filiâ genitum fuisse tradidit, Mnaseas vero lib. 3. Europæorum, Anthedonem, & Halcyonem parentes ejus fuisse affirmat, natandi vero urinandique apprimè peritum, ideoque Pontium, i. e. marinum vocatum fuisse, raptaq; Syme, Jalemi ac Dotidis filiâ in Asiam trajecisse, ac prope Cariam, desertam quandam insulam habitasse, quam Symen ab uxoris nomine appellavit. Euanthes heroicorum versuum poeta in suo de Glauco hymno, Neptuni filium, Naidisque nymphæ illum fuisse tradit, & cum Ariadne à Theseo derelictâ, quam deperibat in insulâ Diâ concubuisse. Possis Magnesius lib. 3. Amazonidis, navis Argi Glaucum architectum, gubernatoremque fuisse tradit, & in Jasonis cum Tyrrhenis navali pugnâ so-

lum

lam eum nullo vulnere ſauciatum fuiſſe, ſed ut Jovi placuerat, in fundo maris apparuiſſe, Deumque maris ita factum, à Jaſone ſolum viſum, &c. Vide Athenæum lib. 7. ubi multa alia de hoc Glauco referuntur. Vide ſis etiam Palæphatum.

Glaucus, ex Potniâ Bœotiæ vico, Siſyphi filius, qui cum equas ſuas à coitu cohiberet, quo eſſent velociores, Venus indignata furorem eis tantum immiſit, ut dominum dilacerarint. Virg. Georg. 3.

Scilicet ante omnes furor eſt inſignis equarum,
Et mentem Venus ipſa dedit, quo tempore Glauci
Potniades malis membra abſumpſere quadrigæ.

Strabo lib. 9. Ἔστι δὲ καὶ ἡ Δίρκη κρήνη καὶ Ποτνίαι, ἐφ' ἃν μυθεύεται τὰς ὑπὸ τοῦ Πολυίδου τοῦ Κορίνθου καὶ Διαπαδνίσης ὑπὸ τῶν Πολυίδου ἵππων ἢ πώλους πλησίον. Fabulæ occaſionem narrat Palæphatus his verbis. Φασὶν ὅτι καὶ ὅτος καλλιβρώθη ὑπὸ τῶν ἵππων, ἀγνοῶντες, ὅτι ἐπιορκοῦσι, καὶ τῶν οἰκείων ἀδίκως ἐπιμελοῦνται, καὶ μεγάλας δαπάνας ποιοῦνται, ἀσελγείᾳ, καὶ ἀσελγεῖται αὐτὸς ὁ βίος.

Glaucus, Hippolyti fil. à quo Jones nati ſunt reges, multique hoc nomine ſunt vocati, inter quos fuit Minois fil. in mellis dolio necatus, qui Æſculapii ope revixit. Palæphatus: Καὶ ὅτος ὁ μῦθος παγγέλοιος, ὡς δὴ τῷ Γλαύκῳ ἐπιθανεῖν ὑπὸ τῆς μέλιτος, ὁ Μίνως ἐν τῇ τοῦ μέλιτος καλύπτρᾳ τὸν τοῦ Κοιρήνης Πολυείδου, ὃς ἦν ὀκτὼ τοῦ Ἄργους ὃς ἐδόκει ἀφανίζειν, ἑτέρου ἀφανίζοντος πόαν ἐπιθεῖναι τεθνεῶτι, καὶ ἀναζῆσαι αὐτὸν, καὶ ὅτος τὸ αὐτὸ ποιήσας εἰς τὸν Γλαῦκον, ἀνέζησεν. Τοῦτο δὲ ἀδύνατον. Ἐγένετο δὲ τοῖον τι. Γλαῦκος παῖς μέλι ἐλαφρὸν, χολὴς δὲ αὐτῷ πλέον ἢ κινηθείσης, ἐλειποθύμησεν. Ἀρίχανδος δ' ἦν ὁ τὸν δὲ ἄλλοι ἰατροὶ καὶ ὁ Πολυείδου. Ὃς ἰδὼν τὸν παῖδα, ἂν ἔμαθε παρὰ τινος ἰατροῦ, ᾧ ὄνομα ἦν Δρέκων, καὶ ταύτῃ τῇ βοηθείᾳ χρησάμενος, ὑγιῆ ἐποίησε τὸν Γλαῦκον.

Glaucus Caryſtius, pugil ex Eubœâ, qui ex aratro in Olympia productus ſæpe vicit.

Glaucus, Antenoris Trojani fil. ab Agamemnone interfectus. Dictys Cretenſis.

Glaucus, inter miniſtros Vulcani numeratur ab Herod.

Glaucus, Rheginus Italus, antiquorum poetarum & Muſicorum hiſtoriam ſcripſit, teſte Plut. lib. de Muſicâ. Vide Voſſ. de Hiſt.Gr.lib.3. pag.369. & lib.4. cap.2. Jonſium quoque de ſcript. Hiſt. Phil. lib. 1. cap. 4. Glaucus etiam antiquitates Arabiæ prodidit. Id opus Stephanus nunc vocat Ἀραβικὴν ἀρχαιολογίαν, ut in Γία, & Σαλμανὶς, nunc Ἀραβικά, ut in Αἰλανον, ubi tertium ejus operis adducit. Fuit & *Glaucus* Locrus, qui ab Athenæo lib. 12. refertur, inter ὀψαρυστικὰ συνδίκας. Ac meminit quoque ejus lib.9. Item Julius Pollux lib.6. c.10. Eſt præterea *Glaucus* Athenienſis, cujus epigramma in Bacchi icona habes in quarto Ἀνθολογίας. Nec dubium quin ejuſdem ſint epigrammata, quæ alibi eodem in opere Glauco tribuuntur.

Glaucus, Lemnius ſtatuarius. Steph.

Glaucus, Chius, primus ferri glutinum invenit. Eutropius. Euſeb.

Glaucus, Libyæ ſinus, & amnis. Plin. Strabo.

Glautias, Illyrici rex, Pyrrhum regem Epiri educavit. Plut.

Gleſſaria, inſ. in Oceano Germanico, Plin. 37.3. quæ, teſte Solino, cryſtallum dat & ſuccinum, *Sudau* vulgò appellata. Dicitur autem *Gleſſaria* à *gleſſo*, quod *ſuccinum* ſig. Corn. Tacitus de Effluis: *Soli omnium ſuccinum, quod ipſi gleſſam vocant, inter vada, atque in ipſo litore legunt.*

Gleſſos, urbs Bœotiæ. Steph. *Gliſas* dicitur Straboni lib. 9.

Gletes, gens Iberica poſt Cynetas. Steph.

Glotildis, vel *Clotildis* uxor Clodovei regis, quæ relictis opibus & regno, cœnobio ſe incluſit.

Glycera, virgo formoſiſſima. Horat.lib.1. Carm.Od.11.

Urit me Glyceræ nitor
Splendentis Pario marmore pulchrius;
Urit grata protervitas,
Et vultus nimium lubricus aſpici.

Glycerium, Theſpienſis meretrix, quæ tabulam Cupidinis, quam à Praxitele gratis acceperat Theſpienſibus dono dedit.

Glycon, vir robuſtiſſimus. Horatius,

Nec quia deſperes invicti membra Glyconis,
Nodoſâ corpus noli prohibere chiragra.

Item Panſæ Conſulis medicus, qui in carcerem conjectus eſt ob ſuſpicionem veneni, quod ferebatur indidiſſe vulneribus domini ſui. Sueton. in Aug. Et Cic. ad Brutum.

Glympes, op. in fin. Lacedæmoniorum, & Argivorum; Mentionem ejus facit Polybius lib. 4.

G N.

Gnatho, Siculus, homo voraciſſimus, qui conviviis adhibitus ſeſe in paropſides emungebat, ut, cæteris abſtinentibus ſolus veſceretur.

Gnes, Stephanus: Γνῆς, ἔθνος οἰκοῦσιν ἢ Ῥόδον, ἔνθεν καὶ Γνῆται, οἱ Διαγενεῖς. Αἰγίλια δὲ καὶ μία τῶν Ἰγγλίδων.

Gneus, prænomen viri apud Romanos. Vide *Cneus*.

Gnidus, vide *Cnidus*.

Gnoſidicus, Nebri clariſſimi Aſclepiadarum in Co inſulâ filius. Steph. Magni Hippocratis medici proavus.

Gnoſippus, eâ veracitatis infamiâ laboravit, ut Athenienſes liberis ſuis interdixerint, ne cum eo veſcerentur.

Gnoſus, ſive *Cnoſus*, & *Cnoſſus*, urbs Cretæ clariſſima, Minois regia. Hodiè *Ginoſa*. Hinc *Cnoſius* ex eâ urbe civis, & *Gnoſia regna* apud Virgil. Æn. 3. & *Gnoſia ſtella* eidem Georg. 1.

Gnoſiaque ardentis decedat ſtella coronæ.

Et *Gnoſia litora* apud Catullum.

Gnoſia Cecropiæ tetigiſſent litora puppes.

Hinc etiam *Gnoſiacus*. Stat. Sylv. 1. 6.

Vincens Gnoſiacæ facem coronæ.

Et *Gnoſiacum regnum* apud Ovid. Met. 9. Item *Gnoſius*, aliud adjectivum. Lucan. lib. 3

Jam dilecta Jovi centenis venit in arma
Creta vetus populis, Gnoſaſque agitare ſagittas
Docta.

Propert. 2. 12.

Et pharetra ex humero Gnoſia utroque jacet.

Denique *Gnoſis* pro Ariadnâ. Ovid. Ep.

Et Phœbus Daphnen & Gnoſida Bacchus amavit.

G O.

Goarene, regio Arabiæ, quæ & *Goarea*. Steph.

Goatha, locus non procul ab Hieroſolymis. Jer.13. quem Lyranus *Golgotha* eſſe putat.

Gob, nomen loci. 2 Reg. 21. Lat. *ciſterna*, *locuſta*, vel *altitudo*.

Gobar, Meſopotamiæ præfectus, qui Euphratem. flu. opere deduxit, ne præcipiti curſu Babyloniam infeſtaret. Plin. 6. 26.

[* *Gobaum*, promunt. Gall. Celt. in orâ Britanniæ occid. contra Senam inſulam. *Cap. S. Mahe* vulgo.

Gobazes, Lazorum, qui quondam *Colchi* dicebantur, rex. A. U. C. 1307. Agathias lib. 2.

Gobrias, vir Perſa nobilis, unus ex iis qui cum Dario adverſus magos conjurarunt. Herod. lib. 7.

Godefridus, Danorum rex An. U. C. 1543. Item Normannorum rex. A. D. 884. Vide *Gothfredus*.

Godolias, vel *Gedaliah*, fil. Ahikam. 4 Reg. 25. Filius item Amariæ. Zephan. 1. Lat *magnitudo* vel *fimbria Domini*.

Gog, Lat. *tectum*, vel *ſolarium*, ſive *tegulatum*. Nomen gentis Ezech. 38. Apocal. 20. Vide Bochartum Geogr. Sacr. lib. 3. cap. 13. Item fil. Joel. 1 Par. 5.

Gogarene, regio inter Colchos & Iberos. Steph.

Golan, i. e. *tranſmigratio*, ſive *revolutio*, aut ex Syro & & Ebræo, *intus manens*, civitas in Baſan.

Golgi, *gorum*, locus Cypri Veneri & Cupidini ſacer. de quo Catullus in Nuptiis Pelei & Thetidis.

Sancte puer, curis hominum quæ gaudia miſces,
Quaque regis Golgos, quaque Idalium frondoſum.

Scholiaſtes in illud Theocriti.

Δίωνι δὲ Γολγίτης καὶ Ἰδάλιον ἰφίλασας.

Γολγὸς, inquit, φίλας Κύπρε, ἀπομαζμένα ἀπὸ Γολγῶ τινὸς Ἀδώνιδος καὶ Ἀφροδίτης. Bocharto tamen *Golgos* deflexum nomen eſt à Phœnicio גלגל *golgol*, Hebræi *Galgal*, *Gilgal*, & *Gilgul*, dixerint. Græci Γολγὼς, & Γολγὼν dicunt finali L abjecto ut in Ἀγνίβα & Ἀσδρύβα.

Golgotha, i. e. *calvaria*, locus in quo crucifixus fuit Chriſtus dominus noſter.

Goliah, nomen Gigantis, quem expugnavit David. 1 Reg. 17. Prudentius.

Vidimus horrendum membris animiſque Goliam
Invalidâ cecidiſſe manu: puerilis in illum
Dextera fundali torſit ſtridore lapillum.
Ille minax, rigidus, jactans, truculentus amarus,
Dum ſeſe oſtentat clypeo, dum territat auras,
Expertus pueri quid poſſint ludicra parvi,
Succubuit teneris bellator turbidus armis.

Vide ſis ibi Jo: Weitzium.

Gomer, fil. Japhet. Gen. 13. de quo vide Boch. Geogr. Sacr. lib. 3. cap. 8. Item filia Diblaim, uxor Oſee. Oſe. 1. Lat. *conſummans*, vel *conſumens*, vel *deficiens*.

Gomerus Gallus, omnium primus ſuas poſuit colonias in regno, quod pòſt Italia dicta eſt, & regionem de ſuo nomine cognominavit, illoſque docuit leges & inſtituta. Beroſus lib. 3.

Gomolitæ, pop. Idumææ. Steph.

Gomphi, urbs Theſſaliæ. Steph. Hujus, inquit Ferrarius, meminit Statius 4. Syl.

Et crebris iter alligare Gomphis.

Sed quid, quæſo, urbi Thraciæ in Viâ Domitianâ? Quodnam epitheton civitatis *creber*? Quomodo iter urbe alligatur? Apage has nugas, Et *gomphis* apud Papinium habe pro nomine appellativo, i. e. *paxillis*, *palis*, vel *cuneis*.

Gondamirus, Hiſp. rex an. U. C. 1355.

Gondræ, Thraciæ pop. Herod. Vide Steph.

Goneis, urbs Thraciæ. Steph. Ejus incolas aliqui vocant *Adrianopolitas*.

Goniades, nymphæ juxta Cytherium flu. ſacellum habentes, de quibus opinio eſt, earum aquas ægros ſanitati reſtituere. Strabo lib. 8.

Gonni, urbs Perrhæbiæ. Steph. *Gonnus* Ptolemæo, *Gonocondylos*, ut videtur, Livio. *Gonos*, & *Gonuſſa* Lycophroni.

Gonoeſſa, Ætoliæ civitas. Seneca in Troadibus.

An carens nunquam Gonoeſſa vento?

Habuit ex Homero Iliad. 2. qui Γονόεσσαν ἀπειρῆνα vocat.

Gorama, reg. Arabum Scenitarum. Steph.

Gordiæa, reg. Perſica, Stephanus; qui populos ejus Gordos, & Gorgyas, & Gordochos nominat & montes *Gordyæos*.

Gordianus, Tres *Gordianos* ſeparatim deſcribit Capitolinus, totidemque agnoſcunt Herodianus, & Aurelius Victor, non ille Schotti, ſed alter: nam is auctor, quem ille edidit, duos ſolum prodit, & in totâ hiſtoriâ à Capitolino diſſentit. Sed jure Capitolinus imperitos ſcriptores paulò poſt nominat eos, qui duos fuiſſe Gordianos ſcriberent, quo tamen in errore plerique veterum ſunt verſati, ut Eutropius, Euſebius, Zonaras, aliique. Cedrenus vero quas nugas blaterat in hiſtoriâ Gordianorum? Omittit eos qui in Africâ perierunt: eum nominat, qui cum Maximo & Balbino factus Imperator. Sed Maximus Albinus illi unius Auguſti ſunt nomina: cui ſucceſſiſſe ait Publianum, qui ſine dubio Pupienus eſt intelligendus, & putarem ita corrigendum, niſi ex eodem fonte Publium inveniſſem in Græcis faſtis nominatum. Simili errore eundem vocat Zonaras Πομπηϊανὸν ac diverſum facit à Maximo. Sed reliqua Cedreni ſpectemus: Huic, ait, ſucceſſit Ἰούνιος. Quis iſte? haud dubie monſtrum in hiſtoriâ, confictum loco Gordiani ſecundi. Hic Latinis cognominatur à re *Junior*, inde ille fictitius Ἰούνιος. Nam & in Faſtis Græcis ſcriptum offendimus Γορδιανὸς Ἐπίθετος, non abſimili culpâ. Poſt hunc, inquit, regnavit fil. ejus Gordianus an. 4. Hic nempe eſt tertius Gordianus, quem non defuere, qui Junioris filium dicerent. At quid dicemus de ſequentibus verbis? Μετὰ Γορδιανὸν ἐβασίλευσεν Οὐνίωρ ὁ υἱὸς αὐτῦ, ἔτη δύο. Quis, malum, iſte *Uniorus*? profecto *Junior* eſt Gordianus, quem immani errore refert hic in ſcenam Cedrenus. Quare videant tirones, quantùm in Romanis rebus recentioribus Græcis ſit fidendum. Caſaub.

Gordieum, urbs magnæ Phrygiæ juxta Cappadociam, à *Gordio* patre Midæ, nunc *Sardis* vocatur. Steph.

Gordieus, mons Armeniæ, ubi primum Arca Noë conſtitit. Vide Boch. Geogr. Sacr. lib. 1. cap. 3.

Gordii murus, urbs Midæ, à *Gordio* filio condita. Steph.

Gorditanum, Sardiniæ promunt. Ptol. *Capo Lugudori*, Pineto; *Argentar* vero Nigro dicitur.

Gordium, urbs Phrygiæ ad Sangarium flu. Xenophon. Vide *Gordieum*. Hanc *Gordiam* vocat Juſtinus lib. 11. c. 7. *Gordien urbem petit, quæ poſita eſt inter Phrygiam majorem & minorem.* Falſum, inquit Voſſius. Non enim inter Phrygiam major. & min. ſita urbs Gordium, ſed inter Phrygiam min. & Cappadociam. Stephanus. Γορδίεων, πόλις τῆ μεγάλης Φρυγίας, πρὸς τῆ Καππαδοκία, ἀπὸ Γορδίε τῦ πάτρος Μίδε. Alii tamen ſimiliter in Phrygiâ min. ad Sangarium ponunt. Sed ineptè. Ineptiunt quoque illi, qui eundem ac Sardes faciunt. Celænas enim Alexander jam ceperat, neque quiſquam prodidit, eum regreſſum in Phrygiam Helleſpontiacam.

Gordius, rex Phrygiæ, ruſticus alioquin & ignobilis, ideo tamen rex deſignatus & conſalutatus ab omnibus, quòd ex oraculo Apollinis primus templum ingreſſus fuiſſet, in cujus rei memoriam, lora in templo ſuſpendit, in quibus nodus viſebatur propemodum indiſſolubilis; unde Proverb. *Nodus Gordianus*; Quem nodum Alex. M. cum diſſolvere non poſſet, diſcidit, oraculo eluſo.

Gorduni, Gall. Belg. pop. ſub Nerviorum imperio, Cæſar. hodiè *Gandavenſes*, Marliano.

Gordynia, urbs Macedoniæ. Steph.

Gorgias, rhetor celeberrimus, qui pulcherrimum librum de concordiâ, Græcis tunc inter ſe diſſidentibus, recitavit Olympiæ.

Gorgias Leontinus Philoſophus, Empedoclis diſcipulus, Iſocratis autem & aliorum philoſophorum, & rhetorum præceptor. Cic. in Bruto. & lib. de Oratore. Hic ante ſuâ tantum pecuniæ corraſit, ut auream ſtatuam primus omnium poneret in templo Apollinis Delphici. Auſus eſt primus in conventu poſcere, quâ de re quiſque vellet audire: ac de omni re, quæcunque in diſputationem, quæſtionemque vocaretur, ſe copioſiſſimè dicturum eſſe profitebatur. Is inſtituit orationem extemporalem, & declamationes exercitationis cauſâ. Philoſtratus.

Gorgias Athenienſis de ſcortis Atticis ſcripſit. Athenæo teſte lib. 13.

Gorgippia, urbs Indiæ. Steph.

Gorgo, navis, in quâ Perſeus, ubi Meduſam Gorgonem ſuperaſſet, vectus eſt ad ſuos, ita dicta à *Gorgonis*, id eſt, Meduſæ capite, quod in eâ repoſitum fuit, & unà cum Perſeo avectum.

Gorgon, *Urgo* Plinio, & Melæ, inſula maris Tyrrheni, Capraríæ proxima. Mem. ejus Rutilius lib. 1.

Aſſurgit ponti medio circumflua Gorgon.

Gorgones, Phorci filiæ, Meduſa, Stheno & Euryale quæ Dorcadas inſulas in Oceano Æthiopico ſitas, habitaſſe dicuntur, contra Heſperidum hortos. Nomen habent à *truculentiâ*, quam Græci Γοργότητα appellant. Scribit Diodorus, fœminas fuiſſe in Africâ bellicoſas, adverſus quas Perſeus bellum geſſit, & earum reginam Meduſam debellavit, ac interfecit.

Gorgones, *Gorgades* Plinio, Inſulæ maris Atlantici. *Satyrides* à Pauſaniâ in Atticis vocari nonnulli opinantur. Hanno *Goryllas* vocat in Periplo. *Iſole di Capo Verde* hodiè vocantur, teſte Ferrario.

Gorgonia, Pallas dicta eſt, quòd Meduſam, unam ex 3 Gorgonibus, quæ concubitu ſuo templum Deæ profanaverat, Perſeus, Minervæ ſcuto armatus amputato capite occidiſſet. Fabulantur autem Gorgonis caput tale fuiſſe, ut homines hoc conſpecto ſtatim in lapides verterentur.

Gorgonius, vir nobilis, Diocletiano Imperatore, pro Chriſtianâ religione vitam ſuſpendio finivit, cujus corpus mortuum famelicis canibus objectum eſt, quod tamen remanſit intactum. Item viri proprium malè olentis Horat. *Paſtillos Ruſillus olet, Gorgonius hircum.*

Gorgopas, vir qui Eunomum apud Zoſtera vicit, naves 4 cepit, à Chabriâ ſuperatus occubuit Xen. lib. 3.

Gorgophoros, Pallas dicta, quòd in ejus clypeo Meduſæ *Gorgonis* caput eſſet inſculptum. Cic. orat. antequam iret in exilium.

Gorgus,

Gorgus, rerum metallicarum vir callentiſſimus, cujus operâ in multis uſus eſt Alexander. Strabo lib. 15. Καὶ χρυσεῖα ἡ ἀργυρεῖα ὁ πολὺ ἄπωθεν ἢ ἄλλοις ὄρεσιν ἰσορρέπει καλά, ὡς ἱστόρησε Γόργος ὁ μεταλλεύς.

Gorgyia, locus in Samo, unde Bacchus *Gorgyienſis*.

Gorgythion, Priami & Caſtianiræ Threſſæ fil. qui in bello Trojano à Teucro, Telamonis filio, confoſſus occubuit. Hom. Iliad. 8.

Goricum, Hollandiæ civitas eleganti caſtro inſignis, Vahalim flu. ex tribus alterum, quibus Rhenus in Oceanum effunditur, præterlabentem habet. Hîc ex altiſſima turri, duæ ſupra viginti urbes muris ſeptæ conſpici poſſunt, cum ruſticorum villis, & non paucis nobilium habitationibus. Lætiſſimis paſcuis abundat, unde in butyro, lacte, caſeo, fere tota incolarum negotiatio conſiſtit, quæ Antuerpiam & ad alia loca non ſine maximo emolumento exportantur. Lud. Guicciardinus.

Goritiæ, Palatinus Archiducum Auſtriacorum. Nomen habet ab ejus urbe primaria *Goritia* dictâ. *Julium Carnicum* Ptolemæus vocat. Dravum flu. pro limite ad Sept. habet, & Forum Julii meridiem verſus.

Gortyn, *Gortys*, & *Gortyna*, op. mediter. Cretæ ad Lethæum flu. Plin. 4. 12. Hinc *Gortynius*, ut *ſpicula Gortynia* apud Statium, quibus *Gortynenſes* celebres fuere. Luc. l. 3.

——*Nec Eois pejor Gortyna ſagittis.*

Idem lib. 6.

Dictæâ procul ecce manu Gortynis arundo
Tenditur in Scævam.

Ovid. Met. 7.

Nec Gortyniaco calamus levis exit ab arcu.

Gortynia, op. Arcadiæ in Peloponneſo ad Gortynium flu. teſte Pauſaniâ, qui in Corinthiacis Æſculapium *Gortynium* vocat.

Goſhen, id eſt, *appropinquatio*, vel *approximatio*, civitas in tribu Judæ. Joſ. 10. Item Ægypti regio, in quâ Iſraelitæ olim habitabant, antequam in Terram promiſſionis pervenerunt.

Gotha, urbs Thuringiæ, à *Gothis* condita, An. Dom. 923. celebri murorum ambitu ac propugnaculis decorata. Admirandæ fortitudinis caſtrum habuit *Grimmenſtein*, quod ſolo æquatum eſt, an. 1567. Imperatoris & Ordinum Imperii mandato, capitali ſupplicio affectis Nobilibus illud vi retinentibus.

Gothfredus, Apuliæ Comes, An. Dom. 1049. Germanicè ſig. *Gods peace*. Apud Danos quoque *Guthfreiahed* eſt *Godlineſs*. Plures hujus nominis in recentioribus hiſtoriis occurrunt, inter quos *Gothfridus* Bullionius ab exercitu Rex Hieroſolymorum conſtitutus. An. Dom. 1000.

Gothi, vel *Gotthi*, hodiè *Polonci*, teſte Matth. Michovienſi, pop. Sarm. Europææ, Boreale latus maris Euxini accolentes, prius *Getæ*, teſte Iſidoro. Regio eorum *Gothia*, inter Tyram & Boryſthenem.

Gothia, regio, pars Scandinaviæ, Daniæ & Suediæ finitima.

Gothini, pop. Germ. Tacito, qui Marcomannorum terga claudunt, & ferrum effodiunt. Hos hodiè eſſe, qui *Kuttenberg* Bohemiæ urbem incolunt, ubi argentifodinæ ſunt, vult Lazius in ſuâ Auſtriæ tabulâ, quam ſuâ manu æneis laminis cælavit.

Gothoniel, i. e. *hora*, ſive *tempus meus Deus*. Nomen viri. 1 Par. 27.

Gothunni, pop. Sarm. Europ. ex *Gothis* & *Hunnis*, permixtis nominati. Claud. lib. 2. in Eutrop.

——*Oſtrogothis colitur, mixtiſque Gothunnis.*

Ubi tamen vir doctiſſ. Nic. Heinſius *Gruthungis* reponit, quem ſis vide.

Gozan, i. e. *tonſio*, *vellus*, ſive *tranſitus*, vel *corpus nutriens*: aut ex Syro & Ebræo, *intus nutriens*, fluvius in Meſopotamiâ. 2 Reg. 19.

G R.

Gracchus Sempronius, Caii ac Tiberii pater, in Hiſp. Proconſul miſſus, Celtiberos in deditionem accepit, Ilurcimque eorum opidum ſplendidius à ſe reſtitutum, ut geſtarum à ſe rerum memoria ſupereſſet, de ſuo nomine *Gracchurim* appellavit. Huic uxor fuit Cornelia ex Scipionum familiâ, inſigni pudicitiâ & eruditione, mulier, ex quâ Tiberium & Caium Gracchos ſuſcepit, generoſiſſimæ quidem indolis juvenes, eloquentiâque imprimis admirabiles, cæterum popularis auræ plus ſatis avidos, quæ res fecit, ut relictis optimatibus ad plebem ſe contulerint, legeſque agrarias, perpetuos ſeditionum fomites in lucem reduxerint, neque antea quieverint, donec ſenatum in ſuam necem armarent. Tiberius prior occiſus eſt in concione à Pub. Naſicâ; Caius autem biennio poſt, cum mont. Capitolinum occupaſſet, juſſu Opimii conſulis eſt interfectus. Cic. Orat. 1. in Catil. *P. Scipio Pontifex Max. Tib. Gracchum mediocriter labefactantem ſtatum Reip. privatus interfecit.* Juvenalis Sat. 10.

Quis tulerit Gracchos de ſeditione querentes?

Lucan. ——*Auſoſque ingentia Gracchos.*

Gradivus, Martis cognomentum *à gradiendo*, ut Feſto placet, impoſitum, eò quòd *gradatim* & per ordines in bellum eatur, aut certe à *vibratione* haſtæ, quòd Græci κραδαίνειν vocant. Homerus utrumque conjungit de Marte loquens.

Ἥν μαχερὴ βιβᾶσι κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.

Hujus ſedem apud Thracas & Getas poetæ collocarunt, quòd eæ nationes ſint bellicoſiſſimæ & à pacis otiis alieniſſimæ. Hom. Il. ν.

Οἵοις δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μίτηισι
Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς
Ἔκτιλος, ὃς ἰφθιμον καὶ ἀφραδέα πὺρ πολεμιστὴν,
Τὸν μὲν ἀρ' ἐν Θρήκῃσι Ἐφύρης μὲν Σελήεσσαν
Ἠὲ μὲν Φλεγύας μεγαλήτορας.

Virgil. Æn. 12.

Qualis apud gelidi cum flumina concitus Hebri
Sanguineus Mavors clypeo increpat, atque furentes
Bella movens immittit equos, illi æquore aperto
Ante Notos Zephyrumq; volant, gemit ultima pulſu
Thraca pedum.

Val. Flac lib. 7. ——*Qualis Getico de pulvere Mavors*
Intrat equis, uritque gravem ſudoribus Hebrum.

Græa, urbs Eretriæ Stephano per aphæreſin pro *Tanagræa*.

Græa, tres fuere ſorores Phorci filiæ, unicum tantum oculum habentes, & dentem, quibus viciſſim inter ſe tres utebantur. Vide Proverb. apud Eraſmum *Orci galea*; & Palæphatum Περὶ τῶν τῆ Φόρκυνος θυγατέρων.

Græcia, Europæ regio, olim omni diſciplinarum genere excultiſſima (ſemper tamen levitatis, vanitatiſque nomine malè audiens, de quo poſtea) Cic. pro Flacco. *Hæc cuncta Græcia, quæ fama, quæ gloria, quæ doctrina, quæ plurimis artibus, quæ etiam imperii & bellicâ laude floruit, parvum quendam locum Europæ tenet, ſemperque tenuit, Aſia maritimam oram bello ſuperatam cinxit urbibus.*. Hæc à Ptolemæo *Achaia* nominatur. Principium ſumit ad meridiem ab Iſthmi Corinthiaci anguſtiis, indeque ad ſeptentrionem in Theſſaliam uſque & partem Ægæi maris extenditur. Ad occaſum Acheloo flu. ab Epiro dirimitur. Ab ortu Solis habet mare Ægæum, quâ parte Sunium eo abluitur. Scinditur in multas regiones, quas olim optimè deſcripſit Pauſanias. Vide Ubbonis Emmii Græciæ veteris deſcriptionem. Utinam vero Doctiſſimi Palmerii *Græciam antiquam* videremus. Faxit Deus miſericors & omnipotens, ut opus illud expectatiſſimum ac utiliſſimum in lucem dare & publicare poſſit vir doctiſſimus, & in auctoribus antiquis emendandis planè divinus. Græci peſſimè apud veteres audierunt, quaſi perfidiæ rei. Euripides in Iphigeniâ Taurica: Πιςὸν Ἕλλας οὐδὲν ἄλλο, *Nihil fidi novit Græcia.* Græcorum quoque vanitatem miris modis exagitat Sat. 3. Juvenalis. Idem Sat. 10.

——*Quicquid Græcia mendax*
Audet in hiſtoriâ.——

Val. Flaccus lib. 8.

——*Te Græcia fallax*
Perſequor.——

Cic. ad Quintum Fratrem Ep. 1. *Græci fallaces, & leves, & diuturnâ ſervitute ad nimiam aſſentationem eruditi.* Virg. Æn. 2. vers. 106.

Ignari ſcelerum tantorum, artiſque Pelaſgæ.

Et infra verſ. 152.

——— *Ille dolis inſtructus & arte Pelaſgâ.*

Græcæ lubricitatis ſuggillatio etiam in illis eſt apud Plautum, Aſin. 1.3.

——— *Quæque volumus uti,*
Græcâ mercamur fide. ———

Hoc eſt, præſenti pecuniâ opus eſt, nemo fidem noſtram ſequitur non magis quàm ſi Græci eſſemus. Apud Auſonium tamen *Græca fides* in adagio eſt pro certâ & indubitatâ, cum ait Epiſt. 10.

Non Pœnâ ſed Græcâ fide.

Græcia magna, reg. Italiæ od oram ſinûs Scylacei ac Tarentini, inter Brutios ad meridiem, & Salentinos ad Bor. in longum extenſa: cujus pars nunc in Calabriâ ulteriore, pars vero major in citeriore continetur. Ejus mem. Ovid. Faſt. 4.

Itala nam tellus Græcia major erat.

Subciſivam Græciam vocat Apuleius in Apologiâ. Cæterùm Magnæ, ſive Majoris Græciæ nomine quid intellexerint veteres, non convenit inter authores. Strabo ait Italiæ partem quâ de tractat lib. 6. & Siciliam eo nomine comprehendi. Plinius Italiæ tantum partem, eamque multeſimam: Ita enim ſcribit Italiam dilaudans. *Ipſi de eâ judicavere Græci, genus in gloriam ſuam effuſiſſimum, quotam partem ex eâ appellando Magnam Græciam. Italia*, inquit, Servius, μεγάλη Ἑλλὰς *eſt appellata, quia à Tarento uſque ad Cumas omnes civitates Græci condiderunt.* Seneca de Conſolatione ad Alb. *Totum Italiæ latus quod infero mari alluitur, major Græcia fuit.* Athenæus lib. 12. Ὅυκ ὀλίγον δὲ πρὸς τὴν τιμὴν, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῇ σύμπαντι τότε κλίματι καὶ τὸ πλῆθος ἐγένετο τῶν ἀνθρώπων, διὸ καὶ μεγάλη Ἑλλὰς ἐκλήθη πᾶσα σχεδὸν ἡ νῦν Ἰταλίαν καλοίκησις. De Ptolemæo non eſt obſcurum quid ille Magnæ Græciæ nomine complectatur. Vide & Feſtum.

Græcoſtaſis, qu. *Græcorum ſtatio*, locus Romæ ante Curiam Hoſtiliam, & roſtra ſubſtructus, ubi nationum ſubſiſterent legati, qui ad Senatum eſſent miſſi.

Græcus, nomen viri, unde *Græcia* dicta, & pop. *Græci*. Græcè Γραικοὶ. Ariſtoteles lib. 1. Meteor. Οἱ καλούμενοι νῦν Γραικοὶ, τότε Ἕλληνες. Porro Γραικῶν appellationem, etſi vulgus Græcorum reſpuit, poetæ tamen non ſunt aſpernati. Lycophron.

Γραικῶν ἀεὶ σφ᾽ πάλαι τυγχὰ τάφος.

Vide Stephanum. Quis vero non miretur Heſychio parum iſta fuiſſe cognita? Is enim putat à Romanis Græcos eſſe appellatos, qui Ῥωμοὶ appellarentur ſine Γ.

Græes, Æolienſium pop. qui in Pario habitant. Steph.

Grajugenæ, Græci ſic dicti ſunt. Virg. Æn. 3.

Grajugenumque domos, ſuſpectaque linquimus arva.

Graius, adjectivum, idem quod *Græcus*. Apud Lucret. lib. 1. *Graius homo* ponitur pro Epicuro Græco. Ovid. Met. 13. *Eſt aliquid de tot Graiorum millibus unum*
A Diomede legi. ———

Grammium, Cretæ urbs, cives *Grammitæ*, & *Grammitii*. Sunt & *Grammitæ* pop. juxta Celticam. Steph.

Grampius, Scotiæ mons ingens, illam in citeriorem & ulteriorem dividens, vulgò *Granzebain* dictus.

Granata, & *Granatum*, quam vulgus *Granadam* vocant, quæ *nova Illiberis* dici poteſt, urbs Hiſp. Bæticæ ampliſſima, apud Illiberim urb. exciſam, regni Granatenſis caput. A. D. 1492. ab Hiſpanis, victis Mauris, recepta. Ab Alex. 6. Pontifice Max. metropolis creata. Plura de eo vide apud L. Mar. Siculum. long. 17. 10. lat. 37. 30.

Graniacum, Corſicæ promunt. Ptol. *Amanza* Pineto.

Granicus, Bithyniæ flu. pugnâ, quæ inter Perſas & Alexandrum fuit, nobilis: in quâ ſexcenta millia hominum Perſarum cæſa, fugataque ſunt ab Alexandri exercitu non majori 30 millibus peditum, & equitum millibus quatuor & quingentis. Non procul eſt à Cyzico. Vide Diodorum lib. 17. Plutarchum, Curtium, Arrianum, & Juſtinum.

Granionarium, Germ. urbs. Ptol. *Bamberg* Petro Apiano. Sita eſt ad Moenum flu. *Gravionarium* habet Græcus codex.

Granta, Angliæ op. à Bedâ & Felice celebratum, ut Lelandus perhibet, qui addit illud à Britannis *Caergrant* à flu. vicino dici. *Grantbridge* vero ab Anglis & Saxonibus à ponte ibidem conſtructo, nunc vulgò *Cambridge*.

Graſtillus, urbs Macedoniæ, aliàs *Praſtillus*. Steph.

Gratiæ, vocatæ ſunt à Latinis, quæ à Græcis *Charites*, aliorum parentum filiæ ab aliis ſcriptoribus creditæ ſunt. Heſiodus in Theogoniâ illas ex Eurynome Oceani filiâ, & è Jove natas eſſe tradidit in his verſibus.

Τρεῖς δὲ οἱ Εὐρυνόμη Χαρίτας τέκε καλλιπαρήους,
Ὠκεανοῦ κούρη πολυήγεμον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ᾽ ἐρατεινήν.

Orpheus vero in Hymno quodam *in laudem Charitum* compoſito, non Eurynomes, ſed Eunomiæ & Jovis filias eſſe ait in his.

Δεῦτέ μοι ὦ Χάριτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαότιμοι,
Θυγάτερες Ζηνός τε καὶ Εὐνομίης βαθυκόλπου,
Ἀγλαΐη τε, Θάλεια, καὶ Εὐφροσύνη πολύολβε
Χαρμοσύνης γενέτειραι.

Alii Jovis & Autonoes illas filias eſſe tradiderunt, nominaruntque *Paſitheam*, *Euphroſynen* & *Ægialen*. Antimachus, antiquiſſimus poeta, illas Ægles & Solis filias eſſe cenſuit. Alii duas tantum putarunt, *Clitan* & *Phaenam*. Alii *Auxo* & *Hegemonem*, ut ait Pauſ. in Bœoticis. *Suadela* etiam à nonnullis inter Gratias numeratur. Communior tamen ſententia eſt, quòd tres fuerint, ut in hoc verſu teſtatur Meleager.

Τρεισσὰὶ μὴν Χάριτες, τρεῖς δὲ γλυκυπάρθενοι Ὧραι.

Junguntur unà fere ſemper à poetis. Horatius.

Gratia cum nymphis geminiſque ſororibus audet
Ducere nuda choros.

Muſæus. ——— Οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς Χάριτας ῥυσαῖσιν πτερύγεσσιν ———

Pulchricomas vocat Homerus Hymno in Apollinem:

Αὐλὰρ ἐὼν πλόκαμοι Χαρίτων καὶ ἐυφρονος Ὥρης.

Horatius illas ſolviſſe zonas inquit, zonâ autem veſtitas eas fuiſſe innuit.

Fervidus tecum puer & ſolutis
Gratiæ zonis, properentque Nymphæ.

Hæ igitur cùm veſtibus operirentur antiquitus, vel quia turpe eſſet aſpectu nudas mulieres ſine veſtibus conſpici, vel quia brumæ frigora formidarent, inciderunt in recentiores tanquam in latrones, à quibus ſpoliatæ ſunt, & aufugere ex orbe terrarum coactæ, teſtante poetâ.

Ὤχετο μὴν Πίστις μεγάλη θεὸς, ὤχετο δ᾽ ἀνδρῶν
Σωφροσύνη, Χαρίτες τ᾽, ὦ φίλε, γῆν ἀλίπορ.

Gratianopolis, urbs Gall. Narbon. in Delphinatu, quam *Accuſium* vocat Ptolemæus. Vulgò *Grenoble*.

Gratianus, Valentiniani Cæſaris fil. qui patri ſimul & Valenti patruo in imp. ſucceſſit, à Maximo quodam ſuo belli duce per inſidias in Gallis interfectus. Præceptorem habuit in literis Auſonium Burdigalenſem, quem tandem ad Conſularem dignitatem Romæ perduxit.

Gratianus, monachus Bononienſis, Petri Lombardi Sententiarum magiſtri frater, decreta Pontificum Rom. in unum volumen primus congeſſit circa An. Dom. 1189.

Gratidia, mulier Neopolitana unguentaria, & venefica, quam Horatius *Canidiam* vocat.

Gravii, pop. Hiſp. Tarracon. in Callaicis. Silius Italicus lib. 8.

Et quos nunc Gravies violato nomine Graium
Oeneæ miſere domus. ———

Vide *Grovii*.

Graviſcæ, Tuſciæ pop. Ptol. *M. Alto* Nigro. Ita autem dictus eſt hic locus ab aerjs *gravitate*. Sic n. Virg. lib. 10.

Et Pyrgi veteres, intempeſtæque Graviſcæ.

Sil. lib. 8. —— *Veteres miſere Graviſcæ.*

Rutilius in Itinerario.

Inde Graviſcarum faſtigia rara videmus,
Quas premit æſtivæ ſæpe paludis odor.

Strabo lib. 5. Ἀπὸ δὲ τῆ Κοσσῶν εἰς Ὠστίαν παραπλέουσι πολίχνια ἔστι Γραικήσκιον, καὶ Πῦργοι, καὶ Ἄλσιον καὶ Φρεγεναί.

Gregorius, cognomento *Magnus*, erat natione Romanus, ex patre Gordiano, genus à proavis non ſolum nobile, ſed & religioſum ducens. Librum Jobi, quomodo juxta literam intelligendus, qualiter ad Chriſti & Eccleſiæ ſacramenta referendus, quo ſenſu unicuique fidelium ſit aptandus, per 35 libros expoſitionis mirandâ ratione perdocuit.

ratione perdocuit. Alii quidem Pontifices, inquit Beda, conſtruendis, ornandiſque vel auro vel argento Eccleſiis operam dabant, hic autem totus ad animarum lucra vacabat. Luculentum quoq; teſtimonium de Gregorio perhibet Trithemius Abbas lib. de Scrip. Eccleſ. *Gregorius*, inquit, *Papa, vir in divinis ſcripturis eruditiſſimus, Theologorum princeps, ſplendor Philoſophorum, & Rhetorum lumen, vitâ & converſatione integer atque ſanctiſſimus.* Egregium quoque de eo hoc eſt Platinæ Encomium. *Is*, inquit, *non ſibi, ſed utilitati hominum, ac honori divino conſulens, quem certe ob religionem & pietatem rebus omnibus ſemper ante tulerat, ſpretis opibus, poſthabitis voluptatibus, atque omni ambitione & potentiâ, gubernacula Reip. Chriſtianæ ſuſcipiens ita vixit, ut uſque ad tempora noſtra neminem ex ſucceſſoribus parem habuerit, nedum ſuperiorem vel ſanctitate vitæ, vel diligentiâ in rebus agendis, vel doctrinâ & ſcriptis.*

Gregorius Nazianzenus, floruit ſub Valente Imp. & anno 11. Theodoſii obiit, teſte Hieronymo. *Pietas ejus*, inquit Eraſmus, *propemodum ex æquo certat cum facundiâ.* Sed amat ſignificantes argutias, quas eo difficilius eſt Latinè reddere, quod pleræque ſint in verbis ſitæ. Tota vero phraſis nonnihil accedit ad ſtructuram Iſocraticam. Adde quod de rebus divinis, quæ vix ullis verbis humanis explicari poſſunt, libenter ac frequenter philoſophatur. Hic Baſilio Magno arctiſſimâ fuit neceſſitudine conjunctus, ac D. Hieronymum in Divinarum Scripturarum ſtudiis auditorem ac diſcipulum habuit.

Gregorius Nyſſenus Epiſcopus, quem Græci honoris cauſâ *Patrem patrum* appellant, Divi Baſilii Magni frater, Academicis, ac Peripateticis diſciplinis excultus, vir eloquentiæ nervoſæ ac preſſæ. Floruit A. D. 380.

Greſtonia, reg. Thraciæ juxta Macedoniam. Steph.

Gronia, urbs Phocidis. Steph.

Gronii, Hiſp. pop ad Durium amnem. Mela. 3. 1. lege *Grovii*.

Groninga, vel *Græninga*, & *Gruninga*, urbs Germ. inclyta, Friſiæ metropolis, à fundatore *Gruno* ſic appellata, an. U. C. 374. Eum alii Trojanum, alii Francum Antenoris regis Franciæ fratrem fuiſſe exiſtimant, qui domeſtici diſſidii cauſâ fratrem relinquens in occidentalem Friſiam devenit, & ibidem civitatem hanc ſuo nomine inſignem ædificavit annis 377 ante Chriſti nativitatem. Nullis tunc muris cincta, ſed propugnaculis ligneis, immiſſis in terram palis, fiſtucationibus quaſi conſepta fuit. Mœnibus autem foſſis, ac turribus contra hoſtiles inſultus valide munita eſt An. Dom. 1110. Civitas nunc eſt opulenta, & frequenti populo inſtructiſſima, multis abundans aquis, arte in civitatem per canales deductis. Habet ſtatus, leges, dominium, & juriſdictionem peculiarem, cum multorum pagorum conſœderatione. Præcelſis templorum turribus, & magnificis privatorum hominum ædificiis inclareſcit. Sub dominio hæreditario ducum Burgundiæ.

Grovii, Hiſp. populi Mela lib. 3. cap. 1. ubi perperam *Gronii* vulgò dicuntur. Τροβιοι Ptolemæo. Remanet hoc nomen etiam hodie, in inſulâ & promunt. ad oſtium Ullæ flu. ſito, *Grove* enim vocatur. Confirmant hanc lectionem meliores Silii codices.

Quique ſuper Grovios lucentes volvit arenas
Infernæ populis referens oblivia Lethes

Sed & alibi.

Et quos nunc Grovios, violato nomine Graium,
Oenæ miſere domus, Ætolaque Tyde.

Grudii, pop. Belgii quorum urbs eſt Lovanium, teſte Divæo, Leodio & aliis. Aliis autem ut Martiano, eſt *Brugge*, urbs Flandriæ.

Grumentum, urbs Lucaniæ mediter. exciſa, teſte Barrio, Lagariæ urbi etiam exciſæ propinqua, à Saponariâ op. haud valdè diſtans: ex quo errant qui *Groppoli* Grumentum indigitant, cum *Groppoli* opidulum ſit in orâ ſinûs Pæſtani, Grumentum verò ad ſinum Tarentinum ſitum ſit.

Grunduli, vel *Grundiles*, Lares, quos Romulus conſtituiſſe dicitur in honorem Scrofæ, quæ 30 pepererat porcos. Caſſius Hemina Hiſt. lib. 2. *Paſtorum vulgus* (inquit) *ſine contentione conſentiendo præfecerunt æqualiter imperio Remum & Romulum, ita, ut de regno pares inter ſe eſſent. Monſtrum fit, ſus parit porcos triginta, cujus rei fanum fecerunt Laribus Grundulibus.* Diomedes lib. 1.

Gruno, dux Friſiæ, Sicambrorum regis frater, an. U. C. 375.

Gryllus Xenophontis filius, qui pro patriâ fortitèr pugnans, occubuit. Hujus laudes & Epitaphia multi ſcripſere. Ariſtot.

Grynea, urbs Troadis. Steph.

Grynea, urbs Ætoliæ in confinibus Joniæ.

Gryneum, ſeu *Grynium* op. Myrinæorum juxta Clazomenas, Strab. 13. in quo templum Apollinis, & lucus varicinandi pervetuſtus. Templum autem candido marmore ſumptuoſum erat, in quo ipſe Apollo colebatur, unde Apollo *Grynæus*. Virgil. Ecl. 6.

Hi tibi Grynæi nemoris dicatus origo,
Ne quis ſit lucus, quo ſe plus jactet Apollo.

Gryneus, nomen unius ex Centauris.

G U.

Gualterus, Athenarum dux appellatus, 10 menſibus Florentiæ tyrannidem obtinuit, An. Dom. 1345. Blondus.

Guarimarus, Salerni princeps Northmannus, à ſuis interfectus An. Dom. 1049.

Guel, fil. Machi princes tribûs Gad. Num. 13.

Guelphi, vide *Gibelini*.

Guido Luſignanus, Hieroſolymorum rex A. D. 1184.

Guido Luſignanus, Cypri rex, A. D. 1191.

Guido Novellus, Florentinorum Dux, A. D. 1260.

Guido Petramala, Præſul Mediolanenſis Ludovico Bavaro Imp. ferream coronam impoſuit, An. Dom. 1327.

Guido Cremenſis, Octaviano defuncto, Imperatoris juſſu in papatu eſt ſuffectus, A. D. 1164. Blondus. Ptol.

Guilelmus Conquæſtor, Primus Normannorum Angliæ rex.

Guilielmus Rufus, prioris Guilielmi filius, patri ſucceſſit in regno. An. Dom. 1089.

Guilielmus, Henrici primi Anglorum regis fil. à patre Northmanniæ dux deſignatus, An. Dom. 1115 Polyd.

Guilielmus, Siciliæ rex, Beneventana ſuburbia quædam occupavit, quem anathemate Papa percuſſit. A. D. 1153.

Gunas, locus Syriæ, uberis & fœcundi ſoli, unde nomen. Steph.

Guni, fil. Nephthali. Gen. 46. Lat. *hortus*, ſive *protegens.*

Guntia, urbs Rhætiæ ad Danubium. *Guntzburg* Rhenano.

Gur, clivus montium Ibleam. Lat. *catulus*, *habitatio*, aut *colleƈtio*, vel *timor*.

Gurbaal, nomen loci. 2 Par. 26. in quo Arabes habitaverunt; eadem quæ *Gerara*.

Gurges, cognomen Qu. Fabii Rulliani filii, à devorato patrimonio illi impoſitum. Macrobius.

Gutæ, pop. Ptolemæus. Videntur iidem qui hodie Gothiam, vulgò *Goatland* inhabitant, regis Suecorum clientes. *Gutiones* forte Pytheæ apud Plinium.

Guttalus, Germ. flu. in Oceanum Germanicum exiens; *Oder* Althamero eſt, per Sleſiam, Marchiam, & Pomeraniam in Balticum influens Hadr. Junio eſt *Al*, flu. Pruſſiæ ad Montem Regium urb. in mare labens. Sed cum Guttalus in Oceanum, non in mediterraneum mare, quale Balticum eſt, deferatur, in errore manifeſto verſantur. Potius eſt qui *Jadua* Ptolemæo dicitur, vulgò *Die Jade*, is enim in Oceanum inter Amaſiam & Viſurgim flu. exiit.

G Y.

Gyarus, inſ. maris Ægæi, una ex Sporadibus, in quam Romani noxios ſuos deportabant. Item *Gyara* pl. num. Juvenalis.

Aude aliquid brevibus Gyaris, & carcere dignum,
Si vis eſſe aliquis. ———

Hanc inſulam Philo in Flaccum vocat Γυαρεσλάτην ἢ ἐν Αἰγαίῳ, *ſteriliſſimam omnium quæ ſunt in Ægæo mari.* Virgilius ubi de Delo.

Quampius Arcitenens oras & litora circum
Errantem Mycone celſâ, Gyaroque revinxit.

Ubi, ut Poeta *revinxit*, ſic verbo contrario uſus eſt Papinius lib. 3. *revellit*.

——— *Ipſa tuâ Mycone Gyaroque revelli*
Dele times, magnique fidem teſtaris alumni.

Unde dicatur (inquit Bochartus) colligere eſt ex hiſtoriâ veteri, quam ita attingit Plin. 8. 29. *M. Varro author eſt*, &c. *ex Gyaro, Cycladum inſulâ, incolæ à muribus fugatos.* Et cap. 57. *Theophraſtus author eſt in Gyaro inſulâ, cum incolas fugaſſent, ferrum quoque roſiſſe eos.* Et Stephanus Byzantius: Ἀλίμνιος ὁ Καρύστιος φησὶν ὅτι ἐν ταύτῃ οἱ μύες διατράγωσι σίδηρον. Quæ & apud Suidam legas in Γύαρος. Phœnices igitur credibile eſt Γύαρον appellaſſe inſulam עכור *acuar*, vel כור Phœniciâ aphæreſi, i. e. *inſulam muris.*

Gyas, vir Trojanus, Æneæ comes. Virg. Æn. 1.

Gyas, magna & bona pars Syracuſani agri, qui fuit Dionyſii tyranni. Plut. in Dione. Hodiè *la cava di Georgia* vocari ſcribit Aretius. Græcè Γύας Γύαντος. Poſt Anapum deſcribit Cluverius ex Plutarchi Dione τῆς Συρακουσίας τὸν καλούμενον Γύαλα, πολλὴν μὲν ἀγαθὴν χώραν, ἀνήκουσαν ἀπὸ θαλάττης εἰς τὰ μεσόγαια. Punicè גוחא *gavata*, *medium* ſonat. Itaque non niſi τὰ μεσόγαια videntur hâc voce deſignaſſe.

Gygæus, Lydiæ lacus, ſtadiis 40 Sardibus diſtans, qui poſtea *Colonus* dictus eſt. Prop. lib. 3.

Lydia Gygæo tincta puella lacu.

Plin. lib. 5. cap. 29. *Stagnum Gygæum* vocat.

Gyge, ancilla Paryſatidis reginæ Perſarum, & matris Cyri. Plut.

Gygemorus, monticulus non longè à Theſſaliâ.

Gyges, gigas centimanus, Cœli & Terræ filius, frater Briarei. Ovid. Triſt. 4.

Centimanumque Gygen, ſemibovemque virum.

Gyges, fuit quidam Lydus, cui cum Candaules, Lydiæ rex uxorem ſuam nudam oſtendiſſet, illa id ægrè ferens, Gygen ad necem ejus impulit, ſeſeque cum regno illi tradidit. Herod. lib. 1.

Gyges, quidam, de quo Cic. lib. 3. Offic. hæc ſcribit. Hinc ille Gyges inducitur à Platone, qui cum terra diſceſſiſſet magnis quibuſdam imbribus, in illum hiatum deſcendit, æneumque equum (ut ferunt fabulæ) animadvertit, cujus in lateribus fores eſſent, quibus apertis, hominis mortui corpus vidit magnitudine inuſitatâ, annulumque aureum in digito; quem ut detraxit, atque ipſe induit, (erat enim paſtor) tum in concilium paſtorum ſe recepit. Ibi cum palam ejus annuli ad palmam converterat, à nullo videbatur, ipſe autem omnia videbat. Itaque hâc opportunitate annuli uſus, Reginæ ſtuprum intulit, eâque adjutrice regem Dominum interemit, regnoque ejus potitus eſt.

Gyges, viri nomen. Virg. Æn. 9.

Principio Phalarim & ſucciſo poplite Gygen.

Gyges, formoſi pueri nomen. Horatius:

Ut pura nocturno renidet
Luna mari, Cnidiuſque Gyges.

Gylacea, Illyriæ civitas, à *Gylace* Corintho, aliàs *Apollonia.*

Gylippus, vir Lacedæmonius, bello ſtrenuus, qui Athenienſes multis bellis, cladibuſque affecit. Tibullus lib. 4.

——— *Non magni potior ſit fama Gylippi.*

Gymneſiæ, duæ inſ. maris Iberici. Vide *Baleares.*

Gymnetes, pop. Æthiopiæ ſemper nudi, Nigretibus & Phauruſiis proximi. Plin. 5. 8. *Gymnetas* quoque Indos vocat Crates Pergamenus, qui 100 annos excedant, *Macrobios* vocat Plinius lib. 7. cap. 2.

Gymnoſophiſtæ, philoſophi Indorum, ſic dicti quod nudi incederent, Solem immobilibus oculis toto die intuentes. Frigora & flammas citra dolorem perferunt. Ferunt Alexandrum M. ad eos acceſſiſſe, dixiſſeque; *Petite quodcunque vultis.* Qui reſponderunt: *Da nobis immortalitatem, quam præ cæteris optamus.* Quibus ille ait: *cum ego ipſe ſim mortalis, immortalitatem nemini præſtare poſſum. Si ergo*, inquiunt, *mortalem te eſſe cognoſcis, cur non contentus patriis ſedibus, omnibus infeſtus totum orbem ſubiicere conaris?* Cic. Tuſc. Qu. lib. 5. Saturi vitæ in rogum ardentem ſe conjiciebant, ut finirentur. Lucanus lib. 3.

Quique ſuas ſtruxere pyras, vivique calentes
Conſcendere rogos. ———

Vide Strab. lib. 15. Philoſtr. lib. 3. Porph. lib. 4. περὶ ἀποχῆς, Clem. Alex. 1. Strom. Tertull. Apolog. cap. 41. & alios.

Gynæconomi, Viri quidam Athenienſes convivia inſpiciebant, & numerus vocatorum, an eſſet ſecundum legem, inquirebant. *Gynæconomi* autem numero viginti præfecti fuerunt mulieribus, qui in parum pudicas ac modeſtas animadverterunt, & mulctas earum inſcribentes expoſuerunt in platano & ceramico. Jul. Pollux.

Gynæcopolis, civitas Phœnicum, & alia Ægypti. Steph. Plin.

Gynæcon limen, i. e. *mulierum portus*, circa Phidaliam eſt, inter Anaplum & Leoſthenium. Steph.

Gyndes, Aſſyriorum flu. maximus poſt Euphratem. Is cum Cyri impetum venientis contra Babylonios interciperet, & quidam ex militibus ſummè dilectus regi, ejus moliens tranſitum, rapacitate fluvii abſorptus eſſet, rex iratus amicum ulciſci ſtatuit, jurans eum, qui tam præclarum equitem voraviſſet, mox vix tincturum genua mulieris. Bellum itaque cum fluvio geſſit, ac totis copiis per magnas deductum foſſas in 46 alveos diſpertivit. Sen. lib. 3. de Irâ. Tibullus lib. 4.

——— *Rapidus Cyri dementia Gyndes.*

Gypſeis, inſula Æthiopiæ. Steph.

Gyrton, urbs Theſſaliæ & Perrhæbiæ, quam Homerus *Gyrtonam* vocat. Steph.

Gytheum, op. Laconicæ, quod Hercules & Apollo, depoſitis eo loci ſimultatibus, communi operâ condiderunt. Cic. lib. 1. de Officiis: *Claſſem Lacedæmoniorum, quæ ſubducta eſſet ad Gytheum.* Quem locum Herm. Barbarus emendavit, cum antea *Ægypteum* lectum fuit. Apud Ptol. Γύθιον, apud Strab. Γυθεῖον vocatur. Polybius lib. 5. de Philippo loquens: Μιλαβαλλόμενος δ' αὖθις, ἐπειδὴ τὸ προπεῖναι παρὰ τὸ ναύσταθμον τῶν Λακεδαιμονίων, ὃ καλοῦσι μὲν Γύθιον, ἔχει δὲ ἀσφαλῆ λιμένα, τῇ δὲ πόλεως ἀπέχει τεσσαράκοντα σταδίους. Strabo ſecus. Γυθεῖον τὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐπίνειον ἀπὸ διακοσίων ἐστὶ τεσσαράκοντα σταδίοις ἱδρυμένον· ἔχει δὲ ὡς φασὶ ναύσταθμον ὀρυκτόν. Apud Livium lib. 4. Dec. 4. opidum omnium maritimarum rerum Lacedæmoniis receptaculum eſſe legitur. Vocatur & *Gythium. Paleopoli* hodie Nigro.

Gythites, inſ. juxta Æthiopiam ſub Ægypto, *Genamani* hodie, teſte Ortelio.

Gyzantes, pop. Africæ, qui & *Zygantes* dicuntur. Nomen videtur à *mellificio* factum: Talmudicis ſaltem זיז *gazin* ſunt *apes*, & in Gyzantum regione μέλι μὴ πολλὸν μέλιτται κατεργάζονται, πολλῷ δ' ἔτι πλέον λέγεται δημιουργὸς ἀνδρὸς πολίτην. Ita Herodotus de iis Muſâ quartâ.

H A.

Haba, filius Gomer, filii Heber. 1 Par. 7. Lat. *abſconſio*, vel *dilectio*, aut Syriacè *peccatum* ſive *obligatio.*

Habacuc, i. e. *luctator*, vel *amplexans.* Nomen prophetæ Hab. 1. Græci Ἀμβακούμ vocant.

Haber, filius Bariæ filii Aſer. 1 Par. 7. Lat. *ſocius*, *particeps*, *incantator*, aut *livor.*

Habeſſus, Lyciæ civitas, poſteà *Antiphellus* dicta. Plin. 5. 27.

Habia, nomen viri. 1 Eſdr. 2. Lat. *abſconſio*, vel *dilectio Domini*, vel ex Syro & Ebræo, *debitum*, vel *obligatio Domini.*

Habis, Hiſp. rex, qui barbarum populum primitus docuiſſe boves aratro domare fertur, teſte Trogo Pompeio.

Habor, fluvius, & nomen urbis Aſſyriorum. 2 Reg. 17. Idem ſig. quod *Haber.*

Habſanias, pater Jeremiæ. Jer. 35. Lat. *Debitum clypei Domini*, ſive *dilectio*, vel *abſconſio clypei Domini.*

Haceldama, i. e. *ager ſanguinis*, nomen agri pecuniis illis, quibus Chriſtum vendiderat Judas proditor, empti in ſepulturam peregrinorum.

Hacamoni, Lat. *ſapiens*, aut *hamus numerationis*, ſive *expectatio muneris*, pater Jeſbaam. 1 Par. 11. Pater Jahiel. 1 Par. 27.

Hachelai, Lat. *expectans Dominum*, ſive *hamus Domini.* Pater Atherſatha. Neh. 10.

Hachila,

Hachila, collis in ſorte tribus Judæ, ad deſertum Ziph, in quo latuit David. 1 Sam. 23. Lat. *ſpes*, *hamus*, ſive *palatum*, vel *dulcedo in ipſâ*.

Hacoc, civitas. Joſ. 19. Lat. *ſculptor*, *ſcriba*, ſive *legiſlator*.

Hacupha, nomen viri. 1 Eſdr. 2. Lat. *præceptum*, vel *ſculptura oris*.

Hacus, nomen viri. Neh. 3. Lat. *ſpina*, *æſtus*, vel *tædium*.

Hadad, fil. Iſmaelis. Gen. 25. Lat. *acutus*, vel *gaudens*, aut Syriacè *novus*, vel *unitas*.

Hadali, pater Amaſa. 2 Par. 28. Lat. *ceſſatio*, *vetatio*, vel *defectus*.

Hadaſſa, eadem quæ *Heſther*. Lat. *novitas*, aut *menſis*, vel ex Syro & Ebræo, *unus aries*. Item civitas in tribu Judâ. Joſ. 15.

Hadid, civitas. Neh. 11. Lat. *acutus*, ſive *gaudens*, aut Syriacè *novitas*, vel ex Syro & Ebræo, *una manus*.

Hadriel, id eſt, *grex Dei*, aut *ablatio*, vel *privatio Dei*. Gener Saulis, maritus Merob. 1 Sam. 18.

Hadſi, Lat. *novitas*, aut *menſis*, aut ex Syro & Ebræo, *unius munus*, aut *novum munus*. Nomen loci. 2 Sam. 24.

Hæbudes, inſulæ, vide *Ebudes*.

Hæmochares, cognomen, ſeu potius epitheton Martis, quaſi *ſanguine gaudens*, uti notat Servius in illud Æn. 12.

Sanguineus Mavors clypeo increpat.

Hæmodes, Lyciæ mons. Mela.

Hæmon, juvenis Thebanus, qui Antigonen, Oedipi & Iocaſtæ filiam tanto amore proſecutus eſt, ut cum eam Creontis juſſu occiſam intelligeret, propter ſepulturæ honorem quem fratribus impertiverat, doloris impatientiâ ad tumulum ejus ſeſe jugularit. Propert. lib. 2.

——— *Antigones tumulo Bœotius Hæmon*
Corruit ipſe ſuo ſaucius enſe latus.

Ovid. Triſt. *Quid Danaen, Danaeſq; nurum, matremq; Lyci*
Hæmonaq; & noctes quæ coiere duas.

Item *Hæmon* Bœotiæ rivus in Cephiſum defluens, quem olim *Thermodonta* vocatũ putat Plutarchus in Demoſthene.

Hæmonia, vide *Æmonia*.

Hæmus, mons Theſſaliam & Thraciam dividens, dictus ab *Hæmo*, Boreæ & Orithyiæ filio. Hujus vertice erat Martis domicilium. Claudianus.

Procubat horrendus Getico Gradivus in Hæmo.

Illa Statii proculdubio reſpexit :

——— *Qualis Getico procumbit in Hæmo*
Cælo mixta comis quercus.

Idem Theb. lib. 6.

——— *Adverſo riſit Gradivus in Hæmo.*

Et lib. 5. Martis hoſpitium deſcribens.

——— *Adverſo domus immanſueta ſub Hæmo.*

Claud. 1. in Rufinum.

Mavors nubifero ſeu tu procumbis in Hæmo.

Callimachus Hymn. in Delon.

Ἥμεισθ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὅθι Θρῃκὸς Λῖμος
Θῆρας Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἵπποισι.

Alii tamen apud Claudianum :

——— *Getico Gradivus in agro.*

Pro quâ lectione facit illud Maronis :

Gradivuſq; Pater Geticis qui præſidet arvis.

Poetis ob frigiditatem celebris eſt. Virg. Geo. 2.

——— *O quis me gelidis in vallibus Æmi*
Siſtet, ingenti ramorum protegat umbra!

Horat. lib. 1. Carm. Od. 12.

Aut ſuper Pindo gelidove in Æmo.

Hares, Dea, cui veteres poſt acceptam hæreditatem rem divinam faciebant. Feſtus.

Hafnia, Daniæ urbs Regia, & Academia vulgò *Copenhagen*.

Haga, Batavorum op. nobiliſſimum. Vulgò *The Hague*.

Hagab, vel *Hagaba*, i. e. *locuſta*, viri nomen. Vir Eſd. 2. 46.

Hagenoia, urbs Germ. ſup. libera in Alſatia, vulgò *Hagenow*.

Hages, unus ex adulatoribus Alexandri, qui primus unà cum Cleone Siculo viventi Alexandro divinos honores tribuit. Cal. Rhod.

Haggia, fil. Merari. 1 Par. 6. Lat. *feſtivitas*, vel *ſolennitas*, aut *gyrus Domini*.

Hagion, locus Scythiæ, ubi Æſculapius colebatur.

Hai, id eſt, *acervus*, civitas Amorrhæorum trans Jordanem, non longè à Bethel. Joſ. 7. Eſaiæ *Aiath* dicitur.

Hala, nomen loci. 2 Reg. 17. id eſt, *dolor*, ſive *infirmitas maxillæ*, ſive *principium humilitatis*, vel *teneritudinis*.

Halaa, i. e. *infirmitas*, vel *rubigo*. Altera uxor Aſhur. 1 Par. 4.

Halcath, civitas in tribu Aſer. Joſ 19. Lat. *portio*, *diviſio*, *lenitas*, aut *lubricatio*.

Halæ, Æxonides, pars tribus Cecropiæ. Steph.

Halæ, Araphenides, pop. tribus Ægeidis. Idem.

Halæ, op. Bœotiæ, eſt & alterum regionis Maſetis. Ciliciæ quoque civitas. Vide Stephi.

Halæa, Minerva ab *Halæo* quodam Tegeate ſic dicta, qui Minervæ templum extruxit, quo igne conſumpto, Tegeatæ ſumptuoſius poſtea conſtruxerunt, quos cum deviciſſet Auguſtus prælio Actiaco, dentes apri Calydonii, qui in eo templo erant, quique ulnæ longitudinem vincebant, Romam tranſtulit.

Halæſus, vel *Haleſus*, Agamemnonis ex Briſeide, aut, ut alii volunt, ex Clytæmneſtrâ, filius, quem aiunt cum illâ ſenſiſſe contra patrem, & poſtea patriâ pulſum in Italiam veniſſe, atque apud Maſſicum Campaniæ montem conſediſſe. Virg. Æn. 10.

Halæus, Apollo dictus eſt à Philoctete, qui cum finem erroribus ſuis vellet ſtatuere, Apollini Halæo templum conſtruxit.

Halarodii, pop. circa Pontum. Steph.

Halcyone, vide *Alcyone* & *Ceyx*.

Haleſina, Siciliæ civitas. Cic. Ver. 5.

Haleſius, ager in Epiro, ubi ſal copioſus fit. Steph.

Haleſius, flu. & mons non longè ab Ætnâ, ubi Proſerpina flores legebat. Columella.

Et quos Sicanii flores legiſtis Haleſi.

Haleſus, Faliſcorum conditor. Ovid. Faſt. 4.

Venerat Atrida fatis agitatus Haleſus,
A quo ſe dictam terra Faliſca putat.

Idem Amor. lib. 3.

Argiva eſt pompæ facies, Agamemnone cæſo,
Et ſcelus, & patriis fugit Haleſus opes.
Jamque pererratis populis terraque, marique,
Mœnia felici condidit alta manu.
Ille ſuos docuit Junonia ſacra Faliſcos,
Sint mihi, ſint populo ſemper amica ſuo

Halhul, Lat. *dolor*, ſeu *principium doloris*, vel *immunditia*: aut *expectatio doloris*, vel *prophanationis*, ſive *obſtreticatio doloris*. Civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Halia, Feſtum Solis à Rhodiis obſervatum. Athenæus lib. 13. Ῥόδιοι τὰ Ἅλια τιμῶσιν. Exiſtimarunt aliqui nomen eſſe deductum ab ἅλς, & notari θαλαττοκρατίας monumentum, quâ Rhodii olim floruerunt. Sed verſimilior eſt à voce Doricâ ἅλιος pro Ἥλιος originatio, quia Rhodii Solem, tanquam apud ſe natum præcipuâ veneratione proſequebantur. Huc inſana referenda eſt Coloſſi ſubſtructio, quem fecit Chares Lyndius, Lyſippi diſcipulus; quodque Strabo narrat lib. 14. Ἡλιάδας, i. e. Ἥλιος, ſive *Solis* filios aliquando Rhodum tenuiſſe, cujus mem. Cic. lib. 3. de N. D. Euſt. ad Odyſ. Z. Ἅλιον ὅτιμ ἦν ἡλίου ἱερὸν ἡ Ῥόδος. Ariſtides etiam cum Rhodon vocaſſet urbem Solis, & ὅτι πάνδ' ἅπερ ἦσαν ὑπὸ τῇ θαλάττῃ, ἐς χρυσμένην Ἡλίῳ δῶρον ἀνῆσαν θεοί, addit; καὶ ἐ μὴν ἡ Ἅλιος ἀγάλμα ποιήσῃ. Caſtell.

Halie, nympha marina, Nerei & Doridis filia, ἀπὸ τῆς ἁλὸς, h.e. *à mari* dicta. Item *Halia* eadem quæ *Theſſalonica*.

Haliacmon, flu. Macedoniæ. Plin. 35. 2. Vide *Aliacmon*.

Haliartus, urbs Bœotiæ. Strabo lib. 9. ab *Haliarto* Theſandri filio condita. Steph. Statius 7 Thebaidos.

Gargaphie, quorumque novis Haliartus ariſtis
Invidet.— Eſt & Peloponneſi opidum.

Halica, nomen mulieris.

Halicarna, vide *Chalcis*.

Halicarnaſſus, Cariæ civitas, Argivorum colonia, in quâ Mauſolei quondam nobiliſſimum opus extabat. Patria Herodoti, & Heracliti poetæ, Callimachi ſocii, ac Dionyſii hiſtorici, qui res Romanas conſcripſit. Regia olim Cariæ fuit. *Iſthmus* aliàs dicta. Diod. lib. 17. Strabo lib. 14.

Halyciæ, urbs Siciliæ. Steph. Opidani Ἁλικυαῖοι Diodoro Siculo. Ciceroni ac Plinio *Halicyenſes*. Vide ſis Cluverium.

Halicyrna, urbs Acarnaniæ. Steph.

Haliis, maritima urbs Laconicæ. Steph. Vide illum, ubi origo nominis, quòd nimirum ad mare ſita ſit. Schol. Thucydidis *Peloponneſi urbem* vocat, ad Trœzenem in Argolicâ reg. lib. 1. Ἁλίαι, πόλις Πελοποννήσου πρὸς τῇ Τροιζῆνα τῇ Ἀργολικῇ μοίρας. Poſtea *Tiryntbis* dicta. Vide Steph. in Τίρυνθα.

Halimede, nympha. Vide *Damaſcus*.

Halizon, fluvius.

Halizones, pop. Paphlagoniæ, ſic dicti, quòd undique mari circumdentur. Stephanus hos populos inter Myſiam, Cariam, ac Lydiam habitaſſe ſcribit ex Ephoro; & ita dictos videri, tanquã Ἁλάζονες, quòd divitiis ſuis ſuperbirent.

Halmus, Siſyphi fil. frater Porphyrionis, filiam habuit Chryſogonen, ex quâ & Neptuno natus eſt Minyas Orchomenorum rex. Alii tamen volunt ex Jove & Heſione filiâ Danai natum eſſe Orchomenum, qui Orchomeno Bœotiæ urbi nomen impoſuit, & ex Hermippe Bœoti filiâ Minyam genuit, quem tamen multi Neptuni filium eſſe volunt, quamvis Orchomeni fil. vulgò haberetur.

Halmydeſſus, urbs Thraciæ. Pomponius 2. 2. *Almydeſſus* Ptolemæo, *Salmydiſſus* Xenophonti, *Stagnara* hodiè Moletio.

Halmyris, lacus Myſiæ infer, quem Danubius efficit. Plin. 4. 12.

Haloa, Heſychius: Ἁλῶα ἑορτὴ Ἀθήνησι. Cujus vero Dei fuerit haudquaquam exprimit, ut neque Harpocration & Suidas, qui tamen ex Philochoro nominis originem exponunt: Ἁλῶα ἑορτή ἐστιν Ἀττική, Φιλόχορος δέ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τὰς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι τὰς ἅλως ποιεῖν. Ubi indicare videntur hoc feſtum ab agricolis obſervatum, cum ad meſſem accingerentur. Euſt. ad Iliad. 1. Cereris & Bacchi ſacrum eſſe ait, quod comportatis in horrea frugibus agitatur. Ἰσῖον δὲ ὅτι δεῖ συγκομιδῆς καρπῶν, ἐφ' ᾗ καὶ τὰ Θαλύσια ἐτύθη, ἑορτὴ ἦγλο Δήμητρος καὶ Διονύσου κατὰ Παυσανίαν, Ἁλῶα καλεμένη, διὰ τὸ τῶν ἀπαρχῶν, καὶ μάλιστα ὑπὸ Ἀθήνας, ἀπὸ τῆς Ἁλὼ τοτὲ καταχθεῖσα φερόντας εἰς Ἐλευσῖνα. Caſtellanus.

Halone, inſ. Propontidis ante Cyzicum, op. habens ejuſdem nominis. Plin. 5. ult.

Halonneſus, inſ. maris Ægæi prope Thraciam, quam aliquando, omnibus qui mares erant, cæſis, tantum fœminæ tenuiſſe dicuntur. Mela lib. 2. Ob hanc inſulam Philippus & Athenienſes inter ſe contenderunt. Eſt & alia Joniæ. Steph.

Halſius campus, vide *Tragaſæ*.

Halus, civitas Achaiæ, & Phthiotidis. Parmeniſcus aliam facit Malliacam Achilli ſubditam, aliam Proteſilao. Vide Steph.

Halyætus, proprium viri, qui mutatus fuit in avem ſui nominis. Lege *Halyætus*. Fuit autem Niſi nomen. Ovid. Met. 8. ——— *Nam jam pendebat in auras,*
Et modo factus erat fulvus Halyætos alis.

Halyattes, Lydiæ rex, Croeſi pater, qui ab eo *Halyattæus* cognominatur. Horat. Carm. lib. 3.
Quam ſi Mygdoniis regnum Halyattici
Campis continuem.

Halys, flu. in Tauri montis radicibus naſcens, Cappadociæque, Syriæ ac Paphlagoniæ agros irrigans, ac tandem contra Aquilonem in Euxinum mare ſe evolvens. Ovid. 4. Pont. Eleg. 10.
——— *Crebro vortice tortus Halys.*
Crœſi fato nobilis erat olim hic fluvius. Oraculum notum eſt. Κροίσῳ Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσεις. Recitat aliquoties tum Suidas, tum alii. *Sed quo oraculo Crœſus deceptus, quum regnorum opes expectaret, ſuas profligavit.* Cic. de Divinat. Lucanus.
Quâ Crœſo fatalis Halys. ———

Hamadryades, nymphæ. Virgil. Eclog. 10.
Jam neque Hamadryades rurſus, nec carmina nobis
Ipſa placent. ———
Ubi Servius: *Nymphæ*, inquit, *ſunt, quæ cum arboribus naſcuntur & intereunt*; ἀπὸ τοῦ ἅμα, ᾗ τὰ δρυός, qualis fuit illa, quam Erifichthon occidit. Ovid. Met. 8. quæ moriens ait: *Nympha ſub hoc ego ſum Cereri gratiſſima ligno.* Catullus *Hamadryades Deas* vocat, & poſuit pro Naiadibus, vel Napæis, ut vice verſâ Naias pro Hamadryade apud Ovid. *Naiada vulneribus ſuccidit in arbore factis,*
Illa perit: fatum Naiados arbor erat.
Et Propertius in fabulâ Hylæ Hamadryadas poſuit pro Naiadibus.
Ah dolor ibat Hylas, ibat Hamadryaſin.
Sic alibi. *Hoc & Hamadryadum ſpectavit turba ſororum.* Idem lib. 2. el. 34.
Quamvis ille ſuâ laſſus requieſcit avenâ,
Laudatur faciles inter Hamadryadas.
Apollonius lib. 2. Argonauticôn:
——— Ὅγε οἱ ἐν ὄφρα δίνδρια τίμεν
Δή ποθ' Ἁμαδρυάδες νύμφαι ἀθέριξε λιτάων.
Ἣ μιν ὀδυρομένην ἀδίνῳ μελλόσταλο μύθῳ,
Μὴ ταμίειν πρίμνον δρυὸς ἠλιχίῃ, ἣ ὅθι πελὸν
Αἶσα τερέβεσκε δινητός· αὐτὰρ ὁ τήν γε
Ἀφραδίῃσι ἔτμηξεν ἀγνιορίῃ τεύτλῳ.
Ubi Scholiaſtes: Ἁμαδρυάδας νύμφας Μητσίμαχός φησι διὰ τὸ ἅμα ταῖς δρυσὶ γεννᾶσθαι· ἢ ἐπεὶ δοκοῦσιν ἅμα ταῖς δρυσὶ φθείρεσθαι Ἁμαδρυάδες λέγεσθαι. Χάριν δὲ ὁ Δαμάσκιός ἱστορεῖ, ὡς ἄρα Ῥοῖκος διασάμενος δρῦν ὅσον ὕπω μέλλουσαν ὅλη γῆς καθαίρεσθαι, περιτάξαι τοῖς παισὶν ὑποσημεῖαι ταύτην· ἣ δὲ μέλλουσα συμφθείρεσθαι τῇ δρυὶ νύμφη, ὀδυρομένη τῷ Ῥοίκῳ, χάριν μὲν ἔφασκεν εἰδέναι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, ἐπίτρεπεν δὲ αὐτήσασθαι ὅ, τι βέλοιτο. Ὃς δὲ ἐκείνου λῆξαι συγγνώσας αὐτῇ, ὑπίσχεῖο δῶναι τοῦτο, φυλάξας μέντοιγε ἑτέρας γυναικὸς ὁμιλίαν παρήγγειλεν, ἔσεσθαι δὲ μίτρᾳ αὐτῶν ἄγγελον μέλιτος, ᾧ ποτε πιστὸν ἦλθε αὐτῷ περίσσαλο ἢ μέλιτος. Πικρότερον δὲ Χαραθιχάμενος, εἰς ὀργὴν ἔτρεψε τὴν νύμφην, ὥστε πεφωθῆναι αὐτόν. Καὶ Πίνδαρος δέ φησι πρὸ νυμφῶν ποιῶμαι τὸν λόγον. Ἰσοδίνδρια τίκμαρ αὖθι λαχοῦσα.

Haman, vide *Aman*.

Hamathæus, filius Chanaan. Gen. 10. Inde *Hamathei* terræ *Hamath* incolæ, quorum metropolis Hamath eſt Antiochia, ſi Olympiodoro credimus, & Paraphraſtis Jonathani & Jeruſalem, & Rabbino Solomoni. Sed obſtat quod in ſcripturis toties *ad introitum Hamath* Septentrionalis figitur Terræ ſanctæ terminus, quam nemo locorum peritus Antiochiam attigiſſe dixerit. Huic dubio facile eſt occurrere ex Hieronymo, qui *Hamath*, vel *Hemath* duplicem fuiſſe ſtatuit, quarum una ſit Græcorum *Epiphania*, altera *Epiphania*. Illam addit vocari *magnam*. Amos 6. 2. ad diſtinctionem minoris, Epiphaniæ ſcilicet.

Hamaxa, regio Bithyniæ. Steph. Item ſidus quod nos Septentriones dicimus, à figurâ, quia plauſtri ſimile videtur. Gellius 2. 21. Homer. Odyſ. ε.
Ἄρκτον θ' ἣν καὶ Ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.
Leander apud Muſæum.
Καὶ μιν ὑποπτεύων ἐκ ὄψομαι δύλα Βοώτην,
Οὐ θρασὺν Ὠρίωνα καὶ ἄβροχον ὁλκὸν Ἁμάξης.

Hamaxantina, pars tribûs Hippothoontidis. Steph.

Hamaxia, civitas aſperæ Ciliciæ. Steph. ex Strabone.

Hamaxobitæ, vel *Hamaxobii*, pop. Sarm. Europæ.
Quorum plauſtra vagas rite trahunt domos.
Uti loquitur Horatius. Sic etiam Africæ populi quidam vocari poſſunt, de quibus Silius Italicus.
Nulla domus, plauſtris habitant, migrare per arva
Mos, atque errantes circumvectare penates.

Hamburga, maxima infer. Saxoniæ urbs, nomen habet ab *Hammone*, qui eam inſtauravit, unde Latinè *Hammonis burgum* F. Irenico dicitur. At Alb. Crantzius ab *Hamâ* inſigni pugile nomen accepiſſe exiſtimat, qui à Starcathero Dano gigante hoc loci, ante urbis ædificationem occiſus perhibetur. Aquis eſt inſtructiſſima, & ad mercaturam ſitu admodum opportuno, & Anglorum frequentiâ hodie celeberrima. Mœnibus, foſſis, vallo, divitiis & incolis, nihil Hamburgâ cultius, nihil munitius videri poteſt.

Hamdan, filius Diſan. Gen. 36. qui 1 Par. 1. *Hamran* dicitur.

Hamilcar, binominis fuit. Æmil. Probus, ſive Corn. Nepos in ejus vitâ quæ ſic incipit. *Hamilcar, Annibalis filius, cognomento Barca.* Polyb. lib. 1. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι μὴ ταῦτα προλιπόντες καθυπόπτους αὐτοῦ Ἀμίλκαν τὸ Βάρκα ἐπικαλούμενον. Diod. Sic. in Fragm. Ἦν γὰρ υἱὸς Ἀμίλκα τοῦ Βάρκα ἐπικαλουμένου.

Hammanienſes, pop. Africæ inter Naſamones ac Troglodytas: ubi domus ex ſale fiunt, teſte Solino, cap. 3. qui etiam ibi carbunculum gemmam reperiri tradit.

Hamme-

Hammodara, op. inter Ægyptiam & Æthiopiam. Plin. 6. 29.

Hammon, Tritonis Noe neporis filius rex Aſiæ, qui Rheam accepit in uxorem. Beroſus lib. 4.

Hammonis Jovis fons, interdum frigidus, noctibus fervet. Vide *Ammon*.

Hamon, Jovis cognomen, qui in arenâ putatur inventus, quæ Græcè hoc nomine ἄμμος appellatur: cui cornua affiguntur arietis, à genere pecoris inter quod inventus eſt. Mela de Cyrenaicâ. lib. 1. cap. 8. *In eâ Ammonis oraculum*. Mirum autem eſt Ammonis oraculum poni ab omnibus ferè Græcis Latiniſque in Cyrenaicâ, & vicinum ipſis Cyrenis, cum tot interſint gentes, & quadringentis, ut ipſi fatentur, diſtet ab eâ millibus. Sed variè accipitur Cyrene, vel Cyrenaica. Sæpiſſimè enim ponitur pro Pentapolitanâ provinciâ. Modo vero multo latius id vocabulum patet, accipiturque pro eâ regione, quam ſub hoc nomine Ptol. deſcribit. Cùm vero quàm latiſſimè ſumitur Cyrenaica, tum comprehendit omne id quod à Syrti Majore uſque ad Ægyptum extenditur. Itaque ſub hoc nomine veniunt tota Marmarica, & Libya exterior. His contrarii ſunt illi, qui totum hunc tractum Marmaricam vocant, ipſamque etiam in eâ collocant Cyrenaicam. In ſitu Ammonizei templi non minor eſt auctorum diſcrepantiâ. Nonnulli enim proximè Syrtibus, quidam in Garamantum regione, alii alibi eſſe inquiunt. Mirus verò Geographus eſt Lucanus, qui modo in Marmaricâ, modo ad Syrtin majorem inter Leptin & Berenicen, modo verò apud Garamantas templum hoc collocat, uti lib. 9.

Ventum erat ad templum Libycis quod gentibus unum
Inculti Garamantes habent: ſtat cornige illic
Jupiter, ut memorant, ſed non aut fulmina vibrans,
Aut ſimilis noſtro, ſed tortis cornibus Hammon.

Ita Voſſius emendat hos verſus ex antiquiſſimis membranis ubi vulgò, *Stat corniger illic*, quod ineptum iſto loco, cum ſequatur ſtatim, *ſed tortis cornibus Ammon. Certior* autem Jupiter vocatur *Ammon*, quia ut inquit Arrianus lib. 3. Ἀτγικὸς ἐλέγετο εἶναι τὸ μαντεῖον Ἄμμωνος. Plures vero, uti diximus, Oraculum iſtud in ipſâ putarunt eſſe Cyrenaicâ, cum tamen neque imperium, neque nomen Cyrenenſium unquam eo pertigerit. Sed niſi fallor, quia Cyrenenſes hunc præcipue Deum colerent, ac ſibi ſolis cultum ejus attribuerent, factum eſt ut in Cyrenaicâ templum ejus eſſe multi exiſtimarint. Pindari eruditus Scholiaſtes idem ferè ſenſiſſe videtur ad Odam 4. Pyth. ubi Cyrene collocatur Διὸς ἐν Ἄμμωνος Θεμιθλοις. Hæc enim annotavit ad iſtum locum. Πῶς δὲ Κυρήνην τῷ μαντείῳ πλησίον εἶπε φησί; ἀπίχθ γὰρ ἱκανοῖς ταῦτα. Ἀλλὰ ῥητέον ὅτι πᾶσα ἡ χώρα ἀφιέρωται τῷ Διῒ. Hinc eſt quod in multis Cyrenæorum numnis imago Ammonis compareat.

Hamon, civitas Nephthali. 1 Par. 6.

Hamoth-dor, civitas tribûs Nepthali. Joſ. 21. Levitis, & profugis homicidis aſſignata.

Hamram, vide *Hamdan*.

Hamuel, filius Maſma. 1 Par. 4.

Hamul, filius Pharez. Gen. 46.

Hanan, fil. Maacha. 1 Par. 11. Filius Sirac. 1 Par. 8. Filius Aſel. 1 Par. 8. Filius Igdaliæ. Jerem. 35.

Hanameel, filius Sellum. Jerem. 31.

Hananeel, nomen turris Jeruſalem. 2 Eſdr. 3.

Hanani, pater Jehu prophetæ. 3 Reg. 16.

Hananias, pater Selemiæ, Jerem. 27. Pater Zedechiæ principis, Jerem. 6. Filius Zorobabel, 1 Par. 3. Nomen prophetæ, Jer. 28. Item comes Azariæ, & Miſael.

Hanapis, flu. Scythiæ. Herodot.

Hanathon, civitas in terrâ Zabulon. Joſ. 19.

Hanes, civitas Ægypti. Iſa. 30.

Haniel, filius Olla. 1 Par. 7. Filius Ephod, princeps tribûs Manaſſe. Num. 34.

Hanni, nomen viri. 2 Eſdr. 12.

Hannibal, vide *Annibal*.

Hanno, vide *Anno*.

Hannovia, regio Germaniæ. Eſt autem Comitatus, & pars Veteraviæ, cujus op. præcipuum *Hannovia* ſcholâ illuſtri, arte Typographicâ dives, ac nobilis, à Francofurto 10. mill. Germ.

Hanones, Belgicæ populi.

Hanum, nomen viri. 2 Eſdr. 3.

Hanun, filius Naaſh, regis Ammonitarum. 2 Reg. 10.

Hapham, filius Hir. 1 Par. 7.

Haphra, qui & *Apries*, Ægypti rex

Haphrataim, civitas in tribu Zabulon. Joſ. 19.

Haphſiba, mater Manaſſe regis. 4 Reg. 21. Lat. *voluntas mea in eâ*.

Happhim, filius Machir. 1 Par. 7.

Harad, ſive *Harada*, fons, ſive locus in quo caſtrametati ſunt Iſraelitæ profecti de Sepher. Num. 33.

Haraia, pater Eziel. 2 Eſdr. 3.

Haraldus, Anglorum rex, Godwini filius Toſto fratri regnum invidens, Haraldum Norvegiæ regem, ſpe regni prædæque, in fratrem commovit.

Haran, civitas Meſopotamiæ, quæ & *Charran*.

Harbon, Celtarum rex ante Romam conditam.

Harbona, Eunuchus. Eſther. 1.

Harcalo, veneficus, qui leones impunè attrectabat. Silius. *Harcalo non pavidus fœtas tractare leænas.*

Hareph, nomen viri. 2 Eſdr. 7.

Haves, nomen montis. 3 Eſdr. 8.

Hareth, nomen villæ. 1 Reg. 22.

Harhur, nomen viri. 1 Eſdr. 2.

Harim, nomen ſacerdotis. 1 Par. 24.

Hariph, filius Hur. 1 Par. 2.

Harma, civitas in tribu Judâ & Simeon. Joſ. 15. dicitur & *Sephath*.

Harma, urbs Beotiæ Tanagricæ, Vide Steph. Erat autem locus columnis ſeptus, propter vatem Amphiaraum hiatu terræ ibi abſorptum, ita execrandus, ut fama ſit neque aves illis columnis inſediſſe, neque feras herbam attigiſſe in intercolumnio illo creſcentem. Sic dictus non à curru, ut volunt, ſed ab execratione dictus. Id enim eſt Phœnicium חרמה *Harma*.

Harmata, urbs Indica. Steph.

Harmatus, op. Troadis in Æolidis confin. in orâ contra Methymnam urb. Leſbi. Populi *Harmatopolitæ*. Straboni *Hermatus*, ut quidam volunt.

Harmodius, & *Ariſtogiton* Tyrannicidæ, à Leænâ infigni meretrice, tam fidelitèr & unicè adamati ſunt, ut illa, ne illorum conjurationem retegeret, torta, linguam dentibus præroſam in tyranni os expuerit. Plin. lib. 7. cap. 23.

Harmodius, Lepreates libro *de Legibus* in Phigaleâ citatur ab Athenæo lib. 9. & 11.

Harmonia, Martis & Veneris filia, Cadmi uxor, cui Vulcanus pulchrum, ſed exitiale monile dedit, eò quòd ex conjugis adulterio fuiſſet propagata. Vide *Cadmus*.

Harmonides, Trojanus, quem præcipuo quodam amore Minerva dilexit, ideoque nihil eum fugit, quod fabrili arte effici poſſet. Is inter alia naves Alexandro ædificavit, malorum omnium, quæ Trojanis contigerunt, caput. Hom. Iliad. 5.

Μαιονίης δὲ Φέρεκλον ἐνήνοθε, τέκτονα πάντων
Ἁρμονίδην, ὃς χερσὶν ὑπίστατο δαίδαλα ἔργα
Τεύχειν, ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὃς ῥ' Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἰούσας
Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο.

Harmoſyni, Heſychius: Ἁρμόσυνοι, ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι, ἢ ὄχλος ἢ δυσκολία ἢ γυναικῶν.

Harnapher, fil. Suphæ. 1 Par. 7. Lat. *ira tauri*, vel *ira creſcens*.

Harodi, nomen civitatis. 2 Sam. 23. Lat. *tremefactus*, vel *ſtupefactus*, vel *caloris*, aut *iræ abundantia*.

Haromaph, fil. Jedaiah. 2 Eſdr. 3. Lat. *deſtructio*, ſeu *anathema oris*.

Haroſeth, nomen civitatis. Judic. 4. Lat. *artificium*, vel *aratura*, ſive *teſta*, aut *ſilentium*, vel *ſurditas*, aut Syriacè *ſylva*.

Harpagium, op. juxta Parium, unde raptus Ganymedes. *Harpagia* pl. num. Stephano.

Harpagus, dux Cyri, interiorem Aſiam ſubegit.

Harpalus, nomen prædonis. Cic. lib. 3. de Nat. D. Hic Diis illudebat, quòd in tantâ fortunâ tam diu viveret. Alius ab Alexandro fugitivus. Plut. in Phoc.

Harpalyce, Lycurgi filia, venationibus dedita, quæ cum patrem ſenem à Getis captum ſenſiſſet, collectâ confeſtim multitudine, celeriùs quam de fœminâ ſperari potuerit, illum armis & robore liberavit. Virgil.

——— *Vel qualis equos Threiſſa fagitat*
Harpalyce, volucremque fugâ prævertitur Hebrum.

Item virgo quædam, quæ cum Iphiclum ardentiſſimo amore deperiret, ſpreta, dolore animi confecta, interiit, à quâ & canticum quoddam *Harpalyce* dicebatur. Turneb. Adverſ. 10. 11.

Harpalycea, civitas Phrygiæ. Steph.

Harpaſa, Aſiæ op. ubi cautes ingens digito mobilis: eadem, ſi toto corpore impellatur, reſiſtet. Plin. 2. 06.

Harpaſus, Cariæ flu. Plin. Liv. Steph. *Daphnus* Apollonio, teſte Rhodigino lib. 29. cap. 27. Ejus mem. Qu. Smyrnæus lib. 10.

Ἁρπάσῳ ἀμφὶ ῥέεθρα διειδέος.

Harpe, enſis falcatus, quo Mercurius uſus fertur in occidendo Argo illo centoculo, & Perſeus in amputando Meduſæ capite. Lucan. lib. 9.

Et ſubitus præpes Cyllenida ſuſtulit Harpen,
Harpen alterius monſtri jam cæde rubentem,
A Jove dilectæ ſuſo cuſtode juvencæ.

Ovid. Met. 5.

Vertit in hanc Harpen madefactam cæde Meduſæ.

Harpis, Myſiæ infer. urbs ad Lycoſtoma, Iſtri oſtium. Ptol.

Harpocrates, ſimulacrum in ſacris Iſidis & Serapidis erat, quod digito labiis impreſſo admonere videbatur, ut ſilentium fieret. Hunc Ægyptii ſilentii Deum eſſe volebant. Revera autem Græcus Philoſophus fuit Harpocrates, cujus eruditio ac præcepta eò maximè tendebant, ut ſilentium præciperet, & omnibus rebus anteponeret. Hinc *reddere Harpocratem* (ut monet Eraſmus in adagiis) proverbialiter dictum pro *mutum facere*. Catullus Epigr. 75.

——— *Et patruum reddidit Harpocratem.*

Hujus meminit Ovidius, nomine prætermiſſo, cum Deos Iſidis comites dinumeret.

Sanctaque Eubaſtis, variuſque coloribus Apis,
Quique premit vocem, digitoque ſilentia ſuadet,
Siſtraque erant, nunquamque ſatis quæſitus Oſiris.

Harpocration, qui *Ælius* vocabatur, profeſſione Sophiſta fuit, præter alia commentatus eſt de iis, quæ à Rhetoribus ignorantur; ad hæc de agminum ordinibus, qui apud Xenophontem; item librum, quòd mentita ſit Herodoti hiſtoria, ſive, ut Græca retineam, περὶ τῆς καταψεύδους τῆ Ἡροδότε ἱστορίας. Auctor Suidas: qui quatuor Harpocrationes ponit: unum Argivum, Philoſophum Platonicum è quo Stobæum eclogas ſuas congeſſiſſe, Photius teſtatur in Bibliothecâ: alterum prænomine Caium: Tertium Ælium, de quo dictum: quartum Valerium, rhetorem Alexandrinum, auctorem Lexici in decem oratores. Vide Mauſſacum in Harpocrationem.

Harpyia, urbs Illyriæ juxta Encheleas. Steph.

Harpyiæ, Ponti ac Terræ filiæ, teſte Servio, unde in inſulis habitant, partem terrarum, partem maris tenentes. Sic dictæ ſunt ἀπὸ τῆ ἁρπάζειν, i. e. *à rapiendo*. Quam etymologiam confirmat Virgilius Æn. 3.

At ſubitæ horrifico lapſu de montibus adſunt
Harpyiæ, & magnis quatiunt clangoribus alas,
Diripiuntque dapes. ———

Itemque Horatius.

Vellem, ait, Harpyis gula digna rapacibus.

Heſiod. in Theog. ——— Ἡ δ' ὀκέαν τέκεν Ἶριν, Ὠκυπέτην τε, Ἥκομόν τε καὶ Ἀελλὼ καὶ Ὠκυπέτην τε, Ἅρπυιας θ' Αἶλλόν τε καὶ Ὠκυπέτην τε.

Et alibi alludens ad etymon.

Νῦν δὲ μὲν ἀκλειῆς Ἅρπυια ἀνηρείψατο.

Etymologus: Αἱ ἁρπακτικαὶ θεαὶ, παρὰ τὸ ἁρπω τὸ ἁρπάζω ἅρπυια, ὡς αἴθω αἴθυια, καὶ ἄγω ἀγυιά. Volatiles autem fingebantur, auribus urſinis, corpore vulturino, vultu virgineo, manibus uncis. Mythologiam earum habes apud Cæl. Rhod. 29. 27. Sidonius Apollinaris ep. 7. Harpyias vocat ſanguinarios pecuniæ raptores & exactores. Plutarchus earum nomine fœneratores intelligit in Lucullo. Apuleius mulieres malas &c. Vide *Phineus*, & Voſſ. de Theol. Gent. 3. 99.

Harſa, nomen viri. 1 Eſdr. 2. Lat. *artificium*, vel *aratura*, ſive *teſta*, aut *ſilentium*, vel *ſurditas*: aut Syriacè *ſilva*.

Harudes, pop. Tranſrhenani, in Gall. Celticâ, circa fines Sequanorum, ac Heduorum, ab Arioviſto, Germanorum rege, tranſportati.

Harus, i. e. *inciſus*, ſive *aureus*, aut *ſollicitus*, ſive *trituratus*. Pater Meſſalemeth matris Amon regis Judæ. 2 Reg. 21.

Haſaba, fil. Zorobabel, fil. Phadaiah. 2 Par. 3. Lat. *numeratio*, ſive *æſtimatio*, vel *cogitatio*, aut *artificium*, vel *feſtinatio*, aut *ſilentium in eâ*.

Haſabia, fil. Amaſiæ. 1 Par. 6. Princeps Levitarum. 2 Par. 35.

Haſael, vel *Hazael*, rex Syriæ. 2 Reg. 8. Lat. *videns Deum*.

Haſar-moth, fil. Jectan. Gen. 10. Vide omnino Boch. Phaleg. 2. 17. Lat. *atrium mortis*.

Haſar-ſubal, civitas. 1 Par. 4. i. e. *atrium*, vel *fœnum vulpis*, aut *fœnum ſemitæ*.

Haſar-ſuſim, i. e. *atrium*, vel *fœnum equorum*, nomen civitatis. 1 Par. 4.

Haſaſon-thamar, Lat. *glarea*, ſive *lapillus commutationis*, vel *diviſio*, ſive *ſagitta palmæ*, i. e. *dactyli*, nomen opidi quod & *Engaddi*. 2 Par. 20.

Hasbadana, i. e. *feſtinans*, aut *cogitans judicium ſuum*, ſive *ſilens*, aut *computans judicium ſuum*, nomen viri. Neh. 8.

Haſdrubal, vide *Aſdrubal*.

Haſebiah, fil. Merari. 1 Par. 9.

Haſebna, nomen viri. Neh. 10.

Haſebnia, nomen viri. Neh. 9.

Haſebonias, nomen viri. Neh. 3.

Haſem, i. e. *ſilentium*, vel *feſtinatio eorum*, nomen viri. Neh. 7.

Hafergadda, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15. Lat. *atrium hœdi ejus*, vel *felicitatis ejus*; aut ex Ebræo & Syro, *atrium inciſionis*, vel *ſciſſuræ*.

Haſer-ſuſa, civitas in tribu Simeon. Joſ. 19. quæ & *Haſer-ſuſim*.

Haſerim, i. e. *atria*, ſive *veſtibula*, aut *ſagitta excelſa*, civitas in dorſo montis Seir, inter Ægyptum & Chananæam. Deut. 2. Aliàs *Haſeroth*.

Haſeroth, nomen eremi per quam tranſierunt Iſraelitæ aſcendentes in terram Chanaan ex Ægypto. Deut. 1.

Haſim, i. e. *tacentes*, ſive *feſtinantes*, aut *ſilentium*, vel *feſtinatio maris*, nomen viri. 1 Par. 7.

Haſom, i. e *ſilentium*, vel *feſtinatio eorum*, nomen viri. Eſdr. 10.

Haſor, civitas regni Jabin Chananæorum regis, quæ & *Heſron* dicitur. Joſ. 11.

Haſra, pater Thecuæ, patris Sellum, mariti Oldæ prophetidis. 2 Par. 34. Lat. *defectus*, ſive *deficiens*.

Haſſemon, civitas tribûs Judæ. Joſ. 15.

Haſſub, filius Ezricam. 1 Par. 9. i. e. *æſtimatus*, aut *numeratus*, ſive *cogitatio*, vel *artificium*.

Haſta, vel *Aſta*, op. in extremis Italiæ finibus circa Japygium promuntorium. Claud. De 6. Honorii conſul.

——— *Nec plus Pollentia rebus*
Contulit Auſoniis, aut mœnia vindicis Haſtæ.

Haſub, nomen viri. 2 Eſdr. 13.

Haſum, nomen viri. 1 Eſdr. 2. Vide *Haſom*.

Haſupha, nomen viri. 1 Eſdr. 2. i. e. *exhauſta*, vel *nudata*.

Hathath, filius Othoniel. 1 Par. 4. Lat. *contritio*, vel *timor*.

Hatil, nomen viri. 1 Eſdr. 2. Lat. *peccati ululatio*.

Hatipha, nomen viri. 1 Eſdr. 2. Lat. *rapina*, ſive *peccati coma*, aut *reliquiæ*.

Hatita, nomen viri. 1 Eſdr. 2. Lat. *peccati declinatio*.

Hatto, Moguntiæ olim Epiſcopus fuit, cujus tempore maxima graſſabatur in terris fames. Videns igitur ille pauperes inediâ & fame premi, convocavit in horreum plurimos, & concremavit eos. Hæc enim crebrò uſurpabat verba; *Non differunt*, inquit, *hi à muribus, qui frumentum comedunt, ad nihilum utiles.* At Deus tantam tyrannidem inultam non dimiſit. Præcepit namque muribus, ut catervatim illum invaderent, ac diu noctuque affligerent, atque vivum devorare feſtinarent. At ille in turrim

turrim ſe recepit, putans ſe tutum fore à morſibus murium, quod tamen ei minimè profuit. Nam venerunt mures innumeri per Rhenum flumen natantes, executuri judicium Dei juſtum, quod miſer agnoſcens, tandem inter mures interiit, cujus quoque nomen parietibus ac tapetis prorſus abraſerunt. Vide doctiſſimum Wendelinum hiſtoriam hancce latè confirmantem in Admir. Nili cap. 21.

Hattus, filius Semeiæ. 2 Par. 3. Lat. *peccatum derelinquens.*

Havoth-jair, villæ Jaer ſexaginta in Hermon monte & Galaad. Num. 13. Lat. *opida illuminationis*, vel *annunciationes luminis.*

Hazael, vide *Haſael.*

Hazia, nomen viri. 2 Eſdr. 11. i. e. *videns Dominum.*

Hazir, nomen viri. 2 Eſdr. 10. Lat. *porcus*, aut Syriacè *converſus*, vel *reverſus.*

H E.

Hebal, vel *Ebal*, filius Jectan. Gen. 10. Eſt & mons ultra Jordanem in terrâ Canaan non longe ab Hierichunte, in quo altari conſtructo poſuit Moſes maledictiones, Joſeph. Ant. 4. 6.

Hebe, filia Junonis, abſque patre, Dea Juventutis. De cujus ortu hujuſmodi refertur fabula. Apollinem, cum Junoni novercæ convivium in patris ſui domo paraſſet, inter alia lactucas agreſtes ei appoſuiſſe, quas cum Juno avidè comediſſet, cum antea ſterilis eſſet, prægnans effecta eſt, peperitque Heben, quam poſtea Jupiter ob formæ elegantiam poculis ſuis præfecit; Verum cum Jove apud Æthiopas cœnante, Hebe pocula illi adminiſtrans, perque lubricum minus cautè incedens, cecidiſſet, revolutiſque veſtibus obſcœna ſuperis nudaſſet, ab officio eſt amota, ejuſque loco Ganymedes ſubrogatus. Hæc Servius. Homerum autem ex Jove eam conceptam eſſe tradit, neque omnino ab officio remotam, ſed cæterorum Deorum pincernam fuiſſe, Ganymeden vero ſolius Jovis. Hæc poſtremo Herculi nupſit in Deorum numerum relato, cujus etiam precibus adducta Jolaum Iphicli filium florenti ætati reſtituit. Ovid. Met. 9.

Hoc illi dederat Junonia munera Hebe.

Val. Flac. lib. 8. v. 231.

Seu cum cœleſtes Alcidæ viſere menſas
Jam vacat, & feſſum Junonia ſuſtinet Hebe.

Juv. *Nec puer Iliacus, formoſa nec Herculis uxor.*

Cic. lib. 1. Tuſcul. Qu. *Quo pacto*, inquit, *Hebe Junonis filia dicitur? quoniam è felicisſimâ aeris temperie omnia herbarum, arborumque genera pullulant, & pubeſcunt.* Prop. 1. 13.

Nec ſic cœleſtem flagrans amor Herculis Heben
Senſit in Oetæis gaudia prima jugis.

Juventa Latinis dicta. Ovid. lib. 1. De Ponto.

Nectar & Ambroſiæ latices; epulaſque Deorum
Det mihi formoſâ gnava Juventa manu.

Ganymeda etiam priſcis dicta, ut ſcribit Pauſan. in Corinthiacis. Catullus ad Manlium.

Pluribus ut cœli tereretur Janua Divis:
Hebe, nec longâ virginitate foret.

Apollodorus lib. 1. Jovem ait ex Junone 3 filias ſuſcepiſſe, Heben, Ilithyiam, & Argen. Homerus.

——— Καλλίσφυρον Ἥβην,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο, καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.

Plura de eâ paſſim apud Poetas Græcos.

Heber, filius Briæ. Gen. 46. Item filius Sale Gen. 10. Filius item Ephaal. 1 Par. 8.

Hebræi, dicti ſunt Judæi ab *Heber*, qui fuit abnepos Sem filii Noë. Et quia in ejus familiâ remanſit lingua, quæ prius humano generi creditur fuiſſe communis, quum gentes linguarum diverſitate ſunt diviſæ, deinceps Hebræa eſt nuncupata, ſic quidem, ut alii obſervant, poſteros Heber Hebræos appellatos non fuiſſe uſque ad Abrahamum, qui primus *Hebræus* appellatus eſt, idque à Cananæis, qui hoc nominis illi indiderunt, quod à regione trans Euphratem in terram Canaan veniſſet. Et ſic etiam Ethnici ſcriptores Ebræorum nomen ab Abrahamo deducunt. Ita enim apud Euſebium aſſerit Artapanus. Καλεῖσθαι αὐτοὺς Ἑβραίους ὑπὸ Ἀβρααμίων. Et Charax apud Steph. Ἑβραῖοι, ὅτιος Ἰουδαῖοι ὑπὸ Ἀβραάμων (ſic legendum, non Ἀβραβῶν) in quam ſententiam videtur propendiſſe Auguſtinus, qui de Civit. D. 16. 3. 11 ſtquam Ebræos ex Ebere denuxit, aliam addit poſſe eſſe opinionem, ut ex *Abraham* tanquam *Abrahæi* dicti eſſe videantur. Sed idem lib. 2. Retractationum cap. 16. hunc locum etiam retractavit, atque id quidem meritò; Ebræos enim Abrahamo antiquiores fuiſſe, vel ex eo conſtat, quòd ipſe Abrahamus *Ebræus* vocetur Gen. 14. 13. In Euſebianis, ubi de tempore tranſitus: Ἐνθεν ἤρξαντο αἱ Ἑβραίων μεταναστάσεις. Ἑβραῖοι γὰρ οἱ πεμπτοι ἐμπεπολίται, διαπεραιωθέντες Εὐφράτην Ἀβραάμ, ἢ ἔχ ἀπὸ ὁσιότητός τινος, ἀπὸ Ἑβὴρ. Inde Heſychius: Ἀβραάμ, πεμπτος, ἢ πάλιν μείλιος. Melius autem alibi. Ἑβρεῖ, Ἑβαῖος, ἢ ὁ Ἑβραῖος, πεμπτος.

Hebrides, inſulæ Albionis, oræ Scotiæ occiduæ adjacentes. Vide *Ebudæ.*

Hebron, civitas Amorrhæorum, quondam Philiſtinorum metropolis, dicta etiam eſt & vallis Mambre.

Hebrona, locus, in quo caſtrametati ſunt Iſraelitæ. Num. 13.

Hebrus, Thraciæ flu. aureas volvens arenas, in Rhodope monte naſcens, ſupra Philippopolim, & è regione Samothraciæ inſulæ in mare Ægæum ſeſe exonerans. Fabulantur poetæ Orphei caput in hunc fluvium projectum fuiſſe, cum à Ciconum mulieribus fuiſſet diſcerptus. Virg. Georg. 4.

Tum quoque marmoreâ caput à cervice revulſum
Gurgite cum medio portans Oeagrius Hebrus
Volveret. ———

Ovid. Met. 11. ——— *Caput Hebre, lyramque*
Excipis, & mirum, medio dum labitur amne,
Flebile neſcio quid queritur lyra, flebile lingua
Murmurat exanimis, reſpondent flebile ripæ.

Sil. lib. 11. ——— *Tulit ora revulſa*
In pontum ripis utrinque ſequentibus Hebrus.
Tum quoque cum ripis caput à cervice reciſum
Portarent fluctus, jubito emicuere per undas
Ad murmur cete toto exultantia ponto.

Stat. Sylv. 2. *Sic ripis ego murmurantis Hebri*
Non mutum caput Orpheos ſequebar.

Hodiè *Mariza* dicitur.

Hebrus, nomen civitatis. Lucianus in Fugitivis: Ἔβρε μοῦ ἔτος, ἢ δὲ πόλις ἔργον Φιλίππε ἐκείνε. Vocabatur etiam *Philippopolis*, quæ & *Poneropolis*, & *Pulpudena*, & *Eumolpias*; ſita erat ad Hebrum flu. inter Æmum & Rhodopen. Dicta quoque *Trimontium* ex eo, quòd *tres montes* ſuorum murorum ambitu complectebatur.

Hebrus, adoleſcens Liparæus, quem Neobule amavit. Horat. Car. lib. 3. Od. 12.

Hecaerge, nympha. Claudianus.

——— *Metuenda feris Hecaerga,*
Et ſoror, optatum numen venantibus, Opis.

Callimachus. Οὔπις τι λοξὸ τι ἢ ἐναίσιμον Ἑκαέργη.

Hecale, Leontidis tribus municipium. Steph.

Hecale, anus paupercula, quæ Theſeum adhuc adoleſcentulum hoſpitio ſuſcepit. Hujus paupertate Callimachus juſto volumine celebravit. *Nunquam Hecale fies*, i.e. nunquam te inopia opprimet. Crinagoras Anthol. lib. 1. de Callimacho.

Ἀοιδὲς δ' Ἑκάλης τε φιλοξείνοις καλιήν.

Ubi Scholiaſtes ὅτι Ἑκάλη ἐξενίσατο τὸν Θησέα. Et Apuleius: *Theſeus non eſt aſpernatus Hecales anûs hoſpitium.* Quod Plut. in Theſeo ſomnium putat Ἡ δὲ Ἑκάλη ἢ τὸ περὶ αὐτὴν μυθολόγημα. Ovid de Rem. Am.

Cur nemo eſt Hecalen, nemo eſt quæ ceperit Ityn?
Nempe quod alter egens, altera pauper erat.

Hecalius, Jupiter ab *Hecale* ſic dictus, quæ cum Theſeum quodam tempore comiter excepiſſet, promiſiſſetq; ei ſe ſuam ipſius animam Jovi immolaturam, ſi ſalvus ex prælio domum rediret; cumque ante Theſei reditum obiiſſet, occaſionem Theſeo dedit, ut in honorem ipſius ſacrum Jovi inſtitueret eumque *Hecalium* vocaret.

Hecamede, Arſinoi filia, quæ direptâ Tenedo Neſtori in prædam cecidit. Hom. Iliad. 11.

Hecate, Jovis & Latonæ filia, ſoror Apollinis; quæ & *Diana* dicitur. Huic triplex nomen attribuitur. Nam in cœlo creditur eſſe *Luna*; in terrâ *Diana*, & apud inferos

ſeros *Proſerpina*. *Hecate* vero Servio dicta, quòd centum victimis placetur, aut quòd centum annos errare faciat inſepultos. Alii ab ἵκας quod eminus radios ſuos mittat Luna, & ejaculetur. Hæc & τετικέφαλος cognominabatur, *quia* (ut inquit Orpheus in Argon.) *tria habuit capita, dextrum equinum, ſiniſtrum caninum, medium ſuis agreſtis*. Ovid. Met. 9. *Tuque triceps Hecate.* ——

Virgil. *Tergeminamq; Hecatem, tria virginis ora Dianæ.*

Item *Hecate* herbarum, veneficiorumque periſſima, quæ in Tauricâ Cherſonneſo regnavit, filia Perſæ, fil. Solis, à quo & *Perſeis*, & *Perſeia* dicta. Tibullus.

Sola tenere malas Medeæ dicitur artes,
Sola feros Hecate perdomuiſſe canes.

Hecataus, Hiſtoricus Mileſius, Protagoræ auditor, qui primus ſolutâ oratione hiſtoriam condidit. Item alius Abderita., de quibus, & reliquis Hecataeis vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 3.

Hecates, inſ. ante Delum, quæ & *Pſammite*. Suidas. Eſt etiam alia circa Leſbum. Heſychius.

Hecateſia, ſic Idrias urbs Cariæ nominatur.

Hecatis nemus, promunt. Sarm. Europææ. Ptol.

Hecatombe, ſacrificii genus, in quo ritus ſic ſervabantur, ut centenæ ſui generis mactarentur victimæ; ut centum ſues, centum hoedi &c. Ovid. Met. 8.

Vota Jovi Minos taurorum corpora centum
Solvit. ——

Hecatombæum, locus circa Dymum in Achaiâ. Polybius.

Hecatompolis, Cretæ Epitheton à *centum urbibus*. Item Laconica regio ſic dicta. Strabo lib. 8.

Hecatompylos, Thebes Ægyptiacæ epitheton à *portarum numero centenario*. Juvenalis.

Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.

Ubi duo Thebes occurrunt epitheta, unum quod *vetus* ſit, alterum, quod *centum portas* habeat, quæ etiam conjungit Dionyſius.

Θήβην ἀρχαίην, ἑκατόμπυλον.

Eſt etiam ejuſdem nominis urbs in Parthiâ, teſte Stephano, & in Hyrcaniâ. Diodor. item in Libyâ, ab Hercule conſtructa.

Hecatonchiros, i. e. *Centimanus*, Briarei, ſive Ægæonis epitheton. Vide Plut. περὶ πολυφαγίας.

Hecatonneſi, parvæ inſulæ viginti circa Leſbum, ab *Hecato* Apolline dictæ, qui in illis locis plurimum colitur.

Hecatontachiria, civitas, quæ nunc *Oreſtiades* dicitur.

Hechelias, pater Nehemiæ. 2 Eſdr. 1.

Hecklodurum, Rhætiæ op. Ptol. *Echtal* Lazio.

Hector, Priami & Hecubæ filius, Trojanorum omnium fortiſſimus, ab Achille interfectus. Dictus, teſte Platone, ἀπὸ τῆ ἔχειν τὴ πόλιν, quòd urbem contra hoſtium impetum tenuerit, patriamque ſervarit. Eo namque ſoſpite Troja nunquam potuit expugnari. Unde Hor. car. 3. Od. 4.

——— *Ademptus Hector*
Tradidit feſſis leviora tolli Pergama Graiis.

Quod ſumpſit ex Hom. Iliad. 24.

——— Ἄπαρ γνώσεαι ἠὲ νέμεσσε.
Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔασιν
Κείνῳ τιθεσθαι & ἀμαρύσσειν, &c.

Virgil. Æn. 9.

Haud ſibi cum Danais rem faxo, & pube Pelaſgâ
Eſſe putent, decimum quos diſtulit Hector in annum.

Inde Chorus apud Sen. in Troadibus.

Columen patriæ, mora fatorum,
Tu præſidium Phrygibus feſſis,
Tu murus eras; humeriſque tuis
Steiit illa decem ſulta per annos,
Tecum cecidit, ſummuſque dies
Hectoris idem patriæque fuit.

Vide *Achilles*.

Hecuba, Priami uxor, filia Dymantis Homero, aut, (ut Virgilius Euripidem ſecutus ſenſit) Ciſſei, captâ Trojâ in canem verſâ. Ovid. lib. 13. Met. Quam fabulam inde ortam putat Servius, quod cum à Græcis captiva abduceretur, & filii ſui Polydori corpus in mare abjectum agnoviſſet, quoniam aliter injuriam ulciſci non poſſet, Græcos inanibus conviciis laceſſiverit. Juven. Sat. 10.

——— *Torva canino*
Latravit rictu. ———

Hecubæ ſepulcrum, Thraciæ promuntorium. Εὐριπ. ὄνομα dictum. Ovidius ubi ſupra.

Heddai, nomen viri. 2 Reg. 22. qui *Huri*. 1 Par. 11. dicitur.

Heder, filius Beriæ. 1 Par. 8.

Hedetani, Hiſp. Tarracon. pop. Ptol.

Hedonacum, Bœotiæ vicus. Pauſan.

Hedones, & *Hedoni*, Thraciæ pop. Steph. & Suid.

Hedrus, Hiberniæ inſul. Ptol. *Eerdſey* Camdeno.

Hedui, Gall. pop. Arvernis finitimi, poſt Helvetios & Sequanos in occaſum vergentes, juxta quos ex Alpibus fluit Araris, olim Romanorum fratres dicti, quorum hodie loca Burgundiones tenent. Illorum caput Auguſtodunum vulgò, *Antun*.

Hedylium, mons Bœotiæ. Suidas.

Hedymeles, citharoedus, ab ἡδὺ *dulce*, & μέλος *canus*. Juv. Sat. 6. —— *Criſpo numerantur pectine chordæ,*
Quo tener Hedymeles operam dedit.

Hedyphon, Babyloniæ reg. fluvius. Strabo.

Hedypnus, Suſianæ fluvius, in Eulæum labens. Plin. 6. 27.

Hegaleos, vide *Ægaleos*.

Hegemon, Characenus (eſt autem Charax Phrygiæ urbs) verſificator, ſcripſit libellum Leuctricôn, Thebanorum, & Lacedæmoniorum. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 370.

Hegeſagoras, in Megaricis ab Apollonii Scholiaſte in lib. 1. citatur.

Hegeſander, Delphicus Hiſtoricus, de quo vide Voſſ.

Hegeſianax, Alexandrinus hiſtoricus, Troica ſcripſit; teſte Athenæo, lib. 9. vide Voſſium.

Hegeſias, Cyrenaicus philoſophus, qui tantâ eloquentiâ mala vitæ repræſentabat, ut eorum miſerandâ imagine audientium pectoribus inſertâ, mutis voluntariæ mortis oppetendæ cupiditatem ingeneraret? Ideoque à rege Ptolemæo ulterius hâc de re dicere prohibitus. Cic. lib. 1. Tuſc. Qu. Alter Magneſius, orator quoque egregius, cujus meminit Strabo.

Hegeſigonus, aliqua conſignavit de mirificis hominum in Indiâ formis, quemadmodum cognoſcimus ex Tzetze. Chil. 1. Hiſt. 18. & Chil. 7. Hiſt. 144.

Hegeſinous, de rebus terræ Atticæ poema condidit, teſte Pauſaniâ in Bœoticis.

Hegeſippus, hiſtoricus, quem 5 actuum Eccleſiaſticorum libros elucubraſſe auctores ſunt Hieronymus, ac Honorius, & quintum eorum citat Euſebius Hiſt. Eccleſ. lib. 2. cap. 22. ac Græcè κγ. ubi de Jacobi fratris Domini martyrio, verba facit. Itemque Photius Bibl. cod. 232. ubi vocatur ἀρχαῖος τε ἀνὴρ καὶ ἱστορικός. Ex illuſtribus vero fragmentis, quæ apud Euſebium habemus, omnes vident, quanto cum damno libri ejus interciderint. At Hegeſippus ille vulgaris, quem B. Ambroſius Latinè vertiſſe dicitur creditus fuit, ſcriptor eſt omnino ὑποβολιμαῖος teſte Voſſio de Hiſt. Gr. 2. 14. *Hegeſippus* alius hiſtoricus, reliquit volumen de Pallene, auctor ſane vetus, quippe qui etiam Dionyſio Halicarn. *antiquus* vocetur lib. 1. ubi eum cum Cephalone Gergithio conjungit, quos ἀνδρας ἀρχαίους, καὶ λόγου ἀξίους vocat. Palleniaca ejus citat Steph. in Μακυβίρνα; Item Parthenius Eroticôn cap. 6. Qui & cap. 16. advocat librum primum Hegeſippi de rebus Mileſiorum. Idem ne an alius ſit, haud temerè dixeris. Sed alius ſaltem ab eo eſt Hegeſippus Tarentinus Poeta Comicus, de quo Suidas. Fuit & alius *Hegeſippus*, Demoſthenis æqualis, & ejus in legatione collega: cujus eſſe creditur oratio de Haloneſo, quæ vocatur Philippica Demoſthenis ſeptima. Vide Etymologum in Ἡγήσιππος. Fuit praterea denique *Hegeſippus* ὑποκριτικὸς πραγματείας σοφιστὴς, cujus meminit Jul. Pollux. 6. 10. Etiam Ὑποκριτικὰ *Hegeſippi* memorat Athenæus lib. 12. quod idem opus. Voſſius.

Hegeſiſtratus Epheſius, ob tribulis ſui necem exul, Delphos perveniens, quemnam locum coleret, conſuluit Deum, cui Phœbus, ubi ſaltantes videris ruſticos cum coronis oleagineis. Itaque profectus in Aſiam, ruſticos eo modo cernens, urbem condidit Eleam; Pythocles Samius apud Plutarchum.

Hegethmatia, Germaniæ urbs. Ptol. vulgo *Lignitz*.

Hegla, vel *Hoglah*, filia Salphaad, vel Zelophehad. Num. 26.

Heidelberga, Comitum Palatinorum Rheni ſedes, ad Neccarum flu. ſita, Ptolemæo, uti putatur, *Budoris*. Nomen opido datum exiſtimant à Gentium coloniâ, quæ ante multos annos hic habitaſſe, multis indiciis convincuntur. Vocant enim Germani gentilem hominem *Heiden*, vel à nigrorum vacciniorum, Teutonicè *Heidelbeer*, multitudine. Olim Vangionum imperio ſubdita fuit. Solum habet rerum omnium ferax. Eſt & florentiſſimum gymnaſium à Ruperto Palatino multis privilegiis donatum, An Dom. 1346. F. Irenicus. Vulgò *Heydelberg*.

Hela, regiuncula Aſiæ, Attali regis emporium. Steph.

Helam, civitas haud procul à Jordane. 2 Reg. 10.

Helba, civitas tribûs Aſer. Lat. *lac*, ſive *adeps*, aut *manſit in eâ*, ſive *principium*, vel *dolor in eâ*.

Helcath, vel *Halcath*, civitas tribûs Aſer, data Levitis. Joſ. 21. i. e. *portio*, *pars*, aut *lenitas*.

Helci, nomen viri. 2 Eſdr. 12.

Helcia, pater Eliacim. 4 Reg. 38. Nomen Sacerdotis. 4 Regum. 22. Pater Jeremiæ, Jerem. 1.

Helec, filius Galaad, fil. Machir, fil. Manaſſe Num. 26.

Heled, filius Baana. 2 Reg. 33. i. e. *orbis*, *muſtela*, aut Syriacè *rubigo*.

Helem, nomen viri. 1 Par. 7. Lat. *ſomnians*, aut *ſanans*, ſive *expectatio*, vel *dolor eorum*.

Helemaida, urbs. Joſ. 12.

Helena, filia Jovis ex Ledâ Tyndari Laconiæ regis uxore, quæ à Jove in Cycni formam tranſmutato compreſſa, duo peperit ova, ex quorum altero Helena & Pollux, ex altero Caſtor & Clytæmneſtra excluſi fuerunt. Ex his Helena, cùm cæteris ſuæ ætatis fœminis formæ elegantiâ præſtaret, à Theſeo rapta eſt adhuc virguncula, non multo tamen poſt Caſtori & Polluci fratribus eam repetentibus citra injuriam reſtituta eſt, & Menelao uxor tradita, cui & Hermionem filiam peperit. Poſthæc famâ pulchritudinis ejus illectus Paris, contractis aliquot navibus, in Græciam ſeſe contulit; ubi à Menelao hoſpitio exceptus clam ſe in amorem Helenæ inſinuavit, tandemque abſente conjuge, eam rapuit, & in patriam abduxit. Quâ tam inſigni injuriâ commoti Græcorum principes, de bello Trojanis inferendo in Aulide Bœotiæ conjurarunt. Nec multo poſt mille contractis navibus in Aſiam trajecerunt, multiſque expugnatis opidis, tandem Ilium obſederunt. Quo in bello cum Paris occubuiſſet, Helena Deiphobo fratri ejus nupſit. Verum cum eò jam res rediiſſet, ut Græci armis diſſidentes, ad dolum ſe converterent, Helena quoque proditionis particeps fuiſſe putatur, & facem (quod ſignum aggrediundi negotii inter ipſam, & Græcos convenerat) ex arce ſuſtulit, captâque jam urbe Menelaum in Deiphobi cubiculum introduxit: eoque interfecto cum priore viro in gratiam rediit.

Helena, vel *Helene*, inſula Atticæ, ad quam appulſit Helena poſt captam Trojam, quæ & *Macris* ob longitudinem dicebatur. Hodie *Macroniſi* Sophiano. Eſt autem una Sporadum Sunio promuntorio adiacens. Eſt etiam fons in Chio, quo ſe Helena lavit. Steph. Item Pyrenæis montibus vicinum opidum, *Elna* hodie, Vaſæo. Eſt etiam urbs Bithyniæ Procopio, & in Palæſtinâ. Utraque ab Helenâ Conſtantini matre ædificata. Vicus denique Atrebatum, apud Sidonium, quem nonnulli hodie *Heſdin* vocari exiſtimant.

Helenius, locus juxta Canopium. Steph.

Helenopolis, vide *Francofurtum*.

Helenus, filius Priami ex Hecubâ, vaticinio clarus, quem quidam ob id à Græcis ſervatum dicunt, quòd loca opportuna ad capiendam patriam ipſis indicaſſet. Quin etiam everſo Ilio Pyrrhum à navigatione prohibuit, cæteris abeuntibus naufragium prædixit. Quamobrem non ſolum à Pyrrho ſervatus, verum etiam liberaliter habitus eſt: Quumque ille Oreſti Hermionem eripuiſſet, Andromachen, quam antea juſtæ uxoris loco habuerat, Heleno conceſſit, adjectâ etiam regni parte, quam Helenus de fratris ſui nomine Chaoniam appellavit, ubi & urbem ad ſimilitudinem Trojæ condidit, in quâ profugum Æneam hoſpitio ſuſcepit. Virg. Æn. 3. Item *Helenus* filius Dioclis Sicambrorum rex, qui ob inertiam regno ſe abdicare coactus eſt.

Heleph, nomen civitatis, Joſ. 19. terminus Nephthali.

Helerni lucus, circa urbem Romam & Tiberim flu. erat. Ovid. Faſt. 6.

Adjacet antiquus Tiberino lucus Helerni.

Heles, nomen viri. 2 Reg. 23.

Heleuteri, pop. Celtarum, Cadurcis proximi, Cæſar. quorum op. *Orillac* urbi S. Flori propinquum.

Heli, nomen ſacerdotis, qui Samuelem unxit in prophetam. 1 Reg. 1. Pater item Joſephi mariti B. Mariæ Virginis, Luc. 3.

Helia, inſ. parva Siciliæ apud Drepanum in orâ occiduâ. Plin. *Helia* item Bedæ, & *Elia*, vulgò *Ely*, urbs Angliæ epiſcopalis, ſic ab *anguillis* (quas Angli *Eeles* vocant) dicta, quarum ibi ingens copia, ob multas aquas, quibus, uti inſula, continetur. Cantabrigiæ proxima.

Heliades, filiæ Solis, & Clymenes, ſorores Phaethontis, quarum duæ *Lampetie* & *Phaethuſa* Ovidio dicuntur. A Patre *Sole* ſic dictæ. Ἥλιος enim *ſol* Græcis dicitur. Hæ cum juxta Padum mortem fratris inſolabiliter deflerent, in alnos verſæ ſunt, electrum lacrymantes. Vocantur & *Phaetontiades*. Virgil.

Tum Phaetontiadas muſco circumdat amaræ
Corticis, atque ſolo proceras erigit alnos.

Alii in populos mutatas fuiſſe volunt. Martialis 4. 59.

Flentibus Heliadum ramis dum vipera ſerpit,
Fluxit in obſtantem ſuccina gemma feram.

Inde ponitur pro Electro. Idem Mart. 4. 32.

Et latet & lucet Phaetontide condita gutta.

Et lib. 9. 14.

Gemma quod Heliadum pollice trita notet.

Juvenal. Sat. 5. ——— *Ipſe capaces*
Heliadum cruſtas, &c.

Id eſt, phialas ex electro factas.

Helice, Græcè dicitur, quæ nobis *Urſa major*, Ἀπὸ τῆ Ἕλικος, i. e. à *circumvolutione*, quod diei noctiſque ſpatio circum polum arcticum vertatur. Lucan. lib. 2.

Parrhaſis obliquos Helice quum verteret axes.

Vide *Cynoſura*. Item op. Achaiæ ad ſinum Criſſeum, maris impetu hauſtum. Ovid. 15 Met.

Si quæras Helicen, & Buran Achaidas urbes,
Invenies ſub aquis. Vide Steph. in Ἕλικη.

Helicon, mons Bœotiæ à poetis decantatiſſimus Muſis ſacer, Parnaſſo vicinus; Nomen ei, ſi magno Caſaubono credimus, fecit חליכה *halica*, i. e. *ambulatio*, quia certos ibi conventus habuere veteres, in quibus de rebus ſeriis agerent. Sed cum hujuſmodi conventibus, ſi qui fuere, Heliconis nomen videatur antiquius, Bochartus ὁμοίας potius deductum putat ab Arabico *halic*, vel *halica*, quod, teſte Giggeio *montem ſublimem* ſonat, unde eo nomine *alius* ab Arato dicitur hic mons, verſ. 216.

——— Καθ' ὑψηλῆς Ἑλικῶνος.

Helicon item flu. Macedoniæ, Dium urbem præterlabens qui Ptol. *Pharybus*, Livio *Baphyrus*, & Lycophroni *Bephyrus* dici videtur. Item fluvius Siciliæ, *Olivieri*, teſte Fazello, inter Mylen, & Tyndarium fluens.

Heligaſtius, Sicambrorum vates, & ſacerdos admirabilis, an. U. C. 486. Trithemius.

Helingas, Hiſp. Tarracon. civitas. Polybius.

Helini, pop. Theſprotiæ. Steph.

Heliocepis, nomen Nymphæ.

Heliodora, Nymphæ nomen.

Heliodorus, Sophiſta clarus, cujus etiam extat Hiſtoria Æthiopica. At vero Dramatis prædicti author Triccæ opidi Theſſalici Epiſcopus fuit, ut Eccleſiaſticæ hiſtoriæ ſcriptores perhibent, de quo certi fere nihil eſt, niſi quod certiſſimum eſt, eum ipſum eſſe, ad quem D. Hieronymi epiſtolæ. Heliodorus enim ille, de quo Philoſtratus τῶν σοφιστῶν, is eſt Sophiſta, qui Imp. Adriano familiaris fuit. Fuere olim duo Heliodori, quorum unus Geographus, alter Tragicus, ut ſæpiſſime patet apud Græcos enarratores. Fuit & unus Medicus, de quo in Bibliothecâ Medicâ. Fuit præterea Heliodorus Rhetor Horatii comes, quem *Græcorum longè doctiſſimum* vocat Serm. 1. Sat. 1. Alii quoq; *Heliodori* fuere, de quibus Voſſium ſis adi.

Heliogabalus,

Heliogabalus, Anton. Caracallæ filius, qui ad imperium assumptus fuit matris operâ apud Antiochiam. Hujus mores impuriſſimos Lampridius deſcribit. Patria Emiſſenus fuit, & in Emiſſâ urbe Sacerdos Dei Alagabali, qui Deus peculiaris fuit illius urbis. Vide Salmaſium ad Lampridium.

Helionora, ſive *Leonora*, Luſitaniæ regis filia, Romæ cum Friderico Auſtriæ duce coronata, An. Dom. 1451.

Heliopolis, Hebr. *On. Bethſemes* Arabibus, id eſt, *Civitas*, ſive *domus Solis*, civitas Ægypti inter Alexandriam, & Coptum, quæ à Græcis, teſte Diodoro Siculo, *Thebe* dicitur. Altera eſt ejuſdem nominis in Ciliciâ, patria Chryſippi Stoici. Solinus. *Corinthus* etiam olim Heliopolis dicta eſt. Steph. qui *Heliopolin* in Phœniciâ, Thraciâ, & Arabiâ deſcribit. Item *Heliopolis*, Ptol. & Plin. Cœleſyriæ urbs, quæ hodiè *Balbec* Poſtello, vel *Marbech* Nigro.

Heliotropium, Theſſaliæ urbs. Polyb.

Heliſos, flu. Atticæ. Stat. Theb. 4.

Anfractu riparum incurvus Heliſos.

Heliſyci, pop. Ligurum. Steph.

Helius, Neronis adulator potentiſſimus. De quo Dio Caſſius in Nerone.

Helius, propium nomen viri, à *Sole* qui Græcè ἥλιος dicitur. Plin. 33. 1.

Helixoëa, inſula Hyberboreorum, non minor Siciliâ. ſub fluvio Cerambyca. Inſulani *Cerambycæ* Dicuntur, Hecataeus. Non aſpiratur apud Steph.

Helixus, Cei inſulæ flu. juxta Coreſſum. Strabo.

Helladius, S. Baſilii diſcipulus & in Pontificatu ſucceſſor, de Præceptoris ſui Baſilii vitâ librum reliquit; ex quo locum adducit Damaſcenus Orat. 1. De imaginibus.

Hellanicus, nomen duorum hiſtoricorum, quorum unus Mitylenæus, alter Mileſius. De priore Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 1. de poſteriore idem ibid. lib. 4. cap. 5.

Hellas, alio nomine *Græcia* dicta eſt, ab *Hellene* Deucalionis filio. Thucyd. lib. 1. Item urbs Theſſaliæ condita ab Hellene Phthii filio, & Chryſippes Iri filiæ. Phthius autem Achæi filius erat. Eſt & alia *Hellas* Cœleſyriæ. Gentile *Hellanicus*, & *Helladius*. Steph.

Helle, Athamantis regis Thebarum, & Nepheles filia, quæ unà cum Phryxo fratre, novercales inſidias metuens, cum accepto à patre ariete aureo Pontum vellet trajicere, magnitudine periculi perterrita, in mare decidit, eique nomen fecit, quod Heleſpontum hodie vocant.

Hellen, à parvulo in miniſterio nutritus, & educatus, plurima inſolitè edebat miracula, ita, ut etiam ignem in ſinu portaret, & nequaquam ejus veſtis arderet. Sozomen. 8. 1.

Hellenes, Græci, vide *Panellenes*. Item urbs Callaicorum in Hiſp. Tarracon. *Pontevedra*, teſte Marianâ.

Hellenicum, & *Caricum*, loci in Memphitide. Steph.

Hellenopolis, vide *Helenopolis*.

Helles, filius Azariæ. 1 Paral. 2.

Heleſpontus, fretum auguſtum inter Propontidem, & mare Ægæum, Aſiam ab Europâ ſeptem non amplius ſtadiorum intervallo diſterminans. *Stretto di Gallipoli*, Caſtaldo, *Braccio di S. Georgio* Volater. Ovid. in Epiſt. Leandri.

Fluctibus immodicis Athamantidis æquora canent,
Vixque manet portu tuta carina ſuo.
Hoc mare cum primum de virgine nomina merſâ
Quæ tener, eſt nactum, tale fuiſſe puto.
Eſt ſatis amiſſâ locus hic infamis ab Helle,
Utque mihi parcat, crimine nomen habet.
Invideo Phryxo; quem per freta triſtia tutum
Aurea lanigero vellere vexit ovis.

Ovis illa Aries fuit, qui poſtea inter ſidera collocatus eſt, teſte eodem Ovidio Triſt. 3. Eleg. 12.

Impoſitamq; ſibi qui non bene pertulit Hellen
Tempora nocturnis æqua diurna facit.

Vide Diodorum Siculum lib. 4. Solinus cap. 15. *magnum* vocat. Sic enim ait, *Omnis autem magnus Heleſpontus ſtringitur in ſtadia ſeptem. Latitudinem* dat ei Hom. Iliad. ν.

Σῆμα τὸ δὴ χεύσουσιν ὑπὲρ πλατὺ Ἑλλησπόντου.

Ita etiam Q. Calaber lib. 9.

Μισηγὺς τε πόλησς ἰδ' ὄρησς Ἑλλησπόντου.

Longitudinem Ovidius Met. 13.

Longus in anguſtum quâ clauditur Heleſpontus.

Idem Faſt. 4.

Perque urbes Aſiæ longum petit Heleſpontum.

Rapiditatem denique Catullus in Epithal.

Quæ paſſim rapido diffunditur Heleſponto.

Unde Muſæus. Νύξομαι Ἑλλησπόντου ἀγαρρόου.

Et ante eum Homerus.

Ὅσσος Ἑλλησπόντῳ ἀγαρρόῳ ἐστὶ ῥέεθρα.

Vide Voſſ. ad Melam pag. 7.

Helleviones, *Heluæones* Ptolemæo, *Helluſii* Tacito, *Helli* Ammiano, pop. Germ. quorum locus *Heil* in orâ ad ſinum Venedicum, apud Dantiſcum urb. teſte Willichio.

Helmechildis, Albionum regem, victus Roſimundæ impudiciſſimæ mulieris promiſſis, interfecit.

Helmon-deblathaim, duo nomina ſunt, quorum prius interpretatur *occultatio*, ſive *adoleſcentia* aut *ſeculum*, vel *contemptus*, poſterius autem *maſſæ de ficubus compactæ*, nomen loci in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael, profecti de Dibon Gad. Num. 13.

Helon, civitas in terrâ Moab. Num. 2. Pater Eliab principis tribûs Zabulon. Num. 1. & 10. Item urbs. 1 Par. 6. quæ *Helon* dicitur Joſ. 21. Lat. *feneſtra*, vel *profanatio*, ſive *dolor*, aut *infirmitas*.

Helorum, ſive *Helorus* flu. & op. Siciliæ. Vibius in Catalogo flu. *Elorus Syracuſarum, à quo civitas.* Stephanus Ἕλωρος, πόλις Σικελίας ἀπὸ Ἕλωρος τοταμοῦ, τῦ κζ Πάχυνος, addit ὃς λέγεται πιθανὸς ἐκθῦς ἔχειν, ἀπὸ χλοῆς ὑδάτος. Sil. lib. 14. *Atque undæ clamoſus Helorus.*

Vide Cluver. Sic. Ant. lib. cap. 13.

Helorus, *Elorus* Athenæo, *Eleſporus* Polybio, *Elleporus* Æliano, flu. parvus Magnæ Græciæ, inter Cauloniam, & Scyllacium fluens, ubi Græci à Dionyſio victi. Item *Helorus* Iſtri fil. qui, ab Ajace occiſus eſt in eâ pugnâ, quam Græci cum Telepho rege Myſorum habuerunt.

Helos, urbs Laconica, vel potius opidulum. Stat. l. 4. Theb. *Quos Helos, & Pteleon, Getico quos flebile vati*
Dorion. Pop. *Helotæ*. Eſt etiam *Helos* Ægypti. Steph.

Helvecones, Germ. pop. Tacito.

Helvetii, pop. Germ. ſuper. quorum regio ampla *Helvetia* vulgò *Schwitzerlandt*, Rheno flu. circumfluente ad auſtrum & ort. ac Jura mont. à Sequanis diſſeparante, continetur; in 13 conventus juridicos diviſa; qui ſunt Tigurum *Zurick*, Baſilea *Baſel*, Schaphuſia *Scafhauſen*, *Tugium Zug*. Luceria *Lucern*, Salodorum *Soloturn*. Friburgum *Friburg*, Berna *Bern*, Suitia *Switz*, Uria *Uri*, Tranſylvania *Underwald*, Glarona *Glaritz*, & Abbatiſcella *Appenzeel*, ex quibus 4 poſtremi potius ſunt pagi quam urbes. His omnibus æqua libertas eſt, nec ullum caput habent, ut falſò credidit Sabellicus, Bello, & rebus geſtis inſignes.

Helverum, urbs Germ. Super. libera in Alſatiâ. Anton. *Schleſtadt* Simlero.

Helvii, pop. inter Celtas, monte Gebennâ ab Arvernis diviſi, proximi Cadurcis, hodiè *Albigeois* dicti.

Helvina, vel *Helvinus*, fons Latii in agro Aquinate. Unde *Ceres Helvina* Juvenali Sat. 3.

Helvinum, flu. Piceni, qui *Matrinus* Straboni & Ptolemæo dici videtur. *Piomba* hodie Nigro, & Leandro.

Helymus & Panopes, Aceſtæ regis Siciliæ comites, venatores fuerunt. Virg. Æn. 3.

Heman, filius Lotan, filii Horræi. Gen. 36. qui. 1 Par. 1. dicitur *Homan*. Item Filius Maol. 3 Reg. 4. & Filius Joel. 1 Par. 6.

Hemaſini, Dalmatiæ gens. Plin.

Hemath, vide *Emath*.

Hemeroſcopium, urbs Celtiberorum, Phocenſium colonia. Steph.

Hemichara, op. Siciliæ mediterr. *Necoſia* Nigro, Ferrario *Macari*.

Hemicynes, pop. non procul à Maſſagetis & Hyperboreis quaſi *ſemicanes*, quos Apollonius in Argonauticis canum inſtar latrare ſcribit. Steph.

Hemingus, Danorum rex, fœdus cum Carolo M. Imp. icit, an. Saluris 812.

Hemodes, inſulæ 7 ſinus Codani Cimbricæ Cherſoneſo

ad

ad ortum adjacentes, quarum nomina ſunt *Seelandt*, *Fuynen*, *Langlandt*, *Muen*, *Falſter*, *Loyland*, & *Femeren*.

Hemodus, mons Indiæ, vide *Emodus*.

Hemona, civitas in tribu Benjamin. Joſ. 18.

Hemona, nomen urbis apud Græcos, Latinoſque ſcriptores variè corruptum. Sed recta ſcriptura eſt *Emon*, vel *Emona*, ut *Narbo*, & *Narbona*. Græcè Ἥμων Zoſimo lib. 5. ubi habes de conditu hujus urbis digreſſiunculam. Ptolemæo Ἥμωνα. In tabulâ autem itinerariâ, quam Marco Velſero debemus, & antiquis Inſcriptionibus nonnullis *Emona* rectè ſcribitur. Corruptè autem in Herodiano: Ἐπέσπασε πρώτη Ἰταλίας πόλεί, ἣν καλοῦσιν Ἥμωνα οἱ ἐπιχώριοι. Ubi (ut & Capitolinus ex eo) Emonam Italiæ urbibus accenſet: quomodo videlicet urbes finitimæ modo huic, modo illi earum provinciarum, quas contingunt, attribui ſolent à ſcriptoribus, talium ſæpe incuriosis, ut & Strabo obſervat. Nam revera *Emona* Pannoniæ ſuperioris urbs erat, in finibus ejus ſita, quà in Noricum ibatur & Italiam. Ideo Ptolemæus inter Italiam, & Pannoniam ſuperiorem eſſe ſcribit, ὑπὸ τὸ Νώρικον. Zoſimus autem inter Pannoniam, & Noricum. Vide Caſaub. ad Capitolinum pag. 185.

Hemor, Pater Sichem. Gen. 33.

Hemus, vide *Æmus*, & *Hæmus*. Eſt & *Hæmus* Græculi hiſtrionis nomen. Juven. Sat. 6.

——— *Dicas hæc mollius Hæmo*
Quanquam & Carpophoro. Idem Sat. 3.
Aut Stratocles, aut cum molli Demetrius Hæmo.

Hen, Zephaniæ fil. Zech. 6.

Henedab, nomen viri. 2 Eſdr. 3.

Heneſiotis, regio Sarm. Aſiaticæ. Ptol.

Heneti, Paphlagoniæ pop. quorum equi in pretio. Phædra in Euripidis Hippolyto, verſ. 230.

Εἴτ' ἐν γενείοις ἐν σοῖς δαπίδοις
Πῶλος Ἐνέτας δαμαζόμενος.

Et Chorus verſ. 1131. de Hippolyto jam fato functo:

Οὐκ ἔτι συζυγίαν
Πώλων Ἐνετᾶν ὀπαβάσῃ.

Ubi Scholiaſtes: Ἐνετᾶν, Παφλαγονικῶν. Ἐνετοὶ γὰρ ἔθνος Παφλαγονίας. At Heſychius aliter: Ἐνετίδας, πόλις στρατηγίας, ἀπὸ τῆς ἀφὶ τὸν Ἀδρίαν Ἐνετίδος, διαφέρει γὰρ ἐκεῖ. Quibus conſentiunt hæc Strabonis lib. 5. ubi de Italiæ Venetis. Διονύσιος ὁ τῆ Σικελίας τύραννος, ὑπεῦθεν τὸ ἱπποβοτεῖον συνεῤῥήξατο τῶ ἀθλητῶν ἵππων· ὥστε ἡ ὄνομα ἐν τοῖς Ἕλλησι γένοιτο τῆς Ἐνετικῆς πωλείας, ἡ πολὺν χρόνον ἐδοκιμήσαν τὸ γένος. Proinde etiam Euripidis Schol. docet Πώλους Ἐνέτας equas eſſe eorum Henetorum, οἱ Παφλαγονίαν πρότερον οἰκήσαντες, ὕστερον δὲ τὸν Ἀδρίαν διέβησαν.

Henetia, olim dicta quæ nunc *Venetia*.

Heniochi, pop. Sarm. Aſiaticæ circa Coracem montem, Caucaſi partem, & oram maris Euxini, poſt Colchos in occid. incolentes, à Lacedæmoniis oriundi, apud quos montes *Heniochii* qui & *Coraxici*, teſte Plinio, dicuntur; ex quibus Cyrus ingens flu. per Albanos fluit. Val. Flac. lib. 6. *Miſerat ardentes (mox ipſe ſecutus) Alanos,*
Heniochiſque truces. ———
Non longè ab Achæis ponuntur à Plinio 5. 6. Strabo vero lib. 11. tradit Laconas habitaſſe Henochiam, quorum duces Rhecas, & Amphiſtratus fuerunt Caſtoris & Pollucis aurigæ, unde Ἡνιοχοὶ ab iis ſic dicti.

Henoch, filius Cain Gen. 4. Item filius Jared, vir juſtus à Deo vivus ſublatus. Gen. 5. Filius etiam Madian filii Abrahæ, Gen. 23. Filius etiam Ruben. Gen. 36. Item civitas, quam Cain extruxit, illique filii ſui nomen indidit, Gen. 4. Lat. *dedicatus*, vel *diſciplinatus*, vel *morigeratus*.

Henotikoni, genus hominum monſtroſorum Tzetzæ.

Henricus, Forojulianorum dux, Iringum Avarorum ducem ſuperavit, expoliavit, inæſtimabilem prædæ theſaurum Carolo regi Francorum miſit, an. U. C. 1147.

Henricus 1. Saxo, Germaniæ rex, An. Dom. 920. Hungaros variis prælîis vicit, ceciditque, Slavos ſubegit, Brenaburgum cepit, hinc Dalmatas, captâ Grono civitate, tributarios fecit, vicit & Bohemos. Wittichius lib. 1. An. Dom. 928. Danos, navali incurſione Friſones deprædantes, vicit, tributa iis impoſuit, & Nubam eorum regem Baptiſmum ſuſcipere coegit, Luithprandus lib. 3. cap. 3. *Henricus* autem ſi Germanicè ſit *Einric*, ſonat *Ever rich*, aut *ſemper potens*. Sin origo ſit *Erric*, ſig. *rich Lord*. Fr. Philelphus & Camdenus putant contractum ab *Honricus*: cujus nominis fuiſſe Vandalorum Principem, Honorii tempore narrat Procopius.

Henricus 2. Rom. Imp. anno ſalutis 1003. Principes defectores vicit, atque ſubegit, Capuæ Saracenos vicit, ac Italiâ cedere compulit, Bubaganum Conſtantinopolitani Imp. ducem, qui Saracenis favebat, bello acerrimo inſecutus eſt. Trojam in Apuliæ finibus, ubi olim Hannibalis caſtra fuere, à Græcis ædificatam obſedit & per deditionem accepit. Blond. lib. 3. Decad. 2. Hunc Henricum, cum uxore Kunebundâ virginitatem perpetuam obſervaſſe quidam ſcribunt, & poſt mortem miraculis claruiſſe.

Henricus, Henrici 2. filius, Cæſar Aquiſgrani electus eſt, An. Sal. 1025. Blondus lib. 3. Decad. 2.

Henricus 3. Rom. Imp. An. Dom. 1040. adverſus Oldericum Bohemorum regem infeliciter pugnavit, tandem Oldericum ſuperavit, Bohemos tributarios fecit, copias exercitumq; validum Romam duxit, congregatâ ſynodo tres pontifices, tanquam tria teterrima monſtra Benedictum, Sylveſtrem, & Gregorium damnavit: Suitgerum Bambergenſem epiſcopum, qui Clemens 2 dictus eſt, Pontificem in Synodo fecit, à quo & Imperiale diadema accepit, Romanoſque à Pontificum electione prohibuit, An. Dom. 1054. Blondus lib. 3. Decad. 2.

Henricus 4. Henrici 3. filius, Rom. Imp. regnavit annis quinquaginta variâ fortunâ. Nam & Saxones Bavaroſque & Rodulphum Imperii æmulum ſæpius vicit. Pontificem Romanorum, à quo per injuriam è Chriſtianorum numero exemptus fuerat, urbe expulit, aliumque Pontificem fecit. Poſtremo à filio bello petitus, dum ſe comparat, morbo periit, An. Chriſti 1105.

Henricus 5. Imp. Rom. prioris filius, Romam venit, cepit Pontificem, & aliquot Cardinales, ſervavitque in vinculis, donec pace factâ, Pontifex obſervatam autheritatem Cæſari confirmaſſet, nempe beneficiorum, & Epiſcopatuum per baculum, & annulorum inveſtiturâ, quam decreto abrogaverat Urbanus 2. Blondus lib. 4. Decad. 4.

Henricus 6. Friderici fil. Rom. Imp. an. Salutis 1190. Siciliæ regnum obtinuit: ducibus Archiepiſcopo Moguntino, & Othone Saxoniæ duce, ſubſidiarium exercitum in Aſiam miſit, qui anno ſequenti auditâ Imperatoris morte in Germaniam rediere. Blond. Plat. Æmil.

Henricus 7. Lucemburgenſis Rom. Imp. anno Salutis 1309. ſingulis Longobardiæ civitatibus præfides dedit, Florentiam obſedit. Cum Frederico Siculo rege fœdus icit, exercitum in Calabriam adverſus Robertum Neopolitanum duxit, apud Bonconventum morbo laborans, non ſine ſuſpitione veneni, diem clauſit extremum. Blond. lib. 9. Æmil. lib. 8. an. Salut. 1313.

Henricus 1. Hiſp. rex, ludens cum pueris, tegulæ caſu apud Palantiam periit, an. Salut. 1243.

Henricus 2. Hiſp. rex, an. Salut. 1366.

Henricus 3. Hiſp. rex. an. Salut. 1388.

Henricus 4. Hiſp. rex, an. Sal. 1463.

Henricus, Roberti fil Francorum rex, an. Sal. 1023.

Henricus, Carinthiæ dux, rex Bohemiæ, anno Salutis 1307.

Henricus 1. Angliæ rex, an. Sal. 1101. fratrem Robertum Normannorum ducem inſtructâ acie vicit, & Normanniam obtinuit. Polyd. Virg. lib. 2. Wallos vicit, cecidit, & in ſua verba jurare coegit, Imperatori filiam ſponſam cum dote uxorem dedit.

Henricus 2. Andegavenſis, Angliæ rex, an. Sal. 1155. Cumbriam, Northumbriamque recepit, ac Wallos ad deſectionem declinantes domuit, Hiberniam ſubegit, ac Pontificis Romani conſenſu ſuo adjecit regno.

Henricus 3. Angliæ rex, an. Salut. 1156.

Henricus 4. Angliæ rex, an. Salut. 1399. Principes adverſus hunc regem conſpirarunt, & manus conſeruerunt. Triumphavit Henricus victis hoſtibus. Variis ſeditionibus, conjurationibus, inteſtinis bellis laboravit. Polyd. Virg. lib. 1.

Henricus 5. Angliæ rex, an. ſal. 1414. Ad Trecas cum Carolo, & Philippo Burgundo pactus eſt Franciæ regnum, & Catharinam Caroli 6. Francorum regis filiam uxorem accepit. Polyd. Virg. lib. 21.

Henricus 6. Angliæ rex, 1424. regnum Galliæ aliquot annis obtinuit: tandem domeſticis inſidiis regno Angliæ pulſus in carcere trucidatus eſt.

Henricus 7. Angliæ rex, an. ſal. 1485.

Henricus 8. Angliæ rex, an. ſal. 1509.

Henricus 2. Galliæ rex, ubi an. 12. regnaſſet, maximo cum ſuorum luctu violento fato è vitâ ſublatus eſt, eo ferme tempore, quo pro pace cum Philippo Hiſpanorum rege initâ Lutetiæ ſolennes feriæ celebrabantur, An. Dom. 1559. tertio Idus Julii.

Heorta, op. Pannoniæ inferioris in Scordiſcis. *Hardberg* Lazio.

Hephæſtia, urbs in Lemno. Steph. nunc *Cochio*, plane deſerta, & deſtructa. Eſt etiam vicus in tribu Acamantide, ubi Vulcani templum erat: Tribuli *Hephæſtiades*. Steph. juxta hunc vicum collis eſt, Vulcani, ut creditur, caſu nobilitatus. Ferunt enim Vulcanum à Junone ob inſignem deformitatem è cœlo præcipitatum in collem illum decidiſſe. Cujus fabulæ occaſio inde ſumpta eſt, quod totus hic collis combuſto ſimillimus videatur, neque planta ulla in eo gignatur. Ex hoc colle effodiebatur terra Lemnia, Dioſcoridis & Galeni ſcriptis maxime celebrata.

Hephæſtii, montes in Lyciâ, qui tæda flammante tacti adeo flagrant, ut lapides in ipſis aquis ardeant, aliturque ignis ille pluviis. Baculo ſi quis, ex iis accenſo traxerit ſulcos, rivos ignium ſequi narrant. Plin. 2. 106.

Hephæſtion, unus ex Alexandri M. ducibus, multum ab eo amatus, quem ille ita cum Cratero conferebat, ut hunc quidem φιλοβασιλέα, Hephæſtionem vero φιλαλέξανδρον appellaret. Hunc vita functum tam magnifico funere proſecutus eſt, ut facilè omnes pompas ſuperaret. In funus enim hoc ſupra 12 talentorum millia impenſa feruntur. Plut. in Alexandro. Vide Voſſ. Theolog. Gent. lib. 1. cap. 15. Mortem ejus prædixit Pythagoras vates apud App. Arrian. Civil. lib. 2. & Arrian. lib. 7. & Plutarch. cap. 124. Mortuus autem eſt ad Ecbatano Ælian. Var. Hiſt. 7. 8. Item *Hephæſtion* Alexandrinus Grammaticus, de quo Suidam adi. Extat unà cum Scholiaſte Pariſiis 1553. apud Adrian. Turnebum Typographum regium.

Hephæſtium, Lyciæ op. Plin.

Hephæſtos, proprium viri, & nomen Vulcani, Doricè Ἀφαιστος, id eſt, אב אשתא *af-eſto*, *pater*, ſeu *inventor ignis*, quia ut Græci fabulantur ἀφύξει πῦρ, ἢ πέχνας δὲ τῶν ὑπ πυρὸς ὀπώσας, uti loquitur Tzetzes Chil. 10. 335. Bochartus.

Hephæſtuneſi, id eſt, *Vulcani inſulæ*, regioni Adiabenæ numerantur. Steph.

Hepher, fil. Aſhur ex Naarâ uxore. 1 Par. 4. Portio regni, terræque Chanaan, quam Joſue expugnavit. 4 Reg. 14.

Hepitalium, urbs Triphyliæ. Steph.

Heptacometæ, barbari in Cyzico monte habitantes, quorum nonnulli *Byzeres* vocabantur. Steph. Sic autem dicti ſunt à *ſeptem vicis*. *Moſſynaci* à Strab. & *Moſynes* à Diodoro cognominantur.

Heptagoniæ, nomen loci. Livius.

Heptaneſia, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Heptaphonos, nomen porticûs, quòd in eo ſepties vox reddatur in Olympiâ. Plin. 36. 15. Ejus meminit Plut. lib. περὶ ἀδολεσχίας. Et quid ni putem eo reſpexiſſe Lucretium lib. 4. cum ait.

Sex etiam aut ſeptem loca vidi reddere voces,
Unum cum jaceres, ita colles collibus ipſis
Verba repulſantes iterabant dicta referre.

Heptapolis, regio Ægypti, quæ & *Heptanomos*, ſic dicta, quia ex ſeptem urbibus vel nomis conſtabat.

Heptaporos, flu. Troadis ex Idâ monte profluens, qui ſeptem locis vadari poteſt eâdem viâ, propter quod & *Polyporos* Straboni appellatus eſt.

Heptapylos, Thebarum Bœoticarum epitheton, à ſeptem portarum numero dictum, idque ad diſcrimen Thebarum Ægyptiarum, quæ à numero 100 portarum ἑκατόμπυλος dicebantur.

Her, vel *Er*, filius Judæ ex Sue uxore ſuâ, Gen. 38. Item pater Elmodad. Luc. 3.

Hera, Juno Græcis ſic dicta. Item Cereris cognomen apud Pauſan. in Arcadicis. Item urbs Siciliæ, quæ aliàs Hybla minima. Steph. Item Æolidis op. & Arcadiæ. Pauſan.

Heraclea, urbs Syriæ ad Tauri montis radices, & Ciliciæ confinia, *Heraclia*, teſte Bellonio.

Heraclea, urbs excisa Magnæ Græciæ, apud ſinum Tarentinum, *Pelicore*, teſte Pyrrho Ligorio. Hujus navale etiam *Heraclea* Straboni dicitur, ab ipſa urbe 24 ſtadiis diſtans, quod hodie *Amendolara* opidum, teſte Barrio, dicitur.

Heraclea Ponti, urbs Bithyniæ reg. Mariandynorum metropolis, ab Hercule, teſte Melâ, condita in orâ maris Euxini. *Penderachi* hodie dicta.

Heraclea Thraciæ, quæ & *Perinthus* Ptolemæo, urbs ampliſſima in ore Propontidis, inter Byzantium & Callipolim. *Pantiro* Leunclavio.

Heraclea Macedoniæ, inter Lychnidum, & Ædeſſam *Xevoſna*, Moletio & Nardo, eſt & in Macedoniâ *Heraclea* altera *Sintica* cognomine. Ptol. quæ *Cheſeſia*, ſeu *cheſia* Nigro nominatur.

Heraclea Phthiotidis, quæ & *Trachinia*, Plin. *Comari* teſte Pineto, urbs Trachiniæ reg. in Phthiotidis & Theſſaliæ confin. ubi tranſitus in Theſſaliam ex Græcia difficilis.

Heraclea, urbs Cariæ, quæ & *Lathmus* Straboni à vicino monte. *Palatia* Caſtaldo, & Moletio, *Ergel* Turcis dicitur, teſte Leunclavio.

Heraclea Cretæ, *Heraclium* Straboni, & Ptol. op. & navale Gnoſſiorum, *Mirabello* Pineto.

Heraclea, quæ & *Minoa* Livio, op. Siciliæ in orâ auſtrali, locus nunc *Capo Bianco*, teſte Fazello, dicitur.

Heraclea, op. Gall. Narbon. *S. Gilles*, Poldo teſte.

Heraclea, Tauricæ Cherſoneſi, *Heracleum* Strab. & Ptol. urbs in orâ boreali ad Mœoticam paludem, quæ adhuc *Heraclia*, teſte Bonacciolo, nominatur. Μιλήσιον κτίσμα dicitur Straboni lib. 12. Μεγαρέων ἀποικος vocatur ab Arriano, itemque Xenophonte Anabaſ. lib. 6. Τοῦτον δὲ παρελαύσαντες, inquit, ἀφίκοντο εἰς Ἡράκλειαν, πόλιν Ἑλληνίδα, Μεγαρέων ἀποικον, ὄσαν δ' ἐν τῇ Μαριανδυνῶν χώρᾳ. Scholiaſtes Apollonii in lib. 2. ait Μεγαρέων ἢ Βοιωτῶν. Vide Palmerium pag. 333.

Heraclea Syriæ, *Italica* Bonacciolo, urbs in Cyrreſticâ regione. *Heraclium* Straboni.

Heraclea, urbs 3x in Ægypto, una magna cognomine ad Nilum, quæ Herculis urbs magna Ptolemæo. Altera Herculis urbs parva, apud Bubaſticum flu. & Bubaſtum urbem. Tertia in orâ apud Heracleoticum oſtium Nili, ab ea ſic appellatum, Canopo finitima.

Heraclea, Italiæ urbs olim epiſcopalis in orâ Venetiæ à D. Magno Epiſcopo Opitergino extructa, & ipſa exciſa, cui Urbs Nova, etiam everſa, ſucceſſit. Vide ſis Stephanum in Ἡράκλεα.

Heracleobucoli, vicus in Ægypto.

Heracleon, Grammaticus Ægyptus, ſcripſit commentarios in Homerum, & Lyricos. Steph.

Heracleopolis, nomen trium civitatum, una eſt in Ægypto, ex quâ Theophanes Phyſicus; altera non longè à Peruſio: tertia ſecundum Nili oſtium, quod Canopicum eſt. Volaterr. ex Stephano.

Heracleotes, dictus eſt Dionyſius philoſophus, Zenonis diſcipulus. Item locus ſic dictus à Cic. 2. Tuſcul. ubi fuit amphitheatrum unum è ſeptem ſpectaculis. Vide & 4. Tuſcul. & 5 de Fin. Item inſula inter Italiam, & Siciliam. Anton.

Heracleum, promunt. Cappadociæ apud Themiſcyram urbem, inter illam & oſtia Thermodontis, *Capo di Limon* Moletio.

Heracleum, promunt. cum flu. & op. cognomine, in orâ Colchorum, *Cacari* Mercatori.

Heraclides,

Heraclides, Sophiſta Lycius, Smyrnæ docuit, ubi in honore maximo fuit. Dicunt eum olim apud Severum Principem extemporali facultate dicentem, aulicis præſentibus exterritum, ſermone excidiſſe. Solus Sophiſtarum ad hanc artem induſtriâ, & labore, naturâ minimè juvante contendit. Philoſtratus.

Heraclides, è Mopſo civitate Ciliciæ, Grammaticus nobilis. Steph. Item pictor nobilis Macedo, qui initio naves pinxit, captoque Perſeo à Paulo Æmilio Athenas commigravit, eodem tempore, quo & Metrodorus Philoſophus & pictor. Plin.

Heraclides Ponticus Philoſophus, Athenas conceſſit, Platonem, deinde Ariſtotelem audivit. Reliquit ingenii monumenta quæ non extant, Vir fuit mollioris habitus, ut pro *Pontico Pompicus* vocaretur. Diog. Laert. Cic. 5. Tuſcul. Scripſit mulierem quandam 7 diebus exanimem ad vitam fuiſſe revocatam. Plin. 7. 52. Cæterum de hoc, uti & de Heraclide Cumano, Lembo, ac Magneſio, Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 9.

Heraclitus, philoſophus Epheſius Σκοτεινὸς cognominatus, hoc eſt, *tenebricoſus*, propterea quod de induſtriâ adeo ſtylum obſcuraret, ut ejus ſcripta philoſophi ſudantes vix intelligerent: De hoc memoriæ proditum, quoties domo egrederetur, flere ſolitum, cum Democritus contra ſoleret ridere, propterea quod alteri omnia quæ agimus, miſeriæ, alteri ineptiæ viderentur. Vergente in ſenium ætate in hydropem incidiſſe ferunt; cumque ſpretis medicis ſimo bubulo ſe obleviſſet, & ad ſolem ſe ſiccaret, dormientem à canibus eſſe dilaceratum. Nullum invenitur habuiſſe præceptorem, tantum natura, & diligentia ſola profecit, quidam tamen audiſſe Xenocratem, & Hippaſum Pythagoricum volunt. Floruit temporibus ultimi Darii, ſcripſit poeticè multa, ab Ariſtotele ſæpè teſtis citatur. Fuerunt quatuor alii *Heraclii*, primus poeta Lyricus, ſecundus Halicarnaſſæus, ſummæ elegantiæ, tertius Leſbius, qui Macedonum ſcripſit hiſtoriam, quartus vir ridiculus.

Heraclius, flu. Græciæ circa Bulidem, Phocidis urbem. Pauſan. Item Imperatoris proprium ab Hercule deductum formatione Græcâ.

Heræa, promunt. è regione Chalcedonis, deſcriptionem ejus carmine Demoſthenis Bithyni Stephanus recitat, cujus hoc initium.

Ἔστι δέ τις περιάρειθε κλυτῆς Χαλκηδόνος ἄκρη
Ἠραίη, τρηχεῖα, πολυσπιλάς. ———

Item urbs Arcadiæ. Vide Steph.

Heræum, urbs Thraciæ. Steph. Item Sardiniæ op. Ptol. Item templum Junonis ſic dictum, ab ejus Græco nomine Ἥρα.

Heræus, portus Bithyniæ ad Boſporum Thracium. *Molo di S. Giovanni Calamolo* Petro Gyllio.

Heraldus, Angliæ rex 1038. lege *Haraldus*.

Heran, fil. Suthala, filii Ephraim. Num. 26.

Herbs, & *Helii*, id eſt, Junonis vel Solis inſula, quæ quoque *Autolala* dicitur. Ptolemæus eam deſcribit in mari Atlantico è regione Libyæ, *Madera* poſſet interpretari.

Heratia, inſ. in mari Ægæo, una Sporadum.

Herbanum, Tuſciæ op. hodiè *Orvieto*.

Herbeſſus, *Erbeſſus*, Ptol. *Erbeſſum* Polybio, op. olim Siciliæ, nunc pagus, 8. m. p. diſtans ab Agrigento. *Grutte* hodie, teſte Fazello, Nigro *Bicari* dicitur. Item Herbeſſus altera urbs Siciliæ, & ipſa everſa, inter Syracuſas, & Leontinos, *Pantalica* Fazello, populi *Herbeſſenſes* Plinio. Silio *Herbeſos* lib. 14.

Non Herbeſos iners, non Naulocha pigra pericli
Sederunt. ———

De nomine Bochartus: Supra Agrigentum, inquit, in mediterraneis Sicanorum urbs fuit Herbeſus, de quâ Polybius lib. 1. ac Diodorus lib. 20. & 23. Hodie *le Grotte*, ſeu *Cryptæ* dicta propter cryptas ſubterraneas. Itaque *Herbeſſus* Pœnis erat הרבצע *Harbeſſa*, mons foveæ, ſeu cryptæ, quod etiam dici poteſt de alterâ Erbeſſo ad fontes Anapi fluminis. Proinde neglectâ compoſitione hæc Sicanorum *Herbeſſus* etiam בצע *Beſſa*, vel *Veſſa* dicta eſt. Quippe in his Polyæni verbis, quæ Cluverii diligentiam fugiſſe rectè obſervat Palmerius, Φάλαρις πρὸς Ταῦτα ἀρχαῖα Ὀυίσσης, ἣν περ ἐδαμασσάτη ἢ μεγίστη Σικάνων πόλις, Ἔκμηλα. Omnino *Veſſa* eſt *Herbeſſus*, Sicanorum urbs inclyta non procul ab Agrigento, in quâ regnabat Phalaris. Alioqui enim *Veſſæ* nulla mentio apud veteres. Nec Ortelii conjectura, qui pro *Veſſa Ineſſam* legit, ullo modo eſt probabilis. Quia ſita erat Ineſſa circa Ætnam in tractu plane diverſo, neq; unquam fuit magna urbs, ſed πόλισμα hoc eſt, *opidulum*. Ita teſtantur Thucyd. lib. 4. & 6. ac Strabo lib. 6.

Herbipolis, Francorum orientalium caput, Germanicè *Wirtzburg*, à dulci muſto, quod Herbipolenſis ager ſuppeditat, nomen obtinere videtur. Urbs eſt in plano ſita, collibus vitiferis, amœnis hortis & pratis ornata. Foſſis, vallis, mœnibus & propugnaculis bene munita, & populoſa. Ad occaſum Mœnus eam præterlabitur, Utramq; ripam ingens pons jungit lapideus, ſortibus nitens pilis. Ultra Mœnum proximus mons pulchram & loci naturâ benè munitam arcem Epiſcopi (qui & dux Francorum appellatur) ſedem continet.

Herbita, Siciliæ urbs. Ptol. Vide Cluverium. Ejus mem. Diodorus lib. 12. & 14. Cicero Verrinâ quintâ: *Herbitenſis civitas, honeſta antea & copioſa.* Bochartо הר בטח *har-beta* dici Punicè videtur, i.e. ὄρος ἀσφαλείας, *mons tutus & ſecurus*. Situm ita deſcribit Aretius in Siciliâ ſuâ: *Nicoſiæ vetus nomen incertum eſſet, niſi conjectura, quam Herbitam antiquitus appellabant, honeſtam & copioſam civitatem eſſe doceret. Alii à proximo loco Caſilinis nomine, illuc eam tranſlatam eſſe aiunt. A quâ haud procul Sperlinga arx in rupe ex unâ parte in excelſâ altitudine exciſa. Opidum ibi antiquitus fuiſſe, quod ruinæ atque antiquitatis adhuc viſuntur veſtigia, vicini populi teſtantur.* Proinde Dionyſius Ætnâ & Leontinis & Ennâ occupatis, Herbitam fruſtra attentavit, & cum res non ſuccederet, pacem cum Herbitenſibus inire coactus eſt. Diod. lib. 14.

Herbulenſes, Siciliæ pop. Plin.

Herculaneum, *Herculanum* Cic. lib. 7. ep. ad Atticum, Straboni *Herculeum*, *Torre del Greco*, teſte Sanſelicio, op. Campaniæ in orâ litorali inter Neapolim & Stabias; *urbs Herculea* dicitur Ovidio Met. 15.

Herculeamque urbem, Stabiaſq; & in otia natam
Parthenopen. ———

Herculanus, Conſul, Collega Aſporatii. An. U.C. 1205.

Hercules, ita veteres pro more ſolito fortes fere appellarunt. Tres hujus nominis numerat Diodorus lib. 4. Sex Arnobius itidem in 4. uti & Cic. de Nat. Deor. Imò Varroni erant *Hercules* quadraginta tres; In quibus tamen quoſdam fuiſſe totos Symbolicos, non ad geſtorum hiſtoriam, ſed ad rerum naturam prorſus ſpectantes verſimile eſt, qualis *Ogmius*, ſive *Hercules Celticus* apud Lucianum, qui eloquentiæ ſymbolum erat. Item *Hercules Romanus* S. Aurelio Victori ex L. Caſſii Heminæ Annal. lib. 1. *Recaranus*, & Verrio Flacco apud Servium ad 8 Æn. *Caranus*, vel *Garanus*, Poetis *Gradivus* dictus.

Omnium vero antiquiſſimus erat ille *Hercules Ægyptius*, qui Diodoro lib. 1. teſte, Mitzraimo, Oſiridi illi antiquiſſimo, filio Chami, genere propinquus, ac dux fuit exercitûs, ſecundum aliquos, *Gignon*, vel *Gigon* dictus, Unde Heſychius Γιγὼν, οἱ δὲ Γιγὼν Παλαιὸς, Ἐπιστατικὸς τεχνιζόμενος, οἱ δὲ Ἀνάκτιον Ἡρακλέα. Et ab hoc diverſus, quippe qui longè junior, eſt alter *Ægyptius*, vel potius *Ægyptiocananæus*, à devictâ Cananæâ ſic dictus; quem nullum alium quam *Joſuam* eſſe, maximus ille Voſſius lib. 1. Idol. cap. 26. luculentiſſime demonſtravit. Atque ſic ad minimum duo ſunt Hercules Ægyptii.

Præter hos alius fuit *Hercules Phœnicius*, ſive *Tyrius*, Athamantis, ſive, ut traditum Sanchoniathoni, aut Philoni Byblienſi, Jovis Demaroontis regis Phœniciæ filius, & Cadmi Phœnicis ex filiâ Ino nepos. Hic *Paſamon* dictus, poſteà vocabatur *Melicarthus*, ſive *Melicerta*, hoc eſt, *rex civitatis*. Θεὸς πολιοῦχος, ex Ebræo מלך *melech* rex, & קרתא *carta*, civitas, Amathuſiis vero, teſte Heſychio *Malica*, quod ex priori formatum videtur, literis ultimis abjectis: Et Euſebio in Chron. ad Num. 497. *Deſanaus*, ſive *Deſanes*, Indis, teſte Heſychio, *Dorſanes*, denique

denique Georgio Syncello Διωδὰς, *Diodas*. Atque hic ortus eſt ex poſteris *Eſaui*, ſive *Edomi*, quem gentiles interpretatione regem *Erythram* memorant.

Cæterum alter ille *Tyrius Hercules*, ſive *Aſiaticus* Juſtino dictus, qui florentibus demum Tyriorum rebus, iiſque maris imperium præ aliis obtinentibus, in Gades Hiſpaniæ inſulam coloniam duxit, ac Geryonem, teſte Juſt. lib. 44. cum duobus fratribus regno excuſſit, hic, inquam, multo junior eſt quam *Idumæus* ille, cui nomen *Melicartho*. Hic enim Tyri natus; ſed in inſulâ Gaditanâ (cui denique nomen datum *Erythiæ* ab ἐρυθρὸς, h. e. *rubor*, quaſi *Phœniciam*, ſive *Idumæam* dixeris) denatus ac ſepultus eſt: quod prodidit Mela 3. 6.

Rurſus alius fuit *Hercules Libycus*, cognomento *Maceris*, pater Sardi; qui coloniam in inſulam maris Tyrrheni, ſive Inferi, tunc *Ichnuſam*, ſed poſtea *Sardiniam* dictam, ex Lybiâ duxit: ubi & unà cum patre cultus eſt, teſte Pauſaniâ in Phocicis, Silio Italico lib. 12. Solino cap. 10. & Iſidoro lib. 14. Origin. cap. 6.

Alius *Hercules Creticus*, ſive *Telchinus*, unus ex Idæis Dactylis, ſive Curetibus, præſtigiator, ac imperator celebris: à quo, teſte Diodoro, inſtitutum certamen Olympicum.

Alius *Hercules Romanus*, quem *Sangum*, vel *Sancum*, vel *Sanctum*, item *Sancum Semonem Fidium* dixere. De hoc Varro lib. 4. de L. L. *Putabant Fidium eſſe Sanctum à Sabinâ linguâ, & Herculem à Græcâ*. Et Feſtus. *Propter viam fit ſacrificium, quod eſt proficiſcendi gratiâ*, Herculi, *aut* Sanco, *qui ſcilicet idem eſt Deus*.

Alius item *Hercules Germanus*, quem & *Celticum* pleriſque dictum memorat Elias Schedius de Diis Germanis, pag. 476. De hoc ſic Tacitus de moribus Germanorum. *Fuiſſe apud eos & Herculem memorant, primumque omnium virorum fortium ituri in prælia canunt*. Aventinus lib. 1. Annal. Boi. ſcribit hunc *Alemannum* cognomento *Herculem*, cujus inſigne fuerit Leo, cauſa nominis, poſtremum extitiſſe regum Germaniæ, quos Beroſus enumerat, & primum Bojorum conditorem. Cæterum de hoc vide plura apud Caſium in Cœlo Aſtron. Poet. pag. 161. 162.

Nunc ſequitur omnium horum licet noviſſimus, tamen longè celeberrimus, ac famigeratiſſimus Heros *Hercules Thebanus*, patronymicè *Amphitryoniades* dictus; Quippe filius erat Amphitryonis ex Alcmenâ, Thebis Bœoticis natus. Sed communis opinio eſt, prodente Euripide in Hercule Furioſo, quod Jupiter quidam tralatitius, dum Amphitryo unà cum rege Creonte adverſus conſanguineos ſuos Teleboas, Ætoliæ populos, bellum gerebat, ut patris ac fratrum Alcmenæ cædem ulciſceretur, nequiter apud Alcmenam res egerit mariti, unde Hercules ſit natus. Atque huic Herculi omnia quæ à ſuperioribus prius enumeratis geſta ſunt, pro more ſolito tribuerunt Græculi, quaſi ipſe ea ſolus perpetraſſet, ut eo magnificentior, ac illuſtrior fieret. Adoleſcentes legant, quæ de Virtute, & Voluptate cum Hercule colloquentibus, elegantiſſimo commento ex Prodico recitantur à Xenophonte lib. 2. de dictis, & factis Socratis. Quæ elegantibus verſibus Silius expreſſit, lib. 5. Cæterum triplici modo *Herculem* ſuum conſiderarunt, ac venerati ſunt gentes; nempe ἱστορικῶς, ut Heroa, ſive Deum animalem; ἠθικῶς, ſive φιλοσοφικῶς, ut Deum ethicum, & moralem, h. e. ut exemplum fictitium prudentiæ ac fortitudinis, & φυσικῶς, ſive θεολογικῶς, ut Deum mere naturalem, ſub quo intellexerunt, ac venerarunt Solem. Ejuſmodi erat Perſarum & Medorum *Hercules Sandes*; ut auctores ſunt apud Agathiam lib. 2. Symmachus & Athenocles. Atque hinc eſt, cum ſc. Sol quotannis permeet duodecim ſigna cœleſtia, quod pro iſtis 12 ſignis *duodecim* præcipuos ſtatuerint *Herculis labores*, imò totidem illi attribuerint annos, quibus Euryſtheo, id imperante Oraculo, miniſterium ſuum exhibuerit.

Illos vero 12 labores enumerat Lucretius lib. 5. in principio; & alii paſſim Græci Latiniq; ſcriptores. Ovid. Met. 9. verſ. 182. Sen. Agam. 806. Herc. Fur. 214. & 526. Herc. Oet. 15. Silius. 3. 333. Sidonius Carm. 9. Boetius lib. 4. Met. 7 Claudianus præf. in lib. 2. de Raptu Proſerpinæ. Nos Martialem tantum impræſentiarum, & Auſonium in medium producemus, quorum hic lib. 9. Ep. 103.

Si cupis Alcidæ cognoſcere facta prioris,
Diſce: Libyn domuit: Aurea mala tulit.
Peltatam Scythico diſcinxit Amazona nodo:
Addidit Arcadio terga leonis apro.
Æripedem ſylvis cervam, Stymphalidas aſtris
Abſtulit: à Stygiâ cum cane venit aquâ.
Fœcundam vetuit reparari mortibus Hydram:
Heſperias Tuſco lavit in amne boves.

Ubi novem tantum enumerantur. Ille Idyll. 19.

Prima Cleonæi tolerata arumna leonis.
Proxima Lernæam ferro & face contudit Hydram.
Mox Erymantheum vis tertia perculit aprum.
Æripedis quarto tulit aurea cornua cervi.
Stymphalidas pepulit volucres diſcrimine quinto.
Threiciam ſexto ſpoliavit Amazona baltheo.
Septima in Augeæ ſtabulis impenſa laboris.
Octava expulſo numeratur adorea Tauro.
In Diomedeis victoria nona quadrigis.
Geryone extincto decimam dat Iberia palmam.
Undecimo mala Heſperidum diſtincta triumpho.
Cerberus extremi ſuprema eſt meta laboris.

Quintus Calaber octodecim Herculis labores deſcribit in Euripyli clypeo, lib. 6. quem ſis conſule. Idem, citante Eliâ Schedio, tredecim alibi recenſet: Sunt a. ſequentes.

Πρῶτα μὲν ὐ Νεμέη βεβαρὸν καλλιπτυχε λέοντα,
Δεύτερον, ὠ Λέρνη πολυωχέτευ ἄλεσεν Ὕδρην,
Τὸν τρίτον αὖτ' ὀπίτοσε Ἐρυμάνθιον ἔκλαιε κάπρον,
Χευσοκέρων δ' ἔλαφον μὴ ταῦτ' ἤχνευσι τίταρον,
Πέμπτον δ' ὄρνιθας Στυμφηλίδας ἐξεδίωξεν,
Ἕκτον, Ἀμαζονίδ' κόμισε ζωστῆρα φαεινὸν,
Ἕβδομον Αὐγείᾳ πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν,
Ὄγδοον ὐ Κρήτης Διομήδεϛ ἤγαγεν ἵππας,
Γηρυόνᾳ δεκάλοφον βόας ἤγαγεν ὁλλυμένοιο.
Δωδέκαλον δ' ἐκόμισσεν ἐς Ἑλλάδα χρύσεα μῆλα,
Τὸ τρὶς ὐ δεκάλιν τοῖον λυγὸν ἔχεν ἄεθλον,
Μηνουχὶ πεντήκοντα ξυνελίξαλο κύκλους.

Paulo brevius hos labores enumerat Philippus Byzantius, uti videre eſt in his.

Ὤλεσα τ' Νεμέας θῆρ' ἄπλοϊν, ὤλεσα δ' Ὕδραν,
Καὶ ταῦρον, κάπρε δ' ἀμφλίναξα γένος,
Ζωσῆρ' ἐλκύσας, πάλυς Διομήδεϛ ἔλον,
Χρύσεα μῆλα κλάσας, Γηρυόνην ἔλαβον.
Αὐγείαν ἐδάην, ῥεμβὰς ἀ φύγεν, ἔκλανον ὄρνιν,
Κέρβερον ἠγαγόμην, αὐτὸϛ Ὄλυμπον ἔχω.

Nominis rationem quod attinet, ſunt qui *Herculem* ab Ebræo הֵאִיר כֹּל *Heir col*, h. e. *illuminavit omnia* deducunt. Cui confine eſt Etymon Græcum. *Hercules* enim Græcis quid aliud eſt, quam Ἥρας κλέος, i. e. *aeris gloria*? quæ porro eſt aeris gloria, niſi Solis illuminatio? Macrob. Sat. 1. 20. Porro de Hercule, & ejus geſtis vide Lilium Gyraldum peculiari Syntagmate, & N. Comitem lib. 7. cap. 2.

Herculeum, promuntorium Brutiorum in Calabriâ ulter. *Capo di Spartivento*, teſte Barrio.

Herculeum, promunt. Albionis in orâ Cornubiæ boreali, vulgò *Herilond*. Vide *Herculis promuntorium*.

Herculeus lacus, hodiè *Lago di Leontini*, teſte Fazello, lacus Siciliæ apud Leontinos.

Herculia, op. Pannoniæ infer. *Altofen*, teſte Lazio.

Herculis caſtra, op. Germ. infer. in ducatu Geldriæ; vulgò *Erckelens*.

Herculis Columnæ, locus Friſiæ citer. inter Groeningam, & Covordiam ad occid. *Duvels Cutz*, teſte Ortelio. Item *Herculis columnæ* in freto Gaditano, de quibus Dionyſius verſ. 64.

Ἔνθα δ' ὐ ϛῆλαι εἰσὶ τέρμασιν Ἡρακλῆος
Ἑσπέριαι (μέγα θαῦμα) παρ' ἰκαλίωνται Ἰβήρες,
Μακρὸν ὑπὸ πρῶτα πολυσπορίου Ἀτλάντου.

Silius Italicus.

Dum fert Herculeis Garamantica ſigna columnis.

De columnis hiſce plurima paſſim ab authoribus vulgantur, de quibus Tzetzem in Chil. pag. 295. conſulas, & Hannonem in Periplo. Apollodorus lib. 2. de Hercule. Καὶ παραλθὼν Ταρτησσὸν, ἔστησε σημεῖα ἃ πορεύσ ὐκ ἔστιν Εὐρώ-

πης

πως ἐ ἡ Λιβύης αἰπιζοίχων δύο σήλας. Vide Bochartum Geogr. Sacr. p. 675. & Voſſium ad Scylacem pag. 1.

Herculis fanum, pagus Hetruriæ inter oſtia Arni flu. & Feroniæ lucum, *Librafatta* Moletio. Item locus Gadium inſ. Hiſp. Baticæ, vulgò *Caſtillo*, teſte Ortelio. Denique portus Melitæ inſ. *Marza ſirocco*, teſte Q. Heduo.

Herculis inſula, hodiè *Aſinara*, teſte Ortelio, inſula Sardiniæ in orâ occid. ubi duas Herculis inſulas Plinius habet. Ea *Linaria*, teſte Fran. Fara, cui magis habenda fides tanquam indigenæ.

Herculis portus, geminus: unus in Hetruriâ, op. cum arce & portu, *Porto Hercole*. Alter pagus Brutiorum in orâ Calabriæ ulter. Plin. *le Formicole*, teſte Barrio.

Herculis Monœci portus, op. cum arce firmiſſimâ in orâ Liguriæ, Nicææ finitimum, *Monaco* vulgò.

Herculis promuntorium, geminum: unum in Maurit. Tingitanâ, *Capo Cantin*, teſte Mercatore, in Oceanum Atlanticum excurrens: Alterum Albionis in Cornubiæ orâ boreali, *Hertlond* vulgo & *Hartland point*.

Herculis Pyrgos, ſive *Turris*, op. Cyrenaicæ marit. *Camera Torre*, teſte Marmolio.

Hercyna, virgo fuit, Proſerpinæ comes, à quo & fluvius *Hercyna* nomen conſecutus eſt. In templo conſecratum Virginis illius ſimulachrum anſerem manibus gerebat. Hujus meminit Livius, & ex illo Turnebus Adverſ. 11. 18.

Hercynia, maxima Germaniæ ſylva, quæ pro regionum, & locorum ratione varia obtinet hodie cognomina, de quâ Cæſar Comment. lib. 6. *Hujus*, inquit, *Hercyniæ ſylvæ latitudo novem dierum iter expedito patet, non enim aliter fieri poteſt, neque menſuras itinerum noverunt. Oritur ab Helvetiorum & Nemetum, & Rauracorum finibus, rectaque fluminis Danubii regione pertinet ad fines Dacorum, & Anartium. Hinc ſe flectit ſiniſtrorſum, diverſis à flumine regionibus, multarumque gentium fines, propter magnitudinem attingit, neque quiſquam eſt hujus Germaniæ, qui ſe audiviſſe, aut adiiſſe ad initium ejus ſylvæ dicat, cum dierum iter 60 proceſſerit, aut quo ex loco oriatur, acceperit.* Hactenus Cæſar. Stephano Ἑρκύνιος mons Italiæ, à quo *Hercynia* regio. Claud. ——— *Sublimis in Arctos*

Prominet Hercyniæ confinis Rhætia ſylvæ.

Ἑρκύνιος δρυμὸς dicitur Dionyſio Periegetæ. Seneca *lucum* appellat in Medeâ.

Lucis Suëvi nobiles Hercyniis.

Dictam *Hercyniam* putant ab Ἕρκος, i. e. *ſeptum*, ſeu *circuitus*, ideo quod hæc Sylva Germaniam fere totam valli inſtar circundet. Germanica vero appellatio eſt à *piciferis arboribus*, unde, & Latinum vocabulum proculdubio derivatum. Vide Cluver. Germ. Ant. lib. 3. cap. 47.

Hercynii, populi, vetus Pelaſgorum colonia.

Herdonia, op. Apuliæ exciſum. Sil. lib. 8.

Obſcura incultis Herdonia miſit ab agris.

Hered, filius Balæ, filii Benjamin, Num 25. Item civitas Joſue. 2.

Herem, nomen viri. 1 Eſdr. 10. Lat. *anathema* ſive *reticulum*, vel *dedicatum* ſc. *Deo*.

Heren, mons in Mauritaniâ Cæſarienſi. Ptol.

Herenatium, Germ. inſer. op. Anton.

Herennianus, conſul cum Severo, an. U. C. 923.

Herennius Senecio hiſtoricus Rom. ſub Domitiano; A Mettio Caro accuſatus, & Cæſaris juſſu interfectus fuit, quod libros ſcripſiſſet de vitâ Helvidii Priſci. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. p. 154.

Hereus, mons Siciliæ, ex quo Chryſas flu. Vibius.

Heri, filius Gad, filii Jacob. Gen. 46.

Herillus, Chalcedonius philoſophus, Zenonis diſcipulus, qui cum audiſſet ſcientiam laudatam eſſe ab Ariſtotele, & Theophraſto, ſummum bonum in eâ poſuit. Cic. lib. 4. Acad. Qu. & lib. 2. De Fin.

Herius, Gall. Lugdunenſis fluvius. Ptol.

Herma, civitas Hiſpaniæ. Avienus. Item urbs in tribu Judæ. Joſ. 12.

Hermæa, promunt. Africæ propriæ in orâ inter Carthaginem, & Hadrumetum, *Capo Bon* Mercatori, & *Capo di Nubia* Olivario.

Hermæum, promunt. Thraciæ ad Boſporum ultra Byzantium, *Neocaſtro*. P. Gyllio. Eſt & promunt. Sardiniæ. Ptol. in orâ occidentali, quod *Maraſſo* vulgò dicitur. Item locus Myſiæ ad Helleſpontum Polyæno.

Hermagoras Æolides, Carion cognominatus, rhetor egregius, ſcripſit artem Rhetoricam libris 6. De diligentiâ orationis, de decoro, de elocutione, & de figuris. Docuit Romæ Auguſti tempore, deceſſitque ſenex. Item Amphipolitanus philoſophus, diſcipulus Perſei, plures ſcripſit Dialogos. Suidas. Alius philoſophus & orator. Cic. in lib. De claris Oratoribus.

Hermanduri, Plinio *Hermunduri*, Germ. pop. Cheruſcis finitimi, in eò tractu quem hodiè *Miſnam* vocant.

Hermandus, Arachoſiæ flu. Plin. *Erymanthus* à Polybio vocatur lib. 2.

Hermannus, Suevorum dux, Luitpr. 6. 4.

Hermaphroditus, Mercurii & Veneris filius, ut ex ipſâ ſtatim vocis compoſitione apparet. Nam Mercurius Ἑρμῆς, Venus Ἀφροδίτη Græcis dicitur. Hic cum vagabundus in Cariâ ad limpidiſſimum fontem, quem Salmacis nympha incolebat, perveniſſet, illa ſubito ejus amore correpta (erat enim adoleſcens formoſiſſimus) cum neque blanditiis neque precibus ad concubitum flectere eum poſſet, ſimulato receſſu poſt vepres latuit. Is autem nympham abiiſſe ratus, fontem nudus intravit: quod videns Salmacis ſubito accurrit, & abjectis veſtibus arctiſſimè eum complexa eſt. Sed cum ne ſic quidem obſtinatum juvenis animum exorare poſſet, à diis petiit, ut ex duobus corporibus in unum redigerentur. Quibus precibus à ſuperis exauditis, ambo in unum corpus coaluerunt, ita tamen, ut ſexus uterque integer remaneret; Quod cum vidiſſet Hermaphroditus, à ſuperis petiiſſe dicitur, ut ea fonti natura maneret, ut qui vir eum intraret, ἀνδρόγυνος, i. e. utrumque ſexum habens, exiret. Ovid. Met. 4. Fingitur autem *Hermaphroditus* Mercurii & Veneris fil. eò quod ſtella Mercurii, ob qualitates, quibus præeſt, mediæ naturæ putatur. Nam cum aliæ ſtellæ ab aſtrologis dicantur *maſculinæ* propter majus robur quo calorem excitant: aliæ vero propter debiliores vires, & naturam humidi, cui dominantur, *fœmininæ*, Mercurii ſtella nunc humidum, nunc calidum abundè excitat, pro ſitu & motu ſuo. Porro Salmacidis nymphæ fabula, non tam ad vitium aquæ, quam ad inertiam, & otium, quo vires hominum enervantur, referenda eſt. Erant n. Cares, qui eo loco habitabant, homines deſidiæ, & luxuriæ pleni, ac fœdis dediti libidinibus, unde & *Hermaphrodiii* vulgò appellabantur, nam ſic etiam dicuntur, qui molles ſunt, & utramque Venerem exercent. In eam ferè ſententiam & Strabo exponit hanc fabulam lib. 14. cui conſentit Ovidius, Salmacidem nympham otio & libidini deditam, deſcribens. Cæterum de Hermaphrodito lubet elegantiſſimos antiqui Poetæ verſiculos hic apponere.

Quum mea me genetrix gravidâ geſtaret in alvo,
Quid parerem ſertur conſuluiſſe Deos.
Mas eſt, Phœbus ait, Mars fœmina, Junoq; neutrum,
Quumque fores natus, Hermaphroditus eram.
Quærenti Lethum, Dea ſic ait, Occidet armis,
Mars cruce, Phœbus aquis; Sors rata quæq; fuit.
Arbor obumbrat aquas, aſcendo, dejicit enſis
Quem tuleram, caſu labor & ipſe ſuper.
Pes hæſit ramis, caput incidit amne, tulique
Fœmina, vir, neutrum, flumina, tela, crucem.

Hermatotrophi, circa Margianam populi. Plin.

Hermathena, Mercurii & Minervæ ſtatua conjuncta.

Hermeas, è Cariâ dux inclytus Antiochi magni, qui cum eo & Taurum pertranſiit, & res magnas geſſit. Ad extremum ab eo ob ſuſpicionem interfectus unà cum conjuge, & liberis qui erant Apameæ. Polyb.

Hermeias Methymnæus, hiſtoricus, res Siculas conſcripſit, quarum lib. 3. citat Athen. lib. 10. Ἑρμεῖος dicitur Diodoro lib. 15. vide Voſſium.

Hermes, cognomen Mercurii, ἀπὸ τῆς ἑρμηνείας, i. e. *ab interpretatione*, quòd nuncius & interpres Deorum ſit habitus; vide *Mercurius*.

Hermes Triſmegiſtus, philoſophus Ægyptius, poſt Moſen fuit, cujus tempore in Ægypto ſtudia philoſophiæ clarere cœperunt, cùm antea tantum circa Aſtronomiam,

& hujus generis diſciplinas verſarentur, quæ ad exercendum ingenium magis, quam ad illuſtrandum animum valent. Scripſit patriâ linguâ Dialogum, ubi Aſclepius introducitur. Deum omnino unum opinatur, omnium conditorem, erroremque fatetur parentum ſuorum, qui ſuperſtitiones Idolorum invenerunt. Suidas, & Auguſt. de civit. Dei. Hic cum in Ægypto ſacrum quoddam animal Serapi dicatum, in totâ die duodecies urinam facere, pari ſemper temporis intervallo obſervaſſet, per 12 horas diem dividi debere conjecit. Exinde hic horarum numerus longo tempore eſt cuſtoditus, & poſteà per horas diviſus eſt dies. Polyd. Verg. de Rerum Invent. 2. 5. Item alius *Hermes* Ægyptius fuit, auditor Syriani Sophiſtæ, condiſcipulus Procli ſub Adriano Imp. Vide Suidam.

Hermeſianax, vetus author, ex quo quintam, & vigeſimam ſecundam hiſtoriam ſumpſit Parthenius in Eroticis Ex Eliacis Pauſaniæ diſcere eſt, Colophonium hunc poetam filium Agonci fuiſſe, ac publicis Colophoniorum ſumptibus ſtatuam ei poſitam fuiſſe. Sed vide quæ de hoc, & altero ejus nominis Colophonio, Nicandri in Theriaca Interpres, & ex eo Lilius Gyraldus tradit in libris de Poetis. Præterea fuit alius *Hermeſianax* Cyprius, qui rerum Phrygiarum hiſtoriam dedit. Plut. de Fluminibus.

Hermias, Eunuchus, trapezitæ cujuſdam famulus, Athenas profectus, Platonem, Ariſtotelemque audivit, ac domum reverſus, cum Domino ſuo, Atarnenſes, & Aſſenſes aggreſſus, eos ſubegit, & illis ſimul cum domino imperavit.

Hermias, puer quem Delphinus in mare portabat.

Herminericus, conſul cum Flavio Baſilico, an. U.C. 1218.

Herminius, mons in Luſitaniâ, hodiè *monte Arminno.*

Herminius, Hermannorum dux fuit, qui Varum Auguſti legatum cum tribus legionibus ad internecionem deduxit. Sueton. & Tacitus. Vide *Arminius*. Item Romanus quidam, unus ex his qui unà cum Coclite Hetruſcis in ponte Sublicio reſtiterunt, donec à tergo ſolveretur. Livius lib. 1. Item Hetruſci nobilis nomen apud Virgil. Æn. 9. ——— *Ingentem corpore & armis*

Dejicit Herminium. ———

Hermiona, Græciæ op. Junonis ſano inclytum, ut notat apud Pomponium Vadianus. Item civitas in conſpectu maris Ægæi. Virgilius, ſive Catullus in Ciri.

Hinc ſinus, hinc ſtatio contra patet Hermiona.

Hermione, filia Menelai ex Helenâ, quam Tyndarus avus maternus Oreſti deſpondit, ignaro patre, qui id temporis pro Helenâ uxore bellum ad Trojam gerebat. Quo in bello cum Achilles Paridis fraude occiſus eſſet, Pyrrhuſque filius ejus in patris locum ſucceſſiſſet, Menelaus ignarus eorum quæ à ſocero geſta erant, Hermionem Pyrrho deſpondit, & in pattiam reverſus uxorem ei tradidit; quam rem ægre ferens Oreſtes Pyrrhum in Apollinis templo trucidavit, ſponſamque ſuam recepit. Virg. 3 Æn. Extat apud Ovidium Epiſtola Hermiones ad Oreſtem.

Hermione, civitas quæ etiam *Laceria* dicebatur. Steph. Item templum in Peloponneſo, Cereri ac Proſerpinæ ſacrum, ad quod qui confugerent, tuti erant propter loci religionem. Unde natum Proverbium, *Hermiones vice* apud Zenobium, pro *aſylo.*

Hermiones, pop. Germaniæ, Mela 3. Horum regio Pomerania putatur à Vadiano; ſed id Taciti verbis repugnat.

Hermionia, urbs circa Riphæos montes, Orph. in Argon.

Hermonicus ſinus, circa Hermionem Peloponneſi. Strab.

Hermippus, Athenienſis, poeta antiquæ comœdiæ, altero captus oculo, frater Myrtili Comici, ſcripſit fabulas 40.

Hermippus, Berytius, Philonis Byblii diſcipulus, qui multa compoſuit ſub Adriano Principe.

Hermocrates, Phocenſis, Sophiſticâ facultate clarus, Antipatri magiſtri Epiſtolarum Severi Principis filiam haud formâ bonâ invitus, Imperatore, cogente duxit, quam poſteà repudiavit. Philoſtratus.

Hermodorus, Siculus, Platonis auditor, cui vitio datum, quòd quæſtu Philoſophiam habuerit, dicta, quæ ſub Præceptore audiverat, colligendo, ac deinde in Siciliâ vendendo; unde adagium, *Verba importat Hermodorus.* Item Philoſophus Epheſius, quem in Italiâ exulantem, Pomponius J. C. tradit authorem fuiſſe duodecim Tabularum ferendarum Decemviris. Plin. 34. 5. dicit hunc fuiſſe interpretem Legum Decemviralium, eique ob id ſtatuam, publicè dicatam. Strabo lib. 14. In Epheſo fuere viri memoratu digni, ex antiquis Heraclitus & Hermodorus; de quo hic idem inquit, Dignos eſſe omnes Epheſios ſtrangulari, qui Hermodorum virum inter eos frugi ejecerunt, dicentes, Nemo noſtrum frugi eſto, alioqui cum aliis ejiciatur. Item alius *Hermodorus* Salaminius, qui cum Philone Architecto Athenis contendit de armamentario faciendo, quâ in contentione, ut minus eloquens, victus fuit. Cic. 1. de Orat. *Hermodorus* etiam quidam fuit, qui Νόμιμα tradidit. Athen. lib. 2. Iis retulit leges variarum gentium. Denique *Hermodorus* Poeta, Plutarch. in Apophtheg.

Hermogenes Tarſenſis, annos natus 15, Sophiſta adeo probatus eſt, ut fama ejus ad auditorium M. Antoninum Principem exiverit, ab eoque munera egregia tulerit, deinde tempore procedente, eum facultatis habitum deperdidit, nulla morbi cauſa. Proinde Antiochus Sophiſta dicebat, *Hermogenes in pueritiâ ſenex, & in ſenectute puer.* Alium oportet fuiſſe Hermogenem Tarſenſem, de quo Sueton. in Domitiano cap. 10. *Occidit item Hermogenem Tarſenſem, propter quaſdam in hiſtoriâ figuras; librariis etiam, qui eam deſcripſerant, crucifixis.* Quin & Flavius Joſephus *Hermogenis* cujuſdam meminit, lib. 1. contra Apionem; ubi eum & Judæorum ait non obiter feciſſe mentionem. Scripſit περὶ Φρυγίας, uti teſtatur Apollonii Scholiaſtes in lib. 2.

Hermoglyphus, marmorarius, & ſtatuarius.

Hermolaus, Conſtantinopolitanus Grammaticus, ſcripſit ad Juſtinianum Cæſarem Epitomen in librum Stephani de Urbibus. Suidas. Memoratur & ante hunc alius qui contra Alexandrum M. conjuravit. Item Statuarius quidam inter eos, qui ædes Principum ſignis nobilibus ornarunt. Plin. 36. 1.

Hermon, Pelaſgiorum Princeps, qui, quia unà cum ſuâ gente Pelaſgâ coactus, nimirum Darii Athenienſium Ducis metu, reliquiſſet Lemnum, quam occupaverat, ſimulabat tamen ſe volentem cedere, quò gratum faceret Athenienſibus; ideo factus eſt proverbio locus, *Hermonium officium:* de eo qui vult videri aliquid officii gratiâ facere, quod alioqui coactus facit. Vide totam hiſtoriam apud Eraſm. in Chiliadibus.

Hermon, *Hippos* Ptolemæo, mons Paleſtinæ geminus: major, qui pars eſt Libani orientalis apud ortum Jordanis flu. Alter minor apud montem Gelboe, & Chiſonium torrentem, teſte Maſio. Item piſcatorium in Peloponneſo.

Hermonaſſa, urbs Myſiæ infer. ad oſtium Iſtri boreale, *Moncaſtro* Nigro, *Beligrad* Turcis. Altera apud Ptol. urbs eſt Sarm. Aſianæ apud Cimmerium promunt. & Boſporum, *Madaque* Moletio, *Matriga* Nigro dicta. Tertia apud Strab. in orâ Cappadociæ, inter Polemonium ad occid. & Ceraſuntem ad ort. *Lavona* hodiè, teſte Nigro.

Hermonthis, urbs Ægypti. Steph. ubi Jupiter Apollo, & Iſis coluntur.

Hermopolis, urbs Ægypti in Sebenniticâ præfecturâ, ubi Pan colitur, & Hircus, ut ait Pindarus. *Herodianus*, duas eſſe ſcribit, magnam, & parvam. Vide Steph.

Hermos, vicus in tribu Acamantide. Steph.

Hermotimus, Clazomenius, cujus anima, relicto corpore, errare ſolebat. Vide Plin. 7. 52.

Hermotymbici, pars bellicoſorum in Ægypto, dicuntur & *Labarei.* Steph.

Hermunduri, pop. Germ. Eutrop. lib. 8.

Hermupedium, locus apud Cumanos Steph.

Hermus, flu. minoris Aſiæ. Oritur juxta Dorylaum, Phrygiæ civitatem, auctuſque Pactolo, Smyrnæ campos irrigat, tandemque in Phocaicum ſinum illabitur. Solin. cap. 42. *Hunc quoque Hermon fluctibus aureis æſtuaſſe antiquitas credidit.* Virgil. 2 Georg.

Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus.

Mart. lib. 8. *Non illi ſatis eſt turbato ſordidus auro*

Hermus. ———

Stat.

Stat. Sylv. 1. *Flavis Hermus transcurrere ripis,*
Et limo ſplendente Tagus.

Claud. 1. in Rufinum.
Non Tarteſſiacis illum ſatiaret arenis
Tempeſtas pretioſa Tagi, non ſtagna rubentis
Aurea Pactoli, totumque exhauſerit Hermum,
Ardebit majore ſiti. ———

Idem de Raptu. 2.
Aut quales referunt, Baccho ſolennia Nymphæ
Mæoniæ, quas Hermus alit, ripaſque paternas
Percurrunt auro madidæ. Lætatur in antro
Amnis, & undantem declinat prodigus urnam.

Hernici, pop. Campaniæ loca ſaxoſa incolentes; unde & nomen acceperunt, nam *herna* Sabini *ſaxa* vocant. Feſtus. *Hernici dicti ſunt è ſaxis, quæ Marſi herna dicunt.* Ideo Virgil. lib. 7.

——— *Roſcida rivis*
Hernica ſaxa colunt. ———

Ubi Servius. *Sabinorum linguâ ſaxa herna vocantur.* Silius Virgilii imitator lib. 8.

Hernicaq; impreſſo raduntur vomere ſaxa.

Straboni Ἑρνικοί, Dionyſio Ἑρνικὸς dicuntur.

Hero, puella formoſiſſima, ex Seſto Thraciæ urbe ad Helleſpontum ſita, Veneris ſacerdos, cujus mutuo amore correptus Leander Abydenus adoleſcens, noctu ejus cauſâ Helleſpontum volebat trajicere. Verùm cum aliquando nimio amatæ deſiderio, mari tempeſtatibus agitato ſe commiſiſſet, viribus deſtitutus, ſubmerſus eſt. Cujus cadaver, cum fluctuum impulſu Seſtum eſſet delatum, Hero doloris impatientiâ, ex editiſſimâ ſeſe ſpeculâ in mare præcipitavit; ſive ut Muſæus habet,

Ῥοιζηδὸν πεσέμπτος ἀπ' ἠλιβάτου πύργου.

Item urbs Ægyptiaca, *Hæmus* etiam dicta, eo quod Typhon ibi fulminatus ſanguinem ſuum fuderit. Strabo Heroum civitatem vocat. Stephanus.

Herodes, Tres hoc nomine Judææ reges fuere. *Herodes* cognomento *Magnus*: *Herodes Antipas*, ejus filius, & *Herodes Agrippa*, Magni nepos. De quibus verſiculi.

Aſcalonita necat pueros; Antipa Joannem;
Agrippas Jacobum, claudit que in carcere Petrum.

Ad magnum pertinet Auguſti jocus, Macrobio lib. 2. Saturn. cap. 4. relatus. Nam cum audiiſſet inter pueros, quos in Syriâ Herodes rex Judæorum, intra bimatum juſſit interfici, filium quoque ejus occiſum, ait, *Melius eſt Herodis porcum eſſe, quam filium.* Nempe illic vivebat,

Obſervant ubi feſta mero pede Sabbata reges,
Et vetus indulget ſenibus clementia porci.

Uti loquitur Juvenalis, Ab eo nomen acceperunt *Herodiani*, ſecta apud Judæos, quæ Herodem Meſſiam credidit. Vide Scalig. ad Euſeb. pag. 150. Caſaub. com. in Perſ. Sat. 5. verſ. 180. Item Exercit. 1. in Baronium. Sect. 5. & Grotium Annot. in Matt. 16. 6. Et Marc. 3. 6. Denique Samuelem Petitum lib. 5. Var. Lect. 2. 1. & 4. 9. qui tamen à cæteris diverſus abit.

Herodes Atticus, vir Conſularis, amœno ingenio, Græcaque facundia ita excellens, ut gravitate, copiâ, & elegantiâ omnes alios longe præſtiterit. Vide Gellium 1. 2. 9. 2. 19. 12. Vitam ejus habes apud Philoſtratum. Item *Herodes*, rex Parthorum, qui M. Craſſum occidit. lege *Horodes*, vel *Orodes*.

Herodianus, condidit hiſtoriarum libros 8. Eos exorſus ab exceſſu M. Aurelii Antonini Philoſophi; deſiit in morte Balbini, & Maximi, ac imperio Gordiani nepotis. Stylus, Photio teſte, eſt elegans, perſpicuus, ac talis plane, ut vix hiſtoricorum ulli ullâ virtute cedat. Veritati etiam ſtuduit, niſi quod fides ejus nutet in Alexandro, & Maximino, quod obſervatum Julio Capitolino in Maximinis duobus, ubi ait, *Herodianus, Græcus ſcriptor, ei, quantum videmus, in odium Alexandri plurimum favit.* Voſſius.

Herodias, Herodis primi neptis, ex filio Ariſtobulo, nupta fuit primùm Philippo. Ab hoc eam abduxit frater ejus Herodes Antipas: Quod ſcelus cum accuſaret Jo: Baptiſta, fraude & violentiâ Herodis interfectus eſt. Matth. 14.

Herodion, cognatus Pauli. Rom. 16.

Herodium, caſtellum non procul ab Hieroſolymis. Zonar. Joſeph.

Herodotus, commentarium reliquit de Macronibus, gente Ponticâ, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. p. 374.

Herodotus, Megarenſis, corpore brevi, ſed valido, & vegeto, homuncio, ac tibicen, tantæ fuiſſe voracitatis dicitur, ut filiginei quidem panis caniſtros 6. carnium vero 20 librarum pondo ſolus facile devoraret, ac vini congios 2. biberet. Cæterùm rubis ſimul duabus adeo violentèr uti ſolitum tradunt, ut quam latiſſimè illarum ſonus exaudiretur. Feruntque aliquando cùm Demetrii milites, ejus ſcilicet, qui *Urbium Expugnator* eſt cognominatus, maximam illius machinam, quam Helepolim vocabant, in Argivæ urbis oppugnatione, ob immenſam ponderis gravitatem, muris applicare non poſſit, violento, terribilique hujus duarum tubarum ſono excitatos, ac velut adjutos præter omnem ſpem, machinam iliam, quam prius admovere non poterant, urbi haud magnâ cum re admoviſſe, illamque vi expugnaſſe. Leon. Tho. lib. 3. cap. 2.

Herodotus Halicarnaſſæus, ſcripſit hiſtoriam libris novem; quorum quilibet Muſæ nomine inſcribitur. Cœpit à Cyro Perſarum rege. Seceſſit in Samum, Lygdami tyrannide offenſus, qui tunc in patriâ regnabat, eo expulſo, rediit. Poſtremo invidiæ civium obnoxius, ſponte Thurium conceſſit, Athenienſium coloniam, ubi extinctus eſt, & ſepultus; licet aliqui Pellæ dicant. Suid. Cic. in lib. de LL. *Patrem hiſtoriæ* appellat. Alius ab hoc eſt *Herodotus*, qui de pubertate Epicuri ſcripſit, teſte Laertio de quo, uti & de priori, Voſſium adi.

Heroes, dicti ſunt à veteribus viri nobiles, & illuſtres qui mortales cum eſſent, rerum tamen à ſe geſtarum magnitudine, quam proximè ad deos immortales acceſſerunt, eamque apud vulgus opinionem emeruerunt, ut poſt mortem in Deorum numerum credantur relati, quales fuerunt ſemidei illi, de quibus fabulatur antiqnitas, quos altero parente Deo, altero mortali, prognatos credebant. Heſiodus.

Ἀνδρῶν Ἡρώων θεῖον γένος, οἱ καλέονται
Ἡμίθεοι. ———

Ubi Proclus: Ἡμιθέους δὲ ὡς τὸ μὲν ἔχοντας θεῖον, τὸ δὲ ἀνθρωπικὸν κ' ἢ γένεσιν, ὥσπερ ἂν ἐξ θεῶν μόνων, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων θεῶν κ' ἀνθρώπων, ὅτου δὲ τὸ συμμικτὸν ἔκτι θεῶν κ' ἀνθρώπων ἡμίθεοι λέγονται. Lycophron in Alexandrâ ἡμιθνήτας nuncupat.

Τοῖς ἡμιθνήτοις διπλοῦχοις Λαπιρσίοις.

Ubi Tzetzes: Ἡμιθνῆς, ἢ ἡμιθνητὸς διαφέρει, ἡμιθνὲς γὰρ λέγεται ὁ ψυχορραγῶν, ἢ ὅλως τὸ ἥμισυ θνῆναι, ἡμίθνητος δὲ, ὁ τὸ ἥμισυ ἔχων θνητὸν, ἢ τὸ ἥμισυ ἀθάνατον, ὅτοι ἡμίθεος. Vide Hieroclem ad Aurea carmina Pythagoræ. Lucianus 3 Dialog. Mortuorum definit Heroa hunc in modum Ἥρως ἔστι μήτε ἄνθρωπος, μήτε θεὸς, ἀλλὰ συναμφότερος. *Neque homo eſt neque Deus, ſed utrumque ſimul.* Sed Ἥρως, unde ſit, non convenit. *Heroas*, inquit Servius ad Eclog. 4. *quidam à terrâ dictos volunt, quod terra ἥως dicta ſit, unde initio nati creduntur homines, qui nomen à matre traxerunt.* [Ubi pro ἥως legendum ἠὼς nam ἠὼ eſt Juno, h. e. *aer.* Mart. Capella lib. 2. *A medietate aeris, uſque in montium, terræque confinia, hemithei heroesque verſantur, qui ex eo quòd Heram* (lege *Eran*) *terram veteres dixerunt, heroes nuncupati.* Sed Platoni in Cratylo placet id nomen eſſe ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, i. e. ab *amore*, quòd videlicet Heroes vel ex amore eorum erga mulieres humanas, vel amore virorum erga Deas ſunt geniti. Sic enim ille. SOCR. Οὐκ οἶσθα ὅτι ἡμίθεοι οἱ ἥρωες; HER. Τί δ' οὖν; SOCR. κἀγὼ οἶμαι ὅτι γεγόνασιν, ἐκ θείου τινὸς, ἢ ἔστι θεῖος, ἢ θεᾶς. Vide & Dionyſ. Halicarn. 1 Antiqu. cap. 78. Et hanc ob cauſam Cicero *Heroica tempora* vocavit, quibus Hercules, Caſtor, Orpheus, & alii hujus generis, ex Diis, ut credebantur, geniti floruerant. Unde Catallus de Argon.

Heroes, ſalvete Deûm genus.

Vel ſecundum eundem Platonem *Heroes* nomen habent ἀπὸ τοῦ εἴρειν, i. e. *dicere*; Antiquâ enim, ut ait, Atticorum linguâ ἤρωες ii, qui dicendi, ſeu interrogandi facultate valerent, appellati ſunt. Itaque Oratorum, quod addit, & Sophiſtarum genus, eſt Heroica natio. Hierocles.

ΗΡΩΕΣ δὲ ὡς ἔρωτές τινες ὄντες καὶ ἐπιστάται, οἷον ἐρωτικοί, καὶ διαλεκτικοὶ ἐγεγοναι τῷ Θεῷ.

Alii denique ſic dici arbitrantur ἀπὸ τ ἥρης, i. e. à *Junone*, uti tradit Auguſt. lib. 10. de Civ. Dei. cap. 21. & ex eo Iſidorus 8. 9. nempe quia aer eſt dicatus Junoni, ac *heroes* putantur poſt obitum in aere cum dæmonibus habitare; quod & ſuperior Capellæ locus indicat, ac hic Heſiodi verſus confirmat.

Ἡίερ ἐσταμένοι πάσῃ φυλάσσετε ἦε᾽ αἶαν.

Quin & Philo lib. de mundo ἥρως καὶ δαίμονας Græcis dictos ſcribit, quos Moſes ἀγγέλους appellavit, qui inter Deum & Homines medium locum obtinent, ſc. inter Cœlum & Terram. Atque huc pertinent quæ & Jamblichus de differentiâ Dæmonum, Heroum, & humanorum animorum in de Myſteriis diſputat. Thales vero hominum animas jam ſeparatas corporibus, *heroes* appellavit, quemadmodum Athenagoras Legatione pro Chriſtianis obſervat. Quò fortaſſe Virgilius reſpexit Æn. 6.

Atque huic reſponſum paucis ita reddidit heros.

Ubi *heroem* de animâ Muſæi dixit.

Atque hæc oſtendunt, ut ſe torſerint Græci in hujus vocis etymo. Sed veriſimile eſt id vocabulum originem potius Chaldæis debere. Nam his הוּרִין dicuntur *nobiles*, *liberi candidati* ἥρωες, uti docet Fabricius in Dictionario Syro-Chaldaico. Hinc *Heroïs* fœmina nobilis. Stat. Sylv. 3. *Quæ veteres Latias, Graiaſq; Heroïdas æquas.* Prop. 1. 12. *Illa ſit Inachiis & blandior Heroinis.*

Heron, Athenienſis orator, ſcripſit commentarios in *Herodotum*, Xenophontem, & Thucydidem. Suid.

Heron, martyr ſub Decio Imp. An. Dom. 251.

Herona, Dalmatiæ urbs. Ptol.

Herone, promunt. Indiæ intra Gangem. Arrianus.

Herophila, nomen proprium Sibyllæ Erythrææ, quæ Tarquinii tempore Romam venit, treſque ſecum libros attulit heroico carmine conſcriptos: quorum nomine quum magnam pecuniæ ſummam à Rege petiiſſet, nec obtinuiſſet, duos exuſſit: uniuſque, qui reliquus erat, nomine tantundem obtinuit, quantum paulo ante pro tribus popoſcerat. Suidas.

Heropolis, heroum civitas in Ægypto ad ſinum Arabicum. Ptol. Melæ *Heropoliticum.*

Heropolites, Ægypti nomus. Plin.

Heros, vir ſanctus Arelatenſis Epiſcopus à populo innocens pulſus eſt, & Patroclus ordinatus, eaque res inter Epiſcopos magnarum diſcordiarum cauſa fuit. A. D. 414.

Heroſtratus, vide *Eroſtratus.*

Herpa, op. in Sagarauſenâ Cappadociæ reg. ad Carmalium flu. Strabo.

Herpeditani, Maurit. Tingitanæ pop. Ptol.

Herphe, Armeniæ urbs.

Herſe, Cecropis filia, formæ præſtantiſſimæ, à Mercurio adamata, cui ſoror Aglauros invidens, & Mercurium à quo aurum pacta erat, ut illum ſorori conciliaret, introitu prohibens, in lapidem verſa eſt. Ovid. Met. 2. Cæterum ex Herſe & Mercurio natus eſt Cephalus. Apollod. lib. 3.

Herſephoria, vide Caſtellanum in Ἀρρηφορία.

Herſilia, uxor Romuli, quam rapuerat Sabinis inter alias virgines, cùm ex invidiâ filias ſuas Romani collocare recuſarent. Hæc poſtea in Oram Deam mutata eſt, Ovid. Met. 14. Nam mortuis honore Deorum conſecratis nomina immutabantur, ne crederentur mortales fuiſſe. Sic Romulus mutato nomine dictus eſt Quirinus. Quin & Herſilia *Horta* etiam dicta, ut Plut. refert in libro Problematum, eo quod juvenes ad virtutem & res gerendas *hortatur.* Hanc Romani ſuo Qurino, perinde ut uxorem conſecrarunt, ſignificantes imperium non deſidiâ & otio, ſed virtute, & fortitudine parari, atque conſervari. Virtutem vero bellicam niti flore juventutis, Herſilia enim apud Romanos erat, qualis Hebe apud Græcos.

Heruli, pop. à Francis ad Parmam cæſi, an. C. U. 1212. dicuntur etiam *Longobardi* ab inſulâ Scandinaviâ egreſſi, inquit Aimonius monachus.

Herus, 5 Antiochiæ eccleſiæ Epiſcopus, An. Dom. 143.

Heſa, vel *Hoſa*, urbs Siciliæ. Sil. 14.

Venit ab amne trahens nomen Gela, venit & Heſa.

Heſanus, mons qui Pæoniam & Mediam diſtinguit. Ariſtot. initio Mirabilium narrationum, alibi tamen Hiſt. Anim. 9. 45. *Meſſapus* dicitur.

Heſaias, vide *Iſaias.*

Heſebon, civitas, in quâ habitavit Sehon rex Amorrhæorum, Num. 21. quam ædificaverunt filii Ruben, Num. 31.

Heſer, civitas à Solomone ædificata. 3 Reg. 9.

Heſidrum, Indiæ flu. Plin.

Heſiodus, poeta natus in Aſcrâ Bœotiæ vico, unde & *Aſcræus* dictus. Hic miſſus à patre ad ovium cuſtodiam, dormiens ſomniavit, ſe repente poetam factum. Scribit Pauſanias ejus carmen adhuc ſuo tempore in plumbeis tabulis in Muſarum templo (cujus ſacerdos Heſiodus fuit) ſervatum fuiſſe. Scripſit Poemata, *Theogoniam*, unde eum *fabularum authorem* Quinctilianus dixit, Ἔργα καὶ Ἡμέρας, *Opera & Dies*, librum παραινετικὸν, & *moralem*, quem ediſcere Græci pueri ſolebant, quemadmodum & Leptæ Cicero præcepit, lib. 6. Famil. *Lepta ſuaviſſimus ediſcat Heſiodum, & habeat in ore.*

Τῆς δ᾽ ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν.

Sudorem poſuere dii Virtutis ad arcem.

Item Γεωργικά, nam qui illud unum & idem opus eſſe cum Ἔργοις putant, valdè falluntur, ut eruditè oſtendit Heinſius in Introductione ad Heſiodi libros. Fuit Heſiodus poſterior Homero annis 120 circiter, ut Velleius auctor eſt lib. 1. cap. 7. Alii vero majorem Homero; nonnulli æqualem prodiderunt. Vide Gellium. 3. 11. & 17. 19. Jul. Scaliger. lib. 1. Poetic. cap. 5. iis accedit, qui majorem ſtatuerunt: *quod major ſimplicitas, & quaſi rudior antiquitas in Heſiodo appareat.* Porro quo caſu in Locris interfectus ſit Heſiodus, & in mare projectus, ex quo cadaver recens in litus exportarit grex Delphinorum, interfectores vero ejus inventi, atque in mare demerſi ſint, ædibus ipſorum ſuccenſis prius, optimè narrat Plut. in convivio 7. ſapientum, & lib. de induſtriâ animalium, ubi autores cædis à cane proditos narrat.

Heſione, Laomedontis Trojæ regis filia: quam Hercules ceto expoſitam liberavit. Verum cum Laomedon, accepti beneficii immemor, pactam ei mercedem denegaret, Hercules hominis perfidiam ægre ferens, Trojam diripuit, Heſionemque Telamoni, qui primus murum conſcenderat, uxorem dedit. Ovid. Met. 11. Virg. Æn. 8.

Heſſi, pater Nahum, patris Amos. Luc. 3.

Heſmona, locus in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Methca, dividens Ægyptum, & ſortem tribûs Judæ ad mare uſque tendentem. Num. 33.

Heſpera, inſula valde magna, olim Amazonum ſedes. Diodorus lib. 3.

Heſperia, nomen tam Italiæ, quam Hiſpaniæ commune, Italiæ quidem ab *Heſpero* Atlantis fratre impoſitum, qui à fratre pulſus regionem eam tenuit. Hiſpaniæ vero ab *heſpero* ſtella, quæ veſperi ad occidentem apparet, propterea quod hæc regio omnium extrema ſit ad occidentem, unde & *Heſperiam ultimam*, à poetis ſere videmus appellari, ut eo, veluti peculiari epitheto ab Italiâ diſtinguatur. Horat. car. 1. Od. 36.

Qui nunc Heſperiâ ſoſpes ab ultimâ, &c.

Quoties vero *Heſperiam*, ſine adjectione dicimus, *Italiam* fere intelligimus. Horat.

Dii multi neglecti dederunt
Heſperiæ mala luctuoſæ. Idem.
Longas ô utinam Dux bone ferias
Reddas Heſperiæ. ——

Item *Heſperia* urbs Cyrenaicæ apud Pompon. quam Olivarius dicit nunc vocari *Bernio.*

Heſperides, Heſperi, fratris Atlantis, filiæ, *Ægle*, *Arethuſa*, & *Heſperethuſa*, quas poetæ fabulantur habuiſſe hortos, nemore aurifero pretioſos, à dracone pervigili ſervatos, quem Hercules dicitur interfeciſſe, pomaque aurea ad vitricum Euryſtheum retuliſſe. Plinius & Solinus interpretantur fuiſſe æſtuarium maris, meatu flexuoſo inſtar draconis quod hortos Heſperidum amplectebatur, ubi præter oleaſtrum, nihil aliud ex narrato illo aurifero nemore extare prodiderunt. Varro per mala aurea, oves intelligit, quas Hercules ex Africâ in Græciam exportaverit. Nam μῆλον apud Græcos ſignificat *ovem* & *pomum.* Vide Nat. Com. 9. 7.

Heſpe-

Heſperides, quæ & *Gorgones*, inſulæ maris Atlantici contra Heſperium cornu promuntorium, à Luſitanis detectæ, & coli cœptæ, hodie *Iſole di capo Verde*. Vide *Caſſiterides*.

Heſperidum horti, deſcribuntur à Virgilio & Solino in Mauritaniâ Tingitanâ prope Lixum urbem. Item à Plinio ad Syrtim magnam, ſed idem eos quoque ponit in Pentapoleos regione, ubi etiam à Ptolemæo ſtatuuntur. Hoc loco à Strabone Heſperidum lacus deſignari videtur.

Heſperii Æthiopes, pop. in Africâ. Ptol. quos Joan. Barroſus *Pangelungos*, regi *Manicongio* ſubditos appellat.

Heſperion cornu, Ptol. Plin. & Melæ, Africæ aut potius Libyæ promuntorium, quod Mercator *Capo bianco*, interpretatur, Hiſpanis vero *Cabo Verde* in orâ maris Atlantici contra Heſperidas inſulas. Græce Ἑσπερίου κέρας.

Heſperius, mons in Æthiopiâ, juxta quem campi Stellarum modo noctu nitent. Plin. 2. 106.

Heſperus, filius Japeti, & frater Atlantis, qui à fratre regno pulſus, in Italiam ſeſe contulit, regionemque eam *Heſperiam*, de ſuo nomine appellavit. Diodorus lib. 2. ait Heſperum hunc Atlantis montis cacumen aſcendiſſe, ut ex loco eminentiore aſtrorum curſum commodius obſervaret, nunquam autem deinde comparuiſſe. Quo factum eſt, ut vulgus in aſtrum illud lucidiſſimum verſum putarit quod mane ſolum præcedens *Luciferum*, veſperi ſubſequens, de nomine ejus *Heſperum* appellamus. Vide Nat. Com. 4. 7.

Heſrai, nomen viri. 2 Reg. 23. qui *Heſron* 3. Par. 11. dicitur.

Heſron, civitas quæ eſt Azor in tribu Judâ, Joſ. 15. Filius Ruben. Gen. 46. filius Pharez filii Judæ, Gen. 46.

Heſconitæ, pop. Num. 16.

Heſſeni, vide *Eſſeni*.

Heſtiæa, Theſſaliæ pars. Strabo 13. Homero opidum eſt Euboeæ, & alia Acarnaniæ. Steph.

Heſtiæa, Alexandrina diſſertationem edidit, Utrum, quæ Homerus de bello circa Trojam geſto cecinit, hiſtoria, an fabula, ſint. Quam rem plenius docet Strabo lib. 13. Aliqui *Hiſtiæam* vocant.

Heſus, Gallorum Deus. Lucan. lib. 1.

Teutates, horrenſque feris altaribus Heſus.

Bochartus Martem fuiſſe putat; *Heſus*, inquit, *proprie ſortem ſonat*, ut Ebræis *Hizzuz*. Inde Marti factum nomen apud Phœnices, Quod ex Jamblicho docet Julianus ὁ πανοπλίτης. Orat. in Solem. Ἄρης Ἄλιζος λεγόμενος ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων τὴν Ἑλλάδα σέβων.

Heſychius, Mileſius cognomento *Illuſtris*, qui tempore Anaſtaſii Principis floruit. Scripſit univerſalem hiſtoriam; quam *Romanam*, & *Omnigenam* inſcripſit. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. 2. 22. Alius autem ab hoc eſt *Heſychius ὁ παχυγράφος*, h. e. *Notarius*; cujus meminit Georgius Codinus libro de Originibus Conſtantinopolitanis. Item *Heſychius* Grammaticus, quem *Gloſſographorum longe principem* Caſaubonus in Athen. vocat. Idem Epiſt. 49. *Omnium veterum criticorum, quos habemus hodie, longè ſi quid judico, doctiſſimus, & ſerio Græcantibus apprime utilis.* Ex nuda indicis percurſione, ſtructorem vocabularii illius (rem nondum omnibus creditam) patebit Chriſtianum fuiſſe. Quis enim (ut novi Fœderis tot loca mittam) Evangeliſtas, Apoſtolos, Prophetas, Prophetarum expoſitores, à verâ fide alienus ſuo operi inſeruiſſet? Pricæus præfat. ad Ind. Alphab. Scriptorum qui in *Heſych.* Græc. vocab. laudantur. Gregorii Nazianzeni auditorem, ac diſcipulum vocat Flac. Illyr. Catal. Teſt. cui etiam Vir in divinis Scripturis multùm verſatus, & Hieroſolymitanæ Eccleſiæ Preſbyter dicitur.

Heth, nomen populi. Gen. 23.

Hethalon, urbs, terminus Judææ ad Septentrionem. Ezech. 47.

Hetheus, filius Canaan. Gen. 10. à quo *Hethei* pop. Gen. 15. dicuntur & *Hitthei*. Vide Boch. Phaleg. 4. c. 36.

Hetriculum, Brutiorum op. Livio, quod hodiè *Lucraco* vulgus vocat, teſte G. Barrio.

Hetruria, regio Italiæ, Tyrrheno mari incumbens, ad primam uſque Tyberis ripam protenſa, Macrâ fluvio à Liguriâ diſcreta, auguriorum olim & haruſpicinæ peritiſſima. Inde forſan *ſolers Hetruria* Claudiano. Porro *Hetruria* dicta eſt, teſte Servio, quod ejus fines tenebantur olim uſque ad ripam Tyberis, & quaſi ἑτερεία, & per Syncopen ἴτρεια. Nam ἕτερος *alter*, & ὅρος *finis* vocatur. pop. *Tuſci* & *Tyrrheni* qui Lydis originem ſuam debebant. Vide omnino Cluver. Ital. Ant. lib. 2. cap. 1.

Heva, prima mulier creata à Deo. Gen. 3. Lat. *viva*, vel *vivens*.

Hevæus, filius Chanaan. Gen. 10. à quo populi *Hevæi*, habitantes ad meridiem, de quibus vide Bochart. Geogr. pag. 345.

Hevila, filius Chus, Gen. 10. qui & *Havilah*, & *Chavilah*, de quo vide Boch. Geogr. 2. 28.

Hexagon, legatus Ophiogenum (qui populi ſunt in Cypro) à conſulibus Romæ in dolium ſerpentium conjectus, experimenti cauſâ, circummulcentibus linguis miraculum præbuit. Plin. 18. 3.

Hexapylum, locus eminens Syracuſarum. Liv. lib. 24. Eundem eſſe cum eo quem Thucydides Labdalum vocat, & in crepidine Epipolarum erectum putat Ortelius, hodie *Mongibelliſio* nominari tradit Fazellus.

Hezeci, filius Elphaal. 1 Par. 8.

Heſiongebar, in Sacris Bibliis, portus maris Rubri in ſinu Elanitico, quo Hebræi reges utebantur ad navigationes, teſte D. Hieronymo, *Eſſia* Zeiglero.

Hezion, pater Tabremon, patris Benhadad regis Syriæ. 3 Reg. 15.

Hezir, nomen viri. 1 Par. 24. Lat. *porcus*, aut Syriacè *reverſus*.

H I.

Hiarbas, vide *Jarbas*.

Hibernia, vel *Hybernia*, poſt Britanniam inſularum maxima, collateralem habet magnam Britaniam ab oriente, Oceanum ab occidente. Ab Aquilonari parte trium dierum velifico curſu Borealium inſularum maxima Iſlandia, jacet. Inæqualis, aquoſa, paludoſa, & ſylveſtris Hibernia eſt. Glebâ præpingui, uberiq; frugum proventu terra felix eſt. Pecore montes, nemora feris abundant: paſcuis tamen quàm frugibus, gramine quam grano fœcundior eſt. Melle, & lacte dives. Fluminibus egregiis ſcinditur, & rigatur, quorum præcipuus tam curſus ſpatio, tum piſcium copiâ, Sinnenus appellatur. Lacus quoque plurimos habet. Falcones, accipitres, & niſos præ aliis regionibus copioſè producit. Venenoſis omnibus caret. Terræ motus hic nunquam. Vix ſemel in anno tonitru auditur. De moribus incolarum, & ſtupendis naturæ in hâc inſulâ operibus nonnulla deſcripſit ex Sylv. Gyraldo Abrahamus Ortelius in Theatr. orb. ter. *Ierne* Stephano dicitur. Juv. Sat. 2. & Mela lib. 3. *Juvernam* vocant; *Ireland* hodie appellatur.

Hibrildes, Athenienſium Imp. an. U. C. 262. Dionyſ. Halic. lib. 7. lege *Hybrilides*.

Hiceſius, hiſtoricus, opus reliquit de myſteriis. Clem. in Protrept. Plinius 27. 4. *Hiceſii* cujuſdam meminit, quem *non parvæ autoritatis medicum* vocat. De vino eum ſcripſiſſe innuit idem Plinius lib. 14. cap. 19.

Hiel, nomen viri illius, qui re-ædificavit Jericho. 3 Reg. 16.

Hiera, Lat. *ſacra*, inſ. Siciliæ, una ex ſeptem Æoliis, *Vulcano*, teſte Fazello, ignes emittens, Liparæ vicina, prius *Therafia*, teſte Plinio, dicta.

Hiera altera, quæ ab Anton. *Maritima* dicitur, inſ. Siciliæ contra Drepanum, thymo abundans, hodie *Maretamo*. Item inſula maris Cretici, ſeu Myrtoi, *Giera* vulgò. Item promunt. Lyciæ, *Capo delle Chelidonie* hodie dicitur. Eſt & flu. Bithyniæ, illam à Galatiâ ſeparans. *Tarſus* etiam olim teſte Stephano, *Hiera* dicebatur.

Hiera, uxor Telephi regis Myſorum, cui tanta fuit formæ præſtantia, ut ipſam etiam Helenam dicitur ſuperare, Hyginus *Laodicen* vocat eam, Priami filiam.

Item Pandari, & Bitiæ mater. Virgil. Æneid. 9.

Quos Jovis eduxit luco ſylveſtris Hiera.

Hieracitæ, à quodam *Hierace*, in Ægypto, orti, negant reſurrectionem corporum, improbant conjugia, negant infantes eſſe hæredes vitæ æternæ. Epiphanius.

Hieræa, exigua regio Libyæ in Cyrene. Steph.

Hieramæ, Cariæ urbs. Steph.

Hieranneſus, in mari Cretico eſt, & alia Ægypti. Steph.

Hieraphe, inſula Libyæ. Steph.

Hierapolis, quæ & *Bambyca*, urbs Syriæ archiep. ſub archiep. Antiocheno, in Cyrreſticâ reg. quæ *Haleppo* teſte Bellonio, cum aliis dicitur. *Hierapolis* altera, Phrygiæ magnæ urbs archiep. ſub Patriarchâ Conſtantinopolitano, proxima Laodiceæ, Ibi puteus amplus nebulas noxias exhalans. Vide Strabonem, & Steph..

Hiera Pytna, urbs Cretæ in orâ auſtrali, quæ prius *Cyrba*, poſtea *Camiros* dicta eſt.

Hieraſus, Daciæ fluvius. Ptol. *Pruth* Cromero, *Seret* vero Lazio.

Hieratis, op. Perſidis, ad ſinum Perſicum. Arrianus.

Hierax, Mareotis Nomi op. Ptol. Item adoleſcens, qui, cum Io vaccam rapere vellet Mercurius, Argo cuſtode excitato, à Mercurio in accipitrem, avem ſui nominis mutatus eſt.

Hieremias, vide *Jeremia*.

Hieri, pop. ultra Sauromatas, calvi & ſimi à nativitate omnes, qui ideo *ἱεροὶ*, i. e. *ſacri* dicuntur, quia nihil injuſtè agunt, nec bella norunt.

Hieria, Lombardiæ flu. Diacono, ubi Majoranum occiſum ſcribit. *Scrivia* hodiè nominatur.

Hiericho, vel *Hierichus chuntis*, op. Judææ, inter Hieroſolymam, & Jordanem ſitum, palmetis conſitum, & fontibus irriguum. Plin. 5. 14.

Hierius, Conſul, Collega Ardabutii, an. U. C. 1118.

Hiero, Syracuſanus, cum eſſet ex duce rex factus, populi Rom. perpetuus amicus fuit, & cum omnis expers diſciplinæ in morbum incidiſſet, erudiri cœpit, ac ſeſe ultro ſermonibus Phyſicis accomodare, donec paulatim, dum per valetudinem licuit, poetis Pindaro, & Simonide accerſitis uſus eſt. Ælian. Var. Hiſt. Hic corporis pulchritudine, & viribus adeo præſtitit, ut omnibus penè miraculum eſſet. Juſtin. lib. 23. Item Athenienſis quidam, familiaris Niciæ Ducis Athenienſium, unâque cum eo diſciplinis eruditus, poemata nonnulla conſcripſit, quæ Plutarchus in Niciâ ad ætatem ſuam perveniſſe teſtatur.

Hieroboam, vide *Jeroboam*.

Hierocæſarea, Mœoniæ in Aſiâ min. urbs. Ptol.

Hierocepia, inſula in Cypro prope Paphum. Strabo.

Hierocles, libros edidit nomine *Φιλήμονος*, quaſi *hiſtoriæ amantes* dicas. Steph. & Tzetzes. Alius videtur is eſſe, de quo Steph. in *Τμώλμα*, cujus fuerit commentarius qui extat in Aurea Pythagoræ carmina. Item *Φιλαλήθης*, liber ſic dictus, in quo Apollonium Tyanæum Servatori noſtro Chriſto impiè comparat, cui ſacro ejus, ac horribili libro reſpondit Euſebius Pamphili. Alius etiam videtur fuiſſe *Hierocles*, de quo Athen. lib. 14. Etiam *Hieroclis* Excerpta habemus in Mulomedicinæ ſcriptoribus. Fuit & *Hierocles* orator Alabandenſis. Strabo lib. 14. Cæterum de variis hujuſce nominis hominibus videndus Vir Doctiſſimus Jo. Pearſonus in Prolegom. ad Hieroclem de Provid. & Fato.

Hierocomitæ, pop. ab *Hierocome* civitate Cariæ. Polyb.

Herodulum, urbs Libyæ. Steph.

Hieromiace, Syriæ fluvius. Plin.

Hieron, Hiberniæ promunt. & aliud in Sarm. Europ. Ptol.

Hieron, ſive Alexandrinus, ſive Epheſius, commemoratur Phlegonti Tralliano, de Mirab. cap. 2.

Hieron oros, Cretæ maritimum op. Ptol. Item lacus Aſiæ min. ad Pontum Euxinum. Arrianus.

Hieronymus, Siciliæ tyrannus, Hieroni patri ſucceſſit, admodum puer; cui pater metuens, relictis tutoribus duodecim, moriens injunxit, ut fidem erga pop. Rom. annos 50. à ſe cultam, inviolatam ſervaret. Hic poſteà abjectâ tutelâ, contemptâ patris diſciplinâ, ac moderatione, luxurioſius, & arrogantius agendo, à Romanis deſcivit, Annibalique adhæſit. Cumque ſuperbè nimis in cives ſeſe haberet, ab eis interfectus eſt. Item hiſtoricus Rhodius familiaris Demetrii Poliorcetis, relictuſque ab eo præfectus in regione Bœotiæ, ſcripſit res ipſius Demetrii geſtas. Plutarch. in Demetrio. Item Rhodius philoſophus, qui finem ſummi Boni ponebat in indolentiâ.

Hieronymus, ſcriptor Eccleſiaſticus, vir doctiſſimus, ac eloquentiſſimus. atus eſt Stridone opido ſito in finibus Dalmatiæ & Pannoniæ, poſtea everſo à Gothis. Patris nomen erat Euſebius, adoleſcens à parentibus diſcendi cauſâ, Romam miſſus eſt, ubi Donatum ac Victorinum rhetorem audivit, & aliquandiu Damaſi Papæ ſcriba fuit. Poſtea, ut linguas, & doctrinam Eccleſiæ cognoſceret, & cum præcipuis Eccleſiæ Doctoribus colloqui, & vivas audire, & reddere voces poſſet, magnam partem Europæ, & Aſiæ peragravit. Gregorium Nazianzenum in Cappadociâ, Epiphanium in inſulâ Cypro, Didymum Alexandriæ in Ægypto audivit. Linguæ Hebrææ cognitionem tantâ aviditate, & ardore expetiit, ut noctu Judæum Barrabanum diſcendi cauſâ conveniret. Tandem bonam vitæ ſuæ partem in Bethleem tranſegit, quo ut liberius orationibus vacaret, Bibliaque Latina taceret, ſe receperat, ubi vitam cum morte commutavit, an. 91. agens. A. D. 422. *Linguarum, hiſtoriarum, & locorum ſitus peritiſſimus vir* dicitur Fullero M. ſcell. 2. 8.

Hieros colpos, id eſt, *ſacer ſinus*, prope Aradum civitatem eſt. Steph.

Hieroſolyma, plur. num. & *Hieroſolyma* ſing. & *Hieruſalem* indeclinab. urbs Palæſtinæ clariſſima, & florentiſſima urbium orientis, quemadmodum Plinius ſcripſit, lib. 5. cap. 14. Dicta primum fuit *Solyma*. Sed cum rex Cananææ, Juſtus nomine templum addidiſſet, *Hieroſolyma* appellari cœpta eſt. Græci enim *ἱερὸν*, *templum* vocant. Euſebius quaſi *ἱερὸν Σολομῶνος*, id eſt, *ædem Solomonis*, dictam putavit, lib. 9. Præp. Evang. B. Hieronymus in Epiſt. ad Euſtachium de vitâ Paulæ. *Ingreſſa eſt Hieroſolymam urbem trinominem, Jebus Salem, Hieruſalem: quæ ab Ælio poſtea Adriano, de ruinis & cineribus civitatis in Ælium ſuſciata eſt.* Nempe ſignificat Hadrianum de reliquiis & ruinis, novam extruxiſſe urbem, quam ab re *Ælium* appellavit, quod & ad caput 1. Joelis docet. Malè, ut Scal. oſtendit Animadverſionibus Euſebianis, pag. 194. Sed nomen *Hieruſalem* contractum & levitèr immutatum ex *Jebus*, & *Salem*, quæ vera originatio eſt. Nugæ enim ſunt, quæ de *Solymis* gente Homero celebratâ & *Hieroſolymo* duce apud Tacitum, initio 5 Hiſt. & apud Plut. legimus. Capta, direpta, & ſecundum Chriſti vaticinium everſa, poſt obſidionem ſemeſtrem à Tito, Anno Dom. 73. Hinc *Hieroſolymitanus*, & *Hieroſolymarius*, quo nomine dictus eſt Cn. Pompeius ab Hieroſolymis expugnatis. Cic. 2. ad Att. *Si vero quæ de me pacta ſunt, ea non ſervantur, in cœlo ſum, ut ſciat hic noſter Hieroſolymarius traductor ad plebem quam bonam meis puriſſimus orationibus gratiam retulerit.*

Hilarion, Eremita clarus, in Syriâ pium monachorum inſtitutum adauxit, qui cum ſignis & miraculis jam clareſceret, in Gaza urbe tres cujuſdam matronæ filios, ſimul repentè morbo correptos, invocato nomine Jeſu, extemplo curavit: quod poſtquam auditum eſt, certatim ad eum de Syriâ & Ægypto confluebant ita, ut multi crederent in Chriſtum, & ſe monachos profiterentur. Nondum enim tunc monaſteria erant in Palæſtinâ, nec quiſquam monachos ante S. Hilarionem in Syriâ noverat. Ille fundator & eruditor hujus converſationis, ac ſtudii in hâc provinciâ fuit. Hieronymus.

D. *Hilarius*, Pictavienſis Epiſcopus, hæreticorum flagellum, & malleus, rectæ fidei dogmata tam Italis, quam Gallicanis Epiſcopis præſeminavit, ac tanquam diſertus, ſuis libris ſatisfactionem de Trinitatis conſubſtantialitate conſcripſit & Arianorum dogmata deſtruxit. Sozom. 6. 24. Item *Hilarius* Phrygius quidam vates, ſub Joviniano Principe, literarum quidem imperitus: cæterùm tantâ divinandi peritiâ præditus, ut Deus cum illo futu-

rorum

rorum cognitionem communicasse videretur. Item Senator quidam Antiochenus, de quo multa apud Suidam. Denique Romanorum 45. Episcopus A. D. 464.

Hildegardis, virgo monialis, & prophetissa, An. Dom. 1250. in opido Bingio in Germaniâ, quæ rapta frequenter in somnis, didicit non solum, quod verbis effunderet, sed quod scribendo Latinè dictaret. Multa fertur prædixisse de futuris: ad quam etiam D. Bernardus scripsit literas. Item Conjux Caroli M. filia Hildebrandi Suevorum regis, condidit monasterium Campoducense in Suevia, An. Dom. 777.

Hillus, vide *Hyllus*.

Himantopodes, pop. Æthiopiæ loripedes, quibus serpendo ingredi natura est, h. e. quod Solinus interpretatur, flexis crurum nexibus ingredi, *ἱμάντα* enim Græci *lorum* dicunt. Plin. 5. 8.

Himella, flu. Italiæ. Virg. Æn. 7.

——— *Qui flumen Himellæ,*
Et Tiberim, Fabarimque bibunt.

Himera, Siciliæ Græca urbs, sita ad occasum Himeræ fluvii, quem veteres per summum errorem putaverunt eundem esse, & ex eodem fonte oriri cum altero Himerâ, qui in meridiem fluit inter Gelam, & Agrigentum. Vide Antigonum in mirandis & Melam, & Solinum, & Vibium, & Vitruvium. Quin licet utriusque fontes ex Nebrode monte ebulliant, distant tamen ab invicem fere quadraginta millibus.

Himererses, autem soli Græcorum ætate Thucydidis ad mare Tyrrhenum habitabant. Urbem à Zanclæis conditam ad occasum Himeræ amnis, cum floruisset per annos 140. Poeni, duce Annibale solo æquarunt, annis ante Christum minime quadringentis. Sed in alterâ parte fluminis iidem biennio post, ut habet Diodorus lib. 13. καταλιξάντες τ πολλῶν τινας, ᾠ τῶν ἄλλων Λιβύων τὸς βυλομένους, ἵκτισαν πρὸς αὐτοῖς τοῖς Θερμοῖς ὕδασι πόλιν, ἐπωνυμίαν Θερμάς, h. e. *Volonum ex civibus, aliisque Afris delectu habito, novam ad ipsas calidas aquas urbem condiderunt, quam Thermas appellarunt.* Has porro aquas fabuloso herorum ævo jam innotuisse Græcis patet ex Diodoro, qui lib. 4. narrat Herculem, cum Siciliæ litora peragraret, & à Peloro iret ad Erycem, τὰς νύμφας ἀνθεῖναι θερμὰ λυτρὰ πρὸς τ ἀνάπαυσιν τ κ ᾠ ὀδυπορίαν γενομένης αὐτῷ κακοπαθείας. Τέτων δὲ ὄντων διττῶν, τὰ μὲν Ἱμεραῖα, τὰ δὲ Ἐγεσταῖα προσαγορεύεσθαι, ᾠ ὀνομασθὲν ἔχοντα τοῦτον ἀπὸ τῶν τόπων. *Nymphas calida illa balnea excitasse, quibus contractum ex itinere lassitudinem allevaret. Quæ bina cum sint, illa Himerensia, hæc Egestana dici, nomine facto à locis.* Inde Pindarus Olymp. 12. Ergoteli Himerensi.

Θερμὰ νυμφᾶν λυτρὰ βαθυζώς
Ὁμιλίων παρ' οἰκείαις ἀρούραις.
Calida nympharum balnea extollis
Versans apud domestica arva.

Ubi Scholiastes: Τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ θερμὰ λυτρὰ τ Ἱμέρας πόλεως λέγεται Ἀθηνᾶν ἀναπαῦναι εἰς ἀνάπαυσιν Ἡρακλεῖ, ᾗ νίκα ἐκεῖ ἱρένα: τινὲς δὲ νύμφας, ὡς ᾠ Πίνδαρος. *Calida Himeræ urbis in Siciliâ balnea Minervam ajunt aperuisse Herculi in laborum recreationem, cum illuc pervenisset; Alii autem nymphas, ut & Pindarus.* Ab his aquis Himeræ nomen. Res manifesta, cum Syris חמר *hamar* sit incalescere.

Himera, amnis Siciliæ, unus ex maximis, à quo Siciliam dividi fere mediam tradunt Polybius in Excerptis Legat. cap. 1. Liv. lib. 24. & Strabo lib. 6. Ejusdem nominis alter est flu. ad Himeram urbem, & Thermas Himerenses, influens in mare Thuscum, de quo supra. Hi cum diversos fontes habeant, & ab invicem valde dissitos, quadraginta sc. millibus, tamen quia sunt ejusdem nominis, & ex eodem monte oriuntur, à veteribus crediti sunt non nisi unum habere fontem. Sil. lib. 14.

——— *Quâ mergitur Himera ponto*
Æolio, nam dividuos se scindit in oras,
Nec minus occasus petit incita, quam petit ortus,
Nebrodes gemini nutrit divortia fontis.

Mela 2. 7. *De amnibus Himera referendum, quia in mediâ admodum insulâ ortus, in diversa decurrit, scindensque eam utrinque alio ore in Libycum, alio in Tuscum mare devenit.* Vibius: *Himera op. Thermitanorum dedit nomen Himeræ. Hoc flumen in duas scindi partes ait Stesichorus, unâ in Tyrrhenum mare, alterâ in Libycum decurrere.* Proinde cum Himera Tuscus, & Himera Libycus (sic enim liceat distinguere) diversi sint saporis, ille dulcis, hic salsi, subamari; id inter miracula referunt, quod unus, idemque fluvius pro diversitate regionum aliter atque alitèr sapiat. Antigonus in mirandis: Περὶ δὲ πόλαμῶν ᾠ κρηνῶν, Λύκων μέν φησι λέγειν τ Ἱμέραν ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥιζόμενον, τὸ μὲν ἁλυκὸν τῶν ῥείθρων ἔχειν, τὸ δὲ πότιμον. *De fluminibus & fontibus Lycum ait perbibere, Himeram ex uno fonte in duos scindi alveos, alterumque fluvium esse salsum, alterum potabilem.* Vitruvius 8. 3. *Uti in Siciliâ flumen est Himera, quod à fonte cum est progressum, dividitur in duas partes. Quæ pars profluit contra Ætnam, quod per terræ dulcem succum percurrit, est infinita dulcedine: altera pars quæ per eam terram currit unde sal foditur, salsum habet saporem.* Quæ pars profluit contra Ætnam, id est, Himera Tuscus, qui revera est dulcissimus, cum alter nullo modo sit potabilis, hodieque *Salsi* dicatur ab insigni salsugine. Itaque, inverso rerum ordine, Solinus Tuico tribuens, quod Libyci erat proprium, *Himeram*, inquit, *cœlestes mutant plagæ: Amarus denique est dum in Aquilonem fluit, dulcis ubi ad meridiem flectitur.* Jam de nomine dicendum. Tuscо, à *Calore*, ut supra diximus: At Libyco nomen est ab *amaritudine* aquarum. Hebræis quippe verbum המר *hemar* est πικραίνειν *amarum reddere*, vel *amaricare*, quo verbo utuntur Theologi post vulgatum interpretem Apocal. 10. 9.

Himilco, Pœnus, à Senatu Carthaginensi missus est, ut occidua Europæ litora exploraret, quo officio functus iter suum in commentaria retulit. Festus Avienus.

Hippadis pelagus, Ptol. pars Rubri maris juxta Æthiopiam, post Atomata promuntorium. *Azonium* Plinio.

Hippagoras, famam sibi peperit, opere de Carthaginensi Rep. Athen. lib. 14.

Htpparchia, mulier quædam Græca doctissima, quæ philosophicis disciplinis valdè excelluit. Laertius.

Hipparchus, Nicæus astrologus, scripsit de Arati Phænomenis, de stellis fixis, de Lunæ motu contra Platonem. Primus instrumenta Mathematica invenit, unde hæc sensibus deprehendi possent, Plinio maxime laudatus. Item Poeta Comicus, cujus fabula quædam ἀεὶ γάμει inscribitur. Suidas. Alius propinquus Aristotelis, alius Eretriæ tyrannus. Hipparchus quoque filius Pisistrati tyranni, qui ob libidinem in Harmodium Aristogitonis conjurationem in se excitavit. Thucyd. Idem ut invidiam tyrannidis sapientiæ opinione extingueret, literas coluit, virisque doctis maximè favit. Ælian. Var. Hist.

Hipparis, flu. in Camarinâ, cujus aquarum pars dulcis est, pars salsa. Schol. Pind. in illud Olymp. Od. 5.

Καὶ σιμοῦς ὀχείας Ἵπ-
παρις οἷσιν ἀρδὸς σχεδόν.

Ejus meminit Nonnus Bassaricorum, lib. 13.

Οὔτε ἴχορ Καμειρίαν, ὅτε χαλκάσπιδι μάθῳ
Ἵπταρις ἀσπερχὲς ἰρεύγεται ἀγκύλον ὕδωρ.

Vide Cluverium.

Hippasus, Metapontinus, auditor Pythagoræ, vir doctissimus, nihil scripsit. Omnia ex igne creari dixit. Laertius. Item unus ex Centauris.

Hippe, Chironis Centauri filia, quæ cum in monte Pelio sese venando exerceret, gravida facta est, & ob id patris indignationem timens, deorum miseratione in equam conversa est, & in cœlum translata. Sunt qui mulierem fatidicam fuisse asserant.

Hippia, Minerva Arcadibus, quòd usum quadrigarum invenisse crederetur. Item urbs Perrhæbiæ, quæ & *Phalanna*. Steph.

Hippias, Eleus philosophus, discipulus Hegesidemi, ita se comparavit, ne cujusquam ope egeret. Summum Bonum Αὐτάρκειαν posuit, h. e. eò contentum esse, quod simplici victui sat esset. Is Olympiam cùm venisset maxima illa quinquennali celebritate Judorum gloriatus est, Nihil esse ulla in arte rerum omnium, quod ipse nesciret; nec solum has artes, quibus liberales doctrinæ, atque ingenuæ continerentur, Geometriam, Musicam, literarum cognitionem, & poetarum, atque illa quæ de naturis

rerum, deque hominum moribus, quæ de rebus publicis dicerentur: sed etiam annulum quem haberet, pallium quo amictus, soccos quibus indutus esset, se suâ manu confeciſſe. Cic. lib. 3. de Oratore. Item Pisistrati filius, qui in Marathonia pugna cecidit, arma contra patriam ferens. Alius Erythræus, qui de Erythris, Joniæ urbe, historiam reliquit. Athen.

Hippici, montes Sarm. Asiaticæ sunt. Ptol. *Mazarisci* dicuntur Mercatori.

Hippion, is fuit, quem ferunt edocuisse medicinam Æsculapium.

Hippo, Africæ civitas, quem D. Augusſt. de Civ. D. 22. 8. *Hipponem regium* vocat. Livius lib. 29. *C. Lælius nocte ad Hipponem regium cum accessisset.* Silius lib. 3.

Tum Vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo.

Duæ autem fuerunt hoc nomine civitates parum dissitæ ambæ Regiæ, teste Strab. lib. 17. Ἦτε δὴ Κίρτα πόλις ἐν ταύτῃ, ἣν οἱ δύο Ἵππωνες, ὁ μὲν πλησίον Ἰτύκης, ὁ δὲ Διαρρύτου πρὸς τῇ τετάρτῃ μάλιστα, ἄμφω βασίλεια. Plinius *Hipponem* Numidiæ inserit lib. 5. cap. 3. & *Hipponis diluvi* meminit cap. 4. Vide Dausqueium ad Silii locum supra productum. Et Bochartum Geogr. pag. 517. Est & *Hippo* puellæ Bœotiæ nomen. Plutarch. Item op. Locrorum in Brutiis.

Hippobotes, pratum quoddam amplissimum sub Caspiis portis, in quo regium armentum quinquaginta millium equorum pascitur. Strabo lib. 11.

Hippocentauri, monstrosum hominum genus in Thessaliâ juxta Pelion montem, anteriore parte (ut poetæ fabulantur) hominum, posteriore equorum effigiem referentium. Cui fabulæ occasionem ministrasse videtur, quòd primi equos domare cœperint, iisque ita aptè insidere, ut homines cum equis unum in corpus coaluisse viderentur. Iidem antea *Centauri* dicebantur παρὰ τὸ κεντεῖν ταύρους, h. e. ab eo quod tauros stimulis agitarent. Verùm cum idem postea ex equis præstarent, iisque insidentes stimulis tauros præ se agerent, *Hippocentauri* dici cœperunt: qui cum ad Peneum amnem aquatum venissent, conspecti ab ulterioris ripæ accolis, pro monstris habiti sunt: præsertim cum inclinata potandi gratiâ, equorum capita non conspicerentur. *Hippocentaurus* quidam D. Antonium est allocutus, ei viam quò tenderet commonstrans. D. Hieronymus in vitâ Pauli Eremit.

Hippocoon, cum liberis ab Hercule interfectus.

Hippocrates, Cous medicus, auditor Democratis, ut quidam volunt, vixit apud Perdiccam Macedoniæ regem. Excessit è vivis annos natus 104. Suscepit filios Thessalum, & Draconem. Hic vir divinâ scientiâ dicebat cœlitum esse morbum comitialem leviorem. Ejus libri, tanquam divino emanaverint ore, ubique celebrantur. In primo enim Jusjurandum continetur, in secundo Prognostica, tertio Aphorismi, quarto illa admirabilis compositio 60 libris omnem scientiam Medicinæ complectens. Artem medicam in lucem revocavit, in quâ usque adeo enituit, ut venientem ab Illyriis pestilentiam prædixerit, ac discipulos ad auxiliandum circa urbes dimiserit: cui ob meritum honores illos, quos Herculi, tota Græcia decrevit. Quinque alios ejusdem nominis, omnesque ejusdem artis, & familiæ Suidas memorat. *Hippocratem* etiam alium Athenienſium ducem ponit in bello Peloponnesiaco Thucydides. Denique Mathematicus quidam, qui mercaturam exercuit: quia tunc temporis hæc non habebatur vilis, modo tenuis non esset, teste Plutarcho.

Hippocrene, fons in Bœotiâ, non procul ab Helicone monte, quem poetæ fabulantur factum esse ungulâ Pegasi alati. De nomine Bochartus. *Epigranea*, inquit fons à Phœnicibus פגרן *Pigran* dictus est, ab *erumpendo*. Radix Arabicè פגר *phagara*, in primâ, secundâ, & quartâ conjugatione *fontem aperire*, in quintâ & septimâ *fontem erumpere*, significat. Articulo præfixo ex *Pigran* factum *Happigran*, vel *Happigrana*, unde Græcis Ἱππουκρήνη, tanquam ab *equo* deductâ voce, & Persio *fons Caballinus*. Hinc nata fabula de fonte è terrâ edito equi ungulâ percussâ.

Hippocuræ, Indiæ intra Gangem urbes duæ. Ptol. una maritima, altera mediterranea. Priorem *Onor* vocat Castaldus.

Hippodame, & *Hippodamia*, filia Oenomai regis Elidis & Pisarum, qui cum ex oraculo se à genero interemptum iri didicisset, & illa tamen à multis procis ob formæ præstantiam expeteretur, curule certamen procis proposuit (habebat enim equos velocissimos, qui ex ventorum flatu creati erant) eâ lege, ut qui vinceret, filiam haberet, victus subiret mortem. Tredecim igitur victis ac occisis, Pelops Tantali fil. visâ puellâ, ejus amore protinus exarsit; Cujus nuptias ut assequeretur, Myrtium ejus aurigam pollicitas corrupit, sic ut ille axes infirmos, & fragiles subjunxerit, vel, ut alii volunt, obicem axi non objecerit, & sic fracto ac dissoluto curru, Oenomaus excidit, morienſque Myrtii caput devovit; obtestans Pelopem, ut vicem suum ulciscereturr, quod & factum est. Cum enim pactum sibi perfidiæ præmium à Pelope poscoret, ab eo in mare dejectus est, atque hoc modo Pelops puellâ & regno potitus est. Ovidius.

Venit ut in Phrygios Hippodamia sinus.

Propert. 1. 12.

Nec Phrygium falso traxit candore maritum
Avella externis Hippodamia rotis.

Hippodamia, Pirithoi uxor, quam cum ipso nuptiarum die Centauri ei eripere conarentur, ab Hercule & Theseo ingenti clade profligati sunt. Ouid. Met. 12. Idem in Epist. Helenæ.

An fera Centauris indicere bella coegit
Atracis Æmonius Hippodamia viros?

Et lib. 1. Amor. Eleg. 4.

Desine mirari posito quod candida vino
Atracis ambiguos traxit in arma viros.

Plut. in Theseo *Deidamiam* vocat. Propertius ex Callimacho *Ischomachen*, lib. 2. eleg. 2.

Qualis & Ischomache Lapithæ genus Heroinæ
Centauris medio grata rapina mero.

Item *Hippodamia*, Brisei filia, quam Achilles expugnato Lyrnesso opido secum abduxit, quæ & *Briseis* dicta. Alia Anchisæ filia, Alcathoi Trojani uxor, quem postea Idomeneus Cretensis in pugnâ cecidit.

Hippodamus Milesius, primus eorum qui in Rep. versati non essent, cœpit aliquid dicere de optimo civitatis statu. Constituit enim civitatem ex numero 10 millium, divisam in partes tres, artifices, agricolas & milites. Regiones in totidem partes, sacram, publicam, & privatam. Aristot. lib. 2. Polit. Item alius Milesius Architectus qui Athenienſibus Piræum portum extruxit, à quo forum Piræi *Hippodamiam* appellarunt. Suidas.

Hippodorus, unus Codridarum, invidiam populi vitare cupiens, & optimam simul principis famam inter Athenienses adipisci, severitate in suos usus, filiam cum mœcho deprehensam currui jussit alligari, atque discerpi.

Hippodromus, Thessalus genere, patriâ Larissæus, circa M. Antonini Principis tempora Athenis Scholæ successit. Philostr.

Hippola, urbs vetus Laconica, Gentile *Hippolaines*. Steph.

Hippolochus, fil. Bellerophontis, & pater Glauci. Hom. 6. Il. Item Antimachi Trojani fil. unà cum Pisandro fratre in bello Trojano interfectus. Hom. 11. Iliad.

Hippolyte, Amazonum regina, quam Hercules prælio superatam Theseo uxorem dedit, cui & Hippolytum peperit. Prop. lib. 4.

Felix Hippolyte nudâ tulit arma papillâ.

Claud. — *Quoties Arctos populata virago Hippolyte.*

Fuit altera Acasti uxor, de quâ Horat. Carm. 3. 7.

Narrat pene datum Peleu Tartaro,
Magnessam Hippolytem dum fugit abstinens.

Vide *Acastus*.

Hippolytus, Thesei, & Hippolytes Amazonis filius, qui cum cœlibem ducens vitam venatu sese exerceret, & constanti animo sperneret mulieres, à Phædrâ novercâ absente patre amarus est: cujus turpi desiderio cum obtemperare noluisset, illa filium apud patrem detulit, tanquam de stupro eum appellasset. Quamobrem cum videret Hippolytus patrem, novercæ dolo persuasum, de nece suâ cogitare, conscenso curru fugam arripuit. Sed dum phocæ, quæ tum forte in litus exierant, equorum, & rotarum strepitu perterritæ, magno impetu se in mare præcipi-

præcipitarunt, exterriti equi, fruſtra obluctante Hippolyto, currum per ſcopulos, & ſaxa traxerunt, juvenemque infelicem loris implicitum, varias in partes diſcerpſerunt: In nemore autem Aricino Dianæ ſacro ſepultus eſt. Ovid. Faſt. 3.

Hic jacet Hippolytus loris diſtractus equorum,
Unde nemus nullis illud aditur equis.

Ubi alii *direptus* legunt. Sic Faſt. 6.

Hippolyte infelix velles coluiſſe Dionen,
Cum conſternatis diripererís equis.

Idem de Art. Aman.

Hippolytum pavidi diripuiſtis equi.

Porro caſtitatem ejus innuit Prop. 4. 5.

Docta vel Hippolytum Veneri mollire negantem.

Ovid. Amor. 2. 4.

Illic Hippolytum pone, Priapus erit.

Mart. lib. 14. Lemmate *Puella Gaditana.*

Tam tremulum criſſat, tam blandum prurit, ut ipſum
Maſturbatorem fecerit Hippolytum.

Et in Priapeis. *Criſſabit tibi fluctuante lumbo,*
Sic ut non modo te, Priape, poſſet,
Privignum quoq; ſed movere Phædræ.

Horat. lib. 4. Carm.

Infernis neque enim tenebris Diana pudicum
Liberat Hippolytum. Vide *Virbius.*

Hippomachus, tibicen, qui cum videret à plebe laudari diſcipulum, quem tamen in arte peccare cognoſcebat, baculo tactum deſiſtere juſſit, dicens, maximum erroris argumentum, quòd ab ignarâ turbâ laudaretur. Ælian. Var. Hiſt. 2. 6.

Hippomedon, Niſimachi & Mythidices Talai filiæ, ſororis Adraſti (ut vult Hyginus fab. 70. vel Niſimachi, & Naſicæ filius (ut vult Lactantius in lib. 1. Theb.) unus ex 7 ducibus, qui ad Thebas profecti ſunt, dum in Iſmeno flu. pedeſtri certamine decertaret, extinctus eſt. Stat. l. 9.

En meus Hippomedon, cui gentis origo Mycenæ,
Argolicique lares, numenq; ante omnia Juno.

Hippomenes, Macarei, vel Megarei & Meropes fil. Neptuni prònepos, vel, ut alii, Martis: cum Atalantam Schœnei filiam adamaret, Veneris beneficio voti ſui compos factus eſt. Nam cum illa virginitatem illibatam cuperet ſervare, procis ſuis curſûs certamen eâ lege propoſuit, ut illi inermes currerent, ipſa cum telo inſequeretur, & quem curſu aſſequi poſſet, venabulo confoderet. Cum itaque non paucos ſpe nuptiarum ejus illectos, neci tradidiſſet, Hippomènes, qui & ipſe amore ejus tenebatur, neque tamen pedibus ſatis valebat, Veneris opem imploravit, quæ tria illi aurea mala tradidit, & quis uſus eſſet in illis, edocuit. Hiſce itaque fretus Hippomenes, curſu cum Atalantâ certare non dubitavit, cumque parum abeſſe videret, quin illa præcurrentem aſſequeretur, mala aurea à Venere accepta, quàm longiſſimè extra viam diverſa in latera abjecit, quorum pulchritudine capta Atalanta, dum ea colligit, aurumque admiratur, Hippomeni victoriam tradidit. Hâc itaque ratione voti ſui compos effectus, cùm Veneri, cui victoriam debebat, gratias agere neglexiſſet, illa indignata, tam effrænatam illi cupiditatem injecit, ut in ipſo matris Deum delubro, nullâ habitâ Numinis reverentiâ, cum uxore concubueret. Quod flagitium ægrè ferens Cybele, Hippomenem in leonem, Atalantam in leænam commutavit. Ovid. Met. 10.

Hippomenes, 27 Athenienſium Archon. Is filiam Limonē in adulterio deprehenſam equo feroci vorandam præbuit. Unde Proverb. *magis impius Hippomene.* Ovid in Ibin.

Solaque Limone pœnam ne ſenſerit illam,
Et tua dente ferox viſcera carpat equus.

Hippomolgi, pop. ab *equis mulgendis* ſic dicti. Dionyſ. Perieg. verſ. 309.

Ἔνθα Μιλαγχαῖοί τε καὶ ἀγίρις ἱππημολγοί.

Populi ſunt Scythiæ. Epitheton hocce Homerus Myſis attribuit, inquit Nicodemus Friſchlinus. Sed fallitur, nam Poeta gentem aliquam peculiarem deſignat Il. N.

Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν.

Gallimachus quidem Hymn. 3. Cimmeriis accomodavit.

——— Ἐπὶ δὲ σκολὸν Ἱππημολγῶν
Ἤγαγε Κιμμερίων. ———

Hippona, dea equorum, quam ſtabularii colebant. Juven. Sat. 8. ——— *Jurat*

Hipponem, & facies olida ad præſepia pictas.

Sed hæc codicum corruptorum lectio, in melioribus tam editis, quam Manuſcriptis ita legitur.

Solam Eponam, & facies, &c.

Atque hanc lectionem etiam vetus Scholiaſtes agnoſcit. Nam ad illa verba *Solam Eponam*, hæc notat. *Quia mulio eſt qui conſulitur, Epona Dea mulionum.* Meminit hujus Deæ Apul. lib. 3. Mileſ. & Tertull. in Apol. Item Min. Felix. Vetus Inſcriptio DEÆ EPONÆ MANLIUS RESTIO. Prudent. contra Symmachum:

Nemo Cloacinæ, aut Eponæ ſuper aſtra deabus.

Plut. in Paral. Ἐπὶ δὲ θεὸς Ἐπόνα περιστᾶσι ποιμένα ἢ ἵππον. Vide Turneb. Adverſ. 24. 4. & 26. 10. Valeat igitur commentitia *Hippona*, & in ejus locum ſuccedat *Epona*.

Hipponax, poeta Epheſius, à quo Jambicum *Hipponacticum*, ſeu *Hipponacteum* carmen, quod & Scazon dictum eſt, nomen ſortitum videtur. Plin. 36. 5. Hic tam deformi, & fœdâ facie fuit, ut ejus effigies à pictoribus quibuſdam publicè expoſita fuerit deridenda: quamobrem indignatus Hipponax, in illos invectus eſt, ut aliquot ex illis ad ſuſpendium adegerit. Unde natum Proverb. *Hipponacteum præconium.*

Hipponeſus, urbs Cariæ, & alia Lydiæ. Steph.

Hipponiates, ſinus Tyrrheni maris in Brutiis. Ptol. *Napitinus* vocatur ab Antiocho apud Strab. *Terinæus* Plinio dicitur, teſte Hermolao, & *Vibonenſis. Lameticum* ab Ariſt. nominari tradit Barrius. Hodiè *Golfo di S. Eufemia.*

Hipponium, urbs Brutiorum in Calabriâ ulter. *Bivona* Nigro. Item promunt. ibidem Lycophroni memoratum, hodiè *Salobron*, teſte Barrio.

Hipponicus, Calliæ fil. Athenienſis, cum patriæ ſtatuam dedicare decreviſſet, nonnullis eam à Polycleto confici ſuadentibus, illi nequaquam viſum eſt, quòd ob operis pulchritudinem ab aſpicientibus, non dedicantis, ſed potius artificis virtus laudarerur. Ælian. Var. Hiſt. 14. 16.

Hippophagi, Scythiæ in Aſiâ populi.

Hippopodes, pop. in Oceano Scythico, qui teſte Solino, humanam uſque ad veſtigium formam tenent, ſed in equinos pedes deſinunt. Dionyſ. Perieg. verſ. 310.

Νυσσῆοί θ' Ἱππόποδές τε, Γελωνοί τ' ἠδ' Ἀγάθυρσοι.

Avienus legit hunc verſum, teſte Morellio, hunc in modū.

Νυσσῆοί θ' Ἱππόποδές τε Γελωνοί, &c.

Qui etiam ita verrit.

Celereſque Geloni. ———

Priſcianus proprium nomen agnoſcit. Sic enim hos verſus Latinè reddidit.

Poſt Hippemolgi, Hippopodeſque potentes,
Atque Geloni cum Neuris, pictique Agathyrſi.

Et ſic omnes alii interpretes. Mela lib. 3. *Equinis pedibus Hippopodes.* A celeri curſu forte hæc fabula. Meminit horum Plin. 4. 13.

Hipporum, Calabriæ op. Anton. hodie *Felum* dici ſcribit Barrius.

Hippoſtratus, genealogias Siculas expoſuit, teſte Pindari Scholiaſte. Minois quoque res geſtas conſignavit, authore Phlegonte Tralliano. Mirabil. cap. 30. Etiam *Hippoſtratus* inter eos, qui de mirificis hominum formis in Indiâ ſcripſerunt à Tzetze refertur Chil. 7. Hiſt. 144.

Hippotades, patronymicum ab *Hippotâ* deductum: quo poetæ fere utuntur pro Æolo, ventorum rege, Hippotæ Trojani ex Segeſtâ filia nepote. Ovid. Met. 11.

Quod ſocer Hippotades tibi ſit, qui carcere fortes
Contineat ventos, & cum velit æquora placet.

Hippotamada, vicus in tribu Oeneide. Steph.

Hippotoxotæ, dicti ſunt equeſtres ſagittarii, quâ voce utitur Hirtius lib. 5. belli Afiatici.

Hippuacra, (id eſt, *equi promuntorium*) urbs Libyæ.

Hippucome, Lyciæ vicus. Steph.

Hippuris, inſula quædam maris mediterranei.

Hippuriſcus, inſula quædam Cariæ. Steph.

Hippus, flu. Moſcorum in Phaſim defluens. Strab. l. 11.

Item insula Eretriæ, & urbs Siciliæ, ac alia Palæstinæ. Steph. Gent. *Hippenos* & *Hippinus*.

Hipsa, vide *Selinus*.

Hir, filius Caleb, filii Jephone. 1 Par. 4.

Hira, filius Acces. 2 Reg. 23.

Hira, maritima urbs in agro propinquo Pylo, sub Agamemnonis dominio. Hom. Il. 11. Ἱρὴ Stephano, urbs Messeniæ, & alia Meliensium.

Hiram, rex Tyri. 2 Reg. 5. qui. 2 Par. 2. *Huram* dicitur. Item civitas Idumæorum. Gen. 36.

Hiram, nomen viri Odolamitis. Gen. 39.

Hirasa, locus Libyæ, in quem Afri Battum transtulerunt. Steph.

Hirminium, Siciliæ flu. Plin. *Mauli* & *Raguse* Fazello.

Hirpiæ familiæ, Plin. 7. 2. Haud procul ab urbe Româ in Falisco rum agro *familiæ* sunt paucæ, quæ vocantur *Hirpiæ*, quæ sacrificio annuo, quod fit ad montem Soractem Apollini, super ambustam ligni struem, ambulantes non aduruntur, & ob id perpetuo senatusconsulto militiæ, omniumque aliorum munerum vacationem habent. Sed Strabo lib. 5. non Apollini, sed Feroniæ hæc sacra fieri solita tradit. Servius præterea in Æn. 11. hos *Soranos* vocatos scribit, sed *Hirpinos* pro *Hirpis* malè legit. Hirpini enim longè à Falisci s absunt. Solino *Hirpi* vocantur.

Hirpini, montes ex quibus Aufidus flu. Apuliæ oritur.

Hirpini, pop. Samnitum, non tantum contermini ab ortu Solis Hiberni, sed & consanguinei, adeoque pars fuere. Strabo lib. 5. Ἔξῆς δ' εἰσὶν Ἱρπινοὶ καλοῦσι Σαμνῖται. Τέτμηται δ' ἴσχυν ἀπὸ τῆς ὑγιεσαμένης λύκης τῆ Ἀπουλίας, ἱρπον γὰρ καλοῦσιν οἱ Σαμνῖται τὸν λύκον. op. eorum *Hirpinum*, hodie *Harpaia* Leandro, qui hoc quoq; *Harpadium* antiquis nominatum addit.

Hirpinus, generosus equus. Juvenal. Sat. 8.

Sed venale pecus Corithæ posteritas, & Hirpini, si vera jugo victoria sedit.

Mart. 3. 63.

Hirpini veteres qui benè novit avos.

Hirsemesh, i.e. *civitas Solis*, civitas in tribu Dan. Jos. 19.

Hirtius, consul Rom. unà cum C. Pansâ, quo tempore Brutus ab Antonio obsessus fuit Mutinæ, ad quem liberandum profectus, unà cum collegâ interfectus est. Item *A. Hirtius*, sive *Hircius* historicus, author libri 8. de Cæsaris bello Gallico, ut Sueton. in Julio testatur. Ejusdem sunt libri de bello Alexandrino, & Africano. Dictionem ejus meritò commendat Just. Lipsius. *Hirtius*, inquit, *terssissimo belli Africi commentariolo*. Vide Voss. Hist. Lat. pag. 66.

Hismaelitæ, pop. qui nunc *Saraceni*, ab *Hismaele* sic dicti. Lege *Ismaelitæ*.

Hispalis, Bæticæ provinciæ urbs clarissima, Romanorum colonia cognomine *Romulensis*, à quâ unus ex 4 Bæticæ conventibus Hispalensis dicitur. Plin. 3. 3. Hodiè *Sivilia* dicitur. *Hispali*, Herculis filio, nomen, atque primordium; Jul. Cæsari restaurationem; Raymiro regi, ac longo deinde tempore Ferdinando 2. à Mauris liberationem defert. Urbs ad mare Gaditanum sita est, forma rotunda, ædium pulcherrimarum frequentiâ nitidissimè culta, totiusque Hispaniæ emporium florentissimum, quod ex variis mundi partibus, maximè vero ex Indiâ Occidentali quæstus incredibiles facit. Situ omnes Hisp. urbes excedit. Agrum habet pinguem & peramœnum, omnis generis frugum, olei, olivarum, dactylorum, & citriorum feracem. Eam nobilissimus flu. Bætis præterlabitur. *Hispal* Silio dicitur lib. 3.

Et celebre Oceano, atque alterno æstibus Hispal.

Hispalus, Celtiberorum rex. Diodor. lib. 6.

Hispania, & *Hispaniæ* plur. num. & apud poetas *Hesperia ultima*, ac *Iberia*, Provincia Europæ amplissima, Galliæ contigua, ab eâ Pyrenæis montibus separata, & in austrum recedens, à 3 lateribus Oceano & mari mediterraneo instar peninsulæ circumflua. Nam Oceanus ad bor. ad occ. & ad meridiem; Mediterraneum etiam ad merid. & ad ort. eam adluunt. Cujus peninsulæ Isthmus est Pyrene mons 89 leuc. Hispanicis inter 2 maria, inter occid. & ort. excurrens. Ea apud veteres primùm in duas Hispanias, citeriorem, & ulteriorem, Ibero flu. divisas: postea in tres, Tarraconensem, Bæticam, & Lusitaniam partita; quarum quælibet plures continet regiones; sed maxima Tarraconensis, quæ reliquas simul acceptas magnitudine superat. Hodie quoque regnis distincta est, *Portugalliæ*, *Castellæ*, *Legionis*, *Arragoniæ*, & *Navarræ*, ut Mariana enumerat lib. 1. de rebus Hispaniæ cap. 4. Ubertatem & fertilitatem Hispaniæ multis modis celebrant veteres. Polybius apud Athenæum, Strabo, Diodorus Siculus, Mela, Justinus: usque adeo, ut Pacatus Latinus *terris omnibus terram feliciorem* pronuncier, Paneg. Theodosii cap. 4. Sed istis laudibus hodie miserrimè respondet. Et Plinius vero hanc ubertatem ad loca maritima tantum, in fine operis videtur adstringere: & lib. 3. cap. 1. ad Bæticam imprimis. Quibus de causis à veteri ingenio mutata in tantum, inquisivere viri eruditi jam olim. Christoph. Fosterus, hoc non ad soli vitium, sed incolarum & agricultorum infrequentiam refert: Quam ex assiduis bellis, deinde Maurorum & Judæorum expulsione, denique quod Hispanorum bellicosa natio tanto studio externa arma sequi solet, invectam putat. Vide & Lud. Nonium in suâ Hispania, cap. 5. qui hoc susius explicat. Plures ejus rei causas afferre licet, sed illud ingredi, hujus loci non est. Juvabit tamen ex Latini Pacati Panegyrico, quem supra laudavimus, ascribere nonnulla, quæ ad alias Hispaniæ laudes pertinent. *Hispaniæ*, inquit, *quicquid ubique laudatur assurgat. Hæc duriss imos milites, hæc experientissimos duces, hæc facundissimos Oratores, hæc clarissimos vates parit, hæc judicum mater, hæc principum est. Hæc Trajanum illum, hæc deinceps Hadrianum misit imperio, huic te debet imperium, &c.* Hinc adjectiva *Hispanus*, qui est ex Hispania; & *Hispaniensis* qui in Hispaniâ tantum versatur, ut *Hispaniensis exercitus*, h.e. Romanorum, qui in Hispaniâ erant cum Prætoribus. Ita *Hispaniensem victoriam* Suetonius Cæsare, cap. 37. & seq. dixit, non de Hispanis, sed de Pompeii in Hispaniâ copiis quæ parta esset. Porro viros quondam Hispania celebres ac doctos nobis genuit, *Quinctilianum*, *Senecam*, *Martialem*, *Lucanum*, *Silium*, *&c.* quo respexit Latinus ubi supra. Figura ejus, ἴσικε τῇ βύρσῃ, teste Strabone lib. 3. Dionysius Periegetes.

Ἥπειρον κείνην ἰκέλην αὐχένι βύρσης.

Mela τὸ σχῆμα Hispaniæ sic explicat. *Ipsa Hispania, nisi quà Gallias tangit, pelago undique cincta est: ubi illis adhæret, maximè angusta, paulatim se in nostrum mare & Oceanum extendit magis, magisque latior ad occidentem abit, ac sit ibi latissima.* Bellicosam nationem, ἢ πολέμῳ συνεχῶς πρὸς ἀλλήλους, ἢ πρὸς τοὺς ὁμόρους olim fuisse testatur Strabo ubi supra. Hinc Horatius.

Quid bellicosus Cantaber & Scytha.

Et, *Cantabrum indoctum juga ferre nostra.*

Justinus penè ad verbum Strabonis: *Corpora hominum ad inediam, laboremque: animi ad mortem parati. Bellum quàm otium malunt: si extraneus deest, domi hostem quærunt.* Silius Italicus.

Prodiga gens animæ, & properare facillima mortem,
Namque ubi transcendit florentes viribus annos,
Impatiens ævi spernit novisse senectam.

Græci Σπανίαν vocant. Vulgò autem dictam volunt à *Pane* Bacchi socio, qu. *Pania*. Absit tamen, ut putemus *Spaniæ* nomen dedisse Panem Arcadem. Quin potius Phœnicium est. שָׁפָן *Saphan*, cuniculus est, inde שְׂפָנִית *Sphaniiam* vel *Spaniiam* nominarunt Phœnices hanc regionem, i. e. *cunicularium*, vel *cuniculosam*; Quomodo Catullus ad Contubernales suos.

Tu præter omnes une de capillatis
Cuniculosæ Celtiberiæ fili. ———

Varro de R. R. 3. 12. *In Hispaniâ annis fuisti ita multis, ut inde te cuniculos persecutos credam.* Plin. 8. 15. *In Ebuso cuniculi non sunt, scatent in Hispaniâ*, Ælian. de Anim. 13. 15. Πίφυκε δὲ λαγὼς ἄγριος μικρὸς τὴν φύσιν, ὀξὺ αὐξητικὸν πόλει. Κέκτηλαι δὲ ὄνομα αὐτῷ, παρ' Ἰβήρεσι γίνεσθαι τε καὶ ἐν ἔθει πάμπολυ. Vide Boch. Geogr. p. 700.

Hispellum, Umbriæ op. hodiè *Spello* Fabricio & Leandro. Ptol. Ἴσπελλον. Strab. Ἰσπελλον, unde Sil. ac Plin. Juniori *Hispellates* opidani. Juv. fœm. gen. *Hispella* dicitur. Sat. 12.

Pinguior

Pinguior Hiſpellâ traheretur taurus.

Ita Cluverius. Alii autem non *Hiſpella* eo loco legunt, ſed *Hiſpulla*, ubi Lubinus obiter mulierem notat Satyricè ſui temporis craſſiſſimam, & maximè obæſam, de quâ Sat. 6.

Hiſpulla tragœdo Gaudet.

Hiſtiæa, civitas in Eubœâ. Hom. Iliad. 2.

Hiſtiæus, Mileſiorum tyrannus. Herodot. lib. 6. Item *Hiſtiæus* Mileſius hiſtoricus, qui res Phœnicum conſignavit, Joſepho teſte, Ant. 1. 3. Aliis *Heſtiæus*, vel *Eſtiæus*, nec non *Eſtius* Ruffino Joſephi interpreti.

Hiſtionium, Italiæ op. non procul à monte Gargano Mela lib. 2.

H O.

Hoba, regio Syriæ ad dexteram Damaſci, id eſt, Euphratem verſus, dicta etiam *Saba*, & *Sophene*.

Hobab, fil. Raguel, ſoceri Moſis. Jud. 4. i. e. *dilectus*.

Hod, filius Supha, filii Helem. 1 Par. 7. i. e. *laus*, ſive *confeſſio*.

Hodes, id eſt, *menſis*, aut *hovitas*, uxor Saharaim. 1 Par. 2.

Hodius, unus ex Græcorum præconibus in bello Trojano. Hom. Iliad. 9.

Hodoedocus, vide *Calliarus*.

Hodomanti, pop. Thraciæ, Steph. ex Thucydid. lib. 2.

Hodrades, pop. intra Iberum flu. Steph.

Holda, vel *Huldah*, nomen viri. 1 Par. 27. Item Prophetis, uxor Sellum. 4. Reg. 2.

Holmi, urbs Ciliciæ Aſperæ, ubi prius habitabant, qui nunc *Selentini*. Steph.

Holmia, Suediæ regni metropolis. *Stockholm*.

Holmium, urbs Bœotiæ. Ejus meminit Heſiodus initio Theogoniæ, ſed ut fluvii, non civitatis.

Ἥ τ' Ἱπποκρήνης, ἠ Ὀλμειῶ ζαθέοιο.

Permeſſum autem & Holmium, ſeu fontes, ſeu fluviolos ex Helicone ortos, & ſtatim confluentes in Copaidem lacum prope Haliartum incidere, Strabo lib. 9. author eſt. *Holmium* autem dici volunt ἀπὸ Ὀλμείης τῆ Σισύφε θυγατρὸς. Bochartus autem deducit ex Phœnicio חול מיא *hol-maja*, quaſi *dulcem aquam* dixeris, quippe tam חול *hul*, quam חלי *hali* Syris eſt *dulceſcere*. Stat. 7.

Et felix Holmia vadis.

Holo, Hiſp. urbs. Liv.

Holocron, Macedoniæ mons. Plut. in Æmilio.

Holofernes, princeps militiæ regis Nabuchodonoſor. Judith. cap. 2. &c.

Holon, civitas quæ de tribu Judæ, vel Simeonis data fuit Levitis. Joſ. 15. quæ & *Helon*. 1 Par. 6. dicitur.

Holopyxos, Cretæ urbs. Plin.

Homan, fil. Lotan, filii Seir. 1 Par. 1. qui Gen. 36. *Heman* dicitur.

Homerita, pop. Æthiopum. Steph. Item Arabiæ Fel. pop. Ptol. & Plin.

Homeromaſtix, vide *Zoilus*.

Homerus, nomen Poetæ Græci excellentiſſimi, qui floruit ante Romam conditam annis circiter centum ſexaginta, ut Cornel. Nepos tradit in libris Chronicorum. Cæcum fuiſſe volunt, & ob id *Homeri* nomen ſortitum fuiſſe, quum prius *Meleſigenes* diceretur, quod ad *Meletem* flu. natus eſſet. Cumæi namque & Jones captos oculis ὁμήρους vocant. Hinc cæcutiens Mæonius nuncupatur à Martiano Capellâ lib. 1. De patriâ ejus nihil certi traditur. Peculiarem libellum de eâ ſcripſit vir Doctiſſimus Léo Allatius. Ejus carmen, quod Iliados, & Odyſſeæ nomen habet, oſtendit Principum familias ejus ætatis, & pingit imagines variarum perſonarum, conſiliorum, & mirabilium eventuum in hâc vitâ. Baſilius Magnus univerſam Homeri poeſin *laudem* dixit *eſſe virtutis*. Et ante eum Horatius.

Qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius, ac melius Chryſippo, & Crantore dicit.

Æliatius ſcribit Agathonem pictorem quendam Homerum pinxiſſe vomentem, reliquos vero poetas, ea quæ ipſe evomuiſſet, exhaurientes, ad quod & Ovid. reſpexit.

Aſpice Meoniden, à quo ceu fonte perenni
Vatum Pieriis ora riganntur aquis.

Et Manil. lib. 2. ——— *Cujuſq; ex ore profuſos*
Omnis poſteritas latices in carmina duxit.

Mortuum eſſe Homerum ſenem, dolore victum, quod quæſtionem ſtultam de pediculis ſolvere, non potuerit, fabula eſt à quodam oſore Homeri conficta. Sotades apud Stobæum fame extinctum prodidit. Τὸν θεῖον Ὅμηρον λιμὸς καθυβρίσαντος. Peculiarem de vitâ Homeri librum Herodotus ſcripſit, Plutarchus item, & Porphyrius, qui hodie extant & conjunguntur ab Hen. Stephano Editione Homeri, An. Dom. 1566. Sed de Homero nos alibi. Fuit alter *Homerus* Chius, medicinâ clarus, teſte Archilocho. Tertius Chius magicâ arte clarus, Idem. Quartus inſtitoriâ arte Salaminenſis civis perdives. Idem. Quintus Colophonius pictor, & ſtatuarius præclarus habitus. Idem. Sextus, civis Athenienſibus leges dedit. Idem. Septimus, arte Muſicâ & Geometriâ clarus. Idem. Octavus, patriâ Mæon, certamine Olympico vicit, cui poſtea jus literarum, & linguæ Græcæ emendendarum ſoli tributum eſt, cujus quoque emendatione, & literæ, & lingua Græca uſque in hanc diem contenta fuit. Idem.

Homiliæ, Theſſaliæ urbs. Ptol.

Homole, mons Theſſaliæ, Centaurorum olim ſedes quemadmodum & Othrys. Virg. Æn. 7.

Ceu duo nubigenæ, cum vertice montis ab alto
Deſcendunt Centauri, Homolen, Othrymq; nivalem
Linquentes. ———

Lege *Omole* De quo rara mentio. *Omolium* in Magneſiâ opidum Plin conſtituit lib. 4. cap. 9. Vide Suidam.

Homolea, mons Magneſiæ. Strabo lib. 11. & *Homolium* op. Magneſiæ, & Macedoniæ. Steph.

Homona, opidum, & *Homonades* gens Iſaurica. Plin.

Homonæa, locus Palæſtinæ. In vitâ Joſephi.

Homopatoria, feſta Athenienſium, ita dicta, quòd patres liberorum Curiæ aſcribendorum gratiâ tum convenirent. Vide Suidam.

Hon, filius Pheleth. Num. 16.

Honoria, Valentiniani Imp. ſoror. P. Diaconus.

Honorichus, Vandalorum rex, an. U. C. 1231.

Honorius, 46. Rom. Imp. cum fratre Arcadio an. U. C. 1149.

Honorius, 68. Rom. Pontifex An. Dom. 625. ſacras ædes novas ædificavit, veteres inſtauravit. Alius Rom. Pont. 163. An. Dom. 1216. Plures alii ejuſdem nominis Papæ fuerunt.

Honoſca, Hiſp. Tarracon. maritima urbs inter Iberum flu. & Carthaginem novam. Livius.

Hoplias, flu. Bœotiæ juxta Coroneam urb. in Phliorum flu. influens. *Iſomantus* Plutarcho in vitâ Lyſandri.

Hoppha, nomen viri. 1 Par. 24. Lat. *thalamus*, ſive *coopertorium*, aut *litus*, vel *ripa ejus*.

Hor, mons in finibus terræ Idumææ prope Petram civitatem, in quo Aaron primus Iſraelitarum ſummus Pontifex mortuus eſt & ſepultus. Num. 33. Lat. *mons*, ſive *concipiens*, vel *demonſtrans*.

Hora, Dea quædam apud Romanos, ita dicta ἀπὸ τῆς ὥρας, i. e. *à venuſtate*, & *pulchritudine*, cui præeſſe putabatur. Hanc Romani putarunt eſſe Herſiliam, Romuli uxorem, quæ poſt mariti apotheoſin in cœlum tranſlata, Herſilia vocata eſt. Qu. Ennius.

Teque Quirine pater veneror, Horamq; Quirinam.

Apud Ovid. tamen in fine lib. 14. legitur *Ora*, ſine aſpiratione, & priore correptâ.

——— *Priſcum pariter cum corpore nomen*
Mutat, Oramq; vocat, quæ nunc Dea juncta Quirino eſt.

Horacitæ, pop. Illyriis finitimi. Polyb.

Horæ, Calabriæ urbs. Curopalates.

Horæ, Jovis ac Themidis filiæ. Heſiod. in Theogoniâ.

Διὶ τίκτεν ἐυθρόνῳ Θέμιτες, ἠ τέκνατο Ὥρας,
Εὐνομίην θ', Δίκην θ', καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν,
Αἵτ' ἔργ' ἀρούσῃσι καθαπτόλιοῖν βροτοῖσιν.

Orpheus non ſolum ex prædictis parentibus, ſed etiam verno tempore natas eſſe dixit in his carminibus:

Ὥραι θυγατέρες Θέμιδος καὶ Ζηνὸς ἀτειλῆς,
Εὐνομίη τε Δίκη τε καὶ Εἰρήνη πολύολβος
Θαλίαι, λειμωνίδες.

Pauſanias in Bœoticis non hæc ſed alia Horarum nomina attulit

attulit longè diversa; vocavitque aliam *Carpo*, aliam *Thalloten*, alterius nomen non dixit. Καρπὸς autem *fructum* sig. θάλλειν vero *pullulare*. Quas iccirco ὥρας καρπίμους, sive *fructiferas* vocavit Aratus, uti videre est in his:

Εν τοῖς ἡλίῳ φίλαι δυοκαίδεκα πᾶσαι
Πάντ' ὀπιπεύουσαι ἄγων, ἠδ' οἱ ἀεὶ τέτον ἑσπέ-
Κύκλον, ἀεξόμεναι πᾶσαι ὥρηκαρπίμοι Ὧραι.

Has portas cœli servare dixit Ovidius Fastorum 1.

Præsidio foribus cœli cum mitibus Horis.

Idem Met. 2. ministras Phœbi, sive Solis facit.

Jungere equos Titan velocibus imperat Horis,
Jussa Deæ celeres peragunt.

Has & molles habere pedes, & omnium Deorum tardissimas esse, & novi semper aliquid adferre testatur Theocritus in Syracusiis:

Μνῖ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἦγαγον Ὧραι,
Βαρδίσαι μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται πάντεσσι βεβλοῖσιν ἀεί τι φέρεσαι.

Homerus Iliad. 5. non solum portas Cœli servare, sed etiam nubes inducere, & serenum facere cum libuerit, inquit.

Αὐλόμεναι δὲ πύλαι μόκον ἔχεν, ἃς ἔχον Ὧραι
Τῇς ὑπερθύριαι μεγὰς οὐρανὸς, ἠλυμπός τε,
Ἢ μὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.

Horatæ, Indiæ pop. Plin.

Horam, rex Gazer. Jos. 10. Lat. *mons eorum*, sive *manifestans*, vel *concipiens eos*.

Horatii villa, vulgò *S. Giovanni in campo Oratio*, teste Blondo: locus erat prope urb. Romam.

Horatius Cocles, nobilis Romanus, qui in eo bello quod Porsena Hetruriæ rex pro restitutione Tarquiniorum cum Romanis gessit, cùm Janiculum jam captum videret, hostesque inde in urb. irruere, reliquis omnibus attonitis, & in fugam conversis, duobus tantum comitatus, hostium impetum tantisper remoratus est, donec pons à tergo solveretur; quem cum jam interciſum videret, ut erat armatus in Tyberim insiliit, & incolumis ad suos tranavit. Vide *Cocles*. Fuere præterea 3. *Horatii* qui cum Curiatiis singulare certamen inierunt. Vide Liv.

Horatius Flaccus, poeta Venusinus, Lyricorum, & Satyrarum scriptor, qui anno Imperii Augusti 33. ætatis vero suæ 63. moriens Augustum reliquit hæredem, maximâ pompâ juxta Mecœnatem in Exquiliis consepultus. Ovidius.

Pervenit ad nostras numerosus Horatius aures,
Dum ferit Ausoniâ carmina culta lyrâ.

Vide L. Gyraldum & Crinitum.

Horbatii, pop. Illyrii in confinio Norici, quorum reg. *Crabaten* Lazio hodiè dicitur.

Horchia, Etruriæ urbis Dea in quâ fanum habebat. Ab eâ vicus *Horchianus* sumpsit nomen.

Hordonienses, Apuliæ pop Plin.

Horeb, mons in reg. Madianitarum. Exod. 3. Est & nomen petræ. Ex. 17. Lat. *desertum*, *solitudo*, *destructio*, *siccitas*, vel *gladius*.

Horem, civitas in tribu Nephthali. Jos. 19. Lat. *destructio*, vel *anathema*, sive *rete*, vel *dedicatum* sc. *Deo*.

Horesti, Scotiæ pop. quorum regiones hodie *Mernia*, & *Angusia*, H. Boethio; Camdeno vero *Eskedale*.

Hori, filius Lotan, filii Seir. Gen. 36. Lat. *princeps*, *liber*, vel *ingenuus*, aut *irascens*.

Horici, pop. Italiæ. Steph.

Horma, op. Macedoniæ. Ptol. *Coria* Moletio. Item civitas in tribu tam Judæ quam Simeonis, inter Hasmonem & Cades barne. Num. 21. quæ Judic. 1. dicitur *Zephuth*, & Jos. 15. *Harma*.

Hormas, civitas in tribu Aser. Jos. 19.

Hormasdes, apud Chaldæos bonus erat Dæmon, qui *Jupiter* putabatur.

Hormiæ, vide *Formiæ*.

Herminius, Bithyniæ mons. Ptol. *Hippus* Plinio; videtur ab Appiano *Scorobas* vocari in lib. de bello Mithridatico.

Horodes, vel *Orodes*, rex Parthorum, qui M. Crassum occidit.

Horrhæi, gigantes, quos expulerunt filii Edom à monte Seir. Deut. 2.

Hortanum, Tusciæ urbs. Plin. *Horti* Leandro.

Hortensia, Hortensii filia eloquentissima, quæ, cum matronarum ordo gravi tributo à Triumviris, Octavio, Antonio, & Lepido premeretur, nec virorum quisquam ipsi adesse auderet, causam constanter egit, repræsentatâque patris facundiâ, impetravit, ut major pecuniæ pars ei remitteretur. Appianus.

Hortensius, Romanus rhetor, qui in foro Romano *Cæsarum rex* ob eloquentiam dictus est, licet ejus scripta intra famam fuerint. De quo Cicero in Bruto sic refert. *Primùm memoria tanta quantam in viro cognovisse me arbitror, ut quæ secum commentatus esset, ea sine scripto verbis iisdem redderet, quibus cogitasset.* De quo etiam fertur, quòd sedens olim totum diem in auctione, omnes res venales, ut pretia & emptores ordine suo recensuerit, argentariis recognoscentibus, ita ut à nullo falleretur.

Hortona, op. Italiæ in confin. Æquorum. *Hortana* Livio, Ὄρτη Dionysio, forte pro Ὀρτῶν. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 969.

Horus, Isidis fil. quem cum Isis amisisset, verita est ne illi obveniret, quod Osiridi patri acciderat: sed eo invento, mœrorem in lætitiam convertit. Idem Assyriorum rex. Plin. 30. 15.

Hosa, janitor quidam. 1 Par. 26. Hebr. חוֹסָה. Lat. *confidens*, vel *protegens*.

Hosa, nomen civitatis. 1 Par. 4. Heb. חוּשָׁא. Lat. *festinans*, *tacens*, aut *sensualis*.

Hosa, Tuscorum flu. Ptol. *Martha* hodiè.

Hospitius, vir quidam Nicensis, qui tam austeræ vitæ fuisse traditur, ut antro inclusus perpetuo cilicio carnem macceraret, & corpus catenis ferreis vinctum contineret. Volater.

Hostanus, unus ex comitibus Alexandri, magus præstantissimus.

Hostasius, Ravennatum princeps fuit, qui à suis civibus relegatus est, quòd in otio, & ignaviâ torpesceret, publicæque administrationi esset ineptus.

Hostia, urbs Italiæ. Vide *Ostia*. Item puella, quam à se amatam Propertius *Cynthiam* vocavit.

Hostiæi, vel *Hostiones*, pop. juxta Ocean. Occidentalem, quos Artemidorus *Cassinos* vocat. Steph.

Hosticus, nomen poetæ. Lege *Hostius*.

Hostilia, op. amplum Venetiæ ad Padum in agro Mantuano. Tacitus. *Hostia* Leandro.

Hostius Hostilius, vir bello strenuus, qui ob virtutem à Romulo frondeâ coronâ donatus est. Dionysius lib. 3.

Hostius Lucretius Tricipitinus, Consul unà cum L. Sergio, an. U. C. 327.

Hotham, filius Heber. Lat. *sigillum*, *signaculum*, sive *clausura*.

Hozai, nomen prophetæ. 2 Par. 33. Lat. *videns*.

Hoziel, i. e. *videns Deum*, fil. Semei. 1 Par. 23.

H U.

Hucuca, civitas in tribu Nephthali. Jos. 19. Lat. *sculptura*, vel *præceptum*, aut *legislatio*.

Hucumbra, vici nomen apud Marcellinum, *Zumbra* Zosimo, qui eum inter duo opida collocat, quorum nomina sunt *Nisbara* & *Mischanabe*, quas Tigris dividit.

Hugo, cognomento *Capetus*, ex Parisiensium Comitum familiâ, Francorum regnum occupavit. An. Dom. 988.

Hugo, Lusignanus, Cypri rex. Blondus. 10. 2. Item rex Italiæ. Luitpr. 3. 14.

Hugones, qui regem Angliæ malis imbuerunt moribus, à Principibus pulsi sunt, quos rex ab exilio revocavit, regnoque præfecit, An. Dom. 1321.

Huguitio Fagiolanus, Pisanorum dux. A. D. 1314.

Hul, Lat. *dolor*, vel *infirmitas*, sive *arena*, vel *præstatio*, aut *obstetricatio*. Filius Aram Gen. 10.

Huldericus, dux Wirtemburgensis, ex avito ducatu pulsus est. A. D. 1519.

Humana, nomen civitatis. Blondus. 10. 1.

Humfredus, Northmannus, Drogoni fratri in Apuliæ comitatu successit. A. D. 1041. Blondus.

Humfredus, Gloceſtriæ dux, vir militiâ clarus, Angliæ Regens, noctu à conjuratis in Burienſi cœnobio laqueo ſtrangulatus eſt. A. D. 1447. *Hungaria*,

Hungaria, provincia Europæ, Pannoniam cis Danubium, & Jazyges trans Danubium complectens, regnum amplum inter Auſtriam, Stiriam, & Moraviam ad occid. Serviam ad Ort. Illyricum ad Merid. Poloniamque ad Sept. contentum, cujus maxima pars à Turcis occupatur. Vide plura apud Bonfinium in Decadibus rerum Hungaricarum.

Hunni, qui & *Abares*, ſive *Avares*, teſte P. Diacono, dicuntur, pop. Sarmatiæ juxta Mæoticam paludem incolentes, unde egreſſi in Pannonias primum (quibus Hungariæ nomen ab his inditum traditur) deinde in Galliam migrarunt, qui, duce Atilâ, eam ac Italiam fœdiſſimis cladibus affecit, donec Leonis Pontificis precibus victi, rurſus ſe in Pannoniam receperunt.

Hunnum, op. Angliæ in Northumbria, *Seavenſhale*, teſte Camdeno.

Hunoldus, Aquitaniæ nobiliſſimus dux. Æmil. lib. 3.

Hupham, filius Benjamin. Num. 26. Lat. *thalamus*, aut *operimentum*, ſive *litus*, vel *ripa eorum*.

Hur, filius Judæ. 1 Par. 4. qui Gen. 46. dicitur *Onan*. Filius Caleb ex Ephratâ uxore. 1 Par. 2. Item rex Madianatarum. Num. 3. Lat. *albedo*, aut *foramen*.

Hurai, nomen viri, 1 Par. 11. qui 2 Sam. 23. *Heddai* dicitur.

Huram, fil. Belæ, filii Benjamin. 1 Par. 8.

Huri, pater Saphat. Num. 13. Pater Abihail. 1 Par. 5.

Hus, fil. Aram Gen. 10. qui principatum tenuit, inter Palæſtinam, & Cæleſyriam. Hujus regio Αὐσῖτις ab Interpp. 70. in Jobo dicitur, cap. 1. Primogenitus item Nachor. Gen. 22. Filius quoque Diſon. Gen. 36. Lat. *conſilium*, aut *lignum*, vel Syriacè *fixus*.

Huſam, rex tertius qui regnavit in Edom. Gen. 36.

Huſathi, nomen civitatis. 2 Sam. 21.

Huſi, pater Baanah. 3 Reg. 4.

Huſim, altera uxor Saharaim. 1 Par. 8. Item filius Dan. Gen. 46.

H Y.

Hyacintha, pl. num. ſacra nocturna à Lacedæmoniis inſtituta in honorem Hyacinthi pueri, ab Apolline diſci jactu interfecti. Ovid. Met. 10.

Hyacinthides, quænam ſint non convenit inter authores. Harpocration tradit Hyacinthi Lacedæmonii filias eſſe. In eâdem ſententiâ eſt Apollodorus, qui quatuor eas memorat, *Antheidem*, *Ægleidem*, *Euthenidem*, & *Lytæam*, mactataſq; ab Athenienſibus ex vetere Oraculo pro Salute publicâ ad tumulum Geraſti Cyclopis. Bibliothecæ lib. 3. Alii Erechthei filias fuiſſe tradunt, in quibus eſt Demoſthenes Orat. Fun. Alii 6 commemorant *Protogeniam*, *Pandoram*, *Procridem*, *Creuſam*, *Orithyiam*, & *Chthoniam*; atque ex his duas priores mactandas ſeſe præbuiſſe in colle Hyacinthio, unde *Hyacinthides* dictæ. Hyginus unam tantum memorat, Spariantidem, fab. 238. Meminit earum Heſychius.

Hyacinthus, Amyclæ regis fil. Eurotæ nepos, eôdem tempore à Zephyro & Apolline adamatus. Verum cum in Apollinis amorem propenſior eſſet, agre id ferens Zephyrus, amorem in odium convertit. Cum Hyacintho deliciis ſuis ditci jactu, dum ſeſe exerceret Apollo, Zephyrus nocendi occaſionem nactus, diſcum ab Apolline emiſſum flatu ſuo in caput Hyacinthi convertit, puerumq; interemit. Cujus mortem cum ægerrimè ferret Apollo, Tellus in amatoris Dei ſolatium, cruorem ejus commutavit in florem ſui nominis. Palæphatus paulo aliter. Ovid. Met. 10. Nicander in Theriacis.

——— Καρπόν τε πολυθρήνυν Ὑακίνθου,
Ὅν ποθ' ὑφ' Ἑρμείαο, ἐπεὶ ῥ' ἀκόντι ἕκλα
Ῥαῖδι, λαβὼν περπερίην Ἀμυκλαίῃ πόλεμόνδε
Πρωθήβην Ὑάκινθον, ἐπεὶ σίλφ' ἵμασσε κόρσην
Πάτρῃ ἀφαλλόμενον, νίκαν δ' ἔφερε καλύμμα.

Coluthus Thebanus in Helenæ Raptu:

Ἔνθα δὲ Καρνείοιο παεχγυάμψας Ὑακίνθου,
Ὅν ποθε κεδίζουσα σὺν Ἀπόλλωνι νούσοις
Ἄθῃμ' Ἀμυκλαίων ἠγάσσατο, μὴ Διὶ λυτὸν
Σκυζομένη κῆ τῦτον ἀνήγαγεν Ἀυτὰρ Ἀπόλλων
Οὐκ ἰδὰν Ζεφύρῳ ζυλόμενον παῖδα φυλάσσων,
Τῶν δὲ δακρύσασι χαριζόμενο βασιλῆι,
Ἀνθ' ἁπνίξαντι παραίφασιν Ἀπόλλωνι,
Ἀνθ' ἁρπάλιμον φερέσπνοον ἠβητῆρος.

Alius Lacedæmonius prioris ex Cynortâ patre nepos, Oebali filius, pater Hyacinthidum. Item pagus ſupra Sphendonios, ubi Erechthei filias immolatas eſſe tradit Suidas in Παρθένοι.

Hyades, ſtellæ 7. in capite Tauri, quæ quoties naſcuntur, vel occidunt, pluvias creant, unde & nomen acceperunt, ἀπὸ τῦ ὑέιν, quod eſt *pluere*. Ovid. Faſt.

Ore micant tauri ſeptem radiantia flammis
Sydera, quas Hyadas Graius ab imbre vocat.

Vide Gell. 13. 9. Fabulantur poetæ has Bacchi nutrices fuiſſe, quæ & *Dodonides* nymphæ vocatæ ſunt, à *Dodonâ* Epiri civitate: quæ cùm Junonis iram vererentur, fugerentque Lycurgi regis ſavitiam, à Jove in cœlum ſunt tranſlatæ. Alii tradunt Atlantem ex Æthra uxore Hyan filium ſuſcepiſſe, ſeptemque puellas, quarum hæc ſunt nomina, Ambroſia, Eudoxa, Paſithoe, Corone, Plexauris, Pytho & Tyche, quæ cum fratrem à leone devoratum implacabili luctu proſequerentur, doloriſq; magnitudine extabeſcerent, Jovis miſeratione in 7 ſtellas ſunt converſæ, &, ut in perpetuum maneret tantæ pietatis teſtimonium, à fratris nomine *Hyades* appellatæ. A Latinis *Suculæ* dicuntur, quòd propter maximas, quas ex ortu ſuo afferunt, pluvias, luto gaudere videantur, tanquam ſues.

Hyæa, urbs Locrorum Ozolorum. Steph.

Hyala, urbs ad Indi flu. oſtium. Diodorus.

Hyale, nympha una ex comitibus Dianæ. Ovid. Met. 2.

Hyamæa, urbs Meſſeniæ, una ex quinque. Steph.

Hyamion, urbs Trojana. Steph.

Hyampolis, urbs Phocidis ad Parnaſſum montem. Steph. Strabo lib. 8. Plin. 4. 7. Statius Theb. 7.

Ei valles Lebadea tuas, & Hyampolin acri
Subnixam ſcopulo.

Eſt & altera in Bœotiâ, non procul ab Orchomeno. Ptol. lib. 4. cap. 15.

Hyanthes, ab antiquis vocabantur Græciæ pop. poſteà *Bœoti* dicti. Plin. 4. 7 quod nomen ab *Hyante* rege traxiſſe putantur. Strabo lib. 7. Hinc *Hyantius*, idem quod *Bœotius*, Cadmi epitheton. Ovid. Met. 3.

Hyantia, urbs Locrorum. Steph.

Hyapea, urbs Phocidis. Steph.

Hyas, vide *Hyades*, & *Hyanthes*.

Hyaſis, urbs Libyæ, quæ & *Oaſis*. Steph.

Hyba, vel *Hybadæ*, vicus in tribu Leontidis. Steph.

Hybanda, Joniæ olim inſula, poſtea maris receſſu continenti annexa. Plin. 2. 89.

Hybele, urbs juxta Carthaginem. Steph.

Hyberia, vide *Iberia*.

Hybernia, vide *Hibernia*.

Hybla, mons Siciliæ, thymi copiâ, ſalicum, & apibus abundans, unà cum op. ejuſdem nominis ab *Hyblo* rege dicto. Strabo à Dorienſibus conditâ ſcribit. Marr. 33. 105.

Quum dederis Siculos mediis de collibus Hyblæ
Cecropios dicas tu licet eſſe favos.

Silius lib. 14.

Tum quæ nectarea vocat ad certamen Hymettum
Audax Hybla favis.

Hinc *Hybleus*. Eclog. 1.

Hyblæis apibus florem depaſta ſalicti.

Mart. 11. 43.

Mella jubes Hyblæa tibi vel Hymettia naſci.

Porro tres *Hyblæ* in Siciliâ ponit Stephanus, de quibus vide Boch. Geograph. pag. 584. 593. 604.

Hyblon, Siciliæ regulus, qui Hyblæ civitati nomen fecit, quæ poſtea *Megara* dicta eſt. Steph.

Hybreas, inſignis Orator ex Mylaſſis Cariæ urbe, qui, cum pater nihil præter mulum lignarium, & mulionem reliquiſſet, illorum operâ aliquandiu nutritus Diotrephi ſophiſtæ operam dedit, tandemque ad Reip. gubernacula pervenit. Vide Strab. lib. 14.

Hybrianes, pop. circa Thraciam, à Scordiſcis inteſtati. Strabo.

Hyccara, op. Siciliæ, ubi Laidem meretricem natam aiunt. Ὕκκαρα βαρβαρικὸν χωρίον. Ita Plut. in Niciâ. Et Thucyd. lib. 6. πόλισμα Σικανικὸν μὲν, Ἐγεσταίοις δὲ πολέμιον. Itaque non placet quod apud Athenæum lib. 7. Timæus

nominis originem ex Græcâ linguâ arceſſens, *Hyccara* dici vult παρὰ τὸ τὰς πρώτας τῶν ἀνθρώπων ἐλθούσας ὅπι τὸν τόπον ἐχθὺς ἰυρεῖν τὰς καλαμίνας ὕκκας. Hycca pro Erythrino piſce Cyrenæorum eſt vox, alibi raro in uſu, præterquam apud poetas. Et ut ab *Hycca* fiat *Hyccara*, non patitur analogia. Denique barbari opidi vocabulum è Græco ſermone petere non licet. Proinde conſultius ex Punicâ linguâ deducas, quâ חוק כורא *Hek-caura* eſt *ſinus piſcis*, i.e *piſcoſus*, qualem eſſe ſinum Hyccaræ ex Fazello patet. Dec. 1. lib. 7.

Hyda, vel *Hyde*, op. Lydiæ ſub Tmolo monte. Hom. Il. 2. Sunt qui idem eſſe putant cum Sardibus. Strab. 13.

Hydara, Armeniæ maj. urbs. Strabo.

Hydarcæ, pop. Indici, qui contra Bacchum pugnaverunt. Steph.

Hydarnes, nobilis Perſa, qui Herodoto lib. 3. cum Dario in Magos conjuravit. Strabo lib. 11.

Hydaſpes, fluvius Aſiæ geminus; unus per Suſianam apud Suſam urbem fluens. Virg. Georg. 4.

Lydia, nec populi Parthorum, aut Medus Hydaſpes.

Alter Indiæ, terminus itineris Alexandri M. cùm Aſiam ſubjugaret, in Indum influens apud Nyſam urbem, cujus incolæ *Hydaſpii* Trogo dicuntur. Lucan. lib. 8.

Quà rapidus Ganges, & quà Nyſæus Hydaſpes.

Horat. Carm. 1. ——— *Quæ loca fabuloſus*
Lambit Hydaſpes.

Gemmiferum facit Seneca Tragædus.

Tepidis Hydaſpes gemmifer currens aquis.

Inde Claudiano *Hydaſpea gemma*. Idem Claud.

——— *Auriferum veniam poturus Hydaſpen.*

Seneca alibi. ——— *Ruraque dives cingat Hydaſpes.*

χρυσῆς etiam Nonno in Baſſaricis dicitur.

Hydæ, Lydiæ urbs, vide *Hyda*.

Hydia, Siciliæ op. Ptol. *Fontana murata* Nigro.

Hydiſſus, urbs Cariæ. Steph.

Hydra Lernæa, ſerpens erat 50 capita, unicumq; duntaxat corpus habens, ex quibus uno occiſo, duo alia ſtatim repullulabant. Ovidius Met. 9.

——— *Nec profuit Hydræ*
Creſcere per damnum, geminaſque reſumere vires.

Horat. *Non Hydra ſecto corpore firmior*
Vinci dolentem crevit in Herculem.

Item inſula Libyæ juxta Carthaginem. Steph. Alia Hadriatici maris. Pompon. Æolidis promunt. Straboni. Dolopum inſula Phavorino. Vide *Lyſimachia*.

Hydraſis, fluviolus prope Conſtantinopolim in Barbyſim influens. Nicetas; *Belgrado* Gyllio.

Hydramia, urbs Cretæ. Steph.

Hydrax, Africæ op. in reg. Pentapoleos. Ptol.

Hydrea, inſula juxta Troezenem. Steph.

Hydrela, urbs Cariæ. Steph.

Hydreuma, nomen variorum locorum, Æthiopiæ ſub Ægypto, & alibi. Plin.

Hydriacus, Carmaniæ flu. Ptol.

Hydrias, Aſiæ min. regio. Herodotus.

Hydrochous, ſignum Cœleſte, quod *Aquarium* vocamus.

Hydruntum, *Hydrus* Straboni ac Ptolemæo, totius Apuliæ metropolis, vetuſtate, ac civium fide atque animi magnitudine nobilis. Lucan. lib. 5.

Et cunctas revocare rates, quas avius Hydrus
Antiquuſque Taras, &c.

Item *Hydrus* mons urbi imminens, ac fluvius. Civitas *Otranto* dicitur.

Hydruſa, urbs Atticæ, Strabo; Eſt & una Cycladum inſularum, quæ *Andros* dicitur.

Hyela, op. Brutiorum in Calabriæ citer. orâ inter Blandam & Lampetiam, *Bonfatti* Barrio. Item Straboni urbs Lucaniæ excisa; vide *Velia*, & Caſaub. in Strab. pag. 99.

Hyettus, Bœotiæ urbs. Vide Steph.

Hyetuſſa, inſula in Cariæ orâ. Plin.

Hygeſſus, urbs Cariæ. Steph.

Hygennenſes, Aſiæ min. populi. Herodotus.

Hygeia, quæ & *Salus*, Æſculapii filia.

Ulcus habet quod habere ſuam vult quiſq; puellam,
Quod ſanare Critor, non quod Hygeia poteſt.

Hygiæa, Minerva à medendi arte ſic dicta.

Hygiana, Triphyliæ in Peloponneſo urbs. Polyb.

C. Julius *Hyginus*, Auguſti libertus, natione Hiſpanus, etſi nonnulli Alexandrinum putent, & à Cæſare Romam advectum, Alexandriâ captâ. Studioſè imitatus eſt Cornelium Alexandrum, Grammaticum Græcum, quem propter antiquitatis notitiam Polyhiſtorem multi vocarunt. Præfuit Palatinæ Bibliothecæ, fuitque familiariſſimus Ovidio Poetæ, & C. Aſinio conſulari hiſtorico, qui eum pauperem deceſſiſſe tradit, & liberalitate ſuâ quoad vixit ſuſtentatum. Scripſit de vitâ rebuſque geſtis illuſtrium virorum, præterea Exemplorum volumen, Gell. 1. 7. & 10. Item de urbibus Italicis, Servio, & Macrobio teſtibus. Genealogiarum quoq; libros reliquit, ut ait ipſe in poetic. aſtronomico, quo loco de Perſeo tractat. Commentarios quoq; in Virgilium, Πιμπτικὸν Cinnæ, de Agriculturâ, de Penatibus, de Proprietatibus Deorum, &c Hodie nihil Hygini habemus præter poeticon, & fabularem librum. Nam Gromatica, ſivè de limitibus conſtituendis, non hujus ſunt Hygini, ſed alterius, qui Trajani ætate vixit: ut ex ipſis Gromaticis videre eſt.

Hygris, civit. Sarmatiæ Europ. Ptol. *Sabardi* Villanov.

Hyi, Suſianæ populi. Plin.

Hylami, urbs Lyciæ. Steph.

Hylactor, nomen unius ex canibus Actæonis ἀπὸ τοῦ ὑλακτεῖν, i. e. à *latrando* impoſitum. Ovid. Met. 3.

——— *Acutæ vocis Hylactor.*

Hylæ, Phocenſium colonia, poſtea *Elæa* dicta. Suidas.

Hylea, ſive *Hylæa*, regio parva Sarmatiæ Aſiat. ad oram maris Euxini. Val. Flac. lib. 6.

Movit & Hyleâ ſupplex cum gente Syenen.

Hylæus, Centauri nomen à *ſylvis* deductum, qui à Pirithoo invitatus ad nuptias, viſâ puellâ permotus eſt, & cum violentus ei eſſe conaretur, à Lapithis prohibitus eſt. Virgil. Georg. 2.

Et magno Hylæum Lapithis cratere minantem.

Hor. 2. 12. *Nec ſævos Lapithas & nimium mero*
Hylæum. Item canis Actæonis.

Ovid. Met. 3. *Hylæuſque ferox nuper percuſſus ab apro.*

Hylas, filius Theodamantis, quem Hercules rapuit. Cùm enim ex Calydonia, occiſo Oenei pincernâ fugeret, veniſſetque cum Deianirâ & Hyllo filio ad Dryopes, & eſurienti puero, cùm Lichas pædagogus abeſſet, à Theodamante aliquid cibi poſtulaſſet, ille autem denegaſſet, arreptum unum ex bobus Theodamantis mactavit, atq; coxit. Quamobrem Theodamas, convocatis popularibus, arma adverſus Herculem movit: & quamvis in ea pugna pene oppreſſus fuerit Hercules, tamen victoriam obtinuit, & occiſo Theodamante Hylam filium ejus ſecum abduxit, quem poſteà unice dilexit, ſecumque cum reliquis Argonautis Colchos navigans duxit. Verum cum inter remigandum Hercules remum ſuum fregiſſet, unà cum Hyla navi egreſſus eſt, ut alium in Myſiæ ſylvis quæreret; Invaleſcente autem æſtu, cùm ſiti premeretur, Hylam cum urna ad Aſcanium flu. miſit, ut inde ſibi aquam afferret; Verum cùm ripa altior eſſet, quàm ut ſtans haurire poſſit, procumbens in pectus Hylas urnam è manibus amiſit: quam cum ſubito recipere conaretur, pondere ejus demerſus eſt; Quæ res poetis occaſionem dedit fabulandi, Hylam à nymphis fuiſſe raptum. Hercules a. cùm Hylas nuſquam compareret, caſum ejus tam ægrè tulit, ut relictis Argonautis, Myſiam totam oberrans, Hylam quæreret. Dionyſ. Perieg. verſ. 807. De Cio flu. loquens

Τᾧ ποτ' ὀπὶ περχθῆναι Ὕλαν ὑπαξάλο νυμφη
Ὀτρηρὴν διεράπονλα πιλωρίς Ἡρακλῆος.

Juv. Sat. 1. *Et multum quæſitus Hylas, urnamq; ſecutus.*

Stat. Sylv. 1. *Quantum non clamatus Hylas.*

Theocritus de *Hylâ*. ——Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσε.

Virg. Ecl. 6. *His adjungit Hylam, naut æ quo fonte relictum*
Clamaſſent, ut Linus Hyla, Hyla omne ſonaret.

Val. Flac. *Ruſus Hylan, & rurſus Hylan per longa reclamant*
Avia, reſpondent ſylvæ, & vaga certat imago.

Sed *Cui non dictus Hylas puer?* *Hylas* etiam hiſtrio, cujus meminit Macrobius lib. 2. Saturnal.

Hylatæ, Syriæ Cœles populi. Plin. 5. 23.

Hylates, Apollo colitur in Eryſthea urbe Cypria. Steph.

Hylax,

Hylax, canis nomen apud Virgilium.

——— *Hylax in limine latrat.*

Hyle, urbs Cypri ubi Apollo *Hylates* colitur, Item urbs Locrorum Ozolorum; & regiuncula inter Sabinorum, & Romanorum urbem. Steph.

Hyle, urbecula Bœotiæ, non longè à Thebis, de quâ, Strab. lib. 9. & Plin. 4. 7. Etiam Homerus ejus meminit Iliad. 2. Ὅσ᾽ ἐν Ὕλῃ ναίεσκε μέγα πλήτοιο μεμηλὼς,
Λίμνῃ κεκλιμένῳ Κηφισίδι, πὰρ δὲ οἱ ἄλλοι
Ναῖον Βοιωτοί. ———

Ubi Schol. Ὕλη πόλις Βοιωτίας. Unde apud Moſchum, Idyll. 3. verſ. 89.

Πίνδαρον ἠ πτολίεθρα τόσον Βοιωτίδος Ὕλας.

Ita enim locum iſtum legit Palmerius.

Hyleeſſa, Paros, una Cycladum ſic olim dicta. Eſt & Zacynthi epitheton apud Homerum. Steph.

Hyleates, Adiabenorum imperator, an. U. C. 801.

Hyllarima, Cariæ op. patria Hieroclis ex athletâ philoſophi. Steph.

Hyllienſes, Τύλις Stephano, gens Illyrica.

Hyllus, peninſula, vel promuntorium Liburniæ ad mare Adriaticum. Plin. *Capo ciſta*, teſte Nigro. Vide Steph.

Hylluala, vicus Cariæ, ubi Hyllus interiit, & Cares quidam templum Apollini ædificavit. Vide Steph.

Hyllus, fil. Herculis ex Deianira, qui Iolem, patre mortuo, uxorem duxit. Ovid. Met. 9. Hic poſtea cum cæteris fratribus, qui ex Hercule ſuperſtites fuere, ab Euryſtheo pulſus, Athenas confugit, ibique Miſericordiæ templum condidit, quod & accepti ab Athenienſibus beneficii teſtimonium, & miſeris in poſterum aſylum eſſet, & profugium. Item alius Herculis fil. ex Melita Ægæi flu. filia, à quo populi *Hyllienſes*. Eſt & fluvius Lydiæ in Hermum influens Straboni & Livio Phrygius dictus.

Hylonome, mulier ex genere Centaurorum, Cyllari uxor quæ mortuo marito, gladio ſuo incubuit. Ovid. 12. Metam.

Hymani, Liburnorum populi. Plin.

Hymenæus, Deus nuptiarum præſes, qui & *Hymen* dicitur, & conjunctis dictionibus *Hymen Hymenæus*. Hic Liberi patris, & Veneris, aut ut alii malunt Uraniæ fil. fuiſſe putatur, & primus certas nuptias inſtituiſſe. Nomen autem accepiſſe creditur ἀπὸ τῆς Ὑμένος, h. e. *à membrana*, quæ clauſtrum virginitatis eſſe, & primo coitu rumpi putabatur. Quanquam anatomicæ rei periti negant in virginum diſſectionibus pelliculam ejuſmodi ullam inveniri. Alii virum Atticum fuiſſe volunt qui raptas à latronibus virgines parentibus intactas reſtituit: Ideoq; nuptiis ejus nomen invocari, tanquam defenſoris Virginitatis, vocemque hanc nuptialem factam apud Græcos, quemadmodum Romani in nuptiis Virginalibus *Thalaſſii* nomen invocant. Alii dicunt eum fuiſſe juvenem, qui die nuptiarum ruina oppreſſus, interiit, unde poſteà inſtitutum eſt, ut expiationis gratia nominaretur in nuptiis. Non raro quoque Poetæ *Hymenæos* ponunt pro nuptiis. Virgil. *Pergama cum peteret inconceſſoſque Hymenæos.* Obitèr emendabis Claudianum de Raptu Proſerp.

——— *Nimbis Hymenæus hiulcis*
Intonat. ———

Mirum enim eſt Hymenæum intonare, & Jovis τῷ βασιλεῖ officio fungi, quare *Hymenæon* legendum putat Nicol. Heinſius, ut ad Jovem referatur. Apul. Met. 4. *Tota domus lauris obſita, tædis lucida obſtrepebat Hymenæum.* Heſych. Ὑμέναιος, γάμος, ἢ ᾠδὴ ἐπιγαμίου. Nihil frequentius poetis hac locutione, Statius genethliaco Lucani.

Et veſtros Hymenæon ante poſtes
Feſtis cantibus ipſe perſonabo.

Ovid. Met. 12.

Ecce canunt Hymenæon, & ignibus atria fumant.

Seneca in Troad. *Tritonum ab alto eccinit Hymenæum chorus.* Muſæus. Οὐχ᾽ Ὑμέναιον ἀείδε πατὴρ, &c.

Item nomen viri, qui à Chriſtiana fide excidit. 2 Tim. 2.

Hymettus, mons Atticæ opibus, & optimi mellis copiâ abundans. Martial. lib. 7.

Paſcat & Hybla meas paſcat Hymettos apes.

Juv. Sat. 13. ——— *Dulcique ſenex vicinus Hymetto.*

Stat. lib. 12. ——— *Et olentis arator Hymetti.*

Strabo lib. 9. Ὁ δὲ Ὑμηττὸς ἦ μέλι ἄριστον ποιεῖ. Pauſanias. Καὶ Ὑμηττὸς σε φυῇ νομὰς μελίττιας ὄπαζε εἰσάπαξ. Dioſcorides. Μέλι πρωΐσιον τὸ Ἀττικὸν, ἢ τότε τὸ Ὑμήττιον καλούμενον. Silius lib. 2.

Aut ubi Cecropius formidine nubis aquoſæ
Sparſa ſuper flores examina tollit Hymettos.

Val. Flac. lib. 5.

Florea per verni qualis juga uxit Hymetti
Aut Siculâ ſub rupe cohors.

Ex hoc monte marmora pulcherrima effodiebantur. Plinius, *L. Craſſus orator primus peregrini marmoris columnas habuit Hymettias.*

Hymnus, Nicæam amavit. Nonnus Baſſaricôn, lib. 15.

Οὔνομά οἱ πόλιν Ὑμνῷ, ὃς ἀγχιάλοιο μέσην ὕλης
Ἰμερτὰς ἀέρμονι βίᾳ παρὰ γείτονι κύρῃ.

Hynidos, Aſiæ min. in Mœonia op. Plin.

Hyope, urbs Matienorum. Steph.

Hyops, urbs in Iberiâ Cherſoneſi, non procul à Leſyro fluvio. Steph.

Hypacyris, flu. Scythiæ Europ. qui cum Gerrho in Carciniten ſinum Mæotidis influit, *Deſna*, Peucero teſte.

Hypæa, Maſſilienſium inſula, una Stoechadum. Plin. 3. 5.

Hypælochi, gens Moloſſica. Steph.

Hypæpa, Stephano & Straboni, Lydiæ op. Veneri ſacrum, inter Tmolum mont. & Cayſtrum flu. ſed Pauſaniæ & Ovidio plurium. Ovid. Met. 11.

Tmolus in aſcenſu; clivoque extenſus utroque
Sardibus hinc, illinc parvis finitur Hypæpis.

Hypæſia, Peloponneſi regio circa Arenen. Strabo.

Hypania, op. Peloponneſi, *Epina* Straboni, vel *Hypana* eidem.

Hypanis, flu. Scythiæ ex magnâ palude profluens, ſapore dulciſſimo, donec ad quadrageſimum milliare miſcetur ei exiguus fonticulus (*Exampæum* nominat Herodot. lib. 4.) qui ſuâ amaritudine totum corrumpit Hypanim. Ovid. Met. 15.

Quid? non & Scythicis Hypanis de montibus ortus,
Qui fuerat dulcis ſalibus vitiatur amaris.

Virgil. Georg. 4.

Saxoſumque ſonans Hypanis, Myſuſque Caicus.

Hyparinus, Dionis fil. Siciliæ Imperator duobus annis paternum regnum obtinuit.

Hypaſis, Indiæ flu. Alexandri M. terminus. Plin.

Hypata, Theſſaliæ civitas. Steph.

Hypates, flu. Siciliæ prope Camerinam. Silius. *Pauperis alvei Hypaten*: quod corruptum pro *Hipparin* putat Cluver.

Hypatia, mulier Alexandrina, Theonis geometræ filia, uxor Iſidori philoſophi, ſub Arcadio Imp. Profeſſa eſt Alexandriæ varia diſciplinarum genera, magno & frequenti auditorio, convolantibus undique diſcipulis. Suidas, & Socrates 11. 12.

Hypatius, per ſeditionem Imperator factus, cum cæteris ſeditionis principibus, morte punitus eſt. Procop. l. 1. Item Conſul cum Euſebio, an. U. C. 1112. Alius Conſul cum Patricio, an. U. C. 1253.

Hyperborei, populi, & montes qui & *Riphæi*, ultra Scythiam, teſte Ariſtotele. Veteres hos circa Tanais flu. fontes deſcribunt, cum ibi maxima ſit planities. Argumenti ratio poſtulat (inquit H. Jacobius) ut in Hyperboreorum ſedes inquiratur, quarum certitudo celebritati gentis haud reſpondet. In quorum nomine præpoſitio Ὑπὲρ veteres vexavit. Plerique exponunt *ultra Boream ſitos*. Herodotus παρ᾽ οἷς ὁ Βορέης ἐ πνεῖ. Orpheus Argonaut. paulo incommodius πνέμους omni vente carentes, de Riphæis vel Hyperboreis. Herodotus admittit dubitantèr, quia tum eſſent etiam pari jure Ὑπερότιοι, qui nulli dantur. Sed hanc dubitationem Eratoſthenes apud Strabonem lib. 1. eludit facetè. Strabo ipſe aliam viam ſecat, cui ὑπὲρ adornat ſuperlativum gradum, unde Ὑπερβορέους exponit βορειοτάτους, ut in his apud Æſchylum, Sophoclemque ὑπέρτατος, *amariſſimus*, ὑπέρξηρος *aridiſſimus*. Caſaubono rectè adnotante, præterquam quod illi apud Æſchylum in Supplic, Ὑπερβορέη τύχη exponitur *Fortuna quæ flat admodum ſecunda.* Cum ſit *Fortuna Hyperborealis*, vel *Hyperboreorum*. Nempe doctiſſimo viro non ſuccurrebant, quæ de ſummâ pace ac opulentiâ eorum

prædicantur. Hecatæo apud Diodorum regio Hyperboreorum dicitur νῆσος *insula* libro ſecundo. Ἐν τοῖς ἀντιπέραν τῆ Κελτικῆς τόποις κῆ τὴν Ὠκεανὸν εἶναι νῆσον ὐκ ἐλάττω τῆ Σικελίας, ταύτην ὑπαρχὴν μὴν κῆ τὰς ἀρκτους, καλοικεῖσθαι δὲ ὑπὸ τῶν ὀνομαζομένων Ὑπερβορέων, ὐπὸ τῆ πορρωτέρω κεῖσθαι τῆ Βορείου πνεύματος, ὅσαν δ' αὐτὴν ὐυγείου τε κῆ παμφόρου, εἶτι κῆ ὐκκρασία διαφέρουσαν, δυσὶς κατ' ἔτος ἐκφέρειν καρπούς. Μυθολογοῦσι δ' ὡ αὐτῆ τὸν Λάτω γεγονέναι, διὸ κῆ τὸν Ἀπόλλωνα μάλιστα τῶν ἄλλων θεῶν παρ' αὐτοῖς τιμᾶσθαι. At communiter eſt regio Riphæis montibus incluſa & interſepta. Inde Sophocles appellavit *Apollinis hortum* elegantiſſimè, apud Strab. lib. 7. de Boreâ Orithyiam raptam auferente.

Τὸν τε Πόντον πάντα τὸν ἐχαλὰ χθονὸς,
Νυκλός τε πηγὰς, ἐρεχθῆ τ' ἀναπτυχὰς,
Φοίβε τε παλαιὸν κῆπον.

Stephanus de Urbibus: Ῥιπαῖα, ὄρη Ὑπερβορέων. Mela 3. 5. *In Aſiatico litore primi Hyperborei ſuper Aquilonem Ripheoſque montes ſub ipſo ſiderum cardine jacent: Ubi Sol non quotidie*, &c. Totum non exſcribimus, quia breviter in omnibus cum Plinio convenit, quem ſis vide lib. 4. cap. 12. & lib. 6. cap. 17. Scriptor Argonauticus (qui ſub Orphei nomine ambulat, quem Onomacritum ſortilegum docet fuiſſe Tatianus, familiarem & Xerxi Perſarum regi, teſte Herodoto, & Theognidi Poetæ, ut probabiliter affirmat Scaliger) de ſitu Hyperboreorum vel Riphæorum inter veteres exactiſſimè ſcribit. Ille Peplum Argonauticum non ὐ τῆ ἔσω θαλάσσῃ *mari interiori*, vel *mediterraneo* (ut Apollonius facit, quem ſequitur Val. Flaccus) verum ὐ τῆ ἔξω θαλάσσῃ *mari exteriori*, vel Oceano longè doctius perducit. Unde facit Argonautas à Mæotide palude rectà in Aquilonem (nempe qu. per Tanain flu.) verſ. 1075. ferri ad Ὑπερβορέους & Ῥιπαίους ὀρίλλους, ac inde διὰ στενοῦ ῥέθρου *per anguſtum fluvium* (Riphæum ſcilicet) Oceano potitos, quem mortales vocant Κρόνιον πόντον, νεκρὴν τε θάλασσαν. Tum

Νῆα μολεῖν ἴδυν ὅθι δέξιον αἰγιαλοῖο
Ἀγκαῖος. ——

Argo navem in dextra litorum Ancæus gubernabat, delatam ad Μακεδόνες, quorum longævitas & mitis affluentia, tum Juſtitia & Sapientia Αἰσιμά τε ῥίζῃ, πιστωμένα τ' ἐξαρτυτὴν verboſius ibi celebrantur, ut non alios ab Hyperboreis aliorum authorum eſſe ſuſpicemur: Hinc ad Κιμμερίους æternâ nocte inſignes ex montibus Solarem lucem impedientibus, ab Ortu Meridie & Occaſu, quos nominat.

Ἐν μὴν γὰ Ῥιπαίων ὄρων, κῆ Κάλπιος αὐχὴν
Ἀνλολίας εἴργει. ὄπακλλαι δὲ πελώρη
Ἄσσον ὀπακιάουσα μεσημβρινὸν ἡέρα Φλέγει.
Δείελον αὖ κρυπτῆσι φάος τανυηκέες Ἄλπης.

In quâ frigidâ reg. eſt χρυσοφόος Ἀχέρων, fluvius, in cujus ripâ ſunt arbores. —— Οἵσί τε καρφὼς,
Βήβρυθι νύκτας τε κῆ ἡμαλὰ συνεχὲς αἰεί.

Item urbs Ἑρμιονία, unde ad Ἄιδαο πύλας navigatur. Hinc per φίλαγρος Ἀτλαντικὸν ad νῆσον Ἰερίδα, & νῆσον Πευκήεσσαν Cereri ſacram, perpetuâ nube cinctam, ex ſolidâ & celſâ rupe conſtantem, ideoque importuoſam navibus. Inde ad Circes inſulam.

—— Λυκαῖον πρὸς χέρσον.

Unde mox. —— Ἀνάστομα Τιρηνσσοῦ
Ἰκόμεθα, σήλαισι δ' ἐπίλσμιον Ἡρακλῆος.

Per fretum Gaditanum mari mediterraneo reſtituuntur Argonautæ. Periplum hunc explicantem vide Hen. Jacobium in *Philologiæ ἀνακαλυπτηρίῳ* pag. 83. Porro apud Pindarum Pyth. 10. inſignis eſt Hyperboreorum tum religio tum conditio. Apollini ſuo ſacrificant κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας, *illuſtres aſinorum victimas*, ubi Deus γελᾷ δ' ὁρῶν ὑβρεν Ὀρθιῶν κναθμῶν ridet videns procacitatem arrectarum beſtiarum. Quam Aſininam ſalacitatem capere non potuit omnium cum Scholiaſte Græco reliquorum interpretum inſulſitas. Conditio talis. Perpetuæ Virginum choreæ, Lyrarum, Tibiarumque ſonitus, ex auratâ lauro coronæ, Epulationes, Morborum & Senectutis Laborum & belli vacuitas: Quæ felicitas Ὑπερβορέων fingi creditur, qualis aurei ſeculi, & inſularum Fortunarum. Unde Æſchylus *Coëph*: adagialiter uſurpat de proſperrimo rerum ſtatu.

Ταῦτα μὴν ὦ πεῦ, κρείσσονα χρυσῦ,
Καὶ Ὑπερβορίης μείζω γε τύχης.

Hyberboreos hoſce è Titanibus oriundos tradit Pherenicus, quod illis in locis habitare perhibentur, quò Titanes cum Saturno profligati fugiſſe credidit antiquitas. Romani tandem de Palatii ſui, vel montis Palatini nomine inquirentes, Hyperboreorum cognationem ſibi vendicant. Feſti Abbreviator: *Alii quod ibi Hyperborei cujuſdam filia Palanto habitaverit, quæ ex Hercule Latinum peperit.* Nec aliter Solinus cap. 1. Dionyſ. Halicarn. lib. 1. de Hercule: Λαβόντα δὲ ὐκ τινὸς Ὑπερβορέου κόρης, ἣν (πατρὸς εἰς ὁμηρείαν δοθέντα) ἐπιγάμου. Puellæ nomen Græcè concipitur ἡ Φαλαντὼ Salmaſio, verius autem ἡ Παλλαντὼ Scaligero, quia conſtanter eſt in Virgilio.

Pallantis proavi de nomine Pallanteum.

Ad ſummum: Quando hæc ſunt ἀσύσταλα, ſitus quidem ſub vertice Borealiſſimus, ac beata cœli, ſolique temperies; Hyperboreorum ſedes adhuc penitus ignorantur, nec ulla vetus Geographia, vel nova verè definit. Unde adagialitèr *In montibus Hyperboreis* eſt idem quod *extra mundum*, vel *in ſolâ mentis imaginatione.*

Hyperdexion, regio Leſbi, ubi Jupiter *Hyperdexios* & Minerva *Hyperdexia* coluntur. Steph.

Hyperea, fons Meſeidis, & urbs Siciliæ. Steph.

Hyperechius, Alexandrinus Grammaticus ſub Principe Marciano; ſcripſit artem Grammaticam, de nominibus, de verbo, & Orthographiâ. Suidas.

Hypereſia, urbs Achaiæ, ab *Hyperete* Lycaonis filio. Steph.

Hyperia, Theſſaliæ fons. Strabo. Urbs in Theſſaliâ. Homer. Phœacum opidum, Heſych. Siciliæ urbs. Euſt.

Hyperides, Athenienſis, unus ex decem oratoribus clariſſimis, æmulus quandoque Demoſthenis, accuſatuſque ab eo ſuper rapinâ pecuniæ, deinde cum eo damnatus juſſu Antipatri, aufugit in Æginam. Plut. in Demoſth.

Hyperion, aliis Solis pater, aliis Sol ipſe, quod *eat ſuper terras*; Diodorus Saturni fratrem facit Cœli filium, qui Solis ac Lunæ aliorumque aſtrorum motus, horaſq; primus obſervavit. Frequens eſt Solis Epitheton apud Hom. Inde *Hyperionii currus* Val. Flacco.

Hyperis, Perſiæ fluvius. Plin.

Hypermneſtra, una ex 50 Danai filiabus, quæ cum totidem Ægypti filiis nupſiſſent, juſſæque eſſent à patre primâ nocte maritos interficere, ſola ex omnibus maritum ſuum Lynceum nomine ab inſidiis liberavit, qui poſtea Danaum occidit. Extat inter epiſtolas Ovidii una Hypermneſtræ ad Lynceum virum ſuum.

Hyperochus, plerisq; auctor creditur hiſtoriæ Cumanæ carmine contextæ. Athen. lib. 13. Pauſan. in Phoc.

Hyphæus, Campaniæ mons. Plut. in Syllâ.

Hyphormus, Achaiæ portus. Ptol.

Hypobarus, Indiæ flu. juxta quem arbores electrum ferunt. Plin.

Hypochalcis, urbs Ætoliæ, ſub Chalcide monte. Steph.

Hypodromus, urbs Æthiopiæ. Ptol.

Hypothecæ, vocatæ ſunt Potniæ in Bœotia. Steph.

Hyppius, urbs & flu. ſub Ponticâ Heracleâ, vide Stuckium ad Arrian. pag. 126. Ibidem *Hyppii montes*. Steph.

Hypſa, flu. Siciliæ. Sil. lib. 14.

Nec non qui potant Hypſamque Alabinque ſonoros.

Aliis *Hyſpa*.

Hypſea, mulier quædam infamis notæque cæcitatis, de quâ Horat. —— *Nec corporis optima Lynceis*
Contemplans oculis, Hypſeâ cæcior, illa
Quæ mala ſunt ſpectet.

Hypſelis, vicus Ægypti, unde *Hypſelitæ*. Sunt etiam *Hypſelitæ* in vico quodam Thraciæ. Steph.

Hypſenor, filius Dolopionis, qui erat Sacerdos Scamandri, in tanto honore habitus, ac ſi Deus quidem eſſet, Illum Eurypylus in bello Trojano interemit. Hom. Il. 5.

Hypſeus, filiam habuit *Cyren* quæ *Cyrenæ* in Africâ nomen dediſſe exiſtimatur. Steph.

Hypſicratea, uxor Mithridatis regis, quæ Perſico habitu induta, & in habitum virilem reformata tonſis capillis, victum à Cn. Pompeio Mithridatem per efferas gentes fugientem, animo pariter & corpore indefeſſo ſequuta eſt. Volater.

Hypſicrates, Phœnicum res eorum linguâ perſcripſit,

Auctor

Auctor Tatianus Orat. ad Gentes, & ex eo Euſebius lib. 10. Præp. Evangel. Alius ſine dubio *Hypſicrates* eſt Grammaticus, cujus meminit Varro lib. 4. de L. L. & Steph. in Ἀιθίοψ, & Gellius 16. 12. ubi eum compoſuiſſe ait, *libros ſane nobiles ſuper his quæ à Græcis accepta ſunt.*

Hypſile, Ægypti urbs. Ptol. *Hyſopis* Antonini eſt, ut Simlerus ſcribit.

Hypſipyle, Lemni regina, Thoantis filia, quæ cum reliquæ mulieres ejus inſulæ viros, cognatoſque omnes ex communi ſententiâ occidiſſent, ſola patrem ſervavit: Ob quam pietatem à Lemno ejecta, capta fuit à piratis, & Lycurgo Nemeæ regi vendita: à quo liberaliter habita fuit, & nutriendo filio ejus præpoſita. Nam paulo ante fugam gemellos pepererat, quos conceperat ex Jaſone, quem in Colchos navigantem hoſpitio ſimul & lecto exceperat. Poſtea cum Argivis ad Thebanam expeditionem proficiſcentibus, Langiam fontem oſtendiſſet, & Archemorum alumnum humi depoſuiſſet, eâ abſente adrepens ſerpens puerum interemit: quo nomine cùm à Lycurgo ad ſupplicium quæreretur, ab Adraſto, cæteriſque Argivis ſervata eſt. Statius lib. 4. & 5. Thebaidos. Inde *Hypſipylæus*, ut *tellus Hypſipylæa* pro Lemno, apud Ovidium.

Hypſizorus, mons circa Pallenem. Plin.

Hypſus unus, Lycaonis filius, condidit Thyræum Arcadiæ civitatem. Steph. in Θυρεῖον. Item Arcadiæ urbs. Steph. ex Pauſaniâ.

Hyrcania, regio Aſiæ, variis nominibus hodie nominata, magna ex parte plana, & præclariſſimis urbibus adornata, quarum celeberrimæ ſunt *Talebrota*, *Samaria*, *Carta* & *Tape*: adeo fertilis & opulenta, ut vitis vini metretam ferat, & ficus ſexaginta modios ficuum, frumentum ex ſemine naſcatur quod cadit ex culmo, in arboribus mellificetur, profluat mel ex oleis. Habet ab Oriente mare Caſpium, à merid. Armeniam, à Sept. Albaniam, ab occ. Iberiam. In eâ regione pantheræ, pardi & tigres abundant, cum ſylvis aſpera ſit. Virgil. Æn. 4.

Hyrcanæque admorunt ubera tigres.

Inde *mare Hyrcanum*, quod & *Caſpium* dicitur. Prop. 2. 13.

Num jam, dura, paras Phrygias nunc ire per undas
Et petere Hyrcani litora nota maris?

Hyrcanus, Joſephi filius, ſibi mortem conſcivit. Joſ. Ant. 11. 5. Item alius, qui & *Joannes*, dux Judæorum 4. An. U. C. 621. Hebræorum primus peregrinos alere incœpit, Idumæam ſubegit. Joſ. Ant. 13. 13. Samariam funditus delevit. Idem 16. 17.

Hyreus, ruſticus quidam Bœotius, qui cum Jovem, Mercurium, ac Neptunum hoſpitio ſuſcepiſſet, juſſus petere quicquid vellet, mox voti compos futurus, reſpondit quidem, ſe nihil æquè cupere ac filium, uxorem tamen ducere nolle. Quo intellecto tres Dii in bubulum tergus, quod ille juvenco detraxerat, quem Jovi recens immolaverat, lotium reddidere. Ex quo decimo menſe natus eſt puer, quem illi ἀπὸ τῆ οὐρῆ, *ab urinâ*, *Urionem* vocavere; qui deinde primâ literâ immutatâ, dictus eſt *Orion*. Hyginus vero Fab. 195. vult *Hyreum* regem fuiſſe, non ruſticum.

Hyrgis, flu. Scythiæ Europæ in Tanaim influens, qui incolis *Scoſna* dicitur, teſte Mercatore.

Hyria, op. Iſauriæ, ad Calycadnum flu. Seleuciæ urbi vicinum; pop. *Hyrienſes*. Plin. & Liv. Item eadem quæ *Paros*. Steph.

Hyria, Bœotiæ reg. circa Aulidem cum op. cognomine apud Hom. Strab. Plin. & alios. Ovid. Met. lib. 7.

Inde lacus Hyries videt & Cyceia Tempe.

Hyrie, promunt. Bithyniæ ad Boſp. Thracium circa Chalcedonem urb. quod & *Euron* vocatur. Steph.

Hyrium, op. Apuliæ Dauniæ maritimum ad Gargani montis radices, *Hyria* Herodoto, *Rhode*, teſte Nigro.

Hyrmine, op. Peloponneſi in Elide. Steph.

Hyrnithium, parva reg. in Epidauro, cui nomen dedit *Hyrnitho* filia Temeni. Steph.

Hyrtacus, urbs Cretæ. Steph. Item *Hyrtacus*, à quo *Hyrtacides*. Virgil. Æn. 9. vir Trojanus ex Idâ monte, qui filium habuit Niſum Æneæ comitem.

Hyſaeis, inſ. parva ac magna Æthiopum. Steph.

Hyſbe, urbs Lydiæ. Steph.

Hyſcena, urbs Illyrici. Steph.

Hyſia, urbs Bœotiæ, colonia Hyreorum. Thucyd. lib. 3. à Nycteo, Antiopes patre, condita. Eſt & alia regia ſedes Parthorum. Item vicus Argivus Thucydidi, Characi vero civitas. Item Arcadiæ urbs. Steph.

Hyſtaſpa, populi Perſici. Steph.

Hyſtaſpes, Darii Perſarum regis fil. ex Atoſſâ Cyri filiâ. Herod. lib. 7. Fuit & ante hunc alter eodem nomine Arſamenis filius, & jam dicti Darii pater, de quo Herod. lib. 2.

Hyſſus, portus & flu. Cappadociæ circa Ceraſuntem urb. fluens. Ejus mem. Arrianus in Periplo. Ptolemæus & Sophronius in vitâ Matthiæ his verbis: Ἐν τῇ διατρίβῃ Ἀιθιοπίᾳ (lege Καππαδοκίᾳ) ὅπου ἡ παρεμβολὴ Ἀψάρου καὶ Ὕσσου λιμήν.

Hytenna, urbs Lyciæ. Steph.

Hythmitæ, pop. juxta Liburnos. Steph.

I A.

JA, nomen min. filiæ Atlantis. Arnobius lib. 5. *Nonne illarum repetitio lanarum eſt, quibus Ja deficientem contexit*, &c. Ita Meurſius. *Ja* enim Attidem expirantem lanâ contexit, non Mater magna. Arnobius ante. *Virgo ſponſa quæ fuerat quam Valerius Pontifex Jam nomine fuiſſe conſcribit, exanimati pectus lanis mollioribus velat.*

Jabadiu, Εοi Oceani inſ. Ptol. lib. 7. cap. 2. Ἰαβαδίου, ὁ σημαίνῃ χερσῆς νῆσος. Εὐφορωτάτη δὲ λέγεται ὁ νῆσος εἶναι, ᾗ ἔτι πλέῖστον χρυσὸν φοιεῖν, ἔχειν δὲ μητρόπολιν ὄνομα Ἀργυρῆν διὰ τοὺς ἐνταυθοῖς φόρους. *Jabadiu*, i. e. *Jaba diu* ſive inſula *Juva*. Perſis enim ac Indis *diu* inſulam ſonare, nemo eſt qui neſciat; Et inde dici inſulas *Maldivas*, *Anchedivas*, *Serindivam*, &c. Sed quia *hordei inſula* explicatur, putat Bochartus verum nomen olim fuiſſe *Jabaddiu*, & alterum D. excidiſſe ad vitandam κακοφωνίαν. Quæ conjectura nititur Arabicâ voce יבר *Jabad*, vel אבר *aibad*, quâ ſignificatur herba, aut ſeges hordeo ſimilis jumentis ſaginandis deſtinata.

Jabel, fil. Lamech ex Ada uxore. Gen. 4. Lat. *defluens*, ſive *apportans*, vel *inveteraſcens*, aut *germinans*, ſive *jubilæus*, aut *buccina*.

Jabes, pater Sellum. 4 Reg. 15. Hebraicè יבש, i. e. *ſiccitas*, vel *confuſio*.

Jabes, nomen loci. 1 Par. 2. Hebraicè יעבץ, i. e. *triſtitia*, ſive *dolor*. Eſt & nomen viri. 1 Par. 4.

Jabes Galaad, civitas in tribu Benjamin. Jud. 21. Lat. *ſiccitas*, vel *confuſio acervi teſtimonii*.

Jabin, rex Hazor. Jud. 4. Lat. *intelligens*, vel *ædificans*.

Jabis, vel *Jabiſſus*, nomen urbis apud Stephanum ex Joſepho.

Jabnia, civitas Philiſtæorum. 2 Par. 26.

Jaboc, i. e. *evacuatio*, vel *diſſipatio*, aut *lucta*, nomen vadi in Jordanem profluentis Gen. 32.

Jacar, i. e. *tribulatio*, aut *labor*, vel *ablatio poſſeſſionis*, aut *nidi*, filius Eſer filii Seir. 1 Par. 1. qui Gen. 36. dicitur *Acan*.

Jacanam, i. e. *poſſidens populum*, ſive *nidificatio populi*. Locus in Carmelo. Joſ. 12.

Jacca, urbs Hiſp. Tarrac. ad montium Pyrenæorum radices. Populi *Jaccetani*. Ptol.

Jacchus, unus ex Bacchi nominibus ἀπὸ τῆ ἰάχειν, i. e. à *vociferando*. Euſtathius ad finem Iliados α: Ἴακχον (inquit) τὸ ἠχεῖν, ᾗ ἰάχειν λέγεται καὶ ἐνθουσιαστικῶς, ἀφ' ὧν καὶ Ἴακχος ὁ μόνον ὁ ὅτι Διονύσου ἦχος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἠχῶν. Solent enim Bacchæ Liberi patris Orgia celebrantes omnia inconditis clamoribus implere. Et quoniam Bacchus vini præſes eſſe creditur, non raro *Jacchum* poetæ pro vino uſurpant. Virgil. Ecl. 6.

Inflatum heſterno venas, ut ſemper Jaccho.

Jachan, nomen viri. 1 Par. 5. Hebr. יעכן i. e. *conterens*, vel *comprimens*, ſive *ablatio baſis*.

Jachin, Hebr. יכין i. e. *præparans*, ſive *præparatio*, vel *firmitas*. Fil. Simeonis filii Jacob. Gen. 46. Item columna

in porticu Solomonis. 1 Reg. 7. Nomen item ſacerdotis 1 Par. 9.

Jachim, fil. Semei. 1 Par. 9.

Jacob, fil. Iſaac, Lat. *ſupplantator*, quòd ex utero exiens fratrem Eſau plantâ pedis arreptum teneret, quem poſtea etiam non ſine Dei providentiâ ſupplantavit. Deinde *Iſrael* dictus eſt, i. e. *Dei princeps*, in celebri illâ cum angelo luctâ, quam deſcribit Moſes Gen. 36.

Jacoba, nomen principis. 1 Par. 4. Item muliercula quædam apud Rhodiginos, ex cujus ventre immundi ſpiritus interroganti futura prædicebant. Cal. Rhod.

Jacobus, Apoſtolus, frater Joannis Evangeliſtæ, quorum pater Zebedæus dicebatur. Matth. 4.

Jacobus Stuartius, rex Scotiæ, cujus nominis plures fuere, quorum ſextus & ultimus rex Britanniarum, An. Dom. 1603.

Jada, i. e. *ſciens*, vel *cognoſcens*, filius Onan. 1 Par. 2.

Jadaia, nomen viri. 1 Eſdr. 2.

Jadan, propheta. Joſeph. Ant. lib. 8. cap. 8.

Jaddus, fil. Joannis, ſummus ſacerdos apud Judæos.

Jaddo, i. e. *manus*, *poteſtas*, vel *confeſſio ejus*, nomen viri. Eſdr. 2.

Jadder, flu. Dalmatiæ in Adriaticum mare ſe exonerans, juxta quem eſt op. *Jadera* Apolloniæ, & Salonæ vicinum, hodie *Zara*, Venetis ſubditum. Lucan. lib. 4.

Et tepidum in molles Zephyros excurrit Jadder.

Jadias, i. e. *ſimul*, vel *ſolus dominus*, aut *gaudium*, ſive *acumen domini*, vel ex Syro & Hebræo, *unus Dominus*. Nomen viri. 1 Par. 27.

Jadibel, fil. Benjamin. 1 Par. 7. qui Gen. 46. dicitur *Aſbel*. Lat. *ſcientia*, vel *cognitio Dei*.

Jadon, i. e. *judicans*, *litigans*, vel *manus ejus*, nomen viri. Nehem. 3.

Jætia urbs Siciliæ. Steph.

Jagath, Maurit. Ting. urbs. Ptol. *Terga* Caſtaldo.

Jagur, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15. Lat. *colonus*, vel *advena*, ſive *timens*, vel *congregans*.

Jahaddai, nomen viri. 1 Par. 2. Lat. *ſimul*, aut *ſolus ego*, ſive *acutus*, vel *gaudens*.

Jahala, nomen viri. 1 Eſdr. 2. Lat. *aſcendens*, aut *damula*, vel *caprea*.

Jahath, i. e. *confractus*, aut *formidans*, vel *ſtupens*, fil. Lobni. 1 Par. 6. Filius Raia. 1 Par. 4. Præpoſitus inſtaurantibus templum de filiis Merari. 1 Par. 34.

Jahaziæ, i. e. *viſio Domini*. Nomen viri. Eſd. 10.

Jahaziel, Sacerdos. 1 Par. 16. Filius Hebron. 1 Par. 23. Filius Jahath. 1 Par. 24.

Jahel, uxor Heber Cinæi. Jud. 4.

Jahelel, i. e. *expectans*, aut *orans Deum*, ſive *incœpit Deus*. Filius Zabulon. Gen. 46.

Jahiel, nomen viri. 1 Par. 15. Lat. *vivit Deus*.

Jair, i. e. *illuminans*, vel *illuminatus*, fil. Segub. 1 Par. 2. Item Judex Iſraelis. Jud. 10. Item loci nomen. Joſ. 13.

Jairus, nomen viri. Marc. 5.

Jalemus, Calliopæ fil. infelix, nulliuſque pretii homo, præſertim in cantu ſupra modum frigidus, unde pro cantilenâ lugubri poni ſoler. Apollon. Arg. lib. 4.

Παντύχιοι ἰλίσκανον Ἰάλεμον ἀδυεκηλο.

Athen. lib. 14. Ἐν γάμοις Τιμαιος, οἱ δὲ πένθεσιν Ἰάλεμος. Vide Henricum Stephanum in Ἰάλεμος.

Jalaleel, nomen viri. 1 Par. 4. Lat. *laudans Deum*, vel *illuminatio Dei*.

Jalmenus, vide *Aſcalaphus*.

Jalon, i. e. *manens*, vel *murmurans*, fil. Eſra. 1 Par. 4.

Jalyſus, Rhodi urbs. Mela lib. 2. Hæc Telchinas olim aluit, maleficum genus hominum, & præſtigiis infame. Ovid. Met. 7. Plin. 5. 31. Cic. 3. de N. D. Quid Jalyſus fuerat, ſunt qui dubitant. Moſellanus venatorem fuiſſe ſuſpicatur, quòd cum cane pingatur. Sunt qui Satyrum hoc cognomine fuiſſe putent, alii Bacchum, qui à Rhodiis ita vocaretur. Erat autem Cercaphi fil. qui urbi cognomen dedit, quæ Ἰάλυσος Stephano dicitur. Porro hæc urbs olim *Achæa* dicebatur. Ergias Rhodius apud Athen. lib. 8. Οἱ περὶ Φάλανθον ἐν τῇ Ἰαλυσῷ πόλιν ἔχοντες ἐχυρὰν ἐκάλουν Ἀχαίαν. Diodorus lib. 5. de Heliadis: Κατοικῆσαι ἐν τῇ Ἰαλυσίᾳ κλισιάδες πόλιν Ἀχαίαν. Senſus eſt, Achæam urbem, quam condiderant Heliadæ, primi Rhodi incolæ, eandem eſſe quam Jalyſum, à quâ inſulæ pars *Jalyſia* dicta eſt. Nempe qui Heliadis ſucceſſerunt Phœnices priſcum Achææ nomen mutaverunt in Jalyſum, ad vitandam *δυσφημίαν*. *Achæa* enim *triſtitiam*, atque *animi mœrorem* ſonat. Heſychius: Ἀχαίας, λύπας. Item Ἀχαία, ὄνειδος Δήμητρος ἀπὸ τῆς κόρης ἀχὰς, ὅπερ ἐποιήσατο ἀπαζηθεῖσα αὐτήν. Vult *Achæam* dici Cererem à mœrore quo confecta eſt, filiam Proſerpinam quærens. Quod ipſum aſſerit Scholiaſtes Ariſtophanis in Acharnan. Act. 2. Scen. 6. Et qui ſcripſit in Nicandri Theriaca verſ. 484. Contra Phœnicum *Jalyſus* (i. e. יָלִיץ *jaalits*, vel יַעֲלִים *jaalis*) eſt à *lætitiâ* factum. Itaque eodem animo Achææ vocabulum mutatum à Phœnicibus in *Jalyſum*, quo à Græcis Ἄξενος in Εὔξεινος, à Romanis *Malaventum* in *Beneventum*, & à nautis vulgari linguâ *malacca* in *bonaciam*. Bochartus.

Jamæ, pop. Scythiæ. Steph.

Jambe, muliercula quædam Metaniræ ancilla, uti tradit Philochorus, Panos & Echûs filia, quæ cum Cererem mœſtam videret, ridiculas narratiunculas, & ſales jambico metro, ad commovendam Deam ad riſum, & ad tedandum dolorem interponebat. Nicander in Alexipharmacis.

Ἐμπλήσθη κυκεῶνα πίοσις ἐς κύμβιτα τυρῆς
Νασσίης Δηοῦς μορφὴν πότνι, ᾧ ποτε Δηὼ
Λυπαλίην ἐβάιξεν ἀν' ἀγυιὰς Ἰαπετιονίδης
Θρηίσσας ἀδύφρισιν ὑπαὶ ῥητῦσιν Ἰάμβας.

Jamblichus, Pythagoricus philoſophus è Chalcide Syriæ, Porphyrii diſcipulus, Conſtantini M. tempore, qui adeo profecit, ut ſecundas poſt præceptorem Romæ obtineret. Vide plura de eo ac variis *Jamblichis* apud Jonſium de Script. Hiſt. Phil. pag. 174. 292. &c. Critici *Jamblichum* ſcribi volunt, accentu penultimam longam denotante. Sane Syrophœniceum iſtud nomen ſervatur adhuc in ſacris Ebræorum literis יִמְלֵךְ *Jamlech* pro יִמְלִיךְ *Jamlich*. 1 Par. 4. 34. Ubi tertia futuri perſona ſingularis migrat in proprium nomen, & quòd ſit in conjugatione *Hiphil*, habet vocalem longâ accentu dotatam, i. e. *Hhirek* magnum, quod optimè per *ει* diphthongum exprimitur, ut אֵלֹהִים Ἐλωείμ in Philone Byblio apud Euſebium. Ita ſi ſcriberetur Ἰαμβλεχος, omne dubium evaneſcet. Græcè autem M. & Λ concurrere non poſſunt niſi B interveniente. Sic M. & P. ut נִמְרֹד *Nimrod*, Græcè Νεμβρώδης, ab ῥμίεχ μισύμβριος.

Jamboli, inſula, vide *Taprobane*.

Jambolus, de mirificis hominum in Indiâ formis quædam tradidit. Tzetzes Chil. 7. Hiſt. 144.

Jami, pop. Scythiæ. Steph.

Jamin, fil. Simeonis Patriarchæ. Filius Ram primogeniti Jerameel. 1 Par. 12.

Jamna, urbs Balearis inſulæ. Ptol. *Civitadella* Epiſcopo Gerundinenſi.

Jamnia, op. Phœniciæ. Strabo vicum eſſe ſcribit. Vide Stephanum.

Jamnor, nomen viri. Judith. 8.

Jamra, filius Supha, filii Helem. 1 Par. 7.

Jamuel, filius Simeonis Patriarchæ. Gen. 46. qui 1 Par. 4. dicitur *Namuel*.

Jamus, vide *Janus*.

Jana prius, & deinde *Diana*, D. literæ appoſitione ut ait Nigidius.

Janai, filius Gad. 1 Par. 5.

Janaſſa, nympha, dicta à ſuavitèr regendo. *Ἰαίνω dulcoro*, & *ἀνάσσω impero*.

Janaſum, opido Celtarum. Mela 2.

Janicula, vetus Tuſciæ nomen Leandro.

Janiculenſis pons, urbis Romæ, *Ponto Xyſto* Marliano.

Janiculus, opidulum in Janiculo monte trans Tyberim, ita dictum à *Jano* conditore, vel quòd tanquam *Janus* eſſet Romanis in Hetruriam proficiſcentibus.

Janineæ columnæ, à *Jano* parre in Arabia Felici poſitæ.

Janira, nympha, Oceani & Tethyos filia παρὰ τὸ ἰαίνειν τὰς ἀνθρώπους, h. e. *à viris demulcendis*. Heſiod. in Theog.

Janne, pater Melchi, patris Levi. Luc. 3.

Jannes, nomen incantatoris, ex eorum numero qui Moſi reſtiterunt, cum ſigna faceret coram Pharaone. 1 Tim. 3.

Jannum,

Janneus, qui & Alexander 6. Judæorum dux, ob crudelitatem famosus. Joſ. Ant. 13. 20.

Janoe, civitas in tribu Ephraim. Joſ. 16.

Janthe, puella Cretenſis, uxor Iphidis, quæ ipſo nuptiarum die ex fœminâ mutata eſt in marem. Ovid. Met. 9.

Janualis porta, vide *Janus*.

Januarius, Conſul, collega Juſti, an. U. C. 1080. Item *Januarius* menſis, à *Jano* dictus. Cenſorinus lib. de Die Nat. cap. 22. *Januarius à Jano, cui attributus eſt, nomen traxit.* Suaves autem ſunt Græci, qui ſic dictum volunt qu. Ἀπὸ ἁδέων. Suidas. Ἰανουάριος, ὁ Ἰανάριος μὴ ἄπο λογίου αὐτὸν ἐγκωμιοῦσθαι βιαζόμενοι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἡδέως καὶ παλίγκ. Vel à *Janua*. Porphyrius lib. de antro Muſarum: Διὸ Ἰανέαν αὐτόθεν τὴν θύραν, ἧς Ἰανάριον μῆνα ἡ θυρῶν προεῖπον. Quamvis hoc Latinis etiam nonnullis placuit.

Janum, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Janus, antiquiſſimus Italiæ rex, qui Saturnum à Jove filio Cretâ fugatum, navique in Latium appulſum, hoſpitio ſuſcepit, agrique colendi rationem ab eo edoctus in regni portionem eum recepit. Amboque unanimi conſenſu imperantes, duo condiderunt opida, quorum alterum *Janiculum*, alterum *Saturnium* vocarunt. Monetam quoque æream primi cuderunt, in cujus altero latere roſtrum navis, in altero Jani imago erat impreſſa. Plut. in Ῥωμαϊκοῖς ad Quæſtionem, (ut nummi veteres ab unâ parte haberent Ἰανοῦ δικάρανον εἰκόνα *Jani bifrontem imaginem*, ab alterâ πλοίου πρῶραν ἢ πρόσωπον ἐγκεχαραγμένον, *navigii puppim, aut proram inſculptam*) a pleriſque alleri dicit id fieri. Ἐπὶ τιμῇ Κρόνου πλοίῳ διαπεράσαντος εἰς Ἰταλίαν. *In Saturni honorem, qui navi in Italiam trajecerit.* Janum autem regum omnium ſuæ ætatis prudentiſſimum fuiſſe volunt, & præterita ſcientem, & futura prævidentem; unde & Biſrons fuiſſe fingitur. Mortuus, inter Deos relatus eſt, templumque habuit Romæ ad infimum Argiletum à Numâ Pompilio poſitum, quod tempore belli patebat, pacis tempore claudebatur. Unde *Patulejus* & *Cluſius* dictus eſt. Conſtat autem templum hoc ter fuiſſe clauſum, primùm regnante Numâ, iterum poſt bellum Punicum ſecundum, tertio poſt bellum Actiacum. Hujus autem claudendi, vel aperiendi ratio varia eſt. Alii dicunt Romulo contra Sabinos pugnante, cùm jam prope vinceretur, calidam aquam ex hoc loco erupiſſe, quæ fugavit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractum morem, ut pugnaturi aperirent templum, quod in eo loco fuerat conſtitutum, quaſi ad ſi em priſtini auxilii. Alii dicunt Tatium, & Romulum facto fœdere hoc templum ædificaſſe. Unde & Janus ipſe duas facies habet, ut oſtendat duorum regum coitionem: vel quòd ad bellum ituri debeant de pace cogitare: vel quòd ad prælium exituri locum ſibi apertum debeant relinquere, quo rurſò poſſint reverti. Hunc nonnulli eundem eſſe putarunt cum Sole, ideoque & Quadrifrontem fecerunt ob 4. quos ambit orbes cardines. Eundem hunc cum Gyge ac Noe fuiſſe volunt. Verſus Ovidii de Jani monetâ Lib. 1. Faſt. hi ſunt.

Multa quidem dixici. Sed cur navalis in æra,
Altera ſignata eſt, altera forma biceps?
At bona poſteritas puppim formavit in æra
Hoſpitis adventum teſtificata Dei.

Oſtendimus antea ex Plutarcho veterum de hâc re opinionem, quam tamen ipſe non probat, quia cum multis aliis Saturno commune id fuit. Καὶ γὰρ Ἰανὸς ἡ Εὐανδρος, ἡ Ἀτυλὰς ἐν Σαλαμῖνι προσκομίδιον. Itaque videntur veteres Symbolo navis aliud ſignaſſe, nempe arcam Noæ, quâ cum ſuis ſervatus eſt ab univerſali diluvio. Cæterum *Janus* ab Ebræo יין *Jain* derivari videtur, quia vini repertor fuit, quâ ſignificatione *Oenotrius* dicitur Halicarnaſſeo. Hujus nominis uſus vel nullus, vel rarus ſemper fuit apud Græcos. Ovid. lib. 1. Faſt.

Quem tamen eſſe deum te dicam Jane biformis?
Nam tibi par nullum Græcia numen habet.

Janus, locus Romæ, ubi fœneratores conſiſtebant, ubi Jani ſimulachra fuere. Ovidius.

Qui puteal Janumque timet, celereſque calendas.

Horat. Epiſt. 1. 1. —— *Hæc Janus ſummus ab imo*
Perdocet. ——

Vide Torrentium ad locum.

Janxuatis, urbs Libyæ. Steph.

Jao, ita Ethnici Jehovam vocavere, teſte Diodoro lib. 1. ubi poſtquam oſtendit veteres Nomothetas leges ſuas à Diis acceptas fuiſſe, populo perſuadere ſolitos, ſubdit. Παρὰ δὲ τοῖς Ἰουδαίοις Μωσῆς ὁ Ἰαὼ ὀνομαζόμενος Θεός. Vide *Jehova*.

Jaonitæ, pop. Lydiæ, alias *Ibeni* dicti. Steph.

Japetus, Cœli, ſive Titanis & Terræ fil. (ut inquit Heſiodus) vir quidam potens apud Theſſalos, ſed protervi ingenii, magiſque filiorum, quam ſuâ virtute clarus. Ferunt hunc Aſiam Nympham uxorem duxiſſe, & ex eâ Heſperum, Atlantem, Epimetheum & Prometheum ſuſcepiſſe. Hic Gigas erat proceriſſimæ ſtaturæ. De quo paſſim poetæ. *Japetum* autem, i. e. *Japhetum* Græci generis ſui authorem eſſe agnoſcunt, nec putant Japeto quicquam eſſe antiquius. Unde eſt quod decrepiti & deliri ſenes per convitium *Japeti* vocabantur. Heſychius Ἰάπιδι· ὅτι διαστρεφῶς πρεσβύτῃ, ἀρχαίῳ, ita lege, non ἀρχηγέτῃ) idque ex Suidâ, apud quem Japetus ὄνομα κύριον, λοιδορία, μωρός, ἀρχαῖος.

Japhet, i. e. *dilatatus*, aut *pulcher*, ſive *perſuadens*, filius Noe. Gen. 5.

Japhia, filius David. 2 Reg. 5.

Japhie, op. in tribu Zebulun. Joſue. 19.

Japis, nobilis Ætolus, qui patriâ pulſus, cùm ad intimum maris Adriatici ſinum veniſſet, opidum de ſuo nomine condidit, à quo ea pars Italiæ, quæ Timavo fluv. irrigatur, *Japidia* dicta eſt. Quinetiam Timavum ipſum ab hujus nomine *Japidum* cognominat Virg. Georg. 3.

Caſtella in tumulis, & Japidis arva Timavi.

Japodes, pop. Celtici verſus Illyriam. Steph. hodiè *Craner*, Auſtriæ Principibus ſubditi. Lazius.

Japygia, reg. in finibus Italiæ, in Cherroneſi formam coacta, cujus Iſthmus Tarento Brunduſium uſque extenditur, alio nomine *Meſſapia* dicitur. Strabo lib. 6. Servius, *Japygia*, inquit, *pars eſt Apuliæ in quâ mons eſt Garganus qui ad mare Adriaticum extenditur.* Quod ſi verum eſt, longe maiores ſunt Japygiæ fines, quam quos modo ex ſententiâ Strabonis deſcripſimus. Nam Garganus mons multis p. m. extra jam dictam peninſulam ſitus eſt. Hanc regionem *Calabriam*, & *Salentinam* multi nominant.

Japygia, urbs Italiæ. Steph. & alia Illyriæ.

Japygium, promuntorium. Ptol. vel, ut Plin. *Acra Japygia*. Hodie *Capo di S. Maria*.

Japys, nomen auguris, ac citharœdi, lege *Japis*. Virgil. lib 12.

Jamque aderat Phœbo ante alios dilectus Japis,
Jaſides acri quondam cui captus amore
Ipſe ſuas artes, ſua munera lætus Apollo,
Augurium, citharamque dabat, celeresque ſagittas.

Japyx, Dædali filius, à quo *Japyges* pop. Solin. cap. 8. Item ventus ex Apuliæ orâ proficiſcens. Horat.

—— *Ego quid ſit ater*
Adriæ novi ſinus, & quid albus
Peccet Japyx.

Idem Car. l. 1. —— *Obſtrictis aliis præter Japyga.* Virg. Æn. 8.

Illam inter cades pallentem morte futurâ
Fecerat Ignipotens undis & Japyge ferri.

Hoc eſt, vento ex Apulia ſpirante.

Jar, filius Ahaz. 1 Par. 6.

Jara, pater Huri. 1 Par. 5.

Jarbas, Jovis & Garamantidis Nymphæ filius, Gætulorum rex, qui cùm Didûs ambiret nuptias, ab eâ repulſus naſcenti adhuc Carthagini bellum intulit: quod cùm Pœni propulſare non poſſent, reginam ſuam eò adegerunt ut nuptiis ſuis pacem redimeret. Quod cùm illa aliâ ratione effugere non poſſet, ſimulat ſe ante Sichæi, prioris mariti manes placare velle. Eam itaque ad rem imperraro ſpatio, pyram ingentem extruxit, cui ſuperincumbens ſuis ſibi manibus necem conſcivit. Ita enim habet veritas hiſtoriæ, etiamſi Virg. lib. 4. Æn. de Jarbâ rege, & exitu Didûs alia quædam comminiſcatur.

Jarchas,

Jarchas, vel *Jarcas*, Indorum philoſophorum princeps. Philoſtr. in vitâ Apoll. Tyanei.

Jardanes, Lydiæ rex, pater Omphales.

Jardanus, flu. Cretæ, & Lydiæ. Pauſan. Steph. Fluvii *Jardani* meminit Hom. Iliad. 8.

Φηᾶς παρ' τείχεσιν Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥεέθρῳ.

Jare, filius Jectan. Gen. 10.

Jared, filius Malaleel. Gen. 5.

Jarephel, civitas in tribu Manaſſe. Joſ. 18.

Jarganum, Phrygiæ magnæ promuntorium. Ptol. hodie *Capo di S. Maria* Leunclavio & Sophiano.

Jarib, filius Simeonis Patriarchæ. 1 Par. 4. qui Gen. 46. dicitur *Ahod*.

Jarmuth, civitas in tribu Iſſachar data Levitis. Joſ. 21.

Jarſath, Mauritaniæ Cæſarienſis urbs. Ptol. *Teledez* Caſtaldo.

Jas, pars Illyriæ, quæ dicitur Jonica. Pop. *Jatæ*. Steph.

Jaſa, civitas quæ ex tribu Ruben Merari nepotibus data eſt. 1 Par. 6. quæ Joſ. 13. *Jaſſa* dicitur.

Jaſer, filius Caleb. ex Azuba prima uxore. 1 Par. 2.

Jaſiel, filius Nephthali. Gen. 46. Item vir de Maſobiâ. 1 Par. 11.

Jaſion, quem Diodorus lib. 6. etiam *Jaſium* appellat, Jovis & Electræ fil. adeo à Cerere adamatus, ut in ejus gratiam ad nuptias Hermiones ſororis ipſius maximam & frumenti & panis copiam attulerit. Quin & Plutum ex eâ ſertur genuiſſe, qui cultum vitæ inſtituere, pecuniaſque coacervare, ac in uſus cuſtodire omnium primus docuit. Quidam eum à Jove ex invidiâ fulminatum ferunt: quamvis non deſint qui aliam mortis cauſam afferant, nempe quod ſimulachrum ejus contumeliâ affeciſſet.

Jaſis, dicta eſt Atalanta ab *Jaſio* patre.

Jaſius, fil. Abantis Argivorum regis, frater Dardani. Servius.

Jaſon, Pontifex Max. Judæorum, primus ex Sacerdotum numero gymnaſium Hieroſolymis inſtituit, in quo juventus more Græcorum exerceretur in diſciplinis Ethnicis. 2 Mac. 4. Quanquam Joſephus hujus fratri Oniæ, qui & Menelaus, hoc facinus adſcribit.

Jaſon, fil. Æſonis ex Alcimede quem pater moriens Peliæ fratri in tutelam commendavit, tradito ei regno, ita tamen ut illud adulto Jaſoni reſtitueret. Alcimede vero ſuſpectum habens Peliam, Jaſonem Chironi alendum dedit. Itaque Jaſon adultus cum ad repetendum paternum regnum veniſſet, Pelias juvenem laudis avidum ad Colchicam expeditionem excitavit, ſperans futurum ut periculi magnitudine ſuccumberet. Fabricatâ itaque navi, quæ ab Architecti nomine dicta eſt Argo, Jaſon cum Græciæ juventutis flore mari ſe commiſit, primumque ad Lemnum inſ. appulit, ubi ab Hypſipyle, & hoſpitio, & thalamo ſuſceptus eſt. Deinde ad Phineum regem, à quo muneris loco edoctus eſt, quomodo per Cyaneas petras inter ſe concurrentes, ad Colchos uſque tutò navigare poſſet. Quò cum perveniſſet, Medea Colchorum regis filia, formâ ejus capta, à certiſſimo eum eripuit exitio, oſtenſâ gatione, quâ & æripides tauros perdomare, & draconem pervigilem ſopire poſſet; Ejus itaque conſilia ſecutus Jaſon, aureum vellus ſuſtulit, & inde clam cum ſociis & Medeâ fugam arripiens ad Iſtri oſtium pervenit, adverſoque fluvio ſubiens, cum eum tandem in locum perveniſſet, ubi Danubius Liburniæ montibus proximus eſt, navim, quâ vectus erat, ſuis, ſociorumque humeris ſuperatis montibus in mare Adriaticum deportavit, tandemque ſoſpes in patriam revectus, duos ex Medeâ filios ſuſcepit. Sed poſtea cùm Creuſæ Corinthiorum regis filiæ amore flagrans, eam uxorem duxiſſet, Medea ægrè ferens divortium, Creuſam cum regiâ exuſſit. Sunt qui tradunt Medeæ poſtea reconciliatum Jaſonem, multaque præclara geſſiſſe, adeo ut divinos in Aſiâ honores fuerit promeritus. Orpheus. Apoll. Rhod. Val. Flaccus.

Jaſon, nomen viri. 1 Mach. 8. Act 17. & 21. & Rom. 16.

Jaſon, Byzantinus opere de Tragicis innotuit. Plut. de fluminibus. Vir eruditus in notis ad eum locum eundem eſſe ſuſpicatur, de quo Stephanus in Ἀλεξανδρεία & Τῆλος; ſed fallitur, nam *Jaſon* iſte Argivus Grammaticus fuit.

Jaſonium, promuntorium Cappadociæ, hodiè *S. Thomas*. Item magnus mons ſupra Caſpias portas ad lævam. Strabo. Eſt item Margianæ urbs. Ptol. Item locus juxta Conſtantinopolim.

Jaſſen, nomen viri. 2 Reg. 23. qui 1 Par. 21. *Aſſem* dicitur.

Jaſſii, Pannoniæ populi. Ptol.

Jaſſus, vel *Jaſus*, urbs Caræ maritima apud Halicarnaſſum urb. ad ſinum, qui ex eâ *Jaſſius* dicitur. Incolæ *Jaſſii*. Plin. 5. 29. vide Steph.

Jaſub, filius Eſaiæ prophetæ. Iſ. 7. Filius item Iſſachar. 1 Par. 7. qui Gen. 46. dicitur *Job*.

Jateba, nomen loci. 4 Reg. 21.

Jathaneel, nomen viri. 1 Par. 26.

Jathrippa, urbs Arabiæ. Steph.

Jatii, circa Margianam gens. Plin.

Jatina, Balearidis maj. opidum. Plinius.

Jatinum, urbs Gall. Belgicæ ad Matronam flu. Ptol. *Meaulx* Villanovano.

Java, Hiſp. civitas. Ptol. vulgò *Laca*.

Javan, filius Japhet. Gen. 10. Vide Boch. Phaleg. pag. 175.

Jaus, nomen viri. 1 Par. 23.

Jaxamatæ, pop. circa Mæotim paludem. Melæ *Examatæ*, ut quidam volunt lib. 1. cap. 19. Stephano Ἰαξαμάται, quos Ephorus appellat *Sauromatas*.

Jaxartæ, Sogdianæ pop. Ptol. Seu Scythiæ intra Imaum in Sogdianæ confin. unde Turcæ profecti feruntur. Unde ſedem eorum hodiè *Turcheſtan* appellat Niger.

Jaxartes, flu. ingens Sogdianorum, qui in occid. fluens in mare Caſpium ſe exonerat, *Cheſel* Nigro, qui & *Organ* Barbaris, & à Scythis *Schittim*, teſte Bonfinio.

Jaxtes, fluvius, quem eodem cum ſuperiore tractu quidam locant, cujus meminit Claudianus, de Prob. & Olyb. conſulatu.

Sic nobis Scythicus famulatur Jaxtes.

Jazabatæ, vide *Jaxamatæ*.

Jazel, fil. Azmoth. 1 Par. 12.

Jazer, urbs Amorrhæorum. Iſ. 16. quam conſtruxerunt filii Gad. Joſ. 13.

Jaziel, nomen Sacerdotis. 1 Par. 15.

Jazyges, pop. Sarm. Europæ, quos Martin. Cromerus *Jaſuingos* vocat, pop. Pruſſiæ in regno Polonico. Ovid. Pont. 1. 3.

Aut quid Sauromatæ faciant, & Jazyges acres.

Val. Flac. lib. 6.

Neurus, & expertes canentis Jazyges æri.

Jazyges Metanaſtæ pop. & regio Europæ inter Moraviam ad occ. & Tranſylvaniam ad ort. ac inter Pannoniam ad merid. & regnum Polonicum ad bor. hodie *Ongaria di la dal Danubio*.

Jazys, nomen proprium viri. 1 Par. 27.

I B.

Ibæi, & *Ibeni*, populi Celticæ. Sunt etiam *Ibeni* Lydiæ, aliàs *Jaonitæ* dicti. Steph.

Ibellinum præſidium, à Fulcone Andegavenſium comite, Hieroſolymorum rege conditum, An. Dom. 1122.

Ibera, op. Hiſp. Tarracon. ad Iberum flu. apud Carthaginem veterem, medium fere inter Cæſarauguſtam, & Dertuſam. *Flix*, teſte Antonio Auguſtino.

Iberia, reg. Aſiæ inter Colchidem ad occid. & Albaniam ad ort. Armeniæ maj. ad merid. contermina, ad boream montibus Caucaſeis definita. Populi *Iberes* Straboni, aliis *Iberi*, *Giorgiani* vulgo: quamvis Giorgiana reg. magnam Armeniæ partem complectitur.

Iberia, primùm appellata fuit Hiſp. regio Ibero flu. proxima, quam poſtea Celtæ Gallorum pop. relictis ſedibus ſuis habitavere, unde compoſito ex nomine gentis utriuſque vocabulo, *Celtiberi* dicti ſunt. Lucan. lib. 4.

——— *Profugique à gente vetuſtâ*
Gallorum Celtæ miſcentes nomen Iberis.

Porro Ar. Montanus Iberiam Aſiaticam in ſacris literis ſub nomine *Tubal* deſcribit, atque hinc profectos Hiſpanos qui Europæ ultimam partem verſus occid. occupant, teſtatur. Hoc ipſum etiam voluit Joſephus. Plinius quoque

quoque Varronem ſecutus Iberes ſive Iberos primo loco collocat inter nationes quæ ante Romanos in Hiſp. ſedes fixerunt. Sic enim ſcribit 3. 1. *In univerſam Hiſpaniam M. Varro perveniſſe Iberos, & Perſas, & Phœnices, Celtaſque & Poenos tradit.* Longè tamen alitèr Megaſthenes, qui Seleuci Nicanoris tempore rerum Chaldaicarum, & Aſſyriarum hiſtoriam condidit, ex quâ ſic Abydenus apud Euſeb. De Præp. Evang. lib. 9. cap. 41. Μεγασθένης δέ φησι Ναβεκοδρόσορον Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον γεγονότα, ὅτι τε Λιβύην, ἣ Ἰβηρίαν περιῆλθεν. Ταύτας δὲ χειρωσάμενον, ἀποδάσασθαι αὐτῶν εἰς τὰ δεξιὰ τῦ πόντε καὶ ἱστῆσαι. Strabo etiam in primo tradit, Iberos occidentales in loca ultra Pontum, & Colchidem commigraſſe. Imò & ſimiliter Dionyſius in Periegeſi ſcribit.

Τῷ δ' ὅτι ναυλόχοισιν ἐοικότες ἔθνεσιν Ἰβήρων,
Οἵ ῥα πάϊς Πυρήνηθεν ἐπ' ἀντιόλην ἀφίκοντο.

Sequitur hanc opinionem etiam Socrates. Hiſt. Eccl. 1. 16. Non pauci tamen ab hâc ſententiâ receſſerunt. Nam Appianus in Ibericis tradit, cum aliqui putarent, Iberos Europæ eſſe ἀφηγήτας Iberum Aſiæ; alios contra exiſtimaſſe, eos iſtorum eſſe ἀποίκους, fuiſſe etiam, qui neutros vel progenitores, vel colonos, arbitrarentur. Quomodo Ἴβηρ ratione gentis utriuſque erit ὁμώνυμον ὑπὸ τύχης. Atqui ſi diligentiùs perpendamus, multo veriſimilius videtur, Hiſpanos eſſe colonos Iberum in Aſiâ: quam ut contra Hiſpani per immenſa terrarum ſpatia ultra Colchidem commigrarint. Quòd eo minus arridet, quia ab oriente propagatum eſt genus humanum. Quanquam vero facilius in animum induxero, Iberes Aſiaticos coloniam duxiſſe in Hiſpaniam, quam è contra, Hiſpanos in loca Aſiæ Septentrionalia: imprimis tamen eo propendeo, ut putem, neutros alteris originem ſuæ gentis debere: præſertim quando, ut Appianus ait ἔθος ἐδὲν ἦν ἴδιον, ἢ γλῶσα. *Nec moribus ullâ ex parte, nec linguâ conſentirent.* De nomine ſic Bochartus. Iberiæ vox, inquit, (i. e. Hiſpaniæ) ex Phœnicum linguâ petenda eſt. Nam Caucaſeos Iberos in Hiſp. veniſſe, & regioni dediſſe nomen meræ nugæ ſunt. Quid igitur? Ebræis עבר *eber*, Chaldæis עברא *ebra*, vel *ibra* eſt *tranſitus*, & quicquid eſt ulterius. Inde plurale *ebrin*, vel *ibrin*, *terminos*, & *fines* ſignificat. In Evangelio Syro, & in verſione Syrâ Pſalmorum paſſim uſurpatur hæc vox, ubi Græca habent πέρατα τῆς γῆς, ארעא אפסי *Aphſe eretz*, i. e. *fines terræ*. Meritò igitur *Iberi* dicti, qui ex Phœnicum ſententiâ terrarum fines ultimos habitarunt, Hiſpani nempe, quorum urbem, Calpen Tyrii putaverunt, eſſe πέρμονας τῆς ἠπείρε, ut in Strabone habetur. Tale eſt quod Gaditanum templum Poſidonius ſcribit eſſe ἐν τῇ Θαλάττῃ πέρας. Et quod in Homero Proteus Menelaum ita compellat.

Ἀλλὰ σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον, καὶ πείρατα γαίης
Ἀθάνατοι πέμψουσι. ———

Id eſt, in Hiſpaniam, ut interpretatur Strabo. Eodem ſenſu apud Dionyſium τάλιστοι, i. e. *remotiſſimi* dicuntur.

Ὀπτίδι τηλίστων μιξιάδων ἔθνεϊ Ἰβήρων.

Ita legendum, non τημίστων, ut vulgò legitur. Unde Claud. lib. 3. Paneg. De Stilic. ait.

In extremos aciem mittebat Iberos.

Notandum hic Galliam olim etiam *Iberiam* nominatam, ut conſtat ex Strabone lib. 3. ubi antiquitùs Iberiam ait dictam quicquid foret inter Pyrenæos montes & flu. Rhodanum, ut veriſimile etiam ſit eam veteribus extenſam uſque ad Rhenum, eamque credo cauſam eſſe cur Nonno lib. 23. Dionyſ. dicatur Ῥῆνον Ἴβηρ *Rhenus Iberus*. Sed quanto aliter Gorop. Becanus ſenſerit lib. Hiſpanicorum 2. ubi ſuſpicatur Ἴβηρ Germanicam eſſe vocem, quia Germanis *Iver* idem ſit ac *Zelotypus*, quomodo Rhenus in vet. epigram. ζηλήμων vocatur. Sed ejus ſententiæ eo minus ratio habenda eſt quia apud veteres omnes de hoc Rheni cognomine ſilentium ſit, nec Nonnus homo Ægyptiacus ſciverit Germanicè. Voſſius.

Iberus, flu. Hiſp. nobiliſſimus, navigabili commercio dives, ex montibus Aſturum, & Cantabrorum gemino fonte oriens, ac per Caſtellam veterem, Arragoniamque Navarram quoque attingens, inter Catalauniam, & Valentiæ regnum delatus, apud Dertuſam urb. pelago excipitur. *Dives Iberus* Claudiano dicitur, *rapidus* Lucano lib. 4. *Ebro* hodiè vocatur. Eſt & fluviolus in Bæticâ, quem hodie *Rio Tinto* & *Azech* vocant. Item flu. Iberiæ Aſiaticæ Plinio ex Caucaſo in Cyrum flu. maj. deſluens.

Ibi, Indiæ gentes, quas credunt ab Hercule originem habere, ibidemque ab eo relictas, cùm Aornum petram expugnare fruſtra tentaſſet. Diodor. lib. 17. *Sybi* Orotio ſunt. 3. 19.

Ibnalach, Saracenorum rex, Hiſpaniam obtinuit, An. Dom. 777.

Ibycus, Rheginus poeta, quem maximè omnium amore flagraviſſe, ex ipſius ſcriptis conſtare, ſcribit Cic. Tuſc. Qu. lib. 4. Inde proverb. *Ibyci grues*, quoties ſceleribus novo quodam & improviſo caſu proditis ſceleſti pœnas dant iis quos læſerunt. Id ex hujuſmodi quodam eventu natum memorant. Ibycus cùm in latrones incidiſſet jam occidendus, grues forte ſupervolantes obteſtatus eſt. Aliquanto poſt tempore cum iidem latrones in foro ſederent, rurſumque grues ſupervolarent, per iocum inter ſe ſuſurrabant in aurem Αἱ Ἴβυκε ἵκεσιοι πάρεσιν. Eum ſermonem aſſidentes in ſuſpitionem rapuerunt, maximè deſiderato jam pridem Ibyco. Rogati quidnam ſibi vellet ea oratio, hæſitantèr & inconſtantèr reſponderunt, ſubjecti tormentis facinus confeſſi ſunt. Atque ita velut gruum indicio pœnas Ibyco dederunt. Cujuſmodi ferme Plut. in De futuli loquacitate. Auſon. in Monoſyllabis.

Ibycus ut periit, vindex fuit altivolans grus.

Ibylla, urbs Tarteſſia, cives *Ibyllini*, apud quos auri & argenti metalla ſunt. Steph.

Ibzan, Bethlechemites, judicavit Iſraelem annis 7. Judic. 12. Hunc quidam Hebræorum putant eſſe Boaz patrem Obed, patris Iſai, patris David.

I C.

Icadiſtæ, Epicurei ſic dicti quod τὰς εἰκάδας, h. e. viceſſimum quemque Lunæ diem, quo natus eſt Epicurus, celebrarent, imagines ejus per cubicula circumferentes. Athen. lib. 7.

Icadius, prædo, de cujus fato ſic ſcribit Cicero in lib. de Fato. *Ne hercule quidem Icadii prædonis video fatum ullum, nihil enim ſcribit ei prædictum. Quid mirum igitur ex ſpeluncâ, ſaxum in crura ejus incidiſſe?*

Icamia, filius Sellum. 1 Par. 2.

Icaria, vide *Icarus*. Item vicus in tribu Ægeide ab *Icario* Erigones patre. Steph.

Icarium, inſula ſinûs Perſici, oſtio Euphratis objecta. Ptol. Strabo. 16. Arrian. 7. *Carat* hodiè vel *Cargo*.

Icarium mare, pars maris Ægæi ab *Icaro* Dædali filio. *Mare di Nicaria*, teſte Caſtaldo.

Icarius, Atticæ mons. Plin.

Icarius, Oebali fil. pater Erigones, qui cùm à Libero patre utrem vini accepiſſet, ut ejus uſum mortalibus communicaret, in Atticum agrum ſeſe contulit, ibique paſtoribus, qui æſtu Solis ſitim, contraxerant, vinum propinavit, qui cum novo potûs genere delectati, largiùs hauſiſſent, altiſſimoque primum ſomno, deinde & crapulâ correpti eſſent, toxicum ſibi datum rati, Icarium interfecerunt, occiſumque in puteum projecerunt. Aderat forte Icario canicula nomine Mæra, quæ ad Erigonen reverſa, veſtem ejus mordicus arripuit, illamque ſequentem ad patris cadaver perduxit: quæ tantum ex patris nece dolorem concepit, ut mala multa ejus percuſſoribus imprecata, laqueo vitam finierit, Mæram quoque tam heri quam filiæ herilis deſiderio ferunt contabuiſſe, Joviſque miſeratione in cœlum tranſlatum, in Caniculæ ſtellam converſam eſſe, Icarium autem in Booten, Erigonem vero in Zodiaci ſignum, quam Virginem appellamus. Hyginus lib. 1. Fab. 130. Hic *Icarus* Tibullo dicitur lib. 4. Ad Meſſalam.

——— *Etiam Phœbo gratiſſima dona*
Cres tulit, & cunctis Baccho jucundior hoſpes
Icarus, ut puro teſtantur ſidera cœlo
Erigoneque Caniſque. ———

Icarius, patriâ lacedæmonius, pater Penelopes; Hinc illud.

Κόρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια.

Paſſim apud Hom. in Odyſſeâ. Ovid. 1 Ep.

Me pater Icarius diſcedere lecto
Cogit. Inde Penelope vocatur *Icarii*. Ovid. in Ibin.
Et velut Icariotis famulæ periere procique.

Item *Icariotis*. Prop. 3. 13.

Hæc etiam clauſas expugnant arma pudicas,
Quæque terunt faſtus Icarioti tuas.

Ovid. Pont. 3. 1.

Nil opus eſt letho, nihil Icariotide telâ.

Icarus, Dædali filius, qui unà cum patrè è Creta fugiens fretus alarum fiduciâ, quum ultra patris juſſa altiùs evolaſſet, Soliſque ardore cera, quâ pennæ continebantur, liquefacta eſſet, ita ut ab alis defluereat, decidit in mare, quod eſt inter Myconem & Gyarum, à quo poſtea *Icarium mare* appellatum fuit. Ovid. Faſt. 4.

Tranſit & Icarium, lapſas ubi perdidit alas
Icarus. ———

Icarus, Aſiæ flu. Solinus. Et inſula juxta mare Rubrum. Steph.

Icarus, vel *Icaria*, inſula, una Cycladum, quæ prius *Macris* vocabatur, ac *Doliche*. De nomine Bochartus, *Icarus*, inquit, eſt אִיכַּר *Icar*, ad verbum, *inſula paſcui*. Quæ Etymologia quam quadret, docebunt verba Strabonis lib. 10. Ἡ μὲν ἓν Ἰκαρία ἔρημος ἐστι, νομὰς δ' ἔχει, καὶ χρῶνται αὐτοῖς οἱ Σάμιοι. Tamen aliud etymon occurrit, quod huic merito præferendum. Inſula hæc olim *Ichthyuſa*, vel *Ichthyoeſſa* dicta eſt. Athenæus. 1. 24. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἰκαρος περίπλους ἰχθυόεσσα, διὰ τὸ ὡς αὐτῆς τὸ ἰχθύων πλῆθος. Inde Phœnicię dicta eſt אִי כּוֹר *I-caure*, i. e. *inſula piſcium*.

Icatalæ, Sarm. Aſiaticæ pop. Plin.

Iccius portus, Cæſari Morinorum in Galliâ navale, Straboni *Itius*. Ptolemæo *Itium*, vulgò *Calais*.

Icelos, unus filiorum Somni, cui ab *aſſimulando* nomen factum. Ovid. Met. 11. ——— *At alter*

Fit fera, fit volucris, fit longo tempore ſerpens.
Hunc Icelon ſuperi, mortale Phobetora vulgus
Nominat. ———

Iceni, pop. Albionis, quorum regio *Eſſexia* in Angliâ, teſte Lhuydo. Sed Camdeno eſt *Suffolcia*, *Norfolcia*, *tractus Cantabrigienſis*, & *Huntingdonenſis*. Quem vide.

Iceſia, inſula juxta Siciliam, *Panaria* Fazello

Ichabod, filius Phinees filii Heli ſacerdotis. 1 Reg. 4. Lat. *ubi gloria?*

Ichana, op. Siciliæ, obſeſſione Syracuſiorum nobile. Steph.

Ichara, inſ. ſinûs Perſici ante Euphratis oſtia. Plin. vide *Icarium*.

Ichnæ, urbs Macedoniæ, unde Themis *Ichnæa*, quam perſequens Jupiter κατ' ἰχνος apud *Ichnæos* deprehendit. Item civitas in Oriente. Steph.

Ichnæa, Themidis epitheton, vel cognomentum. Hom. in Hymno Apollinis.

——— Θεμιὰ δ' ἕπαν ἔνδοθι πᾶσαι,
Ὅσσαι ἄρισαι ἔσαν, Διόνη τε Ῥείη τε,
Ἰχναίη τε Θέμις, καὶ ἀγαστονος Ἀμφιτρίτη.

Lycophron de Themide, Solis filiâ.

Τῆς δ' ἠλίᾳ συζυγὲσης ἰχναίας βεβαυῖς.

Vide Stephanum. Dicitur & Nemeſis *Ichnæa*. Diodorus poeta Epigrammatarius.

Ἀδρήσεια διὰ καὶ Ἰχναίη σε φυλάσσοι,
Παρθένος ἣ πολλὰς ψευσαμένη Νέμεσις.

Item regio Macedoniæ. Heſychius: Ἰχναίων, χώρα τῆς Μακεδονίας, ἔνθα τὸ μαντεῖον ὁ Ἀπόλλων καλίζει καὶ τιμᾶται,

Ichnuſa, dicta eſt inſ. Sardinia, quòd ad ſimilitudinem veſtigii facta ſit. Sil. lib. 12. de Sardiniâ.

——— *Terras.*
Enormes cohibet nudæ ſub imagine plantæ,
Inde Ichnuſa prius Gratis memorata colonis.

Claud. *Humanæ ſpeciem plantæ ſinuoſa figurat.* Vide *Sardinia*.

Ichobalus, Aſtartæ Sacerdos, Phelletem peremit, & regnavit apud Tyrum annis 32.

Ichthyuſa, vide *Icarus*.

Ichthyophagi, populi Sinarum. Ptol. Et apud Agatharchidem populi oræ inter Carmaniam ad occid. & Gedroſiam ad ort. Apud Plin. vero inſulæ Arabiæ Fel. in orâ orientali, ſic *ab eſu piſcium* dicti. Horum regio magnâ ex parte arboribus caret. Raritas in eâ aquarum, & domeſtici cibi maxima eſt. Veſcuntur piſcibus, tum ipſi, tum eorum pecora, & aquas fluviales ac foſſiles potant. Pecorum carnes piſcibus præbent, domicilia ex oſſibus cetorum, & oſtreorum conchis faciunt. Trabium & fulcrorum uſum coſtæ præbent, portas maxillæ: è vertebris fiunt mortaria, in quibus piſces ſubiguntur, & ad ſolem aſſantur; poſtea ex his panem conficiunt, frumenti paululum admiſcentes. Nam & molas habent, quanquam ferrum non habeant, quod nequaquam mirandum eſt, id n. aliunde afferri non poteſt. Concidunt eas, cum attritæ ſunt lapidibus iis, quibus & ſagittas & miſſilia præuſta exacuunt. Piſces partim iu cuppis panariis aſſant, partim (quod frequentèr fit) crudos edunt. Capiunt autem eos retibus ex cortice palmarum factis.

Ichthys, Elidis in Achaiâ promuntorium. Thucydides.

Iconium, urbs Lycaoniæ archiep. & caput inter Cappadociam & Ciliciam, *Cogni* hodiè, quo nomine & regiò ipſa vocatur. Πολίχνιον οὐ φκισμένον vocat Strabo lib. 12.

Icos, inſula, una Cycladum, Eubœæ proxima, Inſularis *Icius*, & *Iciacus*. Ejus præter Strabonem meminere Scylax, & Phanodemus apud Steph. & Liv. lib. 31. Item Appianus lib. 5. Ἔμπυλ. Sed & Antipater Sidonius Epitaphio in Homerum, Antholog. 3. 25. ubi βεκχόβυλον appellat, id eſt, *brevis glebæ* inſulam, anguſtam ſcilicet & perpuſillam. Nomen ab *anguſtiis* factum (ait Vir magnus) Id enim Syris eſt עִיקָא *Jco*, à verbo עוּק *uk*, id eſt, *coarctiare*.

Icoſium, Mauritaniæ Cæſarienſis op. *Acor*, teſte Caſtaldo, ab Herculis comitibus conditum. Hercule enim illac tranſeunte, viginti, qui à comitatu ejus deſciverant, locum diligunt, jaciunt mœnia, ac ne quis poſito à ſe nomine gloriaretur, de condentium numero, urbi nomen datum. Solinus.

Icæus Tarentinus, nobilis palæſtrita, toto vitæ tempore Veneris expers fuit, ut arti accommodatior eſſet, tanta illi gloriæ libido. Ælianus Var. Hiſt. Lege autem *Icchus*, locus eſt lib. 11. cap. 2. Vide eundem de Anim. 6. 1. vide ſis etiam Pauſan. in Eliacis, nec non Platonem de Legg. lib. 8.

Iculorum vicus, apud quem aurifodinæ erant, haud dubiè ſupra Vercellas, non procul in Alpium radicibus fuiſſe ex Strabonis verbis claret, lib. 5. Καὶ ὁ Ὀυαρκάλλας χρυσωρύχιον ἦν, κώμη δ' ἐστὶ πλησίον Ἰκλιμύλων, ἣ ταύτας κάμνει. Plin. 33. 4. *Extat lex Cenſoria Iculorum aurifodinæ, quâ in Vercellenſi agro cavebatur, ne plus 5 millibus hominum in opere publicani haberent.* Ex duabus vocibus conflari videtur οἱ τῶ Ἰκλι μῦλοι, i. e. *Icli muli*, quia *Icli* cujuſdam viri nobilis *muli* hic ſtabulati fuerint, unde vicus dictus *Ad Icli mulos*.

Icutiel, ſive *Jecutiel*, nomen viri. 2 Par. 4.

I D.

Ida, mons altiſſimus qui ad Troadem ſpectat, cujus cacumen Gargarus Straboni dicitur. In hoc monte Paris ſententiam tulit pro Venere, de pomo aureo adverſus Palladem & Junonem. Ovid. Faſt. 4.

Nec quos Priamides in aquoſæ vallibus Idæ
Contulit. ———

Altitudinem ei tribuit Hom. Il. ξ.

——— Πρόσθε δὲ γαῖαν ἄνωγεν
Ἴδης ὑψηλῆς. Ovid. in Epiſt. Helen.

At Venus hoc pacta eſt & in altæ vallibus Idæ.

Idem Faſtorum 4.

Ardua jamdudum reſonat tinnitibus Ida.

Longitudinem Calaber lib. 3.

——— Ὅσσ' μακεδνὸν
Ἴδης ναιετάουσι ὑπὸ πτύχας. & lib. 14.
——— Μακρὴ δ' ἀμφίστιχος Ἴδη
Καὶ Σιμόεις. ———

Humiditatem Homerus Il. θ.

Ἴδην δ' ἱκανὲν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν.

Idem Iliad. λ.

Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πατρὶ ἐοικώς.

Horat.

Horat. *Qualis aut Nireus fuit, aut aquosâ*
Raptus ab Idâ.

Ovid. Met. 10. ——— *Quos humida sustinet Ida.*

Umbram Tryphiodorus.

Ἔρχομαι συμφαίνων ἅμα δρυσὶ δάϊχι Ἴδης.

Ovid. Met. 11.

Æacon umbrosâ furtim peperisse sub Idâ.

Idem Fastorum 6.

Dii temerè errarunt in opacæ vallibus Idæ.

Val. Flac. lib. 2.

Pars & frondosæ raptus expresserat Idæ.

Idque ob arbores quibus abundabat, Theocr. Idyl. 17.

Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλήομ' ἀφίκευ.

Dionys. Ἴδη καλλικόμοισιν ὑπαὶ δρυσὶ τηλεθόωσα.

Ida, mons Cretæ. *Psiloriti* hodie Bellonio, inde *Idæa* Creta dicta, item Troja. Steph.

Idæa, Deorum mater. Lucret. lib. 2.

Hanc variæ gentes antiquo more sacrorum
Idæam vocitant matrem.

Veram etymologiam esse arbitratur Tan. Faber, non quam Lucretius, & alii omnes attulere, sed hanc. Ἴδια (inquit) sunt montes, & loca saltuosa Hesychio, & Eustathio, unde & Ἴδη pro ligno seu materiâ tectonicâ. At primi homines glande vescebantur, & in quercu penuarium iis erat. Hinc itaque mater Deum *Idæa*. Sed post indictum tritici usum Φυγία dicta fuit, nam triticum φρύγειν seu *torrere* solebant, quod hodieque fit circa farinam, ubi major alendi pueri cura est.

Idæi Dactyli, filii Minervæ & Solis, vel, ut alii volunt, Saturni & Alciopes, dicuntur & *Corybantes*. Ferrum ii primùm adinvenerunt. Herod. lib. 7.

Idæus, Rhodius versificator, scripsit Rhodiorum res gestas versibus ter mille. Suidas.

Idæus sinus, quem alii, teste Strabone, *Adramyttenum* vocant, pars maris Ægæi est inter Mysiam, & Lesbum.

Idai, nomen viri. Nehem. 6.

Idaia, pater Allon. 1 Par. 4.

Idalus, mons Cypri, olim Veneri sacer, ad cujus radices situm est *Idalium*, Cypri op. quod ab eventu nomen accepit. Nam cum oraculum Chalcenori datum esset, ut illic urbem conderet, ubi primum orientem solem conspicaretur, unus è comitibus, qui forte astabat, ad eum conversus εἶδον ἅλιον, inquit, i. e. *vidi solem*. Quo audito, Chalcenor arripuit omen, civitatemque ibi statuit, & ab eâ vocavit. Ita Stephanus. At, ut cætera taceam, in *Idalium* a breve est, quod in ἅλιον non possit non esse longum, quia est loco τῦ ι. Proinde videtur Idalium Phœnicium esse יִדְאָלָה *Idala*, vel *Idala*, cujus nominis op. in tribu Zabulon memoratur Jos. 19. 15. Hieronymus in locis Hebr. scribit *Jadela*, tanquam conflatâ voce ex duabus יָהּ *Jad*, & אֵלָה *ela Dea*, quod ad verbum est *locus Deæ*, i. e. *locus Veneri sacer*. Boch. Virg. 10 Æn.

Est Paphos, Idaliumque tibi sunt alta Cythera.

Idanthyrsus, Scytharum rex, bello res magnas gessit, bonam partem Asiæ subjugavit, usque in Ægyptum excurrit. Strabo lib. 14.

Ida, Apharei filius nomine, re autem ipsâ Neptuni, qui acceptis à patre velocissimis equis, Marpessam filiam formosissimam Eveni regis Ætoliæ, Martis filii in Dianæ luco saltantem rapuit (qui nulli procorum filiam suam nuptum dare voluerat, nisi certamine cursûs fuisset victus: à se autem victos decollare, eorumque capita in aliorum terrorem de muris ædium suarum suspendere solebat) dolore commotus, interemptis, quos habebat, equis, se in fluvium Lycormam, qui postea ab ipso Evenus dictus est, præcipitavit. Cæterum fugienti cum puella, Apollo in itinere obvius ei factus est, qui cùm Marpessam & ipse præripere Idæ vellet, ventum utrinque ad certamen est. Sed à Jove missus Mercurius arbitrium Marpessæ commisit, ut ipsa, utrum vellet, eligeret: illa autem Idam elegit, verita ne se ætate provectam Apollo relinqueret. Vide *Marpessa*.

Ideonni regnum, Ἰδόννη χῶ, Strab. lib. 4. Cottii regno jungebatur in Alpibus versus Sept. Vide Cluv. It. Ant. pag. 93.

Idessa, urbs in confinio Colchidis & Iberiæ, quæ olim *Phryxium* vocabatur. Strabo.

Idetes, pop. Iberici. Steph.

Idicus, & *Idæus* possessivum ab *Idâ* monte.

Idia, mater Josiæ. 4 Reg. 22.

Idithon, pater Galal. 1 Par. 9.

Idmon, vates inter Argonautas, Apollinis & Asteriæ fil. Apollonio vero & Herodoto Abantis filius. Orph. in Argonaut.

Δὴ τοτ' Ἄβαντος παῖς νίδος ἅλυθε καίρειος Ἴδμων.

Ἀμυκίδης eidem dicitur.

Idomene, urbs Macedoniæ, *Idomena* Steph.

Idomeneus, Deucalionis fil. nepos Minois, rex Cretensium, populos suos ad Trojam duxit, & cum post eversam Trojam reverteretur, in tempestate devovit, Diis sacrificaturum se rem quæ ei primum occurrisset; contigit autem ut ei filius primùm occurreret: quem cum ut alii dicunt, immolasset, vel, ut alii, immolare voluisset, à civibus pulsus regno, Salentinum Calabriæ promuntorium tenuit, juxta quod civitatem condidit.

Idothea, filia Proteï Argivorum regis, quam unà cum sororibus furiis agitatam Melampus sanitati restituit. Hom. Od. 11.

Idothea, Oceani, vel, ut alii, Melissi filia, Jovis nutrix.

Idothea, Protei senis marini filia, cujus monitu Menelaus Proteum adegit, ut sibi ab illo diceretur, quando domum repetere posset. Hom. ὁδ. 4.

Πρωτῆος ἁλίοιο θυγατρὸς ἁλίοιο γέροντος
Εἰδοθέης. Vide Eust in illud Dionysii ἦχίτιν ἄκραν
Φαίνεται σκοπιαὶ Παλλαντίδος Εἰδοθέης.

Idrias, urbs Cariæ, quæ prius *Chrysaoris* dicebatur. Steph.

Idubeda, mons Hisp. Ptol. Hunc hodiè saltum Aucensem ab Aucâ urbe antiquissimâ, cujus vestigia cum nomine adhuc visuntur, nominari scribit Nebrissensis. Olivarius dicit eum à Pyrenæis mont. ad Portugal. promitti.

Idume, & *Idumæa*, regio Syriæ ab Ἔδωμ filio Esau sic dicta. Lucan. lib. 3.

Gazaque & arbustis palmarum dives Idume.

Inde *Idumæus*. Mart. 2. 2.

Frater Idumæos meruit cum patre triumphos.

Idumania, Angliæ flu. per Essexiam fluens, *Blackwater* teste Camdeno.

Idyia, mater Medeæ Ciceroni, quam Ovidius *Ipseam* vocat.

Idyma, urbs Cariæ, ubi *Idymus* flu. est. Steph.

Idyrus, urbs & fluvius Pamphyliæ. Steph.

I E.

Jeabarim, 38 Israelitarum mansio in Moabitarum finibus, Num. 21. & 33. Lat. *acervi Hebræorum*, vel *transeuntium*, sive *trascentium*, aut *prægnantium*.

Jebahar, filius David. 2 Reg. 5. Lat. *electio*, sive *electus*.

Jebanias, pater Rahuel. 1 Par. 9. Lat. *ædificatio*, sive *filiatio*, vel *intellectus Domini*.

Jeblaam, i. e. *inveteratio populi*, vel *defluens populus*, aut *germinatio populi*, sive *deglutiens eos*. Nomen urbis in tribu Manasse. Jos. 17.

Jebnael, civitas, terminus tribûs Nephthali. Jos. 19. Lat. *ædificatio*, vel *intellectus Dei*.

Jebneel, idem. Civitas in tribu Judâ. Jos. 15.

Jeboc, vel *Jaboc*, nomen torrentis. Num. 21. Lat. *evacuatio*, *dissipatio*, aut *lucta*.

Jebsem, fil. Tholæ, filii Issachar. 1 Par. 7. Lat. *aromatizans*, aut *siccitas*, *confusio*, vel *erubescentia eorum*.

Jebus, nomen civitatis quæ & *Jerusalem*. Jud. 19. Lat. *conculcatio*, *volutatio*, vel *præsepium*.

Jebusæus, fil. Canaan. Gen. 10. à quo *Jebusæi*, de quibus vide Bochartum in Phal. pag. 344.

Jecemia, fil. Jeconiæ, filii Joacim. 1 Par. 3. Lat. *resurrectio*, sive *confirmatio*, aut *vindicta Domini*.

Jechelia, mater Azariæ regis Judæ. 4 Reg. 15. Lat. *consummatio*, vel *potestas Domini*.

Jechonias, fil. Joacim, filii Josiæ, rex Judæ, qui Jer. 22. *Coniæ* dicitur. Lat. *præparatio*, aut *firmitas Domini*.

Jecman, civitas in tribu Ephraim. 3 Reg. 4. Item filius Hebron. 1 Par. 22. Lat. *resurrectio*, sive *confirmatio*, aut *vindicta Domini*.

Jecnam, civitas in tribu Zabulon. Joſ. 11. quæ & *Jeconam*, Joſ. 19. Lat. *poſſeſſio*, *emptio*, aut *nidificatio populi*.

Jecſan, fil. Abrahæ ex Keturah. Gen. 25. Lat. *duities*, aut *ſcandalum*, ſive Syriacè *colliſio*.

Jeĕlan, filius Eber. Gen. 10. Lat. *parvulus*, *tædium*, vel *contentio*.

Jeĕlbel, civitas tribûs Judæ. Joſ. 15. Lat. *congregatio Dei*.

Jedaiah, Hebr. יְדַעְיָה ſacerdos. 1 Par. 9. Lat. *ſcientia*, vel *cognitio Domini*.

Jedaiah, Hebr. יְדִיָּה, filius Haromaph. Nehem. 3. 10. Lat. *manus*, ſive *confeſſio Domini*.

Jedala, civitas in tribu Zabulon. Joſ. 19. Lat. *manus juramenti*, aut *maledictionis*; aut ex Ebræo & Syro, *manus Dei*.

Jedda, nomen viri. Neh. 12. Lat. *ſcitus*, aut *cognitus*.

Jeddo, fil. Buz. 1 Par. 5. Lat. *ſolus*, vel *unus ipſe*, aut *lætitia ejus*, ſive *acumen ejus*, vel Syriacè, *novitas ejus*.

Jeddu, nomen viri. 1 Eſdr. 10. Lat. *manus*, vel *confeſſiones meæ*.

Jeddua, nomen viri. Neh. 10. Lat. *ſcitus*, vel *cognitus*.

Jedebos, fil. Etam. 1 Par. 4. Lat. *melliſluus*, aut *manus confuſionis*, vel *erubeſcentiæ*.

Jediel, nomen principis. 1 Par. 5. Lat. *unitas*, *lætitia*, vel *acumen Dei*; vel ex Syro & Ebræo, *renovatio Dei*.

Jedihel, fil. Samri. 1 Par. 11. Princeps militum. 1 Par. 12. Lat. *ſcientia*, vel *cognitio Dei*.

Jedlaph, fil. Nachor & Melcha. Gen. 22. Lat. *diſtillatio*, *ſtillicidium*: aut ex Ebræo & Syro, *manus juncta*.

Jegaal, fil. Semeiæ. 1 Par. 3. Lat. *redemptor*, vel *redemptus*, aut *inquinatus*.

Jegbaa, civitas, quam ædificarunt filii Gad, Jud. 8. Lat. *exaltatio*, vel *altitudo*.

Jegedelia, pater Hanan. Jer. 35. Lat. *magnitudo Domini*.

Jehedia, nomen viri. 1 Par. 24. Idem ſig. quod *Jedhiel*.

Jeheth, nomen viri. 1 Par. 23. Lat. *confractus*, *formidans*, aut *ſtupens*, vel Syriacè *deſcendens*.

Jehezriel, nomen viri. 1 Par. 12. Lat. *videns Deum*, vel *viſio Dei*.

Jehiaz, ſacerdos quidam. 1 Par. 15. Lat. *vivit Dominus*.

Jehiel, Scriba. 2 Par. 26. Cantor. 1 Par. 9. Princeps. 1 Par. 5. Lat. *abſtulit Deus*, aut *congregans Deus*.

Jehieli, nomen viri. 1 Par. 26. Lat. *Vivit Deus*.

Jehoachas, *Jehoiada*, *Jehoiachim*, *Jehoiachin*, *Jehoiarib*, *Jehora*, *Jehoram*, *Jehoſaphat*, *Jehoſue*, vide in *Joachas*, *Joiada*, *Joachim*, *Joachin*, *Jora*, *Joram Joſaphat*, *Joſue*.

Jehova, יְהוָה quod nomen recentiores Judæi, creſcente inter eos ſuperſtitione, ἀνεκφώνητον judicarunt, cum à Magiſtris eorum denunciatum jam eſſet; *Partem non habiturum in futuro ſeculo*, *quiſquis nomen illud pronunciare præſumeret*. Quod tamen per ætates retro ab orbe condito antegreſſas proferre non licitum tantummod, ſed & pium, ac laude dignum habebatur. Etymon quod attinet, deſcendit à verbo הָיָה *fuit*, ut יְהוָה ſit ὁ ὤν, i. e. *exiſtens*, *qui eſt*, vel *qui exiſtit*; Deus ſc. æternus, nulli mutationi obnoxius. Itaque docuit & Rabbi Moſes Ægyptius in libro *More* cætera Creatoris nomina ab effectibus eſſe derivata, ſolum vero nomen hoc τετραγράμματον, quod etiam *Schem hammephoras* nominant, peculiare eſſe & proprium ſoli ejus ſubſtantiæ. Imo Rabbi Haccadoſh in *Arcanorum revelatore* probare nititur, comprehendi in eo divæ Trinitatis myſterium; ut haud abſque ratione aſſerat Philo Judæus merito & juſtè tribui Deo: maxime cum Moſi ſciſcitanti ipſius nomen reſponderit אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה. Ubi quanquam futuri temporis ſit אֶהְיֶה *Ehie*, h. e. *ero*, tamen cum in linguâ Hebræâ pro præſentibus ſæpè uſurpentur futura, non exiſtimandum eſt male reddidiſſe Hieronymum cum Septuaginta Ἐγώ εἰμι ὁ ὤν. Ut ita efficaciùs & evidentiùs ſubſiſtentem per ſe eſſentiam divinam exprimerent, inque eo vivere, & ab eo proficiſci omnia & pendere ſignificarent. Hebræi יְהוָה legunt *Adonai*, & Septuaginta Κύριος ſemper interpretantur, quod nomen non legitur in primo capite Geneſeos, ſed Elohim ὁ Θεός. At in ſecundo יְהוָה Κύριος. Hinc argutati ſunt Tertullianus & quidam veterum Deum non prius Dominum fuiſſe, quam Adam factus eſſet. Phœnices Ἰεὺω dixerunt pro *Jehova*, Samaritæ Ἰαβὲ, Alii Ἰαὼ, ut Orpheus ac Diodorus Siculus. Vide doctiſſ. Gatakerum in tractatu cui titulus *De nomine Tetragrammato diſſertatio*, in quâ vocis *Jehova* apud Noſtros receptæ uſus defenditur, & à quorundam cavillationibus iniquis pariter atque inanibus vindicatur.

Jehu, 10 rex Iſraelitarum, ab Heliſeo unctus, omnem domum Achab delevit, Joram interemit, Jezabelem è domo præcipitavit, ſacerdotes Baal occidit, Idoli templum ſuccendit. 4 Reg. 9. Joſ. Ant. 5. 6. Lat. *ipſe*, ſive *exiſtens*.

Jehuel, fil. Zara. 1 Par. 9. Lat. *abſtulit Deus*, aut *congregans Deus*.

Jehus, fil. Eſau ex Oolibama. Gen. 36. Filius Balan. 1 Par. 3. Secundus filius Eſec. 1 Par. 8. Filius Saharaim ex Hodes uxore ſuâ. 1 Par. 8. Lat. *tineâ corroſus*, aut *compreſſus*, vel *congregatus*.

Jelleia, urbs inter Genuam & Placentiam. Strabo. *Stradella* Mario Nigro.

Jemai, fil. Thola filii Iſſachar. 1 Par. 7. Lat. *calefaciens*, aut *calidus*.

Jemini, pater Aphia. 1 Reg. 9. Pater Chuſi, Pſ. 7. Lat. *dextera*, vel *dexter*.

Jemla, pater Michææ prophetæ. 1 Reg. 22. Lat. *repletio*, aut *circumciſio*.

Jemlech, nomen principis cujuſdam. 1 Par. 4. Lat. *regnans*, aut Syriacè *conſulens*.

Jemna, Hebr. יִמְנָה fil. Aſſer Patriarchæ. Gen. 46. Pater Core. 1 Par. 7. Lat. *dextera*, aut *numerans*, ſive *præparans*, vel Syriacè *conſtituens*.

Jemna, Hebr. יִמְנָע, filius Helem. 1 Par. 7. Lat. *prohibitio*, aut *impedimentum*, ſive *mare commotum*.

Jena, Thuringiæ urbs, imâ jacens valle, muris ac turribus firma, ponte lapideo utramque Salæ ripam conjungens, circumcirca apricis montibus ac vinetis cincta. Item æſtuarium Albionis in Angliæ, Scotiæque confin. in orâ Cumbriæ occident. Ptol. *Cray* Ortelio.

Jenyſus, op. in orâ Syriæ tridui itinere à Caſio monte diſtans. Herod. lib. 3.

Jephdaia, fil. Seſac. 1 Par. 8. Lat. *redemptio Domini*.

Jephlat, fil. Heber. 1 Par. 7. Lat. *liberatus*, aut *expulſus*.

Jephleti, idem. Terminus filiorum Joſeph. Joſ. 16.

Jephone, pater Caleb. Num. 13. Lat. *aſpiciens*, ſive *intuens*.

Jeptha, civitas quæ in ſortem tribui Judæ ceſſit. Joſ. 15. Lat. *aperiens*.

Jephthahel, nomen vallis, terminus tribûs Zabulonis. Joſ. 19. Lat. *aperiens Deus*.

Jephte, fil. Galaad ex meretrice. Judex in Iſrael. Judic. 11.

Jeraa, i. e. *Luna*, aut *menſis*, ſive *odoratio*. Servus Ægyptius Seſan filii Jeſi, filii Apphaim. 1 Par. 2.

Jerabrica, Hiſp. urbs inter Olyſſiponem, & Scalabim. Ant. Nonnulli *Gerabrica* ſcribunt.

Jerameel, fil. Eſrom. 1 Par. 2. Eſt & reg. ultra Judæam ac Arabiam. 1 Reg. 27. Lat. *miſericordia Dei*, aut ex Hebræo & Syro, *dilectio Dei*.

Jercaam, civitas quæ in ſortem tribui Dan ceſſit. Lat. *extenſio eorum*, ſive *viriditas populi*, aut *ſputum populi*, vel *armatura*, aut *evacuatio populi*.

Jercon, civitas in tribu Dan. Joſ. 19. Lat. *aurugo*, *viriditas*, aut *ſputum*, vel *armatura*, aut *evacuatio*.

Jeremia, nomen Principis. 1 Par. 5. Item propheta, fil. Hilkiæ. Jerem. 1. Lat. *celſitudo Domini*, aut *exaltans Dominum*.

Jeremiel, fil. Amelech. Jer. 36. Idem ſig. quod *Jeramiel*.

Jeria, fil. Selemiæ. Jer. 37. Lat. *timor*, *viſio*, vel *projectio Domini*.

Jeriau, idem. Filius Hebron. 1 Par. 23.

Jeribai, fil. Elnaem. 1 Par. 11. Lat. *pugnans*, *objurgans*, aut *multiplicans*.

Jericho, i. e. *Luna*, *menſis*, aut *odor ejus*. Civitas opulentiſſima in tribu Benjamin, ab Hieroſolymis 150, & à Jordane 60 ſtadiis diſtans. Num. 22. Hanc à Joſue dirutam ædificavit Hiel de Bethel. Nobilis fuit palmetis, & Balſami viridariis, unde etiam *civitas palmarum* appellatur. Deut. 34.

Jeriel,

Jeriel, fil. Thou filii Iſſachar. 1 Par. 7. Lat. *timor, viſio*, vel *projectio Dei.*

Jerimoth, i. e. *altitudines*, ſive *timens*, aut *videns mortem*, ſeu *projectio mortis*. Fil. Bela filii Benjamin. 1 Par. 7. Fil. Beziæ. 1 Par. 8. Item civitas. Joſue 10. Alia in tribu Judæ. Joſ. 15. Alia in tribu Iſſachar, data Levitis, quæ & *Jaramoth*. Joſ. 21.

Jerimath, idem. Nomen viri. 1 Par. 12.

Jerioth, fil. Caleb ex Azubâ uxore. 1 Par. 2. Lat. *Cortinæ*, ſive *linteamina*, aut *ululationes*, ſive *confractiones.*

Jermai, nomen viri. 1 Eſdr. 10.

Jerna, Hiſp. ſtu. Mela lib. 3. Strabo *Jernam* his locis commemorat montem, à quo amnis forte ſic dictus.

Jerne, & *Jernia*, vel (quod inde detortum) *Hibernia*, inſula in occid. Oceano non procul à Britanniâ, quæ ob ſitum depreſſiorem cœlo ſoloque utitur humecto, cui agilitas incolarum aſſignatur, & nervi flexiliter molles. Lacubus abundat; præſertim ibi paſſim occurrunt cænoſæ voragines, Angloſaxonicè *Bogges*: ubi terra uliginoſa & levi graminis ceſpite obducta, ſupergradientium pedibus inopinis abſorptim cedit. Hæ dici quoque poſſunt ἄορτα *averna*, non tantum quòd ab iis abſorbeantur animalia, & velut ad Orcum demittantur, ſed quòd ſint etiam ἄορτα *infrugifera*, nullum ἔρνος *plantam* ſc. vel *fruges producentia*. Inde enim ἄορτα dicta, non quòd ſint infeſta avium ſupervolatui. Igitur H. Jacobo eſt Ἴερνη vel Ἴερνις pro ἄορνη, vel ἄορνις *Inſula avernoſa*, h e. *The Boggy Iſland.* Camdenus quidem non prorſus incommodè ducit à vernaculo *Erin*, quod *Occaſum* ſonat. Νῆσον Ἰερνίδα vocat Orpheus in Argon. Claudiano *Glacialis Jerne* dicitur.

Jerobaal, Judex Iſraelis, qui & *Gideon* dicebatur. Jud. 9. Lat. *impugnans Idolum.*

Jerobeſeth, nomen viri. 2 Sam. 11. Lat. *impugnans confuſionem*, vel *ignominiam.*

Jeroboam, fil. Joaſh regis Iſrael. 4 Reg. 14. Fuit alius ejuſdem & nominis & regni rex impius. 3 Reg. 11. Joſephus ubi de eo: Γενναῖος ἦν τολμητὴς, φύσει θερμὸς ὤν, ἦ μεγάλων ἐπιθυμητὴς πραγμάτων. Lat. *Impugnans, objurgans*, vel *multiplicans populum.*

Jeroham, fil. Elcana filii Caath. 1 Par. 6. Lat. *miſericors*, aut Syriacè *dilectus.* Item fil. Phaſor. 1 Par. 9. Filius Eliu. 2 Par. 23.

Jeron, civitas in tribu Nephthali. Joſ. 19. Lat. *timor*, vel *viſio*, aut *projiciens dolorem*, vel *fortitudinem.*

Jerſia, fil. Jeroham. 1 Par. 8. Lat. *lectulus*, ſive *ſtratum Domini*, aut *abſtulit paupertatem Dominus.*

Jeruel, nomen ſolitudinis. 2 Par. 20. Lat. *timor*, aut *viſio Dei.*

Jeruſa, Pater Joathan. 2 Par. 27. Lat. *hæreditas*, ſive *exilium.*

Jeruſalem, Judææ metropolis, à Melchiſedec, teſte Joſepho, condita: aliàs *Salem*, & *Jebus*, à *Jebuſæo* Chananæi filio. Joſ. 18. Poſtremo *Ælia*, ab *Ælio* Adriano Imp. Romano, teſte Volaterrano. Lat. *viſio pacis*, aut *viſio perfecta*, ſive *conſummata*, ſive *timor perfectus*, aut *conſummatus*, vel *timete Salem*; quaſi adventantibus hoſtibus timorem incutere voluerint. Vide *Hieroſolyma.*

Jes, jetis, civit. Achaiæ in promunt. ejuſdem nominis, juxta quod Alpheus amnis præterfluens 6. m. p. navigatur. Tortellius.

Jeſaar, fil. Caath filii Gerſom. Num. 3. Lat. *claritas*, *oleum*, aut *meridianus.*

Jeſaia, vide *Iſaias.*

Jeſamari, fil. Elphaal. 1 Par. 8. Lat. *cuſtos*, vel *cuſtodia.*

Jeſana, nomen urbis. 2 Par. 13. Lat. *dormiens*, aut *antiqua*, vel *annoſa*, ſive *mutatio.*

Jeſbâ, fil. Eſra. 1 Par. 4. Lat. *laus*, vel *tranquillitas.*

Jeſbaam, fil. Hachamoni. 1 Par. 11. Lat. *ſedens populus*, aut *converſio populi*, ſive *inſufflatio*, aut *captivitas populi.*

Jeſbacaſſa, nomen viri. 1 Par. 24. Lat. *eſt requirens*, vel *deprecans*, aut *ſeſſio dura*, vel *inſufflatio*, ſive *converſio dura.*

Jeſbibenob, Gigas quidam. 2 Reg. 21. Lat. *ſedens in prophetiâ*, vel *in locutione*, vel *in germinatione*: aut *converſio*, ſive *inſufflatio in prophetiâ*, vel *in locutione*, ſive *in germinatione*, aut *captivans in prophetiâ*, vel *in locutione*, ſive *in germinatione*, lege *Iſbibenob.*

Jesboam, id eſt, *converſio*, ſive *ſeſſio*, aut *inſufflatio*, vel *captivitas populi*, nomen principis. 1 Par. 27.

Jesboc, fil. Abrahæ ex Ketura. Gen. 25. Lat. *eſt vacuus*, vel *evacuatus*, aut Syriacè *derelictus*, vel *derelinquens.*

Jeſcha, filia Haran, quæ & Sarai. Gen. 11. Lat. *ungens*, ſive *cooperiens*, aut *protegens*, vel *obumbrans*; vel Syriacè *ſpeculans.*

Jeſeias, fil. Phaltiæ. 1 Par. 3. Lat. *ſalus Domini.*

Jeſema, fil. Etam. 1 Par. 4. Lat. *appoſitus*, *nominatus*, aut *admiratio*, ſive *deſolatio.*

Jeſer, fil. Nephthali. Gen. 46. Lat. *figmentum*, *plaſmatio*, ſive *tribulatio*, aut *angustians.*

Jeſeſi, fil. Jeddo. 1 Par. 5. Lat. *antiquus*, vel *ſexagenarius*, aut *exultans*, vel *eſt munus.*

Jeſi, fil. Aphaim. 1 Par. 2. Lat. *ſalus*, aut *reſpiciens.*

Jeſia, fil. Izrahia. 1 Par. 7. Lat. *eſt Dominus.*

Jeſiel, fil. Nephthali, Num. 29. Lat. *dividens*, vel *dimidians Deus*, aut *feſtinatio Dei.*

Jeſimon, nomen deſerti. 1 Reg. 2. Lat. *deſolatio*, aut *ſolitudo.*

Jeſmachias, nomen viri. 2 Par. 3. Lat. *adhærens*, vel *innitens*, aut *junctus Domino.*

Jeſmaias, nomen viri. 1 Par. 27. Lat. *audiens Dominum*, vel *obediens Domino.*

Jeſpha, fil. Beriæ. 1 Par. 8. Lat. *Jaſpis*, aut *eſt hic*, hoc eſt, *in hoc loco*, aut *labium*, ſive *contevens.*

Jeſphan, fil. Seſac. Lat. *abſconditus*, ſive *confractus*, aut *cuniculus.*

Jeſrael, urbs olim, nunc pagus Galilææ, in tribu Juda. *Zerecin* hodie Poſtello.

Jeſſui, fil. Aſer. Gen. 46. Lat. *planus*, *æqualis*, *ponens*, aut *poſitus.*

Jeſſe, pater David qui & *Iſai* dicitur. Iſa. 11.

Jeſuitæ, ordo Religioſorum in Eccleſ. Romanâ ab Ignatio Loyolâ fundatus, circa An. Chriſti 1540. *Novo, atque ut plerisque viſum eſt, ſuperbo nomine appellati ſunt*, inquit Thuanus Hiſt. Tom. 1. lib. 15.

JESUS, Hebræum nomen, quod Latinè *Servator* dicitur. Mat. 1. 21. Τέξεται δὲ υἱὸν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτῷ ΙΗΣΟΥΝ, αὐτὸς γὰρ ΣΩΣΕΙ τὸν λαὸν αὐτῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν. Act. 4. 12. Καὶ ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία. Οὐδὲ γάρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ ΣΩΘΗΝΑΙ ἡμᾶς. In tres ſententias eunt, qui SS. hujus nominis Etymon inveſtigarunt.

Primo, Alii à radice יֶשַׁע originem ejus ducunt. Hiq; adeo יְהוֹשֻׁעַ, aut יֵשׁוּעַ Hebraicè ſcribi volunt. Sententia ipſa canitie ſua ex longo ævi decurſu veneranda.

Secundo, Reliquæ duo multò videntur juniores. Et quidem hæc (Reuchlini, Andreæ Oſiandri & aliorum ſententia) à יהוה nomen hoc deduxit ש licentiâ neſcio quâ utcunque interpoſitâ, in hunc videlicet finem, ut Tetragrammaton illud Dei nomen prius ineffabile, deinceps pronunciari poſſit. Sententia parum ſolida, & vacillans. Nam ut libentèr concedamus, cùm cætera Dei nomina, tum maximè auguſtiſſimum illud Jehovæ nomen, niſi graviſſimâ de cauſâ, prorſus ineffandum eſſe, ne libertas in licentiam exeat, & contemptus nominis in contemptum numinis redunder, nemo admittet illud in Hebraicæ ſaltem linguæ idiomate ineffabile habendum. Græcè quidem ἀπερώητον eſſe in confeſſo eſt, Inde enim Græci Ἰαὼ pro Jehova corruptè enunciarunt, ut auctor eſt Diod. Sic. lib. 1. Inde etiam ro illi Sacri codicis Interpretes nunquam nomen hoc κύριος reddidere, cùm ne poſſit quidem, ſed tantùm κατ' ἐξοχὴν, nimirum in locum ejus, quoties occaſio tulit, Κύριον ſubſtituentes. At verò Hebraicè ineffabile eſſe nunquam evinci poteſt. Certè teſtantur Talmudici Doctores vel ipſos Judæos nomen illud ad mortem uſque Simeonis effari ſolitos. Sed ut hoc demus, quid cauſæ fuerit, quòd ש ſola omnium Alphabeti literarum admiſcenda eſſet, ut ineffabile illud nomen tandem linguæ potens evaderet? Atqui hiſce diluendis immorari operæ pretium haud fuerit. Neque enim profecto opus eſt, cùm jam viderim Oſiandrum à Flac. Illyrico, & aliis, eo nomine merito enervatum. Verum, ut per omnia cum illo ſentire integrum non ſit, ſummo tamen viro debitus honos minimè denegandus eſt, quod

Reuchlini auſpiciis veritati jam diu obrutæ indagandæ aditum nobis utcunque aperuerit.

Tertiò, Cæterum corona unico Caſtellioni reſervanda, utpote qui in tertiâ ſuâ, quæ jam ſupereſt, ſententiâ, opus ab Oſiandro felicitèr inchoatum ad culmen uſque perduxit. Ille enim pulcherrimam interpoſitionis ש, quam Oſiander non potuit, rationem exhibet. Quâ de re verba ipſius hic apponam. Cum diu, multumque (inquit) conſiderarem, neque cur hæc litera ש interpoſita foret, viderem, quippe cum non ſit ſervilis, h. e. ejus literarum generis, quæ ſolent in deductis aliunde verbis ad primigenia adhiberi: cœpi cogitare, verbum hoc compoſitum eſſe oportere, Tandemque Dei beneficio comperiſſe videor. Quemadmodum enim *Jeſus*, & Deus eſt & Homo, ita nomen ejus ex Dei & Hominis nomine eſſe conflatum.

Id autem didici ex Exod. 15. 3. ubi dicitur מלחמה יהוה איש, i. e. *Jehova vir belli*. Ubi vir bellicoſus dicitur, quoniam de Chriſto ſermo eſt, qui vir futurus erat. Eſt igitur J E S U S nomen compoſitum ex יהוה איש, interpoſitâ literâ ש ex nomine אישׁ, reliquis autem duabus rejectis, quippe quæ ſerviles ſint, & addi, adimique ſæpe ſoleant, ut ſit יהשוה *Jeſus*, idem quod *Jehova Vir*, ut intelligamus *Jeſum* non eſſe *Jehovam* (nam hoc de ejus patre dicitur) ſed *Jehovam hominem*, i. e. corporatum, &c. Sic ille ſuper Mat. cap. 1. v. 21. ut extat in elegantiſſimâ ſuâ Bibliorum verſione An. 1573. Baſileæ editâ. Vide libellum, cujus titulus eſt, Exercitatio de Verâ S S. Nominis Jeſu Etymologia Lond. 1652.

Jeſus, Nave fil. qui & *Joſue* vocatur, Iſraelitarum poſt Moſem dux ſapientiſſimus. Item Sirachi fil. libri Eccleſiaſtici auctor. Fuerunt & alii ejuſdem nominis in Vet. & Nov. Taſtamento.

Jeta, civitas, quæ Levitis è tribu Judæ vel Simeonis eſt data. Joſ. 21. Eadem videtur quæ & *Jota*. Joſ. 15.

Jetæ, caſtellum Siciliæ. Steph. Alii urbem eſſe volunt, incolæ *Jetenſes* Plinio. At in Legationum excerptis ex Diodori libro 23. ſunt Ἰάϊνοι. Atque idem vocabulum uſurpare videtur Cic. Verrinâ tertiâ, ubi nunc mendoſè *Letini* legitur. Silius, neſcio an metri cauſâ maſculino genere, & ſing. num. formavit, lib. 14.

——— *Arbela ferox, & celſus Jetas.*

Jete, civitas quæ Levitis data eſt è tribu Judæ, vel Simeonis. Lat. *declinans*, vel *divertens*.

Jetebatha, locus in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Gadgad. Num. 3. Lat. *bonitas ſua*, ſive *declinans filia ejus*, aut *declinans deſertum*.

Jeterus, Mœſiæ flu. ex Rhodope profluens. Plin. 4. 26.

Jeth, fil. Gerſhom. 1 Par. 6. Lat. *confringens, formidans*, vel *ſtupens*, aut Syriacè *deſcendens*.

Jethela, civitas in tribu Dan. Joſ. 10. Lat. *pendens, ſuſpenſio*, ſive *congregatio*.

Jether, civitas Levitis data de tribu Judâ Joſ. 15. Primogenitus Gideonis. Jud. 8. Nomen civitatis. 1 Reg. 2. Nomen viri. 1 Par. 7. Filius Jada. 1 Par. 2. Lat. *excellens, reſiduus*, ſive *remanens*, aut *explorans*, vel *funiculus*.

Jetheth, civitas Idumæorum. Gen. 36. Lat. *donans*.

Jethma, vir Moabites. 1 Par. 11. Lat. *orphanus, admiratio*, aut *conſummatio*, ſive *profectio*.

Jethnan, civitas tribûs Judæ. Joſ. 15.

Jethra, pater Amaſæ filii Abigail ſororis David. 2 Reg. 17. Idem ſig. quod *Jether*.

Jethræus, fil. Sobal. 1 Par. 2. Idem.

Jethraham, fil. David ex Egla. 2 Reg. 3.

Jethran, fil. Supha. 1 Par. 1. Filius Diſon filii Seir Horræi. Gen. 36.

Jethro, ſocer Moyſis. Ex. 3. qui & *Raguel* Exod. 2.

Jethſon, nomen civitatis. Joſ. 21.

Jetur, fil. Iſmaelis. Gen. 15,

Jeus, fil. Roboam ex Abihal. 2 Par. 11. Lat. *cuſtodiens*, aut *ordo*, vel *ſeries*, ſive Syriacè *montanus*.

Jeſabad, vir Gaderothites. 1 Par. 12. Lat. *dotatus*.

Jezabel, filia Ethbaal regis Sidoniorum, uxor regis Ahab. 1 Reg. 16. Lat. *inſula habitaculi*, vel *væ habitaculo*, aut ex Hebræo & Syro, *inſula ſterquilinii*, vel *væ ſterquilinio*. Τὸ γύναιον δ ἐκτήσατο τὴ τελευτὴν eam vocat Joſephus, ubi de eâ.

Jezatha, fil. Aman. Eſth. 9. Lat. *aſpergens thalamum*, aut ex Syro & Ebræo, *væ olivæ*.

Jezer, fil. Galaad. Num. 26. qui *Abiezer* Joſ. 17. dicitur. Hebr. אייעזר i. e. *inſula adiutorii*, ſive *atrii*, aut *væ adiutorio*, vel *atrio*.

Jezer, civitas Amorrhæorum, quæ Levitis & homicidis pro aſylo è tribu Gad eſt attributa. Hebr. יעזר i. e. *auxiliator*, ſive *adjutor*.

Jezia, nomen viri. 1 Eſdr. 10. Lat. *diſtillatio*, vel *aſperſio Domini*.

Jezlia, fil. Elphaal. 1 Par. 8. Lat. *diſtillatio laborioſa*.

Jezonias, יאזניהו i. e. *auſcultatio*, aut *ſtatera*, vel *arma Domini*, fil. Maachati. 4 Reg. 25.

Jezonias, יזניהו i. e. *nutrimentum Domini*. Nomen viri. Jer. 35.

Jezra, fil. Moſollam. 1 Par. 9. Lat. *porcinus*, aut Syriacè *converſus*.

Jezraiah, nomen viri. 2 Eſdr. 12. Lat. *oriens Dominus*, aut *claritas Domini*.

Jezrahel, civitas tribûs Judæ. Joſ. 15. Filius Oſee ex Gomer. Oſ. 1. Lat. *ſemen*, ſive *diſtillatio amicitiæ Dei*, vel *aſperſio paſtoris Dei*, aut *diſtillans contritionem*, aut *malum Deus*.

I G.

Igaal, fil. Nathan de Sobâ. 2 Reg. 23. Lat. *redemptus*, ſive *inquinatus*.

Igal, idem, filius Joſeph. Num. 13.

Igædita, Luſitaniæ urbs olim fuit, ut inquit Vaſæus, qui addit hodiè vicum obſcurum eſſe, nomine *Edania*. *Idannas* dicitur Varrerio.

Igilium, Etruſci litoris inſula *contra Coſanum*, ut Plinius ait, *litus*, ſive ante Argentarium promunt. hodieque vulgò vocatur *Giglio*. De quo Rutilius in Itinerario.

Eminus Igilii ſylvoſa cacumina miror,
Quam fraudare nefas laudis honore ſuæ.

Vitioſè *Ægilium* apud Plin. & *Iginium* apud Melam in quibuſdam codd. legitur.

Ignanus, Gall. Aquitanicæ flu. vide *Sigmanus*.

Ignatius, Antiochenæ Eccleſiæ Præſes, An. Dom. 91. Is Romam productus, ac beſtiis objectus eſt. Euſeb. 3. 35.

Ignetes, pop. Rhodii, quos Telchinibus ſucceſſiſſe tradit Heſychius. Ἰγνῆτες, inquit, ὅτως ὀνομάζοντο οἱ μὴ τὸν Τελχῖνας ἀποικήσαντας τὴν Ῥόδον. Tamen *Ignetes*, ſive *Gnetes* iidem qui γνήσιοι ſeu ἰθαγενεῖς, i. e. *indigenæ*. Steph. Γνῆτες, ἔθνος ὠίκησαν τ Ῥόδον. Ἔνθεν ἡ Γνῆτες, οἱ ἰθαγενεῖς. Αἰγίαλα δὲ ἡ μὴ τῶ 1, Ἰγνῆτες. Itaque ante Ignetes nullos habuit incolas Rhodus. Vide Boch. Geogr. pag. 400.

Iguvium, Umbriæ op. Cui Com. lib. 1. *Interea certis factus Iguvium Thermum Prætorem cohortibus 5 tenere.* Cic. ad. Att. 7. 13. *Quid agat Domitius in Marſis, Iguvii Thermus.* Verum neſcio quo fato clariſſimi hujus municipii nomen apud omnes ferè antiquos ſcriptores ſit vitiatum. Nam apud Ptol. vulgo eſt Ἰσάϊον & apud Strab. lib. 5. Ἴτουϊν pro Ἰγούϊον. Item apud Plin. 3. 14. variis in exemplaribus, *Iguini, Inguini, Ingini*, pro *Iguvini*. Sed & apud Silium lib. 3. ubi Umbriæ urbes recenſet pro vulgatis *Inginum* & *Inginium*, reponendum erat *Iguvium*, in his.

——— *Infeſtum nebulis humentibus olim*
Iguvium, patuloque jacens ſine mœnibus arvo
Fulginia. Vulgò *Eugubio*.

I H.

Ihelon, filius Eſau ex Oholibamâ uxore. Gen. 36. Lat. *occultus*, ſive *adoleſcens*, aut *caprea eorum*, vel *ſeculum*. Hebraicè enim עלם dicitur.

I I.

Iim, civitas tribûs Judæ. Joſ. 15. Lat. *acervi*.

I L.

Ila, locus prope ſinum Perſicum. Eſt & Albionis fluvius. Ptol. in orâ Scotiæ ad ort. *Wiſle* Camdeno.

Ilapinaſtes, cognomen Jovis apud Cyprios inde dictum, quòd magnifico apparatu, ſplendidiſque epulis, quas Ἑιλαπίνας Græci vocant, coleretur.

Ilarcuris, Hiſp. Tar. op. Ptol.

Ilaris,

Ilaris, urbs Lyciæ. Steph.

Ilatria, urbs Cretæ. Steph. vulgò dicta *Elbe*.

Ilba, uel *Ilva*, insula mar. Tyrrheni, distans à continenti 10. m. p. Plin. 14. 34. *Ferri metalla ubique propemodum reperiuntur, quippe insulâ etiam Italiæ Ilvâ gignente.* Virg. Æn. 10. — *Ast Ilva trecentos*

Insula in exhaustis Chalybum generosa metallis.

Silius lib. 8.

Non totidem Ilva viros, sed lectos cingere ferrum
Armarat patrio, quo nutrit bella, metallo

Rutilius. *Occurrit Chalybum memorabilis Ilva metallis.*

Ildericus, Vandalorum rex, An. Dom. 525.

Ildico, Attilæ uxor, an. U. C. 1036. Blond.

Ildovadus, Gothorum rex, omnes Transpadanos, omnesque Venetæ regionis urbes in potestatem suam recepit, an. U. C. 1295. Blond. lib. 5.

Ilerda, op. citer. Hispan. in conventu Tarraconensi, non procul à Sicori fluvio, *Lerida* hodiè. Lucan. lib. 4.

——— *Super hunc fundata vetustâ*
Surgit Ilerda manu, placidis prælabitur undis.

Ilergetes, Hisp. pop. in tractu Tarraconensi non procul ab Ibero amne. Plin. 3. 3.

Ilesium, nomen loci Steph.

Ilia, quæ & *Rhea* Numitoris Albanorum regis filia, quam Amulius, pulso jam Numitore fratre, & interfecto ejus filio Lauso, Virginem Vestalem fecit, ut sub specie honoris spem partûs ei adimeret. Verum cum illa aquam è Tyberi ad obeunda sacra peteret, in ripâ fluminis obdormivit, & in somnis sibi visa est à Marte comprimi, & sic gemellos concepit: quos cum peperisset, exponi jussit, matremque Iliam vivam apud Tyberim flu. infodi, unde Poetæ eam Tyberi nupsisse fingunt, qui ob id quoque *Uxorius amnis* ab Horat. lib. 1. Od. 2. dicitur.

Ilias, Homeri opus clarissimum, ab eo dicta, quòd bellum contineat apud *Ilium* inter Græcos ac Trojanos obraptum Helenæ gestum. Quoniam vero hoc in opere nullum mali genus non recensetur, factum est, ut *Ilias malorum* pro omni genere calamitatis accipiatur. Hanc *Iliadem* in nuce inclusâ tradidit Cic. Plin. 7. 21. Item mulier Trojana. Unde *Iliades*. Virg.

——— *Ad templum non æquæ Palladis ibant*
Iliades. ———

Ponitur & pro Æneide Virgilianâ de qua Prop.

Cedite Romani scriptores, cedite Graii,
Nescio quid majus nascitur Iliade.

Iliberis, vide *Illiberis*.

Ilierses, pop. Sardiniæ antiquissimi, Pompon. quorum tractus *Ilena*, teste Pineto.

Ilinga, Germ. pop. Ptol. Horum urbs *Leignitz*, teste Ortelio in Sleſiâ.

Ilione, Priami filia natu maxima, Polymnestoris Thraciæ regis uxor. Virg. Æn. 1.

Prætereà sceptrum Ilione quod gesserat olim,
Maxima natarum Priami.

Ilioneus, nomen Trojani, Phorbantis filius, qui deleto Ilio Æneam in Italiam secutus est, & quoniam eloquentiâ plurimùm pollebat, legationibus aliquot ab eo præfectus est. Servius in Æn. 1.

Ilissus, amnis in Atticâ regione, Musis dicatus, quas ab eo *Ilissidas* vocant. Papin. lib. 4. Theb. videtur hunc fluvium Furiis consecrare, cum ait.

——— *Anfractâ riparum incurvus Ilissos,*
Sævus honos fluvio, Stygias lustrare severis
Eumenides perhibentur aquis. Idem lib. 12.
Celavit Geticos ripis Ilissos amores.

Item urbs Atticæ. Steph.

Ilithyia, Dea parturientium, quæ & Juno Lucina. Horat. in Carm. Secular.

Lenis Ilithyia tuere matres.

Ovid. Met. 4.

Præpositam timidis parientibus Ilithyiam.

Itaque & Græci pro partu ipso dixere *Ilithyiam*, ut Oppian. Halieut. 4. ubi non modo mulieribus sed etiam piscium sexui fœmineo partus ait esse difficiles.

——Οὐδ' ἀρ μῆνον ὀλιχθονίοισι γυναιξὶν
Ἄλγεα, πάντῃ δ' ἐστὶν ἰωχμὸς Εἰλειθυίης.

Etymon ex oriente petendum est. Est autem ab יָלַד *jeled*, h. e. *partus*, *proles*, *puer*, vel *puella*, hoc ab *jalad*, quod tum de viris dicitur, qui gignunt, tum de mulieribus qui pariunt. Item civitas in Ægypto. Steph.

Ilium, civitas propriè Trojana, nam *Troja* regio est. *Ilios* fœm. gen. poetis dicitur. Ovid.

Sed mihi quid prodest vestris discincta lacertis
Ilios? Horat.

——— *Non semel Ilios*
Vexata. ———

Hinc *Ilius*. ut *Ilia tellus*. Item *Iliacus*. Horat. 1. Ep. 2.

Iliacos intra muros peccatur & extra,

Hinc Apollo *Ilieus*. Steph.

Illiberis, urbs Hisp. Bæticæ, hodiè *Elvire* locus dicitur, à Granato, quæ illi successit, & nova Illiberis dici potest. 2 leuc. distans. Pop. *Illiberini*. Plin.

Illice, Melæ; *Ilicias* Ptol. op. Hisp. Tarrac. ad Sarabim flu. in regn. Valentiæ. *Elche* hodiè, aliis *Alicante*. Unde *Sinus Illicitanus*. Mela 2. 6. Vide Vossium ad Melam. pag. 191.

Illipula (op. Hisp. Bæt. geminum) major, & minor. Major Ἰλίπυλα μεγάλα Ptol. *Ilipa* Plinio, *Pennaflor* hodiè, teste Mor. vel *Palma* aliis. Minor in Turditanis est apud Lusitan. confin. *Ilipa* itidem Livio.

Illiturgis, vel *Iliturgis*, *Ilurgia* Polybio, urbs Hisp. Bæticæ excisa ad Bætim flu. à Scipione unà cum Castulone, quòd ad Pœnos defeciſſent, eversa. *Lietor* Marianæ. Alii *Jaen*, & alii *Aldea el Rio* esse putant.

Illurcis, Iberiæ urbs, Hisp. Tarr. scilicet, postea à Sempronio Graccho, *Gracchuris* dicta. Steph.

Illuro, *Alaro*, teste Mor. op. olim nunc pagus Hisp. Tarr. in Catalauniâ, qui *Diluron* Ptol. dici videtur, inter Blandam, & Betullonem, Barcinonem versus in occasum.

Illybirris, Gall. Narbon. flu. Eundem esse cum *Thicis* Melæ, & hodiè *Tec* dici docet Varrerius. *Illeris* Ptol. *Illebernis* Athenæo dicitur.

Illyricum, *Illyris* Ptol. & Lucano, *Illyria* Steph. regio est in orâ maris Adriatici, Italiæ oppositа, hujus termini non ab omnibus iisdem limitibus circumscribuntur. Plin. enim hanc inter Asium & Titium fluvios constringit. Ptol. vero eam ab Histriâ ad Macedoniæ usque confinia secundum maris litora producit: mediterranea eius ad Pannones & Mœsiam sup. extendit. Multo ampliorem eam describit Mela; & Dionysius totam maris Hadriatici oram à Tergesto usque ad Ceraunios montes Illyriis ascribit. Danubium etiam intra ejus amnes numerat Pomponius. Strabo lib. 7. eam Macedoniæ ac Thraciæ propinquam facit. Sed omnium latissimè Illyrici fines extendit Appianus Alexandrinus; quem vide sis initio lib. de bell. Illyr. Populos ab *Illyrio* Cadmi filio dictos perhibet Eustathius. In duas regiones fere dividi solet, Liburniam ad occ. & Dalmatiam ad ortum. Vulgò *Schiavonia* in universum hodiè appellatur. Pix Illyrica commendatur. Ovid. 2. De Arte Am.

Nigrior Illyricâ cui pice sanguis erat.

Ilus, fil. Trois regis Trojanorum, pater Laomedontis, quem maturâ ætate moriens, regni hæredem reliquit. Ab hoc celeberrimum illud Mysiæ min. five Troadis caput *Ilii* nomen accepit: five quòd ab *Ilo* primùm fuerit conditum, cum Dardanus antea in montibus Dardaniam condidisset, ut placet Hom. Il. 23. five quòd à Dardano exstructum instauravit Ilus, & auctiùs reddidit. Author est Strabo lib. 13. primum omnium Ilum ausum fuisse in campis habitare, proindeque in mediis campis fuisse sepultum: cujus sepulcri meminit Hom. Il. 3. Ilus cum in Ilio Minervæ templum arderet, cursu concitus, demissum cœlo Palladium eripuit, statimque oculis captus est (haud enim ulli mortalium oculis illud cerni licebat) postmodum placatâ Deâ pristinum visum recuperavit. Fuit & alter *Ilus* Æneæ fil. Ascanii nomine appellatus. Virg. Æn. 1.

At puer Ascanius, cui nunc cognomen Julo
Additur, Ilus erat, dum res stetit Ilia regno.

I M.

Imachara, op. Siciliæ Ἰμαχάρα πόλις Ptolemæo opidani *Imacharenſes* Tullio; & Plinio *Imacarenſes*; vulgò *Citadella di Machari*.

Imaus, mons Scythiæ maximus, Tauri pars, qui Scythiam apud. Ptol. dividit. in citer. & ulter. *Imaus* tamen Ptolemæi ab *Imao* Strab. & Plinii diverſus eſſe videtur, nam ex Ptol. is à Tauro monte deciſus in bor. ad mare glaciale uſque porrigitur, apud Plin. vero & Strab. in ort. uſque ad mare Eoum extenditur. Hic varia hodie apud incolas nomina habet. *Altai*, teſte Caſt. *Iniſa* Mercatori. Ille, h. e. apud Ptol. *Dalanguer* & *Navagrot*, eodem Caſt. teſte.

Imbarus, portio mont. Tauri in Arm. maj. apud Strab. ſed apud Plin. in Cilicia.

Imbraſus, Sami flu. Plin. 5.2. ex quo illa *Imbraſia* dicta eſt. Pater Imbraſidarum. Virg. lib. 12.

Imbraſidas Glaucum atque Ladem, quos Imbraſus ipſe
Nutrierat Lyciâ. ———

Imbros, inſ. & op. prope Samothracem Cabiris & Mercurio ſacer. Steph. Hæc inſula leporibus mirè ſcatet. Geographus Anonymus ſub Conſtantio *Imbros leporinam veſtem inultam ejicit*, id eſt, emittit. Addit horum animalium ibi eſſe multitudinem. Lepus Ebræis eſt ארנבת *arnebeth*; Arabibus *arneb*, vel *arnib*, unde literis trajectis factum *Inbros*, & *Imbros*; atque ita eadem fuerit cum *Laguſa* Græcis, cujus nominis aliquot inſulas habuit Ægæum mare circa Troadem. Plin. 5. 31. *Lembro* hodiè Sophiano. Hinc *Imbrius*. Ovid. Triſt. 1. 9.

Veminus in portus, Imbria terra, tuos.

Imola, urbs in Æmiliâ, quæ olim *Forum Cornelii* dicebatur.

Impbes, pop. vicini Perrhæbis.

Importunus, Conſul, an. U. C. 1263.

Imyra, urbs Phœniciæ. Steph.

I N.

Inachia, Peloponneſus ab *Inacho* flu. Steph.

Inachium, Peloponneſi op. inter Scylleum promunt. & Iſthmum ſitum, aliàs *Argos Hippium*. Plin. 4. 5.

Inachus, vulgò *Planizza*, flu. Peloponneſi in ſinum Argolicum exiens. Item flu. Acarnaniæ in Acheloum influens. Virg. Æn. 7.

Cœlatâque amnem ſundens pater Inachus urnâ.

Inachus, primus Argivorum rex, qui Inacho fluvio nomen dedit. Hujus filiam nomine Io cum Jupiter corrupiſſet, & in Cretam advexiſſet, Juno pellicis impatiens odiis eam exagitavit. Quæ res poetis occaſionem fabulandi dedit eam fuiſſe Junonis metu à Jove in vaccam mutatam. Vide *Io*. Horat.

Dryeſne priſco natus ab Inacho
Nil intereſt, &c.

Inarime, inſ. in ſinu Puteolano. non procul à Neapoli, in quâ mons fuit, qui terræ motum paſſus, alteram fudit inſulam, quæ Prochyte ab effuſione dicta. Sub hanc inſ. Typhœa gigantem à Jove detruſum eſſe, author eſt Virg. lib. 9. Æn.

Tum ſonitu Prochyta alta tremit, durumq; cubile
Inarime, Jovis, imperiis impoſita Typhoeo.

Vide ſis illic Lud. de la Cerda. Plin. 3. 6. *Ænaria à ſtatione navium Æneæ, Homero Inarime dicta, Græcis Pithecuſa*, non à ſimiarum multitudine, ut aliqui exiſtimavere, ſed à figlinis doliariorum. Quæ omnia (inquit Vir Magnus) ſunt perabſurda, Neque enim Homerus *Inarimen* dixit (licèt id ſequantur Virgilius, Ovidius, Lucanus, Statius, Silius, alii) ſed diſtinctis vocibus Ἐν Ἀρίμοις. *In Arimis*. Et ab Ænea, non diceretur *Ænaria*, ſed *Ænearia*, aut *Æneia* potiùs, & à doliis *Pithuſa*. At à ſimiis eſt Pithecuſa. Vide Boch. Geogr. p. 655.

Inætus, urbs Cretæ, ubi colitur *Ilythyia Jatina*. Steph.

Incibilis, op. Hiſp. Tarr. *Chelva* Floriano.

Indacus, Leonis Imp. curſor velociſſimus, vide Leonicer. lib. 3. cap. 29.

Indara, Sicanorum civitas. Steph.

India, regio Aſiæ ampliſſima, inter Indum flu. ad occ. à quo nomen habet, & Serum ad ort. à Sinis ſeperantem, in longum extenſa, Oceano Indico ad Merid. & Emmodis, aliiſque mont. ad bor. à Scythiâ ſecernentibus, terminata; à Gange flu. in duas diviſa, citer. & ulter. Citerior *intra Gangem* à Ptol. nominatur. *Indoſtan* incolis, cujus pars auſtralis *Malabar* dicitur. Ulterior *extra Gangem*, non unico hodie nomine dicta. Indiæ ora 60 diebus ac noctibus, teſte Mela navigatur. Divitiis olim abundavit hodieque abundat. Serpentes prodigioſæ magnitudinis habet. Strabo lib. 2. Ὄφεις δ' ἐν βοῦς ἐν ἐλάφους σὺν κέρατι καλαπίνοντας. Plin. 8. 14. Megaſthenes ſcribit in Indiâ ſerpentes in tantam magnitudinem adoleſcere, ut ſolidos hauriant cervos tauroſque. Inde Horat.

Theſauris Arabum & divitiis India.

Vide laudes Indiæ pulcherrimè deſcribentem Dionyſium perieg. verſ. 1027.

Πρὸς δ' αὐγὰς Ἰνδὸν ἐφλεγὲ πίπταλλε εἶα, &c.

Pop. *Indi*, ob nigrorem quondam noti. Ovid 1. de Art. Am.

Andromeden Perſeus nigris portavit ab Indis.

Sen. in Oedip.

Phœbus hic flammâ propriore nudos
Inficit Indos.

Inde *colorati* forſan. Virg. Georg. 4. Ovid. Met. 4.

Decolor extremo quâ cingitur India Gange.

Dionyſ. de Indis ὑπὸ χρόα κυανέοισι,

Virg. Georg. 2. ——— *Sola India nigrum*
Fert ebenum. ———

Theophr. 4 Hiſt. cap. 5. ubi de Indiâ, Ἴδιον δὲ ἡ ἐβένη τὸ χώρας ταύτης. Strabo lib. 15. in narratione rerum Indicarum loquens de Paſyis φύεται δὲ ἡ ἔβενος. vide Plin. 12. 4. & Solin. cap. 65. Sed an ſolius Indiæ hæc ſit merx, dubium eſt. Nam Herod. lib. 3. αὕτη δὲ ἡ χρυσὸν τε φορέει πολλὸν, καὶ δένδρεα πάντα ἄγρια καὶ ἔβενον, de Æthiopiâ loquitur. Plin. 6. 30. *Sita eſt Æthiopia ab oriente hyberno ad occidentem hybernum. Meridiano cardine ſylvæ ebeno maximè virent.* Lucan. lib. 10. de regiâ Ægyptiorum.

——— *Ebenus Mareotica vaſtos*
Non operit poſtes, ſed ſtat pro robore vili.

Servius, ut poetam ſuum defendat, ita ait. *Atqui & in Ægypto naſcitur, ſed Indiam, omnem plagam Æthiopiæ accipimus.* Sed qui poteſt ita defendere? Nam Dioſcorides 1. 3. aperte diſcriminat, & principatum dat Æthiopicæ ebeno. Ἔβενος κρείσσων ἡ Αἰθιοπικὴ καὶ μέλαινα, &c. ἔστι δέ τις καὶ Ἰνδική. Sed in magnis Scriptoribus diſſidia talia occurrere nihilmirandum.

Indica, urbs Iberiæ prope Pyrenæum. Steph.

Indigetes, Dei antiquis vocati, quod nullius rei *indegeant*, vel Dei ex hominibus facti. Alii *Indigetes* fuiſſe volunt, quos *indigetari*, id eſt, vocare, & nuncupare fas eſſet, atque hos Deos fuiſſe, in quorum cuſtodiâ eſſent urbes, & invocati faciles, præſtoque aderant. Alii ſunt, qui putant ſic dictos quaſi *in loco geniti*, vel *degentes*. Virgil. Georg. 1.

Dii patrii Indigetes, & Romule, Veſtaque mater.

Vide ſis illic Lud. de la Cerda. Hinc & Æneas *Indiges* dictus fuit. Ovid. Met. 14.

Luſtratum genetrix divino corpus odore
Unxit, & ambroſiâ cum dulci nectare mixtâ
Contigit os, fecitque Deum, quem turba Quirini
Nuncupat Indigetem, temploque ariſque recepit.

Virgil. Æneid. 12.

Indigetem Æneam ſcit ipſe, & ſcire fateris.

Indus, flu. Orientis ſecundum Gangem longè maximus, Indiam ab occaſu alluens. Hunc in jugo Caucaſi montis, quod vocatur Paropamiſus, adverſus Solis ortum effuſum aiunt, ac in ſe 19 amnes recipere. Arrian. de Geſt. Alex. lib. 5. Septem oſtiis in Oceanum erumpit, quem *Sandum* ab incolis vocari ſcribit Plin.

Induſtria, Liguriæ op. quod & *Bodincomagum*. Plin. 3. 16.

Ingævon, Tuiſconum Imp. publica literarum ſtudia, ad comprimendam hominum audaciam inſtituit. Tacitus de mor. Germ.

Ingævones, latiſſimi Germ. populi, in Sicambros, Teutonas, & Cauchos diviſi. Plin. 4. 14.

Ingauni,

Ingauni, Liguriæ pop. quorum urbs Albingaunum.

Ingeniculus, ſignum cœleſte, quod Græci Ἐγγόναſιν vocant. Vide *Engonaſis*.

Inginum, vide *Iguvium*.

Innocentius, nomen quorundam Paparum, numero 10.

Ino, Cadmi & Harmoniæ filia, Liberi patris nutrix, cum quâ Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele (ex quâ ille jam Phryxum & Hellen ſuſceperat) Liberi patris furore agitata in ſylvas ſe contulerat. Hæc, ut erat, ita revera ſe novercam geſſit, privignoſque identidem apud patrem accuſans, eo compulit, ut conſcenſo aureo ariete fugam ſibi conſulerent. Quam rem ægrè ferens Juno, Athamanti Furias immiſit, quæ in tantam eum adegerunt rabiem, ut cum Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leænam, filios ſuos autem catulos ejus eſſe arbitraretur, atq; raptum Learchum alterum ex filiis ſaxo illiſerit, idem in uxorem exemplum editurus, niſi illa, arrepto Melicerte filio altero, unà cum illo in mare ſe abjeciſſet, ubi Deorum miſeratione in Deam marinam eſt tranſmutata, quam Græci *Leucothean*, Latini vero *Matutam* vocant. Melicertes autem in Palæmonem, quem nos *Portunum* nominamus. Ovid. Met. 4.

Flebilis Ino. Horat. in art. Poet.

Inſubria, Galliæ Ciſalpinæ regio. Populi Polybio Ἰσομβρες & Ἴσομβεσι. Apud Plut. in Marcello corruptè Ἴβηρες, quod genuinum paulo poſt ſequitur Ινσίμβρας & Ινσόμβρες. Apud Strab. vero lib. 5. ſunt Ἰνσόβρες & Σόμβρες. Latini *Inſubres* vocant. De quibus vide omnino Cluv. Ital. An. 1. 23.

Intemelium, & *Intimelium*, urbs Liguriæ maritima. Vide *Albintemelium*.

Interamna, urbs Umbriæ ad Narem flu. inter Spoletium & Narniam, in viâ quâ Romam ducit, occurrens. Pop. *Interamnates* Cic. & *Nartes* Plinio.

Interamna, altera Lat. colonia in confin. Samnii ad Lirim flu. Liv. *Iſola*, teſte Blondo.

Interamnia, urbs Præguttiorum in Aprutio, hodiè *Teramo*.

Interamnium, op. Hiſp. Tarracon. *Ponferrada* Coquo.

Interciſa, urbs Pannoniæ infer. Anton. *Rachzkeſti* Simlero.

Interduca, Juno dicta eſt, quòd veteri ritu ſponſas ad ſponſos ducere primâ nocte conſueverat. Dea enim illa nubentibus olim præerat.

Interocrea, Sabinorum op. *Interocreum* Strab. lib. 5. qui κώμην, i. e. *vicum* vocat: hodie *Interdoio*, & *Interdoco*.

Intuergi, Germ. pop. Ptol. Peucerus in Palatinatu eos conſtituit circa Heydelbergam.

Inui caſtrum, vide *Caſtrum Inui*.

Inutrium, op. olim Vindeliciæ, nunc pagus Bavariæ. *Mittenwald*, teſte Aventino, Oenipontem verſus.

Inuſſus, urbs Ægypti prope Caſium montem. Steph.

Inycus, Siciliæ urbs. Pauſan. *Longobardo*, teſte Fazello. De nomine Bochartus. Ad Hypſæ oſtium erat *Inycus*, ubi ante Trojana tempora fertur Cocalus rex Sicanorum regni ſedem habuiſſe, vide Stephanum in Κάμικος. A vini præſtantiâ multum commendatur *Inycum*, vel ut alii, Ἰνυκλον. Steph. Ἴνυκλον, πόλις Σικελίας, &c. ἀφ' ἧς Ἰνυκλῖνος οἶνος. Heſychius: Ἰνυκῖνος οἶνος, ἀπὸ Ἰνύκης τῆς Σικελίας, ἔστι δὲ πολίχνιον ἔνοινον. Proinde *Inyco* nomen à præſtantiâ יְנִיקוּת *jenicoth*, vel quod idem eſt יְנֹקֶת *jonicoth*, h. e. *propaginum*.

Inynia, Heſychius: Ἰνυνία, ἑορτὴ ἀπὸ Λήμνου.

I O.

Jo, filia Inachi fluvii, à Jove adamata, quam ob interventum Junonis, ne agnoſceretur, Jupiter in juvencam transformavit: Juno tamen ſuſpicata id quod res erat, vaccam eam à Jove ſibi dono dari poſtulavit: quam cum accepiſſet, appoſuit ei cuſtodem Argum centoculum, à quo cùm moleſtiſſimâ cuſtodiâ premeretur, ægrè id ferens Jupiter, per Mercurium eum interficiendum curavit. Quamobrem indignata Juno, œſtrum pellici immiſit, cujus aculeis exagitata in Ægyptum uſque fugit; ubi implorato Jovis auxilio, priſtinam formam recuperavit, regique Oſiridi nupſit, Ægyptiiſque omnibus adeo chara fuit, ut poſt mortem pro Deâ habita ſit, quam illi *Iſidem* vocarunt. Val. Flaccus Argonaut. lib. 7.

Qualis ubi extremas Io vaga ſentit arenas,
Fertq; refertq; pedem, tumido quam cogit Erinnys
Ire mari, Phariæque vocant trans æquora matres.

Dionyſius ubi de Boſporo Thracio.

——— Ἦν πάρος Ἰὼ
Ἥρης ἀνιείσησιν ἀνάξατο πόρτις ἰοῦσα.

Nonnus Dionyſ. lib. 1.

Ζηὶ ἅτα πόρτις ἰοῦσα κεραοφόρῳ ἐμβεβιῆσθαι Ἰῶ.

Idem pleniùs lib. 3.

Ταωπτυὰς ὅτε πόρτις ἀμειβομένοιο πεσούσης
Εἰς ἀγέλην ἀγέλαυλον ἐλαύνετο σύντομον Ἰὼ,
Καὶ δαμάλης ἀγύπιτον ἐθύκαλο βεκόλον Ἥρη,
Ποικίλον ἀπλανέεσσι κακαομένον Ἄργον ὀπάσσω.
Τυφόβλητο δὲ μύωπι χιερσαιομένη δίμας Ἰοῦς,
Ἰονίης ἁλὸς οἶδμα κατήγερε φοιλάδι χαλῇ.
Ἤλυθε δ' εἰς Ἀιγυπτον, ὅπη βοέην παρὲκ μορφὴν
Δαιμονίης ἐνδαλμα μεταλλάξασα κεραίης
Ἔσκε Θεὰ φερέκαρπος. ———

Lycophron in Caſſandra.

Οἵ τ' βοᾶπιν ταωχαπάρθενον κόρην.

Sophocles in Electra.

Σὴς οἰστρογλὴξ ἄλσος Ἰνάχου κόρης.

Euripides in Phœniſſis.

——— Κοινὰ τίκτα τᾶς κεραοφόρα
Πίρυκος Ἰὼς. ———

Æſchylus in Prometheo Vincto.

Κλύεις φθίγμα τᾶς βόκπιδος παρθένου.

idem eam οἰστρόβλητον κόρην, & alibi δύσπλαστον παρθένον, ἢ πολύπλαγκτον vocat.

Joab, Zarviæ fil. 2 Reg. 2. Pater Abiſai. 1 Sam. 26. Fil. Saraiæ. 1 Par. 3. Lat. *paternitas*, vel *habens patrem*, aut *voluntarius*.

Joachaz, i. e. *Domini apprehenſio*, ſeu *poſſeſſio*, aut *Dominus videns*, fil. Joſiæ regis Judæ. 2 Reg. 23. Filius item Jehu regis Iſrael. 2 Reg. 10.

Joachaz, pater Joha, qui à commentariis erat Joſiæ regi. Lat. *apprehendens. poſſidens*, aut *videns*.

Joachin, filius Eliacim. 4 Reg. 24. Lat. *præparatio*, vel *firmitas Domini*.

Joacim, filius Joſiæ regis. 1 Reg. 23. Lat. *Domini reſurrectio*, vel *confirmatio*.

Joacim, nomen viri. Neh. 12. Lat. *reſurgens*, *confirmans*, vel *vindicans*.

Joada, fil. Achaz. 1 Par. 8. Lat. *cœtus* vel *congregatio*, *tranſitus*, vel *teſtimonium*, *ornatus* vel *præda Domini*.

Joadan, mater Amaſiæ regis Judæ. 2 Reg. 14. Lat. *voluptas*, aut *tempus Domini*.

Joah, fil. Gerſon. 1 Par. 6. Filius Zemma ibidem. Item fil. Joachaz. 2 Par. 34. Lat. *fraternitas*, vel *habens fratrem*.

Joahe, filius Aſaph. 4 Reg. 18.

Joarim, nomen viri. 1 Mach. 2. Lat. *Domini exaltatio*.

Joas, יוֹאָשׁ Pater Gedeonis. Jud. 6. Filius Joachaz filii Jehu rex Iſrael. 2 Reg. 13. Pater Jeroboam regis Iſrael. 2 Reg. 14. Lat. *diſſidens*, vel *deſperans*, aut *ignitus*, vel *urens*.

Joas, יְהוֹאָשׁ Rex Judæ fil. Ochoziæ. 2 Reg. 11. Lat. *ignis*, vel *ablatio Domini*.

Joas, Hebr. יוֹעָשׁ filius Bechor filii Benjamin. 1 Par. 7. Lat. *conſummatus*, vel *perfectus*.

Joatham, i. e. *conſummatus*, vel *perfectus*. Filius Oziæ, ſive Azariæ regis Judæ. 2 Reg. 15. Filius item Jerobaal, ſive Gedeonis. Jud. 9. Filius Jahaddai. 1 Par. 2. Filius Azariæ. 1 Par. 3. Admodum ſanctus fuiſſe traditur (inquit Sulp. Severus) proſpereque imperium adminiſtravit. Joſephus ubi de eo: Οὗτος βασιλεὺς ἀδὲ μιᾶς αἰτίας ἀπολείπεται, ἀλλ' ὅσαι βῆ τὰ πρὸς τὸ Θεῖον, δίκαιος δὲ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ὑπῆρχεν, ὑπομελὴς δὲ τῇ κλίσει.

Job, nomen viri. Lat. *dolens*, *gemens*, vel *ululans*, aut *exoſus* vel *patiens inimicitiam*. Vide Suidam in Ἰώβ. Sulpitius Severus Hiſtoriæ Sacræ lib. 1. *Hoc tractu temporum Job fuit, legem Naturæ, & agnitionem Dei, & omnem juſtitiam complexus, prædives opibus, atque eo illuſtrior, quod his neque integris corruptus, neque amiſſis depravatus eſt.*

Nam cum per Diabolum exutus bonis, liberisque etiam esset orbatus, ad extremum diris ulceribus affectus non potuit vinci, ut præ doloris impatientiâ aliquâ in parte peccaret. Mercedem denique Divini testimonii consecutus, sanitati redditus est, ac omnia quæ amiserat in duplum recepit. Vide plura de *Jobo* apud Casp. Sanctium Prolegom. in Jobum. Item *Job*, filius Issachar. Gen. 46.

Jobab, fil. Jectan. Gen. 10. Filius Zaræ rex Edom. Gen. 36.

Jobacchus, Bacchi cognomen.

Johania, fil. Jeroham. 1 Par. 9. Lat. *ædificatio, filiatio*, aut *intellectus Domini.*

Jocasta, Oedipi mater, filia Creontis Thebanorum regis, uxor Laii, quæ post mariti necem Oedipo filio imprudens nupsit, ex quo Eteoclem & Polynicen genuit, qui cùm se mutuis vulneribus confecissent, ipsa quoque sibi manus intulit. Vide Stat. 2 Theb. & Sen. in Oedipo.

Jochabed, i. e. *gloriosa, gravis*, vel *ponderosa*, filia Levi, uxor Amram. Exod. 6.

Jothabela, mater Mosis, ut ex Josepho tradit B. Hieronymus.

Jocritus, Lycurgi filius.

Joed, nomen viri. 2 Esdr. 11. Lat. *testificans*, vel *ornans*, sive *prædans*, vel *transiens*.

Joel, i. e. *volens, incipiens*, vel *jurans*, nomen principis. 1 Par. 4. Nomen Prophetæ. Joel. 1. Pater Sammua. 1 Par. 5. Filius Gersom, & Azariæ. 2 Par. 20. Primogenitus Samuelis. 1 Sam. 8. Filius Gad. 1 Par. 5.

Joela, filius Jeroham. 1 Par. 12. Lat. *elevatio*, sive *proficiens*, aut *auferens maledictionem.*

Joezer, nomen viri. 1 Par. 12. Lat. *adjuvans.*

Jogli, pater Bocci, principis tribûs Dan. Num. 34. Lat. *revelatio*, sive *transmigratio*, aut *revolutio*, vel *exultatio.*

Joha, fil. Bariæ. 1 Par. 7. Lat. *vivificans.*

Johanan, i. e. *Domini gratia, donum*, vel *misericordia*, nomen viri. 1 Par. 26.

Johanna, mulier quæ sequebatur Christum, uxor Chusæ. Luc. 8. Item *Johanna* Ben Resa, Judæorum dux, regn. an. 53. Alius Sacerdos Judæorum, qui fratrem suum Jesum in templo occidit, ob quod facinus Vagoses dux Artaxerxis templum violavit, ac Judæos 7. annis tributa dare coegit. Joseph. Ant. 11. 7.

Johannan, Lat. *gratiosus*, sive *donans*, aut *pius*, vel *misericors*, filius Caree. 2 Reg. 25. Primogenitus Josiæ regis Judæ. 1 Par. 3. Filius Azariæ. 1 Par. 6. Principis nomen. 1 Par. 12.

Johannes, Apostolus & Evangelista, in insula Pathmos relegatus est. Euseb. 3. 18. Unde revocatus postea Ephesum rediit. Fuit & nomen præcursoris Christi, cognomento Baptistæ. Luc. 1.

Johannes, Chrysostomus vel Chrysorrhemon, Ep. Constantinopolitanus, à Theophilo Alexandrino Episcopo oppressus, Pontum in exilium pergere coactus est, ubi obiit An. Dom. 403. Hist. Tripart. lib. 10. cap. 18. *Quo nemo*, inquit Boisius noster, *ex antiquis aut majore dexteritate scripturas tractavit, aut populum docuit salubrius, aut hæreticos oppugnavit acrius, quo nemo aut ad virtutis studia inflammavit vehementius, aut vitia sui temporis insectatus est liberius.* Idem. *Post sacra Biblia & Paulinas imprimis Epistolas, nullum novi scriptum, in quo, qui concionatores sunt & græcè non nesciunt, majore cum fructu versentur, quam in B. Chrysostomi homiliis, quas ita numerosus reliquit, ut nemo plures, ita bonas, ut nemo meliores, ita disertas ac dilucidas, ut nihil excogitari quidem possit disertum aut dilucidum magis.* Montacutius: *Disertissimus Patrum, & in Scripturis enarrandis Græcorum Princeps.* Erasmus lib. 26. Ep. 32. *Hos Triumviros Gregorium Nazianzenum, Basilium, Chrysostomum una tulit ætas apud Græcos, pietate pares, nec dispares eruditione, sed dictionis charactere dissimiles: quos si cum nostris conferre velis, Chrysostomus non dissimilis est Augustino, Gregorius Ambrosio. Quem Basilio conferam, nondum invenio, nisi si quis Scripturarum cognitionem quam habuit Hieronymus, cum Lactantii felici facilitate copulet.* Jos. Scaliger lib. 4. Ep. 389. *Ego studiosissimus istius Patris sum, tum quia nullus melior Novi Testamenti Interpres, tum & propter miram dulcedinem & amœnitatem dictionis, quam post illum nullus Ecclesiasticus scriptor consequi potuit.*

Johannes Anachorita Monachus, propheta sub Theodosio Imp. an. U. C. 1147. Vide Sozom. lib. 8. cap. 1.

Johannes Cassianus, monachus, Massiliæ floruit, an. Sal. 1186.

Johannes Vitelescus Patriarcha, Romam, omnemque Ecclesiæ terram recepit, An. Dom. 1434.

Johannes Palæologus, Constantinopol. Imperator, An. Dom. 1341.

Johannes Haucuth. Anglus, qui Vicecomitibus Mediolani militaverat, copiis Urbani 5 Pontificis præfectus est, ut Ecclesiæ ditionem ab hoste tueretur. Platin. Blond.

Johannes primus, Hisp. Rex. An. Aom. 1374.

Johannes Britanniæ dux, totam Britanniam, ejectis Francis, recuperavit, An. Dom. 1376.

Johannes Hus, in Concilio Constantiensi contra datam fidem exustus, An. Sal. 1416.

Johannes Sirmiensis Abbas. An. Dom. 1166.

Johannes de Monte regio, astronomus insignis. Anno Dom. 1476.

Johannes Zimisceus 14 Constantinop. Imp. A. D. 871.

Johannes, cognomento Marcus, D. Barnabæ cognatus fuit, & natione Cyprius. 2 Tim. 4.

Johannes de Brema, magno consensu Christianorum, Hierosolymorum rex est designatus, ductâque Cunradi Montis Ferrati filiâ in uxorem, Tyri regium diadema suscepit. An. Sal. 1210. Blond.

Johannes Philippi Valesii fil. Francorum rex, magnâ ex parte apud Anglos captivus, infeliciter regnavit, an. 15

Johannes Cuthembergus, natione Teutonicus, equestris dignitatis vir, primus omnium in urbe Moguntiâ, imprimendarum literarum excogitavit artem, primumque ibi eam exercere cœpit. Polyd. Verg. 2. 7. De rerum invent.

Johannes Huniades Vaivoda, tutor regni Ungariæ factus, An. Dom. 1445. Ritius.

Johannes, Richardi frater, Normanniæ dux, rex Angliæ, An. Sal. 1201. Proventus Ecclesiæ 6 annos occupavit, unde ab Innocentio excommunicatus est, ac postremo à Monacho quodam veneno sublatus.

Johannes, Scotiæ rex, An. Dom. 1392.

Johannes Balliolus, Scotiæ rex designatus est. Anno Dom. 1292.

Johannes, Henrici Imp. fil. Bohemorum rex. Anno Dom. 1312.

Johannes Hyrcanus, filius Simonis, Judæorum dux. Vide Joseph. Ant. lib. 13. cap. 8.

Johannes Zisca, Hussitarum dux. An. Dom. 1420.

Johannes, nomen quorundam Consulum ac 23. Paparum Romanorum, ac aliorum, quibus impræsentiarum supersedemus.

Οὐ γὰρ ἐπίδηλόν μοι ἐστιν ἔτι πόλιν.

Joiada, nomen Sacerdotis. 4 Reg. 12.

Joiarib, nomen Sacerdotis. 1 Par. 7.

Jol, Numidiæ urbs, quæ posteà *Colonia Cæsarea*, teste Plinio, dicta est. Vulgò *Alger*, & incolis *Geizeir*, teste Lud. Marmolio.

Jolaus, Iphicli fil. qui Herculi Hydram interficienti adfuit, ferroque candenti cruorem cohibuit, ne alia ex eo capita suppullularent. Hic cum ad decrepitam ætatem perveniisset, Herculis precibus juventuti restitutus est. Ovid. Met. 9.

Jolcos, op. Thessaliæ ad sinum Pagasicum in finibus Pelasgiotarum, *Jaco* hodie. Lucanus lib. 3.

Thessalus Æmoniam vomer profcidit Jolcon.

Horat. Epod. 5.

Herbasque quas Jolcos atque Iberia
Mittit venenorum ferax.

Ejus mem. Mela 2. 3. *In Thessaliâ Lariſſa, aliquando Jolcos.* Postrema verba erasit Pintianus, quia nempe Jolcon dicit esse ad mare sitam, hic vero Melam mediterraneas tantum recensere civitates. Licèt hoc verum esset, non tamen video, cur existimemus Melam errare non potuisse. Verum ipse errat Pintianus, cum ex Strabone ostendere conatur Jolcon fuisse ad mare sitam. Verba Strabonis hæc sunt Τῆς δὲ Δημητριάδος ἐπὶ σταδίους ἐκατὸν εἴκοσιν τῆς Παλάσης

λάσσης Ἰωλκὸς. Ipſe interpretatus eſt *jacet ad mare*. Sed quis neſcit ὑπερκεῖσθαι ſemper accipi de locis remotis à mari? Recte itaque Euſt. hunc locum ſic interpretatur ἡ Ἰωλκὸν ὑπερκεῖσθαι φασι τὴ Δημητριάδα θαλάσσης ἐπὶ πολὺ οὔσης. Vides quantillo ſpatio à mari abfuerit Jolcos, ut non mirum ſit ab aliis inter maritimas urbes recenſeri. Porro cum poetæ Argonem Jolco ſolviſſe aiunt, id de Aphetis, vel de litore, quod & ipſum Jolcon vocari docet Strabo accipiendum eſt. Sed & cum Scholiaſtes Apollonii Sepiadem dicit eſſe ἀκρωλίμενον τῆ Ἰωλκῶ, manifeſtè Jolcum pro litore accepit. Inde *Jolciacus*. Ovid. Met. 7.

Victor Jolciacos tetigit cum conjuge portus.

Jole, Euryti Oechaliæ regis filia, ab Hercule adamata, quam cum Eurytus jam victus ei tradere recuſaſſet, licèt certaminis lege debitam, irâ accenſus Hercules Eurytum interfecit, urbeque direptâ Jolem abduxit, poſteaque Hyllo filio ſuo uxorem tradidit. Ovid. Met. 9.

Jolum, mons Perrhæbiæ, pop. *Joli*. Steph.

Jon, Xuthi filius, vel Apollinis & Creuſæ Erechthei filiæ, è quo *Jonia* dicta eſt Attica. Steph.

Jon, Chius, poeta Tragicus, fabulas docere cœpit. Olymp. 72. Suidâ teſte. Ariſtophanes in Pace Ἡῶον, h. e. *Matutinum*, vel *Orientalem* vocat. Ἴων ὁ Φοίνικα ἢ Καπῆ memoratur Athenæo lib. 10. ubi ait Batonem Sinopenſem vitam ejus ſcripſiſſe, eumque temulentiæ arguiſſe. φιλοπότην enim ἡ ἱστορικὸν eum vocat. Ejus non pauca citant Pauſ. Eliac. 1. Et Sextus Empiricus contra Mathematicos, fol. 69. Epigramma ejus de Pherecyde in Philoſophi hujus vitâ citat Laertius. Meminit ejuſdem *Jonis* Strabo lib. 1. Jul. Pollux 11. 4. 21. & alibi paſſim. Nec alium *Ionem* intelligit Voſſius apud Plin. 18. 31. ubi ex eo refert tempus quo Capella, quo item Hædi oriuntur.

Ion, Epheſius, cujus nomine Dialogum ſcripſit Plato, eumque Rhapſodum facit cum Socrate colloquentem. Quid ſi idem ſit cum Ione prædicto, patriâ nempe Epheſius, habitatione Chius? Atqui tempora repugnant, cum Ion Chius, Olymp. 72. jam floruerit, Socrates autem qui cum coævo Ione Epheſio colloquitur, demum Olymp. 77. natus ſit. Certum quidem eſt alibi rationem hanc valere, in Platone non item, quippe qui nullo temporis reſpectu habito, perſonas facit colloquentes ἀσυγχρήτους, cujus culpæ dudum eum arguit Athen. lib. 7. cap. 13. Malè igitur Jul. Scal. Poet. 1. 43. *Multum operæ in hoc genere poematis* (*Dithyrambici*) *poſuit Ion Chius, cujus nomine ſcripſit Dialogum Plato.* Ob quem facilem lapſum miſerè vapulat à Leone Allatio lib. de patriâ Homeri, fol. 273.

Jona, ſive *Jonas* propheta, filius Amathi. 4 Reg. 14. Pater Joſeph, patris Judæ, patris Simeon. Luc. 3. Pater item Petri Apoſtoli. Johan. 21.

Jonadab, fil. Sammaa fratris David. 2 Reg. 15. Filius item Rechab, Jer. 35. Amicus Jehu. 4 Reg. 10.

Jonathan, filius Gerſon, filii Moſis. Jud. 18. Nomen ſcribæ cujuſdam. Jer. 37. Filius Saulis regis. 1 Reg. 13. Filius Abiathar Sacerdotis. 2 Reg. 15. Filius Jada, 1 Par. 2. Filius Sage. 1 Par. 11. Filius Aſahel. Nehem. 12. Filius Caree. Jerem. 40.

Jonathas, dux Judæorum, Bacchidem apud Jordanem vicit. 1 Macch. 9. Item Annæ filius ſuffectus in locum Caiphæ à Vitellio Imp.

Jone, civitas Palæſtinæ, quæ & *Gaza*. Item Antiochia ſic dicta. Steph.

Jonia, Aſiæ min. regio, media inter Cariam & Æoliden, tum cœli bonitate, tum ſitûs commoditate nulli regionum poſthabenda. Hinc *dives* Ovid. dicitur Faſt. lib. 6. —— *Quem præbet Jonia dives.*

Sarchiom hodiè, teſte Leunclavio, *Quiſcum* vel *Quiſcon* Turcis dicitur. Martialis lib. 13. ep. 5. attagenas Jonicas commendat.

Inter ſapores fertur alitum primus
Jonicarum guſtus attagenarum.

Et ante eum Horatius Epod. 2.

Non Afra avis deſcendat in ventrem meum,
Non attagen Jonicus
Jucundior, quàm &c.

Unde Hieronymus ad Salvinam. *Procul ſunt à conviviis tuis Phaſidis aves, craſſi turtures, attagen Jonicus. Jonia* Propertio lib. 1. el. 6. *mollis* dicitur. Vide Proverb. Γίλως Ἰωνικὸς, & Athenæum lib. 12. Unde Ἰωνικῶς αὐτὶ τῆ ἁβρῶς, i. e. *mollitèr*. Plautus in Sticho.

Quis Jonicus, aut cinædicus, qui talia facere poſſet?

Horat. 3. 6. *Motus doceri gaudet Jonicos*

Matura virgo. ——

Et Plato lib. 3. de Rep. *Jonicam harmoniam*, ut nimis mollem expellit ſuâ civitate. Plin. 29. 5.

Jonium, mare dicitur non quòd Jo iam alluit, ſed quòd inter Siciliam & Græciam interfuſum, Macedoniam, Epirum, Achaiam & Peloponneſum ad occid. attingit. Dionyſius idem facit cum Adriano mari verſ. 92.

Κεῖθεν δ' ὑπερθεῖσα τιταίνεται Ἀδριάς ἀλμὴ
Πρὸς βορέην, αὖθις δὲ πρὸς ἑσπέριον μυχὸν ἵησι,
Ἣν ἀπὸ μὲν Ἰονίην ἐκάλεσσαν ἀοιδιμώτατοι.

Ubi Schol. Ἴστεον δὲ ὅτι ὁ μόνον Ἰόνιον κόλπον καλεῖται, ἀλλὰ καὶ Ἀδρίας ὁ αὐτὸς λέγεται, καὶ Ἀδριὰς, καὶ Ἀδριανὴ θάλασσα. Οἱ δὲ ἀκριβέστεροι τὸ Ἰόνιον μέρος τῦ Ἀδρίᾳ φασί. Apud Thucyd. lib. 1. legas: Ἐπίδαμνον δὲ πόλιν ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον. Unde Lucanus.

—— *Joniæ vergens Epidamnus in undas.*)

Ubi Palmerius, *Hic locus*, inquit, *aliquando me torſit non benè intelligentem differentiam inter* Ἰόνιον πέλαγος & Ἰόνιον κόλπον, *licèt aliquando unum pro altero ponatur.* Intelligit igitur Thucydides per *Jonium ſinum*, id mare quod aliis *Adriaticum* dicitur, quod etiam ſæpe *Jonium* appellatur, & eſt pars Jonii magni. Ideo plures Jonium nomen ultra Acroceraunia Dalmatiam verſus extendunt, licèt alii Acroceraunia fecerint terminum Jonii maris & principium Adriatici. Sic Theophraſtus Apolloniam vocat τὰ πρὸς τὸ Ἰόνιον *quæ eſt ad Jonium*, Hiſt. pl. lib. 8. cap. 6. quod repetit lib. de Cauſis plant. 3. cap. 2. Sic & Conon apud Photium de eâdem urbe: Καὶ πόλεμος Ἀθηναίοις διὰ μέσης αὐτῆς βίᾳ καὶ ἔτι ἐμβαλὼν εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Sic Appianus Civilium quinto de diviſione imperii inter Octavium & Antonium; Ὅσην μὲν οὖν ἐποιοῦντο διαίρεσιν Σκίδρου πόλιν τῆ Ἰλλυριδι ἐν μέσῳ τῆ Ἰονίᾳ μυχῆ μάλιστα διαλαβοῦσαν εἶναι. Ita Dio lib. 40. de Octavio, qui bellum in Dalmatiâ geſſerat (de quo Cæſar Civilium tertio) Ὡς γὰρ ποτὲ τὸν Ἰόνιον περιέπλευσε, καὶ τὴν Ἀντώνιον τὴν Γελίου συνέλαβεν, ἄλλων μὲν τινῶν χωρίων ἐκράτησε, τὴν δὲ Σάλωνα οὐκ εἶλε. Ubi Dalmatiam manifeſtè ad Jonium ponit. Ergo ut Appianus vocavit Adriaticum mare *Jonium receſſum*, ſic Thucydides de eodem Adriatico dixit *Jonium ſinum*: nam κόλπος *ſinus* maris propriè eſt pars, quæ in terras ſe *inſinuat*. At *Jonium magnum* (quod vocat Virgilius lib. 3.) multum extendebatur inter Peloponneſum & Italiam, & plures comprehendebat ſinus, ut Corinthiacum, Adriaticum. *Jonium* vero anguſtè ſumptum Acroceraunorum montium promuntorio finiebatur. Hæc ille. Quod autem ad nominis rationem attinet, non ſatis convenit inter ſcriptores. Didymus enim dictum exiſtimat ab *Jonio* quodam Dyrrhachii filio, quem Hercules, cum imprudenter occidiſſet, in mare projecit, ut memoriam ejus propagaret. Solinus ab *Jonâ*, extremâ Italiæ regiunculâ, Æſchylus ac Lycophron ab errore *Jûs*, Inachi filiæ. Alii ab *Jonum* naufragio, nonnulli ab *Jone* quodam Adriæ patre, qui deinde mari Adriatico nomen fecit.

Jopas, rex Afrorum, unus ex procis Didûs, ut Punica teſtatur hiſtoria. Virg. Æn. 1.

—— *Citharâ crinitus Jopas*
Perſonat auratâ. ——

Hic Muſicus fuit præſtantiſſimus, qui apud eundem Virg.

—— *Canit errantem Lunam Soliſq; labores.*

Jope, urbs Phœniciæ prope Jamniam. Steph. Ab *Jope* Æoli filiâ, uxore Cephei ſic dicta. Vocabatur & *Joppe*. Italis *Jaffo*, A *Japhet* Noachi filio conditore quidam appellatam volunt, vel à יפה *formoſus fuit*. Strabo vocat τὸ λῃστῶν λαφύριον *latronum receptaculum*, locumque adeo editum tradit, ut inde conſpici poſſet Hieroſolyma Judæorum metropolis. Andromedam hic balænæ expoſitam fabulantur Poetæ. Eſt & *Jope* Theſſaliæ. Quærant autem eruditi quænam ſit *Jope* illa apud Propertium l. 2.

Vobiſcum eſt Jope, vobiſcum eſt candida Tyro.

Jopè, regio Laconiæ. Steph.

Jora, nomen viri. 1 Eſdr. 2. *temporaneus*, aut *oſtendens*, ſive *projiciens*: aut Syriacè *lebes*.

Jorai, idem, nomen viri. 1 Par. 8.

Joram, Lat. *excelſus*, vel *projectus*. Filius Thou regis. 2 Reg. 8. Filius Joſaphat. 1 Par. 3. Filius Achab regis Iſrael. 2 Par. 21. Item nomen ſacerdotis. 2 Par. 17.

Jordanes, Conſul cum Severo, an. U. C. 1223.

Jordanes, flu. Judææ aquas habens ſuaviſſimas. Plin. 5. 14. *Flumen validiſſimum* vocat Sulp. Severus lib. 1. Hebræis *Jarden* dicitur. A Jonathâ *Jordena*, Græcis Ἰορδάνης, & Ἴορδων. Oritur ex radicibus montis Libani, aut ut alii volunt, è ſpelunca Phaneas, quod ſcribunt יְרֵדֵן. Forte autem ſpelunca Phaneas in radicibus erat illius montis, & in tribu Dan, quod ſonat *Jordan*, quaſi *deſcendens ex Dan*. Alii dicunt nomen habere à duobus fontibus *Jor* & *Dan*. Falſam autem eſſe opinionem, ab his duobus fontibus fluvium hunc & oriri, & nominari, quod Hieronymus & Suidas volunt, multis oſtendi poſſet. Sane Joſephus ex uno fonte fluere tradit. Δοκεῖ μὲν Ἰορδάνης πηγὴ τὸ Πάνειον· φύσεσι δὲ ὑπὸ γῆν εἰς τοῦτο κρυπτὸς αὐτῆς καλεμένης Φιάλης. Videſis 3 Ἀνῆς. cap. 18.

Jornandes, hiſtoricus, Getica conſignavit. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 20.

Jos, inſula in mari Myrtoo. Plin. 4. 12. una Sporadum, Homeri ſepulcro veneranda, & matris Homeri natalibus, dicta putatur διὰ Ἰάονων οἰκισθῆναι, ut & à Lydis *Lydia*, & *Phœnice* à Phœnicibus. Quippe etiam his nominibus inſignitur apud Steph. At cum linguæ Græcæ ratio non ferat, ut *Jos* dicatur ab *Jonibus*; *Ion* putat Bochartus Phœnices יָוָן *Ion* expreſſiſſe, cujus nominis urbs fuit Judæorum in tribu Nephthali, ab agro lapidoſo, niſi fallor, ſic appellata. Hebræis enim יָוָן *Ijin*, eſt *acervus lapidum*. *Ion* igitur inſulam ex ipſo nomine lapidoſam fuiſſe colligimus. Saxoſam ſanè deſcribunt multi eorum, qui Homeri meminerunt ibi ſepulti. Paulus Silentiarius Anthol. 3. 25.

——— Θεῖον Ὅμηρον
Κλεινὸς ἐπ' αἰγιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ.
——— *Vatis Homeri*
Oſſa ſub æquoreâ rupe ſepulta jacent.

De eodem Antipater Sidonius.

Ἀδ' ὕλαχιν ναέτις Ἰὼ σποδός.
Saxo hic condit Io circumflua.

Et Alcæus Meſſenius.

Καὶ νίκυν ἀχλαὶν θῆκαν ὑπὸ σποδόν.
Oſſaque litoreâ compoſuere petrâ.

Homerus nimirum è Samo Athenas profecturus ad hanc inſulam appulit, & in ſaxoſo litore morbo correptus interiit, & ſepultus eſt. In vertice rupis erat opidum è quò καλαβαίνοντες ἀεί τινες τῶν ἐκ τῆς πόλεως, ἀπεχάλαζον πρὸς τὸ Ὁμήρου, *opidanorum aliqui ſubinde deſcendentes agrotanti Homero operam dabant*. Herod. in vitâ Homeri.

Joſa, nomen principis. 1 Par. 4. Lat. *exiſtens*, aut *obliviſcens*, vel *debens*.

Joſaba, filia Regis Joram, ſoror Ochoziæ. 4 Reg. 11. uxor Joiadæ ſacerdotis. 1 Par. 22. Lat. *Domini ſatuitas*, *juramentum*, vel *ſeptenarium*.

Joſabheſed, fil. Zorobabel filii Phadaiæ. 2 Par. 3. Lat. *ſedes*, *inſufflatio*, vel *converſio miſericordiæ*.

Joſabeth, nomen mulieris. 2 Par. 22. quæ *Joſaba* dicitur. 4 Reg. 11. Idem ſig. quod *Joſaba*.

Joſaphat, filius Aſæ regis. 3 Reg. 15. Joſephus lib. 8. cap. 9. Οὗτος εἶχεν ὁμοίως τι καὶ συνεργὸν τὸ θεῖον, δίκαιος ὢν καὶ δυσεβὴς, καί τι καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐδὺ ποιῆσαι καὶ παρορμᾶς τὸ θεῖον ζητῶν. Filius Ahilud. 3 Reg. 8. Filius Pharuæ. 3 Reg. 4. *Vallis Joſaphat* Joel. 3. Item vir Mathanites.

Joſedec, fil. Azariæ. 1 Par. 6. Pater Jeſu ſacerdotis Zach. 1. Lat. *Dominus juſtus*, vel *Domini juſtitia*.

Joſedum, inter Ce[illegible]as opidum, flu. Sequanæ ripas citeriores attingens, vulgò *Corbiel*. Vide Glarean. in lib. 7. Com. Cæſ.

Joſeph, fil. Jacob ex Rachele uxore. Gen. 30. Pater item Igal. 1 Par. 25.

Joſeph, primus dux Judæorum reg. an. 6.

Joſeph, junior Arſes, Judæorum dux, reg. an. 60.

Joſeph, 14 Hieroſolymorum Epiſcopus, an. ſal. 129.

Joſeph, Cani filius, ſummus ſacerdos, an. ſal. 47.

Joſeph ab Arimathæâ, ἀνὴρ βουλευτὴς uti vocatur in Evangelio, occultus Jeſu Chriſti diſcipulus, qui ejuſdem corpus ſummo ſtudio honorificè, ac piè ſepelivit; ac deinde in Angliam Jeſu Chriſti fidem intulit, ibique ſacrum primus diſſeminavit Evangelium. Beda Hiſt. Eccleſ.

Joſephus, Thobiæ fil. Oniæ ex ſorore nepos, Judæos ab irâ Ptolemæi liberavit. Joſephus 4. 4.

Joſephus, qui & Caiphas, Simoni in Pontificatu ſucceſſit. Joſeph. Ant. 18. 7.

Joſephus, cognomento Flavius, Mattathiæ filius, vir apud Judæos, nec non & Romanos nobiliſſimus, & ſacerdos, de Chriſti veritate teſtis digniſſimus; cujus teſtimonium enervare nititur Vir doctiſſimus Tan. Faber Epiſt. Crit. p. 126. Confirmat autem If. Voſſius, quem vide. Vide etiam Suidam in Ἰώσηπος, ac Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 8.

Joſia, filius Elnaem. 1 Par. 11.

Joſias, rex Judæ, filius Amon filii Manaſſe. 4 Reg. 22.

Joſippus, Gorionis filius, Hiſtoricus, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 8.

Joſpica, op. in orâ Liburniæ. Plin. 3. 21. *Lopſica* Ptolemæo, & ſic quoque ſcribitur in Codicibus Plinii emendatis.

Joſua, filius Nun, fuit miniſter & ſucceſſor Moſis, qui populum Iſrael per ſiccatum Jordanis alveum in terram Canaan introduxit. Ὁμώνυμος & typus Servatoris noſtri Jeſu Chriſti, qui filios promiſſionis Abrahæ per Jordanem ærumnarum hujus vitæ & mortis in requiem vitæ æternæ introduxit. Hiſtoria ejus è ſacrâ ſcripturâ petenda eſt. Joſ. Ant. 5. 9. Ἀνὴρ μήτε συνέσεως ἂν ἀδίης, μήτε τῦ τὰ πολέμια πρὸς τοὺς πολεμίους σαφῶς ἐξεπιτηδεῦσαι ἀπειρος, ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις ἄκρος. Πρὸς δὲ τὰ ἔργα καὶ τοὺς κινδύνους ἐυψυχος καὶ μεγαλόψυχος, πρῦλαντῦσαί τε τὰ καθ' ἑαυτὸν καὶ ἐφάπαξ διῃωτάλος, καὶ πρὸς ἅπαντα καιρὸν ἐπιτήδειος ἁρμοσμένος.

Jota, civitas in tribu Judâ, vide *Jeta*.

Jotabis, inſula ſinûs Arabici. Procop.

Jotæ, Scythiæ intra Imaum pop. Ptol.

Jotapata, urbs Syriæ. Steph.

Jotape, Ciliciæ op. Ptol. *Lombardo* Nigro.

Joviacum, Norici opidum. Anton. *Salzburg* Lazio.

Jovianus Pontanus, Philoſophus & Poeta, multa ſcripſit tum proſâ oratione, tum carmine, quæ extant.

Jovinianus, Maximianus Cæſar ſic voluit vocari, quòd ſe fortiter in Illyrico geſſiſſet.

Jovinianus, nuptias virginitati præferebat, ſecutus opinionem Stoicorum de virtutum æqualitate. Ejus ſcriptis reſpondit Hieronymus.

Jovinus, conſul cum Lupicino an. U. C. 1120.

Jovis fanum, Lydiæ urbs. Ptol.

Jovis fons, in Dodone, qui meridie ſemper deficit. Plin. 2. 103. Vide *Anapauomenos*.

Jovis Indigetis lucus, in Latio inter Ardeam & Antium.

Jovis mons, mons Hiſp. Tarr. in orâ apud Barcinonem urb. Ptol. *Monjui* Varrerio.

Jovis promuntorium, in Taprobanâ inſula. Ptol.

Jovis Servatoris portus, ad Argolicum ſinum. Ptol.

Jovis urii fanum, Arriano ad Boſp. Thracium deſcribitur. Hodiè arx eſt, quam Græci *Hieron* appellant, teſte Gyllio.

Jozabad, nomen ſervi Joas regis, à quo occiſus eſt ipſe Joas. 4. Reg. 12.

Jozabad, vel *Jozabeth*, princeps militiæ. 1 Par. 12.

Jozachar, fil. Semaar. 4 Reg. 12.

Jozarus, ſummus ſacerdos, an. ſal. 11.

I P.

Ipa, urbs à Roboamo ædificata. Joſeph. Antiqu. lib. 8. cap. 3.

Ipana, urbs circa Carthaginem. Steph.

Ipaſturgi, op. Hiſp. Plin. 3. 1.

Iphianaſſa, Iphinoe, & Lyſippe, filiæ Proeti Argivorum regis, quæ cum ad Junonis templum veniſſent, Deam contumeliis affecerunt, patris ſui domum, divitiis templi Junonis, vel ut alii ferunt, formam ſuam Deæ pulchritudini præferentes, à Junone in furorem verſæ ſunt. Vide *Prætides*. Item *Iphianaſſa* ponitur pro *Iphigeniâ* Lucret. l. 1.

Aulide quo pacto Triviai Virginis aram
Iphianaſſai turparunt ſanguine fœdè
Ductores Danaum delecti, prima virorum.

Iphiaſtæ, gens Acamantidis tribûs. Heſych.

Iphicius, vel *Iphicles*, fil. Amphitryonis, ex Alcmenâ eodem cum Hercule partu editus, quamvis diverſo ex patre. Hic, cum Juno novercali odio concitata Herculi angues duos immiſiſſet, tanto perculſus eſt timore, ut de cunis decidens vagitu ſuo parentes excitarit: qui cum repente ſurrexiſſent, viderunt Herculem duos miræ magnitudinis angues manibus elidentem. Vide Theocr. in Heracliſco.

Iphicrates, Vir Athenienſis, non tam magnitudine rerum geſtarum, quam diſciplinâ militari nobilitatus. Æmilius Probus, & Plut. Item ſculptor nobilis apud Athenienſes.

Iphidamus, Antenoris filius, ab Agamemnone in bello Trojano interemptus. Hom. Il. 11.

Iphigenia, Agamemnonis & Clytæmneſtræ filia, de quâ fabulam hujuſmodi comminiſcuntur Poetæ. Cum Agamemnon in Aulide cervum Dianæ imprudens occidiſſet, Dea indignata, contrariis flatibus Græcorum navigationem eſt remorata. Quâ de re cum vates conſulerentur, reſponſum eſt, Agamemnonio ſanguine Deam eſſe placandam; miſſus igitur Ulyſſes, Iphigeniam aſtu à matre abduxit, Achilli eam nupturam fimulans, cumque jam immolanda eſſet, Dea ejus miſerta, cervum pro eâ ſuppoſuit, virginem autem in Tauricam regionem tranſtulit, ubi à Thoante rege ejus Deæ ſacris præfecta eſt, quæ humano ſanguine fieri ſolebant. Quo cum poſtea Oreſtes furiis agitatus veniſſet, jamque eſſet immolandus, à ſorore agnitus & liberatus eſt: cum quâ non multo poſt, occiſo Thoante rege, aufugit, ablato ſecum Dianæ ſimulachro, in lignorum faſce abſcondito (propter quod illam *Faſcelidem* vocarunt) quod cum in Italiam veniſſent in Aricino nemore collocarunt. Ovid. Met. 12.

Flentibus ante aram ſtetit Iphigenia miniſtris.

Prop. lib. 3. el. 7.

Hoc juvene admiſſo claſſem non ſolvit Atrides,
Pro quâ mactata eſt Iphigenia morâ.

Sequitur eorum opinionem qui mactatam volunt Iphigeniam. Ut Virgilius Æn. 2.

Sanguine placaſtis ventos & virgine cæſâ.

Idem lib. 4. el. 1.

Idem Agamemnoniæ ferrum cervice puellæ
Tinxit, & Atrides vela cruenta dedit.

Alii cervam ejus loco mactatam aſſerunt. Ovid. Met. 12.

Suppoſitâ fertur mutaſſe Mycenida cervâ.

Idem Triſt. 4. 4.

Hic pro ſuppoſitâ virgo Pelopëia cervâ.

Juven. Sat. 12. — *Et ſi qua eſt nubilis illi*
Iphigenia domi, dabit hanc altaribus, etſi
Non ſperat Tragicæ furtiva piacula cervæ.

Mart. 3. 49.

Suppoſitam fama eſt quondam pro Virgine cervam.

Iphimedia, uxor Aloei, quæ compreſſa à Neptuno filios geminos peperit. Vide *Aloidæ*.

Iphinoe, vide *Iphianaſſa*.

Iphinous, unus ex Centauris. Ovid. Met. 12.

Iphis, puer formæ venuſtate conſpicuus, qui cum Anaxareten puellam impotentèr adamaret, neque illa ejus amori reſpondiſſet, impatientiâ repulſæ vitam laqueo finivit; cumque jam ad ſepulturam efferetur, Anaxarete è feneſtrâ proſpiciens, immotiſque oculis funus aſpiciens in ſaxum mutata eſt. Ovid. Met. 14.

Iphis, puella quædam Cretenſis ex Phæſto op. Lygdi & Theletuſæ filia, ipſo nuptiarum die in marem mutata. Nam cum Lygdus uxorem gravidam eſſe animadverteret, peregrè proficiſcens, in mandatis ei reliquit, ut ſi filiam pareret, exponi eam curaret. Idque cum ita eveniſſet, anxia Telethuſa, quòd neque naturæ legem, quæ liberis nobis nihil charius eſſe voluit, neque mariti juſſa auderet prævaricari, mediam viam delegit, quâ & pietatis fines non prætergrederetur, & viri indignationem evitaret. Simulat itaque marem ſe peperiſſe, habituque virilem mentitur ſexum, nomenque Iphidis imponit, mari fœminæque commune. Verùm cum jam adoleviſſet, paterque puellam Janthen ei deſponderet, Telethuſa animadvertens rem diutiùs celari non poſſe, Iſidis opem imploravit, quæ precibus ejus exauditis, Iphidem in marem commutavit. Ovid. Met. 9.

Iphiſtiadæ, Athenienſium gens. Heſychius.

Iphitus, Euryti Oechaliæ regis filius, quem Hercules, occiſo patre, è turri præcipitavit. Item Vir Trojanus. Virg. Æn. 2. — *Divellimur inde*
Iphitus, & Pelias mecum.

Ipnus, quam aliqui *Ipneam* vocant, urbs Locrorum Ozolorum. Steph. Item parva regio in Samo, ubi Junonis *Ipnuntidis* templum erat. Steph.

Ippa, Mauritaniæ Cæſarienſis op. Ptol.

Ipſicuri, Liguriæ pop. qui & *Arbazani*. Steph.

I R.

Ira, nomen ſacerdotis. 2 Reg. 20. Filius Acces Thecuites. 1 Par. 11.

Irad, filius Enoch. Gen. 4.

Irai, filius Bela, filii Benjamin. 1 Par. 7.

Irath, Cæſarienſis Mauritaniæ op. Ptol.

Irecos Hiſp. urbs, Herculi grata. Vib. Sequ.

Iredæ, vicus in tribu Acamantide. Steph.

Irene, inſula, vide *Calauria*.

Irene, Conſtantini 7 Imp. mater, imperavit cum filio annis 9. An. Dom. 783. Irene & Conſtantinus Synodum in Nicæâ urbe 301 epiſcoporum celebrarunt, in quâ Sanctorum imagines ſunt reſtitutæ. Blond. Conſtantinus jam adultus, matrem haud amplius paſſus, imperio dejecit, in ordinem redegit, & ſolus regnavit annis 7. Irene autem hanc repulſam ægrè ferens, filium dolo captum, effoſſis oculis conjecit in carcerem, in quâ & exhalavit animam, An. Dom. 798. Tum imperavit ſola an. 4.

Irenopolis, Ciliciæ urbs. Ptol.

Iria, fluvius Italiæ. Jornandes. Lombardiæ item Ciſpadanæ op. *Vegera* Leandro.

Iria Flavia, Hiſp. Tarracon. urbs, Ptol. *El Padorn* teſte Mor. *Iria* etiam Taurinorum urbs. Ptol. *Titia* Plinio, hodiè *Sartyrana*.

Irineus, Lugdunenſis epiſcopus, vir doctiſſimus, cujus extant opera, an. ſal. 179. Euſeb. 5. 5.

Iringus, Avarorum dux, ab Henrico Forojulianorum duce ſuperatus, & expoliatus inæſtimabili præda.

Iris, Thaumantis filia, quam poetæ Junonis nunciam faciunt, h. e. aeris. Eſt autem revera arcus cœleſtis, pluviæ plerumque prænuncia. Unde Poetis ὑετόμαντις dicitur, ut ait Olympiodorus Meteor. 3. Plautus in Curcul.

— *Ecce autem bibit arcus, pluet*
Credo hercle hodiè. —

Virg. Georg. 1. — *Et bibit ingens*
Arcus. —

Quo de loco Sen. Nat. Qu. 1. 6. Prop. 3. 4.

Purpureas pluvius cur bibit arcus aquas.

Tib. 1. 4. *Venturam admittat himbrifer arcus aquam.*

Mart. 12. 29. *Caſuras altè ſic rapit Iris aquas.*

Ac ne poetis inſiſtam, Vitruvius 9. 4. *Per calorem videmus non minus aquæ vapores à fontibus ad nubes per arcus excitari.* Vide Voſſ. de Theologiâ Gent. 3. 14. Nobis autem Chriſtianis, ut & olim Judæis, aliud Iris ſignificat, de quo Moſes. Gen. 9. 13. *Arcum meum poſui in nubibus, qui erit in ſignum fœderis*, &c. Quod etiam obſcurè innuit Hom. Il. λ.

— Ἶριν οἱ αὐτὸς ἄνωγε Κρονίων
Ἐν νέφει στήσειν τέρας μείλινον ἀνθρώποιν.

Et Iliad. φ.

Ἠΰτε πορφυρέην Ἶριν Διὸς ἄγγελον αὐγὴν
Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν τέρας ἢ πολέμοιο ἀνθρώποισι.

Eruditè de *Iride* diſſerit Amœnianus lib. 20. ſub finem.

Iris, flu. min. Aſiæ in Euxinum Pontum ſe exonerans. Val. Flac. lib. 5.

Tranſit Halys, longiſq; fluens anfractibus Iris.

L' Iris Nigro. Cum Thermodonte eum conjungit Strabo lib. 12. In quem locum ſi quis commentarium petat, legat quæ ſcribit doctiſſimus Apollonii Scholiaſtes, iſta interpretans lib. 2.

Λεῖπον Ἅλυν πολλὰ, λεῖπον δ' ἀνχίρροον Ἶριν.

Irlandia, vide *Hibernia*, & *Jerne*.

Iromus, Rex Tyri. Tertull. in Apol. *Iromus Phœnix Tyri rex*. In Menandri Epheſii fragmentis à Scaligero editis, ubi de regibus Tyri. Τελευτήσαντος δὲ Ἀβιβίνα διεδέξατο τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς αὐτῦ Ἴρωμος.

Irpini, pop. ad Soractem montem, dicti ab *Irpo*, quo nomine Samnites lupum appellant, ſive quòd lupum ducem ſequuti, ſedes ſuas ibi delegerunt, ut Feſt. tradit, ſive quòd modo luporum ex rapto viverent. *Hirpini*. Servio.

Irrheſia, Ægæi maris inſula. Plin.

Irus, Indiæ mons, circa Indi flu. oſtium. Ptol. Item urbs Theſſaliæ, civis *Irotes*. Steph.

Irus, mendicus Ithacenſis, aſſecla procorum Penelopes, vero nomine *Arnæus* dictus. Quem Ulyſſes domum revertens, pugno interfecit. Hom. Odyſ. 18. Hujus paupertas abiit in proverbium, ſecundum illud Ovidianum.

Irus & eſt ſubitò qui modo Cræſus erat.

Filiam habuit Chryſippen, quæ ex Phthio Hellenem peperit. Steph. in Ἕλλας.

I S.

Is, fluvius Suſianæ in Euphratem influens. Eſt & urbis nomen. Steph.

Iſaac, filius Abraham ex Sarâ. Gen. 17. Joſephus Ant. lib. 1. cap. 22. Γίνεται δὲ Ἀβραάμῳ μετὰ πολὺ ἐκ παιδὸς ὃν Σάῤῥας, ὃν Ἴσαακον ὠνόμασε, τῦτο γλῶσσα σημαίνοντος τὸ τὴν Σάῤῥαν μεσιδιᾶσαι, πίζαν φύσαντι αὐτὴν τῷ θεῷ, μὴ πρεσβυτέραν ἤδη τοκετῦ πρεσβυλίσαν ἔσαν, ἢ μὸν ἔτως ἐκάλεσεν.

Iſaac, cognomento Angelus morti adjudicatus, Imp. Conſtantinopol. fuit proclamatus, unctus, & conſecratus, ac deinde ab Alexi de fratre ſuo imperio pulſus, occæcatus, in carcerem detruſus, dehinc liberatus obiit.

Iſaar, filius Caath filii Levi. Ex. 6. qui Num. 3. dicitur *Jeſar*.

Iſaari, nomen viri. 1 Par. 26.

Iſabella, Henrici Anglorum regis ſoror, Friderico Imp. nuptui data eſt. Polyd. Verg. lib. 1. Item Portugalliæ regis ſoror, Caroli Hiſp. regis uxor, A. D. 1526.

Iſaca, vide *Iſca*.

Iſachai, vide *Aſachai*.

Iſacius Angelus, Conſtant. Imp. ex Peloponneſiaco bello vocatus, Andronicum bello vicit, ac interfecit, An. Dom. 1185.

Iſacius, Comnenus, Græcorum Imp. Hic uſque adeo continens fertur, ut uxorem nunquam inire voluerit, poſt prolem ſemel ex eâ ſuſceptam, quamvis ad morbi remedium medici conſulerent, ut frequentiore Venere uteretur.

Iſacius, Patricius Conſtantinopolitanus, Italiæ 8 Exarchus. Elond. lib. 9. Dec. 1.

Iſæus, Aſſyrius Rhetor, adoleſcentiam variis corporis voluptatibus tradidit, deinde vir factus, frugaliſſimus omnium fuit; Eloquentiam ejus innuit Juvenalis.

Ingenium velox, audacia perdita, ſermo
Promptus, & Iſæo torrentior.

Iſagrus, Athenienſium Imp. an. U. C. 245.

Iſagurus, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Iſai, pater Davidis, qui & *Jeſſe*.

Iſaias, *Jeſaias*, ſive *Eſaias*, nomen prophetæ, qui nobili genere ortus, nihil ruſticitatis in ſermone habuit, nec tam propheta, quam Evangeliſta videtur, *Univerſa Chriſti Eccleſiæque myſteria proſequitur, ut non putes eum de futuro vaticinari, ſed de præterito hiſtoriam texere*, ut loquitur Hieronymus. Tandem ſub Manaſſe rege ſectus in duas partes, occubuit, uti perhibet Epiphanius.

Iſalecus, Luſitaniæ urbs. Ptol.

Iſamnium, Hiberniæ promuntorium. Ptol. *S. Johns Foreland* Camdeno, *Portmuk* Mercatori.

Iſamus, fluvius Indiæ. Strab. Collis Aſiæ min. Cedren.

Iſana, palæſtinæ villa, Joſeph. Ant. 8. 14.

Iſander, fil. Bellerophontis, in eo bello, quod Lycii Solymis intulerunt, interfectus. Hom. Il. 6.

Iſapis, flu. Italiæ. Luc. lib. 2.

Cruſtumiumque rapax, & junctus Iſapis Iſauro.

Ubi quidam *Sapis*. Leandro *Savio* dicitur, & circa Ariminum eſt.

Iſar, Ptol. vel *Iſara* flu. Gall. Narbon. in Rhodanum influens. Luc. lib. 1.

Hi vada liquerunt Iſaræ, qui gurgite ductus
Per tam multa ſuo, famæ majoris in amnem
Latſus, ad æquoreas nomen non pertulit undas.

Hodiè *l' Iſere*.

Iſar, Vindeliciæ flu. Strabo.

Iſarci, Alpinæ gentes, ab Auguſto Imp. devictæ. Plin.

Iſari, Indiæ pop. Plin. Item nomen viri. 1 Par. 25.

Iſaria, vide *Iſcia*.

Iſaticha, Carmaniæ deſertæ gens. Ptol.

Iſauria, [illegible] Aſiæ min. ad Taurum mont. Ciliciæ proximæ, quam P. Servilius cognomento *Iſauricus*, in ditionem Romanorum redegit. Strab. lib. 11. Claud. 1. in Eutrop. *Indomitos curru Servilius egit Iſauros.*

Ubi *Iſaura* urbs, vel *Iſaurum*, quæ & Claudiopolis, teſte Ammiano lib. 14. Ovid. Faſt. 1.

Africa victorem de ſe vocat, alter Iſaurum.

Iſaurus, flu. Umbriæ Tranſappenninæ ex Apenn. mont. deſcendens, mari Hadriatico exceptus; hodiè *La Foglia*. Alter hujus nominis flu. Magnæ Græciæ Neetho vicinus per agrum Crotoniatem in mare delatus, cui *Donato*, teſte Barrio, nomen eſt.

Iſbaab, nomen viri. 1 Chron. 24.

Iſboſeth, filius Saulis regis Iſrael.

Iſburgis, fœmina pudiciſſima, Philippi Theodati Francorum regis uxor, à marito repudiata, quòd is eam ſibi ſanguine propinquam exiſtimaret. Hæc poſteà in perpetuâ continentiâ vixit. Cujus corpus in Eccleſiâ D. Joannis de Inſula jacet ſepultum. Epitaphium a. eſt ejuſmodi.

Hic jacet Iſburgis regum generoſa propago,
Regia, quod regis fuit uxor, ſignat imago.
Flore nitens morum vixit patre rege Dacorum,
Inclyta Francorum regis adepta thorum.
Nobilis hujus erat (quod in orbis ſanguine claro
Invenies raro) mens pia, caſta caro.
Annus millenus aderat, deciesque vicenus,
Ter duo, terque decem, cum ſubit iſta necem.

Iſburus, Siciliæ flu. Ptol. *Mayhaſoli* Fazello.

Iſbus, Iſauriæ civitas. Gent. *Iſbotes*. Steph.

Iſca, Damnoniorum urbs in Angliâ. Ptol. hodiè *Exceſter*. Hinc Joſephus *Iſcanus* nobilis poeta floruit temp. Henr. 2. de quo vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 56.

Iſchelis, op. Angliæ, in agro Sommerſet. Ptol. hodiè *Ilcheſter*.

Iſchera, Libyæ inferioris urbs. Ptol.

Iſchomache, uxor Pirithoi, ex Atracià Theſſaliæ reg. quæ & *Hippodamia*, quam cum Centauri Pirithoo præripere conarentur, ingenti clade ab Hercule & Theſeo profligati ſunt. Vide *Hippodame*.

Iſchomachus, Crotoniates nobilis Athleta, qui in ſtadio victor extitit. M. Valerio, & P. Poſthumio conſulibus.

Iſchopolis, Ponti Cappadocici urbs, vulgò *Tripoli*. Ptol.

Iſcia, inſ. è reg. Veliæ, alio nomine *Oenotris* dicta. Plin. 3. 7.

Iſcina, Africæ propriæ urbs. Anton.

Iſdicæa, Thraciæ urbs. Ptol.

Iſdigertes, Perſarum rex, an. ſal. 400.

Iſepus, gens Scythica. Steph.

Iſeum, urbs Ægypti ab *Iſide* dicta, vide Steph.

Iſidorus, ſub Decio Imp. martyrio apud Alexandriam coronatus eſt, An. Dom. 251.

Iſidorus Characenus, *In deſcriptione Parthiæ* citatur ab Athen. lib. 3. Ejus ſcriptoris Σταθμοὶ Παρθικοὶ primus in lucem protraxit David Hoeſchelius, citatur pluribus in locis à Plinio. Malè autem Schottus eum confundit cum C. Cæcilio Claudio Iſidoro, de quo idem Plin. 33. 10. Alius quoque *Iſidorus* fuit Phyſiologus, ex quo Germ. Cæſar de corvo quædam refert. Diverſi quoque ab his *Iſidorus* Peluſiota, cujus epiſtolæ hodiè extant; & *Iſidorus* Hiſpalenſis cujus originum libri manibus omnium teruntur.

Iſigonus, Cittienſis memoratur à Cyrillo adverſus Julianum lib. 3. *Iſigonus* Nicæenſis à Gellio lib. 9. cap. 4.

inter

inter ſcriptores veteres reponitur. Quædam ex eo refert. Plin. 7. 2.

Iſis, Colchidis flu. Arrian. in Periplo.

Iſis, vide *Jo.* Fuit autem uxor Oſiridis, & pro Deâ ab Ægyptiis culta. Lucan. lib. 8.

Nos in templa tuam Romana recepimus Iſim.

Sacerdotes ejus *Iſiaci* dicti, qui veſtibus tantum lineis, quas illi λινοφορίας appellabant, amiciebantur. De quibus vide Diod. Sic. & Plut. pecul. lib. De Iſide & Oſiride. De habitu vero eorum adi Torrentium ad Domitianum Suetonii cap. 1.

Iſidis Inſula, *Iſidis Portus* Plinio. *Iſidis Templum* Straboni, inſula ſinûs Arabici. Item urbs Ægypti ad Nilum prope Copton urb.

Iſmael, fil. Abrahæ ex Agar ancillâ, Gen. 29. Filius item Nethaniæ. 4 Reg. 23. Filius Aſel. 1 Par. 8. & 9.

Iſmaela, Arabiæ parva regio. Steph. pop. *Iſmaelitæ.*

Iſmara, Armeniæ maj. urbs juxta Euphratem. Ptol.

Iſmarus, mons Thraciæ apud Hebrum flu. plu. num. *Iſmara.* Virg. Georg. 2.

——— *Juvat Iſmara Baccho*
Conſerere. ———

Iſmarici vini mentio eſt in Archilocho cui οἶνος Ἰσμαρικὸς, dicitur & in Hom. Odyſ. 9. ubi poſtquam Ulyſſes commendavit à ſuavitate vinum, quod ſibi Maron dono præbuiſſet, ſubdit de eodem Marone.

——— Ὃς Ἰσμαρον ἀμφιβεβήκει.

Prop. 2. 33. *Nec non Iſmario, tu Polypheme, mero.*

Iſmene, Oedipi, Cyrrhei cujuſdam juvenis ſponſa, qui ante nuptias à Tydeo occiſus eſt. Stat. Theb. 3. Item Bœotiæ vicus. Steph.

Iſmenias, nomen Thebani tibicinis. De quo Plut. in Pericle. *Cum audiſſet Antiſthenes Iſmeniam optimum eſſe tibicinem, reſpondit, malus igitur. Nam ſi probus eſſet, tibicen non eſſet.*

Iſmenus, flu. Bœotiæ, non procul ab Aulide in Euripum Euboicum influens. Ab *Iſmeno*, Pelaſgi filio. Inde *Iſmenius* pro *Thebanus* & Apollo *Iſmenius.* Steph. Nomen habet ac *impinguando* (verbo detur venia) id enim Ebræis eſt השמין *Hiſmin.* Ovid. Met. 2.

Et celer Iſmenos cum Phocaico Erymantho.

Seneca in Theb.

Ubi torva rapidus ducat Iſmenos vada.

Callimachus ——— Μιλαμψιρίδος ἴχνεα
Ἰσμηνῆ χίεσε παῖδός. ———

Iſmiel, nomen principis. 1 Par. 4.

Iſocrates, Orator Athenienſis, unus è decem, dulcis & numeroſus in dicendo fuit. Ad Remp. non acceſſit, neq; in concionem aſcendit, deficiente pronunciatione: tum etiam ad evitandam invidiam eorum qui libenter iis, qui eloquentiæ honore præſtant, ſe opponunt. Civitatem tamen juvit, Philippumque in his quæ ad illum ſcripſit Athenienſibus conciliavit. Item *Iſocrates* prioris auditor, ex Apolloniâ Ponti, Orator & ipſe nobilis: Scripſit orationes quinque, qui & unà cum claris oratoribus certavit in funere Mauſoli Artemiſiæ viri. Suid. Item *Iſocrates* ac Machaon Præfecti claſſis Corinthiorum in bello Peloponneſiaco contra Athenienſes à Thucydide commemoratur.

Iſonoa, Sarmatiæ Aſiat. gens. Ptol.

Iſonoe, Aſſyriæ op. Ptol.

Iſora Nuarola, mulier quædam Veronenſis, quæ per totam vitam Philoſophiam verbo & operè profeſſa eſt. Scripſit Dialogum, in quo diſputatur, uter gravius peccaverit, Adam an Eva. Quibus literarum laudibus adjecit perpetuum virginitatis florem.

Iſpa, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Iſpalis, vide *Hiſpalis.*

Iſpellum, vide *Hiſpellum.*

Iſpinum, Carpitanorum in Hiſp. opidum. Ptol.

Iſpolis, vicus Syrtis magnæ, *Ilbacha* Moletio. *Naim* aliis. Aliis *Iſporis*, & *Oëſporis.*

Iſrael, nomen Jacob, inditum ei ab angelo. Gen. 32. verſ. 28. Inde pop. *Iſraelitæ.*

Iſreel, nomen viri. 1 Par. 25.

Iſſa, inſula maris Illyrici Liburniæ adjacens. *Liſſa* Sophiano. Item inſ. parva Latii apud Marruvium. Dion. Halicarn. Item urbs in Leſbo. Steph. Eſt & caſtellæ nomen apud Mart. lib. 1. 154.

Iſſachar, nonus fil. Jacob ex Leâ uxore ſuâ. Gen. 30.

Iſſatis, Parthorum urbs. Plin.

Iſſedon, *Eſſedon*, Steph. urbs gemina, una Scythiæ extra Imaum, quæ *Succuir*, teſte Caſtaldo, nunc appellatur. Altera Sericæ, quæ *Cambalu* hodie, magni Chanis (uti vocant) Tartatorum regis ſedes, dicitur.

Iſſorium, mons Laconiæ, unde Diana *Iſſoria.* Steph.

Iſſus, urbs inter Syriam, & Ciliciam, ubi Alexander Darium vicit, ideoq; *Nicopolis* ab eo dicta eſt. Ptolemæus tamen Nicopolin diverſam facit ab Iſſo, uti revera eſt. Xenoph. lib. 1. Ἀναβάσ. Diod. Sic. lib. 17. Et Mela lib. 1. cap. 13. Iſſon *ingentem urbem*; Strabo vero lib. 14. φρούριον opidulum cum ſtatione vocat. Stephanus autem Ἰσσὸς, πόλις μεταξὺ Συρίας καὶ Κιλικίας, ὡς ἀπὸ Ἀλεξάνδρου Δαρεῖον νικήσαντος. Hic Cicero poſtea caſtra habuit, ſe teſte. Ep. ad Attic. 5. 20. *Caſtra paucos poſt dies habuimus ea ipſa, quæ contra Darium habuerat apud Iſſum Alexander*, quem & aras ibidem collocaſſe diſcimus ex eodem Cic. Epiſt. Fam. 15. Hinc *Iſſicus ſinus*, civis *Iſſæus.* Steph.

Iſter, vide *Danubius.*

Iſter, ſive *Iſtrus*, hiſtoricus, Callimachi diſcipulus, unde *Callimachius* dictus eſt, varia ſcripſit, quorum meminerunt Athenæus, Harpocration, Plut. Laert. Euſtath. Steph. & alii. Duo autem fuere *Iſtri*, alter Alexandrinus, ut videre eſt apud Plut. in Qu. Grac. Alter Calatinus, Steph. in *Calatis.*

Iſthemo, civitas in tribu Judâ. Joſ. 15.

Iſthmia, inter quatuor ſacra certamina numerantur, quæ quinto quoque anno in Græciâ celebrabantur in honorem Neptuni, inſtituta à Theſeo (ut Plutarcho videtur) aut Palæmonis, ut ex Archiæ Poetæ Græco epigrammate colligitur, quod etiam hodie extat in Anthologiâ. Hujus certaminis victores pinu coronabantur. Vide Plut. in Theſeo.

Iſthmus multiplex. 1 Peloponneſi, qui & Corinthiacus, quo Peloponneſus reliquæ Græciæ connectitur, 40 ſtad. inter ſinum Corinth. ad occ. & Saronicum ad ort. patens, quem Nero profodere fruſtra tentavit, unde Proverb. *Iſthmum fodere.* Non primus autem Nero hanc inſaniam inſanivit. Clara res ex Herodoto, Strabone, Philoſtrato, Luciano, & Pauſaniâ, cujus vere pia vox de hâc re, quam adſcripſiſſe pretium ſit operæ: Οὕτω χαλεπὸν ἀνθρώπῳ τὰ θεῖα βιάσασθαι. Vide Paulum Æmilium in Carolo Magno ſub finem lib. 2. Hujus *Iſthmi* meminit Lucan. lib. 1. ——— *Qualiter undas*
Qui ſecat, & geminum gracilis mare ſeparat Iſthmos,
Nec patitur conferre freturn: ſi terra recedat,
Jonium Ægæo frangat mare.

Silius Italicus lib. 15.

Ut cum ſæva fretis immiſit prælia Corus
Iſthmon curvatâ ſublime jubegerit undâ,
Et ſpumante ruens per ſaxa gementia fluctu
Jonium Ægæo miſcet mare.

Vide Fungerum in *Iſthmus.* 2 Cherſoneſi Thraciæ, uterque *Hexamili* Nigro, & Volat. 3 Ægypti inter mare mediterr. ubi Peluſium, & ſin. Arabicum, ubi urbs Heroum. *Porſum Arabiæ* Ptol. dictus. *Sur* vulgò, teſte Goropio, quo Ægyptus Palæſtinæ & Arabiæ Petræ jungitur. 4 Tauricæ Cherſoneſi de quo Xen. & Ptol. *Zucala*, teſte Joſepho Barbaro, quo Taurica Sarmatiæ continenti copulatur. 5 Acanthæus, in Macedoniâ, qui Athon mont. continenti jungit, à Xerxe, teſte Ælian, perfoſſus. 6 Italiæ, inter ſinum Scylletium, & Hipponiatem. 7 Aſiæ, inter Tarſum & Amiſum. 8 Græciæ inter ſinus Criſſæum & Oetæum, ubi Thermopylæ.

Iſtiæa, Jonicè pro *Eſtiæa*, urbs Euboeæ, quæ nunc *Oropus.* Gent. *Eſtiæus*, nam *Iſtiotes* ab op. Theſſaliæ deſcendit. Steph.

Iſtiæotis, Græciæ reg. quæ ad Oſſam, & Olympum jacet. Herodot.

Iſtob, nomen viri. 2 Reg. 10.

Iſtomachus, laudatur Sorano in Vit. Hippocratis, ubi eum fuiſſe natum primo octageſimæ Olymp. anno refert.

Iſtone,

Iſtone, mons Corcyræ proximus. Steph.

Iſtonium, Celtiberorum in Hiſp. opidum.

Iſtria, Italiæ reg. poſt flexum Adriatici ſinus Illyrico contermina, quæ in latitudine ſexaginta m.p. in circuitu centum viginti quinque millia complectitur. Incolæ *Iſtri*, hos fama eſt originem à Colchis duxiſſe. Item *Iſtria*, op. ad Danubii oſtia ſitum, ut ex Arriano docet Pintianus.

Iſtriana, civitas ad mare Perſicum. Steph. Arabiæ Fel. urbs. Ptol.

Iſtrianus, Tauricæ Cherſoneſi flu. Ptol. *Calamita*, Nigro teſte.

Iſtrici, pop. ad pontum Euxinum. Pompon.

Iſtrinus, Gentile ex *Iſtriâ*.

Iſtropolis, urbs Thraciæ non procul ab oſtiis Iſtri, Mileſiorum colonia. Plin. 4. 11.

Iſtrus, urbs Cretæ, quam Artemidorus *Iſtronem* vocat. Altera eſt in Ponto. Tertia inſ. cum opido ejuſdem nominis juxta Triopium Cnidiæ. Quarta urbs Japygiæ.

Iſtula, vide *Viſtula*.

Iſtus, inſula Africæ. Steph. Vide Boch. Geogr. p. 824.

Iſueli, Æthiopiæ pop. Plin.

Iſuhaja, nomen principis. 1 Par. 4.

Iſura, inſ. ſinûs Arabici. Plin. 6. 28.

Iſurium, op. Angliæ in Comit. Eboracenſi, *Aldburg* Camdeno.

Iſus, & Antiphus, Priami filii; verum Antiphus ex Hecubâ ſuſceptus eſt, cùm naturalis eſſet Iſus. Hom. in Iliad. Item Bœotiæ urbs. Strabo.

I T.

Italia, regio Europæ nobiliſſima, in formam cruris inter Adriaticum, & Tuſcum mare, à jugis Alpium, dorſoque Apennini porrecta, paulatim ſe attollens uſque ad fretum Siculum. Αἶα πελλήνης Dionyſio dicitur, Rubicone flu. à Galliâ ſeparata. Regiones maximè inſignes plures habet; quarum nomina antiqua & recentia ſunt hæc. 1 Liguria, nunc *Riviera di Genua*. 2 Hetruria, nunc *Toſcana*. 3 Umbria, nunc *Ducato di Spoleto*. 4 Latium, nunc *Campagna di Roma*. 5 Campania, nunc *Terra di Lavoro*. 6 Lucania, nunc *Baſilicata*. 7 Bruttia, nunc *Calabria inferior*, Magna Græcia, nunc *Calabria ſuperior*. 8 Salentinorum terra, nunc *terra d' Otranto*. 9 Apulia Peucetia, nunc *Terra di Barri*. 10 Apulia Daunia, nunc *Puglia Piana*. 11 Samnium, nunc *Abruzzo*. 12 Picenum, nunc *Marca Anconitana*. 13 Flaminia, nunc *Romagna*. 14 Æmilia, nunc *Lombardia di qua dal Po*. 15 Gallia Tranſpadana, nunc *Lombardia di la dal Po*. 16 Venetorum terra, nunc *Marca Trevigiana*. 17 Forum Julii, nunc *Friuli*. 18 Hiſtria, nunc *Iſtria*. Umbilicum totius Italiæ in agro Reatino, Velinum lacum conſtituit Plinius ex Varronis ſententiâ. Italiam fuſiſſimè deſcripſit Vir doctiſſimus Phil. Cluverius libris quatuor. De laudibus ejus vide Dionyſ. Hal. lib. 1. Plin. lib. ult. cap. ult. Solinum cap. 8. Varron. 1. cap. 2. Columellam 3. 8. Vitruvium 1. 6. Strabonem libb. 5. & 6. Polyb. lib. 2. Florum 1. 16. Ælian. Var. Hiſt. 9. 16. Sidonium Paneg. Avit. Prop. 3. 21. Gabr. Barrium in opuſculo integro de laudibus Italiæ. Optimè autem omnium laudes ejus canit Virgilius Georgicon lib. 2. uti videre eſt in his.

Sed neque Medorum ſilvæ, ditiſſima terra,
Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus
Laudibus Italiæ certent, non Bactra, neq; Indi,
Totaque thuriferis Panchaia pinguis arenis.
Hæc loca non tauri ſpirantes naribus ignem
Invertere, ſatis immanis dentibus Hydri:
Nec galeis denſiſque virûm ſeges horruit haſtis:
Sed gravidæ fruges, & Bacchi Maſſicus humor
Implevere: tenent oleæque, armentaq; læta.
Hinc bellator equus campo ſeſe arduus infert;
Hinc albi, Clitumne, greges, & maxima taurus
Victima, ſæpe tuo perfuſi flumine ſacro
Romanos ad templa Deûm duxere triumphos.
Hic ver aſſiduum, atq; alienis menſibus æſtas;
Bis gravidæ pecudes, bis pomis utilis arbos.
At rabidæ tigres abſunt, & ſæva leonum
Semina; nec miſeros fallunt aconita legentes.
Nec rapit immenſos orbes per humum, neq; tanto
Squameus in ſpiram tractu ſe colligit anguis.
Adde tot egregias urbes, operumque laborem,
Tot congeſta manu præruptis oppida ſaxis,
Fluminaq; antiquos ſubter labentia muros.
An mare quod ſupra, memorem, quodq; alluit infra?
Anne lacus tantos? te Lari maxime, teq;
Fluctibus & fremitu aſſurgens Benace marino?
An memorem portus, Lucrinoq; addita clauſtra?
Atque indignatum magnis ſtridoribus æquor,
Julia quà ponto longè ſonat unda refuſo,
Tyrrhenuſque fretis immittitur æſtus Avernis?
Hæc eadem argenti rivos, æriſq; metalla
Oſtendit venis, atq; auro plurima fluxit.
Hæc genus acre virûm, Marſos, pubemq; Sabellam,
Aſſuetumq; malo Ligurem, Volſcoſq; verutos
Extulit: hæc Decios, Marios, magnoſq; Camillos,
Scipiadas duros bello, & te, maxime Cæſar,
Qui nunc extremis Aſiæ jam victor in oris,
Imbellem avertis Romanis arcibus Indum.
Salve magna parens frugum Saturnia tellus,
Magna virum, &c.

Unicum præterea Plinii locum afferam, lib. 3. Nat. Hiſt. cap. 5. *Italia*, inquit, *terrarum omnium alumna, eadem & parens, numine Deûm electa, quæ cœlum ipſum clarius faceret, ſparſa congregaret imperia, rituſque molliret, ac tot populorum diſcordes feraſque linguas, ſermonis commercio contraheret ad colloquia, & humanitati hominem daret, breviterq; cunctarum gentium in toto orbe patria fieret.* Vide quæ ſequuntur. Formam ejus τετράγωνον plurimi aiunt. Servius: *Conſtat tria habere latera Italiam, ſuperi maris, inferi, Alpium.* Polybius quoque lib. 2. τὸ χῶμα τ' Ἰταλίας dicens eſſe τετραπλευρίδες, ejus latera ita prorſus deſcribit, uti Strabo lib. 5. Plinius vero non γραμμικῶς, ſed ἁπλέστερον, & magis γεωγραφικῶς Italiæ figuram expreſſit, quum dixit eſſe ſimilem folio querno. Rutilius Itiner. lib. 2.

Italiam rerum dominam qui cingere viſu,
Et totam pariter cernere mente velit;
Inveniet quernæ ſimilem procedere frondi,
Arctatam laterum conveniente ſinu.

Nomen habet vel ab *Italo* rege Siculorum, vel à *bobus*, qui veteri linguâ Græcâ *Itali* dicti fuere, authoribus Varrone & Columellâ, præſat. lib. 5. de R. R. vide Gellium 11. 1. Heſychius: Ἰταλὸς, Ῥωμαῖος, ταῦρος: vel ab *Atte* Lydo, quaſi *Attalia*, ut eſt apud Feſtum, ubi conſulendus Scaliger. Bocharto vero *Italia* eſt עיטריא *Itaria*, ab עיטר *itar*, quod pro *pice* occurrit in tractatu Talmudico *Gittin*, fol. 69. quaſi picearian regionem dixeris, literis D. & R. maximè mutabilibus, ut *Aldeſcus* & *Ardeſcus*, &c. Res aperta fiet, ſi prius conſtet priſcam Italiam nihil fuiſſe quam Brutiorum agrum, & partem Lucaniæ, quod ipſum voluit Stephanus, in quo legendum Ἀντίοχος δὲ τ' Βρεττίαν φησὶ κληθῆναι Ἰταλίαν. Jam vero Brutiam à pice dictam ſupra probavimus.

Italica, urbs in Italiâ, quæ & *Corſinium* dicitur. Strabo. Alia in Hiſp. patria Silii Italici, ac Trajani Cæſaris.

Italus, & *Atlas* dictus eſt Kittim, Janigenarum rex, hic filiam ſuam Electram Janigenarum principi Cambobloſconi dedit conjugem, & Romam filiam ſuam Aboriginibus ſacravit. Beroſus. Hæc Romæ fundamenta poſuit, quæ poſtea à Romulo ita ſunt exornata, ut meritò urbs diceretur. Fab. Pictor. Item Cheruſcorum rex, an. U. C. 799. Item Telegoni filius, qui Italiam ex ſuo nomine vocavit. Hygin. fab. 127.

Itamus, Arabiæ Felicis portus. Ptol.

Itani, Hiſp. Tarracon. pop. Plin.

Itanus, urbs Cretæ, hodiè *Paleocaſtro*. Eſt & promuntorium. Steph.

Itargis, Germ. flu. *Viſurgis*. Ptol. Ovid. Conſol. ad Liviam. *Decolor infectâ teſtis Itargis aquâ.*

Itæa, vicus in tribu Acamantide. Steph.

Itea, Danai filia, Antiochum maritum occidit. Hyginus fab. 170.

Itemales, ſenex, qui Oedipum expoſuerat, ex pedum cicatricibus, & talorum agnovit Laii filium eſſe. Hygin. Fab. 65.

Iteſii,

Itesui, Gall. Lugd. populi. Plin.

Ithabalus, rex Tyri.

Ithaca, vulgò *Val du Compere*, insula in mari Ionio, ante Epirum, Ulyssis patria. In eâ est urbs ejusdem nominis. Item mons Neritos, à quo tota ins. interdum *Neritos* dicta est. Phœnicius עיתקא *Ithaca*, *durum* sonat & *asperum*, ut & Ebræis עתק *athac*. Talem certe veteres Ithacam describunt. Hom. Od. 1.

Ἦτοι μὲν τρηχεῖα, νέμεσθαι δ' οὐκ ἰπποβότεια.

Et Cic. 1. De Orat. *Ithacam in asperrimis scopulis, tanquam nidum affixam.* Unde Horat. Ep. 1. 7.

Non est aptus equis Ithacæ locus, ut neq; planis
Porrectus spatiis, neq; multæ prodigus herbæ.

Quod sine dubio ex Homero desumpsit. Sic n. ille Od. 4.

Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἀρδμοὶ ἐυρεῖς, οὔτε τι λείμων
Ἀργιβόσ@, ἠ μᾶλλον ἐπηετάοσ@ ἱπποβότοιο,
Οὐ γὰρ τις νήσων ἱππήλατ@, οὐδ' ἀλείμων,
Αἵ τ' ἀλὶ κεκλίαται, Ἰθάκη δέ τε καὶ πανίσιν.

Ithacesiæ, parvæ insulæ contra Vibonem Calabriæ urbem. Plin.

Ithai, filius Rubai. 2 Reg. 23. qui & *Ethai*. 1 Par. 11.

Ithamar, filius Aaronis. Ex. 9.

Ithobalus, Astartes sacerdos, occiso rege Phelo, regnum Tyrium occupavit. Vide Josephi. 1. contra Apionem.

Ithome, op. Phthiotidis. Hom. in Catal. Item urbs in agro Messeniaco, quam Lacedæmonii post 10 annorum obsidionem in deditionem acceperunt. Thuc. lib. 1. Stat. Theb. 4.

Planaque Messene, montanaq; nutrit Ithome.

Ithon, Thessaliæ urbs. Hesych. Vide Steph. in Ἰτων.

Ithyphallus, Priapus est. Colum. lib. 10.

——— *Sed truncum forte dolatum*
Arboris antiquæ numen venerare Ithyphalli.

Inde *carmen Ithyphallicum*, cujus exemplum Casaubonus produxit Animadvers. in Athenæum lib. 6. cap. 15.

Itius portus, vide *Iccius*.

Itome, civitas Epiri, Italiæ item, & Bœotiæ, & Lydiæ. Item regio sub Hæmo. Steph.

Itonus, Thessaliæ rex, Deucalionis filius, invenit rationem conflandi æris, argenti & auri, signandæque monetæ. Lucan. lib. 6.

Primus Thessalicæ rector telluris Itonus
In formam calidæ percussit pondera massæ;
Fudit & argentum flammis, aurumq; monetâ
Fregit, & immensis coxit fornacibus æra.

Ituræa, quæ & *Trachonitis*. *Bacar*, teste Guil. Tyrio, reg. Palæstinæ, Cœlesyriæ finitima, seu pars illius. Pop. *Ituræi*, qui arcu potissimum in bello utebantur. Tullius in 2. Phil. *Cur homines omnium gentium maximè barbaros Ituræos cum sagittis seducis in forum?* Virg. Geo. 2.

——— *Bona bello*
Cornus, Ituræos taxi curvantur in arcus.

Luc. lib. 7. ——— *Creta Cydonæ*
Misit, Ituræis cursus fuit inde sagittis.

Vopiscus in Aureliano. *Sagittarios Ituræos trecentos.*

Ituricenses, Hisp. Tarrac. populi. Plin.

Iturissa, Vasconum urbs in Hisp. Pomp. & Ptol. *Tolosa* quibusdam, Aliis *Sangueſſa* in Navarræ regno.

Iturum, Umbriæ op. non procul ab Hispello. Strab. l. 5.

Ityca, vide *Utica*.

Itylus, filius Zethi ex Aëdone conjuge, quem mater noctu per errorem interfecit, putans eum esse Amalea Amphionis filium, cujus fœcunditati invidebat, quòd jam sex filios mares peperisset. Quo errore mane cognito, doloris impatientiâ contabuit, & Deorum miseratione in luscinium commutata est. Catullus epigr. ad Ortalum.

Qualia sub densis ramorum concinit umbris
Daulias absumpti fata gemens Ityli.

Itymoneus, Hyperochi filius, vir strenuus qui in bello Pyliorum cū Elidensibus à Nestore jaculo est interfectus.

Ityn, fluvius Scotiæ in orâ occid. Ptol. *Assin* Camdeno.

Ityn, Terei Thracum regis fil. ex Progne Pandionis Athenienſium regis filiâ, quem mater interemit, Tereoque viro suo, quòd Philomelæ sorori suæ vim intulisset, epulandum apposuit. Quam uxoris impietatem, cum Tereus, agnito filii capite, deprehendisset, strictoque ense Prognem ac Philomelam insequeretur, in upupam dicitur esse commutatus, Progne vero in hirundinem, Philomela autem in luscinam, *Ityn* denique in Phasianum. Ovid. Met. 6.

I U.

Juba, rex Mauritaniæ Pompejanarum partium constantissimus assertor, qui Cusionem à Cæsare in Africam missum cum omnibus copiis delevit. Victo vero Pompeio, cum Scipione copias conjunxit, commissoque prælio superatus, cum nulla jam spes reliqua esset, magnificè epulatus, cum Petreio mutuis vulneribus concurrens cecidit. Plut. in Cæs. Item *Juba* superioris fil. vir multijugæ eruditionis, paternæ dignitatis plane exsors non remansit. Nam Augustus studiis eum jam egregiè excultum, suasque secutum partes adversus Antonium, pro paterno regno, quibusdam Gætuliæ partibus, & Bocchi, & Bogudis ditionibus donavit, præterea uxorem ei dedit Cleopatram Selenen, juniorem Antonii Triumviri ex Cleopatrâ filiam. Edidit inter alia Commentarios de Libyâ, & alia. Vide Voss. Hist. Gr. 2. 4. Alius est *Juba*, ex quo Priscianus, initio libri de versibus Comicis, aliqua refert de Jambicis cacometris. Grammaticus is fuit, ac Latinè scripsit.

Jubal, fil. Lamech ex Adâ uxore. Gen. 4. Item *Jubal* Celtarum rex primus, qui eò à Jano, h. e. Noe patre suo missus est. Berosus lib. 3.

Jubaldal, fil. Heberi, Celtiberorum rex.

Jubilius, Hermunduorum rex, an. U. C. 802.

Jucadum, civitas in tribu Judæ. Jos. 15.

Juchal, fil. Selemiæ. Jer. 37.

Jud, civitas in tribu Dan. Jos. 19.

Juda, quartus fil. Jacob ex Leâ uxore. Gen. 29.

Judæa, quæ & *Chananæa*, & *Promissionis terra*, Syriæ regio, de situ ejus post sacras literas Strabo lib. 16. & Dio Cassius lib. 36. Tacitus Hist. lib. 5. ubi de Judæâ, cujus hæc sunt verba. *Terra, finesque, quà ad Orientem vergunt, Arabiâ terminantur, à meridie Ægyptus objacet: ab occasu Phœnices, & mare: Septentrionem à latere Syriæ longè prospectant.* Solum, si Straboni credimus infœcundum, præsertim circa Hierosolyma. Sic enim ille: Ἐστι γὰρ σπιρώδης, ὥστε μὴ ὕειν ἔγειν, ἢ δὲ κύκλῳ χώραν ἔχει λυπρὰν ἢ ἄνυδρον, ἢ δ' ὑπὸ ἐξήκοντα σταδίων, ἢ ὑπαίτριον. E contrà, Tacitus, ubi supra. *Rari imbres, uber solum. Exuberant fruges nostrum ad morem*, &c. Pop. *Judæi*. Multa autem de origine gentis & religione confinxerunt profani scriptores, qui Judæum, & Hierosolymum fratres, Typhonis filios, fabulati sunt, unde & nomen genti, & urbi principi manavit, de quo Plut. lib. de Iside & Osiride. Alii à monte *Idâ* nomen deduxerunt. Quidam volunt Bacchum, aut ejus loco vitem auream coluisse; nonnulli asinum, & porcum. Vide Florum. 3. 5. Plut. Symp 4. 5. Petron. in Catalectis, & ibi Interpretes, nec non Orig. lib. 5. contra Celsum. Minimè omnium corruptè de religione eorum Strabo, qui & *justos*, & *verè religiosos* appellat. Itemque Dio loco superius prolato. Iidem Pagani scriptores Judæorum, & Christianorum nomen non raro confundentes, illos pro his posuerunt, quod Lipsius ad 15 Ann. Tac. itemque Pithæus lib. 2. Advers. cap. 2. & Barthius ad Rutilium Numatianum lib. 1. vers. 159. observant. Hinc *Judæus*. Ovid.

Cultaque Judæo septima sacra viro.

Item *Judaicus* ut *Superstitio Judaica* Quinctiliano. Juven.

Judaicum edisce nt & servant, ac metuunt jus.

Judaia, uxor Ezræ. 1 Par. 4.

Judas, fil. Mattathiæ 1 Macch. 2. *Judas* Iscariotes unus ex 12 Apostolis. Item frater Iacobi. Jud. 1.

Judas Galilæus, seditionis author. Vide Jos. Ant. lib. 17. cap. 15. Item *Judæus* Gaulanites, qui seditionem movit contra Romanos. Jos. Ant. 12. 3. De bello Jud. 2. 2.

Judas, summus sacerdos, Jesum fratrem Germanum in templo Hierosolymitano interfecit.

Judas, ultimus ex Ebræis Hierosolymorum Episcopus, an. sal. 131.

Judas, ſcriptor quidam Eccleſiaſticus, qui de ſeptimanis, quæ à Daniele referuntur, diſſeruit, & Antichriſtum jamiam imminere exiſtimans, multorum fidelium animos perturbavit. Euſeb. 6. 3.

Judi, filius Nathaniæ. Jer. 36.

Judith, nomen viduæ cujuſdam nobilis, quæ Holophernem ducem exercitûs regis Aſſyriorum patriam ſuam obſidentem dolo peremit. Judith. cap. 8.

Judocus, Britonum regis fil. qui relicto principatu, cujus hæres fuit, byſſum & purpuram in pannoſas & viles commutavit tunicas. Volat.

Juernia, vide *Hibernia*.

Jugantes, Britanniæ pop. Tac.

Jugatinus, Deus, qui *jugis* præeſſe putabatur.

Jugatius, vicus Romæ dictus, qui Junonis Jugæ ara erat, quam putabant matrimonia conjungere.

Jugula, hoc nomine Plautus dixit ſydus Orionis in Amphitryone: *Neque Jugula, neque Veſperugo, neque Vergiliæ occidunt*. Feſto ab eo videtur dici, quòd ea ſtella amplior cæteris, quaſi nux Juglandis. Sed aliter Varro lib. 6. de L. L. aliter Iſidorus lib. 3. Orig. & eum ſecutus vetus Germ. Cæſaris Scholiaſtes, quos vide, & infra in *Orion*.

Jugurtha, fil. Maſtanabalis, fratris Micipſæ, regis Numidarum, quem patruus moriens hæredem regni ſui conſtituit, unà cum 2 filiis ſuis adhuc impuberibus, Adherbale, & Hyempſale: quos ille poſteà beneficiorum immemor, inſidiis adortus interfecit, uti ſolus regnaret. Id ægrè ferentes Romani, bellum adverſus eum moverunt; quod ducum inertiâ, perfidiâque præter omnium expectationem, multos in annos eſt protractum: quo temporis intervallo, vario ſæpe eventu pugnatum eſt, donec miſſo in Numidiam Mario, Jugurtha, fractis opibus ſuis, ad Bocchum Mauritaniæ regem. confugit: à quo proditus, Syllæque traditus, ad Marium perductus eſt, & ab eo Romæ triumpho ductus, tandemque in carcerem conjectus animi dolore periit. Salluſt. de bell. Jugurthino. Lucan. lib. 2.

Nuda triumphati jacuit per regna Jugurthæ.

Et lib. 9. —— *Quàm ter Capitolia curru*
Scandere Pompeii, quàm frangere colla Jugurthæ.

Claud. *Traximus immanem Marii ſub vincla Jugurtham.* Inde *Jugurthinus*. Unde eſt illud in Salluſtium apud Quint. lib. 8. cap. 5.

Et verba antiqui multum furate Catonis
Criſpe, Jugurthinæ conditor Hiſtoriæ.

Juhonum civitas, cujus mem. Tacitus Ann. 13. ad Moſam flu. ſita, vulgò *Hoye*.

Julia, urbs Italiæ à Dædalo condita. Steph.

Julia, Norici opidum. Plin. 4. 34.

Julia Fidentia, Hiſp. op. inter Bætim amnem & Oceanum ſitum. Plin. 3. 1.

Julia Charitas, Bæticæ op. in conventu Aſtigitano. Plin. *Julia fama, Julia vicus, Julia contributa, Julia reſtituta, Julia felicitas* ejuſdem Bæticæ opida apud Plin. eodem loco. Plures aliæ *Juliæ* apud Geographos frequentèr occurrunt.

Julia, Auguſti filia, parum ſecundæ famæ, adeo ut ob frequentia adulteria à patre ſit in inſulam relegata.

Julia gens, dicta eſt ab *Julo* Aſcanio, ſive ab *Julo* filio ejus. Feſtus. Vide Steph. in Ἰουλεῖς.

Julia unda, quænam fuerat, vide Lud. de la Cerda in illud Virg. Geo. 2.

Quid memorem portus, Lucrinoq; addita clauſtra,
Atq; indignatum magnis ſtridoribus æquor,
Julia quà ponto longe ſonat unda refuſo,
Tyrrhenuſq; fretis immittitur æſtus Avernis.

Juliacum, Germ. infer. urbs, inter Coloniam Agrippinam, & Trajectum ad Moſam. Vulgò *Gulich*.

Julianus, 7 Hieroſolymorum ex Gentibus epiſcopus, An. Dom. 160.

Julianus, Alexandriæ epiſcopus, an. ſal. 181. Euſeb. 5. 9.

Julianus, martyr apud Alexandriam ſub Decio Imp. An Dom. 251.

Julianus, Rom. Imp. cognomento Ὁ παραβάτης ſive Apoſtata, quòd à Chriſtianiſmo ad Ethniciſmum impiè deſciverat. De cujus parentibus, ac ſcriptis vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 250. Puer bonæ indolis apparuit ab initio, & inſtitutus Chriſtianiſmo, tunc cœpit eſſe fidei deſertor, cùm contra Chriſtianos edidit librum, quem argutiſſimè Cyrillus, Alexandriæ epiſcopus, confutavit. Galliis primum fuit præpoſitus, unde & in campis Argentoratenſibus cum parvâ manu infinitas hoſtium copias delevit, ob id aſſenſu militum concordi, Auguſtus factus eſt. Hinc Conſtantinopolim profectus eſt & in Perſas bellum geſturus Chriſtianis Scholas prohibuit, ne doctores artium liberalium eſſent, unde materia deeſſet, & paulatim ingenium fidei defendendæ deficeret. Ornamenta divino cultui dicata, & ſacras Eccleſiæ pecunias auferebat. Sacerdotes, & Clericos, populumque Chriſtianum crudelitèr vexabat, templaque diruebat. Prælio tandem cum Perſis commiſſo, acceptoque lethali vulnere, & manu cruore replerâ, ut in Deum noſtrum blaſphemaret, in aerem ſanguinem projiciens, dixit *Viciſti tandem, Galilæe, viciſti*. Sic enim Chriſtum vocare ſolebat, ejuſque cultores Galilæos, Sozom. 6. 7. & 10.

Julianus Saba, Eremita, cum aliquanto intentius Deum deprecaretur, eo ipſo die, quo cæſus fuit Julianus Apoſtata, reſcivit, quamvis pluribus quam 20 ſtadiis exercitus abeſſet, ab eo loco, in quo precibus vacabat. Vide Theodor. Hiſt. 3. 24.

Julianus, conſul cum Torquato, an. U. C. 900.

Julianus, conſul cum Piſone an. U. C. 927. Secundò conſul cum Criſpino, an. U. C. 976.

Julianus, hæreticus Pelagianus, contra gratiam Chriſti dogma effudit, an. ſal. 415.

Julianus, Cardinalis, cecidit ad Varnam in bello Ungarorum, An. Dom. 1445.

Julienſes, Carnorum pop. Alii in Aſiâ min. Plin.

Juliobona, Galliæ Celticæ urbs. Ptol. *Honfleur* P. Divæo.

Juliobona altera, urbs Pannoniæ ſuper. ad Danubium, Auſtriæ caput, & adverſus Turcas optimè munita, vulgò *Vienna*.

Juliobrica, Hiſp. Tar. urbs in finibus Cantabrorum. Ptol. *Logronno* Cluſio ac Taraphæ. *Oliva* Floriano, Navarræ opidum, *Aquilar del campo* H. Coquo. *Fuente d' Juero* Ferrario.

Juliodunum, op. Gall. Celt. haud obſcurum in finibus Pictavorum. *Lodun* Paradino.

Julioſa, opidulum Sardiniæ in orâ Boreali, *Longoſardo* Nigro.

Juliomagus, *Andes* Cæſari, *Andegavi* Plinio & aliis, urbs Gall. Celt. vulgò *Angiers*.

Juliomagus altera, urbs Germ. in Sueviâ Ciſdanubianâ. *Pfullendorff* Rhenano.

Juliopolis, urbs Bithyniæ. Ptol. Strab.

Julis, op. inſulæ Ciæ, vel Co, Simonidis patria, & Bacchylidis, & Eraſiſtrati medici, & Ariſtonis Peripatetici. Apud eos lex erat ſenes majores ſexagenariis occidi, ut victus cæteris ſufficeret.

Julium Carnicum, urbs inter Italiam & Noricum, *Zuglio* hodiè.

Julium præſidium, quod & *Scalabis* Plin. & *Scalabiſcus* Ptol. Luſitaniæ civitas. Vulgò *Santaren*.

Julius, nomen quorundam Romanorum Pontificum.

Julius, 5. Hieroſolymorum epiſcopus. an. ſal. 151.

Julius Paulus, I. C. vir doctiſſimus Alexandro Severo Imp. Rom à conſiliis, an. U. C. 976.

Julius Africanus, conſul cum Trajano Imp. an. U. C. 864.

Julius Africanus, conſul cum Maximo an. U. C. 988.

Julius Africanus, Chriſtianus Chronologus, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 236. & 287.

Julius Antonius, conſul cum Fabio Africano, an. U. C. 744.

Julius Rufus, conſul cum Fonteio Capitone an. U. C. 819.

Julius Pollux, vide *Pollux*.

Julius Ruſticus, Conſul cum Aquilino, an. U. C. 914.

Julius Meſſala, Conſul cum Grato, An. Dom. 231.

Julius Severus, Conſul cum M. Rufino Sabiniano. An. Dom. 155.

Julius

Julius Maximus, cum filio Maximino 26 Rom. Imp. Germanos vicit, crudelis in Romanos fuit, Alexandri Severi amicos undique interfecit. Capitolinus. Herod. l. 7.

Julius Cæsar, Rom. Imp. vide *Cæsar*. Ejus res gestas brevitèr perstrinxit Plin. 7. 25. *Juliorum* autem nomen ab *Julo* Ascanio Æneæ filio tractum putatur. Virg. Æn. 1. Hujus honori tributum est, ut septimus annj mensis (eo enim natus est) *Julius* fuerit appellatus, cùm antea Quintilis diceretur, quòd quintus esset à Martio, à quo Romani suum olim auspicabantur annum.

Julius Cordus, historicus, qui vitas Imperatorũ scripsit.

Julius Montanus, poeta quidam Elegiographus, cujus meminit Crinitus.

Julus, Æneæ fil. qui & *Ascanius*. Virgilius.

At puer Ascanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur (Ilus erat, dum res stetit Ilia.)

Julus Antonius, fil. M. Antonii Triumviri & Fulviæ. Dio lib. 51. Ἰόλῳ τῷ Ἀντωνίᾳ τῇ τῆς Φουλβίας υἱεῖ, &c. Ubi rectè *Julus*. At eidem malè *Julius* est lib. 54. & 55. ut & Suetonio in Claudio c. 2. & de Inlustribus Grammaticis, cap. 21. Consul fuit cum Paulo Maximo, an. U. C. 743. Huic Horatii Oda secunda libri quarti inscripta est.

Junganni, corruptissimè pro *Ingauni*.

Jungaria, vel *Juncaria*, Hilp. Tar. urbs mediter. Ptol.

Junia, nomen viri concaptivi Pauli. Rom. 16.

Junius, sextus est in ordine mensium à *junioribus* dictus. Ovid. Fast. 6.

Junius Brutus, vide *Brutus*.

Junius Blæsus, Africæ Proconsul Tacsarinam fudit, fugavitque, an. U. C. 774. Tacit. lib. 3.

Junius Donatus, Consul, collega Corn. Secularis, an. U. C. 1012.

Junius Maximus, 2 Consul cum Aquilino, an. U. C. 1038.

Junius Tyberianus, Consul cum Aurel. Probo Imp. an. U. C. 1033. Secundo Consul cum Cassio Dione, anno U. C. 1043.

Juno, Saturni & Opis filia. *Jovisque Et soror & conjux*, uti seipsam vocat apud Virg. Æn. 1. Dea regnorum fuit & divitiarum, quæ & nubentibus præesse creditur, unde *Pronuba* vocatur, & parturientibus obstetricari, unde *Lucina* nomen sumpsit. Filiam habuit Heben, quam ex sylvestribus lactucis concepisse fertur, quas ab Apolline invitata avidiùs comederat. Jovi Vulcanum, & Martem peperit, quamvis Ovidius Martem sine viro eam malit concepisse, Olenii tantum floris contactu. Physici *Junonem, aera* interpretantur, ideoque *Jovi* & *fororem*, & *conjugem* dictam volunt, quòd summa sit aeris cum æthere cognatio, & similitudo. Inde *Junonius* Ovid.

Laudatos ostentat avis Junonia pennas.

Pavonem intelligit. Avis enim illa Deæ illi sacra. Juven.

——— *Didicit jam dives avarus*
Tantum admirari, tantum laudare disertos,
Ut pueri Junonis avem.

De Junone Moneta vide Ovid. Fast. 6. vers. 183.

Juno Ægyptia, Rheæ & Camesenni filia, nata anno primi regni Semiramidis, cognominata Isis maxima, frugifera, legifera, soror & uxor Osiridis. Berosus lib. 4.

Junonia, major, & minor, insulæ duæ ex Fortunatis. Plin. 6. 32.

Junonis ara, promunt. & locus Gadium insulæ, *Trafalgar* Taraphæ. *Junonis fanum* Ptolemæo dicitur.

Junonis Laciniæ templum, vide *Lacinium*.

Junonis promuntorium. *Capo Giallo*, teste Nardo, promunt. Peloponnesi in orâ sin. Corinthiaci, contra Sicyonem urb.

Junonis sacrum, seu *templum*, inf. Melitæ promunt. in cujus vertice sitam esse hodie aiunt ædiculam *D. Virginis in Corte* denominatam.

Jupiter, Opis & Saturni filius in Cretâ insulâ, eodem cum Junone partu editus, & in Idâ monte à Curetibus educatus, idque clam patre, qui ex pactione cum Titano fratre initâ, filios suos omnes devorabat. Cum autem in virum adolevisset, cognovissetq; etiam tunc patrem vitæ suæ insidiari, regno eum pepulit, mundique imperium cum fratribus Neptuno & Plutone sorte divisit: ac Jovi quidem cœli, & terræ, Neptuno maris, Plutoni inferorum imperium obtigit. Eum in Cretâ natum certum est, ideoque Creta dicta ejus insula, & ipse *Creticus* Minucio Felici, *Mars Thracius, vel Jupiter Creticus, vel Juno Argiva*, & *Cretensis* Lactant. lib. 1. Sed sciendum hanc rem incertam esse, & planè fabulosam. Nam Demetrius Scepsius, ut est apud Schol. Apollonii lib. 3. tradit Phrygas Jovem apud se natum & educatum contendere cum Cretensibus, & Arcadibus, ex quâ fabula Delrius in Troad. Sen. lucem dat Propertio 3. 1.

Idæum Simoenta, Jovis cunabula parvi.

Lege Pausan. in Arcad. & Messen. apud quem utraque hæc gens sibi vendicat natales Jovis. Cæterum de variis (ut ita dicam) *Jovibus* vide omnino clarissimum Voss. de Theolog. Gentili. lib. 1. cap. 14. De nominis etymo Lactantius lib. 1. Ζεὺς vel Ζὴν *appellatus est, non à fervore cœlestis ignis, vel quòd vitæ dator, sed quòd primus ex liberis Saturni maribus vixerit*. Etymologus autem: Ζεὺς (inquit) παρὰ τὸ ζέσαι, θερμαίνειν γὰρ ὁ ἀὴρ, quod etiam tanto magis probabile videtur, eò quòd & hic Jupiter *Hammon* seu *Ammon* vocatur, quæ vox (inquit Bochartus) à vocabulo Ægyptiaco Ἀμὼν descendit, quod ab Ebræo חמם derivatur, i. e. *fervere, incalescere*. Idem Lactant. dicto loco, *Jupiter, quasi juvans pater dicitur*. Sic Agellius 5. 12. *Jovem Latini veteres à juvando appellavere, eundemque alio vocabulo juncto, patrem dixerunt*. Hoc etiam voluere Cicero, & Cato de R. R. cap. 141. Alii autem ab Ἰαὼ πατὴρ seu Ἰαὲ πατὴρ, i. e. *Jehova pater*, Latini autem veteres *Joupater* dicebant pro *Jovis pater*, ut & *Jouglans*, pro *Jovis glans*. Physici Jovem interpretantur esse elementum ignis, dictumque eum putant à *juvando*, eo quod nulla sit res, quæ sic omnia foveat, quemadmodum calor. Aliquando pro *aere* ponitur. Horat. 1. Car. 1.

——— *Manet sub Jove frigido*
Venator. ———

Hoc est, sub *Dio*. Aliquando pro *pluviâ*. Virg. Georg. 2.

Et jam maturis metuendus Jupiter uvis.

Et quamvis trecentos *Joves* à M. Varrone enumeratos Tertullianus testetur, tamen huic uni Jovi omnia tribuuntur, ne multitudo memoriam fallat. Metamorphoses autem varias Jovis demonstrant tyrannos, & sceleratos homines libidini deditos in omnes brutorum formas mutari, & ad turpissima quæque dilabi. Inter aves Aquilam Jovi Poetæ dederunt. Horat.

Qualem ministrum fulminis alitem,
Cui rex Deorum regnum in aves vagas
Permisit, expertus fidelem
Jupiter in Ganymede flavo.

Et proinde *Jovis armigerum* Silius; *Jovis volucrem* vocat Lucanus. Hic lib. 10.

Armiger haud aliter magni Jovis, anxia nido
Cum dignos nutrit gestanda ad fulmina fœtus,
Obversam spectans ora ad Phaethontia prolem
Explorat dubios Phœbeâ lampade natos.

Ille lib. 9. *Utque Jovis volucer calido cum protulit ova*
Implumes natos, solis convertit ad ortus.
Qui potuere pati radios, & lumine recto
Sustinuere diem, cœli servantur in usus,
Qui Phœbo cessere, jacent.

Vide Claud. præfat ad lib. de 3. conf. Honorii.

Jupiter Belus, vide *Belus*.

Jovis civitas, vide *Diospolis*.

Jura, mons Galliæ Belg. Sequanos ab Helvetiis discludens. Pro ratione locorum & regionum varia sortitur cognomina.

Justiniana, quæ & *Achridus*, Lychnidus Ptol. urbs Macedoniæ, *Prisrien* Jacobo Luccaro Epidaurio.

Justiniana secunda, *Ulpianum* Ptol. urbs Mysiæ, *Villa Procopiana* Lazio.

Justiniana tertia, urbs Bithyniæ in orâ contra Byzantium, teste Curopolatè, quæ & *Chalcedon* dicta est.

Justinianus, Rom. Imp. multa bella per legatos suos confecit, Jus civile in eum ordinem redigendum curavit, quo nunc utimur. Suidas literarum rudem fuisse scribit. Zonaras tom. 3. ait immodico ædificandi studio flagrasse, ut & stipendia artium liberalium magistris jam olim constituta sustulerit, ut haberet sumptus, quos in ædificationes profunderet.

Juſtinianus 2. Rom. Imp. Conſtantino patri ſucceſſit. Is per ætatem & imperitiam malè Remp. gerebat, & violatâ pace, quam ejus pater cum Saracenis fecerat, & Bulgaris, eò demum redactus eſt, ut pacem ab utriſque cogeretur ipſe petere. Tandem ob crudelitatem ejectus, & præciſis naribus relegatus, Leontium reliquit ſucceſſorem. Vide Diac. lib. 19.

Juſtinopolis, urbs Iſtriæ primaria, à Juſtino Cæſare condita, ſeu potius inſtaurata. Vide Volater.

Juſtinus, 1. Imp. Rom. Anaſtaſio ſucceſſit, obſcuro genere natus, & è ſubulco factus miles, uti ſcribitur.

Juſtinus, 2 Imp. Rom. Juſtiniani Primi ex filiâ nepos.

Juſtinus, Hiſtoricus, Trogi epitomator, Antonini Imp. ætate vixit, ſi Voſſio credimus, quem vide de Hiſt. Lat. 1. 32.

Juſtinus, natione Samaritanus, Philoſophus, Apologeticum pro Chriſti fide conſcripſit, & Antonino Pio Rom. Imp. tradidit, tandem martyrio coronatus. Euſeb. 3. 8.

Juſtus, hiſtoriographus quidam Tiberienſis, qui de rebus Judaicis hiſtoriam ſcripſit. Volat.

Juſtus, Hieroſolymorum epiſcopus, Simeoni cruci affixo ſucceſſit, an. ſal. 97. Alius Hieroſolymorum epiſcopus, an. ſal. 118. Alius Alexandriæ epiſcopus an. ſal. 122.

Juſtus, conſul cum Januario, an. U. C. 1080.

D. Juſtus, vir ſanctiſſimus, ob Chriſtianæ fidei confeſſionem in exilio martyrium conſtantiſſimè paſſus eſt. Ado archiep. Vien.

Juturna, Dauni filia, Turni Rutulorum regis ſoror, quam Jupiter pro ereptâ virginitate, immortalitate donavit, Numicique flu. nympham fecit. Hæc in bello fratrem adverſus Æneam multum juvit, ſed videns fratri necem inſtare, in Numicum flu. ſe occultavit. Virg. Æn. 12. Alii dicunt eam rem habuiſſe cum Latino rege, eoque palam facto, ſuâ ſponte ſe in Numicum præcipitaſſe. Reverâ autem *Juturna* fons eſt in agro Latino in Numicum amnem influens, quæ res poetis occaſionem fabulandi dedit.

Juvenalis, poeta Satyricus ex Aquino oriundus; Is ferè ad mediam ætatem declamavit, poſtea vitiis offenſus Satyras ſcripſit, ſed cum ſchemate notaſſet Paridem Pantomimum, jam octogenarius ſpecie honoris præfectus eſt cohortis in extimâ Ægypto, inde *Irati hiſtrionis exul* vocatur à Sidonio Apollinari. Verum de eo nos alibi.

Juvavia, Bavariæ urbs, hodiè *Saltzburg*.

Juvavius, flu. Saltzburgum præterfluens, hodiè *Saltz* Aventino.

Juvencus, Preſbyter Hiſpanus, Evangelia heroicis verſibus explicuit, an. ſal. 332.

Juventas, vide *Hebe*.

Juventius Celſus, conſul cum Neratio Marcello, an. U. C. 881. Item alius JC. conſul cum Criſpino, an. U. C. 865.

Juverna, vulgò *Ireland*, vide *Hibernia*. Juvenal. Sat. 2.

——— *Arma quidem ultra*
Litora Juvernæ promovimus, & modo captas
Orchadas, & minimâ contentos nocte Britannos.

I X.

Ixia, regiuncula Rhodi, ab *Ixo* portu, hinc Apollo *Ixius*. Steph.

Ixias, urbs Oenotrorum mediterranea.

Ixibatæ, pop. intra Pontum prope Indicam. Steph.

Ixion, Phlegyæ, ſive ut Hyginus mavult, Leontei filius, qui ſocerum ſuum Deioneum, vel Erioneum fraude peremit. A quâ cæde cum neque homines, neque dii eum luſtrare vellent, diuque incertus vagaretur, Jupiter illius miſertus in cœlum aſſumptum expiavit. Cumque jam purgatus apud ſuperos degeret, Junonem amare cœpit, eamque de ſtupro appellavit, quod cum Jupiter intellexiſſet, nubem illi ſub Junonis effigie oppoſuit, ex quâ ille Centauros genuit. Dejectus deinde in terram, cum paſſim gloriaretur cum deorum reginâ ſe rem habuiſſe, Jupiter indignatus, fulmine ad inferos eum detruſit, curavitque ut ibi rotæ illigatus perpetuo circumageretur. Virgil. Georg. 4.

Atque Ixionei vento rota conſtitit orbis.

Ovid. Met. 10. ——— *Stupuitque Ixionis orbis.*

Idem. *Volvitur Ixion, & ſe refugitque fugitque.*

Tib. 3. 1. *Illic Junonem tentare Ixionis auſi*
Verſantur celeri noxia membra rotâ.

Claud. 2. De Raptu Proſ.
Non rota ſuſpenſum præceps Ixiona torquet.

Ixion, 3 Corinthiorum rex.

Ixionides, Pirithous, Ixionis filius. Prop. 2. 1.
Theſeus internis, ſuperis teſtatur Achilles,
Hic Ixionides, ille Menoetiades.

Ixius portus, vide *Ixia*.

I Z.

Izachi, Maurit. Cæſarienſ. op. Prol.

Izala, mons circa Perſidem. Amm.

Izelus, caſtellum Siciliæ. Steph.

Izgli, Indiæ populi. Plin.

Izizum, Ægypti urbs. Anton.

Izrahia, filius Ozi, filii Thola, filii Iſſachar. 1 Par. 7.

Izralla, Thraciæ opidum. Anton.

K A.

Kailla, Pannoniæ regina, quæ maritum ſuum Vazulem excæcavit. Volatter.

Kalne, urbs terræ Sinaar, quæ & *Chalne*, & *Chalane*.

Kane, dux Hunnorum, ſub quo Hunni Pannoniam ingreſſi ad Tulmam Auſtriæ locum, contra Romanos victores fuere. Occubuit dux, cui ſucceſſit Attila. Volat.

K I.

Kiriathſepher, Palæſtinæ urbs, olim *Debir*, Joſ. 15. Lat. *civitas literarum*.

Kittim, regnavit apud Janigenas, relicto in Celtiberis rege filio Sicoro, quem *Kittim* Janigenæ ſuâ linguâ ob mentis excellentiâ vocaverunt *Italum Atlanta*. Hic filiam ſuam Electram Camboblaſconi, Janigenarum principi dedit conjugem, & Romam filiam ſuam primo ſubreginam Aboriginibus ſacravit. Beroſus.

K N.

Knuphis, vide *Cneph*.

K U.

Kunigunda, Henrici Imp. uxor, virginitatem perpetuam obſervaſſe fertur cum marito, & poſt mortem miraculis claruiſſe. Munſterus lib. 3. Coſmograph. de illa ſic ſcribit. Quanquam continentiſſimè cum ea vixerit Imp. ſeminator tamen zizaniæ injecit illi ſcrupulum zelotypiæ, cùm ei ſuggereretur quod ipſa militem quendam amicius eſſet intuita, quàm par eſſet. Quod ubi illa reſciverit, juſſit ſecreto ſex igniri vomeres, eoſque in Imperatoris aliud agentis, afferri conſpectum. Miratus ille quid ageretur, vidit deinde chariſſimam conjugem nudis pedibus conſcendere ferrum ignitum intrepidum. Vides, inquit illa, ô Imp. illæſam à ferro, illæſam ab omni immunditiâ. Ille autem in ſe converſus cœpit cogitare, quid eſſet ſuſpicatus, qui mox procidens ad uxoris genua provolvitur. Illa procumbentem amiciſſimè levat, & ex illâ die omnis finiſtra ceſſavit ſuſpicio. Cohabitantes itaque in pudicitiâ virginali ad finem vitæ uſque perſeveraverunt; unaq; ſepulti in Cathedrali, quam conſtruxerant, Eccleſiâ.

L A.

LA, urbs Laconica, quam Hom. *Laan* vocat, ſic dicta quòd in excelſo ſaxo ſita ſit. Quam poſtquam Dioſcuri oppugnaſſent *Laperſas* nominarunt. Steph. Livio *Las* vicus eſt lib. 38. *Valhi* hodiè Nigro. Vide Meurſium in Miſcell. Lacon. p. 269.

Laabim, filius Meſraïm, Gen. 10. Ab hoc Libya, quæ prius (ut Hieronymus refert in Queſt. Heb.) Phutenſis regio appellata eſt, nomen habet.

Laad, filius Jahæ, filii Subal, filii Judæ. 1 Par. 4.

Laada, filius Selæ, filii Judæ. 1 Par. 4.

Laadan, filius Thaan, filii Thale. 1 Par. 7.

Laartha, Arabiæ Fel. urbs. Ptol.

Laba, Arabiæ Fel. op. verſus Elaniticum ſinum. Ptol.

Labaca, Indiæ intra Gangem civitas. Ptol.

Labæ, urbs Chatteniæ regionis Gethræorum. Steph.

Laban, frater Rebeccæ fil. Bethuelis filii Nachor ex Melchâ. Eſt & locus in deſerto, ubi Moſes Deuteronomium perlegit filiis Iſrael. Deut. 1.

Labana, civitas ſacerdotum in tribu Judâ Joſ. 15. quæ & *Lebna* Joſ. 10.

Labanath, civitas quæ tribûs Aſer terminus fuit. Joſ. 19.

Labanis, inſ. in ſinu Arabico. Plin. 6. 28.

Labaræ, urbs Cariæ. Steph.

Labarſadach, 22. Babyloniorum rex.

Labaſæ, Indiæ extra Gangem pop. Ptol.

Labatus, viri proprium, cujus crebra mentio fit apud Plutarchum.

Labda, Amphionis cujuſdam ex Bacchidarum genere filia fuit, quæ quòd clauda eſſet, & ob id à cæteris ſperneretur, Ætioni nupſit, eique puerum peperit, quem ab eventu Cypſelum appellavit. Nam cum duo Corinthiis reddita eſſent oracula, ut Labdæ fil. Corinthi aliquando tyranniden invaderet, miſſi ſunt publico decreto decem viri, qui puerum interfecerent. Verum cùm ſorte puer ei, qui primus eum à matre acceperat, arriſiſſet, ille miſericordiâ motus adduci non potuit ut eum occideret: quapropter ille alteri tradidit, & ille rurſus alii, atque ita infans per manus traditus, à decimo matri redditus eſt, nemine enim interficere volente. Poſt hæc illi egreſſi & pro foribus ſtantes ſeſe mutuò, præcipue vero qui primus puerum acceperat, increpabant, qui eum ex convento non occidiſſet. Quod cum audiſſet Labda, quæ intus ad fores ſtabat, puerum in menſurâ frumentariâ quam *Cypſelum* vocant Græci, occultavit. Vide latiùs hanc hiſtoriam apud Herod Muſâ quinctâ.

Labdacus, Phœnicis filius, qui ætate jam in ſenium vergente, Thebas evocatus, aliquandiu ibi regnavit, filiumque habuit Laium, Oedipi patrem, qui illi in regno ſucceſſit, unde & *Labdacides* dictus eſt. Stat. lib. 6. Etiam *Labdacidæ* Thebani dicuntur à *Labdaco*.

Labdalon, promuntorium Epipoleorum prope Syracuſanos. Steph.

Labdas, Hieroſolymorum epiſcopus 33, an. ſal. 297.

Labeatis, lacus Dalmatiæ apud Scodram urb. quam Livius lib. 44. deſcribit. *Lago di Scutari* hodiè dicitur.

Labecia, Arabiæ op. ab Ælio Gallo dirutum. Plin. 6. 2.

Labeo Antiſtius, Juriſconſultus, de quo Gellius 13. 10. & 12. Horat. Lib. 1. Sat. 3.

——— *Labeone inſanior, inter*
Sanos dicatur. ———

Ubi Labeonem Antiſtium carpens, Auguſto aſſentatur. Nam hic Labeo uſque adeo fuit liber, & contumax, ut etiam Auguſto ſæpe reſtituit.

Laberius, poeta mimographus, eques Rom. Macrob. Sat. lib. 2. Gellius. 2. 9. Sen. 7. Declam. Laberium mimum Divus Julius ludis ſuis produxit, deinde Equeſtri ordini reddidit: quem cum juſſiſſet ire ſeſſum, omnes equites ita ſe coarctaverant, ut venientē non reciperent. Horat. ——— *Nam ſic*

Et Laberi mimos, ut pulchra poemata, mirer.

Labertis, Aſturiæ in Hiſp. urbs. Ptol.

Laberus, Hiberniæ op. Ptol. *Kil-lair* Camdeno. *Caſſil* Nigro. *Limerick* Ferrario.

Labicum, Italiæ opidum, nomen ejus quod attinet, cum Græcorum β utramque Latinorum literam b & u valeat, promiſcuè per has ſcriptum id reperias apud diverſos, vel interdum etiam in iiſdem auctoribus. Singulari num. juxta cum Strabone habet Silius lib. 12.

——— *Campos ingreſſus & arva Labici.*

Idem lib. 5. —— *Veterem bellare Labicum.*

Sic vocat, quod hoc temporis everſum, minimeque quod olim florens. Strabo lib. 5. Τῷ παλαιῷ Λαβικῷ, κλίσματι καλλιεπασμένῳ. At eidem Silio, & reliquis Latinis auctoribus pl. num. adpellatur. *Habiles ad aratra Labici.* Virgil. lib. 7.

Et Sacranæ acies, & pilli ſcuta Labici.

Opidani *Labicani*. Mart.

Labicana levi ceſpite velat humus.

Leander *Valmontonem* appellat, Cluverius vero *Zagarollum*.

Labieni Caſtra, quæ Cæſar in Comment. deſcribit, ubi nunc *Lobienſe monaſterium*, teſte Leodio, pagus Belgii in Hannoniâ.

T. Labienus, hiſtoricus ac declamator, Auguſti temporibus floruit, à *rabie Rabienus*, teſte Seneca lib. 5. Contr. appellatus. *Labienus* alius qui à Cæſare ad Pompeium deſcivit. Lucan. lib. 5.

——— *Dux fortis in armis*
Cæſareis Labienus erat, nunc tranſfuga vilis.

Item alius, qui Parthorum adverſus Romanos dux fuit De omnibus vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 23.

Labinius, Gall. Tog. flu. inter Bononiam & Mutinam occurrens, apud quem Triumviratus inter Octavianum, M. Antonium, & Lepidum firmatus eſt. Hodiè *Lavino*.

Labiſco, Gall. Narb. urbs. Anton.

Lab'atum, vide *Sciſſia*.

Lobocia, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Laboriæ, campi fertiliſſimi circa Capuam, Cales, Calenum, & Sinueſſam. Vulgò *Terra di Lavoro*. Vide Plin. 9. 11. & 17. 4.

Laboras, flu. circa Antiochiam Syriæ. Strabo.

Labores, 4 Lacedæmoniorum rex.

Labradeus, ſic Jupiter dictus eſt, qui in Cariâ colebatur. Vide Plin. 32. 2. & Cæl Rhod. 6. 11.

Labrandus, vicus Cariæ. Steph. *Labrada* Plinio.

Labris, Arabiæ Fel. op. Ptol.

Labro, portus Hetruriæ, aliis *Liburnus*. hodiè *Livorno*.

Labyrinthus, locus multis viarum ambagibus inflexus. Quatuor autem præcipuos fuiſſe Labyrinthos docet Plin. 36. 12. Creticum à Dædalo factum. Ægyptium Pſammetichi opus. Lemnium columnarum nitore inſignem, ac Italicum à Porſenâ Hetruſcorum rege, ſepulchri cauſâ extructum. Ægyptium Labyrinthum ſic Mela deſcribit. 1. 9. *Pſammetichi opus Labyrinthus, domos ter mille, & regias duodecim perpetuo parietis ambitu amplexus, marmore extructus, ac tectus, unum in ſe deſcenſum habet, intus pene innumerabiles vias, multis ambagibus, huc & illuc remeantibus, ſed continuo anfractu, & ſæpè revocatis porticibus arcipites. Quibus ſubinde, alium ſuper alios orbem agentibus, & ſubinde tantum redeunte flexu, quantum proceſſerat, magno & inexplicabili errore perplexus eſt.* Multi quidem de hoc Ægyptio Labyrintho agunt, nemo tamen diligentiùs Plinio, qui illum *portentiſſimum humani impendii opus* appellat. Vide Voſſ. ad Melam pag. 56. *Labyrinthum Creticum* ſic exprimit Virg. lib. 5. Æn.

Ut quondam Cretâ fertur Labyrinthus in altâ
Parietibus textum cæcis iter, ancipitemque
Mille viis habuiſſe dolum, quo ſigna ſequendi
Falleret indeprenſus, & irremeabilis error.

Ubi Servius. *Labyrinthus locus apud Cretam factus à Dædalo, perplexus parietibus, ubi Minotaurus incluſus eſt, ex Paſiphae, & tauro genitus.* Euſtathius Λαβύρινθος, παίλαιον κρηπιδῶν ὑπόγειόν τι καὶ πολυέλικτον. Suidæ, & Heſychio Κοχλοειδὲς τόπος dicitur. Hinc *Labyrintheus*. Catul. in Argon. *Nec Labyrintheis è flexibus egredientem*
Tecti fruſtraretur & inobſervabilis error.

Lacanitis, regio Ciliciæ. Ptol.

Lacci, Marmaricæ palus. Ptol.

Laccini, Octavæ regionis in Italiâ pop. Plin.

Laccobardi, Germaniæ pop. Ptol.

Laccobrica, Hiſp. urbs. Ptol. *Lagos* Vaſæo. Eſt autem in Luſitaniâ, quæ & *Lacobriga*.

Laccopluti, cognominati ſunt poſteri Calliæ Athenienſis qui *Laccoplutus* dictus fuit, quòd is repente ditatus eſſet theſauro in campis Marathoniis ſubter terram invento. Λάκκους enim Græci *loca ſubterranea* vocant. Vide Suidam.

Lacedæmon, Semeles fil. Moyſis tempore Lacedæmoniorum civitatem condidit. Comeſtor in cap. 10. Exod.

Lacedæmon, hodiè *Miſitra*, clariſſima Peloponneſi totius urbs, alio nomine *Sparta* dicta, Lycurgi olim legibus optimè inſtituta. Vide Nicol. Cragium de Reb. Lacedæmoniorum. Populi *Lacedæmonii*, apud quos furtum non modo permiſſum, ſed & commendatum ſcribit Gellius 11. 18. Notandum hoc loco quòd pleræque gentes furtum probarunt, & gloriæ locum duxerunt, quod alioquin ignominiæ eſt. Plut. in Mario de Hiſpanis ait fuiſſe apud illos Ἀκτενὲς κάλλιστον. Idem in vitâ Pompeii de ipſis Romanis, qui χρήμασι δυναλοὶ, ἢ γένεσι λαμπροὶ, ſeſe piratis adjunxiſſe Ὡς ἢ δόξαν τινὰ ἢ φιλοτιμίαν τῇ ἔργῳ φέροντος. Herod. de Scythis lib. 4. Ζῶσι δ' ἀπὸ λῃΐης τε ἢ πολέμου. Ubi ſicut bellum glorioſum, ita & raptus. Ovid. de Getis.

Qui niſi de rapto vivere turpe putant.

Thucyd. lib. 1. de In continente degentibus, marique vicinis, nec non inſularibus. Περαιπόντιοι πόλεσιν αἰεὶ χίζοντες, ἢ κατ' κάμας οἰκεῖται ἵδρυσαν (Scholiaſtes ἱλάτευον) ὡς ἔχοντος πᾶν αἰχύτην τύτε τῷ ἔργῳ, φέροντος δὲ τὶ ἢ δόξης μᾶλλον. Dicuntur etiam *Lacedæmones*, qui juventutem laboribus ac duritiâ optimè erudiebant. Horat.

Me nec tam patiens Lacedæmon.

Inde *Severa Lacedæmon* Cic. 2. de LL. vide Lambinum ad Horat. loc. prædictum. Item *Lacedæmon* Cypri urbs mediterranea. Steph.

Laceria, urbs Magneſiæ & Italiæ. Steph. vide *Luceria*.

Lachares, Mithridatis fil. Boſpori rex, à Lucullo in amicitiam receptus, an. U. C. 685.

Lacheſis, una Parcarum, *Sors* Latinis, Ἀπὸ τῦ λαγχάνειν. Juvenal. Sat. 3.

Dum ſupereſt Lacheſi quod torqueat.

Lachis, civitas tribûs Judæ. Joſ. 10. *Bellena* Brochardo.

Lacia, vel *Laciadæ*, vicus in Oeneide tribu. Steph. Pop. *Laciades*. Hi abundabant raphanis, quibus utebantur in deprehenſos in adulterio, ludibrii cauſâ. Suidas, & Eraſm. in Chil.

Lacibas, Hiſp. Bæticæ op. Ptol.

Laciburgium, op. Germ. in Pomeraniâ apud oſtium Oderæ flu. *Lazenitz* Willichio.

Lacinienſis, Liburnorum pop. Plin.

Lacinium, promunt. Magnæ Græciæ Crotoni urbi finitimum, à *Lacinio* latrone, quem Hercules interfecit. Ibi templum erat Laciniæ Junonis. Ovid. Met. 15.

Italiam venit, præterque Lacinia templa
Nobilitata Deâ. ———

Dionyſius de ſitu Orbis verſ. 371.

Ἔνθα καὶ αὐτὸν ἰδὼν Λακινιάδος δόμον Ἥρης.

Virg. lib. 3. Æn.

Hinc ſinus Herculei, ſi vera eſt fama, Tarenti
Cernitur, attollit ſe diva Lacinia contra.

Strab. lib. 6. Λακίνιον Ἥρας ἱερὸν καλὸν ἀπὸ τῆς ὑπαρξάσης, ἢ πολλῶν ἀναθημάτων μεστόν. Liv. lib. 22. *Nobile templum Lacinium Junonis ſanctum omnibus circa populis.*

Lacipea, urbs Hiſp. 20. m.p. ab Emeritâ verſus Cæſarauguſtam. Anton.

Lacipo, Hiſp. Bæticæ civitas. Ptol.

Lacius, & Antiphemus fratres. Stephanus in Γίλα.

Lacmon, promunt. Pindi montis, ex quo Inachus flu. manat. Steph.

Lacobriga, vide *Laccobrica*.

Laconica, quæ & *Lacedæmon*, reg. Peloponneſi in orâ Auſtrali. Pop. *Lacones*. Hinc *Lacænus*. Virg. Georg. 2.

——— *Virginibus bacchata Lacænis.*
Taygeta. ———

Et Λακαινὰ κόρη apud Theogn. Hinc *Laconicus ſinus*, *Golfo di Colochina* Caſtaldo.

Laconimurgi, Plin. *Laconimurgum* Ptol. Vettonum op. in Hiſpaniâ. *Lamego* Moletio.

Lacriaſſus, Armen. min. urbs. Ptol.

Lacrines, vir Lacedæmonius miſſus ad Cyprum. Herod. lib. 1.

Lacter, promunt. Coæ inſ. verſus Meridiem, Strabo. *Iſaceterem* in Co inſ. habet Plut. in Qu. Græcis.

Lactiphagi, Scythiæ pop. qui & Γαλακτοφάγοι.

Lactodurum, Angliæ opidum, *Bedford* nonnullis, alii *Stonie-Stratford*.

Lactoracium, urbs Aquitaniæ, *Lectour* Scaligero. Antonino *Lactura*.

Lactucinii, cognomina Rom. procerum à *lactucis* deducta. Plin. 19. 3.

Lacuris, Oretanorum in Hiſp. op. Ptol.

Lacus regius, Numidiæ locus apud Anton.

Lacydes, philoſophus, Arceſilæ auditor. Hujus meminit Cic. lib. 4. Acad. Qu. ut & Suidas.

Lacydus, Rex Argivorum, molli inceſſu, comâq; perpetuo unguentis delibutâ. Plut. in opuſculo eo, quo docet; Quo pacto utilitatem ex inimicis capere poſſumus.

Ladas, Alexandri M. curſor, tantâ pedum velocitate, ut veſtigia ejus in arenâ non apparerent. Quo nomine ſtatuam meruit apud Argos in templo Veneris, quam νικηφόρον cognominabant.

Lade, inſula maris Ægæi, ante Miletum. Steph. Hanc in duas parvulas inſulas ſcindi ſcribit Pauſanias, & earum alteram Aſterii inſulam dici. Pauſanias in Atticis: Ἐπὶ δὲ Μιλησίοις πρὸ τ πόλεως Λάδη νῆσος. Strabo lib. 14. Παρεκπλεῖ δὲ ἡ Λάδη νῆσος πλησίον.

Ladepſi, populi Bithynorum. Steph.

Ladeſta, vel *Ladeſtum*, una Liburnidum inſularum. Steph.

Ladicus, mons Hiſp. Tarr. in territorio Legionenſi, Pyrenæi mont. ramentum. *Los colos de Ladoco* hodie.

Ladii, pop. apud Capitolinum in Ant. Pio. *Lazi* putat legendum Egnatius.

Ladiſacites, ſinus in Perſico mari. Steph.

Ladiſlaus, Ungarorum rex, an. Sal. 1078. Hic vir ſanctus, ſummè modeſtus ad ſuſcipiendum regnum à proceribus coactus eſt, per mortem Zoloveri regis, cui nupta Ladiſlai ſoror erat. Dalmatiam, Croatiamq; Pannoniæ finibus adjecit, Hunnos prælio ſuperavit; Ruthenos, qui olim Roxolani, in proprios fines (Hungariam enim invaſerant) compulit. Polonos coercuit, Cracoviâ captâ. Plures præterea hujus nominis variarum regionum reges fuere.

Ladon, flu. Arcadiæ, juxta quem poetæ fabulantur Syringa nympham in arundinem fuiſſe commutatam. Hujus meminit Dionyſius verſ. 417.

Ἦχι ἢ ἀγόγιος μακύνεται ὕδατι Λάδων.

Callimachus *magnitudinem* huic fluvio tribuit, uti *longitudinem* Dionyſius. Sic enim ille Hymn. 1.

Λάδων ἀλλ' ὅπα μίγας ἤρεσεν.

Vide Strabo libb. 1. & 8. Hujus *pulchritudinem* commendat Pauſanias in Arcadicis. *Rapacitatem* Ovid. Faſt. 2.

Quique citis Ladon in mare currit aquis.

Et alibi. *Arcades hunc Ladonque rapax* ——

Vide Palæphatum in *Ladone*.

Ladocea, vicus Arcadiæ. Pauſan.

Læa, inſ. maris Africi Marmaricæ oræ adjacens, Ptolemæo vero Cyrenaicæ adjacet. *Iſola del Patriarcha*, Bordonio.

Læana, urbs Arab. Petrææ ad ſin. Arabicum. Vide *Elana*. Scribitur & *Læna*.

Lædenata, Moeſiæ primæ urbs. Lib. Not.

Læeni, Arabiæ Fel. gens. Ptol.

Læia, urbs Cariæ. Steph.

Lael, filius Elizaph principis. Num. 3.

Lælaps, nomen canis Actæonis. Ovid. Met. 3.

Nebrophonuſque valens, & trux cum Lælape Theron.

Lælia, Turditanorum in Bæticâ op. Ptol.

Lælia caſtra, in ſinu Carthaginienſi. Mela.

C. Lælius, Scipionis Africani ſummus amicus. De hoc multa Cicero. Horat. Serm. 2. Sat. 1.

——— *Mitis ſapientia Læli.*

Læmocopia, op. Cherroneſi Thraciæ apud Seſtum. *Zogazaſar* Leunclavio.

Læna, ſive *Leæna*, meretrix, amica Harmodii, & Ariſtogitonis, qui Hipparchum tyrannum interfecerant, cùm tormentis cogeretur, ut ſocios proderet, linguam ſuam mordicus amputavit.

Lænum, flu. Cretæ, Gortynam præterfluens, ad quem Europam à Jove raptam ferunt. Strabo.

Lapa magna, Hiſp. Bæticæ in Turdetanis op. Ptol.

Laertes, Arceſii filius, pater Ulyſſis, qui ab eo *Laertiades* dicitur. Hinc *Laertius* Virg. Æn. 3.

Effugimus ſcopulos Ithacæ, Laertia regna.

Laertes, parva regio Ciliciæ. Steph.

Laertius Diogenes, hiſtoricus, qui de Philoſophorum vitâ ſcripſit. Vide *Diogenes*.

Læſtrygones, pop. immaniſſimi, Formias Campaniæ urbem incolentes, quos Plin. lib. 7. tradit humanâ carne victitaſſe. Tibullus ad Meſſalam de Ulyſſe.

Incultos adiit Læſtrygonas ———

Hom. 10. Odyſſ. Ἴξιμοι Λαιστρυγόνες. mox:

Οὐκ ἀνδρῶν οἷοι ἔσθοντες ἄλλα γάλακτι.

Gell. 15. 21. *Ferociſſimos & immanes Neptuni filios aiunt, ut Læſtrygonas & Cyclopas.* Inde apud Horat. *Læſtrygonia amphora*, pro Formiana.

Larus, libro de rebus Phœniciis citatur à Clemente Alex. lib. 1. Strom. ubi ex eo quædam refert de Menelai in Phœnicen adventu.

Levi, Liguriæ pop. *Levi* Plinio.

Lagaria, urbs Siciliæ prope Thurios. Steph.

Lagaria, urbs Lucaniæ exciſa, hodiè *Lagara*. Inde *vinum Lagarianum* Plinio commendatum.

Lagecium, Angliæ op. Anton. *Caſtleford*. Camdeno.

Lagia, unum ex nominibus Deli inſulæ. Plin. 4, 2.

Laginia, op. Cariæ, & Bithyniæ urbs. Steph. *Lagina* Straboni.

Lagnus, ſinus maris Baltici, *Beltz* vulgò.

Lagnutum, op. Maurit. Cæſarienſis. Ptol. *Tenes* Caſtaldo.

Lagon, flu. Aſiæ. Sarmatiæ. Plin.

Lagus, pater Ptolemæi ſucceſſoris Alexandri, cui Philadelphus ſucceſſit in regno. Hinc *Lageus* Sil. lib. 1.

Terminus huic roſeos amnis Lageus ad ortus.

Id eſt, Nilus. Lucan. lib. 1.

Quà mare Lagei mutatur gurgite Nili.

Laguſa, inſ. circa Cretam. Steph. *Chriſtiana* Nigro.

Lagyra, urbs Tauricæ Cherſoneſi. Ptol. *Soldaia* Nigro.

Laini, populi Pæoniæ. Steph. ex Thucydide.

Lais, meretrix nobiliſſima, quæ quæſtûs gratiâ ex Siciliâ, ubi nata fuit, Corinthum ſeſe contulit. Ad hanc propter inſignem pulchrituninem potentiſſimi quicunq; ex omni Græciâ conveniebant, nec quiſpiam admittebatur, niſi qui dabat quod popoſcerat. Unde Proverbium.

Non civis homini contingit adire Corinthum.

Tam carè enim Lais ſuas locabat noctes, ut vel potentiſſimi pretii magnitudine deterrerentur. Inter quos etiam Demoſthenes fuiſſe fertur, qui cum ſcorti tam nobilis famâ accenſus, aliquando Corinthum navigaſſet, illaque noctis unius operam decem millibus drachmarum indicaſſet, expavefactus pretii immenſitate, Græcè reſpondit.

Οὐκ ἀγοράζω μετάνοιαν δεκαμυρίων μναμίλλαν.

Non emam decem millibus drachmarum pœnitentiam.

Propert. lib. 2. 6.

Non ita complebant Ephyræ Laidos ædes,
Ad cujus jacuit Græcia tota fores.

Ovid. lib. 1. Amor. eleg. 5.

Dicitur & multis Lais amata procis.

Hæc aliquando in Theſſaliam profecta, cum ab adoleſcentibus Theſſalis ſic admaretur, ut ejus veſtibulum etiam vino aſpergerent, Theſſalæ mulieres invidiâ motæ, eam in Veneris templo, dum ſacra fierent, quæ viris nequaquam adire fas erat, confoderunt, propter quod facinus Theſſaliam peſtis invaſit, nec prius ceſſavit, quàm Veneris ἀποτρόπαιον templum condidiſſent. Pauſanias in Corinthiacis. Ἔστι δὲ ἡ ἄλλο ἐν Θετταλίᾳ Λαΐδος φάσματος μνῆμα, παραγενέσθαι γὰρ εἰς Θετταλίαν ἐρασθεῖσαν Ἱππολόχου. Ubi Palmerius. Videtur, inquit, Pauſanias duas ignoraſſe Laidas, matrem & filiam ſive naturalem, ſive adoptivam, ob pulchritudinem & meretricias artes celebratas. Nihil tamen eſt certius. Prima Lais è Sicilia advecta eſt ſeptennis à Niciâ, Chabriâ Archonte, teſte Ariſtophanis Scholiaſte ad Plutum. Hoc fuit anno ſecundo Olympiadis 91. Anno igitur 4 Olympiadis 98 Dexitheo Archonte, quo anno natus eſt Demoſthenes, nata erat illa Lais annos 37. At Gellius lib. 1. cap. 8. ex Sotione Peripatetico narrat Demoſthenem adiiſſe clam Laidem, & ab eâ noctem popoſciſſe; quæ cum illum drachmas decem mille poſtulaſſet, eum deterritum magnitudine ſummæ abiiſſe ac dixiſſe: Non emo drachmis decem mille pœnitentiam: Unde colligitur, Demoſthenem à ſecundâ Laide noctem popoſciſſe; nam prima illa Lais ſexagenaria erat eo tempore, quæ ætas non amplius eſt apta meretriciis artibus; & pretium tam immenſum innuit Laidem illam fuiſſe in flore juventæ. Id etiam firmatur ex loco Pauſaniæ prædicto, ubi duo ſepulchra Laidis duas fuiſſe arguit. Sed apertius ex Athenæo lib. 13. ubi ait amicam Alcibiadis Damaſandram, quam Plutarchus Timandram, Scholiaſtes Ariſtophanis Epimandram vocat, fuiſſe matrem junioris Laidis: Δαμασανδραν τὴν Λαΐδος τῆς παλαιᾶς μαλίκης, quæ verba ſupponunt alteram Laidem antiquiorem.

Laiſh, regionis quidem Aſer tribûs, poſſeſſionis autem Dan. Jud. 16. & 18. Pater Phaltiel mariti Michol filiæ regis Saul. 2 Reg. 3.

Laiſa, civitas, quæ & Dan. Iſ. 10.

Laius, fil. Labdaci regis Thebarum, pater Oedipi qui Jocaſtam Creontis Thebani filiam uxorem duxit: quam cum concepiſſe audiſſet de futurâ prole oraculum conſuluit, cui reſponſum eſt, eum naſcituri manu periturum. Quo reſponſo perterritus, puerum recens natum uni ex ſatellibus necandum tradidit, qui cum neque herilis impietatis ſe miniſtrum præbere vellet, neque rurſus domini mandata auderet negligere, viam mediam delegit, trajectiſque vimine pueri pedibus ex arbore eum ſuſpendit, futurum ratus ut inediâ moreretur. Verum cum Phorbas, Polybi Corinthiorum regis paſtor, illac iter faceret, audito vagitu, eò occurrit, puerumque ſervavit, quem & reginæ, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit: à quâ veluti puer cœlitus miſſus, filii loco eſt educatus, & à *pedibus* ex vulnere *tumentibus Oedipus* dictus eſt. Vide *Oedipus*.

Lala, Armeniæ majoris urbs. Ptol.

Lalætania, vide *Laletani*.

Lalage, nomen puellæ. Horatius.

Dulce ridentem Lalagen amabo,
Dulce loquentem.

Propert. lib. 4.

Coeditur & Lalage tortis ſuſpenſa capillis.

Lalaſſis, Iſauriæ fluvius. Plin. 5. 27. *Calendo* Nigro.

Laleneſis, Armeniæ min. op. Ptol.

Laletini, Hiſp. pop. *Leatani* Ptol. *Letani* Strab. Hi poſtea *Gothalani* dicti fuere, nunc corruptè *Catalauni*, Tarapha teſte. Horum reg. *Laletania*. Mart. 1. 15. inde *Laletanum vinum* à Plin. 14. 6. magis copia, quam bonitate commendatur. Mart. 7. 52.

Et Laletanæ nigra lagena ſapæ. Idem 1. 27.

A Caupone tibi fax Laletana petatur.

Laliſanda, vel *Daliſanda*, urbs Iſaurica. Steph.

Lallus, Deus fuiſſe videtur, qui præeſſet naniis illis balbis, quas nutrices pueris occinunt, & pueros reddere cogunt. Nulla enim litera eſt, quam facilius fonant pueri, quam *Lambda*: Quin etiam ejus frequentia ſomnum inducebant. Auſonius de filio Probino: *Nutricis inter lemmata, Lallique ſomniferos modos.* Turn. Adverſ. 18. 34.

Lama, Luſitaniæ urbs, in Vettonibus. Ptol.

Lamache, urbs circa Armeniam. Laonic.

Lamachus, Athen. dux Thucyd. lib. 6.

Lamaſba, Numidiæ civitas. Anton.

Lambana, Meſopotamiæ urbs. Ptol.

Lambe, inſ. ſinûs Arabici. Plin.

Lambeſe, Africæ urbs mediter. hodie *Lambeſca*.

Lambrani, pop. Inſubriæ circa Lambrum flu. Suet.

Lambriaca, op. Hiſp. in orâ Gallæciæ occid. *Flavia Lambris* Ptolemæo.

Lambrus, flu. Gall. Ciſalp. quem Padus defert in mare Adriaticum Plin. hodiè *Lambro*.

Lameca,

Lameca, Portugalliæ urbs ad Durium flu. hodie *Lamego* dicta.

Lamech, Methuſaelis fil. Bigamiam primus introduxit: & ſic adulterium contra legem naturæ, ac Dei decretum commiſit. Fuit autem vir ſagittarius, qui diu vivendo oculorum caliginem contraxit, & habens adoleſcentem, dum exercet venationem, ob uſum tantum pellium (quia non erat uſus carnium ante diluvium) dirigente juvene ſagittam, caſu inter fruteta interemit Cain. Comeſtor in cap. 4. Gen.

Lamellum, inſ. parva maris Tyrrheni ante Liburnum portum, vulgò *Malora*.

Lametia, op. Brutiorum, *S. Eufemia*, teſte Barrio. pop. *Lametini*. Steph.

Lamfoctenſe, op. in Mauritaniâ. Ammianus.

Lamia, urbs Theſſaliæ mediterranea. *Demochi*. Eſt & alia Siciliæ. Item Arcadiæ mons. Steph.

Lamiæ, inſ. parvæ, ſeu veriùs ſcopuli maris Ægæi ante Troadem.

Lamia, meretrix quædam inſignis fuit, Demetrii regis amica, cui blandientes Thebani *Veneris Lamiæ* delubrum conſecrarunt.

Lamiæ, ab antiquis mulieres eſſe putabantur, ſive verius, dæmonum quædam phantaſmata, quæ formoſarum mulierum ſpecie aſſumptâ, pueros, præſertim invenes, blanditiis allectos devorabant. Hæ cùm foris eſſent egregiè oculati, domi prorſus cæcutiebant. De nomine Bochartus. Ut *Lamus* rex ἀνθροποφάγος, ita *Lamia* fingitur eſſe monſtrum libidinis ac humanæ carnis avidum. Sic affirmat Apollonius apud Philoſtratum lib. 4. Lamias σαρκῶν, ᾗ μάλιστα ἀνθρωπείων ἐρᾷν. Hinc Horat. in Arte.

Neu pranſæ Lamiæ vivum puerum extrahat alvo.

Itaque *Lamus* & *Lamia* ſunt voces ejuſdem originis. *Lamiæ* porro nomen eſſe Punicum ſuadet, quòd Libyca eſt tota fabula. *Lamia* enim mulier Africana fuiſſe fertur (Ita tradunt Heſychius & Doris vel Duris potius apud Suidam) Βάλλε ᾗ Λιβύης θυγάτηρ, ut legere eſt in Schol. Ariſtoph. in Pace. Sed & his longè antiquior Euripides de *Lamiâ* ſic habet.

Τίς τόνομα τὸ ἐπονείδιστον βροτοῖς
Οὐκ οἶδε Λαμίας τ' Λιβυστικῆς γένος.
Quis Africanæ neſciat Lamiæ genus,
Infame nomen & tetrum mortalibus?

Et Diodori libro 20. Ophellas rex Cyrenarum ad Agathoclem ſe conferens, qui Carthaginenſibus bellum in Africâ moverat, reperiſſe legitur circa Automolas in profundâ valle ἄνδρων ὁμοίχθιες, κιπῷ ᾗ σμίλακι συνειρομὲς, ὡ ᾗ μυθεύεσι γεγονέναι βασιλίσσας Λαμίας, vaſtum antrum hederâ, & taxo conſitum, in quo reginam *Lamiam* natam eſſe *fabulantur*. Unde colligas etiam barbaris in infimâ Africâ Lamiæ nomen non fuiſſe ignotum, factum id, ut videtur, à Punico verbo להם *Laham*, vel *Lahama*, quod *vorare* ſignificat hodieque in uſu eſt apud Arabas. Vide Cæl. Rhod. 29. cap. 3.

Lamiarum, nobilis Romæ familia fuit à *Lamo* orta, Antiphatis patre. Juvenal. Sat. 4.

——— *Hoc nocuit Lamiarum cæde madenti.*

Id eſt, *nobilium ſanguine*. Vide *Lamus*.

Lamida, Mauritan. Cæſarienſ. urbs. Ptol.

Laminium, op. Hiſp. Tar. ad fontes Anæ fluvii, hodiè *Alambra* Pineto. Pop. *Laminitani*.

Lamirus, Herculis fil. ex Jole Euryti regis filiâ.

Lamiſcus, Samius, hiſtoriarum ſcriptor, conjungitur cum Meliſſo à Palæphato, initio eorum quæ de incredibilibus prodidit.

Lamiſſus, 2 Longobardorum rex, an. U. C. 1177.

Lamotis, Ciliciæ regio. Ptol.

Lampadius, conſul cum Oreſte, anno ab urbe conditâ 1283.

Lampagæ, Indiæ intra Gangem pop. Ptol.

Lampares, 24 Aſſyriorum rex.

Lampe, *Argyrippa* poſtea dicta, Dauniæ ſive Apuliæ civitas. Alia eſt *Lampe*, vel *Lappe* Cretæ urbs, ab Agamemnone condita, à *Lampo* Tarrhæo dicta. Alia eſt Acarnaniæ, alia Argolidis. Steph.

Lampedo, mulier Lacedæmoniæ rarè felicitatis, ut quæ & regis filia erat, & regis uxor, & regis mater. Plin. 7. 41.

Lampetia, filia Solis ex Neærâ, ſoror Phaethuſæ, quas pater gregibus ſuis in Siciliâ paſcendis præfecit. Ad has cum Ulyſſes veniſſet, tempeſtate in Siciliam ejectus, ſocii, qui ſummâ cibi penuriâ premebantur, ipſo dormiente, boves aliquot mactarunt. Quam rem cum ex Lampetiâ filiâ ſuâ Apollo didiciſſet, querelam ad Jovem detulit, qui nati precibus obſequens, Ulyſſis ſocios ad unum omnes fulmine, & tempeſtatibus perdidit. Hom. Odyſ. 2.

Lampetia, op. Brutiorum marit. in orâ Calabriæ citer. *Lo Cetraro* Gabr. Barrio, *Clampetia* vel *Dampetia* Plinio. Vide omnino Voſſ. ad Melam p. 168.

Lampetium, ſepulchrum in Leſbo à *Lampeto* Iri filio. Steph.

Lampeto, Amazonum regina. Jornandes.

Lampetus, ſoror Phaethontis in arborem mutata. Servius.

Lampeus, mons Arcadiæ. Plin. 4. 1. *Lampia* Straboni, & Pauſaniæ, item Statio lib. 4. Theb.

——— *Canderſque jugis Lampia nivoſis.*

Item *Lampia* flu. ex eo monte naſcens, & op. Arcadiæ.

Lampii, urbs circa Mæandrum flu. Nicetas.

Lampon, miræ velocitatis equus, de quo Silius lib. 9.

Evolat ante omnes, rapidoque per aera curſu
Callaicus Lampon fugit, atq; ingentia tranat,
Exultans ſpatia, & ventos poſt terga relinquit

Fuit & *Lampon* ſacrificus, vates, per anſerem, velut avem auguralem, jurare ſolitus. Eraſm. in Proverb.

Lamponea, Troadis urbs, *Lamponium* Herodoto. Eſt etiam Thraciæ inſula circa Cherſoneſum. Strabo.

Lampræ, duo ſunt municipia Erectheidis tribûs. Suidas.

Lampſacus, *Lampſacum* Ciceroni. Sic enim ille Act. 3. in Ver. *Opidum*, inquit, *in Helleſponto eſt Lampſacum imprimis Aſiæ provinciæ clarum, & nobile: homines autem & ipſi Lampſaceni, tum ſummè in omnes cives Romanos officioſi, tum præterea maximè ſedati, & quieti, prope prater cæteros, ad ſummum Græcorum otium potius, quam ad ullam vim aut tumultum accomodati. Lampſicho* Sophiano & *Lepſeck* Turcis, teſte Leunclavio, olim Pityuſa, teſte Plinio. Hic Priapus colebatur. Ovid. Triſt. 1. 9.

Et te ruricolâ, Lampſace, tuta Deo.

Dicta eſt à *Lampſace* quâdam ejus loci puellâ. A Phocenſibus condita, ut quidam volunt, vel, ut alii, à Priapo. Strabo lib. 3. urbem clariſſimam nobili portu eſſe ait, & templo matris Deûm inſignè. Generoſo vino abundavit, quo nomine Themiſtocli à Perſarum rege per benevolentiam donata eſt. Hinc *Lampſacius*. Mart. lib. 10.

Nam mea Lampſacio laſcivit pagina verſu.

Idem 10. 52. *Quantam Lampſaciæ colunt puellæ.*

Lampſus, pars reg. Clazomeniorum. Steph.

Lampirenſes, Atticæ regionis curia. Strabo.

Lamuel, nomen Salomonis. Pro. 31.

Lamum, Latii op. Fabricio in ſuis itinerariis, quod *Marino* appellari ait.

Lamus, fil. Herculis ex Omphale reginâ. Ovid. in Epiſt.

Lamus, Læſtrygonum rex, à quo nobilis Lamiarum familia nomen accepit apud Romanos. Hor. 3. 17. Ad Ælium Lamiam.

Ælî vetuſto nobilis ab Lamo, &c.
Auctore ab illo ducis originem,
Qui Formiarum mœnia dicitur
Princeps, & innantem Maricæ
Litoribus tenuiſſe Lirim
Late tyrannus.

Etiam Hom. Odyſſ. 10. videtur Lamum Formiarum, quem Λαιστρυγονίην vocat, conditorem fuiſſe ſignificare in his:

Ἑβδόμάτῃ δ' ἐκύμιδα Λάμε αἰπὺ πτολίεθρον
Τηλέφυλον Λαιστρυγονίην. ———

Fuit autem hic *Lamus* Neptuni filius, quemadmodum ad eum locum notat Euſtathius.

Lamus, equus generoſus apud Silium.

Tum Lamus & Sicoris proles bellacis Ilerdæ.

Lamus, flu. Ciliciæ, & regio circumjacens *Lamuſia*. Steph.

Lamyra, urbs Lyciæ, & fluvius. Steph.

Lanarium, flu. Siciliæ. Anton.

Lance,

Lance, Hiſp. urbs circa Lacobricam. Anton.

Lanciati, Aſturiæ in Hiſp. urbs. Ptol.

Lancobriga, op. Luſitaniæ. Ptol.

Landævia, urbs Walliæ epiſcop. vulgò *Llandaffe*.

Landi, Germ. pop. Germ. à Cæſare devicti. Strabo.

Landoſia, Galatiæ op. Ptol.

Langia, flu. Peloponneſi ex Nemæâ ſylvâ in ſinum Corinthiacum fluens. Statius Theb. 4.

Hæc quoque ſecretâ nutrit Langia ſub umbrâ.

Lango, Eleorum urbs in Peloponneſo. Plut. in Cleomene.

Lanigara, Maurit. Cæſarienſ. op.

Laniſe, Ægæi maris inſ. Plin.

Lanivium, vide *Lanuvium*.

Lanos, flu. & promunt. apud Seras. Plin.

Lanuvium, urbs olim nunc pagus Latii in viâ Appiâ ab urb. Româ 16. m. p. diſtans, in agro Laurente. Hinc *Lanuvinus*. Horat. 3. 27. — *Ab agro*

Rava decurrens lupa Lanuvino.

Ovid. Faſt. 6.

Et populus Laurens Lanuviumque meum.

Vide Propertii Commentatores in illud lib. 4. eleg. 8.

Lanuvium annoſi vetus eſt tutela Draconis.

Et eleg. ſequent.

Lanuvii ad portas hei mihi ſolus eram.

De *Lanuvii* & *Lavinii* differentiâ, vide Sigon. in Liv. lib. 8.

Laocoon, fil. Priami ex Hecubâ, Apollinis Thymbræi ſacerdos, qui primus omnium equum ligneum, quo Troja prodita eſt, intra urbem recipiendum diſſuaſit, haſtamque in eum tanto impetu contorſit, ut ſonantia intus arma audirentur. Quo facto deorum indignationem in ſe creditur concitaſſe, tanquam doni Minervæ violator. Protinus enim è mari duo immenſæ magnitudinis ſerpentes emerſerunt, qui primum duos ejus filios, deinde & ipſum auxilio accurrentem occiderunt. Virg. Æn. 2.

Laodamantia, Libyæ inſ. Steph.

Laodamas, Alcinoi filius. Hom.

Laodamia, Bellerophontis filia, cujus amore correptus Jupiter cum eâ concubuit, ſuſcepitque Sarpedonem Lyciæ regem. Huic Diana infenſa ſuis eam telis confixit. Hom. 6. Iliad. Item *Laodamia* Acaſti filia, Proteſilai uxor, quæ virum ſuum tanto amore adamavit, ut cum ab Hectore occiſum cognoviſſet, ſuperſtes ei eſſe noluerit. Priuſquam tamen interiret in ſolatium moeroris optavit, ut mortui umbram videre poſſet: quâ viſâ in illius amplexibus expiravit. Ovid. Ep. 13.

Laodice, Priami & Hecubæ filia Helicaoni Antenoris Thraciæ regis filio nupſit. Item Agamemnonis filia, quam pater Achilli obtulit, ut ei uxor eſſet.

Laodicea, urbs Cœleſyriæ, Dionyſius verſ. 915.

Λαοδίκην δ' ἣ κέκτηται ἐπ' ἠιόνεσι θαλάσσης.

Alia eſt Lydiæ, ab Antiocho Stratonices filio condita, cujus uxoris nomen erat Laodice. Vide Steph.

Laodochus, Antenoris Trojani fil. juvenis in primis ſtrenuus, cujus formam aſſumpſit Pallas, cùm ſe in acies Trojanorum ferret, Pandaro ſuaſura, ut ſagittâ in Menelaum emiſſâ fœdus violaret. Hom. Iliad. 4.

Laomedon, Ili filius, Trojanorum rex, qui cum de ædificandis Trojæ mœnibus cogitaret, Apollini & Neptuno id negotii dedit, pactus mercedem, quam mox exſtructis mœnibus ſe illis ſoluturum juravit. Verum cum poſtea juramenti immemor, mercede eos fraudaret, illi indignati novam urbem duplici affecerunt calamitate, Neptuno inundationem, Apolline vero peſtem eo emittente. Quâ de re cum Laomedon oraculum conſuleret, reſponſum eſt, aliâ ratione Deos placari non poſſe, quam ſi quotannis virgo Trojana, quam ſors declaraſſet, certo dilaceranda exponeretur. Verum cùm ſors poſt aliquot annos Heſionē ejus filiā prodidiſſet, & jam ſcopulo alligata, monſtrum expectaret, Hercules illâc forte iter faciens, liberandam Heſionem eâ conditione recipit, ſi equos divino ſemine procreatos, quos habere eum conſtabat, in præmium ſibi traderet. Hunc igitur in modum pactione factâ, Hercules interfectâ bellua, virginem liberavit. Sed cum Laomedon promiſſis non ſtaret, indignatus Hercules, collecto undiquaque exercitu, Ilium expugnavit, Laomedontem occidit, Heſionem Telamoni uxorem dedit, quòd primus murum conſcendiſſet. Priamum quoque ejus filium captivum abduxit, qui poſtea auro à vicinis redemptus fuit, ideoque ἀπὸ τῆς πρίασθαι, h. e. à *redimendo* nomen obtinuit. Horat.

——— *Ex quo deſtituit Deos*

Mercede pacta Laomedon. — Virg. Geo. 1.

Laomedonteæ luimus perjuria Trojæ.

Laomedontia, urbs quæ *Lampſacus* poſteà dicta. Steph.

Laomim, filius Dadan filii Jecſan. Ge. 25.

Laonome, Galliarum ex Odoedoco filium peperit, qui Locrorum urbi nomen dedit. Steph.

Laoripa, vicus in Libyæ nomo. Ptol.

Lars, Italiæ op. Herodot.

Laoſthenes, 33 Aſſyriorum rex, regn. an. 45.

Lapathus, caſtellum erat ad Aſcuridem paludem in confin. Epiri & Theſſaliæ. Liv. 44.

Lapatia Cori, Hiſp. Tar. promunt. Ptol. quod & *Trileucum* idem vocat.

Laperſa, mons Laconiæ. Steph.

Lapethus, urbs Cypri. Steph.

Laphyra, Minerva dicta, quaſi *Laphyria*, quòd victores ex bello ferant λάφυρα, i. e *exuvias*.

Laphyſtium, mons Bœotiæ. Pauſan. inde Jupiter *Laphyſtius*, & Bacchæ *Laphyſtiæ*.

Lapides atri, locus Hiſp. Tarracon. inter Menteſam & Iliturgim. *Pennas negras* Mor.

Lapidoth, maritus Deboræ prophetidis. Jud. 4. Eum Hebræi putant eſſe Barak, in quo ſignificatio fulguris. Nec alienum ab eo vox לַפִּיד, quæ ſæpe de fulgure uſurpatur. Sed obſtat huic opinioni, quod Barac aliunde advocavit, nam ſi maritus ejus eſſet, ſimul habitarent, ideo in Midraſh exponitur *mulier lychnaria*, quod lychnos, id eſt, לַפִּידִים conficeret ad uſum ſanctuarii.

Lapis, Cretenſium rex.

Lapithæ, populi Theſſaliæ, Pindum & Othryn montes incolentes, Pirithoi olim imperio parentes. Hi primi omnium frænos, & ſtrata equorum creduntur inveniſſe. Virg. Georg. 3.

Fræna Pelethronii Lapithæ, gyroſque dedere

Impoſiti dorſo. ———

A Lapithâ Apollinis & Stilbes nymphæ filio ſe dicti.

Lapithe, urbs Theſſaliæ. Steph. Item Λαπίθαι, mons Laconiæ. Idem.

Lapithæum, in Taygeto mont. urbs. Pauſan.

Lapithus, urbs in Cypro inſ. Stephano Λάπηθος.

Lappa, Cretæ mediterr. urbs. Ptol.

Lapſias, Bithyniæ flu. Plin.

Lapurdum, urbs Novempopulanæ reg. in Gall. Aquitan. *Londa* Scaligero in lection. Auſonianis. Lapurdenſium locuſtarum meminit Sidon. lib. 8. ad Tigretium.

Lapyges, pop. Sarmatiæ.

Lar, caſtellum Mauritan. Cæſar. Anton. Item Arabiæ Pel. flu. in ſinum Arabicum erumpens. *Om* eum vocant recentiores tabulæ.

Lar, vel *Lars*, vide *Tolumnius*.

Lara, ſive *Lavanda*, una Naiadum, Almonis fluvii filia, ex quâ Mercurius Lares dicitur genuiſſe; Ferunt enim Jovem cum Juturnam Turni ſororem adamaret, neque illâ potiri poſſet, quod protinus illa in fluvium inſiliens ſui copiam illi eriperet; Latii totius nymphas convocaſſe, & ab iis petiiſſe, ut Juturnæ ad Tiberis ripam obſtarent, ne eo in fluvio ſeſe poſſet occultare. Quâ in re cum cæteræ nymphæ Jovi operam ſuam eſſent pollicitæ, Lara illius conſilium primum Juturnæ, deinde & Junoni enunciavit. Quam rem tam ægrè tulit Jupiter, ut uſu linguæ eam privarit, Mercurioque ſtatim tradiderit, ad inferos ducendam. Verum Mercurius cum juſſa patris exequitur, Laræ formâ captus in itinere eam compreſſit, gemelloſque legitimo tempore ex eâ ſuſcepit, quos ex nomine matris *Lares* appellavit. Ovid. Faſt. 2.

Fitque gravis, geminoſque parit qui compita ſervant,

Et vigilant noſtrâ ſemper in æde Lares.

Alii a. *Lares* Privati, alii Publici erant, qui & *Compitales* & *Viales* appellati, quòd compitis, viiſque publicis præeſſent. Privati, qui ſuum cujuſque focum ac domum ſervare

vare credebantur. *Præstites* iidem appellati sunt.

Quod præstent oculis omnia tuta suis.

Ut Ovidius auctor est, quem vide Fast. 5. vers. 129. &c. Cur canis iis additus, ibidem etiam habes. Lares nonnullos malos, nocentesque Genios dixisse Plut. auctor est Qu. Rom. His porci in sacrificiis immolabantur. Horat. 3. 23. *Si thure placaris & hornâ*

Fruge Lares, avidâque porcâ.

Et lib. 2. Sat. 3. *Immolet æquis*

Hic porcum Laribus.

Tibul. lib. 1. de Laribus.

Hostiaque è plenâ mystica porcus harâ.

Propert. lib. 4.

Parva saginati lustrabant compita porci.

Et in Menæchmis Plauti porci Lares piare dicuntur insanos. Vide N. Com. lib. 4. Myth. cap. 4. De Laribus.

Laranda, civitas Lycaoniæ. Ptol. lib. 5. cap. 6.

Larарium, sacrarium domesticum, in quo Lares & Dii peculiares adorabantur. Scribit Lampridius Alex. Severum in Larario rem divinam matutinis horis factitasse ad effigies Deorum, in quibus habebat Apollonium, Orpheum, Abrahamum & Christum, in secundo Larario simulachrum habuit Virgilii & Ciceronis.

Laraſſa, Mediæ urbs. Ptol.

Larendani, Arabiæ Fel. gens. Plin.

Larentia, nobilissima meretrix. Vide *Acca.*

Lares, vide *Lara.* Item Africæ propr. urbs. Ptol.

T. Largius, Romæ primus Dictator creatus.

Largus, Consul cum Messalino, an. U. C. 899.

Lariagara, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Larices, Indiæ intra Gangem pop. Ptol. Norici urbs apud Anton.

Larignum, opidum. Vitruvius lib. 2. cap. 9.

Larina, virgo quædam Italica, una ex Camillæ comitatu, quæ Turno adversus Æneam suppetias tulit. Virg. Æn. 11. ——— *Comites Larinaque virgo*

Tullaque, &c. ———

Larina, fons Atticæ reg. Plin. 4. 7.

Larinum, urbs Frentanorum ad Tifernum flu. in Aprutio apud Apuliæ fines, pop. *Larinates.* Sil. lib. 15.

Quaque jacet superi Larinas accola ponti.

Larisæ, urbs Æoliæ. Herod.

Larissa, nomen multarum civitatum. Stephanus duas Crœtæ *Larissas* facere videtur, item duas Thessaliæ, unam ad Peneum, alteram in confinio Macedoniæ. Alia est cujus Hom. meminit, quam Λάρισαν ἐριβώλακα vocat. Sed quænam sit Homerica illa Larissa ambigitur, teste Geographo lib. 8. Qui vero de Thessaliæ Larissâ accipiunt, Horatii locum inferius producendum, eo refelli videntur, quòd superius dixerit *Thessala Tempe.* Alia Æolidis juxta Cumam, alia Syriæ, alia Lydiæ. Est & parva reg. in Ossâ. Strabo vicum Ephesi esse scribit, ubi Apollo *Larissenus* colebatur. Alioqui à *Larissa* fit *Larissæus.* Ut *Larissæus Ulysses* apud Virg. Æn. 2. Horat. Car. 1. 7.

——— *Me nec tam patiens Lacedæmon,*

Nec tam Larissæ percussit campus opimæ.

Larissa potens Lucano lib. 6. Apud eundem lib. 7. Pompeio omne auxilium profugo offert, vers. 712. *Mœnia Larissæa* Catullo in Argon.

Larius lacus, totius Italiæ amplissimus, quem à Como vicino op. nonnulli appellant Comensem. Sic dictus à fulicarum multitudine, quos Græci λάρους vocant. Hodie *Lago di Como* Italis. Quem elegantissimè descripsit integro libello P. Jovius. Virg. Georg. 2.

Anne lacus tantos, Te Lari maxime, ———

Lege Plinium lib. 2. cap. 103. qui etiam lib. 3. cap. 19. *inclytum* vocat. Hujus lacûs effusæ laudes in Epist. alterius Plinii lib. 2.

Laro, Tusciæ amnis, *Larono* Leandro.

Larta, urbs Epiri, olim *Ambracia.*

Larthenianum, Etruriæ op. Vejis urb. excisæ propinquum.

Larunda, pro *Laranda*, vide *Lara.*

Lartolætani, Hisp. Tarracon. pop. Strabo.

Laruneſia, maris Africi insula. Ptol.

Larus, mons, & flu. Italiæ. Phavorinus.

Larymna, op. Bœotiæ ad Cephisum flu. Plin. Strab. Mela lib. 2.

Laryſius, Laconiæ mons. Pausan.

Las, Laconum urbs. Lycophron in Cassandrâ. Καὶ Λᾶν, πηδήσετε, ubi Schol. Λᾶν, πόλιν Λακεδαιμονίων, ἣν Ὅμηρος Λάαν φησί. Pausan. inter Eleutherolaconum urbes ponit, posteaque 10 stad. abfuisse à mari dicit. Vide *La.*

Lasa, civitas, quæ Hieronymo in Hebr. Qu. *Callirhoe* dicitur.

Lasæa, urbis nomen. Act. 27.

Lascaris, vir Græcus, apprimè doctus, curâ Francisci 1. Francorum regis literas Græcas attulit Parisios.

Lascoria, Galatiæ urbs. Ptol. *Elice* apud Anton. uti credit Ger. Mercator.

Lasos, Cretæ mediterranea urbs. Plin.

Lassia, insula quæ & *Andros* in mari Ægæo. Plin.

Lasthenes, vir, qui Olynthum prodidit Philippo Macedoni.

Lasthenia, mulieris nomen, quam Platone præceptore usam, testatur Plutarchus, ornatuque virili auditorium ingressam scribit Laertius.

Lasthenis, nomen viri. 1 Macchab. 11.

Lastigi, Hisp. Baticæ op. Plin.

Lassippa, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Lasus, primus de Musicâ scripsit, & Dithyrambum certamen primus protulit, vixitque temporibus Darii regis Persarum.

Latameda, flu. Indiæ extra Gangem. Ptol.

Latania, Bithyniæ op. Ptol.

Latara, castellum in Gall. Narbon. in agro Nemausensi.

Lates, teste Jo. Poldo.

Latea, Arab. Fel. op. Ptol.

Lateranus, patricius Rom. qui latere frequens in otio solebat. Hic consul designatus, jussu Neronis interfectus est. Ædes ejus amplissimæ datæ fuerunt à Constantino Imp. Pontifici maximo. Hodie *Lateranum*, templum in urbe Româ cum ædibus Pontificiis in Cœlio mont. ad portam Latinam. Prud. 1. contra Symmachum.

Catibus aut magnis Lateranas currit ad ædes.

Laterium, Qu. Ciceronis villa, in ipsius patriâ Arpino. Cic. Attico lib. 4. & 7.

Lathyrus, vide *Ptolemæus.*

Latinus, Laurentum rex, Fauni, & Maricæ nymphæ, aut, ut Hesiodo placet, Ulyssis, & Circes filius, qui ex Amata Dauni Rutulorum regis sorore Laviniam suscepit; quam cum externo genero tradere oraculo juberetur, Æneæ post excidium Trojæ in Latium delato eam despondit. Quâ re intellecta, Turnus, qui illam impotentissimè adamavit, tam ægrè tulit advenam sibi præferri, ut ea de causa bellum adversus Æneam suscepit: cujus is fuit exitus, ut singulari certamine victus Turnus, vitaque exutus, victoriam cum sponsâ rivali reliquerit. Virgil. Æn. 12.

Latinus sylvius, 5 Latinorum rex, reg. an. 50.

Latium, Straboni proprie est ea Italiæ pars, teste Plinio 3. 5. quæ inter ostia Tiberis, & Circeios interjacet, mill. pas. quinquaginta in longitudinem non excedens, quod postea prolatis imperii terminis, Antiquum Latium est appellatum. Novi vero Latii tractus ad Vulturnum usque amnem extenditur, dividiturque in Latium citerius, & ulterius. Prius à Tiberis ripâ fundos usque protenditur. Posterius à fundis usque ad Vulturnum. Sic dictum putatur, quod illic latuerit Saturnus, cum Jovem fugeret. Virg. Æn. 8.

Primus ab æthereo venit Saturnus Olympo,
Arma Jovis fugiens, & regnis exul ademptis.
Is genus indocile, & dispersum montibus altis
Composuit, legesque dedit, Latiumque vocari
Maluit, his quoniam latuisset tutus in oris.

Minut. Felix. *Itaque latebram suam, quod tutò latuisset, vocari maluit Latium.* Cyprianus de idololatrum vanitate. *Latium de latebra ejus nomen accepit.* Varro autem sentit dici Latium, quod Italia lateat inter præcipitia Alpium, & Apennini. Sic veteres de Latii nomine. Quanto melius autem his Bochartus, qui de nominis hujus notatione sic disserit. Circen, inquit, fuisse veneficam, adeoque

adeoque vicinas terras. Latium puta, & Tyrrheniam ſcatere herbis veneficis veteres conſtanter docent. Æſchylus in Elegiis.

Τυῤῥηνὸν γενεὰν φαρμακοπαιδ' ἔθνος.

Theoph. Hiſt. Plant. 9. 15. Φαρμακώδεις δὲ δοκοῦσιν εἶναι τόποι μάλιστα περὶ τὴν Ἑλλάδος οἱ περὶ Τυῤῥηνίαν, καὶ τὴν Λατίνην. Ariſtot. in Mirabil. Λέγεται δὲ περὶ τὴν Ἰταλίαν ἐν τῇ Κιρκαίῳ ὄρει φάρμακόν τι φύεσθαι θανάσιμον. Itaque tam Circes fabula, quæ ſuis incantamentis fertur immutaſſe rerum ſpecies, quàm quod φαρμακώδεις volunt fuiſſe Latinum ſolum, conſictum videtur à Phœnicibus, qui *Latium* & *Latinos* dici putaverint ἀπὸ τῶν φαρμάκων *ab incantationibus*, quia Phœnicio ſermone לט *Lat*, cujus plurale לטים *Latim*, vel *Latin* eſt *incantatio*. Hinc *Latius*, & *Latialis*, *Latinus*, & *Latinienſis*. Hodie *Campagna di Roma*.

Latmus, mons Cariæ, non procul à Mileto, vide *Endymion*. Item nomen inſ. apud Thucyd. lib. 3. ſed legendum Παλμὺς ibi manet Palmerius.

Latobrigi, pop. Gall. Belg. inter Allobroges & Helvetios. Quorum regio *Lauſanne* hodie Marliano, *Clec'gow* vero Scudo.

Latois, poetis Diana Latonæ filia. Item villa quædam montana apud Epheſum, ubi Pramnium vinum naſcitur, nunc *Latoria*. Athenæus.

Latomagum, Gall. Lugd. op. Anton.

Latomiæ, locus Siciliæ apud Syracuſas, lapidicinæ, & carcer, in quem Verres multos cives Rom. conjecerat. *Le Tagliate*, teſte Aretio. Item locus Romæ in carcere prope Tullianum. Liv. lib. 3. Et ſex inſulæ ejuſdem nominis in ſinu Arabico.

Latona, filia Coei Titanis, quæ à Jove compreſſa, geminam ex eo prolem concepit. Quam rem tam ægrè tulit Juno, ut immiſſo adverſus illam Pythone ſerpente, per totum terrarum orb. pellicem perſecuta ſit, & ne partui quidem vicino quietem, locumve pariendi conceſſerit, donec tandem illa poſt longos errores ad Aſteriem ſororem pervenit, in Ortygiam inſ. jam permutatam, à quâ ſuſcepta, primò Dianam peperit, quæ è veſtigio obſtetricis officium matri præſtitit, Apollinemque naſcentem ſuſcepit: qui poſtea adultus, maternæ injuriæ memor, Pythonem ſagittis interfecit. Juvenalis.

Pulchrâ gaudet Latona Dianâ.

Hinc Apollo *Latonius*, & Diana *Latonia*. Item *Latonia Delos* apud Virg. Quid autem Latonæ figmento veteres intellexerint, explicat Nat. Com. 9. 6.

Latone, urbs Ægypti, pars Memphidis, ubi *Pyramides*, quæ & *Latopolis* dicta.

Latoria, lex erat apud Rom. quâ cavebatur in eos, qui pupillorum bona diriperent, aut malis artibus alienarent.

Latorum, urbs Ægypti. Ptol.

Latovici, Pannoniæ gens. Plin. & Ptol.

Latreus, unus ex Centauris.

Latris, inſ. Germ. ante oſtia Viſtulæ, & Dantiſcum urb. Plin. *Friſch Narung* Ortelio. Item famulæ nomen. Prop. 4. 7.

Deliciaq; meæ Latris, cui nomen ab uſu eſt.

Laturæ, ſinus Libyci maris. Mela. 1. 6. *Golfo di Zereni.*

Latuſates, Gall. Aquitan. pop. Plin.

Latuſhim, fil. Dedan filii Jeſan. Gen. cap. 25. v. 3.

Latymnum, mons Crotonis, vel ut alii, Laconiæ. Schol. Theocriti.

Lavare, Luſitaniæ op. Ptol. *Aveiro*, teſte Flor.

Lavatris, Angliæ urbs. Anton. Camdeno eſt *Bowes* viculus ad initium *Stanemore*, reg. montan. agri Eboracenſis.

Laud, Maurit. Tingitanæ flu. Plin.

Laudia, Maurit. Cæſarienſis op. Ptol.

Laudunum, Gall. Belg. urbs. *Laon* Paradino.

Laverna, Dea, quam Romani coluere, à quâ *Lavernio-nes* dicti ſunt fures, quòd ſub tutela hujus deæ eſſent. Horat.

——— *Pulchra Laverna*
Da mihi fallere, da juſtum, ſanctumque videri,
Noctem peccatis, & fraudibus objice nubem.

Ædes ejus *Lavernium* dictum, ut & *Dianium*, & *Minervium*. Item *Laverna* loci nomen. Plut. in Syllâ.

Laugaſa, Armeniæ min. op. Ptol.

Laviacum, Auſtriæ urbs, hodiè *Lauffen* Lazio.

Lavinia, Latini regis & Amatæ filia, primùm Turno deſponſata; Verum cum Latinus poſtea Fauni patris oraculis externo eam genero locare juberetur, denuo eam Æneæ deſpondit. Vide *Latinus*. Mortuo vero Æneâ, Lavinia, quæ prægnans relicta erat, privigni inſolentiam timens, in ſylvas profugit, & apud Tyrrhenum paſtorem divertit, ibique peperit filium, quem Julvin Sylvium Poſthumum appellavit: eò quod poſt patris funus in ſylvis natus eſſet. Vigil. Æn. 11.

Nec non ad templum ſummaſq; ad Palladis arces
Subvehitur, magnâ matrum Regina catervâ
Dona ferens: juxtaque comes Lavinia virgo
Cauſa mali tanti, atq; oculos dejecta decoros.

Ubi poſtrema verba ex magno Virginitatis decoro dicuntur. Apud Val. Flac. lib. 7. Medea adhuc virgo attollit vix tandem lumina. Idem habitus datur Charicleæ ab Heliodoro, κάτω νεύουσα. De Aſpaſiâ Ælianus Var. Hiſt. 2. 1. ἰσόκρατον. De Hypſipyle Apollon. lib. 1.

——— Ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα.

Adraſti filias virgines ita deſcribit Stat. Theb. 2.

Ibant inſignes, vultuque habituque verendo,
Candida purpureum fuſa ſuper ora rubórem
Dejectæque genas. ———

Qu. Curtius lib. 6. *Formam pudor honeſtabat, dejectis in terram oculis.* Ælian. Var. Hiſt. 13. 1. Τὸ δὲ ὄψεως αἰδοῖον γένοιτο ἂν θεῷ, αἰσχρῷ καλὸν, ἢ τὸ πρόσωπον αἰδοῖ κατακλυσθὲν ἐρυθήμασι παρθένου.

Lavinium, ſeu *Lavinum*, urbs Latii ab Ænea condita, & nomine Laviniæ uxoris ita appellata, hinc *Lavinus*. Virg. Æn. 1.

Italiam fato profugus, Lavinaque venit
Litora. Inde Prop.
Iactaque Lavinis mœnia litoribus.

Laumellum, urbs Inſubriæ, Anton. *Lamello* Leandro. Meminit ejus quoque Marcellinus. Hodiem pagum eſſe ſatis contractum ſcribit Merula.

Laura, Siciliæ civitas Iſac. in Lycophr. Item Alexandriæ Ægypti vicus. Athen.

Laurea Tullius, Ciceronis libertus, de quo Plin. 31. 2.

Laurentia, vide *Acca Larentia*.

Laurentius, natione Hiſpanus, Diaconus & Quæſtor Eccleſiæ Rom. de quo B. Ambroſius 1. De offic. cap. 41. ſcribit. Quum videret Sixtum Epiſcopum ſuum ad martyrium duci, his verbis eum commpellavit. *Quo progrederis ſine filio pater?* &c. Cùm autem Sixtus juberet Laurentium diligenter theſauros Eccleſiæ adſervare, ſtatim juſſu Imp. Laurentius quoque comprehenſus eſt. Cumque ab eo peterent ſatellites, ut theſauros Imperatori traderet, petiit ſpatium tridui ad colligendos eos ſibi concedi. Interea convocavit omnes mendicos, pauperes, ægrotos. Hos conſtitutâ horâ poſt triduum oſtendit ſatellitibus, addens, hos Eccleſiæ theſauros eſſe, quibus ſi quid detur, non perire, ſed cum ampliſſimo fœnore in cœlo reddi. Hâc oratione corvi hiantes deluſi, & exacerbati tradiderunt Laurentium carnificibus, qui eum craticulæ, cui prunæ ſubſtratæ erant, impoſuerunt. Jacens autem in craticulâ ſummâ cum alacritate animi gloriatus ſe non torreri, ſed ſuaviter refrigerari, Præfecto aſtanti dixit, Unum latus jam ſatis aſſatum eſt, appone igitur & comede, & aſſaturam verte. Tandem commendans animam ſuam filio Dei obiit, An. Dom. 254. &c. Hiſtoria tota prolixè & ſplendide recitatur à Prudentio. Magis vero conſentaneum eſt, quod Eutropius ac Euſebius ſcribunt, Laurentium Fabiani Epiſcopi Diaconum fuiſſe, qui ſub Decio martyrii coronam accepit.

Laurentum, civitas Latii, Pici regis opus, non procul à Lavinio, ita dicta à ſylvâ *laureâ* eo in loco cum conderetur, inventâ. Pop. *Laurentes*. Apris hic tractus præcipuè abundavit. Virg. Æn. 10.

Ac velut ille canum morſu de montibus altis
Actus aper, multos Veſulus quem pinifer annos
Defendit, multoſque palus Laurentia, ſilvâ
Paſtus arundineâ. Horat. Sil. 4. lib. 2.
Nam Laurens malus eſt, uluis & arundine pinguis.

Mart. 9. 49. *Inter quæ rari Laurentem ponderis aprum*
Miſimus, Ætolâ de Calydone putes.
Qui poeta etiam ranas in iiſdem paludibus notavit 10. 37.
——— *Laurentino turpes in litore ranas.*

Laureolus, latro ſceleſtiſſimus, eoque nomine in crucem actus, & à feris devoratus. Quæ fabula aliquoties Romæ in ſpectaculis repreſentata eſt, idque à Domitiano. Mart. in Amphitheatro.

Qualiter in Scythicâ religatus rupe Prometheus,
Aſſiduam nimio pectore pavit avem.
Nuda Caledonio ſic pectora præbuit urſo,
Non falſâ pendens in cruce Laureolus.

Lauriacum, Auſtriæ op. Anton. *Lorch* Simlero.

Laurion, locus Atticæ, ubi argentum fodiebatur. Thucyd. libb. 2. & 6. & Plut.

Lauron, Hiſp. Tarracon. urbs. Plut. in Sertorio; hodiè *Laurigi*, in regno Valentiæ.

Laus, urbs Lucaniæ. Steph. Item op. & flu. Brutiorum in Lucaniæ confin. Vide. Cluv. Ital. Ant. pag. 1262.

Laus Pompeia, urbs Inſubriæ. Plin. *Lodi* hodiè.

Lauſonium, urbs ad Lemanum lacum. Anton. *Lauſanne* vulgò dicta.

Lauſus, fil. Numitoris, frater Iliæ Sylviæ, quem Amulius patruus fugato patre occidit. Ovid. Faſt.

Enſe cadit patrui Lauſus. ———

Item filius Mezentii, quem Æneas interfecit, cum parentem vulneratum defendit. Virg. Æn. 11.

Lauſus equum domitor, debellatorque ferarum.

Lautulæ, locus Romæ non procul à Jano gemino, à *lavando* dictus, quòd aquas calidas haberet. Varro De L. L. lib. 4.

Laxta, Celtiberorum in Hiſp. urbs. Ptol.

Lazarus, nomen viri pauperrimi. Luc. 16. Item alterius ex Bethaniâ amici Chriſti, fratris Mariæ, & Marthæ, quem Chriſtus ſuſcitavit à mortuis. Joh. 11.

Lazi, pop. Scythiæ, Plin. 6. 4. Stephanus Themiſcyræ reg. eſſe dicit ad Pont. Eux. Agathias autem Colchos olim eos vocari ſcribit. Vide Stuckium ad Arriani Periplum. pag. 103.

L E.

Lea, Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plin.

Leæi, Pæonica gens, circa Macedoniam Thucyd. lib. 2.

Leæna, nomen Athenienſis ſcorti. Plin. 34. 8.

Leander, vel *Leandrius*, patriâ Mileſius, de Mileto, & Mileſiis commentarium reliquit, teſte Laertio in Thalete. Alius eſt Λίανδρος ὁ Νικάνορος, qui μιλονομαςίας conſignavit, ac patriâ Cyrenæus fuit, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 12.

Leander, juvenis illuſtris ex Abydo Aſiæ opido, vide *Hero*. Inde *Leandrius Helleſpontus*. Sil. lib. 10. Hujus hiſtoriam bellè attigit Lucanus lib. 9.

——— *Amore notatum*
Æquor, & heroas lachrymoſo littore turres.

Manilius lib. 4.

Hic pontus, juveniſque fretum, merſæque puellæ.

Virgilius Georg. 3.

Quid juvenis, magnum cui verſat in oſſibus ignem
Durus amor? nempe abruptis turbata procellis
Nocte natat cæcâ ſerus freta; quem ſuper ingens
Porta tonat cæli, & ſcopulis illiſa reclamant
Æquora: nec miſeri poſſunt revocare parentes,
Nec moritura ſuper crudeli funere Virgo.

Leandis, Armeniæ min. urbs, in Cataoniâ reg. Ptol.

Leanitæ, Arabiæ Fel. gens. Ptol. Inde *Leanites ſinus* apud eundem.

Learchus, Athamantis, & Inûs filius, quem pater furore correptus occidit, leænæ catulum ſibi viſus interimere. Quod cum vidiſſet Ino, arrepto Melicertâ altero filio, in mare ſe præcipitavit: atque illa quidem in deam maris mutata eſt, quam Græci Leucotheam, Latini Matutam vocant: Milicertes autem in deum marinum, quem Græci Palæmona, Latini Portunum vocant. Ovid. Faſt. 6. *Hinc igitur furiis Athamas ſub imagine falſâ,*
Tuq; cadis patriâ parve Learche manu.

Val. Flac. lib. 6.

——— *Inoo linquens Athamanta Learcho.*

Inde *Learchæus*. Ovidius ubi ſupra.

Moeſta Learchæos mater tumulaverat umbras.

Lebadea, urbs Bœotiæ apud Cephiſum fluvium. Stat. Theb. 7. *Et valles Lebadea tuas, & Hyampolin acri*
Subnixam ſcopulo. ———

Lebana, nomen viri. 1 Eſdr. 2.

Lebaoth, civitas ſortis Judæ. Joſ. 15.

Lebedus, Joniæ civitas, à Colophone 120 ſtad. diſtans. Hic ſcenicorum hiſtrionum collegium fuit, qui in honorem Liberi patris ludicra certamina quotannis edebant.

An Lebedum laudas odio maris, atq; viarum?
Scis Lebedus quam ſit Gabiis deſertior, atq;
Fidenis vicus. ———

Lebna, locus in deſerto ubi 17 Iſraelitarum manſio fuit. Num. 33. Eſt & civitas ſacerdotum in tribu Judâ Joſ. 10. quæ & *Lebana*, Joſ. 15.

Lebona, nomen opidi. Jud. 12.

Leboriæ, ſive *Leborius campus*, Italiæ locus. Plin. 18. 11.

Lebui, pop. Italiæ, quos Livius in Cenomanis inter Brixiam & Veronam deſcribit, ex quo error G. Merulæ patet, eos eoſdem cum Lebeciis Polybii facientis.

Lebuni, Hiſp. citer. pop. Plin.

Lebynthus, vel *Lebinthus*, inſula maris Ægæi, una Cycladum. Ovid. Met. 8.

Dextra Lebynthus erat, fœcundaq; melle Calymna.

Mela. 2. 7. in cenſu Sporadum. *Niſyros*, *Lebinthos*, *Calydna*. Plin. 4. 17. *Coraſiæ Lebinthus*, *Leros*. Strabo lib. 10. Ἐστὶ δὲ τῆ Ἀμοργὸς τὸ Σικινὸν, Λέβινθος καὶ Λητία. Nomen eſt à lateribus. Later enim Ebraicè לבנה *lebena* dicitur, Chaldaicè, & Syriacè לבינתא *lebentha*, vel *lebentho*.

Lecha, nomen loci. 1 Par. 4.

Lechæum, portus Corinthi ad ſinum Criſſeum ſive Corinthiacum. *Leſteiocori* Moletio. Statius.

Curva Palæmonio ſecluditur unda Lechæo.

Idem. *Ab Inoo fert ſemita recta Lechæo.*

Propert. 3. 19.

Deinde per Jonium vectus cum feſſa Lechæo
Sedarit placidâ vela phaſelus aquâ.

Lechi, locus, cui Sampſon à maxillâ nomen dedit.

Leci, fil. Semidæ. 1 Par. 7.

Lectum, Troadis promunt. Ptol. *Scorpiata* Sophiano.

Lecum, civitas; tribûs Nephthali terminus. Joſ. 19.

Leda, Theſtii filia, Tyndari Laconiæ regis uxor, quam cum Jupiter adamaret, transformatus in cygnum cum eâ concubuit, cùm jam antea ex Tyndaro gravida eſſet. Marcus Manilius rerum Aſtronomicarum lib. 1.

Proxima ſors Cygni, quem cœlo Jupiter ipſe
Impoſuit formæ pretium, quo cepit amantem,
Cum Deus in niveum deſcendit verſus olorem.

Expletis itaque legitimis menſibus Leda duo peperit ova, ex quorum altero nati ſunt Pollux & Helena, ex altero Caſtor, & Clytæmneſtra. Ovid.

Leda fuit nigrâ conſpicienda comâ.

Idem Met. 6.

Fecit olorinis Ledam recubare ſub alis.

Ledan, ſive *Leedan*, vir de cognatione Gerſon filii Levi. 1 Par. 23.

Ledum, Gall. Narbon. flu. Mela. Vulgò *Le Lez*.

Leges, Aſiæ pop. qui unà cum Gelis habitant ad Hyrcanum mare. Plut. in Pompeio.

Legio ſecunda Auguſta, Britanniæ op. Ptol. vulgò *Leſkerd*. Item urbs in litore Mauritaniæ Cæſarienſis. Plin.

Legio ſeptima, quæ & Germanica, urbs Hiſp. Tar. in finibus Aſturum, vulgò *Leon*.

Legio decima Germanica, in Pannoniâ ſuperiori eſt juxta Danubium. Ptol.

Legio Auxiliatrix, opidum olim Pannoniæ inſer. ad Danubium, vulgò *Scambri*, nunc pagus apud Budam veterem, teſte Ant. Bonfinio.

Legna, Galatiæ urbs. Anton.

Legun, Siciliæ urbs, circa Lilybæum promunt. Ptol.

Leheman, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Leinum, Sarm. Europææ op. Ptol. *Lutzſko* Nigro.

Leitus, unus ex 5 Bœotorum ducibus, qui ad Trojam profecti ſunt. Hom. Iliad. 2.

Leleges, Aſiæ pop. origine Græci, ita dicti quaſi λελεγμένοι, eò quod diverſis è locis collecti eſſent, quòd Euſtathius indicat, & Strabo lib. 7. Hi primùm inſulas tenuerunt; indeque in continentem tranſgreſſi, partim in Myſiâ ad Adramyttenum ſinum conſederunt, partim in eo Joniæ tractu, qui Cariæ eſt proximus. Unde etiam Plinius tradit, Miletum Joniæ totius caput, *Lelegeida* olim fuiſſe appellatam. Horum originem nonnulli ad Theſſalos referunt, è quibus eſt Servius explicans illud Virgilii Æn. 8.

Hic Lelegas Caraſq; ſagittiferoſq; Gelonos.

Lucan. 6. *Mox Lelegum dextrâ preſſum deſcendit aratrum.*

Ovid. Met. 9. *Armiferi Leleges*, & *nymphæ Lelegeides* ibidem.

Lelgovia, Scotiæ regio, vulgò *Lenox*.

Lemannus, op. olim nunc vicus cum templo Albionis in orâ Angliæ Auſtrali. *Limpne* Talboto. Vel ubi Novus portus. Ptol. teſte Camdeno in Cantio, vulgò *Lime*, qui & *Limenus* Latinè dicitur. Item lacus Allobrogum, Genevam & Lauſannam urbes alluens, per quem Rhodanus ex Sedunis fluit. Lucan. lib. 1.

Deſeruere cavo tentoria fixa Lemanno.

Lemanus, Celtarum Rex. Manetho.

Lemba, Syriæ op. Joſeph. Ant. 13. 23.

Lemigius Thrax, Exarchus Italiæ 6. An. Dom. 610.

Lemnos, inſ. maris Ægæi, Thraciam à ſeptentrione, ab occaſu Athon montem habens, fabuloſo Vulcani caſu nobilitata, quem à matre Junone ſimul atque natus fuit, ob deformitatem præcipitatum in hanc inſulam decidiſſe, ac propterea *Lemnium* appellatum fuiſſe, volunt. Eadem & *Hypſipylæa* dicitur à filiâ Thoantis ejuſdem nominis, quæ in hâc inſulâ regnavit. Hodie *Scalimine* Turcis & Italis vocatur. *Malum Lemnium*, de maximo & miſerando malo, & *Lemnia manus* pro impiâ, & nefariâ manu. Trojani belli tempore Philoctetes ab hydro, vel cherſydro morſus, aut, ut Sophocles, à viperâ, in hâc inſulâ relictus eſt, ut poetæ paſſim teſtantur, quia Vulcani ſacerdotes Lemnii ἐθεράπευον τὰς ὁμοδήκλους. Ita habet Euſt. in lib. 2. Iliad. Lemnum ſc. nobilitat imprimis terra Lemnia, cujus aſtrictoriâ vi labra vulnerum coaleſcunt, & obducuntur maximè in venenoſo morſu. Galenus cum in Lemnum ideo navigaſſet, ut hujus terræ vires penitiùs cognoſceret, quendam refert ſe conveniſſe, qui ἔδει τραυμάτων ἢ παλαιῶν, ἢ δυσηπλάτων, ἰχωδήκλων ἢ ἢ ὅλως θηριοδήκλων, ἔδει ἢ τῶν θανατίμων φαρμάκων, ἃ περιδιδὰς μόνον, ἀλλὰ ἢ ἢ ἐπιδιδὰς ἐχρῆτο τῇ σφραγῖδι, *ad vulnera cum vetera, tum cicatrici obducendæ contumacia, & ad morſus viperæ, adeoq; omnes venenoſos morſus, & lethalia venena, non ſolum pro antidoto, ſed & poſt venenum ſumptum ſigillo utebatur*, i. e. *terrâ ſigillatâ*, ſive *Lemniâ*. Inde pharmacho nomen, adeoque toti inſulæ, uti putat Bochartus. Nam Arabicè לאם *lamu*, cum de vulnere agitur, eſt *conſolidare*, *obſtringere*, *agglutinare*. Videant igitur peritiores an fiat Lemnos vel ex ſimplici לאם *lama*, vel ex compoſito לאם נחש *lam-nahs*, q. d. συνδλωτικὸν φάρμακον τῆ δήξει, id eſt, *pharmachum vulneris ex morſu obducendi vim habens*. Arabicè enim נחש *nahs* eſt *morſus*. Ideo autem Vulcanus fingitur in Lemnum è cœlo delapſus, ὅτι πῦρ ἐκεῖ γῆθεν ἀνεδίδου πολὺ αὐτόματον, *quia olim ibi è terrâ erumpebat ſpontaneus ignis*, ut ſcribit Euſt. in lib. 1. Iliad. Itaque etiam Αἰθάλειαν veteres vocarunt, teſte Polybio apud Steph. ἀπὸ τῆ αἴθειν *ab ardendo*. Lycophron in Alexandra.

Τηρώσας γῦα Δημναίῳ σέλει.
Adurens igne membra Lemnio.

Sen. in Herc. Oetæo.

Quæ tanta nubes flamma Sicanias vomit?
Quæ Lemnos ardens. ———

Vide Suidam in Λήμνιον πῦρ.

Lemovices, *Limovici* Ptol. Gall. Aquit. pop. Pictonibus vicini, hodiè *Limoſius*.

Lemonii, Germaniæ pop. Tacit. *Mecklenburger*, Ortelio; *Lifflander* Curæo.

Lemures, larvæ nocturnæ, & terriculamenta. Horat. 2. Ep. 2. *Nocturnos Lemures portentaq; Theſſala videt.* Perſ. Sat. 5.

Tunc nigri Lemures, ovoq; pericula rupto.

Ovid. Faſt. 5.

Mox etiam Lemures animas dixere ſilentum.

ſic dictos volunt, quaſi *Remures* à *Remo* ſcilicet, cujus occiſi animâ Romulus exagitabatur. Hinc *Lemuria*, feſta Lemuribus ſacra, quæ cum celebrabantur (id autem erat menſe Maio) templa omnia claudebantur, nuptiæ omnes infauſtæ putabantur, quæ res locum fecit Proverb. *Malum menſe Maio nuberi.* Ovid. Faſt. 5.

Ritus erat veteris nocturna Lemuria ſacri:
Inferias tacitis Manibus illa dabunt.

Vide quæ ſequuntur verſ. 485.

Lenæus, Bacchi cognomen ἀπὸ τῆ ληνῶ, h. e. *à torculari*. Virg. Georg. 2.

Huc pater ô Lenæe veni, nudataque muſto
Tinge novo mecum direptis crura cothurnis.

Tibull. *Odit Lenæus triſtia verba pater.*

Lentienſes, Vindeliciæ populi. Ammianus.

Lentini, ſive *Lentuli*, Romani quidam cognominati ſunt à *lente*, ut *Cicerones* à *cicere*, & *Fabii* à *fabâ*. Inde *Lentulitas*. Cic. 3. ad Ap. *Ullam Appietatem, aut Lentulitatem valere apud me, plus quam ornamenta virtutis exiſtimos?*

Lentudum, Pannoniæ ſup. urbs. Ptol. *Lutenberg*, teſte Lazio.

Lenus, regio Piſarum. Steph.

Leo, Alabandenſis orator, præter artem de Statibus, compoſuit Caricorum libros 4, totidemque Lyciacorum, teſte Suidâ, qui & ſcripſiſſe ait ſacrum bellum Phocenſium, & Bœotorum. Equidem id negare non auſum, ſed tamen fieri poſſet, ut eos ſecutus ſit Suidas, qui confuderint Leonem Alabandenſem, cum Leone Byzantio, quem de bello ſacro ſcripſiſſe paulo ante ipſe dixerat Suidas. Alteruter etiam res Ægyptiacas literis mandavit, teſte Hygino, ubi de Ariete. Fuit & Leo Pellæus, qui Deorum naturam, & geſta videtur expoſuiſſe. Vide Arnob. 4. lib. contra Gentes. Voſſius.

Leo Iſaurus, 71 Rom. Imp. An. Dom. 719. Apud Pontificem pluribus egit, imagines ut aboleret. Cui Papa reſtitit, perque univerſum orbem ſcripſit, ne Imperatoris juſſionibus obedirent, & in apertam rebellionem plurimos abduxit. Blond. lib. 10.

Leo, Imperator orientis, An. Dom. 459. Olybrium Romam miſit, ut vivente Anthemio purpuram indueret. Diacon. Pompon. Leonem juniorem in conſortem imperii aſſumpſit. Caſſiodor.

Leo, 4 Rom. Imp. 74, An. Dom. 788. In Saracenos Syriam inhabitantes incurſionem fecit. Blondus.

Leo, 5 Imp. Conſtantinopolitanus, An. Dom. 814. Is Chrumnum Bulgarorum regem ex partâ victoriâ elatum, qui Conſtantinopolim exercitum duxerat, eruptione factâ, interfecit, Bulgaroſque repulit. Occiſus autem eſt à Michaele Balbo domeſticorum comite, qui per arma ad imperium ſublatus eſt, An. Dom. 821.

Leo, 6 Baſilii Imp. fil. Conſtantinopolitanorum Imperator 11. Hic Bulgaros deſciſcentes Turcarum auxilio primò vicit. Verum ab his poſtea per inanes inducias deluſus, magnâ clade affectus eſt. Inde in Saracenos claſſe comparatâ Nicetæ ductu, egregiam victoriam peperit. Egnatius.

Leo, nomen decem Romanorum Epiſcoporum.

Leo Byzantius, auditor Platonis, ſophiſta nobilis, Philippo contra Byzantium venienti occurrens, *Dic, age*, (inquit) *Philippe, quæ te cauſa trahit oppugnatum noſtra mœnia?* At ille, *Amor*, inquit, *tuæ patriæ, quâ, ut potiar, veni.* Leo excipiens reſpondit. *Atqui inſtrumento Muſico, non bellico, amantibus opus eſt.* Philoſtratus. Suidas ait, Philippum, quum Leonem in expugnatione Byzantii, præter cæteros adverſantem haberet, epiſtolas ad Byzantios ſcripſiſſe calumniæ plenas: ſi voluiſſet dare tantum pecuniæ Leoni, quantum petebat, jamdudum urbe fuiſſe potitum. Cives hoc accepto, domum ejus circumſtetere: ille ſibi metuens, laqueo vitam finivit, parum Philoſophicè. Hic Leo Byzantius olim venit Athenas, populo inter ſe diſſidente de concordiâ ſuaſurus: qui ibi viſus puſillus, deriſui habitus eſt. *Quid*, inquit, *viri Athenienſes, ſi uxorem meam videritis, quæ tantilla eſt, ut*

vix me genu tenus pertingat? Maior hinc ſublatus eſt riſus. *Atqui*, inquit, *nos tantopere puſillos & breves, ſi inter nos diſſidium eſſet, vix opidum Byzantium capere poſſet.* Plut.

Leocharet, ſculptor eximius, unus eorum qui cælavere Mauſoleum. Plin. 36. 5.

Leocorion, monumentum ab Athenienſibus in medio Ceramico erectum: nam cùm Attica univerſa, maximâ fame laboraret, unumque hoc ab oraculis oſtenderetur remedium, ſi quis ſuos liberos immolaret, inventus eſt Leo quidam Orphei fil. qui 3 filias ſuas Virgines Paſitheam, Theopen, & Eubulen tradidit immolandas. Cujus beneficii memores Athenienſes monumentum ei erexerunt, & *Leocorion* appellarunt.

Leocrates, 18 Athenienſium princeps, reg. an. 10. an. U. C. 42.

Leocrines, hiſtoricus quidam, de quo vide Etymologum in Κρίνα.

Leodium, urbs Belgii ad Moſam flu. in finibus Eburonum, ampla, & epiſcopalis. *Luttich* Germanis. Vulgò *Liege*. Ad tertium à Tungris miliare, quà meridiem ſpectat, tanto murorum cingitur ambitu, ut altiſſimos complexetur montes vitibus conſitos. Deinde in planitiem excurrit, adeo glebâ fertili, ad hæc pomis, & nucibus omnis generis abundans, ut de præſtantiâ cum Siciliâ certare poſſit.

Leogoras, Andocydis Rhetoris pater. Suidas.

Leon, Eubœæ inſ. promuntorium. Ptol. *Cabo Manteilo* Sophiano. Item aliud Cretæ in orâ Auſtrali. Eſt & Phœniciæ fluvius. Item Siciliæ, haud procul à Syracuſis, locus, ſive vicus fuit. Thucyd. lib. 6. Λεόν. Liv. lib. 24. *Leontia*, ubi tamen *Leontem* legit Cluverius.

Leona, urbs Gall. Celt. in orâ Britanniæ min. boreali pop. *Leonices*.

Leonata, Pannoniæ Saviæ urbs. Anton.

Leonatus, vir nobilis fuit ex Macedoniæ ducibus Philippi ex materno genere conſanguineus, unà cum Alexandro educatus. Suidas.

Leonica, urbs Hiſp. in Heditanis. Ptol.

Leonica, pars urbis Romæ ultra Tiberim ſic dicta à *Leone* 4 Pontifice, qui eam muris cinxit. *Borgo* hodiè.

Leonicenſes, Hiſp. citer. pop. Plin.

Leonidas, nobilis Spartæ, deinde Lacedæmoniorum Dux, qui adverſus Xerxem pene incredibilia egit. Hic commilitonibus dicebat, *pergite animo forti, hodie apud inferos forte cænabimus.* Cecidit ad Thermopylas, cum illas anguſtias cuſtodiret quadringentis ſolum militibus, cujus cor excidens Xerxes piloſum invenit. Plut.

Leonides, Alexandri pædagogus parum pudicus, Quintilianus.

Leonogildus, Gotthorum rex Suevorum reliquias ex Hiſpaniâ ejecit, an U. C. 1326.

Leontharna, civitas Bœotiæ. Lycophron.

Leontini, Siciliæ urbs quondam celeberrima, hodiè *Lentini* dicitur, Græcis omnibus Λεοντῖνοι, uno excepto Ptolemæo, apud quem Λεόντιον. Derivatum eſſe nomen ἀπὸ τῦ λέοντος, i. e. à *Leone*, omnes nummi hujus urbis antiqui teſtantur, in quibus ejus animalis imago expreſſa eſt. Ejus meminit Ovid, Faſt. 4.

Iamq; Leontinos, Amenanaque flumina curſu
Præterit. ———

Opidani eodem nomine gaudebant. Sil. lib. 14.

Prima Leontinos vaſtarunt prælia campos.

Bellicoſi olim fuere, ſed à Phalaride victi, armiſq; exuti, potationibus operam dare cæpere; unde Proverb. *Leontini ſemper juxta pocula*, apud Diogenianum in voluptuoſos. Plura de hâc urbe vide apud Cluv. Sic. Ant. 1. 10.

Leontius, Rom. Imp. an. U. C. 1448. Item alius conſul cum Salluſtio, an. U. C. 1096.

Leontius, nobilis ſtatuarius, qui Olympiæ fecit ſtadiodromum aſtylon, aliaq; opera, quæ commemorantur à Plinio. 34. 8.

Leontius, Tripolis Lydiæ epiſcopus ex Mœſiâ ortus, de quo vide Suidam.

Leontius, Antiochenæ Eccleſiæ Præſul, cùm preſbyter eſſet, dignitate privatus eſt, quia cum muliere Euſtalia nomine degens, & turpem ſuſpicionem celare volens, genitalia ſibimet noſcitur abſcidiſſe, ac deinceps quidem fiducialiter cum eâ muliere vivebat. Poſtea vero Imp. Conſtantii ſtudio in Antiochenâ Eccleſiâ ordinatus eſt Epiſcopus. Qui cum eſſet Arrianus occultus, videns diviſos ſacerdotes, & populum, & alios dicentes, *Gloria Patri & Filio*, &c. & alios *Gloria patri per filium*, &c. ipſe ſub ſilentio dicebat orationem, & nihil aliud audiebant aſtantes niſi cum diceret *In ſecula ſeculorum.* Sed quia etiam contra milites veritatis acuebatur, non niſi hæreticos provehebat, celabatque peſtem, modo timore populi, modo formidine Imperatoris, qui Filium Dei diſſimilem patri dici prohibuerat. Theod. lib. 5.

Leontiſcus, Mamertinus quidam pyctes fuit, ex argumento *Acrocheiriſites* dictus, tanto corporis robore, ut ſummis adverſarium manibus correptum non prius deſereret, quam deficientem ſentiret. Suidas.

Leontocephale, Phrygiæ caſtellum munitiſſimum. Appian. Plut. in Themiſtocle.

Leontopolus, Phœniciæ urbs. Strabo. Ægypti op. Ptol. Eſt & Iſauriæ & Helleſponti urbs.

Leontychides, Spartæ rex, Perſas eodem die quo ad Platæas Mardonius ſuperatus eſt ad Mycalen quadraginta millibus cæſis, devicit. In expeditione Theſſalicâ dux cum liberâ poteſtate, magnam pecuniæ vim corruptus accepit, & in caſtris deprehenſus eſt, cum utraque manu pecuniam retineret. Itaque delatus Spartam, damnatuſq; Tegeam in exilium, ibi mortuus eſt, cum regnaſſet annos 22. Diodor. lib. 21.

Leophora via, quæ *Memnonia* etiam dicebatur, à *Memnone* nempe, qui eam ſtravit, circa Suſam Perſidis urb. Diod. lib. 2.

Leopoldus, Auſtriæ dux, cepit Viennæ Johannem fratrem Richardi Angliæ regis. Polydor. lib. 14.

Leos, Orphei filius. Vide *Leocorion.*

Leoſthenes, nomen viri, qui cum ſponſus eſſet, & Lamiachum bellum concitaſſet, interfectus eſt.

Leoſthenium, Boſpori Thracii ſinus. Steph. *Sthenion* Gyllio.

Leoſtratus, Athenienſium Imp. an. U. C. 86.

Leotrophides, Dithyrambopœus, adeo tenuis & gracilis, ut in proverbium abierit, *Leotrophide macilentior.* Suidas. Eraſmus.

Lepaduſa, inſula Siciliæ, à patellis oſtreorum genere dicta, quaſi Patellaria.

Lepanthum, vide *Naupactus.*

Lepas, vertex rupis cujuſdam aſperæ in agro Syracuſano. *Crimiti* Fazello & Aretio.

Lepethymus, mons in Leſbo inſulâ. Plin.

Lepidotum, Ægypti urbs. Ptol.

Lepidus, fecit epitomen hiſtoricam. Steph. in Τυρία.

Lepidus, cognomen apud Rom. quo quatuor imprimis nobiles, fuere de quibus Rutilius Numatianus in Itinerario, cujus verſus illuſtrat, declaratque Lipſius ad 14 Annal. Taciti. pag. 369.

Lepinus, mons Italiæ, in quo Signia urbs, vino celebris: Columella lib. 10.

Quæ Marrucini, quæ Signia monte Lepino.

Lepontii, pop. Alpini circa Rheni ortum inter Inſubres, & Helvetios, *Rhinwalder* Scudo. Vide omnino Cluv. Germ. Ant. lib. 1. cap. 14.

Leprium, op. Peloponneſi in Elide reg. ſeu potius, teſte Cic. & Plin. in Arcadiâ, *Chiappa* Nigro. Pop. *Leprini* Ciceroni, Polybio vero *Lepreatæ.*

Lepſemandus, op. Cariæ. Steph.

Lepteacra, promunt. Indiæ, quod alii *Drepanum* vocant. Solinus. Item Ægypti-promuntorium ad ſin. Arab. Ptol. & Plin. 6. 29.

Leptines, Athenienſis, orator nobilis, qui cum liturgiarum onus ad paucos, eoſque tenuioris fortunæ redijſſe videret, potentioribus fere omnibus immunitate donatis, tulit legem, ut ſublato jure immunitatis, liturgiarum ſumptus ex æquo à ditioribus ſuppeditarentur. Quam legem oppugnat Demoſthenes eâ oratione quam adverſus Leptinem inſcripſit.

Leptis, Africæ min. (quæ *Zeugitana provincia* dicitur) duarum urbium nomen eſt. Prima Minor, quæ *Sarrana* cogno-

cognominatur à Sarranis Phœniciæ. Silius lib. 3.

Tabraca tum Tyrium vulgus, Sarranaque Leptis.

Altera trans Syrtin min. sita, juxta Ocam op. Magnæ cognomen habet. Illam Neapolin dici existimat Vadianus Melæ enarrator. Cæterum de 2 hisce urbibus vide Bochartum Geogr. pag. 526. & 527. *Leptis* nomen Punicum esse ait, לבת *labi*, quod *stationem* significat. Lucan. lib. 9.

Proxima Leptis erat, cujus statione quietâ
Exegere hyemem. ———

Lepydnus, viri nomen, cujus uxor fuit Methymna, Macarei filia. Steph. in Μάθυμνα.

Leria, vide *Leros*. Item op. Hisp. Tarrac. in regno Valentiæ, olim Hedetanorum caput, teste Beuthero, vulgò *Liria*, ut ex Clusio, & Morali refert Ortelius.

Lerina, insula maris Gallici, oræ Gall. Narbon. inter Antipolin & forum Julii adjacens, ubi Lerinense Cœnobium præclarissimum. *S. Honorato* Massonio, dicitur & *Lerinum*, & *Lerinus*.

Lerna, lacus in agro Argivo, Herculis labore notissimus, qui in eo Hydram Lernæam dicitur interemisse; vicinæ omni reg. adeo infestam, ut locum fecerit Proverbio Λίρνακαχῶν, de malis multis in unum congestis. Hinc *Lernæus*. Virg. Æn. 8.

Lernæus turbâ capitum circumsterit anguis.

Λίρνης βαθὺν λειμῶνα dixit Æschylus, unde Pind. Schol. ἀγὼ Λίρνα κῆ μὲν τινας κρήνη, κῆ δὲ τινας λοχμώδης χωρίον. Est & flu. ejusdem nominis, opidum item Laconicæ mediter. *Phonea* Sophiano. Nigro autem *Petrina* dicitur.

Leros, quæ & *Leria*, insf. in Icario mari. Strabo lib. 14. Pop. *Lerii*, qui olim corruptissimis moribus fuisse perhibentur. Hinc illud Phocyllidis Λέριοι κακοὶ, ἀχ ὁμῶς, οὐδὲ ἅπ, ἀλλὰ δὲ πλὴν Πατροκλέος. *Lerii mali, non quidem unus, alter vero minimè, sed universi, excepto Patrocle.*

Lertosa, Hisp. urbs, Δερτωσα. Ptol. & Straboni, hodie *Tortosa* dicitur.

Lesa, Sardiniæ urbs.

Lesbos, insf. maris Ægæi, ante Assum promunt. Troadis. *Lesbia* Plauto in Mercatore, *Metelin* hodie. Olim universæ Troadis imperium obtinuit. Ambitus ejus stadiorum 100. supra 1000. à Boreâ in Aust. protensa, quingenta sexaginta stadia longitudinis habens; feraci agro, & multâ materiâ ad classes conficiendas idonea. Sic dicta à primariâ urbe, quæ in eâ potentissima fuit, sive à *Lesbo* Japeti filio, qui in eam insulam navigavit. Ut autem eruatur Lesbi etymon, sciendum est veteres meminisse septem majorum insularum in mari mediterraneo. In quarum dimensione, quamvis parum sibi constent, tamen in eo conveniunt, quòd Lesbon semper censent septimo loco, Scylax, scilicet Alexius Comicus apud Eustathium, Author lib. de Mundo cap. 3. ubi de majoribus insulis; Apuleius, Timæus apud Strabonem l. 14. Diod. Sic. lib. 5. Inde suspicatur Bochartus Lesbum insulam *Esbuith* & contractè *Esbu*, i. e. *septima*, dictam esse à Phœnicibus, voce deflexâ ex Ebræâ השבעית *hassebiith*. Ex quo factum, ut præfixo Lamed לחשבוע *Lesbus* diceretur urbs insulæ metropolis, i. e. *ad septimam*, supple *insulam*. Quâ nominum formâ nihil frequentius apud Pœnos, sic *Ad septem aras*, *Ad septem fratres*, &c.

Λεσβὶς δυμιχέσιο, Dionys. vers. 537. Hinc *Lesbius*, ut *Lesbia vina*, Horat. Epod. 9. Item *Lesbous*, ut *Lesbium barbiton* apud eundem, Carm. 1. 1. A Lesbiis ortum est adagium apud Arist. lib. 5. Moral. quod est *Lesbia regula*, cum ratio ad factum, non factum ad rationem, vel lex ad mores, non mores ad legem accommodantur. Lesbii inter alias turpitudinis notas, hanc contraxerunt, quod fellationis, & irrumationis primi authores feruntur; unde Græce Λεσβιάζειν apud Aristoph. pro *polluere*. Divinandi tamen arte pollebant: quapropter apud Plut. hoc adagium legitur *Lesbius Prylis*, nam Prylis Mercurii fil. fuisse traditur divinandi peritissimus. Lesbii etiam cantores celebres fuisse dicuntur, qui accersiti Lacedæmonem, cives tumultuantes suavitate cantûs ad concordiam revocabant: Unde ortum proverbium apud Suidam, & Zenod. *Post Lesbium cantorem*, cum aliquem non primas, sed secundas tenere debere significamus. Soli fertilitate, & vini generositate inter alia præstans insula, nec non puellarum formositate.

Lesem, urbs in tribu Aser, in possessione vero Dan. Jos. 19. quæ & *Lais*, & *Dan* dicitur. Hæc ea putatur à plerisque quæ tandem à Philippo Tetrarcho, senioris Herodis filio, in honorem Tiberii Cæsaris *Philippi* appellata. *Bellina* vulgò.

Lessa, vicus Argiæ. Pausan.

Lestorum regio, Λῃστῶν χώρα, i. e. *piratarum regio*. Ptol. Regio Indiæ extra Gangem, cujus incolæ sylvestres esse dicuntur, & in specubus habitare. Ferunt in eâ corvos esse albos, & psittacos, hodie regnum *Pegu* dicitur.

Lesyrus, fluvius Iberiæ. Steph. in Τοψ.

Letandros, Ægæi maris insf. Plin.

Letanum, urbs Propontidis ab Athenienses condita. Diodorus.

Lete, urbs Macedoniæ, à Latonæ templo in vicinià.

Lethæus, flu. geminus: unus Lydiæ, Magnesiam urb. alluens, & Pactya monte erumpens, in Mæandrumque per agrum Magnesianum descendens. *Fiume di Mangresia* vulgò; alter in Macedoniâ, Triccam urb. attingens, apud quem Æsculapium natum ferunt. Est & *Lethæus* apud Solinum flu. Cretæ Gortynam urb. præterfluens, *Letor* hodie.

Lethe, flu inferorum apud poetas, cujus aquam, si quis gustasset, omnium statim præteritorum oblivisci eum voluerunt, ἀπὸ τῦ λήθης, h. e. ab *oblivione* sic dictus. Constat autem revera *Lethen* seu *Lethonem* in Africa amnem esse, circa extremum Syrtium cornu, Berenicen urb. alluentem, verum quoniam terræ hiatu absorptus, & occulto meatu per aliquot lapsus millia, circa Berenicen magna aquarum copia erumpit, persuasum fuit accolis, ab inferis eum emergere. Lucan. lib. 9.

Quam juxta Lethes tacitus prælabitur amnis,
Infernis, ut fama trahens oblivia venis.

Ubi *Lethon* legendum ex optimo suo codice monet Vossius ad Melam. lib. 1. cap. 8.

Lethes, flu. Hisp. geminus; unus Hisp. Tarracon. per fines Bracarum fluens, qui & *Limæa*, vulgò *Lima*. Alter Hisp. Bæt. per Vandalitiam fluens, ac in mare apud portum Mnestheï exiens, vulgò *Guadelete*. De priore Sil. l. 1.

Quique super Gravios, lucentes volvit arenas,
Infernæ populis referens oblivia Lethes.

Ubi alii *Grovios*. Super hoc nomine reconditè scripsit Is. Casaubonus, Strabonis Commentator in lib. 3. Liv. lib. 55. *Cum fluvium Oblivionem transire nollent.*

Lethon, Africæ flu. in Cyrenaicâ reg. Plin.

Leti, Gallica gens, apud quos Magnentium Imp. vixisse scribit Zosimus.

Letini, pop. Siciliæ. Cic. in Verrem. *Jetini* Ferrario.

Letoa, Libyci maris insf. prope Cretam. Ptol.

Letæus, Alexandriæ vicus. Steph.

Letrini, Elidis op. Pausan.

Letus, Liguriæ mons. Liv. & Val. Max. *Alpi del Pelegrino* Leandro.

Letuspolis, Ægypti urbs & Nomus, Ptol. Steph.

Levaci, pop. Belgii, Nerviorum clientes, quorum op. *Leew*, quasi Levacum in Brabantiâ, à Lovanio 4 leuc. in ort. Licèt Marlianus ipsos Lovanienses interpretetur.

Levana, Dea quæ pueris præeat de terrâ levandis. S. Augustinus.

Leuca, Salentinorum urbs, apud Japygium promuntorium. Lucan. lib. 5.

Antiquusq; Taras secretaq; litora Leucæ.

Item op. Joniæ. Mela. Insula item Cretica contra Cydoniam. Plin. Insula Indiæ intra Gangem. Ptol. Et Argivorum op. Polybio.

Leuca ore, Ptol. i. e. *Albi montes*, in Cretâ sunt, teste Plinio, *Madara*, & *Spachia* Bellonio.

Leucarum, Camdeno *Loghor*, op. Albionis in Walliæ orâ meridionali. Anton.

Leucas, & *Leucadia* Plin. & Mel. *Leucate* Virg. *Leucates* Straboni, *Neritis* etiam Plin. 5. 1. insula maris Ionii, oræ Epiri occiduæ adeo vicina, ut continenti juncta videatur, (cum urbe cognomine, quæ *Neritos* Strab. *Neritum* Plin.) media inter Acroceraunia, & Peloponnesum 87 m. p. ab Actio 30 in merid. cujus urbs caput erat

Acarnaniæ,

Acarnaniæ, teſte Livio. *S. Maura* hodiè dicitur, ſedes præfecti Turcarum, mons vero & promunt. *Leucata*, & *Leucates*. Ovid. Met. 15.

Leucada continuam veteres habuere coloni,
Nunc freta circumeunt. ———

Lucanus iib. 4.

Ductor erat cunctis audax Antonius armis,
Jam tum civili meditatus Leucada bello.

Juven. Sat. 8. —— *Quantum non Leucade, quantum*
Theſſaliæ campis Antonius abſtulit.

Statius Thebaidos lib. 4.

——— *Sic Ambracii per litora pontî*
Nauticus in remis juvenum monſtrante magiſtro
Fit ſonus, inque vicem contra percuſſa reclamat
Terra, ſalutatus cum Leucada pandit Apollo.

Item *Leucas* civitas Phœniciæ. Steph.

Leucaſia, inſula Tyrrheni maris. Vide *Leucoſia*.

Leucaſius, vicus eſt in Arcadiâ. Pauſan.

Leucaſpis, unus ex comitibus Æneæ, natione Lycius, una cum Oronte in Tyrrheno mari tempeſtate ſubmerſus. Virg. Æn. 6. Item Libyæ Nomi portus. Ptol.

Leucates, promunt. Acarnaniæ. Virgil. 3.

Mox & Leucatæ nimboſa cacumina montis,
Et formidatus nautis aperitur Apollo.

Idem Æn. 8. —*Totumque inſtructo Marte videres*
Fervere Leucaten. ———

Leuce, inſ. Ponti exigua, Boryſthenis oſtio objecta. Vide *Achillea*.

Leuci, Gall. Belg. pop. Treviris & Mediomatricibus finitimi, jaculandi peritiſſimi. Lucan. lib. 1.

Optimus excuſſo Leucus Rhemuſque lacerto.

Hodiè *Tullenſes*, quorum civitas *Toul* vulgò dicitur. Item *Leuci*, Peloponneſi pop. Livio.

Leuciana, Hiſp. urbs, inter Emeritam, & Toletum. Anton.

Leucimna, Corcyræ inſ. promunt. *Capo Biancho*. Soph.

Leucippides, filiæ Leucippi à Caſtore & Polluce raptæ, Phœbe, & Elaira, ex Aphidnis civitate Laconicâ.

Leucippus, Philoſophus, qui omnia pleno & inani conſtare dixit. Cic. Tuſc. Qu. lib. 4. Dogma hoc plenius explicat Laertius, & qui eum exſcripſit Heſychius Illuſtris. De eo ſic Galenus, ſive Ætius περὶ φιλοσόφων ἱστορίας. Τοῦτο δὲ Λεύκιππος Ἀβδηρίτης ἀκούσας, τὴν τῶν ἀτόμων φύσιν ἐπανεύρηκε πρῶτος. Clementi Alexandrino in Propemptico dicitur *Mileſius*, ac poſſuiſſe ἀρχὰς, τὸ πλῆρες, καὶ τὸ κενόν. De eodem ita Epiphanius. Λεύκιππος ὁ Μιλήσιος, καὶ δύο τινας Ἐλεάτης καὶ ἕτερα ἱστορικὰ ὑπάρχοντα. Lactant. lib. 3. Inſtit. *Ubi ſunt, aut unde iſta corpuſcula? cur illa nemo, præter unum Leucippum ſomniavit? à quo Democritus eruditus hæreditatem ſtultitiæ reliquit Epicuro.* Item 8. Sicyoniorum rex, reg. an. 53.

Leuco, Boſpori rex, an. U. C. 360.

Leucobibia, & Lat. recent. *Loquabria*, regio Scotiæ occidua contra Ebudas inſulas. Male vero Ortelius citat Ptol. ille enim *Levopibiam* habet. Vide *Lucopibia*.

Leucogæus collis, & *Leucogæi fontes*, locus Campaniæ inter Neapolim & Puteolos, *La Lumera*, teſte Sanſelicio. Hic alica plurima & ſulphur. Plin. 18. 11. & 35. 15. Fontes prædicti firmitatem dentibus, oculis claritatem, & vulneribus ſanitatem afferunt, teſte eodem Plin. 31. 2.

Leucogæus quoque *Leuce acte* Ptol. locus Marmaricæ in orâ litorali inter Paratoniam, & Alexandriam. *Riva bianca* Moletio.

Leucola, portus Cypri apud Strab. ubi Gagates lapis, teſte Plinio, reperitur.

Leucolithi, pop. Lycaoniæ. Plin.

Leucolla, promunt. Pamphyliæ cum inſ. & op. cognomine, inter Pergen, & Eurymedontis flu. oſtia, ultra Chelidonias.

Leucon, Africæ urbs circa Cyrenem. Herodot.

Leucon, rex Ponti, à fratre Oxylocho necatus, quòd cum ejus uxore adulterii & inceſtûs conſuetudinem habuit. Ovid. in Ibin.

Aut pia, te caſo dicatur adultera; ſicut,
Qua cecidit Leucon vindice, dicta pia eſt.

Leuconis, lacus Bœotiæ, qui aliàs *Copais*.

Leuconius, fons in Arcadiâ. Pauſan.

Leuconon, Pannoniæ urbs. Anton.

Leucopetra, prom. Brutiorum ultra Rhegium. Item mons Aſiæ Polybio, qui Parthiam diſtinguit ab Hyrcaniâ. Locus item circa Arabiam. Plin.

Leucophrus, Dianæ fanum & ſtagnum inter Tralles, & Meandrum flu. in Lydiâ. Xenoph.

Leucophyra, Antiochidis tribus gens. Heſych.

Leucopolichna, urbs Sarmatiæ, Rutheniæ, ſive Ruſſiæ metropolis. *Lemburus*, quæ & *Leopolis*.

Leucopolis, urbs Cariæ marit. ad ſinum Doridis reg. Plin. 5. 29. *Æſchecher* Leunclavio.

Leucoſia, inſ. maris Tyrrheni contra ſinum Pæſtanum, ſic dicta ab Æneæ conſobrinâ ibi ſepulta, in orâ Lucaniæ, teſte Feſto, ſed ut Plinius vult, ab una Sirenum ibi ſubmerſa, & ſepulta. Ovid. Met. 15.

Leucoſiamque petit, tepidique roſaria Pæſti.

Item urbs totius Cypri primaria, quæ & *Nicoſia*. Quin & Samothracia *Leucoſia* prius eſt appellata, ut inquit Ariſtot. de Repub.

Leucoſyria, Cappadociæ pars, circa oſtia Thermodontis fluvii. *Leucoſyrorum cubitus*. Cappadociæ locus. Ptol. hodie *Lyrus*.

Leucoſyrus, Ciliciæ flu. *Pyramus* poſtea dictus, Steph.

Leucothea, inſ. maris Tyrrheni, apud Capreas, & promunt. Minervæ, teſte Plinio. Item fons Sami inſulæ. Idem. Et Arabiæ, & Ægypti urbs. Idem.

Leucothea, uxor Athamantis, vide *Ino*, & *Athamas*. Propert. 2. 28.

Ino etiam primâ terris ætate vagata eſt,
Hanc miſer implorat navita Leucothoen:

Ovid. Met. 4.

Leucotheaque Deum cum matre Palæmona dixit.

Et Faſtorum 6.

Leucothoe Græiis, Matuta vocabere noſtris.

Cic. 1. Tuſc. Qu. *Quid? Ino Cadmi filia, nomine Leucothea nominata eſt à Græcis, Matuta habetur à noſtris.* Vet. Gloſſ. *Albunea*, Λευκοθέα. Fabula eſt apud Apollodor. lib. 3. Hom. Iliad. 6. Pauſan. Atticis, Corinthiacis & Meſſenicis.

Leucothea, Orchami Babyloniorum regis filia, cujus amore captus Apollo, in Eurynomes (ea Leucothees mater erat) figuram ſe transformavit, & tanquam ſecretò aliquid cum filia colloqui vellet, famulas, quibus comitata erat, ſecedere juſſit. Deinde priſtinæ formæ reſtitutus, profeſſus quis eſſet poſt multas blanditias, non admodum invitæ vim intulit. Quod cum reſciviſſet Clytie, quæ mutuo Apollinis amore tenebatur, zelotypiæ ſtimulis exagitata, Orchamo regi filiæ amores enunciavit, qui ut natura crudelis erat, filiam vivam deſodit. Cujus mortem ægerrimè ferens Apollo, cum vitæ eam reſtituere non potuiſſet, in virgam thuream eam commutavit. Ovid. Met. 4. Arbor autem thuriſera eadem ratione fingitur amata ab Apolline, ſeu Sole, qua Daphne, ſeu laurus, viz. quòd gaudeat locis maximè apricis, & ferat fructus ad ſalutaria remedia utiles.

Leuctra, pl. num. vicus Bœotiæ juxta Theſpias, circa quem Epaminondas Thebanus Lacedæmonios vicit, adeoque attrivit, ut poſtea imperium recuperare nequiverint. Pœna fuit ea pugna libidinum quod in eo ipſo loco duo adoleſcentes nobiles Spartani Scedaſi filias (earum autem nomina fuerunt Hippo & Miletia, vel, ut alii volunt, Theano & Euexippe) vi ſtupraviſſent, diſſectaſque in fruſta in puteum abjeciſſent. Quanquam, ſecundum alios, ipſæ vim paſſæ doloris impatientia ſibi necem conſciverunt, eoque in campo ſepultæ ſunt in quo poſtea iſta pugna fuit commiſſa, facta eſt autem an. 2 Olymp. 102. ſc. an. Mundi 3585.

Leuctrum, Laconicæ urbs in Peloponneſo ad ſinum Meſſeniacum. Ptol. *Maina* Nigro. *Iſteſia* Moletio. Plut. in Pelopidâ ad mare fuiſſe docet, Καὶ τὸ Λακωνικῆς σχοίνιον πρὸς τῇ Θαλάττῃ Λεῦκτρον ὀνομάζεται. Inter Eleutherolaconum urbes memoratur à Pauſania. Nomen illi à *Leuctris* Bœotiæ datum, quorum & colonia erat. Pelopem eam condidiſſe refert Strabo lib 8. Solinus ubi de Laconum urbibus agit, cap. 13. *Præterea aliquot urbes, inter*

inter quas Leuctra non obſcura jampridem Lacedæmoniorum fædo exitu. Ubi vehementèr errat, quod celeberrimam pugnam Levetricam, quæ pugnata ad Bœotiæ Leuctra fuit, Laconiæ Leuctris tribuit. Item *Leuctrum* Arcadiæ urbs, Pauſan. & Achaiæ, pag. 9. Strab.

Leucus, in quatuor hiſtoriarum citatur à Malcho ſive Porphyrio lib. de Vitâ Pythag.

Leucyanias, Peloponneſi flu. in Alpheum erumpens. Pauſan.

Leuga, Africæ provinciâ. Æthicus.

Leugaſa, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Levi, pop. Liguriæ. Lege *Lævi*. Plin.

Levi, tertius fil. Jacob ex Leâ uxore, Gen. 30. Sic vocabatur Matthæus Apoſtolus. Item pater Matthat. Luc. 3.

Leviathan, magnus priſcis marinus, Job. 41. Leviathanem vero non ſignificare *Balænum*, ut vulgò putatur, ſed *crocodilum*, fuſe probat Bochartus *ὁ μέγας* Hierozoici, part. 2. lib. 5. cap. 16.

Leuni, pop. Vindeliciæ, *Genauni* Horatio, *Naunes*, ut videtur, Plinio, quorum tractus *Glon*, ſeu *Gloneck*, teſte Aventino (cum flu. cognomine) in Bavariâ nominatur. Licèt Avent. in Gelonos ab Horat. dictos referat.

Levonæ, pop. Scandinaviæ, ſive Scandiæ, quorum regio *Bothnia* videtur, ultra Suediam in Arctos. Aliis eſt *Livonia* reg. Sarmatiæ in orâ ſinus ſeu maris Venedici.

Leupas, portus Arabiæ Fel. Plin.

Leuphana, Saxoniæ urbs. Ptol. *Hanofer* Irenico.

Leuphitorga, Æthiopiæ ſub Ægypto urbs. Ptol.

Leuſana, Pannoniæ urbs. Anton.

Leuſinium, Dalmatiæ urbs. Anton.

Leutarnia, op. Lucaniæ in M. Græciæ confin. Barrius in Calabriâ poſuit, cui hodiè *Levidonia*.

Leutychides, vir Lacedæmonius inimicus Demarati, poſt cujus fugam conſtitutus fuit Spartanorum rex. Herod. l. 6.

Lexianæ, Arab. Fel. pop. Plin.

Lexobii, *Lexovii*, Plin. *Lexubii*. Ptol. pop. Gall. Celt. in Normanniâ, ad opidum *Liſieux*.

L I.

Lia, Hebr. *Lea*, major filia Laban. Gen. 29. & uxor Jacob Patriarchæ in Ephron cum viro ſepulta.

Lianum, Sarmatiæ Europææ urbs. Ptol.

Liba, Carmaniæ inſula. Ptol. Alia in mari Indico. Idem Meſopotamiæ item op. Polyb.

Libana, Celtiberorum in Hiſp. op. Ptol.

Libanæ, urbs Syriæ. Steph.

Libanius, Sophiſta Antiochenus, floruit Juliani Imp. temporibus uſque ad Theodoſium ſeniorem. Hic Athenis audivit Diophantum philoſophum, deinde in declamationibus ſe exercuit. Conſtantinopolim profectus ibidem ludum aperuit, unde propter laſcivum in pueros amorem pulſus Nicomediam venit, indeque eandem ob cauſam rejectus, in patriam reverſus eſt; ſcripſit Declamationes, Progymnaſmata, orationes, & Epiſtolas, item opus de modis dictandi epiſtolas. Hic etiam argumenta in omnes orationes Demoſthenis edidit.

Libanotus, ventus flans inter Africum, & Notum. Plin. 2. 47.

Libanus, Hebr. *Lebanon*, mons Syriæ maximus & notiſſimus ab agro Damaſceno in Arabiæ confin. Tripolim uſque Phœnicis urbem productus, vallem longam cum Antilibano monte efficiens, cujus longitudo 187. m. p. continet. In eo Cedrus arbor ingenti copiâ naſcitur. Tac. Hiſt. 5. *Præcipuum montium Libanum erigit, mirum dictu tantos inter ardores opacum fidumq; nivibus.*

Libarna, vel *Libarnum*, Liguriæ opidum. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 81.

Libentina dea, Venus, ſeu Proſerpina. Auguſt. de Civit. D. lib. 4.

Liber Deus vini, qui & *Bacchus*, & *Dionyſius* dicitur. Multos autem fuiſſe liberos oſtendit Diod. Siculus, quorum longe celeberrimus eſt, qui ex Semele & Jove genitus fertur, quem tertium fuiſſe autumant, & Thebis Bœotiis natum, qui *liber* appellatus eſt à *liberando*, nam libertatis Deus eſt, ſive quòd Bœotiæ urbes liberas fecerit (ipſe enim ut inquit Plutarchus pro Bœotiæ libertate pugnavit) vel quia vinum curas ſolvat, & mentem ab illis liberet, ſeu quod vino uſi homines liberè loquantur. Solem quoq; Poetæ liberum vocant, quia liberè per aerem vocatur. Liber Pater emere & vendere inſtituit; ac diadema regum inſigne, ac triumphum invenit. Plin. 7. 56. Feſta ejus *liberalia* dicebantur.

Libera, Jovis & Cereris filia, quæ & *Proſerpina* dicitur. Cic. 1. De Nat. Deorum. Sed Ovidius de Ariadne loquitur Faſt. 3. uti videre eſt in his.

Audierat jam verba querentis
Liber ut à tergo forte ſecutus erat;
Occupat amplexu, lachrymaſque per oſcula ſiccat,
Et pariter cœli ſumma petamus, ait,
Tu mihi juncta toro, mihi juncta vocabula ſumes
Nam tibi mutatæ Libera nomen erit.

Mulierem quoque ſemen emittere tradit Hippocrates in lib. de geniturâ. Nemeſius lib. 1. de Naturâ hominis cap. 25. Inde etiam gentiles olim fœminæ *Liberam* coluerunt, ut B. Auguſtinus docet lib. 6. de Civit. Dei, cap. 9. *Liberum*, inquit, *à liberamento appellari volunt, quòd mares in coeundo per ejus beneficium emiſſis ſeminibus liberentur. Hoc idem dicunt in fœminis agere Liberam, quam etiam Venerem putant, quod & ipſas perhibeant ſemina emittere, & ab hoc Libero eandem virilem corporis partem in templo poni, fœmineam Liberæ.*

Liberalis Antoninus, innotuit metamorphoſeôn collectaneis. Sed narrationes iſtæ, ut philologo utiles, ita hiſtoricum nihil juvant, niſi quatenus hiſtoria ſubeſt; ut fere in fabulis ſolet. Putabat vir magnus Notis ad Suetonium de claris Rhetoribus, hunc eſſe illum Liberalem, de quo Suetonium, libro de claris Rhetoribus egiſſe, ex in dici reſiduo liquet: item de quo Hieronymus in Chronico Euſebiano ad ann. 2064. ait. *Marcus Antonius Liberalis, Latinus rhetor, graviſſimas inimicitias cum Palæmone exercet.* Hoc ſi eſt, Claudii Imper. ac fortean etiam Neronis temporibus vixerit. Sed malo credere Scaligero, qui ad eum Hieronymi locum monet, eſſe alterius Liberalis *μεταμορφοίστας* iſtas. Movet me quod hic *Antoninus*, ille *Antonius* dictus: hic Græcè ſcripſerit, neque niſi Græcos citet ſcriptores; ille Latinus fuiſſe Rhetor diſertim ab Hieronymo & Suetonio dicitur.

Liberius, 34. Rom. Epiſcopus, An. Dom. 351.

Liberius Maximus, Judææ procurator, An. Dom. 75.

Libethra, Magneſiæ fons, Muſis ſacer. Plin. 4. 9. Placet quibuſdam fuiſſe urbem in Olympo monte, torrente funditus everſam, quam jam olim oraculo prædictum eſſet, fore ut Libethrii *ὑπὸ σῦὸς* omnes interirent, quum Orphei oſſa Sol inſpexiſſet. Erant autem Orphei reliquiæ in columnâ quâdam conditæ, quæ viæ imminebat à Dio in Olympum ducenti. Quem in locum cùm ingens hominum vis conveniſſet, ut paſtorem ſuavitèr canentem audirent, evenit, ut columna everſa, Orphei oſſa nudarentur: eodemque die torrens nomine *Sys* ſupra modum auctus, Libethrios cum urbe ſubmerſerit. Cæl. Rhod. 18. 22

Libethrides, dictæ ſunt Muſæ à *Libethrâ* Magneſiæ fonte, Muſis ſacro, & poetarum carminibus celebrato. Mela lib. 2. Strabo tamen author eſt, Muſas appellatas eſſe *Libethrides*, à *Libethro* Thraciæ monte, quem poſtea Macedones tenuerunt, ſub quo & antrum fuiſſe ait, Muſis Libethridibus à Thracibus conſecratum. Virg. Eclog. 7.

——— *Nymphæ, noſter amor, Libethrides.*

Libias, Judææ urbs. Ptol. Joſeph. Ant. 14. Palæſtinæ item urbs ab Herode conſtructa. Euſeb. in Chron. aliàs *Julia* appellatur, & *Livia*.

Libiſoſa, *Libiſoca*. Ptol. op. Hiſp. Tarracon. in Caſtella nova, *Libiſona* Plinio. *Lebaxuſa* Morali.

Libiſtus, Thraciæ urbs circa Mœſiam inferiorem. Plin.

Libiſonis turris, Plin. *Biſſonis turris* Ptol. Sardiniæ op. *Proto di torre* Leandro.

Libitina, Dea apud Rom. in cujus templo locabantur, & vendebantur ea, quæ ad ſepulturam pertinebant, ita dicta à *libitu*, vel *libidinè*. Plutarchus Venerem fuiſſe putat, redditque rationem in Problematibus, quare Romani ea quæ ad pompam funebrem ſpectarent, in Veneris templo voluerunt aſſervari, ut ſc. eo ipſo humanæ fragilitatis

admoneremur, certo ſcientes exitum ab ortu non procul abeſſe, cum eadem Dea, & morientibus præſit, & vitam ingredientibus. Alii malint Proſerpinam eſſe Plutonis uxorem, quam, quòd inferorum crederetur regina, mortuis præeſſe putabant. Hinc aliquando ponitur pro ipſa morte, ſeu pro feretro, quo mortui efferuntur. Horat. Carm. 3. Odyſſ. ult.

Non omnis moriar, multaque pars mei
Vitabit Libitinam. ———

Hinc *Libitinarii* qui funeribus neceſſaria venditant.

Libo, civis Rom. qui Romæ in Comitio puteal primus extruxit, quod ideo Libonis puteal dicitur. Hor. 1. Ep. 19.

——— *Forum putealque Libonis*
Mandabo ſiccis. ———

Item alius conſul cum Fabio Chilone, an. U. C. 956.

Libocus, Hiberniæ flu. Ptol. *The bay of Slego*, teſte Camdeno.

Libona, Arabiæ urbs. Lib. Notit.

Libora, olim *Elbora*, Ptol. Hiſp. urbs in Carpetanis. *Talavera* Marianæ.

Libra, ſignum Zodiaci, quod æquinoctium facit autumnale. Virg. Geor. 1.

Libra die ſomnique pares ubi fecerit horas,
Et medium luci, atque umbræ jam dividit orbem.

Libs, ventus ab occaſu brumali flans adverſus Vulturnum, ita dictus quòd à Libyâ ſpiret, quâ ratione & *Africus* Latinis dicitur. Gel. 2. 22. Plin. 2. 47. vulgo *le Beix.*

Libunca, Hiſp. urbs, ad Narium flu. Pompon.

Liburna, urbs circa Dalmatiam. Strabo.

Liburnia, Illyridis regio ſupra intimum Adriatici ſinûs receſſum ſita, inter Iſtriam, & Dalmatiam, à *Liburno* quodam Attico ſic dicta. Steph. Hodiè *Croatia*, in ditione ducum Auſtriæ. Incolæ *Liburni*. Virg. Æn. 1.

Regna Liburnorum, & fontem ſuperare Timavi.

Item *Liburni* viatores dicti ſunt, qui ex agris juſſu magiſtratuum ſæpe vocabant cives, ſic dicti quòd ex Liburniâ fere orti eſſent. Juvenal. Sat. 4.

——— *Primus clamante Liburno,*
Currite, jam ſedit, raptâ properabat abollâ
Pegaſus, attonitæ poſitus modo villicus urbi.

Item *Liburna*, ſive *Liburnica*, genus navigii leviſſimi, velociſſimique, à *Liburnis* populis ita dicti, qui olim celeribus navibus uſi, Ionium mare, inſulaſque prædabantur. Horat. *Ibis Liburnis inter alta navium*
Amice propugnacula.

Liburnides, 60 inſulæ maris Hadriatici juxta Liburniam. Strabo.

Liburnum, vehiculi, ſive lecticæ genus fuit, ad Liburnicæ navis ſimilitudinem factum, quo principes Romi vehi ſolebant adeo mollitèr, ut interim vel dormire intus poſſent, vel legere, vel ſcribere, aut aliud quidvis commodè agere. Juvenal. Sat. 3.

——— *Turbâ cedente vehetur*
Dives, & ingenti curret ſuper ora Liburno.

Liburnus, Campaniæ mons. Polyb. Item portus Tuſcorum. Ptol.

Libya, filia Epaphi ex Caſſiopeâ, à quâ Libya tertia pars orbis nomen accepit, quam nos Africam dicimus. Ab Aſia, Nilo flu. ab Europâ, mari mediterraneo dirempta. Doctiſſimus Bochartus deducit ab Arabico *lub* quod eſt *ſitis*. Eſt enim Libya ſitis regio, teſtante Dionyſio verſ. 182.

Ἡ γὰρ διψηρή τε καὶ αὐχμώεσσα πέπυσται.

Quin & Oppianus Κυν. δ. διψάδα γαῖαν vocat, & alibi ἀνυδρήτοιον χθόνα, & rurſus πολυδίψιον αἶαν. Inde Lucanus.

Per calidas Libyæ ſitientis arenas.

Et Virg. *Hinc deſerta ſiti regio.* ———

Inde *Libys* homo, & *Libyſſa* mulier, & *Libyſtis*. Unde Virg.

——— *Et pelle Libyſtidis urſæ.*

Inde *Libycus*, ut *mare Libycum*. Inde etiam *Libyſticus*, *Libyſtinus*, & *Libyſtæus*. Steph.

Libyſſa, Bithyniæ flu. Appianus, item urbs ejuſdem. Ptol. Hannibalis interitu nota. Vulgò *Polmen*. Aliis *Gebiſe*, vel *Lebiſe*. Steph. eſt caſtellum Bithyniæ maritimum.

Libyſſus, locus urb. Romæ, qui deinde Argæus, poſtea vicus Tuſcus dictus fuit. Fab. Pictor.

Libyſtini, pop. Colchis vicini. Steph. *Libyſtinus* autem dictus eſt Apollo ab his qui Pachynum Siciliæ promuntorium incolebant, eo quòd immiſſâ Libycis, h. e. hoſtibus Carthaginienſibus peſte, penè cuncti ſubitâ morte perierint.

Licatii, Vindeliciæ pop. Ptol. Strab. Plinio *Licates*. *Lechrainer* hodiè Schudo & Aventino, quos petulantiſſimos Vindelicorum vocant.

Licha, civitas videtur circa Lyciam. Thucyd.

Lichæ, aræ & columnæ ſunt in Æthiopiâ ſub Ægypto. Strabo.

Lichas, puer Herculis, per quem Dejanira viro ſuo in Oetâ monte ſacrificaturo, veſtem miſit ſanguine Nelli Centauri infectam; quam cum ille induiſſet, ſerpente jam per corpus veneno, doloris magnitudine in furorem verſus, Lichan pernicioſi muneris latorem capillis arripuit, & in ſubjectum mare præcipitavit, quem poetæ fabulantur in ſaxum ſui nominis fuiſſe mutatum, quod à nautis in mari Eubœo oſtenditur. Ovid. Met. 9.

Nunc quoque in Euboico ſcopulus brevis emicat altè
Gurgite, & humanæ ſervat veſtigia formæ.
Quem quaſi ſenſurum, nautæ calcare verentur,
Appellantque Lichan. ———

Inde *Lichades* 3 inſulæ in mari Euboico. Strab. lib. 9.

Licheni, Arab. Fel. Populi. Plin.

Lichindus, urbs Siciliæ. Steph.

Lichos, Phœniciæ flu. Pomponius.

Licinianus, poeta Martiali æqualis, & vicinus.

Licinius, Orientis Imperator, Chriſtianorum hoſtis, à Conſtantino Cæſare tandem interfectus. Hiſt. Eccleſ.

Licinius Menenius, Trib. Mil. an. U. C. 307.

Licinius Mutianus, Syriæ Prætor, An. Dom. 66.

Licinius Sura 2. Coſ. cum Soſſio Senecione an. U. C. 854.

Licinius Stolo, Trib. Plebis cum L. Sextio, à plebe factus, poſtquam ſolitudo magiſtratuum tenuit civitatem quinquennio, legem tulit ne quis plus quam quinquaginta agri jugera poſſideret, quâ lege ipſe damnatus eſt. Liv.

Licinius Valerianus & Gallienus Imp. an. U. C. 1006. Ambo ob diſſidium obortum inter Gallienum & Aureolum apud Mediolanum, interfecti ſunt. Oroſius 2. 21.

Lecneni, Corſicæ inſ. pop. Ptol.

Lide, Cariæ mons. Herodot.

Liebris, urbs Phœnicum. Steph.

Liga, inſ. maris Britannici, *Ligon* Camdeno.

Liganira, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Ligarius, nobilis Romanus, quem defendit Cicero oratione eâ, quæ *Pro Qu. Ligario* inſcribitur.

Ligaunia, Gall. Narbon. pop. Plin.

Ligea, Λιγέα Gr. nympha, Nerei & Doridis filia, à cantûs ſuavitate dicta. Virg. Georg. 4.

Liger, ſive *Ligeris*, nobilis Celtarum flu. qui in Arvernorum finibus oriens, Heduoſque à Biturigibus dividens, non procul à Pictonibus in Oceanum Britannicum influit. Vulgò *Loire*. Tibullus 1. 7.

Teſtis Arar, Rhodanuſque celer, magnuſque Garumna,
Carnuti & fluvii carula lympha Liger.

Liger, Rutuli cujuſdam nomen, fratris Lucagi, quem Æneas Turni auſpicia ſequentem interfecit. Virg. Æn. 10.

Ligii, populi Germ. quorum regio hodiè Sleſia, inter Luſatiam ad occident. & Poloniam ad ort.

Ligir, flu. Bœotiæ juxta Plateas urbem fluens. Steph. *Beçhir* Nigro.

Liguria, Italiæ regio gemina: Una litorea, quæ vulgò *La Riviera de Genova* nominatur, inter oſtia Vari ad occid. & Macræ od ort. inter Gall. Narbonenſem & Hetruriam ſupra 200 m. p. extenſa, cujus caput eſt Genua, inter mont. Apenninum & mare Liguſticum perſtricta: Altera vero Mediterranea, Galliæ Ciſalpinæ non modica portio, inter Apenninum mont. ad meridiem, & ort. Alpes maritimas & Cottias ad occaſ. Padumque flu. ad bor. & ort. comprehenſa, in quâ mons Ferratus ducatus, magna pars principatus Pedemontani, parſque ducatus Mediolanenſ. continetur. Pop. *Ligures*. Virg. Georg. 2.

Aſſuetumque malo Ligurem, Volſoſque veruto.

Id eſt, εἰθισμένον τῇ κακοπαθείᾳ, aut εἰθισμένον κακοπαθεῖν, vel κακοπαθῶς ζῆν, ita explicat H. Steph. Schediaſm. 1. 6.

Nam

Nam hæc gens laboribus bellorum aſſueta. Niſi quis ſententiam torqueat, ut volunt aliqui, ad gentis hujus κακίαν, & malos ac vitioſos mores. Nam credibile hoc ex odio, quod vel vitio gentis, vel privatâ aliquâ offenſâ in Ligures habuit Virgilius, ut apparet ex illo Æn. 11.

Vane Liger, fruſtraq; animis elate ſuperbis,
Nequicquam patrias tentaſti lubricus artes.

Sed rectè monet Germanus hunc cavillum non ſatis aptum laudibus Italiæ. Hinc *Liguſticus*, ut *mare Liguſticum*. Et Juven. Sat. 3.

Nam ſi procubuit qui ſaxa Liguſtica portat.

Ligyes, Aſiæ pop. qui cum Xerxe contra Græcos militarunt Herod. lib. 7. urbs eorum *Ligyſtina*. Steph.

Ligyrgum, Arcadiæ mons. Polyb.

Ligyſtides, inſulæ quæ & *Stoechades*.

Ligyſtus, Phaethontis fil. à quo *Liguria* dicta. Fab. Pictor.

Lilæa, urbs Phocidis. Steph. Ferrario *Lellen* ex tab. recent, op. Achaiæ in Doride reg. apud fontes Cephiſi flu. Stat. Theb. 7.

Coryciumque nemus propellentemque Lilæam
Cephiſi glaciale caput.

Lilium, Λίλιον Arriano, emporium circa Pontum.

Lilybæum, & Λιλύβη Dionyſio promunturium Siciliæ, cum urbe ejuſdem nominis, Libyam ſpectans. Punicè לוב Lelub, h e. *ad Libyam*, vel ללובאי *Lelubae*, *ad Libes*, quia ad Libyam, & Libes erat obverſum. Bochartus. Hinc *Lilybæius*. Virg. Æn. 3.

Et vada dura lego ſaxis Lilybæia cæcis.

Lege *Lilybeia*.

Limæa, Luſitaniæ flu. Strabo, quem *Lethen* vocat Sil. lib. 1.

Limenia, Cypri civitas. Strabo.

Limenia, Venus ſic dicta, cui apud Hermionios, virgines ante nuptias, & ſiqua vidua ad maritum rurſus accederet, ſacra faciebant.

Limenius, conſul cum Catulino Philonio an. U.C. 1102.

Limenotis, Cherſoneſus Celtica. Steph.

Limentinus, putabatur Deus, qui *liminibus* præerat.

Limia, flu. Hiſp. vde *Limæa*.

Limici, Hiſp. Tarrac. pop. Ptol.

Liminium, op. inter Emeritam, & Cæſarauguſtam. Anton.

Limiſaleum, urbs Germ. nunc in regno Polonico, Ptol. vulgò *Gueſna*.

Limnæ, locus in Arce Athenarum, templum habens Dionyſio ſacrum, à Theſeo rege extructum: quo in loco veruſtiora Bacchanalia peragebantur die 12 menſis Antheſterionis, qui noſtro fere Novembri reſpondet. Ariſtoph in Ranis, & Thucyd. lib. 2. Item Thraciæ Cherſoneſi urbs. Strabo.

Limnatis, Diana dicitur Pauſaniæ in Meſſenicis Achaicis, & Arcadicis paſſim, à *Limnis* opido in confiniis Lacedæmoniorum, & Meſſeniorum, in Laconicis ejuſdem Λιμνάτιδος male pro Λιμνάτιδος. Idem in Corinthiacis Ἀρτέμιδος Λιμναίας memnit. Certe apud Lacedæmonios cultam fuiſſe *Limnatim* Dianam ex Tacito diſcimus Annal. 4. ubi perperam etiam *Limeneditis Dianæ* pro *Limneitidis*, vel *Limnatidis* dicitur. Λιμνάτιν etiam Dianam à piſcatoribus cultam, ut à venatoribus Ἀγροτέραν, teſtis eſt Artemidorus lib. 2. Vide Meurſium in Miſcell. Laconicis lib. 1. cap 2.

Limniades, ſtagnorum nymphæ apud Ethnicos. Λίμνη enim *ſtagnum* ſignificat. Vide Nat. Com. 5. 12.

Limnus, inſula maris Britannici, inter Cambriam, & Hiberniam. Ptol. hodiè *Ramſey* Camdeno.

Limnuthalaſſa, inſ. Hiſpaniæ adjacens, inter Carthaginem & Sucronem, non procul à Diano. Strabo lib. 4.

Limon, locus Campaniæ, inter Neapolin & Puteolos. Stat. 3. Sylv. Carm. 1.

Et placidus Limon, numenq; Euplœa carinis.

Limone, urbs Perrhæbica. Steph. in Ἡλώνη.

Limoniades, Nymphæ florum, & pratorum, quas aliquando mori, ac deficere dixit Ariſtot. ſicut Panes ac Fauni.

Limonius mons, mons Walliæ, *Plimlimon* Camdeno.

Limonum, Pictonum op. in Galliâ. Ptol. vulgò *Limon*.

Limovici, vide *Lemovices*.

Limuſa, Pannoniæ inſer. urbs. Anton. *Munſburg* Lazio.

Limyra urbs Lyciæ, à *Limyro* fluvio. Steph.

Limyrica, regio Indiæ intra Gangem. Ptol.

Lincaſii, Gall. Narb. gens circa Æduos. Strabo.

Lindavium, ſeu *Lindoia*, vulgò *Landaw*, urbs liberæ, & pulchra Sueviæ ad lacum Brigantinum. Vide Munſterum.

Lindisfarna, inſ. Albionis, oræ Northumbriæ ad oſtia Tuedæ flu. adjacens, cum urbe cognomine olim epiſcopalis, cujus ſedes Dunelmum tranſlata eſt, olim *Halig Eiland*, nunc *Holy Iſland* dicitur.

Lindonium, urbs Britanniæ in Anglià. Steph. vide *Londinum*.

Lindum, urbs Angliæ epiſcopalis, *Lincoln* vulgò, Latinis *Lindocolnia*, & poſtea per ſyncopen *Lincolnia*.

Lindus, Rhodi inſulæ opidum. Ptol. *Lind* Sophiano.

Lingones, pop. Gall. Belg. ad ortum Matronæ flu. Heduis, Sequanis, & Leucis vicini, qui etiam hodie *Langres* vocantur Luc. lib. 1.

Pugnaces piciis cohibebant Lingonas armis.

Hinc *Lingonicus*, ut *Bardocuculius Lingonicus* apud Martialem pro veſtimenti viliſſimi genere, quod Lingonibus præcipue erat in uſu.

Lingus, caſtellum Caſſandreorum. Steph.

Liniennus, vulgò *Rother* flu. Albionis, juxta *Rhie* op. ad meridiem in Oceanum Britan. exiens.

Linitima, Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plin.

Linon, parva reg. Helleſpontiæ, incolæ *Linuſii*. Steph. ex Strab. lib. 13.

Linterna palus, Silio in Campaniâ eſt. Ejus meminit Statius Sylv. 4 3.

Et Linterna palus, pigerque Savo.

Linternum, Campaniæ vicus, inter Vulturnum & Cumas. Ubi Scipio Africanus invidiæ cedens obiit & ſepultus eſt. Plin. & Liv. *Liternum*, & ſic rectè ſcribi monet Cluver. Quamvis plerique Latini auctores inſerto N *Linternum* habent, quaſi à *Lintribus* deductum. Ovidius Mutationum ultimo.

Hinc calidi fontes lentiſciferumque tenetur
Linternum. Sil. lib. 8.
——— *Stagniſque paluſtre*
Linternum.

Λιτέρνιον Ptolemæo. Λίτερνον Straboni & Appiano.

Linum, promunt. Brutiorum in Calabriâ citer. teſte Barrio, *capo di Verre* hodie.

Linus, fons Arcadiæ, fœminis bibentibus ex eo abortum prohibens. Plin.

Linus, auditor & comes Pauli Apoſtoli. 2 Tim. 4. Primus poſt Petrum Eccleſiæ Romanæ Epiſcopus fuiſſe dicitur, An. Dom. 70. Euſeb. 5. 6. Irinæus. 3. 3. Sub hujus nomine duo circumferuntur libri ad Eccleſias orientales, qui acta continent Paſſionis Petri & Pauli, ſed libri illi commentii ſunt, & multos continent errores. Vide Bellarm. De ſcript. Eccleſ. & lib. 1. De Rom. Pont. cap. 9. Baronium ad an. 69. Poſſevin. in apparatu ſacro. Voce *Linus*.

Linus, filius Apollinis ex Pſamathe Crotopi Argivorum regis filiâ; Cum enim Apollo, occiſo Pythone ſerpente, ad Crotopum veniſſet, ab eo hoſpitio ſuſceptus, clam cum Pſamathe ejus filiâ concubuit, quæ ex eo compreſſu gravida effecta, expletis legitimis menſibus, puerum peperit, quem *Linum* appellant. Hunc, cum patris indignationem metuens inter virgulta occultaſſet, canes inde extractum dilacerarunt.

Linus, Apollinis, & Terpſichores filius, Muſicæ peritiſſimus, Thamyræ, Herculis & Orphei præceptor. Virg. Ecl. 4.

Non me carminibus vincet nec Thracius Orpheus,
Nec Linus, huic mater quamvis, atq; huic pater adſit,
Orphei Calliopea, Lino formoſus Apollo.

Hunc ab Hercule occiſum ferunt, impactâ in caput citharâ, quod ipſum ruſticiùs canentem irrideret. Pauſan. lib. 9. Mart. 9. 88.

Ipſe meum flevi, dixit Apollo, Linum.

Linus, Oechalienſis citatur Stephano in Οἰχαλίᾳ.

Linx, flu & urbs Mauritaniæ, vide *Lixus*.

Lipara, inſula una ex Æoliis, ita dicta à *Liparo* rege, Auſonis filio, cui ſucceſſit Æolus, cum antea *Meligunis* vocaretur. Plin. 3. 9. Aliqui ſic dictam volunt, quaſi *pinguem*, ita enim λιπαρὴ ſonat. Atqui hæc inſula ſolum habet ſterile, & infœcundum. Hinc Cic. Verrina 3. *Emit agri Liparenſis miſeri, atque jejuni decimas* Et paulo poſt de civitate Liparenſi, *Hæc tam parva civitas*, &c. *in inſulâ incultâ, tenuique poſita*. Aliud comminiſcitur Callimachi Schol. quod haud facile capias. Λέγεται δ' ὅτι σίδηρος διάφορος θέντες ἐν αὐτῇ ναῦται, ἔπειθεν ἐυρήκασιν αὐτὰ ἐν τῇ ἀναδόσει τῷ τυρῥηνικῷ πελάγει: ἢ διὰ τοῦτο ἐκλήθη ἡ νῆσος Λιπάρα, διὰ τὸ αὐτὰ διάφορα ὄντα ἓν γένεσθαι, h. e. *aiunt cum ferreas maſſas plurimas in eâ nautæ poſuiſſent, illas mane reperiſſe excoctas ex ignis eruptione. Quocirca inſula Lipara dicta eſt, quia hæ maſſæ, cum diverſæeſſent, in unam coaluerunt*. Hæc ille in Dianæ hymnum, quibus nihil abſurdius fingi potuit, cum Græcè λιπαρὸς nihil minus ſonet, quam quòd è diverſis maſſis in unum coaluit. Aſſerit itaque Bochartus nomen eſſe deflexum ex Phœnicio *Nibarat* vel *Nibras*, quod Arabicè eſt *lampas*, ſeu *lucerna*, *tæda*, *fax*; Inde *Liparæ*, vel *Liparis* nomen Punicum, quia facis inſtar noctu lucebat. Ariſtot. in Mirand. Καὶ τὸ ἐν τῇ Λιπάρᾳ δὲ πῦρ φανερὸν ἦν ἐλαχίστης, ἀ μὴ ἡμέρας, ἀλλὰ νυκτὸς μόνον καιόμ. Theoc. Idyll. 2. ——— Ἕρως δ' ἀεκὰς ἐς Λιπαραίαν

Πολλάκις Ἀφροδίτᾳ σίλας φολιερήτεσιν αἰθέ.

Silius lib. 14.

Nam Lipare vaſtis ſubtus depaſta caminis,
Sulphureum vomet exeſo de vertice fumum.

Ex *Nibras* autem vel *Nibaras* Græci fecere *Liparas*, ut mollirent vocem barbaram & ad ſuæ linguæ typum effingerent. Item *Lipara* Cappadociæ pars, *Licandus* Curopalati.

Liparis, Ciliciæ flu. Κατὰ τὸν λιπαρὸν, quoniam teſte Vitruvio 8. 3. natantes in hoc fluvio, aut ſe lavantes, non aliter unguntur ab ipſa aqua, quam ſi oleo, aut adipe lavarentur.

Lipaxus, urbs Thraciæ. Steph.

Liſſia, literarum ſtudiis, & mercatura celebre Miſniæ op. vulgò *Leipzick*.

Liquentia, flu. Gall. Ciſalpinæ, ſeu Venetiæ poſt Tarviſinum agrum. Oritur in Opiterginis, & in mare Hadriaticum cadit. Virg. Æn. 9.

Quales aeriæ Liquentia flumina circum.

Ubi participium videtur, non loci nomen. Vide Erythræum.

Liria, flu. Gall. Narb. apud mont. Peſſulanum decurrens, ſeque in ſtagna Volcarum exonerans, teſte Dalechampio. Vulgò *Le Lez*.

Lirimiris, op. Saxoniæ Hamburgo proximum. *Mulheym* Villanovano

Liriope, nympha marina, Oceani & Tethyos filia, ex quâ Cephiſſus amnis Narciſſum puerum formoſiſſimum ſuſcepit Ovid. Met. 3.

Prima fide vociſque ratæ tentamina ſumpſit
Cærula Liriope; quam quondam flumine curvo
Implicuit, clauſæque ſuis Cephiſos in undis
Vim tulit, enixa eſt utero pulcherrima pleno
Infantem, Nymphis jam tunc qui poſſet amari,
Narciſſumq; vocat. ———

Liris, fluvius Campaniæ, Minturnas præterfluens. Vulgò *Gariliano* vel *Gariglia*. Horat. Carm. 3. Od. 17.

——— *Innantem Maricæ*
Litoribus tenuiſſe Lirim.

Lucan. lib. 2.

Sarnus, & umbroſæ Liris per regna Maricæ.

Mart. 13. 8c.

Cæruleus nos Liris amat, quem ſylva Maricæ, &c.

Silenti curſu labi hoc flumen teſtantur Horatius & Silius. Hic lib. 1. Od. 31. ——— *Quæ Liris quietâ*
Mordet aquâ taciturnus amnis.

Ille lib. 8. ——— *Lirim*
Sulphureum, tacitiſque vadis ad litora lapſum.

Lirnytta, urbs Pamphyliæ. Steph.

Liſbona, florentiſſimum Portugalliæ emporium, & regni caput. Vide *Olliſſippo*.

Liſboum, locus Germaniæ in Franconiâ ad Mœnum flu. qui *Erlenbrunnen* B. Rhenano.

Libdias, Megalopolitanorum dux, an. U. C. 517.

Liſmora, urbs Hiberniæ, inter Waterfordiam ad ort. & Corcagium ad occid. Item urbs Scotiæ in Argadiâ regione occidua.

Liſſa, inſula contra Jader, in Illyrico mari. Plin. 3. ult. Item Accetanorum in Hiſp. urbs. Ptol.

Liſſia, inſ. maris Britannici, Angliæ adjacens. Anton. *The Gulfe* Camdeno.

Liſſon, Siciliæ flu. Leontium præterfluens. Polyb.

Liſſus, urbs Macedon. in Illyrici conf. ad oſtia Drilonis media inter Epidaurum urb. Dalmatiæ, & Aulonam urb. Macedon. Lucan. lib. 5.

Prætereunt, fruſtra tentati litora Liſſi
Nymphæumque tenent. ——

Item op. Cretæ in orâ auſtrali apud Criumetopon promunt. & Tarbam op. *Fioniſſi* Nigro. Eſt & flu. Thraciæ in mare Ægæum inter Thaſon & Samothracen inſ. exiens, unus ex illis, quos Xerxis exercitus exſiccavit, teſte Herodoto.

Litææ, Laconicæ urbs. Steph.

Litana, ſylva in Gall. Togatâ prope Boios, vulgò *Selva di Lugo*. Cujus arboribus viæ finitimis cæſis, ac ſubito impulſu ruentibus, L. Poſthumii Conſ. Rom. exercitus tam fœdâ ſtrage eſt obrutus, ut ex 25. millibus vix decem homines ſuperfuerint. Livius.

Lite, urbs Macedoniæ. Suidas.

Litheſius, Apollo in Melea, quòd ibi in lapide collocatus ſit à λίθος. Steph. Suid.

Lithobolia, apud Troezenos feſta, à *lapidum jactu* ſic vocata, quòd in ſeditione nonnulli duas Cretenſium puellas, Limiam, & Auxeſiam, lapidibus nequitèr obruerant, ac trucidaverant, unde ut earum manes placarentur, feſtum quotannis ſolennitèr celebrandum ſtatuerunt. Plut.

Lithoſtroton, nomen loci, in quo ſedit Pilatus Chriſtum Dominum noſtrum morti adjudicaturus, qui locus ſic dictus, quòd ſtratus fuerat lapidibus.

Lithrus, Armeniæ min. urbs. Strabo.

Litorius, aruſpicum reſponſis, & dæmonum oraculis addictus, à Gothis victus ac occiſus eſt, an. U. C. 1191. Diacon. Caſſiod.

Littamum, Norici urbs, Anton. Lazio *Lutach*.

Litubium, Liguriæ op. Livio. *Ritorbio*, teſte Bernardino Sacco.

Litus alium, ſeu *Ripa alta*, op. Albionis in orâ Scotiæ orientali, *Tarbarth* Camdeno, aliis, *Roxburgh*.

Litus Caſiæ, op. Corſicæ in orâ occiduâ, *Calui* Moletio, & Pineto.

Lityerſa, nothus erat Midæ regis. Hic cùm ageret in Celænis, exceptos eos, qui adveniſſent, compellebat, ut ſecum meterent, deinde præfectis capitibus reliquum corpus manipuli, involvebat. Idem inſtituit, ut in honorem Midæ, æſtivus ſive meſſorius hymnus caneretur, unde proverbium, ut qui coacti canerent, hi Lityerſæ cantionem canere dicerentur. Vide Eraſm. in Chiliad.

Livii, Gall. Narbon. populi. Plin.

Liviopolis, Cappadociæ op. Plin.

Livius Fidenas, Tuſciæ rex, regn. an. 48.

T. Livius, hiſtoricus Patavinus, res Romanas miro artificio luculentoque ſermone perſcripſit. Hieronymus ad Paulinum. *Ad Titum Livium lacteo eloquentiæ fonte manantem, ab ultimis Hiſpaniæ Galliarumque finibus quoſdam veniſſe nobiles legimus. Et quos ad contemplationem ſui Roma, non traxerat, unius hominis fama perduxit*. Hunc Caius princeps, tanquam verboſum inſectabatur; Pollio vero tanquam Patavinitatem redolentem. Quintiliano magnopere laudatur, qui eum Herodoto comparat, in concionibus præſertim, ſuadetque pueris ediſcendum, ut Ciceronis imitatorem.

Livius Andronicus, Livii Salinatoris libertus, cujus filios erudiit, ab eoque ob ingenium libertate donatus. Primus Romæ fabulam dedit, C. Claudio Cæci filio, & M. Tuditano Coſſ. anno ante nativitatem Ennii. Diomedes. Gell. lib. 16.

Livones, pop. Sarmatiæ Europæ ad ſinum Venedicum, quorum regio Livonia, inter Pruſſiam ad merid. & Ruſſiam

ſiam albam ad bor. Sumogitiâ comprehenſa, cujus urbes Riga, Curovia. Venda, Oſelia, Revalia, & Torpatum.

Lithuania, regni Poloniæ pars, & magnus ducatus, paluſtris regio, plurimumque nemoroſa: Ab oriente Boryſthene clauditur, Ruſſiam & Moldaviam ad meridiem reſpicit, Poloniam verſus occaſum, Livoniam ad Septentrionem conterminus habet. Rara hujus regionis opida. Metropolis autem Vilna eſt, Epiſcopalis civitas. Cromerus. Munſterus.

Luithprandus, Ticinenſis Eccleſiæ Levita, à Baſilio Imp. hiſtoriam rerum per Europam geſtarum exorſus eſt. An. Dom. 883.

Luithprandus, puer ſub Aſprandi ducis ſtrenui tutelâ à patre Cuniberto Longobardorum rege regni hæres relictus. An. Dom. 687. Blond. 10. 1.

Lixa, urbs Libyæ à *Lixo* fluvio. Steph.

Lixus, *Lix*, Ptol. *Luſſo* hodie Caſtaldo, flu. Maurit. Tingitanæ ad Lixam urb. in Oceanum Atlanticum labens. Item colonia, & urbs Maurit. Tingit. in orâ maris Atlantici, olim Antæi regia. Sil. lib. 3.

Et Tingin rapido mittebat ab æquore Lixus.

Vide Dauſqueium ad locum.

Lizifis, op. Daciæ in Tranſylvania, *Laorzatos* Lazio.

L O.

Lobetum, urbs Hiſp. Tarracon. in Celtiberis & Arragonio regno, in Caſtellæ novæ confin. *Albaracin* hodie. pop. *Lobetani* Plin.

Lobna, civitas Sacerdotum in tribu Judæ, quæ & *Lebna*.

Lobni, filius Gerſon filii Levi. Exod. 6.

Lobon Argivus, librum de poetis ſcripſit, ut ait Laertius in Epimenide, qui & ejus meminit in Thalete.

Lobrini, montes in Phrygiâ, unde *Rhea Lobrina*, Schol. Nicandri.

Locanus, Magnæ Græciæ flu. Ptol. *Proteriato* Barrio, *Samiano* Leandro.

Locarie, equarum Solis una. Hyginus fab. 183.

Locarium, Siciliæ op. Anton.

Locaſtra, Mediæ urbs. Ptol.

Locha, Africæ urbs magna à Scipionis militibus, eo invito, expugnata & diruta. Appian.

Locharna, Peloponneſi opidum. Ptol.

Lochias, promuntorium Ægypti, non procul ab Alexandriâ & Pharo. Strabo 17. *Caſtelleto* Ortelio.

Lechi, Sarmatiæ Aſiaticæ urbs. Ptol.

Locoritum, urbs Germ. libera in Franconia, *Forcheim*, teſte P. Apiano.

Locozus, urbs Phrygiæ. Steph.

Locra, Corſicæ flu. in ora occidua. Ptol.

Locris, regio Phocidi proxima. Populi *Locri* Parnaſſum mont. utrinque accolentes; quorum qui occiduam incolunt plagam ad Criſſeum uſque ſinum pertingentes, medii inter Ætolos, & Phocenſes à gravitate odoris *Ozolæ*, & à ſitu *Heſperii* cognominantur. Qui vero Parnaſſum ad ort. accolunt & ad mare uſque Euboicum extenſi, in duplici ſunt differentia. Nam hi quidem à Cnemide monte, *Epicnemidii*, illi vero ab Opunte urbe, *Opuntii* cognominantur. Strabo lib. 9. *Locrenſes* cum bovem, quem diis facerent, non haberent, compoſito ex lignis minutis bovis ſimulachro, illo rem ſacram fecerunt. Unde adagium de re vili & munere ſordido natum eſt *Locrenſis bos*, Iidem cum fœdus quod cum Peloponneſiis inierant, violaſſent, ad Heraclidarum partes tranſeuntes adagio cauſam dederunt huic apud Zenod. & Euſt. *Locrenſe pactum*, in fœdifragos.

Locri, in extrema Italiæ ora, quam magnam Græciam antiqui appellarunt, opidum incolentes ejuſdem nominis ab iis locis, qui Ajacem Oileum ad Trojam ſecuti ſunt, conditum, vide Servium in illud Æn. 3.

Hic & Naritii poſuerunt mœnia Locri.

Hi diſcriminis gratiâ *Epizephyrii* dicebantur, quòd ſupra Zephyrium promuntorium ſiti ſint.

Locus Felix, Auſtriæ op. Anton. *Wels* Lazio.

Locuſta, venefica Nereni grata, ex Galliis evocata: cujus operâ Agrippina Claudium, & Nero Britannicum de medio ſuſtulerunt. Tacit. lib. 11. Juven. Sat. 1.

——Inſtituitque rudes melior Locuſta propinquas.

Lod, civitas, quam ædificavit Samad filius Elphaad. 1 Par. 8. 2 Eſd. 7. Lat. *nativitas*, vel *generatio*.

Lodabar, op. Galaad montis. 4 Reg. 9.

Loemius, Apollinis cognomen, quod ei Lydii impoſuerunt ob malorum expulſionem, finitâ peſtilentiâ. Sol enim aera rarefacit, & expurgat. Hinc Seneca in Oedip.

——Una jam ſupereſt ſalus,
Si quam ſalutis Phœbus oſtendit viam.

Logi, pop. Albionis in Scotiâ. Ptol. quorum regio *Strathnarven* H. Boethio.

Logia, flu. Hiberniæ. Ptol. per oram orientalem ex lacu Shaterwico fluens, ac in mare ad Strangfordiam op. exiens. Camdeno *Lough Der* vel *Lough Foyle* in orâ bor. apud urb. Derry. *Lough Coyn* vero eſt qui apud Strangfordiam exit.

Logus, flu. Walliæ, unà cum Vaga in Sabrinæ oſtia ad Striguliam op. influens, *Lug*, & *Lhygwy*.

Lois, avia Timothei. 2 Tim. 1.

Lollianus, Conſul cum Arbitrione. An. Dom. 80.

Lollianus Avitus, Conſul cum Gavio Maximo, an. U. C. 896. Alter Conſul cum Pompeiano, an. U. C. 962.

Lomentus, Λωμέντος Stephano, urbs Italiæ.

Lommini, tergemini fratres Geryonis filii, ædificaverunt à ſuo nomine urb. magnam *Lomminianam*. Eroſus.

Loncium, Norici opidum. Anton. *Lienz* Simlero.

Londinum, urbs Angliæ antiquiſſima. Tacito, Ptolemæo, & Antonino, *Londinium*, & *Longidinium* dicitur. Ammiano *Lundinum* & *Auguſta*. Stephano Λονδῖνον. Quis primus fuerit conditor obduxit vetuſtas, & perpaucæ ſane ſunt urbes, quæ ſuos authores norunt, cum è parvo ſenſim excreverint. Verum uti aliæ, ita hæc noſtra, fabuloſâ origine Trojanis ſe imputavit, Brutum illum Æneæ magni abnepotem conditorem credit. Quicunque autem condiderit, vitali genio conſtructam fuiſſe ipſius fortuna docuit, & antiquitate ſuſpiciendam eſſe innuit Ammianus Marcellinus, qui ſuo tempore, ante annos nimirum mille & ducentos *vetuſtum opidum* appellarit. Quin & Cornelius Tacitus, Neronis tempore *copiâ negotiatorum, & commeatu maxime celebre* fuiſſe prodidit. Vulgò *London*, Gallicè *Londres*. Vide Camdenum in Trinobantibus, & omnino virum doctiſſimum Gul. Burtonum Comment in Antoninum, pag. 154. &c. Per ſe maxima eſt, & ſuburbia habet ampliſſima, necnon & arcem, Turrim appellant pulcherrimè extructam, & validiſſimè munitam, à quâ non longe lapideum pontem obtinet, longa & mirandâ operis arcuati ſerie conſtructum, ſuper cujus dorſo domicilia utrinque eâ diſpoſitione ac ſtructurâ cernuntur, ut perpetui penè vici ſpeciem, non pontis exhibeant. Regia eſt civitas, ac Regni caput. In eâ reges diademate inſigniuntur, regnoque inaugurantur, Concilium ſeu Parliamentum ibi etiam celebratur. Adminiſtratur autem antiquo Britannorum regum privilegio à 24 civibus, quos Angli *Aldermannos*, quaſi Seniores vocant; ex quorum numero Prætorem Urbanum, vulgò *The Lord Mayor*, & Tribunos duos, vulgò *The Sheriffs* vocant, ipſimet annuâ commutatione eligunt. A Cæſare, ut quidam exiſtimant, *Auguſta Trinobantum*, vocatur. *Cantiorum civitatem* facit Ptolemæus, forſan quia tunc temporis ſub eorum ditione fuit.

Londobris, inſula juxta Luſitaniam. Ptol. *Bartingues*, teſte Reſendio.

Longa Alba, vide *Alba*.

Longanicum, ſeu *Longaticum*, op. olim, nunc pagus Norici inter Aquileiam & Æmoniam. Anton. *Logitſch*, teſte Lazio.

Longanus, Siciliæ flu. circa Mylas urbem. Ptol.

Longatis, Bœotiæ regio. Lycophron.

Longididuni, Germ. pop. Ptol.

Longimanus, Artaxerxes, rex Perſarum, ſic dictus quòd manum alteram haberet longiorem.

Longinus, Conſul cum Decio, an. U. C. 1239.

Longinus Caſſius, Philoſophus, Porphyrii præceptor, vir multæ eruditionis & Criticus; floruit ſub Aureliano Cæſare. Libellum ejus περὶ ὕψους, ſive *de ſublimi dicendi genere*, hodie habemus.

Longobardi, pop. Germ. quos à *longis barbis* dictos ferunt, & ab Oceano, Germaniæque ultimis oris venisse, novas sedes quærentes. Hi Albino duce Italiam intravere, brevique omnes penè citer. Galliæ urbes recepere. Ibi cum 200 annis regnassent, à Carolo M. superati fuere. Sed tamen (ut diximus) ut Celtiberi ex Celtis & Iberis fuit una natio; ita Lingones pop. Germ. & Bardi Gall. pop. factâ unione, gentem unam, & unum nomen admiscuerunt. Ideoque quidam *Lingobardos* vocant.

Longone, urbs Siciliæ. Steph.

Longonicum, op. Angliæ in Northumbriâ, vulgò *Lanchester*, teste Camdeno.

Longula, Volscorum urbs. Liv. Vide *Viterbum*.

Longum, promunt. Siciliæ. Ptol. *Lognina* Fazello.

Longuntica, Hisp. Tarracon. urbs maritima. Liv. *Guardamar*, teste Beuthero.

Longurus, Siciliæ palus, vel lacus. Phavorinus ex Tzetze in Lycophronem.

Longus, flu. Albionis in orâ Scotiæ orient. Ptol. hodiè *Lough*.

Longus, Consul cum Tib. Claudio Cæs. an. U. C. 794.

Longus Sophista, scripsit Pastoralium de Daphnide & Chloe, libros quatuor. Gothfredus Jungermannus recensuit, in latinum sermonem vertit & notas addidit. Hanoviæ 1605. Postea vero Petrus Moll Snecanus recensuit, in latinum sermonem convertit, notis, & animadversionibus illustravit. Franekeræ 1660.

Lopadusa, insula inter Siciliam & Africam. *Lampedosa* Mercatori.

Lophis, Bœotiæ flu. Pausan.

Lopsi, Liburniæ pop. Plinio.

Lopsica, op. Liburniæ. Ptol. *Selissa* Moletio.

Lopum, stupendum in Bactrianâ reg. desertum, in quo exploratum habetur, malignos quosdam spiritus, seu dæmones degere, qui peregrinis hac iter facientibus multas & varias præstigias immittere solent, quibus ipsi perstricti miserrimè pereunt: quòd si quis paululum de viâ deflexerit, cujusdam rei necessariæ gratia, quod sæpè in itinere conficiundo contingere solet, protinus se nomine proprio audit appellari: qua re frotus, eam prosequitur vocem, ac ita à recto calle procul aberrat, ac reverti non est potis. M. Paulus Venetus.

Lordi, pop. Illyrici. Strabo lib. 7. corruptè pro Ἐορδοί.

Loreni, Lydiæ pop. Plin.

Lorgitæ, Hisp. pop. Polyb. *Ilergetes* nonnullis.

Loryma, urbs Cariæ, et portus Rhodi. Steph.

Los, insula circa Thessaliam. Insularis *Lous*. Steph.

Losa, Gall. Aquitan. urbs. Anton.

Lot, fil. Haran. Gen. 11. quem *dixaιον* vocat D. Petrus. 2 Ep. c. 2. vers. 7. Eius uxor cùm intueretur ulterius post eum, statua salis effecta est. Gen. 19. Græcè est στήλη ἁλός. Ebraice à לוֹט, unde *Nisibis*, quæ & *Nesebis*, & *Nasebis*. Sic interpretatur hoc nomen Philo Byblius apud Stephanum *de urbibus*. Statuam autem alii *cumulum*, alii *columnam* vocant. *Distat à mari Sodomeo duabus leucis: constatque adhuc cumulus ille*, ait Benjamin in Itinerario, *qui à gregibus aliquando lambendo imminutus, denuo ad pristinam crescit molem*. Thargum Hierosolymitanum: *Quia uxor Lot erat ex filiabus Sodomæ, respexit post se, ut videret quid tandem eventurum esset domui patris sui: & ecce ipsa stetit* (i. e. mansit) *columna salis, duratura usque ad tempus illud quo reviviscent mortui*. Hanc suo etiam tempore superfuisse testantur Josephus & Clemens Ep. ad Romanos; Vide Burchardum & alios qui ibi fuere. Sulp. Severus: *Sed mulier parum dicto audiens* (*humano malo, quo agrius vetitis abstinetur*) *reflexit oculos, statimque in molem conversa traditur*. Cyprianus. —— *Et simul illic*
In fragilem mutata salem stetit ipsa sepulchrum.
Tertullianus carmine de Sodomâ.
—— *Ipsa sibi formam sive corpore servans,*
Durat adhuc, nunquam pluviis nec diruta ventis.
Quin etiam si quis mutilaverit advena formam,
Protinus ex sese suggestu vulnera complet.
Caterum uxor Lothi in salem conversa, magno admonuit Sacramento, neminem in viâ liberationis suæ, præterita desiderare debere, uti notat Augustinus. Unde Prudentius.
Nemo memor Sodomæ, quæ mundi forma cremanda est,
Ut semel, è muris gressum promoverit, ore
Post tergum verso respectet funera rerum.
Incestum hic Lothus cum filiabus suis inscius commisit. Ratio autem quæ filias ejus ad hoc facinus commovit hæc à Josepho refertur. Αἱ δὲ παρθένοι φᾶν ἁπανθὲς τὸ ἀνθρώπινον ὑπολαβοῦσαι γένος, πάλαι κλυσμὸν ὑπεδέξατο λαθεῖν, ἐοικὸς δὲ τοῦτο ὑπὲρ τῆ μὴ γένος ἐκλιπεῖν. Sulp. Severus: *Lot autem filiæ existimantes humanum genus interiisse, concubitum inebriati patris appetiverunt*. Licitum siquidem arbitratæ sunt, quod ab Arabibus vicinis quotidie fieri intelligebant, ut Strabo docet. Sed fœdum hoc facinus haudquaquam, quod Chrysostomus facit, excusandum est.

Lothan, filius Seir Horræi. Gen. 36.

Lotharingia, reg. & ducatus Gall. Belg. à *Lothario* rege Gall. sic dicta, olim Austrasia; quæ tamen magis patebat, inter Motam, & Rhenum, et Scaldim flu. extensa. Dividitur in superiorem, quæ et Tullingia et Mosellanica dicta fuit, nunc *Lorain*, et inferiorem, Brabantiam, et adjacentes Belgii regiones complectentem.

Lotharius, Italiæ rex interventu Berengarii designatus. Luithpr. 5. 12. An. Dom. 947.

Lotharius, Rom. Imp. 20. an. sal. 127. Blond. 5. 2.

Lotharius, 3. Ludovici Rom. Imp. filius, & ipse Imperator, annis 15. regnavit. Filii propter regni divisionem vehementissimis inter se odiis exarserunt, arreptis armis in Altissiodorensibus apud Fontanicum coactis copiis, prælium commiserunt gravissimum: in quo strages Francorum, quanta nunquam alia, facta est. Superatus Lotharius fugâ salutem quæsivit. Blond. lib. 1. Ludovicum filium consortem imperii sumpsit anno sal. 850. imperio se abdicavit, & monasticum induit habitum: in quo & animum Deo reddidit in monasterio, quod Prumia dicitur, diviso inter filios imprimis regno, Ludovico Imperium & Italiam, Lothario Lotharingiam, Carolo Provinciæ regnum tradidit. Æmilius lib. 3. An. Dom. 856.

Lotharius, Francorum rex, Ludovici regis filius et Gerbergâ Imp. sorore, An. Dom. 954. Lotharingiam occupavit, Aquisgranum usque delatus, agros populatus est. In quem Otho Imp. ex Bavariâ exercitum cùm duxisset, Lotharingiam recepit. Lotharius Parisios est reversus. At Imp. eum insequens, in Franciam ingressus, Laudunensium, Suessionumque agris vastatis, Parisiorum suburbia incendit, An. Dom. 979.

Lotis, nympha formosissima, Neptuni filia, quæ cum Priapi vim effugere non posset, invocatâ Deorum ope, in *lotum* arborem est commutata. Ovid. Met. 9.

Lotoa, *Letoia* Plin. inf. parva maris Jonii Cephallenia proxima, *Guardano* Sophiano. Nigro *Trapano* nominatur.

Lotophagi, pop. in Africâ apud Syrtes, à *Loti* arboris fructûs esu sic dicti; cujus cibus est tam dulcis, ut advenis incutiat patriæ oblivionem. Itaque cum Ulyssis socii delati fuissent in Africam, & lotum gustassent, vix inde abduci potuerunt. Hom. Od. 9.
Οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἀγγελίην μνήσειν ἔτ' ἐπέεσσιν ἔλεγχον
Ἠμείρεις, ἀλλά σφι βόσιν λωτοῖο φάσαιτο.
Τῶν δ' ὃστις λώτοιο φάγοι μελιηδέα καρπόν,
Οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι.
Unde Ovid. de Ulysse.
Nec degustanti Lotos amara fuit.
Silius lib. 3.
Et dulci pascit lotos nimis hospita baccâ.
Ovid. Trist. 1. 4.
Sic nova Dulichio lotos gustata palato,
Illo quo nocuit grata saporе fuit.
Verum esca est, an potabilis loros? Utrumque. Scylax Caryandenus Λωτοφάγοι ἔθνος μίχεα τῆ σόμαλος τ' ἐστὶν Συρτικός. Οὗτοι λώτου χεῦνται σίλφ. Vide Dausqueium in locum Silii adductum.

Lotophagites, inf. maris Africi non longè à Syrtibus. Ptol. *Le Gerbi*, teste Fazello.

Lotophagum, ora in intimo Syrtis majoris sinu. Plin.

Lotus, viri nomen, qui fil. habuit Ammanum, à quo Ammanitæ Arabes dicti. Steph.

Lovanium, urbs Belgii, Academia Brabantiæ clariſſima, Grudiorum metropolis. Vide Lipſii *Lovanium*, & Guicchiardinum in deſcr. accuratiſſ. inſer. Germaniæ.

Loventinum, op. Albionis in Walliâ Angliæ reg. occiduâ. *Luentinum* Ptolemæo. *Powes land* Villanovano, & Moletio.

Lovia, Pannoniæ urbs. Anton.

Lous, Macedoniæ flu. prope Apolloniam. *Viergo* Nigro. *Aous* Strabo, & Livius vocant.

Loxa, Scotiæ flu. *Loſſe* Camdeno, & Buchanano.

Loxias, Apollo dictus, quòd obliqua ederet reſponſa, aut ab eo quòd Zodiacum Sol obliquè percurrat. Macrob. Saturn. Seneca in Oedipo.

Reſponſa dubiâ ſorte perplexa latent,
Ambage noxâ Delphico mos eſt Deo
Arcana tegere. ———

L U.

Lua, Dea quædam apud veteres, à *luendo*, expiandoq; nomen ſortita, quæ præerat luſtrationibus, & luſtris. Vide Turneb. Adverſ. 16.20. & 23.22. & 19.11.

Luangi, Hiſp. Tarracon. gens. Ptol.

Lubar, Epiphanio lib. 1. Hæreſ. eſt mons ille in quo Arca Noe conſtitit. Verba ejus ſunt. Μιλὰ ἢ καλακλυσμὸν ὑπάρχειν ἢ λάρναχα· Νῶε ἀναπαυθέντος τοῦ Λαμεχ, ἀναμίσον Ἀρμενίων, ἢ Καρδυήνων ἐν τῷ Λυβάρ ὄρει καλουμένῳ. Ἐκεῖσε πρῶτον κατοίκησις γίνεται μετὰ τὸν καλακλυσμὸν τῶν ἀνθρώπων.

Lubeca, & *Lubecum*, urbs Germ. in Saxoniæ, & Holſatiæ confin. in orâ maris Baltici, urbs libera, & emporium celeberrimum. Vulgò *Lubeck*.

Luca, civitas Tuſciæ, à *Lucumone* Hetruſcorum rege dicta. Pop. *Lucenſes*. Strabo lib. 5. ex emendatione Cluverianâ, Πρὸς δὲ ὄρεσι τοῖς ὑπερκειμένοις τῆ Λύνῃ ἐγγὺς πόλις Λῦκα. Plin. 3. 5. *Primum Etruriæ opidum Luna, portu nobile, colonia Luca, â mari recedens, propiorque Piſæ.* Apud Agathiam lib. 1. Opidani leguntur bis Λυκανοὶ quod corruptum pro Λυκκαῖοι putat Cluverius.

Lucani, pop. Italiæ à Samnitibus oriundi, ſecundum mare extenſi, Silaro flu. à Picentinis, Lao à Brutiis dirempti. Plin. 3. 5. Dionyſ. verſ. 362.

Ἔνθα δὲ Λευκανοὶ ἢ Βρέντιοι ἄνδρες ἔκαστι,
Τοσσάτιον ναίοντες ὅσον Λευκὴν ὀλὶ πίτυαν.

De his vide Juſtinum lib. 23. Erant autem Appulis vicini, quemadmodum ex Horatio colligimus lib. 2. Sat. 8. Sic enim ille de ſeipſo.

——— *Lucanus an Appulus anceps,*
Nam Venuſinus arat finem ſub utrumq; colonus.

Vide Cluver. Ital. Ant. Eorum regio *Lucania*. Inde *Lucanus* adject. Horat.

Quod me Lucanæ juvenem commendet amicæ.

Et *Lucana paſcua* apud eundem pro fertilibus. Hinc *Lucas boves* poetæ elephantos vocant. Sil. lib. 9.

——— *Moderantem euſpide Lucas*
Maurum in bella boves. Sen in Hippol.
——— *Amat inſani*
Bellua ponti, Lucæq; boves. Lucr. lib. 5.
Ut nunc ſæpe boves Lucæ ferro male mactæ
Diffugiunt. Nævius vetus poeta.
Atque prius pariat Locuſta Lucam bovem.

Rationem hujus appellationis reddit Plinius lib. 8. *Elephantes Italia primum vidit, Pyrrhi regis bello, & boves Lucas appellavit in Lucanis viſos.*

Lucanus, Cordubenſis patriâ, poeta egregius, in Piſonianâ conjuratione deprehenſus, brachium ad ſecandas venas medico prabuit. Hujus vitam habemus à Suetonio exaratam. Vide Crinitum & Lil. Gyraldum. Etiam fuſè de eo agit Voſſius lib. 1. Hiſt. Lat. cap. 26.

Lucaria, vide *Luceria*. Item feſta apud Rom. quæ celebrabantur in loco in quo Romani à Gallis fugati ſeſe occultaverunt. Feſt. Plut. Tacitus.

Lucas, medicus Antiochenus unus è 4 Evangeliſtis Euſeb. 3. 4.

Lucenia, citerioris Hiſp. urbs. Romanorum colonia. Mela 2. Vide Voſſ. ad Melam. p. 192.

Lucentum, Hiſp. Tarracon. op. à ſuperiore diverſum, quod Ptol. ſtatuit ſupra Carthaginem occaſum verſus, *Luchena* Beuthero. Pop. *Lucentes*.

Luceres, tertia pars pop. Romani, temporibus Romuli Regis. Prop. lib 4.

Hinc Taties, Rhamneſq; viri Luceresq; coloni.

Ubi Taties pro Tatienſes, Rhamnes, pro Rhamnenſes, Turneb. Adverſ. 1. 21. Varro 4. de L. L. *Ager Romanus primum diviſus in partes tres, Taties à Tatio, Rhamnes à Romulo, Luceres à Lucumone.* Sed omnia hæc vocabula Thuſca ſunt. Ovid. Faſt. 3.

Quinetiam patres totidem Tatienſibus ille,
Quoſq; vocant Rhamnes Luceribuſq; dedit.

Vide Paſſeratium ad Propertii locum adductum.

Luceria, Dauniorum colonia, in Apuliâ. Strabo lib. 6. Hor. 3. 15. ——— *Te lanæ prope nobilem*
Tonſæ Luceriam, non citharæ decent.

Lucan. lib. 6.

Tu quoque nudatam commiſſæ deſeris arcem
Scipio Luceriæ. ———

Ubi *Nuceriæ* legit Micyllus, quæ in Umbriâ, ubi jam erat Cæſar, & in Piceno.

Lucerius, dictus eſt Jupiter, à *luce* quam hominibus præſtare putabatur, ut Juno *Luceria*.

Lucerna, Helvetiæ civitas, ad Helveticum fœdus admiſſa, An. Dom. 1332. *Luceria* Ferrario, vulgò *Lucerne*.

Luchinus, Vicecomes Mediolani, Vicarius à Benedicto Pontifice conſtitutus, An. Dom. 1340.

Lucia, Sicula, ſeu, ut alii volunt, Romana vidua, à proprio filio Chriſtianiſmi accuſata, martyrio coronata ſub Diocletiano. Fuit & alia Syracuſana, ſed virgo, quæ cum bona à parentibus relicta pauperibus diſtribueret, à proprio ſponſo accuſata martyrii coronam accepit. Vide Bapt. Mantuanum.

Lucianus, preſbyter Antiochenus, martyr Nicomediæ ſub Maximiano. Hieronymus. Suidas.

Lucianus Proclus, Senator ætatis provectæ, plerumque ruri vivens. Vide Dionem in Domitiano.

Lucianus, Samoſatenſis, ſcriptor præſtantiſſimus, & facetiſſimus, primum Chriſtianus, demum fidei deſertor, ſed tandem ſuæ improbitatis luit pœnas graviſſimas, nam à canibus devoratus miſerè interiit. Suidas. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 232. Et de ſectis p. 57. Alius ab hoc eſt *Lucianus* ille, cujus meminit Laertius lib. 6.

Lucifer, una errantium ſtellarum, quam & *Venerem* appellamus, quæ mane Solem præcedens, unaque cum Aurorâ ſeſe oſtendens (unde & Auroræ filius fingitur) *Lucifer* dicitur; veſperi autem Solem ſubſequens, *Heſperus* nominatur. Virgilius Æn. 8.

Qualis ubi Oceani perfuſus Lucifer undâ,
Quem Venus ante alios aſtrorum diligit ignes,
Extulit os ſacrum cœlo, tenebraſque reſolvit.

Val. Flaccus lib. 6.

——— *Qualis roſeis it Lucifer alis,*
Quem Venus illuſtri gaudet producere cœlo.

Luciferi fanum, quod *lucem dubiam* Λυκαμβίαν appellant, inquit Strabo lib. 3. Hiſp. Bæticæ op. *S. Lucar de Barameda* Floriano.

Lucilius, vetus, & venuſtus poeta, patriâ Auruncanus, unde *magnus Auruncæ alumnus* dicitur Juvenali, Sat. 1. qui primus Latinorum Satyras ſcribere aggreſſus eſt. Pacuvio, & Accio florentibus viguiſſe docet Velleius libro altero, & Quinctil. 10. 21. Natus eſt Olymp. 153. ut apud Hieronymum in Chronico eſt ex Suetonio. Ac ibidem legas Olymp. 169. Neapoli mortuum an. ætatis 46. ac publico funere elatum. Magnus fuit Magni Pompeii avunculus, uti teſtatur Porphyrio. Vide Horat. lib. 1. Sat. 10. & quæ iſtic interpretes annotarunt. *Lucilius* homo doctus & perurbanus, dicere ſolebat, ea quæ ſcriberet, neque ab indoctis lege velle, neque à doctiſſimis, quod alteri nihil intelligerent, alteri plus fortaſſe, quam ipſe de ſe; Cic. lib. 2. de Oratore. *Lucilius* Baſſus, Judææ legatus, An. Dom. 74. Item miles quidam fortiſſimus Rom. qui cum videret inclinatam aciem Bruti apud Philippos, obtulit ſe periculo, ac in medias hoſtium manus irrupit, ut ipſe Bruto tempus ad fugam faceret.

Lucilla, virgo filia Nemeſii Tribuni, quæ cæca primùm, demum à Stephano pontifice viſum recepit. Hæc ſub Valeriano principe paſſa eſt. Volat.

Lucillia,

Lucillius, conſul cum Valeriano Auguſto, an. U.C. 1019.

Lucillus Tarrhæus, hiſtoriam urbis Theſſalonicenſis condidit, teſte Stephano in Θεσσαλονίκη. Contexuit quoque Scholia in Argonautica Apollonii, ut ex præfatione Anonymi Græci conſtat. Edidit & adagia. Sanè Zenobius indicat ſe proverbia ſua ex Tarrhæo ac Didymo collegiſſe Voſſius.

Lucina, Dea partuum præſes, quæ & *Juno* dicitur, & *Diana*. Prop. lib. 4.

——— *Cum Cynaræ traheret Lucina dolores*

Ovid. Faſt. 2.

Gratia Lucinæ dedit hæc tibi nomine lucus,
Seu quia principium tu Dea lucis habes.

Vide eundem Faſt. 6. & Met. 9. Catullus.

Tu Lucina dolentibus
Juno dicta puerperis. Vide *Ilithyia*.

Lucius, viri proprium, quia luce oriente natus eſt, ſic *Lucia*, nomen mulieris.

Lucius nomen prophetæ. Et Pauli cognatus. Rom. 16.

Lucius 21 Rom. Epiſcopus, An. Dom. 154.

Lucius 2. Rom. Pontifex 147. An. Dom. 1183.

Lucius 3. Rom. Pontifex 172. An. Dom. 1210.

Lucius, conſul cum Herodiano, aliàs Heraclio an. U. C. 1166.

Lucius Ælianus, Coſ. collega Paſtoris, an. U. C. 915.

Lucius Ælius Commodus Verus, & M. Ælius Antoninus philoſophus Divi F. AA. 18. Rom. Imperatores, regnarunt annis 19. Tum primùm Rom. Reſp. duobus æquo jure imperium adminiſtrantibus paruit an. U.C. 913.

Lucius Ælius Lamia, Coſ. collega M. Servilii an. U. C. 755.

Lucius Ælius Mamercus, Mag. equitum, an. U. C. 414.

Lucius, Ælius Mamercus, Coſ. cum Qu. Publ. Philone, Latinos per deditionem ſubegit, an. U. C. 417.

Lucius Æmilius Barbula, Coſ. cum Q. Martio Philippo an. U. C. 472.

Lucius Æmilius Mamercus, Coſ. cum Cæſone Vibulano, an. U. C. 270.

Lucius Æmilius Mamercus, Coſ. cum C. Plancio Deciano, an. U. C. 429.

Lucius Æmilius Mamercus, Coſ. cum C. Servilio Priſco an. U. C. 286. 2 Coſ. cum Vopiſco Julio Tullio.

Lucius Æmilius Mamertinus, Trib. Mil. an. U. C. 377. 2 Coſ. cum C. Genutio an. U. C. 393.

Lucius Æmilius Paulus, coſ. cum Attilio Regulo, agrum Boiorum vaſtavit, triumphum duxit, an. U. C. 129.

Lucius Æmilius Paulus, coſ. cum M. Livio, Dimalem Illyrii civitatem vi cepit, Polyb. lib. 3. an. U. C. 535. 2 Coſ. cum C. Terentio Varrone, occubuit ad Cannas, cæſis Romanis an. U. C. 538.

Lucius Æmilius Paulus, coſ. cum Cn. Bœbio Pamphilo, receperunt in fidem Ligures. 2 Coſ. cum C. Licinio Craſſo, Perſeum vicit, ac cecidit, Macedoniamque ſubegit. Liv. 5. Decad. 5.

Lucius Æmilius Paulus, coſ. cum Cl. Marcello, an. U. C. 704.

Lucius Afranius, coſ. cum Q. Cæcilio Metello Celere, an. U. C. 695.

Lucius Annius Fabianus, coſ. cum Martio Nonio Mutiano, an. U.C. 953.

Lucius Anitius Gallus, coſ. cum M. Cornelio Cethego, an. U. C. 594.

Lucius Antiſtius, Trib. Mil. an. U. C. 377.

Lucius Antiſtius Vetus, coſ. cum Cl. Nerone Cæſare, an. U. C. 807.

Lucius Antonius Commodus, Rom. Imp. à primâ ſtatim pueritiâ turpis, improbus, crudelis, libidinoſus, ore pollutus, conſtupratuſque, 300 concubinas & 300 pueros in deliciis habuit. Æl. Spartianus Coloſſi capite ſublato ſuæ imaginis caput juſſit imponi. Hercules, ac Deus voluit vocari. Vide Herodianum lib. 1.

Lucius Antonius, coſ. cum P. Servilio Iſaurico, ſeditionem movit adverſus Cæſarem, apud Peruſiam victus eſt. Appian. lib. 4. Florus 4. 7.

Lucius Apruſtius, coſ. cum M. Valerio Levino, an. U.C. 528.

Lucius Aquilius Corvus, Trib. Mil. an. U. C. 368.

Lucius Aruntius, coſ. cum M. Æmilio Lepido, an. U. C. 758.

Lucius Aruntius, coſ. cum C. Cl. Marcello, A. D. 731.

Lucius Aſinius, coſ. cum P. Mario, an. U. C. 814.

Lucius Attilius Longus, Trib. Mil. an. U. C. 311.

Lucius Atratinus, coſ. cum L. Scribonio Libone, an. U. C. 720.

Lucius Aurelius Cotta, coſ. cum Servio Sulpitio Gallo, an. U. C. 610.

Lucius Aurelius Cotta, coſ. cum L. Cæcilio Metello, an. U. C. 635.

Lucius Aurelius Cotta, coſ. cum Lucio Octavio, an. U.C. 679. 2 Coſ. collega L. Manlii Torquati, an. U.C. 689.

Lucius Aurelius Oreſtes, coſ. cum Sex. Julio Cæſare, an. U. C. 597.

Lucius Aurelius Oreſtes, coſ. cum M. Æmilio Lepido, an. U. C. 628.

Lucius Aurel. Oreſtes, coſ. cum C. Mario Nepote, an. U. C. 651.

Lucilius Cæcilius Metellus, coſ. cum C. Servilio Tucca, an. U.C. 469. 2 Coſ. cum M. Fabio Buteone, an. U.C. 506.

Lucius Cæcil. Metellus, coſ. cum L. Aurelio Cotta, an. U. C. 635.

Lucius Cæcil. Metellus Creticus, coſ. cum Q. Martio Vatiâ, an. U. C. 686.

Lucius Cæcil. Met. Diadema, coſ. cum Q. Mutio Scævola, an. U. C. 637.

Lucius Cæſianus, coſ. cum Caio Cæſare Caligulâ, an. U. C. 790.

Lucius Calph. Beſtia, coſ. cum P. Scipione Naſica, an. U. C. 743. quo bellum Jugurthinum factum eſt. In quo Beſtia pecuniâ muneribuſque corruptus, pacem cum Jugurthâ fecit. Oroſ. 5. 5.

Lucius Calph. Piſo, coſ. cum C. Mutio Scævolâ, an. U. C. 627.

Lucius Calph. Piſo, coſ. cum M. Druſo Livio, an. U. C. 739.

Lucius Calph. Piſo, coſ. cum Coſſo Corn. Lentulo, an. U. C. 753.

Lucius Calph. Piſo, coſ. cum M. Licinio Craſſo, an. U. C. 570.

Lucius Calph. Piſo, coſ. cum Cl. Nerone Cæſare, an. U. C. 809.

Lucius Caſſius Longinus, coſ. cum L. Corn. Cinnâ, an. U. C. 627.

Lucius Caſſius Longinus, coſ. cum C. Mario Nepote, an. U. C. 647.

Lucius Ceonius Commodus, collega Civicæ Pompeiani, an. U. C. 888.

Lucius Cornelius Cinna, coſ. cum L. Caſſio Longino, an. U. C. 627. 2 Coſ. cum C. Mario Nepote an. U. C. 668. 3 Coſ. cum Cn. Papyrio Carbone, an. U. C. 669. 4 Coſ. cum eodem, an. U. C. 670.

Lucius Corn. Lentulus, coſ. cum Q. Pub. Philone, an. U. C. 428.

Lucius Corn. Lent. coſ. cum M. Curio Dentato, an. U. C. 778.

Lucius Corn. Lent. Claudianus, coſ. cum Q. Fulvio Flacco, an. U. C. 316.

Lucius Corn. Lent. coſ. collega Julii Appuli, an. U. C. 555.

Lucius Corn. Lent. coſ. cum C. Martio, an. U. C. 598.

Lucius Corn. Lent. coſ. cum L. Mummio Achaico, an. U. C. 608.

Lucius Corn. Maluginenſis, coſ. cum Q. Fabio Vibulano, an. U. C. 295.

Lucius Corn. Merula, coſ. cum Q. Mutio Thermo, an. U. C. 561.

Lucius Corn. Scipio Interrex, an. U. C. 404.

Lucius Corn. Scipio, coſ. cum Cn. Domitio Calvino, an. U. C. 423.

Lucius Corn. Scipio, coſ. cum Cn. Fulvio Centumalo, an. U. C. 423.

Lucius Corn. Scipio, coſ. cum C. Aquilio Floro, an. U. C. 493.

Lucius

Lucius Corn. Scipio Aſiaticus, coſ. cum C. Lælio Africano, an. U. C. 564.

Lucius Corn. Sylla, coſ. cum Pompeio Ruffo, anno U. C. 665. Inter hunc & Marium contentio orta eſt propter Mithridaticum bellum. Dictator cum eſſet multos proſcripſit, tyrannidem exercuit, Romanorum primus fuit, qui cives ſuos morte multavit, an. U. C. 674. depoſito magiſtratu vitam vixit privatam. Plut. In campo Martio ſepultus eſt.

Lucius Corn. Sylla, coſ. cum Serv. Sulpitio Galbâ, an. U. C. 785.

Lucius Corn. Syllanus, coſ. cum P. Valerio Aſiatico, an. U. C. 798.

Lucius Cornificius, coſ. cum Sext. Pompeio, an. U. C. 719.

Lucius Domitius Ænobarbus, coſ. cum C. Cæcilio Caldo, an. U. C. 660.

Lucius Domitius Ænobarbus, coſ. cum Ap. Cl. Pulchro, an. U. C. 791.

Lucius Domitius Ænobarbus, coſ. cum Pub. Scipione, an. U. C. 738.

Lucius Ebutius Helva, coſ. cum P. Servilio Priſco, an. U. C. 291. quo tempore graſſata eſt peſtis, & mortem obiere conſules. Liv. lib. 3.

Lucius Fonteius Capito, coſ. cum C. Vipſanio Aproniano, an. U. C. 811.

Lucius Fulvius Curvus, coſ. cum Q. Fabio Rutiliano, an. U. C. 432. Is magiſter equitum cum eſſet, Samnites fudit, fugavitque, an. U. C. 438.

Lucius Furius Camillus, Trib. Mil. an. U. C. 358.

Lucius Furius Camillus, coſ. cum Ap. Claudio Craſſo, an. U. C. 406. Iterum coſ. collega D. Junii Bruti Scævæ, an. U. C. 430.

Lucius Furius Medullinus, coſ. cum C. Manilio Vulſone, an. U. C. 280. Alius coſ. cum C. Corn. Coſſo, an. U. C. 347.

Lucius Furius Medullinus, Trib. Mil. an. U. C. 331.

Lucius Furius Purpureo, coſ. cum M. Claudio Marcello, an. U. C. 558.

Lucius Furius Tricipitinus, Trib. Mil. an. U. C. 375.

Lucius Geganius Macerinus, Trib. Mil. an. U. C. 378.

Lucius Gellius Publicola, coſ. cum M. Cocceio, anno U. C. 718.

Lucius Genutius Aventinenſis, coſ. cum Lucio Æmilio Mamerco, an. U. C. 383. 2 coſ. cum Q. Servilio Ahalâ, an. U. C. 394.

Lucius, Genutius Aventinenſis, coſ. cum Ser. Corn. Ruffo, an. U. C. 451.

Lucius Genutius Clepſina, coſ. cum C. Quintio Claudio, an. U. C 492.

Lucius Horatius Barbarus, Trib. Mil. an. U. C. 331.

Lucius Hoſtilius Pulvillus, Trib. Mil. an. U. C. 470.

Lucius Hoſtilius Mancinus, coſ. cum Q. Fabio Max. Æmiliano, an. U. C. 690.

Lucius Julius Libo, coſ. cum M. Atilio Regulo Serrano, an. U. C. 486.

Lucius Julius, Trib. Mil. an. U. C. 317.

Lucius Julius, magiſter equitum, an. U. C. 325.

Lucius Julius Tullus, coſ. cum L. Papyrio Craſſo, an. U. C. 327.

Lucius Julius Tullus, Trib. Mil. an. U. C. 359.

Lucius Julius Tullus, coſ. cum M. Æmilio Lepido, an. U. C. 688.

Lucius Junius Brutus, vide *Brutus*.

Lucius Junius Pullus, coſ. cum Ap. Claudio Pulchro, an. U. C. 504.

Lucius Lentulus Cruſcellus, coſ. cum C. Claudio Marcello, an. U. C. 705.

Lucius Licinius Craſſus, coſ. cum Q. Mutio Scævola, an. U. C. 659.

Lucius Licinius Lucullus, coſ. cum A. Poſthumio Albino, an. U. C. 603.

Lucius Lucretius Flavus, coſ. cum Serv. Sulpitio Camerino, an. U. C. 363.

Lucius Lucretius Tricipitinus, coſ. cum T. Veturio Gemino, an. U. C. 292.

Lucius Manlius Acidinus, coſ. cum Q. Fulvio Flacco, an. U. C. 575.

Lucius Manlius Capitolinus, Trib. Mil. an. U. C. 334.

Lucius Manlius Imperioſus, Dictator, an. U. C. 393.

Lucius Manlius, Proconſul ab Herculeio Sertorii legato victus eſt, An. Dom. 676. Flor. 3. 22.

Lucius Manlius Regulus, coſ. cum Q. Cæditio Longo, an. U. C. 497.

Lucius Manlius Torquatus, coſ. cum L. Aurelio Cottâ, an. U. C. 689.

Lucius Manlius Volſo, coſ. cum C. Attilio Regulo Serrano, an. U. C. 503.

Lucius Martius Cenſorinus, coſ. cum M. Manlio, anno U. C. 605.

Lucius Martius Philippus, coſ. cum Sext. Julio Cæſare, an. U. C. 663.

Lucius Martius Philippus, coſ. cum Cn. Lentulo Marcellino, an. U. C. 698.

Lucius Memmius Regulus, coſ. cum Virginio Ruffo, an. U. C. 815.

Lucius Menenius Lanatus, coſ. cum Seſtio Vaticano, an. U. C. 302.

Lucius Menenius Lanatus, coſ. cum Proculo Geganio Macerino, an. U. C. 315.

Lucius Metellus Calvus, coſ. cum Q. Fab. Max Serviliano, an. U. C. 612.

Lucius Minutius Decemvir, an. U. C. 304.

Lucius Minutius Carbetus, coſ. cum C. Nautio Rutilio, an. U. C. 296.

Lucius Minutius Ruffus, coſ. cum Flavio Domitiano, an. U. C. 840.

Lucius Munatius Plancus, coſ. cum M. Æmilio Lepido, an. U. C. 712.

Lucius Murena, coſ. cum D. Junio Syllano, an. U. C. 692.

Lucius Novius Aſprenas, coſ. cum M. Aquilio Juliano, an. U. C. 791.

Lucius Norbanus Balbus, coſ. cum M. Syllano, an. U. C. 771.

Lucius Octacilius Craſſus, coſ. cum Val. Flacco, an. U. C. 492.

Lucius Octavius, coſ. cum Aurelio Cottâ, an. U. C. 679.

Lucius Opimius, coſ. cum Q. Fab. Maximo, an. U. C. 633.

Lucius Oſtius, tempore bellorum civilium, patrem ſuum proſcriptum, quem Triumviri ad ſupplicium perquirebant, latentem prodidit, ut ejus bona acciperet. Plut.

Lucius Papyrius Craſſus, coſ. cum M. Corn. Maluginenſi, an. U. C. 319.

Lucius Papyr. Craſſus, coſ. cum Cæſone Duillio Helva, an. U. C. 420. 2 Coſ. cum L. Plancio Venoce, an. U. C. 425.

Lucius Pap. Craſſus Trib. Mil. an. U. C. 387.

Lucius Pap. Mugillanus, coſ. cum C. Servilio Halâ, an. U. C. 339. Trib. Mil. an. U. C. 334. Interrex, an. U. C. 335.

Lucius Pap. Mugillanus Curſor, coſ. cum C. Pat. Balbo, an. U. C. 429. Idem Dictator, an. 430. 2 Coſ. cum Publio Philone, an. U. C. 434. 3 Coſ. cum Q. Ælio Ceritano, an. U. C. 435. 4 Coſ. cum Pub. Philone, an. U. C. 440.

Lucius Pap. Mugillanus, coſ. cum C. Junio Eruto Bubulco, an. U. C. 492.

Lucius Pap. Curſor, coſ. cum Sp. Carvilio Max. an. U. C. 460. 2 Coſ. cum Sp. Carvilio Max. an. U. C. 481.

Lucius Paſſienus Ruffus, coſ. cum C. Calviſio Sabino, an. U. C. 750.

Lucius Pinarius Ruffus, coſ. cum P. Furio Medullino, an. U. C. 282.

Lucius Piſo Cæſonianus, coſ. cum M. Livio Druſo, an. U. C. 642.

Lucius Piſo Cæſonianus, coſ. cum A. Gabinio, an. U. C. 696.

Lucius Plautius Venox, Coſ. cum L. Papyrio Craſſo, an. U. C. 425.

Lucius Plautius Venox, coſ. cum M. F. Flacco ſenatore, an. U. C. 436.

Lucius Plotius, inter alios puero Cicerone, fuit inſignis dicendi præceptor, L. Craſſi temporibus.

Lucius Pomp. Flaccus, Coſ. cum C. Cæcilio Ruffo, an. U. C. 769.

Lucius Pompilius Volſus, Trib. Mil. an. U. C. 356.

Lucius Portius Cato, Coſ. cum C. Pompeio Strabone, an. U. C. 665.

Lucius Porcius Cenſorinus, coſ. cum C. Calviſio Sabino, an. U. C. 715.

Lucius Porcius Licinius, coſ. cum P. Clodio Pulchro, an. U. C. 570.

Lucius Poſthumius Albinus, Trib. Mil. an. U. C. 359.

Lucius Poſthumius Albinus, coſ. cum M. Popilio Lænate, an. U. C. 581.

Lucius Poſthumius Albinus, coſ. cum Q. Opimio, anno U. C. 606.

Lucius Poſthumius Megillus, coſ. cum T. Minutio Augurino, an. U. C. 449.

Lucius Poſthumius Megillus, coſ. cum Q. Manlio Vitulo, an. U. C. 491.

Lucius Poſth. Regillus, Trib. Mil. an. U. C. 375.

Lucius Quintius, Judææ Procurator à Cæſare conſtitutus, Judæos Meſopotamiâ expulit, multa millia interfecit, an. U. C. 867.

Lucius Quintius Capitolinus Barbatus, coſ. cum Agrippâ Menenio Lanato, an. U. C. 316.

Lucius Quintius in Valerii conſulis locum ſuffectus, an. U. C. 294.

Lucius Quintius Cincinnatus, Trib. Mil. an. U. C. 370. Idem ab agro accerſitus, ut Dictator fierer, arans, & ſuâ manu ſemen ſpargens inventus eſt. Perſius Sat. 1.

Unde Remus, ſulcoque terens dentalia Quinti,
Quum trepida ante boves Dictatorem induit uxor,
Et tua aratra domum Lictor tulit.

Lucius Quintius Criſpinus, coſ. cum Druſo Nerone, an. U. C. 446.

Lucius Quintius Flaminius, coſ. cum Cn. Domitio Ænobarbo, an. U. C. 562.

Lucius Quintius Flaminius, coſ. cum M. Licinio Balbo, an. U. C. 604.

Lucius Quintius Gulo, coſ. cum Q. Fab. Max. Pictore, an. U. C. 484.

Lucius Racilius Volſo, Trib. Mil. an. U. C. 357.

Lucius Ragonius, coſ. cum Severo, an. U. C. 986.

Lucius Scipio Aſiaticus, coſ. cum C. Norbano Balbo, an. U. C. 671.

Lucius Scribonius Libo, coſ. cum L. Atratino, anno U. C. 710.

Lucius Scrib. Libo, coſ. cum Siſennâ Statilio Tauro, an. U. C. 768.

Lucius Sempronius Atratinus, coſ. cum L. Papyrio Mugillano, an. U. C. 311. Trib. Mil. an. U. C. 336.

Lucius Septimius Severus, 21 Romanorum Imp. anno U. C. 946. Apud Cyzicum Æmilianum Nigri ducem fudit fugavitque. Rurſus in Bithynia Nigri milites à Severianis victi ſunt. Ad Iſſicum ſinum in Ciliciâ Niger victus, fugatuſque eſt, & in ſuburbano quodam capite truncatus. Clodium Albinum apud Lugdunum vicit fugavitq; & civitatem incendit. Albini caput Romam miſit. Superato Albino, Senatores & optimates, quam plurimos occidit, Arabiam Felicem vaſtavit, Armeniorum rex fœdus cum eo icit, Augarus Oſrhoenorum rex ei ſe dedidit, filios obſides tradidit. Artabanum Parthorum regem fugavit, Cteſiphontem cepit, & Adiabenos ſuperavit. Britannis bellum movit, ut receptas provincias redderet ſecuriores, vallum per 133. m. p. à mari ad mare duxit. Herod. lib. 3.

Lucius Sergius Fidenas, Trib. Mil. an. U. C. 359.

Lucius Sextus Lateranus, Trib. Plebis, an. U. C. 382. Conſul creatus ex plebe, collega L. Æmilii Mamerci, an. U. C. 390.

Lucius Sylla, coſ. cum C. Cæſare Octaviano Auguſto, an. U. C. 849.

Lucius Tarquinius Collatinus, primus Romæ conſul, collega L. Junii Bruti, an. U. C. 245. Conſulatum abdicavit propter Tarquinii nominis invidiam, & in voluntarium exilium abiit, cui ſuffectus eſt P. Valerius.

Lucius Tarquinius Priſcus, 5 Rom. Rex.

Lucius Teleſſinus, coſ. cum C. Suetonio Paulino, an. U. C. 819.

Lucius Titinnius Longus, Trib. Mil. an. U. C. 357. 2 Trib. Mil. an. U. C. 360.

Lucius Turpilius Dexter, conſul cum Priſco, anno U. C. 948.

Lucius Valerius, conſul cum Antiſtio Vetere, anno U. C. 848.

Lucius Valerius Flaccus, coſ. cum Octacilio Craſſo, an. U. C. 491.

Lucius Valerius Flaccus, coſ. cum M. Porcio Catone, an. U. C. 559.

Lucius Valerius Flaccus, coſ. cum M. Claudio Marcello, an. U. C. 602.

Lucius Valerius Flaccus, coſ. cum P. Licinio Craſſo, an. U. C. 626.

Lucius Valerius Levinus, coſ. cum M. Claudio Marcello, an. U. C. 544.

Lucius Valerius Meſſala, coſ. collega C. Cinnæ Magni, an. U. C. 757.

Lucius Valerius Politus, coſ. cum M. Fab. Vibulano, an. U. C. 272. 2 coſ. cum M. Æmilio Mamerco, anno U. C. 284.

Lucius Valerius Politus, coſ. cum M. Horatio Barbato, an. U. C. 306.

Lucius Val. Politus, Trib. Mil. an. U. C. 342.

Lucius Val. Publicola, Trib. Mil. an. U. C. 364.

Lucius Veturius Craſſus, Trib. Mil. an. U. C. 389.

Lucius Veturius Philo, coſ. cum C. Luctatio Scævola, an. U. C. 534.

Lucius Vetus, conſul cum Æmilio Æliano, anno U. C. 868.

Lucius Vipſanius Publicola, coſ. cum A. Vitellio, an. U. C. 800.

Lucius Virginius, miles Rom. filiam interemit, ut liberaret eam ab Appii Claudii Decemviri libidine. Liv. lib. 3.

Lucius Virginius Tricoſtus, coſ. cum Julio Tullio, an. U. C. 320.

Lucius Virginius Tricoſtus, Tribunus Militum, anno U. C. 367.

Lucius Vitellius, coſ. cum Paulo Fabio Priſco, anno U. C. 788. 2 coſ. cum Tiberio Claudio Cæſare, anno U. C. 799.

Lucius Vitellius Varro, coſ. cum Sexto Cornelio Cethego, an. U. C. 776.

Lucius Volumnius, coſ. cum Ap. Claudio Craſſo, an. U. C. 449. 2 coſ. cum eodem, an. U. C. 458.

Lucius Voluſius Saturnius, coſ. cum C. Cæſare Caligulâ, an. U. C. 793. Ovans urbem natali ſuo ingreſſus inter 4 menſ. à Chæreâ interfectus. Sueton. Joſeph. lib. 19. cap. 1.

Lucopibia, urbs Albionis. Ptol. *Carleyl* hodie Neubrigenſi.

Lucotetia, Pariſiorum urbs in Galliâ. Ptol. *Leutetiam* vocat Julianus in Miſopogone, *Lutetiam* Cæſar. Hodiè *Pariſ.* Vide *Lutetia.*

Lucretia, Romanæ pudicitiæ lumen præcipuum, filii Lucretii Tricipitini præfecti urbis, uxor Tarquinii Collatini, quam Sext. Tarquinius cùm precibus exorare non poſſet, vi oppreſſit. Stricto enim gladio in cubiculum irruens, mortem minabatur, ni voluntati ſuæ obſequeretur; addebatque, ſe cum mortuâ jugulatum ſervum poſiturum, ut in ſordido adulterio necata diceretur. Quibus minis illa perterrita, ut infamiæ ſuſpitionem effugeret, expugnari ſeſe paſſa eſt. Poſtridie vero convocatis patre, marito, cæteriſque amicis, obortis repente lachrymis, tyranni flagitium detexit, & educto cultro, quem ſub veſte occultum habebat, ſeſe ſtatim confodit. Quâ re moti amici, populo ad arma concitato, reges expulerunt. Liv. lib. 1.

Lucretilis,

Lucretilis, mons in Sabinis, de quo Hor. lib. 1. Carm.

Velox amœnum ſæpe Lucretilem
Mutat Lycæo Faunus.

Sp. Lucretius, Tricipitinus ſocer Tarquinii Collatini. Cælo Bruto in conſulatu ſucceſſit cooptatus à P. Valerio, qui & illi, ut natu majori prius faſces dedit. Verum ætate confectus, quum ad obeunda munera conſularia vires non ſupperetent, intra paucos dies mortuus eſt, cui mox M. Horatius Pulvillus ſucceſſit. Livius. Dionyſ. Plut.

T. Lucretius, *Carus* poeta ſynchronus Tullii & Terentii Varronis, etſi paulo antiquior. Scripſit libros 6. De rerum naturâ, in quibus Epicurum, & Empedoclem ſequitur. Id opus plerique à M. Cicerone emendatum volunt, quum auctor id ipſum imperfectum & inemendatum reliquiſſet: Et quanquam Cicero fratris ſententiam confirmans, non multa habere ingenii lumina fatetur, multæ tamen artis eſſe dicit. Quintilianus etiam in ſuâ materia elegantem, ſed difficilem eſſe teſtatur. Ovidius.

Carmina ſublimis tunc ſunt peritura Lucreti,
Exitio terras cum dabit una dies.

Periit, quomodo tradit Euſebius, ſuâ ipſius manu, quum amatorio poculo in furorem actus eſſet. Id datum ab uxore Luciliâ volunt, deque eâ intelligendum illud Senecæ: *Livia virum ſuum occidit, quem nimis oderat, Lucilia ſuum, quem nimis amaverat.* Auctor vitæ Virgilii, Pompeio & Craſſo 2 Coſ deceſſiſſe tradit, quum eodem die Virgilius virilem togam induiſſet.

Lucrinum, Dunniorum op. in Apuliâ. Strab. lib. 6.

Lucrinus, lacus Campaniæ in ſinu Baiano, contra Puteolos, tam propinquus Averno lacui, ut mari tempeſtatibus concitato, quandoq; ſoleat conjungi. Dictus à *lucro*, ut quidam volunt, propter multitudinem piſcium, qui ibi capiebantur. Inde ob iſtam rationem à veteribus paſſim laudatur. Horat. Epod. Od. 3.

Non me Lucrina juverint conchylia.

Idem Ser. 2. Sat. 4.

Murice Baiano melior Lucrina Peloris.

Præſertim ob oſtrea. Martialis.

Oſtrea tu ſumis ſtagno ſatiata Lucrino.

Idem lib. 6. ——— *Tu Lucrina voras.*

Juvenal. Sat. 4. —— *Circæis nata fovent an*
Lucrinum ad ſaxum. De oſtreis loquitur.

Luctatius Catulus, Rom. civis, qui primo Punico bello trecentis navibus adverſum Pœnos profectus, ſexcentas eorum naves, commeatibus, & aliis oneribus impeditas, apud Ægates inter Siciliam, & Africam depreſſit, finemque bello impoſuit: pacem petentibus hâc conditione conceſſit, ut Siciliâ, Sardiniâ, & cæteris inſulis inter Italiam Africamque decederent.

Lucullanum, olim *Megaris*, arx in mari apud Neapolim urb. Campaniæ, in inſulâ parvâ, quæ *Caſtel dell' Ovo* nominatur.

Lucullus, vir clariſſimus Rom. qui præclaras res geſſit. Hic nobilis, diſertus, dives munus Quæſtorum ampliſſimum dedit. Prætor Africam juſtiſſimè rexit. Adverſus Mithridatem miſſus, collegam ſuum Cottam Chalcedone obſeſſum liberavit. Cyzicon obſidione ſolvit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit, eumque regno ſuo Ponto exuit, quem rurſum cum Tigrane rege Armeniæ ſubveniente, magnâ felicitate ſuperavit. Hic (ut refert Athenæus) cùm Romam poſt expeditionem Ponticam rediiſſet, ad vitam ſumptuoſam, & elegantem ſe convertit, tantas enim opes paraverat, ut ædibus & prætoriis extruendis, hortis, & cænationibus amœniſſimis, incredibilique ſumptu paratis, & bibliotheca inſigni utriuſq; linguæ libris referta, atque omnibus obvia ac patenti, opes bello quæſitas conterere non potuerit, cum interim quotidiano epularum apparatu, in Proverbium penè venerit. Nimius in habitu, maxime ſignorum, & tabularum amore flagravit. Poſt cum alienatâ mente deſipere cœpit, tutela ejus M. Lucullo fratri permiſſa eſt. Hujus vitam ſcripſit Plutarchus.

Lucumo, C. *Lucmo* Propertio; ſic enim ille.

Prima Galeritus poſuit tentoria Lucmon.

Vocabulum Tuſcum, quo Rex ſignificabatur, ut Servius auctor eſt in Æn. 2. Et ita videtur uſus Sidonius lib. 5. Ep. 7. *Temperat Lucumonem noſtrum Tanaquil ſua.* Loquitur enim de Chilperico rege. Aliter Feſtus. *Lucumones*, inquit, *homines inſani dicti, quod loca ad quæ veniſſent infeſta redderent.* Vide Scaligerum ibidem & in illud Auſonii.

Sallito decies ſi cor purgeris aceto,
Anticipeſque tuum Samii Lucumonis acumen.

Voſſius *Lucumones* & Λυκάονας coſdem eſſe, planeque Latinum ſive Thuſcum illud ex Græco hoc factum putat. Λυκάων enim Arcadiæ rex fuit, ac Arcadia ab eo aliquando *Lycaoniæ* nomen habuit. Is autem in lupum à Jove commutatus dicitur, ut præter poetas tradit Pauſanias. Conſtat etiam Λυκάονας dici, qui vulgò Λυκάνθρωποι. Eſt vero *Lycanthropia* Melancholiæ genus, quo qui laborant, noctu luporum inſtar exeunt, & uſq; dum luceſcat circa mortuorum corpora verſantur; ut ex Æginetâ, & Ætio conſtat. Quæ qui conſiderarit, non mirabitur uti Λυκάων apud Græcos, ita Lucumo apud Thuſcos (qui ex Arcadiâ in Italiam venere) utramque habuiſſe notionem, puta ut tum pro rege, ſeu præfecto, tum pro Melancholico vel inſano ſumeretur.

Lucus Auguſti, geminus, unus in Hiſp. Tarrac. in Gallæciâ, urbs epiſc. ſub Archiep. Compoſtellano, vulgò *Lugo*. Alter in Gall. Narbon. in Delphinatu; vulgò *Le Luc*. *Lucus Voconiorum* Tacito.

Lucus Feroniæ, col. & op. Hetruriæ Capenatibus proximum. Alter apud Ptol. op. Hetruriæ apud oram litoralem, inter Lucam, & Lunam. *Pietra ſanta* Leandro.

Lud, filius Sem. Gen. 10.

Ludim, fil. Meſraim ibidem. Vide Boch. Geogr. Sac. lib. 1. cap. 12. Et lib. 4. cap. 16.

Ludovicus, 2 Rom. Imp. an. Sal. 815. Heroldam regno pulſum, victis Danis, patrio Imperio reſtituit. Italiæ rex ſuaſu quorundam Epiſcoporum contra Imp. rebellavit, quem ideo Imp. reum capite plecti juſſit, alios exilio damnavit, quoſdam monaſteriis perpetuò incluſit. Hic Ludovicus Lotharium primogenitum Imperii conſortem declaravit, Pipinum ſecundo natum Aquitaniæ, Ludovicum juniorem Bavariæ reges deſignavit. Contra hunc commotio, & ſimultas filiorum ejus & optimatum exorta eſt. A filiis captus, in vinculis habitus eſt. Rurſus liberatus imperium reaſſumpſit.

Ludovicus, Rom. Imp. An. Dom. 856. cum Sclavis, præliis multis pugnavit, captum demum eorum principem, nomine Raſtim, propter rupta fœdera exoculavit.

Ludovicus Balbus, 6. Rom Imp. An. Dom. 879.

Ludovicus Bavarus, Rom Imp. an. ſal. 1316. Poſt Henrici Imp. mortem inter electores variatum eſt, in ſuffragiis, pars Fridericum Auſtriæ ducem, pars Ludovicum Bavarum creare Imp. volebant. Lecti Cæſares primò apud Francfordiam congreſſi ad pugnam venere. Dein Leopoldus Auſtriæ dux, fratri auxiliaturus Ludovico ad Spiram occurrit, fugit Ludovicus. Hinc apud Eſſlingam dubio Marte pugnatum eſt, ut neutri ceſſiſſe victoria videatur. Secundò ad Briſcam Alſatiæ flu. congreſſis, fugit Bavarus, Octavo demum anno Cæſares inter *Milberg*, & *Ceringen* congreſſi ſunt. Victoriâ Bavarus potitus eſt, Friderico capto. Blond. lib. 2.

Ludovicus Germ. rex, Abroditos à ſe deficientes bello perdomuit. An. ſal. 845.

Ludovicus, 3. à proceribus Rex Germ. deſignatus, regn. an. 10. An. Dom. 902.

Ludovicus, Caroli Simplicis fil. Francorum rex, An. Dom. 925.

Ludovicus, Lotharii fil. Francorum rex, A. D. 987.

Ludovicus Groſſus, Philippi fil. Francorum rex, An. Dom. 1107.

Ludovicus Junior, Lud. Groſſi fil. Romis præſente patre unctus eſt in regem, An. Dom. 1131.

Ludovicus, D. Ludovici pater, Francorum rex, An. Dom. 1224.

D. Ludovicus, 9 Francorum rex, An. Dom. 1228. Proceres Franciæ ab eo defecerunt, quos vicit, ſuperavit, & in fidem reduxit. Cruce ſignatus ad juvandas res Chriſtianas cum ingenti exercitu in Aſiam navigavit, ibique cum Heliopolim in Ægypto cepiſſet, ipſe captus eſt, pecuniâque redemptus: Iterum cum 3 filiis Chriſtianæ

rei augendæ gratiâ, magnâ classe paratâ exercitum in Africam duxit, Tunetum vi cepit; pestilentiâ hinc grassante, morte periit. Blond. Plat. Gaguin. Æmil.

Ludovicus Hutinus, Francorum rex, An. Dom. 1313. Item in Navarræ regno matri successit. Æmil. lib. 8.

Ludovicus XI Francorum rex, An. Dom. 1462.

Ludovicus XII, Aurelianorum & Valesii dux, Francorum rex, An. Dom. 1497.

Ludovicus, Ungarorum rex, A. D. 1343. Italiam ingressus filii necem vindicaturus, Apuliæ regnum obtinuit.

Ludovicus, Ungariæ, atq; Bohemiæ rex, A. D. 1517.

Ludovicus, Tarenti princeps, à Pontifice Clemente Neapolitanus rex designatus est. An. Dom. 1351.

Ludovicus, Bosonis fil. Italiæ rex, An. Dom. 906.

Ludovicus Andegavensis, rex Siciliæ à Pontifice Martino designatus, An. Dom. 1422.

Ludovicus, Ludovici Rom. Imp. fil. Bavariæ rex à patre designatus. an. sal. 821.

Ludovicus Aquileiensis Patriarcha, Cardinalis primus equos & canes alere cœpit, An. Dom. 1444.

Ludovicus, Andegavensis dux cum exercitu 30000 militum Italiam intravit, ut Johannam Ungarorum Reginam ab ipsis Ungaris liberaret, An. Dom. 1382.

Ludovicus, Innocentii Pontificis nepos, à quo Piceni agri Marchio, & Firmianus princeps constitutus est, An. Dom. 1406.

Ludovicus, Aurelianus dux, Parisiis interfectus, An. Dom. 1407.

Ludovicus, Episcopus Tholosanus, Caroli 2. Siciliæ regis filius, qui eâ fuit castitate, ut nulli prorsus fœminæ præterquam matri, & sororibus verba faceret; ne vel colloquio sanctitatem corrumperet.

Luentinum, op. Albionis in Walliâ, teste Villanovano. Camdeno videtur vel locus excisus in comitatu Brechiniæ ad Leveney flu. vel Newcastle prius Elmelin, pagus Carmardeniæ comit. apud Tivium fluvium.

Lugdunum, Emporium totius Gall. Celt. longè celeberrimum, à quo ea pars Galliæ *Lugdunensis* dicta est; à L. Munatio Planco, dum Gallià Comatæ præesset, conditum, in colle supra confluentem Rhodani & Araris imminente: Ubi etiam hodiernon obscura Antiquæ urbis extant vestigia. Habuit hæc urbs templum insigne, communi Galliæ totius impensâ extructum, & Cæsari Augusto consecratum, eâ parte ante urbem, ubi amnes confluunt: ibique ara dignitatis eximiæ erat gentium sexaginta titulo insignis, dicatis ibi totidem gentium simulachris. Ad hanc aram à Calig. Cæsare, teste Suetonio, institutum fuit certamen Latinæ, Græcæque facundiæ, idque eâ lege, ut victoribus victi præmia conferrent, eorumque laudes componere cogerentur. Qui vero maximè displicuissent, scripta sua spongiâ, linguave delere cogebantur, nisi ferulis verberari, aut flumine proximo mergi maluissent. Juv. Sat. 1. —— *Et sic*

Palleat, ut nudis præsſit qui calcibus anguem,
Aut Lugdunensem Rhetor dicturus ad aram.

Hæc autem urbs tamque insignibus, totque egregiis ornamentis nobilitata, teste Senecâ in Epistolis, sub imperio Neronis, centesimo anno à quo fuerat condita, unâ nocte conflagravit. *Lugudunum* olim dicta fuit. *Lugduna* Stephano. Eam peculiari libello descripsit Symphorinus Campegius, & Gallicâ linguâ Lugdunensem historiâ prolixè persecutus est G. Paradinus. Vulgò *Lyons*. *Lug* vero unde *Lugduno* nomen, corvum exponit Clitophon Rhodius historicus, qui περὶ κλίσεων, sive Originum libros scripsit. Ex quorum 13 hæc citantur apud Plut. lib. de Fluviis in Arari. *Cum Momorus, & Atepomarus à Seseroneo regno dejecti, in eo colle ex Oraculi præcepto urbem ædificare vellent, jactis jam fundamentis, corvi subito apparentes, expansis alis arbores quæ circa erant replevere; Momorus autem auguriis callentissimus, civitatem Lugdunum vocavit.* Λοῦγον γὰρ τὸν κόρακα καλοῦσι δοῦνον δὲ τὸν ὀχυρωσίαν. Lugum *enim linguâ suâ* corvum *vocant*, Dunum *verò* locum eminentem.

Lugdunum Batavorum, urbs Belgii in Hollandiâ. Λουγδοῦνον Βαταυῶν Ptol. vulgò *Leyden*. Vide Voss. Hist. Gr. 346. Et Cluverium de Rheni alveis, cap. 20.

Lugdus, Celtarum dux. Berosus lib. 5. à quo & Provincia & homines cognomenta sumpserunt.

Lugeum, sive *Lugea*, palus Japodum in Liburnorum confin. apud Arsiæ ortum, vulgò *Zirichnitz* opidulo ei vicino sic denominato: Singulis annis frumentum, venationem, & piscationem exhibet. Clauditur circumquaq; montibus, plerisque in locis 18. cubitos altus est, & ubi minimum profundus existit, justam humani corporis æquat mensuram. Ex montibus circumpositis rivi quidam ignobiles procurrunt, suo quisque alveolo, ab Orientali quidem plagâ 3. ab australi vero quatuor. Singuli quo longius fluunt, hoc minus scatent aquis, terrâ nimirum ipsos combibente, donec postremo absorbeantur scrobibus saxeis, ita natis, ut humano opere excisæ videantur. Hic aquis ita redundantibus, ut recipi amplius non possint, fit ut regurgitent scrobes, neque solum nihil aquæ admittant, sed etiam quicquid receperint, effundant tantâ celeritate, ut refluxûs impetum equiti quantumvis expedito, & celeriter fugienti ægrè effugere liceat. Itaque quacunque pateat locus, diffundantur aquæ, & lacum efficiunt. Hæ aquæ postea non minus ferè celeritèr recedunt, quam accesserunt, ac non per scrobes illas tantum, sed universâ pene terrâ eas non alitèr recipiente, quam si per cribrum diffunderentur. Quod cum fieri sentiunt accolæ, continuo grandioribus ejus meatibus, quoad fieri potest, obstructis, agminatim advolant ad piscationem, quæ ipsis non modo jucunda, verum etiam perfructuosa est. Porro siccato lacu fit messis, quâ parte solum prius consitum erat; & idem rursus conseritur, antequam inunder. Graminis ita est ferax, ut post vigesimum diem secari soleat. Lazius. Geo: Wernherus, de admirandis Hungariæ aquis.

Lugi, vel *Logi*, pop. Boreales Scotiæ, quorum regio nunc *Cathanesia*.

Lugidunum Germ. urbs. Ptol. *Glogau* hodiè.

Lugio, vel *Legio*, ut legit Simlerus apud Antoninum, qui *Batha* ex eâ facit Pannoniæ inferioris opidum.

Lugionum, Pannoniæ infer. urbs. Ptol.

Lugodinum, Ptol. Batavorum urbs, vulgò *Leyden*.

Luida, Rhicharedi fil. nothus Gothorum rex, infidis Viterici, seu Dieterici de medio sublatus est, A. D. 601.

Luidunardus, Vercellensis episcopus, An. Dom. 890.

Luitbaldus, Bavariæ dux. An. Dom. 907.

Luith, mons Lyrano, & Hebræorum Commentatori in Es. cap. 15. Eusebio autem vicus inter Areopolim, & Joaram: aliis inter Petram, & Segor.

Luna, sive *Lunna*, Gall. Lugd. urbs. Anton. *Cluny* Simlero.

Luna, Hetruriæ op. maritimum, fœcundissimis candidi marmoris fodinis, quod ab eo *Lunense* dicebatur, olim nobilitatum. Lucan. lib. 1.

—— *Quorum qui maximus ævo*
Aruns incoluit desertæ mœnia Lunæ.

In hoc opido casei genus conficiebatur magnitudinis potius, quam bonitatis nomine nobilitatum: quippe quod ad singula millia, pondo non raro premeretur: Unde inter servorum obsonia numeratur à Mart. lib. 14.

Caseus Hetruscæ signatus imagine Lunæ,
Præstabit pueris prandia mille tuis.

Lunæ mons, geminus, unus Lusitaniæ promuntorium, *Punta di Luna* Villanovano, apud ostia Tagi flu. quod *Promuntorium Magnum* Plinio vocatur. Alter in Æthiopiâ ultra æquatorem, ex quo teste Ptol. Nilus oritur.

Lunæ, portus Straboni est, qui *Erycis* Ptol. ut Leander vult. *Selene* Steph. vulgò *Golfo della Spezzia*. Persius Sat. 6. ex Ennio.

Lunai portum est operæ cognoscere cives.

Silius Ital. lib. 8.

Tum quos à niveis exegit Luna metallis,
Insignis portu, quo non spaciosior alter
Innumeras cepisse rates & claudere portum.

Ptol. Λούνας & Σελήνης ἄκρον facit diversa.

Luneburgum, urbs Saxoniæ clarissima, ad Albim flu. Ducatûs titulo insignis, ædificiorum superbiâ, & opum copiâ illustris. A Jul. Cæsare conditam ferunt, ac à *Luna* sic dictam. Lunæ enim simulachrum usque ad Caroli M. tempora illic remanserat, quod ille zelo pietatis commotus sustulit.

Lupa, quæ & *Acca Laurentia*, ſive *Larentia*, Fauſtuli uxor, paſtoris armenti regii, quæ geminos infantes Veſtalis filiæ Numinoris ad ripam Tiberis expoſitos aluit.

Lupercal, locus ſub Palatino monte Pani paſtorum Deo conſecratus, in quo ſolennia quædam ſacra quotannis fiebant menſe Februario, quibus Panos ſacerdotes, qui *Luperci* dicebantur, nudi per urbem curſitabant, mulierum palmas uteroſque caprinâ pelle ferientes, quâ re & fœcunditatem & facilem partum fieri putabant. Inſtituta autem putantur hæc ſacra ab Evandro in honorem Panos Lycæi, quem Arcades ſimili honore colebant; Quare autem nudi diſcurrebant. Hanc cauſam adfert Servius, cum Romulus & Remus ludicro huic intenti erant, latrones interim, occaſione arreptâ, pecora illorum abegiſſe, eâque re intellectâ, Romulum cum omni juventute, abjectis veſtibus, ut ad curſum expeditiores eſſent, latrones eſſe inſecutos, iiſque oppreſſis prædam recepiſſe. Quæ res quoniam feliciter ceſſiſſet, manſiſſe deinde morem ſolemnem, ut Lupercalia à nudis celebrarentur. Virg. Æn. 8.

Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer aſylum
Rettulit, & gelidâ monſtrat ſub rupe Lupercal.
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Ovid. Faſt. 2.

Illa loco nomen fecit, locus ipſe Lupercal,
Magna dati nutrix præmia lactis habet.

De Lupercis autem Virg. ubi ſupra.

Hic exultantes Salios nudoſq; Lupercos.

Juv. *Nil prodeſt agili palmas præbere Luperco.*

Lupfurdum, urbs Germ. Ptol. *Leipſick* Ferrario. *Meyſſen* vero Apiano, & Perchaimero dicitur.

Lupia, Plinio, militum inter Hydruntum Brunduſiumq; itinere ſtatio, quæ gemino p. etiam ſcribebatur, & Λουπία pl. num. ut eſt apud Strab. Melam, Æthicum, Antoninum, ut & Λουππία, unde vitiatum illud Ptolemæi Λουκία. Pauſan. lib. 6. ſcribit quod priſco nomine *Sybaris* dicta fuit. Vide *Sylburgium*. Erat autem col. op. & portus Salentinorum in orâ Calabriæ Boreali, Aletinorum navale, nunc pagus, *La Rocca* dictus, teſte Galateo.

Lupiæ, *Lupia* Melæ, *Luppia* Tacito, flu. Germ. cum op. cognomine per Weſtphaliam in Rhenum apud Weſaliam urb. fluens. Strabo in Viſurgim deferre ait, Tacitus vero in Oceanum, hodiè *Lyppe*, ſeu *Lippe*, teſte Junio, dicitur.

Lupicinus, Conſul, collega Jovini, an. U.C. 1220. Quo tempore Conſtantinopoli grando miræ magnitudinis aliquot homines extinxit, & apud Atrebatas vera lana de nubibus pluviâ mixta defluxit.

Lupondum, op. ſeu potius arx Germ. in Sueviâ, non procul à fontibus Danubii, *Lupff*, teſte Lazio. Auſonius in Moſella.

Hoſtibus exactis Nicrum ſuper & Lupodunum.

Lupus, Forojulianorum dux, an. U. C. 1420.

Lupus, coſ. cum Maximo, an. U. C. 984.

Lupus Senonenſis Epiſcopus, qui tantâ erat in pauperes munificentiâ, ut nullum ſibi theſaurum relinqueret, ſed omnes exhauriret in id loculos. Volat.

Lurius Lupus, coſ. cum Aurel. Probo Aug. an. U. C 1030. Lege *Furius*.

Lurius Orphilus, coſ. cum fil. Antiochiano, an. U. C 1022. Lege *Furius*.

Luſatia, Saxoniæ regiuncula, Bohemorum ditioni parens, urbs præcipua eſt Gorlitia.

Luſia, vicus Oeneidis tribûs à *Luſiâ* unâ ex Hyacinthi filiabus. Λουσιεύς, pertinens ad hunc vicum dicitur. Steph.

Luſignanum, opidum Pictavorum. Gallicè *Luſignan*.

Luſitania, tertia Hiſp. pars, quam Plin. 4. 12. à Durio amne finit, reliqua citeriori attribuens, in quâ ſententiâ & Ptolemæus eſt. At Strabo cum Melâ convenit. *Hujus regionis*, inquit, *latus Auſtrale Tagus cingit, ab oceaſu vero & ſeptentrione Oceanus, ab Aurorâ Carpetani, Vettones, Vaccei, & Cullaici famæ majoris populi.* Pop. *Luſitani*, à *Luſo* Bacchi filio, ſeu, ut alii volunt, comite. Sil. lib. 3.

Hos Viriathus agit Luſitanumque remotis
Extractum luſtris. ———

(Λουσιανία Appiano.) *Belitani* Stephano iidem ſunt cum Luſitanis, eidem Λουσιανία pars Bæticæ, & Gentile Λουσιανοί. Vulgò *Portugal* dicitur. Diod. lib. 5. Τῶν δὲ Κίμβρων αἰχμαλώτοις μὲν εἰσὶν οἱ καλούμενοι Λουσιανοὶ. Ubi legendum Ἰβήρων uti notat Palmerius. Cæterum de nomine huius reg. ita Vir Magnus de Phœnicum Col. lib. 1. cap. 35. לוז *Luz*, inquit, Ebræis & Syris eſt amygdalus, ut & Arabibus *Lauz*. Jam hoc certum eſt Phœnices à proventu fructuum ſæpe loca nominaſſe. Sic Jericho urbs palmarum, à palmis. Sed & ab amygdalis dicta *Luza*, quæ & Bethel in tribu Benjamin Gen. 28. 19. & altera *Luza* in Hetthæis in tribu Ephraim Jud. 1. 26. Quidni etiam *Luſitania*, in quâ præſtantiſſima amygdala tantâ copiâ proveniunt, ut hâc in parte cedat nulli terrarum. Vide ſis ipſum authorem, pag. 698.

Luſius, Marii ex ſorore nepos, qui cum Virgini Trebonio vim & ſtuprum inferre vellet, ab eodem eſt interfectus. Plut. in Mario.

Luſpiæ, vide *Lupia*.

Luſſi, urbs Arcadiæ, Steph.

Luſſonium, Pannoniæ inſer. urbs. Ptol. *Pax* Simlero.

Lutetia Pariſiorum, urbs Gall. Celticæ in Belgicæ confin. ad Sequanam, & Matronam flu. interluentes. Obluti quantitatem ſic dicta. Alii tamen ab albedine murorum Λευκοτίαν à Græcis vocatam exiſtimant. Eam Julius Cæſar uſque adeo ædificiis auxit, eramque ſortiter cinxit mœnibus, ut *Julii civitas* à nonnullis ſit appellata. Ampliſſimam hanc civitatem Sequana fluvius dividens, tripartitam conſtituit, quarum prior Univerſitas, altera civitas, tertia urbs nominatur. Carolus M. Alcuini præceptoris ſui inſtinctu, An. Dom. 796. fundavit, & permultis prærogativis, privilegiis, & immunitatibus ſplendidiſſimè exornavit. Vulgò *Paris*.

Lutæva, ſive *Lutava*, urbs Gall. Narbon. *Lodeſue* vulgò.

Luti, Germ. populi, Plinius. *Sleſier* Pyramio.

Lutia, op. Hiſp. Tarracon. Appianus.

Luxia, flu. Hiſp. Bæticæ inter Bætim, & Anam fluens. Plin.

Luza, civitas Chananææ in tribu Benjamin Joſ. 18. quæ & *Bethel*. Gen. 28. Altera quæ cecidit in ſortem filiorum Joſeph. Joſ. 19. Tertia Hitthræorum. Judic. 1.

L Y.

Lyæus, unum ex Liberi patris cognominibus παρὰ τὸ λύειν, quod vino mentes & curæ ſolvantur. Horat. Epod. 9.

Curam, metumque Cæſaris rerum juvat
Dulci Lyæo ſolvere. ———

Petronius in Satyrico: *Aniculæ ſolutæ mero.* Iterum.

Cum ſolutus mero amiſiſſem ebrias manus.

Oppianus 4. Κυνηγ. —— Ὑπὸ λυσιπόνῳ Διονύσῳ.

Ovid. *Turpe jacens mulier multo reſoluta Lyæo.*

Forſan & huc referèndum Propertianum illud l. 5. Eleg. 5.

Me juvat & multo mentem vincire Lyæo.
Et caput in vernâ ſemper habere roſâ.

Lybum, Cœleſyriæ urbs inter Damaſcum, & Laodiceam. Anton.

Lycabetus, Atticæ mons, Athenis proximus, Hymettoque finitimus. Stat. Theb. lib. 12.

Vitibus, & pingui melior Lycabetus olivâ.

Lycæa, urbs Arcadiæ. Pauſan.

Lycæus, Arcadiæ mons, Jovi ſacer, teſte Pauſaniâ in Arcadicis, olim etiam Olympus & ἱερὸς κορυφὴ, id eſt, *ſacer vertex* ab incolis appellatus, quòd Jovem ibi educatum exiſtimarent. In hoc monte Jovis Lycæi ara fuit à Lycaone Peluſgi filio primum conſecrata, quam cùm poſtea mactati pueri ſanguine reſperſiſſet, in lupum dicitur eſſe transformatus. Conſtat tamen montem hunc etiam Pani ſacrum fuiſſe. Virgil. Georg. lib. 1.

Ipſe nemus patrium linquens, ſaltuſq; Lycæi
Pan ovium cuſtos. ———

Hinc etiam Pan *Lycæus* paſſim à poetis dicitur. Idem Æn. 8. —— *Gelidâ monſtrat ſub rupe Lupercal*
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Inde *Lycæa* ſacra in honorem Panos fieri in hoc monte ſolita, quæ poſteà ab Evandro in Latium tranſlata, Lupercalia dicta ſunt.

Lycæus, Apollinis cognomen. Steph.

Lycambes, Neobules pater, qui cum filiam ſuam Archilocho

chilocho poetæ desponsisset, posteaque pœnitentiâ ductus non tradidisset, tam acerbo carmine ab eo est perstrictus, ut unà cum filiâ laqueo vitam finierit. Horat. Epod. 6. ——— *In malos asperrimus*
Parata tollo cornua,
Qualis Lycambæ spretus infido gener,
Aut acer hostis Bupalo.

Hinc *Lycambeus.* Ovid. in Ibin.
Tincta Lycambeo sanguine tela dabit.

Lycaon, Arcadiæ rex, Pelasgi fil. quem Jupiter, quòd aram suam in Lyceo monte, mactati pueri sanguine respersisset, in lupum mutavit. Pausan. in Arcadicis. Ovid. tamen Met. 1. aliam tradit transformationis hujus causam, quæ sic se habet. Jupiter aliquando cum multa de humani generis impietate inaudisset, neque tamen omnia crederet, ut rem omnem certius exploraret, relicto cœlo in terram descendit, aliquotque regionibus peragratis, tandem sub noctem in Arcadiam pervenit ad Lycaonis regiam. Ubi cum se Deum esse significasset, vulgusque se ad sacrificia accingeret, irridens credulitatem eorum Lycaon, eâ ipse nocte periculum se facturum dixit, Deumne an mortalem hospitio suscepisset, conatusque est noctu dormientem interimere. Quod cùm frustrà tentasset, aliâ ratione rem aggressus est. Habebat obsides à Molossorum gente ad se missos, horum unum jugulavit: partimque assum, partimque elixum Jovi epulandum appposuit. Cujus rei immanitate indignus Jupiter, regiam tyranni immisso fulmine exussit, ipsumque in sylvas fugientem in lupum transformavit. Hinc *Lycaonius*, ut *axis Lycaonius*, i. e. Ursa major, in quam Callisto Lycaonis filia creditur transformata. Ovid. Trist. 1.
Quaque Lycaonio terra sub axe jacet.

Idem Met. 1.
Fœda Lycaoniæ referens convivia mensæ.

Item Nelei fil. & Nestoris frater, quem Hercules expugnato Pylo occidit. Alius Priami filius, ab Achille occisus. Item Gnosius faber, & artifex ensis quem Ascanius dedit Euryalo. Virg. Æn. 9.

Lycaonia, regio Asiæ, Cappadociæ pars in austrum Ciliciam versus ab eâ Tauro monte divisa, inter Isauriam ad occ. & Armeniam min. ad ort. cujus *m*etropolis est Iconium, à quâ hodie reg. *Cogni* nominatur. Stephanus totam Arcadiam olim *Lycaoniam* dictam scribit. Est & Phrygiæ minoris urbs.

Lycapsus, vicus prope Lydiam. Steph.

Lycaste, filia Priami ex concubinâ, cujus amore flagrans Polydamas, Antenoris & Theanûs sororis Hecubæ filius eam uxorem duxit. Item *Lycaste*, meretrix nobilis apud Drepanum Siciliæ urbem, ob formæ excellentiam Venus appellata, quæ cum Buten Amyci Bebryciorum regis filium hospitio excepisset, ejus concubitu usa, Erycen ei peperit; quo factum est ut apud posteros creditum fuerit, Buten ex Venere Erycen genuisse.

Lycastos, urbs Cretæ, quæ jam interiit Strabonis tempore, apud Dictæum mont. à *Lycaste* nympha, cujus meminit Claud. De laud Stiliconis lib. 3.
——— *Mecum Dictæa Lycaste.*

Alii à luporum multitudine sic dictam volunt. Hom. Λύκλον, Μίλητον τε ἠγαθέην τε Λύκαστον.

Lycastum, Cappadociæ urbs. Plin. *Docastelli* Nigro. Erat autem apud Halym flu. teste Mela, in Paphlagoniæ confin. *Lycastia* Apollonio.

Lyceas, Naucratita, Αἰγυπτιακὰ consignavit, ut cognoscimus ex Athenæo lib. 14. Meminit & *Lyceæ* Plin. in Elencho eorum, quos sequitur lib. 36.

Lyces, fluvius Scythiæ. Vide *Lycus.*

Lyceum, gymnasium celeberrimum juxta Athenas, in quo Aristoteles frequentissimo auditorio philosophiam profitebatur, quemadmodum Plato in Academiâ. Cic. 1. Acad. *Qui erant cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt, quia disputabant inambulantes in Lyceo.* Idem alibi.
Inq; Academiâ umbriferâ nitidoq; Lycæo
Fuderunt claras divini pectoris artes.

Item *Lyceum* gymnasium Ciceronis in fundo Tusculano, à nomine Scholæ Aristotelicæ ita dictum. Cic. Acad. Qu. lib. 1. *Nuper cum essem cum Qu. Fratre in Tusculano disputatum est. Nam cum ambulandi causâ in Lyceum venissemus (id enim superiori gymnasio nomen est) perlegi, inquit ille, tuum paulo ante tertium de Natura Deorum.*

Lychnidus, urbs Illyriæ, Item parva regio Armeniæ. Steph. Item *Lychnidus*, vel *Lychnidion* urbs Macedoniæ. *Ochrida* Sophiano, & lacus ejusdem nominis ibidem, quem Liv. lib. 44. *Ascuridem* appellare videtur. Idem lib. 42. Begorritim lacum hoc tractu habet, sed an idem sit, viderint peritiores.

Lychnitis, Armeniæ maj. palus. Steph. *Exsechia* vulgò ex tab. recent. Armeniæ regio quoq; est. Idem.

Lycia, reg. min. Asiæ inter Pamphyliam, & Cariam: olim (si poetarum fabulis credimus) Chimæræ monstri ignibus infestata. Cujus fabulæ occasionem præbuit Chimæra ejus reg. mons crebrò ignem eructans. Dicta est autem Lycia, à *Lyco* Pandionis filio. Urbem habet Patarам, Apollinis oraculo celebratam. Unde *Patareus Apollo*, apud Horatium. Et *Lyciæ sortes* apud Virg. lib. 4. Æn. i. e. sortes Apollinis, qui in Lyciâ apud Pataram responsa edebat. *Mylias* olim & *Ogygia* dicta fuit, teste Steph. Incolas *Termilas* vocatos scribit Herodotus. Erant autem arte sagittandi celeberrimi. Virg. Æn. 8.
Ille mihi insignem pharetram, Lyciasque sagittas
Discedens dederat. ———

Et lib. 7. *Lyciam ut gerat ipse pharetram.*
Stat. Theb. 6. *Cætera plebs Lycii gaudet contenta sagittis.*
Silius lib. 8. *Lycios arcus.* ———

Lyciæ, Rhætiæ fluvius. Ptol. *Lech* hodie.

Lycidas, Centaurus, unus ex iis qui Pirithoo Hippodamiam sponsam eripere conati, à Lapithis sunt interfecti. Ovid. Met. 12.
At non Eurynomus, Lycidasque & Araus, & Imbreus
Effugere necem. ———

Est & nomen pastoris apud Virg. Ecl. 9.

Lycimnia, amica Horatii. Carm. 2. Od. 12.
Me dulcis dominæ musa Lycimniæ
Cantus me voluit dicere lucidum,
Fulgentes oculos, & benè mutuis
Fidum pectus amoribus.

Lycisca, canis nomen apud Virg. Ecl. 3.
——— *Multum latrante Lycisca.*

Lycius, Apollo ἀπὸ τῦ λύκυ, i. e. *à lupo* sic dictus, quòd sicut lupi pecora rapiunt; ita Sol humorem haurit radiis. Prisci Græcorum primam lucem, quæ præcedit solis ortum λύκυν appellarunt, idque temporis hodiè quoque λυκόφως cognominant. Et Lycii Apollinis oraculum, quia in Lyciâ maxime clarus fuit ob luporum interfectionem.

Lycoa, urbs Arcadiæ. Steph. Inde *Lycoanitis* Diana, quæ illic templum habebat.

Lycomedes, Scyri insul. rex, cui Thetis filium suum Achillem, dormiente præceptore suo Chirone, clam raptum servandum tradidit, ut ibi inter ejusdem regis filias (erat enim facie venustâ, & puellari, ita ut facile pro puellâ sese gereret) muliebri habitu indutus latitaret, ne ad bellum Trojanum, à quo illum non reversurum esse sciebat, proficisci cogeretur: apud quem cum delitesceret Deidamiam regis filiam vitiavit, & ex eo Pyrrhum suscepit. Item *Lycomedes* Creontis filius. Hom. Iliad. 9. Vide Palmerium ad auctores Græcos, pag. 429.

Lycomedis, lacus Africæ. Plin. *Linxano* Pineto.

Lycon, Ægypti urbs, quæ & *Lycopolis*. Item Hispopidum in Lusitaniâ. *Lobon* Jac. Delgado.

Lycon Jasensis, Pythagoræ vitam memoriæ tradidit. Athen. lib. 10. Alius Socraticus, sive Peripateticus, eloquens & in dicendo suavis, adeo ut *Glycon* à dulcedine dicendi appellaretur. Tertius Poeta. Quartus Epigrammatum scriptor. Laertius.

Lycone, urbs Thraciæ. Steph. & mons Peloponnesi in Argiâ regione cupressis abundans. Pausanias.

Lycophron, poeta Chalcidensis, Sophoclis Grammatici, adoptione vero Lyci-Rhegini fil. inter septem poetas, qui *Pleiades* dicebantur à numero stellarum, Philadelpho Ptolemæo acceptus. Erant autem hi Theocritus, Aratus, Nicander, Apollonius, Philicus, Homerus Junior, ac Lycophron. Alii aliter numerant. Scripsit Alexandram

poema

poema valde obſcurum: unde Statius in Sylvis.

——— *Tenebraſque Lycophronis atri.*

In eo mentionem facit de vaticiniis Caſſandræ, exorſuſq; ab Hercule, & rebus Trojanis, proſequitur uſque ad Alexandrum Macedonem. De hujus morte Ovid. in Ibin.

Utque cothurnatum periiſſe Lycophrona narrant,
Hæreat in fibris fixa ſagitta tuis.

Alius fuit Perinthi Corinthiorum regis fil. qui matrem occiderat, vivente adhuc patre, de quo multa Herod. lib. 3. & Laertius in Periandro.

Lycopolis, urbs Ægypti à *lupis* cognominata, eò quod Æthiopes agros Ægyptios incurſantes, lupi factâ acie uſque ad civitatem Elephantinam repulerint. Ibidem civitatem conſtruentes Ægyptii, à beſtiis illis Lycopolin vocarunt. Vide Steph. in Λύκων πόλις.

Lycorea, vicus in Delphis à *Lycoreo* rege. Steph.

Lycoris, nymphæ nomen. Virg. Georg. 4.

Lycoris, Volumnii ſenatoris liberta, vero nomine *Cytheris* dicta, miſerè à Corn. Gallo adamata: quo tamen ſpreto, Antonium in caſtra ſequuta eſt. Virg. Ecl. 10.

——— *Tua cura Lycoris*
Perque nives alium, perque horrida caſtra ſequuta eſt.

Lycormas, Ætoliæ flu. flavas arenas volvens. Hic poſteà *Evenus*, ab Eveno rege Ætolorum, qui ſe in illum præcipitavit, appellatus eſt. Ovid. Met. 2.

Arſuruſque iterum Xanthus, flavuſque Lycormas.

Sen. in Hercule Oetæo.

Nec præcipitem volverit amnem
Flavus rapido fonte Lycormas.

Phidari Nigro dicitur. Vide Plut. de Flum. in Lycormâ.

Lycoſthene, urbs Lydiæ. Steph.

Lycoſura, urbs Arcadiæ in Lycæo monte. Steph.

Lycozea, urbs Thraciæ. Steph.

Lyctus, Cretæ urbs inſignis, Idomenei patria. Virg. Æn. 3.

Et Salentinos obſedit milite campos
Lyctius Idomeneus. ———

Paleocaſtra, Nigro teſte, hodiè dicitur.

Lycurgus, Nemeæ rex, Archemori pater. Stat. Theb. 5. Item *Lycurgus* gigas ab Oſiride in Thraciâ peremptus. Berоſus lib. 5. Diodorus Sic. lib. 1.

Lycurgus, nobilis Spartiata, Polydectæ filius, & frater Eunomi Lacedæmoniorum regis, cui etiam in regnum ſucceſſit, ignarus Eunomum, uxorem gravidam reliquiſſe; quod ubi primum cognovit, poſito regis nomine, Prodici, hoc eſt, Tutoris nomen aſſumpſit, regique adulto, Charilao ei nomen erat, regnum fideliter reſtituit. Verùm cum civitatem peſſimè inſtitutam animadverteret, ad conſtituendam ſalubrioribus legibus Remp. animum adjecit. Conſcriptis itaque iis, quæ longâ peregrinatione didicerat, civitati utilia fore, Delphos ſeſe contulit, ut Dei quoque conſilium in re ſanctiſſimâ exploraret. Cumque Pythia conſilium ejus à Phœbo maximè probari, deique potius, quam hominis inventum eſſe reſpondiſſet, alacrior ad peragendum inſtitutum factus, foro armatis aliquot occupato, leges ſuas profert, quibus cum jam civibus mediocriter aſſuefactos videret, ut quas tulerat leges, æternas quoque redderet, hanc rationem commentus eſt. Simulat arduum adhuc quidpiam ſupereſſe, quod ad civitatis ſalutem pertineret, quod tamen inconſulto oraculo aggrediendum non eſſet, eaque de cauſa ſe Delphos proficiſci velle. Interim tamen Reip. intereſſe, ut leges quemadmodum latæ erant, in reditum ſuum inviolatæ ſervarentur, idque ita futurum, primum à regibus, deinde à cæteris omnibus juſjurandum exegit. Profectus itaque Delphos, cum Pythiam reſpondendum audiſſet, nihil legibus illis abſolutius eſſe, feliciſſimamque fore civitatem eam in quâ illæ quam diutiſſimè ſervarentur, conſtituit ſibi amplius in patriam non eſſe redeundum, ne illi aliquando jurejurando ſoluti, leges ſuas excuterent. Miſſo itaque Spartam Oraculo, amicoſque itineris comites amplexus, iiſque dimiſſis, Cyrrham conceſſit, ubi mox ſuis ſibi manibus necem conſcivit. Quanquam alii Criſſæ, nonnulli etiam in Cretâ interiiſſe volunt, ubi etiam ſepulchrum eius apud Pergameum urbem oſtenditur. Spartani mortuo ſacellum conſecrarunt, & ob ſingularia ejus in patriam merita, divinos ei honores tribuerunt. Vide latius vitam ejus apud Plutarchum. Juſtinus lib. 3. *Proficiſcitur autem in Cretam, ibique perpetuum exilium egit, abjicique in mare oſſa ſua moriens juſſit*, &c. In Samo autem vitâ exceſſiſſe Lycurgum author eſt Heraclides: Λυκοῦργος ὁ Σάμῳ ἐτελεύτησε, καὶ ἡ Ὁμήρου ποίησις παρὰ τῶν Σπαρτιατῶν τῷ Κρεσφύλτῃ λαβοῦσα, πρῶτος διεκόσμησεν εἰς Πελοπόννησον. Sed ibi legendum, monente Iſ. Voſſio. Ἐν Σάμῳ ἐγένετο, ut eſt in M. S. Sami enim aliquandiu egit.

Lycurgus, Thraciæ rex, fil. Dryantis, qui quòd Thracas immoderatè vino deditos conſpiceret, vites omnes toto regno excidi juſſit. Plut. in lib. De Poetarum utilitate. Hinc datus poetis locus fabulæ, Lycurgum infeſtiſſimo Bacchum odio proſecutum eſſe, adeo ut nutrices illius in Nyſâ latentes perſequeretur, & Baccho ipſi tantum terroris incuſſerit, ut præcipiti fugâ trajecto mari in Naxum ſe receperit: ideoque juſtâ numinum irâ Lycurgum in furorem converſum, & tibias ſibi ſuccidiſſe. Virg. Æn. 2.

Terra procul vaſtis colitur Mavortia campis
Thraces arant, acri quondam regnata Lycurgo.

Propertius 3. 17.

Veſanumque novâ nequicquam in vite Lycurgum.

Hor. lib. 2. Od. 19. *Thracis & exitium Lycurgi.*

Lycurgides, Lycurgi fil. Ovid. in Ibin.

Quiq; Lycurgiden laceraret ab arbore natum,
Idmonaq; audacem te quoq; rumpat aper.

Lycus, Bœotiæ rex, qui Antiopam Nyctei regis filiam uxorem duxit: quam poſteà cum à Jove in Satyrum converſo compreſſam cognoviſſet, repudiavit, Dircenque uxorem duxit, quæ verita ne Antiopa cum Lyco in gratiam rediret, arctiſſimis eam in vinculis aſſervavit, quibus Jovis miſeratione diſſolutis, in Cithæronem montem profugit, ubi Amphionem & Zethim peperit, qui poſtea à paſtore, qui ipſos nutriverat edocti, eum unà cum uxore interiecerunt. Vide *Amphion*, & *Dirce*.

Lycus, exul Thebanus, qui id temporis quo Hercules ad inferos deſcenderat, rei benè gerendæ occaſionem ſibi oblatam ratus, Creonte occiſo, regnum Thebanorum occupavit, cumque jam Megaræ Herculis uxori vim inferre pararet, opportuno illius reditu oppreſſus eſt, ut latius videre eſt apud Senecam in Hercule Furente.

Lycus, nobilis Trojanus, unus ex comitibus Æneæ. Virgil. Æn. 1.

Nunc Amyci caſum gemit, & crudelia ſecum
Fata Lyci. ———

Lycus, Priami filius; Item unus ex Centauris. Et fluvius Aſſyriorum, qui Tigri immiſcetur.

Lycus, medicus nobilis Neopolitanus, de quo Plin. 20. 20.

Lycus, rex Libyæ, qui cum hoſpites ſuos immolare conſueverat, à Cillirrhoe filiâ proditus fuit. Nam cum hæc Diomedem, qui direptâ Trojâ in Libyam tempeſtate delatus fuerat, amore deperierat, eum è vinculis emiſit; At ille ſpreto ſalutis authore, enavigavit. Ea autem ultro vitam laqueo finivit. Plut. Par.

Lycus, fluvius Aſiæ non procul à Laodiceâ qui cuniculis ſubterraneis abſorbetur, ac rurſus emergit. Ovid. Met. 15. *Sic ubi terreno Lycus eſt epotus hiatu*
Exiſtit procul hinc, alioq; renaſcitur orbe.

Item alius juxta Heracleam Mariandynorum in Pontum Euxinum illabens. Ovid. 4. Pont. Eleg. 10.

Huc Lycus, huc Sagaris, &c.

Lycus, puer quidam ab Alcæo dilectus. Horat. lib. 1. Carm. Od. *Liberum & Muſas, Veneremq; & illi*
Semper hærentem puerum canebat,
Et Lycum nigris oculis, nigroque
Crine decorum.

Lycus, Flu. Germ. Rhætos à Vindelicis diſterminans. Ptol. Alius Macedoniæ. Plut. Alius Aſiæ min. qui Celænas Phrygiæ urbem interfluit. Alius Ciliciæ. Plin. Alius Siciliæ, *Platani* Fazello. Alius circa Byzantium Cedreno, quem tradit ab Apollonio Tyaneo coactum ne Byzantio inundationibus noceret.

Lydda, Palæſtinæ urbs. Ptol. alio nomine *Dioſpolis*, hodiè *Rama* Caſtaldo.

Lyde, Antimachi poetæ uxor, quam egregiè animo charam habuit, quæ cum mortua eſſet, ille elegiam, quâ

moerorem ſolaretur, ſibi fecit, nomine Lyden, ubi enumeratis heroicis calamitatibus, & infortuniis, malis alienis ægritudinem ſibi minuit. Hujus meminit Plut. in lib. De Conſolatione. Ovid. Triſt. 1. 5.

Nec tantum Clario Lyde dilecta poetæ.

Lydia, regio Aſiæ min. Croeſo rege, & Pactolo aurifero flumine notiſſima, quæ flexuoſis Mæandri amnis recurſibus perfuſa, ſuper Joniam procedit, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Moeſiæ, meridianâ parte Cariam amplectens. *Lydia* dicta à *Lydo* Atyos filio, cum antea *Moeonia* vocaretur. Virg. Geor. 4.

Præterea Regem non ſic Ægyptus & ingens
Lydia, &c. ——

Hujus reg. incolæ *Lydi* dicuntur, qui Herodoto lib. 2. primi aurum, argentumque ſignarunt. Horum improbitas maximè abiit in proverbium, *Lydi mali*, apud Athen. Hi capita flammeis muliebribus ornare ſolebant, unde in effoeminatos ortum eſt Proverbium, *Lydio more* apud Suidam. *Lydius lapis* (qui & *Heracleus* ab Heracleâ urbe Lydiæ) in proverbio eſt apud Theophr. lib. de Nat. lap. de homine acri ingenio prædito, nam hic lapis aurum, & argentum arguit, quale ſit. Lydorum currus in certaminibus erant adeo veloces, ut proverbio ſit, *Currus Lydius*. Et apud Plut. *Juxta Lydium currum curris*, dicitur de eo qui longe cæteris in aliquâ re inferior eſt. Lydos quoque equitatu cæteris præfert Herod. lib. 1. quos non aliter quam ex equo pugnare ſcribit. Hi cibis opiparis, & cupediis operam dabant, ut *Caryca Lydorum* in adagium abierit, apud Athen. lib. 12. Caryca enim genus cibi erat apud illos ex variis lautitiis, ſanguineque confectum. De quibus etiam in voluptuoſos, *Lydus cauponatur* apud Herod. legitur. Tantæ quoque libidinis notabantur, ut *Lydus* in meridie, de homine inſatiatæ libidinis proverbialiter diceretur. *Lud* in ſacris ſcripturis vocari ſcribit in ſuo apparatu Biblico Ar. Montanus.

Lydia, purpuræ venditrix, quæ omnium prima in urbe Philippis Evangelium amplexa eſt, & Paulum ac Silam hoſpitio accepit. Act. 16.

Lydia, amica Horatii, cujus in Odis ſæpe meminit.

Lydius, flu Macedoniæ. Ptol. *Caſtoro* hodiè.

Lydus, Herculis filius ex Jole.

Lydus, Atyos Moeoniæ regis fil. & frater Tyrrheni. Nam cum Atys domi ſibi multitudinem abundare videret, filiis ſuis hanc propoſuit conditionem, ut inter ſe ſorte ducta, alter oneroſam multitudinem educeret, novaſque ſibi ſedes quæreret, alter paterni regni ſucceſſor remaneret. Quare cum ſors ita cecidiſſet, ut Tyrrhenus relictâ patriâ, novarum coloniarum author fieret, in eam Italiæ partem ſeſe contulit, quæ mare inferum ſpectans, ab eo Tyrrhenia appellatur. Lydus vero domi relictus, paternique regni hæres factus, Mœoniam de nomine ſuo Lydiam appellavit.

Lygamatæ, Libyæ interioris pop. Ptol.

Lygdamum, opidi nomen. Plin. 5. 3.

Lygdamus, viri nomen apud Prop. 3. 7. & 4. 7. 9. ſed ita, ut neſcias Propertiine ſervus, an Cynthiæ fuerit. Eo ſe nomine Tibullus appellat, cum ait

Lygdamus hic ſitus eſt.

Eſt apud Herodotum *Lygdamus* quidam Naxius Piſiſtrato adiutor in recuperandâ Tyrannide.

Lygius, Thraciæ flu. Λυγινον πόλαμὸν vocat Arrianus lib. 1. Ἀπίχθαι δὲ ἔστιν ἀπὸ τῦ Ἴστρυ ὡς ὀκτὼ ἡμέρας Λῖμον ἰόντι, σταθμὸς τρεῖς. Idem.

Lygus, fœmina quædam, quæ cum metu militum filiam occultaviſſet, & illi per cruciatus interrogarent, ubinam occultaſſet, uterum oſtendens ibidem dixit latere: nec ullis tormentis cogi potuit, ut conſtantiam vocis egregiæ mutaret. Corn. Tacitus.

Lyle, urbs Arcadiæ. Gentile *Lylæus*. Item *Lylæus* Bithyniæ flu. Plin.

Lymax, Arcadiæ fluvius. Pauſan.

Lyminis, Cappadociæ opidum. Marcell.

Lymira, Lyciæ flu. & eodem nomine civitas. Mela. 1. 15.

Lymphorta, op. circa Gedroſiam. Plin.

Lyncæe, Macedoniæ urbs. Heſychius.

Lynceſtius, Macedoniæ flu. cujus aqua pota non minus ebrietatem inducit, quam ſi quis vino ſe ingurgitaſſet. Ovid. Met. 15.

Hinc fluit effectu diſpar Lynceſtius amnis,
Quem quicunq; parum moderato gurgite traxit,
Haud aliter titubat, quam ſi mera vina bibiſſet.

Eſt & regio Macedoniæ *Lynceſtis*. Pop. *Lynceſtæ*.

Lynceus, Apharei fil. unus ex Argonautis, tantâ oculorum acie præditus, ut ea per denſos etiam quercetorum truncos, ac ſtipites, atque adeo uſque ad inferos vim ſuam exprometet. Orpheus in Argonaut.

Λυγκέυς θ' ὃς πάλιξυ δι' αὐθέρ& ἰδὲ θαλάσσης
Βένθεα καὶ πλεῖν& ὑποχθονίοιο βέρεθρα,
Μεῖν& ἀπ' ἀνθρώπων δεινοῖσιν ὀπάσσεν ὄροις.

Quæ Cribellus Mediolanenſis ejus interpres ita vertit.

Quiq; procul longè trans æthera, trans mare Lynceus
Et ſubter Plutum, terræque barathra profundæ
Solus in humanis viſu penetravit acuto.

Apollonius, Argonaut.

——— Λυγκεὺς δὲ καὶ ἐξοπάτοιθε κέλευθα
Ὄμμασιν, εἰ ἐτεὸν γε φίλει κλέος, ἀντέρα κᾶτον
Ῥηϊδίως καὶ νέρθε καὶ ὀφθαλμοῖσι φαάζων.

Staſinus *in rebus Cypriis.*

——— Αἶψα δὲ Λυγκεὺς
Τυδείδαο περσίβαινε σοὶ ταχέως ἀκοντίσθαι,
Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς διὰ γυμνὸν νῆσον ἅπασαν
Ταλαλίδης Πίλοπος. Τάχα δ' εἴσιδεν ὄβριμος ἥρως
Δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἴσα δρυὸς ἄμφω κοίλης
Κάτω ἐκ ἰακόβδαμον καὶ ἀσθλοφόρον Πολυδεύκεα.

Val. Flaccus. 1 Argonaut.

At frater magnos Lynceus ſervatur in uſus,
Quem tulit Arene, potuit qui rumpere terras
Et Styga tranſmiſſi tacitum deprendere viſu.

Fabulæ originem præbuit, quòd multa obſervaret ſecreta naturæ: in his metalla primus, vel ſaltem illa, quæ beare imprimis creduntur, nempe aurum, argentumque effodere terris docuiſſet, vel quoniam multa, ſeu idem, ſeu alius, ad ſcientiam pertinentia ſideralem comperiſſet, quale eſt illud quòd noviſſimam, primamque Lunam (Νέαν καὶ νέαν Græci dicunt, teſte Heſychio) eodem die in ſigno arietis conſpexiſſet, quemadmodum Plinius refert. 2. 17. Indeque jam memoratus Flaccus.

——— *Solus tranſibit nubila Lynceus.*

Ac ob hoc oculorum acumen quiſquis ille Lynceus celebratur Pindaro in Nem. Ariſtoph. in Plut. Theocr. in Dioſcuris. Similiter Lynceis fuiſſe oculis dixeris Strabonem illum minimè Strabum, qui, ut ex Varrone prodit Solinus lib. 6. è Lilybæo promuntorio, ſi fas credere, naves numerabat è Carthaginis portu ſolventes. Id ſpatium 135 m. p. continet, ut ibidem ait Solinus, imo mille ac 500 ſtadia, ſive m. p. 200. ut ex maritimo Antonini Itinerario colligitur.

Lynceus, Idæ frater, qui pro duabus Leucippi filiabus, quas ipſis deſponſatas Caſtor & Pollux rapuerant, arma ſumpſerunt, initaque pugnâ Caſtor Lyncei, Lynceus Pollucis manu occubuit. Idas vero cum ipſum etiam Pollucem adoriri conaretur, immiſſo à Jove fulmine interiit. Ovid. Faſt. 5.

Pectora trajectus Lynceo Caſtor ab enſe,
Non expectato vulnere preſſit humum.
Ultor adeſt Pollux, & Lyncea perforat haſtâ,
Qua cervix humeros continuata tegit.

Apollonius tamen in Argon. Idam à Caſtore interfectum tradit; idque Lynceum per abietem vidiſſe, & Caſtorem occidiſſe. Hic eſt idem cum ſuperiore. Horat.

Non poſſis oculo quantum contingere Lynceus,
Non tamen idcirco contemnas lippus inungi.

Lynceus, quem Ovidius *Linum* vocat, fil. Ægypti & ſolus ex 50 fratribus miſericordiâ Hypermneſtræ conjugis evaſit à morte, qui poſtea expulſo, vel etiam occiſo Danao, regnavit apud Argos.

Lynceus, 2 Argivorum rex, regn. an. 41.

Lyncus, urbs Epiri, à *Lynceo* nominata. Steph.

Lyncus, ſive *Lyncæus*, aut *Lynx*, Scythiæ rex immaniſſimus, qui Triptolemum à Cerere miſſum, ut hominibus frugum uſum commonſtraret, hoſpitio excepit: cumque nomen, patriam, viæque cauſam ab eo didiciſſet, ut

cam

tam præclari inventi gloriam in ſe transferret, hoſpitem obtruncare conſtituit. Cumque jam noctu dormientem aggredi vellet, Ceres indignata in Lyncem feram eum convertit. Ovid. Met. 5.

Rex ibi Lyncus erat, regis ſubit ille penates.

Lynx, urbs Libyæ, juxta Gadira poſt Atlantem, & inſula Atlantis, Vide Steph.

Lyra, ſignum coeleſte, ſtellarum novem inter genu, & manum ſiniſtram Engonaſis ſitum. Oritur cum Sagittario, occidit autem exoriente Virgine. Ovid. Faſt. 3.

Illâ nocte aliquis tollens ad ſydera vultus,
Dicet, ubi eſt hodie, quæ Lyra fulſit heri?

Qui poeticam aſtrologiam conſcripſerunt, volunt Lyram hanc eſſe à Mercurio primùm inventam in Cyllene Arcadiæ monte, & ab eo Apollini donatam: Ab Apolline autem inventâ citharâ Orpheo conceſſam, eoque interempto, à Muſis in cœlum tranſlatam.

Lyrcæ, Scythiæ pop. qui venatione victitant hoc modo: Conſcenſis arboribus, quas habent frequentes, inſidiantur feris. Singulis adeſt canis, & equus in ventrem cubare edoctus, humiliùs ſubſidendi gratiâ: ubi quis feram ab arbore vidit, ſagitta percutit; percuſſam, ſi fugiat conſcenſo equo perſequitur, comitante cane.

Lyrcæus, mons Arcadiæ, *Lycæus* Virgilio, ubi Lyrcæa urbs erat, teſte Pauſaniâ, quem alii cum Callimacho in Argiâ locant, ex quo Inachus flu. profluit. Strab. lib. 8. Eſt & fontis nomen. Stat. Theb.

Aret Lerna nocens, aret Lyrcæus, & ingens
Inachus. Ovid. Met. 1. *Jam paſcua Lernæ*
Conſitaq; arboribus Lyrcæa reliquerat arva.

Hinc *Lyrceius*. Val. Flac. 4. Argon.

——— *Dominum Lyrceia tellus,*
Antraq; deprenſæ tremuerunt conſcia culpæ.

Lyrcia, Peloponneſi urbs, quæ antea *Lyncea* dicebatur. Pauſan.

Lyrnatia Cherſoneſus, & parva regio Lyciæ. Steph.

Lyrneſſus, op. Troadis, patria Briſeidis, quam Achilles everſâ urbe ſecum abduxit occiſo Mynete ejus marito, civitatis illius principe. Hinc *Lyrneſſius*. Ovid. in Ep.

Diruta Marte tuo Lyrneſſia mœnia vidi.

Et *Lyrneſſis* pro Briſeide. Ovid. Triſt. 4.

Fertur & abductâ Lyrneſſide triſtis Achilles.

Alia quoque eſt Cilicum Strab. & Euſt. quæ & *Homala*, vel potius *Mallos* vocatur.

Lyrope, Ciliciæ aſperæ in Pamphyliâ op. Ptol.

Lyſa, Arabiæ Petrææ urbs. Ptol.

Lyſander, dux Lacedæmonius invictiſſimus, cujus ductu Athenienſes cum duce Conone navali pugnâ cladem acceperunt; Ex quo Athenæ ſemidirutæ impoſitumque jugum 30 tyrannorùm fuit. Victus denique Lyſander à Conone ipſo terreſtri pugnâ, & interfectus, ubi Pauſanias ejus collega in exercitu ſuſpectus, in exilium profectus eſt. Lyſander & rebus geſtis, & animi magnitudine Syllæ comparatur. Plut. in Parallel.

Lyſaneas, de Jamborum ſcriptoribus teſtis adhibetur ab Athenæo lib. 7.

Lyſanias, orator Græcus. Alter fuit Arcas, qui Lycaonem regno expulit. Item procurator conſtitutus à Romanis ſuper Abilenem regionem. Luc. 3. Item Ptolemæi Maneti qui ad Libanum habitavit, filius.

Lyſiades Athenienſis, Phædri philoſophi filius, homo feſtivus. Cic. Philip. 5.

Lyſias, Syracuſanus genere, Cephali fil. unus è decem Oratoribus, natus Athenis, quò pater ſe tranſtulerat. Puer Thurion coloniam migravit, rediit annos natus 47. interque principes oratores habitus. De quo Cic. in Bruto. *Tum fuit Lyſias*, inquit, *ipſe quidem in cauſis forenſibus non verſatus, ſed egregiè ſubtilis ſcriptor, atque elegans, quem jam prope audeas oratorem perfectum dicere*, &c. Item princeps quidam exercitûs. 1 Mach. 3. & alius Act. 24.

Lyſiæ, Arcadiæ urbs. Ptol. *Crepa* Nigro. Eſt etiam Phrygiæ opidum. Strab. Syriæ quoque circa Apamiam. Ptol. Cariæ urbs Plinio.

Lyſidice, Pelopis & Hippodamiæ filia, quæ Electryoni nupſit, & ex eo Alcmenam Herculis matrem peperit. Plut. Alii vero, inter quos eſt Homeri Commentator, matrem Alcmenes non Lyſidicen Pelopis, ſed Anaxo Ancæi cujuſdam filiam faciunt.

Lyſimachia, urbs Cherſoneſi Thraciæ ad iſthmum in orâ Helleſponti. *Hexamili* Sophiano. Item uros Æoliæ. Strab. A *Lyſimacho* conditore nomen habens, teſte Pauſaniâ.

Lyſimachus, natione Acarnanus, Alexandri pædagogus, ſecundas poſt Leoniden obtinuit, nullo urbanitatis genere prædituſ, niſi quod ſe Phœnicem, Alexandrum, Achillem, Philippum vero Peleum nuncupavit. Plut. in Alexandro.

Lyſimachus, Agathoclis fil. è ſucceſſoribus Alexandri M. Pergamo præfuit, ubi theſauri regis fuerunt. Hic illuſtri quidem Macedoniæ loco natus, virtute illuſtrior fuit, amore literarum ac philoſophiæ ardebat adeò, ut Calliſthenem tunc ab Alexandro afflictum atque in vinculis habitum, de virtute diſſerentem ſæpius audiverit, poculumque ei, ac remedium miſeriæ optanti propinaverit. Quod ægrè ferens Alexander, Lyſimachum leoni objeciſſe dicitur: Sed ille viribus fretus rem poſteris prodendam fecit. Manum amiculo convolutam in os leonis inferens, abreptâ linguâ feram exanimavit; quo facto vehementius poſtea Alexandro dilectus fuit. Trogus lib. 15.

Lyſimachus Alexandrinus hiſtoricus, de quo vide Veſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. p. 384. Item frater Menelai. 2 Mach. 4.

Lyſimelia, Siciliæ pagus in agro Syracuſano. *Pantanella*, teſte Fazello cum Aretio. Λίμνη Λυσιμέλεια Thucydidi lib. 6. Meminit hujus ſtagni quoque Theocritus Syracuſanus Idyllio 16 his verſibus.

Κέρη δ' ἀ σὺν μαῖρι πολυκλήρων Ἐυρυπίδαν
Ἐιλικας, μέγα ἄχυ παρ' ὕδασι Λυσιμελείας.

Lyſinoe, Aſiæ civitas circa Pamphyliam. Polyb. Liv.

Lyſippe, una filiarum Proeti, ſoror Iphianaſſæ, & Iphinoes, quæ quòd ſe Junoni præferre non eſſent veritæ, tanto furore correptæ ſunt, ut per agros diſcurrentes, ſe vaccas eſſe crederent.

Lyſippus, clariſſimus ſtatuarius, patriâ Sicyonius, qui ad ſexcenta decem opera feciſſe traditur, quorum ſingula arti claritatem dare potuiſſent. Hic, teſte Quinctiliano ad veritatem optimè acceſſit, quamobrem etiam Alexander ille Magnus ab uno Lyſippo ſe fingi voluit, & pingi ab Apelle. Horat. ad Aug. Cæſ.

Edicto vetuit, ne quis ſe præter Apellem
Pingeret, aut alius Lyſippo duceret æra
Fortis Alexandri vultum ſimulantia.

Prop. *Gloria Lyſippi eſt animoſa effingere ſigna.*

Papinius de Domitiani equo maximo 1 Syl. 1.

——— *Quem tradere ex auſus*
Pellæo Lyſippe duci. ———

Item Poeta Comicus, cujus fabulas enumerat Athenæus. Plin. 7. 37.

Lyſis, Philoſophus quidam, qui dixit Deum numerum eſſe ineffabilem, aut maximi intimique numeri ſummitatem. Origines. Item Aſiæ flu. circa Pamphyliam. Plin.

Lyſiſtrate, Ariſtophanis Comœdia ſic dicta.

Lyſiſtratus, Sicyonius, Lyſippi ſtatuarii frater, primus ſtatuas è gypſo finxit, crevitque res in tantum, ut nulla ſigna, ſtatuæve ſine argillâ fierent. Plin. 35. 12.

Lyſius, Liberi patris cognomen apud Bœotios ἀπὸ τοῦ λύειν, h. e. *à ſolvendo* impoſitum. Ferunt enim Bœotios aliquando à Thracibus deprehenſos, partim captos partim in fugam verſos fuiſſe, ex quibus cum nonnulli ad Trophonii ſpecum confugiſſent, viſum eſt iis noctu aſtantem loci ejus Deum, Liberi Patris ſibi auxilium promittere. Quo ſomnio alacriores redditi Thracas ex inſidiis adorti ſunt, quos cum vino, ſomnoque obrutos invenisſent, nullo negotio ſuperarunt, receptiſque ſuis, cùm in patriam rediiſſent, Dionyſio cognomento Lyſiæ templum conſecrarunt. Author Heraclides Ponticus. Julius autem Pollux, deos omnes, qui averruncandi mali gratiâ colebantur *Lyſios* vocari ait, quos ἀλεξικάκους, & ἀποτροπαίους Græci nominant.

Lyſius, Arcadiæ flu. aliis *Lyſus*, juxta quem eſt Æſculapii tumulus.

Lyſo, quidam Ciceronis hoſpes, ut ſcribit Epiſtolarum lib. 16.

Lyſtra, civitas Lycaoniæ. Act. 14.

Lytæ, parva reg. Theſſaliæ, ſic dicta quòd Neptunus, diſſipatis diluvii aquis Tempe liberavit. Steph.

Lytarmis, promunt. ad Scythicum Oceanum. Plin.

Lythirambus, Bacchi cognomen; inde ei datum, quod ex femore Jovis (cui interemptâ matre inſertus fuerat) in lucem prodituro identidem Jupiter inclamaret Λῦθι μάμμα, h. e. *ſolve ſuturam*.

Lys, flu. Aſiæ min. in Pontum defluens.

Lyxea, urbs Acarnaniæ. Steph.

M A.

MA, vide *Maſtaura*.

Maacha, filius Nahor ex Reuma concubinâ, Gen. 22. Filia Tholmai regis Geſur, 2 Reg. 3. Filia Abſalom, 1 Par. 3. Mater Abiam regis. 3 Reg. 15. quæ 2 Par. 13. dicitur Michaia. Concubina item Caleb, 1 Par. 7. Uxor Machir patris Manaſſe. 1 Par. 3. Uxor Jahiæ. 1 Par. 9.

Maachati, pater Aaſbai, 2 Reg. 21. Pater Jezoniæ. 4 Reg. 25. Civitas Amorrhæorum ſuper Jordanem, juxta montem Hermon. Joſ. 12.

Maadi, nomen viri. 1 Eſdr. 10.

Maai, nomen viri. 2 Eſdr. 12.

Maala, filia Salphaad. Num. 26.

Maaſai, filius Adiel. 1 Par. 6.

Maaſia, filius Achas. 1 Par. 15. Nomen cujuſdam Doctoris. 2 Par. 26. Pater Sophoniæ, Jer. 11. Princeps civitatis Jeruſalem. 2 Par. 34.

Maaſias, pater Neriæ, patris Baruch & Saraiæ, Jer. 32. & 51.

Maaziau, nomen viri. 1 Par. 24.

Mabſam, filius Iſmaelis. Gen. 25.

Macæ, pop. Arabiæ Felicis, Carmanis oppoſiti in tractu nardum, & myrrham ferente. Mela lib. 3. hodiè pars regni Ormuzii. *Macæ* item & *Maces*, *Macæi* Ptol. populi Cyrenaici circa Syrtim majorem ſiti, vel juxta Cinyphum amnem. Sil. lib. 3.

Cinyphii didicere Macæ, &c.

Macanitæ, Mauritaniæ Tingitanæ gens. Ptol. Hos Xiphilinus in Severo *Macennitas* vocat.

Macar, filium habuit Ereſum, qui Ereſo Leſbi civitati nomen dedit. Steph.

Macara, inſula Lyciæ. Steph. Item Siciliæ urbs, vulgò hodiè *Citadella*.

Macareæ, urbs Arcadiæ, à *Macaro* Lycaonis filio. Steph.

Macareus, fil. Æoli, qui mutuo Canaces ſororis ſuæ amore correptus, cum eâ concubuit, puerumque ex eâ ſuſcepit, cujus & pater erat, & avunculus. Quam rem cum Canace patrem neſcire maximè cuperet, ſacris frondibus puerum legit, curatque clanculum ad nutricem perferendum. Verum cum per Æoli aulam efferetur, vagitu ſuo puer proditus eſt, avique juſſu canibus objectus. Filiæ autem pater enſem per ſatellitem miſit, ut eo pro meritis uteretur, quo & necem illa ſibi traditur conſciviſſe, Macareus vero re cognitâ, fugâ ſalutem quæſivit, cumque Delphos veniſſet, Apollinis factus eſt ſacerdos. Extat Epiſtola Canaces ad Macareum apud Ovid.

Macareus, vetus hiſtoricus, de rebus Cõorum ſcripſit, Athenæo teſte, lib. 6. & 14.

Macaria, Herculis filia, quæ pro incolumitate publicâ ſe devovit. Hercule enim defuncto, quum Euryſtheus illius liberos inſectaretur, atque illi ad Miſericordiæ Aram confugiſſent, Athenienſes recuſantes eos in hoſtium manus tradere, cum Euryſtheo bellum ſuſceperunt. Porro edito oraculo, futurum ut Athenienſes ab Euryſthei incurſatione liberarentur, ſi quis Heraclidarum ſe ſponte offerret ad necem, ſeque inferis devoveret, Macaria ſeſe ſpontaneæ morti obtulit. Quo facto congreſſi cum hoſtibus Athenienſes victoriam reportarunt, cùm aliis quamplurimis interfectis, tum Euryſtheo ipſo ab Hylo, ſive Jolao Herculis filio peremptо, cujus caput amputatum ad Alcmenam detulit. Illa vero defuncti oculos effodit. Cæterùm Athenienſes magnificum Macariæ funus fecerunt, tumulumque ejus floribus & coronis decorarunt. Imo & illi ad ſcelus expiandum ſacra facere ſoliti ſunt, ut ex Platone in Hippiâ colligere licet. Rhod. 13. 7.

Macaria, Cypri inſulæ urbs, *Jalines*, teſte Nigro. Imo tota inſula ſic dicta. Eſt & ſons ſive palus in Marathone Atticæ regionis. Pauſan. Tractus etiam Peloponneſi apud Strab. & inſ. ſinus Arabici. Ptol.

Macarius, ſub Decio Romanorum Imp. martyrio apud Alexandriam coronatus, An. Dom. 251. Item alius Hieroſolymorum epiſcopus 35. An. Dom. 316. *Macarii* præterea duo fuere, unus Ægyptius, alter Alexandrinus, de quibus Suidam adi.

Macaron neſos, Acropolis Thebarum in Bœotiâ, Thucyd. Herod. quoque Muſâ 3. mentionem facit regionis quæ Græcorum linguâ vocabatur *Macaronneſos*, in quâ ſita erat, urbs Oaſis, 7 dierum itinere diſtans Thebis Ægyptiis. Sunt etiam Μακάρων νῆσοι, de quibus Pomp. Mela 2. 7. *Extra Helleſpontum, earum quæ Aſiaticis regionibus adjacent, clariſſimæ ſunt, Tenedos, Sigæis adverſa litoribus, & quo dicentur ordine, ad promuntorium Tauri montis oppoſitæ, quæ quondam dici putavere Μακάρων, ſive quod fortunati admodum cœli ſolique ſint, ſive quod eas ſuo, ſuorumque regno Macar occupaverat.* Vide Diod. Sic. lib. 5. Et ſane multo plures olim ſic vocabantur, nam ut de inſulis Oceani taceam, Creta, Cyprus, Leuce, multa denique in continente ſita loca *Inſularum Felicium* nomen conſecutæ ſunt.

Macaturæ, Pentapolcos reg. in Africâ gens. Ptol.

Maccara, regio ſuper Pharſalum. Steph.

Macces, nomen loci. 3 Reg. 4.

Mace, aliàs Μαυάκη, Celtica civitas. Steph.

Maceda, civitas tribus Judæ. Joſ. 10.

Macci, Libyæ interioris populi. Ptol.

Maccocalingi, Indica Brachmannorum gens. Plin.

Maccuræ, Mauritaniæ Cæſarienſis pop. Ptol.

Macednon, parva regio in Pindo. Steph.

Macedo, fil. Oſiridis filii Jovis, à quo Macedoniam quidam dictam volunt.

Macedo, philoſophus, de quo Gellius, lib. 13.

Macedonia, latiſſima Europæ regio, duobus olim regibus, & terræ imperio clariſſima, antea *Æmonia*, *Mygdonia*, & *Paonia*, *Edonia* & *Picria*, & *Emathia* dicta; quæ à tenuibus initiis, regum prudentiâ, gentiſque eò magnitudinis excrevit, ut Domina centum quinquaginta facta fuerit populorum. Hanc à Septentrione Dalmatia, Mœſiaque montana ſejungunt, ab occaſu mari Adriatico, ſive Jonio, ab ortu Ægæo abluitur, meridianam oram Epiroticæ gentes, & ipſa Græcia excipit. Dicta à *Macedone* quodam Oſiridis, ſive ut Steph. & Solinus ſcribunt, Jovis filio. Gentile *Macedo*. Hor.

——— *Diffidit urbium*
Portas vir Macedo. ———

Item *Macedonicus*, & *Macedonius*. Ejus partem quondam *Macetia* dictam ſcribit Steph. & Heſychius, & inde totam regionem nomen accepiſſe refert Euſtathius in Dionyſium. Poſterioribus ſeculis hujus pars *Salutaris* dicta fuit lib. Notit. Item *Prævalitana* apud Sext. Ruſum. Pars occidua *Albania*, pars ad ort. *Jamboli*, Auſtralis vero *Comenolitari* apud Caſtaldum.

Macedonius, hæreticus qui Spiritum ſanctum creaturam eſſe, non Deum dixit, quare πνευματόμαχος dictus. Auguſt. De Hæreſibus.

Macella, urbs Italiæ. Steph. *Macalla* Lycophroni, Barrius facit Calabriæ civitatem epiſcopalem, hodiè *Strongoli* dictam. Ciacconus in libello Columnæ Roſtratæ hanc Macellam in Siciliâ ponit.

Maceloth, locus ad quem profecti ſunt Iſraelitæ de Herada. Num. 33. Item filius Abigabaon. 1 Par. 9.

Macenias, ſacerdos. 1 Par. 15.

Macer, poeta, qui de herbarum viribus ſcripſit. Ovid. Triſt. 4. 10.

Sæpe ſuas volucres legit mihi grandior ævo,
Quæque nocet ſerpens, quæ juvat herba, Macer

Præterea v. cecinit παραλειπόμενα Homeri. Idem. Fonticorum ſecundo Eleg. 10.

In

Tu tunis æterno quicquid reſtabat Homero,
Ne careant ſummâ Troica fata manâ.

Vide Voſſium de Poëtis Lat. p. 28.

Maceſtus, Myſiæ fluvius in Rhyndacum influens, *Meſtus* hodiè, teſte Ortelio.

Macha, vel potius *Mancha*, nomen reginæ. 2 Reg. 10.

Machabæus, cognomentum fuit ſolius Judæ filiorum Mattathiæ natu maximi, idque jam à puero, quamvis Judæi velint illum ita demum appellatum eſſe ab eo tempore, quo vexillo suo ſingulares literas intexi curavit, quæ ſingulorum illorum verborum, Exod. 15. initia eſſent *Mi Chamocha Belohim Adonai*. Sed ex veteſtiſſimis Judæorum monumentis ſcimus Leonem ejus vexillo intextum fuiſſe. Cæterum veteres Eccleſiaſtici, non Judam ſolum, ſed multos alios Machabæos vocant. Euſebius omnes Haſamonæos, i.e. omnem progeniem Mattathiæ Haſamonæi, vocat *Machabæos*, lib. 8. Quin & *Machabæi* dicti ſunt ſeptem fratres filii Annæ, propter verum cultum à ſatellitibus Antiochi excarnificati de quibus in Epitomâ Jaſonis Cyrenæi, *Itaque omnes qui ob legis obſervationem excruciati, caſi, & malè tractati ſunt, à veteribus Chriſtianis dicuntur Machabæi, ut qui propter Chriſtum dicti Martyres*. Ifid. Peluſ. lib. 3. ep. 4. ait *Machabæum* Perſicâ linguâ *Dominum* ſignificare. Subdit Μακκαβαῖοι γὰρ ἐκάλεσαν οἱ ἀπὸ τοῦς Μακκαβαίκοῖς χρόνοις τὰ ἀπίκιστα ὑπομεμενηκότες, καὶ μὴ ἐξομοσάμενοι τὰς πατρίους νόμους.

Machageni, Scythiæ gens intra Imaum. Ptol. *Macharines* apud Spartanos dicti ſunt Anticratis poſteri, quod is *macharâ*, i. e. gladio, Epimanondam in bello ſtrenuè confeciſſet. Rhod. 13. 7.

Macharus, runtis, caſtellum Judææ. Steph. ex Joſepho.

Machalaum, op. in Brixiano agro, Inſubrium clade nobile.

Machaon, fil. Æſculapii & Arſinoes. Alii Coronidis, alii Heſiones filiæ Meropis, alii Xanthiones filium faciunt, Podalirii frater & medicus inſignis, qui unà cum reliquis Græciæ principibus ad Trojam profectus, tandem à Eurypylo eſt occiſus. Ponitur aliquando ſimpliciter pro medico. Ovid.

Firma valent per ſe nullumque Machaona quærunt.

Mart. *Quid tibi cum medicis? dimitte Machaonas omnes.*

Virg. lib. 2. *Machaonem* numerat inter eos, qui equo ligneo incluſi Ilii portas ſuis reſerarunt. Porro *Machaon* Gereniæ, quæ Laconiæ civitas eſt, ſepultus fuit, cujus tumulus templo colebatur magnifico, quod variorum morborum hinc peterentur remedia. Ejus ſimulacrum æreum erat, quod etiam coronâ inſigniebatur.

Machara, vel *Macara*, urbs Siciliæ inter Syracuſas & Pachynum.

Machbanai, nomen Principis. 1 Par. 12.

Machbena, nomen loci. 1 Par. 2.

Machela, pagus Belgii circa Trajectum ad Moſam; vulgò *Mechelen*.

Machelones, populi circa Pontum. Arrian. in Periplo.

Machi, pater Guel, vel Gehuel, principis tribûs Gad. Num. 13.

Machir, fil. Manaſſe, Gen. 50. Pater Galaad. 1 Par. 9. Filius item *Ammihel*. 2 Reg. 9.

Machimos, civitas cujus incolæ pugnaces ſunt, armatique naſcuntur, ac bellum aſſiduè gerunt. Vide Cœl. Rhod. ex Æliano lib. 17. cap. 31.

Machiritæ, familia quædam. Num. 26.

Machlinia, urbs Belgii præclara, Brabantiæ metropolis, media inter Antwerpiam, Lovanium, & Bruxellas. *Mechelen*. & *Malines*.

Machlyes, Africæ pop. ſupra Naſamones, quos *Androgynos* eſſe tradit Calliphanes, utriuſque naturæ inter ſe vicibus coeuntes. His Ariſt. tradit dexteram mammam eſſe virilem, lævam mulierem. Plin. 6. 2.

Machmas, nomen opidi in tribu Ephraim. 1 Sam. 13.

Machmetharch, terminus tribus Manaſſe in ſorte Ephraim. Joſ. 11. & 17.

Macharba, Arabiæ Felicis portus verſus ortum. Plin.

Macharebi, & *Machures*, Maurit. Cæſarienſis gens. Ptol. *Macærebi* Plinio. *Machuribi* ſunt eidem Ptolemæo. Libyæ interioris populi.

Machuſii, Mauritaniæ Cæſarienſis gens. Ptol.

Maci, circa Arachoſiam populi. Plin.

Macicratis, urbs Ægypti, ab Athenienſibus condita. Euſebius.

Macidos, urbs Thraciæ. *Madi* Ptol. *Madytos*, Xenophonti, vulgò *Maiton*, & *Maitos*, teſte Leunclavio.

Maciſtos, urbs Triphyliæ, quam Caucones inhabitarunt, à *Maciſto* Phryxi fratre. Vide Steph. in Μάκιστος.

Macium, Indiæ provincia, elephantis referta, quorum decem millia rex ad bellum nutrit: ipſe vero albo vehitur elephanto, cui catena aurea gemmis diſtincta, colloque circundata ad pedes uſque propendet. Viri ac mulieres ſtylo ferreo variis coloribus, figuriſque corpora pingunt. Idola omnes colunt: è lecto ſurgentes ad orientem ſolem ſe convertunt, & junctis manibus orant: in oratione trini Dei opem petunt, ſerpenteſque aſſos in cibum pro deliciis habent. Æneas Sylvius Aſiæ part. 1. cap. 10.

Macna, Arabiæ Felicis urbs. Ptol.

Macodama, Africæ propriæ urbs maritima ad Syrtim. Ptol. *Macomades* Antonino, *Macros* hodiè, teſte Moletio.

Macolicum, Hiberniæ op. mediterraneum. Ptol. *Malclin* Mercatori.

Macoraba, Arabiæ Fel. opidum. Ptol.

Macra, amnis ex Apennino fluens, Liguriamque dividens ab Hetruriâ, juxta Lunam civitatem in mare Liguſticum illabens. Plin. 3. 5. Lucan. lib. 2.

——— *Nullaſque vado qui Macra moratus*
Alnos, vicinæ procurrit in æquora Lunæ.

Eſt & inſulæ nomen in mari Myrtoo. Plin.

Macras, campus in Cœleſyriâ. Strabo. *Marzi* Nigro.

Macrenis, Corſicæ gens. Ptol.

Macri, campi inter Bononiam & Ravennam, per quos Romam iter. Μάκρει Κάμποι Straboni, lib. 5. Earum meminere Varro, Livius, atque Columella, vide Cluverium.

Macria, inſulæ parva Rhodiorum. Plin. Teiorum item promuntorium in Aſiâ Joniæ regionis. Pauſan.

Macrinus, Romanorum Imperator, an. U. C. 969. Alius conſul cum Ælio Celſo, an. U. C. 916.

Macris, inſula Cariæ in mari Rhodienſi apud Caunum urb. maritimam. *Magri* hodie. *Macris* etiam ob longitudinem dicta eſt Eubœa, ſicuti & Chios.

Macritius, Cous, Sinopen in Ponto condidit. Steph.

Macrobii, pop. Africæ in Meroe inſulâ, teſte Melâ, & in Æthiopiâ ad Solis ortum, teſte Plinio, ſic ob vitæ longitudinem dicti. Juſtitiam colunt, amant æquitatem, plurimùm valent robore, & formâ pulcherrimi. Hyperborei etiam pop. *Macrobii* dicti, teſte Euſtathio ob eandem cauſam.

Macrobius, nomen viri, qui ſcripſit Saturnalium libros, & commentarios in ſomnium Scipionis.

Macrocephali, pop. ad Boſporum, Pomponio. Stephanus Colchis vicinos eſſe ſcribit. Circa Ceraſuntem op. Cappadociæ ſunt Plinio. *A capitis longitudine* dicti.

Machrochir, vide *Longimanus*.

Macron, Thraciæ op. non procul ab Iſthmo Cherronenſi, ita dictum à *longo muro*, quem Miltiades à Propontide ad Melianum ſinum duxit, Cherroneſum à reliquâ Thraciâ excludens. Plin. 14. 11.

Macrones, Pontica gens ad flu. Abſarum, in Colchidis, & Armeniæ majoris conf. Quorum Val. Flac. meminit, lib. 5.

Moſſynici vos & ſtabulis Macrones ab altis.

Et Dionyſius verſ. 766.

Μάκρωνες, Φίλυγές τ', καὶ οἱ μάσυρας ἔχεν
Δαρδανίνες. Strabo lib. 12. Καὶ Σάνοι δὲ πρότερον ἐκάλουν Μάκρωνας. *Macrones* ab Arriano appellari, *Macritas* ab Apollonio lib. 1. Argon. credit Pintianus, ſic dictos ut idem addit, ex ejus enarratoribus, quòd ſint coloni Eubœenſium. Eubœa enim olim *Macris* dicta. Sed Sannes diverſos à *Macronibus* faciunt Xenophon, & Arrianus, quod idem quoque Pintianus annotavit.

Macrontichos, Thraciæ op. 60 milliaribus à Byzantio. Suidas.

Macropagones, gens circa Euxinum Pontum. Strabo.

Macropolis, vide *Eurydus*.

Macryes, pop. Libyæ. Steph.

Macrynea, urbs Ætoliæ. Steph.

Maclorium, urbs Siciliæ. Steph. *Mazarino* Aretio. vide Cluverium.

Macua, Æthiopiæ ſub Ægypto opidum. Plin.

Macynia, vide *Macrynea*.

Madai, filius Japhet. Gen. 10. Pater Medorum. Vide Boch. Phaleg. 3. 14.

Madan, vel *Medan*, filius Abrahæ ex Cethurâ. Gen. 25.

Madaura, *Madurus*, Ptol. urbs Africæ inter Gætuliam, & Numidiam, à quâ Apulejus *Madaurenſis* eſt appellatus: Ubi olim literarum gymnaſium, ad quod D. Auguſtinus adoleſcens ſe contulit.

Madi, vide *Macidos*.

Madia, nomen viri. 2 Eſdr. 12. Item op. Colchidis in Iberiæ confinio. Ptol. *Chipicce* Moletio.

Madian, filius Abrahæ ex Ceturâ. Gen. 25. Inde *Madianitæ* pop. Arabiæ Petrææ in Palæſtinæ confin. quorum regio *Madian*, *Salaboni* Theveto. Stephanus *Mandianitas* & *Madrenos* appellat.

Madiſanites ſinus, Perſici maris pars. Ptol. *Golfo di Saudra* hodiè. *Meſanites* habet Steph. in deſcriptione Arabiæ.

Madmena, civitas tribus Judæ. Eſai. 10.

Madoce, Arab. Fel. op. Ptol. *Aden* Barroſio.

Madon, nomen civitatis. Joſ. 11.

Madyrus, urbs Helleſponti. Steph.

Mara, urbs Helleſponti. Steph.

Mæander, vulgò *Madre*, fluvius ingens Aſiæ in Phrygiâ magnâ ex Aulocrene fonte oriens, obliqueque adeo fluens, ut in ſeipſum recurrere videatur, 600 flexiones faciens, teſte Dione Pruſæo. Cariam ab Joniâ ſeparat, ac mare inter Heracleam, & Miletum ſubit. Mæandrum conſtat fluviorum omnium eſſe maximè ſinuoſum. Μίσ@ γὰ ἐκ πάντων τῶν ποταμῶν ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀρχόμενο@ πυκνὰ εἰς ἑαυτὸν παλινδρομῶ. Ita Plut. in lib. de Fluminibus. Et de Labyrintho Dædaleo Ovid. Met. 8.

Non ſecus ac liquidis Phrygius Mæander in undis
Ludit, & ambiguo lapſu refluitque fluitque,
Occurrenſque ſibi venturas reſpicit undas:
Et nunc ad fontes, nunc ad mare verſus apertum
Incertas exercet aquas.

Et lib. 11. Fab. 1.

Quique recurvatis ludit Mæander in undis.

Et lib. 9. Fab. 5.

——— *Mæandri toties redeuntis eodem.*

Sil. lib. 7. *Qualis Mœniâ paſſim Mæandrus in undâ*
Cum ſibi gurgitibus flexis revolutus oberrat.

Prop. lib. 2. —*Ut Phrygio fallax Mæandria campo*
Errat, & ipſa ſuas decipit unda vias.

Sen. in Herc. Inſano.

——— *Qualis incertâ vagus*
Mæander undâ ludit, & cedit ſibi,
Inſtatque dubius litus, an fontem petat.

Hinc à Lucano *errans* dicitur.

Errantem Mæandron adit.

Calaber 1. verſ. 281.

Μαιάνδ@ ἐ ῥείθε βαθυῤῥόο, ὅτε ῥ' ὑπὸ γαῖαν
Καρῶν ἀμπελόεσσαν ὑπὸ Φρυγίης πολυμήλε
Εἶσι πολυγραμπὴς ὑπὸ ἱλυσόμεν@ πεχόωσι.

Hinc ab Orpheo πολυπλανὴς, à Nonno πολυκυδὴς, & σκολιὸς appellatur. Vide Solinum cap. 43. Æthicus. *Fluvius Mæandrus naſcitur in campis Aſiaticis, bicornis, currit quaſi ſint duo redigentes ſe in unum, influit in mare Cycladum, currit millia* 997. Plinius. *Mæander*, &c. *crebris ita ſinuoſus flexibus, ut ſæpe credatur reverti.* Strabo. Σκολιὸς ὢν εἰς ὑπερβολὴν, ὥςε ἐξ ἐκείνε τὰς σκολιότητας ἀπὸ τ@ Μαιάνδ@ καλεῖσθ. Sic apud Heſychium: Μαιάνδ@, εἶδ@ ἰσπασίας, quo equi multiplicibus flexibus, & gyris agitantur. Apud Feſtum *Mæandrum picturæ genus dictum à ſimilitudine flexûs amnis, qui appellatur Mæandrus.* Unde Poeta Æn. 5.

——— *Plurima circum*
Purpura Mæandro duplici Melibœa cucurrit.

Paria fere Nonius, apud quem Varro *Mæandrata* pro flexuoſis. Sed & *Mæandri* dicuntur vafra, & obliqua conſilia. Cic. pro Piſone. *Quos tu Mæandros, quæ diverticula, flexioneſque quæſiſti.* Prudentius Cathemerinon Hymn. 6.

O tortuoſe ſerpens,
Qui mille per Mæandros
Fraudeſque flexuoſas,
Agitas quieta corda.

Item *Mæandrus*, quæ & *Mæandropolis*, Magneſiæ urbs Steph. Cariæ opidum. Et Indiæ extra Gangem mons. Ptol. Item *Mæandria* Epiri opidum Plinio, *Alandriana* Pineto.

Mæatæ, Scotiæ pop. apud Dionem in Severo, juxta eum murum, qui Scotiam ab Anglià dividit: Horum regio *Laudonia* vocatur à Lhyido. Picticæ gentis fuiſſe credit Buchananus. Northumbros inter Mæatas ponit Camdenus.

Mæcia, Caſtri nomen in Italiâ, à quo *Mæcia tribus*. Sex. Pompeius.

Mædi, Thraciæ populi, vicini Macedonibus, qui quoq; *Mædobithyni* vocantur. Scribuntur cum æ diphthongo, ut differant à Medis populis Aſiæ. Tamen Medos, & Medicam regionem ſine diphthongo ſcribunt Strab. & Liv. lib. 26. eorumq; caput & arcem *Famphorinam* appellant. Mædica regio eſt Ptol. & in eâ Pantalea urbs. Hinc præfectura Mædica Thraciæ vicina Pæoniæ apud Ariſt. De Mirabilibus & lib. 9. Hiſt. Vide Steph.

Mænades, eædem quæ Bacchæ, h. e. mulieres inſanientium ritu Bacchi orgia celebrantes, ἀπὸ τ@ μαίνεσθ, quod ſignificat *inſanire*. Prop. lib. 3.

Seu ſequitur medias, Mænas ut acta, vias.

Ovid. Faſt. 4.

Mentis, inops rapitur, ut quos audire ſolemus
Threicias fuſis Mænadas ire comis.

Prop. iterum ubi ſupra. —— *Neq; enim Ilia quondam*
Verax Pergameis Mænas habenda malis.

Juv. Sat. 6. ——*Crinemq; rotant ululante Priapo*
Mænades. ———

Mænalia, urbs Galatiæ. Steph.

Mænalus, ſive pl. num. *Mænala*, Arcadiæ mons altiſſimus, Pani conſecratus, & pinis refertus, ita dictus à *Mænalo* Lycaonis filio, ut annotavit Theocriti Scholiaſtes. Eſt & nomen urbis Arcadiæ. Steph. Virg. Geo. 1.

Pan ovium cuſtos, tua ſi tibi Mænala curæ.

Idem Eclog. 8.

Mænalus argutumque nemus, pinoſque loquentes
Semper habet; ſemper paſtorum ille audit amores,
Panaque. ———

Pauſan. in Arcadicis. Τὸ δὲ ὄρ@ τὸ Μαινάλιον, ἱερὸν μάλιστα εἶναι Πανὸς νομίζυσιν, ὅσα ὀι περὶ αὐτὸ, ᾗ ἐπακροᾶσθ συφίζοσ@ τῷ Πανὸς λίγυσι. Ovid. Met. 1.

——— *Latebris horrenda ferarum*
Mænala. ———

Frondens Statio dicitur, & *pinifer* Virgilio.

Manatia, inſula Balearici maris, è regione Palmæ urbis. Plin. Item inſula juxta Corſicam.

Mænius, coſ. Rom. an. U. C. 330. devictis navali prælio priſcis Latinis, ac Antiatibus eorum roſtra navium ærata in foro poſuit. Liv. lib. 8. Plin. 34. 5.

Mænius, decoctor quidam fuit, & luxurioſus, qui ampliſſimo conſumpto patrimonio, & domo venditâ, columnam tantum exceperat, unde ſpectaret gladiatores, quæ propterea *Mæniana* dicta eſt. Horat. 1. Sat. 3.

Ego met mi igneſco Mænius inquit.

Idem Ep. lib. 1. Ad Vallam.

Mænius ut rebus maternis atque paternis
Fortiter abſumptis, &c. Vide Lambinum ad locum.

Mænobora, urbs Maſtienorum. Steph. qui alibi *Maſtianos* ad Herculis columnas habitare ſcribit.

Mænolius, Bacchi cognomen, in Epigram. quaſi *totum furentem* dicas. Μαινόλας apud Plut. ἐκ ἀοφρονίας.

Mænomena, Sardiniæ montes. Ptol. *Inſani* Livio & Floro, *Canelle* Ortelio.

Mæonia, reg. min. Aſiæ, poſtea *Lydia* dicta, à *Lydo* Attyos filio, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentr. Myſiæ, meridianâ parte Cariam amplectens, ad occaſum ſupra Joniam excurrens. Steph. à *Mæone* flu. dictam tradit. Μαονία Herod. & Dionyſio; unde Μαονὶς gentile fœmininum apud Homerum. Et Ovid. Met. 6.

Mæonis

Mæonis eluſam deſignat imagine Tauri.

Id eſt, Arachne, puella Lydiæ. Et *Mæonidæ* pro Muſis. Idem Met. 5.

Feliceſque vocat pariter ſtudioque locoque
Mæonidas. ———

Et *Mæonides* pro Homero. Ovid.

——— *Aſpice Mæoniden*, &c.

Mart. 5. *Et ſua riſerunt ſecula Mæoniden.*

Item *Mæonius* dictus eſt Bacchus. Virgil. Geo 4.

——— *Cape Mæonii carcheſia Bacchi.*

Mæonii, Tuſciæ populi. Silius lib. 4.

Mæonys, flu. qui circa Achaida fluit. Steph.

Mæotis, palus Scythica, juxta Tanais oſtium, Cimmerio Boſporo à Ponto Euxino diſcreta; ita dicta ab accolis, qui *Mæotæ* appellantur. Lucan. lib. 3.

Quàq; fretum torrens Mæotidis egerit undas.

Hinc *Mæoticus*. Virgil. Æn. 6.

——— *Jam nunc & Caſpia regna*
Reſponſis horrent divum, & Mæotica tellus.

Aliqui Tauricam inſulam (vel potius peninſulam) *Mæotim* vocarunt. Steph. Hinc piſces *Mæotides* vel *Mæotici*, qui in Mæoti capiuntur, vel in genere omnes, vel ut Steph. putat ſuæ ſpeciei tantum, & *Mæotica mella* apud Plin. Ovid. Triſt. 3. 12. primam corripuit.

——— *Annoque peracto*
Longior antiquis viſa Mæotis hyems.

Quem locum ſic emendat Tanaquillus Faber.

Longior à vobis verſa Mæotis hyems.

Id eſt, Hyems Scythica, ſive Mæotica, jampridem à vobis qui in Italiâ degitis, verſa eſt, & locum veri adventanti dedit. Cui tamen conjecturæ aſſenſum ſe præbere poſſe negat Nicolaus Heinſius, reponit itaque.

——— *Anniſque peracta*
Tardior antiquis viſa Mæotis hyems.

Varia nomina hæc palus apud Geographos obtinet; vulgò *Mare delle Zabacche*, *Mare della Tana*, & *Mar bianco* Italis. *Carpalk*, *Mar el Azach* Arabibus, teſte Rhamuſio. A Scythis olim Temerinda, i. e. *mater maris*, uti tradit Herodotus. Alii tamen non matrem, ſed obſtetricem vocant, & inde dictam eſſe Μαιῶτιν. Stephanus. Τὸ Θάλασσα Μαιῶτις, ὡς Μαιῶτις λίμνη, ἣν φασι κληθῆναι ἀπὸ τῆ Μαίας τῆς Εὐξείνης Πόντου. Ita reſtituendus locus ille corruptiſſimus. Paulo aliter Hipparchus in ſcripto inedito. Περὶ τῆ διάκτα ζωδίων. Τὸν Πόντον ἔνθα ἔστιν ἡ Μαιῶτις λίμνη, ὡ ἡ τὰς ἰχθῦς ὀνομαζῶται, ἔνθιν ἡ αὕτη ἡ λίμνη Μαιῶτις ὀνομάζεται. Et certe piſces in hâc palude bene nutriri aſſerit Juven. Sat. 4. ——— *Neque enim minor haſerat illis*

Quas operit glacies Mæotica, ruptaq; tandem
Solibus effudit torpentia ad oſtia Ponti
Deſidiâ tardos, & longo frigore pingues.

Mapa, Armeniæ maj. urbs. Ptol.

Mapha, metropolis Arabiæ Felicis. Ptol.

Mara, canis Orionis, ut poetæ narrant; propriè tamen eo nomine capra ſignificatur λευκομέλαινα, i. e. ex albo nigricans. Cæl Rhod. 17. 18. Heſychius Μαῖρα κύων τὸ ἄστρον, ἢ ἀκμαιότατον καῦμα, οἱ δὲ ἡ Σελήνη. Vide Voſſ. de Idolat. 1. 30.

Maſia, vide *Moeſia*.

Meſia ſylva, cujus Liv. & Plin. meminere. Hodiè *Boſco di Baccano* dicitur, ut Annius & Leander tradunt. Territorii Romani in Tuſciâ eſt.

Meſius mons, in Myſiâ eſt, & *Olympus* propriè dicitur, teſte Plinio. *Myſius* habet Mela, qui dicit eum ſic ab inſulis vocari. Prius *Saturni collem* vocatum ſcribit Iſacius in Lycophronem.

Maſolia, Indiæ intra Gangem regio. Ptol.

Marona, Perſidis urbs. Ptolem.

Maronium, Sarmatiæ Europæ opidum. Ptol.

Maſon, hiſtrio quidam Megarenſis, à quo natum proverbium, *Maſonica dicteria*.

Maga, ſeu *Magna*, Lib. Notit. Anton. *Magnis*, op. Walliæ, *Old Radnor* Camdeno.

Magæa, Siciliæ fons haud procul à Plemmyrio, Plin. 3. 8. *La fontana dela Maddalena* hodiè Cluverio.

Magala, nomen loci. 1 Reg. 17. 20.

Magalonenſium urbs, hodiè *Maguelone*, urbs Gall. Narbon. Montiſpeſſulani Epiſcopalis olim ſedes, nunc domus tantum cum templo in mediis ſtagnis.

Magaris, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Magarſus, maximus collis in Ciliciâ juxta Mallum. Steph.

Magdala, civitas in litore ſtagni Geneſareth, ſive maris Galilææ.

Magdalena, mulieris nomen. Mat. 28. Luc. 8.

Magdalgad, civitas tribus Judæ. Joſ. 15.

Magdalon, urbs Ægypti. Jer. 44.

Magdiel, dux ex poſteris Eſau. Gen. 36.

Magdeburgum, urbs Saxoniæ primaria, ad Albim flu. ſita, olim *Parthenopolis*, i. e. *puellarum urbs*, Germanis *Maydenburg*, & *Magdeburg*.

Magdolus, Ægypti op. Steph.

Mageddo, vel *Megiddo*, civitas in tribu Manaſſe. Joſ. 17. quam reparavit Salomon. Reg. 3. 9. Hic occiſus eſt Joſias. 4 Reg. 23.

Magella, Siciliæ urb. Liv. hodiè *Mangelino*.

Magelli, Liguriæ pop. Plin.

Magetæ, pop. Africæ Ortelio, gæſis utentes. Stat. 2. Achilleidos. *Quos Magetæ ſua gæſa citent.*

Mageth, civitas Galaad. 1 Mach. 5.

Magetrobia, op. Sequanorum, ubi Arioviſtus rex Germ. Rhenum tranſgreſſus prælio fudit. *Mont-beliard* Gallis. Aliis *Amagetrobia* dicitur.

Magi, populi circa Mediam. Steph.

Magia, fons Siciliæ in agro Syracuſano. Item urbs Illyriæ. Steph. & alia Carmaniæ. Ptol.

Magina, Pannoniæ, vel Norici opidum. Lib. Notit.

Magiovintum, vel *Magintum*, Angliæ urbs. *Dunſtable* Camdeno in agro Bedfordienſi.

Magiſtrica, op. Norici in Carinthiâ, *Madran* Lazio.

Magiſtos, Elidis urbs in Peloponneſo. Herod.

Magitæ, Arabiæ Fel. populi. Ptol.

Magius, præfectus Piſonis, in quem Gallus productus teſtis, quum innumerabilem pecuniam Magio datam dixiſſet, idque Scaurus tenuitate Magii redargueret: *Erras*, inquit, *Scaure: Ego enim Magium non conſervaſſe dico, ſed tanquam nudus nuces legeret, in ventrem abſtuliſſe*, Cic. De Orat. 2.

Maglana, Britanniæ inſ. op. Lib. Notit. *Maclenith* Camdeno.

Magna, inſula Libyca. Vide Steph.

Magna Græcia, vide *Græcia*.

Magnata, urbs Hyberniæ. Pop. *Magnates*.

Magnentius, Rom. Imp. an. U. C. 1103. Victus Lugdunum aufugit. Deinde in furorem converſus Deſiderium fratrem vulneravit, quoſquam amicos interfecit, tandem vero ſe gladio confodit, an. regni 3. Trip. Hiſt. 5. 10.

Magnes, pater Glaphyræ conditoris Glaphyrarum urbis Theſſaliæ. Steph.

Magnes, Athenienſis Comicus antiquæ Comœdiæ tempore Epicharmi, docuit fabulas 9. vicit 2.

Magnes, Smyrnæus puer præ cæteris mortalibus formoſus, poeticâ inſuper & Muſicâ ornatus, coronâ inſignis aureâ, ac habitu molliore inductus civitates obibat, multis dilectus, præſertim Gygi Lydorum regi. Parentes autem probrum hujuſmodi peroſi, captâ occaſione comam ejus inciderunt, veſtem, ornatumque omnem laceraverunt. Quare perturbatus Gyges in Magneſios bellum movit, quibus tandem ſuperatis revertens, Sardibus Panegyricum celebravit magnificentiſſimum. Suidas.

Magneſia, urbs Aſiæ, in Joniâ, teſte Plinio, vel in Cariâ apud Mæandrum flu. & Thoracem montem, teſte Diodoro, media inter Epheſum & Tralles. Hic Themiſtocles Athenienſis patriâ pulſus interiit, cum rex Perſarum hanc ei urbem dono dediſſet, vulgo *Mangreſia*. Item *Magneſia* altera urbs Lydiæ ad Sipylum mont. proxima Sardibus, *Maniſſa*, Leunclavio. Item regio Macedoniæ inter Pieriam ad bor. & Theſſaliam in auſtrum, in orâ maris Ægæi ad ort. ubi *Magneſia* promunt. Ptol. *Capo Verlichi* Sophiano. Pop. *Magnetes*. Ovid. Met. 11.

——— *Conſiſtere Pelea terra*
Fata negant, Magnetas adit vagus exul, &c.

Hinc *Magneſius*, & *Magneſſus*. Hor. 3. Od. 7.

Magneſſam Hippolyten dum fugit abſtinens.

Hi, violato nomine, tot malis, teſte Strabo lib. 13. affli&ti ſunt, ut à Mileſiis prorſus deleti adagio locum fecerunt.

Magnetum mala, de malis ingentibus. Suidas.

Magniana, op. Pannoniæ ſuper. in Hungariâ. *Zika*, teſte Lazio.

Magnopolis, olim *Eupatoria*, urbs Paphlagoniæ exciſa, Mithridatis regia, poſtea *Pompeiopolis*, ſic à Pompeio qui Mithridatem vicit, dicta. Item urbs Germaniæ, vulgò *Meckelburg*.

Magnum promuntorium, quod & *Olyſſipponenſe* Plinio dicitur, Luſitaniæ promuntorium apud oſtia Tagi. Vulgò *Cabo de Caſcais*. Item Promuntorium Maurit. Cæſarienſis. Ptol. *Capo de One*, teſte Marmolio. Item aliud Siciliæ, Arab. Felicis, Æthiopiæ ad ſinum Barbaricum, & aliud ad oſtium Gangis. Ptol.

Magnus, conſul, collega Apollonii, an. U. C. 1213.

Magnus portus, geminus: unus Libyæ inter. in orâ occid. maris Atlantici, *Porto Seren*, teſte Caſtaldo. Alter Albionis in orâ Angliæ Auſtrali contra Vectim inſulam. *Portſmouth* Camdeno. *Southampton* Ortelio.

Mago, hujus nominis plures fuiſſe conſtat. Primus rem ac diſciplinam Carthaginenſium auxit. Is ante bellum Pœnicum, ut Livius, & Trogus referunt cum 120 navibus bello Tarentino Auxilio venit Romanis, ægre ferens Italiam ab externis invadi, cui actæ à Senatu gratiæ, auxiliaque remiſſa. Duos moriens filios reliquit Aſdrubalem & Hannibalem. Item *Mago* Annibalis frater, cauſa victoriæ apud Trebiam fuit, ſed apud Locros à Manlio clauſus ab Annibale liberatur. Livius quoque lib. 30. ſcribit Magonem tum, cùm in Africam per legatos evocatus navigaret, apud Corſicam obiiſſe. *Mago* alius à Scipione capitur apud Carthaginem in Hiſpaniâ, Romamque per Lælium mittitur. *Mago* denique de Re Ruſticâ ſcripſit, quem Columella lib. 1. *ruſticationis parentem* vocat. Cujus 28 memorabilia volumina ex Senatuſconſulto in Latinum ſermonem converſa ſunt. Hujus meminit Servius, quem Virgilium in Georgicis imitatum ſcribit.

Mago, op. Balearis minoris. Mela 2. *Mahon* hodiè.

Magoa, Perſidis opidum prope Suſianam. Plin.

Magog, filius Japhet, Gen. 10. Vide Bochart. Phaleg. pag. 212. & 219. Ab hoc Scythæ genus ducunt, qui primùm *Magogi* dicti ſunt.

Magron, vel *Migron*, locus in extremo Galaad contra Machmas. Iſ. 20.

Magon, Indiæ flu. in Gangem effluens. Arrian.

Magontiacum, Tac. & Am. Marcel. *Mocontiacum*. Ptol. *Magontia*, Eutropio, *Moguntia* poſterioribus, vulgò *Metz*. urbs Germ. ſuper. archiepiſcopalis ad Rhenum in Palatinatu, libera, media fere inter Argentoratum ad merid. & Colon. Agrippinam ad boream. Cujus Archiepiſcopus primum inter Imp. electores locum tenet. Fabulantur illam à Moguntio Trojano, Hectoris filio conditam. Hic primum ars impreſſoria inventa traditur.

Maguda, Meſopotamiæ urbs. Ptol.

Magulaba, Arabiæ Fel. op. Ptol.

Magura, Libyæ interioris op. Ptol.

Maguſa, Æthiopiæ ſub Ægypto urbs.

Maguſtana, majoris Armeniæ urbs. Ptol.

Maguſum, Arabiæ Felicis op. Plin.

Magus, Samois fil. apud Celtas regnavit, à quo illis opida plurima ſunt impoſita. Beroſus.

Magus, Græcè Μάγος. Præluxiſſe Perſis olim Magos ſapientiæ ſtudiis, atque etiam rerum Divinarum notitiâ varii tradunt ſcriptores. Apul. in Apol. *Nam ſi quod ego apud plurimos lego, Perſarum linguâ magus eſt, qui noſtrâ ſacerdos.* Siquidem *Magia* eſt quod Plato interpretatur Θεῶν θεραπείαν. Porphyrius οἱ ἀκριβῶς δ'. Παρὰ γὰ μὴν τοῖς Πέρσαις οἱ περὶ τὸ θεῖον σοφοὶ, καὶ τότε θεραπεύοντες, Μάγοι μὲν πρωταγορεύονται, τοῦτο γὰρ ἑλληνικὸν αὐτῶν διάλεκτον ὁ Μάγος. Heſychius ſcribit Magum à Perſis vocari τὸν θεοσεβῆ καὶ θεόλογον, καὶ ἱερέα. Suidas autem Μάγοι παρὰ Πέρσαις οἱ φιλόσοφοι, καὶ φιλόθεοι. Cic. De Divinat. *Sapientum & doctorum genus Magorum habebatur in Perſis.* Hinc Philo in lib. *Quod omnis probus liber ſit.* Magos deſcribit, ut eos τὰ φύσεως ἔργα διερευνωμένους appellet. Clariſſimus Voſſius ab Ebræo מהגים deducit, quod *meditabundos ac in rerum cognitione occupatos* ſignificet, à Radice הגה, quod eſt *meditari*.

Mahalath, uxor Roboam. 2 Par. 11.

Mahalon, filius Elimelech. Ruth. 1.

Mahanaim, nomen loci, in quo obviam facti ſunt Angeli patri noſtro Jacob, ab ipſo propterea impoſitum, quòd duas turmas vidiſſet in eo loco, ſuam, & Angelorum, Gen. 32.

Maharai, nomen viri. 1 Par. 6.

Mahath, fil. Amaſai filii Elcana. 1 Par. 6.

Maheleth, tertia uxor Eſau, filia Iſmaelis. Gen. 28.

Mahida, nomen viri. 1 Eſdr. 2.

Mahir, filius Caleb, patris Sur. 1 Par. 4.

Mahol, nomen viri. 3 Reg. 4.

Mahometes, Arabs ex Hebræis partim, partim ex Chriſtianis novam deſumptam doctrinam introduxit, A. D. 625. Cujus vitam, mores, & genus, lege apud Polyd. Verg. de invent. rerum lib. 7.

Mahometes, Turcarum 5 Imp. An. Dom. 1398.

Mahometes, Amurathis filius Turcarum Imp. 9. Imperavit annis 30. An. Dom. 1449. Conſtantinopolim vi cepit, & expugnavit. Conſtantini Palæologi Imperatoris caput per ludibrium pilo affixum, & in urbe circumgeſtatum fuit. Regna duodecim Chriſtianis ademit, 200 urbes cepit, & in his Chalcidem inſulam armis, & Scodram deditione Venetis extorſit. Bellum maritimum annis multis cum noſtris majoribus geſſit. Rhodum fruſtra tentavit, Italiæ, captâ Hadrunte, arma intulit. Egnatius lib. 3. an. 1463.

Mahumites, nomen viri. 1 Par. 11.

Maia, Atlantis filia ex Pleione nymphâ, ex quâ Jupiter Mercurium ſuſcepit. Virg. Æn. 8.

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.
At Maiam (auditis ſi quicquam credimus) Atlas
Idem Atlas genuit, cœli qui ſydera fulcit.

Nonnulli etiam tradunt eam Vulcano nupſiſſe. Significat & *obſtetricem*, ut ait Suidas in Socratis vitâ. Eſt & dea Fauni filia, cui in mellario vaſe non mel, ſed vinum ſacrificabant. Item Helleſponti urbs. Steph

Majeſtas, Dea Honoris & Reverentiæ filia. Ovid. Faſt.

Donec Honor placidoque decens Reverentia vultu
Corpora legitimis impoſuere toris.
Hinc ſata Majeſtas quæ mundum temperat omnem
Quaque die partu eſt edita, magna fuit.
Nec mora conſedit medio ſublimis Olympo
Aurea purpureo conſpicienda ſinu.

Majorianus, Conſtantino, & Ruſo conſulibus, an. U. C. 1210. fit Magiſter militiæ. Exempto non multo poſt Martiano Imp. quū & Avitus in Italiâ deceſſiſſet, apud Ravennam invadit imperium. Quod cum prope 4 annos tenuiſſet, Derthonæ juxta Hyram flu. fraude Richemeris patricii cæſus eſt, an. U. C. 1214. Procopius *Majorinum* appellat, ac de ejus virtute multa præclara memorat in 3. belli Vandalici libro. Sed & Sidon. Apollinaris Panegyrico illius laudes celebrat. Vide Car. Sigonium de Imperio occidentali, & Onuphrium Panuinium.

Maïs, Indiæ flu. inter Gangem, & Indum. Arrian.

Maittavonium, Gall. urbs inter Forum Julium, & Aquas Sextias. Antonin.

Majus, menſis à *majoribus* dictus eſt, quia (ut inquit Macrobius) majoribus conſecratus eſt, quorum conſilio Reſp. gerebatur, ſicut Junius à Junioribus, qui rem armis gerebant. Poſtquam enim Romulus populum Rom. in majores, minoreſque diviſit, ut altera pars conſilio, armis altera Remp. tueretur, in honorem utriuſque partis, hunc Majum, ſequentem Junium vocavit. Ovid. Faſt.

Hinc ſua Majores tribuere vocabula Majo,
Junius à Juvenum nomine dictus adeſt.

Sunt qui à *Majeſtate* deâ dictum volunt, quòd Flamen Vulcanalis calendis Maii huic Deæ rem divinam facit. Alii à *Maiâ* Mercurii matre, propterea quòd hoc menſe Mercatores Maiæ pariter & Mercurio ſacrificare ſoliti erant.

Malacha, vel *Malachath*, Libyæ inter. op. Ptol.

Malacha,

Malacha, ſeu *Malaga*, civitas Hiſp. Bæticæ, Marcianus lib. 2. τῶν ὁδοιπορικῶν Artemidori. Plin. 5. 2. *Siga opidum ex adverſo Malachæ in Hiſpaniâ ſitæ, Syphacis regia.* Facit & illius mentionem, lib. 3. cap. 1. ut & Pomp. lib. 1. Gentile *Malacitanus*. Steph. Hæc urbs celeberrima eſt ſitu, emporio, rerumq; omnium, & neceſſitati, & voluptati deſervientium copiâ. Hiſpaniarum rex armamentarium hic habet inſtructiſſimum, ex quo perpetuum præſidium in ſuis Africæ opidis ſuſtentat, atque communit. A Phœnicibus conſtructam eſſe anno ante Chriſti adventum 1340. aſſerit Fr. Tarapha. *Malaca* unde dicatur, nulli erit ambiguum qui legerit hæc Strabonis Ταριχείας δὲ ἔχει μεγάλας. *Salſamentis autem abundat.* Nempe מלח *Malach* Ebræis eſt ταριχεύειν, *ſale condire.* Unde מלחא *Malacha* dictum *ſalſamentorum opidum*, Græce Μάλαχα aſpiratione demptâ.

Malachias, nomen prophetæ. Mal. 1.

Malachus, vel *Marachus*, Poeta Syracuſanus, Ariſtoteli in Quæſtionibus memoratur, qui nunquam melius ſcribebat, quam cùm irâ percitus ad carmen accedebat.

Malacia, civitas quam Philoctetes, quum ob Paridis necem in morbum fœmineum incidiſſet, eoque nomine erubeſceret, deſertâ patriâ condidit, & ex re *Malaciam* dixit. Cæl. Rhod. 6. 1.

Malacus, vetus author de finibus Siphniorum ſcripſit. Athen. lib. 6.

Malæa, Arcadiæ urbs. Pauſan.

Malæi Colon, Aureæ Cherſoneſi promuntorium. Ptol. *Malacna*, Varrerio.

Malalai, nomen viri. 2 Eſdr. 12.

Malaleel, filius Cainan. Gen. 5. Luc. 3.

Malanius, Oenotrorum urbs mediterranea. Steph. *Maida* hodiè eſt Barrio.

Malaſar, vel *Melſar*, nomen viri, Dan. 1.

Malceca, Hiſp. opidum inter Cordubam, & Emeritam. Anton. Ferrario autem eſt inter Cætobricam, & Salaciam. *Murateca* hodiè Jacobo Vaſconcello.

Malchus, nomen ſervi ſummi Pontificis, cui Petrus auriculam abſcidit. Jo. 18.

Malchus hiſtoricus, ſcripſit hiſtoriam à Conſtantino uſque ad Anaſtaſium. Suidas. Hoc nomine etiam dictus Porphyrius, teſte ſeipſo in vitâ Plotini: Βασιλεὺς τόπος τῇ Πορφυρίῳ ἐμοὶ πρόσῃν, κἀμοὶ φάσκοντι διάλεκτον Μάλχου κεκλημένην.

Malcoæ, Libyæ interioris populi. Ptol.

Malcolmus, Scotiæ Rex, An. Dom. 1154.

Malea, Leſbi promuntorium è regione Mitylenes, Thucyd. Mons item Taprobanæ apud Ptol.

Malea, promuntorium Peloponneſi in orâ Auſtrali Laconicæ, per 50. m. p. in mare protenſum, adverſiſque ventorum flatibus navigationem reddens periculoſam. Unde factus eſt locus proverbio. *Cum ad Maleam deflexeris, obliviſcere quæ ſunt domi.* Poetæ pro licentiâ ſuâ mediam ſyllabam nunc producunt, nunc corripiunt. Producunt Ovid. Amor. 2. Eleg. 6.

Nec timeam veſtros curva Malea ſinus.

Stat. Theb. 7. — *Raucæ circumtonat ira Maleæ.*

Prop. l. 3. *Præbeat hoſpitio ſæva Malea ſuo.*

Corripiunt Virg. Æn. 5. — *Maleæq; ſequacibus undis.*

Val. Flac. l. 4. — *Maleæ velut arce fragoſâ*

Turbo rapax. ———

Dicta à *Maleo* Argivorum rege, qui in eâ pulchrum templum conſtituit, quod *Maleaticum* appellavit. *Maleum* Plinio. *Cabo Malio* Sophiano. Hinc *Maleus* ſinus, qui & *Aureus* à latronibus, teſte Floro 3. 6. Iſacius in Lycophronem ſcribit *Aſini maxillam* à formâ vocari. Ptolemæo tamen duo diverſa loca ſunt in quorum medio *Boæ* ab eo deſcribuntur.

Malecena, Armeniæ min. urbs. Anton.

Malena, Atarnitidis reg. locus. Herodot.

Maleos, ex Ebudibus inſulis una. Ptol. Hodiè *Mula*. Emporium etiam Æthiopiæ. Idem.

Malethubalus, Mauritaniæ Cæſar. mons. Ptol.

Maleventum, Campaniæ urbs. Plin. 3. 11. *Hirpinorum colonia Beneventum, auſpicatius mutato nomine, quæ quondam adpellata Maleventum.* Liv. lib. 3. *Cæſi, captique Samnites, niſi qui Maleventum, cui nunc urbi Beneventum nomen eſt, perfugerunt.*

Maleus, mons Indiæ ſub Æquatore, Martianus Capella, & Plin. 6. 19. Solinus juxta Palibothram urbem ſtatuit. In Oretum gente eum deſcribit Plin. 2. 73.

Maliaca, Hiſp. Tarracon. urbs. Ptol. vulgò *Xalgrado.*

Maliacus ſinus, *Lamiacus* Pauſaniæ, *Xelicus* Thucydidi. *Melis* Herodoto, ſinus Phthiotidis, partem Theſſaliæ alluens, & Locros Epicnemidios. *Golfo de Ziton* Sophiano, *Volo* tamen Thevetо dicitur.

Maliene, Arachoſiæ op. Ptol.

Malios, Hiſp. op. Appian.

Maliatha, Arabiæ Petrææ urbs. Ptol.

Maliba, Indiæ urbs extra Gangem. Ptol.

Malichus, Antipatrum veneno necavit, an. U. C. 711.

Malii, pop. circa Meſopotamiam. Strab. lib. 16.

Malimnus, Siciliæ mons, malis, h. e. pomis refertus. Theocritus, vel ut habet ejus Schol. locus paluſtris non procul à Crotone. Στομάλιμνον legit Caſaubonus.

Malippala, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Mallaba, Arabiæ Fel. urbs. Ptol.

Mallada, urbs Perſica. Steph.

Malleta, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Malli, Indiæ pop. circa ortum Indi flu. incolentes qui cum Deriade Baccho reſtiterunt. Steph.

Mallia aqua, apud Thermopylas in Phthiotide, & apud Oeten mont. videtur, ubi Maliacus ſinus, qui & Oetæus. Catullus Epigr. 69.

Cum tantum arderem, quantum Trinacria rupes,
Lymphaq; in Oetæâ Mallia Thermopylis.

Malloïs, *entis*. Vide Steph. in Μαλίεις ſic enim apud illum ſcribitur.

Mallophoros, Ceres in Megaride ſic dicta, quod nomen ei ab illis videtur impoſitum, qui mortalium oves connutrire cœperint. Siquidem lanam dicunt Græci μάλλον, ex quo & iidem eam Μαλλὰν vocarunt. Cæl. Rhod. lib. 25. cap. 1.

Mallos, Ciliciæ op. clariſſimum, à *Mallo* conditore ſic dictum, ut ex Callimachi ſententiâ refert Steph. Ejus meminit Lucanus lib. 3.

Mallos, & extremæ reſonant navalibus Ægæ.

Vide Euſt. in Dionyſ. verſ. 874.

Mallotæ, populi nomen. 2 Mach. 4.

Malloth, fil. Azabiæ. 1 Par. 6.

Malſane, urbs Arabiæ Felicis. Steph.

Malta, vide *Melita.*

Maltranus, Tuſciæ portus. Anton.

Maltecore, Indiæ gens. Plin.

Malthace, inſula haud procul à Corcyrâ. Plin.

Malthinus, viri proprium, Horatius.

Malthinus tunicis dimiſſis ambulat.

Malua, flu. Africæ ex Atlante oriens, Mela. *Mululo* Caſtaldo dicitur.

Mallus, mons Indiæ intra Gangem, à quo populi vicini *Malli*. Plin. 6. 17.

Malys, vide *Mempricus.*

Mama, Æthiopiæ ſub Ægypto urbs.

Mamala, Arabiæ Felicis vicus. Ptol.

Mamarcina, urbs Auſoniæ. Steph.

Mamaus, flu. Peloponneſi, non procul à Pylo qui olim *Amathus* vocabatur. Strabo. 8.

Mamblia, op. Æthiopiæ ab eâ parte quâ Africam ſpectat. Plin. 9. 26.

Mambre, civitas, Gen. 13. quæ *Hebron* & *Arbee* dicitur. Gen. 23. & 25.

Mambuta, Meſopotamiæ opidum. Ptol.

Mamelus, 16. Aſſyriorum rex, regnavit, an. 30.

Mamercus, Prætul Viennenſis, qui teſte Ptolemæo Lucenſi, An. Dom. 453. ſupplicationes primus inſtituit, quas Rogationes vocant.

Mamers, linguâ Oſcorum dictus eſt *Mars* adjectione ſyllabæ, qui & *Mavors* etiam appellatur. Inde *Mamercus* Æmilius dictator, & gens *Mamerca* Livio.

Mamerthes, Corinthius, filium fratris ſui Siſaponis libidine regnandi interfecit, maximo ſuo malo. Nam ubi Siſapo factum reſcivit, eum membratim deſcripſit. Ovid. in Ibin.

Trunca

Trunca geras ſævo mutilatis partibus enſe,
Qualia Mamertis membra fuiſſe ferunt.

Mamertina, quæ & *Meſſana*, nomen urbis.

Mamertinus, conſul, collega Nevitæ, an. U. C. 1114.

Mamertini, pop. olim è Samo inſ. ejecti, à Meſſanenſibus hoſpitio excepti, occupatâ urbe, illam Mamertinam appellarunt, ſicque Meſſanenſes *Mamertini* appellati. Cic. Act. 4. in Verrem.

Mamertinum fretum, quod & *Rhegium* Straboni, *Siciliæ fretum* Cic. Plin. & Tac. *Scyllæum* Ovid. & Athenæo. *Siculum* Capellæ, anguſtia maris inter Cænidem Brutiorum promunt. & Pelorum promunt. Siciliæ. *Il Farodi Meſſina*. Hinc *Mamertinum vinum* Mart. 13. 114.

Amphora Neſtoreâ tibi Mamertina ſenectâ
Si detur quædvis nomen habere poteſt.

Mamertium, urbs Italiæ. Steph.

Mamilla, urbs Germ. in Misniâ. *Ceitz* Fabricio.

Mamitus, 13. Aſſyriorum rex, regn. annis 30. Milites exercuit, & laboribus aſſuefecit, formidinique eſſe cœpit Syris & Ægyptiis. Beroſus.

Mamius Papyrius, Rex Sacrorum, an. U. C. 245.

Mammacuthus, vir quidam fuit ſolâ illuſtris fatuitate, ſicut & quidam Melitides. Rhod. 17. 4.

Mammæus pons, à *Mammeâ* matre Severi ſic dictus ſuper Anienem fluvium, *Ponte Mammolo*, teſte Marliano.

Mammeanæ, puellæ alimentariæ, & *Mammeani* pueri ab Alexandro Severo inſtituti. Lampridius, an. U. C. 984.

Mammida, Perſiæ urbs. Ptol.

Mammilla, nomen mulieris Telegoni filiæ, à quâ familia *Mammillorum* dicta.

Mammiſæa, Syriæ quædam Tetrarchia. Plin.

Mampſarus, Africæ propriæ mons. Ptol.

Mamuchan, vel *Memucan*, dux Perſarum. Eſth. 1.

Mamuda, Æthiopiæ ſub Ægypto urbs. Plin.

Mamuga, Syriæ urbs, Ptol. *Mabuga* Maſio.

Mamurius Veturius, faber ærarius laudatiſſimus, qui tempore Numæ floruit & Saliorum ancilia confecit ad ſimilitudinem ejus quod de cœlo deciderat. Quo confecto præmii loco petiit, ut ſuum nomen Salii inter carmina canerent. Ovid. Faſt. 3.

Inde ſacerdotes operi promiſſa vetuſto
Præmia perſolvunt, Mamuriumq; vocant.

Prop. 4. 2. *At tibi Mamurri formæ cælator ahenæ,*
Tellus artifices ne terat Oſca manus.

Vide Feſtum.

Mamurra, Formiis natus Eques Romanus, uti tradit Cornelius Nepos, primus Romæ in Cœlio monte parietes domus ſuæ marmore incruſtavit. Hic eſt qui Epigrammate Catulli proſciſſus eſt. Idem columnas ex Caryſtio marmore habuit. Plin. 36. 6. Horat. Sat. 5. lib. 1.

In Mamurrarum laſſi deinde urbe manemus.

Erat autem ſenatoria familia Romæ.

Manæana, Mauritaniæ Cæſarienſis op. Ptol. *Miliana* Marmolio.

Manethus, Ægyptius ex Dioſpoli urbe oriundus, qui de Phyſiologiâ, & Aſtrologiâ judiciariâ carmen reliquit. Fuit & alter hoc nomine Mendeſius ſacerdos apud Ægyptios, utriuſque meminit Suidas.

Manahath, filius Sobar, filii Seir. Gen. 36.

Manahem, filius Gaddi. 4. Reg. 16.

Manaim, civitas quæ fuit terminus tribus Gad in regione Galaitide Levitis conceſſa. Item amnis circa Gedroſiam. Plin.

Manaita, Armeniæ regio ejuſdem nominis idolo conſecrata. Dio.

Manalis lapis, oſtium Orci, per quod animæ inferorum ad ſuperos manant, qui dicuntur Manes. Item petra quædam extra portam Capenam, juxta ædem Martis, quam cùm propter nimiam ſiccitatem in urbem pertraherent, ſequebatur ſtatim pluvia. Feſtus.

Manapia, Hiberniæ urbs. Ptol. hodiè *Waterford*, teſte Stanihurſtio, *Wexford* autem Camdeno.

Manaricium, Hollandiæ vicus in dioeceſi Trajectenſi: hodie *Manrick*, teſte Simlero.

Manarmanis, Germ. portus poſt Rheni oſtia. Ptol. hodiè *Marna*, teſte Hieron. Verrutio, à quo tractus Friſiæ ſic nominatur circa ſinum *Dungerdeel*. Pirchaymerus credit Campen eſſe, Becanus mavult *Harlingen*, aut locum vicinum.

Manaſſes, filius Joſephi primogenitus. Gen. 41. Pater Eſriel. 1 Par. 7. Filius Ezechiæ regis Judæ. 4 Reg. 21. Heſychius: Μανάσσης, Φιλαθανάμιος.

Manathath, pagus Palæſtinæ apud Saron montem & apud Antipatrida urbem, olim etiam *Cathoe* dictus.

Manates, Italiæ populi in primâ regione. Plin.

Mancaleus, 14 Babyloniorum rex, regn. annis. 30.

Manchana, Meſopotamiæ op. Ptol.

Mancinus, Conſul Rom. qui quòd ignominioſam cum hoſtibus pacem erat pactus, ad liberandos religione Romanos, hoſtibus fuit deditus.

Mancunium, Britanniæ opidum. Anton. *Manchester* Camdeno.

Manda, Indiæ intra Gangem flu. Ptol. *Menan* Mercatori.

Mandaeth, Æthiopiæ vicus in Adulico ſinu. Ptol.

Mandagandeni, Troadis pop. Plinio.

Mandagara, Indiæ intra Gangem op. Ptol. *Mangalo* Caſtaldo.

Mandagarſis, Mediæ op. Ptol. *Maſandram* Nigro.

Mandagrœum, fluvius apud Scythas Aſiaticos. Plin.

Mandalum, Æthiopiæ lacus circa Azianum promontorium. Plin.

Mandane, Aſtyagis filia, quæ ei viſa eſt per quietem, tantum urinæ facere, ut omnem ipſius urbem oppleret, atque univerſam Aſiam inundaret. Hæc Cambyſi nupſit, ex quo peperit Cyrum. Herod. lib. 1.

Mandanes, 2 Medorum rex, regnavit an. 50.

Mandanis, Gymnoſophiſta inſignis, quem cùm Alexander per internuncios ad Jovis filii epulum vocari juſſiſſet, & parenti ampliſſima præmia, detrectanti verò graviſſimum cruciatum proponeret, conſtantiſſimè ferunt reſpondiſſe, Nec illum Jovis filium eſſe qui magnæ parti terrarum imperaret: nec ſe illius donis promoveri, cui nulla eſſet ſatietas, nec minas pertimeſcere, quòd viventi India abundè multa eſſet ſuppeditatura: mortem vero tantum abeſſe ut formidaret, ut multis etiam votis eam expeteret, quæ ſeſe marcidâ ſenio carne liberatum, in puriorem, melioremque vitam immutaret. Strab. l. 15.

Mandarœ, pars Macedonicæ Cyri. Steph.

Mandarei, Sarmatiæ Aſiaticæ pop. Plin.

Mandei, Indiæ pop. ad Gangem. Plin.

Mandela, pagus in Sabinis. Horat. 1. Ep. 19.

——— *Gelidus Digentia rivus,*
Quem Mandela bibit rugoſus frigore pagus.

Mandepa, Thraciæ urbs. Procop.

Mandetrium, Dalmatiæ urbs. Plin.

Mandiaclini, Indiæ pop. Arrian.

Mandianitæ, Arabiæ pop. Steph.

Mandonius, dux Hiſpanus & Indibilis partes Romanorũ cum Scipione Africano in Hiſpaniâ juvarunt, deinde Scipione ægrotante, ſeditionem agitavere, in Romanoſque inſurgere cœpere. Quos cùm Scipio morbo liberatus comprehendiſſet, veteris officii memor, tantum caſtigatos verbis dimiſit. Liv. lib. 29.

Mandori, Libyæ interioris gens. Ptol.

Mandralæ, Indiæ intra Gangem pop. quorum civitas Palibotra. Hos populos Strabo videtur *Præſios* vocare; horum enim ſcribit Palibotram urbem eſſe, indeque etiam eandem gentem *Palibotros* quibuſdam appellari tradit Plinius.

Mandro, navicularius quiſpiam, qui aſpirante fortunâ, tandem factus eſt Imperator: unde etiam factus adagio locus in eos qui præter meritum ad opes evecti, priſtinæ conditionis non meminerint.

Mandropolis, urbs Phrygiæ. Steph.

Mandrueni, vel *Mardyeni*, circa Margianam pop. Plin.

Mandrus, flu. circa Sogdianam. Plin. Mons item Libyæ interioris, & flu. Indiæ intra Gangem. Ptol.

Mandubii, Gall. pop. apud Cæſarem & Strabonem, quorum caput Alexia. Horum tractus nunc *Baſſigny* dicitur, teſte Golluzio. *Auſſois* vero in Burgundiâ Marliano.

Manduefſedum, Angliæ op. Anton. *Mansfield* teſte Talboto in comitatu Nottinghamienſi. Sed Camdeno eſt *Manceſter* in agro Warwicenſi.

Manduria,

Manduria, opidum Salentinorum. *Manduvium* Livio, & Stephano. *Caſalnovo* Leandro vocatur.

Mandurium, ſcribit Leander à Plinio vocari lacum in Apuliâ Daunia, qui hodiè *Andorio* dicitur, quem neque exhauſtis aquis minui, neque infuſis augeri tradit Livius. *Lago Verſentino* Alex. Andreæ.

Manei, Hiſp. pop. juxta Bætis flu. oſtia. Avienus.

Maneros, Jul. Pollux lib. 4. cap. 7. Ἀλλ' Αἰγυπτίοις μὲν ὁ Μανέρως γεωργίας ἐυρετὴς, μικῶν μαθητής.

Manes, à quo Manichæi hæretici orti ſunt, natione Perſa fuit, ſervus cujuſdam viduæ Perſicæ, quæ moriens Manem haredem inſtituit, eique non ſolum opes magnas ſed etiam libros fanaticorum hominum Scythioni & Therebinthi, quorum integram hiſtoriam Epiphanius recitat, reliquit. Ex his libris hauſit fanaticas opiniones, quas poſtea ſparſit. Forte eo tempore ægrotabat Regis Perſarum filius. Itaque ſe in aulam confert Manes medendi artem profitens, ſed quum necaſſet puerum, aufugit inde in Meſopotamiam, ubi diſcipulos ſibi adjunxit, quibus dogmata ſua tradidit. Inde rurſus à piis Epiſcopis pulſus, aufugit, & juſſu regis Perſarum captus & excoriatus eſt, circa An. Dom. 280. Sed ſecta ipſius latè poſtea in Arabiâ, Ægypto, & Africâ, annis fere 200 propagata eſt, ac ipſe beatus Auguſtinus 9 annos in ſectâ Manichæâ verſatus eſt. Poſtea vero erroribus agnitis refutavit Manichæos, ac nominatim Fauſtum, Felicem, Fortunatum, Adimantum, & alios. Libri extant in 6. tomo operum Auguſtini. Erant autem hæ Manichæorum opiniones præcipuæ. Fingebant duos eſſe Deos, alterum bonum, authorem rerum bonarum, quem φῶτα, i. e. lucem nominabant. Alterum malum pari potentiâ, quem Hylen vocabant, à quo conjugium, imperia, & omnia mala orta eſſent. Itaque abſtinebant à conjugio, & politicâ gubernatione, jactitabant ſe ſuis ritibus conſequi afflatus divinos. Contendebant Filium Dei non aſſumpſiſſe humanam naturam verè, ſed tantum ſimulatè ſeù putativè. Legem Moſis fingebant à malo Deo traditam, ideoque abrogatam eſſe, abſtinebant à carnibus, & mactationibus pecudum, denique magna confuſio erat fanaticarum opinionum, quas qui volet legat apud Epiphanium lib. 2. Tom. 2. Facit & *Manis* mentionem Euſebius lib. 7. cap. 27.

Manes, Theophraſti ſervus, de quo Laertius in *Theophraſto*. Ita vocabatur & ſervus Diogenis Cynici, de quo Laertius itidem in ejus vitâ. Fuit & ancillarum appellatio Μανία ut videre eſt apud Athen. 13. 5. & Plut. in Demetrio. Eſt autem Μάνης vox Babylonica, quæ σκιὰν, i. e. umbram ſignificat, ſi Epiphanio fides in hæreſi Manichæorum. Phrygiacam vero eſſe ait Macon comicus apud Athen. dicto loco, & Strab. lib. 7. Sane ſervile nomen fuiſſe apud veteres docet Euſtathius ad Iliad. E. Μάνης δουλικὸν ὄνομα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Vide Suidam in Μάνης. Cæterùm hanc notam debes Doctiſſ. Menagio Obſerv. ad Laert. pag. 127.

Manes, flu. vel torrens Locrorum Epicnemidiorum Thronion præterfluens, interdum tam exiguus ut tranſeuntis vix tingat pedes: interdum tam latus, ut in bina ſe diffundat jugera. Dicitur & *Boagrius*. Vide Strab. l. 9.

Manes, animas è corporibus egreſſas intelligimus, aut Deos Inferos, authore Servio. Sunt autem inquit, noxiæ, & dicuntur per antiphraſin. Nam Manum bonum eſt. Alii manes à *manando* dictos intelligunt. Nam manibus plena ſunt loca inter lunarem & terrenum circulum, unde defluunt. Hæc ille. Lucan. lib. 9.

Quodque patet terras inter, Lunaq; meatus
Semidei Manes habitant. ———

Virg. Æn. 12. ——— *Vos ô mihi Manes*
Eſte boni. Prop. 1. 19.
Non ego nunc triſtes vereor mea Cynthia Manes.

Virg. Æn. 3. *Stant Manibus aræ*
Cæruleis moeſtæ vittis.

Augilæ pop. Africæ juxta Syrtes, Manes tantum Deos putant, per eos deierant; eos ut oracula conſulunt, precatique quæ volunt, ubi tumulis incubuere, pro reſponſis ferunt ſomnia. Verba ſunt Melæ lib. 1. Manes etiam ad Genios duos, quos cum vitâ ſortimur, authore Servio, retulit Virgilius Æneid. 6.

Quiſque ſuos patimur manes.

Manes enim δαίμονες ſunt Præſules corporibus humanis attributi, qui parentum ſeminibus maraverunt. Inde *Summanus*, i. e. Summus inter manes dictus eſt Pluto. Verum Manes quoniam corporibus eo tempore tribuuntur quo fit prima conceptio, poſt vitam iiidem corporibus delectantur, atque cum his manentes appellantur Lemures; Qui ſi vitæ purioris adjuti fuerint honeſtate, in Lares domorum urbiumque vertuntur. Ac proinde pro *Laribus*, *manes* poſuit Sil. lib. 2.

——— *Ceu prodita tecta*
Expulſi fugiunt Manes. ———

Vide ibi Heinſium. Sin vero animi depravantur ex corpore, Larvæ perhibentur ac Manes. Feſtus ait, Manes Dii ab auguribus vocabantur quòd per omnia manare credebant, eoſque Deos Superos ac Inferos dicebant. Cic. lib. 2. De Legg. *Deorum Manium jura ſancta ſunto.* Vide Voſſium in *Manes*.

Manethus, vide *Manæthus*. Cæterum de *Manetho* vel *Manethone* vide Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 14.

Manethuſa, urbs Cretæ. Mela. 2.

Manezardum, Galatiæ op. Anton.

Manfredus, Regem Siciliæ ſe appellari, adorari, coronarique ex ritu & majorum more curavit. Blondus.

Manganur, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Mangon, inſ. ſinûs Arabici. Ptol.

Mania, urbs Parthorum. Plin. 6. 25. Promuntorium Leſbi. Ptol.

Mania, Dea Larium mater, cui olim ſacrificabant. Et Maniæ Larvæ quædam, quas nutrices pueris minitari ſolent.

Maniæna, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Manichæi, hæretici, vide *Manes*.

Manilia lex, illos etiam admittebat ad gerendos magiſtratus, quorum majores in Romana Rep. magiſtratum non exercuiſſent. Vide Cic. Pro lege Maniliâ.

Manilius Octavius, à quo *Manilii* fluxere. Is Tuſculanorum dux, & Tarquinii gener fuit, ad quem ille poſt fugam ſe recepit, ejuſque auxilio Romanis bella intulit. Liv. lib. 1.

C. Manilius Antiochenſis, nobilis Mathematicus & poeta. Scripſit primus Romanorum omnium de Aſtronomiâ carmen ad Auguſtum Cæſarem, malè à quibuſdam *Manlius*, ab aliis *Mallius* vocatur. Vide Voſſ. de Poetis Latinis, pag. 36.

Manimi, Germaniæ pop. Tac. inter ſylvam Hercyniam & Danubium flu.

Manioleæ, inſulæ ex adverſo Indiæ extra Gangem. Eas tenent Anthropophagi, *Manioli* dicti. Ptol. *Iſlas de Pracel* hodiè.

Manis, rex Phrygiæ veteſtiſſimus, bonitate ac potentiâ perinſignis, cujus de nomine Phryges etiam nunc admirandaque omnia *Manica* nuncupant. A quibuſdam *Maſdes* vocatur. Rhod. 21. 7.

Manius Marcius, Ædilis plebis primùm frumento populum in modios aſſibus donavit. Plin. 18. 3.

Manlia, op. Hiſp. Tarracon. in Celtiberis nunc in regno Navarræ, in Arragoniæ, & Caſtellæ confin. olim ſub Numantinis, teſte Livio. *Mallen* hodiè.

Manliana, olim op. Luſitaniæ in Vettoribus, nunc pagus Extremaduræ. Item Thuſcorum op. in Senenſium ditione, hodiè *Magliano*.

Manlius, Capitolinus, prænomine Marcus, nobilis Romanus, qui re malè geſtâ à Coſſ. ad Alliam contra Gallos Senones, videns in mœnibus urbis parum eſſe præſidii, lectâ mille juvenum manu, arcem Capitolinam occupavit, & à vi hoſtium intactam ſervavit. A quâ tamen ipſe arce, quòd in affectati regni ſuſpicionem veniſſet, poſtea præcipitatus eſt, cautumque eſt Senatus conſulto, ne quis ex Manliâ gente Marcus diceretur. Liu. lib. 2. Et Servius enarrans illud Virg. Æn. 8.

In ſummâ cuſtos Tarpeiæ Manlius arcis.

Vide Plin. 7. 28.

T. Manlius Torquatus, cognomento Imperioſus. Atque inde *Manliana Imperia* pro ſeveris. Liv. lib. 4. Gell. 9. 13.

quia filium, quòd contra edictum ſuum cum hoſte pugnaſſet, virgis cæſum ſecuri juſſiſſet percuti. Eraſm. in Chil.

Manlius Torquatus, qui ob ingenii & linguæ tarditatem à patre in prædia ruſticana relegatus fuit: patremque judicio exemit à M. Pomponio accuſatum. Liv. lib. 4.

Manlius Volſo, de quo Livius lib. 8. Cn. Manlius Volſo, inquit, Conſul in Aſiâ acceptis à Scipione copiis, & exercitu luſtrato, contra Gallogræcos bellum geſſit, eiſque ſuperatis revertens, cum in Æde Bellonæ triumphum peteret, decem legati qui cum eo miſſi fuerunt, reſtitere: Inter quos Lucius Furius Purpurio & L. Æmilius Paulus dicebant ſe legatos Cn. Manlio datos, pacis fœderiſque cum Antiocho ineundi gratiâ, Manlium autem operam dediſſe, ut eam pacem turbaret, multoſque nobiles viros in exercitu ſuâ temeritate morti obieciſſe. Vicit tamen, amicis, atque cognatis ſuffragantibus, res feliciter geſtas, & exercitum integrum reportatum dicentibus. Triumphus igitur ei decretus eſt. *Manlius* Proconſul ex Hiſp. revertens, cum in Ædem Bellonæ triumphum ob res benè geſtas peteret, exemplum obſtabat; quod ita comparatum more majorum eſſet, nequis qui exercitum non deportaſſet, triumpharet, niſi perdomitam pacatamque provinciam ſucceſſori tradidiſſet. Medius igitur ei honos habitus eſt, ut ovans urbem intraret. Liv. lib. 50.

T. Manlius, Juris Pontificii peritiſſimus, judex inter Macedonas accuſatores & filium conſtitutus, auditâ cauſâ ita pronunciavit, *Cum probatum ſit Silanum filium meum pecuniam accepiſſe, ipſum Rep. & prole meâ indignum judico, protinuſque è conſpectu meorum abire jubeo.* Silanus itaque dolore animi percitus nocte proximâ ſe ſuſpendit, neq; pater exequiis interfuit: ſed dum ſunus ducereturconſulere ſe volentibus, ſui copiam fecit, vacuaſque aures præbuit. Val. Max. *de Severitate.*

Manlius Torquatus, Ciceronis temporibus vir doctus, ex Rhodia diſciplina Molonis, & natura ad dicendum nec ſatis ſolutus, neque expeditus. Cui ſi vita ſuppeditaſſet ſublato ambitu Conſul factus eſſet. Cicero.

L. Manlius Torquatus, *cui etſi non deerat* (inquit Cicero) *oratio, quam Græci Politicen dicunt, erant in eo plurimæ literæ, nec ex vulgares, ſed interiores quædam & reconditæ, ſumma verborum & gravitas, & elegantia, atque hæc omnia vitæ decorabat gravitas, me quidem admodum delectat.* Prædianus autem de eo ſic ſcribit: *L. Torquatus qui P. Syllam patris competitorem in conſulatu accuſavit, quo & ipſe Sylla, & collega damnati ſunt.* Rurſus eam accuſavit, quod in conjuratione Catilinæ fuiſſet, ſed defenſus eſt à Cicerone, cujus extat Oratio.

L. Manlius, pictor egregius, apud quem cum Servilius forte cœnaret, filioſque ſuos deformes animadverteret. *Non ſimiliter*, inquit, *Manli, fingis, & pingis*; Ad quem Manlius, *In tenebris*, inquit, *fingo, luce pingo.* Macrobius.

Manlius Antiochenus, conditione ſervus, aſtrologus, ac poeta unà cum Plotio poetâ mimorum, & Laberio Grammatico conſervus ex Aſia unâ navi advectus deſcribitur. Plin. 35. 17. Sed ibi *Manilius* legendum. Fuit & cognomen ejus qui Carthaginem vicit. Hunc Plinius maximis utilem doctrinis nullo doctore fuiſſe prodidit. *Manlius* Mathematicus, de quo Plin. 36. 10. ſed ibi quoque legendum *Manilius.*

Manlius Theodoricus, conſ. cum Sabiniano, an. U. C. 1258.

Mannacarta, urbs Arabiæ. Steph.

Manneos, regio media inter fluvios, in quâ habitant Arabes Manneotæ. Steph.

Mannus, filius Tuiſconis Dei, aliàs Teutonis, à quo *Alemanni* ſe dici gloriantur.

Manoba, op. Hiſp. Bæticæ cum flu. cognomine in ora inter Malacam, & Selambinam. *Menoba* Plinio. *Bezmiliana* Moletio.

Manrali, pop. Colchidis. Ptol. *Mengrelli* Poſtello.

Mansfeldia, veteris Saxoniæ portio, putatur nomen à *Manno* ſecundo Germanorum rege ſortita; quaſi *Manni campus.* Regio eſt admodum metallifera: inter Erphordiam, & Magdeburgum ſita eſt urbs ejuſdem nominis. Hic comitatus quatuor alios comitatus in ſe continet *Aruſtes, Wipra, Wethin,* & *Quernfurt*, qui olim proprios habuerunt comites, nunc vero præter comitem à *Manſfeld* neminem agnoſcunt.

Mantalus, urbs Phrygiæ à *Mantalo* conditore. Steph.

Manthyrea, vicus Arcadiæ. Steph.

Mantiana, palus aquæ ſalſæ in Armenia, maxima poſt Mæotida, ad Atropatiam uſque pertingens. *Aſtamar* Tho. Minadoio. *Geluchalai* P. Veneto. *Van*, & *Vaſtan* Theveto. Aliis *Abannas.*

Mantieni, montes Armeniæ majoris, ex quibus Araxes, & Gyndes flu. profluunt. Herodot.

Mantinea, urbs Peloponneſi gemina, una in Argia ad ſinum Argolicum, *Mantegna* Nigro. Altera in Arcadia, *Mundi* Zardo. Hic inter Græcos dubio Marte certatum, Epaminonda Thebanorum duce cæſo. Hom. in Catalogo.

Οἱ τεῖχον τ' ἄχον ἠ Μαντίνην ἐνέμοντο.

Heſych. Μαντινὶν φίλις Ἀρκαδίας.

Mantius, Melampi filius, ex Iphianaſſa filia Proeti, Polyphideum & Clytum ſuſcepit. Hom. Od. 5.

Manto, mulier fatidica, Tireſiæ Thebani filia, quæ cum poſt patris obitum Creontis & Theſei Tyrannidem fugeret, primùm in Aſiam venit, ubi Apollinis Clarii templum condidit. Deinde in Italiam delata, ex Tyberi flu. (ut poetæ fabulantur) aut certe ex Tyberino rege Ocnum peperit, qui poſtea ad flu. urbem condidit, quam à nomine patris Mantuam appellavit. Virg. Æn. 10.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris
Fatidicæ Mantûs, & Tuſci filius amnis,
Qui muros matriſque dedit tibi Mantua nomen.

Mantua, urbs Tranſpadanæ regionis clariſſima, vulgò *Mantua*, & *Mantoa.* Non longe à Cremonâ abeſſe innuit Virgilius Eclog. 9.

Mantua væ miſeræ nimium vicina Cremonæ.

Ejus ſiquidem patria fuit. Mart. 1. 62.

——— *Marone felix Mantua eſt.*

Fertilitatem ejus innuit ipſe Virgilius, Georg. 2.

Et qualem infelix amiſit Mantua campum,
Paſcentem niveos herboſo flumine cygnos.
Non liquidi gregibus fontes, non gramina deſunt,
Et quantum longis carpunt armenta diebus,
Exiguâ tantum gelidos ros nocte reponit.

Vide omnino Cluverium de Ital. Ant. 1. 26. Inde *Mantuanus.* Stratius.

Tentat audaci fide Mantuanæ
Gaudia famæ.

Μάντυα & Μάττυα Stephano. Item pagus Hiſp. Tarraconenſis in Carpetanis, vulgò *Villa Manta* dicta.

Manoe, Pater Sampſon. Jud. 13.

Maoch, pater Achis, regis Gath. 1 Reg. 27.

Maon, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15. Filius Sammai. 1 Par. 2. Eſt & nomen ſolitudinis in campeſtribus ad dextram Jeſhimon.

Maonathi, filius Othoniel. 1 Par. 4.

Maozim, nomen Idoli. Dan. 11.

Mapeta, Sarmatiæ in Aſiâ urbs. Ptol. vulgò *Copa.*

Mara, quinta Iſraelitarum manſio, ubi Moſes jactu ligni amaras aquas in dulcem ſaporem vertit.

Maracanda, urbs Sogdianæ reg. Arriano, & Curtio. Plutarchus lib. 2. De Fort. Alex. *Maragandam* vocat. Petrus Perondinus putat *Samarcanda* hodiè eſſe, olim magni illius Tamerlani patria, & regia. Hanc Chalcocondylas *Samrachantan* vocat.

Marache, urbs Indica. Steph.

Maraches, Ætoliæ pop. Plin.

Maracodra, Bactrianæ urbs. Ptol.

Maraga, Arabiæ Fel. urbs. Ptol.

Marai, nomen viri. 1 Par. 27. Item Perſiæ populi. Strabo.

Maraia, nomen viri. 2 Eſdr. 12.

Maraioth, nomen viri. Ibidem.

Maranatha, Heſychius: Μαρανάθα, ὁ Κύριος ἦλθε, ὁ ἤδη τὸν Κύριον. Vide Suidam.

Marane, Arabiæ Felicis op. Plin. pop. *Maranitæ.*

Maranga, tractus quidam Ammiano. *Moronſa* vicus eſt Zoſimo, Perſidis reg. locus.

Marantium, Latini vocant opidulum Tuſciæ mediterraneum, *Ripa Maranſi* Leandro.

Maranthis,

Maranthis, Africæ urbs in Pentapoli reg. Ptol.

Marâs, vir ditiſſimus apud Beroen Syriæ civitatem, humanus, & officioſus in omnes tum cives tum hoſpites. Vide Suidam.

Maraſdi, Arabiæ Fel. urbs. Ptol.

Maratha, Arcadiæ vicus. Pauſan. Oſrhoënæ urbs, Lib. Notit.

Marathefium, urbs Cariæ, Epheſi, & Samiorum. Steph.

Marathi, gens ultra Tanaim. Athen.

Marathius, 3 Sicyoniorum rex, regn. an. 30.

Marathon, hodie *Maraſon*, Attici agri civitas, diſtans ab Athenis circiter 10. m. p. non procul à Tricorytho, & Rhamnunte, nece Icarii regis inſignis, & Miltiadis gloriâ, qui ibi centum millia ex Darii regis Perſarum exercitu profligavit. Item Theſei victoriâ qui ibi Taurum Marathonium ſuperavit. Ovid. Met. 8.

——— *Te maxime Theſeu,*
Mirata eſt Marathon Cretæi ſanguine Tauri.

Inde *Marathonius*, ut *Marathonia virgo* pro Erigone. Papinius. 5 Sylv. 3. — *Nec enim Marathonia virgo*
Parcius extinctum ſævorum crimine agreſtum
Fleverit Icarium. ———

Item *Marathon* vicus in tribu Leontide. Steph.

Marathonia, urbs Thraciæ non procul ab Abderis. Steph.

Marathos, urbs Phœniciæ. Mela 1. 12. *Margath* hodiè Olivario.

Marathus, urbs Acarnaniæ, civis *Marathenus*, Gentile *Marathuſius*. Steph.

Marathuſa, inſula prope Clazomeniam. Steph. Item opidum. Plin. 4. 12.

Marathius, 14 Sicyoniorum rex, regn. an. 20.

Marca Ancona, hodiè appellatur ea Italiæ regio, quæ olim Picenum dictum fuit. Ab Iſauro flumine uſque Druentum amnem, inter Hadriaticum mare, & Apenninum montem porrigitur. Habet hæc regio agrum fertilem, omnis generis frugum copiam producentem, ſed lignariis quam frumentariis fructibus longè eſt præſtantior. Silius ejus laudem præcipuam in oleis laudat. Urbs primaria eſt Ancona; Item Ælia Ricina, quam hodiè *Recanati* vocant. Non longe abhinc eſt Lauretanæ imaginis fanum, validiſſimo muro cum vico illi adhærente cinctum, & multum totius Europæ hominum peregrinationibus, Religionis ergò, celebre.

Marcæum, mons Troadis juxta Gergithem. Steph.

Marcala, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Marcella, mulier Romana, quæ cum à matre rogata eſſet, Gauderetne ſe nupſiſſe? Ita valdè, reſpondit, *ut amplius nolim.*

Marcellea, feſta quædam Syracuſis in honorem Marcelli inſtituta, quòd is in Sicilià optimè rexiſſet. Cic. 4. in Ver. & Cæl. Rhod. 18. 12.

Marcellinus, conſul, an. U. C. 1093. Alius conſ. cum Aureliano Auguſto, an. U. C. 1027. Item alius Rom. Pontifex 37. An. Dom. 295.

Marcellinus, hiſtoriæ Græcæ ſcriptor, ex quâ ſolum ſupereſt diſſertatio de Thucydidis vitâ, & ejus genere dicendi, quæ hiſtorico huic præmitti ſolet. Arbitratur Voſſius eundem eſſe, cujus in Hermogenem de Statibus commentarios unà cum Syriano, & Sopatro excudit Aldus. Quin & Conradi Geſneri ſuſpicio eſt, non alium hunc eſſe ab Ammiano Marcellino, cujus ex 31 hiſtoriarum libris extant libri 18. Nempe quia Ammianus ille Græcum ſe fuiſſe dicit extremis lib. 31. urbis, & phraſis ipſa ſatis hoc prodit. At ſatis conſtat Ammianum illum vixiſſe ſub Gratiano, & Valentiniano Juniore. Altero quoque argumento ætatem ejus oſtendere idem conatur, nempe quia Marcellinum dicat Suidas fuiſſe familiarem Salluſtio philoſopho. Eum cenſet eſſe Salluſtium prætorio præfectum qui Valentinianum deſignavit Imperatorem, ut Suidas ait. Sed ſcrupulum injicit quòd Suidas Salluſtium hunc diſtinguat à Salluſtio philoſopho; Adde, quod non videas, unde Marcellinum, quem Principem Dalmatiæ, & Illyridis, fuiſſe dicit Suidas, colligi poſſit, eumpſe eſſe, ac qui Græcè hiſtorias emiſit.

Marcellius, à Tiberio Cæſare Judææ præfectus. Joſ. 18. 11.

Marcellus, Romanus vir clariſſimus, cujus geſta & à Plutarcho, & ab aliis ſcripta ſunt. Hic Gallorum ducem ſingulari certamine fudit, ſpolia legit, Annibalem primus vinci poſſe docuit. Syracuſas per tres annos expugnavit, quinquies conſul inſidiis Annibalis deceptus, & occiſus, magnificè ſepultus eſt.

Marcellus, prænomine *Veius*, Eques Rom. cujus prædia h. e. prata, & oleæ, intercedente viâ publicâ, in contrarias ſedes fuerunt tranſgreſſa, quod maximè mirandum eſt. Plin. 2. 83. lege *Vettius* pro *Veius*. Erat autem Neronis Imp. procurator, prædiaque ejus in agro Marrucino fuere.

Marchadæ, Troglodytici pop. in Africâ circa ſinum Arabicum. Plin.

Marchia, nova, & vetus, duæ ſunt Saxoniæ regg. Nova flu. Oderâ perfunditur. Veterem Albis interſecat, ad cujus ripam urbes *Witemberga*, *Wagdeburga*, *Hamburgum Lubecum*. Nova ad Auſtrum in Bohemos & Sileſios vergit, cujus urbes *Francofordia*, *Brandenburgum*, &c.

Marchubii, Africæ propriæ pop. Plin. qui *Malchulii* Ptol. pop. Maurit. Cæſarienſis.

Marcia, opidum Bæticæ eſſe, quod hodiè *Marchena* dicitur, ex antiquis ejus loci marmoreis inſcriptionibus docet Car. Cluſius.

Marcianus Heracleota Geographiam conſcripſit, cujus ſæpe meminit Steph. de urbibus. Alius fuit Smyrnæus qui de ſimplicibus effectibus egit. Plin. 24. 4.

Marcina, inter Sirenuſas, & Poſidoniam, urbs in Italiâ. Strabo Τυρρηνὸν κλίσμα vocat.

Marcion hæreticus, Cerdonis hæretici diſcipulus, An. Dom. 143.

Marcius Sabinus, à quo *Marcia gens* Romæ traxit originem.

Marcilianus, locus ſuburbanus Conſilinatis urbis in Magnâ Græciâ, ubi conventus eſt frequentiſſimus totius Lucaniæ. Leucorea quoque priſca ſuperſtitione nomen accepit, uti ſcribit Caſſiodorus lib. Var. octavo ad Severum, ubi hunc locum eleganter deſcribit.

Marclidas, latro inſignis in ſylvâ Dodoneâ. Tortellius.

Marcodava, Daciæ op. Ptol. *Marcozech* Lazio.

Marcodurum, Vibiorum vicus. Tac. *Duren* hodie, Juliacenſis ducatûs urbs Rhenano ac Divæo, inter Coloniam & Aquiſgranum.

Marcolica, nobilis Hiſp. urbs Livio.

Marcomagus, Germ. inter. vicus, inter Treviros, & Col. Agrippinam. Anton.

Marcomanni, Germ. pop. Hercyniæ ſylvæ accolæ, qui hodie *Moravi* dicuntur. Hi Arioviſto duce Rhenum tranſgreſſi magnâ ſuorum ſtrage à Cæſare ſuperati fuere. *Merhern* hodiè.

Marcomirus, Francorum Sicambrorum rex, primus in Galliâ impetum fecit, eamque ad Moſam uſque ſubegit.

Marcus Acilius Avida, Conſul, an. U. C. 806. lege *Aviola*.

Marcus Acilius Balbus, Conſul, an. U. C. 640.

Marcus Acilius Balbus, Conſul, an. U. C. 604.

Marcus Ælius Antoninus Philoſophus, & L. Ælius Commodus Verus Divi F. A A. 18 Rom. Imp. anno 19. Tum primum Rom. Reſp. duobus æquo jure imperium adminiſtrantibus paruit. Eutrop. lib. 8. Jul. Capitolinus. An. Dom. 162.

Marcus Æmilius Barbula, Conſ. an. U. C. 524.

Marcus Æmilius Lepidus, Conſ. an. U. C. 468.

Marcus Æmilius Lepidus Porciana, an. U. C. 617.

Marcus Æmilius Mamercus, 2 Trib. Mil. an. U. C. 355.

Marcus Æmilius Mamercus, Conſul, an. U. C. 346. 5 Trib. Mil. an. U. C. 380.

Marcus Æmilius Paulus Mag. Equitum, Hetruſcos vicit, triumphum egit, an. U. C. 453.

Marcus Æmilius Scaurus, Conſul, an. U. C. 639.

Marcus Æmilius Scaurus Hortenſius, Cos. an. U. C. 646.

Marcus Æmilius, Trib. Mil. an. U. C. 377.

Marcus, Alexandrinæ Eccleſiæ Epiſcopus, Eumenidis ſucceſſor. Euſeb. lib. 4. cap. 11. An. Dom. 147.

D. Marcus Evangeliſta, D. Petri diſcipulus, & Interpres, quæcunque meminerat ab eo dicta, conſcripſit. Euſebius 3. 4.

D. Marcus, D. Pauli discipulus, primum Bavaris Evangelium annunciavit. Johannes Aventinus scripsit se legisse in Bibliotheca Patavienſi, quòd hic Marcus Laureaci, & per ascensum Danubii, Christum prædicaverit.

Marcus Eremita, cui occasioni conversionis, commissum homicidium fuit. Nam cum puer esset, & oves pasceret circa Mareiam paludem ludens, quendam coætaneum interfecit, & metuens fugit in solitudinem. Qui cum tribus annis sub dio moraretur, postea parvum hospitium fecit sibi, in quo annis 25 moratus est. Fuit valde mansuetus, sapiens, memoriaque scripturarum sacrarum clarissimus, deoque tam amabilis, ut cum Dominicum corpus accederet, Angelus ei sacramenta præberet, cujus manum usque ad juncturam brachii tantummodo se dicebat aspicere. Sozom. 8. 1.

Marcus Antoninus, vide *Antoninus*.

Marcus Antonius, vide *Antonius*.

Marcus Apuleius, Consul, an. U. C. 204.

Marcus Aquilius, Consul, an. U. C. 625.

Marcus Aquilius, Jurisconsultus egregius. Cic. pro Cæcina.

Marcus Asinius Agrippa, Consul, An. Dom. 26.

Marcus Asinius Marcellinus, Consul, An. Dom. 53.

Marcus Attilius Glabrio, Consul, an. U. C. 563.

Marcus Attilius Metilius Bradua, Consul. An. Dom. 109.

Marcus Attilius Regulus, vir Romanus egregia virtute primo Carthaginienses pluribus præliis vicit, tandem tamen ab iis, duce Xanthippo Lacedæmonio, captus Romam missus est de captivis commutandis acturus, fide data, se, si nihil perfecisset, rediturum. Cum autem Romæ in senatu ita egisset, ut censeret è Rep. non esse captivos commutandos, factumque esset in ejus sententiam senatusconsultum, amicis omnibus invitissimis, ut fidem suam liberaret, ad Carthaginienses rediit, ab iisque est exquisitissimis suppliciis interfectus. Cic. in Paradoxis & aliis locis. Vide *Attilius*.

Marcus Attilius Volso, cos. cum M. Junio Bruto, an. U. C. 579.

Marcus Aufidius Fronto, cos. cum P. Cornelio Anulio. an. U. C. 951.

Marcus Aurelius Cotta, cos. cum L. Lucullo, an. U. C. 680.

Marcus Aurelius Cotta, cos. cum M. Messalâ, an. U. C. 772.

Marcus Aurelius, Imp. Rom. exercitui suo siti periclitanti, Christianorum precibus à Deo pluviam obtinuit. Euseb. 5. 5. Etiam Tertullianus hæc commemorat, & apud Paganos Apollinaris.

Marcus Bœbius Pamphilus, Consul, cum Cornelio Cethego, an. U. C. 573.

Marcus Cæcilius Metellus, Consul, cum M. Æmilio Scauro, an. U. C. 639.

Marcus Calphurnius Bibulus, Cons. cum C. Julio Cæsare, nullam partem juris sui obtinuit. Collega omnia pro libidine agente tantâ petulantiâ, ut aliquando Bibulum liberius sibi resistentem in carcerem duci curaverit, magnâ omnium bonorum indignatione. Hic legem Agrariam tulit, & aliam de jure trium liberorum. Sueton. in Cæsare *Unus ex eo tempore omnia in Rep. ad arbitrium administravit, ut nonnulli urbanorum, cum quid per jocum testandi gratiâ signarent non Cæsare & Bibulo, sed Julio & Cæsare cousulibus actum scriberent, bis eundem præponentes nomine atque cognomine, ut vulgò mox ferrentur hi versus.*

Non Bibulo quicquam nuper sed Cæsare factum est,
Nam Bibulo fieri consule nil memini.

Marcus Claudius Crassus, Trib. Mil. an. U. C. 313.

Marcus Claudius Marcellus Dictator, an. U. C. 428.

Marcus Cl. Marcellus, cos. cum C. Nautio Rutilio, an. U. C. 466.

Marcus Cl. Marcellus, vir Consularis, cum Pompeio favisset, à Cæsare tamen per Senatum veniâ impetratâ rediens Romam à familiari quodam suo occisus est. Extat elegans Ciceronis Oratio, quâ Cæsari ob ejus restitutionem, gratias agit.

Marcus Cl. Marcellus, tres consulatus gessit: quorum primo Alpinos Gallos domuit, an. U. C. 588.

Marcus Corn. Decemvir Legum ferendarum, an. U. C. 304.

Marcus Corn. Cethegus, Cons. cum L. Avitio Gallo, an. U. C. 594.

Marcus Corn. Cethegus, Cons. cum P. Sempronio Tuditano, an. U. C. 550. Hic eloquens dictus est, ut Sempronius Σοφός. Q. Ennius.

Additur prator Cornelius suaviloquenti
Ore Cethegus Marcus Tuditano collega
Marci filius, is dictus popularibus ollis,
Qui tunc vivebant homines, atque ævum agitabant,
Flos delibatus populi, Suadæq; medulla.

Vide Tullium in Bruto.

Marcus Corn. Maluginensis, Trib. Mil. an. U. C. 385. & rursum 389.

Marcus Corn. Maluginensis, Cons. cum L. Papyrio Crasso, an. U. C. 359.

Marcus Cratevitius Bulgarorum princeps prælio superatus à Pazaite patris mortem ulciscente, qui Pazaites magnam Bulgariæ partem sibi subjecit. Egnatius, Anno Dom. 1378.

Marcus Crassus, avaritiæ gurges, & abyssus inexplebilis, cum templum Hierosolymitanum sacris thesauris expoliasset, à Parthis apud Charram, unà cum Romanorum exercitu peremptus est. Plut. in *Crasso* & App. in Parthicis.

Marcus Curtius nobilis Romanus, qui cum Romæ in foro terra ingenti hiatu discessisset, respondissentque haruspices Deos manes, non aliter quàm humanâ victimâ posse placari, neque prius hoc barathrum claudendum esse, quam si se aliquis in id sponte dejecisset, armatus equo insidens se Diis Manibus devovit, atque ita in opertam voraginem se præcipitavit, quæ eo facto clausa est. Vide *Curtius*.

Marcus Curius Dentatus, vide *Curius*.

Marcus Fabius Ambustus, Trib. Mil. au. U. C. 375. & 387. Idem 2 Cons. cum M. Popilio Lænate, an. U. C. 400. Tarquinienses & Falisсos superavit.

Marcus Fabius Buteo, Cons. cum L. Cæcilio Metello, an. U. C. 506. Classem Punicam apud Ægimurum superavit. 2 Cons. cum Attilio Balbo, an. U. C. 508.

Marcus Fabius Dorsus, Consul, cum Servio Sulpicio Camerino, an. U. C. 411.

Marcus Fabius Licinius, Cons. cum M. Octavio Crasso Messala, an. U. C. 507.

Marcus Fabius, cognomento Pictor nobilis Romanus qui præter studia literarum, & rei bellicæ quibus insignis erat etiam pingere didicerat, unde cognomen reportavit. Scripsit etiam historias, quarum fragmenta quædam hodiè extant. Vide omnino Voss. Hist. Lat. 1. 3.

Marcus Fabius Vibulanus, Cons. cum Posthumio Ebutio Eluâ, an. U. C. 313. Item decennio post Trib. Mil. consulari potestate.

Marcus Fossius Flaccinator Trib. Mil. an. U. C. 323.

Marcus Fossius Flaccinator, cos. cum P. Plautio, an. U. C. 436.

Marcus Fulvius Flaccus, Cons. cum M. Plautio Hypsæo, primus omnium Ligures Transalpinos bello domuit, an. U. C. 629.

Marcus Fronto, Cons. cum Trajano Imp. an. U. C. 852.

Marcus, Fulvius Nobilior, Cons. cum Cn. Manlio Volsone, an. U. C. 565.

Marcus Fulvius Pætus, Cons. cum T. Manlio Torquato, an. U. C. 454.

Marcus Furius Camillus, vide *Camillus*.

Marcus Geganius Macer, Cons. cum C. Julio Tullo, an. U. C. 308. Iterum cum T. Quintio Capitolino, an. U. C. 312. quo anno Civilium Volscorum Imperatorem prælio victum cepit & in triumpho duxit. Iterum consul cum L. Servio Fidenate, an. U. C. 318.

Marcus Genutius Augurinus, Cons. cum P. Curiatio Philone, an. U. C. 310.

Marcus Germeus Achæorum dux primus, an. U. C. 498.

Marcus Herennius, Cons. cum C. Valerio Potito. Decemvirorum tyrannidem fregit, App. Claudium urbe pellendum curavit: de Volscis, Equis, & Sabinis triumphavit.

Marcus

Marcus Horatius Pulvillus, conſ. cum C. Valerio eopſe anno quo reges exacti ſunt. Nam cum Brutus conſ. cum Arunte Tarquinio congreſſus mutuo vulnere occubuiſſet, Spuriuſque Lucretius in ejus locum ſuffectus, paulo poſt eſſet etiam mortuus, Horatius ei ſucceſſit in id quod ejus anni ſuperaret, biennioque poſt conſul factus eſt cum Val. Publicolâ.

Marcus, Horatius Pulvillus Pont. Max. tantâ conſtantiâ, ut cum Capitolini Jovis ædem dedicaret, poſtemq; tenenti allatum eſſet de morte filii, neque vultum mutaverit, neque poſtem remiſerit, carmenque quod pronunciabat, interruperit, neque prius quidquam nuncio reſponderit, quam abſoluta dedicatio eſſet. Val. Max.

Marcus Judææ præfectus, An. Dom. 14.

Marcus Julius Tullius, Trib. Mill. an. U. C. 353.

Marcus Junius Brutus, Juriſconſultus egregius, ſcripſit tres libros de jure Civili. Cic. de Orat.

Marcus Junius Brutus, prioris fil. adeo à parente degeneravit, ut comeſo patrimonio accuſatoriam factitarit. Cic. de claris Orat.

Marcus Junius Brutus, C. Cæſaris interfector, vide *Brutus*.

Marcus Junius Pera, conſ. cum M. Æmilio Barbula, an. U. C. 524.

Marcus Junius Pœnus, conſ. cum Qu. Ælio Pæto, an. U. C. 587.

Marcus Junius Syllanus, conſ. cum Q. Metello, dum collega Jugurtham Numidiâ exuit, ipſe interim à Cimbris fuſus fugatuſque eſt.

Marcus Junius Syllanus, coſ. cum C. Octavio Cæſare, an. U. C. 629.

Marcus Juventius Helua, conſ. cum T. Sempronio Graccho, an. U. C. 591.

Marcus Licinius Craſſus, vide *Craſſus*. Alius, conſul cum C. Octavio Cæſare, an. U. C. 724. Tertius, conſul cum L. Calphurnio Piſone, an. U. C. 779. Quartus cognomento Frugi, conſ. cum Q. Lecanio Baſſo, an. U. C. 856.

Marcus Licinius Lucullus, conſ. cum C. Caſſio Varo, an. U. C. 681.

Marcus Livius, conſ. cum Æmilio Paulo, an. U. C. 535.

Marcus Livius Denter, conſ. cum C. Æmilio Paulo, an. U. C. 452.

Marcus Livius Druſus, vide *Druſus*. Alius, conſ. cum L. Piſone Cæſoniano, Scordiſcos vicit, gentem à Gallis oriundam, an. U. C. 642.

Marcus Livius Salinator, coſ. cum Cl. Nerone, bello Punico ſecundo Aſdrubalem ex Hiſp. ad fratris Annibalis auxilium advenientem, collegæ ope interceptum vicit, & occidit, quæ res præcipue Annibalis animum debilitavit. Sic enim exclamat apud Horatium.

Occidit, occidit
Spes omnis & fortuna noſtri
Nominis Aſdrubale interempto.

Idem cum Tarentum amiſiſſet, atque apud Fabium Max. qui illud recuperarat, gloriaretur ſuâ operâ receptum eſſe. *Certè*, inquit Fabius, *niſi enim amiſiſſes, nunquam id recepiſſem.*

Marcus Lollius, conſul cum Q. Lepido, an. U. C. 735. His conſulibus Horatius jam quadrageſimum quartum ætatis annum agebat teſte ſeipſo ad librum ſuum, his verbis.

Forte meum ſiquis te percontabitur ævum,
Me quater undenos ſciat impleviſſe Decembres,
Collegam Lepidum quo duxit Lollius anno.

Marcus Manlius Capitolinus; Vide *Manlius*.

Marcus Manlius Tullus, conſ. cum Ser. Sulpicio Camerino, an. U. C. 255.

Marcus Marullus, coſ. cum Æliano, an. U. C. 936.

Marcus Meſſalinus, conſ. cum C. Lentulo Gætulico, an. U. C. 751.

Marcus Minutius Proconſul, in Macedoniâ Thraces ſuperavit, an. U. C. 645.

Marcus Minutius Augurinus, conſ. cum Aulo Sempronio Atratino, an. U. C. 257.

Marcus Minutius Rufus, conſ. cum P. Corn. Aſinâ, an. U. C. 533.

Marcus Nonius Mutianus, conſ. cum L. Annio Fabiano, an. U. C. 953.

Marcus Oblivitius Malleolus, conſ. cum M. Æmilio Lepido, an. U. C. 521.

Marcus Octacilius Craſſus, conſ. cum M. Val. Maximo, an. U. C. 490. Iterum cum M. Fabio Licinio, anno U. C. 407.

Marcus Papyrius Craſſus, vide *Papyrius*.

Marcus Papyrius Mugillanus, Trib. Mil. conſul poteſtate, an. U. C. 338. Iterum biennio poſt conſ. cum C. Nautio Rutilio, an. U. C. 340.

Marcus Perpenna Nepos, Ariſtonicum Attali regis filium prælio victum interfecit.

Marcus Plautius Hypſæus, conſ. cum M. Fulvio Flacco, an. U. C. 629.

Marcus Petilius Libo, conſ. cum C. Sulpicio Longo, an. U. C. 441.

Marcus Pomponius Matho, conſ. cum Q. Fabio Max. an. U. C. 520. Triennio poſt conſ. cum C. Papyrio Maſſo.

Marcus Popilius, conſ. cum Cn. Manlio Capitolino, an. U. C. 397. Iterum cum Fabio Maximo Ambuſto, an. U. C. 400. Tertio cum A. Scipione Corn. Arvina, anno U. C. 406. Quarto cum M. Val. Corvino, fœdus cum Carthaginenſibus percuſſit, an. U. C. 408.

Marcus Portius Cato, vide *Cato*.

Marcus Poſthumius Regillenſis, cum Trib. Mil. conſulari poteſtate multa egregia facinora feciſſet, Æquos viciſſet, Volſcos cepiſſet, ab exercitu ſuperbiam ejus peroſo lapidibus obrutus eſt.

Marcus Poſthumius Albinus, Trib. Mil. conſulari poteſtate, an. U. C. 353.

Marcus Pulcher Perpenna, conſ. cum P. Claudio Pulchro, an. U. C. 662.

Marcus Pupius Piſo Calphurnianus, conſ. cum M. Valerio Meſſala duobus annis poſt Ciceronis conſulatum.

Marcus Quintilius Varus, Trib. Mil. conſulari poteſtate, an. U. C. 353.

Marcus Sempronius Tuditanus, conſ. cum C. Claudio Centone, an. U. C. 513. Alius conſ. cum Appio Pulchro, an. U. C. 569.

Marcus Servilius Geminus, conſ. cum T. Claudio Nerone, an. U. C. 552.

Marcus Statilius Taurus, conſ. cum L. Quintio Criſpino, an. U. C. 796.

Marcus Suillius Servilianus, conſ. cum C. Antiſtio Vetere, an. U. C. 802.

Marcus Syllanus, conſ. cum L. Norbano Balbo, anno U. C. 771.

Marcus Terentius Varro, vide *Varro*.

Marcus Titinius Mag. Equitum ſub C. Julio Bubulco Dictatore, de Æquis triumphavit, an. U. C. 452.

Marcus Tullius Cicero, vide *Cicero*.

Marcus Tullius Decola, conſ. cum Cn. Corn. Dolabella, ſub Dictatore Syllâ.

Marcus Valerius Corvinus, vide *Valerius*.

Marcus Val. Levinus, conſ. cum L. Apuſtio, an. U. C. 528. Alius Cn. Cornelio Hiſpalo conſule demortuo in conſulatu ſuffectus bello Liguſtico cecidit, cum prius Letum montem de hoſtibus cepiſſet, an. V. C. 578.

Marcus Valerius Maximus, conſ. cum Sp. Virginio, an. V. C. 298. Alius conſ. cum P. Decio Mure, an. V. C. 443. Alius conſ. cum Q. Mamilio Vitulo, an. V. C. 488. Et biennio poſt cum M. Octacilio Craſſo, an. V. C. 490. Alius Dictator qui de Hetruſcis triumphavit, an. V. C. 452.

Marcus Val. Meſſala, vide *Meſſala*.

Marcus Val. Publicola, vide *Publicola*.

Marcus Val. Voleſus, conſ. cum P. Poſthumio Tuberto, de Sabinis triumphavit, anno ab ejectis Regibus 5.

Marcus Vibullius Augurinus, conſ. cum Sylvano, anno V. C. 908.

Marcus Vinitius Quartinus, conſ. cum A. Cornelio Corvino, an. V. C. 796.

Marcus Vipſanius Agrippa, vide *Agrippa*.

Marde, urbs Meſopotamiæ ad Tigrim flu. Herod. Ptol. *Mirduum* Procopio.

Mardi, pop. Aſiæ in Armeniæ, & Mediæ conf. Ptol. qui etiam à Strabone & Stephano in Hyrcaniâ deſcribuntur, ab Herodoto in Perſide, à Plinio in Sarmatiæ

D. Marcus, D. Pauli discipulus, primum Bavaris Evangelium annunciavit. Johannes Aventinus scripsit se legisse in Bibliotheca Patavienſi, quòd hic Marcus Laureaci, & per ascensum Danubii, Christum prædicaverit.

Marcus Eremita, cui occasioni conversionis, commissum homicidium fuit. Nam cum puer esset, & oves pasceret circa Mareiam paludem ludens, quendam coætaneum interfecit, & metuens fugit in solitudinem. Qui cum tribus annis sub dio moraretur, postea parvum hospitium fecit sibi, in quo annis 25 moratus est. Fuit valde manſuetus, sapiens, memoriaque scripturarum sacrarum clarissimus, deoque tam amabilis, ut cum Dominicum corpus accederet, Angelus ei sacramenta præberet, cujus manum usque ad junctura brachii tantummodo se dicebat aspicere. Sozom. 8. 1.

Marcus Antoninus, vide *Antoninus*.

Marcus Antonius, vide *Antonius*.

Marcus Apuleius, Consul, an. U. C. 204.

Marcus Aquilius, Consul, an. U. C. 625.

Marcus Aquilius, Jurisconsultus egregius. Cic. pro Cæcina.

Marcus Asinius Agrippa, Consul, An. Dom. 26.

Marcus Asinius Marcellinus, Consul, An. Dom. 53.

Marcus Attilius Glabrio, Consul, an. U. C. 563.

Marcus Attilius Metilius Bradua, Conſ. An. Dom. 109.

Marcus Attilius Regulus, vir Romanus egregia virtute primo Carthaginienses pluribus prœliis vicit, tandem tamen ab iis, duce Xanthippo Lacedæmonio, captus Romam missus est de captivis commutandis acturus, fide data, se, si nihil perfecisset, redituru. Cum autem Romæ in senatu ita egisset, ut censeret è Rep. non esse captivos commutandos, factumque esset in ejus sententiam senatusconsultum, amicis omnibus invitissimis, ut fidem suam liberaret, ad Carthaginienses rediit, ab iisque est exquisitissimis suppliciis interfectus. Cic. in Paradoxis & aliis locis. Vide *Attilius*.

Marcus Attilius Volso, cos. cum M. Junio Bruto, an. U. C. 579.

Marcus Aufidius Fronto, cos. cum P. Cornelio Anulio. an. U. C. 951.

Marcus Aurelius Cotta, cos. cum L. Lucullo, an. U. C. 680.

Marcus Aurelius Cotta, cos. cum M. Messalâ, an. U. C. 772.

Marcus Aurelius, Imp. Rom. exercitui suo siti periclitanti, Christianorum precibus à Deo pluviam obtinuit. Euseb. 5. 5. Etiam Tertullianus hæc commemorat, & apud Paganos Apollinaris.

Marcus Bœbius Pamphilus, Consul, cum Cornelio Cethego, an. U. C. 573.

Marcus Cæcilius Metellus, Consul, cum M. Æmilio Scauro, an. U. C. 639.

Marcus Calphurnius Bibulus, Conſ. cum C. Julio Cæsare, nullam partem juris sui obtinuit. Collega omnia pro libidine agente tantâ petulantiâ, ut aliquando Bibulum liberius sibi resistentem in carcerem duci curaverit, magnâ omnium bonorum indignatione. Hic legem Agrariam tulit, & aliam de jure trium liberorum. Sueton. in Cæsare *Unus ex eo tempore omnia in Rep. ad arbitrium administravit, ut nonnulli urbanorum, cum quid per jocum testandi gratiâ signarent non Cæsare & Bibulo, sed Julio & Cæsare consulibus actum scriberent, bis eundem præponentes nomine atque cognomine, ut vulgò mox ferrentur hi versus.*

Non Bibulo quicquam nuper sed Cæsare factum est,
Nam Bibulo fieri consule nil memini.

Marcus Claudius Crassus, Trib. Mil. an. U. C. 313.

Marcus Claudius Marcellus Dictator, an. U. C. 428.

Marcus Cl. Marcellus, cos. cum C. Nautio Rutilio, an. U. C. 466.

Marcus Cl. Marcellus, vir Consularis, cum Pompeio faviſſet, à Cæsare tamen per Senatum veniâ impetratâ rediens Romam à familiari quodam suo occisus est. Extat elegans Ciceronis Oratio, quâ Cæsari ob ejus restitutionem, gratias agit.

Marcus Cl. Marcellus, tres consulatus gessit: quorum primo Alpinos Gallos domuit, an. U. C. 588.

Marcus Corn. Decemvir Legum ferendarum, an. U. C. 304.

Marcus Corn. Cethegus, Conſ. cum L. Avitio Gallo, an. U. C. 594.

Marcus Corn. Cethegus, Conſ. cum P. Sempronio Tuditano, an. U. C. 550. Hic eloquens dictus est, ut Sempronius Σοφός. Q. Ennius.

Additur prator Cornelius suaviloquenti
Ore Cethegus Marcus Tuditano collega
Marci filius, is dictus popularibus ollis,
Qui tunc vivebant homines, atque ævum agitabant,
Flos delibatus populi, Suadæque medulla.

Vide Tullium in Bruto.

Marcus Corn. Maluginensis, Trib. Mil. an. U. C. 385. & rursum 389.

Marcus Corn. Maluginensis, Conſ. cum L. Papyrio Crasso, an. U. C. 359.

Marcus Cratevitius Bulgarorum princeps prælio superatus à Pazaite patris mortem ulciscente, qui Pazaites magnam Bulgariæ partem sibi subjecit. Egnatius, Anno Dom. 1378.

Marcus Crassus, avaritiæ gurges, & abyssus inexplebilis, cum templum Hierosolymitanum sacris thesauris expoliasset, à Parthis apud Charram, unà cum Romanorum exercitu peremptus est. Plut. in *Crasso* & App. in Parthicis.

Marcus Curtius nobilis Romanus, qui cum Romæ in foro terra ingenti hiatu discessisset, respondissentque haruspices Deos manes, non aliter quàm humanâ victimâ posse placari, neque prius hoc barathrum claudendum esse, quam si se aliquis in id sponte dejecisset, armatus equo insidens se Diis Manibus devovit, atque ita in opertam voraginem se præcipitavit, quæ eo facto clausa est. Vide *Curtius*.

Marcus Curius Dentatus, vide *Curius*.

Marcus Fabius Ambustus, Trib. Mil. au. U. C. 375. & 387. Idem 2 Conſ. cum M. Popilio Lænate, an. U. C. 400. Tarquinienses & Falisсos superavit.

Marcus Fabius Buteo, Conſ. cum L. Cæcilio Metello, an. U. C. 506. Classem Punicam apud Ægimurum superavit. 2 Conſ. cum Attilio Balbo, an. U. C. 508.

Marcus Fabius Dorsus, Consul, cum Servio Sulpicio Camerino, an. U. C. 411.

Marcus Fabius Licinius, Conſ. cum M. Octavio Crasso Messala, an. U. C. 507.

Marcus Fabius, cognomento Pictor nobilis Romanus qui præter studia literarum, & rei bellicæ quibus insignis erat etiam pingere didicerat, unde cognomen reportavit. Scripsit etiam historias, quarum fragmenta quædam hodiè extant. Vide omnino Voss. Hist. Lat. 1. 3.

Marcus Fabius Vibulanus, Conſ. cum Posthumio Ebutio Eluâ, an. U. C. 313. Item decennio post Trib. Mil. consulari potestate.

Marcus Fossius Flaccinator Trib. Mil. an. U. C. 323.

Marcus Fossius Flaccinator, cos. cum P. Plautio, an. U. C. 436.

Marcus Fulvius Flaccus, Conſ. cum M. Plautio Hypsæo, primus omnium Ligures Transalpinos bello domuit, an. U. C. 629.

Marcus Fronto, Conſ. cum Trajano Imp. an. U. C. 852.

Marcus, Fulvius Nobilior, Conſ. cum Cn. Manlio Volsone, an. U. C. 565.

Marcus Fulvius Pætus, Conſ. cum T. Manlio Torquato, an. U. C. 454.

Marcus Furius Camillus, vide *Camillus*.

Marcus Geganius Macer, Conſ. cum C. Julio Tullo, an. U. C. 308. Iterum cum T. Quintio Capitolino, an. U. C. 312. quo anno Civilium Volscorum Imperatorem prælio victum cepit & in triumpho duxit. Iterum consul cum L. Servio Fidenate, an. U. C. 318.

Marcus Genutius Augurinus, Conſ. cum P. Curiatio Philone, an. U. C. 310.

Marcus Germeus Achæorum dux primus, an. U. C. 498.

Marcus Herennius, Conſ. cum C. Valerio Potito. Decemvirorum tyrannidem fregit, App. Claudium urbe pellendum curavit: de Volscis, Equis, & Sabinis triumphavit.

Marcus

Marcus Horatius Pulvillus, conſ. cum C. Valerio eopſe anno quo reges exacti ſunt. Nam cum Brutus conſ. cum Arunte Tarquinio congreſſus mutuo vulnere occubuiſſet, Spuriuſque Lucretius in ejus locum ſuffectus, paulo poſt eſſet etiam mortuus, Horatius ei ſucceſſit in id quod ejus anni ſuperaret, biennioque poſt conſul factus eſt cum Val. Publicolâ.

Marcus, Horatius Pulvillus Pont. Max. tantâ conſtantiâ, ut cum Capitolini Jovis ædem dedicaret, poſtemq; tenenti allatum eſſet de morte filii, neque vultum mutaverit, neque poſtem remiſerit, carmenque quod pronunciabat, interruperit, neque prius quidquam nuncio reſponderit, quam abſoluta dedicatio eſſet. Val. Max.

Marcus Judææ præfectus, An. Dom. 14.

Marcus Julius Tullius, Trib. Mill. an. U. C. 353.

Marcus Junius Brutus, Juriſconſultus egregius, ſcripſit tres libros de jure Civili. Cic. de Orat.

Marcus Junius Brutus, prioris fil. adeo à parente degeneravit, ut comeſo patrimonio accuſatoriam factitarit. Cic. de claris Orat.

Marcus Junius Brutus, C. Cæſaris interfector, vide *Brutus*.

Marcus Junius Pera, conſ. cum M. Æmilio Barbula, an. U. C. 524.

Marcus Junius Pœnus, conſ. cum Qu. Ælio Pæto, an. U. C. 587.

Marcus Junius Syllanus, conſ. cum Q. Metello, dum collega Jugurtham Numidiâ exuit, ipſe interim à Cimbris fuſus fugatuſque eſt.

Marcus Junius Syllanus, coſ. cum C. Octavio Cæſare, an. U. C. 629.

Marcus Juventius Helua, conſ. cum T. Sempronio Graccho, an. U. C. 591.

Marcus Licinius Craſſus, vide *Craſſus*. Alius, conſul cum C. Octavio Cæſare, an. U. C. 724. Tertius, conſul cum L. Calphurnio Piſone, an. U. C. 779. Quartus cognomento Frugi, conſ. cum Q. Lecanio Baſſo, an. U. C. 856.

Marcus Licinius Lucullus, conſ. cum C. Caſſio Varo, an. U. C. 681.

Marcus Livius, conſ. cum Æmilio Paulo, an. U. C. 535.

Marcus Livius Denter, conſ. cum C. Æmilio Paulo, an. U. C. 452.

Marcus Livius Druſus, vide *Druſus*. Alius, conſ. cum L. Piſone Cæſoniano, Scordiſcos vicit, gentem à Gallis oriundam, an. U. C. 642.

Marcus Livius Salinator, coſ. cum Cl. Nerone, bello Punico ſecundo Aſdrubalem ex Hiſp. ad fratris Annibalis auxilium advenientem, collegæ ope interceptum vicit, & occidit, quæ res præcipue Annibalis animum debilitavit. Sic enim exclamat apud Horatium.

Occidit, occidit
Spes omnis & fortuna noſtri
Nominis Aſdrubale interempto.

Idem cum Tarentum amiſiſſet, atque apud Fabium Max. qui illud recuperarat, gloriaretur ſuâ operâ receptum eſſe. *Certè*, inquit Fabius, *niſi enim amiſiſſes, nunquam id recepiſſem.*

Marcus Lollius, conſul cum Q. Lepido, an. U. C. 735. His conſulibus Horatius jam quadrageſimum quartum ætatis annum agebat teſte ſeipſo ad librum ſuum, his verbis. *Forte meum ſiquis te percontabitur ævum,*
Me quater undenos ſciat impleviſſe Decembres,
Collegam Lepidum quo duxit Lollius anno.

Marcus Manlius Capitolinus; Vide *Manlius*.

Marcus Manlius Tullus, conſ. cum Ser. Sulpicio Camerino, an. U. C. 255.

Marcus Marullus, coſ. cum Æliano, an. U. C. 936.

Marcus Meſſalinus, conſ. cum C. Lentulo Gætulico, an. U. C. 751.

Marcus Minutius Proconſul, in Macedoniâ Thraces ſuperavit, an. U. C. 645.

Marcus Minutius Augurinus, conſ. cum Aulo Sempronio Atratino, an. U. C. 257.

Marcus Minutius Rufus, conſ. cum P. Corn. Aſinâ, an. U. C. 533.

Marcus Nonius Mutianus, conſ. cum L. Annio Fabiano, an. U. C. 953.

Marcus Oblivitius Malleolus, conſ. cum M. Æmilio Lepido, an. U. C. 521.

Marcus Octacilius Craſſus, conſ. cum M. Val. Maximo, an. U. C. 490. Iterum cum M. Fabio Licinio, anno U. C. 407.

Marcus Papyrius Craſſus, vide *Papyrius*.

Marcus Papyrius Mugillanus, Trib. Mil. conſul poteſtate, an. U. C. 338. Iterum biennio poſt conſ. cum C. Nautio Rutilio, an. U. C. 340.

Marcus Perpenna Nepos, Ariſtonicum Attali regis filium prælio victum interfecit.

Marcus Plautius Hypſæus, conſ. cum M. Fulvio Flacco, an. U. C. 629.

Marcus Petilius Libo, conſ. cum C. Sulpicio Longo, an. U. C. 441.

Marcus Pomponius Matho, conſ. cum Q. Fabio Max. an. U. C. 520. Triennio poſt conſ. cum C. Papyrio Maſſo.

Marcus Popilius, conſ. cum Cn. Manlio Capitolino, an. U. C. 397. Iterum cum Fabio Maximo Ambuſto, an. U. C. 400. Tertio cum A. Scipione Corn. Arvina, anno U. C. 406. Quarto cum M. Val. Corvino, fœdus cum Carthaginenſibus percuſſit, an. U. C. 408.

Marcus Portius Cato, vide *Cato*.

Marcus Poſthumius Regillenſis, cum Trib. Mil. conſulari poteſtate multa egregia facinora feciſſet, Æquos viciſſet, Volſcos cepiſſet, ab exercitu ſuperbiam ejus peroſo lapidibus obrutus eſt.

Marcus Poſthumius Albinus, Trib. Mil. conſulari poteſtate, an. U. C. 353.

Marcus Pulcher Perpenna, conſ. cum P. Claudio Pulchro, an. U. C. 662.

Marcus Pupius Piſo Calphurnianus, conſ. cum M. Valerio Meſſala duobus annis poſt Ciceronis conſulatum.

Marcus Quintilius Varus, Trib. Mil. conſulari poteſtate, an. U. C. 353.

Marcus Sempronius Tuditanus, conſ. cum C. Claudio Centone, an. U. C. 513. Alius conſ. cum Appio Pulchro, an. U. C. 569.

Marcus Servilius Geminus, conſ. cum T. Claudio Nerone, an. U. C. 552.

Marcus Statilius Taurus, conſ. cum L. Quintio Criſpino, an. U. C. 796.

Marcus Suillius Servilianus, conſ. cum C. Antiſtio Vetere, an. U. C. 802.

Marcus Syllanus, conſ. cum L. Norbano Balbo, anno U. C. 771.

Marcus Terentius Varro, vide *Varro*.

Marcus Titinius Mag. Equitum ſub C. Julio Bubulco Dictatore, de Æquis triumphavit, an. U. C. 452.

Marcus Tullius Cicero, vide *Cicero*.

Marcus Tullius Decola, conſ. cum Cn. Corn. Dolabella, ſub Dictatore Syllâ.

Marcus Valerius Corvinus, vide *Valerius*.

Marcus Val. Levinus, conſ. cum L. Apuſtio, an. U. C. 528. Alius Cn. Cornelio Hiſpalo conſule demortuo in conſulatu ſuffectus bello Liguſtico cecidit, cum prius Letum montem de hoſtibus cepiſſet, an. V. C. 578.

Marcus Valerius Maximus, conſ. cum Sp. Virginio, an. V. C. 298. Alius conſ. cum P. Decio Mure, an. V. C. 443. Alius conſ. cum Q. Mamilio Vitulo, an. V. C. 488. Et biennio poſt cum M. Octacilio Craſſo, an. V. C. 490. Alius Dictator qui de Hetruſcis triumphavit, an. V. C. 452.

Marcus Val. Meſſala, vide *Meſſala*.

Marcus Val. Publicola, vide *Publicola*.

Marcus Val. Voleſus, conſ. cum P. Poſthumio Tuberto, de Sabinis triumphavit, anno ab ejectis Regibus 5.

Marcus Vibullius Augurinus, conſ. cum Sylvano, anno V. C. 908.

Marcus Vinitius Quartinus, conſ. cum A. Cornelio Corvino, an. V. C. 796.

Marcus Vipſanius Agrippa, vide *Agrippa*.

Marde, urbs Meſopotamiæ ad Tigrim flu. Herod. Ptol. *Mirduum* Procopio.

Mardi, pop. Aſiæ in Armeniæ, & Mediæ conf. Ptol. qui etiam à Strabone & Stephano in Hyrcaniâ deſcribuntur, ab Herodoto in Perſide, à Plinio in Sarmatiæ

Asianæ orâ ad Euxinum mare, à quo & in Susianâ collocantur. Horum meminit Dionysius vers. 732.

——— Ἄγχι δὲ Μάρδοι
Ὑρκάνιοι Τάπυρές τε.———

Curtius lib. 5. *Ventum est in Mardorum gentem, cultum vitæ abhorrentium, specus in montibus fodiunt, in quos se, conjuges, & liberos condunt, pecorum, aut ferarum carne vescuntur.* Vide *Amardi*.

Mardochæi, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Mardochæus, filius Jair, patruus Hester. Hest. 2.

Mardones, gens Epirotica. Steph.

Mardonius, Persa, quem Xerxes apud Salamina victus cum exercitu reliquit, ut reliquias belli foveret, ab Arimnesto Spartiatâ saxo obrutus est. Plut. in Aristide.

Mardus, flu. per Mardos fluens, ac in Mare Caspium labens, non procul à Cyropoli. Sed per Apyros sive Tapyros illum fluere scribit Dionysius ubi supra.

——— Ἐπὶ δὲ σφισιν ὀλκὰν ἐλάσσῃ
Μάρδος.———

Mare Mediterraneum, quod Africam ab Europâ separat. *Mare Magnum*, *Inferum*, & *Tyrrhenum* vocat Orosius, partem pro toto accipiens. *Hesperium mare* vocatur Eustathio, ab Hispanis *Mar de Levante* (quod orientale sonat) appellatur. Alia hodie, uti & olim, vocabula secundum regiones quas alluit, sortitur plura.

Mare Rubrum, vide *Erythræum mare*, in duos dividitur sinus, Persicum & Arabicum, in quos varii fluunt amnes, Dionysio *Æthiopicum*, Plinio, & Melæ *Indicum*, & Herodoto *Persicum* appellatur, inter Africam ac Taprobanam insulam Asiæ meridionalem partem alluit. Strabo illud sub Atlantici nomine comprehendit. Hujus pars quæ Persiam, & Arabiam Felicem lambit, *Azanium* apud Plin. appellatur 6. 15. *Mar d' India* à Lusitanis dicitur, ut quidam volunt. Mari Rubri vocabulum tam late apud bonos auctores extendi fugit Guilandinum in suo de Papyro libello, ubi Eustathium reprehendit, quod scribat Indiam ad Rubrum Oceanum pertingere. Item Martinum Del Rio, apud quem malè audit Seneca, quòd dicat

Tepidum rubenti Tigrin immisceat freto.

Sed hic error illis communis est cum his qui mare Rubrum tantum pro Arabico sinu intelligunt; idque male. Indum enim, Tigrim, & Euphratem flu. in hunc sinum minime exonerari, cunctis pene notissimum est, eaque tamen in mare Rubrum, se exonerare apud classicos autores luce clarius ostenditur.

Marea, urbis & paludis nomen juxta Alexandriam. Steph. Aliis Æthiopiæ civitas.

Mareotis, lacus in Ægypto, Alexandriam à meridie alluens, multis Nili fossis, tum à superioribus partibus tum à latere adauctus portum habens nobilem, eoque qui ad mare est, multo utiliorem. Strab. lib. 17. *Mareotis* præterea appellatur pars illa Libyæ, quæ Ptolemæo *Marmarica* dicitur. Eius descriptionem vide apud Plin. 5. 6. Est Præterea *Mareotis*, pars Epiri, in quâ vinum optimum nascitur, unde *Mareotides* uvæ dictæ sunt, & *Mareoticum* vinum. Virg. Georg. 2.

Sunt Thasiæ vites, sunt & Mareotides albæ.

Ita vulgò creditum, atqui vites istæ celebres sunt, non in Mareotide Epiri, ut quidam falso, sed in Libyâ Mareotide Ægypto conterminâ. Strabo lib. ult. *Est in his locis vini maxima copia, ut etiam Mareoticum vinum ad vetustatem perduret.* Plautus in Casinâ.

Nisi hæc meraco se ispiam percussit flore Libyco.

Id est, vino Mareotico, explicante Turnebo 8. 11. & Lambino in eum locum. Athenæus quoque lib. 1. ita perspicuè. *Mareoticum vinum, quod etiam Alexandrinum vocavere à Mareiâ lacu vicino Alexandriæ, & urbe lacui propinquâ, atque ejusdem nominis. Frequens in eo tractu virea est.* Demum Servius *Mareotidas* explicat *Ægyptias*. Itaque male aliqui has vites ad Epirum rejiciunt; Malè etiam videtur scripsisse Columella 3. 2. *Nam quæ Græculæ vites sunt, ut Mareoticæ, Thasiæ, &c.* Plinius enim qui pro Epiro adducitur, 14. 3. nihil tale. Horatius de Cleopatra lib. 1. Od. 37.

Mentemque lymphatam Mareotico
Red git in veros timores
Cæsar.———

Papinius 3. 2. ——— *Modo nam trans æquora terris*
Prima Dicarchei Pharium gravis intulit annum.
Prima salutavit Capreas, & margine dextro
Sparsit Tyrrhenæ Mareotica vina Minervæ.

Mares, populi vicini Mossynoecis. Steph. Item nomen Principis cujusdam. Esther. 1.

Maresa, civitas in tribu Judæ, patria Michææ prophetæ, quam ædificavit Roboam. 1 Par. 11. Hanc Benjamin *Bethgebarim* vocat.

Maresia, civitas in tribu Judæ. Jos. 15.

Mareth, civitas in tribu Judæ. Ibidem.

Mareura, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Margæa, nomen fontis apud Plin. Item urbs Elidis. Steph.

Margana, vel *Marganæ*, urbs Indiæ. Steph.

Margara, Indiæ intra Gangem urbs circa ipsum flu. Ptol. *Mognan* Castaldo.

Margarita, Henrici 6. Anglorum regis uxor, magno animo fœmina, Renati Andium Ducis filia.

Margarita, Caroli Burgundiæ & Flandriæ Domini, filia & hæres, Maximiliano Cæsari nupsit.

Margasi, Mediæ gens. Ptol.

Margiana, reg. Asiæ min. inclytæ apricitatis (ut inquit Solinus) ambitu stadiorum 1500, difficilis aditu propter arenosas solitudines, in quâ Antiochus Antiochiam extruxit. Strab. libb. 9, & 11. *Jeselbas* Castaldo, *Tremigan* Pineto.

Margium, civitas Phrygiæ, postea Apollonia dicta. Steph.

Margidunum, op. Albionis in Angliâ, *Margret-Overton* Camdeno. Aliis *Leicester*, & aliis *Derby*. Camdenus vero ubi *Belvoir*, vel *Bever-castle*, castrum comitatûs Lincolnienſis in confin. Leicestrensis describit, hæc verba habet: Si non hoc ipso loco, certè juxta Margidunum fuisse, & nomen, & distantia satis dilucidè docent. Vide Guil. Burtonum In Antoninum p. 214.

Margus, fluvius Asiæ, quem Ptol. ex montibus Sariphis descendere tradit, & per Derbiccas in Oxum amnem deferri. Item fluvius per Seleuciam fluens.

Maria, vel *Miriam*, soror Aaron & Mosis. Num. 27. Filia Ezra. 1 Par. 4. Nomen item B. Virginis quæ Christum in utero tulit. Mat. 1. Soror item Marthæ sororis Lazari. Luc. 10. Joan. 11. De quâdam Mariâ loquitur & Paulus, Rom. 16. Fuerunt & aliæ duæ *Mariæ*, altera mater Jacobi, altera Jesu Christi. Fuit & altera *Maria* nobilis mulier, quæ Hierosolymis à T. Vespasiano obsessis, proprium filium, fame urgente, devoravit. Joseph. lib. 7. cap. 15. Cæterum quod ad Beatæ Virginis nomen attinet, quidam dignitatem quandam eo denotari volunt. Gregorius Nyssenus: Homil. in Natal. Christi. Ἐπειδὴ ἐτέχθη τὸ παιδίον, ὠνόμασε μὲν αὐτὸ Μαρίαν, ὡς ἂν ἡ τῆ ἰσαγωγίας τὸ δεύτερον διασημαίνειν τὸ χαίρειν. Ubi tamen male, ut videtur, *Mariæ* etymon tribuit, quod *Hannæ* matri ejus proprium est. Ita ille *Gratiam*; alii autem *Dominationem* ejus nomine contineri putarunt. Author Homil. de laud. B. Mariæ, sub nomine Epiphanii. Ἡ Μαρία ἑρμηνεύεται κυρία, ἀλλαὶ, ἡ ἀληθὴς. Κύριον γὰρ ἔτεκε τὴν ἀληθῆ τῶν παντὸς κόσμου τὸν Χριστόν. Damascen. lib. 4. cap. 15. Τίκτει τοιγαροῦν ἡ χάρις (τοῦτο γὰρ ἡ Ἄννα ἑρμηνεύεται) τὸν κυρίαν, τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ τῆ Μαρίας ὄνομα. S. Hieronymus de Nom. Hebr. *Sciendum quod Maria sermone Syro* Domina *nuncupatur.* Isidorus aliam nobis originationem exhibet. *Maria illuminatrix, sive stella maris; genuit enim lumen mundi.* Hæc quoque etymologia Hieronymum habet authorem; sic enim ille: *Mariam plerique existimant interpretari,* illuminant me isti, *vel* illuminatrix, *vel* smyrna maris; *sed mihi neutiquam videtur. Melius autem est ut dicamus; sonare eam* stellam maris, *sive* amarum mare. Hæc ille. Et sane Judæi ipsi *Miriam* deducunt ab Ebræo מרר *marar*, quo servitutis Israelitarum in Ægypto denotetur. Atqui malim cum eruditissimo D. Pearsonio *Mariam* deducere à radice רום unà cum additione Mem Heemantici; sic autem notatio manifestior erit, & significatio planius apparebit, quasi *aliis prælata.* Plurimus est in laudibus B. Virg. D. Bernardus, ne dicam nimius: Monet siquidem nos in angoribus nostris ad auxilium ejus tanquam ad

asylum confugere : *Respice stellam : Mariam cogita : Mariam invoca.* Non ferendus autem Bonaventura, dum in Psalterio suo, quæcunque de Deo dicuntur B. Virgini tribuit. Absit autem ut quisquam S. Mariam divinæ gratiæ privilegiis, ut speciali gloriâ, fraudare conetur. Loquamur cum Ecclesiâ Christi primævâ : Ἡ Μαρία ὡ τιμῇ ὁ Κύριος πεφυτευέσθω ; Ita Epiphanius ; & alibi : Ἐι καλείσθω ἡ Μαρία, ἡ ἁγία, ἡ τετιμημένη, ἀλλ' οὐκ εἰς τὸ πεφυτευέσθω. Græci eam Θεοτόκον vocare solent, nunquam tamen quod sciam, μητέρα τοῦ Θεοῦ. Mater tamen Κυρίου ab Elisabethâ vocatur Luc. 1. Quam non solum ante Nativitatem Filii sui, sed postea, imo in perpetuum immaculatam, & beatam Virginem fuisse pie credidit antiquitas ; Unde *Antidicomarianitæ* appellati sunt hæretici, qui Mariæ Virginitati usque adeo contradicunt, ut affirment eam post Christum natum viro suo fuisse commixtam, ut trædit B. Augustinus.

Mariaba, metropolis Sabæorum juxta mare Rubrum, Strabo lib. 15. *Mariama* Ptolemæo, teste Hermolao, omnium Arabiæ Fel. opidorum regina. Vide *Saba*.

Mariamnia, urbs Phœnicum. Steph. ex Paus. lib. 9.

Mariana Colonia, Corsicæ insulæ civitas, ita dicta à C. *Mario* 7 consule, qui eo coloniam duxit. Plin. 3.6. hodiè *Marino* Blondo, *Cabo S. Maria*, Pineto.

Marianæ fossæ, Narbon. Provinciæ opidum, quod hodiè *Aquas mortuas* appellant, ita dictum à vicina fossâ à C. Mario ad mare usque ductâ. Ptol. 2. 10. Plin. 3. 4. Strabo lib. 4.

Mariandynum, reg. Asiæ Bithyniæ contermina, Acherusiâ specu nobilitata, per quam Hercules, Cerberum canem tricipitem ad superos traxisse dicitur ; quem ferunt ibi virulentam spumam in saxa evomuisse, ex qua ibi natum volunt aconitum. Dionys. Perieg. vers. 788.

Καὶ Μαριανδυνῶν ἱερὸν σέβας, ἔνθ' ἐνίπαπον
Ὠκείαις Κερβέρου μέγαν κύνα χαλκείοισιν
Χερσὶν ἀνιλλόμενον μεγαλόφρονος Ἡρακλῆος,
Δεινὸν ὑπὸ στομάτων βαλέειν σκαλάθρια χυλόν :
Τὸν ῥ' ἰδὲ ξαλὸ γαῖα, ἡ αἰθέρι πᾶμ' ἐφύτευσε.

Nomen reg. (inquit Steph.) est à *Mariandyno* quodam Æolico. Pop. *Mariandyni*. Inde *Mariandynus tibicen* pro inepto poetâ aut scriptore, apud Æschylum. Val. Flac. Argon. 4. *Et Mariandynum patrias penetravit ad urbes.* Ptol. *Mariandini*. Mela *Mariandynæi*. Μαριανδυνοὶ Xenophonti initio Κύρου παιδείας, sed scribendum Μαγνησσύνοι.

Mariane, Asiæ palus, Ptol. *Bendemal* Castaldo in Medeâ ; forte *Mantiana* Strabonis.

Mariani montes, *Marianus mons* Ptol. in Hisp. Tarraconensi, illam longo tractu à Bæticâ separantes : quorum pars saltus Castulonensis dicitur ; hodie *Sierra Morena*.

Marica, nympha, Liris flu. accola in litore Minturnensium, quæ regi Fauno nupsit, eique Latinum peperit. Virg. Æn. 7. Lucanus.

— *Umbrosa Liris per regna Maricæ*
Vestinis impulsus aquis. —

Claud. — *Flavæque* { *terens* / *tenens* } *querceta Maricæ.*

Liris. Quidam per Maricam Venerem intelligunt, cui ibidem sacellum fuisse perhibent.

Marica sylva, *Maricæ lucus*, Livio, sylva Latii novi in Campaniæ confin. ad Lirim flu. apud Mintumas à *Maricâ* nymphâ sic dicta, de quâ Virg. Æn. 7.

Huc Fauno & nymphâ genitum Laurente Maricâ.

Mariri, pop. Liguriæ, qui cum Lævis Ticinum condiderunt, teste Plinio, quorum vicus adhuc visitur apud Alexandriam, inde 2. m. p. Dertonam versus, qui *Marengo* dicitur, & opidulum *Pietra di Marici* ab Alexandriâ 3 mill. Ticinum versus apud Tanarum flu.

Maricus, quidam ex plebe Boiorum, qui ausus est se Deum facere. Tacitus.

Maridunum, urbs Albionis in orâ Walliæ occiduâ, & merid. inter Landavam, & Meneviam. *Caermarthen* Camdeno dicitur.

Marigeri, Æthiopiæ sub Ægypto pop. Plin.

Marimatha, Arabiæ Felicis op. Ptol.

Marimuth, nomen viri. 1 Esdr. 10.

Mariniana, Pannoniæ urbs. Anton.

Marinianus, cons. cum Paterno, an. U. C. 1020. Alius cons. cum Asclepiodoro, an. U. C. 1176.

Marinum, Umbriæ urbs. Strabo. Hodiè *S. Marini*.

Marinus lacus, portui Herculis proximus in Tusciâ, ut Strabo eum describit lib. 3. *Lago d' Orbitello* hodiè vocatur, ut ex tabulis colligitur.

Marionis, urbs Germ. non obscura ad Albim flu. in Saxoniâ duci suo parens inter Brunswicum & Lubecum, *Lunenburg*, teste Petro Apiano. Altera urbs Pomeraniæ, *Lubec* Ortelio.

Maris, lacus Thraciæ in finibus Ciconum apud Maroneam urbem. *Lago di Marogna.*

Marisus, *Marus* Tacito, & posterioribus *Maryssus*, flu. Daciæ per Transylvaniam in Tibiscum influens, ac Albam Juliam alluens. *Maris* Herodoto dici videtur. *Marisch* Germanis.

Maritha, vel *Marithæ*, montes Arabiæ Felicis in orâ Australi haud procul à litore, & ortu Laris fluvii. Ptol. *Martimos* hodie.

Maritima Colonia, Galliæ Narbonensis urbs. *Martegue*, teste Jo. Poldo. Ptol. Μᾶλλ δὲ τὴν Ῥοδανὸν ὅση θαλάσσῃ κεῖται Ἀναλικῶν πόλις Μαρίτιμα κολωνία. Sic rectè libri veteres. Vide *Mastramela*.

Marium, op. Cypri in orâ Boreali, olim Arsinoe apud Steph. dictum. *Vasilipotamo* Tho. Porcatio. *Catullus* masculinè protulit pl. num.

Quæ sanctum Idalium, Mariosque apertos.

Marius, prænomine Caius, vir strenuus fuit ex municipio Arpinate humili loco natus, qui multos annos vitam rusticam egit procul ab urbanis negotiis. Deinde per ordinem primis honoribus functus, legatus Metellum in Numidiâ criminando, consulatum adeptus, Jugurtham captum ante currum egit. Prop. lib. 3.

Corsule cum Mario victæ Jugurthæ sedes.

Tantam fortitudinis suæ opinionem Romanorum animis infixam reliquit, ut imminente Cimbrorum Teutonumq; terrore quinq; continuos consulatus ei detulerint ; unde Ovidius. *Consule quo toties Roma superba fuit.*

Prop. 2. 1. *Cimbrorumq; minas & benefacta Mari.*

Hinc Cic. (qui de consulatu ejus carmen scripsit) pro C. Rabirio, *C. Marius pater patriæ.* Et pro Sextio *Ad salutem Romani Imperii natus.* Dictus & *Tertius Romæ conditor.* Sextùm cons. cum Catulo factus, Cimbros in Galliâ, Teutonas in Italiâ vicit, deque his triumphavit. Cimbrico bello primùm profligatus in somnio prænonitus est, victoriam se consecuturum, si prius diis victimam filiam nomine Calphurniam faceret. Patriæ igitur charitati naturâ postpositâ, eo facto victoriam comparavit. Duæ adhuc hiscè temporibus in Germaniâ sunt, quæ eo tempore quo victoriam Marius est consecutus, tubarum clangorem edunt. Plut. in Mario. Victus à Syllâ Minturnis in palude latuit : inventus, & in carcerem conjectus, immissum percussorem Gallum vultûs autoritate, & his verbis, *Tune homo audes occidere Caium Marium ?* deterruit, acceptaque naviculâ in Africam trajecit, ubi diu exulavit. Mox Cinnanâ dominatione revocatus, cæsis inimicis septimo consulatu, morbo, aut (ut quidam ferunt) voluntariâ morte decessit. Hic cum in cruribus varices haberet, præbuit varicosum crus medico secandum, & dum secaretur, neque suspirans, neque supercilia contrahens, pertulit sectionem. Cumque medicus alterum crus sectare vellet, minimè assensum præbuit, dicens, Curationem tanto dolore dignam esse non arbitror. Habuit filium Marium nomine, qui cum esset 27 annorum consulatum invasit : quem honorem mater tam immaturum flevit. Hic patri savitiâ similis curiam armatus obsedit, & inimicos trucidavit. Tandem & ipse crudelissimo mortis genere Catuli manibus placatum missus est. Vide Lucan. lib. 2. sed hic fuit M. Marius, Caii frater. Juvenal. Sat. 8.

Arpinas alius Volscorum in monte solebat
Poscere mercedes alieno lassus aratro,
Nodosam postbæc frangebat vertice vitem,
Si lentus pigrâ muniret castra dolabrâ.
Hic tamen & Cimbros, & summa pericula rerum
Excipit, & solus trepidantem protegit urbem.

Idem

Idem Sat. 10.

Exſuliam & carcer Minturnarumque paludes,
Et mendicatus victâ Carthagine panis
Hinc cauſas habuere. Quid illo cive tuliſſet
Natura in terris, quid Roma beatius unquam,
Si circumducto captivorum agmine, & omni
Bellorum pompâ animam exhalaſſet optimam,
Cum de Teutonico vellet deſcendere curru.

Lucanus lib. 2.

Cum poſt Teutonicos victor, Libycoſque triumphos
Exul limoſâ Marius caput abdidit ulvâ.
Stagna avidi texere ſoli, laxæque paludes
Depoſitum, Fortuna, tuum: mox vincula ferri
Exedere ſenem, longuſque in carcere pædor,
Pœnas ante dabat ſcelerum. Mors ipſa refugit
Sæpe virum, fruſtraque hoſti eſt conceſſa poteſtas
Sanguinis inviſi, primo qui cædis in ictu
Diriguit, ferrumque manu torpente remiſit.
Viderat immenſam tenebroſo in carcere lucem,
Terribileſque Deos ſcelerum: Mariumque futurum,
Audieratque pavens: Non hæc contingere fas eſt
Colla tibi: debet multas hic legibus ævi
Ante ſuam, mortes: vanum depone furorem, &c.
——— *Idem pelago delatus iniquo*
Hoſtilem in terram, vacuiſque mapalibus actus
Nuda triumphati jacuit per regna Jugurthæ,
Et Pœnos preſſit cineres. Solatia fati
Carthago Mariuſque tulit, pariterque jacentes
Ignovere deis. Libycas ibi colligit iras,
Ut primùm Fortuna redit: ſervilia ſolvit
Agmina: conflato ſævas ergaſtula ferro
Exeruere manus. ———
——— *Prò fata quis ille,*
Quis fuit ille dies, Marius quo mœnia victor
Corripuit? quantoq; gradu mors ſæva cucurrit? &c.
Septimus hæc ſequitur, repetitis faſcibus annus.
Ille fuit vitæ Marii modus, omnia paſſo
Quæ peior fortuna poteſt, atque omnibus uſo
Quæ melior, menſque homini quid fata pararent.

C. Marius, prioris fil. de quo vide Plut. in vitâ Patris. Mortem ejus innuit Strabo ubi de Prænestæ cuniculis lib. 5. Ὧν ἐν μιᾷ Μάρκῳ πολιορκήσαντι ἀνῃρέθησαν. Epitome lib. 88. *C. Marius Prænestæ obſeſſus à Lucretio Aſella Sullanarum partium viro, cum per cuniculum captaret evadere, ſeptus ab exercitu mortem ſibi conſcivit in ipſo cuniculo, cum ſentiret ſe evadere minimè poſſe.*

Marius & Caſprus, amicorum par fideliſſimum. Silius Italicus lib. 9.

Sternitur unanimo Marius ſuccurrere Caſpro
Conatus, metuenſque viro ſupereſſe cadenti:
Lucis idem auſpicium, ac patrium, & commune duobus
Paupertas, ſacro juvenes Prænеſte creati
Miſcuerant ſtudia, & junctâ tellure ſerebant.
Velle, ac nolle ambobus idem, ſociataque toto
Mens ævo, ac parvis dives concordia rebus.
Occubuere ſimul, votiſque ex omnibus unum
Id fortuna dedit, junctam inter prælia mortem.

Marius Priſcus, Proconſul Africam Provinciam ſpoliavit. Juven. Sat. 1.

Exul ab octavâ Marius bibit, & fruitur dis
Iratis, at tu victrix provincia ploras.

Idem Sat. 8.

Cum tenues nuper Marius diſcinxerit Afros.

Marma, Arabiæ Fel. urbs in Rubro litore. Plin. Phœniciæ quoque civitas. Steph.

Marmacæ, populi Æthiopiæ. Steph.

Marmacus, Pythagoræ pater. Diogenes Laertius: Πυθαγόραν ἔνιοι μὲν φασιν υἱὸν εἶ Μαρμάκου.

Marmarica, regio Africæ inter Cyrenaicam ad occid. & Ægyptum ad ort. nunc *Barcha*, olim Mareotis Lybia, teſte Plin. populi *Marmaridæ* Straboni, & *Barcitæ*. Ptol. quos ſerpentes incantare ſcribit Solinus. Lucan. lib. 9.

——— *Gens unica terras*
Incolit à ſævo ſerpentum innoxia morſu
Marmaridæ Pſylli, par lingua potentibus herbis.

Vide plura ibidem. Silius lib. 3.

Marmaridæ medicum vulgus ſtrepuere catervis:
Ad quorum cantus ſerpens oblita veneni,
Ad quorum cantus mites jacuere ceraſtæ.

Vide *Barce.*

Marmaridius, magi nomen. Plin. 31.

Marmarion, urbs Eubœæ. Steph. Inde Apollo *Marmarinus*, qui inſigne ibi habebat templum. Strabo lib. 10.

Marmax, fluvius in Peloponneſo, Elidis regionis. Pauſ.

Marmeſſius, Mars eſt Romanorum linguâ. Lycophronis interpres.

Marnan, templum Jovis Cretenſis in Gazâ Palæſtinæ. Vocantur a. puellæ in Cretâ *Marnan.* Stephanus Μάρναν ἑρμηνεύουσι Κρῆτες. Ridiculè, neque enim id ſignificat *Marnas*, ſed *Dominum hominum.* Bochartus.

Maro, opifex fuit figulus, ſive, ut alli putant, magi cujuſdam viatoris mercenarius, Virgilii Latinorum Poetarum principis pater. Vide *Virgilius* & *Menophis.*

Maronea, Ciconum civitas in Thraciâ. Steph. præſtantiſſimo vino laudata. Tibullus 4. 1.

Victa Maroneo fœdatus lumina Baccho.

Iſmarus Homero, teſte Heſychio, *Maregna* Sophiano.

Maronias, urbs Syriæ, Chalcidicæ regionis. Ptol. unde *Maronitæ* hæretici dicti.

Marora, Sargarauſenæ in Cappadociâ urbs. Ptol.

Marpeſia, prima Amazonum regina. Juſtinus.

Marpeſſa, filia Eveni ſpecioſa, uxorque Idæi omnium illius ſeculi virorum formoſiſſimi, mater Cleopatræ pulcherrimæ fœminæ uxoris Meleagri. Hanc maritus fertur tam tenerè adamaſſe, ut cum eam Apollo rapere conaretur, ſumpto arcu & ſagittis raptorem invadere non dubitavit. Verum cum ejus recuperandæ ſpes nulla ſupereſſet, mater eam pro Marpeſſa Alcyonem nominavit, quòd fatum cum eâ ſimile ſortita videretur. Hom. Iliad. 9.

Marpeſſus, Myſiæ op. apud Idam montem in agro Trojano, unde ortum habuit Sibylla Helleſpontica, teſte Lactantio. Item mons in Paro inſula candidi marmoris ferax. Hinc *Marpeſſia cautes* apud Virg. Æn. 6. Steph. Μάρπησσα ἔξω Πάρου, ἀφ' ἧς οἱ λίθοι ἐξαίρεται. *Marpeſſa* itaque eſt מער בצע *maar-betſa*, i.e. *cæverna exciſionis.* Boch.

Marraſium, Perſidis op. Ptol.

Marriche, Parthiæ urbs. Ptol.

Marrubii, populi Italiæ circa Fucinum lacum, ſic dicti vel à rege *Marrubio*, vel quòd circa *mare* habitabant. Stagna enim & lacus veteres etiam maria appellabant. Urbs *Marrubium. Marro* Leandro.

Marrucini, populi Italiæ in regione Marſorum. Sil. l. 8.

Marrucina ſimul Frentanis æmula pubes.

Marruvium, idem quod *Marrubium.* Sil. lib. 8.

Marruvium veteris celebratum nomina Marri.

Virg. Æn. 7. *Quin & Marrubia venit de gente ſacerdos.* Μαρρούβιον Straboni.

Mars, Deus belli ab antiquis creditus, dictus Varroni lib. 4. de L. L. quòd *maribus* in bello præſit, aut certè à Sabinâ dictione *Mamers*, quo nomine illi *Martem* dicebant. A Poetis *Mavors* dicitur per epentheſin. Jovis ac Junonis filius fuiſſe fingitur, vel, ut Ovid. fabulatur, ſolius Junonis. Cum enim olim Juno turbata, quod animadvertiſſet Jovem percuſſo capite ſine fœminæ commercio procreaſſe Minervam, verſus Oceanum proficiſcitur, ut ſcrutaretur quo pacto & ipſa ſine viro parere poſſit; & itinere fatigata ſecus fores Floræ Deæ, conjugis Zephyri conſedit. Cumque interrogata ab eâ eſſet, quam ob cauſam ad Oceanum pergeret, rationem reddidit. Quâ cognitâ, facturam ſe voti compotem Deam pollicita eſt, ſi id Juno Jovem celaret. Quod cùm Juno jurejurando affirmaſſet, mox illam Flora monuit in campis Oleniis florem eſſe, quo tacto ſtatim conciperet ſine viro. Id experta Juno concepit, & Martem peperit. Hunc ferunt poſtea cum Venere concubuiſſe, eoſque Vulcani artibus, ut erant nudi, occultis laqueis irretitos, Deorum omnium riſui expoſitos fuiſſe, donec Neptuni precibus motus Vulcanus eos diſſolvit. Sororem habuit Bellonam, belli Deam. Sacrum ei fecerunt lupum & picum, quos in Dei hujus tutelâ eſſe credi voluerunt. Salios habuit ſacerdotes & Flamines, qui ab eo *Martiales* dicebantur. Ponitur ſæpiſſimè pro ipſo bello. Hinc *Martius*, i. e. *belli-coſus*

cosus. Est & stella una ex 7 errantibus supernè Jovi proxima, quatuor & viginti mensibus & 6 diebus orbem lustrans. Lucanus lib. 2.

Et cœlum Mars solus habet.

Cæterùm quid nomine Martis veteres poetæ, & philosophi intellexerint prolixè docent Lil. Gyraldus & Nat. Comes.

Martius, mensis primus anni olim apud Romanos, quem Romulus genitori suo Marti constituit. Ovid. Fast. 3.

Marsana, nomen principis. Esther. 1.

Marsi, pop. Italiæ fortissimi, Picentibus, Æquiculanis, & Samnitibus finitimi, à Marso Circes filio orti, qui salivâ suâ serpentum morsibus medebantur. Virg. Æn. 7.

——— *Neq; eum juvere in vulnera cantus*
Somniferi, & Marsis quæsitæ in montibus herbæ.

Vide De la Cerdam ad locum. Nos rem aliis poetarum testimoniis impræsentiarum confirmabimus. Horat.

——— *Nec vocata mens tua*
Marsis redibit vocibus.

Et alibi. *Caputque Marsâ dissilire nenia.* Ovid. 1 Art. Am.

Mixtaque cum Magicis Marsa venena sonis.

Author de medicamine faciei.

Nec mediæ Marsis rumpuntur cantibus angues.

Dionys. Μαρσῶν θεὸς φύλαξ vocat. App. lib. 1. Civil. ὃς καὶ ἐθνος πολεμικώτατον. *Marsi* quoque apud Herod. lib. 4. pop. sunt Scythiæ Europææ. Sunt & *Marsi* Germaniæ pop. Tacito. *Ortmarsen* op. Frisiæ in Tuentiæ regiuncula, hodiè videtur.

Marsigni, Germ. pop. Tacit. *Marvignos* Ptolemæi eosdem esse putat Althamerus.

Marsippus, urbs Phœniciæ. Steph.

Marsonia, Pannoniæ infer. urbs. Ptol.

Marspiter, Martis pater, sicut Diespiter, Diei pater. Gell. 5. 12.

Marsus, regnavit in Tuscia an. ante Romam conditam 318. *Marsus*, Syriæ præfectus sub Claudio Cæsare.

Marsya, urbs Phœniciæ. Steph.

Marsyaba, Rhamanitarum urbs in Arabia Fel. videtur apud Strab. lib. 16.

Marsyas Pellæus historicus, nutritus unà cum Alex. Magno, scripsit res Macedonicas libris 10, à primo rege usque ad Alexandrum. De rebus Atticis libros 12. *Marsyas* Philippus item historicus. *Marsyas* Tabenus, qui scripsit de tranquillitate libros 12, fabulosa lib. 7. & quædam alia de patriâ sua. *Marsyas* fratrem habuit Cibyram, & Tabas in Lydia condidit.

Marsyas, sive *Marsya*, insignis tibicen ex Celænis op. Phrygiæ. Ovid. Satyrum fuisse author est, qui tibiis à Minerva inventis, ausus sit Apollinem provocare, à quo victus & excoriatus est. Met. 6.

——— *Satyri reminiscitur alter*
Quem Tritoniacâ Latous arundine victum
Affecit pœnâ. Quid me mihi detrahis, inquit,
Ah piget: ah non est, clamabat, tibia tanti.
Clamanti cutis est summos direptâ per artus.
Nec quicquam nisi vulnus erat, cruor undiq; manat,
Detectiq; patent nervi: trepidæq; sine ullâ
Pelle micant venæ. Salientia viscera possis
Et perlucentes numerare in pectore fibras.

Marsyas, flu. Phrygiæ haud procul à Mæandro oriens, in quem apud Celænas, & Apameam urb. quam circumfluit, excurrit, à *Marsya* ibi ab Apolline decoriato, dictus. Ovid. ubi supra.

Marsya nomen habet Phrygiæ liquidissimus amnis.

Claud. lib. 2. in Eutropium.

Icarium pelagus Mycalæaq; litora juncti
Marsya, Mæanderq; petunt: sed Marsya velox
Dum suus est, flexuq; carens: jam flumine mistus
Mollitur, Mæandre, tuo. ———

Vide Celænæ. Et Boch. Phaleg. 1. 3.

Martha, soror Lazari illius quem suscitavit Christus. Luc. 10. Jo. 11. Lat. *provocans*, vel *amaricans*, vel Syriacè *Domina*, sive *doctrix*.

Marthama, Africæ propriæ op. Appianus.

Marthula, Ponti Cappadocici civitas. Ptol.

Martia, princeps Romanarum, icta fulmine quùm esset gravida, partu exanimato, ipsa citra ullum aliud incommodum vixit. Plin.

Martia, Catonis minor filia, quæ cum quæreretur ab ea cur post amissum maritum denuo non nuberet, respondit, non se invenire virum, qui se magis vellet, quam sua. Ostendens, Divitias magis in uxoribus eligi solere, quam pudicitiam.

Martia, Catonis Uticensis uxor, quam posteà cum ex eâ aliquot liberos sustulisset, Hortensio amico concessit: eoque mortuo sub initium bellorum civilium eam reduxit. Quâ in re Cato malevolorum reprehensione non caruit, qui vacuam & pauperem eam dimissam esse calumniabantur, ut posteà Hortensii testamento locupletem reciperet. Plut. in vitâ Caton.

Martia aqua, urbis Romæ. Plin. 31. 3. clarissima aquarum omnium toto orbe, frigoris, salubritatisque laude de cæteris præclara. Ex lacu Fucino ab Anco Martio rege Romam perducta. Tib. 3. 6.

Temperet annosum Martia lympha merum.

Martiales, vide *Mars*.

Martialis, poeta lepidissimus, ex Bilbili Hisp. opido in Celtiberis. Tempore Claud. Imp. sub Nerone an. nat. 20. Romam venit, atq; annos istic egit 35. Tito, ac imprimis Domitiano carus fuit, à quibus & donatus jure trium liberorum. Etiam Tribunus, & equestris dignitatis fuit. At non item in honore fuit mortuo Domitiano. Itaq; sub Trajano in patriam rediit: atq; ibi conscripto libro Epigrammatum duodecimo, partim tædio patriæ, quia non in honore esset, quanto fuerat Romæ, partim etiam à civibus suis sugillaretur, tædio vitæ, ut verisimile est, decessit. De morte ejus extat epistola Plinii ad Priscum.

Martiana sylva, in Germaniâ est. Ammianus. *Schwarswaldi* vulgò, ex quo *Nigram Sylvam* faciunt Latini juniores. Peucerus, & Althamerus putant idem esse cum Ptolemæi Eremo Helvetiæ. Vide *Mantiana*, & *Hercynia*.

Martianus, Rom. Imp. successit Theodosio Juniori, favente Arcadii filiâ Pulcheriâ, qui licet humili loco natus, & senex esset, tamen rebus gestis, & arte militari clarus, per annos fere 7 imperium Orientis tranquillissimè gubernavit. Dicere solitus erat, *Dum pax constare posset, non sumenda arma.*

Martie, Hisp. locus inter Bracaram, & Asturicam. Anton.

Martini, Arabiæ desertæ gens. Ptol.

Martinopolis, urbs Germ. in Misnia, *Merseburg* Ottoni Frisingensi.

Martinus Primus, Pontifex Rom. An. Dom. 642. Secundus, An. Dom. 883. Tertius, An. Dom. 945. Quartus, An. Dom. 417.

D. *Martinus*, ex Pannoniâ ortus post D. Gratianum Turonensem Archiepiscopatum adeptus, An. Dom. 415. Multa disiecit Paganorum Idola, altariaque effregit. In episcopatu autem vixit an. 26. menses 4 dies 7. Ejus vitam doctissimis libris editis perscripsit Sulpitius Severus.

Martion, Smyrnæus, de simplicibus affectibus scripsit. Plin. 26. 3.

Martius Ancus. Vide *Ancus*.

Martpurgum, vel *Marburgum*, quasi *Martisburgum* urbs & Academia Hassiæ clarissima. *Amisia* F. Itenico dicitur. Vulgò *Martpurg*.

Marullus, Trib. plebis, coronas Cæsaris Dictatoris statuis detraxit, eosque qui primi Cæsarem regem salutaverant in vincula duci jussit. Quamobrem à Cæsare officio privatus est. Plut. in Cæs.

M. Marullus, Poeta Mimographus sub Antonino philosopho, ipsum etiam Imp. incessere solitus. Hujus est illud: *Tu ut Hector ab Ilio nunquam recedis.* Meminit hujus Hieronymus contra Ruffinum, & Galenus, qui se filium ejus gravissimo laborantem morbo, curasse scribit.

Marullus, Calaber poeta, quum Attilam regem Hunnorum per adulationem Deum, & Divinæ stirpis prolem nominasset, propemodum vivus ab ipso, una cum carmine exustus est. Philippus Callimachus in Attila.

Marullus, Rhetor à Senecâ Controvers. 1. pro præceptore agnoscitur. Sic enim in præfatione: *Quum esse-*

mus, inquit, *condiſcipuli apud Marullum Rhetorem, hominem ſatis aridum, pauciſſima bellè, ſed vulgato genere dicentem: quum ille exilitatem orationis ſuæ imputaret controverſiæ, ac diceret. Neceſſe eſt me per ſpinoſum locum ambulantem ſuſpenſos pedes habere.* Ajebat Latro, *Non mehercule tui pedes ſpinas calcant, ſed habent.*

Pomp. Marullus, Grammaticus, Romæ profitebatur, ſermonis Latini exactor moleſtiſſimus, cum in oratione Tiberium reprehendiſſet, affirmante Atteio Capitone, & eſſe illud Latinum, etſi non eſſet, futurum certe ob Cæſaris autoritatem & gratiam: *Jam inde mentitur* (inquit) *Capito: Tu enim Cæſar civitatem dare potes hominibus, verba non potes.* Lege *Marcellus*.

Marundæ, Mediæ, & intra Gangem pop. Ptol.

Marunthæ, Epiſcopus Meſopotamiæ, Iſdigertem Perſarum regem, graviſſimo capitis dolore ac diutino, quem Magi protligare, ne mitigare quidem nequiviſſent, precibus ita ſanavit, ac liberavit, ut eum morbum poſtea rex nunquam perſenſerit. Hiſt. Trip. 7. 8.

Marus, mons Thraciæ, qui *Imarus* ſecundum nonnullos & *Iſmarus* dicitur.

Maſaci, pop. Germ. inſer. in Belgio, quorum opidum *Mayſeych* ad Moſam flu. Sunt qui putent *Marſatios* eſſe Plinii, ſed horum pagus *Marſen* dicitur, teſte Ortelio.

Maſada, op. Palæſtinæ ad Aſphaltitem lacum. Plin. *Moaſada* Strab. *Maſſada* Joſepho. *Maſſa* hodie, teſte Pineto.

Maſæſylia, regio Libyæ Maurufiis contermina. Steph. pop. *Maſæſylii*. Dionyſ. verſ. 187.

Ἔνθα Μαζαισύλιοί τ' ἠγ ἀγέρωμοι Μασυλῆες
Βάσκοσίαι σὺν παισὶν ἀν' ἤπειρόν τ' ἠγ ὔλην,
Μαιόμενοι βιότοιο κακὴν ἠγ ἀεικέα θήρην.
Οὐ γὰρ γειομόεσιο τομὴν ἐδάησαν ἀρότρε,
Κείνοις δ' ἔποτε τερπνὸς ἀκούεται ὅλκὸς ἀμάξης,
Οὐδὲ βοῶν μυκηθμὸς ἐς αὔλιον ἐρχομένων ἀν'
Ἀλλ' αὖτως, ἅτε θῆρες, ἀνὰ δρύα βουκολέονται
Νηΐδες ἀσταχύων, ἠγ ἀπυθέες ἀμήτοιο.

Maſal, civitas in tribu Aſer. 1 Par. 6. quæ Joſ. 19. *Meſſal*.

Maſaloth, nomen urbis. 1 Mach. 9.

Maſanorada, urbs Cariæ. Steph.

Maſara, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Maſares, vide *Maſtaura*.

Maſati, Libyæ interioris pop. Plin.

Maſca, urbs Celtiberorum. Strabo. Item Arabiæ deſertæ flu. Xenoph. lib. 1. exped. Cyri.

Maſcezel, viri cujuſdam nomen apud Claud. lib. de bello Gildonico.

Eſt illi patribus, ſed non & moribus iiſdem
Maſcezel. Vide ſis Heinſium in locum.

Maſchane, urbs Scenitarum Arabum. Steph.

Maſcorus, urbs Libyæ, & alia prope Heſperidas. Steph.

Maſdorani, Aſiæ pop. juxta Parthiam, Carmaniam deſertam incolentes. Ptol.

Maſdoranus, mons qui Parthos ab Ariâ ſeparat. Ptol. *Chitelius* Caſtaldo.

Maſepha, vide *Maſpha*, civitas in tribu Judâ. Joſ. 15.

Maſerephoth, vel *Maſerephothmaim*, id eſt, *aduſtiones*, & *incendia aquarum*. Locus eſt ubi excoquunt aquam ad ignem, refrigerandoque ſalem faciunt. Joſ. 11. Vide illic Junium, & Maſium.

Maſerei, filius Sobal filii Hur primogeniti Caleb ex Ephratâ concubinâ. 1 Par. 2.

Maſes, urbs Argivorum, dicitur & *Maſetus*. Cives *Maſetii*. Steph.

Maſetis, palus quædam, & vicus, & inſula. Steph.

Maſgaba, Maſiniſſæ regis fil. rex Numidiæ.

Maſices, Maurit. Tingitanæ pop. Ptol.

Maſicytus, mons mari incumbens, qui Pamphyliam, & Lyciam dividit. Ptol. *Climax* Straboni, Crago vicinus. *Maſſycites* Plinio dicitur. Vox eſt prorſus Phœnicia, quæque palam alludit ad Hebræam מצוקות *Metſucoth*, i. e. *angustiæ*. Huc facit quod Q. Calaber Φοίνικον ὄδον loca appellat Maſſicyto vicina. Sic enim ille lib. 3.

Πάντες ὅσοι Φοίνικον ὁδὸν κατὰ πάγχυ νέμονται
Αἰπύ τε Μασσικύτοιο ῥίον, βαθμόν τε Χιμαίρης.

Maſii, Perſiæ populi. Herod.

Maſiniſſa, rex Numidarum, acerrimus primùm nominis Romani hoſtis, poſteà vero fideliſſimus ſocius. Hic ad extremam uſq; ſenectam mirâ valetudinis proſperitate, vegetoque corporis robore uſus eſt, adeo ut nonageſimo ætatis anno filium genuerit. Livius de 3 bello Pun. Ovid. Faſt. 6. —— *Superat Maſiniſſa Syphacem.*

Maſiniſſenſes, Mauritaniæ pop. Ammian.

Maſitholus, Libyæ inter. flu. Ptol.

Maſius, ſeu *Maſium*, mons ſupra Niſibin. Steph.

Maſma, fil. Iſmaelis. Gen. 25.

Maſmana, nomen viri principis. 1 Par. 12.

Maſobia, nomen loci. 1 Par. 11.

Maſovia, regni Polonici regio, Samogitiæ ad Sept. Magno Ducatui Lithuaniæ ad ort. Poloniæ utrique ad occaſum, & Ruſſiæ ad meridiem contermina eſt, Regibus Poloniæ Feudalis, metropolin habet Varſoviam, ubi optimus conficitur potus ex melle conſtans. Cromer. in Chron. Polon.

Maſpha, civitas in tribu Judâ, quam ædificavit Aſa rex. 1 Reg. 15. Eſt & locus Galaad. 1 Reg. 22. ubi pactum inierunt Laban & Jacob. Gen. 31. Dicitur & *Maſphath*. 1 Reg. 7.

Maſpii, gens Perſica. Steph.

Maſteca, civitas Idumææ, regia Semlæ quinti regis in Edom. Gen. 36.

Maſſa, flu. Libyæ. Ptol. *Maſat* adhuc in tab. recent. Item urbs Tuſciæ Veternenſis cognominata. Ammian. Et fil. Iſmaelis Gen. 25.

Maſſaca, urbs Indorum. Steph.

Maſſaſylia, vide *Maſæſylia*.

Maſſelibyi, Africæ propriæ gens. Strabo.

Maſſaga, Indiæ urbs. Arrian. *Mazaga* Curtio.

Maſſagetæ, pop. Sarmatiæ Europæ juxta Euxinum mare, qui *Alani*, quaſi graves Getæ, *Maſſa* enim apud Scythas *grave* ſignificat teſte Iſidoro. Ultra mare Caſpium, Orientem verſus, trans Araxem eos ponit Dionyſius verſ. 739.

Τὰς δὲ μετ' αἰγλοέσσαν δι, πέρην κελάδοντος Ἀράξεω
Μασσαγέται ναίουσι, θοῶν ῥυτῆρες ὀϊστῶν
Ἀνέρες, οἷς μήτ' αὐτὸς ἐγὼ, μήθ' ὅστις ἕταιρος
Ἐμπιλάσαι· μάλα γάρ τε κακοξεινότεροί εἰσιν.
Οὐ γὰρ σφιν σῖτοιο μελίφρονος ἔστιν ἐδωδὴ,
Οὐδὲ μὴν δὴ οἶνος ἀμαδήμιος, ἀλλὰ γὰρ ἵππων
Αἵματι μίσγοντες λευκὸν γάλα, δῶτα πίεσθαι.

Salluſtius de Diis, & mundo. Μασσαγέται μὲν τὸν παλίγκοτον ἥλιον. Stat. in Achilleide.

Lactea Maſſagetæ veluti qui pocula fuſcant
Puniceo. Lucan. lib. 3.
Longaque Sarmatici ſolvens jejunia belli
Maſſagetes quo fugit equo. Claud.
Maſſagetæq; truces, duro gens aſpera bello. Idem.
Eſt qui cornipedes in pocula vulnerat audax
Maſſagetes. ——

Uxores habent communes, cum quibus in publico coire non verentur. Solem præcipuè venerantur, cui & equum immolant, cæteros habent neglectui. *Alani* Ammiano & Gregoræ. *Abaſgos* eſſe putat Jo. Tzetza, poſtea *Argos* vocatos dicit Iſacius Tzetza. Thevetus eos *Abinadal* vocat.

Maſſala, Homeritarum urbs in Arab. Fel. Plin.

Maſſalia, Cretæ flu. Ptol. *Meſano* Pineto.

Maſſani, Indi flu. accolæ. Diodor.

Maſſia, op. Hiſp. Bæticæ, ubi lateres ſiccati in aquâ non merguntur. Plin. *Maxia* Vitruvio.

Maſſica, regio Bæticæ Tarteſſis oppoſita.

Maſſicus, mons Campaniæ, optimi vini ferax, quod etiam *Maſſicum* dicitur. Horat. 1. 1.

Veteris pocula Maſſici. Idem. 2. 7.
Oblivioſo levia Maſſico
Ciboria exple. Mart. 1. 27.
Egerit & nigros Maſſica cella cados.
Idem. 13. 108.
De Sinueſſanis venerunt Maſſica prælis.
Idem. 4. 13.
Maſſica Theſeis tam bene vina favis.

Hinc Virg. Geo. 2. —— *Et Bacchi Maſſicus humor.*

Signatiſſimè

Signatiſſimè ad laudem vini Maſſici verba iſta Columellæ lib. 3. cap. 8. *Neque enim dubium eſt, Maſſici Surrentiniq; & Albani, atque Cæcubi agri vites omnium, quas terra ſuſtinet, in nobilitate vini principes eſſe.* Plin. 14. 6. ubi de vinis nobiliſſimis: *Certant Maſſica æque.* Hodiè *monte Marſo* dicitur.

Maſſicytus, vide *Maſicytus*,

Maſſilia, urbs Gall. Narbon. præclara, optimarum olim diſciplinarum ſtudiis florentiſſima, legibuſque ſanctiſſimis optimè conſtituta, Macedonibus Aſtyage, Ebræis vero Sedeciâ imperante, condita. Diruta deinde à Phocenſibus inſtaurata eſt, qui Cyri tyrannidem fugientes, deſtitutâ Græciâ, in hanc Galliæ oram ſeſe contulerunt. Vulgò *Marſeilles*. Agrum habet vini præſtantiſſimi feracem. Porro vini iſtius utpote fumati ſæpius meminit Martialis, ut lib. 13. ep. 120.

Fumea Maſſiliæ ponere vina potes.

Maſſilienſes olim non ſolum literis ſed & moribus maximè claruerunt, uti apud Cic. pro L. Flacco, & apud Strabon. videre eſt. Unde Plaut. in Caſinâ, *Maſſilienſes mores*, tanquam optimos, & probatiſſimos dixit. *Ubi tu es qui colore mores Maſſilienſes poſtulas?* Iidem luxus notati ſunt. Unde *Maſſiliam navigas*, & *E Maſſiliâ veniſti* apud Suid. de nimis cultis dicitur. Cæterum de *Maſſiliâ* vide omnino Conr. Ritterſhuſium com. in Salu. pag. 568. De quâ etiam nos plura ad illud Dionyſii Perieg.

——— Ἔνθα τε γαῖα
Μασσαλίη τε πάτυσσι θαλασσαίοιο κόλπου ἔχυσα.

Maſſima, Guluſſæ fil. Maſiniſſæ regis Numidiæ nepos, Romæ, ex inſidiis, à Bomilcare quodam interfectus eſt.

Maſſyla, mediterranea eſt pars Mauritaniæ, inquit Servius, unde non longe ſunt horti Heſperidum, & Atlas mons. Apud Livium in Numidiâ ponitur. Pop. *Maſſyli*. Μασυλῆς Dionyſio, quos Plinius inter Capſitanos, & Gætulos apud Libyæ deſerta locat. Hi neque frænis, neque ephippiis utuntur, ſolâ contenti virgâ, quâ equos regunt. Lic. lib. 4.

Et gens quæ nudo reſidens Maſſylia dorſo,
Ora levi flectit frænorum neſcia virgâ.

Mart. l. 9. *Et Maſſylæum virga gubernat equum.* Item *Maſſylus* adjectivum. Sil.

Non ille Evantis Maſſyli palluit iras.

Maſta, Æthiopiæ ſub Ægypto mons, & civitas. Ptol. *Graro* incolis hodiè, teſte Jo. Baroſio.

Maſtaura, urbs Lydiæ, ſic à *Ma* appellata, quæ Rheam ſequebatur, cui Jupiter Bacchum nutriendum dedit. Quum vero à Junone *Ma* interrogaretur, cujus eſſet infans, Ἄρεος, i. e. Martis eſſe reſpondebat. Atque hinc apud Cares Bacchus *Maſaris* vocatus fuit. Ipſa etiam Rhea *Ma* vocabatur, cui tauro apud Lydos faciebant. Vide Steph.

Maſthala, Arab. Fel. urbs. Ptol.

Maſtiani, pop. juxta Herculis columnas, ab urbe *Maſtia*. Steph.

Maſtinus Scaliger, Veronæ Dominus, Parmam, Lucam & Pataviam in ſuam poteſtatem redegit: conjuratione tamen totius Italiæ perterritus, Patavium quidem fœdere icto dimiſit, Parmam tamen & Lucam retinuit. Blond. Platin.

Maſtitæ, Æthiopiæ ſub Ægypto gens, & in Ægypto. Ptolomæus.

Maſtramelle, urbs & palus Celticæ. Steph. *Maſtramela* Plinio, cujus hæc ſunt verba. *Ultra foſſæ ex Rhodano, C. Marii opere, & nomine, inſigne ſtagnum Maſtramela, opidum Maritima Avaticorum.* Eadem itaque eſt Maſtramela, & Maritima. Nunc *Martegue* vocatur opidulum, & lacus quem obſtruit, *Lac de Martegue*. Apud Feſtum Avienum memorantur hoc loco.

——— *Opidum priſcum Ramas,*
Trabalæ paludes. ———

Sed profectò portentoſe locus ille eſt inquinatus. Totum itaque ſic legit Voſſius.

Gens hic Veragri: Bergineque civitas,
Salyes atroces, opidum Maſtramelæ
Priſcum paludis, terga celſum prominens
Quod incolentes Cithariſtium vocant.

Maſtutius, vide *Matuſius*.

Maſurius Sabinus, eques Romanus. I. C. auditor & ſucceſſor Attei Capitonis. Meminit illius Perſius.

Excepto ſi quid Maſuri rubrica notavit.

Similiter Pomponius Pandect. de Origine Juris. Citatur ſubinde ab A. Gellio. Scripſit Faſtorum, & rerum memorabilium libros, Commentarios de Indigenis, de Jure civili, de Furtis. Porro jam quinquagenarius quum inopia magna laboraret ab auditoribus ſuſtentatus eſt. Floruit ſub Tiberio, à quo ut ſibi de Jure reſpondere liceret, obtinuit. Athenæus lib. 14. hac de eo habet. Μασύριος ὁ πάνυ ἄριστος, ὃς ποθ', ὑπὸ τῶν νόμων ἐξηγεῖτο ἀδύνατος διώκεσθαι. Alius eſt, cui Paulus aliquot libros ſcripſit. 2 Inſtit. 14.

Mataurus, urbs Siciliæ à Locris condita. Steph.

Matelgæ, opidum Garamantum. Plin.

Mateni, Sarm. Aſiaticæ gens. Ptol.

Mater Magna, Terra dicitur, & ſus prægnans ei mactabatur, quæ hoſtia eſt propria Terræ. Dicitur & *Mater Alma*, quòd omnia alat. Item *Mater Deum*, quòd omnia generet. Vocatur item *Phrygia*, à monte Phrygiæ quem pl. num. *Dindyma* vocant.

Maternus, Conſul cum Bradua, an. U. C. 927.

D. *Maternus*, D. Petri diſcipulus, Coloniæ primus fidem Chriſti annunciavit. Munſt. Coſmogr. lib. 3.

Mathan, Deiparæ Virginis avus. Hieron. Item pater Saphatiæ. Jer. 18.

Mathana, ſolitudinis nomen. Num. 21.

Mathanai, nomen viri. Eſdr. 10.

Mathania, ſive *Mathanias*, fil. Joſiæ, patruus Joachin, frater Joacim, ſive Eliacim à Nebuchodonoſor Sedecias dict. 4 Reg. 14. Filius Micha. 1 Par. 9.

Mathanian, nomen viri. 1 Par. 25.

Mathat, pater Eli patris Joſeph viri Mariæ. Luc. 3.

Mathathæi, Arab. Fel. pop. Plin.

Mathathias, pater Judæ Machabæi. 1 Mac. 2. Primogenitus Sellum Coritæ. 1 Par. 9. Sacerdos. 1 Par. 15.

Mathera, urbs Italiæ à Græcis deſtructa, An. Dom. 979.

Mathias, frater Jonæ, ſummus Judæorum ſacerdos, An. Dom. 45.

Mathias, Huniadis fil. Ungariæ rex, An. Dom. 1460. magnam Bohemiæ partem ſubegit, poſteaque Bohemorum rex electus eſt.

Mathildis, vel *Matildis*, quædam virili animo mulier, Parmam, Mantuam, & Ferrariam cepit, An. Dom. 1101. Item Angliæ regis filia, Henrici 5. Cæſaris uxor.

Mathitæ, Æthiopiæ ſub Ægypto pop. Plin. *Matites* forte Ptol. quos in Libyâ interiori deſcribit.

Matho, Afer quidam ſeditioſus, cujus hiſtoriam vide apud Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 2.

Matho, cauſidicus, de quo Juven. Sat. 1.

Cauſidici nova cum veniat lectica Mathonis
Plena ipſo. Idem alibi Sat. 7.
Sic Pedo conturbat, Matho deficit.

Ubi Lubin. *Dejicit.*

Mathuſael, fil. Mehujael, Gen. 4. Lege *Methuſael*.

Mathuſalem, fil. Henoch filii Jared. Gen. 5. Luc. 3.

Mathiana, pars Mediæ. Stephanus ex Strab.

Matieni, pop. Aſiæ Armeniis proximi. De quibus Dionyſius verſ. 1002.

Ἀνέρες Ἀρμένιοι θ' ὑπ' ἀχλύμαχοι Ματιηνοὶ
Οὔρεσιν ἀκλιμένοισι, πόλιαμῶν περίπαρ Εὐφρήταο
Πώεσι μὲν νειοῦ θ', ὑπ' Ἄρηϊ δὲ δηϊόωντες.

Matiena, quod & *Tiora* Halicarnaſſeo lib. 1. Umbriæ op. eſt, in eo quatèr prata ſecantur, Vincentino authore.

Matilicates, populi Piceni, quorum opidum hodie *Matelica* dicitur.

Matinus, mons Apuliæ buxis abundans. Luc. lib. 9.

——— *Arva*
Vulturis, & calidi lucent buxeta Matini.

Horat. 1. 28.

Pulveris exigui prope litus parva Matinum
Munera. Idem 4. 2.

——— *Ego apis Matinæ*
More modoque, &c.
Carmina fingo. ———

Idem in Epod.

Padus Matina laverit cacumina.

Matiſcona, urbs Gall. Celt. epiſc. ſub Arch. Lugdunenſi ad Ararim flu. in Burgundiæ ducatu, hodiè *Majcon.* Antoninus *Matiſconenſe caſtrum* vocat.

Matiſſa, Corticæ inſ. op. Ptol.

Matium, urbs Archiep. Cretæ in orâ boreali, primaria, & caput inſulæ, *Candia*, teſte Pineto. Item Themiſcyræ regionis urbs. Plin.

Matred, *mater* Meetabel uxoris Adar regis in Edom ſeptimi. Gen. 36.

Matreas, Alexandrinus quidam, qui Romanis, Græciſq; admirationi fuit, quòd diceret feram à ſe nutriri, quæ ipſa ſeu et vocaret, ut vel anxiè ſcrutentur multi, Τὸ Μαρὶς θηρίον τί ἐστι, id eſt, *Quænam ſit Matreæ fera.* Euſt. in Odyſ. α.

Matreium, & *Matreio*, Rhætiæ op. in comitatu Tirolenſi. *Matran* Pirchaimero.

Matrica, Pannoniæ infer. opidum. Antoninus. *Theren* Simlero.

Matrinus, fluvius Piceni juxta Adriam urbem. Strabo lib. 5. Ptol. *Librata*, teſte Pyrrho Ligorio.

Matra, Veneris cognomen apud Perſas.

Matrona, Juno dicta eſt, quòd iis præſit mulieribus, quæ aptæ ſunt, ut fiant matres.

Matrona, flu. Galliæ in Lingonum montibus naſcens, unaque cum Sequana Belgicam dirimens à Celtica. Vulgò *Marne.* Auſonius in Moſellâ.

Non tibi ſe Liger anteferet, non Axona præceps,
Matrona non Gallis Belgiſque interſita fines.

Matthæus Apoſtolus & Evangeliſta, qui & *Levi* dictus, Alphei filius, Mat. 10. Quum autem exactor publicorum vectigalium eſſet, vocatus eſt à Chriſto ad miniſterium Apoſtolicum, Euſeb. 3. 24. & 5. 10. Eccleſ. Hiſt. vult Matthæum Evangelium ſuum conſcripſiſſe linguâ Ebræâ; B. Hieron. quoque in Catal. Script. Eccleſ. Evangelium Matthæi Ebraicum in Bibliothecâ Cæſarienſi extare ait, & à ſe deſcriptum fuiſſe. Sunt qui velint Matthæum, quum Ebræis primùm Evangelium prædicaſſet, poſtea diſceſſiſſe, & peragratâ Aſiâ, & Ponto in Æthiopiam veniſſe, atque ibi Chriſtum annunciaſſe, & tandem ab Hyrraco quodam ad aram obtruncatum fuiſſe, A.D. 76.

Mattiaci, Gall. Belgicæ pop. Batavis finitimi, qui Lemnio *Zelanders* eſſe videntur.

Mattiacum, urbs Germ. Haſſiæ metropolis. *Mattium* Tacito eſt, quam Cattorum caput vocat, ſitus ejus, ut Ptol. eam deſcribit, Martpurgo congruit. Aliis *Baden* eſſe videtur, Marchiæ Badenſis urbs primaria in Sueviâ inter Argentoratum, & Phorcenam, quòd Tacitus ibi fontes calidos memoret; unde *Mattiacæ pilæ* apud Mart. Saponis genus. 14. 27.

Accipe Mattiacas (quo tibi calva?) pilas.

Matuſarum, Luſitaniæ urbs inter Olyſipponem & Emeritam. Anton.

Matuſius, de quo hanc hiſtoriam refert Hyginus ex Phylarcho. Regnante Demophoonte in Cherſoneſo Thraciâ, per totum regnum peſtilentia adeò vehemens graſſabatur, ut propterea oraculum Apollinis conſulerent. Quod cum reſponſum dediſſet, non prius liberatum iri regnum à peſte, quàm ſingulis annis virginem quandam nobilem ſacrificarint: Rex protinus mandavit, ut omnium virginum in civitate ejus nobilium nomina reponerentur in cratere quodam; unde ſorte detractâ una victima fieret pro omnibus. Sed Demophoonte ex hoc ſortilegio filias ſuas excipiente, magna inter nobiles exorta eſt invidia. Quin & *Matuſius* quidam aperte dixerat, ſe nolle amplius conſentire, ut filia ſua ſorti ſit obiecta. Quibus verbis offenſus rex protinus juſſit, ut, ſortione neglectâ, filia Matuſii mactaretur. Qui iram quidem occultans, ſimulabat id ſibi non adeo ingratum fore: & poſt tempus aliquod regem cum duabus filiis invitavit ad convivium, ubi filias regias in conclave incluſas mactari, & partem ſanguinis vino mixti in cratere quodam regi juſſit afferri. Qui cum filias deſideraret, & quid his factum eſſet, reſciſſet, Matuſium cum cratere in mare projici juſſit.

Matuta, ab antiquis dicta eſt Aurora, quam Græci Λευκοθέαν vocant. Hanc Poetæ volunt fuiſſe filiam Cadmi, nomine Ino, Athamantis uxorem, quæ mariti inſaniam fugiens in mare ſe præcipitavit unà cum Melicerte filio, quorum corpora cum nuſquam invenirentur, pro Diis marinis habiti ſunt, & Ino quidem Græcis Λευκοθέα, Latinis *Matuta*: Melicerte vero à Græcis Παλαίμων, à Latinis *Portunus* dictus. Lucret. lib. 5.

Tempore item certo roſeam Matuta per oras
Ætheris Auroram defert.

Matycetæ, gens Scythica. Steph.

Matylus, Pamphyliæ urbs. Ptol.

Mavia, Saracenorum regina, An. Dom. 876.

Mavitania, Hiſp. Tarracon. regio. *Murcia* Pineto.

Mauma, Æthiopiæ ſub Ægypto urbs. Plin.

Mauman, nomen Eunuchi. Eſth. 1.

Mavors, vide *Mars.*

Mavortius, Conſul, an. U. C. 1189.

Maurenſii, Mauritaniæ Tingitanæ pop. Ptol.

Mauregathus, Alphonſi regis Hiſp. nothus, poſt patris mortem Maurorum factione, regnum adeptus.

Mauri, populi, qui Mauritaniam Africæ regionem occidentalem verſus Gaditanum fretum incolunt. Eos fuiſſe Indos, & Hercule duce, cum innumerâ aliarum gentium multitudine, in hæc loca perveniſſe, multi crediderunt, uti Strab. lib. ult. ſcribit. Sanè Salluſtius in Jugurthino Mauros & Numidas, reliquoſq; qui Maritimam Africæ cultiorem reddiderunt Medos, Armenios, Perſas & Phœnices fuiſſe indicat. *Mauri* (inquit Bochartus) מערין quaſi *Poſtremi*, vel *Occidentales* dicti ab אחר, quod & *Poſterius*, & *Occidentem* ſonat. Plenè ſcriberetur *Mauharin.* Sed gutturales paſſim elidi nemo eſt qui neſciat. Inde *Maurus* pro *Mauritanius.* Hor. Car. 2. Od. 6.

Barbaras Syrtes, ubi Maura ſemper
Æſtuat unda.

Mauricius, Imp. Rom. à Phoca Trib. Militum unà cum liberis & uxore crudeliter coram populo Conſtantinopolitano interfectus.

Mauricius, Bracharenſis Epiſcopus, An. Dom. 1114.

Mauritania, Africæ regio extrema verſus Gaditanum fretum, & occidentalem Oceanum, in quo Antæus gigas regnaſſe dicitur, ab Hercule victus. Eſt autem duplex. *Cæſarienſis* à Cæſarea, & *Tingitana*, à civitate *Tingi.* Sic dicta ἀπὸ τῆς μαυρᾶς, quod *obſcurum*, vel *nigrum* ſig. quòd nigros habeat colonos, unde Juvenal. Sat. 5.

——— *Nigri manus oſſea Mauri.*

Marcus Manilius Aſtr. lib. 4.

Pœnus arenoſis Afrorum pulvere terris
Exiccat populos, & Mauritania nomen
Oris habet, titulumque ſuo fert ore colorem.

Gignit ſimias, dracones, Struthiones & Elephantes. Eius incolæ *Mauri* dicuntur. Invaluit autem jam apud noſtros conſuetudo, ut omnes Africæ, & Aſiæ pop. Mahometanæ ſuperſtitioni dediti *Mauri* dicantur. Incolis *Numidia*, vulgò *Barbaria* hodie. *Phut* etiam Ebræis dicitur, teſte Aria Montano in ſuo Apparatu Biblico. Strabo eam *Maſſyliam*, & *Maſſæſyliam* appellatam ſcribit. Incolas *Maſſæſyles* vocat Plin. Hodie regnum *Tremiſſenum* hoc loco videtur, ut Girava, & Niger quoque atteſtantur. *Tingitanam* à Bogud rege Bogudianam aliquando cognominatam tradit Plin. *Sitiphenſis*, & *Hiſpania transfretana* à Sexto Rufo: & in lib. Notit. *Hiſpania Tingitana* nominatur. *Inferior Mauritania* à Xiphilino in vitâ Severi nuncupatur. Regnum *Marocco* eius loco ſtatuit Auguſtinus Curio, *Feſſa* vero Niger. *Alarabes* hodiè incolas vocant Hiſpani, Olivario teſte, quaſi dicerent Arabes, *Al* enim articulus Arabicus. Strabo & Herodianus lib. 7. aiunt Mauritaniam Romanis ſubjectam, & ab ipſis incolis Numidiæ nomen obtinere.

Mauruſii, Africæ populi, quorum reg. *Mauruſia* quam juxta Herculis columnas ponit Dionyſius v. 184.

Ἀλλ' ἤτοι πυμάτην μὲν ὅδε γλαυκὴν νέμεσθαι
Ἀγχοῦ σπλάδιον, Μαυρουσίδ' ἐθνεα γαίης.

Virg. Æn. 4.

Jupiter omnipotens, cui nunc Mauruſia pictis
Gens epulata toris Lenæum libat honorem

Ubi

Ubi per *Mauruſiam* gentem, *Mauritaniam* intelligi annotat De la Cerda. Et Vitruvius Archit. 8. 2. *Mauruſia quam noſtri Mauritaniam appellant.* Euſtath: Οἱ Μαυρήσιοι δὲ οἱ Μαῦροι οἱ Ῥωμαῖοι λέγουσι. Strab. lib. 17. Οἰκοῦσι δὲ οἱ ταύτῃ Μαυρήσιοι μέχρι τοῦ Ἐνήσιον λεγομένου, Λιβυκὸν ἔθνος μέγα, ἡγεμόνων, Μαύρων δ' ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἡγεμονίᾳ. De ſitu Salluſtius. *Proximè Hiſpaniam ſunt Mauri.*

Mauſoca, Hyrcaniæ urbs. Ptol.

Mauſoli, Libyæ interioris gens. Ptol.

Mauſolus, Cariæ rex, de quo Theopompus ait, eum nullâ re abſtinuiſſe, pecuniæ cauſâ. Suidas. Fuit autem provinciæ Græciæ præfectus, quem *Satrapam* Perſæ vocant, Artemiſiæ maritus, quæ illum tam ingenti amore proſecuta eſt, ut eius fato perfuncti cineres vino permiſtos tradatur ebibiſſe. Ad hæc ſepulcrum eidem ſumptuoſiſſimum extruxit, quod à nomine ejus *Mauſoleum* eſt appellatum, ob operis magnificentiam inter 7 Orbis miracula nominatum, à quo omnia pretioſa ſepulcra *Mauſolea* dicuntur. Unde Suet. ſepulcrum Cæſarem appellavit *Mauſoleum*. Sic enim ille in Veſpaſiano. *Cum inter prodigia cætera Mauſoleum Cæſarum derepente patuiſſet.* Florus. 4. 11. *Quod ubi deſperavit à principe* (Cleopatrâ) *ſervarique ſe triumpho vidit, incautiorem nacta cuſtodiam in Mauſoleum ſe* (*ſepulcra regum ſic vocant*) *recepit.* Mart. Spect. 1. *Aera nec vacuo pendentia Mauſolea*

Laudibus immodicis Cares in aſtra ferant.

Idem Epigr. 65. lib. 5.

Jam vicina jubent nos vivere Mauſolea,
Cum doceant ipſos poſſe perire Deos.

Idem. 10. 36.

Marmora parva quidem, ſed non ceſſura, viator,
Mauſoli ſaxis Pyramidumque legis.

Vide Plin. 36. 5. Herodot. l. 7. Gellium. 18. 10. Prop. 3.

Nec Mauſolei dives fortuna ſepulcri
Mortis ab extremâ conditione vacat.

Mauſos, vicus agri Corinthii. Steph.

Maxala, Africæ inter. urbs à Corn. Balbo devicta. Plin.

Maxentius, crudeliſſimus tyrannus Romæ Cæſaris nomen invaſit, Severum à Maximino Cæſare adoptatum prælio vicit. Poſtea tamen à Conſtantino victus, in Tyberi ſubmerſus eſt, Chriſtiani nominis hoſtis terrimus Euſeb. 9. 9.

Maxera, Hyrcaniæ flu. Ptol. *Firi* hodiè, juxta quem *Maxeræ* pop. habitant.

Maxies, Africæ pop. à Trojanis ut ipſi gloriantur, orti, qui dextram partem capitis comatam geſtant, ſiniſtram radunt, & corpus minio tingunt. Herod. lib. 4.

Maxilua, Bæticæ urbs in Turdetanis. Ptol.

Maxima Sequanorum, Galliæ regio apud Sextum Ruffum.

Maximinianopolis, Ægypti urbs. Lib. Not. Thraciæ item & Pamphyliæ. Ammian.

Maximianus Galerius, Imp. Rom. cum Conſtantio, patre Conſtantini M. Chriſtianis inſenſiſſimus.

Maximianus Herculius, Imp. Rom. cum Diocletiano.

Maximilianus, Imp. prudentiſſimus Caroli 5 Cæſaris avus paternus.

Maximilla, Montani hæretici ſcortum, & pſeudoprophetiſſa, ut ipſe Montanus, ſuâ ipſius induſtriâ laqueo vitam finivit. Euſeb. 5. 14.

D. *Maximinus*, Apoſtolorum diſcipulus, unà cum Lazaro, qui à Salvatore ex mortuis ſuerat excitatus, venit in Galliam: qui in civitate hujus nominis, in provincia Narbonenſi ſepultus. Delfor. Tom. 1. Coſmogr.

D. *Maximinus*, Juliacenſis Epiſcopus, ab Heruſis, & Oſtrogothis patibuli ſuſpendio, martyrium paſſus eſt, An. Dom. 479. Munſt. lib. 3. Coſmogr.

Maximus, Rom. Imp. cum Pupieno, Balbino, & Gordiano Romæ in tumultu militari occiſus.

Maximus Hieroſolymorum epiſcopus, An. Dom. 148.

Maximus, conſul cum Gordiano, an. U. C. 903. Alius cum Orphito, An. Dom. 914. Alius cum Apro. an. U. C. 959. Idem 2 conſul cum Æliano, an. U. C. 976. Alius cum Albino, an. U. C. 977. Alius cum Lupo, an. U. C. 984. Idem proximo anno cum Paterno, & ſequenti cum Urbano.

Maximus Dexter, coſ. cum Numio Albino, an. U. C. 1015.

Maximus, cognomento Memma, coſ. cum Plinta, An. Dom. 1172. Item *Maximus*, coſ. cum Theodoſio Aug. an. U. C. 1106. Idem 2 coſ. cum Paterio.

Maximus Tyrius, Philoſophus Platonicus M. Antonini præceptor. Scripſit de Homero, & quæ apud eum antiqua philoſophia; an rectè Socrates Apologiam detrectaverit, & alias id genus quæſtiones philoſophicas. Ita Suidas, qui eum Romæ ſub Commodo Imp. vixiſſe perhibet. Fuit præter hunc *Maximus* Epheſius Philoſophus & Sophiſta præceptor Juliani ob magiam tandem à Valentiniano interfectus, teſte Socrate 3. 1. Item *Maximus* Alexandrinus Philoſophus Cynicus, qui poſtea Epiſcopus Conſtantinopolitanus fuit. *Maximus* quoque Ægienſis fuit qui de Apollonio Tyaneo Pythagorico nonnulla literis prodidit, geſta ſc. ab eo Ægis. Vide Philoſtratum lib. 1. de vita Apoll. cap. 5.

Mazaca, urbs Cappadociæ ſub monte Argæo, quæ nunc Cæſarea, *Tiſaria*, teſte Nigro. Male ab Euſebio & Ruſo Magaram vocari monuit Philander ad Vitruvium.

Mazacæ, Sarm. Aſiaticæ pop. Plin.

Mazacyla, Marmaricæ urbs. Ptol.

Mazanæ, Palæſtinæ urbs. Steph.

Mazæum, civitas Bithyniæ. Steph.

Mazæi, Pannoniæ pop. Ptol. juxta Dalmatiæ confinia, quorum regio *Lica*, teſte Nigro.

Mazara, Siciliæ flu. Diodor. Caſtellum item Selinuntiarum. Steph. & Armeniæ maj. urbs. Ptol.

Mazares, Medorum Satrapes fuit, qui Prienenſes in Cyri ditionem redegit. Herod. lib. 1.

Mazaris, Siciliæ urbs. Anton

Mazax, Africæ populus, in torquendis miſſilibus non inferior Medis. Lucan. 5.

——— *Æquaturuſque ſagittas*
Medorum, tremulum cum torſit miſſile Mazax.

Claud. *Pavidus projectat miſſile Mazax.*

Mazeras, Hyrcaniæ flu. in mare Caſpium influens. Plin. 6. 16.

Mazenus, Cyri regis miles. Herod.

Mazula, Africæ propriæ urbs, *Mazula*. Ptol. Plin. Anton. nunc *Marſa*.

Mazyes, Nomades Libyæ, aliis *Maxyes*, & *Machmes*. Steph.

Mazzabanes, Hieroſolymorum epiſcopus 31. A.D. 253.

M E.

Mearus, flu. Hiſp. Tarracon. Callaicos ab Aſturibus ſeparans.

Mecades, Athenienſium princeps, an. ante U. C. 160.

Mecelius Hilarianus, coſ. cum Pacatiano, an. U. C. 1094.

Mecha, civitas Arabiæ Felicis, quam Saraceni incolunt, Mahumeticæ ſuperſtitionis caput.

Mechlinia, pulchra ac nitida civitas, quaſi cor & centrum Brabantiæ obtinere dicitur. Bruxellâ, Lovanio, & Antuerpia 4 miliaribus diſtat, ſitu & opere munita, incredibili aeris puritate gaudet. Habet ædes ſacras quamplurimas, ſed duas quæ longè cæteris antecellunt, Deiparæ unam, & alteram D. Rumoldi ornatiſſimam, cum turri quæ & magnifica eſt, & altitudine ſpectabilis. Optimus eſt hujus Reip. ſtatus, nam in eâ princeps ſuum imperium, optimates authoritatem, populus ſuam vim, authoritatemque retinet. Eſt hic etiam armamentarium regium incredibili machinarum, tormentorum, armorum, & rerum ad bellum neceſſariarum copiâ inſtructum. Varia quoque opificum hic inveniuntur examina, à quibus ænea conficiuntur tormenta, campanæ, naves, panni, artificioſæ picturæ, & id genus alia, quæ in varias orbis partes, maximè in Hiſpaniam tranſportantur. Juxta S. Catharinæ portam, quâ Antwerpiam itur amplum monaſterium eſt muris, inſtar oppidi cinctum, in quo aliquoties ſupra mille quadraginta ſunt moniales, An. Dom. 1546. ex pulvere tormentario à fulgure incenſo, multum labefactata Mechlinia fuit, nunc vero reſtaurata, ſolitâ pulchritudine, & munditie claret.

Mechmas, vel *Machmas*, op. in tribu Ephraim. 2 Eſdr. 11.

Mechnedebai, nomen viri. 2 Eſdr. 10.

Meciſtus, unus ex ſociis Ajacis Telamonii. Hom. Il. 13. Item Triphyliæ opidum. Steph.

Mecænas, eques Rom Auguſto gratiſſimus, ab Hetruriæ regibus oriundus, cui velut unico ſtudiorum patrono Virgil. Georgica ſua, & Horatius libros Carminum inſcripſit. Delicatum hunc fuiſſe, non ſolum cultu ac moribus, ſed etiam ſtylo commemorant, quare Auguſtus eum frequenter exagitat, ut Cacozelum. Fuit hic vir in provehendis cùm omnium diſciplinarum, tum præſertim poeticæ cultoribus adeo benignus, ut ab eo etiam hodiè ſtudiorum patroni, qui in ſublevandâ doctorum hominum egeſtate ſe munificos præbent, *Mecænates* appellentur. Mart. *Sint Mecænates, non deerunt, Flacce, Marones.* Hic reperit notas, quibus celeritèr ſcribi poſſet, & per Acilium, Aquilamve libertum publicavit. Ejus mollitiem Seneca philoſophus irridet, & exagitat. Scribe *Mæcenas*. Apud Herodianum legitur Μαικίνας, ut Latinè eſſet *Mæcinnas*. Quem tamen in membranis antiquis Μαικήνας eſſe teſtatur vir doctiſ. Frid. Sylburgius Indice in Hiſt. Rom. ſcriptores Minores, nec alio à Jul. Capitolino nomine appellatur. Cæterum de nobili hoc Romano ſingularem librum ſcripſit Meibomius, cui titulus *Mæcenas*, quem ſis vide.

Mecon, urbs Peloponneſi non procul à Corintho, quæ poſtea *Sicyon* eſt appellata. Strab. lib. 8.

Meculonius, pupillus quidam Romanus ditiſſimus. Cic. pro Flacco.

Mecyberna, Macedoniæ op. & *Mecybernus ſinus*, opido adjacens. Plin. 4. 10.

Mecyra, Marmaricæ locus in Africâ. Anton.

Meda, urbs Arabiæ Felicis. Ptol.

Medaba, urbs Nabathæorum. Steph. Item urbs tribus Ruben. Joſ. 13.

Medad, nomen viri ſuper quem requievit ſpiritus Dei in caſtris. Num. 11.

Medama, flu. & urbs Brutiorum in orâ Calabriæ ulterioris. Fluvius nomen retinet antiquum, urbs à Saracenis exciſa ubi nunc *Nicotera*. Vide Voſſ. ad Melam pag. 168.

Meddin, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Meddix, ſummi migiſtatus nomen erat apud Oſcos. Ennius. *Summus ibi capitur Meddix, occiditur alter.*

Medea, filia Æetæ regis Colchorum ex Hypſeâ, vel, ut alii, Idyiâ conjuge, quæ Jaſonem Colchos cum reliquis Argonautis profectum hoſpitio ſuſcepit. Cumque ejus amore flagraret, vereretur que ne incolumis non rediret, utpote quæ pericula noſceret, habitâ ſui conjugii ratione, docuit ipſum, quâ ratione æripides tauros domare, & jugo ſubmittere, draconemque pervigilem ſopire, ac deinde occidere, ejuſque dentes ſulcis immittere, & vellus aureum rapere poſſet. Vide *Jaſon*, & *Abſyrtus*. Medeam nonnulli non veneficam, ſed prudentem fœminâ fuiſſe dixerūr, quæ exercitiis gymnaſticis molles & effœminatos homines ad integram ſanitatem traduxerit, & laboribus in locis calidis ſervaverit. Eam ob cauſam fabulæ occaſio data, quaſi homines coquendo in juventutem reſtituerit. Vide Diod. Sic. lib. 4. Plut. in vitâ Alexandri ignem quo Creuſa exuſta eſt, & quem in ſcriniolo muneris loco ei Medea miſit ad Naphthæ Babylonicæ vim refert. Medeæ fabulam explicat eruditè Nat. Comes Mytholog. 6. 7. Veneficia ejus, & furores notiſſimi ex Ovid. lib. 7. Met. item ex Seneca in Medeâ. Horat. Epod. 5.

Cur dira barbaræ minus
Venena Medeæ valent.

Ovid. κακοηθείας, lib. 2.

Non facient ut vivat amor Medeides herbæ.

Tib. lib. 1. Eleg. 2.

Sola tenere malas Medeæ dicitur herbas.

Quibus locis moveor, ut errorem ex Propertio tollam, apud quem lib. 4. Eleg. 7. depravatè, ut puto, legitur.

Si te non totum Chloridos herba tenet.

Repone *Colchidos*, id eſt, *Medeæ*. Sic enim frequenter à poetis appellatur. Horat. in Epod.

Nec impudica Colchis intulit pedem.

Ovid. *Colchida reſperſam puerorum ſanguine culpant.* Statius Sylv. 2.

Nec fera crudeles Colchis duraſſet in iras.

Val. Flac. lib. 7. ——— *Alium dehinc turbida Colchis*
Exarmat. ———

Medelicum, Auſtriæ urbs, *Melch* hodiè Lazio.

Medemena, vide *Madmena*.

Medena, ſic vocatum fuiſſe olim emporium Vectis inſulæ, quod hodie *Newport* vocat, ſcribit Nevyllius.

Medena, provincia. 1 Eſdr. 6. Ebr. *Madai*.

Medeni, Africæ propriæ pop. Ptol.

Medeon, urbs Bœotiæ, & alia Phocidis, à *Medeone* filio Pyladis, & Electræ. Eſt & Epiri civitas & vicus. Steph.

Mederiacum, Ant. pagus Germ. inſer. in Geldriâ apud Moſam flu. à Venloâ urbe 3 leuc. in Bor. *Mierle* Simlero.

Medeſicaſtes, filia Priami notha. Hom.

Media, Aſiæ regio latiſſima à Sept. Hyrcano mari, ab Occaſu majori Armeniâ, & Aſſyriâ terminata, à meridie Perſidem, ab ortu Hyrcaniam habens & Parthiam, quæ Caſpiorum montibus ab eâ excluditur. Dicta Media (ut Solino placet) à *Medo* Medeæ & Ægei filio. Strab. l. 11. Mediam in duo partes dividit, in *majorem*, cujus caput eſt *Ecbatana*, & *minorem*, quæ *Atropatia* dicitur. Eſt autem Media, bona ſui parte montoſa, & frigida, & ferè tota ſterilis, excepta regione, quæ ſub Caſpiis portis in humili & concavo ſolo jacet, quæ opulenta eſt, rerumque omnium neceſſariarum ferax, præterquam olei. Virgil. Georg. 2. *Sed neque Medorum ſylvæ, ditiſſima terra.* Strabo ubi ſupra. Εὐδαίμων οὐδέποτε ἐστὶ ἡ παμφόρος. Idem ita regionis hujus divitias rimatur. *Cum magnitudine & opibus regionis concordant ea quæ de tributis traduntur. Nam cum Cappadoces Perſis quotannis pendant præter argentum, mille, & quingentos equos, mulorum duo millia, ovium quinquaginta millia, duplum fere horum Medi pendebant.* Conſentiunt quæ Curtius lib. 5. latè ſcribit de amne Medo, & quæ Plin. 5. 37. de Smaragdis Medorum. De præſtantiâ *Mediæ* multa veteres recenſent, ſed nemo meliora Polybio. In Mediâ campus eſt latiſſimus, quem *Hippoboten* vocant, in quo equorum 50000 millia paſci dicuntur. Regium id armentum eſt. Ex Media primum allata eſt malus citrea, quæ inde *Medica* dicitur, & ſic à Virg. Georg. 2. deſcribitur.

Media fert triſtes ſucos, tardumque ſaporem
Felicis mali, quo non præſentius ullum
(Pocula ſiquando ſævæ infecere novercæ,
Miſcuerantque herbas & non innoxia verba)
Auxilium venit, et membris agit atra venena.
Ipſa ingens arbos, faciemque ſimillima lauro,
Et ſi non alium late jactaret odorem.
Laurus erat. Folia haud ullis labentia ventis,
Flos apprime tenax: animas & olentia Medi
Ora fovent illo, ac ſenibus medicantur anhelis.

Cordini nomen vulgo habere tradit Haithonus, & *Servan* Caſtaldus. Medi deliciis dediti à Syneſio lib. de inſomniis traduntur, ut *Medica menſa* in proverbium abierit pro exquiſitâ, & ſumptuoſâ. Sumitur & *Menſa Medica* pro crudeli apud Atheragoram, ex eo quod Aſtyages Medorum rex Harpago conſiliario filium ejuſdem Harpagi epulandum appoſuit, ut Juſtin. author eſt. Eorum τοξοσύνην commendat Horatius in Odis.

Ocium Medi pharetrâ decori.

Prop. lib. 3.

Neve tuâ Medæ latentur cæde Sagittæ.

Luc. lib. 2. ——— *Conjuret in arma*
Mundus, Achæmeniis decurrant Medica Suſis
Agmina. ———

Mediana, Oſrhoenæ regionis urbs. Lib. Notit.

Mediccata, Africæ propriæ op. Ptol,

Medimni, op. Æthiopiæ ſub Ægypto. Plin.

Medina cœli, vide *Medioſum*.

Mediolanum, vulgò *Millain*, urbs Inſubriæ Archiep. & metropolis ampliſſima, à Gallis condita poſt Romam an. 395. Ducatûs Mediolanenſis caput, Emporium, & urbium Italicarum maxima, ab urbe Româ 315 m. p. inter Venetias 165. & Lugdunum 215. Hic copia omnium pene rerum, ac artificum cujuſcumque generis multitudo. Auſonius de claris urb.

Et

Et Mediolani mira omnia, copia rerum.

Hæc urbs inter cæteras Italiæ urbes excellit quatuor inter alia. Populi frequentiâ, Templo auguſtiſſimo, vix unquam perficiendo, Arce firmiſſimâ & Bibliothecâ Ambroſianâ appellata à Federico Borromæo Cardinali, & Archiepiſco Mediolanenſi, viro doctiſſimo, & ſtudioſorum Mæcenate de ſuo extructa; libriſque omnis generis & linguæ, ac reditibus amplis ad perpetuitatem inſtructa. In eo ad 300000 capita hodie cenſeri putantur; cæteras enim Italiæ urbes incolarum multitudine, unâ exceptâ Neapoli, longè ſuperat.

Mediolanum Germaniæ, nunc pagus ingens ad Vidrum flu. in Weſtphaliâ, in Tranſylvaniæ confin. *Wetelen* Mercatori, inter Monaſterium urb. 4, & Veteres Salios urb. Tranſiſalanæ 7 leuc.

Mediolanum, alterum Germ. infer. *Metteler* Simlero, pagus apud Moſam inter Colon. Agrippinam 2c Trajanam; Ortelio vero pagus *Midelſun* ejus tractus.

Mediolanum, item Santonum, *Mediolanium* Ptol. urbs Gall. Aquitanicæ; *Sainctes*, vel *Xainctes* hodiè, vide *Santones*.

Mediolanum, Aulerciorum Eburaicorum urbs. Ptol. *Magduno*, teſte Welſero.

Mediolanum, Angliæ op. Ptol. vulgò *Lancaſter*. Vide Guil. Burtonum in Anton. Itin. quatenus Britanniam ſpectat. pag. 132.

Mediolum, Hiſp. urbs in Celtiberis. Ptol. *Medina cœli* nonnullis putatur.

Mediomatrices, populi, & urbs Gall. Belgicæ in Lotharingiâ ad Moſellam flu. urbs probe munita, & habitata, olim libera, nunc ſub Gallis, vulgo *Metz*, quæ etiam Latinè *Meta*, & *Metis* poſterioribus dicitur, à Viroduno 10 leuc. in ort. Pop. *Metenſes*.

Medion, urbs juxta Ætoliam. Steph.

Medioxumi, dii Minores antiquis dicti ſunt. Plaut. in Ciſtel. *Ita me Dii Deæque ſuperi atq; inferi & Medioxumi.*

Meditrina, Medicamentorum Dea Feſto. Sacra ejus *Meditrinalia* dicta. Varro de L. L. lib. 5.

Medium, oſtium Rheni. Ptol. inter oriental. & occident. vulgò *Le Rhin*.

Medma, op. in agri Brutii litore unà cum portu. Steph. Plin. 3. 5.

Medmaſus, urbs Cariæ. Steph.

Medme, urbs Italiæ, civis *Medmæus*. Eſt & alia Liguriæ. Steph.

Medoacus, *Meduacus* Livio, fluvius Venetiæ, qui Plinio geminus eſt; *major* ex Alpibus Tridentinis per Baſſanum op. & Patavium urb. fluens in mare Hadriaticum, & *Brenta* appellatur. *Minor* qui ex dictis Alpibus etiam deſcendit, Vincentiamque urb. interluit, ac ſecus Ateſte decurrit, in mare Hadriaticum labens apud Foſſam Clodiam, & *Bacchiglione* dicitur. Vide Cluverium.

Medobriga, urbs Luſitaniæ ad mont. Herminium. A. Hirtius. *Armenna* Vaſæo.

Medobithyni, populi, de quibus Strabo lib. 8. quos pauci veterum commemorant: ſed apparet ex duobus Thraciæ populis unum eſſe confectum. De Bithynis ſatis liquet. Medos autem, h. e. *Midus* per Epſilon gentem eſſe Thraciæ apparet ex hoc ipſo libro Strabonis. *Medos* vocat Stephanus Μαιδοὶ, ἔθνος Θρᾴκιον πλησίον Μακεδονίας, οἱ τέτταρα μεταβάντες τίνες εἰς Μακεδονίαν Μαιδοβίθυνοι ἐκλήθησαν. Ita Herodotus ac Thucydides. Ptolemæus quoque in Thraciâ Μαιδικὴν σατραπείαν ponit. Caſaub.

Medoe, inſula Nili in Æthiopiâ ſub Ægypto.

Medon, nothus Ajacis Oilei. Hom. Il. 2. Item unus ex procis Penelopes. Ovid. Epiſt. 1.

Quid tibi Piſandrum, Polybumq; Medontaq; dirum.

Item fil. Codri regis Athenienſium, primus eorum Archon ſine regio nomine, an. ante U. C. 315. Et Peloponneſi flu. Strabo.

Medoſtanium, Germ. urbs. Ptol.

Meduali, populi Alpini Vocontiis proximi ad eos montes, è quibus prodeunt fluvii Padus ac Druentia. *La Morienne* Simlero.

Meduana, vulgò *Mayne*, flu. cum opido cognomine Gall. Celt. per Cenomanos, & Andegavenſes in Ligerim fluens. Lucan. lib. 1.

In nebulis Meduana tuis marcere peroſus
Andes, jam placidâ Ligeris recreantur ab undâ.

Medubricenſes, Hiſp. pop. qui & *Plumbarii*. Plin. 5. 22.

Medull, pop. Gall. Aquitan. ultra oſtia Garumnæ ad Oceanum, quorum tractus *Meduc* teſte Vineto. *Meduli* aliis, *Medulli* Vitruvio, ac Plin. pop. Gall. Narbon. in Delphinatu, quorum op. *Miolans*. De Medulis prioribus Auſon. Epiſt. 4.

Quam tamen exerces Medulorum in litore vitam?

Medullia, Latii opidum, Albinorum opus. Steph.

Medullina, virgo Romana, ab ebrio patre in tenebris violata, ut ſtupri authorem agnoſceret, digito ejus annulum detraxit; Ubi autem ex pignore patrem eſſe comperit, eum ad aram gladio confodit. Plut. in Parall.

Medullum, Vindeliciæ urbs. Ptol. *Medlingen* Lazio, & Aventino.

Medullus, Hiſp. mons.

Medus, Mediæ flu. in Araxem defluens. Strab. & Curtius.

Meduſa, filia Phorci ex Ceto marinâ belluâ, quæ unà cum duabus ſororibus Euryale & Sthenione Dorcadas inſulas in Oceano Æthiopico tenuiſſe fertur. Hæc præter alias formæ inſignis dotes capillos habuiſſe fertur proximè ad auri colorem accedentes; quarum ſplendore captus Neptunus in Minervæ templo cum eâ concubuit, unde Pegaſus equus natus eſt. Quam injuriam Minerva gravi ac iniquo animo ferens, Meduſæ crines, quibus maximè amatori ſuo placuerat in angues mutavit, deditque, ut omnes eam aſpicientes in lapides verterentur. Ovid. lib. 1. de Ponto.

Ipſa Meduſa oculis veniat licet obvia noſtris,
Amittet vires protinus ipſa ſuas.

Quamobrem cùm nemo tam immane monſtrum intueri poſſet, Perſeus Jovis & Danaes filius, Mercurii talaribus, & falcato enſe accepto, Palladis item ſcuto, ut ære repercuſſam effigiem ejus videre impune poſſet, ex improviſo (cum ipſa angueſque ſopiti eſſent) eam adortus uno validiſſimo ictu interemit, & in patriam rediens, cum ejus caput ſecum deferret, contigit ut guttæ ſanguinis decidentes per ſolitudines Africæ mutarentur in ſerpentes. Lucan. lib. 9. v. 619. Fabulam ejus ſuſe explicat Nat. Comes l. 7. c. 11. Dicitur & *Gorgon*. Ovid. Triſt. 4.

——— *Credam prius ora Meduſæ*
Gorgonis anguineis. ———

Item *Phorcynis*. Lucan. ubi ſupra.

Squallebant latè Phorcynidos arva Meduſæ.

Et *Phorcys*. Prop. lib. 4.

Sectaque Perſæa Phorcydis ora manu.

Medyllai, urbs ab Albinis condita, Romanorum colonia. Steph.

Meetabel, uxor Adar regis in Edom ſeptimi. Gen. 36.

Mega, promunt. Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptol.

Megabyzi, ſeu *Megalobyzi*, Epheſiæ Dianæ ſacerdotes, quos Eunuchos eſſe oportebat, unde & pro imbellibus, ac mollibus poni conſuerunt, quales ſunt ſpadones. Quint. lib. 5. cap. 11.

Megabyzus, nobilis Perſa, unus ex ſeptem qui Magorum tyrannidem ſuſtulerunt, à Dario rege dux exercitûs in Europâ relictus, Perinthum cepit, Pæones vicit, Thraciam omnem ſubegit, Macedoniam fruſtra per legatos tentavit, quos rex Amyntas vino obrutos interfecit.

Megacles, hiſtoricus, de viris illuſtribus ſcripſit, teſte Athenæo lib. 10.

Megaclides, philoſophus Peripateticus tempore Protagoræ. Laertius.

Megaclo, filia Macaris Leſbiorum regis, quum patrem morioſum, & ſemper cum uxore contendentem videret, matris vicem dolens Muſas ancillas emit, & Myſas linguâ Æolicâ vocavit; has docuit canere, & veterum facta ad citharam modulari. Quûm vero ille cantûs ſuavitate Macarem demulcerent, & iram ejus ſederent, uxorique placarent, Megaclo pro matre eis referens gratias poſuit columnas æneas, & per omnia templa honorari juſſit. Clemens Alex. in Protreptico.

Megæra, una Furiarum, Noctis & Acherontis filia, ita dicta ἀπὸ τῦ μιγαίρειν, quod *odiſſe* ſeu *invidere* ſignificat. Fallitur itaque Statii Scholiaſtes, qui ſic dictam

putat

Putat quaſi Μεγάλη ἔρις. Virg. Æn. 12.

Dicuntur geminæ peſtes cognomine Diræ,
Quas & Tartaream nox intempeſta Megæram
Uno eodemque tulit partu.

Et alibi. ——— *Furiali è cæde Megæra.*

Claud. 1. in Ruf.

Improba mox ſurgit triſti de ſede Megæra.

Ab Hebræo מְגָרָה *megara* ſic dicitur, quod *ferram* ſignificat. Familiare id olim Orientalibus, etiam Judæis ſupplicium. Furiæ autem ſuppliciorum præſides. Caſaub. in Suet.

Megalattus, Ceres dicta, & culta eſt. Cæl. Rhod. 9. 16.

Megaleſia, dies qui dicatus erat Magnæ matris Deûm ceremoniis. Ludi quoq; qui celebrabantur ante templum in ipſo Magnæ matris Deum conſpectu, *Megaleſia* dicebantur. Liv. *Marcus Junius Brutus ædem Magnæ matris Deûm in palatio dedicavit, & ludos ob eam dedicationem factos Megaleſia appellavit.* Juvenal. Sat. 6.

Atque à plebeiis longe Megaleſia.

Hinc *Megaleſiacus*. Idem Sat. 11.

Interea Megaleſiacæ ſpectacula mappæ
Idæum ſolenne colunt. ———

Megalia, inſula parva Campaniæ apud Neapolim. Stat. Sylv. lib. 2. Carm. 2.

Quaque ferit curvos exerta Megalia fluctus.

Megaliotæ, populi quidam, ut videtur apud Ariſtot. in libro de Poeticâ, niſi legendum ſit μιγαδιῶται.

Megalopolis, urbs Arcadiæ in Peloponneſo. *Leontari* Sophiano. Fuerunt autem non pauci clari *Megalopolitæ*, quorum aliquot à Stephano nominantur, inter quos Polybius. Alia eſt Cariæ civitas, alia Iberiæ. Vide Steph. Item *Megalopolis* altera, urbs Germaniæ, vulgò *Meckelburg*.

Meganira, Celei uxor fuit, ac Triptolemi mater, cujus ſacellum erat non longè à puteo Bœotiæ, qui alio nomine *Anthion* dicebatur.

Megara, Creontis Thebanorum regis filia & uxor Herculis. Nam cum Erginus Orchomeniorum tyrannus Thebanos gravi tributo premeret, Herculi filiam ſuam eâ lege pactus eſt, ſi urbem ex onere liberaſſet. Quo præmio inductus Hercules, Orchomeniis bellum intulit, urbeque expugnatâ, tyrannum interfecit, victorque Thebas reverſus, Megaram uxorem duxit. Verum cum poſtea Euryſthei juſſu ad inferos deſcendiſſet, diutiuſque ibi moraretur, Lycus exul Thebanus, rei benè gerendæ occaſionem ſibi oblatam ratus, regnum Thebanorum invaſit, cumque Megaræ animum ad nuptias ſuas flectere non poſſet, vim ei inferre parabat. Inter hæc opportune rediens Hercules Lycum interfecit, regnumque Thebanorum Creonti reſtituit. Lyci autem necem iniquè ferens Juno, tantum Herculi furorem objecit, ut ille Megaram uxorem cum liberis ex eâ ſuſceptis interficeret. Hygin. & Sen. in Herc. Fur.

Megara, pl. num. urbs Achaiæ, Megaridis caput ad ſinum Saronicum, inter Athenas & Corinthum, patria Euclidis, ac Theognidis; in cujus agro præſtantiſſimi proveniebant bulbi. Columella lib. 10.

Jam Megaris veniunt genitalia ſemina bulbi.

Ovid. de Rem. Am. lib. 2.

Daunius, an Libycis bulbus tibi miſſus ab oris,
An veniat Megaris noxius omnis erit.

Megares, num. plur. apud Plaut in Perſâ ubi *Megaribus* in ablativo legitur. Item urbs Siciliæ, prius Hybla, poſtea à Megarenſibus Græciæ *Megara* appellata, in orâ ad ort. inter Catinam, & Syracuſas à Marcello cum Syracuſas obſideret exciſa. *Riſus Megaricus* ponitur pro profuſo, & intempeſtivo. *Megarienſis ars* in doloſos & aſtutos. Item *lachrymæ Megarienſes* de fictis dicuntur, à virginibus Megarenſibus à rege Corinthum ad filiæ mortem lugendam miſſis. Eſt etiam urbs in Theſſalia, alia in Ponto, alia Illyrici, alia Moloſſiæ. Steph.

Megareus, pater Hippomenis, nepos Neptuni ex Onchesto Bœotiæ opido oriundus, vel filius Onchesti, quæ controverſia ex variâ lectione orta eſt, apud Ovid. Met. 10.

Namque mihi genitor Megareus, Onchesſtius illi
Eſt Neptunus avus; pronepos ego regis aquarum.

Alii ita legunt — *Mihi genitor Megareus, Onchesſtius at illi.*

Item Apollinis fil. qui Megaris à ſe conditis nomen fecit.

Megari, Indiæ pop. circa Indum flu. Plin.

Megaricum, opidulum Bithyniæ. Steph.

Megaris, regio Achaiæ parva ſinui Saronico expoſita, inter Phocidem ad occ. & Atticam ad ort. ab iſthmo Corinthiaco ſumens initium. Item inſula parva apud Neapolim in Campaniâ; vulgò *Caſtell' del Ovo*. *Megalia* Papinio.

Megarſus, Siciliæ urbs. Lycophron. Item op. Ciliciæ in orâ ad oſtium Pyrami flu. Mallo urbi propinquum. Eſt & Indiæ flu. ex Emodis mont. naſcens. Dionyſ.

——— Τίγρις θεῖός τε Μάγαρσος
Λαβρόταλοι, πόλαμοῖν. ———

Priſcianus *Magarſum* habet pro *Megarſo*. Θεῖον vero Dionyſii Stephanus *vaſtum* interpretatur, Priſcianus vero *rapidum*. Nos *divinum* potius reddidimus. Ille enim poetis mos, ut fontibus ac fluminibus divinitatem quandam adſcriberent. Hinc Prop. 4. 28. *Divini fontes*. Et 2. 28. *Divinæ aquæ*. Theocritus.

——— Ἄγχια δὴ πόλαμοὶ θεῖον γόον.

Euripidi etiam apud Cic. Ep. ad Att. lib. 15. Ep. 4. dicuntur πόλαμοῖν ἱερῶν παγά.

Megaſa, urbs Libyæ in quâ & σιλφάχι & ἀεσίνης. Steph.

Megatichos, opidum in monte inter Ægyptum, & Æthiopiam, quod Arabes *Myrſon* vocant. Plin.

Megbis, nomen viri. 1 Eſdr. 2.

Meges, unus ex Græcorum principibus, qui Dulichio, & Echinadibus inſ. præfuit, & cum navibus 40 ad Trojam eſt profectus. Hom. Iliad. 2.

Megiſba, ſtagnum Taprobanes Inſulæ. Plin.

Megiſtanes, dicuntur proceres & magnates, viri ſummates, quibus permiſſum erat cum regibus epulari. Nam & Herodes D. Marco cap. 6. dicitur μεγιστᾶσι convivium præbuiſſe, quos vetus interpres *Principes* vertit. Uſi hâc voce Seneca Epiſt. 21. Tacitus 15 Annal. & Sueton. in Caligulâ.

Megiſtæ, urbs, & inſula Lyciæ. Steph.

Megiſtias, vates patriâ Acarnas à Melampode originem trahens: inſpectis extis ſibi, & Græcis qui erant ad Thermopylas mortem pariter impendere prædixit, tamen quum à Leonidâ ne ſecum periret, dimitteretur, abſcedere noluit, filium tantum unicum unà militantem miſſum fecit. Herod. lib. 6.

Megiſtus, flu. quidam in Ægæum mare decurrens. Suid.

Megphias, nomen viri. 2 Eſdr. 10.

Meherdates, Rex Aſſyriorum ſub Claudio Cæſare.

Mehuſim, pater Ahitub. 1 Par. 8.

Mela Pomponius, Geographus cujus extat liber de ſitu Orbis. Natione Hiſpanus fuit, Claudiique Imp. temporibus floruit, ut rectè primus adſtruxit Vadianus. Inde eſt, quod & ipſe meminit Corn. Nepotis, ut recentis ſcriptoris, & ad partes à Plinio advocetur in Hiſt. Naturali, qui Veſpaſiani temporibus claruit. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 25.

Mela, fluvius prope Brixiam Gall. Ciſalpinæ urbem, Catullus ad Januam Carm. 68.

Flavus quam molli percurrit flumine Mela,
Brixia Veronæ mater amata meæ.

Virg. Geor. 4. 4. ubi de amello.

——— *Tonſis in vallibus illum*
Paſtores & curva legunt prope flumina Melæ.

Melæa, pagus Atticæ. Stat. Theb. 12.

Icarii, Celeique domus, virideſque Melææ.

Melæna, Inſula maris Jonii ante Epirum, quæ & Corcyra. Plin. 6. 26.

Melæne, quondam Cephallenia dicta. Plin. 4. 12. Item op. in Arcadiâ à *Melenæo* Lycaonis filio, inter Heræam, & Megalopolim. Steph. Eſt & Μελαιναὶ urbs Lyciæ. Gentile *Melænites*.

Melæneis, vicus in tribu Antiochide, Callimachus *Melænas* vocat. Tribulis *Melæneus*. Steph.

Melampea, urbs Lydiæ. Steph.

Melamphyllis, inſula Samothraciæ. Quin & Samos ipſa *Melamphyllos* dicta fuit. Steph.

Melamphyllos, exiguus mons Theſſaliæ. Aliàs *Melamphyllon* inſulæ in Aſiâ nomen. Plin. 5. 31.

Melampus,

Melampus, Amythaonis & Dorippes filius. Hom. Odyſ. penult. Sic dictus quòd mater eum infantem expoſuerit toto corpore tectum, præterquam pedibus, qui à Sole atri facti ſunt. Augurio claruit, omnino avium cæterorumque animalium voces novit & intellexit. Fuit & medicus præſtantiſſimus, cui templum erectum, ſeſtaque ſolennia, & ſacrificia fuere ſtatuta, Pauſan. lib. 1. Biantem juvit in auferendis bobus Iphiclo, quos ille Neleo reſtituit, cujus beneficii memor Neleus filiam ſuam nomine Pero ei uxorem tradidit. Filias quoque Proeti furiis agitatas ſanitati mentis reſtituit, quarum unam Iphianaſſam cognomine conjugem accepit. Virg. Geor. 3. De peſte. ——— *Ceſſere magiſtri*

Phyllyrides Chiron, Amythaoniuſq; Melampus.

Tibullus ad Meſſalam.

——— *Compertum eſt veracibus ut mihi ſignis*
Queis Amythaonius nequeat certare Melampus.

Item unus ex canibus Actæonis. Ovid. Met. 3.

——— *Primuſq; Melampus*
Ichnobateſq; ſagax latratu ſigna dedere.

Melampygos, cognomentum Herculis quaſi *nigro podice:* quod eam partem corporis, non Lydorum more vulſam, neque candidam, quemadmodum ſolent effœminati; ſed nigris pilis hirſutam ac ſylvoſam haberet. Vide Eraſm. in Proverb. *Ne incidas in Melampygum.*

Melanchætes, unus ex canibus Actæonis. Ovid. Met. 3. à *nigredine pili* dictus.

Prima Melanchætes in tergo vulnera fecit.

Melanchlæni, pop juxta Boſporum Cimmerium, à *veſtibus nigris* dicti. Dionyſ. ubi de Alanis.

Ἔνθα Μελάγχλαινοί τε ἠϋ ἀνίοχοι Ἱππημολγοί.

Mela. 2. 1. *Melanchlænis atra veſtis, & ex eâ nomen.* Dio Chryſ. in Boryſthenit. χρῶνται δὲ τῇ αλλῃ ἐσθῆτι μελαίνῃ ὡς τὸ πολὺ ὑπὸ γένους τινὸς Σκυθῶν τῶν Μελαγχλαίνων, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, ᾧ τοῦτο ὀνομασθέντων ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

Melandia, regio Sicyoniæ. Steph.

Melane, inſula circa Joniam. Plin.

Melanen, op. Arcadiæ. Plin. 4. 5.

Melaneis, Euboeæ inſ. urbs. Steph. quæ & *Eretria* & *Arotria* etiam dicitur, teſte Strabone.

Melanes, nigri montes juxta deſerta Arabiæ. Ptol. Hodie mons *Sinai*, & mons *S. Catharina. Sur* deſertum Ebræis, à Mauris *Tur* dicitur.

Melaneus, Euryti pater, à quo Eretria *Melaneis* dicta. *Melaneus* etiam inter canes Actæonis numeratur ab Ovidio Met. 3.

Harpalos & Melaneus, hirſutaque corpore Lachne.

Eſt & Centauri nomen apud eundem. Met. 12.

Et Pholus, & Melaneus, & Abas prædator aprorum.

Melanga, locus Thraciæ apud Eyzantium. Glycas.

Melange, urbs Indiæ citer. Ptol. *Malipur* Caſtaldo; ubi corpus D. Thomæ requieſcere creditur.

Melangia, Arcadiæ opidum. Pauſan.

Melangitæ, Arabiæ Felicis gens. Ptol.

Melani, montes ad ſinum Arabicum deſcribuntur à Ptol. eo loco quo Moſes in ſacris literis *Sinai* ponit. *Synæum* eum vocat Juſtinus ex Trogo Pompeio. *Synæum* Joſephus & Suidas. Vide *Melanes*.

Melania, Ciliciæ opidum Straboni.

Melanis, Venus dicta eſt, quòd ipſa tenebras amet, homineſque noctu ſæpius coeant. Palæph.

Melanion, vir quidam tantæ caſtitatis ut odio mulierum in ſolitudinem abierit, ac per avia montium & nemorum, cane, quo uno convictore utebatur, feras inſectaretur, nec unquam domum revocari potuit: unde Proverb. *Melanione caſtior.*

Melanippion, Pamphyliæ flu. Steph.

Melano, Doridis inſula in Ceramico ſinu. Plin.

Melanogætuli, Æthiopum gens in Libyâ interiori. Ptol.

Melanthia, filia Deucalionis ex Pyrrhâ.

Melanthii, ſcopuli maris Jonii circa Samum. Strabo. *Fornelli* Bordonio. *Furni* Nigro. Lege *Melanthii.* Ita enim eos vocat Apollon. Argon. lib. IV. uti videre eſt in his. ——— Ἴκιο πίτυος

Ῥίμφα Μελανθίης ἀμάχοιο, αἵ τ' ἐπὶ πόντῳ
Ἥνται. ———

Ubi Schol. Μελάνθιοι δὲ εἰσὶ δύο σκόπελοι πρὸς τῇ Θήρᾳ, οὕτως ὀνομαζόμενοι ἀπὸ Μέλανος τοῦ καλαχόντος τὸ χάος.

Melanthius, nomen viri, qui cum Gorgiæ inimicus eſſet, dixit, hic nobis de concordiâ præcipit, qui tres in unâ domo concordes facere non potuit. Eſt & nomen viri Trojani proprium, quem Eurypylus in bello Trojano interemit. Hom. Alius ejuſdem nominis paſtor apud Theocritum. Item caprarius Ulyſſis, qui quòd & rem domini abſentis unà cum procis abſumpſiſſet, & tam heræ, quàm herili filio moleſtum ſeſe præbuiſſet, poſt reditū Ulyſſis à Telemacho trucidatus eſt. Hom. Odyſ. l. 22. Ovid. Ep. 1.

Irus egens, pecoriſque Melanthius author edendi.

Item Cappadociæ fluvius. Plin. Et Syriæ mons ubi Veſtæ ſanum. Cedrenus.

Melanthius, hiſtoricus de rebus Atticæ libros reliquit, teſtibus Harpocratione, & Athenæo. Alius eſt, quem inter clariſſimos pictores numerat Plin. lib. 35. 7. Quem etiam de arte ſuâ ſcripſiſſe teſtatur Diogenes Laertius in Polemone. Fuit etiam *Melanthius* poeta Tragicus, qui Cimonis Athenienſium ducis æqualis fuit, de quo Ariſt. in Avibus & Plut. in Cimone.

Melantho, filia Protei, cui conſuetudo fuit, poſitis veſtibus dorſo Delphinum inſidere, atque ſic per maria patris vagari. Quâ re ſic cognitâ Neptunus ſe in Delphinum transformavit, illamque blandiendo illexit, ut dorſo ſuo inſideret, tranſvectaque in adverſum litus ſtuprum obtulit. Ex quo concubitu Amycum natum fuiſſe quidam prodiderunt, quem tamen Servium Melites filium facit.

Melanthus, 16 Athenienſium rex, an. ante U. C. 367. Is erat Meſſenius, & cum ab Heraclidis in Peloponneſum reverſis, pulſus eſſet, Athenas venit, ubi interfecto ſingulari certamine Bœotorum hoſtium duce Xanthia, rege Thymoete abdicato ad regnum evectus eſt. Ab eo Melanthidarum familia orta. Idem Apaturia ſacra Athenis inſtituit.

Melanthus, flu. Sarm. Europæ, qui in Boryſthenem labitur. Ovid. Pont. 4.

Et tacitè peragens lene Melanthus iter.

Melantias, qui nunc vulgò *Melitias* dicitur, Thraciæ pagus 102 ſtadiis Byzantio diſtans. Ex Suidâ, & Procopio.

Malanyon, ſecundum quoſdam dictus eſt Hippomenes, eo quod pomis certamen conſecerit, ἀπὸ τῶν μήλων, h. e. à *malis*, & *ἀνύω perficio.* Aliis Melanion dicitur à nomine μῆλον, & verbo *ἀνίημι*, quaſi *mala* è manu *emittens.* Tu lege & vide *Milanion.*

Melas, fluvius multiplex. Nam unum eſſe in Mygdoniâ oſtendere conatur Ovid Met. 2.

Mygdoniuſq; Melas & Tænarius Eurotas.

Alium eſſe ejuſdem nominis in min. Aſiâ, & Smyrnam circumeuntem Solinus ſcribit. Alium navigabilem eſſe, qui Ciliciam à Pamphyliâ dividat, ſcribit Plin. 4. 27. Alium in Bœotiâ ponit idem Plin. qui è Parnaſſo profluens Minervæ ſacer dicitur à poetis, quia ripæ ejus olivis ſunt refertæ. Stat. Theb. 7.

Palladiuſq; Melas Hecateia gurgite miſcet
Flumina. ———

Fuit etiam Arcadiæ fluvius, Olenum urb. alluens. Dionyſ. verſ. 415.

Ἀρκάδες Ἀσιδανίης ὑπὸ σκοπιὴν Ἐρυμάνθου,
Ἔνθα Μέλας, ὅθι Κερθὶς, ἵνα ῥέει ὑγρὸς Ἰάων.

Alius in Pthiotide Herodot. & Livio apud Heracleam Trachiniam fluens, & à Dyrâ flu. 20 ſtad. diſtans. Alius Lyciæ, ubi Latona incolas in ranas convertit, teſte Probo. Poſtremò alium eſſe in Siciliâ author eſt Ovid. Faſt. 4. cum de fluminibus & locis Siciliæ, quæ peragraverat Ceres in quærendâ Proſerpinâ loquens, ait

Sacratumque Melam paſcua læta boum.

Vide Cluver. Sicil. Antiq. lib. 2. cap. 5.

Melcaba, Ægypti urbs. Lib. Notit.

Melcartus, Hercules Tyriis dictus, quaſi *Rex fortis* מלך *melec* enim *Regem* ſonat. Unde & Heſych. Μάλικα ὁ Ἡρακλῆς. ערי *aritz* autem *validum* ſonat, unde Ἄρης Græcorum, & Ἥρως.

Melcha, uxor Nachor. Gen. 22. Filia item Zalphaad, ſive Zelophead. Num. 26.

Melchi, pater Levi. Luc. 3.

Melchiades, ſive *Melciades*. Rom. Epiſc. 29. A.D. 309.

Melchias, pater Phaſſur. Jer. 21. Filius Amelech. Jer. 38. Filius Athenai filii Zara. 1 Par. 8.

Melchiel, filius Beriæ filii Aſer. Gen. 46.

Melchiram, fil. Jechoniæ filii Joacim. 1 Par. 3.

Melchiſedech, Sacerdos, & Rex Salem. Lat. *Rex juſtitiæ*. Gen. 14. Heb. 7. 1. Hunc fuiſſe Semum volunt Hieronymus, Gerundenſis, Primaſius, Jonathan, Hieroſolymitanus, & alii. Contra, eſt Procopius Gazæus in Gen. 14. & alii multi, quæ ſententia firmatur ex Ep. ad Ebr. cap. 7. Nec probabile eſt Semũ habitaſſe inter Chananæos. Quanquam R. Salomon velit Chananæos fuiſſe ex poſteris Sem; in quo valde fallitur. Melchiſedeciani Spiritum Sanctum, Didymus & Origenes Angelum, Cunæus non hominem, i.e. Meſſiam fuiſſe volunt. Quæ omnia falſa, & à Conſtantino L' Empereur fuſè refutata. Fuit enim unus ex regulis Chananæorum, qui piè inter illos, ac ſanctè vixit. Suidas oriundum vult à Side filio regis Libyæ, cujus parentes Epiphanius Heraclam patrem, Aſtaroth vero vel Aſteriam matrem appellat.

Melchiſua, vel *Malchiſhua*, filius Saul. 1 Reg. 14.

Melchom, vel *Milchom*, Idolum quod colebant Ammonitæ. 4 Reg. 23.

Melcomani, Dalmatiæ populi. Plin.

Meldaba, Ægypti urbs. Lib. Notit.

Meldæ, Gall. Lugdun. pop. Ptol. *Meldi* Plinio; hodie *Meaulx* op. ad Matronam flu. inter Pariſios & Rhemos.

Meldita, Africæ propriæ op. Ptol.

Meleagenes, nobilis Architectus Athenienſis, qui fanum Minervæ extruxit.

Meleager, Oenei Calydoniæ regis filius ex Althæâ conjuge: quo recenter nato viſa eſt mater ejus ſibi tres Parcas igni aſſidentes videre, manuque ſtipitem tenentes, æqualem puero cum ſtipite vitam aſſignare. Recedentibus itaque Parcis Althæa extinctum ſtipitem diligentiſſimè aſſervavit. Adulto deinde Meleagro, contigit ut pater ejus ex ſuſceptis frugibus, omnibus diis ſacrificaret, omiſſâ Dianâ quæ ob id.

—— Oeneos ultorem ſpreta per agros
Miſit aprum, quanto majores herbida tauros
Non habet Epiros: ſed habent Sicula arva minores.

Uti loquitur Ovid. Met. 8. Ad hunc igitur conficiendum Meleager collectâ robuſtiſſimorum juvenum manu, aprum interfecit, caputque ejus Atalantæ Jaſii Argivorum regis filiæ, quæ prius aprum vulneraverat; quod ægrè ferentes Plexippus, & Toxeus Althææ fratres, Atalantæ caput auferre conabantur. Quamobrem Meleager irritatus eos obtruncavit, duxitque Atalantam in uxorem, quæ ei Parthenopæum peperit. Nuntiatâ itaque fratrum morte, Althæa doloris impatientiâ in furorem verſa, fatalem illum ſtipitem in ignem conjecit: quo exuſto Meleager etiam exuſtis intus inteſtinis omnibus conſumptus eſt. Quæ de fatali ſtipite in ignem conjecto referuntur, intelligenda ſunt, ait Sabinus, de execrationibus magicis quibus Althæa Meleagro imprecata eſt mortem. Nam Hom. teſtatur eam oraſſe Plutonem, & Proſerpinam, ut filio mortem inferrent. Vide Paſſeratium in illud Propertii 3. 22.

Nec cuiquam abſentes arſerunt in caput ignes
Exitium nato matre monente ſuo.

Meleagrides, ſorores Meleagri, quæ cum fratrem immoderatè lugerent in *Meleagrides* aves commutabantur. Hyginus Fab. Poet. cap. 174. & Ovid ubi ſupra.

Meleagrus, rex Macedoniæ 31, an. U. C. 474.

Melech, filius Micha filii Meribbaal. 1 Par. 8.

Melegene, inſ. in mari Adriatico, Dalmatiæ adjacens. Ptol.

Meles, rex Lydorum circa Olymp. 13.

Meles, *etis*, fluvius prope Smyrnam apud quem Homerus natus fuit, unde *Meleſigenes* dictus eſt. Plin. 5. 20. Item Samnitum urbs à Marcello capta. Liv.

Meleti ſinus, à Melete flu. etiam Smyrnæus dicitur. Steph. Sinus eſt maris Ægæi juxta Æolidem regionem.

Meletius, Præſul in Ægypto Arianæ ſectæ ſectator, qui ſub Diocletiano in exilium pulſus eſt. Hiſt. Tripart.

Melia, urbs Cariæ. Steph.

Melibocus, mons Germaniæ *Hardeſwaldt*, Pirchaymero. *Erockersburg* Peucero.

Meliboea, litoralis urbs Magneſiæ, vel ſecundum alios Theſſaliæ. Herod. lib. 6. Patria Philoctetæ Pœantis filii. Purpurâ nobilis. Feſtus. *Meliboea purpura, à nomine inſulæ in quâ tingitur, eſt dicta.* Lucr. lib. 2.

Jam tibi barbaricæ veſtes, Meliboæaq; fulgens
Purpura Theſſalico concharum tincta colore.

Virg. Æn. 5. *Victori chlamydem auratam, quam plurima circum*
Purpura Mæandro duplici Meliboea cucurrit.

Sidonius Apollinaris. *Rutilum toreuma byſſo*
Rutilaſq; ferte blattas,
Recoquente quas aheno
Meliboea fucat unda.

Vide Voſſium ad Melam, pag. 141.

Meliboeus, Italiæ mons. Iſac. in Lycophronem. Item nomen paſtoris, Virgilio, & Theocrito.

Melicerta, Inûs, & Athamantis filius. Virg. Geo. 1.
Glauco & Panopeæ & Inoo Melicertæ. Vide *Ino*.

Meliei, vel *Melienſes*, Theſſaliæ pop. Steph.

Meligene, *Melituſa* Polybio dicitur. Nos *Meliten* dicimus, de quâ poſteà.

Meligunis, una ex Æoliis inſulis, quæ & *Lipara*. Callimachus Hymno in Dianam.

Νήσῳ ἐν Λιπάρῃ (Λιπάρη γὰρ ἀλλὰ τότ' ἔσκεν
Οὔνομα· νῦν δὲ Μελιγουνὶς.)

De ratione nominis conſule Boch. De Phœn. Col. 1. 27.

Melina, urbs in Argo, unde Venus *Melinea*. Steph.

Melinophagi, populi Thraciæ. Steph.

Meliodunum, Germ. urbs, Ptol. Bohemiæ urbem ex eâ facit Lazius, quæ *Milenio* nunc vocatur.

Melipia, Mœſiæ opidum. Anton.

Meliſe, opidum Magnæ Græciæ. Ovid. Met. 15.
Thurinoſq; ſinus Meliſenq; & Japygis arva.

Meliſſa, Meliſſi Cretenſium regis filia, quæ unà cum ſorore Amaltheæ, Jovem caprino aluit lacte. Hanc primum mellificium ferunt inveniſſe, unde nata eſt occaſio fabulæ, Meliſſam in apem fuiſſe converſam. Columella. 9. 2. *Nec ſane ruſtico dignum eſt ſciſcitari, fueritne mulier pulcherrimâ ſpecie, quam Jupiter in apem convertit.*

Meliſſa, Periandri Corinthiorum tyranni uxor: quam ille concubinarum delationibus temerè credens, cum gravida eſſet, pedibus conculcans interemit. Laertius in vitâ Periandri. Item filia Epidamni. Steph. in *Dyrrhachio*.

Meliſſa, urbs Libyæ, unde regio *Meliſſeæ*. Vide Steph.

Meliſſeus, de rebus Delphicis ſcripſit, teſte Joanne Tzetze Chil. 6. Hiſt. 9.

Meliſſus, Cretenſium rex, pater Amaltheæ & Meliſſæ, vide *Amalthea*. Item Grammaticus muneri datus Macenati, & manumiſſus ab eo. Tranquillus.

Meliſſus, inter hiſtoricos fortaſſe nomen meretur, de quo Palæphatus initio lib. de Incredibilibus; vide Voſſium. Alius quoque *Meliſſus* ille ex quo Plin. profeciſſe ſe fatetur dum conſcriberet libros 7. 9. 10. Item *Meliſſus* Samius, Parmenidis auditor, philoſophus, civibus ſuis charus, quibus præcepta plura dedit, Remp. adminiſtravit, claſſique in bello præfuit. Apollodorus.

Melita, *Melitene* Ptol. urbs Armeniæ min. apud Euphraten flu. Melitenes reg. caput à Samoſatis 90 m. p. in bor. A Cæſareâ 228. in ort. Item op. Brutiorum in Calabriâ ulter. vulgò *Mileto*.

Melita, Inſ. maris Libyci inter Siciliam & Africam, à Pachyno promunt. 70 m. p. à Camarina 84. Ipſa longa 20, lata 11. circuitu 60. Sedes equitum Hieroſolymorum ſibi à Carolo Quinto Aug. poſt amiſſam Rhodum dono data. *Malta* vulgò, cum urb. cognomine epiſc. ſub Archiep. Panormitano. De eâ Ovid. lib. 3.

Fertilis eſt Melite ſterili vicina Coſyræ.

Huc appulit D. Paulus poſt naufragium. Act. 28. Quiſquis Hebraicè ſcit facilè nomen ejus eruat ex Diod. Sic. qui lib. 5. ſic habet. *Siciliæ verſus meridiem tres inſulæ, mediæ in pelago objectæ ſunt, quarum unaquæque urbem habet, ἢ λιμένας δυναμένους τοῖς χειμαζομένοις σκάφεσι παρέχειν ἀσφάλειαν, ἢ πρὸς μηδὲν ὄφελος ἢ περιγραφομένη Μελίτη.* Et paulo poſt. *Eſt autem hæc Phœnicum Colonia, qui cum negationes ſuas ad Oceanum uſque extenderent,* ΚΑΤΑΦΥΓΗΝ *εἶχον ταύτην διὰ λιμένων ὄντων ἢ κειμένην σταλαγίαν,* hoc eſt, *In* REFUGIUM *habebant hanc inſulam eo quod & portubus*

bus commoda, & in medio mari sit sita. Id ipsum enim significat *Melitæ* nomen. Pœnorum siquidem sermone מליטה *Melita* est *refugium* vel *effugium*. Radix מלט *malat* in Piel est *liberare & eripere*, & in Niphal *liberari, eripi, evadere, fugere* denique & *effugere*. Vide Bochart. Geogr. pag. 550. &c.

Melita, insula maris Hadriatici, Dalmatiæ adiacens, inter oram illius, & Corcyram Melænam 12 m. p. quot patet in latitud. longa 30. canibus Melitæis, qui in deliciis habebantur nobilis, ab Epidauro urbe cui paret 70 m. p. De Melitæis catulis autem Athen. lib. 12. qui eos scribit maximè apud Sybaritas in deliciis fuisse. Unde processit adagium *Melitæus catellus*, de eo cujus opera nulli rei seriæ conducit.

Meline, vicus in tribu Oeneide. Steph. Item Atticæ opidum. Plin. vicum Plutarchus vocat in Solone.

Melitene, urbs Cappadociæ. Steph.

Melitene, Susianæ ad Tigrim flu. regiuncula, Ptol. *Arageliam* Castaldo. *Suar* Thevero.

Melitis, unus ex felicissimis illis fatuis, quos Homerus suo carmine nobilitavit. Is non poterat numerare supra quinque, ductaque uxore novam nuptam non attigit, veritus, ne se illa accusaret apud matrem, cujus stultitia abiit in Proverb. *Melitide stultior*. N. L.

Melito Episcopus, cujus meminit Euseb. 4. 21. Alius qui de familias Athenienſium commentarium fecit. Harpocration in Κλεῖτος.

Melitta, urbs ab Hannone constructa ad Atlanticum mare. Arrian. in Periplo.

Melissæa, urbs Thessaliæ. Theopompus & Philo Μελίτειαν vocant, unde *Melitæus*. Steph.

Melieus, nomen ejus qui Socratem accusavit.

Melitula, vide *Meligene*.

Melitussa, urbs Illyriæ. Steph.

Sp. Melius, vir Equestris ordinis ac prædives, largitione frumenti delinito populo, quum consilia regni agitaret, vocatus à Dictatore L. Quintio Cincinnato, quod ad illum venire noller, opem plebis invocans, à C. Servilio Ahalâ Magistro Equitum interemptus est, an. U.C. 314. Bona publica facta, domus diruta & area *Æquimelium*, dicta. Varro lib. 4. de L. L. Val. Max. 6.3.

Melixandrus, Milesius, Lapitharum, & Centaurorum bellum scripsit. Ælian. Var. Hist.

Melizigara, Indiæ intra Gangem emporium. Arrian. in Periplo.

Melizigeris, Indiæ intra Gangem insula.

Mella fluvius, vide *Mela*.

Mellaria, urbs Hisp. Bæticæ excisa, inter Tariffam, & Bellonem, *Beiar de Melena* Morali.

Mellaria altera, op. Hisp. Bæt. mediter. in Extremadura confin. à Corduba 14 leuc. Emeritam versus. *Fuente Oveiuna*, teste Morali. Utraque *Mellaria* à *mellis* copiâ dicta est.

Mellisurgis, Macedoniæ op. inter Thessalonicam, & Apolloniam. Anton.

Mello, vel *Millo*, ambitus montis Sion interior, quem reges incluserant muro, vel, ut alii volunt, urbs non ita procul hinc, cujus cives Abimelech regem sibi constituerunt. Jud. 9. Ab hoc loco David cœpit munire terram. 2 Reg. 5. Salomon hanc reparavit. 3 Reg. 9.

Mellona, sive *Mellonia*, Dea mellis Romanis putabatur.

Mellobi, nomen viri. 1 Par. 25.

Melluch, nomen viri. 1 Esdr. 10.

Mellus, urbs Græciæ, condita eodem tempore quo Thasus, & Paphus, anno ante U. C. 675.

Melo, nomen fluvii, qui *Nilus*, & *Geon* dicitur.

Melobosis, nympha Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theog. ab *ovibus pascendis* dicta.

Melocabus, Germ. urbs. Ptol. *Coburg* Villanovano.

Melodunum, op. inter Celtas in insula fluminis Sequanæ positum, vicinum Lutetiæ, ab eâ solum distans 20 milliaribus. Gallicè *Melun*. Cæsar hujus meminit.

Meloessa, int. ex Sirenis una, non tam à pomorum, quam pecorum abundantiâ dicta. Plin. 3. 10. Stephano Μελίσσαι insula est juxta Iberos.

Melon, Astrologus, qui cum esset militiæ ascriptus, videretque pessimè parti suæ futurum, insaniam mentitus est, atque etiam domum suam incendit, ut missionem, & militiæ vacationem impetraret. Plut. in Nicia. Vide *Meton*.

Melos, insula Cretæ adiacens & urbs in eâ. A Peloponneso promunt. Scyllæum, à Creta Dictynneum habens. Strabo. Inter Cycladas numeratur à Pomponio 2. 1. Hanc prius (inquit Steph.) Phœnices habitaverunt, unde & Byblus vocata est à Byblis Phœnicibus, item Zephyria. Hinc Diagoras Melius, Socrates, & Aristophanes. In Thessalia verò pop. quidam *Melienses* dicuntur. Est & vicus Acarnaniæ à quo & *Melicus*. Porro prior *Melos* à Callimacho *Mimallis* dicta est. *Milo* hodiè Sophiano. Melon autem hanc à mali rotunditate dictam volunt, quia, Plinio auctore, *insularum rotundissima est*. Festus *à Melo qui ex Phœnice ad eandem fuerat profectus*. Sed Hebraice מלא *melo* est *plenitudo*, vel *expletio*. Rem de hâc insulâ refert Philosophus in lib. Mirabilium, quæ superat omnem fidem. Φασὶ δὴ ἐν τῇ Μήλῳ τῇ νήσῳ ἐν τοῖς ἐξορυσσομένοις τόποις τῆς γῆς πάλιν ἀναπληροῦσθαι γίγνεσθαι. Vult in effossæ locum terram aliam ita succedere, ut fossa per se repleatur. Quod miraculum, sive verum, sive fictum, si modo fuit creditum, potuit dare nomen huic insulæ. Porro מלא *melo*, id est, *plenitudo* Ebræis, cum de frugibus agitur, *maturitatem* sonat, nec non *copiam & ubertatem*. Utrovis sensu sumpseris, in Melon inf. mire congruit. Theoph. de caus. Plant. 4. 12. Τὸ γὰρ αὖ εἶναι Μῆλον συμβαίνειν τὸ τελειότατον, ὥστε τὸν ἥκιστα ἐπιθυμοῦντα διαζῆσαι ἅμα τοῖς πρώτοις, ὅτι τὸ χώρον ἀνύσιον, ὡς ἴυτεσσιν. Idem habet lib. 8. cap. 3. Vide Bochart. Geogr. pag. 454. 455.

Melphes, flu. Lucaniæ in sinum Pæstanum apud Palinurum promunt. influens, *Melfa* Leandro.

Melphia, & *Melphis*, urbs Lucaniæ, media ferè inter Neapolin, & Tarentum. *Melfi* hodiè.

Melpia, Arcadiæ vicus. Pausan.

Melpomene, una Musarum Tragœdiarum inventrix, à *modulando* nomen trahens. Horatius.

——— *Præcipe lugubres*
Cantus Melpomene, cui liquidam pater
Vocem cum citharâ dedit.

Melpomenos, Bacchus ab Acharnensibus sic dictus, quasi dicas *cantu oblectabilem*.

Melpum, Insubriæ op. *Melzo* Merulæ.

Melsus, Hisp. flu. in cujus viciniâ æstuarium est, ut scribit Strabo, quo Cantabros ab Asturibus dividit.

Meltias, nomen viri. 2 Esdr. 3.

Melus, op. Thessaliæ, quod Nicias Athenienſium dux obsedit, expugnavitque non tam machinis bellicis, quam fame, unde natum Proverbium, *fames Melia*.

Melus, filius Mantûs, à quo *Melois* Lesbi locus. Steph.

Melussa, juxta Iberos insula. Steph.

Melyessos, Asiæ min. pop. Herodotus.

Membliarus, unus ex Cadmi sociis Theram insulam condidit. *Membliarus* item inf. prope Theram, & Anaphen, à *Membliaro* Cadmi socio. Dicitur & *Bliarus* per aphæresin. Steph. Vide Bochart. de Phœn. Col. lib. 1. cap. 15.

Membrum, Africæ propriæ urbs. Anton.

Memmius, civis Rom. ambitûs postulatus à Q. Curtio. Cic. ad Quintum fratrem lib. 3. Hic cùm ageret Tarracinæ deperibat quandam mulierem, non sine Largio quodam rivali: cum quo, quum aliquando rixa incidisset, eò iracundiæ provectus est Memmius, ut ipsi Largio brachium mordicùs arripuerit: unde fluxit adagium in vulgus, *Lacerat lacertum Largii mordax Memmius*. Porro *Memmiam* genrem plebeiam fuisse declarant tribunatus plebis à Memmiis gesti. Veruntamen si nobilitas antiquitate penditur, nobilissima est: A Menestheo enim Trojano oriundam esse traditum est, idque testatur Virgil. Æneid. 6.

Mox Italus Mnestheus, genus à quo nomine Memmi.

Itaque non immerito Lucretius C. Memmium Gemellum ad quem suos libros misit, claram Memmii propaginem dixit. Hic *Memmius* Gemellus est, ad quem scriptæ sunt epistolæ aliquot à M. Tullio lib. 13. Epistolarum. Vide Lambinum præfat. ad Lucretium.

Memna, peninſula Albionis in Cornubiâ. *Meneg* Camdeno.

Memnium, op. Meſopotamiæ apud Babylonem, ubi fontes bituminis multi.

Memnon, filius Tithoni fratris Laomedontis ex Aurorâ ſuſceptus: qui cum maxima Orientalium populorum copia in auxilium Priamo venit, & in pugnâ ab Achille occiſus, vel ut alii tradunt, ab inſidiis Theſſalis interfectus eſt, qui cum in rogo cremaretur, precibus Auroræ in avem mutatus eſt, ex eademque pyra multæ aliæ aves evolarunt, quas *Memnonias* vocarunt, quæ quotannis ex Æthiopiâ in agrum Iliacum dicuntur advolare, Memnoniſque ſepulchrum ter luſtrare, deinde duas in partes diviſæ roſtris, unguibuſq; concurrere, & generis ſui authori ſanguine ſuo parentare. Ovid. Met. 13. *Memnonis effigies*, De qua Tac. Annal. 2. *Cæterum Germanicus aliis quoque miraculis animum intendit, quorum præcipua fuere Memnonis ſaxea effigies, ubi radiis ſolis icta eſt, vocalem ſonum reddens.* Dionyſius verſ. 249.

——— Ἔνθα γεγωνὸς
Μέμνων ἀντίοσσαν ἰὴν ἀσπάζεται Ἠῶ.

Lucianus in Toxari. Τὸν δὲ Μέμνονα βοᾷν πρὸς ἀντίοσσαν τὸν ἥλιον. Juven. Sat. 15.

Dimidio magicæ reſonant ubi Memnone chordæ.

Vide Strab. lib 17. Pauſan. in Atticis, Philoſtratum in vitâ Apollonii. Tzetzem Hiſt. Chil. 6.64, &c.

Memnon hiſtoricus, ſcripſit de rebus Heracleæ Ponticæ. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 182.

Memnon, Darii Perſarum regis dux exercitûs, Chium, Methymnam, Ereſam ac Pyrrham & Mitylenem vel occupavit, vel vi cepit, quo tempore Alexander primùm in Aſiam trajecit.

Memnones, Æthiopiæ pop. Plin.

Memoria, fons mirus, de quo ſic Plinius; *In Bœotiâ ad Trophonium, juxta flu. Orchomenum, duo ſunt fontes, quorum alter memoriam, alter oblivionem adfert, inde nominibus inventis.*

Mempheus, mons circa Theſſaliam.

Memphi, pop. Memphim habitantes.

Memphis, urbs Ægypti exciſa, olim regia, ab Oſiride condita, apud verticem Deltæ, ex adverſo Babylonis à vertice 15 m. p. in auſtrum diſtans. Ibi papyri copia. *Ægyptia Memphis* Lucano dicitur lib. 1. Martialis.

Barbara Pyramidum ſileat miracula Memphis.

Pyramidum iſtarum veſtigia adhuc cernuntur. *Menchis*, & *Mizir* hodie Poſtello. Sunt qui *Cairo* eſſe putent. Quin & *Memphin* Arcadiæ urbem memorat Dioſcorides lib. 4. Sed hæc Arcadia non eſt in Peloponneſo, ſed Arcadia Ægyptia, cujus mentionem faciunt Euſtath. Lib. Notit. & Steph. Horat. 3. Od. 26.

Carens Sithonia nive Memphis.

Ovid. 2. Amor. eleg. 13.

Quæ colis & Memphin palmiferamque Pharon.

Propertius lib. 3.

Et toties noſtro Memphi cruenta malo.

Hinc *Memphitis* patronymicum fœmininum. Juv. Sat. 15.

——— *Anne aliam terra Memphitide ſicca*
Invidiam facerent nolenti ſurgere Nilo?

Tibullus Eleg. 1. 7.

Barbara Memphiten fallere docta bovem.

Item *Memphiticus*. Ovid. 1. Art. Am.

Neu fuge Niligenæ Memphitica ſacra juvencæ.

Mempricus, Rex Britanniæ qui fratrem Malyn exuit vitâ, ut eo mortuo regnaret. Volater.

Mena, Dea apud Romanos quæ menſtruis floribus præeſſe putabatur. Item primus Ægyptiorum rex an. mundi 1251. Diod. Sic. Item inſulæ duæ in Hippadis pelago. Ptol.

Menæ, Siciliæ op. mediterraneum. Ptol. Vide Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. cap. 9.

Menæchmi, nomen comœdiæ Plautinæ.

Menæchmus, Philoſophus Platonicus Proconneſius, Eudoxi auditor; vixit temporibus Platonis. Item hiſtoricus Sicyonius. Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 11.

Menais, fons Leontinorum per quem cives ejus loci ciment jurare. Vibius.

Menalcas, paſtoris nomen apud Virg. Ecl. 3.

Menalippe, Antiopes Amazonum reginæ ſoror, ab Hercule in bello Amazonico capta, quam cum ſorori reſtitueret, accepit precium arma reginæ, & baltheum, nam hæc quoque ex eo bello reportare fuerat juſſus ab Euryſtheo. Juvenal. Sat. 8.

Syrma vel Antigones, vel perſonam Menalippes.

Menalippides, poeta Melius genere, ſcripſit Dithyrambicorum plures libros, & poemata Lyrica, & epigrammata, & elegos. Hujus ex filiâ nepos *Menalippides* junior, item poeta, ſcripſit Lyrica & Dithyrambica. Vixit, mortuuſque eſt apud Perdiccam regem Macedoniæ. Suidas.

Menalippus, civis Thebanus qui cum Tydeo ad Thebas vulnus lethale inflixiſſet, ille ſibi hoc mortis ſolatium à ſuis præſtare petiit, ut antequam moreretur, Menalippi caput ad ſe referrent, quod cum non exiguo ſuorum, hoſtiumque ſanguine obtinuiſſent, feræ ritu dentibus dilaniavit, tandemq; veluti vindictæ ſatur, æquiore animo expiravit. Statius Theb. 8. Item Tydei frater, quem Tydeus in venatu ſertur peremiſſe, obque id fratricidium exulaſſe. Item Trojanus quidam ob virtutem à Priamo filii loco amatus.

Menander Athenienſis, novæ comœdiæ comicus, ſtrabus fuit, mente acutus, amore in mulieres inſanus. Scripſit fabulas 80. & epiſtolam unam ad Ptolemæum regem, aliaque nonnulla ſolutâ oratione. Suidas. Quintilianus autem de eo fine lib. 8. *Menander*, inquit, *meo judicio diligenter lectus, ad cuncta quæ præcipimus efficienda ſufficit. Ita omnium imaginem in vitâ expreſſit, tanta in eo inveniendi copia, & eloquendi facultas, ita eſt omnibus rebus, perſonis, affectibus accommodatus, ut omnibus ejuſdem operis authoribus tenebras obduxerit.* Porro tanto fuit in pretio, ut etiam invitatus ſit à regibus Ægypti, oblatis magnis honoribus & divitiis. Ovid. Triſt. 2.

Fabula jucundi nulla eſt ſine amore Menandri.

Prop. 3. *Librorumque tuos, docte Menandre, ſales.*
Idem lib. 4. *Sed potius blandi Thais preciosa Menandri.*
Stat. Sylv. 2. *Attica facundi decurreret orſa Menandri.*
Auſon. *Conditor Iliados & amabilis orſa Menandri.*

Menander Epheſius, hiſtoricus, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 386.

Menander, Laodiceus Sophiſta, ſcripſit commentarios in artem Hermogenis, & in præexercitamenta Minutiani. Suidas.

Menander, Pergamenus hiſtoricus. De rebus Phœniciæ egit, ut cognoſcere eſt ex orat. Tatiani adverſus Gentes, & Clem. Alex. 1 Strom.

Menander, alius Simoni Mago ſucceſſit, non ſolum ejus referens impietatem, ſed longè ſuperans, ſeſe Servatorem dictitans, ex Olympo ad hominum ſalutem demiſſum, docenſque nullo pacto angelos ab hominibus vinci, aut cogi poſſe, quam artis Magicæ diſciplinâ, & baptiſmo ab eo traditis, ex quibus immortalitas humano generi proveniat. Juſtin. & Euſeb. lib. 3.

Menanini, Siciliæ pop. Plin.

Menapia, Bactrianæ urbs. Ptol.

Menapii, pop. qui ad utramque Rheni ripam habitant juxta Nervios, qui pleriſq; Juliacenſes & Clivenſes cum parte Geldrenſium eſſe videntur, Eburonibus, & Tungris finitimi.

Menapiſcus pagus, hodiè Flandriæ comitatus eſt. Teſte Divæo.

Menaria, vel potius *Mænaria*, inſula parva contra Magonem, à *mœnis* piſcibus dicta. Plin. 3. 5.

Menariacum, pagus Flandriæ. *Mergen* Belgis. *Merville* Gallis, teſte Ortelio.

Menas, vide *Menus*.

Mendæ, urbs Thraciæ, à *Mende*, vel *Mendi* muliere, Inde vinum *Mendæum*. Steph.

Mendæi, Thraciæ pop. Steph.

Mende, urbs Siciliæ prope Palicos. Steph.

Mendele, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Mendes, urbs Ægypti, juxta Lycopolin, ubi Pana, & hircum colunt, qui Ægyptiorum linguâ *Mendes* vocatur. Erat quidem univerſa Ægyptiorum religio fœda, ſtulta, & ridicula; ſed vero nihil totâ Ægypto monſtruoſius infamiâ

infamiâ Mendeſiorum, qui hircum pro Numine colentes, excellentiſſimâ forma mulieres illius libidini ſubſternere ſoliti, atque ut prurigæ boni ceſſantem naturæ beſtiam, proh fidem hominum! contra inſtigare. Nota res eſt ex Herodoto, qui teſtis oculatus fuit, itemq; ex Pindaro, Strabone, Ariſtide ac aliis. Hanc ſuorum irreligioſam religionem defendens Aſclepiades in libris Θεολογουμένων, non uſque adeo miram videri illam ἀθέμιτον μῖξιν dicebat, cum ex tali concubitu ortos maximos viros hiſtoriæ teſtentur. In hoc album referebantur ab eo cum ex fabulari hiſtoriâ multi, tum ex verâ, Alexander, Scipio, Auguſtus Cæſar.

Mendeſium, unum ex Nili oſtiis. Plin. 5. 20.

Mendeſius, urbs Ægypti, à quâ *Mendeſium* unguentum dicitur.

Mendiculea, Luſitaniæ op. Ptol.

Mendus, urbs circa Cariam. Porphyrogenneta.

Menecles Bacaleus, hiſtoriam prodidit, teſte Athenæo. Alius videtur eſſe orator Alabandenſis. Strabo lib. 15. Priorem, vel tertium aliquem ſignat Pind. Schol. in Olymp. Od. 2.

Menecrates, Syracuſanus medicus, nullam dicitur accepiſſe mercedem medendi. Curabat imprimis ſacrum morbum, tantùm hâc mercede contentus, ut liberati, ſe ipſius eſſe ſervos faterentur: ſe vero Jovem appellabat, De quo lepidam hiſtoriam narrat Ælian. Var. Hiſt. 12. 51. *Menecrates Medicus*, inquit, *adeo ſuperbiâ turgebat, ut ſeipſum Jovem appellaret. Miſit autem aliquando literas ad Philippum Macedonum regem, in hæc verba.* Φιλίππῳ Μενεκράτης ὁ Ζεὺς τῦ πρέσβυ. Ad ea autem reſcripſit Philippus Φιλίππος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Συμβουλεύω σοὶ πρόσεχειν σεαυτὸν ὅπως τοῖς καλοῖς ἰατροῖς. Quibus eleganter hominem non eſſe ſanæ mentis ſignificavit. Eandem hiſtoriam habes apud Athenæum lib. 7. nec non apud Euſtath. in Iliad. A. vide Suidam in Μενεκράτης. Sed & alteram hiſtoriam de *Menecrate* non invenuſtam exhibet nobis idem Ælianus prædicto loco. *Aliquando lautiſſimum convivium inſtruxit Philippus, ad quod illum etiam invitavit, ſeorſimque ei menſam juſſit apparari, & apponi acerram, ſuffitumque fieri. Reliqui vero epulabantur, eratque admodum opipara cœna. Menecrates itaque primo ferebat, gaudebatque honore; Poſtquam vero paulatim fames obreperet, & homo eſſe convinceretur, idemque vanus, & ſtolidus, conſurgens diſcedebat, ſeſeque injuriâ affectum querebatur, feſtiviſſimè Philippo ſtultitiam ejus redarguente, & in lucem proferente.*

Menecrates, Comicus poeta. Suidas. Item *Menecrates* Xanthius hiſtoricus, de quo videndus Voſſ. Hiſt. Gr. p. 387.

Menedemium, urbs Lyciæ. Steph.

Menedemus, Philoſophus nobilis inter Socraticos, Phædri diſcipulus, pauperis architecti filius, ex Eretriâ civitate, à quâ Philoſophi *Eretriaci* dicti ſunt. Eretria vero in Eubœâ eſt. Strabo lib. 9. Hic militiam primo exercuit, poſtea ad Platonem conceſſit. Fuit honeſtate, & gravitate inſignis: ſtatus corporis in eo ſene, ut in juvene firmus fuit, & validus. Et cum primum ab omnibus ludibrio haberetur, poſtea in tantâ admiratione habitus eſt, ut civitatis gubernacula ei traderentur. Obiit vitæ ſuæ anno 73.

Menedemus, Lampſacenus, Cynicus, qui in tam prodigioſam venerat ſuperſtitionem, ut ſumpto habitu furiarũ, proditet, dicitans ſe exploratorem ex inferis veniſſe, delaturum dæmonibus mortalium peccata. Pullatus ambulabat cum tunicâ talari adſtrictâ balteo puniceo, Arcadicum pileum geſtabat, cothurnos Tragicos, virgam in manu. Laertius.

Menegere, Africæ propriæ urbs. Anton. & *Menegeſes* op. apud eundem.

Menelaium, parva regio Spartæ. Gentile Μενελαεύς, Poſſeſſivum Μενελαϊκὸς: ſed ab Ægyptiâ urbe *Menelaites* dicitur. Steph.

Menelaus, filius Atrei, & Æropes, ut Hom. tradit. Philiſthenis vero ut Heſiodus, & frater Agamemnonis rex Spartæ, qui Helenam Jovis & Ledæ filiam uxorem habuit; quam cum Paris Priami fil. eo abſente, rapuiſſet, legatos ad Paridem miſit, qui illam repeterent, qui cum re infectâ rediiſſent, omnes totius Græciæ principes ad bellum convocavit: qui collectâ mille navium claſſe, ad unum ſub Agamemnone rege in excidium Trojæ conjurarunt. Quumque jam totâ Phrygiâ, atque Myſiâ devaſtatâ, Ilium Priami regiam decennali bello oppugnaſſent, tandem fraude magis, quam viribus expugnaverunt: atque ſic egregiam ſuam conjugem recepit, conſcenſâque navi poſt octavum erroris annum domum rediit. Hom. Item *Menelaus*, urbs Ægypti. Strabo l. 14.

Menelaus, qui iam qui cùm ſacerdotium Judæorum per fraudem adeptum 12 annis occupaſſet, ab Antiocho Epiphane, Syriæ rege interfectus eſt. 1 Mach. 14.

Menelaus, Anæus (Anæa autem Cariæ urbs eſt) hiſtoricus ſummus vocatur Stephano in Ἀνάια. Diverſus ab eo eſt Menelaus poeta, qui patriâ Ægæus fuit, & Thebaidem libris 12. aliaque teſte Suidâ, ſcripſit.

Menenia, gens Romæ fuit, ex quâ Agrippa *Menenius* C. F. Lanatus, coſ. cum P. Poſthumio, an. U. C. 250. Caſſiodorus.

Menephron, viri proprium, qui cum matre concubuit. Ovid. Met. 7.

Dextrâ Cyllene eſt, in quâ cum matre Menephron
Concubiturus erat ſævarum more feratum.

Menes, primus Ægyptiorum rex. vide *Mena*.

Meneſthei portus. Prol. & Strab. Hiſp. Bæticæ urbs quam hodiè *Puerto de S. Maria* vocant, teſte Floriano. *Beſippo* Plinii eſt, ut credit Villanovanus.

Meneſtheus, Pelei fil. Erichthei regis pronepos, undecimus Athenienſium rex, an. 24. regnavit. Hic ſeditione in abſentem Theſeum Athenis excitatâ, regnum occupavit ope Tyndaridarum, quorum ſororem Helenam ille rapuerat, deinde cum cœteris Græcis ad Ilium expugnandum profectus, ibi mortuus eſt.

Meneſthius, Areithoi & Philomeduſæ fil. ex Arnâ civitate, quem Paris in bello Trojano occidit. Hom. Iliad. 7.

Meneſtho, Nymphæ nomen, à *memorando* dictæ, unde & *Meneſtheus* proprium nomen aurigæ Diomedis.

Meneſtratus, ſculptor præſtantiſſimus, qui Epheſi in templo Dianæ Hecaten tantâ marmoris radiatione inſculpſit, ut in ejus complatione æditui admonerent oculis parcere.

Menetor, vetus author, de Donariis opus ſecit. Athen. lib. 14.

Menia Columna, locus Romæ. Cic. pro Seſtio.

Meninx, inſula circa Africam clariſſima, longitudine 30 m. p. latitudine 35. Plin. 5. 7. Ab Eratoſthene *Lotophagitis* dicta. Strephanus inſ. & urb. eſſe ſcribit juxtæ Syrtes. Eius meminit Dionyſius v. 480.

Μάνιγξ ἠδὲ Κέρκινα Λιβυστικὸν ὄρμον ἔχουσα.

Ubi tamen M. SS. Μάνιξ ἠδὲ Κέρκινα. *Menix* Punicè ſcribebatur מ' נקי *me nicks*, quaſi dixeris *aquæ defectûs*, i. e. *deficientes*, vel מ' נכצ *me-nics*, quaſi dixeris *aquæ receſſus*, i. e. *recedentes*. *Menicis* enim vel *Meningis* opidi ſitus hanc conjecturam plurimum firmat. Deſcribunt enim Plin. & Ptol. hoc opidum à parte Africæ. Africam autem ab inſulâ nihil diſtinguit, quam tenue & humile vadum, ſemel hyeme bis æſtate accedere ſolitum, adeo ut plerumque IV CIↃ paſſuum à mari deferatur.

Menippus, Phœnix Philoſophus Cynicus, nihil memorià dignum edidit; porro ipſe librique ridendi. Cumque habendi cupidiſſimus eſſet, bonis amiſſis laqueo vitam finivit. Laertius. Item Poeta Comicus. Suidas.

Menippus, Stranonicenſis in totâ Aſiâ diſertiſſimus, præceptor Ciceronis, teſte ipſo in Bruto. Alium præterea ejus nominis Macrobius adducit, quem Philoſophum, & ſervum fuiſſe tradit: ſcripſiſſeque libros, quos in Satyris M. Varro imitatur, quas *Menippeas* nominavit. Alii vero Cynicas vocant. De variis *Menippis* vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 388.

Meniſmini, pop. Æthiopiæ, qui vivunt lacte Cynocephalorum, quorum armenta paſcunt, moribus interemptis, niſi ſobolis gratia.

Menius, Lycaonis fil. qui cùm patre in lupum verſo, & domo conflagrante Jovem deteſtaretur, ab eo fulmine percuſſus eſt.

Menius, coſ. Rom. an. U. C. 433. de victis navali prælio priſcis Latinis ac Antiatibus, eorum roſtra navi-

um ærata in foro posuit, appellarique forum *Rostra* cœpit. Liv. lib. 8. Plin. 34. 5.

Menlaria, Hisp. urbs. Ptol. Vulgò *Marcia*.

Menlescus, Hisp. Tarracon. flu. *Magrada* Pomponio, hodiè *Oria* vocatur.

Menna, Episcopus Byzantius, An. Dom. 536.

Menneianæ, Pannoniæ urbs. Anton. *Manspurg* Lazio.

Menni, nomen regionis. Jer. 51.

Mennith, urbs in terrâ Gad. Judic. 11.

Menoba, flu. Hisp. Bæticæ cum op. cognomine inter Malacam urb. & Selambinam op. *Bezmiliana* Moletio.

Menobardi, Armeniæ majoris pop. Plin.

Menocateni, Alpium incolæ inter Tergestum & Polam. Plin. *Mingestal* Lazio.

Menodotus, medicus insignis ætate Serapionis, cujus meminit Galenus in Therapeut. Fuit etiam *Menodotus* Samius historicus, teste Athenæo lib. 15. *Menodotum* fortasse alium signat Laertius in Aristippo.

Menœceus, juvenis Thebanus, Creontis fil. qui pro patriæ salute sanguinem suum, atque adeo vitam ipsam sponte profudit. Nam cum Thebanis eo tempore, quo ab Argivis obsidebantur, redditum esset oraculum, urbem salvam fore, si ultimus ex Cadmi posteris spontanea se morte manibus ejus devoveret, intelligens Menœceus oraculum illud ad se pertinere, nihil cunctatus, suo sibi gladio necem consciv it. Stat. Theb. 10. Cic. 1. Tusc. Qu.

Menœcina, vel *Menecina*, urbs Oenotriæ in mediterraneis. Steph.

Menœis, urbs Phocensium ultima, quæ ad occasum vergit.

Menœtes, unus ex sociis Æneæ, qui fuit gubernator navis, cui nomen erat Centauro. Virg. Æn. 5.

Menœtius, fil. Actoris ex Æginâ, quam vitiatam Jupiter illi conjugem dederat. Hic postea relictâ Æginâ matre, in Opuntem Locrorum se contulit, ibique Patroclum ex Sthenele uxore suscepit, qui ab eo *Menœtiades* dictus est. Ovid. Epist. 1.

Sive Menœtiaden falsis cecidisse sub armis.

Menoida, Palæstinæ urb. Lib. Notit.

Menon, arrogantissimus Sophista Socratis ætate. Plut. περὶ Πολυφιλίας.

Menophilus, Eunuchus, cui Mithridates à Pompeio victus filiam servandum dedit in arce quâdam, quam cum Manlius Priscus obsedisset, defensoresque deditionem parantes Menophilus sensisset, veritus ne parentis opprobrio puella nubilis captiva superesset, intersectâ illâ, mox gladium in viscera sua compegit. Amm. Marcell. l. 16.

Menophis, rex Ægypti, ante Il. C. 662.

Menosca, op. Hisp. Tarracon. in Vardulis, *Oria* seu *Uramea*, teste Garibæo. Aliis *Guetaria*.

Menosgada, Germ. op. Ptol. *Eger* teste Apiano in Bohemiæ confin.

Mens, Romanorum Numen. Ovid. Fast. 6.

Mens quoq; numen habet, Menti delubra videmus
Vota metu belli, perfide Pœne, tui.

Mentâ, Plutonis concubina, quam Proserpina zelotypiâ impensè laborans in herbam ejus nominis commutavit. Strabo lib. 8.

Mentalia, Contestanorum in Hisp. Tarrac. urbs. Ptol. *Friar de Melena* Ariæ Montano. Latini codices *Menlaria* legunt. Vulgò *Marcia*.

Mentæ, pop. apud Vallum, quo Scotia ab Angliâ separatur. Vide *Mæatæ*.

Mentesa, urbs Hisp. in finibus Oretanorum excisa, Ptol. & Antonino *Mentissa*, Livio *Mentissa*. Forte duæ hujus nominis urbes fuere, inquit Ferrarius, una in Oretanis apud Cazoclam, quæ *Montejon* dicitur Marianæ, altera in Bastetanis cui successit *Jaen*, & hæc *Mentexa* dicitur, à Castulone 22 m. p. distans.

Mentoas, Ister sive Danubius olim sic dictus, teste Eustathio in Dionysium. Forte pro *Matoas*.

Mentor, vasis cælandis mirus artifex. Plin. 33. 13. *Crassius orator duos scyphos Mentoris artificis manu cælatos* 10. *H. S. emit*. Id est 2500 coronatis Gallicis. Juv. Sat. 8.

——— *Raræ sine Mentore mensæ.*

Martialis. *Vasaque Mentoreâ nobilitata manu.*

Prop. 1. 14. *Lesbia Mentoreo vina bibas opere.*

Idem 3. 9. *Argumenta magis sunt Mentoris addita formæ.*

Mart alibi. *Solus Mentoreos habes labores.*

Mentor, Asiæ maritimæ præfectus sub Artaxerxe, omnes ejus reg. civitates vi aut dolo regi subegit.

Mentores, Illyrici populi. Plin. 3. 21.

Menyrna, urbs Samnitum in Italiâ. Steph.

Menuthias, insula ingens Æthiopiæ ad ortum, quæ *Madagascar* nunc dici putatur. Ptol.

Menuthis, vicus Ægypti juxta Canobum. Steph.

Menus, vel *Menas*, vir quidam inter Samnites, qui mirè solitudinem amabat, in quâ ne quid per otium faceret, apes curabat.

Mœnus, Germ. flu. Francofurtum alluens, vulgò *Mein*.

Mephaath, civitas Levitarum in tribu Ruben. Jos. 13.

Mephitis, ait Servius ex sententiâ aliquorum *Mephitim* esse Deum Leucotheæ connexum, aut Junonem, nam Juno aer est, atqui putor nascitur ex corruptione aeris, ac proinde ait *Mephitis* erit Dea odoris graveolentis. Pertinent ad hanc opinionem numinis verba Taciti lib. 19. *Solum Mephitis templum stetit ante mœnia, loco, seu numine defensum.* Ait Priscianus lib. 7. deduci vocem à Græco Μεσίτης, mutatione σ in φ. Scal. tamen in Conjectaneis ait esse vocem Etruscam, Etruscos autem ab Syris accepisse. Syrorum vero linguâ hâc voce significari, *gravitatem*, aut *exhalationem* & *flatum spiritûs*. Virg. Æn. 7.

——— *Lucosque sub alta*
Consulit Albunea, nemorum quæ maxima sacro
Fonte sonat, sævamque exhalat opaca Mephitim.

Persius Sat. 3.

Turgidus hic epulis, atque albo ventre lavatur
Gutture sulphureas lente exhalante Mephites.

Mephres, rex Ægypti.

Mera, sacerdos Veneris. Stat. Theb. 8.

Mera Proeti & Antiæ filia, quæ cum venationi dedita, Dianam per nemora sequeretur, à Jove conspecta est, & adamata: qui cum nullâ ratione castissimæ puellæ animum ad sui amorem posset pellicere, ad dolum confugit, Dianæque figurâ assumptâ vim ei intulit. Quamobrem cum Dianæ consortium illa deinde fugeret, nec vocanti deinceps deæ parere vellet, suspicans ne Jupiter aliquis sub ejus imagine lateret, telis ejus est confossa, tandemque deæ ejusdem miseratione in canem mutata. Ovid. Metam 7.

Mera, canis Erigones Icarii filiæ; vide *Erigone* & *Icarius*.

Meraioth, filius Achitob. 1 Par. 9.

Merala, limes tribûs Zabulonis. Jos. 19.

Merari, filius Levi. Gen. 46.

Mercii, populi Angliæ, quorum regio *Mercia*, quæ proprium habuit regem. Continebat autem comitatus Lincolniæ, Northamptoniæ, Rutlandiæ, Huntingtoniæ, Oxoniæ, Worcestriæ, Warwici, Derbiæ, Notinghamiæ, Leicestriæ, Staffordiæ, & Cestriæ, cum parte Herefordiæ, & Salopiæ, Glocestriæ, Bedfordiæ, & Lancastriæ.

Mercuria, mulier, propter religionem Christi, sub Decio Imp. apud Alexandriam supplicio affecta. Eccles. Historia.

Mercurius, Jovis, & Maiæ fil. Græcis *Hermes* ἀπὸ τῦ ἑρμηνεύειν, h. e. *ab interpretando* dictus. Vossius vero Ἑρμῆς vult esse ab אמר id est, *sermo*, *eloquium*. Erat enim nuncius Deorum, unde Horatio in Odis dicitur.

——— *Superis Deorum*
Gratus & Imis.

Claud. de eo. ——— *Commune profundis*
Et superis numen, qui fas per limen utrumque
Solus habet, geminoque facit commercia mundo.

Præter hunc tres alii *Mercurii* dicuntur, unus Cœli ac Dici filius, alter Liberi, & Proserpinæ, tertius Jovis, & Cyllenes, quem fama est ob Argi cædem profugum, literas Ægyptiis ostendisse. Verum omnes hi ad Maiæ filium referri solent; cui idcirco alas in capite & pedibus attribuunt, eo commento significare volentes, velocem fieri per aera sermonem. Ideo a. Deorum nuncium dictum, quoniam per sermonem omnia cogitata enunciantur. Dictus est Deus facundiæ, quòd hominibus eloquentiam præstare puta-

putabatur. Habitus eſt etiam Deus mercatorum, lucri, palæſtræ, furum. Lyram invenit, Hermaphroditum ex ſorore Venere genuit, Martem è duris carceribus liberavit. Argum interemit, Prometheum in Caucaſo relegavit. Eſt etiam unus ex 7 Planetis, omnium minimus, ſere ſemper ſubeſt radiis ſolaribus, à quibus non recedit longiùs quam 28 gradus. A *merce*, ſive *mercimonio* Mercurii nomen potius cum Feſto arceſſam, quam à *medio*, *currendoque*, quod Στοιχατίχως Arnobius voluit, cujus hæc verba lib. 3. *Mercurius*, inquit, *quaſi quidam Medicurrius dictus eſt.* Et illud Feſti, & hoc Arnobii etymon legas apud Iſidorum lib. 8. cap. 11. Fulgentius Mercurium dici ſcribit, quaſi *Mercium curam*, atqui tunc penultima eſſet producta. *Rides*, lector, *& nimis uncis Naribus indulges.* Atqui en adhuc magis ridiculum, ſiquidem Alberti Magni Interpres ſic dictum autumat, quaſi *Mercatorum* Κύριον, h. e. *Dominum.* *Mercurius* vero (inquit Vir Doctus) Hebræis eſt *Mercolis* à רכל *negotiari*: ut in illo proverbio de quo Druſius Proverb. Claſſ. 1. lib. 2. Proverb. 34. *Sparſit lapidem in Mercolis.*. Pro eo Solomon habet *Margemah*, à רגם *lapidibus obruit.* Proverb. 26. 8. *Sicut qui mittit lapidem in Margemah*, vel, ut habet vulgaris, *Sicut qui mittit lapidem in acervum Mercurii*; ita qui tribuit inſipienti honorem. Erant autem apud priſcos Ἑρμαῖοι λίθοι, ſive lapidum acervi Mercuriales, viis publicis & compitis ad itinera commonſtranda congeſti, quos tranſeuntes viatores crebro lapidum jactu in Mercurii honorem augebant. Dicuntur acervi iſti Ἑρμαῖς Nicandro; ac de iis eſt intelligendum Epigramma Anthol. lib. 4. 12.

Ἱερὸν Ἑρμείῃ μεταχειλίοις ἴχνιον
Ἀνδρωπος λίθινον ουμὸν.

Voluit igitur ſapientiſſimus ille hominum, eum qui ſtultum honeſtaverit, perinde facere ac ſi acervum Mercurii lapidis jactu augeret, neuter enim beneficium agnoſcit, neuter rependit. Alii autem à מכר *vendere Mercurium* deducunt.

Mercurius Triſmegiſtus, philoſophus Ægyptius antiquiſſimus, ſcripſit plurimos libros de ſapientiâ Divinâ, quorum quædam fragmenta hodieque extant. Vide Caſaub. Exercit. 1. contra Baronium, Sect. 10. ubi plura habes de hoc *Mercurio* & quid de libris ejus cenſendum ſit. Nonnihil & Dan. Heinſius Epiſt. ad Balſacum.

Mercurius, qui & Joannes, 54 Rom. Epiſcopus, An. Dom. 532.

Merecrates, corruptè hic poni ſolet pro *Menecrates.*

Mered, filius Bethiæ filiæ Pharaonis. 1 Par. 4.

Meremoth, nomen viri. 1 Eſdr. 8.

Meres, Æthiops, Ægypti rex. Olymp. 22.

Mergillina, Campaniæ locus, Virgilii ac Sannazarii tumulo, & maris proſpectu nobilis. Thuanus.

Meribbaal, filius Jonathan filii Saul. 1 Par. 8.

Merimuth, nomen viri. 2 Eſdr. 3.

Meribanes, Iberiæ rex, An. Dom. 362.

Meriones, auriga Idomenei, & cum eo dux navium, quæ è Cretâ venerunt ad Trojam, fortitudine Marti ipſo comparandus. Hom. —— Ὀτρηρὸν Ἰδομενῆος
Μηριόνην ἀτάλαντον Ἐνυαλίῳ ἀνδροφόνῳ.

Ovid. Met. 13.

Nec minus Idomeneus, patriâque creatus eadem
Meriones. Horat. 1. Od. 6.

—— *Pulvere Troico*
Nigrum Merionem.

Mermeros, Centaurorum velociſſimus, qui eâ in pugnâ, quam in Pirithoi nuptiis adverſus Lapithas commiſerunt Centauri, gravitèr vulneratus, vix fugâ ſalutem quæſivit. Ovid. Met. 12.

Mermeſſos, urbs Troica, patria Erythrææ Sibyllæ. Steph.

Mero, cognomentum Tiberii Neronis, per jocum quòd vinoſior eſſet.

Merob, primogenita Saulis. 1 Reg. 14.

Merobandes, coſ. cum Gratiano Aug. an. U. C. 1130. Iterum cum Saturnino ſexennio poſt.

Merodach, rex Babyloniorum. Iſa. 38. qui 4 Reg. 29. dicitur *Berodach.*

Merodacus, Sicambrorum rex 14. Olymp. 164.

Meroe, *Saba* Joſepho, ſicut & nunc ab Abyſſinis appellatur, inſula Æthiopiæ ſub Ægypto maxima à Nilo, Aſtapo, & Aſtaborâ fluviis effecta, cujus longitudo ad 3 millia ſtadiorum, latitudo ad mille extenditur. *Geguere* unà cum urbe ejuſdem nominis dicitur, teſte Caſtaldo. *Neube* vero Marmolio. Hic Sabæ regina, quæ & Candace à nonnullis regnaſſe traditur. Urbs à Cambyſe Perſarum rege condita eſt, & de nomine ſororis, ſive matris, ut alii, defunctæ, Meroe appellata. In eâ mulieres grandes habent mammas. Juvenal. Sat. 13.

In Meroe craſſo majorem infante mamillam.

Alia eſt *Meroe* Antiochenæ juxta Daphnem, orientem verſus. Item civitas Lyciæ. Steph.

Merom, aqua, ſeu flu. in terrâ Chanaan juxta quod gentes convenerant adverſus Iſraelitas. Joſ. 11.

Merope, una filiarum Atlantis, ex Pleione nymphâ, cujus ſtella ex 7 Pleiadibus obſcuriſſima apparet, quòd cùm ſorores ejus omnes Diis nupſiſſent, illa ſola Siſypho nupſerit mortali. Ovid. Faſt. 4.

Pleiades incipiunt humeros relevare paternos,
Quæ ſeptem dici, ſex tamen eſſe ſolent.
Seu quod in amplexum ſex hinc venere Deorum:
Nam Steropen Marti concubuiſſe ferunt:
Neptuno Halcyonen, & te, formoſa Celæno,
Majan & Electran, Taygetanq; Jovi.
Septima mortali Merope tibi, Siſyphe, nupſit.
Poenitet, & facti ſola pudore latet.

Meropia, una Cycladum, quæ & Siphnus, & Acis dicitur. Plin. 4. 11.

Meropis, mons Theſſaliæ, ex quo ob multos anfractus echo multiplex redditur.

Meros, mons Indiæ, in cujus radice Dionyſius in Indiam proficiſcens, Nyſam urbem condidit. Q. Curtius lib. 8. ubi de Nyſâ, & incolis ejus. *A Libero Patre ſe conditos eſſe dicebant, & vera hæc origo erat. Sita eſt ſub radicibus montis, quem Meron incolæ adpellant. Inde Græci mentiendi traxere licentiam, Jovis femore Liberum Patrem eſſe catatum.* Græcè enim Μηρὸς *femur* ſignificat. Natus autem Bacchus fingitur ex femore Jovis, (ut illud addam) quia Phœnices nominibus illis quæ proprie femur ſignificant, etiam verenda intelligunt, unde tritum illud in ſcripturâ, *egredi de femore patris.* Gen. 46. 26. Exod. 1. 5. Sunt autem quibus in hiſtoriâ natalium Bacchi Μηρὸς non eſt femur, ſed montis nomen, in quo putatur eſſe genitus. Quod poteſt fieri, modò commodè ſumatur, non pro monte in Indiâ *Meri* nomine, ſed pro latere montis. Nam & hoc Phœnicium eſt partes montis vocare *femora.* Hinc Jud. 19. 1. Ἐν μηρῖς ὄρους Ἐφραίμ, *In femoribus montis Ephraim* pro lateribus. Ita Bacchus potuit naſci ἐκ μηροῦ, i. e. in latere montis, ut propterea nihil ſit opus Meron montem in Indiâ ſibi fingere.

Meroveus, Francorum tertius à Pharamondo. Annal. Franciæ.

Meroz, urbis nomen. Jud. 5.

Merthes, rex Ægypti, qui cornicem habuit uſque adeo cicurem, ut quoquò juſſiſſet ille, epiſtolas deferret, non ignorans quò tranſvolandum eſſet, & ubi conſidendum.

Merula, flu. Liguriæ apud Albingaunum urbem fluens. *Meira* vulgò.

Meruſium, parva regio, cujus incolæ *Meruſii.* Vide Steph.

Meryllus, in primo Bœoticorum citatur à Plut. in Paral. Min. cap. 14. Item in tertio Italicorum cap. 28.

Meſa, rex Moab. 4 Reg. 3. Filius item Caleb fratris Jerameel. 1 Par. 2.

Meſa, flu. notus per Leodium fluens, vulgò *Moſa.*

Meſanites, ſinus quidam apud Martianum in Perſici maris deſcriptione. Steph.

Meſapia, & *Meſapus*, vide *Meſſapia*, & *Meſſapus.*

Meſe, inſula Gall. Narbon. una Stœchadum, quæ & *Pomponiana.* Plin.

Meſech, locum eſſe in Arabiâ Kedarenâ contendit Beroaldus, fretus hoc loco Pſalmi, 120. v. 7. *Hei mihi quòd peregrinatus ſum* (in) *Meſech, habitavi in tabernaculis Kedar.* Neque enim ibi משך *Meſech* loci nomen eſt, ſed temporis,

temporis, Et verba Hebræa נרתי משך *garti meſech*, non reddenda ſunt, *peregrinatus ſum diu*, vel ut Aquila, Παροικήτινκα ἐν μακρεσμῷ, h. e. *advena fui longo tempore*. Alius (ni fallor) Symmachus, inverſis verbis reddidit Παροικῶν παρεῖλκυσα. Et Lxx ſeniores Ἡ παροικία μου ἐμακρύνθη,, *incolatus meus prolongatus eſt*, prout reddit vulgatus interpres, quos etiam ſequuntur Syrus & Arabs. Vide Bochart. Geogr. Sacr. lib. 3. cap. 12. Vide *Moſchi*.

Meſelemia, nomen viri. 1 Par. 26.

Meſembria, quæ & *Menebria* Strab. & *Meſambria* Herodoto, urbs Thraciæ maritima, in orâ Maris Euxini inter Anchialum, & Odeſſum. *Meſember* Sophiano. Hinc *Meſembriacus*. Ovid. Triſt. 1. eleg. 9.

Alta ſub Anchiali mœnia tendat iter.
Inde Meſembriacos portus, & Odeſſon, &c.

Meſene, regionis nomen. Strab. lib. 12. ubi magnus eſt error Xylandri, qui putat Meſenen eſſe Meſopotamiam, atque ita vertit. Atqui Meſene eſt μέση τῆς Τιγρήτος, ut Steph. ait: non τῷ Τίγρητι ᾗ Εὐφράτης, ut Meſopotamia. Vide Plin. 6. 27. Porro Steph. Meſſenen eandem cum eâ quæ Adiabene vocatur, putat eſſe. Idem alio loco docet Meſenen vocari eam regionem quam cingit Tigris in 2 alveos ſciſſus, quorum qui ad dextram appellatur *Delas*, qui ad ſiniſtram *Tigris*.

Meſezebel, pater Barachiæ. 1 Eſdr. 3.

Meſia, provincia quæ Pannoniæ jungitur ad Pontum uſque cum Danubio decurrens. Vide *Moeſia*.

Meſizabel, nomen viri. 2 Eſdr. 10.

Meſola, urbs Laconiæ, una ex quinque. Steph. Eſt etiam urbs Arcadiæ, quam quidam putant ab Homero *Hiram*, vel *Hieram* appellatam.

Meſolam, filius Saphatiæ. 1 Par. 9.

Meſomedes, poeta Adriano principi chariſſimus, ſcripſit in laudem Antinoi liberti ſui. Suidas.

Meſopontius, Neptunus in Ereſſo Leſbi civitate cultus. Steph.

Meſopotamia, regio Aſiæ latiſſima, Tigrim habens ab oriente, Euphratem ab occidente, à Meridie Babyloniam, à ſeptentrione Caucaſum. Sic dicta quòd ſit inter 2 flu. Tigrim, & Euphratem. Ab Hebræis dicitur *Aram Naharaim*, i. e. Syria fluviorum ſc. duorum, nam dictio ipſa eſt dualis numeri. Olim *Seleucia* dicta, teſte Plinio lib. 6. Nunc dicitur *Halapia*, teſte Olivario. Cic. lib. 6. De Nat. D. *Meſopotamiam fertilem efficit Euphrates*, *in quam quotannis quaſi novos agros invehit*. Stephano *Adiabene* eſt: recentiores *Azamia* habent. Ejus incolæ vocantur Arriano, lib. 3. οἱ ἐν τῇ μέσῃ τῶν ποταμῶν. *Terras Interamnas* Meſopotamiam interpretatur Alex. Imp. apud Lampridium. *Diarbech* Bellonio dicitur.

Meſphar, nomen viri. 2 Eſdr. 2.

Meſpharath, nomen viri. 2 Eſdr. 7.

Meſphi, vide *Maſpha*.

Meſrim, filius Cham. Gen. 10. Hebr. *Miſraim*. Vide Boch. Phaleg. lib. 4. cap. 24. Vide ſis etiam *Ægyptus*.

Meſſa, regio Judææ. Hieronymus de locis Hebraicis, in quâ habitaverunt filii Joctan. Gen. 10. Item, nomen viri. 3 Reg. 11.

Meſſaba, urbs Carium. Steph.

Meſſabatæ, *Maſſabatæ* Strab. Perſidis populi. Ptol. *Sabbat* Hebræis dici, Ar. Montanus tradit. Horum tractum Caſtaldus *Savas* vocat.

Meſſal, vel *Maſſal*, civitas in tribu Aſer. Joſ. 19. 1 Par. 6.

Meſſala, dictus eſt Val. Corvinus, quia Meſſanam in Siciliâ vicit, & urbis captæ in ſe tranſlato nomine *Meſſana* primo, paulatimque vulgo permutante literas *Meſſala* dictus eſt. Unde & *Meſſalarum* familia Romæ floreniiſſima, ex quâ *Meſſala* Corvinus orator nobilis ortum habuit. Hic cum provectior foret, biennium antequam moreretur adeo memoriæ ſenſum amiſit, ut vix paucula verba conjungeret, & nominis quoque ſui immemor eſſet. Tandem vero ulceri ori innato ſeipſum inediâ confecit. Crinitus 1. 12. Is orator fuit, Fabio teſte, nitidus, & candidus, & quodammodo præ ſe ferens nobilitatem ſuam, viribus tamen minor. Horat. De Arte.

——*Mediocris abeſt virtute diſerti*
Meſſalæ. ——

Mart. 10. 9. *Marmora Meſſalæ findet caprificus.*

Vide Paſſeratium in Tibulli Panegyricon ad Meſſalam. Perſius. *Quin damus id ſuperis de magnâ quod dare lance*
Non poſſit magni Meſſalæ lippa propago.

Meſſalemeth, mater Amon regis Judæ. 4 Reg. 21.

Meſſalina, filia Barbari Meſſalæ conſobrini, Claud. Imp. Quæ cum adoleſcentula eſſet, ipſi Claudio ſeni nupta fuit, ſummæ libidinis mulier, adeo ut innumeris adulteris ſe ſubmiſerit, & mutatâ veſte lupanaria celebraverit: Quinetiam cum ſcorto famoſo aliquando certavit, & ſuperatam à ſe meretricem gloriata eſt, & ſe inter diem, & noctem virginti quinque paſſam concubitus affirmavit: præterea ſeſe labore potius feſſam, quam concubitu ſatiatam deſtitiſſe. Tandem ab ipſo Claudio ſupplicio affecta eſt, cum C. Silio nupſiſſet. Sueton. in Claudio. Prodigioſam hujus libidinem lege apud Juvenal. Sat. 6. Tacit. lib. 11. & Plin. 10. 63.

Meſſalini, hæretici ſub Valente, & Valentiniano A. A. Omne opus manuum fugiebant, nihilque bonorum operum, præter orationem probabant, innumeris ſuperſtitionibus dediti.

Meſſana, urbs Siciliæ, propinqua Peloro promuntorio, à *Meſſeniis* Achaiæ populis condita, hodiè *Meſſina*. Omnium totius inſulæ principatum ſibi vendicans. Græcis ſcriptoribus dicitur Μεσσήνη. Unde oppidani *Meſſenii*. Sed & illa Peloponneſi urbs Μεσσήνη, unde hæc Sicula nomen accepit, Damageto in Epigrammate dicitur Μεσσήνα hoc verſu.

Οὐτ' ἀπὸ Μεσσάνας, ἔτ' Ἀργόθεν εἰμί παλαιτὰς.

Et ita Latino etiam poetæ Statio, Achil. lib. 3.

Murorum tormenta Pylos Meſſanaque tradunt.

Hujus incolæ primùm *Meſſinenſes* dicti ſunt, poſtea vero cum Mamertini Campana gens eo colonos miſiſſent, *Mamertini* appellabantur. *Zancle* olim vocabatur, teſte Strabone. Hinc *Meſſenius*. Ovid. Met. 4.

——*Elin, Meſſeniaque arva tenebas.*

Idem Met. 12.

Ille tuus genitor Meſſenia mœnia quondam
Stravit, & immeritas urbes Elinq; Pylonque.

Vide Cluver. Sicil. Ant. lib. 1. cap. 6.

Meſſapeæ, parva regio Laconica, ubi colitur Ζεὺς Μεσσαπεύς. Steph.

Meſſapia, regio Italiæ, quæ & *Salentini* Ptol. ac aliis *Japygia*, peninſula inter Tarentum, & Brunduſium, *Terra d' Otranto* hodie. A *Meſſapo* Italorum duce, qui Turno adverſus Æneam ſuppetias tulit, dicta. De quo Virg. Æn. 11.

At Meſſapus equum domitor, Neptunia proles.

Hinc *Meſſapius*. Ovid. Met. 14.

Peucetioſque ſinus, Meſſapiaque arva reliquit.

Meſſapius, mons Macedoniæ bonaſum animal gignens. Ariſtot.

Meſſe, opidum Cytheræ inſulæ. Stat. Theb. 4.

——*Volucrumque parens Cythereia Meſſe.*

Meſſeis, Theſſaliæ fons, non procul à Pharſalo. Plin. 4. 8. Et Strabo lib. 9.

Meſſene, civitas Græciæ in Peloponneſo, à quâ pop. *Meſſenii*. De quibus Hieron. contra Jovin. Spartiata & Meſſenii diu inter ſe habuere amicitias in tantum, ut ob quædam ſacra etiam virgines ad ſe mutuo mitterent. Tandem vero Spartani Meſſenios propter frequentem defectionem in ſervitutem redigerunt, eoſque durius etiam quàm reliquos ſervos tractarunt, ne denuo res novas molirentur. Hinc adagium natum *Meſſena ſervilior*, in eos qui alieno vivunt arbitrio. Ovid. Met. 6.

Meſſeneque ferox, Patraque humileſque Cleonæ.

Siatius lib. 4.

Planaque Meſſene, montanaque nutrit Ithome.

Hinc *Meſſenius*. Ovid. Met. 14.

Litore in Italico Meſſenia mœnia contra
Scylla mihi viſa eſt. ——

Inde *Meſſeniacus ſinus*, qui & *Meſſenius*, *Coronæus*, & *Aſinæus* Straboni, vulgò *Golfo de Coron*.

Meſſias, vide *CHRISTUS*.

Meſſoa, urbs Laconiæ, & tribus ejuſdem. Steph.

Meſſogis, mons Lydiæ, vini ferax. Steph.

Meſſulam, pater Aſalia patris Saphan ſcribæ. 4 Reg. 22.

Meſſua,

Meſſua, vel *Meſua*, peninſ. Gall. Narbon. Mela. *Meſe* Jo. Poldo.

Meſuium, urbs Germ. ad Albim in Saxoniâ libera. Vulgo *Magdeburg.*

Metabeel, nomen viri. 2 Eſdr. 6.

Metabus, Privernatium tyrannus, Camillæ pater, qui à ſuis per ſeditionem regno pulſus, filiam fugæ comitem aſſumpſit, quam & Dianæ conſecravit. Virg. Æn. 11. Item Siſyphi filius, Æoli nepos, qui Metapontum in Italiæ finibus condidit. Steph.

Metachœum, caſtrum Bœotiæ inter Coroneam & Orchomenon. Steph.

Metacomſo, *Tacompſon*. Plin. *Tachempſo* Melæ, urbs Ægypti ad Nilum, juxta Syenen. *Aſuan* Zeiglero.

Metacum, urbs Arabiæ Felicis. Ptol. *Calaiate* Barroſio. In codd. Græcis *Cumacatum* legitur.

Metageitnia, ſacra quædam in honore Apollinis Metageitnii apud Græcos inſtituta, quæ fiebant ſecundo Græcorum menſe. Gyraldus lib. 17. Hiſt. Deorum.

Metagonium, promuntorium Numidiam ab Africâ dividens, ſic dictum quod angulare ſit. Stephano eſt urbs Libyæ. *Capo de tres forcas* Caſtaldo. *Capo de tres arcas* Olivario, *Capo de Caſaſa*. Moletio.

Metalla, Sardiniæ op. apud Anton. inter Neapolin, & Sulchos. *Civita de Gleſie*. Cluverio.

Metanira, Celei conjux. Ovid. Faſt. 4. ubi codd. vulgò *Menelina*, alii *Menalia*, alii *Melanira*. Μετανείρα eſt Nicandro in Theriacis, ejuſq; Scholiaſtæ, itemq; Nonno Dionyſ. libb. 27. & 47. cui ἀρχαία dicitur κατ' ἐξοχήν, ut & Nicandro. Μετανείραν etiam vocat Apollodorus libro 1. bis, ut & Ariſtides in Eleuſiniâ Oratione, Athenagoras Legatione pro Chriſtianis, & Jo. Tzetzes in Heſiodum. Μετανείρας Pauſaniæ in Atticis, & Nicandri Scholiaſtæ in Alexipharm. mendoſè dicitur. Hujus nominis ſcortum etiam nobile fuit Athenis, cujus meminit Athen. libb. 3. & 13. non ſemel, à Lyſiâ, & Iſocrate amatum, niſi diverſæ fuerunt, & cognomines.

Metapa, urbs Acarnaniæ. Steph.

Metapinum, unum ex oſtiis Rhodani. Plin. 3.4.

Metapontis, inſula, vide *Syme*.

Metapontum, Italiæ op. in ſinu Tarentino, à Pyliis qui Neſtore duce à Trojâ navigaverunt, conditum; adeo terræ proventu & agricolatione felix, ut ea gratiâ auream æſtatem Apollini Delphico aliquando donum obtulerint. Mela lib. 2. Idem habet Schol. Dionyſii in hos verſus.

Τὰς δὲ μετ' ἐξείης Μεταπόντιοι, ἐγγύθι δὲ σφῶν
Ἰμαιρίων πολίεθρον ἰὼ στεφάνοιο Κεραντος.

Ptol. & Strab. *Metapontium*. A *Metabo* Heroe dictum ſcribit Steph. Siſyphi filio, quem barbari Metapontum vocant. *Torre di mare* Leandro. *Pelicore* Gabrieli Barrio. *Thebeſaze* vero caſtellum hoc loco nunc eſſe ſcribit Niger. *Vibo* aliquando vocata fuit, ut Solinus autor eſt. Sic quoque eam nominat Cæſar lib. 3. Bellorum Civilium. Σίγης olim etiam dicebatur, teſte Euſtathio.

Metaris, æſtus five flu. Albionis in orâ Angliæ orientali. Ptol. *The waſhes* Camdeno. Circa Boſtonum op. in agro Lincolnienſi, ut quidam volunt.

Metaris, Hiſp. Tarracon. flu. Ptol. *Meares* Melæ, teſte Pintiano.

Metaurus, *Metaurum* Pomponio, *Metauria* aliis op. Brutiorum in orâ Calabriæ ulterioris. *Giola* hodiè. A Roſarno op. 6 m. p. in ort. Scyllæum verſus, apud Taurianum, patria Steſichori. Ita Ferrarius. Atqui *Metaurus* urbs Siciliæ patria iſtius poetæ fuit. Vide Steph. in Μάταυρος. Quanquam Ἰμεραῖος ἀνὴρ dicitur Philoſtrato lib. 6. de vitâ Apollonii.

Metaurus, Umbriæ flu. ingens; hodiè *Metauro* penultimâ correptâ, ut Piſaurum nunc *Peſaro*. Lucan. lib. 1.

In lævum cecidere latus veloxque Metaurus,
Cruſtumiumque rapax. ———

Sil. lib. 8. ——— *Rapidaſque ſonanti*
Vortice contorquens undas per ſaxa Metaurus.

Claud. in Paneg. de 6 Conſulatu.

Deſpicitur que vagus præruptâ valle Metaurus.

Nobilitavit eum maximè clades Haſdrubalis. Hor. lib. 4. Od. 4.

Quid debeas ô Roma Neronibus,
Teſtis Metaurum flumen, & Aſdrubal
Devictus. ———

Silius ubi ſupra.

Multa quoq; Haſdrubalis fulgebit ſtrage Metaurus.

Sidon. Apollin. Paneg. ad Anthemium Aug.

Improbus & rubeat Barchinâ clade Metaurus,
Multatus tibi conſul agat: qui millia fundens
Haſdrubalis. ———

Metaurus, flu. Brutiorum, cujus oſtium ex adverſo Æoliarum inſularum deſcribitur à Plinio. Hodiè *Marro fiume*, teſte Cluverio.

Metelis, urbs Ægypti juxta Heracleoticum oſtium Nili non obſcura, ab Alexandriâ 60 m. p. in ort. Peluſium verſus. *Roſetto* Italis, *Raſchit* Turcis, teſte Benjam. Tudelenſ.

Metelli caſtrum, urbs Selandiæ primaria, vulgò *Mittelburg*, vel *Middelburg*.

Metellus, Pont. Rom. quem adeo impeditæ, ac balbutientis linguæ fuiſſe tradunt, ut multis menſibus fatigatus, totuſque ſuerit, dum meditaretur in Æde Opiferæ dicere. Multis diebus in Pontificatu vixiſſe perhibetur. Hic Metellus, prænomine Lucius, conflagrante Æde Veſtæ, Palladium Trojâ advectum ſubtraxit ab incendio, magnâ quidem pietate, ſed eventu miſero. Nam dum in flammas avidus ſe conjiceret, orbatus eſt viſu. Plin. 7. 44. Juv. Sat. 3. — *Procedat vel Numa, vel qui*
Servavit trepidam flagranti ex æde Minervam.

Hic etiam 1 bello Pun. de Pœnis ſpecioſiſſimum egit triumphum, 13. ducibus hoſtium & 120 elephantis in eo ductis.

C. Metellus, à domitâ Macedoniâ *Macedonicus* vocatus. Prætor Pſeudophilippum, & Achæos, quos bis prælio fudit, triumphandos Mummio tradidit. Inviſus plebi ob nimiam ſeveritatem, ideo conſul ægre factus. Liv. lib. 5. Hic ille *Metellus* eſt qui in exercitu arcanum quiddam interrogatus, reſpondit εἰ ἔμην τὴν χλανίδα μὲ συνειδέναι τοῦτο τὸ πρᾶγμα, &c. *Si exiſtimarem tunicam mihi eſſe conſciam hujus arcani exutam eam in ignem injicerem.* Plut. de Garrulitate. Vide plura de eo apud Plin. 7. 13. & 44. Cic. 1. Tuſc. P. Victorem de Viris illuſtribus.

Metelli milites, qui & Ærarii. Vide Meurſium ad Lycophronis Caſſandram pag. 300. Memorantur alii *Metelli* ut Balearicus, Virtatus, quem Plin. Diadematum vocat.

Metellus Numidicus, quòd de Numidiæ rege Jugurtha triumphavit, dictus. Hujus Metelli de uxoribus ducendis ad populum hæc verba fuerunt, teſte Gellio, 1. 6. *Si ſine uxore, Quirites, eſſe poſſemus, omnes eâ moleſtiâ careremus; ſed quoniam ita natura tradidit, ut nec cum illis ſatis commode, nec ſine illis ullo modo vivi poſſit, ſaluti perpetuæ potius, quam brevi voluptati conſulendum.*

Metellus Creticus, à devictâ Cretâ dictus. Plut. in Pompeio. Item *Metellus Dalmaticus* à devictis Dalmatis. Pædian. act. 3. contra Verrem. *Metelli* autem plebeii fuere, ut ait Liv. lib. 9. verum clari victoriis, & magiſtratibus, & *Cæcilii* omnes vocati.

Metellus, Poenis & Siculis ſocia adverſus Romanos arma parantibus, Imperator cum eſſet creatus, omnibus Diis, exceptâ duntaxat Veſtâ, ſacrificium fecit. Quæ cum adverſos claſſi ventos immiſſet, C. Julius vates eos ceſſaturos dixit, ſi filiam ſuam immolaſſet. Ille, urgentibus rebus, filiam nomine Metellam immolaturus abduxit. Dea vero adoleſcentulam miſerata buculam ſuppoſuit, puellamque ad Lanuvium pater deferens, ſacerdotem draconis qui in eo loco colebatur, fecit. Plutarchus. Par.

Metenſes, pop. Germ. inferioris. Vide *Mediomatrices*.

Metereſa, op. Hiſp. Tarracon. in Carpetanis. *Pedrazza de la Sierra*, teſte Moletio. Hinc Trajanum ortum ferunt.

Methea, nomen loci in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Thare. Num. 33.

Methone, urbs Peloponneſi in orâ Meſſeniæ ad occ. hac tempeſtate clariſſima, & ſedes Præfecti Turcis *Maiuno*, teſte Leunclavio. *Pedaſus* Homero, teſte Ferrario. Val. Flaccus Argon. lib. 1.

——— *Quem parva Methone,*
Et levis Elis equis, & fluctibus obvius Aulon.

Alia in Macedoniâ juxta Thraciæ fines apud Olynthum, cujus meminit Demoſth. in Orat. contra Philippum Alex. Magni patrem, qui ibi in pugnâ oculo uno privatus eſt. Sunt etiam plures hujus nominis urbes. Vide Steph. in Μεθώνη.

Methuriades, inſulæ inter Æginam, & Atticam prope Troezenem. Steph.

Methurion, urbs Arcadiæ, alia Theſſaliæ. Steph.

Methymna, urbs Leſbi inſ. poſt Mitylenen primaria in orâ ad ort. à *Methymna* Macaris filia, uxore Lepydni. Ab hâc urbe ortum habuit Arion citharœdus nobilis, quem Herodotus à prædonibus in mari obrutum, & à Delphine incolumem devectum in portum ad Tænarum fabulatur. Illic naſcitur optimum vinum. Ovid. 1. de Arte Amand.

Gargara quot ſegetes, quot habet Methymna racemos.

Sil. l. 7. *Timolus, & ambroſiis Arviſia pocula ſuccis,*
Ac Methymna ferax Latiis ceſſere Falernis.

Virgil. Georg. 2.

Non eadem arboribus pendet vindemia noſtris,
Quam Methymnæo carpit de palmite Lesbos.

Propertius lib. 4.

Et Methymnæi grata ſaliva meri.

Metia, una ex 35 tribubus populi Romani.

Metianus, Juriſconſultus tempore Alexandri Auguſti.

Metilis, ſeu *Metelis*, urbs Ægypti prope Alexandriam, quæ nunc *Bechis* vocatur. Steph.

Metilius Bradua, conſul cum Vero, an. U. C. 912.

Metiochus, Miltiadis Athenienſis ducis filius, qui à Phœnicibus captus, & Dario Perſarum regi, contra quem pater bellum gerebat, oblatus, nullo modo læſus fuit, ſed eum donavit Darius pulcherrimo palatio, multis poſſeſſionibus ac divitiis, uxoreque Perſide, ex quâ liberos ſuſcepit. Herod. lib. 6.

Metis, nympha, una ex filiabus Oceani & Tethyos, ſic dicta à *conſulendo*. Heſiod. in Theog.

Metis, antiquiſſima Gall. Belg. urbs, quam Mediomatricum vocant civitatem; nam populi Mediomatrices eam regionem quondam incoluerunt: ſic dicti, quòd eorum metropolis medium teneret locum inter tres civitates, Tullum, Verdunum ac Treverim. Habet autem Metis Treverim ad Septentr. Tullum ad merid. & Verdunum ac occ. Scribunt autem ſic appellatam à Metio Romano, qui hanc urb. à Jul. Cæſare expugnatam ampliavit, muriſque cinxit, quam urb. Henricus 2. Francorum rex ſuſcepto contra Carol. 5. Imp. bello cepit, An. Dom. 1552. Munſt. lib. 2. Coſmog.

Metiſcus, Turni auriga, Virg. Æn. 12.

Aurigam Turni media inter lora Metiſcum
Exuit. ———

Sunt qui ſcribendum putent *Methyſcus*, Etymon ejus derivantes à μεθύσκομαι, quod eſt *inebrior*.

Metius Carus, delator inſignis. Plin. lib. 1. Ep. ad Voconium, & lib. 6. ad Hiſpanum.

Metius Curtius, Sabinorum dux, contra Romulum ob raptas Sabinas acritèr pugnavit.

Metius Suffetius, quem alii *Fufetium* vocant, Albanorum Dictator, tempore Tulli regis Rom. qui, quòd ex præſcripto fœderis ad belli ſocietatem contra Fidenates vocatus, euntibus in hoſtem Romanis, ſuos prælio eduxerat, juſſu Tulli, duabus admotis quadrigis, diſcerptus eſt. Virg. Æn. 8.

Haud procul inde citæ Metium in diverſa quadrigæ
Diſtulerant (at tu dictis Albane maneres)
Raptabatq; viri mendacia viſcera Tullus
Per ſylvam, & ſparſi rorabant ſanguine vepres.

Ovid. 1 Triſt. Eleg. 3.

Sic doluit Metius tunc, cum in contraria verſos
Ultores habuit proditionis equos.

Perfidum vocat Claud. Paneg. 4. Hon.

Perfidiam damnas? Metii ſatiabere pœnis.

Idem de bello Gildonico.

Exemplum ſequerer Tulli, laniandaq; dumis
Impia diverſis aptarem membra quadrigis.

Vide Liv. lib. 1. & Dionyſ. Halicarn. lib. 3.

Meton, Aſtrologus ex his unus qui Athenienſibus adſcriptus fuit navigaturis in expeditionem Siciliæ, qui onus detrectare cupiens, tempeſtatem futuram prædixit, cumque propterea minimè proficeret, ſimulavit inſaniam, atq; hoc modo miſſionem impetravit. Ælian. Var. Hiſt. 13. 12.

Metope, flu. Arcadiæ. Callimach. Hym. 1.

Πεζὸς ἵκανε Κερῦνιν τε πολύσπειόν τε Μετώπην.

Ubi Schol. Μετώπην πολαμὸν Ἀχαιδίας.

Metopon, locus prope Peram urbem vicinam Conſtantinopoli, cujus meminit Nicephorus. *Acra Spandona* Gyllio, lib. 2. cap. 6.

Metra, Eriſichthonis Theſſali filia, quæ à Neptuno vim paſſa, hoc muneris ab eo impetravit, ut in quaſcunque vellet ſpecies tranſmutaretur. Quare cum pater fame coactus eam vendidiſſet, illa ſtatim in piſcatoris habitum converſa ſervitute ſe exemit. Quâ occaſione uſus Eriſichthon iterum, atque iterum illam vendidit. At illa modo bovis, modo cervi, modo avis ſpecie aſſumpta, protinus ſeſe aſſerebat in libertatem. Ovid. Met. 8. Revera autem Metra nobilis fuit meretrix, quæ nondum invento auro, aut gemmarum uſu, bobus, aut equis, aut alterius generis pecoribus noctes ſuas locabat: unde factus eſt locus vulgi fabulæ, ut Metra diceretur transformari in ea omnia quæ ab amatoribus accipiebat; indeque manavit Proverb. *Mutabilior Metra.*

Metri, nomen viri. 1 Reg. 10.

Metrocles, philoſophus Maronites, frater Hipparchiæ, Cratetis levir. Tortel.

Metrodorus Athenienſis, Carneadis auditor, pictor & philoſophus. Cic. lib. 1. De Orat.

Metrodorus Lampſacenus, Epicuri diſcipulus fidiſſimuſque amicus. Strab. Diogenes Laertius.

Metrodorus Scepſius, è Philoſophicâ vitâ in civilem mutatus eſt. Magna ex parte in ſuis ſcripturis oratoriè loquitur: & novo quodam dicendi genere uſus eſt, quo multos deterruit. Propter nominis famam, quanquam pauper erat, clarum tamen conjugium apud Carthaginienſes adſecutus eſt, atque uti Carthaginienſis vivebat. Quumque amicitiam Mithridatis regis ſibi conciliaviſſet, ad illum cum uxore diſceſſit, & honore maximo affectus eſt. Strabo lib. 13. Hujus ſumma memoria à Cic. commendatur lib. 1. Tuſcul. Qu.

Metrodorus Chius, mundum æternum eſſe dicebat: Quoniam ſi factus eſſet, ex non ente factus eſſet, infinitū v. eſſe quoniam æternum, & quum non habeat principium, unde incipiat, nec exitum habiturum quo terminetur. Immobilem quoque aſſeruit, quoniam moveri non poſſit quod non tranſeat: tranſire autem neceſſe eſt aut in plenū aut in vacuum, in quorū alterū tranſitus fieri non poteſt. Ex æthere autem nubes fieri denſatione aquæ, quæ ſupra Solem aſcendens extinguat ipſum, & rurſus rarefacta accendat. Solem ſiccitate conſtipatum ex aquâ ſplendidâ, ſtellas efficere. Dixit etiam diem ac noctem inde fieri, quod ſol extinguatur, Eclipſin quoque extinctione fieri. Euſeb. Præp. Evang. 17. 14.

Metrodorus Melicus, artem memoriæ ita conſummavit, ut nihil non iiſdem verbis redderet auditum. Plin. 7. 14. Cæterum de variis *Metrodoris* vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 389. & Jonſium de ſcript. hiſt. Philoſoph. lib. 1. cap. 12.

Metrophanes, Sophiſta, præter commentaria in Hermogenem, & Ariſtidem, item volumen de ſtatibus, deque Ideis, ſcripſit 2 libros de Phrygiâ, Suidas, apud quem 2 alii ſunt ejuſdem nominis. Voſſius.

Metropolis, urbs Phrygiæ magnæ apud Mæandrum flu. epiſc. ſub Archiep. Epheſino. Sed hæc in Joniâ eſt inter Epheſum, & Smyrnam. Sunt & aliæ urbes ejuſdem nominis, una Phrygiæ, alia Lydiæ ad Cayſtrum. Pop. *Metropolitæ*. Plin. Fuit & *Metropolis* Theſſaliæ urbs, inter Gomphos, & Pharſalum, à Cæſare memorata.

Metubarris, Pannoniæ inſer. inſula in Sao flu. *Zygeth*, & *Otozecz*, teſte Lazio. Sed *Zygeth* eſt vocabulum commune omnium inſularum linguâ Hungaricâ.

Metullum, ſive *Metulum*, op. Japodum apud Colapim flu. in confin. Liburniæ. Appianus in Illyricis tradit eam regionis

regionis metropolim esse, sitamque in monte nemoroso, duobus conditam tumulis, quos vallis modica intersecat. Lazius scribit hodiè *Trojam* esse in Ciliciæ comitatu.

Mevania, Umbriæ op. inclytum Propertio alumno, ad viam Flaminiam, armentorum & gregum ferax. *Mevanates* pop. Plin. 5. 41. Vulgò nunc *Bevagna* dictum. Columella. 3. 18. *Armentis sublimibus insignis Mevania* est. Lucan. lib. 1.

——— *Tauriferis ubi se Mevania campis*
Explicat. Sil. lib. 6.
Et sedet ingentem pascens Mevania taurum.

Stat. 1. Car. 4. —— *Nec si vacuet Mevavia valles,*
Aut præstent niveos Clitumna novalia tauros.

Prop. lib. 4.
Quà nebulosa cavo rorat Mevania campo.

Mevius, poeta ineptissimus, Virgilii & Horatii temporibus, utrique æque invisus, quod poemata illorum insectaretur, & ex alienæ laudis obtrectatione gloriam occuparet. Virg. Eclog. 3.

Qui Bavium non odit, amet tua carmina Mevi,
Atq; idem jungat vulpes, & mulgeat hircos.

Horat. Epod. 6. *Mala soluta navis exit alite*
Ferens olentem Mevium.

Mexico, in Hispania nova Mexicanæ provinciæ opulenta, & celeberrima civitas, & salso in lacu mirabiliter constituta, ampla & visu jucundissima, vici omnes suos habent exitus ut ab uno ad alium aqua permeare possis. Major (quam vocant) platea porticibus undique cincta est, ubi quotidie ultra 60 hominum millia vendentium ementiumque cernuntur. Idola ex farinâ, & humano sanguine conficiunt, quibus multa hominum corda ex viventium corporibus extracta quotidiè offerunt. Plura lege apud Novi Orbis neotericos scriptores. Theatr. Urb.

Meza, filius Rahuel, filii Esau. Gen. 36.

Mezab, pater Matred, Gen. 36.

Mezades, 6 Athenienſium archon. An. Mundi 3021.

Mezentius, Tyrrhenorum rex, luminus Deorum contemptor, qui cum tyrannidem domi crudelius exerceret, à suis per seditionem pulsus unà cum Lauso filio ad Turnum sese contulit, id temporis bellum adversus Æneam gerentem. Quo in bello, cum magnam tam Trojanorum, quam Hetruscorum stragem edidisset, unà cum filio ab Æneâ est interemptus. Virg. Æn. 10. Idem de eo lib. 8. vers. 483.

Quid memorem infandas cædes, quid facta tyranni
Effera? Dii capiti ipsius generique reservent.
Mortua quinetiam jungebat corpora vivis,
Componens manibusque manus, atque oribus ora,
(Tormenti genus) & sanie taboque fluentes
Complexu in misero longâ sic morte necabat.

Vide de la Cerdam ad locum.

M I.

Miacorus, urbs Chalcidica. Steph.

Miamin, nomen viri. 2 Esdr. 10.

Mibahar, nomen viri. 1 Par. 11.

Mibæ, pop. Lyb. interioris in Austr. vergentes, Æthiopibus & Nigritis proximi. Silius 3.

His simul immitem testantes corpore Solem
Exusto venere Mibæ. ———

Micca, virgo Elienſis præclarissima, Philodemi filia, moribus & formâ excellentissima, quam Lucius quidam tyranni satelles adamavit. Igitur missò nuncio, virginem statuto tempore ad se venire jubet, itemque parentes necessitate compulsi, virginem, ut id faceret, hortabantur. Verum ipsa, ut erat naturâ prudens, tùm ingenuè educata, paternis genibus advoluta, rogat, ne se in turpissimum flagitium proficisci paterentur: utque mortuam potius, quam amissa virginitate, turpiter viventem aspicere vellent. Longior itaque mora cum traheretur, libidine simul, atque ebrietate furens Lucius, ipse domum virginis proficiscitur, eamq; paternis genibus appositò capite hærentem offendens, se statim, ut sequerentur minitabundus imperabat. Quod illa cum facere cunctaretur laceratis vestibus, Lucius nudatam gravissimis plagis cecidit, quæ tam forti animo dolorem perferebat, ut ne gemitum quidem ad plagas ullum ederet. At parentes tam acerbo spectaculo graviter commoti, flentesque postquam nihil orando se proficere animadverterunt, hominum, Deorumque auxilium clamoribus imprecantes, indignis se contumeliis affici querebantur. Tunc iratus vinoque percitus barbarus, virginem in paterno sinu jugulavit. Plut. de claris mulieribus.

Micha, pater Abdon. 2 Par. 34. qui & *Michaia*. Item nomen viri de monte Ephraim, Jud. 17.

Michæa, seu *Michæas*, filius Gamariæ, Jer. 26. Filius item Jemla. 3 Reg. 22. Item nomen prophetæ. Micha 1. 4 Reg. 22. Filius Joel. 1 Par. 5. Filius Meribaal, filii Jonathan. 1 Par. 8. Filius Mephibosheth. 2 Reg. 9.

Michael, nomen Archangeli. Dan. 10. 13. Jud. ver. 9. Plures etiam ejusdem nominis homines occurrunt in Vet. Testamento. Lat. *Quis sicut Deus*, aut *humilitas*, *paupertas*, sive *percussio Dei*.

Michael, Constantinopolitanus Imperator, an. Chr. 812.

Michael Balbus, Constant. Imp. An. Dom. 822.

Michael, Theophili cum Theodora matre, Const. Imp. An. Dom. 846.

Michael Athenacus, Constant. Imp. An. Dom. 1024. Blondus.

Michael, Paphlagon, occiso Romano Constant. Imperatore imperium arripuit. An. Dom. 1036.

Michael, Calaphates, Zoes Augustæ adoptione Const. Imp. factus, in insulam eam relegavit, sed ab ea postea, & regno, & oculis privatus est. Blond.

Michael Senior, uno anno Const. Imp. An. Dom. 1058.

Michael Parapinaceus, Constantini Ducæ filius, Const. Imp. An. Dom. 1076.

Michael, Antiochenus condidit historiam omnigenam, de quâ Possevinus in apparatu sacro.

Michael Sicidotes, historicus, cujus historia Græca adservatur in Bibliothecâ Vaticanâ, ut monet Gesnerus.

Michael Attaliates, scripsit Pragmaticam, quæ est Tom. 2. Juris Græco-Romani, Jo. Leunclavii curâ editi. Vide Voss. Hist. Gr. lib. 4. cap. 21.

Michael, Monachus vitam exaravit æqualis sui, Theodori Abbatis cognomento Studitæ. Multaque propterea quòd imaginum cultum propugnaret, perpessus est ab Impp. Iconoclastis. Obiit An. Dom. 826.

Michael Psellus, sive Balbus Leone 5 Armenio per fraudem necato imperiò suo cuncta subjecit, An. Dom. 821. Alius ab hoc fuit Michael Psellus πολυχειροτάτος, præfectus studii Michaelis Ducæ, An. Dom. 1058. De quo Voss. Hist. Gr. pag. 295.

Michael Palæologus, Imp. Constantinopolitanus, quem mortuum Græci sacerdotes, quia se Romanæ Ecclesiæ, in concilio Lugdunensi, subjecerat, sepulturâ arcuere. Blondus.

Michaia, pater Achobor. 4 Reg. 22. Mater item Abiam regis Judæ. 2 Par. 12. quæ 3 Reg. 15. *Maacha* dicitur.

Michale, vide *Mycale*.

Michol, nomen filiæ minoris regis Saul, uxor David. 1 Reg. 14.

Micipsa, Numidarum rex, Masiniſſæ regis filius, qui Jugurtham Manastabilis fratris filium unà cum Adherbale, & Hyempsale filiis regni participem reliquit. De quo Sallustius in Bello Jug. Ponitur aliquando pro Africano. Juv. Sat. 5.

——*Illud enim vestris datur alveolis quod*
Canna Micipsarum prorâ subvexit acutâ,
Propter quod Romæ cum Baccare nemo lavatur.

Mictis, insula ultra Britanniam sex dierum navigatione. Plin. 4. 16. In eâ candidum plumbum provenit.

Midæ, vel *Midacum*, urbs Phrygiæ. Vide Steph.

Midas, Gordii bubulci filius, Phrygiæ Rex pecuniosissimus, qui cum Bacchum hospitio suscepisset, jussusque esset petere quicquid vellet, mox voti compos futurus, nihil æquè se optare respondit, quam ut protinus quicquid attigisset in aurum verteretur. Quod cum Bacchi benignitate obtinuisset solidas arces & regias solo contactu in aurum convertit. Verum cum urgente fame cibum sumere conaretur, atque illum quoque in aurum

vantari videret, ſenſit tandem ſtolidus ſe parum ſapienter optaſſe. Fulchre Claud. 1. in Ruff.

——— *Sic rex ad prima tumebat*
Mœnius pulchro cum verteret omnia tactu.
Sed poſtquam viguiſſe dapes, fulvaq; revinctos
In glacie vidit latices, tum munus acerbum
Senſit, & inviſo votum damnavit in auro.

Petiit itaque à Libero Patre, ut munus illud quantumvis ſpecioſum, ſibi adimeret. Miſertus itaque ejus Bacchus, juſſit ut in Pactolo fluvio ſe ablueret. Cui cum morem geſſiſſet, ipſe quidem priſtino ſtatui reſtitutus eſt; cæterum Pactolus ex eo tempore aureas arenas volvere cœpit, unde & Chryſorrhoas eſt appellatus. Poſt hæc cum Pan Apollinem ad cantûs certamen provocaſſet, Tmoluſque judex electus ſecundum Apollinem pronunciaſſet, approbantibus judicis æquitatem cæteris qui aderant omnibus, unus inventus eſt Midas, qui Panem Apollini præferre non dubitaret. Quamobrem Apollo indignatus aſininas ei auriculas addidit, quas tam ſcitè occultavit, ut nemo ſciret præter ſolum tonſorem: qui cum rem inauditam tacere non poſſet, foſſam ingreſſus proclamavit. *Auriculas aſininas habet Rex Midas.* Deinde foſſam terrâ adoperuit, eoque in loco temporis proceſſu creverunt arundines, quæ commotæ vocem quam tonſor infoderat, reddiderunt, ut latius fabulatur Ovid. Met. 11. Alii tamen malunt Midam inter Apollinem & Marſyam decertantes judicem conſtitutum, & cum pro Marſyâ ſententiam tuliſſet, auriculis aſininis à Phœbo fuiſſe donatum. Hinc natus Proverb. *Auriculas Aſini Midas habet*, quo utimur in ſtolidos, & craſſis auribus, pinguique judicio homines. Alii rurſum ſic narrant. Cum præteriret aliquando Midas Liberi Patris aſinos, atque eos affecerit injuriâ, iratum Bacchum aſininas aures ei addidiſſe. Sunt qui dicant huic aures naturâ prælongas fuiſſe, & aſininarum inſtar prominentes, atq; hinc fabulæ locum ortum eſſe. Quanquam pluribus placet, hâc allegoriâ ſignificatum Midam, utpote tyrannum ſubauſcultatores dimittere ſolitum, per quos, quæcunque per omnem regionem vel fierent, vel dicerentur, cognoſceret, nimirum illis utens aurium vice. Proinde cum vulgus admiraretur ab illo reſciri etiam ea, quæ clam ac procul fierent, occaſionem fabulæ datam eſſe, ut Midas diceretur auriculas aſini habere, idque vel quòd nullum aliud animal acriùs audit quam aſinus, excepto mure, vel quòd aures habeat omnium longiſſimas.

Midea, urbs olim in Argo, nunc vicus ſic dictus à *Mideâ* Haloei filiâ, *Perſepolis* quondam dicebatur. Hinc *Mideates*, & *Mideus*. Eſt etiam Bœotiæ *Midea*, Hom. Eſt & alia Lyciæ. Steph.

Miezа, opidum Macedoniæ, quod olim *Strymonium* vocabant. Steph.

Minalion, adoleſcens qui Atalantam puellam venatricem in Arcadiâ adamavit. Muſæus.

Παρθένος ἣ σε λέλυθεν ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀταλάντη,
Ἣ πάλε Μελαίνῳ ἰεχεσαμένη φύγεν ὄνειρ
Παρθενίης ἀλίγησα. χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης
Τὸν πάρος ἐκ ἐπύθεσθε, ἐπὶ κεφαλὴν δίτο πάση.

Propertius 1. 1.

Milanion nullos fugiendo, Tulle, labores
Sævitiam duræ contudit Jaſidos.

Ovid. Art. 2.

Quid fuit aſperius Nonacrinâ Atalantâ?
Succubuit meretrix trux tamen illa viri.
Sæpe ſuos caſus, nec mitia facta puellæ
Fleſſe ſub arboribus Milaniona ferunt.

Idem lib. 3.

Milanion humeris Atalantæ crura ferebat.

Et Eleg. 2. lib. 3. Amorum.

Talia Milanion Atalantæ crura fugacis
Optavit manibus ſuſtinuiſſe ſuis.

Mileſius, cognomen Apollinis, cujus & Strabo, & Lactantius meminerunt. Hic conſultus aliquando, Utrum Chriſtus homo eſſet an Deus, reſpondit.

Θνητὸς ἐὼν κατὰ σάρκα, σοφὸς περὶ δαίμονα φρεσὶ,
Ἀλλ' ὑπὸ Χαλδαίων κεφαλῶν ὅπλοις συλληφθείς,
Τίμιος ἐν σκίλοπι πικρὴν ἀνέλυσε τελευτήν.

Mortalis erat ſecundum carnem, Sapiens portentoſis operibus:
Sed ſub Chaldæis judicibus armis comprehenſus:
Clavis & cruce amarum toleravit finem.

Mileſia, una fuit ex filiabus Scedaſi, qui fortuna pauper Leuctra habitabat, quæ unà cum ſorore à juvenibus Spartanis conſtuprata, ambæ mox interemptæ, in puteum quendam ſunt injectæ. Plut. & Pauſan.

Mileſopolis, Myſiæ urbs inter Cyzicum, & Bithyniam ad Artyniam ſtagnum ex quo Rhyndacus oritur. Alia eſt in Perſide. Steph. ex Strab. lib. 12.

Mileſum, Calabriæ urbem à Mileſiis Aſiaticis conditam habet Barrius ex lib. 6. Herodoti, quam hodiè *Mileto* nominari ſubdit. Eandem à Cicerone *Melita* dici lib. 3. Epiſt. ad Att. putat Corradus.

Miletus, fil. Apollinis, & Argeæ Cleochi filiæ, vel ut Ovidius habet, Deiones, qui cum Minoa Cretenſium regem jam ſenem regno privare vellet, à Jove territus in Samum, deinde in Cariam Aſiæ regionem fugit, ibique opidum condidit, quod de ſuo nomine *Miletum* appellavit, ejuſque incolas *Mileſios*. Ovid. lib. 9. Met. Alii tamen Miletum conditam malunt à Sarpedone Jovis filio Minois ac Rhadamanthi fratre, & ab eo Miletum appellatam fuiſſe, ab alterâ ejuſdem nominis urbe quam in Cretâ reliquerat. Strabo lib. 14.

Miletus, urbs in finibus Joniæ, & Cariæ. Herod. à Neleo ædificata decem ſtadiis ab oſtio Mæandri amnis ſecreta. Mela lib. 1. *Miletus* (inquit) *urbs quondam Joniæ totius, belli, pacisque artibus princeps, patria Thaletis Aſtrologi, Timothei Muſici, & Anaximandri Phyſici, aliorumque civium inclytis ingeniis merito inclyta.* Ab hâc *Mileſii* pop. dicti ſunt, qui quum prius potentes eſſent, & opulenti, deliciis dediti, & opes & potentiam amiſerunt. Steph. Prius *Lelegeis* vocabatur, teſte Plinio, quod Leleges eam inhabitarent. Deinde *Pityuſa*, à piceis arboribus. Poſtea *Anactoria* nominata eſt ab *Anactore* (ſic enim legendum videtur in Steph.) Terræ, & Coeli filio. Urbem hanc præſtantiſſimæ lanæ proventus nobilitavit, ex quâ fiebant Mileſia ſtragula, & veſtes Mileſiæ ob inſignem mollitiem in matronarum deliciis habitæ. Virg. Geo. 3. ——— *Quamvis Mileſia magno*
Vellera mutentur Tyrios incoĉta colores.

Martialis de Partheniânâ togâ.

Te nec Amyclæo decuit livere veneno,
Nec Miletos erat vellere digna tuo.

Alia fuit ejuſdem nominis in Cretâ. Hom. Il. 2. Altera in Brutiis, de quâ ſupra.

Milevum, ſive *Milevis*, urbs Africæ epiſc. ſub Arch. Carthagin. (ubi concilium *Milevitanum* habitum eſt) à Cirta 30 m. p. diſtans Sitiſim verſus.

Millea, Siciliæ flu. Livio, qui ab Aretio, & Leandro *S. Juliano* vocatur. Lege *Myla*, & vide Cluv. Sic. Ant. lib. 1. cap. 11.

Milias, vide *Milyas*.

Milichie, fons in agro Syracuſano. Plin. 2. 8.

Milichius, Bacchus ſic dictus, quòd non ſolum vini, ſed ficuum & fructuum prope omnium inventor fuerat. Nam *Milicha*, *ficus* olim ſignificabant. Illud nos docuit Andriſcus apud Athen. lib. 1. Ναξίοι Μειλίχιον καλοῦσι τὸν Διόνυσον, διὰ τὴν συκίνην καρπῶν παρέδοσιν, &c.

Milicho, nomen viri. 2 Eſdr. 11.

Milinus, in Cretâ prædo, & pirata crudeliſſimus ab Hercule Libyco interfectus. Beroſus.

Miliſſa, ſeu *Meliſſa*, urbs, *Epidaurus* poſtea dicta ut ſupra ex Stephano diximus. Gr. Μελισσία.

Milo, Crotonienſis, homo tantæ fortitudinis ut in Olympico certamine bovem retento anhelitu per ſtadium portaverit, quem ictu pugni interfecit, unoque die integrum devoravit. Malum tenenti digitis nemo poterat extorquere, dum conſtitiſſet, nemo veſtigio educere. Quum autem nimiâ nervorum fiduciâ arborum in parte mediâ hiantem deducere veller, brachiis hinc inde conſtructis, & deficiente conatu rerentus, lupis fuit præda. Cic. Val. Max. Plin. Ovid. Met. 15.

Fletque Milon, ſenior, cum ſpectat inanes
Illos qui fuerant ſolidorum mole tororum
Herculeis ſimiles, fluidos pendere lacertos.

Vide Lubinum in illud Juvenalis Sat. 10.

——— *Viribus ille*
Confiſus periit admirandiſque lacertis.

Milo, qui & *T. Annius Milo*, è Lanuvio municipio familia Papia, adoptatus à T. Annio avo materno, qui cum P. Clodium Trib. pleb. multa ſeditioſè in Remp. molientem occidiſſet, fruſtra à Cic. defenſus elegantiſſimâ illâ oratione, quæ etiam hodiè omnium manibus teritur. Maſſiliam damnatus in exilium profectus eſt. Pædianus. Hic cum ob eam cauſam exularet Maſſiliæ, vidiſſetque Ciceronis orationem pro ſe ſcriptam longe meliorem eâ quæ habita fuerat, dixiſſe fertur. *Si ſic oraſſet Cicero, Non ego Maſſiliæ lumbricos legerem.* Dio Caſſius.

Milo, mons Indiæ, in quo homines naſcuntur averſis plantis, octonos digitos in ſingulis pedibus habentes. Solinus.

Milonia, urbs Samnitum clariſſima. Steph.

Milonius, ſcurra quidam temulentus, & ſaltare ſolitus. Hor. Sat. lib. 2. Sat. 1.

——— *Saltat Milonius ut ſemel icto*
Acceſſit fervor capiti, numeruſq; lucernæ.

Melthas, vates, quo in explicandis prodigiis Dion uſus eſt. Plut. in Cimone.

Miltiades, dux Athenienſium clarus, qui decem millibus ſuorum civium, & Plateenſibus auxiliariis mille, profligavit 600 millia Perſarum in campis Marathoniis. Juſt. lib. 2. Poſtea tamen peculatûs damnatus in carcere, & vinculis mori ab Athenienſibus coactus eſt. Val. Max. 5. 3. Alii fuere duo *Miltiades* Archontes Athenienſes priore antiquiores. Item *Miltiades* Doloncorum tyrannus Olymp. 57.

Milvius, nomen proprium paraſiti. Horat. Serm. 2. 7.

Milvius & ſcurræ tibi non referenda precati
Diſcedunt. ———

Milvius Pons, vulgò *Ponte Molle*, unus ex Romæ pontibus ab urbe 2. mill. diſtans, unde incipit Via Flaminia. Ejus meminit Claud. Paneg. in 6. Conſ. Honor.

Omne Palatino quà Pons à colle recedit
Milvius. ———

Milyas, urbs Pamphyliæ mediterranea in Carbaliâ reg. *Milia* adhuc dicta, ſed excita, apud Termeſſum. Pop. *Milyæ* Strab. Plin. &. Herod. Vide Steph.

Mimallis, Plin. 4. 12. à Gallimacho inſula dicitur, quæ ab aliis *Melos*, à nonnullis *Zephyria*.

Mimallones, mulieres Liberis Parris orgia celebrantes Straboni, quæ & *Thyades* dicuntur, & *Mænades*, & *Bacchæ*. Dictæ putantur à *Mimante* Joniæ monte Baccho ſacro, vel, ut quidam nugantur, ἀπὸ τῦ μιμεῖσθαι, eo quod thyrſos & cornua ferentes, Indicam Bacchi expeditionem videntur imitari. Hinc *Mimalloneus*. Perſius Sat. 1.

Torva Mimalloneis implerunt cornua bombis.

Dicuntur *Mimallonides* Ovid. lib. 1. De Arte Am.

Ecce Mimallonides ſparſis in terga capillis.
Ecce leves Satyri, prævia turba Dei.

Nonnus Baſſaricon 1. 7.

Ὁππότε καμάζεται πανδὸν διδυμάονι ῥύθμῳ
Βακχιὰς ἀκρήδεμνος ἐπικεκλιδὶς Μιμαλλών.

Mimallonides, Bocharto ſunt quaſi ממלן *memallelan*, i. e. *garrulæ*, & *loquaculæ*. Niſi quis à ממל *mamal* ſeu *torculari* deduci malit, ut *Mimallonides* eædem ſint quæ Λῆναι.

Mimas, mons & promuntorium, *Capo Stillari*, teſte Nigro. Mons Joniæ Colophoni urbi vicinus, contra Chium inſulam porrectus. Item mons Thraciæ, ut Suidas ait, continuis obſeſſus imbribus, unde futuræ tempeſtates ſentiuntur. Solinus. Ovid. Met. 2.

Et tandem nivibus Rhodope caritura, Mimaſq;

Luc. lib. 8.

Immeritæque nemus Rhodopes, pinuſq; Mimantis.

Sil. lib. 4. *Mixtus Athos Pindo, Rhodopeq; adjuncta Mimanti.*

Mimas, gigas quem Jupiter fulminavit. Hor. lib. 3.

Sed quid Typhœus, & validus Mimas
Contra ſonantem Palladis ægida
Poſſunt ruentes? ———

Mimnedus, urbs Lydorum. Steph. ex Hecatæo. Gentile Μιμνήδιος.

Mimnermus, poeta Colophonius Ligyrtiadæ fil. teſte Suidâ; aut ut alii malunt, Smyrnæus. Claruit circa Solonis tempora. Elegiacis poetis eum accenſet Cenſorinus in Fragmento cap. 9. Apud Pauſan. quoque in Bœoticis legas elegiaco verſu tradidiſſe pugnam Smyrnæorum contra Gygen & Lydos. Etiam Ἐφεσιακὰ ſcripſiſſe indicat illud Propertii lib. 1. El.

Plus in amore valet Mimnermi verſus Homero.

Horat. *Si Mimnermus uti cenſet ſine amore jocisq;*
Nil eſt jucundum. ———

Superſunt hodiè quoque ejus verſus contra Solonis ſententiam annum ſeptuageſimum homini ſupremum ſtatuentis. Nam ille octogeſimum potius annum ſtatuit.

Minæi, vide *Minnæi*.

Minagara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Maciquapatan* Caſtaldus vocat.

Minarii, montes Albionis excelſi in Angliâ, qui incolis *Mendip hills* dicuntur in comit. Somerſet.

Mincius, Venetorum flu. qui ex Benaco lacu profluens, alium prope Mantuam lacum efficit, & inde rurſus multis torrentibus auctus influit in Padum. Virg. Geo. 3.

Hic viridi in campo templum de marmore ponam
Propter aquam, tardu ingens ubi flexibus errat
Mincius & tenerâ prætexit arundine ripas.

Idem Æneid. 10.

Hinc quoque quingentos in ſe Mezentius armat,
Quos patre Benaco velatus arundine glaucâ
Mincius infeſtâ ducebat in æquora pinu.

Claud. in Paneg. de 6 Conſ. Honorii.

Sic fatus Ligures Venetoſq; erectior amnes
Magnâ voce ciet, Frondentibus humida ripis
Colla levant pulcher Ticinus, & Adduavifu
Cærulus, & velox Atheſis, tardiſq; meatu
Mincius. Et in Epithalamio Palladii Celerinæ.
Undiq; concurrunt volucres, quacunq; frementem
Permulcent Atheſin cantu, quas Larius audit,
Quas Benacus alit, quas excipit amne quieto
Mincius. ———

Μίγκιος Straboni vulgò *Menzo* dicitur.

Mindarus, Lacedæmoniorum dux. Vide Voſſ. ad Juſtin. lib. 5. cap. 4.

Minerva, Sapientiæ, & bonarum omnium artium dea, ex Jovis cerebro ſine matre procreata. Ferunt enim Jovem, cum Junonem ſterilem videret, ne prorſus ſine prole eſſet, cerebrum ſuum percuſſiſſe indeque Minervam proſiluiſſe. Quo commento illud ſignificare voluerunt poetæ, bonarum artium diſciplinas, humani ingenii non eſſe inventum, ſed ex Jovis cerebro, h. e. inexhauſto divinæ ſapientiæ fonte in humanum uſum eſſe depromptas. Vide *Pallas*, & *Tritonia*. Hæc prima lanificii inventrix creditur extitiſſe, deque artis ejus præſtantiâ cum Arachne puellâ Lydiâ contendiſſe, cumque jam pene ab eâ vinceretur radio percuſſam in araneam eam commutaſſe. Sunt qui Arithmeticæ inventionem ei tribuunt. Livius lib. 7. *Eoque Minervæ templo dicatam legem, quia numerus à Minerva inventus ſit.* Olei quoque uſum prima putatur oſtendiſſe, ob id honores meruiſſe, dignamque ideo indicatam eſſe, quæ Athenarum urbi nomen imponeret, rejecto Neptuno, qui edito equo naſcenti urbi potentiam bellicam promittebat. Virg. Geo. 1.

——— *Oleæque Minerva*
Inventrix. ———

Vulcani nuptias conſtantiſſimè ferunt repudiaſſe, virginitatemque perpetuò illibatam ſervaſſe, unde & *Innuptam* peculiari epitheto appellant poetæ. Virg. Æn. 2.

Pars ſtupet innuptæ donum exitiale Minervæ.

Horat. *Caſtam* vocat Carm. 3. Od. 3. Hinc apud Coluthum γάμων ἀδίδακτος Ἀθήνη. Et apud Tryphiod. Παλλάδος ἀχειρώτοιο θεᾶς. Inde Lycophroni μισόγαμος, Orpheo φυγόλεκτος. Nonno ἀνύμφευτος, ἀγάμφημος, ἄγαμος, ἀπειρόγαμος, πάντων ἀδίδακτος, ἀκηράσιος & καθαρὴ dicitur. Quinque autem *Minervæ* fuerunt. Prima Apollinis mater, ſecunda orta Nilo, quam Ægyptii Saïtæ colunt. Tertia, quam à Jove generatam ſupra diximus. Quarta à Jove nata & Coryphe Oceani filia, quam Arcades Coriam (alii Coryphaſiam) nominant, & quadrigarum inventricem

tricem ferunt. Quincta Pallantis, quæ patrem dicitur interemisse, virginitatem suam violare conantem, cui pinnarum talaria affigunt. Hæc Cic. lib. 3. De N. Deorum. Quod ad nomen attinet, Arnobius quasi *Meminervam* dictam vult, eandemque *Memoriam* esse putat, lib. 3. Etymon hoc firmat quod alii *matrem* ejus *Memoriam* faciunt. Afranius apud Agellium.

Usus me genuit, mater peperit Memoria,
Sophiam vocant me Graii, vos Sapientiam.

Sed duo alia etyma adducit è Festo Paulus, his verbis. *Minerva dicta, quòd benè moneat. Hanc enim pagani pro sapientiâ ponebant. Cornificius vero, quòd fingatur, pingaturque minitans armis, eandem dictam putat.* At apud Cic. aliud quoque Etymon legas 2 de N. Deorum: *Minerva*, inquit, *quæ vel minueret, vel minaretur.* Ubi cum *minuere* ait, respicere eo videtur, quod bello exhauriatur genus humanum. Minerva enim Dea bellica. Apud Isidorum quoque legas 8. 2. *Minervam vocatam, quasi Deam & munus artium variarum.* Videtur ex *munus*, & *ars* & *varia* deducere. Vossius putat esse ab antiquo *menervo* pro *moneo*, unde *promenervo* eapse notione in Saliari carmine, teste Festo, & inde veteribus *Menerva* dicebatur. *Invitâ*, seu *repugnante Minervâ*, idem est quod ingenio, vel natura repugnante. Horatius.

Tu nihil invitâ dices, faciesve Minervâ.

Hinc *Minerval διδακτρον* præmium quod præceptoribus dabatur. Sed (notante Vossio) non est tam salarium ipsum, quam gratuitum munusculum quo aliquis se in disciplinam tradens, novo commendabat magistro, unde in Glossis Philoxeni legas *Minervalitium συσταλικὸν* quasi dicas *commendatitium*. Nomen, ut diximus, à *Minerva* ingeniorum præside, cujus imago in Scholis poni solebat. Namq; *Minerval* designat Juvenalis illo Sat. 10.

Quisquis adhuc uno partum colit asse Minervam.

Minervæ Ara, inf. sinus Arabici apud Cardaminem, *Chifale*, teste Ortelio. Ptolemæus *Are* tantum habet.

Minervæ Castrum, op. Magnæ Græciæ in Calabriâ ulter. apud Locros, *Grottaria*, teste Barrio.

Minervæ Promuntorium, quod & *Athenæum*, promuntorium Picenorûm; Vulgo *Capo Campanella*, & *Capo di Minervæ*. A Surrento & Capreis 4 m. p. teste Plinio.

Mineus, & *Mineias*, vide *Minyæ*.

Miniutum, op. Thusciæ, media ferè inter Florentiam, & Pisas.

Minio, flu. Hetruriæ, inter Centumcellas, & Cornuetum in mare decurrens. *Munio* Rutilio lib. Itinerar. Virg. Æn. 10.

Qui Cæretе domo, qui sunt Minionis in arvis.

Minius, flu. Hisp. Tarrac. qui Gallaciam à Portugalliâ dividit, à colore pigmenti, quo plurimum exundat.

Minnæi, pop. Arabiæ, mari Rubro adjacentes, primi commercium thuris fecere. Plin. 12. 14. Dionys. v. 958.

Αὐτὰρ Ἐρυθραίης πλινυὸν νάισσι θαλάσσης
Μινναῖοί τε Σάβαι τε.———

De quibus fusè Bochartus Phal. lib. 2. cap. 22.

Minoa, op. Cretæ geminum, unum in orâ ad ort. inter Samonium promunt. & Camaram urb. in bor. vergentem. *Altemura* Sophiano. Alterum in orâ bor. à Cydone 10. m. p. in ort. apud Amphimalim sinum. *Minola* Moletio. Item urbs in Amorgo insulâ Cycladum. Steph. in *Amorgos* Est & altera in Siciliâ. Item Megarensium emporium fuit 18 stad. ab urbe distans, quod & *Nisea* appellatur. Gaza quoque Palæstinæ olim *Minoa* dicta fuit. Strabo lib. 9. Et alia quoque est in Siphno unâ Cycladum. Et alia Arabiæ, cujus civies *Minoitæ* à Minoe. Paros etiam vocabatur *Minoa*, unde cives *Minoæ*. Steph.

Minos, filius Jovis ex Europâ, ut poetæ fere omnes asserunt. Alii vero affirmant Xanthi regis Cretensium filium fuisse, cui in regno successit. Idem primus Cretensibus leges dedit. Arist. Polit. 1. Inde *Legifer* Ovidio dictus.

Optavit Minos similes sibi Legifer annos.

Pasiphaen Solis filiam matrimonio sibi junxit. Maxima bella gessit adversus Megarenses, & Athenienses, quòd filium suum Androgeum occidissent: atque Megaram quidem Scyllæ puellæ proditione cepit, quæ amore Minois captâ Nisum patrem fatali capillo spoliavit: Athenienses autem eò necessitatis compulit, ut septem quotannis juvenes in Cretam mittere cogerentur, Minotauro monstro objiciendos. Dædalum quoque Athenienſem patriâ exulantem hospitio suscepit, qui cum ingenio, artisque fabrilis peritiâ plurimùm valeret, labyrinthum ei extruxit, innumeris viarum ambagibus inextricabilem, cui & Minotaurum inclusit, monstrum ex Tauro & Pasiphae uxore susceptum. Verum cum posteà didicisset, Dædalum uxori suæ in tam nefando concubitu adjutorem se præbuisse, vaccamque ligneam fabricasse, cui illa inclusa tauro fuerat commista, ipsum unà cum Icaro filio eodem labyrintho inclusit, cumque illi alis cera conglutinatis inde evolassent, classe eos in Siciliam usque est persecutus: ubi apud Camerinam, seu Camicum urb. à filiabus Cocali regis occisus est. Alii tamen à Cocalo ipso per proditionem captum, & in thermis suffocatum tradunt. Ovid. in Ibin.

Vel tua maturet, sicut Minoia fata,
Per caput infusæ fervidus humor aquæ.

Horatius. *Et Jovis arcanis Minos admissus.*

Unus ex inferorum Judicibus à poetis statuitur.

Virg. Æn. 6. *Quæsitor Minos urnam movit.*

Prop. lib. 3. *Non tamen immerito Minos sedet arbiter Orci.*

Horatius. *Cum semel occideris, & de te splendida Minos*
Fecerit arbitria.———

Claud. *Urna nec incertas versat Minoia sortes.*

Cæterum duo Minoes erant, de quibus Voss. de Idolatr. lib. 1. cap. 14.

Minotaurus, monstrum biforme, partim habens formam hominis, partim tauri, natum ex Pasiphae uxore Minois, quæ operâ Dædali cum tauro concubuerat, jussu Minois Labyrintho inclusum, humanis carnibus vescebatur. Huic quotannis Athenienses ex præscripto fœdere septem ex suis liberis mittebant devorandos. Sed tertio anno Ægei fil. Theseus sorte missus Minotaurum occidit, & ab Ariadne accepto fili glomere, fugâ evasit. Servius interpretatur Taurum fuisse scribam Minois, qui, absente rege, cum Pasiphae concubuit in domo Dædali, & quia Pasiphae eodem tempore gemellos peperit, quorum alter Minoi, alter Tauro esset similis, factum esse locum fabulæ, ut Minotaurum biforme monstrum peperisse dicatur. Vide Plut. in Theseo. Hunc Minotaurum Ovid. lib. 2. Art. vocat.

Semibovemque virum, semivirumque bovem.

Virgil. Æneid. 6.

Contra elata mari respondet Gnosia tellus.
Hic crudelis amor tauri, suppostaque furto
Pasiphae, mistumque genus, proleſque biformis
Minotaurus inest, Veneris monumenta nefandæ.

Hanc fabulam quoque Catullus refert in Argonaut. Vide etiam Ovidii epistolam decimam, sed imprimis Diodorum Siculum lib. 5. cap. 13.

Minthe, à Poetis Cocyti filia puella fingitur, quam cum Proserpina cum Plutone deprehendisset, in herbam sui nominis commutavit. Nam Μίνθη Priscis Græcis dicebatur herba quæ postea ab odoris suavitate ἡδυοσμὸς appellabatur. Latini *Mentham* vocant. Ovid. Met. 10.

——— *An tibi quondam*
Fœmineos artus in olentes vertere mentas,
Perſephone, licuit?———

Minthe, mons Peloponnesi inter Taygetum, ad austr. & Stymphalum ad sept. *Mittena* hodiè. *Evan* Pausaniæ. *Oleno* teste Nigro.

Minturnæ, op. Campaniæ inter Sinuessam, & Formias, ad Lirim flu. habens propinquas paludes, in quibus Marius delituit, fugiens persecutionem Syllæ. Plut. Geo. Fabricius scribit vulgò *Trajetto* vocari. *Castro ad Mar* Nardus. Straboni ac Ptol. Μινθοῦρναι, at Plutarcho in C. Mario Μιντούρνη, & Dionysio lib. 1. Μιντοῦρνα, Stephano Μίντουρνα, denique Procopio Μιντοῦρνη. Paludosum locum fuisse innuit Juven. Sat. 10. ubi de C. Mario.

Exilium & carcer, Minturnarumque paludes.

Lucan. l. 2. *Exul limosâ Marius caput abdidit ulvâ,*
Stagna avidi texere soli, laxæque paludes
Depositum, Fortuna, tuum.———

Horat. 1. Epist. 5.

Vinæ

Vina bibes iterum Tauro diffusa, paluſtres
Inter Minturnas, Sinueſſanumque Petrinum.
Graves Ovidio dicuntur Met. 15.
——— *Niveiſque frequens Sinueſſa colubris,*
Minturnæque graves. ———

Minutia, Virgo Veſtalis, quæ propter corporis elegantem cultum in ſuſpicionem venit libidinis, unde & viva deſoſſa eſt. Liv. lib. 8.

Minutia, porta quædam Romæ dicta ab arâ Minutii cui erat proxima.

Minutianus ſophiſta Athenienſis, qui artem Rhetoricam & præexercitamenta ſcripſit.

M. *Minutius* Felix, cujus Imperatoris temporibus Romæ vixerit, non ſibi ſatis liquere ait Franc. Balduinus, Proleg. ad Minuc. Fel. Octavium. Hieronymus in ſuo Catalogo, quo ſcriptores Eccleſiaſticos eo, quo vixerunt, ordine recenſere videtur, illum Origeni proximum, Cypriano priorem fuiſſe, obſcurè ſignificat. Idem vero in Epiſtolâ ad Magnum, loquens de Latinis Eccleſiæ ſcriptoribus, etſi Minucium ante Cyprianum laudet, tamen illam de Idolis orat. aſcribere Cypriano magis videtur. Sed & in apologiâ pro ſuis adverſus Jovinianū libris, primo loco Tertullianum, ſecundo Cyprianum, tertio Minucium commemorat. Sabellicus, ſed ſine teſte, affirmat eum Romæ floruiſſe, quo tempore Urbanus ibi erat Epiſc. h. e. temporibus Alexandri Severi Imp. Si ita eſſet Minucius antiquior Cypriano, æqualis Tertulliano, adeoque Juriſconſultis Ulpiano & Paulo. *Minuciam* vero gentem olim Romæ nobilem fuiſſe ſatis conſtat; in quâ 4 Conſules *Minucii Augurini* intra annos quadraginta numerari poſſunt. Sed & *Minucios Rufos*, & *Minucios Thermos* in Faſtis Conſularibus legas. Denique & *Minucius Fundanus* Aſiæ Præſes fuit illuſtris, ad quem Adrianus Imp. non iniquam de Chriſtianis legem miſit: ut jam nihil dicam de eo, cujus in Epp. mem. Plinius, vel quem Julianus J. C. laudat, cujus ad *Minucium Natalem* libri de Jure civili laudantur. His vero omnibus unus *Minucius Felix*, etſi non fuerit ejuſdem aut gentis, aut familiæ, facile anteponendus eſt, ætate quidem poſterior, doctrinâ tamen, virtute, & (quod primo loco numerandum eſt) pietate multo ſuperior. Fuit enim non modo Juriſconſultus magnus, & excellens ſuo tempore Orator, ſed (quod majus eſt) fuit ſeriò Chriſtianus. Luculentum teſtimonium de hoc ſcriptore profert Lactantius lib. 5. cap. 1. *Minucius Felix non ignobilis inter cauſidicos loci fuit. Hujus liber, cui* Octavio *titulus eſt declarat, quam idoneus veritatis aſſertor eſſe potuiſſet, ſi ſe totum ad id ſtudium contuliſſet.* Sed & Hieronymus ad Magnum: *Minucius Felix cauſidicus Romani fori, in libro, cui titulus* Octavius *eſt, & in altero* contra Mathematicos, *ſi tamen inſcriptio non mentitur auctorem, quid gentilium ſcripturarum dimiſit intactum?* Juniorem quidem, ſed fere æquævum Tertulliano credit Joan. à Woweren. Scaligeri quoque verba apponam: *Æqualem Tertulliano*, inquit, *Minucium fuiſſe, ſemper mihi perſuaſi, & quæ in utroque ſcriptore totidem verbis perſcripta extant, uter ab altero mutuatus ſit dubito. Sub Heliogabalo ambos ſcripſiſſe veriſimile eſt.* Hæc ille.

Minutius Fundanus, Aſiæ Proconſul ſub Hadriano.

Minutius Augurinus, Trib. pl. qui Sp. Melium regnum Romæ affectantem reum peregit. Huic quòd farris pretium trium nundinis ad eam vilitatem redigiſſet, ut aſſe modius væniret, tanto à plebe eſt habitus honore, ut collatâ in capita ſtipe unciariâ, ænea ei ſtatua extra portam Trigeminam fuerit collocata. Plin. 34. 5.

Minya, urbs Theſſaliæ circa Scarphiam, à *Minyâ* dicta, quæ prius *Almonia* dicebatur. Inde *Minyates* pop. Eſt & altera Phrygiæ. Hinc *Minyion*, *Minyeis*, *Minyeius*: Gentile *Minyæ*. Steph.

Minyæ, pop. Theſſaliæ, aut certe Magneſiæ, quæ eſt regiuncula Theſſaliæ ab ortu annexa, qui Jaſonem in Colchos proficiſcentem ſequuti ſunt. Sic dicti à *Minyâ* Orchomeni rege, qui cum omnes mortales ſuæ ætatis opibus ſuperaret primus omnium gazophylacium conſtruxiſſe dicitur. Pauſanias & Cælius Rhodiginus lib. 20. cap. 25.

Minyas, vir quidam Thebanus, cujus filiæ *Minyeades* in veſpertiliones ſunt commutatæ. Ovidius Metamorphoſeon 4.

Minyeus, ſive *Minyeus*, Homero fluvius Theſſaliæ, poſtea *Orchomenus* dictus. Plin. 4. 8. Strabo lib. 8. eundem facit cum Anigro. Hom. Il. 11. Juxta Arenem in mare defluere tradit.

Minyia, Amorgi inſ. civitas. Steph. *Mandria* Caſtaldo. *Plati* Sophiano.

Mirace, locus Scythiæ. Val. Flac. lib. 6.
——— *Viridem Miracen, Tibiſenaque juxta*
Oſtia. ———

Miraces, viri proprium. Val. Flac. lib. 6. verſ. 690.
Regius Eois Miraces interpres ab oris
Venerat, ut Colchos procul atque Ætia Parthis
Fœdera donato non irrita jungeret auro.

Mirandula, Italiæ civitas Joanne Pico Comite nobilis.

Miritus, exiguus mons Theſſaliæ.

Mirobriga, urbs Hiſp. ulterioris in conventu Cordubenſi. Ptol. *Malabriga*, teſte Morali.

Miſaam, fil. Elphaad filii Mehuſim. 1 Par. 8.

Miſach, vel *Meſchach*, unus ex tribus pueris, qui & *Miſael*, unà cum Ananiâ & Azariâ in fornacem igneam conjectus hymnum ibi cecinit. Eſt item filius Oziel filii Caath. Exod. 6.

Miſcellus, vir fuit cui redditam ferunt ſortem ex adytis; Conditurum eum urbem ubi in ſerenitate ipſum excepiſſet pluvia. Id nunquam futurum conjectatum ab eo, ob rei abſurditatem. Cum tamen in Italiam oppuliſſet, & maxima eventûs fluctuaret incertitudine, aſſedit illi pellex uberius flens, mœſtaque. Quod conſpicatus Miſcellus, finem habere oraculum ſuſpicatus, civitatem (Crotonem) condere adortus eſt. Cæl. Rhod. 12. 4. Cæterum varie ſcriptum hoc nomen apud auctores invenias. *Mycilus*, *Miſſilus*, *Mirſilus* & *Micilos*. Heinſius in Met. 15. legit *Myſcelos*. Μύσκελος eſt Dionyſio Halic. lib. 2. Suidæ, Ariſtophanis Scholiaſtæ, ac Chronici Alexandrini authori. Straboni nunc Μύσκελος, nunc Μύσκηλος. Μύσκηλος Zenobio in Adagio.

Δῆγον δ' ὅτι δῶτος ἰσταιεῖ. Μύσκηλος vero dicitur Marciano Heracleotæ, & Scholiaſtæ Dionyſii Alexandrini, Μισκίλος Stephano in Συεχκῶσι. Solino *Myſcellus*.

Miſcera, urbs Sicaniæ. Steph.

Miſdates, Perſarum rex, An. Dom. 300.

Miſenus, Æoli fil. Hectoris tubicen in ciendis militum animis præſtantiſſimus. Virg. Æn. 9.
Miſenum Æoliden, quo non præſtantior alter
Ære ciere viros, Martemque accendere cantu.

Quo mortuo ſecutus eſt Æneam in Italiam. Hic cum deos marinos ad tubæ certamen provocaret, à Tritone ſubmerſus eſt: ſed poſtea ab Æneâ inventus, ab eo in monte quodam Italiæ ſepultus eſt, qui deinde *Miſenus* vocari cœpit. Erat autem in Campaniâ, non procul à Cumis. Virg. lib. 6.
Monte ſub aëreo, qui nunc Miſenus ab illo.
Populi *Miſenates*.

Miſetus, urbs Macedoniæ. Steph.

Miſgetes, populi Iberum. Steph.

Miſgomenæ, urbs Theſſaliæ. Gentile *Miſgomenius*.

Miſna, Carthaginienſium navale dicitur. Cæl. Rhod. 18. 38.

Miſnia, ſuperioris Saxoniæ provincia inter Salam & Albim fluvios poſita, quam olim Hermanduri, & Sorabi Slavorum natio habuerunt. Urbes Miſna, Chemnitium, à fluvio, qui præterfluit dictum, Suiccania, Lipſia Academia celebris, Attenburgum, Sanctæ Annæ mons. Hujus regionis montana ſunt fœta mineris.

Miſpila, urbs Medorum. Steph.

Miſſeſſus, Armenius, Conſtantino Cæſare à ſe interfecto, ab iiſdem paulo poſt eſt interfectus, An. Dom. 691.

Miſtia Pomponio, *Myſtia* Plin. *Miſtra* aliis, op. Magnæ Græciæ in finibus Locrorum, inter Hieracium urb. ad Merid. & Auricellam op. ad Eor. fere medium. *Geloſia* vel *Gloioſa*, teſte Barrio.

Miſtyllus, coci nomen, in quem jocatus eſt Martialis. lib. 1. ep. 51.
Si tibi Miſtyllus cocus Æmiliane, vocatur:
Dicetur quare non Tarataila mihi?

Ex

Ex Hom. Iliad. α. verſ. 465.

Μίσυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα, ἠδ' ἀμφ' ὀβριλοῖσιν ἔπειχεν.

Mithra, Perſis dicitur Sol. Strabo lib. 15. Τιμᾶσι δὲ καὶ Ἥλιον, ὃν Μίθραν καλοῦσι. Plut. in lib. de Iſide, & Oſiride poſt relatam eorum ſententiam, qui duos eſſe Deos credebant, quaſi adverſarios & ἀντιτέχνους, quorum alter Bona, alter Mala operaretur, illumque Deum, hunc Dæmonem appellabant: idem & ſenſiſſe Zoroaſtrem ait, qui ὑπάλληλον μὲν (viz. Bonum Genium) Ὡρομάζην, ſeu Ὡρομάσδην, τὸν δὲ (ſc. Malum Genium) Ἀρειμάνιον, μέσον δ' ἀμφοῖν τὸν Μίθραν εἶη). Διὸ καὶ Μίθραν Πέρσαι τὸν μεσίτην ὀνομάζουσιν. Heſychius. Μίθρης ὁ ἡλιος παρὰ Πέρσαις. Μίθρης ὁ παρὰ Πέρσαις θεός. A מִיתְרָא *mithar* Perſico deduci videtur, quod ſignificat *Major*. Et quamvis ſit gradus comparativi, Perſis tamen abſolutè dicitur, cujus generis exempla ſunt in eâ linguâ quamplurima. Hujus poſitivum eſt מוֹר *Mar*. Unde lucem præbeamus Heſychio. Μαὶ μάζα, Ἰνδοί. Perſas intelligit, quod nec ſemel apud eum reperies. Ponitur aliquando pro primario ſacerdote. Apul. lib. ult. *Ipſumque Mithram illum ſuum ſacerdotem præcipuum ſacrorum miniſtrum decernit.* Vide Lactantium Statii Scholiaſten in illud Theb. lib. 1. in fine.

——— *Seu Perſei ſub rupibus antri*
Indignata ſequi torquentem cornua Mithram.

Vide etiam Bernartium ibidem. Hinc *Mithriaca ſacra*, de quibus Lampridius in Commodo. Claudianus lib. 1. de laud. Stilichonis. —— *Rex ipſe micantem*
Inclinat dextrâ pateram, ſecretaque Beli,
Et vaga teſtatur volventem ſidera Mithram.

Mithridates, rex Ponti, vi tantâ & animi & corporis, ut 6 juges equos regeret, duarum & viginti gentium ore loqueretur. Nicomedem Bithyniâ, Ariobarzanem Cappadociâ expulit. Græciam, inſulaſque omnes, exceptâ Rhodo, occupavit. Cives Romanos totâ Aſiâ negotiantes nocte unâ occidendos curavit. Qu. Oppium proconſulem & Apuleium legatum in vincula conjecit: Sed à Syllâ apud Dardanum ſuſus, cum L. Lucullo apud Cyzicum congreſſus tantâ ſuorum clade ſuperatus eſt, ut rebus ſuis diffidens, ad Tigranem Armeniæ regem confugerit: cujus ope cum bellum inſtauraſſet, à Pompeio omnibus prorſus viribus eſt exutus, tandemque à Pharnace in regiâ obſeſſus veneno vitam abrumpere tentavit. Verum cum eâ viâ parum proficeret, quòd corpus multis antea antidotis adverſus venena firmaviſſet (unde Mart. 5. 77. *Profecit poto Mithridates ſæpe veneno,*
Toxica ne poſſint ſæva nocere ſibi.

Vide Plin. 25. 2. & Gell. 17. 16.) immiſſum percuſſorem Gallum, authoritate vultûs ejus territum revocavit, & in cædem ſuam manum trepidantis adjuvit. Hic *Mithridates* maximæ crudelitatis arguitur. Nam Laodicem conjugem & ſororem, præterea matrem, fratremque ac tres filios impuberes, totidemque filias interfecit. Ab hoc Mithridate, Mithridaticum antidotum appellatum volunt. Quinctus Serenus Sammonicus.

Antidotus vero multis Mithridatica fertur
Conſociata modis. Sed magnus ſcrinia regis
Cum raperet victor, vilem deprendendit in illis
Symbolin, & vulgata ſatis medicamina riſit.
Bis denum rutæ folium, ſalis & breve granum,
Juglandeſque duas terno cum corpore ficus:
Hæc oriente die mollico conſperſa Lyæo
Sumebat, metuens dederat quæ pocula mater.

Mithridates alius Bruti epiſtolas collegit, quæ impreſſæ ſunt ab Aldo. Item filius Gazabar. 1 Eſdr. 1. Alius Parthorum rex Olymp. 129. Alius rex Pergami. Olymp. 183. Alius item Parthorum rex. Olymp. 203. Alius Armeniæ rex. Olymp. 206.

Mitys, vir quidam, cujus ſtatua eum à quo interfectus fuerat Mitys, collapſa oppreſſit. Ariſt. c. 10. De Poetica.

Mitylene, & *Mitylenæ*, pl. num. urbs maxima Leſbi juxta Methymnam, ſic dicta à *Mitylene* Macaris filia. Hodie *Metelin*, ſicut & inſula ipſa. Patria fuit Pittaci ex 7 ſapientibus unius, item Alcæi poetæ, Diophanis oratoris, & Theophanis hiſtorici, qui Magno Pompeio admodum familiaris fuit. De hâc ſcribit Vitruvius lib. 1. quod magnificè, & elegantèr ædificata fuerit, ſed non prudentèr poſita, in quâ Auſter cum flat, homines ægrotant, cum Corus, tuſſiunt, cum Septentrio, reſtituuntur in ſalubritatem. Ab hoc opido etiam tota inſula ſic dicta fuit tempore Euſtathii. Longus Sophiſta Pœmenicorum lib. 1. Πόλις ἐστὶ Λέσβου Μίτυλήνη, μεγάλη, καὶ καλὴ. Διείληπται γὰρ Εὐρίποις, ὑπεισρεούσης τῆς θαλάσσης, καὶ γεφύραις ξυζευγνυμέναις καὶ λευκῇ λίθῳ, ἡμίσεις ἐς πόλιν ὁρᾷν, ἀλλὰ τήσιν. *Pulchra* epitheto quoque illam ornat Horatius 1. Ep. 11.

Incolumis Rhodos, & Mitylene pulchra facit quòd
Pænula ſolſtitio, campeſtre nivalibus arvis.

Strab. lib. 13. καλλιτεύσασι δὲ τοῖς πᾶσι καλῶς. Cic. contra Rullum eam vocat urbem & naturâ, & ſitu, & deſcriptione ædificiorum, & pulchritudine imprimis nobilem, agros jucundos & fertiles. Cum Rhodo aliquoties à Poetis conjungitur. Horat. 1 Carm. Od. 7.

Laudabunt alii claram Rhodon, aut Mitylenen.

Mart. 10. 68.

Quum tibi non Epheſus, nec ſit Rhodos, aut Mitylene.

Hinc adjectivum *Mitylenæus*. Luc. lib. 8.

Tunc Mitylenæum jam pleno litore vulgus
Affatur Magnum. ———

Utrumque dixerè veteres *Mytilene*, & *Mitylene*. Sed prius illud longè rectius, alterum vero inter barbariſmi ſpecies refert Stephanus Grammaticus Byzantius in commentariis ad Dionyſium Thracem, & Μυτιληναῖον dici jubet, addens rationem, ὡς γὰρ τῶν Μύτωνος τὸ κλῖσις Μυτιλήνη καλεῖται. Confirmant hanc ſcripturam nummi veteres, è quibus potiſſimùm orthographiæ ratio eſt petenda. Voſſ.

Mizraim, vide *Ægyptus*.

M N.

Mnas, pirata, qui temporibus Pompeii Magni oram Italiæ proditoriâ claſſe infeſtabat.

Mnaſeas, ſcripſit libros de Libyâ. Heſychius in Βαρκαῖοις ἔχοις. Erant autem tres ejuſdem nominis hiſtorici, Berytius, Colophonius, & Patrenſis, de quibus vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 21.

Mnaſitheus, pictor Sicyonius non ignobilis. Plin. 35. 11.

Mnaſon, Elatenſium tyrannus, qui pro duodecim Diis dedit Aſclepiodoro pictori in ſingulos mnas trecentas, ac Theomneſto in ſingulas heroinas mnas centum. Plin. 35. 16. Item nomen veteris diſcipuli cujuſdam, prout vocatur Act. Ap. cap. 21. verſ. 16.

Mnaſyrium, locus eſt in Rhodo inſulâ non procul à Lyndo opido. Strab. lib. 14.

Mnemoſyne, nympha Pieria, quæ Jovi novem Muſis peperit. Heſiod. in Theog. Latinè *Memoriam* interpretari poſſumus, quam ideo Muſarum matrem fingunt poetæ, quod omnium ſcientiarum theſaurus memoriæ beneficio acquiratur, & conſervetur.

Mneſarchus, inter principes philoſophorum Ciceroni numeratur. Acad. Qu. lib. 4.

Mneſimachus, poeta Comicus, cujus tres fabulæ enumerantur à Suidâ. Vide Voſſium de Poetis Græcis.

Mneſter, Agrippinæ libertus, qui Dominâ à ſatellitibus Neronis interemptâ, ferro ſe transfixit, incertum, charitatene in patronam, an metu exitii. Tacit. lib. 4.

Mneſtheus, nomen proprium viri Trojani, qui ab Aſſaraco rege oriundus fuit. Virg. Æn. 12.

Et genus Aſſaraci Mneſtheus.

Nonnunquam vero metri cauſâ additur *e* poſt *m*. Virg. Æn. 10. *Nec Clytio genitore minor, nec fratre Meneſtheo.* Nec alitèr poteſt ſtare verſus, ut annotavit Servius. Item Pelei filius, 11 Athenienſium rex, an. ante U. C. 450.

Mnevis, bos Soli ſacer. quem Heliopolitæ pro Deo colebant, in ſepto eum nutrientes. Strab. lib. 17. Suidas. Vide Voſſ. De Theolog. Gentili lib. 1. cap. 29.

M O.

Moab, filius Loth ex filiâ ſuâ majore. Gen. 19. (A quo urbs Arabiæ (quæ aliàs, ut Euſebius refert, *Areopolis* dicitur) & regio nomen acceperunt. Iſa. 11. Eſt & regnum filiorum Loth ad orientem Judææ ſitum, proximum mari mortuo, & Jordani. Eſt præterea nomen regis. 1 Reg. 12.

Moadia, nomen viri. 1 Eſdr. 12.

*Moapherne*s,

Moaphernes, matris Strabonis Geographi patruus. Strabo ipse lib. 12. Ὀλὶ δὲ Μοαφέρνης ὁ θεῖος τῆς μητρὸς ἡμῶν.

Moba, pars Arabiæ pro *Moaba*, unde *Mobeni* & *Mobites*. Steph.

Mobannai, nomen viri. 2 Reg. 23.

Mobucharax, aut vocari Stephanus eam Tertiæ Palæstinæ, i. e Arabiæ Petrææ, quam Ptolemæus *Characmoba* appellat.

Mocarsus, parva regio Thraciæ. Steph.

Mocata, urbs Bithyniæ. Steph.

Mochena, civitas 2 Esdr. 11.

Mochori, pater Ozi. 1 Par. 9.

Mochura, Arabiæ Felicis mediterranea urbs. Ptol. *Mecha* putatur Nigro.

Mochus, Phœnix, Phœnicià linguâ res patrias consignavit, cujus meminit Athen. lib. 3. Videtor Vossius de Hist. Gr. lib. 3. pag. 350.

Mocle, urbs Phrygiæ ; Μόκλα Stephano.

Modestinus, aliàs Herennius, Jurisconsultus Alexandri Augusti temporibus.

Modestus, consul cum Arintheo, an. U. C. 1125.

Modin, civitas in monte sita, inter Emmaum, & Rhamam, patria Macchabæorum, ubi est eorum memorabilis sepultura septem pyramidibus ex quadratâ mole surgentibus. 1 Mach. 1.

Modoëtia, op. Insubriæ amplum ad Lambrum flu.

Modonus, flu. Hiberniæ Dublinum urb. alluens. *Liffeus* Ortelio. *Slane* Camdeno.

Modura, quæ *Deorum urbs* dicitur Ptolemæo, Indiæ intra Gangem urbs. *Bisnagar* Castaldo. Item regia Pandionis eidem Ptolemæo.

Moduti, Taprobanæ insulæ urbs. Ptol. *Pinder* hodie Villanovano.

Mœcenas, vide *Mæcenas*.

Mœnus, Germaniæ flu. in Rhenum fluens, *Mœnis* Melæ, *Menus* Amniano. Franconius regionis est, & *Meyn* hodie dicitur. Hunc Rheginus historicus, & ejus temporis scriptores *Mogonum* vocant. Forte *Julia* flumen est Vell. Paterculo.

Mœragenes, quatuor libros de Apollonio edidit. Iis fidem habendam negat Philostratus lib. 1. cap. 4. Meminit & Tzetzes Chil. 2. Hist. 60.

Mœragetes, id est *Fatorum ductor*, Jupiter sic dictus, itemque Apollo. Pausan.

Mœris, *Muris* Herodoto, *Mœridis stagnum* Ptolemæo, palus ingens Ægypti à Memphi 72 m.p. in occid. distans 20. mill. circuitu patens, teste Melâ. Ex quo patet decipi eos qui illam *Buchiara* indigitant, cum Mareotide eam confundentes, quæ juxta Alexandriam est, multo vastior.

Mœris, fingitur villicus Menalcæ, i. e. Virgilii, cujus festinationem ut vidit Lycidas, ita rogat.

Quo te Mœri pedes ? an quo via ducit in urbem ?

Mœsia, *Mysia* Ptol. & Strab. regio Europæ in superiorem & inferiorem Ciabro fluvio divisa. Superior *Esina* ad occid. & *Servia* ad ort. dicitur. Inferior *Bulgaria* in superioris & Thraciæ confinio, inter Hamum montem, & Danubium flu. contenta. Pop. *Mœsi* Plinio. Virg. Geo. 1.

——— *Nullo tantum se Mœsia cultu*
Jactat, & ipse suas mirantur Gargara messes.

Vide sis illic de la Cerdam.

Moga, primum dicebatur, quæ postea *Cappadocia*.

Mogrus, Ponti fluvius. Arrian. Plinius *Nogrum* vocat.

Moguntia, urbs Archiep. Germaniæ superioris ad Rhenum celebris, sic ab amne Mogi dicta. Vulgò *Mentz*. Vide *Mogontiacum* & *Modoëtia*. Agrum habet ab utràque Rheni ripâ fœcundum & præstantissimo vino luxuriantem. Plurima antiquitatis monumenta ostendit. Academiam habet. Eique artis Typographicæ inventio debetur, An. Dom. 1450.

Mogus, Samotis filius, apud Gallos regnavit sub annum à diluvio 330.

Mohola, nomen viri. 1 Par. 7.

Moholi, filius Merari. Exod. 6.

Molada, civitas, quæ in tribu tam Judæ, quam Simeonis reperitur. Jos. 15. 2 Par. 4.

Molæ, Deæ quædam antiquitus dictæ sunt filiæ Martis, quas in Romanorum comprecationibus nominari solitas tradit Gellius 13. 21.

Molæ Formianæ, Ciceroni sic dictæ, quòd à *Formiis* non longè abessent, in Latio sunt, & hodiè pagus est *Mola* dictus, uti scribit Niger.

Molid, filius Abisur. 1 Par. 2.

Molio, Jupiter dictus est ab hospite quodam *Molione*.

Molo, orator Alabandensis, qui Rhodi claruit Ciceronis ætate. Plut. in vit. Cic. & Strabo lib. 14.

Moloch, idolum Ammonitarum, cui filios suos immolabant Israelitæ. 4 Reg. 24. Act. 7. dicitur & *Milchom* de quo videndus Vossius de Theol. Gent. lib. 2. cap. 5.

Molocath, *Mulucha* Sallustio, Plin. & Melæ, fluvius Maurit. Tingitanæ inter Metagonitem promuntorium, & Malvam flu. terminum utriusque Mauritaniæ. *Muluchan* hodie, teste Marmolio.

Molohom, filius Saharaim. 1 Par. 8.

Molorchus, pastor senioulus in agro Cleonæo, qui Herculem illac iter facientem comiter hospitio accepit. Cujus beneficii gratiam, ut hospiti suo rependeret Hercules, Leonem Nemeæum interfecit, qui circumjacentem regionem latissimè devastabat. Huic seni sacra solemnia instituta, quæ *Molorchea* dicebantur. Virg. Geor. 3.

Cuncta mihi Alphæum linquens lucosq; Molorchi
Cursibus, & crudo decernet Græcia cæstu.

Tibull. lib. 4. ad Messalam.

Quin etiam Alcides Deus ascensurus Olympum
Læta Molorcheis posuit vestigia tectis.

Vide sis illic Passeratium. Stat. Sylv. 3. 1.

Non te Lerna nocens, nec pauperis ara Molorchi.

Idem 4. 6. —— *Parci domus admirata Molorchi.*

Mart. 9. 44.

Vique fuit quondam placidi conviva Molorchi.

Idem. 4. 64. *Jam non invida, tamque liberalis,*
Tam comi patet hospitalitate
Credas Alcinoi pios penates
Aut facti modo divitis Molorchi

Molossi, populi Epiri, quorum regio *Molossia*, nunc *Pandosia*, teste Pineto, à *Molosso* Pyrrhi & Andromaches filio nominata, quam postea Helenus de nomine Chaonis fratris sui, quem in venatione imprudens occiderat, Chaoniam appellavit. Hinc canes *Molossi* dicti, quos poetæ fabulantur originem traxisse à cane æneo à Vulcano fabricato, quem ille Jovi, Jupiter Europæ, Europa Procridi, Procris Cephalo dono dedit. Jul Pollux. 5. 5. Virg. Geo. 3.

Veloces Sparta catulos, acremque Molossum.

Horat. Epod. 6.

Nam qualis aut Molossus, aut fulvus Laco
Amica vis pastoribus. ———

Sen. in Hippolyto. —— *Tenent acres lora Molossi.*

Hos Arist. Hist. An. 9. commendat καὶ τῆς ἀνδρείας πρὸς τὰ ἄγρια καὶ τῷ μεγέθει & *fortitudine contra bellua, & magnitudine.* Clamosi erant hi canes, quæ res etiam ad terrorem nata. Lucan. lib. 4.

Aut dum d spissis attollit retia varis,
Venator tenet ora levis clamosa Molossi.

Hic tam vastus clamor à magno ore quo præditi sunt. Lucret. lib. 5.

Irritata canum cum primum magna Molossum,
Mollia ricta tremunt duros nudantia dentes.

Horat. l. 2. Sat. 6. —— *Simul domus alta Molossis*
Personuit canibus. ———

Claudianus de canibus Dianæ in 3. Stilic.

——— *Immortalesque Molossi*
Latrantes mediis circum vaga rubibus ibant.

Mart. 12. 1. *Retia dum cessant latratoresq; Molossi.*

Sunt & *Molossi* populi Thessaliæ apud Jolcum opidum, teste Athenæo.

Molossus, pes dictus est ab ejus patriæ saltatione, vel quòd eo metri genere odas in templo Jovis ad laudem canere consueverint ad memoriam Molossi filii Pyrrhi, & Andromaches, vel, ut alii volunt, quòd *Molossi*, i. e. Thessali ad bellum procedentes, hujus modulatâ compo-

sitione utebantur, constat autem tribus longis ut *Æneas*.

Molpis Lacon, de Republicâ Lacedæmoniorum scripsit. Athen. lib. 4.

Molus, uxorem habuit Siden, Mentauri filiam. Stephanus in Σίδη. Item vir Cretensis Meriones aurigæ, & Idomenei pater. Hom.

Moly, Græcè Μῶλυ, *herbarum laudatissima*, teste Plin. 24. 4. sed ignota. Homerus à Mercurio monstratam eam scribit contra veneficia Circes, Odyss. 10.

Ὡς ἄρ ἔφ ῥίζης πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης,
Ἐκ γαίης ἐρύσας, καί μοι φύσιν αὐτῆ ὑπέδειξεν.
Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος.
Μῶλυ δὲ μιν καλέουσι θεοί, χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι, &c.

Ovid. Met. 14.

Pacifer huic dederat florem Cyllenius album,
Moly vocant superi; nigrâ radice tenetur.

Molybdana, urbs Mastienorum. Steph.

Molybdides, insula Sardiniæ adjacens contra Sulchos, una cum insula Hieracum; quæ Latinè *Plumbea* dicitur. *Isola del Toro* Leandro.

Molycria, *Molycrion* Pausan. op. Ætoliæ, seu Locrorum Ozolorum in ora, inter ostia Eveni fluvii ad occid. & Naupactum urb. proximam ad ort apud Antirrhium promuntorium. *Molicria* adhuc ex tab. recentioribus.

Molyndea, urbs Lyciæ. Steph.

Molys, urbs Libyæ. Steph.

Mombaza, insulare opidum elegans ac nitidum in finibus Africæ, quod Christiani, An. Dom. 1505. vi occuparunt. Cum enim Franciscus Dalmaida navigaturus in Indiam, tributum ab opidanis regis Lusitaniæ nomine exigeret, Afri vero armatâ manu recusarent, idcirco Christiani opidum devastantes totam exusserunt, quod nunc ab Afris restauratum & pristino nitori restitutum aiunt. Theatr. Urb.

Momemphis, urbs Ægypti, unde *Momemphitis præfectura*. Steph.

Momus, Deus quidam à poetis fingitur. Nocte matre, ut inquit Hesiodus, ac Somno patre progenitus: cujus naturæ proprium esse ferunt, ipsum quidem nihil operis edere sed aliorum Deorum opera curiosis oculis contemplari, & si quid est omissum, aut perperam factum, id summâ cum libertate carpere, unde & nomen accepit. Nam Μῶμος Græcè *reprehensionem* sonat. Vide de eo fabulam apud Lucianum Dialogo de sectis, & Proverbium *Momo satisfacere*. In hominis opificio illud potissimum notavit, quòd artifex non in pectore fenestras, aut ostiola quædam addidisset, per quæ perspici, quid in corde lateret, posset, quod sinuosum multis alioqui recessibus finxisset. Vitruvius vero præfat. lib. 3. id ipsi Socrati tribuit.

Mona, insula inter Angliam, & Hiberniam sita, ut Ptol. & Plin. eam describunt, *Monna* Xiphilino in Nerua. Hæc olim Druidum sedes fuit, Tacito auctore, hodie *Anglesey*, teste H. Lhuydo, & Lelando, *Mon* vero antiquis Britannis. Hæc insula angusto vado tantum, à Britanniæ continente disjuncta conspicitur, ex quo quis fortasse hanc non esse Cæsaris Monam, quam medio cursu inter Britanniam & Hiberniam statuit, possit suspicari, sed potius eam quam Anglo-saxones hodie *Man* nominant. De quâ vide *Monædа*. Est & insula hujus nominis parva in Rheni ostio apud Frisios.

Monabæ, urbs Isauriæ. Steph.

Monachus, Solitarius Latinè dicitur ἀπὸ τῦ μονάζειν. Elegantèr Rutilius Numatianus Itinerarii lib. 1.

Processu pelagi jam fe Capraria tollit,
Squalet lucifugis insula tota viris;
Ipsi se monachos Graio cognomine dicunt,
Quod soli nullo vivere teste volunt.

Hieronymus ad Paulinum. *Sin autem cupis esse quod diceris Monachus, id est solus, quid facis in urbibus? quæ utique non sunt solorum habitacula, sed multorum.* Habitarunt enim principio Monachi non in urbibus, sed in locis desertis procul à conversatione hominum. Progressu vero temporis in urbes commigrarunt. Primus in occidente monasteria in civitatibus condidisse dicitur Eusebius Vercellens. Episc. An. Dom. 350. Basilius in Oriente, A. D. 370. Vide Ambros. Ep. 62. Æneas Sylv.

Non audet Stygius Pluto tentare quod audet
Effrænis monachus, plenaq; fraudis anus.

Monacum, vel *Monachium*, urbs Bavariæ elegantissima, & primaria, sedes Ducum, vulgò *Munchen*. Ab Augustâ Vindelicorum 8 leuc. in ort. à Ratisbona 19 in Austrum.

Monæses, Parthorum rex quidam. Horat. Car. 3. Od. 6.

Jam bis Monæses, & Pacori manus
Non auspicatos contudit impetus
Nostros. ———

Monalus, Siciliæ flu. Ptol. inter Cephalœdim & Alæsam in ora occ. & Bor. fluens. *Molina* Fazello, *Tosa* autem Leandro.

Monæda, insula Albionis, seu Britanniæ inter illam & Hiberniam, media fere inter Monam ad meridiem, & Gallovidiam reg. Scotiæ ad bor. *Monapia* Plin. *Menavia* Bedæ. *Eubonia* Gildæ, *Man* Anglis, & *Menaw* Britannicè dicitur.

Monasterium, vulgò *Munster*, urbs Germaniæ Westphaliæ primaria ad Amisium flu. episc, sub Archiepisc Colonienss. inter Coloniam ad occ. & Bremam ad ort. fere media 16 leuc. olim *Minigroda*, vel *Miningroda*. Hæc urbs an. 1533 maximam cladem ab Anabaptistis accepit, qui eam civibus expulsis invaserunt, Regeque ex eorum colluvie creato, urbem contra ejus Episcopum, Archiepiscopum Colonienssem, & Ducem Clivensem, qui illam valido exercitu obsederunt, per annum quasi tenuerunt. Sed episcopus tandem cum suis superior factus, justum supplicium de Anabaptistis, & rege illorum sumpsit.

Monda, vel *Munda* Plinio, flu. Lusitaniæ per Conimbricam urb. fluens in Oceanum occidentalem, medius inter Tagum, & Durium cum opido cognomine. *Mondego* hodiè dicitur, teste Clusio.

Monesio, ære à Vulcano fabricatus canis Cephali. Pollux lib. 5.

Moneta, Junonis cognomentum apud Rom. à *monendi* impositum, Cic. 1. de Divin. *Nam cum urbs maximo terræ motu concuteretur, nec quisquam nosset quâ victimâ id mali posset expiari, vox ex Junonis templo audita est, quæ sacerdotes monuit sue gravidâ terræ motum esse procurandum.* Plut. Liv. Suidas Μονήτα ἡ Ἥρα.

Monembasia, urbs archiepiscopalis Peloponnesi in orâ, vulgò *Maluasia*.

Monetium, opidum Japodum in Carniolâ regione, *Mansburg*, teste Lazio.

Moluccæ, Oceani Orientalis juxta Indiam insulæ sub circulo Æquinoctiali, ob maximam aromatum copiam, quam per totum terrarum orbem transferunt celebres; sunt 5. *Taranate*, *Tidore*, *Motir*, *Machian*, & *Bachian*. Aviculâ Manucodiata, quam nos Paradisi avem vocamus, nobilis.

Monica, mater D. Augustini, cujus vitæ sanctimoniam & ipse D. Augustinus & Maphæus Vegius Laudensis vates literis mandaverunt.

Monna, vide *Mona*.

Monobrica, vulgò *Monbriga* op. olim Hisp. Bæticæ, nunc pagus teste Clusio. Sed Ferrario videtur esse op. Hisp. Tarracon. in Arragoniâ, vulgò *Munebriga*, ad Salonem flu. à Bilbili 5 leuc. Cæsaraugustam versus 16.

Monodactylus, Æthiopiæ mons. Ptol. *Pentadactylus* Plinii est, Villanovano teste.

Monodus, Prusiæ filius, qui dentium loco os unum continuum habuit, unde ei nomen, quemadmodum Pyrrhum Epirotarum regem habuisse Plin. & Plut. retulerunt.

Monœcus, portus & statio Liguriæ, parcarum navium capax, ab Albinga op. distans stadiis 280. Dicitur portus Herculis, quia, teste Servio, pulsis aliis illic Hercules solus habitavit, vel quòd in ejus templo alius deorum non colitur. Arcem habet firmissimam, cujus princeps & Dominus neminem superiorem agnoscit, licet sub tutelâ regis Hispani, præsidium illius in arcem admiserit. Virg. lib. 6. De Cæsare & Pompeio.

Aggeribus sacer Alpinis, atq; arce Monœci
Descendens gener adversis instructus Eois,

Lucan.

Lucan. lib. 1. — *Solus quà litora turbat*
Circius, & tutâ prohibet ſtatione Monœci.
Sil. lib. 1. *Et nebuloſa jugis attollere ſaxa Monœci.*

Monogiſſa, vide Stephanum in Μονόγιστα.

Monogloſſum, Ptol. Indiæ intra Gangen Emporium. *Mangalor* à Nigro indigitatur.

Monomeri, populi apud ultimas Orientis terras, ſingulis cruribus ſaltatim currentes vivaciſſimæ pernicitatis. Gellius 9. 4.

Monophaga, ſacra apud Æginenſes, quæ copioſè deſcribuntur à Plut. in Quæſtionibus Græcis, & Athenæo.

Monoſceli, homines Indici ſingulis cruribus. Σκέλος enim *crus* dicitur, qui *Sciapodes* vocantur, quod in majore æſtu humi jacentes σκιᾷ ποδὸς, i. e. *umbrâ pedis* ſe protegant. Plin. 7. 2.

Monothelitæ, hæretici quidam, qui duas in Chriſto voluntates negabant, divinam ſcilicet & humanam, quum tamen res aliter ſe habeat. Princeps ſectæ fuit Sergius Præſul Conſtantinopolitanus.

Mons Ferratus, regio Italiæ, cujus fines ſunt, hinc Padus, inde Apenninus, & Tartarus amnis, ex ſuperiori parte montes proximi Moncallerio, ubi Pedemontium incipit.

Mons peſſulanus, Gall. Narbon op. vulgò *Montpellier*, in agro admodum fertili poſitum, decem milliaribus à mari mediterraneo diſtat, Epiſcopatu & Academiâ celebratur, in quâ olim Juriſprudentiæ, nunc Medicinæ florent ſtudia, ampliſſimo Medicorum Collegio decoratur, quod Urbano Pont. fundatum eſt & copioſis ornatum reditibus.

Mons Gomericus, op. Albionis in Wallià ad Sabrinam flu. à Salopiâ 12. mill. *Montgomery*.

Mons Jovis, in Hiſpaniâ, nunc *Monivi* dicitur. Ejus partem occidenti adverſam, eminentiâ cautium, quæ inter exigua ſpatia, ut gradus ſubinde conſurgant, Scalas Annibalis appellant. Mela 2. 6.

Montanus Julius, poeta hexametro & elegiaco pollens carmine. Ovid. Ponticorum ultimo.

Quique vel imparibus numeris, Montane, vel æquis
Sufficis, & gemino carmine nomen habes.

Vide Voſſ. de Poet. Lat. pag. 36. Item Curtius *Montanus* Orator ſub Veſpaſiano, quem & carmina ſcripſiſſe docent illa Taciti. *Num Montanum deteſtanda carmina factitantem eludere impune finerent?* ac poſt pauca. *Indignum, Montanum, probe viventem, extorrem agi quia famoſi carminis protulerit ingenium.* Meminit quoque lib. 4. Hiſt. Extat quoque ad eum epiſtola Plinii lib. 7. de monumento Pallantis liberti. Juven. Sat. 4.

Montani quoque venter adeſt abdomine tardus.

Montanus, hæreticus quidam, An. Dom. 173. Euſeb. 5. 16. Alius item hæreticus, An. Dom. 254. à quo *Montani*, qui & *Cathari*. Euſeb. 6. 34.

Montes Ætii, ſic vocantur apud Diod. Sic. in fine lib. 4. montes quidam Siciliæ, qui hodiè *Montiſori* vocantur, Fazello auctore.

Montes, vulgò *Monts*, urbs Belgii, Hannoniæ primaria, in colles aſſurgens, & vallibus depreſſa, virorum & ædium frequentia ad maximum numerum locupletata, naturâ & propugnaculis munitiſſima.

Monthaburum, caſtellum munitiſſimum in Germ. à Baſino Sicambrorum rege conſtructum. Olymp. 131.

Monychus, Centaurorum fortiſſimus, corporis robore in tantum pollens, ut vel proceriſſimas arbores humo evelleret. Hoc autem proprium equorum eſt epitheton, qui unicâ, eâque ſolidâ ungulâ pedes habent calceatos. Quo fit ut & Centauris tribuatur, quibus poetarum fabulæ equinos pedes tribuerunt. Val. Flaccus.

Fert gravis invito victorem Neſtora tergo
Monychus. Juvenal. Sat. 1.

——— *Quantas jaculetur Monychus ornos.*

Et ante utroſque Lucanus.

Aſpera te Pholoes frangentem Monyche ſaxa.

Monyma, Mithridatis uxor, quæ in deſperatione rerum profligatarum detractum è capite diadema, illud collo circumfligaſſe traditur, ſeſeque ſuſpendiſſe, & cum corporis pondere laqueus ille diruptus eſſet, dixiſſe, *Execrandum diadema, neque in tam triſti miniſterio mihi profuiſti*; moxque cum ſæpe illud humi abjectum inſputaſſet, Eunucho regio jugulandam ſeſe obtuliſſe. Plut. in Lucullo.

Monymus, Corinthii cujuſdam tragœdiæ ſervus, qui cum philoſophiæ amore teneretur, cupieretque maximè operam dare Diogeni, neque tamen hoc à Domino poſſit impetrare, ſimulatâ inſaniâ monetam cœpit ſpargere, eoque modo dimiſſus ad philoſophiam ſe convertit, Diogenemque ſecutus eſt. Diog. Laert.

Moos, filius Ram promogeniti Jerameel. 1 Par. 2.

Mophim, vel *Muppim*, fil. Benjamin. Gen. 46.

Mophis, rex Indiæ Taxilis filius ab Alexandro Magno devictus. Diod. Sic. lib. 13.

Mopſus, Deus Cilicum cui divinos honores exhibebant, ut eſt apud Originem lib. 3. contra Celſum; & ante eum ita Tertullianus de Animâ, cap. 46. *Nam & oraculis hoc genus ſtipatus eſt orbis, ut Amphiarai apud Oropum, Mopſi in Ciliciâ, &c.* Sed quis *Mopſus* iſte fuerit, quæri video. Tres vulgò *Mopſos* imprimis celebrant, imò totidem à Strabone in nono referri annotavit Andreas Schottus ad Melæ lib. 1. cap. 27. nempe iſthic legas, *Mopſium* Pelaſgitidis in Theſſaliâ urbem ſic dici, non à *Mopſo* vate Tireſiæ Thebani filio, ſed à *Mopſo* Lapithâ Argonautarum uno: ac deinde in codicibus vulgatis edi ſolet Ἀμφίλοχος δ' ἔστι Μόψου ἀφ' οὗ καὶ Ἀμφίλοχα Μοψοπία. Et ſane à *Mopſo*, *Mopſopiam* dici ſententia Stephani eſt in Μοψία, qui ſimiliter apud Strabonem legiſſe videtur, quin idem etymon extat apud Euſt. in Dionyſ. Verum obſtat quod à *Mopſo* eſſet *Mopſia*. Recte igitur Caſauboniana Strabonis editio pro Μόψου habet Μόψου, unde ἀναλόγως eſt Μοψοπία, uti & à Μόψος quomodo idem vocatur Callimacho apud Steph. in Μοψοπία. Quare non dubium quin Mopſus ille, cujus oraculum in Ciliciâ erat, vel Thebani Tireſiæ filius fuerit, vel Argonautarum unus. Poſterius cenſet Pamelius ad allatum Tertulliani locum. Fuit is Ampyci filius, unde *Ampycides* dicitur Apollonio in quarto, & Ovid. Met. 12. Vatem autem hunc fuiſſe clare & Apollonius, & Val. Flaccus teſtantur, quanquam veriſimilius ſit oraculum illud Mopſi in Ciliciâ non fuiſſe Argonautæ Theſſali, ſed Tireſiæ filii, aut nepotis. Siquidem Mopſus vates, cujus in Ciliciâ oraculum, non Argonauticis vixit temporibus, ſed belli Trojani, uti conſtat ex Strab. lib. 14. Jam vero Argonautica expeditio generatione integrâ bellum Trojanum anteceſſit. Hic *Mopſus* etiam fuit à quo in Ciliciâ *Mopſi focus, lares*, ſive *domus*. Græce Μοψοῦσσία. B. Hieronymus *Mopſi viculum* appellat. Μόψου ἴσλαν vocat Strabo lib. 14. Cicero ſcribens ad Appianum Pulchrum: *De noſtris rebus quod ſcire vis: Tarſo Nonis Octobribus Amanum verſus profecti ſumus. Hæc ſcripſi poſtridie ejus diei, cum caſtra haberem in agro Mopſuheſtiæ.* Locus celebris mortuo illic Conſtantio Imp. & epiſcopatu Theodori Mopſueſteni, viri à Baſilio, Chryſoſtomo, Cyrillo laudati, ſed poſt exortum dogma Neſtorianum ab eodem Cyrillo & Eccleſiâ damnati. Etiam hunc *Mopſum* intelligo apud Pomp. Melam lib. 1. cap. 14. cum ſcribit; *Trans eoſdem mons Sardemiſos, & Phaſelis à Mopſo condita, finis Pamphyliæ.* Interea & Mopſos Argonauta ſuum habuiſſe oraculum videtur, idque in Africâ proprie dictâ (interjecta nempe inter Cyrenen, & Mauritaniam) Apuleius de Deo Socratis. *Pro numine poſtea ab hominibus culti in Exotiâ Amphiaraus, in Africâ Mopſus, in Ægypto Oſiris.* De hoc *Mopſo* apud Statium Theb. 3. ſic ipſe Amphiaraus.

——— *Nec me ventura locuto*
Sæpius in dubiis auditus Jaſone Mopſus.

Ubi ſic Lactantius, ſive Lutatius interpres. *In tantum magnus fuit Mopſus in augurali peritiâ, ut poſt mortem templa ei dicata ſint, à quorum adytis ſæpe homines reſponſa accipiunt.* Quibus cultus fuerit locis, non addit, ſed de Africâ credere debemus Apuleio homini Afro, addo, & Mago, eoque oraculorum callentiſſimo. Proque hoc etiam facere videtur Seneca in Medeæ Choro, ubi legas.

Idmonem, quamvis bene fata noſſet,
Condidit ſerpens: Libycis arenis
Omnibus verax, ſibi falſus uni,
Concidit Mopſus, caruitque Thebis.

Quanquam eo de loco non magnopere contenderim, gnarus quam variè eum diſtinguunt viri doctiſſimi, ſed iſta

quam posui sententia maximè convenit menti Apulei, & favet Ammianus lib. 14. ubi quidem Argonautam Mopsum in Cilicià cultum, at rectè eum in Africâ mortuum tradit.

Morasti, vicus contra Orientem Eleutheropoleos, patria Michææ prophetæ, qui inde *Morastites* dicitur. Jerem. 26.

Moravia, regio Germ. nunc regno Bohemico adjuncta, olim *Marcomannia*, quia fines Germaniæ quà Danubio in Pannoniam pergitur, terminabat. Nam Germanis *Mark* limes dicitur, atque inde *Marcomanni* limitum, finiumque accolæ appellati. Hodie quoniam *Moravia* circumscriptos *Moravâ* fluvio habet fines, ab eodem flu. incolæ *Moravi*, & ipsa regio *Moravia* dicitur. Eam nunc tribus è partibus limitant juga montium, sylvæ, saltusque & fluvii, ab Oriente viz. ab Hungaris, ab occid. à Bohemis, ab Aquilone à Silesiis. Nam à meridie Austriam versus plana est, à qua dirimitur Thaysa flu. In agris numismata M. Antonini, Commodique & aliorum nonnullorum Cæsarum, tam aurea quam argentea reperiuntur, quæ fidem bellorum cum Marcomannis olim in Moraviâ gestorum manifesta facere videntur. Thus & myrrha ibi inveniuntur uno tantum in loco, non ex arbore desudante, ut alibi lecta, sed è solo terræ eruta. Regionis positio quatenus interius patet, campestris est, campique sunt molli, & pingui solo, ideoque segetibus valde idonei, sicut colles vinetis. Culta ferè tota, cultoribusque adeo referta est, ut nullum gregibus armentorum, quæ nisi in solitudinibus commode pasci nequeunt, locum reliquerit. Bohemicâ linguâ Moravi utuntur. Dubravius, & Æneas Sylv. Hist. Bohem.

Mordiæum, civitas Pisidiæ, *Apollonia* postea dicta. Steph. ubi optima mala. Athenæus.

Morei, sive *Morienses*, pop. Indiæ, ligneas domos habitantes, Μωρεῖς Stephano.

Morgantium, Straboni Μοργάντιον, urbs Siciliæ. Silio *Morgentia*, lib. 14. —*Non frondosis Morgentia campis*
Abstinuit Marte infido.———

Livio *Murgantia* dicitur, Diodoro Μοργαντῖνα. Vide Cluv. Sic. Ant. lib. 2. cap. 8.

Morgentium, urbs Italiæ. Steph. S. *Georgio* in Brutiis, teste Barrio.

Morges, in Italiâ regnavit sub annum mundi 2349. Italo regi successit, & ab eo *Morgetes* dicti qui prius Oenotri. Porro & Morgetes & Siculos ex Italiâ in Siciliam trajecisse etiam ex Thucyd. & Diodoro notum est.

Morgina, urbs Siculorum; Gentile, *Morginæus*. Steph.

Morgus, Salassorum fluvius. Plin. 3. 16. *Orco* hodiè Leandro, *Orcho* vero Merulæ.

Moria, collis, 2 Par. 3. qui *Terra visionis*, Gen. 22. dicitur, à latere montis Sion.

Moricambe, æstus & fluvius Albionis in comitatu Cumbriæ, inter Itunam, & Belisamam amnes. *The Bay of Cardronock*, teste Camdeno.

Moridunum, op. Albionis in comitatu Devonienfi apud ostia Axæ fluvii. Vulgo *Seaton*.

Morimarusa, mare Septentrionale, quod Scythiam alluit, vulgò etiam *Mare Settentrionale*.

Morini, pop. inter Belgas ad Oceanum Britannicum, Caletibus, & Nerviis vicini, quorum opidum mediterraneum, Ptolemæo teste, fuit Tervanna, etiam hodie nomen retinens. Hi à Virg. Æn. 8. *Extremi hominum* dicuntur, quòd, ut jam diximus, Oceano sint proximi, brevissimusque ab eis, vel ipso Cæsare teste, in Britanniam sit trajectus.

Morisseni, Thraciæ pop. circa Ponti litora incolentes. Plin. 4. 11.

Morpheus, Somni minister, qui, ut in fabulis est, jussu domini quoscunque vultus hominum fingit, verba ipsa, mores item, & gestus imitans. Ovid. Met. 11.
Excitat artificem formatoremque figuræ
Morphea.———

Morpho, apud Lacedæmonios Venus dicta ἀπὸ τῆ μορφῆς, id est, *à formâ*. Hujus simulachro Tyndarus Ledicas imposuit, non quod Venerem vinxerit, ut Deæ in filias opprobria ulciscretur, quod nonnulli putarunt: sed ut per illas denotaret, mulieres domi manere debere maritorum dicto audientes.

Morta, una ex Parcis, quòd qui nascuntur ante tempus, vel post tempus quasi monstra habeantur. Gell. 3. 16. Cæsellius autem Vindex in Lectionibus suis antiquis, *Tria*, inquit, *Nomina Parcarum sunt, Nona, Decima, Morta*: & versum hunc Livii antiquissimi poetæ ponit in Odysseâ.
Quando dies adveniet, quem profata Morta est?
Sed homo minimè malus Cæsellius *Mortam* quasi nomen accepit, cum accipere quasi μοῖραν deberet. Hæc ille. Et si vero Natura à nullo æque abhorret ac à morte, tamen & illi apud poetas in Numinibus est locus. Unde Virg. lib. 11. *Multa boum circa mactantur corpora Morti.*
Ubi Servius annotat, & Mortem esse Deam, memoratam quoque Lucano, Statioque, hujus esse,
In scopulis Mors sæva sedet.
Ita est apud Servium, sed apud ipsum Statium.
In speculâ Mors atra sedet.
Illius autem. ——— *Ipsamque vocatam*
Quam notat à nobis Mortem tibi coge fateri.
Illi Lacedæmonii templa dedicarunt, auctore Plut. in Cleomene Θανάτῳ ἱερὸν, ait ille. Pausan. etiam simulachri cujusdam meminit, quod erectum fuit Τύχῃ ἢ Θανάτῳ. Sed & in Orphei Initiis habes hymnum Morti, cui manna thuris sacrificatum. Est autem Numen hoc implacabile, cùm eam effugere liceat nemini. Itaque nulla ei fuit ara instituta, exceptâ unâ apud Gaditanos, uti testis est Eust. in Iliad. 9. & in Dionys. Perieg. Meminit vero Ælianus in Var. Hist.

Mortuum mare, vide *Asphaltus*.

Morychus, cognomen Bacchi apud Siculos, cujus faciem vindemiæ tempore musto, & recentibus ficis oblinere consueverunt. Item Tragicus quidam poeta ab Aristophane derisus. Erasmus in Proverbio *Morycho stultior*.

Morylii, vel *Morillii*, Macedoniæ pop. in occasum vergentes. Plin. 4. 10.

Mosa, filius Caleb ex Ephâ concubinâ. 1 Par. 2. Filius Zamri, filii Joadæ. 1 Par. 8. Filius Saharaim ex Hodes uxore. 1 Par. 9.

Mosa, vulgò *la Meuse*, fluvius insignis Galliæ Belgicæ ex Vogeso monte non procul à Lingonum finibus profluens, & per Eburonum, Menapiorum, ac Sicambrorum agrum labens, tandemque in finibus Batavorum accepto Rheno in Oceanum se exonerans. Julius Cæsar: *Mosa profluit ex monte Vogeso, qui est in finibus Lingonum, & parte quâdam Rheni recepta, quæ appellatur Walis, insulam efficit Batavorum.* Sidonius in Paneg. Majoriano.
Rhenus, Arar, Rhodanus, Mosa, Matrona, Sequana, Ledus.

Mosæus, flu. Susianæ regionis in sinum Persicum fluens. *Mysæus* Marcellino. *Triticiri* Ortelio. al. *Tiritiri*. al. *Macus*.

Moschi, populi Asiæ Albanis, & Iberis finitimi, circa Caspium mare eos ponit Mela, circa Phasidis fontes Plinius, ubi & montes *Moschici*. Hos *Mesech* in sacris literis dici scribit Arias Montanus in Apparatu Biblico. Lucanus lib. 3.
Heniochi, sæviq; affinis Sarmata Moschis.
Sid. Apol. in Panegyrico Avito.
Sauromatam taceo, ac Moschum, solitosq; cruentum
Lac potare Getas.———
Vide Bochart. Phaleg. 3. 12.

Moschophagi, i. e. *Vitulivori*, populi circa mare Erythræum. Arrianus.

Moschus, Grammaticus, & poeta Syracusanus Bucolicus, quem Aristarcho fuisse familiarem scribit Suidas. Floruit sub Ptolemæo Physcone.

Moschus, fluvius, nunc vulgò *Morava*, in Mysiâ superiore ex Orbelo monte in Danubium fluens. *Moschius* Ptolemæo.

Moscovia, hodiè appellatur universum Imperium Magni Ducis Moscoviæ, quod mari glaciali à Sept. terminatur, ab oriente Tartaros, à meridie Polonos, ab occ. vero Livones & Sueciæ regem vicinos habet. Hujus omnes regiones singulatim describit Sigismundus Baro ab Herberstain in Moscoviticâ historiâ, apud quem multa de Religione, ritu, vivendique more totius gentis, quæ magis servitute, quam libertate gaudet. Omnes se principis servos

servos fatentur. Raro illis est quies, nam aut bellum Lithuaniis, aut Livonienſibus, aut Tartaris infert, aut ſi nullum bellum gerit, præſidia collocat circa Tanaim, & Occam flu. ad reprimendas Tartarorum depræ dationes. Tunicas oblongas, ſine plicis, manicis ſtrictioribus, Hungarorum, ſere more geſtant Muſcovitæ. Ocreas ſere rubras, eaſque breviores, ut quæ genua non attingant, ſoleaſque ferreis claviculis munitas habent. Ventrem nequaquam ſed femora cingunt, atque adeo pube tenus, quò magis promineat venter, cingulum dimittunt. Juſtitiam ſtrenuè exercent in prædones. Furta & homicidia raro capitali pœnâ puniuntur. Monetam argenteam habent non rotundâ, ſed oblongâ & ovali quodammodo formâ. Pellibus nobilibus, ac precioſiſſimis, quæ illinc per totam Europam exportantur, regio abundat; & ubique ferè ſylvoſa eſt. Cæterum de *Muſcovia* nemo meliùs ſcripſit quàm Adam Olearius libro cui titulus eſt Gallicè: *Relation du Voyage d' Adam Olearius en Moſcovie, Tartarie & Perſe.*

Moſella, fluvius Gall. Belgicæ per Auſtraſiam ſeu Lotharingiam, & per fines Trevirenſium in Rhenum ad Confluentes urbem, multis acceptis amnibus, delabens. Fontes ab Araris fontibus 10 leucis diſtant: quo in ſpatio Luc. Veturius Rom. foſſam efficere conatus eſt, ut in Oceanum brevior eſſet navigatio. De eâ Auſon. Idyll. 10.

Salve magne parens frugumque virumque Moſella.

Moſes, nomen inclyti Judæorum ducis, qui ſcriptor fuit primæ, & antiquiſſimæ hiſtoriæ mundi, & Eccleſiæ à primâ orbis creatione uſque ad annum 2493. Eſtq; ſcriptorum omnium tam ſacrorum, quam profanorum antiquiſſimus. Nam Pherecydes Syrus, quem Plin. primum profam orationem condidiſſe ſcribit, poſterior Moſe fuit, ut oſtendit Euſeb. lib. 11. De Præp. Evangel. Literas eum inveniſſe, Judæiſq; tradidiſſe idem author eſt lib. 8. & 10. quas tamen Philo ad Abrahamum refert. Mortuus eſt Moyſes in monte Abarim, & non apparuit, nec inventum eſt ejus corpus, quod ſepelivit Dominus Angelorum miniſterio, quod ideo factum eſſe autumant Hebræi, ne eum ipſi pro Deo colerent, quia proni ad idololatriam erant. Comeſtor in cap. 34. Deut. Atqui non apparet Judæos tunc temporis adeo Idololatriæ deditos fuiſſe, ut homines mortuos colerent. Et cum Michael Archangelus à Judâ Apoſtolo introducitur τῷ διαβόλῳ διακρινόμενος περὶ τοῦ Μωσέως σώματος, de Eccleſia Judæorum intelligi poteſt, quæ eadem ratione *Corpus Moſis* dici queat, quâ Eccleſia Chriſtiana *corpus Chriſti* vocatur, 1 Cor. 12. 20. Vide D. Hammondum in locum. Hebraicè משה i.e. *attractus*, vel *aſſumptus* ſc. de aquis, Exod. 2. ut non ſit audiendus Fla. Joſephus, qui eo quòd Græcè Μωϋσῆς dicitur, credit eſſe ex Syriaco Μῶ *aqua*, & ὑσὴς *ſervatus*, quod ab הושׁע Quanquam Clemens Alex. in primo Strom. ait Μωϋσῆς eſſe ex eo quòd ὕδωρ μῶυ ὀνομάζουσιν Αἰγύπτιοι. De quo & illuſtris locus eſt apud Hipparchum περὶ τῶν δώδεκα ζωδίων, ubi differens cur ſigno, quod proximum eſt ab Ariete, Tauro ſit nomen datum, de Nilo addit iſta. Περὶς δὲ τῷ Ταύρῳ φασὶν τὸ ὕδωρ μῶς οἱ Αἰγύπτιοι, ὃς ὑδατικὸν ὑδάτων, ἐκαλέσαν. Μῶς γὰρ παρ' αὐτοῖς τὸ ὕδωρ σημαίνει. Sanè hodieq; Germanis *Moſa* fluvii nomen; non quidem ab Ægyptiis, ſed ut puto, à communi origine linguæ deperditæ. A Μῶ etiam fuerit *Monius* quomodo ab Ægyptiis dictum ait Abeneſra. Imo in quibuſdam Orphei verſibus dicitur ὑδρογενὴς, h. e. ὑδατογενὴς, quaſi dicas *Aquigena*. Imo & veſtigium nominis *Moſis* in ſacris Liberi ſuperſunt. Nam Orpheus in Hymnis, ſive potius Initiis *Liberum* vocat Μίσην, quod à vero nomine unicâ aberrat vocali. Nec obſtat Μίσην ibidem dicat ἀῤῥητον ἄνασσαν *Inditam Reginam*; Nam Dionyſius juxta Orpheum, ſexum habuit utrumque. Imo Alex. Polyhiſtor tradit mulierem fuiſſe nomine *Moſo*, quæ leges tulerit Judæis. Vide Voſſ. de Idol. lib. 1. cap. 30. Salmaſius autem Ep. 60. *Moſis* etymon plane Ægyptiacum eſſe putat, & ad verbum ſonat, inquit, ἀναληφθεὶς ἐξ ὕδατος, ut vetus poeta apud Euſebium auctor eſt, h. e. Μωσὶ. Μῶὺ enim in illâ linguâ *aquam* ſignificat *& aſſumere*. Moſes hic, Act. 7. dicitur ἀστεῖος τῷ θεῷ. Eſt autem Græcis ἀστεῖος, πιθανὸς, ἡ χαρίεις, ἃ καθόλου ἡ πολιτικὴ ὁμιλία ἐπαίδευσεν. Unde putet quis non de ſpecie Stephanum, ſed de moribus loqui, & quidem Moſes *mitiſſimus ſuper faciem terræ* dicitur. Sed rectius, Pricæo judice, referas ad formæ elegantiam ejus. Gloſſarium *Elegans* ἀστεῖος. Suidas. Οὐθεὶς ἂν ἀστειότερος ἔτερος εἰς Μωσῆν διασάμενος μὴ ἐκπλαγείη τῆς ὑμορρίας. Quæ tamen propriè huc non ſpectant, ut de Moſe adulto dicta: cum hic, ob ſequentia ea ἀντεφόρα & ἐπαινούμενα intelligenda ſit venuſtas oris quæ in recens nato eminebat. Philo in ejuſdem vita de eodem παιδὸς ἐπὶ τοῦ ὤψεν ἐπιφάνειαν ἢ καὶ ἰδιότητα ἀστειότερον. Joſeph. Ant. 4. 5. narrat ut eum adoptarit Thermuthis filia Regis, quia eſſet μορφῇ τοῦ θεοῦ, ἢ φερνάμενα χαρᾶς. Et quid apertius illis Trogi, ſive Juſtini lib. 36. *Filius ejus Moſes fuit, quem præter paternæ ſcientiæ hæreditatem etiam formæ pulchritudo commendabat.* Porro *Moſis* mentionem faciunt Gentilium plurimi. Juvenal. Sat. 14.

Judaicum ediſcunt, & ſervant, ac metuunt Jus,
Tradidit arcano quodcunque volumine Moſes.

Plin. 30. 1. *Eſt & alia Magices factio, à Moſe etiamrum & Jochebel Judæis pendens. Fuit autem Jochebel ipſius Moſis mater.* Locus corruptus. Lege *Jochebed* ex Sacris. Quin & Apuleius Moſen, & Jannem tanquam celeberrimos Magos conjungit in Apologiâ. Sed Strabo lib. 16. Moſen non tam fuiſſe magum dicit, quam oraculis deditum, quales Minos, Lycurgus, &c. Quod & clare indicat Diodorus Siculus, cujus verba hic apponam. Lib. 1. Παρεδίδοτο τοῖς Ἰουδαίοις Μωσῆν τὸν Ἰαῶ ὀνομαζόμενον θεόν. *Apud Judæos Moſes Deum, qui Iao dicitur, legum ſuarum auctorem finxiſſe perhibetur.* Cornel. Tacitus Hiſt. lib. 5. *Moſes, quo ſibi in poſterum gentem firmaret novos ritus, contrarioſque cæteris mortalibus indidit*, &c.

Moſon, Galatiæ urbs, Ptol. *Aricanda* Nigro.

Moſychlus, mons Lemni, in quo ſornax Vulcani, de quo Heſychius & Nicander in Theriacis verſ. 472.

Ἡ Σάω, ἀὶ Μοσύχλα. ———

Ubi Scholiaſtes hæc citat ex Antimacho.

——— Ἡφαίστῳ πυρὶ κήκλετο, ὃν ῥα τιθυσκὴ
Δαίμων ἀκροτάταις ὄρεϊ κορυφαῖσι Μοσύχλα.
——— *Quales in ſummâ rupe Moſychli*
Mulciber accenſis fornacibus excitat ignes.

Et ex Eratoſthene.

——— Φαίνεται Μοσυχλοῖο φλογὶ ἴσον.
——— *Elucet Moſychlæis ignibus æquum.*

Itaque *Moſychlus*, teſte Bocharto, vel eſt מוֹלנא *Marlega*, *ſplendens*, ut in Syrâ paraphraſi, Apoc. 21. 21. vel מזלק *Mazlec*, *ardens*, unde זיק *zelic* Chaldæis *ſcintilla*.

Moſylon, promuntorium, & emporium Æthiopiæ. Steph. *Omgauli* hodiè, teſte Moletio.

Moſyni, vel *Moſſynœci*, pop. Cappadociæ ad Pont. Euxinum, inter Cytorum, & Ceraſuntem urbes longo tractu incolentes. Getis finitimos collocat Tibullus 4. 1.

Quaque Hebrus, Tanaiſq; Getas rigat, atq; Moſynos.

Mela 1. 19. *Ultra Tibarenos Moſyni turres ligneas ſubeunt.* Ita locum illum reſtituit Voſſius. *Moſſonychi* dicuntur Valerio Flacco lib. 1. verſ. 150.

Vos quoque non notæ mirati vela carinæ
Moſſonychi. Apollonius lib. 2. verſ. 1018.

Ἦ ἐνὶ Μοσυνοῖσιν ἀνὴρ ἁπαλάων
Μίσυνας, ἢ δ' αὖτοι ἐπώνυμοι ἔσθεν ἕκητι.
Ubi Moſſynœci in montibus tenet
Falas, unde & ipſi cognomen traxerunt.

Dionyſius Perieg. verſ. 765.

Βυζηρὶς τοι πρῶτα, ἢ αἰγυπιοῖσι φύλα Βιζυίροισι,
Μάκρωνες Φίλυρίς τε, ἢ οἱ μίσυνας ἔχεσι
Δικελλίνας, τῶν δ' ἄγχι πολύῤῥηνες Τιβαρηνοί.

Ubi Schol. Δίχα ὁ Παναιτάριος ἀπὸ μισσύνων, ἃ ἐστι σύργων, αὐτοὺς ὀνομάζεσθαι. Vide Steph.

Motene, Armeniæ majoris regio ad Cyrum flu. Ptol. *Exechia* Caſtaldo.

Motenum, Pannoniæ ſuperioris urbs. Anton. à Vienna 4 leuc. in merid. *Bruck an der Leyte* Simlero. Sed Lazio *Mariz* pagus eſt ejuſdem tractûs.

Motho, vicus Arabiæ, in quo Antigonus Macedo à Rhabilo rege Arabum occiſus eſt. Significat autem linguâ Arabum τὸν θάνατον. Steph.

Motieni, parva regio Iberiæ, Colonia Romanorum, Phlegon *Mutenum* eam vocat. Steph.

Motya, vel *Motye*, urbs Siciliæ, de quâ ſic Vir Magnus. De Phœn. Col. lib. 1. cap. 27. A Lilybæo promuntorio verſus Aquilonem navigantibus ſtatim occurrit Motye. Pœnorum colonia. Diod. l 14. Οὐ μακρὰν τῦ λίβυ τέτε Μοτύη πόλις ἦν ἀποικος Καρχηδονίων, ἣ μάλιστα ἐχρῶντο πρὸς τὴν Σικελίας ἐμπορίαν. *Non procul ab illo colle* (Eryce) *ſita erat urbs Motye, colonia Carthaginienſium, quâ potiſſimum utebantur, ut belli ſede, unde in Siciliam irrumperent.* Proinde Thucydides de Phœnicibus Μοτύην τε Σολοῦντα καὶ Πάνορμον, &c. ἐπὶ μοῦλο, &c. ὅτι ἐντεῦθεν ἐλαχίστου πλῶ Καρχηδὼν Σικελίας ἀπέχει, *Motyam, Soluntem & Panormum incoluerunt, &c. quia minimo inde in Carthaginem trajectu Sicilia diſtat.* Et Pauſanias in Eliacis: Ἐφ' ἑκάτερα δὲ τῆς ἀκρας ἐν Σικελίᾳ τὰ τετραμμένα ὅτι Λιβύης καὶ Νότε, καλεμένη δὲ Πάχυνος (lege Λιλυβαῖον) Μοτύη πόλις. Οἰκῆσαι δὲ Λίβυες ἐν αὐτῇ καὶ Φοίνικες. *Ad Pachynum* (imo ad *Lilybæum*) *Siciliæ promuntorium, quod in Africam & Auſtrum, eſt Motye urbs, quam tenent Afri & Pœni. Motye* in Diodoro legitur urbs fuiſſe valdè inſignis τῶ τε πλήθει, καὶ τῆ καλῆ τῶν οἰκιῶν εἰς ὑπερβολὴν περιλοτεχνημένη, διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν κατοικέντων, *& domorum copiâ, & ſpecie magnificè exornata propter incolarum divitias.* Situs prope qualis Tyri, nempe in inſula quam Iſthmus manufactus ſtadiorum 6. ita continenti junxerat, ut ex inſulâ facta eſſet Cherſoneſus. Idem Diodorus. Αὕτη δ' ἡ πόλις ἦν ὅτι τῦ νῆσε κειμένη τὴν Σικελίας ἀπέχυσα σταδίες ἓξ. Et paulo poſt, ἔχε δὲ καὶ ὅδὸν στενὴν χειροποίητον, ῥίψασιν ὅτι τὴν Σικελίας αἰγιαλόν. Dictam fabulatur Stephanus, Κτὸ Μοτύης γυναικὸς μαντεύσης Ἡρακλεῖ τὰς ἁλόσπλας τὰς αὐτῦ βῶς. Ego dictam interpretor Punicâ voce מרוחה *metuha*, i. e. *protenſam*, propter Cherſoneſi longitudinem. Ad Aquilonem fuit Motyenſium portus, quem multis deſcribit Polyænus lib. 5. *in Dionyſio.* Gentile *Motyæus*, nam corruptè legitur apud Steph. Μοτυαῖος.

Motychanus, flu. Siciliæ per oram auſtralem fluens inter Motyam, & Inycum, Ptol. *Xicli*, teſte Fazello.

Motylæ, caſtellum Siciliæ juxta Motyen. Steph.

Moyſes, vide *Moſes.*

Mozel, nomen regionis. Ezech. 27.

M U.

Muciſſus, urbs Cappadociæ. Steph.

Mucræ, Samnii pagus inter Fauces Caudinas & Bovianum. Silius Ital. lib. 8.

Qui Batulum Mucraſq; colunt, Boviania quiq;
Exercent luſtra, aut Caudinis faucibus hærent.

Mugillones, pop. Germaniæ, quorum nomen torrens *Muhel* in Auſtriâ redolere videtur, teſte Lazio.

Mugius, cognomen Romani cujuſdam à frequenti murmuratione, à quo Mugiola porta, cui ipſe aliquando præfuit, nominata eſt.

Mugonia, porta Romæ, à *mugitu*, quòd per eam venale pecus intraret. Hæc etiam *Trigonia*, à 3 angulis dicebatur.

Mulciber, *ciberis*, idem qui Vulcanus. Ovid. Art. 2.

Mulciberis capti Marſque Venuſque dolis.

Apud Cic. vero Tuſcul. 2. legitur *genitivus Mulcibri* 2 declinationis 3 ſyllabarum: *Jovisque numen Mulcibri adſcivit manus.* Etiam *Mulcibero* auferendi caſu legas apud Martianum Capellam lib. 6. Alii à *mulcando*, alii à *mulcendo* derivant. Prius placet Donato in illud Adelph. 1. 2. *Omnem familiam mulcavit uſque ad mortem. Multavit* (lege *Mulcavit*) inquit, *mutilavit, maceravit, mollivit atque diſſolvit, unde Mulciber.* Additur, *à multando quaſi Multiber.* Sed putat Voſſius hæc eſſe ab alienâ manu. Niſi forte jam Donati ævo *multare*, & *mulcare* confundebant. Poſteriorem vero opinionem ſequitur Feſtus: *Mulciber Vulcanus à mulcendo ſcilicet ferro dictus eſt. Mulcere enim mollire, ſive lenire eſt.*

Muliadas, fluvius Hiſpaniæ poſt Tagum fluens. Strabo lib. 3. ubi Caſaubonus Μινδας legit.

Mulona, Æthiopiæ op. Plin.

Mulucha, Africæ fluvius Numidiam à Mauritaniâ dividens. Strabo. Plin. 5. 2.

Mumaſtis, urbs Cariæ. Steph.

L. Mummius, homo novus, & ad Conſulatum evectus contra Achæos, jam à Q. Metello ad Thermopylas victos miſſus eſt. Cum quibus, duce Diæo motus ejus & belli auctore ad Iſthmon conſlixit, vicitque. Mox omni Achaiâ in deditionem acceptâ, Corinthum ex S. C. diruit, quoniam legatos violaſſent. Thebæ quoque & Chalcis quæ auxilio fuerant, dirutæ ſunt. Ipſe Mummius ſe abſtinentiſſimum virum geſſit, nec quicquam ex iis opibus, ornamentiſque quæ prædives Corinthus habuit in domum ejus pervenit. Sic fere Livius lib. 21. Item Plin. de viris illuſtribus. Acto triumpho, quæ ſignis & picturis variis ſpectatiſſimus fuit, *Achaici* nomen tulit. Geſſit poſteà Cenſuram cum P. Scipione Æmiliano; in quo honore cum lenior viſus eſſet, non dubitavit Scipio pro Roſtris dicere, ſe omnia ex majeſtate Reip. geſtum fuiſſe, ſi ſibi cives collegam vel dediſſent, vel non dediſſent. Val. Max. 6. 4. Paterculus tam rudem & indoctum fuiſſe tradit, ut captâ Corintho, quum maximorum artificum perfectas manibus tabulas, ac ſtatuas in Italiam portandas locaret, juberet prædici conducentibus, ſi eas perdidiſſent, novas eos reddituros. Scitum eſt quod ſcripſit Strabo lib. 8. Lucullum cùm Ædem Fortunæ conſtruxiſſet, atque item porticum quandam, ſtatuas, quas Mummius complures habebat, petiviſſe in eum uſum. Nihil minus autem cogitantem ſtatuas conceſſiſſe Mummium, Lucullum vero eas omnes Deæ conſeraſſe, quod ſciret tum auferri non licere, & tamen miniſtris repetentibus, ut inde tollerent, juſſiſſe, adjecto, etiam ſibi jam nullum illarum uſum eſſe. Quam illius improbitatem & ſtropham quum Mummius æquo animo ferret, omni prorſus amiſſarum ſtatuarum abjectâ curâ, populum longe majore laude & gloria Mummium, quam qui eas Deæ poſuerat, Lucullum celebraſſe. Deceſſit cùm ære Corinthio & ſignis urbem repleviſſet, non relictâ dote filiæ. Plin. 34. 7.

P. Mummius, dexteritate morum valde commendatus eſt, quem C. Publicius ob id dicere ſolebat, cuivis tempori hominem eſſe. Refert id apud Cic. 2. De Orat. Cæſar. Ubi quod adjicit ſumptum ex Catone, priorem illo, vel certe ſynchronum fuiſſe arguit.

L. Munatius Plancus, patrem, avum, & proavum eodem prænomine habuit, orator ac diſcipulus Ciceronis. Militavit ſub Cæſare in Galliâ, cui & in bello civili quum adhæſiſſet, poſt Præturam deſignatus ab illo Conſul cum D. Bruto Galliam Comatam adminiſtravit. Bello Mutinenſi ſumma de ſe Reip. & Ciceroni pollicitus, ad extremum iis deſertis cum Antonio & Lepido ſe conjunxit, quoque magis eiſdem & Cæſari gratificaretur, fratrem proſcribi paſſus eſt, Lepidi, qui & ipſe fratrem prodiderat, ſtudioſus imitator. Unde mox illis triumphantibus milites per jocum hunc verſum jactarunt. *De Germanis, non de Gallis triumphant Conſules.* Poſt bellum Peruſinum profectus ad Antonium, quum diu illi & reginæ Cleopatræ ſervilibus obſequiis & aſſentationibus ſe comprobaſſet, inter apparatum Actiaci belli transfugit ad Cæſarem, à quo poſt aliquot annos ad Cenſuram evectus eſt, pluribus etiam honoribus decoratus. Cæterùm Plancus idem aliquando in Meviâ Gallâ nuptâ malè audivit. Unde ſutor rogatus ab illo in judicio, quo ſe artificio tueretur, urbanè reſpondit, *Gallam ſe ſubigere*, adulterium per ambiguitatem exprobrans. Illud ſcitum eſt quod refert Plin. in Præfatione, quum diceretur Aſinius Pollio orationes in eum parare, ſed poſt mortem primum edendas, ne reſpondere poſſet, dixiſſe Plancum, *cum mortuis non niſi larvas luctari.* Quo dicto ſic repercuſſit adverſarios, ut apud eruditos nihil impudentius judicaretur.

Munda, op. Hiſp. Bæticæ, memorabili illo prælio inter Cæſarem, & Pompeii liberos geſto nobilitatum, quo quidem in prælio tanta urrinque edita eſt ſtrages, ut Cæſar victor hoſtes qui fugâ ſeſe in urbem receperant, obſidens, congeſtis corporibus vallum conſtruxit. Luc. lib. 3.

Ultima funeſtâ concurrunt prælia Mundâ.

Silius lib. 3.

Et Munda Æmathios Italis paritura dolores.

Mundus, adoleſcens quidam, qui cum Paulinam Saturni cujuſdam uxorem, quam deperibat, flectere non poſſet, eam in Iſidis templo, adnitentibus ſacerdotibus pecuniâ

pecuniâ corruptis conſtupravit. Joſ. lib. 18. cap. 10.

Munim, nomen viri. 1 Eſdr. 2.

Munichiates, Arabiæ Petrææ urbs. Ptol.

Munitium, urbs Germ. Ptol. *Gottingen*, teſte Villanovano in Hatſiæ, Saxoniæq; confiniis, media inter Mundam ad meridiem, & Eimbecam ad Bor.

Munychia, portus Atticæ Piræeo proximus, inter illum ad occid. & Sunium promunt. ad ortum apud Iliſſi flu. oſtium, antiquum nomen retinens. Ovid. Met. 2.

Munychioſq; volans agros, gratamq; Minervæ
Deſpectabat humum. ———

A *Munycho* principe nomen habet, qui ibi templum Dianæ extruxit, quæ propterea Mynichia, & teſta ejus eodem nomine, appellata. Strab. & Plut.

Murcea, Dea quam ita appellabant, quod præter modum faceret hominem murcidum, i. e. deſidioſum; Cui contraria erat Dea *Strenua* quæ faciebat homines ſtrenuos.

Murena, vel *Muræna*, cognomen viri Romani ab eo piſce deductum, qui *Muræna* dicitur, pro quo etiam extat Ciceronis oratio.

Murgantia, Samnii opidum. Liv. hodiè *Morcone*.

Murgentia, vide *Morgantium*.

Murgis, vel *Murgi* Anton. op. Hiſp. geminum; unum maritimum in Hiſp. Tarrac. & Bæticæ confin. in orâ regni Granatenſis, *Muxacra* hodiè, teſtibus Flor. & Marianâ. Alterum op. Bæticæ, nunc pagus regni Granatenſis, *Murga*, teſte Marianâ. Sed Cluſio eſt *Murcia* urbs regni Murcienſis caput.

Muroëla, urbs Pannoniæ ſuperioris. Ptol. *Muera* Lazio. Aliis eſt *Mureck* op. Stiriæ.

Murotriges, vide *Durotriges*.

Murranus, priſcus Latinorum rex, à quo poſteà omnes Latini reges *Murrani* dicti.

Murrhanus, fuit quiſpiam qui de generis nobilitate apud Virg. Æn. 12. gloriabatur.

Murrhanum hic atavos, & avorum antiqua ſonantem
Nomina, per regeſq; actum genus omne Latinos
Præcipitem ſcopulo, atq; ingentis turbine ſaxi
Excutit. ———

Murſa, urbs Joniæ, ab Adriano condita. Steph. Item urbs Pannoniæ inferioris, *Murſia* Ptol. nunc op. Hungariæ, *Eſſeck*, ſive *Eſeck* Lazio.

Murtia, Veneris cognomentum à *Myrto* arbuſcula illi ſacra impoſitum, unde primum *Myrtia* dicta eſt, & deinde corrupto nomine *Murtia*. Plin. 15. 29. *Murcea* Feſto. Vide Varr. de L. L. lib. 4.

Muſa, Latinè *veſtigatio*, ſeu *inquiſitio* dicitur. Sic enim Phornutus in lib. de Nat. Deorum. Καλεῖται δὲ Μοῦσαι ἀπὸ τοῦ μοῦσθαι ὅ ἐστι ζητεῖν. Eò quoque alludit Theognis ubi ait,

Χρὴ Μουσῶν διεξιέντα ἀγγελον εἶτι ἀκέοντα
Εἰδέναι σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν,
Ἀλλὰ τὰ μὲν μοῦσθ τὰ δὲ διεκνύσαι ———

Sunt qui à convenientiâ, ſeu nexu diſciplinarum, & encyclopœdiâ *Muſas* quaſi ὁμωίσεως dictas putent. Euſeb. de Præp. Evang. à *μυέω Muſa* nomen deducit, id ſignificat *inſtituo*, *inſtruo*. Scal. Poet. 1. 2. ἀπὸ τοῦ μανθάνω, quod iis inventio tribuatur, Platonem ſecutus deducit. Dan. Heinſius in Ariſtarcho ſacro ab Ebræo *Muſar* quod diſciplinam ſignificat, derivat. Muſas autem Poetæ *Jovis*, i. e. intellectus, & *Memoriæ* filias fecerunt. His enim rebus eruditio conſtat. Muſarum autem nomine omnes artes liberales continentur; quippe quæ ab iis inventæ creditæ ſunt. Plut. Sym. 8. 14. Hinc Cicero Muſas *humanitatem*, & *literas*, interpretatur in Tuſcul. Qu. & Orat. pro Archiâ. Gell. 9. 3. *A liberali tamen Muſâ, & à ſtudiis humanitatis nunquam abfuit.* Idem. *Ejuſdem Muſæ*, id eſt, ſtudii ſeu diſciplinæ. *Muſam Platonis* pro Philoſophiâ Boethius dixit lib. 3. Metr. 11. & lib. 1. Proſâ 1. *Poeticas muſas* ad differentiam aliarum dixit, de quo & Barthius Adverſ. 6. 20. Præcipuè tamen *Muſarum* voce *Poeſis*, & *Muſica* deſignabantur. His enim artibus primum omnium pueri imbuebantur. Hinc *Amuſos*, i. e. imperitus Muſicæ apud Vitruvium, & *amuſia* pro imperitiâ canendi Varroni dicitur. Vulgò ſedem Muſarum Helicona, Parnaſſumq; montes conſtituunt. Virg. Geor. 3.

Aonio rediens deducam vertice Muſas.

Sed in cœlo Heſiodus locat, itemq; Horatius lib. 3. od. 4.

Leſcende cœlo & dic age tibiâ,
Regina longum Calliope melos.

Vide Macrob. in Somn. Scip. 2. 3. ubi & *Sirenas* appellat. Leſbo autem, ſi Myrſilo Leſbio audimus, novem Muſas debemus; ita quidem ex eo refert Clem. Alex. in Protreptico; vide *Megaclo*. Cicero lib. 3. De N. Deorum de Muſis ſic ſcribit. *Jam Muſæ primæ quatuor, natæ Jove altero Thelxiope, Mneme, Aœde, Melete. Secundæ Jove tertio & Mnemoſyne procreatæ novem. Tertiæ Jove tertio Pierio natæ & Antiopa, quas Pierid a poetæ vocant, eodem numero quo proximè ſuperiores.* Aliqui tamen Cœli & Terræ filias dixerunt, ut Alcmæon & Phurnutus, unde & Pindarus alicubi Muſam ἀρχὴν θυγάτερα vocat. Muſarum epitheta ſunt *Camœnæ*, *Heliconiades*, *Parnaſſides*, *Aonides*, *Pierides*, *Pegaſides*, *Aganippides*, *Theſpiades*, *Libethrides*, *Caſtalides*, &c. Vide Lilium Gyrald. Syntag. de Muſis.

Muſæum, locus circa Olympum in Macedoniâ. Steph.

Muſæus, tres ejus nominis commemorat Suidas, unum Eleuſinium, Antiphemi filium, verſificatorem, diſcipulum Orphei, qui ſcripſit Τακθήκας, i. e. vitæ præcepta, ad Eumolpum filium verſuum ſere 4 millibus. Alterum Thebanum Thamiræ filium, Trojani belli tempore, qui poeta etiam fuit, ſcripſitque Lyricos verſus, & cantica. Tertium Epheſium item verſificatorem, qui tempore fuit Eumenis & Attali Pergami regum, ſcripſitque res Pergamenſes, præterea Perſeidos libros decem. Muſæum vero, qui amores Leandri & Heruſ conſcripſit, Cæſar Scaliger (at quantus vir!) in ſuis de re poeticâ libris Homero præmiſit, quia hunc putaret eſſe illum, cujus à Virgilio fit mentio Æn. 6. *Muſæum ante omnes.* Sed nihil manifeſtius, quam hunc vixiſſe ſub Auguſtis, & quidem poſt quartum ſeculum. Itaq; in vett. libb. dicitur Μουσαῖος ὁ γεγραμματικός.

Muſarni, pop. Italiæ antiquiſſimi à Libyco Hercule conditi.

Muſca, poetria lyrica, quæ epigrammata & odas conſcripſit. Cal. Rhod. 8. 1.

Muſchianus, conſul cum Paulo, an. U. C. 1320.

Muſi, filius Merari filii Levi. Exod. 6.

Muſicani terra, quam Strabo totius Indiæ auſtraliſſimam ponit. Erit ergo ea quæ hodiè *Malaca* vocatur. At idem eam paulo inferius ad Pantalenam inſulam (hæc ad Indi oſtia eſt) ponit. Cui ſententiæ etiam Arrianus lib. 5. & Diodorus lib. 17. ſubſcribunt. Meminit eorum Qu. Curtius.

Muſio, primus eſt amnis poſt Cumerum promuntorium, ut ſcribit Blondus, qui cum ad oſtia *Aſpidum* vocari addit, utrumque ſorte recens eſt.

Muſiſtratum, Polybio, aut potius *Myttiſtratum*, *Mutuſtratum* Plinius ſcribit, Siciliæ urbs eſt, quam Fazellus & Aretius *Miſtretſa* vocant. Hos eoſdem eſſe cum *Ameſtratinis*, quorum Cic. in Verrem meminit, ait Aretius, ſed negat Hermolaus. *Mytiſerata* habet Steph. urb. Siciliæ.

Muſolani, Africæ pop. à Coſſo duce exercitûs Octavii Cæſaris victi. Oroſius lib. 6. cap. 21.

Muſonius, philoſophus non incelebris, de quo vide Gellium lib. 16. cap. 1.

Muſtela, vir qui Ciceronem plurimum dilexit, ut ipſe ad Atticum. 12. Alius, gladiator. Cic. Philip. 2.

Mutilum, op. Gall. Togatæ in viâ Æmiliâ, ſive Romandiola, non obſcurum. *Mutila* Julio Obſequenti; hodiè *Mutigliano* Blondo. *Mediana* Leandro.

Mutina, civitas Gall. Ciſalpinæ in Flaminiâ, inter Regium Lepidi, & Bononiam. Strabo. Colonia Romanorum, in quâ Antonius D. Brutum obſedit, quam tamen Hirtius & Panſa Conſules, victo Antonio, liberavit. Ptolemæo Μόλινα Latinâ formatione, reliquis vero Græcis omnibus Μόλιν, excepto uno Polybio, apud quem forte rectius Μόλιν, quippe brevem eam ſyllabam fuiſſe habitam patet ex poetis. Ovid. Met. 15.

——— *Mœnia pacem*
Victa petent Mutinæ, Pharſalia ſentiet illum.

Lucanus lib. 1.

His, Cæſar, Peruſina fames, Mutinæq; labores
Accedant fatis, ———

Silius

Silius lib. 8.

Certavit Mutinæ quaſſata Placentia bello.

Martialis 3. 58.

Fullo dedit Mutinæ, nunc ubi caupo dabit.

Vide Plin. 2. 83. *Modena* hodiè dicitur.

Mutinus, ſive *Mutunus*, Deus Romanis dicebatur, qui Priapus Græcis, ſuper cujus pudendis nova nupta ſedere jubebatur, ut ejus pudicitiam Deus prior delibaſſe videretur. Lactantius 1. 20. Arnobius lib. 4. Auguſt. de Civit. Dei 4. 9. & 6. 9. à *mutone*, membro virili. Malè *Mutenus* dicitur.

Mutiſtratus, vide *Ameſtratus*.

Mutius, nobilis Romanus, qui acceptâ poteſtate à ſenatu in caſtra Porſenæ regis tum temporis Romanos obſidentis, ſolus intravit eo animo, ut regem occideret; ſed cum regem non cognoſceret, unum ex purpuratis pro rege occidit. Propter quod comprehenſus, & ad regem perductus eſt: qui cum extrema ſupplicia ei comminaretur, Mutius injectâ in focum dexterâ, ſponte ſibi eam exuſſit: partim ut eo ſpecimine doceret, ſe vel exquiſitiſſima ſupplicia facilè poſſe contemnere; partim ut pœnam eam à dexterâ ſuâ exigeret, quæ in cæde aberrans, ſatellitem purpuratum pro rege occidiſſet. Hinc poſtea *Scævolæ* cognomen traxit, quòd ſiniſtrâ manu pro dextrâ uteretur. Σκαίαν enim Græci *ſiniſtram* vocant. Admiratus itaque hominis fortitudinem Porſena, liberum eum dimiſit. Cujus beneficii nomine cum regi gratiæ aliquid vellet rependere, indicavit illi 300 juvenes ſimili modo in eum conjuraſſe. Quare territus Porſena, acceptis obſidibus, bellum paci mutavit. Martialis 1. 22.

Cum peteret regem decepta ſatellite dextra,
Injecit ſacris ſe peritura focis.
Sed tam ſæva pius miracula non tulit hoſtis,
Et raptum flammis juſſit abire virum.
Urere quam potuit contempto Mutius igne,
Hanc ſpectave manum Porſena non potuit.
Major deceptæ fama eſt & gloria dextræ,
Si non errâſſet, fecerat illa minus.

Idem lib. 8. Epigr. 30. De ſpectaculo Scævolæ.

Qui nunc Cæſareæ luſus ſpectatur arenæ
Temporibus Bruti gloria ſumma fuit.
Aſpicis, ut teneat flammas, pœnaq; fruatur
Fortis, & attonito regnet in igne manus.
Ipſe ſui ſpectator adeſt, & nobile dextræ
Funus amat: totis paſcitur illa ſacris.
Quod niſi rapta foret nolenti pœna, parabat
Sævior in laſſos ire ſiniſtra focos.
Scire piget poſt tale decus, quid fecerit, ante:
Quam vidi ſatis eſt hanc mihi eſſe manum.

Quod Mutii facinus hic laudat, alibi elevat. lib. 10. Epigr. 25. *In matutinâ nuper ſpectatus arenâ*

Mutius, impoſuit qui ſua membra focis,
Si patiens, fortiſq; tibi, duruſq; videtur,
Abderitanæ pectora plebis habes.
Nam cum dicatur tunica præſente moleſtâ;
Ure manum: plus eſt dicere; Non facio.

Vide Flor. 1. 10. Livium, Dionyſ. Halic. &c. Fuerunt præterea alii *Mutii*, vel *Mucii*, quorum hiſtoriam multis proſequitur Raphael Volaterranus lib. 17. ex Livio, Plutarcho, & aliis.

Mutuſcæ, quæ & Trebia, ac Trebula, vulgò *Trevi*, urbs Umbriæ epiſcopalis olim, nunc op. in colle amplum inter Fulginium 6. & Spoletium 9 m. p. Pop. *Trebulani* & *Mutuſcæi*. Virg. Æn. 7.

Ereti manus omnis, olivifer æque Mutuſcæ.

Sed cum Eretum ſit in Sabinis, Mutuſcas quoque in finibus Sabinorum fuiſſe crediderim, Trebiamque à Trebulâ diverſam eſſe. Itaque *Mutuſcæ*, *M. Le one* in Sabinis hodiè Ferrario. Opidanos *Mutuſcæos*, ut dixi, Plin. vocat, lib. 3. cap. 12. addit ibidem *& qui Suffenates*. Dionyſ. vero *Suffenas* vocat.

Muza, portus, & emporium Arab. Felicis, quò appellunt, qui ex Ægypto in Indiam navigant, *Gezien* Moletio.

Muziris, urbs & emporium Indiæ citerioris. Plin. 6. 23. *Chaul* Moletio. *Anor* vero ſupra Calicut Dalechampio.

M Y.

Mya, inſula parva Doridis (quæ Cariæ regio eſt) in ſinu Ceramico ad occaſum.

Myagrus, nomen viri, cujus meminit Plin. 34. 4. Quo etiam nomine dictus muſcarum deus, qui aliter vocatur Myodes & Achor, ut ſcribit Plut. Plin. 10. 28. *Invocant & Ægyptii ibes ſuas contra ſerpentium adventum; & Elei Myiagron Deum, muſcarum multitudine peſtilentiam adferente: quæ protinus intereunt, quâ litatum eſt illi die.*

Myarida, Ciliciæ urbs mediterranea. Plin.

Myaſes, epiſcopus in concilio Epheſino.

Mycale, nomen veneficæ mulieris. Ovid. Met. 12.

Mater erat Mycale: quam deduxiſſe canendo
Sæpe reluctantis conſtabat cornua Lunæ.

Eſt præterea promuntorium in continenti ſitum, è regione Sami inſulæ. Stephano urbs Cariæ eſt, quem vide. Inde *Mycalæus*, Claud. 2. in Eutrop.

Icarium pelagus, Mycalæaq; litora.——

Mycaleſſus, urbs mediterranea Bœotiæ, Thucyd. lib. 7. ſic dicta, quòd vacca, quæ Cadmum cum exercitu Thebas duxit, mugitum illic ediderit; hodiè *Malacaſa*. Stat. Theb. 7. ——— *Quos pinigeris Mycaleſſus in agris*

Palladiuſque Melas, Hecatæaque gurgite nutrit
Gargaphie. ————

Hinc Ceres *Mycaleſſia*, cujus templum juxta mare Mycaleſſum ſingulis noctibus ab Hercule aperiri, rurſuſque claudi putabatur. Quinetiam fama erat omnes fructus autumno colligi ſolitos, ſi ante pedes Mycaleſſiæ Cereres depoſiti fuiſſent, toto anno integros manere. Eſt & alia Cariæ, item mons è regione Sami. Steph.

Mycenæ, urbs Peloponneſi, quam Perſeus Danai fil. extruxit, in quâ regnavit Agamemnon. Inde Virg. Æn. 6.

——— *Agamemnoniaſque Mycenas.*

Idem Æn. 2. *Millia quot magnis unquam venere Mycenis.* *Pelopeiades Mycenas* vocat Ovid. Faſt. 3. quia illic Pelops habitavit, à cujus etiam filio Thyeſte *Thyeſteas* vocat Lucanus lib. 1. ——— *Qualem fugiente per ortus*

Sole Thyeſteæ noctem duxere Mycenæ.

Inachias vocat Papinius, quòd juxta Inachum flu. poſitæ videantur. *Agios Adrianos* Sophiano. Nigro *Charia* eſt, *Gerbigni* Theveto. Equi Mycenarum in pretio fuere. Virgil. Geor. 3.

Et patriam Epirum referat, forteſq; Mycenas.

Gratius in Cynegetico.

Conſule Penei qualis perfunditur amne
Theſſalus, aut patriæ quem conſpexere Mycenæ
Glaucum. ————

Horat. 1. Od. 7.

Aptus dicet equis Argos, ditesque Mycenas.

Epitheton traxit ab Homero apud quem.

——— Πολυχρύσοιο Μυκήνης.

Inde *Mycenæus*. Prop. 2. 22.

Quid? ferus Andromaches lecto cum ſurgeret Hector
Bella Mycenæ non timuere rates?

Ovid. Epiſt. 5. *Iſta Mycenæâ litera ſcripta manu.*

Mycerinus, Cheopis Ægyptiorum regis filius, qui poſtquam patri ſucceſſit in regnum; ita paterna facta peroſus eſt, ut populo ad extremum calamitatis afflicto res ſuas agendi fecerit poteſtatem: quinetiam præ regibus omnibus juſtitiam exercuiſſe dicitur. Herod. lib. 2.

Myci, populi de quibus Hecatæus in Aſiâ, Ἐκ Μυκάων εἰς Λεξίνον πόλις. Steph.

Myciberna, urbs Helleſponti, à Philippo Macedone per proditionem capta. Diod.

Mycithus, Anaxilai Rheginorum tyranni ſervus, cui cùm dominus moriens, & regnum, & liberos ſuos commendaſſet, tutelam eorum tam ſanctè geſſit, imperiumque tam clementèr obtinuit, ut Rhegini à ſervo regi non dedignarentur: adultis deinde pueris & bona, & imperium tradidit, ipſe parvo viatico ſumpto profectus eſt, & Olympiæ ſummâ cum tranquillitate conſenuit. Macrob. Sat. 1. 11. *Micythum* alii vocant. Juſtino lib. 4. *Micalus* dicitur.

Mycon, medicus, qui adverſus ſerpentes nihil efficacius hippomaratho ſcripſit. Cælius Rhod. Item nomen pictoris

pictoris egregii. Fuerunt autem duo *Mycones*, unus Atheniensis, Syraculanus alter.

Mycone, seu *Myconos*, insula maris Ægæi, una Cycladum, sub quâ poetæ fabulantur sepultos esse Gigantes, postremò ab Hercule interfectos: unde proverb. *Omnia sub unam Myconon congerere*, quod in eos dici consuevit, qui res naturâ distinctas eodem libro, vel titulo conantur complecti. Scribit Servius hanc insulam terræ motu diu laborasse: quo cessante, è vicinis insulis populos venisse, qui eam tenerent, & incolerent. Insulares *Myconii*, de quibus literis proditum est, calvos esse solere. Inde *Myconius* pro calvo. Plin. 11. 37. *Micole* hodie Nigro & Soph. Vilis autem insula fuit ac despecta; Unde Stat. 1. Achill.

——— *Placet ire per altas*
Cycladas, hinc spretæ Myconos, humilisq; Seriphos.

Ovid. Met. 7.

Hinc humilem Myconen cretosaq; rura Cymoli.

Virg. tamen *celsam* vocat. Æn. 3. sed comparativè cum Delo eam conferens. Athen. lib. 1. *Myconios* dicit διὰ τὸ πίνειν ἐν λυπηρὸν νῆσον οἰκεῖν, διὰ γλιχομένους ἐν πολυτελείᾳ διαβάλλειν. Unde illud Cratini in hominem sordidum & avarum Πῶς ἂν Ἰχομάχῳ γένοιτ' υἱὸς Μυκονίῳ φιλόδωρος ἄν εἶναι, i. e. *Quomodo tu ab Ischomacho Myconio genitus munificus esses?* Item Proverb. Μυκόνιος γείτων, & Μυκονίων δίκην in eos qui non vocati ad convivia se ingerebant. Proinde Μυκονι Phœnicibus erat מוכ אוץ *Muc-on* quasi dixeris *usus tenuem*. Bochartus.

Mydia, insula, quæ etiam *Delos* dicebatur, una Cycladum, ubi primum ignis inventus fuit.

Mydon, auriga, Atymnis fil. Hom. Il. 4. vers. 580.

Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βαὶ' ἱππόχον ἀντιθέοιο
Ἐσθλὸν Ἀλυμιείδην. ———

Alius ab Achille interfectus, Iliad.

Ἐν δ' Ἄλαν Θερσίλοχόν τε Μύδωνά τε.

Myenus, mons in Ætoliâ, qui antea *Alphius* Plut. lib. de Flum.

Myes, *Myenis*, urbs Ionica, Gentile *Myesius*. Steph.

Mygdonia, regio Macedoniæ in Thraciam vergens inter Axium, & Strymonem flu. Plin. 4. 10. Pop. *Mygdones*, qui in Asiam transgressi in eâ parte Mysiæ considerunt, quæ Troadi superjacet, Rhyndaco amni, & Dascylitico lacui propinqua, eamque regionem de nomine relictæ patriæ *Mygdoniam* appellarunt. In hâc reg. Nioben natam volunt poetæ. Est item magnæ Phrygiæ regio, Stephanus, qui hanc quoque *Mychthoniam* vocari ait. Hinc *Mygdonia* mater Deorum. Val. Flac. Arg. 3.

——— *Ancipitem lymphaverat urbem*
Mygdoniæ Pan jussa ferens sævissima matris.

Et lib. 8. *Sic ubi Mygdonios planctus sacer alluit almo*
Lataque jam Cybele.

Claudianus de consulatu quem Manlius Theodorus cum Eutropio gessit.

Perfossique ruunt populo pallente leones,
Quales Mygdonio curru frænare Cybelle
Optat. ———

Porro Mygdoniam terram divitem fuisse patet ex Horat. apud quem lib. 2 od. 12. legimus

Aut pinguis Phrygiæ Mygdonias opes.

Marmore etiam abundabat. Ovid. Ep. 15.

Quæ mihi Mygdonii marmoris instar erunt.

Mygdonius, flu. Macedoniæ Nisibim urb. interfluens. Strabo.

Mygdonus, frater Orrei, teste Porphyrio in Iliad. 3. ambo fratres Hecubæ regis Priami uxoris, & Cissei filii, ambo reges in Thraciâ: & à *Mygdono* ejus filius Corœbus *Mygdonides* dictus est. Virgil. Æn. 2.

——— *Juvenisque Corœbus*
Mygdonides, illis qui ad Trojam forte diebus
Venerat, insano Cassandræ incensus amore.

Mygissi, urbs Cariæ, hinc *Mygissia* Minerva, & *Mygasius*. Steph.

Mylaces, gens Epirotica. Lycophron.

Myla, insulæ circa Cretam sunt Plinio, *Cambrusæ* Nigro. Pinero vero *Gnissa*, & *Listo*. Item Siciliæ urbs, Prol. & Thucyd. *Malazon*, vel *Mylazzo* Fazello, & Aretio hodiè appellatur. Sunt etiam *Mylæ* Thessaliæ, incola *Mylæus*. Steph. *Myle* Silio dicitur lib 14.

Sulfidium infidum fugientibus æquora Myle.

Vide Sen. Nat. Qu. lib. 4. & Plin. 2. 58. Item *Myle*, Siciliæ fluvius. Vide Cluverium.

Mylantia, promontorium in Camiro Rhodi. Hinc Dii *Mylantii*. Fuit autem illic Mylas quidam qui molæ usum primus reperit. Steph.

Mylasa, urbs Cariæ, à *Mylaso* Chrysaoris filio, hinc *Mylasæus*. Steph. Item liberum Cariæ opidum à *Mylaso* Æoli abnepote. Plin. 5. 29.

Mylisin, gens Phrygiæ. Steph.

Mylitta, Venus dicta est apud Assyrios, ad cujus templum mulieres indigenæ semel in vitâ cum externis hominibus consuetudinem habere lege cogebantur: hospitem verò illum qui pecuniam in sinum mulieris injiciebat, dicere oportebat, *Tanti ego tibi Deam Mylittam imploro.* Herod. lib. 1. Subdit Μύλιττα δὲ καλέουσι τὴν Ἀφροδίτην Ἀσσύριοι. Ritum istum Assyriorum, sive Babyloniorum etiam Strabo commemorat lib. 16. Est vero Μύλιττα, ut arbitratur Vossius à מילדת *Moledeth*, h. e. *nativitas, progenies, genitura.* Gen. 48. 6. Ezech. 16. 3.

Mylon, urbs Ægypti. Civis *Mylopolites*. Steph. Item poeta Comicus apud Hesychium.

Myndus, urbs Cariæ maritimæ inter Bargyliam & Halicarnassum, *Menteše* Leunclavio. Plin. 5. 29. Fuit in eâdem Cariâ & alterum ejusdem nominis opidum, quod postea ad recentioris differentiam *Palæmyndum* appellavere. *Sancto Pietro* hodie dici scribit in suo Livio Nardus. Diogenes apud Laertium. Εἰς Μύνδον ἐλθὼν ἐς θεατρίσας μεγάλας τὰς πύλας μικρὰν δὲ τὴν πόλιν, Ἄνδρες Μύνδιοι, ἔφη, κλείσατε τὰς πύλας μὴ ἡ πόλις ὑμῶν ἐξέλθῃ.

Myndones, populi Libyæ. Steph.

Mynes etis, Lyrnessi princeps, maritus Briseidis, quem Achilles captâ urbe occidit, uxoremque ejus abduxit, quæ posteà ab Agamemnone ei erepta implacabilis inter eos odii causa extitit. Hom. Iliad. 3.

Mynias, fuit quispiam suâ ætate mortalium ditissimus, qui primus thesaurum recondendis pecuniis struxisse fertur.

Myon, urbs Locrorum in Epiro. Steph.

Myonia, urbs Phocidis. Pausan.

Myonnesos, op. Ioniæ in peninsula inter Teum & Lebedum. Steph. Item insula Thessaliæ ante Larissam, teste Strabone. Cas. Strabo 194.

Myos hormos, urbs Ægyptorum cum portu ad sinum Arabicum, inter Arsinoen, & Berenicen. *Cosir* eo loco ponit Ramusius. Vide Stuckium ad Arrianum pag. 2.

Myra, urbs Lyciæ mediterranea, num. plu. *Strumita* teste Stunica.

Myrcenus, op. Thraciæ, seu Macedoniæ in confinio, ad Strymonem flu. circa Philippos. *Myrcinnus* Stephano.

Myriandrus, civitas Syriæ juxta Phœniciam, Steph. unde sinus *Myriandricus*.

Myrgetæ, populi Scythiæ. Steph.

Myrica, Macedoniæ civitas eadem quæ *Amphipolis*, Stephanus. *Et alibi* Μυρίκη, inquit, *insula est in rubro mari.*

Myrice, Milichi mater, Sil. lib. 3.

Lascivo genitus Satyro, nymphaq; Myrice
Milichus ind genis latè regnarat in ora.

Myricus, urbs Trojæ è regione Tenedi & Lesbi, civis *Myricusius*. Steph.

Myrina, quæ & *Sebastopolis* Plin. urbs Æolidis maritima, *Mahani* teste Leunclavio. Fuit præterea Homero urbs in Ætoliâ, & alia in Lemno. Steph. Item regina Amazonum quæ 30 millia peditum, & 2 millia equitum in exercitu habuisse dicitur. Dion. lib. 4.

Myrinus, Apollinis cognomentum à *Myrinâ* Æolidis urbe, in quâ religiosissimè colebatur. Item viri nomen Martialis 12. 29.

Super cum Myrino peteretur missio læso,

Erat autem gladiator. Idem Spectac. Ep. 20.

Dum peteret pars hæc Myrinum, pars illa Triumphum.

Myrlea, op. Bithyniæ, Plin. 5. 23. à *Myrlo* Colophoniorum duce, vel à *Myrleâ* Amazone. Nicomedes autem Epiphanes Prusiæ regis filius de matris nomine Apames *Apameam* vocari voluit. Steph.

Myrmecides, nomen viri proprium, de quo Cicero in

Academicis. *Ut etiam inter deos Myrmecides minutorum operiſculorum fabricator fuiſſe videatur.* Vide Ælian. Var. Hiſt. lib. 1. cap. 17.

Myrmecium, opidulum Tauricæ. Steph.

Myrmex, Epimethei uxor, filium habuit Ephyrum, unde Corinthus olim Ephyre dicebatur.

Myrmidones, Theſſaliæ populi, qui Achillem ad bellum Trojanum ſecuti ſunt. Sic apud Poetas dicti, (ac teſte Plinio 4.7. ſic in univerſum Græci nominantur; unde Philoſtratus in Heroicis ait Μυρμιδόνας ὀνομασθῆναι πάντας Θετταλούς) à formicis, quas ad Æaci preces in homines (illis peſtilentiâ ſublatis) converſas fabulantur. Vir. Æn. 2.

Myrmidonum Dolopumve, &c. Vide *Æacus.*

Myrmiſſus, urbs juxta Lampſacum. Steph.

Myron Prienenſis, Meſſeniaca condidit. Athen. libb. 6. & 16. & Paſan. in Meſſenicis.

Myron, urbs Lyciæ. Vide *Myra.*

Myron, ſtatuarius inſignis, Ageladis diſcipulus, qui cùm multis aliis operibus, tum præcipue buculâ ex ære veræ vaccæ ſimillima claruit multis poetarum verſibus. Prop. 2. 31.

Atq; aram circum ſteterant armenta Myronis
Quatuor artificis vivida ſigna boves.

Ovid. 3. de Arte amandi.

Quæ nunc nomen habent operoſi ſigna Myronis,
Pondus iners quondam duraq; maſſa fuit.

Idem Ponticorum. 1. 4.

Ut ſimilis veræ vacca Myronis opus.

Juvenal. Sat. 8.

Et cum Parrhaſii tabulis, ſigniſq; Myronis.

Stat. Sylv. 1. In Tiburtino Manlii.

Quicquid & argento primum, vel in ære Myronis
Luſit, & enormes manus eſt experta coloſſos.

Idem 4. Sylv.

Hic tibi quæ docto multum vigilata Myroni
Æra. ———

Petronius. *Myron qui pene hominum animas, ferarumq; ære comprehenderat, non invenit hæredem.* Vide Plin. lib. 34. cap. 8. Legendus etiam lib. 4. Antholog. Tit. Εἰς ἀγάλματα ζώων, quæ epigrammata Latinè fecit Auſonius. Ep. 57. 58. &c.

Myronianus, *hiſtoriarum ſimilium capita* reliquit, teſte Diog. Laertio in Xenocrate, Theophraſto, Epimenide & Platone.

Myronis, inſula in Arabico ſinu. Steph.

Myrrha, filia Cynaræ Cypriorum regis, quæ patris ſui neſando amore flagrans, nutricis auxilio cum eo concubuit, peperitque Adonim filium. Pater vero cùm illud neſas cognoviſſet, filiam ſuam gladio interficere voluit: ſed illa fugiens per Arabiam, deorum commiſeratione in arbuſculam ſui nominis commutata eſt. Vide *Cynaras*, & *Adonis.*

Myrrhina, urbs Aſiæ, terræ motu everſa, A. D. 105.

Myrſilus, Myrſi filius, ultimus ex Heraclidarum genere, Lydiæ rex, alio nomine *Candaules*; qui cum uxorem haberet formoſiſſimam, non contentus ſecretâ ſuarum voluptatum frequentiâ, Gygi cuidam ex ſuis ſatellitibus nudam eam oſtendit, quod indignè illa ferens, Gygem ad viri necem impulit: ſeſeque illi & Lydorum regnum tradidit. Herodot. lib. 1.

Myrſilus, Leſbius, ſi Inſcriptioni fides, de origine Italiæ, ac Tyrrhenorum ſcripſit. Edidit eum Jo. Annius Viterbienſis, & comment. ſuis illuſtravit. Sed *Myrſilus* iſte ipſius Annii proles putatur. De genuino autem *Myrſilo* Leſbio videndus Voſſius de Hiſt. Gr. lib. 3.

Myrſinus, urbs Elidis, poſtea *Myrtuntium.* Steph.

Myrſus, Candaulis regis pater. Vide *Myrſilus.*

Myrtilis, opidum in orâ Luſitaniæ, juxta Anam fluvium, hodiè *Mertola.*

Myrtilus, Mercurii ex Phaethuſâ, ſeu Myrto Amazone filius, auriga Oenomai, qui à Pelope curuli certamine cum Oenomao Centauro pollicitis corruptus, axi vectem non obiecit, ut ea ratione Oenomai currus diſſolveretur, & Pelops victor evaderet. Quæ res cum Pelopi ex ſententiâ ſucceſſit, Oenomaus curru delapſus, cervicem fregit, jamque animam agens Pelopem obſecravit, ut vicem ſuam ulciſceretur. Quare cum pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope repoſceret, ab eo in mare projectus eſt, quod inde *Myrtoum* appellabatur. Ovid. in Ibin.

Proditor ut ſævi periit auriga tyranni,
Qui nova Myrtoæ nomina fecit aquæ.

Myrtoum mare, pars Ægæi inter Peloponneſum & Atticam, ac Euboeam inſulam, licet Ptolemæus illud *Myrtoum* appellet, quod Cariam ad occid. alluit. Sic dictum à *Myrtilo* Oenomai aurigâ ibi ſubmerſo. Plin tamen 4.11. appellatam mavult à *Myrto* exiguâ inſulâ non procul à Caryſto. Ejus meminit Horat. lib. 1. Od. 1.

Myrtoum pavidus nauta ſecet mare.

Vide Lambinum ad locum. *Mar di Mandria* Caſtaldo.

Myrtuſſa, vel *Myrtuſa*, mons Libyæ. Callimachus in Apollinem. Στὰς ὅθι Μυρτίδος κεφαλὴ ὑπὸ Βίβωνος. Ubi Schol. Μυρτίδος ὄρος Λιβύης. Idem habet Steph. Ejus meminit Apoll. l. 2. Αἱ Λιβύην ἐνέμοντο παρὰ Μυρτίδιον αἶπος.

Mys, *myos* proprium nomen viri, qui claruit argento cælando. Prop. 3. 9.

Argumenta magis ſunt Mentoris addita formæ,
At Myos exiguum flexit Acanthus iter.

Mart. *Quis labor in phialâ docti Myos anne Myronis?*

Idem. *Archetypum Myos argenti te dicis habere.*

Myſia, regio min. Aſiæ ad Helleſpontum Troadi contermina: cujus incolæ *Myſi*, abjectiſſimæ conditionis homines, ſortiſque adeo contemptæ, ut ceſſerint in proverbium. Quoties enim hominem nullius pretii volebant denotare, *Myſorum ultimum* eſſe dicebant. Cic. pro L. Flacco. Strabo etiam *Myſos* conſtituit in Europâ in confinio Pannoniæ ad Danubium flu. putatque *Myſos* Aſiæ populos ab his, ut originem, ita & nomen duxiſſe. Sed hi à Plinio *Mœſi* dicuntur. Vide Boch. Phaleg. lib. 1. cap. 12. Dividitur autem *Myſia* in majorem, & minorem. Major Helleſpontica appellatur à Galeno, & pop. Helleſpontii à Strabone, in quâ Cyzicus & Lampſacus urbs præcipuè. Minor à Strabone Olympica à monte Olympo dicitur, in qua Pruſa urbs Bithyniæ. *Myſia* etiam Europæ gemina eſt apud Ptol. ſuperior, & inferior. Vide *Mœſia.*

Myſomacedones, pop. Aſiæ in tractu majoris Myſiæ à *Macedonibus* oriundi, unde & nomen habent. Plin. 5. 26.

Myſtia, op. Magnæ Græciæ apud oram inter Locros, & Cauloniam. *Gioioſa* Barrio.

Myſtus, inſula parva maris Jonii juxta Echinadas.

Mythepolis, locus Bithyniæ apud Aſcanium paludem, à Cio 120 ſtad. diſtans Ariſt. *Mythopolis* Antigono.

Mytiſerata, Caſtellum Siciliæ.

Mytiſtratum, vide *Ameſtrata.*

Myus, *untis*, urbs Joniæ in Cariæ confinio, apud Mæandri oſtia. Herod. Strabo. Plin. Steph. cujus populi à culicibus infeſtati Miletum proximam urb. migrarunt. Hanc Artaxerxes Perſarum rex Themiſtocli Athenienſi in obſonium dedit, cum Magneſiam in panem, & Lampſacum in vinum dediſſet, teſte Thucydide.

N A.

Naæra, una ex pediſſequis Cleopatræ reginæ, quæ unà cum Charmione ſpontaneam Cleopatræ mortem eſt imitata. Plut. in Antonio.

Naagrammum, urbs primaria, & metropolis Taprobanæ inſulæ. Ptol.

Naalol, civitas Levitarum in tribu Zabulon. Joſ. 19.

Naama, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15. Mater item Roboam. 3 Reg. 14.

Naaman, filius Benjamin. Gen. 46. qui 1 Par. 8. dicitur *Naaha.*

Naaman, princeps militiæ regis Syriæ, qui cum leproſus eſſet, à rege in Judæam miſſus, ab Eliſæo prophetâ ſanatus eſt. 3 Reg. 5. Filius item Belæ filii Benjamin. 1 Par. 8.

Naara, ſive *Naaratha*, terminus tribus Ephraim. Joſ. 16. Item altera uxor Aſhur. 1 Par. 4.

Naarai, nomen viri. 1 Par. 11.

Naarda, urbs Syriæ juxta Euphratem. Steph.

Naaria,

Naaria, filius Semeiæ. 1 Par. 3.

Naarmalcha, Perſis ſignificat *flavium regium*. Am. Marc. lib. 24. *Naarmalcha nomine, quod flumen regium interpretatur, Ctesiphonta præternieat.* Et rurſus eodem libro. *Ventum eſt hinc ad foſſile flumen Naarmalcha nomine, quod amnis regum interpretatur, tunc aridum.* Græci ποταμὸν βασίλειον vocant. Strabo lib. 16. Μεταξὺ δὲ τῆς Εὐφράτου, ἐν ᾗ Τίγριδος ῥεῖ ὁ μέγας ποταμὸς Βασιλεὺς καλούμενος. Plin. 6. 26. *Euphratem Gobaris Præfecti opere deductum, ubi eum diximus findi, ne pacifici cursu Babyloniam infestaret, ab Assyriis vero universis appellatum Armalchar quod significat regium flumen.*

Naas, civitas. 1 Par. 4. Rex Ammonitarum. 1 Reg. 12. Eſt & nomen cujuſdam viri. 1 Reg. 11.

Nabaioth, fil. Iſmaelis. Gen. 25. Ab hoc omnis regio ab Euphrate, uſque ad mare Rubrum *Nabathena* dicitur, quæ pars Arabiæ eſt. Iſa. 60.

Nabal, vir ditiſſimus, qui cùm Davidi eſurienti eſcas denegaſſet, eum ita iratum reddidit, ut in animo haberet domum ejus everrere, feciſſetque niſi Abigail ejus uxor obviam progreſſa, eum placaſſet. 2 Reg. 15. Lat. *ſtultus*.

Nabalia, flu. Germ. infer. influens in Moſam apud Gennepiam opidum. Vulgò *Neers*.

Nabat, pater Jeroboam ſervi regis Salomonis. 2 Reg. 11.

Nabatha, civitatis cujuſdam nomen.

Nabathæa, regio orientalis, *Barraab* Sarracenis, teſte Moletio. Euſt. Ἡ Ναβαλαία πολύανθρωπος ἔσα ἡ χώρα, ἡ Ἐυβοῖα. Videtur legendum πολύαρτος. Eſt enim regio frugum inops, plena pecorum, teſte Hieronymo. Pop. *Nabathæi*, à *Nabaioth* Iſmaelis filio, teſte Iſidoro, dicti. Alii in Arabiâ Petræâ ponunt, quorum metropolis eſt Petra, quæ Nabathæa cognominatur à Strabone; Alii in Arabiâ Felici. Τῶν Ἀσσύρων τὰς καλυμένας Ναβαλαίους, inquit Plut. in Demetrio. Diod. lib. 2. Τοὺς μὲν ἐν πέτραις ἢ ἔρεσι μέγα κατοικοῦντας Ἀσσύριοι καλοῦσι νομάδας Ναβαλαίους, ἡμιόμενοι χώραν ἢ μὴ ἔρημον, γῆν τε ἀνυδρον, ὀλίγην δὲ καρποφόρον. Ἔχουσι δὲ βίον λῃστρικὸν, ἅτε πολλὰ ἢ ὁμόρους χώρας καθαλῴχοντες λῃστεύουσιν ὄντες δυσμαχοι καθὰ τὰς πολέμους. De ſitu eorum Dionyſ. v. 854.

Αλλ' ὅτοι πρῶτοι μὲν ὑπὲρ κλίνν Λιβάνοιο
Ἀρτιοὶ νείουσιν ὑπωρυμίην Ναβαλῖοι.

Ovid. Met. 1.

Eurus ad Auroram Nabathæaque regna receſſit.

Lucanus lib. 4.

Torſit in occiduum Nabatæis flatibus orbem.

Elephantos olim aluit hæc regio. Juvenal. Sat. 11.

Et quos depoſuit Nabathæo bellua ſaltu.

Incolas Dacharenos vocant Euſtathius ac Stephanus.

Nabis, Lacedæmoniorum tyrannus cum Romanis bellum aliquandiu geſſit, mox pacem impetravit, an. U. C. 560.

Nabius, Tarracon. Hiſp. flu. Ptol. *Narius* Melæ.

Nabo, vel *Nebo*, civitas in terrâ Moab. Jer. 48. quam ædificaverunt filii Ruben. Num. 32. Eſt & nomen montis. Item nomen Idoli. Iſ. 46.

Naboth, vir Judæus per injuriam ac dolum ab Achabo rege circumventus, & interfectus, quia ei vineam ſuam vendere noluerat. 3 Reg. 21.

Nuba, nomen unius ex Principibus regis Babylonis. Jer. 39.

Nabuchodonoſor, rex Chaldæorum, *qui* (inquit Origines) *gentibus innumeris propinavit mœroris potum, ſuperbè ac crudelitèr, quod Domini fiebat virtute ſibi arrogantius aſcribens.*

Nabuſezbar, nomen viri. Jer. 39.

Nabuzaradan, princeps exercitûs regis Babyloniorum, 4 Reg. 25. Is reliquias Judæorum in Meſopotamiam abduxit.

Nachor, filius Sarug. Gen. 11. filius item Thara.

Nachoragus, dux exercitus Perſarum ſub rege Coſroe.

Nacolæ, urbs Phrygiæ à *Nacole* Nymphâ, vel è *Nacolo* Daſcyli filio. *Nacolia* Stephano.

Nacone, urbs Siciliæ. Steph.

Nacria, Tuſciæ urbs. Vide *Nucria*.

Nadab, filius Aaron. Exod. 6. Filius item Semei. 1 Par. 2. Filius Jahiel. 1 Par. 9. Filius Jeroboam. 3 Reg. 14.

Nadabia, filius Jechoniæ, filii Joacim. 1 Par. 3.

Naniam, Deam veteres coluere: cui ſacellum, auctore Feſto, extra portam Viminalem, fuerat dedicatum. Vide Voſſium in *Nenia* ſic enim ſcribendum.

Nævia, nomen mulieris. Martialis.

Nævia ſex cyathis, ſeptem Juſtina bibatur.

Nævia, porta urbis Romæ extra quam ad 4 mille paſſus *ſylva Nævia* occurrit teſte Feſto: à *Nævio* cive cujus erat, dicta. Ea inter Eſquilinam, & Tiburtinam ſita eſt à Baſilicâ S. Mariæ majoris propiore hodie omen habens.

Nævius, Poeta qui bello Punico primo militavit, & ejus belli hiſtoriam reliquit: varias item fabulas docuit, ac primam quidem, an. U. C. 519. Vide Voſſium de Poetis Latinis, itemque de Hiſtoricis Latinis lib. 1. cap. 2.

Nagara, urbs Arab. Fel. mediterranea. *Negron* ex tabb. recent. Item urbs Hiſp. Tarracon. vulgò *Naja*.

Nagidos. Natidos Melæ, urbs Pamphyliæ in Ciliciæ confinio, *Nigde* incolis, & *Nigidia* Turcis, teſte Leunclavio, contra quam *Nagidusa* inſula. Sed Stephano Iconio finitima eſt.

Nagnata, urbs Hiberniæ. Ptol. apud quem ſitus loci (inquit Waræus) locum aliquem deſignare videtur non procul à Sligoa urbe.

Nahabi, filius Vapſi. Num. 13.

Nahaliel, locus ubi caſtra fixerunt Iſraelitæ. Num. 21.

Naham, frater Odaiæ mulieris, & filius Caleb, filii Jephone. 1 Par. 4.

Nahamani, nomen viri. 2 Eſdras. 7.

Naharai, armiger Joabi. 2 Reg. 23.

Nahaſſon, filius Aminadab. Exod. 6.

Nahath, filius Rahuel filii Eſau. Gen. 36.

Nahor, vide *Nachor*.

Nahum, nomen prophetæ. 2 Eſdr. 7.

Naiades, vel *Naides*, Nymphæ fontium & flu. Ἀπὸ τοῦ ναίειν, quod eſt *fluere*. *Naiada* Tibullus poſuit pro lymphâ. 3. 7. *Naiada Bacchus amat, ceſſas, ô lente miniſter,*

Temperet annoſum Martia lympha merum.

Inde *Naicus*. Prop. 2. 32.

Supposita accipiens Naica dona manu.

Ubi tamen Scaliger *Nai caduca*.

Naim, civitas Galilææ 2. milliaribus diſtans à monte Thabor. Hic Jeſus Chriſtus puerum viduæ unigenitum ex mortuis ad vitam excitavit.

Naioth, nomen loci. 1 Reg. 9.

Nais, fluvius qui ex Tauro monte naſcens in Pontum mergitur. Item meretrix inſignis. Steph. in *Eucarpia*.

Naiſſus, urbs Thraciæ. Steph.

Nalcua, urbs Britanniæ. Ptol.

Namados, Indiæ intra Gangem flu. Ptol. *Lamnæus* Arriano, teſte Stukio.

Namnitæ, vide *Nannetes*.

Namſi, vel *Nimphſhi*, pater Jehu regis Iſrael. 3 Reg. 19.

Namuel, filius Samuelis patriarchæ. 1 Par. 1. qui Gen. 46. *Jamuel* dicitur.

Naucium, opidum in Lotharingiâ, juxta quod Carolus dux Burgundiæ à Duce Lotharingiæ prælio commiſſo ſuperatus eſt, Gallicè *Nanti*.

Nanea, appellabatur Diana linguâ Perſicâ. 2 Mach. 1.

Nanigeris, Indici maris inſula Ptol. *Zeilan* Germanis teſte Mercatore, cujus incolæ *chingale* appellantur.

Nannacus, rex ante Deucalionem fuiſſe narratur, qui diluvium futurum prævidit. Unde ob ejus antiquitatem natum eſt proverbium, *A Nannaco*.

Nannes, rex Galliæ, ſub annum ante Romam conditam quingenteſimum. Maneth. in Supp. & Ann. in comm. Beroſ.

Nannetes, pop. Gall. Celticæ ad Ligeris fluminis oſtia, quorum civitas Condivicum. Ptol. 2. 8. Vulgò *Nantes en Bretaigne*.

Nannium, meretricula, *Proſcenium*, teſte Athenæo, dicta, quòd veſtium & auri cultu plurimo ſpecioſa videbatur, quum exuta foret vel turpiſſima; Hæc item ſi Suidæ credimus, facetè dicta eſt capra, quòd Thalli cujuſdam cauponam facientis bona deglutiſſet. Capræ enim thallis h. e. germinibus delectantur, & iis veſcuntur.

Manſberga, mons comitatus Tirolenſis, 3 m. p. à Tri-

dento diſtans. Extendit ſe in longitudinem 12 mill. & 3. in latitudinem 350 parochiales Eccleſias, 32 Caſtra habet. Prater ſal & aromata, in eo proveniunt affatim omnia ad victum neceſſaria. Munſter.

Nantuates, pop. Gall. Celticæ, *Nantuatæ* Straboni, Equeſtribus, & Sebuſianis proximi, quorum opidum hodie *Nantua* nominatur, inter Genevam 9 & Lugdunum 17 leuc. Sic quidam putant. Sed perpendenti verba Cæſaris initio lib. 3. de bello Gallico, ubi eos *Antuates* vocat, & lib. 4. ubi de ortu Rheni loquitur, & verba Plinii 3. 20. ubi populos Alpinos memorat, inter quos *Nantuates* Sedunis finitimos, nullâ ratione videri poſſunt eſſe, qui ſupra deſcripti ſunt. Sed potius inter Valleſios ad Rhodanum; quorum opidum *Naters*. Sunt qui horum reg. *Le pays de Vaud* vel *Vault* Gallicè dicunt.

Napææ, ſylvarum, ſaltuumque Deæ, *ſaltus* enim Græcè νάπος dicitur. Virg. Geor. 4.

——— *Faciles venerare Napæas.*

Napavis, Scythiæ flu. Herodoto, *Dnieper* incolis, teſte Peuccro.

Napata, urbs Æthiopiæ ſub Ægypto, Candacis reginæ regia, inter Syenen, & Meroen urbem inſulæ Meroes. *Napatæ* Straboni & Stephano. Populi *Napatæi*.

Nape, urbs Leſbi, unde Apollo *Napæus*. Sunt etiam *Napæi* in Epiro.

Napheg, filius Iſaar filii Caath filii Levi. Ex. 6. Filius item David. 1 Par. 14.

Naphilus, fluvius Peloponneſi in Alpheum influens. Pauſan.

Naphis, filius Iſmaelis. Gen. 25.

Napis, vicus Scythiæ. Steph.

Napitia, op. Brutiorum ad ſinum Hipponiatem, qui & *Napitinus* ex eo nominatur, *Lo Pizzo*, teſte Barrio. Sunt qui Nepetiam à Napatiâ diſtinguentes, *Amantiam* indigitent.

Napuca, op. Daciæ in Valachiâ. Ptol. *Buſaten* teſte Lazio.

Nar, flu. Umbriæ è montibus Amiterninis fluens, perque Velinum lacum tranſiens, à quo emiſſus, ingenti fragore (qui ad aliquot mil. paſſ. exauditur) præcepſque deſcendens ad Interamnam per campos, & ad Narniam per anguſta loca in Tiberim inter Ocriculum, & Hortam defertur. Ovid. Met. 14.

Quas Anienis aquæ, curſuq; breviſſimus Almo,
Narq; tulit præceps, & amœnæ Farfarus umbræ.

Lucan. lib. 8. —— *Et quà Nar Tiberino illabitur amni.*

Q. Ennius, lib. 6. Annalium.

Sulfureas poſuit ſpiramina Naris ad undas.

Virg. Æn. 7. *Sulphureâ Nar albus aquâ, fonteſq; Velini.*

Ubi Servius. *Sabini linguâ ſua Nar dicunt, ſulphur.*

Sil. lib. 6. ——— *Narq; albeſcentibus undis.*
In Tybrim properans. ———

Claud. ——— *Et Nar vitiatus odoro.*
Sulphure. ———

Plin. 3. 12. *Nar ſulfureis aquis.* Auſonius Idyll. 12.

Fluminibuſq; Italis præpollens ſulfureus Nar.

Vide Cluver. Ital Ant. lib. 2. cap. 10.

Naracuſtoma, ſecundum Iſtri flu. oſtium. Arrian.

Narangara, urbs Africæ mediterranea, proxima Tebeſtæ, & Aſſuro, inter Siccam, & Thaguram, nomen antiquum retinens.

Narbaſi, & *Narbaſes* Iſidoro, pop. & montes Hiſp. Tarracon. in finibus Aſturum, inter Legionem, & Ovetum.

Narbata, regio Palæſtinæ inter Cæſaream, & Samariam. Joſephus.

Narbis, urbs Illyriæ. Steph.

Narbo, urbs, & colonia Gall. Narbonenſis, cui nomen dedit, in orâ, apud Atacis flu. oſtia (licet Plin. illam à mari 12. m. p. diſtare ſcribat) inter Montem Peſſulanum ad ort. ac Toloſam ad occid. *Narbo Martius* Plinio, quòd eo Cæſar ex Martiâ legione colonos deduxerit. A Romanis condita Olym. 160. teſte Polybio. Auſonius de claris urbibus.

Nec tu Martia Narbo, ſilebere: nomine cujus
Fuſa per immenſum quondam provincia regnum
Obtinuit. ———

Narbonenſis Gallia, quæ & *Braccata* Plinio, una ex 4 Galliæ partibus, à Pyrenæis montibus, Galliam ab Hiſp. ſeparantibus, ad Alpes, quæ eandem ab Italiâ dividunt, extenditur, in 4 reg. diviſa, Occitanam à Garumnâ ad Rhodanum, Provinciam à Rhodano ad Alpes maritimas, Delphinatum à Druentiâ flu. & montibus ad Hiſaram flu. & Sabaudiam ab Hiſara ad Rhodanum, & Lemanum lacum. Licet Ortelius per errorem illam in tres duntaxat diſtribuat, omiſſâ Sabaudiâ.

Narcæa, Minerva dicta eſt à *Narce* quodam Græcorum principe, qui ubi bellum cum finitimis geſſiſſet, magnamque potentiam ſuiſſet adeptus, Minervæ *Narcææ* templum de ſuo nomine condidit.

Narcaſus, vicus, & urbs Cariæ. Steph.

Narciſſus, Hieroſolymorum Epiſcopus undecimus, An. Dom. 180. De quo hunc in modum Euſeb. lib. 6. cap. 7. Hiſt. Eccleſ. Accidit aliquando, inquit, in die ſolenni vigiliarum Paſchæ, oleum deeſſe luminaribus, cumque per miniſtros innotuiſſet, moeror plebi maximus fuit. Sed Narciſſus fide fidens, miniſtris imperat aquam haurire, ſibique deferri. Cumque detuliſſent, oravit, & benedixit aquam, & infundi luminaribus præcepit: tum repente miro, & ſeculis inaudito genere virtutis, natura aquæ in olei pinguedinem verſa, ſplendorem luminum etiam reddidit clariorem. Is præterea cum inter cætera virtutum ſuarum bona eſſet valdè conſtantis animi ac juſti, rectique indeclinabiliter tenax, quidam homunculi nequam, & malè ſibi conſcii, metuentes ne criminum ſuorum, ſi arguerentur, non poſſent effugere vindictam, prævenîunt, & factionibus circumvenire parant eum, cujus judicium verebantur. Concinnant igitur adverſus eum infame ſatis ac noxium crimen, conveniunt auditores: & ex ſemetipſis producunt, qui ſub ſacramento juramenti, quæ objiciebantur, confirmarent, alius, ne in ignem incideret, vera ſe dicere teſtabatur: alius ita, ne regio morbo corrumperetur; tertius ita, ne luminibus orbaretur. Et quamvis ne juramentis quidem iſtis, quiſquam fidelium, ac Deum timentium crederet, eò quòd vita Narciſſi, & inſtitutio, ac pudicitia ab omnibus noſceretur, ipſe tamen indignitatem iſtam ac moleſtiam non ferens, ſimul & ſecretam, ac philoſophicam vitam ſemper habere deſiderans, ſubterfugit Eccleſiæ multitudinē, & in deſertis locis, atque agellis ſecretioribus delituit annis quamplurimis. At non ille magnus divinæ Providentiæ oculus quieſcit in longum, ſed impios ultione per ea, quæ ſibi in perjuriis ſtatuerant, maledicta molitur. Primus namque ille teſtis parvâ ignis ſcintillâ, noctis tempore, domo ſuâ incenſâ, cum omni genere ſuo, totaque familiâ flammis ultricibus conflagravit. Alter repente ab imis pedibus uſq; ad ſummum capitis verticem, morbo regio, quo fuerat impreccatus, repletur, atque conſumitur. Tertius autem priorum exitum videns, & oculum divinum non ſe latuiſſe perſpiciens, prorumpit in medium, & audientibus cunctis ferâ pœnitentiâ, univerſum ſceleris concinnati ordinem pandit. Tantis autem lachrymis commiſſum facinus defleri, uſque quo luminibus orbaretur. Hi igitur figmenti ſui hujuſcemodi pœnas dederunt, & Narciſſus epiſcopatui reſtitutus. Hæc Euſebius.

Narciſſus, puer formoſiſſimus, Cephiſſi amnis, & Liriopes Nymphæ filius, quo recens nato Cephiſſus Tireſiam vatem de pueri fato conſuluit, reſponſumq; accepit, tamdiu victurum, quamdiu à ſui conſpectu abſtineret. Quod reſponſi genus quamvis primum ridiculum videretur; eventu tamen ipſo eſt approbatum. Nam cum Narciſſus jam adultus, à Nymphis quampluribus, & præcipuè ab Echo adamaretur, mirâ omnes conſtantia eſt aſpernatus. Verum cum aliquando æſtu defatigatus ad limpidiſſimum fontem bibendi gratiâ ſe contuliſſet, imagine ſuâ in fonte conſpectâ, ſui amore captus eſt: cumque nulla potiundi amoris ſpes eſſet, nimio deſiderio contabuit, & in florem ſui nominis eſt commutatus. Ovid. Met. 3. Monumentum ejus fuit in orâ Bœotiæ, per quod tranſeuntes ſilebant, unde Taciturnum vocabant. Sapientèr ab Ovidio fingitur Nemeſis inſolentiæ, & arrogantiæ vindex, repetere pœnas à Narciſſo ſeipſum amante, ut ſuam ipſius umbram admiraretur,

admiraretur. Divinitus enim puniuntur ſui amantes hâc dementiâ, ut etiam inſcitiam ſuam eſſe ſapientiam arbitrentur. Mutatus in florem oſtendit quàm lenis & evanida ſit inanis gloria mundi, & ſero flaccefcens monet, ne nimis mature, & ante tempus ſapere incipiamus, neve nos, aut noſtra nimis amemus, atque admiremur. Stat. Sylv. 1. *Hic te conſpicuum melius Narciſſe videres.*

Narciſſus, nomen viri, cujus meminit D. Paulus Rom. 16. Item Claudii Imp. libertus potentiſſimus ac ditiſſimus apud principem.

Nargara, Africæ propriæ urbs Livio, ubi Scipio & Hannibal colloquebantur. *Margarum* Polybio.

Nariſci, pop. Germ. quorum reg. *Nortgow*, teſte Aventino. *Beyrn* Rhenano. Fabricius, & Willichius *Voitlander* faciunt.

Nariii, vide *Narycii*.

Narnalis, urbs Piſidiæ. Steph.

Narna Straboni, vel *Narnia*, Umbriæ civitas per quam Nar flu. labitur, à quo & nomen accepit. Liv. lib. 10. Olim *Nequinum* dicebatur, teſte Plinio. Municipes hujus loci *Nartes* quondam dictos fuiſſe ex antiquis marmoribus docet Hermolaus. Plinio verò *Narnienſes*. Sic enim ille 31. 4. *In agro Narnienſi quædam terræ imbribus ficciores fiunt, quod admirandi ſuis inſeruit M. Cicero, ficcitate lutum ſeri prodens, imbre autem pulverem. Nerni* hodie dicitur Leandro. Sil. lib. 8.

Hiſpellum ac duro monti per ſaxa recumbens
Narnia. ——

Martialis 7. 92.

Narnia ſulfureo quam gurgite candidus amnis
Circuit, ancipiti vix adeunda jugo.

Claud. de 6. Conſul. Honorii.

Celſa dehinc patulum proſpectans Narnia campum
Regali calcatur equo; rapique coloris
Non procul amnis abeſt urbi, qui nominis auctor
Ilice ſub denſâ ſilvis arctatus opacis
Inter utrumque jugum tortis anfractibus albet.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. pag. 637.

Naron, flu. Dalmatiæ Naronam urb. alluens, ac pelago inter Peguntium & Epidaurum urbes exceptus, hodie *Narenta*. Nicander

—— Δείλων ἠ Νάρων ὄχθη.

Narſes, Eunuchus Juſtiniani Imp. bibliopola prius, deinde ob animi virtutem patriciatus honore auctus, vir religione, ac pietate præditus. Is in locum Beliſarii Ducis in Italiam miſſus 10 annis variis eventibus pugnavit. Volater. Item Perſarum rex, An. Dom. 294.

Nartes, Umbriæ populi qui & *Interamnates*. Plin. 3. 4.

Narthecis, parva inſula prope Samum. Strabo & Steph. *Narthex* Suidæ, ſic enim ille; Νάρθηξ πεδίον ἰγλύος φασὶ Σάμε ὰ δεξιᾷ τοῖς πεζοπλόοις.

Narthecuſa, inſula in mari Carpathio. Plin. 5. 31.

Narycia, Ferrario urbs Magnæ Græciæ, aliis *Narycium* opidum Locrorum vetuſtiſſimum, unde Ajax Oileus. Stephanus Νάρυξ πόλις Λοκρίδος. Ovid. Met. 15.

—— *Dextrâ prærupta Ceraunia parte*
Romechiumque legit, Caulonaque, Naryciamque.

Abundat autem *Narycia* pice optimâ. Virg. Geor. 2.

Et juvat undantem buxo ſpectare Cytorum,
Narycioſque picis lucos.

Vide dela Cerdam in illud Virgilii Æn. 3.

Hic & Narycii poſuerunt mœnia Locri.

Naſabath, ut ſcribit Ortelius, ſed *Naſava* eſt in Græcis codd. Ptolemæi, *Nahar* Plinio ac Melæ, Mauritaniæ Cæſarienſis amnis, *Soſiagia* Caſtaldo.

Naſamones, populi Libyæ, navium Syrtibus involutarum ſpoliatores, & rapto viventes. Lucanus lib. 8.

Quos Naſamon gens dura legit, qui proxima Ponto
Nudus vitra tenet, quem mundi barbara damnis
Syrtis alit; nam litoreis populator arenis
Imminet, & nullâ portus tangente carinâ
Novit opes, ſic cum toto commercia mundo
Naufragiis Naſamones habent.

Silius. *Quin etiam Libyco ſi quid de litore raptum*
Bellator Naſamon, &c.

Idem lib. 1. *Hunc coit æquoreus Naſamon invadere fluctu*
Audax naufragia, & prædas avellere ponto.

Idem ibidem.

Et vaſtæ Naſamon Syrtis ſpoliator Hyempſal
Audax in fluctu lacerum raptare carinas.

Quin & Qu. Curtius idem memorat lib. 4. his verbis. *A ſeptentrione Naſamones ſunt, gens Syrtica, navigiorum ſpoliis quæſtuoſa; quippe obſident litora, & æſtu deſtituta navigia notis ſibi vadis occupant.* Apud hos moris erat, ut cum quis primùm uxorem duxiſſet, ſponſa nocte primâ cum ſingulis convivis coiret, ac mox perpetuò caſtitatem ſervaret. Polyd. Virg. lib. 1. cap. 4. De Rer. Invent. Porro Naſamones coluiſſe ſolos manes, non item ſuperos arguit locus ille Dionyſii in Periegeſi.

Κεῖνοι δ' αὖ πρὸς χῶρον ἰηήμων ἶνλα μιλάθρα
Ἀνδρῶν ἀθρήσας ἀπεθιμίνων Νασαμώνων,
Οὓς Διὸς ἐκ ἀλίγρίας ἀπάλεσεν Αὐσονὶς αἰχμή.

Quæ ſic binis verſibus expreſſit Priſcianus.

Hos licet ad fines deſertas cernere terras
Extinctis populis Naſamonum Marte Latino.

Sed deeſt interpretatio eorum, quòd poeta eos Διὸς ἐκ ἀλίγρίας vocat. Id ita ſimpliciſſimè expreſſeris.

Quod Jovis aut divum, nulla illos cura teneret.

Mirum etiam Feſtum Avienum ad verba hæc non attendiſſe: cùm vel maximè interſit, cauſam ſciri interitus. Eam hanc adfert Dionyſius, quòd, Manium cultu contenti, nullo Jovem ac ſuperos honore dignarentur, ſolo inferorum cultu contenti. Veriſimile tamen eſt his verbis non rebellionem tantum, ut Salmaſio videtur, verum & neglectum Jovis cultum ab Herodoto notatum obiter poetam innuere. Non tamen excifionis cauſa iſtis verbis ſignificatur. Neque enim Romanis curæ fuit quos Deos colerent gentes illis ſubditæ; ſed ideo deleti ſunt quòd contra Romanos rebellantes arma ſumpſerint, quod ſub Domitiano contigiſſe probat Salmaſius ex Zonara, cujus hæc ſunt verba. Ἀλλὰ ἠ Νασαμῶνες ἐπαναστάντες Ῥωμαίοις ἐφθάρησαν.

Naſia, nomen viri. 1 Eſdr. 2.

Naſibis, vide *Niſibis*.

Naſica, Scipio dictus eſt, nobilis Romanus, qui Gracchum ſeditioſum virum occidit. Cic. 1. Tuſcul. Horat.

—— *Nubet procera Corano*
Filia Naſicæ metuenti reddere ſoldum.

Naſida, vel *Naſis*, op. Siciliæ ad Naſum flu. *Naſo* hodiè.

Naſium, urbs Gall. Belg. Auſtraſiæ ſeu Lotharingiæ caput. *Nancy*, teſte Divæo. Sed Ferrario potius videtur *Nas*, vicus in ducatu Barrenſi ad Moſam flu. à Nauceio 12. leuc. diſtans.

Naſtes, frater Amphimachi, unus ex his qui in auxilium Trojanorum venerunt.

Natalis, confeſſor egregius, qui propter Chriſtum innumera tormenta paſſus fuerat, tandem ab hæreticis deceptus, eorum conſtitutus fuit epiſcopus: ſed in ſomniis frequenter admonitus à Domino, quia miſericors Deus, ac Dominus noſter Jeſus Chriſtus nolebat martyrem ſuum, qui ſibi in multis paſſionibus teſtis extiterat, de eccleſiâ perdere. Sed cum negligentius ſuſciperet viſiones, turpis lucri devictus illecebris, ad ultimum è ſanctis angelis per totam noctem verberatus, mane conſurgens cilicio ſe induit, ac multis lachrymis errorem ſuum deflens ante pedes Zephyrini epiſcopi ſeipſum proſternit, & veſtigiis omnium non modo clericorum, ſed etiam laicorum, multâ cum lamentatione, provocatus in lacrymas & lamentationes omnem provocavit Eccleſiam, ut indulgentiam ſibi à Chriſto, continuis & iugibus pro ipſo precibns implorarent, tandemque aliquando in communionem corporis Eccleſiæ revocatus eſt. Euſeb. Hiſt. Eccl. lib. 5. cap. ult.

Nathan, filius David. 2 Reg. 5. Nomen item prophetæ. 3 Reg. 7. Filius item Ethæi filii Seſan ex ſervo. 1 Par. 2.

Nathaneel, frater Philippi Apoſtoli. Jo. 1.

Nathania, pater Iſmaelis. 4 Reg. 25.

Nathanmelech, nomen Eunuchi. 4 Reg. 23.

Natho, inſ. Ægypti intra Deltam, cum urbe quæ Atarbechis nomine. Dicitur & *Proſopitis*. *Gezat Eddeheb*, quaſi *inſula aurea*, teſte Jo. Leone.

Nation, civitas in tribu Zabulon. Joſ. 19.

Natio, Dea à *naſcentibus* dicta, quòd matronarum partus tueretur. Cic. De N. Deor. lib. 3. Scribitur & *Naſcio*.

Natiſo, Venetiæ flu. Ptol. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. p. 183.

Nava, flu. Germ. ſup. in Rhenum apud Bingium op. influens, *Naha*, teſte Rhenano. *Die Naw* aliis. Auſonius in Moſella.

Tranſieram celerem nebuloſo flumine Navam.

Navalhaus, Italiæ flu. à *navium exuſtione* ſic nuncupatus, vide Cæl. Rhod. lib. 24. cap. 5.

Navalia, urbs Germ. Ptol. vulgò *Suoll*.

Navaris, urbs Sarm. Aſiat. ad Tanaim flu. in finibus Jaxamatarum. *Nagariziachi* incolis, teſte Moletio.

Navarra, pars Hiſp. Septentrionalis, Vaſconibus adjacens; ad meridiem vero Tarraconiam habet regionem.

Naubolus, Laii Regis Thebarum auriga. Statius.

Naubolus Hippaſides, tuus ô mitiſſime Lai
Hoſpes adhuc currus, ſecuraque lora tenebat.

Naucrates, dicitur Ægyptios docuiſſe animalium, arborumque figuris ſcribere: hunc Mercurium Triſmegiſtum, quem *Thoyth* dicunt fuiſſe, Ægyptii crediderunt, vel ſaltem Mercurium alium Jovis filium fugientem in Ægyptum Argo interfecto.

Naucratis, op. & nomus Ægypti mediterr. intra Deltam à *Naucratico* Nili oſtio introrſum parum diſtans, cui nomen tribuit, incolæ *Naucratitæ* & *Naucratiotæ*. Hinc etiam Athenæus *Naucratites* dicitur.

Navius Actius, vir Rom. tantâ augurandi peritiâ, ut à Tarquinio Priſco Romanorum rege accerſitus, & interrogatus, an id quod cogitaſſet fieri poſſet, capto augurio, poſſe, reſponderit: cumque illi cotem ſe novaculâ dividere velle dixiſſet, id quoque fieri poſſe confirmarit, tanta erat artis fiducia, ac denique cotem allatam novaculâ diviſerit.

Naulium, civitas in Liguriâ, portu, ac turribus inclyta. *Noli* hodiè.

Naulochus, op. Thraciæ in orâ maris Euxini apud Meſembriam urb. & fines Myſiæ inferioris. Item Imbri inſulæ promuntorium meridionale: ubi ſons ex quo fœminæ bibentes maſculos pariunt Eunuchos, teſte Philoſtrato in Heroicis. *Naulochus* item Plinio, *Naumachos* Melæ, inſ. parva Cretæ ante Salmonium. *Naulochum* quoque op. Phocidis, apud Anticyram, & Criſſam, teſte Plinio. *Naulochus* vero gen. maſcul. apud eundem Plin. op. Thraciæ apud Hæmum montem. Quin & *Naulochum*, Smyrna olim dicta, Joniæ urbs, teſte Stephano in *Smyrna*.

Naunes, pop. Alpini in Alpibus Rhæticis. *Nanſers*, teſte Simlero, quorum op. *Naunium* cum flu. cognomine in finibus Tridentinorum, teſte Jano Pyrrho. Gaud. Merula *Naunes Val di Ganna* in finibus Inſubrum interpretatur.

Naupactus, vel *Naupactum*, urbs Ætoliæ, & regionis caput, cui nomen hodie tribuit, in orâ ſinus Corinthiaci, apud fauces, & Antirrhium promuntorium inter Nicopolim urb. Epiri 125. & Corinthum in ort. 90. mil. paſſ. Hic ſedes eſt Præfecti Turcarum. Hinc *Naupactius*. Ovid. Faſt. 2.

Amphiaraides Naupactæo Achelo.

Naupactum excubare. Apud Zenod. proverbio dicitur, in eos qui pereunt ignaviâ ſuâ, vel qui munus ſuſcipiunt plenum diſcriminis, uti Pauſanias Naupacti excubiis præfectus, ab Achivis captâ urbe interfectus. Aliter hoc adagium apud Suidam refertur. A compactis navibus ſic dictum volunt, quod ibi Heraclidæ primùm navem conſtruxerint.

Nauplia, urbs Peloponneſi maritima, & navale Argiæ reg. ad ſinum Argolicum, ab Argo 7 m. p. in ort. diſtans. *Napoli di Romania* Sophiano.

Nauplíades, nomen patronymicum, i. e. Nauplii filius, & ponitur pro Palamede.

Nauplius, fil. Neptuni, & Amymones filiæ Danai Argivorum regis. Item rex Eubœæ, pater Palamedis, qui cum filium Ulyſſis operâ, iniquo judicio circumventum, & ab exercitu lapidibus obrutum audiſſet, necis ejus ulciſcendæ avidus, per totam Græciam vagari cœpit, uxoreſque principum, qui ad Trojam militabant, in juvenum adulteria pellexit, futurum ſperans, ut graviſſimis eâ de cauſa inimicitiis inter ipſos exortis, mutuâ cæde Palamedis necem expiarent. Nec eo contentus, Græcis captâ jam Trojâ in patriam redeuntibus ac tempeſtate laborantibus ex Caphareo monte ignem extendit, bonamque claſſis partem ad ignem, tanquam ad vicinum portum adnavigantem in aſperrimos ſcopulos pellexit, miſeranaoque perdidit naufragio. Poſteà vero cum intellexiſſet Ulyſſem ac Diomedem, quibus eas inſidias potiſſimum ſtruxerat, incolumes evaſiſſe, doloris impatientiâ ſeipſum in mare præcipitem dedit. Prop. 4. 1.

Nauplius ultores ſub noctem porrigit ignes,
Et natat exuviis Græcia preſſa tuis.

Naupontius, amnis, qui & *Pamportus* Straboni, ex Illyrio navigabilis in Savum defertur.

Nauportus, urbs Japodum cum flu. cognomine, *Lubiana* Italis. Item fluvius Iſtriæ per Æmoniam urb. exciſam fluens, ac in mare Hadriaticum ad Urbem novam exiens. *Quieto*, teſte Leandro.

Nauſicaa, Alcinoi Phæacum regis filia & Arete, quæ cùm forte cum pediſſequis ſuis extra civitatem ſe contuliſſet, veſtes in flumine ablutura, incidit in Ulyſſem naufragum in litore ſedentem, nudum, arborum ramis circumtectum, cui ſupplici, & veſtes dedit, & in regiam patris ſui eum perduxit.

Nauſimenes, vir Athenienſis, cujus uxor, cum liberos in inceſtu deprehendiſſet, indignitate facinoris perterrita, vocem amiſit.

Nauſithous, rex Phæacum, Alcinoi pater, filius Neptuni & Peribœæ Eurymedontis filiæ. Heſiodus tamen Ulyſſis & Calypſus filium facit.

Nauſtathmus, portus Siciliæ, qui & Phœnicus, Ptol. *Vindicari*, teſte Fazello, in orâ ad ort. inter Elorum flu. & Macaram, à Pachyno prom. 10 m. p. Syracuſas verſus. Item portus Cyrenaicæ apud Apolloniam urb. *Porto di Bonandria*, teſte Moletio.

Nautes, vates Trojanus, qui dum incenſæ ab Iride in Siciliâ comburebantur Æneæ naves, docuit hoc fieri Junonis odio, ut Latio Trojanos averteret, monuitque Æneam ipſum, ut non ſuccumberet calamitatibus, ſed invicto animo perſeveraret. Vide De la Cerd. in illud Æn. 5. *Tum ſenior Nautes*, &c.

Nautulphus, puer naturâ cæcus, qui precibus Sancti Henoch viſum recepit. Author Greg. Turon.

Naxia, urbs Cariæ. Steph.

Naxos, inſ. in mari Ægæo, una Cycladum, cæteras ſuperans, antea *Strongyle*; poſt vero *Dia* dicta. Schol. Apollonii in lib. 4. Δίῃ, ἐπὶ τῇ Νάξῳ. Καλλίμαχος.

Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

Euſtath. in Odyſ. 11. Δία, νῆσον πρὸς τῇ Κρήτῃ ἥτις Νάξος καλεῖται, ἱερὰ δὲ αὐτὴ τῷ Διονύσῳ. Verum cum Cares, duce Naxo, eam occupaſſent, à duce *Naxon* appellarunt. Hanc Dionyſiam à vinearum fertilitate dici ſcribit Plin. 4. 12. vel quia, ut alii volunt, Naxiæ mulieres octavo menſe pariant, quoto & Liber Pater natus creditur; ſive quia in ea ſons vino fluat. Diſtat à Delo 7 mill. Hinc *Naxius ardor* apud Columellam pro Bacchi Coronæ ſidere. Nam, ut ferunt poetæ, in inſula Naxo relicta Ariadne à Theſeo, nuptias cum Baccho fecit, donataque corona, inter ſidera relata fuit. Alii *Siciliam minorem*, alii *Callipolim* appellarunt. Virg. Æn. 3.

Bacchatamque jugis Naxum, viridemq; Donyſam.

Naxi vocabulum veteres dum conantur ad Græcam linguam revocare, vel cæcis palam faciunt Syram habere originem. Naxus, inquiunt, παρὰ τὸ νάσσω ὅ ἐστι θύω. Ita Euphorion, Stephanus, Suidas, Phavorinus, At in Græcorum ſcriptis, νάσσω pro θύω nuſquam occurrit. Syris quidem נכס *necas*, eſt *immolare*, & נכסא *Nicſa*, *ſacrificium*. Phœnices ſcripſere *Nacſa*, ac inde *Naxus*. Eadem vox ſignificat *cenſum* & *opes*, quod Naxo non male quadrat. Herod. lib. 5. Ἡ Νάξος δυδαιμονίῃ τῇ νῆσων περιέχει. Vide Bochart. Geogr. pagg. 446. & 447.

Nazarei, dicebantur qui votum habebant ſub lege, ab Ebræo נזר *nazar*, *ſeparare*. Separabant enim ſeipſos à tribus, vino ſc. novaculâ, & pollutione à mortuis, idque vel ad tempus, vel ad vitæ terminum.

Nazareth,

Nazareth, viculus Galilææ, juxta montem Thabor. in quo nutritus est Jesus Christus, qui inde *Nazarenus* dicebatur.

NE.

Nea, inſ. maris Ægæi inter Lemnum & Helleſpontum. *Nea* Stephano, & Suidæ. *Nio* hodiè Nigro.

Nea, urbs Siciliæ, vide *Netum*.

Nea, vicus & caſtellum Myſiæ. Vide Steph.

Neæra, Nympha, quæ duas Soli filias peperit, Phaethuſam & Lampetiam, quæ armenta Solis tranſeunti Ulyſſi juxta Siciliam oſtendebant. Hom. Odyſſ. 12. Item mulieris cujuſdam nomen apud Virg. Eclog. 3. *Ipſe Neæram dum fovet*. Item apud Horat. Epod. 15.

O dolitura meâ multum virtute Neæra.

Neathus, flu. Magnæ Græciæ, *Neto*, teſte Barrio, per agrum Crotoniatem fluens. Ovid. Met. 15.

Præterit & Sybarin Salentinumq; Neathum.

Siciliæ fluvius eſt Theocriti Scholiaſtæ; ſed ſciendum mediæ ætatis ſcriptores hanc Italiæ partem Siciliæ vocabulo indigitare ſolitos eſſe, quod hactenus receptum manet, cum dicunt *utramque Siciliam*, inſulam nempe, ac eam continentis partem, quæ ab altera parte freti Mamertini eſt.

Nealces, pictor qui Venerem pinxit, Naumachiam Ægyptiorum & Perſarum, item aſellum bibentem in litore, & Crocodilum ei inſidiantem,

Neandria, urbs Troadis in Helleſponto, quæ & *Neandrium*. Stephanus.

Neanthus, vir quidam qui propter Chelyn Apollinis temerè affectatam, Deo vindice, à canibus diſcerptus eſt. Politian. in Nutriciâ.

Improbus hanc ſtultè Chelyn affectare Neanthus
Auſus Apollinea pendentem ſuſtulit æde:
Quem tamen indoctò ferientem pollice chordas
Vindice diſcerpſit victu nocturna canum vis.

Neapolis, colonia, & urbs archiep. Campaniæ maritima, regni Neapolitani caput, ac totius Italiæ clariſſima, civium multitudine ac nobilitate, facile omnes ſuperans, ab urbe Româ 125 m. p. in Eurum diſtans, ſic ab Auguſto dicta, cum Prius *Parthenope* diceretur. Pop. *Neopolitani*. Vulgò *Naples*. Horat.

Et otioſa credidit Neapolis.

Stat. 4 Sylv. 8.

Nec ſolum feſtas ſecreta Neapolis aras.
Ambiat. ———

Neapoli ludicrum quinquennale celebratum olim ex Strabone omnibus notum eſt. Νυνὶ δὲ, inquit, Παυσιλυπικὸς ἱερὸς ἀγὼν συνελθεῖται. Rectè autem *nunc*, nam id Strabonis ætate fuiſſe inſtitutum docet Suetonius in Octav. cap. 98. Papinius ad uxorem.

Quid nunc magnificas ſpecies, cultuſq; locorum
Templaq; & innumero ſpatia interſtincta columnis,
Et geminam molem nudi tectique theatri
Et Capitolinis quinquennia proxima luſtris.

Neapolis, Africæ urbs gemina, una in orâ apud Mercurii promunt inter Curubim 12. & Clypeam 20 m. p. à Carthagine 65. in ort. *Nabel* incolis, teſte Marmolio. Altera in orâ apud Syrtim parvam, & oſtia Cinyphii flu. nunc *Napoli di Barbariâ*, inter Carthaginem ad occ. 639. m. p. ex Antonino. Hujus meminit Dionyſius v. 204.

Τῶν δ' ἀμφοῖν μεσάτη πόλις ἐγηγέχαται
Ἣν ῥά τε κικλήσκουσι Νέην πόλιν.

Neapolis, Macedoniæ urbs, apud ſinum Strymonicum, *Chriſtopoli* Sophiano.

Neapolis, Palæſtinæ in Samariâ urbs, quæ & *Sichem*, ante *Mamortha*, teſte Plinio. Sunt & aliæ urbes hujus nominis, una Joniæ in Cariæ confin. inter Epheſum, & Samum, Strab. & Ptol. Altera Sardiniæ in orâ Auſtrali exciſa, adhuc *Napoli* dicta. Item opidum olim, nunc pagus Cypri apud Amathuntem. *Lemiſe la neuve*, teſte Luſignano. Item Syracuſarum pars una. Cic. lib. 5. in Verrem. *Quarta urbs, quæ poſtremò ædificata eſt Neapolis nominatur.* Thucydides *Temeniten* vocat.

Nearchus, juvenis eximiæ pulchritudinis. Horat. lib. 3. Od. 20. *Ibit inſignem repetens Nearchum.*

Nebahaz, Idolum Hevæorum. 4 Reg. 17.

Nebai, nomen viri. 2 Eſdr. 10.

Neballat, civitas. 2 Eſdr. 11.

Nebis, flu. Hiſp. Tarraconenſis. Ptol. *Nabis* Straboni. *Neiva*, teſte Jacobo Valconcello.

Nebo, urbs, & mons terræ Moabitarum ſupra Jordanem contra Jerichuntem civitatem in ſorte tribûs Ruben. Num. 33. Vide *Nabo*. Item Grammatici cujuſdam nomen. Lampridius in Severo. *Grammaticum in patriâ Græcum Nebonem*. h. e. profeſſione Græcum, ſed ortu Syrum: quod nomen arguit. *Nebo* enim proprium apud Syros viri nomen. Erat & Deus Babyloniorum, de quo Eſai, c. 46. etſi eam vocem aliter ibi quidam ſunt interpretati.

Nebris, hinnuli pellis, Baccho ſacra, quâ ipſe amiciebatur. Unde Νεβρίδας dictus. Claud. de 4 Conſ. Honorii.

Talis Erythræis intextus nebridi gemmis
Liber agit currus, & Caſpia flectit eburnis
Colla jugis. ———

Eodem habitu Bacchæ ornabantur. Seneca in Oedipo,

Inter matres impia Manas
Comes Ogygio venit Baccho
Nebride ſacrâ præcincta latus.

Nonnus lib. 14. Dionyſ. deſcribens expeditionem Bacchi in Indos & varia genera armorum quibus Bacchæ armabantur, ita canit:

Ἄλλη ποικιλόνωλον ὅπλ σίγνατο καλὺπτρην
Παρδαλέην, ἐτέρη δὲ χρὴ χροὸς οἷα χιτῶνα
Στικτὴ φιλοσκοπίλων ἐνιδυσαλο δέρματα νεβρῶν
Δαιδαλέας ἐλάφοιο ἐπεσταξίζασα χιτῶνα.

Nebrodes, mons in Siciliâ. Νεμρώδη ὄρη Straboni, vitioſè proculdubio pro Νεβρώδη. Solinus cap. 11. *Sunt & alii montes duo Nebrodes, & Neptunius.*

Silius lib. 14.

Nebrodes gemini nutrit divortia fontis,
Quo mons Sicaniâ non ſurgit ditior umbra.

Nempe denſi umbram efficiebant ſaltus quos pervagabantur hinnuli, atque damulæ: unde nomen jugo quæſitum. Solinus dicto loco: *Nebrodem damulæ, & hinnuli pervagantur.* Inde *Nebrodes*. Gratius in Cynegeticis.

——— *Victæque fragoſum*
Nebrodem liquere feræ. *Madonia* Fazello.

Nebrophonus, nomen canis venatici. Ovid. Met. 3.

Nebrophonuſque valens, & trux cum Lælape Theron.

Latinè *hinnuli interfector*.

Nebros, clariſſimus ex Aſclepiadis fuit in Co inſulâ, vel Pythiæ teſtimonio, unde *Nebridæ* dicti ex quibus Hippocrates. Steph. in *Co*.

Nebſan, civitas in tribu Judâ. Joſ. 15.

Necate, promuntorium Piceni prope Piſaurum, quod quidam *Focariam* vocant, inquit Niger.

Neceb, civitas tribus Nephthali, quæ & *Adami*. Joſ. 19.

Neceſo, nomen medici, de quo Firmicus lib. 8.

Neceſſus, rex Ægyptiorum in aſtrorum cognitione peritiſſimus. Auſonius.

Quique magos docuit myſteria vana Neceſſus.

Dicitur & *Nechac*.

Nechao, nomen Pharaonis regis Ægypti, illius videlicet cui Joſias rex Judæ ivit in occurſum. 4 Reg. 13.

Nechia, Pharao Ægypti rex, is qui Abrahamo uxorem ſuam abſtulit. Joſeph. lib. 6. cap. 18.

Necho, rex Ægypti à Nabuchodonoſore victus ad Euphratem.

Necoda, nomen viri. 1 Eſdr. 2.

Necos, filius Pſammitichi, Ægypti rex, cui filius Pſammis in regno ſucceſſit. Herod. lib. 2.

Necretice, Colchidis regio. Ptol. *Nitice* Arriano, ut ſcribit Pintianus.

Necropolis, urbs Ægypti, diſtans ab Alexandriâ 30 ſtadiis, ubi Cleopatra, anguibus admotis uberibus, ſe extinxit, ne in triumpho duceretur ab Auguſto.

Nectanebus, Ægypti rex, Platonis temporibus.

Necyia, urbs Umbrorum. Steph.

Neda, *Nedas* Strab. flu. Arcadiæ flexuoſiſſimè juxta Leprium fluens, Elæoſque à Meſſeniis dividens, ex Lycæo monte oriens cum op. cognomine, teſte Steph. Nomen habet fluvius à nymphâ Jovis nutrice, ut Cæl. lib. 24. cap. 27.

cap. 27. tradit. *Nedina*, teſte Nigro.

Nedinum, Illyrici ep. Ptol. *Suſied*, teſte Nigro.

Nedon, urbs & locus Laconiæ, unde Minerva *Neduſia*. Steph.

Neetum, vide *Netum*.

Negla, opidum Arabiæ. Steph.

Nehemias, nomen viri. 1 Eſdr. 2.

Nehiel, civitas quæ eſt terminus Aſer. Joſ. 19.

Nehuſta, mater Joachin filii Joacim. 4 Reg. 24.

Neith, Minerva apud Ægyptios, teſte Platone in Timæo; ubi cum dixit præfecturam Saiticam ſic vocari à regionis urbe maxima, cui nomen Sais, inde ſubdit τῆς πόλεως θεὸς ἀρχηγός ἐστιν, Αἰγυπτίοις μὲν τὄνομα Νηΐθ, Ἕλλησι δὲ, ὡς ὁ ἐκείνων λόγος, Ἀθηνᾶ. Unde Heſychius corrigendus Νηΐθη, παρ' Αἰγυπτίοις, lege Νηΐθ.

Neium, mons Ithacæ, unde *Naiades*, ut quidam falſò opinantur. *Hyperneion* habet Steph.

Nelcynda, regio Carmaniæ in Aſiâ in orâ maris Indici; Arrian. *Dulcinda* Ramuſio.

Neleus, Neptuni filius ex Tyro nympha Salmonei filia, qui à Pelia fratre Theſſalia pulſus in Laconiam venit, ubi Pylon urb. condidit. Hom. Odyſ. 2. Huic uxor fuit Chloris, Amphionis Orchomeni regis filia, ex qua 12 filios ſuſcepit, quos poſtea omnes præter unicum Neſtorem tum ſorte ablegatum interfecit. Ovid. Met. 12.

Nemauſus, Colonia, & urbs Gall. Narbon. in Occitanâ reg. inter Avenionem ad ort. & Montem Peſſulum in occid. urbs antiquiſſima, ubi amphitheatrum, & plura antiquæ nobilitatis & magnitudinis veſtigia. Vulgò *Niſmes*, & *Nimes*. Non longè *Nemauſus* fons inſtar amnis fluens. Auſonius in catalogo Urbium.

Non Aponus potu, vitreâ non luce Nemauſus
Purior. ———

Nembroth, de quo Sulp. Severus lib. 1. *Chami filius Chus nomine Nembrod gigantem genuit.* Ebræis *Nimrod* à מרד *marad*, *rebellavit.* Νεβρώδ 70 Interpretibus. Unde in Joſepho Νεβρώδ. Gigantem dixit Sulpitius ex antiquâ opinione ortâ ex 70 Interpretibus. Quod enim Gen. 10. ſcribitur, *Ipſe cœpit eſſe potens in terrâ*, reddiderunt illi Ἕτος ἤρξατο εἶναι Γίγας. Ita quoque ab Ambroſio & Auguſtino dicitur. Sed γίγας illic non ſignificat *gigantem*, verò vertendum, *cœpit eſſe potens.* Heſychius. Γίγας, δυνάστης, ἰσχυρός. Aliter paulo Chryſoſtomus γίγας, τύραννος, Τολμηρὸς, καὶ κατὰ θεοῦ χεῖρα γεγωνώς. Joſepho, unde forſan *venator* dictus. Vide *Nimrod*.

Nemea, ſylva Achaiæ, ſeu regio ſylvoſa inter Cleonas & Phliuntem, in quâ Hercules miræ magnitudinis leonem interfecit, qui à loco cognominatus *Nemeæus*. Unde ibi in honorem ejus inſtituta ſunt ſolemnia quædam certamina, quæ & ipſa à loco *Nemeæa* dicta. Quanquam non deſunt qui ea potius in honorem Archemori inſtituta velint Lycurgi Nemeæ regis filioli, quem cum Hypſipyle nutrix Argivis fontem oſtenſura in gramine depoſuiſſet, ſerpens à proximis virgultis interfecit.

Nemea, flu. Peloponneſi in ſinum Corinthiacum fluens. Strab. Etiam rupes apud Thebas in Bœotiâ ſeu potius apud Nemeam op. Argiæ. Virg. Æn. 8.

Prodigia, & vaſtum Nemeæ ſub rupe leonem.

Fons etiam Hiſpaniæ in Celtiberis. Mart. 1. Epig. 49.

Et Nemea, quæ vincit nives.

Nemeſis, dea ſcelerum ultrix, Jovis, & Neceſſitatis filia, puniens immoderatos, & impudentes, unde ejus iram deprecabantur qui loquebantur de ſe. Vide Callimachum Hymno in Cererem verſ. 56. Euripidem in Phœniſſis verſ. 189. Itemque Auſonium Idyſliis. 5. & 8. Dicitur vel à νεμεσάω *ſuccenſeo*, ſeu à νέμω, quòd bona & mala diſtribuat. Dicta fuit & *Adraſtia*, ab *Adraſto* rege, qui primus ei templum poſuit, & *Rhamnuſia* à *Rhamnunte* opido Aſiæ, in quo templum habuit. Plato De Legg. Nemeſin *divus ἄγγελον*, h. e. *judicii angelum* vocat. Catullus Epigr. 51. de Nemeſi.

Eſt vehemens Dea, ledere hanc caveto.

Habuit ex Antimacho. Unde Statius etiam.

Eſt Dea quam Nemeſin dicunt, Dea magna, potenſq;
Quæ bona cœleſtum conceſſu cuncta Deorum
Poſſidet. ———

Item *Nemeſis*, Tibulli amica. De quâ ipſe 2. 3.

Ut mea luxuriâ Nemeſis fluat, utq; per urbem
Incedat donis conſpicienda meis.

Martialis 8. 7. 3.

Fama eſt arguti Nemeſis formoſa Tibulli.

Nemetes, pop. & urbs Germ. ſup. ad Rhenum libera in Palatinatu, *Speyr* teſte Rhenano, inter Argentinam, & Moguntiam.

Nemenia, fons agri Reatini, qui ortum mutans, annonæ quoque mutationem portendit. Plin. 3. 103.

Nemerobriga, Hiſp. Tarracon. urbs. Ptol. Vulgò *Val de Nebro*, teſte Taraphâ.

Nemetocerna, op. Gall. Belgicæ, dictum forte à *Nemetibus*, nunc Spirenſibus.

Nemra, civitas. Num. 32.

Nemrim, locus terræ Moab. Iſa. 15. dicitur & *Nimrim*

Neobule, Lycambis Thebani filia, quam cùm pater Archilocho poetæ deſpondiſſet, poſteaque ſacti pœnitens tradere eam recuſaret, tam acri Jambo ab Archilocho ſuit perſtrictus, ut doloris impatientiâ mortem ſibi laqueo credatur conſciviſſe. Vide *Archilochus*, & *Lycambes*. Item Horatii amica, cujus meminit. Carm. 3. Od. 12.

Tibi quàlum Cytheræa puer ales
Tibi telas, operoſaque Minervæ
Studium aufert, Neobule, Liparæi nitor Hebri.

Neoburgum, quod & *Neopyrgum*, & *Nova caſtra*, multiplex eſt urbs Germaniæ: ſed quæ præcipuæ, una ad Salam fluv. in confin. Miſniæ, Thuringiæ, & Saxoniæ, vulgò *Naumburg*, inter Erfordiam, & Lipſiam. Altera in Bavariâ ad Danubium, hodie *Neuburg*, ſedes Ducis Neoburgenſis.

Neocæſarea, urbs Cappadociæ ad Lycum flu. archiep. & metrop. reg. caput, quæ *Tocato* dicitur, ac ſedes Satrapæ Turcarum, quæ etiam *Hadrianopolis* dicitur, teſte Stephano, inter Amaſiam ad occid. & Trapezuntem in ort. *Nixar* Leunclavio, *Tocato* Nigro. Hic & *Neocæſarea* urbs Syriæ epiſcopalis ſub archiep. Hierapolitano in Euphrateſiâ.

Neocaſtrum, cujus pop. *Neocaſtrenſes* dicuntur, urbs Brutiorum in Magnâ Græciæ confin. hodiè *Nicaſtro*.

Neoclaudiopolis, anteà *Andrapa*, urbs Paphlagoniæ Claudiopoli veteri, & Tavio finitima, *Conique* vulgò, alias *Caſtromena*.

Neocles, philoſophus Athenienſis, frater Epicuri; ſcripſit de ſectâ ſuâ. Diog. Laert. Fuit etiam *Neocles* Themiſtoclis pater. Æl. Var. Hiſt 2. 12.

Neodunum, urbs Gall. Celt. in Britanniâ minori, vulgò *Dol*, teſte Cœnali.

Neomagus. Regnorum civitas in Britanniâ. Ptol. hodiè *Guildford* Lhuydo; Talbotus idem cum Noviomago Antonini eſſe putat, & hodie *Croyden* dici. Vide omninò Guil. Burtonum in Anton. Itin. pag. 175. long. 19. 38. lat. 52. 15.

Neomagus, op. Gall. Celt. Ptol. *San Salveur* Villanovano in orâ Normanniæ Borealis, & maritima, à Juliobonâ 4 leuc. in occid. ſicut ab oſtio Sequanæ. Sed eſt potius urbs Lexoviorum, vulgò *Liſieux*; nam apud Ptol. mediter. eſt, non maritima, cui etiam *Nœomagus* dicitur.

Neomagus, etiam eidem Ptolemæo, urbs Nemetum in Germaniâ ſup. in Palatinatu apud Rhenum, teſte Jo. Heroldo, vulgò *Odenheim*, vel *Udenheim*. Sed Ferrario ipſa Spira potius videtur, ita ut eadem ſit *Neomagus* Antonini, & Ptolemæi.

Neomagus, op. Gall. Narbon. in finibus Tricaſtinorum. Ptol. *Nyon*, teſte Jo. Poldo. Et in Gall. Belgicâ, in finibus Trevirenſium, vulgò *Numagen*, pagus ad Moſellam, à Treviris 3 leuc. in ortum. Et in Campaniâ, *Nogent ſur Seine* hodiè, inter Agendicum 7. & Trecas 12 leuc. in fin. Senonum.

Neon, urbs Phocidis, Herod. lib. 8. Gentile *Neonius*, & *Neonæus*. Steph.

Neoptolemus, cognomen Pyrrhi Achillis filii, inde impoſitum, quòd admodum adoleſcentulus primum tyrocinium in bello Trojano poſuit. Νεοπτόλεμος enim Græcis *tyronem* ſonat, ſeu *militem novitium*. Virg. Æn. 2. Hinc

Νεοπτολέμεος

Νεοπτολεμικὰ τίνες, *Neoptolemica vindicta*, ubi quis idem patitur, quòd in alios fecit. Siquidem *Neoptolemus*, qui Priamum in ipſis palatii focis occiderat, ipſe vicißim apud Delphos, ad Apollinis Aram interfectus eſt. Item Tragœdus, de quo Sueton. in Calig. cap. 107. ubi Torrentius videri poteſt.

Neoris, Iberiæ op. inſigne, juxta Harmaſtim fluvium. Plin. 6. 10.

Neoritæ, Indiæ pop. de quibus vide Diod. Sic. lib. 17.

Neotechitæ, pop. Æolidis, quorum urbs νέον τεῖχος, i.e. *nova mœnia*, commemoratur à Stephano. Item Phocidis, Thraciæ, Cariæ, & Sarmatiæ Europæ.

Nesterius, Conſul cum Valentiniano Auguſto, anno U. C. 1183.

Nepa, pro cœleſti Scorpione paſſim apud Ciceronem in Arateis; Exemplo hæc ſint.

Ipſaque conſequitur lucens vis magna Nepai.

Et, *Quare cum magnis ſeſe Nepa lucibus effert.*

Manilius lib. 2. —— *Pietate ad ſidera ductam*
Erigonen, illuque Nepam, ſpolioque Leonem.

Et libro quarto,
Flaventeſque decem partes Nepa vindicat ipſi.

Et libro quinto,
Sed regione Nepæ vix partes octo trahentes.

Nepam Afrorum eſſe vocabulum ſcribit Feſtus, i. e. Pœnorum, ut interpretatur Bochartus, quorum linguâ נב *neb* vel נבה *nebba* dici potuit à *caudæ internodiis*.

Nepe, Tuſciæ urbs mediterranea, hodie nomen retinet, Procopio Gothicarum rerum lib. 4. eſt Νέπα, Ptolemæo Νέπλα, Straboni lib. 5. Νέπλα, Genuina autem formatio eſt apud Livium, & in antiquo lapide *Nepete*, ut *Tergeſte*, *Ateſte*, *Præneſte*, *Reate*, *Soracte*. Græci ultimam ſyllabam formarunt plerumque in τος, unde apud Dionyſ. Hal. lib. 13. qui interiit, ſcriptum fuit Νεπῖνος. Apud Stephani enim epitomatorem ſic legitur Νέπιτος, πόλις Ἰταλίας, Διονύσιος τεσσαρεσκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας, τὸ ἐθνικὸν Νεπεσῖνος; per ſummam imperitiam procul dubio ſic ſcripſit pro Νεπῖνος. Opidani *Nepeſini*, eâdem ſc. etymologiâ, ut à *Mileto*, *Mileſii*. Cluverius. Sil. Ital. lib. 8.

Hos juxta Nepeſina cohors, æquique Faliſci.

Hodie *Nepe* vel *Nepi*, long. 35. 57. lat. 41. 59.

Nephalia, feſta Græcorum, quæ ſine vino celebrabantur, teſtibus Polluce, & Suidâ.

Nephathdor, civitas in tribu Manaſſe, eadem quæ *Dor* dicitur. 1 Reg. 4. Ex Hebræo vertendum erat *in omni termino Dor*.

Nepheus, fil. David. 2 Sam. 5. Lat. *imbecillis*, aut *remiſſus*, ſive *laxatus*.

Nephele, uxor Athamantis, mater Phryxi & Helles, à quo Ovid. Met. 11. Hellen *Nephelcida* cognominat. Hinc *Nephelæus*, ut *pecus Nephelæum* pro Ariete qui Phryxum & Hellem vexit. Val. Flac. lib. 1.

I decus: & pecoris Nephelæi vellera Graio
Redde tholo. Vide Nat. Com. 6. 9.

Nephelis, Ciliciæ urbs. Ptol.

Nephelococcygia, confictum urbis nomen apud Ariſtophanem Comicum. Steph.

Nepheonitæ, Sarmatiæ Aſiaticæ pop. Plin.

Nepher Cheres, Ægypti rex, an. ante U. C. 180.

Nepherites, rex Ægypti. Olymp. 93.

Nephthali, nomen loci. 1 Reg. 4. Item ſextus filius Jacob ex Balâ ancillâ Rachel. Gen. 30. Lat. *comparatio*, vel *æquiparatio*, aut *retorſio*, vel *tortuoſitas*. Heſychius. Νεφθαλείμ, πλαίσμός.

Nephthalitæ, pop. in Oriente. Joſeph. Steph. Sic ſcribendum apud Agathiam pro *Nepthalitæ*; A Procopio *Euthalitæ* vocantur, ſic Lewenclavius monuit. Hunnica natio eſt, ſed Perſis vicina, quorum civitas Gorga; vide Procop. lib. 1. bell. Perſ. ubi eos elegantèr deſcribit.

Nephthoa, Lat. *apertus*, vel *apertio*, ſive *ſculptura*, nomen fontis. Joſ. 15.

Nephtuim, idem pl. num. filius Meſraim. Gen. 10.

Nephuſim, nomen viri. 1 Eſdr. 2. Lat. *diminuti*, vel *dilacerati*.

Nepiſta, Carmaniæ urbs. Ptol.

Corn. Nepos, & ante Cæſaris dictaturam, & eo dictatore, & poſtea vixit. Hieronymus in Chronico Euſebiano refert illum ad annum Auguſti quartum. Padi fuit accola, teſte Plinio 3. 18. Unde Catullo epigrammate primo *Italus*; Auſonio autem Epiſt. 24. *Gallus* vocatur; nempe quia Italia Tranſpadana diceretur Gallia Togata. Hiſtoricus hic Ciceronis amicus familiaris à Gellio vocatur 15 28. Chronica ſcripſiſſe, teſtis eſt idem Gellius 17. 21. In his pro triplici tempore, ἀόνλῳ, μυθικῷ & ἱστορικῷ tres videtur ſcripſiſſe libros, quod liquidò teſtatur Catullus initio Hendecaſyllaborum. Nec hiſtoricum tempus ab eo ſolùm eſſe tractatum, indicio eſt illud Auſonii Epiſt. ad Probum Præfat. *Apologos Titiani, & Nepotis Chronica, quaſi alios Apologos (nam & ipſa inſtar fabularum ſunt) ad nobilitatem tuam miſi.* Item ex eo, quod Tertullianus in Apologetico adverſus Gentes (ubi eum inter antiquitatum commentatores diſertim reponit) dicit, haud alium Saturnum, quàm hominem, promulgaſſe. Quod etiam Lactantius tradit 1. 13. Reliquit præterea libros illuſtrium virorum, quorum Gellius meminit. 11. 8. & Servius in Æn. 1. Eorum librum 1. 15. & 16. citat Chariſius. Ex his habemus 22. exterarum gentium Imperatores. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 1. 14. & Jonſium Hiſt. Phil. Script. lib. 2. cap. 18.

Nepotianus, quidam Romæ Imperator ſalutatus, 28 poſt die interfectus eſt, an. U. C. 1104.

Neptuni aræ, urbs Africæ proprie maritima. Ptol.

Neptuni fanum, Straboni & Melæ circa Cenchreas, Ptolemæo vero juxta Patras. Item in Calauriâ inſulâ, Plut. in Demoſth. Item circa Mantineam & in Cariâ, Polyb. Plinio.

Neptuni promuntorium in Campaniâ, item in Arabiâ Felici, Euſt. in Dionyſ. apud quem Ποσειδωνιὰς ἄκρα dicitur.

Neptunius, mons & fons Siciliæ & Tarracinæ. Solinus. *Spreverio* nunc Fazello.

Neptunius dux, Sextus Pompeius ſic dictus. Horat. Epod. 9. *Ut puer, actus cum freto Neptunius*
Dux fugit, uſtis navibus.

Hic enim, teſte Appiano Ἐμφυλ. 5. Θαλάσσης δὲ Ποσειδῶνος υἱὸς ὑφίσταλο καλεῖσθαι. Ac Dione lib. 48. non ſemel, qui & illud exprimit, Neptuni filium dici voluiſſe, quia pater ejus Pompeius M. maris olim potitus imperio. Neque minus inſolens Agrippa Auguſti nepos ex Juliâ, qui & ipſe Neptunum ſe vocavit. Dio lib. 55.

Neptunus, Saturni & Opis filius, cui in orbis totius diviſione maris regnum obtigit, unde & tridentem geſtat, peculiare ejus regni ſceptrum. Ipſe apud Virgil. Æn. 1. ventos alloquens,

Non illi imperium pelagi ſævumque tridentem,
Sed mihi ſorte datum. ——

Uxorem habuit Amphitriten, multarum nympharum matrem, quarum nomina exequitur Heſiod. in Theog. Hinc deducitur *Neptunine* patronymicum fœminimum. Catul. in Argon. *Te ne Thetis genuit pulcherrima Neptunine?* Hinc etiam *Neptunius*, ut apud Virg. Æn. 3.

——— *Et ex imo ſumat Neptunia Troja.*

Equos primus omnium domuiſſe, artemque equitandi tradidiſſe ferrur. Diod. Sic. lib. 6. Vide *Scyphius*. Alii volunt ipſum hominibus equum antea ignotum primum edidiſſe, quod aſſerit Lucanus in his.

Primus ab æquoreâ percuſſis cuſpide ſaxis
Theſſalicus ſonipes bellis feralibus omen
Exiluit.— Virgil. lib. 1. Georg.

——— *Tuque ô cui prima frementem*
Fudit equum magno tellus percuſſa tridente
Neptune. ———

Quid autem Neptuni nomine intellexerint veteres, prolixè docet Natalis Comes lib. 2 cap. 8. Nomen ejus quod attinet, ita Cic. 2. de N. D. *Ut à portu Portunus, ſic Neptunus à nando, priſcibus literis paulum immutatis.* Legendum autem *à nubendo*, vel *à nuptu*, non *à nando*. Sic enim Varro *Neptunus* (inquit) *quòd mare terras obnubit.* Nam olim *Neptunnus* dicebatur, ut à portu *Portunnus*, à ſatu *Saturnnus*: ſic hodie in antiquis libris *Pilunnus*, *Picunnus*, *Vertunnus*. Lipſius Saturn. 1. 2. At Scal. de Plantis Neptuno ait nomen à *lotione* attributum, ſc. ἀπὸ τῦ νίπτειν. Bochartus vero *Neptunum* ab Ebræo פתח deducit, quod

fig *dilatare*, illud autem in conjugatione niphal נִפְתַּח *Niphta*. Sed melius deduci poterit ab Ægyptio Νήφθυν, de quo Plut. in Iside. Νήφθυν δὲ καλοῦσι τὰς γῆς τὰ ἐσχατα, ἢ παρόρια, ἢ φρούρια τῆς θαλάσσης. De variis autem Neptunis Vide Voſſ. de Theol. Gent. 1. 15. De simulachro autem ejus ac ſacrificiis idem agit lib. 9. cap. 18.

Nequinum, op. quo nunc *Narnia* dicitur, ob incolarum libidinem (ut mendax fic dict. Plin. 3. 14. *Narnienſes*; *quod cognomen Nequinum ante vocatum eſt*. Stephani epitomator Νακυία, πόλις Ὀμβρικῶν. Διονύσιος δὲ ἐπαναδιπλάσας Ῥωμαϊκὴν ἀρχαιολογίαν, τὸ ἐθνικὸν Νακυΐνατης. Omnino credendum ſcripſiſſe, ſi non Stephanum, ſaltem ipſum Dionyſium Νακυΐνατα, h. e. *Nequinates*: quorum op. erat Νακυΐνα Nequina. Liv. lib. 10. *Alter Conſul Apulcus in Umbria Nequinum opidum circumſedit. Locus erat arduus; in parte unâ præceps, ubi nunc Narnia ſita eſt; nec vi, nec munimento capi poterat.* Vide *Narnia*.

Ner, Lat. *lucerna*, ſive *novale*, pater Abner. 1 Sam. 14. Pater Cis patris Saul. 1 Par. 8. Filius Jahiel. 1 Par. 9.

Nerabus, urbs Syriæ. Steph.

Neratius, J.C. clariſſimus, cujus ſcriptorum fragmenta extant in Pandectis.

Neregal, vel *Nergal*, Lat. *explorans*, vel *pedeſter*, ſive *lucerna diſcooperta*, vel *coacervatus*: aut *novale diſcoopertum*, vel *revolutum*, unus ex principibus regis Babylonis. Jerem 29.

Nereſſus, op. in Ceâ inſ. cujus mem. Æſchines epiſt. 1. ad Polyc. Ita vett. edd. lege *ad Philocratem*. Locus ſic ſe habet: Λύκειός τε Μυνυχίας ἐπέβας λαμπρῷ σφόδρα Σκίρωνι εἰς μέσον ἡμέρας, κατάχθημεν εἰς Ναρεσσὸν τῆς Κέω.

Nereus, Ponti, ſive Oceani & Tethyos filius. Heſiod. in Tocon.

Ναῦσι τ' ἀφυδρίᾳ τε ἀληθείᾳ γένετο Πόντῳ,
Πρεσβύτατον παίδων, αὐτὰρ καλέουσι Γέροντα,
Οὕνεκα ταμίης τε ἠπιος, ἀδὲ δίκαιος
Ἀθέμιστα, ἀλλὰ δίκαια, ἠδὲ φίλια οἶσιν.

Illum igitur & verídicum & vatem eſſe crediderunt, cum Trojanas etiam calamitates Paridi nunciaret, ut ait Horat. lib. 1. Carm. in his.

Paſtor cum traheret per freta navibus
Idæis Helenam perfidus hoſpitam,
Ingrato celeres obruit otio
Ventos, ut caneret fera
Nereus fata, &c.

Fertur hic in mari Ægæo præcipuè domum habuiſſe. Apollonius lib. 4.

Ὣς ἔφατ' αὐτίκα δ' Ἴρις ἀπ' Ὀυλυμποιο θορῦσα
Τάμνε ταυοσαμίνη κῦμα πλατὺ, δῦ δ' ἐὶ πόντῳ
Αἰγαίῳ τόθι τέρ τε δόμοι Νηρῆος ἔασι.

Hunc antiquiſſimum Deum vocavit Orpheus in Argon.

Νηρέα μὲν πρώτιστα καλῶ πρέσβυτον ἀπάντων.

Unde Virgilio *Grandævus Nereus* Geor. 4. & Æſchylo παλαιγενὴς, Homero autem γέρων ſimplicitèr vocatur. Hunc mari præeſſe, & in mari habitare ſolitum, delectari choris puellarum, principiumque eſſe & finem aquarum, teſtatur Orpheus in Hymnis.

Ὦ καλέχων πόντε βίζας κυανευγέτα δόμων,
Πανδίκτυλα κύματα ἀγαλλόμενος χθονὸς ὄγμα
Καλλίκτυπε χόρευε Νηρεῦ μεγαλώνυμε δαίμον,
Πυθμὴν μὲν πόντε, γαίης πείρας, ἀρχὴ ἀπάντων.

Genuit Nereidas, numero quinquaginta, quorum nomina habes apud Hom. Iliad. 6. Vide Nat. Com. 8. 6. Inde *Nerine*. Virgil. Eclog. 8.

Nerine Galatea thymo mihi dulcior Hyblæ.

Figuratè accipitur pro mari. Perſius Sat. 1.

Et qui cæruleum dirimebat Nerea delphin.

Item nomen viri ſancti Rom. 16.

Nergel, idolum Cutheorum. 4 Reg. 17. idem ſig. quod *Neregel*.

Neri, & *Nerias*, pater Baruch, fil. Maaſiæ Jer. 22. & 36. & 51. Lat. *lucerna*, vel *novale*.

Nericus, urbs Acarnaniæ, quam Hom. ἐυκλείμενον πτολίεθρον vocat. Odyſ. ult.

Norigon, regio ſeu peninſula Scandinaviæ ſub rege Danorum, non inſula Oceani Britannici, ut putavit Plinius; vulgò *Norwey*.

Nerio, *rionis*, vel *Neriene*, & apud antiquiſſimos *Neria*, Martis uxor. Gell. 13. 21. docet Sabinum eſſe vocabulum, quo ſignificatur virtus & fortitudo, unde & pro vi, poteſtate & majeſtate Martis accipitur. Plautus in Truculento. *Mars peregrè adveniens ſalutat Nerienem*

Uxorem ſuam. ———

Qu. Ennius Annal. 1. *Neriene Mavortis*, ſubaudi uxor. Licinius Imbrex ſive Tegula, vetus Comicus.

Nolo ego Neæram te vocent, ſed Nerienem,
Cum quidem Marti es in connubium datum.

Neripi, Aſiæ Sarmaticæ gens. Plinius.

Neris, urbs Peloponneſi in agro Meſſeniaco. Steph.

Neritos, mons Ithacæ inſ. Vi. g. Æn. 3.

Dulichiumque, Sameq; & Neritos ardua ſaxis.

Habuit ex Homero Il. 2. Νήριτον εἰνοσίφυλλον. Inſula etiam fuit ejuſdem nominis; utriuſque expreſſè mem. Strabo lib. 10. adductis locis Homericis. Originem nominis hunc adducit Didymus ad Odyſ. 18. Perilai liberi Ithacus & Neritus, qui à Jove genus ducebant, incoluerunt Cephalleniam. Placitum his, relictâ gente ſuâ, trajicere in Ithacum. Loci hujus ſitum diligenter contemplati ad inhabitandum idoneum, quòd proximè adjacentibus regionibus altior eſſet, huc commigrarunt, condideruntque Ithacam. Inſulæ itaque ab Ithaco, Nerito monti adjuncto, à *Nerito* nomen inditum. Hinc *Neritius* nomen gentile, Ovid. Met. 13.

Neritiaſque domos, regnum fallacis Ulyſſis.

Neritum, urbs Salentinorum epiſcop. ſub Arch. Brundufino, apud oram ſinus Tarentini, inter Aletium, & Callipolim, vulgò *Nardo* dicitur. Νήριτον MSS. Ptolemæi. Item *Neritum*, urbs epiſc. Leucadis inſ. ſub archiep. Naupactenſi, vulgò *S. Maura*, ubi ſedes Præfecti Turcarum. *Neritos* Melæ & Straboni.

Nerium, promunt. & op. Hiſp. Tar. in orâ occiduâ Callaicorum, quæ & *Artabrum*, & *Celticum* Plinio ac Melæ dicitur.

Nero, Rom. Imp. omnium quos terra ſuſtulit, crudeliſſimus; Hinc proprium nomen in appellativum commutatum eſt, ut *Nerones* crudeles, & *Neroniores* crudeliores dicamus. Eſt autem *Nero* (teſte Gellio 13. 21.) verbum Sabinum quo ſignificatur virtus & fortitudo. Suetonius in Tiberio. *Inter cognomina autem & Neronis aſſumpſit, quo ſignificatur linguâ Sabinâ fortis ac ſtrenuus.* Unde Gloſſæ, *Nero*, Ἀνδρεῖος. Notat Caſaubonus Sabinorum veterem linguam non aliam fuiſſe à Græcâ. Græci vero hominem bonis lacertis vocant νηρέϊδη. Dicæarchus in Clementis Protrep. Herculem deſcribit σχιζίαν, νηρέϊδη, μέλανα. Et νηρεῦν accipiebatur pro robuſtum reddere & validum. Verbum eſt artis Gymnaſticæ, quo uſus elegantèr Chryſoſtomus in poſter. ad Corinthos εἰς τὸ ἑτέρως ἀλείφεν παρεῖσι ἢ νηρεῦν, ubi vox utraque proprie de Gymnaſtis uſurpatur. Inde Νίνρων, ut Γάϊρων, Κεφάλων, Χείλων. Nero autem à Νεύρων diſſolutâ diphthongo & imminuta ει ut *periri*, unde *experiri* à πειρᾶν. *Nerio* autem & *Nero* Hebraicè *terribilis* eſt: nam נוֹרָא *nora*, à יָרֵא *Jare* timuit. Unde Deus ſæpe in ſacrâ paginâ terribilis vocatur. Vide Illyrici Clavem in *Terribilis*. Hujus temporibus amnes retro fluere viſi ſunt. Plin. 2. 103. Iſte in tantum ſceleris eſt progreſſus, ut matrem & amitam, imò & uxorem, affines, & neceſſarios, viroſque illuſtres alios quamplurimos interficeret. Senecam Præceptorem ad necem compulit, Romam incendit. De quo Boetius libr. 2. de Conſ. Phil.

Novimus quantas dederat ruinas,
Urbe flammata, patribuſq; cæſis,
Fratre qui quondam ferus interempto,
Matris effuſo maduit cruore,
Corpus & viſu gelidum pererrans,
Ora non tinxit lacrymis, ſed eſſe
Cenſor extincti potuit decoris.
Hic tamen ſceptro populos regebat, &c.

Idne autem fecerit, dubium relinquere Tacitus maluit, cum tam propudioſum facinus hominem, nedum Romanum Principem admiſiſſe ſibi quidem perſuadere non poſſet, ut crederet. Sed cur Suetonius vulgavit? *Addatur*, inquit, *his atrociora, nec incertis auctoribus ad viſendum*

interjecta

interfectæ matris cadaver accurriſſe, contrectaſſe membra, alia vituperaſſe, alia laudaſſe, ſitique interim aborta bibiſſe. Sed ô pudet verborum Dionis: Μαθὼν δὲ ὁ Νέρων ὅτι τέθνηκεν, οὐκ ἐπίστευσεν. Ἔτυχε γὰρ τῇ μητρὶ τῇ τελευτησάσῃ αὐτὸν ὑπεχθῶν, καὶ τοῦτο αὐτίκα ἐποιοῦμεν τὴν πάθος γενόμενος, καὶ αὐτὴν τε πᾶσαν εἶδε γυμνάσας, καὶ τὰ τραύματα αὐτῆς ἐπεσκέψατο, καὶ ἐλοιδόρησε, πολὺ καὶ τῇ φύσει ἀνοσιωτέρᾳ ὑπὸ ἐφέρξατο. Εἶτε γὰρ Οὐκ ἤδει ὅτι ἔτεκε καλῶς μᾶλλον ἔσχεν. Ita certe eſt; occidiſſe minus fuit. Quam improbitatem ejus Domitius pater tum ex ſuis, tum uxoris Agrippinæ moribus olim prædixerat, teſte Xiphilino, Ἀδύνατόν ἐστιν ἀπό τινος ἀγαθὸν υἱὸν τὸν ἐμὲ καὶ ταύτης γενέσθαι. Tandem cum ab omnibus derelictus eſſet, ex urbe fugit. Sed quæſitus, ut ad ſupplicium vivus attraheretur, ferrum jugulo adegit, ac ſic defecit, extantibus, rigentibuſq; oculis ad horrorem uſque ſormidinemque viſentium, eodem die quo Octaviam quondam è medio ſuſtulerat. Sueton. Regnavit, an. 13. menſes. 8.

Nero calvus, maledictis populi appellatus eſt Domitianus, quod ſævitiâ Neronem vel exæquaret, vel ſuperaret, ac Nero alter eſſet. Juvenal. Sat. 4.

Cum jam ſemianimum laceraret Flavius orbem
Ultimus, & Calvo ſerviret Roma Neroni.

Neronianæ Thermæ, à Nerone Imp. ædificatæ. Mart. lib. 7. Ep. 33. ——— *Quid Nerone peius?*
Quid Thermis melius Neronianis?
Vide eundem lib. ep. 48. & 3. 25. & 10. 48.

Neron, inſula maris Rubri ante Arab. Fel. in orâ ad ort. ubi cryſtallus, teſte Plinio, provenit.

Nertobrica, vel *Nertobriga*, op. Hiſp. Bat. Appian. hodie *Valera* nominatur, in quâ Arias Montanus natus eſt, qui teſtatur ibidem hodiè etiamnum antiquam inſcriptionem extare, in quâ *Nertodrica* per d. nominatur. Item op. Hiſpan. Tarrac. in Celtiberis, *Almunha* Varrerio, *Rota* Hieronymo Suritæ, & aliis *Valde Nebro*; Jo. Marianæ *Ricla*.

Nerva, Rom. Imp. 13. Flavio Domitiano, cui ſucceſſit, diſſimillimus, animoque verè paterno erga populum affectus. Hic cum nullos ſibi liberos genuiſſet, Ælium Trajanum ſibi adoptavit, qui illi etiam in imperio ſucceſſit. Mart. 8. 70. laudat eum ab ingenio Poetico, qui etiam puer, à carminis dulcedine *Tibullus* appellabatur. Idem 11. 6.

Tanta tibi eſt rectè revcrentia, Cæſar, & æqui,
Quanta Numæ fuerat; ſed Numa pauper erat,
Ardua res hæc eſt opibus non tradere mores;
Et cum tot Craſſos vicerit, eſſe Numam.
Si redeant veteres, ingentia nomina, patres,
Elyſium liceat ſi vacuare nemus:
Te volet invictus pro libertate Camillus;
Aurum Fabricius, te tribuente, volet.
Te duce gaudebit Brutus; tibi Sylla cruentus
Imperium tradet, cum poſiturus erit.
Et te privato cum Cæſare Magnus amabit.
Donabit totas & tibi Craſſus opes.
Iſſe quoq; inferni revocatus Ditis ab umbris
Si Cato reddatur, Cæſarianus erit.

Nerva, flu. Hiſp. in Cantabris. Ptol. *Neſua* Pomponio, teſte Pintiano.

Nervii, Belgarum pop. in finibus Ambianorum, qui ſemper reliquos Belgas increpitabant, quòd ſe populo Rom. dediſſent; ſe autem neque legatos ad Cæſarem miſſuros, neque ullam pacis conditionem accepturos affirmabant. Tandem vero difficillimo & periculoſiſſimo prælio à Cæſare victi ſunt. Lucan. lib. 1.

——— *Nimiumque rebellis*
Nervius, & cæſi pollutus ſanguine Cottæ.

Hodiè *Tornacenſes* dicuntur in Flandriâ, eorumque urbs *Tornacum*, Gallicè *Tournay*, & Germanis *Dornick* dicitur, media inter Duacum, & Aldenardum.

Nerulum, op. Lucaniæ mediterraneum, *Lagonero*, teſte Celſo Cittadino, vi captum repentino adventu Æmilii Liv. lib. 9. Inde *Nerulonenſes* Suetonio in Aug. Alterum in Sabinis, vulgò *Neruli*, inter Nomentanum, & Cutilias 10 m. p. ab urbe Roma ſupra 20. Pop. *Nerulani* Plin. 3.

Nerum, vide *Neron*.

Neruſi, pop. Alpini apud montem Veſulum, Plinius, *Neruſii* Ptolemæo, quorum urbs eſt Vintium, *Venza* & *Vence*, urbs epiſc. in Provincia.

Neſa, regio montana juxta Ætnam.

Neſactium, Iſtriæ op. Plin. *Neſactium* Ptolemæo, & *Neſattium* Livio. *Caſtello novo* ad Arſium flu. hodie eſſe ſcribit D. Niger.

Neſeus, campus eſt à quo apud Medos equi *Neſei*. Steph. Vide *Niſæum*.

Neſea, nympha marina, à *natando* ſic dicta, *νῆσος* enim *nato* ſignificat.

Neſi, Scythiæ Europæ pop. optimis quondam equis abundantes. Plin. 6. 20.

Neſiades, inſ. parvæ Gall. contra Ligeris oſtia, quæ & Veneticæ, *Iſles de Vannes*, teſte Camdeno.

Neſib, Lat. *ſtans*, ſeu *ſtatio*, vel *erectio* ſc. alicujus tituli: aut Syriacè, *plantatio*. Civitas in tribu Judâ. Joſ. 15.
Neſibis, vide *Niſibis*.

Neſis, Campaniæ inſ. aſparago optimo nobilis. Plin. Nunc *Neſita* dici ſcribit Geo. Fabricius in Itinerario Romano. Inter Puteolos eam deſcribit Hermolaus. Mem. ejus Lucanus lib. 6.

Traxit iners cœlum fluidæ contagia peſtis
Obſcurum in nubem; tali ſpiramine Neſis
Emittit Stygium nebuloſis aera ſaxis.

Stat. 2. Sylv. 2. ——— *Inde malignum*
Aera reſpirat pelago circumſlua Neſis.

Et 3 Sil. 1. *Salvaque quæ ſixam pelago Neſida coronat.*
Utroque loco ad etymon alluſum; dicitur enim à *νῆσος* *inſula*.

Neſonis, palus Theſſaliæ apud Lariſſam urb. Strabo, *Neſonium ſtagnum* Suidæ dicitur.

Neſpitus, vide *Nepe*.

Neſroch, vide *Niſroch*.

Neſſon, urbs Theſſaliæ. Gentile *Neſſonites*. Steph.

Neſſus, unus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius, quī, cum Herculi ad Evenum flu. operam ſuam obtuliſſet, ad Dejaniram in ripam ulteriorem trajiciendam, jamque trajectæ vim inferre pararet, ab Hercule ſagittis confoſſus eſt; cujus quidem corpus ſuo ipſius fœtore tota n fœdavit, & infeſtavit regionem, quæ ob id *Ozolis*, i. e. *putida* dicta. Hic, cùm jam mortem imminentem videret, Dejaniræ veſtem tradidit, ſanguine ſuo infectam, vim amatoriam illi ineſſe ſimulans, virumque alterius fœminæ amore captum ad ipſius amorem poſſe revocari. Cujus verbis illa temerè fidem adhibens, Herculi Oetâ monte ſacrificanti per Licham puerum veſtem eam miſit, quam cum ille induiſſet, veneno ſtatim per viſcera ſerpente, doloris impatientiâ in ardentem ſeſe rogum conjecit. Stat. Theb. 11.

Qualis ubi implicitum Tirynthius oſſibus ignem
Senſit, & Oetæas membris accedere veſtes.
Vota incepta tamen, libataq; thura ferebat
Durus adhuc, patienſq; mali, mox grande coactus
Ingemuit, victorq; furit per viſcera Neſſus.

Hinc *Neſſeus*. Ovid. Epiſt. 9.

Illita Neſſeo miſit tibi texta veneno.

Seneca in Hercule Oetæo.

Tabe Neſſeâ illita palla.

Neſſus, vide *Neſus*.

Neſtocles, ſtatuarius fuit, Phidiæ æmulus, cujus tempore floruit, Olympiade nimirum 83. Plin. 34. 8.

Neſtor, fil. Nelei & Chloridis, Hom. Odyſ. 2. qui adhuc adoleſcens bellum geſſit, etiam tum vivo patre, adverſum Epeos, Peloponneſi populos, qui poſtea Elii dicti ſunt: ac deinde cum Pirithoi nuptiis intereſſet, adverſus Centauros, qui Hippodamiam jam rapere conabantur, ſtrenuè pugnavit. Unde Val. Flac. lib. 1.

Fert gravis invito victorem Neſtora tergo
Monychus. ———

Poſtremo belli Trojani tempore, jam ſenior effectus, ut idem Hom. Iliad. 2. ſcribit, 50 navibus cum reliquis Græcis Principibus ad Troiam venit; ubi conſilio ſuo tantum Græcorum rebus profuit, ut Agamemnon profiteri non dubitaret, brevi ſe Ilium fuiſſe expugnaturum, ſi 10 ſibi contigiſſent Neſtores. Nam præter ſummam

prudentiam, ætatis diuturnitate collectam (quâ

——— *Componere lites*
Inter Peliden tentavit & inter Atridem,

uti loquitur Horat.) tantâ præterea eloquentiâ excelluit, ut eius ore melle dulcior fluere diceretur oratio. Unde Ἡδυεπὴς Πυλίων ῥήτωρ λιγὺς ab Homero dicitur. Uxorem habuit Eurydicem, Clymeni filiam, ex qua 7 filios & 1 filiam suscepit. Cic. ad Att. lib. 14. *Non alienum est dignitate tuâ, quod ipsi Agamemnoni regi fuit honestum, aliquem in consiliis capiendis Nestorem habere.* Exegisse autem Nestorem 3 secula vivendo Homerus prodidit, ad quod alludit Juvenal. Sat. 10.

Rex Pylius, magno si quicquam credis Homero,
Exemplum vitæ fuit à cornice secundæ.

Homeri versus de Nestoris vitâ is est, Iliad. γ.

Τρὶς γὰρ δὴ μὶν φασιν ἀνέξασθαι γένεα ἀνδρῶν.
Illum jam exegisse hominum tria secula fama est.

Unde Nævius illum *Trisæsenem*, quanquam durius, apud Gellium 19. 7. appellavit. Quam ob causam de eodem Horat. 2. 9.

At non ter ævo functus amabilem
Ploravit omnes Antilochum senex
Annos. ———

Ipse apud Ovid. Met. 12. ——— *Vixi*
Annos bis centum, nunc tertia vivitur ætas.

Multi aiunt eum vixisse annos solummodo 90. Inter quos Acron & Eust. attribuentes seculo 30 annos.

Nestor, poeta è Lyciâ reg. pater Lysandri poetæ, qui tempore Severi Principis panxit Ἰλιάδα λειπογράμματον: ita ut libro primo deesset litera α; in secundo nusquam inveniretur litera β; in tertio deesset γ, atque ita in cæteris. Similiter Odysseam scripsit Tryphiodorus. Item Alexandrinus Grammaticus, qui Marcellum, Augusti sororis filium erudiit. De quo vide Voss. Hist. Gr. lib. 2. cap. 4. Alius Episcopus Pergæ in Pamphyliâ, & Martyr sub Decio. Item Confessor quidam qui se Thessalonicæ ad monomachiam cum Gigante obtulit, sub Imp. Maximiniano.

Nestorius, Germanicien sis ad gubernationem Ecclesiæ Constantinop. Antiochiâ accersitus est: homo naturâ eloquens, sed αὐτοδίδακτος & arrogans, defendit Anastasium Presbyterum, qui docuerat B. Virginem Mariam non esse appellandam Θεοτόκον, i. e. *Deiparam*, vel *Dei genetricem*. Item, Judæos non crucifixisse Deum. Contra hunc convocata est Synodus à Theodosio Juniore in urb. Ephesum, An. Dom. 435. In eâ Synodo præsedit Cyrillus Alexandrinus, damnatusque fuit Nestorius, qui aliquot annis post in exilio tabe consumptus est. Hist. Trip. 12. 4. & 5.

Nesus, flu. Thraciæ, illam à Macedoniâ disterminans, ab ostio Strymonis 60 m. p. in ort. distans, ac Pangæi montis radices lambens, teste Solino. *Nestus* dicitur Herodoto & Plinio; *Nestos* Stephano, aliis *Nessus*. Hodie *Nesto* Sophiano, & *Charasou* Turcis, teste Bellonio. *Nesus* alter, Ptol. *Nestus* Stephano. Vulgò *Nissava*, op. & flu. Mysiæ superioris. long. 47. 45. lat. 43. 38. Item *Nesus*, urbs Iberica. Steph.

Netium, Peucetiæ op. in Italiâ. Strabo. *Andri* Nigro.

Netum, urbs Siciliæ inter Motycam & Acras. Græcè Νῖτον, vulgò nunc vocatur *Noto*; unde tertia universæ insulæ pars vulgò incolis *Val di Noto* dicitur. Vocabulum urbis antiquum apud Ptol. vitiatum legitur Νίκλον, facili librarii lapsu ν pro υ scribentis. Sed idem urbis vocabulum etiam unico vocali υ dictum fuisse Νῦτον, apparet ex Silii versu quodam lib. 14.

Et Netum, & Micite, pubesque liquentis Acheti

Unde etiam apud Cic. Verr. 5. opidani quater *Netini* dicuntur, ut & apud Plin. 3. 8. Apud eundem Cic. Ver. 2. aliâ formatione sunt *Netinenses*; sed voluisse ipsum Ciceronem variare, minimè veri est simile, librarii errorem esse puto; qui sic scripsit, quia præcedebant *Agyrinenses*. Vide Cluv. Sic. Ant. pag. 358.

Netophati, nomen loci. 1 Par. 2. Lat. *gutta*, sive *distillatio*, aut *gummi*, vel *declinatio* ori. Inde *Netophathites*. 2 Sam. 23.

Netupha, nomen loci. 2 Esdr. 22. Idem.

Netuphati, nomen loci. Nehem. 12. Idem.

Neva, Cœlæ Syriæ urbs inter Capitoliam & Damascum. Anton.

Neuceria, corruptè pro *Nuceria*.

Neverita, Dea, quam in decimâ cœli regione ponit Martianus Capella, ubi tamen alii libri habent *Nerita*, forte pro *Nerina*, ut opportunè jungatur, quem Capella ibidem recenset. Glossæ tamen *Neverita*, *reverentiæ Dea*. Grotius.

Nevidunum, op. Gall. Celt. in ducatu Nivernensi, quod & *Noviodunum* dicitur; vulgò *Neuvy*.

Nevita, Consul cum Mamertino, an. U. C. 1115.

Nevius, corruptè pro *Nævius*.

Neuri, pop. Sarm. Europ. quos Mela ad ortum Tyræ flu. locat, Solinus vero circa Borysthenem. Horum urbs *Nerva* in orâ Livoniæ extrema, à Revaliâ urbe 3 leuc. in Bor. distans, nonnullis esse ex allusione nominis videtur. Hos narrant in lupos se transformare, & ad priorem, cum volunt, formam redire. Mela 2. 1. *Neuris statum singulis tempus est, quo si velint, in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutentur.* Ubi notat Vossius non omnibus Neuris idem esse tempus, quo sese in lupos transforment, sed unicuiq; statum tempus μεταμορφώσεως suæ. Verum si Herodotum sequamur, legendum erit, *singulis annis*. Porro de *Neuris* omnes conveniunt, præter Val. Flaccum, qui Neuris tribuit, id quod alii aliis Scytharum populis, cum & illos & Jazyges scribit parentes suos devorare lib. 6.

——— *Et raptor avorum*
Neurus, & expertes canentes Jazyges ævi.

Non rectè vulgò legitur, *& raptor amorum*. Nec meliora sunt illa quæ viri eruditi substituunt. Horum mem. Dionys. vers. 310.

Ἔνθα Μελάγχλαινοί τε καὶ ἀντίοχοι ἱππημολγοί,
Νεύροι θ' Ἱππόποδές τε, Γελωνοί τ', ἠδ' Ἀγάθυρσοι,
Ἦχι Βορυσθένος πολυμὺς τελαυσμένον ὕδωρ
Μίσγεται Εὐξείνῳ, κεῖθι περηπερέουσι μίλακες.

Neuris, insula Propontidis. Vide *Proconnesus*.

Neustria, quæ & *Normannia*, reg. Gall. Celt. inter Sequanam ad ort. & Argenen ad occ. Quamvis Neustria magis patet, quàm Normannia, ad Ligerim usq; pertingens. Hic Ortelius non sine manifesto errore Neustriam cum Austrasiâ, quæ Lotharingia est, confundit. Neustria autem à nonnullis ea pars Gall. Belg. quæ vulgò *Westreich* dicitur, appellatur. Alia est Francia occidentalis, sed malè, ut Jo. Goropius Becanus in Gallicis scribit. Non enim Neustria totam Francum occidentalem, quæ Germanis *Westrych* nominatur, sed partem duntaxat complectitur. Ferrarius.

Neut, Ægypti Nomus. Ptol.

N I.

Nia, flu. Libyæ interioris. Ptolem.

Niacurra, urbs Commagenæ. Anton.

Niathos, corruptè pro *Neathus*.

Nibis, urbs Ægypti, Gentile *Nibites*. Steph.

Nicæa, urbs gemina: una urbs archiep. Bithyniæ ad Ascaniam paludem, prius *Antigonia*, teste Strabone, *Olbia* Plinio, & *Ancore*, teste Stephano dicta. Vulgò *Isnich* de nomine lacus Ascanii, & *Nichor*, teste Leunclavio, sed Sophiano *Nichea*, inter Nicomediam ad Bor. 44. & Prusam in Eurum 25. m. p. dissita. Hic Philistion Comicus, Socratis contemporaneus, nimio risu repente expirasse traditur; quod & Sophroni contigit, teste Politiano in *Nutricia*. In hâc urbe Synodus adversus Arrii sectam, An. Dom. 324. celebrata. Item Liguriæ op. maritimum. *Nicia* Antonino dicitur, vulgo *Nizza*. Meminit ejus Steph. Νίκαια, πόλις Κελτική, Μασσαλιωτῶν ἀποικία. Plin. 3. 5. *Nicæa opidum à Massiliensibus conditum*. Ptol. Μασσαλιωτῶν Νίκαια. Sunt & aliæ 6, teste Stephano. 1. Locrorum Epicnemidiorum in Achaiâ, Thermopylis proxima, ad sinum Maliacum. 2. Illyriæ. 3. Indiæ. 4. Cyrni, seu Corsicæ insulæ. 5. Leuctorum Bœotiæ. 6. Thraciæ. Vide Steph. & *Nicia*.

Nicæarchus, pictor suâ ætate eximius. Hic inter alia Venerem inter Gratias, & Cupidinem pinxit, & Herculem tristem insaniæ pœnitentiâ. Plin. 35. 11.

Nicænetus, Abderites, vel Samius fuit, ut ait Athen. lib. 13. ubi citat ejus τῶν γυναικῶν κατάλογον. Lilius Gyraldus Poet. Hist. lib. 3. ait etiam *historiam indigenam*

puta

pura Abderiticam, vel Samiam, condidiſſe. Sed non hoc dicit Athen. lib. 15. Tantùm ait, hiſtoriam ſecutum ſuæ gentis. Verba eius hæc ſunt Νικαινέτος ὁ ἱστορικὸς ἐν τοῖς ὑπομνήμασι, τοιαύτης ὑπάρχων, ᾗ τὰ ὑπάρχοντα ἱστορικὰ ἁπαντα ἐν πολλοῖς. *Nicagoras*, Athenienſis ſophiſta, Mneſiæ Rhetoris fil. Minuciani Sophiſtæ pater, flor. ſub Philippo Rom. Imp. eo qui Alexandrum excepit: Scripſit βίους ἀνδρῶν, teſte Suidâ. Magnam huic eruditionis laudem tribuit Himerius Areopagiticâ apud Photium Eclog. 243. Κάνδρ Eleuſine fuit, & Philoſtrato familiaris, teſte ipſo Philoſtrato lib. 2. de Sophiſtis in Aſpaſio. Alius ab hoc fuit *Nicagoras* Zelita, ætate Alexandri Mercurius dictus, apud Clementem in Protrept. *Nicagoram* Leucadium ac Rhodium memorant Nummi Goltziani. De *Nicagorâ* Cyprio vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. pag. 519.

Nicana, Indiæ intra Gangem metropolis. Ptol.

Nicander, Colophonius Grammaticus, poeta & medicus, tempore Attali, juvenis illius, qui Gallogræcos vicit. Scripſit *Theriaca*, ſeu de venenatis beſtiis, in quæ, præter alios, commentarium ſcripſit Demetrius Phalereus, ut indicat Stephanus in Κοζάνη. Item *Alexipharmaca*, ſive de Remediis contra venenum, nec non Ἑτερούμενα, opus Ovidianæ Metamorphoſi non abſimile. Meminere Athenæus & Tzetzes. His adde Ἰάσεων συναγωγὴν, Remediorum collectionem, & Περιγητικὰ δ' ἰαμάτων, quæ ex Prognoſticis Hippocrateis deſumpta erant. Præterea Georgica reliquit, quorum mem. Cic. 1. de Orat. & alia multa, de quibus Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4 cap. 14.

Nicander Alexandrinus, libro innotuit de Ariſtotelis diſcipulis, teſte Suidâ in Ἀλχείων.

Nicander, Chalcedonius, ſcripto prodidit Περὶ τῶν συμπεσόντων, teſte Athenæo lib. 11.

Nicander, Thyatirenus, ἐν δίμνῳ citatur ab Harpocratione in Τιλιάδαι.

Nicanor, dux exercitûs Demetrii regis Syriæ à Judâ Macchabæo prælio victus. 1 Mach. 7.

Nicanor, natione Cyprius, unus ex 7 Diaconis ab Apoſtolis in divinum miniſterium ſelectus. Act. Ap. 6. Apud Cyprum martyrio coronatus.

Nicanor, medicus Græcus, qui de Medicinâ multa ſcripſit.

Nicanor, Alexandrinus Grammaticus ſub Hadriano Imp. Suidas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 12. Τρεῖς γεγόνασι Νικάνορες, inquit Suidas, Ὁ μὲν ἐξ Ἀλκάρνης, Στωϊκὸς δὲ Παρμενίσκος, καὶ ὁ Σταγειρίτης τὸ γένος, ἢ ᾧ Στωϊκὸς μνημονεύει ἐν τῷ κατ' Δημοσθένους.

Nicharchus, Philoſophus Corinthius ſub Periandro. Plut. in Symp. 7. Sap.

Nicaſipolis, vide *Theſſalonica*.

Nicaſia, parva inſ. juxta Naxum, inde *Nicaſius*, quod & proprium nomen viri eſt. Steph.

Nicates, à Livio vocatur mons ille Italiæ, qui hodie *Maiella*, & *Matheſio* dicitur, teſte M. Nigro.

Nicator, Seleuci cognomen, quia in Syriacis bellis ſemper invictus extitit, teſte Appiano. Fuit a. Syriæ rex.

Nicatoris, urbs Syriæ. Steph. Inde *Nicatorites*.

Nicatorium, Aſſyriæ mons juxta Arbelam. Strabo.

Nicaules, vide *Nicolaa*.

Nicea, Macedoniæ urbs inter Heraclam & Lychnidum. Anton.

Nicedorus, vide *Nicodorus*.

Nicephorium, urbs circa Edeſſam, aliàs *Conſtantina*. Steph. *Naſivancaſi* hodiè nominari ſcribit Caſtaldus; *Nephrun* Pinetus vocat.

Nicephorus, Conſtantinopolitanus Imp. An. Dom. 803. Alius cognomine Phocas Imp. An Dom. 961. Tertius cognomine Botoniates Imp. An. Dom. 1083.

Nicephorus, ὁ Βασιλάκης, ſive Βασιλάκιος, Rhetorices Conſtantinopoli profeſſor, floruit ſub Alexio Comneno, qui patri Michaeli ſucceſſit 1131. De quo Nicetas Choniates lib. 7. geſtorum Manuelis Comneni, & Jo. Cinnamus lib. 4. Hiſt. Rom. & ex hiſce Leo Allatius in præfatione quam præmiſit excerptis Heracliti, Libanii, huiuſce Nicephori, & aliorum, quos primus Græcè edidit Romæ 1641. Latineque vertit. Ac Baſilacæ quidem ſunt iſta: μῦθοι, διηγήματα, & ἀφηγήσεις. Voſſius.

Nicephorus, Callifti fil. Xanthopulus; qui inclaruit Hiſt. Eccleſiaſticæ, ad Andronicum Palæologum exaratæ, libris 23. quorum poſtremi 5 perierunt. Condidit hoc opus, annum necdum 36 egreſſus; ut ait ipſe in præmio. Ineptum, & ridiculum ſcriptorem vocat Deza, viz. propter fabellas complures, & errores non exiguos: quos in eo etiam Baronius, Poſſevinus, atque alii obſervarunt. Sed ætatem cogitemus quâ vixit, potiùs quâ dictione uſus eſt non invenuſtâ. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 29.

Nicephorus, Patriarcha C P. reliquit ἱστορίαν σύντομον, ſive Breviarium de rebus geſtis à Mauricii cæde, uſque ad Leonis 4 Porphyrogenneti & Irenes nuptias, hoc eſt, Conſtantini Copronymi, an. 29. Chriſti v. 769. Primus publicavit, ac tralationem ſuam addidit V. Cl. Dionyſ. Petavius. Alius *Nicephorus* Conſtantinopolitanus junior Chronographus. De quo Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 25.

Necephorus, Diaconus Phryx inter eos, qui de ſui ævi rebus aliquid prodiderunt, memoratur à Joanne Curopalate, & Georgio Cedreno, utroque in hiſtoriæ proœmio.

Nicephorus Gregoras, præterquam quod interpretatus eſt Syneſii librum de Inſomniis; præter item alia multa, quæ in Italiæ Bibliothecis aſſervantur, etiam hiſtoriæ Byzantinæ 11 libros condidit, quibus complexus eſt res annorum 145. à Theodoro Laſcare priore uſque ad ſuam ætatem ſive obitum Andronici Palæologi poſterioris, qui incidit in An. Dom. 1361. Hunc primus cum tralatione ſuâ publicavit Hieronymus Wolfius. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 25.

Nicephorus, Philoſophus atque orator; cujus oratio funebris extat de vitâ Antonii Patriarchæ C P. qui deceſſit, An. Dom. 901. Habes apud Surium Tom. 1. die 12. Febr.

Nicetas Choniates, vir Conſtantinopolitano imperio illuſtris, floruit initio ſeculi tertiidecimi. Libris 21 complexus eſt hiſtoriam annorum 85, nempe ab obitu Alexii Comneni, ubi deſierat Zonaras, uſque ad annum 1203. Diligens fuit Homeri lector ac imitator, adeo ut ob poeticam, atque inſolentem dictionem, quandoque durior fiat: cumprimis in præfatione, quæ ſalebroſa eſt. In cæteris mollius fluit, ut videatur ibi oſtentare voluiſſe, quantus logodædalus foret; quod ſimiliter in hiſtoriâ ſi feciſſet, ne ille multo minus laudis, quàm nunc habet, mereretur. Voſſius.

Nicetas David, ſive Paphlago, Photii adverſarius. Compoſuit vitam Ignatii Monachi, Michaelis Trauli Imp. F. Patriarchæ C P. quo exacto Photius ex ſenatore factus eſt Patriarcha. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 25.

Nicetes, Smyrnæus Sophiſta, Adriano Imp. gratioſus, ab eoque Muſeo Ægyptio adſcriptus. Quum cauſas tentaret, foro etiam aptiſſimus videbatur. Adeo ingenium ad utramque dicendi rationem accomodavit, ut judiciale ſophiſticâ quâdam facultate exornaverit. Sophiſticum vero & umbratile forenſibus aculeis roboravit, genuique dicendi antiquum & politum retinuit: laſcivus nihilominus, & Dithyrambicus viſus. Philoſtr.

Niceſſos, rex Ægypti. Scal. Exer. 266. Circuli decuſſati atq; in quadrantes redacti numeros conſtituit Petoſiris, vel Niceſſo. Vide *Neceſſo*.

Nicer, Germaniæ flu. Amm. *Neckar* hodiè Rhenano, in Ducatu Wirtemburgenſi.

Nicia, & *Nicæa*, nomen 2. urbium, quarum una eſt Galliæ, alia Aſiæ & Bithyniæ metropolis. Strabo lib. 4. Nicæam primus Antigonus Philippi fil. condidit, & Antigonam nominavit: poſtea Lyſimachus à nomine uxoris Antipatri filiæ Nicæam appellavit. Urbis ambitus ſtadiorum 16. Fuit figurâ quadratâ in campo ſita; habuit 4 portas ad rectos angulos; ex lapide, qui circa medium Gymnaſium poſitus erat, omnes quatuor portæ cernebantur. Hic, iubente Conſtantino, celebris illa Synodus celebrata eſt 318 Epiſcoporum, & impium Arii dogma reciſum. De eâ vetus ſcriptor à Jac. Gothofredo editus: Καὶ Νικίας μὲν πόλεως ἐπὶ ἀριστερᾷ τῆς ἐπιόντι ἐνδεχομένῳ, κανόνα δὲ νομίζῃ τις ἐπιθυμίᾳ πάσῃ πόλῃ, διὰ τὸ ἰσόπλευρα, καὶ πάλιν, καὶ ἴσα ἐκ πάσης κεκοσμημένην, καὶ συχνάς. Libanius

Orat. Fun. Jul. καλὴ μιξίσιν vocat, & multis locis καλὴν Νικαίαν.

Nicia, flu. Æmiliæ in Padum influens. *Lenza* Nigro, & Leandro; non *Nura*, ut ſcribit Gaudentius Merula.

Niciæ vicus, in Ægypto eſt. Steph. & Strab. inter Alexandriam 95. & Memphim 48 m. p. ex Anton. *Fuoa*, teſte Leone Africano.

Nicias, Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabricium veniens ei promiſit Pyrrhum veneno necaturum. At ille averſatus facinus, Pyrrho reſcripſit, ut à Niciâ ſibi caveret. Plut.

Nicias, Grammaticus Romæ, familiaris Pompeio & Ciceroni, qui ejus in epiſtolâ quâdam ad Atticum meminit, item in epiſtolâ ad Dolabellam. Tranquillus.

Nicias, Maleotes, hiſtorias vel fabulas reliquiſſe videtur. Plut. in Paral. min.

Nicias, Nicenus, conſignavit philoſophorum hiſtoriam, ac ſucceſſiones, teſte Athenæo lib. 4. 6. 10. & 13. Vide Jonſium de Hiſt. Philoſ. ſcript. p. 340. Fortaſſe nec alius eſt *Nicias*, quem Ἀρκαδικὰ literis prodidiſſe Athenæus auctor eſt lib. 14. Etiam *Niciam* ὐ τοῖς ἀεὶ λίθοις teſtem adhibent Plut. de Flum. & Stobæus.

Nicias, Athenienſis, genere clarus, ad quem poſt mortem Periclis primæ partes delatæ ſunt. Miſſus igitur Imperator unà cum Demoſthene altero Duce contra Syracuſanos, qui Gilippum Lacedæmoniorum auxilio acciverſiverant, infeliciter pugnantes ambo à Syracuſanis in bello capti ſunt; in carceremque conjecti ſibi manus attulere. Plutarchus eum M. Craſſo comparat, quòd & divitiis abundaverit, & eundem fere exitum hic apud Siculos, ille apud Parthos invenerit.

Nicias, Athenienſis pictor, qui diligentiſſimè mulieres pinxit. Plin 35. 2. Hic in artem tantâ contentione animi incubuiſſe dicitur, ut cibum ſumere ſæpe oblitus ſit. Ælian. ποικιλ. 3. 31. Vide Pauſan. in Att. & Stobæum Serm. 27. Quibus adde Plut. in lib. *An ſeni ſit gerenda reſpublica?* Qui ſic de hoc pictore: Νικίας ὁ ζωγράφος ὅτας ἔχωρε τοῖς τ' τέχνης ἔργοις, ὅτε τὰς δικάτας ἐφοίτων πολλάκις, εἰ λάλειαι, ἢ ἠρίζησαν. Fuit etiam *Nicias* alter Pergaſeus, helluo, qui ſeipſum interfecit, teſte Æliano Var. Hiſt. 4. 23.

Nicii Villa, Ægypti inferioris metropolis ad Nilum ſita. Ptol. *Niciæ vicum* Strabonis eſſe vult Villanovanus. Hic tamen ad mediterraneum mare à Strabone ponitur, illa vero à Ptolemæo in mediterraneis.

Nicippus, tyrannus quidam, de quo Ælianus Var. 1. 29.

Nico, unus ex 13 principibus Tarentinorum, qui conjurarunt contra Hannibalem, tandem comprehenſus cum Philemone ad Hannibalem deductus eſt. Liv. Decad. 3.

Nicochares, poeta Comicus Græcus, Athenienſis, Philonidis filius, coævus Ariſtophanis, qui multas fabulas ſcripſit.

Nicocles, Salaminiorum rex, cui cum Stratone Phœnicum rege certamen fuit, uter eſſet mollior ac effœminatior, uterque autem violentâ morte periit. Item *Nicocles* Cyprius quidam luxurioſus, de quo Ælian. V. Hiſt. 7. 2. De *Nicocle* Evagoræ filio ita Diod. lib. 15. Νικοκλῆς, ὁ Εὐνέχου ἐβλασφήμησεν Εὐαγόρου τ βασιλία. Ejus cædis non meminit omnino Iſocrates; ſed ex ejus ſilentio, non eſt damnandus, ut falſus, hoc loco Diodorus. Nam is Rhetor Nicocli adulatur, & ideo potuit prætermittere tam dirum facinus. Theopompus certe lib. 12. hiſt. apud Phot. Eunuchum quendam ait cædem patraſſe, ſed eum Thraſydæum nomine, patriâ Eleum fuiſſe ait. Occidit autem non ſolum Evagoram, ſed & ejus filium Pythagoram, majorem, ut puto, natu, & forte, ut regnaret Nicocles, ut conjicere licet ex illo Theopompi loco cum hoc Diodori collato, & ex Iſocratis ſilentio, qui de morte Evagoræ, nec in Evagora, nec in 2. ad Nicoclem exhortationibus ne verbum quidem fecit. Ideo Νικοκλῆς ὁ Εὐνέχου legit Palmerius.

Nicocreon, Cypriorum tyrannus, qui Anaxarchum philoſophum malleis ferreis cædi juſſit. Vide *Anaxarchus*.

Nicodemus, nomen viri Phariſæi, Judæorum primarii. Joan. 3.

Nicodorus, Mantineus Pyctes, qui ab adoleſcentia totum ſe palæſtræ dedidit; factus autem ſenior capit philoſophari, legibuſque ac inſtitutis incumbere. Ælian. Var. Hiſt. 2. 23.

Nicodorus, Archon Athenienſis, Olymp. 117. an. 4. ut ex Dionyſii Halicarnaſſenſis Dinarcho, atque aliis conſtat.

Nicolaa, quæ & *Nicaule*, regina Saba. Salmanticenſis lib. Juchaſim fol. 156. 1. *Regina Saba, quæ Nicolaa vocabatur, venit ex regno Jeman ad audiendam Sapientiam Solomonis.* Vide Boch. Phaleg. 2. 26.

Nicolaitæ, quinam fuerant ex Euſebio diſcimus Eccleſ. Hiſt. lib. 3. cap. 29. qui ex Clem. Alex. lib. 3. Strom. hæc refert. Nicolaus Diaconus, cujus mentionem facit B. Lucas Hiſt. SS. Ap. cap. 6. uxorem habens formoſiſſimam, ab Apoſtolis, quaſi zelotypiæ morbo laboraſſet, reprehenſus fuit. Ille autem, uxore in medium productâ, cuilibet eam ducendi poteſtatem fecit, dicens hoc dicto iſti conſentaneum eſſe Ὅτι παραχρᾶσθαι τῇ σαρκὶ δεῖ, hoc eſt, *carne abuti (ſive injuriam ei facere) homines debere.* Idem affirmat B. Irenæus lib. 2. cap. 27. Reliqui autem ejus ſectatores ſermonem ejus ἁπλῶς ὡ βλασφήμως accipientes, ἀναίδην ἀποφαίνονται, inquit Clemens ubi ſupra. Sermo autem ille quo uſus eſt Nicolaus, & quem non ſano ſenſu ſectatores ejus acceperunt, Sancto Matthiæ ab Euſebio attribuitur, viz. Σαρκὶ μὲν μάχεσθαι, ὡ παραχρᾶσθαι, ὡ μηδὲν αὐτῇ πρὸς ἡδονὴν ὑπείκειν, ψυχὴν δὲ αὔξειν διὰ πίστεως ὡ γνώσεως. Et hæc, inquit, Nicolai verborum fuit ſententia. Quod autem uxorem in medium protulerit, Κτβολὴ πάθους, ὡ ἐγκράτεια τῶν ἀφελασυδέων ἡδονῶν fuiſſe dicitur. Cujus veritatis argumento eſſe poteſt, quòd fœminam nullam, præter uxorem propriam unquam attigerit, ex qua cum liberos ſuſcepiſſet, illi omnes virginitatem perpetuam conſervarunt. Hæc de Nicolao hiſtoria ſive vera ſit, ſive falſa, illud ſaltem certiſſimum eſt, Sectatores ejus, qui ab Euſebio τ αἵρεσιν αὐτῶ μιτιόντα dicuntur, atque Apoc. cap. 2. Νικολαΐται vocantur, ἀκαθαρσίας abominandæ rei fuere.

Nicolaus Damaſcenus, Hiſtoricus & Philoſophus, cujus ætas nulli ignota eſſe poteſt, qui ſciat familiarem fuiſſe Herodi regi; amiciſſimum item Auguſto Cæſari, uſque adeo, ut *Nicolaorum* nomen ab hoc imponeret, ſive dactylis, quod eſt apud Athenæum, lib. 14. Plutarchum Συμπος. lib. 8. cap. 4. Iſidorum in Gloſſis, & Adhelmum lib. de Virginitate, ſive placentæ generi, juxta Serenum Samonicum, Heſychium Mileſium, Photium & Suidam, quomodo & Palladius uſurpat lib. de monachis Ægyptiis Hiſtor. 8. Meminit Damaſceni quoque Euſeb. Præp. Evang. lib. 9. Fuit autem Philoſophus Peripateticus, vir planè ſummus, & undecunq; doctiſſimus. Scripſit de vitâ propriâ, teſte Suidâ, qui & alia multa nominat, quæ apud eum legi malo. Ipſe ea ſolum adferam, quæ hiſtorica ſunt. Qualis eſt hiſtoria Aſſyria, quam ab eo ſcriptum fuiſſe, auctor eſt Photius: Qui etiam putat, fuiſſe ejus Collectanea morum incredibilium. Plane autem cenſeo hiſtoriam Aſſyriam fuiſſe partem univerſalis hiſtoriæ. Ea librorum erat 80, juxta Suidam: 124, juxta Joſephum: ſed fuiſſe librorum 144, indicat Athenæus lib. 6. Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς, ὃς ὃ ἐν τῇ ἐν τῇ πολυβίβλῳ ἱστορίᾳ (ἑκατὸν γὰρ ὡ τεσσαράκοντά εἰσι πρὸς ταῖς τέτταρσι) τῇ ἑκκαιδεκάτῃ, ὡ ἑκάλεσε φησι, &c. Ex libro 96 locum quendam de diluvio, & arcâ citat Fla. Joſephus Ant. 1. 5. Item alium de Patriarcho Abrahamo, & illius habitatione apud Damaſcenos, cap. 7. ejuſce libri. Operæ pretium quoque fuerat adire librum 16. hujuſce operis, cap. 11. ubi oſtendit, quantopere ejus fides fuerit ſuſpecta in rebus Herodis Magni, quo vivo ſcribebat. Quædam etiam quæ ad Indiam pertineant, refert ex eo Strabo lib. 15. Etiam geminum ejus fragmentum eruditis notis illuſtravit Joſ. Scal. append. operis de Emend. Temp. Nicolai Damaſceni συναγωγὴν, h. e. *Collectanea* citat Abba Maximus Eclog. cap. 4. indeque aliqua adducit. Voſſius.

Nicolaus, ex Myris urbe Lyciæ, igneus, id eſt, vehemens Chriſtianorum & æmulator & ſacerdos, qui magnam cum Deo familiaritatem habebat. Hic nihil quidem ſcripſit: ſed in ſomnis Imp. Conſtantino adſtans, tres duces ob quendam calumniatorem capitis condemnatos liberavit, ab ipſis per preces invocatus. Alios etiam quoſdam

quoſdam milites ex morte pariter eripuit. Suidas. Alius *Nicolaus* itidem è Myris urbe Lyciæ, frater Dioſcoridis Grammatici, & Hipparchi, & Hypati patricii. Docuit Conſtantinopoli, fuitque diſcipulus Lacharis. Scripſit artem Rhetoricam & declamationes. Suidas. Alius Orator, diſcipulus Plutarchi & Procli, illius inquam Plutarchi, cui cognomen erat Neſtorii. Scripſit Progymnaſmata & declamationes Rhetoricas, & alia quædam. Floruit autem ſub Leone Imp. ſeniore, & Zenone, & Anaſtaſio. Suidas.

Nicolaus, Myrepſus, qui *Præpoſitus* dici ſolet, unus ex Græcorum recentiſſimis medicis fuit. Nam citat Meſuem Arabem medicum, qui claruit, A. D. 1155. ſub Frederico Barbaroſſâ. Et vel barbaries multorum vocabulorum indicat ætatem. Accuratè tamen, quo ſeculo vixerit dicere non poſſumus. Supereſt ejus liber de Compoſitione medicamentorum particularium ſecundum genera κατὰ στοιχεῖα, ſive ordine literarum. Voſſius.

Nicolaus, nomen quinque Pontificum Rom. quorum 1. fuit Papa A. D. 859. 2. A. D. 1059. 3. A. D. 1277. 4. A. D. 1288. 5. A. D. 1448.

Nicolaus Tollentinus, omnium ſui temporis abſtinentiſſimus, qui pane & aquâ ſemel tantum die veſcebatur, procul ob omni otio & verborum vanitate.

Nicomachus, pater Ariſtotelis philoſophi. Nicomachos vero 5. tradit Suidas; Primum ex Alexandriâ Troadis, poetam Tragicum, qui ſcripſit tragædias undecim. Secundum Athenienſem item Tragicum, qui vicit Euripidem & Theognin. Tertium Medicum Machaonis filium, Æſculapii nepotem, qui ſcripſit de Medicinâ libros ſex, ac de philoſophiâ unum. Reliquos patrem & filium Ariſtotelis ponit. Sextum addit Plinius pictorem Ariſtodemi filium ac diſcipulum, qui pinxit raptum Proſerpinæ, Scyllamque. Plin. 35. 2.

Nicomachus, quidam Pythagoricus, ut videtur, ſcripſit vitam Apollonii Pythagorici, teſte Sidonio Apoll. 8. 3. Vixit poſt Philoſtratum, vel ejus ætate. Erat & Geraſenus quidam Nicomachus, itidem Pythagoricus, de quo videatur Meurſius notis ad Nicomachi hujus ἀριθμητικὴν ἐγχειρίδιον. Vixit hic ante Apuleii Madaurenſis ætatem, quandoquidem Apuleius Arithmeticam ejus Latinè tranſtulit, teſte Caſſiodoro. Alter quoque hic legi meretur *Nicomachus* Aureliano Imp. clarus, qui epiſtolam Zenobiæ Palmyrorum reginæ, præter ſexum tumidam in Græcam ex linguâ Syrorum tranſtuliſſe ſe dixit apud Vopiſcum *Aurelian.* Hunc cum priore eundem eſſe opinantur Savaro & Meurſius, ſed abſque ratione. Alius Virius *Nicomachus* Flavianus, Hiſtoricus diſertiſſimus, teſte Inſcriptione apud Voſſium de Hiſt. Lat. p. 744. cujus crebra apud Symmachum fit mentio lib. 6. epiſtolarum. Sed præter hos, & eos, quos inſuper Meurſius recenſet, fuere quidem Nicomachi plurimi. Memoratur *Nicomachus* Phocenſis Thucydidi lib. 4 *Nicomachus* ποιητὴς Ariſtophani in Ranis. *Nicomachus* Teius Xenophonti lib. 4. περὶ ἀναβάσ. *Nicomachus* Daiphanti filius Demoſtheni pro Cteſiph. Lyſiæ oratio contra *Nicomachum* γεγραμμένη extat. *Nicomachus* exoletus apud Diod. Sic. lib. 17. cap. 79. & Curtium lib. 6. cap. 2. *Nicomachus* Tyrius, Ciceronis hoſpes, Ciceroni in Fragmentis de Philoſophiâ apud Nonium. *Nicomachi* librum περὶ ζῳογονίας ſignat Hephæſtion in Enchiridio. *Nicomachus* Acarnan, Ætolorum legatus Polybio lib. 17. *Nicomachus* Rhodius eidem Polybio lib. 8. Quidam ignotus apud Simplicium lib. 2. de cœlo. text. 56. niſi forte hic eſt Peripateticus ille. At minimè hic à Meurſio præteriri debuit Nicomachus Muſicus, Iſmeniæ Chorauli & Dionyſiodoro Muſicis æqualis, apud Plin. 37. 1. Uti nec *Nicomachus* alius omittendus erat Jo. Jonſio, qui de Feſtis Ægyptiis libros conſignavit, teſte Athenæo lib. 10.

Nicomedes, rex Bithyniæ, Romanis amicus, qui olim raſo capite, ſumpſit pileum, & ſe Romanorum libertum vocavit. Item hiſtoricus, qui περὶ Ὀρφέως tractavit, cujus operis librum primum citat Athenæus libro decimo quarto.

Nicomedia, civitas Bythyniæ, ad Propontidem, inter Byzantium 61. & Nicæam 44. m. p. Hic obiit Conſtant. M. Imp. qui cùm vellet in Jordane flu. baptizari, atque idcirco Hieroſolymam peteret, morte præventus, ab Euſebio Nicomedienſi epiſcopo, Arianæ perfidiæ ſectatore baptizatus eſt; quæ res Chriſtiani Principis fidem apud pleroſque in dubium vertit. Sed non eſt veriſimile, eum principem, qui per omnem vitam ſuam Ariani dogmatis hoſtis fuerat, in extremo ſpiritu ei dementiæ conſenſiſſe, quam ſummo ſtudio de ejus imperio prius eliminaverat. *Aſtacus* olim dicta fuit, Pauſaniâ, Ammiano, Cedreno, ac Trebellio Pollione, auctoribus. Turcis hodiè *Nichor*, vulgò autem *Comidia* dicitur. Laudes ejus decantat vetus Geographus à Jac. Gothofredo editus: Νικομήδεια δὲ ἡ αὐτὴ, ἐξέχουσα, ἡ θαυμαζὴ, ἡ ὑπὸ πάσης περιμενύσσα. Zoſimus itidem lib. 1. Νικομήδειαν μεγίστην οὖσαν, καὶ δαιδάλματα διά τε πλοῦτον, καὶ τὴν εἰς ἀπαῖδα διατριβήν, ὑπομαζτάτην, long. 56. 40. lat. 43. 00.

Nicomedium, emporium Bithyniæ. Steph.

Nicon, Galeni pater, qui Geometriæ & Architecturæ erat peritiſſimus. Item pugil quidam, de quo Suidam ſis adi.

Niconia, urbs Ponti. Strabo lib. 7. Gentile *Niconiates* Stephano. Suidas. Νικωνία, πόλις ὑπὸ τῇ Πόντῳ, πρὸς τῇ ἐκβολῇ τοῦ Ἴστρ. *Niconium* Ptolemæo. *Komanoſter* Nigro dicitur.

Nicophanes, pictor elegans & concinnus. Plin. 36. 10.

Nicophron, Theronis fil. Athenienſis Comicus, Ariſtophani coætaneus, cujus fabulas recenſet Suidas. Aliis *Nicophon* dicitur.

Nicopolis, urbs Myſiæ epiſc. olim, nunc archiep. ſeu metropol. apud Jatri flu. cum Danubio confluentiam, à Trajano Imp. poſt Dercebalum regem victum, teſte Ammiano, condita. *Nigeboli* vulgò, Turcis autem *Sciltaro*, teſte Leunclavio, dicitur. Eſt & *Nicopolis* Thraciæ ad Hæmum mont. urbs à Ptol. memorata, adhuc *Nicopoli* Sophiano dicta. Item urbs ad Neſum fluvium.

Nicopolis, civitas Epiri, à victoriâ Auguſti ſic appellata, quia Cleopatram & M. Antonium apud Actium prælio ſuperavit. Vulgò *Gallipoli*, *la Preveſa* vero Sophiano. long. 46. 20. lat. 39. 25. Item Alexander Iſſum urbem, inter Ciliciam & Syriam *Nicopolin* appellavit, quoniam ibi Darium viciſſet.

Nicopolis, urbs Armen. min. epiſc. ſub arch. Sebaſtenſi, à Pompeio, teſte Dione, condità. *Gianich* Caſtaldo, *Chiorme* aliis. long. 69. 00. lat. 42. 25.

Nicopolis, quæ & *Emmaus* Ptolemæo urbs Palæſtinæ in Judæâ epiſc. ſub Patriarchâ Hieroſolymit. inde fere 8. m. p. in occ. Joppen verſus 38. à Rhamâ 20. Eſt & *Nicopolis* op. Bithyniæ, ad Propontidem ſita, teſte Plinio, *Montanea* hodiè, unde ſinus *Nicopolitanus*; à Pruſâ 20. m. p. diſtans, Nicææ propius. long. 56. 10. lat. 43. 28.

Nicoſtrata, mater Evandri Arcadis, futurorum vaticinatrix, quæ à carminibus, quibus Phœbi, oracula ſignificare volebat, *Carmenta*, ſeu *Carmentis* Latinè dicta eſt. Vide *Carmenta*.

Nicoſtratus, Macedo, orator inter decem ſecundus, tempore Marci Antonini, ac Dionis Chryſoſtomi, Ariſtidis oratoris æqualis, ſcripſit nonnulla, quæ citat Suidas. Item poeta Comicus, de quo vide eundem Suidam, Athenæum, itemque Ælianum ποικίλ. lib. 4. cap. 12.

Nicoteles, Corinthius potator ſtrenuus. Æl. V. H. 2. 41.

Nicotera, olim Medama, urbs Brutiorum litoralis, teſte Gabriele Barrio, *Nicedro* dicitur, long. 40. 00. lat. 38. 25.

Nidroſia, urbs archiep. Scandinaviæ, in orâ Norvegiæ occiduâ, ab Eugenio 3 Pont. Max. metropolis effecta, à Birgis urbe regiâ 70 leuc. in Bor. Hic templum auguſtiſſimum. Vulgò *Tromheim*, & *Drunthein*, long. 26. 10. lat. 46. 35.

Nidum, op. Albionis in Walliâ & Glamorganiâ regione, inter Leucarum & Bomium 15 m. p. à Mariduno urbe 45 in merid. Briſtolium verſus. Vulgo *Neath*, aut *Nyth*. long. 15. 26. lat. 52. 00.

Nigdeni, populi in Africâ Propriâ. Ptol.

Niger Peſcennius, Proconſul Syriæ, Didio Juliano interfecto, cum Septimio Severo de Imperio certavit, & victus eſt. Herodian. lib. 3. Vide Eutropium ſub finem lib. 8. & Xiphilinum Dionis Epitomatorem in Didio Juliano.

Juliano. Item cognomen prophetæ cujuſdam. Act. 13.

Niger, Africæ flu. Vide *Nigris*.

Nigidia, urbs Lycaoniæ Epiſcop. ſub Arch. Iconienſi; à quo parum recedit. *Heu Nigde*, teſte Leunclavio.

P. Nigidius Figulus, Vir Prætorius, non humanarum modo literarum, ſed & Philoſophiæ, & Aſtrologiæ, & rei Medicæ conſultiſſimus extitit; Ciceroni ſummâ gratiâ junctus, & honorificentiſſimè ſemper ab illo habitus, quem & in libello de Univerſitate ab ingenio & eruditione vehementèr laudat, & exulantem ſub Cæſare diligenter conſolatus eſt, ut videre licet in Fam. Epiſt. lib. 4. Laudat eum quoque Lucanus lib. 1. verſ. 639.

At Figulus, cui cura Deos, ſecretaq; mundi
Noſſe juit, quem non ſtellarum Ægyptia Memphis
Æquaret viſu, numeriſq; moventibus aſtra,
Aut hic errat, ait, nullâ cum lege per ævum
Mundus, & incerto diſcurrunt ſidera motu:
At ſi fata movent, orbi, generiq; paratur
Humano matura lues. ——

A. Gellius *Romanæ civitatis doctiſſimum* vocat. Idem ætatem illam Ciceronis & Cæſaris multiformium doctrinarum, variarumque artium, quibus humanitas erudita eſt, culmina habuiſſe duo ſcribit, M. ſc. Varronem, & hunc P. Nigidium, cujus tamen lucubrationes, non ita, ut Varronis, in omnium manibus frequentes fuiſſe oſtendit, quod propter obſcuritatem, ſublimitatemque in vulgus non exirent. Citantur ejus Commentar. Grammaticorum lib. 24. præterea de Annalibus, de extis & ventis. Ejus eſt illud apud eundem Gellium relatum: *Vir bonus præſtare debet, ne mentiatur; prudens, ne mendacium dicat.* Neutiquam vero prætereundum, Figuli cognomen inde adeptum, quod interroganti, ut Aſtrologiæ peritiſſimum, cur gemini diſpari conditione naſcerentur? commentum illud de rotâ figulari propoſuerit, quæ brevi temporis momento maxima ſpatia revoluta percurrat. Cujus reſponſi meminit D. Auguſtinus de C. D. lib. 5. cap. 3. Illud ſingularem ejus in divinando felicitatem arguit, quòd, cùm ageretur in Curiâ de conjuratione Catilinæ, & Octavius pater obuxoris puerperium ſerius acceſſiſſet, P. Nigidius, compertâ moræ cauſâ, Dominum terrarum Octavio natum affirmavit, ut eſt apud Sueton. in Auguſto. Deceſſit in exilio, potiente rerum Cæſare, quomodo teſtatur Euſebius, & id ipſum indicat M. Tullius Philippicâ ſecundâ.

Nigilpia, Mauritaniæ Cæſarienſis op. Ptol.

Nigira, urbs Libyæ interioris, Nigritarum metropolis, ad Nigrum flu. Ptol. *Guber* hodie ex tab. recent. urbs regia.

Nigir, *Niger*, *Nigris*, & *Nigres*, Africæ flu. à quò *Nigrites*, ſeu *Nigretes*, pop. Libyæ dicti. Steph. Ptolemæo Νίγηρ dicitur; quem, cum Latinorum aliqui, more linguæ ſuæ inflectentes, *Nigrum* dixerint, hinc Solini error ortus eſt, qui ab aquæ colore ita dictum cenſuit, cap. 27. *Inde Niger eſt amnis, qui atro colore exit per intimas & exuſtas ſolitudines.* Barbarum potius vocabulum cenſendum; neque enim aut ipſi Libyes, aut Græci à vocabulo Latino urbem *Nigira* vocarent, ſed ea ſic Nigira à Νίγηρ flu. ut alia urbs *Gira* à *Gir* denominatur.

Nigiutimi, Africæ Propriæ pop. Ptol. Hos Villanovanus *Cinitios* Taciti, & *Ethinos* Plinii eſſe teſtatur.

Nigramma, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Nigrinus, Πλατωνικὸς φιλόσοφος, uti eum vocat Lucianus in Nigrino, quem ſis vide.

Nigris, fons Æthiopiæ, quem nonnulli caput Nili eſſe autumaverunt, quòd ſit ejuſdem cum Nilo naturæ: calamum enim & papyrum, eoſdemque gignit animantes, & iiſdem temporibus augeſcit. Plin. 5. 8. Ptol. 4. 5.

Nigritæ, pop. Africæ. Ptol. *Nigretes* Dionyſio v. 215.

Γαιληλοί τ' ἐρύσιρθε ἠ ἀγχίγυοι Νίγκλης.

De his vide Geographum lib. ult. Plin. 5. 8. Melam 3. 10. Papius *Negretes* legit; ſic enim vertit.

Gætulique ultra, & finitimi Negretes.

Pro ἀγχίγυοι autem Ceporinus ἀγχίγειοι, alii ἀγχίμαχοι legunt.

Nigroæ, pop. ſunt, qui regem habent monoculum. Herodot.

Nileus, Philoſophus, quem Athenæus lib. 1. ait habuiſſe in ſuâ poteſtate omnes libros Ariſtotelis; ejus tamen non meminit Laertius.

Nilis, lacus inferioris Mauritaniæ, quem Nili aquæ ſtagnantes efficere creduntur. Plin. 5. 9.

Nilopolis, Ægypti op. Ptol. & Steph.

Nilus, hiſtoricus, Græcè extare dicitur à Rob. Conſtantino in ſuo Nomenclatore. Alius autem ſine dubio eſt *Nilus*, B. Chryſoſtomi diſcipulus, monachus C P. ac Theodoreti æqualis; ſcripſit de cæde SS. Martyrum, monachorum in monte Sina. Alia etiam reliquit, ſed paranetica. Vide Photium in Bibl. cod. 276. & Nicephorum Eccleſ. Hiſt. lib. 14. cap. 54.

Nilus, Africæ flu. celeberrimus, ut Aſiæ Ganges, & Indus, atque Europæ Danubius. Plurima ejus ab antiquis perhibentur, & celebrantur nomina. Nos, omiſſis reliquis, de notiſſimo eorum tantum impræſentiarum agemus, ac primum de Nomine, cujus originem quod attinet, variæ ſunt authorum de illâ ſententiæ, potiſſimæ vero ſunt hæ ſequentes. *Primo* Diodorus Siculus eum à *Nileo* quodam, Ægypti rege ſic dictum arbitratur, lib. 1. ubi de regibus Ægyptiorum antiquis loquens, ait, Οὗ δὴ αὐτῶν ἰσχὺν παῤῥησίας, δι' ἣ πρᾶξις ἰσχυρὰς ἀξία παραδίδοται, μᾶλλον ἐνὸς Νιλέως, ἀφ' ὃ συμβαίνῃ τὸν πόλεμον ἀνομάζειν Νεῖλον. *Secundò* Euſtathius à *Nilo* quodam Atlantis nepote ſic appellatum putat. Νεῖλον φάσιν ἀνομάζειν ἀπὸ Νείλε τινὸς ἀπογόνε Ἄτλαντος βασιλεύσαντος τῆς ἐκεῖ. Ibidemque addit aliis ſic dictum videri ἀπὸ τινος Νείλε βασιλικῆς παιδὸς ἐκεῖ βίῳ τοῦ ἰωσῆν. *Tertiò* doctior eſt, quæ etiam pleriſque veterum placuit etymologia, quâ Νεῖλος dicitur quaſi Νέϊλυς, quòd νέαν ἰλὺν, hoc eſt, *novum limum* ſingulis annis mittat. Eam diſerte innuit Heliodorus Æthiopicorum lib. 9. his verbis. Ὡς δὲ ἡ ἐοσῆν ἐξεθείαζον ὅτι μέγα Νεῖλον αἴροιες, Ὥρην τε ἀγ' ἣ ζείδωρον ἀπεκαλέοιες, Αἰγυπίε τε ἅλμης, ἣ μὴ ἄτα σωίζεσ', ἣ κάτω δὲ παλίσε, ἀγ δημιεργὸν νέαν ἰλὺν δι' ἔτους ἐπαίροντα, ἀγ Νεῖλον εἰλεῦθαι ὀνομαζόμενον. Quod ipſum Nonnus Panopolitanus optime expreſſit uti videre eſt in his.

Νεῖλον ἐφημίξαντο φερώνυμον, ἕνεκα γαίης
Εἰς ἔτος ἐξ ἑτέων πιαίνοντα νέμεσσι ἀκοίτης
Χεύμασι πυλαίεσι νέην ἀναβάλλεσθαι ἰλύν.

Quid quod & Dionyſius Periegetes eò quoque alluſiſſe videatur v. 229. ubi ait.

Οὐ γάρ τις πόλεμόν γε ἀναλίγκιον ἅπλετο Νείλῳ,
Οὐ τ' ἰλὺν βαλίεσι, ὅτε χθονὶ ὄλβον ἀέξῃ.

Ubi Scholiaſtes, Νεῖλον ἱτυμολογεῖται παρὰ τὸ νέαν, ἤτοι ἀνώσιον ἀγεῖν ἰλύν. *Quartò* doctiſſima proculdubio eſt Nicolai Fulleri ſententia, qui nihil alienius eſſe ait, quam originem nominis Ægyptiaci à linguâ perigrinâ, qualis eſt Græca, derivare. Ipſe ergo Miſcellan. 4. 10. ſtatuit *Nilum* dici ab Hebræorum נחל *nahal*, quod *flumen*, ſeu *torrentem* ſig. quia omnium fluminum princeps eſt. Nec à Scripturâ alienum hoc eſt, quæ Nilum vocat מצרים נחל, h. e. *fluvium Ægypti*; unde etiam Juvenalis *flumen* ſimpliciter poſuit pro *Nilo*, Sat. 15. Hanc etymologiam probabilem quoque reddit Æthicus, qui Nilum ab accolis *Nuchal* vocari ſcribit, quod dubio procul idem cum Hebræorum *Nachal*. Mela quoque fontem Nili ita nominatum tradit lib. 3. cap. 10. Qui autem plures hujuſce fluvii derivationes ſcire velit, Martinium videat in *Nilo*.

II. Ortum ejus quod attinet, eum inveſtigare fruſtranei laboris conatus olim habitus eſt: unde in proverb. abiit *Nili caput quærere*, quod uſurpatur de re ſupra humanas vires arduâ. Quam ſententiam primus videtur prodidiſſe Herodotus, qui ſcribit, neque Ægyptiorum, neque Afrorum quenquam à ſe repertum, qui fateretur, ſe ſcire Nili ortum. Hunc alii ſecuti ſunt. Tibullus 1. 7.

Nile pater, quânam poſſum te dicere cauſâ,
Aut quibus in terris occuluiſſe caput?

Horatius Carm. lib. 4. Od. 14.

Te fontium qui celat origines
Nilus. Lucan. lib. 10.

Arcanum naturæ caput non prodidit ulli,
Nec licuit populis parvum te, Nile, videre.
Amovitq; ſinus, & gentes maluit ortus
Mirari, quam noſſe, tuos. ——

Claudianus

Claudianus de Nilo.

Qui rapido tractu mediis elatſus ab Auſtris
Flammiferæ patiens zonæ, Cancriq; calentis,
Fluctibus ignotis noſtrum procurrit in orbem,
Secreto de fonte cadens, qui ſemper inani
Quærendus ratione latet, nec contigit ulli
Hoc vidiſſe caput.

Ovidius cum auctario figmenti poetici idem exprimit Met. 2. *Nilus in extremum fugit perterritus orbem,*
Occuluitq; caput quod adhuc latet: oſtia ſeptem
Pulverulenta vacant, ſeptem ſine flumine valles.

Inde Ammianus Marcellinus lib. 22. *Origines fontium Nili, ut mihi quidem videri ſolet, ſicut adhuc factum eſt, poſteræ quoque ignorabunt ætates.* Sidon. Apollinaris in Panegyr. Aviti. ——— *Ignotum plus notus, Nile per ortum.*

Inter falſas autem de Nili ortu ſententias, celeberrima, multorumque veterum Theologorum ſuffragiis munitiſſima eſt, quæ Nilum ex ipſo Paradiſo terreſtri ortum ducere, & inter Paradiſi flumina eſſe ſtatuit. Aſſentiuntur veteribus recentiores quoque, imprimis Pontificii doctores, inter quos Patres Conimbricenſes, tract. 9. de meteoris cap. 10. ubi aſſerunt, Nilum è terreſtri Paradiſo ortum ſubterraneis cuniculis abſcondi, tum quaſi primùm naſci in quodam Africæ lacu, in regno Congenſi; quod obſervatum ſcribit Zanardus ab iis, qui noſtro ſeculo loca illa peragrarunt. Sed hæc opinio, ſive ſomnium potius, jam diu exploſa eſt. Virgilius videtur Nili fontes in Indiâ collocare, uti videre eſt in his, Geor. 4.

Nam quà Pellai gens fortunata Canopi
Accolit effuſo ſtagnantem flumine Nilum,
Et circumpictis vehitur ſua rura phaſelis:
Quaque pharetratæ vicinia Perſidis urget,
Et viridem Ægyptum nigrâ fœcundat arenâ, &c.

Quærunt hic viri docti, quid Perſis commune cum Nilo, qui quam longiſſimè à Perſide abeſt. Indos autem hoc loco Scaliger Æthiopas interpretatur. Neutrum benè, inquit U. C. Iſ. Voſſius. Omnino hic Virgilius ſecutus eorum opinionem, qui putarunt Nilum iiſdem quibus Indus & Aceſines concipi fontibus, ac deinceps per multas, vaſtaſque fluere ſolitudines, donec Æthiopiam contingeret, atque illic demum *Nilum* vocari. Arrianus lib. 6. Καὶ ἀκήκοας ὅτι ὁ Ἀκεσίνης ἐμβάλλῃ εἰς τὸν Ἰνδὸν πολλῶν, ἐδοξε ἐξευρηκέναι τῶν Νείλου τὰς ἀρχὰς, ὡς ἡ Νείλου ὀθόνη πόθεν ἐς Ἰνδῶν ἀνίσχουσα, καὶ δι' ἐρήμου πολλῆς γῆς ῥέουσα, καὶ ταύτη κατάλυσίν τε καὶ Ἰνδὸν τὸ ὄνομα. Pauſanias ipſum Euphratem Nilum poſtcà fieri contendit; Scribit enim in Corinthiacis, Εὐφράτην ὅλα εἰς Ἕλλησι ἀφανίζωσι, καὶ αὐθις ἀντίθετα ὑπὲρ Αἰθιοπίας, Νεῖλον γίγνεσθαι. Nempe totum Erythræum & Indicum mare lacum eſſe crediderunt veterum nonnulli, quæ mira fuit imperitia. Sive autem Euphratem, ſive Indum accipias unde profluit Nilus, jam rectè Virgilius dixerit eum vicinia Perſidis urgere. Et hæc quidem eſt veriſſima interpretatio loci iſtius Maroniani. In hâc opinione etiam fuiſſe videntur plurimi Chriſtianorum, inter quos Philoſtorgius lib. 3. cap. 10. cum ait Nilum in Arctois regionibus oriri, & iiſdem ex partibus fluere, unde Hyphaſis, Euphrates ac Tigris. Ita quoque ſenſit Lucanus, cum de Nilo canit.

Teq; vident primi, quærunt tamen hi quoque Seres.

Ex horum quoq; ſententiâ loquitur Solinus cap. 37. cum ait Euphratis ac Nili fontes ſub iiſdem parallelis eſſe, & ad modulum ejuſdem perpendiculi conſtitutos. Atq; hactenus Nili originem quæſivimus, nec tamen adhuc invenimus. Paulus Jovius Hiſt. ſui temporis lib. 18. eam ex relatione Petri Abyſſini viri doctiſſimi ſic deſcribit. *Ab immenſis* (inquit) *aſperrimiſque rupibus, quæ* Lunæ montes *vocantur, frequenti, & copioſâ ſcaturigine, Nili fontes erumpunt, in loco vehementer abſtruſo, qui* Beth, i. e. *deſertum Abyſſinâ linguâ dicitur.* Cum Jovio conſentit Oroſius, de rebus geſtis Immanuelis lib. 9. Scripſit quoque idem ante hos Philoſtratus lib. 1. Icon. Νείλῳ μὲν Αἰγύπτιοι ἴχνη τὰς ἐκβολὰς, Αἰθίοπες δὲ τὰς πηγάς. Ab hâc relatione non diſſentiunt recentiores Geographi, qui duos ingentes lacus intra Tropicum Capricorni, & Æquatorem deſcribunt, unum ad ortum, qui minor, & *Zaflan*, aliis *Zahan* appellatur: alterum ad occaſum & *Zembre* nominatur. Ex hiſce lacubus duo validi effluunt fluvii, qui Æquatorem tranſcurrunt, & in Abyſſinæ regione *Bagamidri* coeunt, Nilique nomen ex multorum ſententiâ accipiunt. Etſi ex aliorum Geographorum opinione, ex ſolâ palude *Zembre* Nilus effluit, & nomen ipſo ſtatim effluxu, cis Æquatorem ſortitur, quam & Wendelinus veriorem ſententiam judicat, & Nili majeſtati accommodatiorem. Qui vero ab ipſis Lunæ montibus magis ad Auſtrum vergentibus Nili caput cum Ptolemæo arceſſunt, non videntur contemnendi; ſed dicendum tum fuerit, vel ab ipſo Nilo paludem *Zembre* effici, loci forſan concavitate flumen excipiente, & in ingentem paludem diducente, vel paludem iſtam ex aliis fontibus ortam à Nilo pertranſiri. Qui autem ex Mauritaniæ Cæſarienſis monte Atlante Nilum oriri olim tradiderunt, ſecuti Jubam regem, uti teſtantur Plin. 5. 9. Solin. cap. 35. Am. Marcell. lib. 22. Vitruvius lib. 8. cap. 2. Xiphilinus in Severo, ubi ait ἐκ τῆ Ἄτλαντι τῆ ὄρυς σταμὸς ἀναδιδόναι, non video qui ſuam cum veritate ſententiam poſſint conciliare. Mauritania enim Cæſarienſis ad occid. à Lunæ montibus quàm remotiſſima eſt; nec ullus inde fluvius Æthiopiam attingit, niſi forte *Gir*, qui *Niger* Mercatori dicitur, & varia in progreſſu nomina ſortitur, tandemque cum Nubiæ nomine in Nilum influit, & inde nonnullis viſus Nilum parere, quos inter Solinus cap. 30. *Omnis hæc plaga*, inquit, *ab Æthiopiâ, & terminis Aſiæ Nigri flumine, qui Nilum paret, ab Hiſpaniâ freto ſcinditur.* Vide Voſſium lib. de origine *Nili*, & Athanaſ. Kircherum in Oedip. Ægypt. tom. 1. c. 7. p. 57.

III. Omnium unanimi conſenſu Nilus omnium fluviorum maximus eſt; idque inde licet æſtimare, quòd perpetuam ſimul hyemem, & æſtatem patiatur. In ortu enim cùm hyemem habeat, in exitu habet æſtatem, unde quoque diem ſimul & noctem habet, quod nulli fluviorum contingit. Facile hoc admittent ii, qui eam Nili longitudinem eſſe norint, ut à Lunæ montibus per Æquatorem, & Circulum Cancri in mare mediterraneum decurrat, quod intervallum eſt graduum circiter 35. Nonnulli tamen curſum ejus, ſi rectus eſſet, nullíſque ambagibus inflexus, ad mill. Germanica 700. extendunt. Cum vero plurimis quæſitis ambagibus, cogentibus ita montium obſtaculis, multiplici flexu Æthiopiam pererret 900, vel 1000, mill. Germ. longitudinem ejus æſtimant. Latitudo ejus non uſque adeo magna eſt, quia maximam partem montium faucibus arctatur. Ariſtides in Orat. Ægyptiacâ, ὡς' ἔστι περιπλέων τῇ καθ' Ἑλεφαντίνη ὅρμῳ, εἰκάσῃς κεκλεῖσθαι τὸ ῥεῦμα τῆ Νείλου, στενὸν ἅδε φαίνεσθαι ὑποῤῥεῖν ὑπὸ τῆς πέτρας αὐτόν. Ἰδοις δ' ἂν καὶ πρὸς εἰς Ἐλεφαντίνην τελέσαι, πρὶν ἂν οἷδ' ὁπόσον τινῶν χοίνων συνιόντα ὕστερα τὰ ὄρη, ὡς μέσον τῇ μυδῖν, πλὴν τῆ ῥεύματος αὐτῆ, καὶ τοῦτο ἀναῤῥῆξαι ὕδατος Αἰγύπτῳ, ὅπερ καὶ πολεμῶ. In aliquibus tamen Abaſſinorum provinciis ex multorum amnium concurſu dimid. mill. Germ. æquare dicitur. Diodorus vero Siculus minimam latitudinem ſtadiorum 10 aſſignat lib. 1. ubi vero infra Meroen pervenit, latitudinem 22 ſtadiorum habet. Ad ſummam, *Omnium flaminum*, inquit Gellius lib. 10. cap. 7. *quæ in maria, quà imperium Romanum eſt, fluunt, quam Graci ἡ ἐσω θάλασσαν*, (h.e. internum mare) *appellant, maximum eſſe Nilum conſentitur.* Unde κατ' ἐξοχὴν *magnus* Virgilio dicitur. Geo. 3.

Atque hic undantem bello magnumque fluentem
Nilum. ———

Strabo lib. 15. quatuor flumina nominat ingentis magnitudinis, Gangem, Indum, Iſtrum, Nilum. Ariſtot. lib. 2. Met. cap. 2. Ἴστρῳ καὶ ὁ Νεῖλος μέγιστοι τῶν ποταμῶν. Sen. Nat. Qu. 4. 2. *Nilus cæteris major.*

IV. Illud a. quod in hoc fluvio maximè admirandum eſt, Incrementum ejus merito putatur. *Incrementum Nili* (inquit Diod. Siculus) *adſpicientibus videtur admirabile, incredibile audientibus. Nilus*, inquit Plinius, *certis diebus, auctu magno per totam ſpatiatus Ægyptum, fœcundus innatat terræ.* Idem tempus inundationis ex Herodoto ita deſcribit. *Incipit creſcere Lunâ novâ, quacunque poſt ſolſtitium eſt, ſenſim, modiceque, Cancrum Sole tranſeunte, abundiſſimè autem Leonem, & reſidit in Virgine, iiſdem quibus accrevit modis. In totum autem revocatur inter ripas in Libra, ut tradit Herodotus centeſimo die.* Similia habet Ammianus Marcellinus

cellus lib. 22. Cum *Sol*, inquit, *per Cancri ſidus cœperit vehi augeſcens, aduſque tranſitum ejus in Libram, diebuſque centum ſublatius fluens, minuitur poſtea, & mitigatis ponderibus aquarum, navibus antea pervius equitabiles campos oſtendit.* Strabo tamen lib. 17. tempus hoc nonnihil contrahit. Πλεῖς δ' ἢ τετταρεσκαίδεκα ἡμέρας τῷ θέρει διαμένει τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν ἀρξάμενον λαμβάνει καὶ ὀλίγον, καθάπερ ἡ αὔξησιν ἔχει, οὐ πολλὰ δὲ ἡμέραις πολλὸς γιγνόμενος, ἡ ταχὺ χάλαι τὸ πλῆθος. Sed & poetas de tempore Incrementi Nili canentes audiamus. Tibullus lib. 1. eleg. 7.

Qualis & arentes cum findit Sirius agros
Fertilis æſtivâ Nilus abundat aquâ.

Lucanus lib. 10. ——— *Conſurgere in ipſis*
Jus tibi ſolſtitiis, alienâ creſcere brumâ
Atque hyemes adſerre tuas.

Idem ——— *Nilus neque ſuſcitat undas*
Ante Canis radios, nec ripis alligat amnem
Ante parem noctî Libræ ſub judice Phœbum;
Inde etiam leges aliarum neſcit aquarum:
Nec tumet hybernus, cùm longè ſole remoto
Officiis caret unda ſuis: dare juſſus iniquo
Temperiem cælo, mediis æſtatibus exit.
Sub torrente plagâ, re terrat diſſipet ignis
Nilus adeſt mundo, contraque accerſa Leonis
Ora tumet. Cancroque ſuam torrente Syenen
Imploratus adeſt, nec campos liberat undis,
Donec in autumnum Phœbus declinet, & umbras
Extendat Meroe. ———

Claudianus Epigr. de Nilo.

Cumque die Titana Canis flagrantior armat
Et rapit humores madidos, venaſque calore
Compeſcit, radiiſque potentibus æſtuat axis,
Nilo bruma venit, contraria tempora mundo
Defectis ſolitum referens cultoribus æquor,
Effluit Ægæo ſtagnantior, acrior alto
Jonio, ſeſeque patentibus explicat arvis.

Cæterùm de verâ ſtati hujus incrementi cauſâ, variè inter doctos diſputatur, ut videre eſt apud Herodotum in Euterpe. Diod. Sic. 1. 4. Ariſtidem Orat. Ægypt. Heliodorum libb. 9. & 10. Plin. 5. 9. Sen. Nat. Qu. 4. Am. Marcel. lib. 22. Lucret. lib. 6. Lucan. lib. 10. &c. Varius de hâc re veterum opiniones collegit doctiſſimus Wendelinus in Admir. Nili, quas hic in Lectoris ſtudioſi gratiam recenſere non gravabor.

Primò, Thales Incrementi cauſam retulit ad Eteſias, multoſque applauſores invenit. Statuit autem ſpirantibus Eteſiis, Nili influentis curſum per ventos contrarios ſiſti, flumenque retroagi, & aquis ob hanc cauſam excreſcentibus, & velut aggeratis, Ægypti, quæ plana, & humilis régio eſt, inundationem ſequi. *Alio*, inquit Plinius, *per Eteſias contra Nili oſtia mari, undas fluminis repelli, & reverberatas in ſe recurrere.* Pulchrè quoq; eandem ſententiam exprimit Am. Marc. lib. 22. *Opinio celebratior eſt alia, quòd ſpirantibus Prodromis, perque dies 45 Eteſiarum continuis flatibus repellentibus ejus meatum, velocitate cohibitâ, ſuperfuſis fluctibus intumeſcit: & reluctante ſpiritu controverſo adoleſcens in majus, hinc vi reverberante ventorum, inde urgente curſu venarum perennium, progrediens in ſublime tegit omnia.* Idem quâ felicitate reddiderit Lucretius lib. 6. ſequentes docent verſiculi.

Nilus in æſtate creſcit, campiſque redundat
Unicus in terris Ægypti totius amnis.
Is rigat Ægyptum, medium perſæpe calorem:
Aut quia ſunt æſtate Aquilones oſtia contra
Anni tempore eo quo Eteſia flabra feruntur,
Et contra fluvium flantes remorantur, & undas
Cogentes rurſus replent, coguntque manere.

Sed hanc ſententiam Scaliger puerilem vocat.

Secundò, Anaxagoras quoque applauſores invenit, qui ex Æthiopiæ jugis nives ſoluras, ad Nilum uſque decurrere, indeque fluvium auꝛeri ſtatuit. Quâ in opinione, ut Seneca refert, omnis vetuſtas fuit, & poetæ imprimis, Æſchylus, Sophocles, Euripides, qui in Helenâ ſuâ ita canit. Νείλα μὲν αἰεὶ καλλιπάρθενοι ῥοαὶ,
Ὅς ἀντὶ δίας ὑμεναίου Αἰγυπτία σπείρει
Λευκὴν παγείσαν χιόνα, ὑγραίνει γύας.

Inter recentiores quoque Cardanus hujus ſententiæ patrocinium ſuſcepit. Eam vero ſic refutat Lucanus lib. 10.

Vana fides veterum, Nilo, quod creſcat in arva,
Æthiopum prodeſſe nives. Non Arctos in illis
Montibus, aut Boreas. Teſtis tibi Sole peruſti
Ipſe color populi, calidique vaporibus Auſtri.
Adde, quod omne caput fluvii, quodcunque ſoluta
Præcipitat glacies, ingreſſo vere tumeſcit
Primâ tabe nivis: Nilus neque ſuſcitat undas
Ante Canis radios nec ripis alligat amnem.

Tertiò, Democritus Incrementum Nili non ad Auſtralem, ſed ad Septentrionalem nivem retulit. Sententiam vero quæ conſideratis locorum intervallis planè abſurda videtur, ita explicat. In mundi parte Boreali maxima nivium copia brumæ tempore congelata, æſtate liquefit, inde elevatis ſurſum vaporibus, multæque denſæque nebulæ circa cacumina montana attolluntur; quæ ab Eteſiis ad altiſſimos Æthiopum montes delatæ, in pluvias vertuntur: inde maximi in Æthiopiâ imbres, quibus augetur Nilus. Ammianus Marcellinus ita ſententiam hanc eloquitur. *Affirmant aliqui Phyſicorum, in ſubjectis Septentrioni ſpatiis, cum hyemes frigidæ cuncta conſtringunt, magnitudines nivium congeſcere, eaſque poſteà vi flagrantis ſideris reſolutas fluxis humoribus nubes efficere gravidas, quæ in Meridianam plagam, Eteſiis flantibus, pulſæ, expreſſæque tepore nimio, incrementa uberiùs ſuggerere Nilo creduntur.* Hæc autem ſententia ſtare non poteſt, quia Nilus incipit creſcere ſolſtitio æſtivo, teſte Diodoro, Eteſiis nondum flantibus; ceſſat vero æquinoctio autumnali, longè antè ſedatis hiſce ventis.

Quartò, Herodotus, ut à Diodoro Siculo refertur, putat Nilum naturâ ſuâ tantum eſſe, quantus incrementi tempore viſitur: minui vero hyeme, quia ad Libyam tum Sol defertur, Nilique aquam ad ſe trahit, & quaſi haurit: Contra vero in æſtate, cum ad Arctum aſcendat, & Libyam quodammodo deſerat, aquas ſuas totas, & illibatas Nilus retinet, & ob naturalem aquæ copiam exundat. Nec hæc conſiſtere poteſt ſententia; Quo enim declivior fit Sol, eò minùs efficax, minoremque trahendi vim habet: Contra cum ad Arctum aſcendat, & Ægypto verticalior fit, longè efficaciùs aquas haurit, ſecumque trahit. Ex hâc igitur ſententiâ Nilus in hyeme potius quam æſtate creſcere deberet.

Quintò, Ephorus aiebat omnem Ægypti terram, Nili inundatione aggeratam, raram aridamque naturâ eſſe, in quâ maximi hiatus exiſtant pluribus in locis: hyeme igitur omnem humiditatem illos attrahere, & in ſe continere, quam æſtate, veluti ſudorem quendam, emittunt; unde fluminis incrementum. Paulo aliter ſententiam hanc refert Lucanus,

——— *Sunt qui ſpiramina terris*
Eſſe putent, magnoſque cavæ compagis hiatus.
Commeat huc penitus tacitis diſcurſibus unda
Frigore ab Arctoo medium revocata ſub axem,
Cum Phœbus preſſit Meroen, telluſque peruſta
Illuc duxit aquas: trahitur Gangeſque Paduſque
Per tacitum mundi: tunc omnia flumina Nilus
Uno fonte vomens, non uno gurgite perfert.

Sententia hæc Ephori à vero quàm longiſſimè abeſt, quia idem Nili Incrementum deprehenditur, priuſquam Ægyptum attingit, amplius 6000 ſtad. ab Ægypto in Æthiopiâ.

Sextò, quorundam in Memphi Philoſophorum opinio fuit, Nilum oriri in Zonâ Ægypto oppoſitâ, ita quidem, ut cùm in Ægypto æſtas eſt, in Zonâ illâ ſit hyems; unde ingentem aquarum copiam Nilus hauriat, & in Ægyptum ſecum devehat: Non potuiſſe vero oppoſitam illam Zonam hactenus explorari, propterea quòd inter illam & noſtram interjaceat inhabitabilis, & inacceſſa Zona Solis ardore aduſta. Idem Galenus refert in libello de Hiſtor. Philoſophicâ. *Eudoxus*, inquit, *ab Ægyptiis ſacerdotibus ſe accepiſſe memorat, permutationem æſtatis in hyemem cauſam eſſe, ut Nilus quotannis exundet. Nam quando nobis, qui ſub Cancro degimus, æſtas ingruit, habitantibus ſub Capricorno hyems adeſt, quo fit, ut inde advectus Nilus continuis pluviis auctus increſcat, & ruptis alveis latiſſimè ſpatietur.* Eandem

in

in ſententiam interpretari poſſis Theodoretum. Serm. 4. Θεραπευτικῆς τ' Ἑλληνικῶν παθημάτων, ubi Niloticæ exundationis cauſam aſſignat Solis ad circulum Borealem acceſſum, & à locis Auſtralibus diſceſſum, qui cæteris quidem ad Septentrionem fluviis incubat radiis ardentioribus, à Nilo verò magnis abſcedit ſpatiis. Horum Philoſophorum ſententiâ nihil abſurdi deprehendit Wendelinus.

Septimò, Oenopides Chius, cùm videret aquas nonnullas fontanas æſtate frigidas, hyeme vero calidas eſſe, Nilum hyeme parvum, compreſſumque aiebat eſſe, quòd calor internus humorem conſumeret, & pluviæ nullæ eſſent quæ abſumptum humorem reſtituerent; æſtate verò effuſum ob caloris interni abſentiam. Hoc ſi verum eſſet, omnibus fluminibus idem eveniret quod Nilo; ſimiles enim ubique fere ſunt cauſæ; at contrarium teſtatur experientia.

Octavò, Timæus Mathematicus apud Plinium, exiſtimat Nilum ardoris vi extrahi, & ſuſpenſum abundare, à Canis ortu, per introitum Solis in Leonem, ſtante ſidere contra perpendiculum fontis Nili, quem *Phialam* appellant. Similem ferè ſententiam refert Lucanus ubi ſupra.

Rumor, ab Oceano, qui terras alligat omnes,
Exundante procul violentum erumpere Nilum,
Æquoreoſque ſales longo miteſcere tractu.
Nec non Oceano paſci Phœbumq; Polumq;
Credimus. Hunc, calidi tetigit cum brachia Cancri,
Sol rapit, atq; undæ plus quam quod digerat aer
Tollitur: hoc noctes referunt, Niloq; refundunt.

Parum probabilitatis hæc habet opinio; nam præterquam quod Sol verticalis aquas non augeat, ſed minuat potius, partibus aliquibus exhauſtis, & in vapores reſolutis; idem in aliis omnibus fluminibus contingeret, quæ eodem modo Sol aſpicit, cujus contrarium verum eſt.

Nono, alii ad Oceanum retulerunt Nili incrementum: putarunt enim Nilum ex Oceano fluere, & inde tantam aquarum copiam Ægypto inducere. Hanc rudem opinionem appellat Herodotus, quam refutatione indignam judicat. Negari quidem non poteſt Nili ortum, ut fluminum aliorum omnium, Oceano deberi, quod & Heſiodus quoque innuit in Theog.

Τηθύς δ' Ὠκεανῷ πολυδινέϊ τίκτε δινήεντας
Νεῖλον τ' Ἀλφειόν τε. ———

Ubi *Tethys*, h. e. Terra, fluminum mater; *Oceanus* pater ſtatuitur: quia è terrâ quaſi utero flumina & fontes ſcaturiunt; terra autem ex Oceano aquas concipit. Qui verò ſtati iſtius incrementi Nilotici cauſa ad Oceanum referri poſſit, nemo facilè demonſtraverit. Et cur idem in aliis quoque fluminibus, quæ ex Oceano derivantur, non contingeret? Interim tamen Herodoti reſponſio non placet: negat enim Oceanum dari, qui terram circumfluat, contra temporum noſtrorũ certiſſima experimenta.

Decimò, Achorcus apud Lucanum lib. 10. ſententiam ſuam his verbis exprimit.

Aſt ego, ſi tantam fas eſt mihi ſolvere litem,
Quaſdam, Cæſar, aquas poſt mundi ſera peracti
Secula, concuſſis terrarum erumpere venis,
Non id agente Deo, quaſdam compage ſub ipſâ
Cum mundo cœpiſſe reor, quas ille Creator
Atq; Opifex rerum certo ſub jure coercet.

Nullam hic video Nilotici incrementi cauſam, niſi univerſalem, quæ Deus eſt, qui eam Nili naturam eſſe voluit, ut ſingulis annis exundaret. In quam ſententiam etiam Ariſtides concedit; qui ſe non videre profitetur cuinam cauſæ Nili incrementum attribuat πλὴν εἰ τῇ μεγάλῃ σοφίᾳ καὶ προνοίᾳ τῇ Θεοῦ. Atqui cum Deus plerumq; cauſarum ſecundarum utatur miniſterio, illibata de cauſis ſecundis adhuc incrementi Nilotici manet quæſtio.

Ultimò, itaque Agatharchides Cnidius aſſerit ſingulis annis, per Æthiopiæ montes, continuos à ſolſtitio æſtivo, uſque ad æquinoctium autumnale, imbres cadere: mirum igitur non eſſe, Nilum hyeme compreſſum, ſecundum naturam, iis aquis fluere, quas fontes & alia flumina influentia ſubminiſtrant, æſtate verò propter imbres incrementum capere. Laudat hanc ſententiam Diod. Sic. eamque ſequitur Arrianus in Indicis, ſive hiſtoriæ de Alex. lib. ultimo. Aſſentitur quoque Strabo lib. 17. itemque Theophylactus Simocatus Ægyptius l. 7. Hiſtoriarum; cui & nos etiam impræſentiarum ſubſcribimus, & V. loco ad aquæ Niloticæ affectiones, ſive qualitates feſtinamus. Quarum Prima eſt Dulcedo, eaque apud ſcriptores celebris eſt. Hinc Sen. lib. 4. Nat. Qu. cap. 2. *Nulli fluminum dulcior guſtus eſt. Et vino ob ſuavitatem dicitur æquiparata à Peſcennio Nigro Imp. qui (auctore Spartiano) militibus Ægyptiacarum ſtationum petentibus vinum reſpondit, Nilum habetis, & vinum petitis? Quærit Ariſtides, aquæ Niloticæ dulcedinem quantam eſſe credis? Reſpondet. Quantum nunquam dixeris.* Bibenti (inquit Achilles Tatius) ὕδωρ γλυκὺ ἦν ἡ ψυχήν, Heliodorus πιεῖν ὕδωρ γλυκύτατον. De cauſâ dulcedinis quæritur. Scaliger Exerc. 48. cauſam ſuavitatis refert vel ad fluminis naturam, vel ad Solis operam, vel ad curſûs longinquitatem. Duas poſteriores cauſas attingit quoq; Scholiaſtes Apollonii in lib. 4. ex ſententiâ Democriti, qui aiebat, Ἀπογλυκαίνεσθαι τὸ ὕδωρ, διὰ τὸ διάστημα καὶ τὸ μῆκος τῆς πόρου, καὶ ὑπὸ τῆς καύσεως ἀφεψόμενον. Contradicit tamen Diodorus Sic. *Dulcedinis fluvii*, inquit, *cauſa quam afferunt ratione penitus caret. Si enim caloris æſtu decoctus fluvius dulcedinem ſortiretur, nequaquam gigneret animantia, neque varias piſcium, aut ferarum ſpecies contineret. Aqua enim omnis à naturâ immutata nequaquam generat.* Reſpondetur. Aquam ab ignis naturâ elaboratam, & à craſſitie terreſtri liberatam, nullam habere vim generandi, nos falſum eſſe arbitramur. Teſtatur enim experientia pluvias calidiores longè fœcundiores eſſe, quam frigidas, quæ etiam noxiæ multis humi naſcentibus ſunt. Longè quoque ſalubriores eſſe aquas Soli expoſitas, quam ab eo abſconditas, apud omnes in confeſſo eſt. Secunda Nili qualitas eſt, à quâ ἀεροῦσθαι, h. e. *aura expers* dicitur. Quâ de re Plin. lib. 3. cap. 9. *Idem amnis* (de Nilo loquitur) *unus omnium nullos exprimit auras.* Quod ex Euterpe Herodoti deſcripſit, cujus verba, Αὔρας δὲ πνεούσας μὴν πάντων πολλῶν ὁ ποταμὸς ἐρύκετα. Cujus affectionis cauſam hanc adfert idem Herodotus; Quod Nilus ex calido loco in calidum fluat, adeoque & ipſe totus ſit calidus; auras verò è frigidis exhalare. Cui contradicit Ariſtoteles Problem. Sect. 23. probl. 16. ubi auram è calidis & frigidis aquis exhalare docet: quod cùm ratione, tum experientiæ conſentaneum eſt: Rationi quidem; quia nulla aqua auram exhalat, niſi prius aliquo modo calore ſit alterata: quo diutiùs vero aquæ calor incumbit, eò plures extrahit vapores, niſi alia obſtet cauſa: Experientiæ vero, quia calidas aquas & fontes maximè fumare experimur. Scaliger cauſam refert in aquæ Niloticæ tenuitatem: quam ingenioſiſſimè hoc modo explicat. *Longo curſu exercitus attenuatur humor, ita ut ne ſublatus quidem in aerem poſſit corpus capere. Ita aer auram acceptam ſibi ſimilem diffundi in ſeipſum patitur, neque cogit, ut conſiſtat: ut non tam reſolvat, quam nullius indigam reſolutionis ſecum habeat.* Hæc ille. Itaque ſi rem accuratè ponderemus, Nilus non tam revera erit ἄναυρος quam eſſe videbitur; exhalat enim auram, ſed adeò ſubtilem, ut ejus in aere veſtigia nulla appareant, quia aeri ſimillima eſt: unde nec in pluviam illo loco denſatur. Lælius Biſciola tom. 2. Horar. ſubſec. lib. 1. cap. 19. cum Brodæo lib. 3. Miſc. cap. 30. exiſtimat ἄναυρον dici Nilum, & alia flumina, non, quòd nullam prorſus exhalent auram, ſed quòd perexiguam & tenuem reddant; quam in ſententiam trahit particulam privativam, quæ ſæpe non univerſam rem tollit, ſed imminuit tantum. Tertia Niloticæ aquæ affectio Salubritas eſt, quam inſignitèr commendant veteres Medici & Philoſophi. Platoni in Timæo videtur hoc nomine Σωτὴρ appellari. Galeni judicium hujuſmodi eſt, *Nilum ita laudo, ut bonitatis excellentiâ paucis admodum fluminibus comparari poſſit, nam & mulierum partionem inſigniter adjuvat.* Ætius omnes fluviatiles & paluſtres aquas damnat, exceptâ ſolâ Niloticâ, quæ judicio ipſius πάσας τὰς ἀριστὰς κεκτῆσθαι, *omnibus virtutibus inſignis eſt.* Videntur autem aquæ Niloticæ ſalubritatem à pluviis habere, quibus incrementa ſua debet Nilus. Sunt enim aquæ pluviæ ſalubriores reliquis, ut nôrunt naturalium rerum periti. Videatur Vitruvius 8. 2. & Columella 1. 5. Omnibus verò

hiſce contradicere videtur Hirtius in Bello Alexandr. ubi ait *Nili aquam limoſam & turbidam, multos varioſque morbos efficere.* At vero Nili ſalubritas non à limoſâ & impurâ, ſed à limo omni probe purgatâ aquâ commendatur. Ultima & præcipua Nili aquæ qualitas eſt fœcunditas. Eam fuſè proſequitur Wendelinus in *Admirandis Nili*; nos paucula ex variis authoribus olim decerpta hic ſubjungemus. Virgil. Georg. 4. de Nilo.

Et viridem Ægyptum nigrâ fœcundat arenâ.

Idem Æn. 9. ——— *Aut pingui flumine Nilus.*

Inde à Plinio Panegyr. Trajani dicitur *fœcunditatis parens.* Ibidem de Ægypto: *alendis, augendiſque ſeminibus ita eſt gloriata, ut nihil imbribus, cœloque debeatur: ſiquidem proprio amne ſemper perfuſa, nec alio genere aquarum ſolita pingueſcere, quam quas ipſe devexerat, tantis ſegetibus induebatur, ut cum feraciſſimis terris, quaſi nunquam ceſſura, certaret.* Mitto multa, quæ peti ab eodem Plinio poſſunt. Hujus vero avunculus cap. 9. lib. 5. *Per totam ſpatiatus Ægyptum fœcundus innatat terræ.* Dionyſius.

Ἔνθεν πιοτάτοιο καλίσχεται ὕδατα Νείλου.

Idem de eodem.

Ὕδατι πιαίνων λιπαρῷ πίδακι Αἰγύπτοιο.

Theophilus Simocatt. lib. 7. Hiſt. cap 17. Πολυγονώτατον αὐτὸν ὑπὲρ ἅπαντας τοὺς ἑῴους οἰκεμένων πίλαμός τε πυρκάνει φασίν. Ammianus lib. 22. dat illi *pinguem ceſpitem*; vocatque *benevolum omnium flumen.* Hinc *fœcunda clementia Nili* apud Statium Theb. 3. & *divitis Nili* apud Juvenal. Sat. 13. Maximo Tyrio Νεῖλος γόνιμος dicitur; & ῥῆμα γόνιμον Plutarcho Orat. 1. de eſu carnium. Nazianzenus Orat. 21. vocat ἐυσταχυν, ut Nonn. lib. 31. σταχυοδεῖ Νείλῳ & Oppian. 2. Cyneget. ὄχθαις ἀγλαοκάρποις Νείλε πυροφόρε. Stat. 3. Sylv. *Unde paludoſi fœcunda licentia Nili.* Tibullus lib. 1.

Fertilis æſtivâ Nilus abundat aquâ.

Hactenus de Nili qualitatibus. VI. de exitu ejus & oſtiis agendum eſt. Exit autem in mare Mediterraneum; Oſtia autem per quæ exoneratur apud authores claſſicos & veteres decantatiſſima ſeptem ſunt, Moſchus.

——— Ἑπτάπορος παρὰ Νείλου.

Unde ἑπτάστομος Nonno in Dionyſiacis dicitur. Dionyſius Perieg.

Ἑπτὰ διὰ στομάτων εἰλυμένος εἰς ἅλα πίπτει.

Catullus ad Furium & Aurelium.

Sive quâ ſeptem geminus colorat
Æquora Nilus.

Virg. Æn. 6.

Et Septemgemini turbant trepida oſtia Nili.

Ab Ovid. 1. & 5. Met. *ſeptemfluus*, & *ſeptemplex* dicitur. A Silio lib. 1. Claudiano in Ruffinum, & Lucano lib. 8. *ſepteno gurgite.* A Val. Flacco lib. 8.

——— *Septem projectus in amnes.*

Septem *cornua* dat ei Claud. in Nupt. Honorii & Mariæ. *Septem portas* Ovidius in Epp. *Septem fauces* Manilius Aſtronom. lib. 3. Belliſſimè & ſatis novè Papinius lib. 8. *hyemes* nominat, cum ait

——— *Septemque patentibus arvis*
In mare fert hyemes. ———

Hactenus Poetæ. Sed audiamus Veritatem ipſam Eſaiæ cap. 11. verſ. 15. והכהו לשבעה נחלים *Et percutiet eum in ſeptem rivis.* Idem habet Chaldæus Paraphraſtes. Et LXX Interpp. Καὶ παλάξει ἑπτὰ φάραγγας, *Et percutiet ſeptem valles.* Quanquam minus Hebræo נחל Græca reſpondet φάραγξ. Nomina oſtiorum aut urbibus indita ſunt 1. *Canopicum* (quod nonnullis *Heracleoticum* quoque dicitur, teſtibus Ptol. & Strabone) 2 *Bolbiticum.* 3. *Sebennyticum* (cujus vina laudat Plinius lib. 17.) 4. *Pharmiticum* (Herodoto *Bucolicum*, autore Sabellico Ennead. 1. lib. 3) 5. *Mendeſium*, 6 *Taniticum* (Herodoto *Saiticum*) 7. *Peluſiacum.* Diſcrepant autem autores nonnihil in nominibus & ordine, ut videre eſt apud Ptolemæum, Herodotum, Plinium, Melam, Ammianum, Ortelium. Numerum quod attinet, fatentur aliqui plura eſſe. Et Plinius quidem lib. 5. cap. 10. undecim reperiri, ſuperque quatuor. Septem tamen quæ recitavimus celeberrima eſſe, omnes veteres affirmant. Unde Euſt. in Dionyſium. Ὁ γλαφυρὸς λέγει, ὅτι τὰ ἑπτὰ τοῦτο στόματα καὶ ἁπλᾶ εἶναι ἄστοματα, ψευδοστόμαλα. Vide plura apud Wendelinum ubi ſupra. Verum de *Nilo* ſatis. *Nilus* etiam urbs Ægypti. Steph.

Nimrod, Ναβρώδης Joſepho, qui ſic de eo Ant. lib. 1. cap. 5. Ἐξῆρε δὲ αὐτὸς πρός τε ὑβριν τοῦ θεοῦ καὶ καταφρονητὴς ὁ Ναβρώδης, ὡς ὑμῶν μῆλον. Χάμε τῷ Νώχου, τολμηρὸς δὲ καὶ χεῖρ ἐπὶ πᾶσιν ἀνδρὸς, ἔπειθεν αὐτοὺς μὴ τῷ θεῷ διδόναι τὸ δι' ἐκείνου εὐδαιμονεῖν, ἀλλὰ τὴν ἰδίαν ἀρετὴν ταῦτα παρέχειν αὐτοῖς ὑπολαμβάνοντας. Et poſtea. Ἀμυνεῖσθαι τε τὸν θεὸν πάλιν ἐπειλῆ τὸν γῆν ὅπλα συλλέγοντας. Πύργον γὰρ οἰκοδομήσειν ὑψηλότατον ἵν' τὸ ὕδωρ ἀναβῆναι δυνηθεῖη, μᾶλλον δὲ ἢ τὸν κατακλυσμὸν. Vide *Nembroth.* & Boch. Geograph. Sacr. lib. 4. cap. 12.

Ninæa, urbs Oenotrorum mediterranea. Steph. Hodie *S. Donato*, teſte Barrio, in Calabriâ citeriore.

Ningium, vel *Mingium*, utroque enim modo legitur apud Auſonium inquit Simlerus, qui *Mugium* interpretatur Iſtriæ urbem.

Nineve, urbs Aſſyriorum, quæ & *Ninos* dicitur, quam ædificavit Aſſur, egrediens de terrâ Sennaar; à *Nino* rege ſic dicta, teſte B. Auguſtino. Eſt autem juxta Tigridis amnis partem. Ptol. Jonæ prophetæ prædicationem audivit, & pœnitentiam egit. Suidas à Semiramide mœnibus cinctam, & mutato nomine, *Babyloniam* vocatam fuiſſe ait. Euſebius in Chronico *Niſibin* ſuo tempore dictam ſcribit. Eſt & alia civitas Judæorum, in angulo Arabiæ. Populi Ninivitæ.

Ninoe, Cariæ urbs, aliàs Aphrodiſias, quam Leleges Pelaſgi condiderunt, unde *Lelegum* urbs dicta eſt, deinde *Megalopolis*, poſtea à *Nino Ninoe.* Steph.

Ninos, urbs Aſſyriorum, quam condidit Ninus, Semiramidis maritus in Aturiâ. Steph. Lucan. lib. 3.

Et felix, ſic fama, Ninos. ———

Πάλαι ποτὲ μεγάλη, καὶ εὐδαίμων teſte Arriano. Lucianus in Charonte Ἡ Νίνου μὲν, ᾧ πεζομοῦ, κἀπλωλεν ἤδη καὶ ἐδὲ ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς. Qui cum fuerit Samoſatenus, Euphratis accola, fidem in rebus Aſſyriæ mereri videtur, & mirum foret eum ignoraſſe locum, ubi ſita olim Ninos, vel Nineve, ſi aliquod ejus veſtigium remanſiſſet. At quid faciemus Tacito, qui lib. 12. Annal. de expedit. Meherdatis ſic ait: *ſed capta in tranſitu urbs Ninos vetuſtiſſima ſedes Aſſyriæ.* Sed & Straboni, qui ante Tacitum vivebat, qui lib. 16. ait. Ἡ μὲν δὴ Νίνος πόλις μεγάλη παρῆκται μέχρι τῶν Σύρων καλουμένων. Ergo contra Strabonem Amaſenum, & Lucianum Samoſatenum Orientales viros & doctos non videtur Tacitus audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quâdam nominis ſimilitudine & eam Ninum opidulum forte vel caſtellum, captum ſine obſidione in tranſitu male accepit pro antiquiſſimâ & populoſiſſimâ illâ urbe, quæ fuit ſuo tempore totius orbis maxima, & uſque ad miraculum celebrata: aliter non poſſemus abſolvere Strabonem nec Lucianum mendacii. At fidem merentur. Sed milites qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, captâ, ut dixi, aliquâ urbeculâ, cujus nomen accedebat ad ſonum nominis antiquæ illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt ſe antiquam Ninon, ſedem Aſſyriæ regum cepiſſe. Sic Alexandri milites jactabant ſe Tanaim uſque perveniſſe, cum ab eo fluvium abeſſent plus quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multi Hieroſolymitani equites & alii nautæ ac negotiatores, qui in partibus Helleſponti vel bellum geſſerunt, vel negotiati ſunt, aſſerunt ſe vidiſſe antiquæ Trojæ ruinas, nec aliquis unquam eis aliter perſuadere potuit. At Troadis (de qua B. Paulus ep. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Trojæ, cujus jam tempore Strabonis nulla extabant veſtigia, ut ipſe teſtatur, lib. 13. Plura ad id argumentum adducere poſſem, & illuſtrem in literis virum caſtigare, qui eo quod Am. Marcellinus *Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis ſc. ad Euſebium ſcribere. *Ninive autem adhuc integra ſtabat ævo Ammiani Marcellini.* Palmerius.

Ninus, filius Beli, primus Aſſyriorum rex; nam Belus ſolam habuit Babylonem, Ninus verò totam Aſſyriam. Primus omnium regum fuit τὰ εἰς ἱστορίαν καὶ φήμην παραδιδόμενον, id eſt, *qui ſcriptores rerum ſuarum nôsti ſunt*, inquit Diod. Sic. Regn. an. 52. Idolatriam in orbem invexit. Chaldæis *Hercules*; Aſſyriis *Jupiter* dictus. Non alius forſan

forſan à Babylone, Beli filio. *Nini* enim vox *filium* ſig. id autem Hebræis נין *nin*, uti Ægyptiis *non*; unde *Nonni*, & *Nonnæ* vocabula, quibus qui præerat *Abbas*, h. e. *pater* dicebatur. Colophonius Phœnix, vetus poeta vitam Nini ſic deſcripſit,

Νίνος τις ἦνιθ' ἀνὴρ ἐγὼ κλύω
Ἀσσύριος, &c.
Ninus vir quidam fuit, ut audio
Aſſyrius, qui auri mare poſſidebat.
Et alia copioſius, quam arena eſt Coſpia.
Aſtra nunquam vidit, nec forſitan id optavit;
Ignem apud Magos ſacrum non excitavit,
Ut lege ſtatutum eſt, Deum nec virgis attigit.
Sacrificiis Deos non eſt veneratus, jura non reddidit.
Subjectos ſibi populos affari non didicit, ac ne numerare quidem:
Verum ad edendum & bibendum ſtrenuiſſimus,
Vinumque miſcens, cætera in ſaxa amandabat.
Vir ille, ut mortuus eſt, hoc de ſe teſtimonium reliquit omnibus:
Sepulcrum hoc conſpicatus, nunc ubi Ninus ſit,
Audi, ſive ſis Aſſyrius, ſive Medus,
Sive Coraxus, ſive à ſupernis paludibus
Indus capillatus: frivola non denuntio.
Quondam ego Ninus fui, ſpiritumque vitalem hauſi,
Nunc vero aliud nihil, quàm terra factus ſum:
Quicquid comedi habeo, quicquid volupe mihi fuit:
Et quicquid pulcharum fœminarum in amore laſcivii:
Opes quibus eram beatus, inimici coeuntes
Auferent, hœdum ut crudum quæ bacchantur Thyades:
Ad inferos cum deſcendi, nec aurum, nec equum
Nec argenteum currum egi.
Cinis jam multus, qui olim mitram geſtavi.

Ninyas, Aſiæ rex, ex Nino & Semiramide genitus, domi præ voluptate ſemper latitabat, nulli præterquam ſuis uxoribus ſe conſpiciendum exhibens. Athen. lib. 12.

Niobe, filia Tantali, ſoror Pelopis, uxor autem Amphionis, regis Thebanorum, quæ cum viro ſuo ſex filios, totidemque filias peperiſſet, animo elata, Latonæ ſeſe præferre non dubitavit. Quamobrem indignata Dea, Apollinis & Dianæ ſagittis liberos ejus ad unum omnes interficiendos curavit, Niobenque ipſam ſibi convitiantem turbine venti in Aſiam rapuit, & juxta Sipylum urb. (quæ illi patria erat) in ſaxum transformavit. Alia fuit Phoronei filia, ex quâ Jupiter Apim, qui poſtea Oſiris & Serapis dictus eſt, genuit. Per ſaxum in quod Niobe mutata eſt, intelligitur immodicus dolor, qui tandem in ſtuporem ac dedolentiam convertitur, fecitque, ut Niobe dirigerit, & veluti lapis immota ſteterit. Cic. 3. Tuſc. *Niobe fingitur lapidea, propter æternum, credo, in luctu ſilentium.* Vel per ſaxum intelligere poſſis lapideam ſtatuam, quam orba liberis ſibi erexit in monumentum, uti refert Palæphatus in his. Νιόβη, λιθοποιήσασα τὴ ἑαυτῆς παιδίον, ποιήσασα ἑαυτῆ εἰκόνα λιθίνην, ἵζησε δὲ τῷ τύμβῳ τῶν παιδίων. Subdit. Καὶ ἡμεῖς ἐθεασάμεθα αὐτὴν οἵα ἦν λίθινον. Stat. 5. Sylv.

——— *Citius genetrix Sipyleia fertur*
Exhauſiſſe genas. ———

De numero liberorum Niobes non conſentiunt auctores. Homerus Iliad. ult. 12. prodidit, ut videre eſt in his.

Καὶ γὰρ τ' ἀνάκτορος Νιόβη ἐμνήσατο εἴπερ,
Τῆπερ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἠβάοντες,
Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
Χωόμενος Νιόβῃ, τοὺς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Οὕνεκ' ἄρ' Ἀντοῖ ἰσάσκεν καλλιπαρήῳ.

Quem ſequitur Propertius lib. 2. eleg. 16.

Nec tantum Niobe bis ſex ad buſta ſuperba
Sollicito lacrymans deſſuit à Sipylo.

Itemque Statius Theb. 6.

———*Geminis Niobe conſumpta pharetris*
Squalida biſſenas Sipylon deduxerat umbras.

Hyginus fab. 2. & Apollodorus lib. 3. 7 mares & 7 filias nominant; quibus concinunt Ovidius, Seneca, & Auſonius. Hic lib. 6. Met.

———*Hunc natos adjice ſeptem*
Et totidem juvenes. ———

Ille in Medeâ verſ. 954.

Utinam ſuperbæ turba Tantalidos meo
Exiſſet utero, biſque ſeptenos parens
Natos tuliſſem. ———

Tertius Epigr. 27.

Bis ſeptem natis genetrix læta, atque ſuperba
Tot duxi mater funera quot genui.

Heſiodus 10 mares & 10 fœminas facit, ut air idem Apollodorus. Herodotus 2 mares, & 3 fœminas. Addit Apollodorus, Amphiona è maribus & è fœminis Chlorin ſervatos; & Teleſillam Poetriam duas filias incolumes ſcripſiſſe, Amyclam & Melibœam. Vide Ælian. lib. 12. Ποικίλης ἱστορίας, cap. 36. & Gell. lib. 20. cap. 7. Hinc *Niobæus* adject. Horat. Car. 4. Od. 6.

Dive, quem proles Niobæa magnæ
Vindicem linguæ, Tityoſque raptor
Senſit ultorem. ———

Item *Niobe* Laconicæ fons. Plinius.

Nioſſum, Sarm. Europæ urbs. Ptol.

Niphæus, nomen viri proprium ab equis interfecti. Virg. Æn. 10. ——— *Quin ecce Niphæi*
Quadrijuges in equos, adverſaque pectora tendit,
Atque illi longè gradientem, & dira frementem
Ut videre metu verſi, retroque ruentes
Effunduntq; ducem, rapiuntq; ad litora currus.

Niphagres, nomen urbis. Herod. lib. 7. Φάγρης Thucydidi lib. 3. & ſic legendum apud Herodotum Palmerius poſt Leopardum optimè obſervavit.

Niphanda, Paropaniſi urbs. Ptol.

Niphates, mons dividens Armeniam minorem ab Aſſyriâ, ex quo Tigris flu. oritur. Quidam vero maj. Armeniæ flu. faciunt, qui ex eodem monte defluens, in Tigrim defertur. Alii Scythiæ fluvium faciunt. Sic dictus ἀπὸ τῆς νιφάδος à *nivibus*, teſte Stephano. Virg. Georg. 3.

Addam urbes Aſiæ domitas, pulſumque Niphatem.

Horat. lib. 2. Od. 9. ——— *Potius nova*
Cantemus Auguſti tropæa
Cæſaris, & rigidum Niphatem,
Medumq; flumen gentibus additum
Victis minores volvere vortices.

Niphavandra, Mediæ urbs. Ptol.

Niphe, una ex comitibus Dianæ, à *niveo candore* appellata. Ovid. Met. 3.

Excipiunt laticem Nipheque, Hyaleque Rhanisque.

Nipte legit Berſmannus ἀπὸ τῆ νίπτειν. Sed rectè vetuſtiores codd. *Nepheleque* & ſic legit Nicol. Heinſius.

Nipſa, urbs Thraciæ. Steph.

Nireus, rex Naxi, Charopi & Aglaiæ filius, quem omnium formoſiſſimum ad Trojam veniſſe tradit Homerus Iliad. β. his verſibus.

Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγεν τρεῖς νῆας ἐΐσας,
Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόπου τ' ἄνακτος,
Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε.

Ovid. Ponticorum quarto, Eleg. 13.

Tam mala Therſites prohibebat forma latere
Quam pulchrâ Nireus conſpiciendus erat.

Propertius 3. 18.

Nirea non facies, non vis exemit Achillem.

Horat. Carm. 3. Od. 10. eum cum Ganymede conjungit.

Qualis aut Nireus fuit, aut aquoſâ
Raptus ab Idâ.

Idem Epod. 15. *Formâque vincam Nirea.*

Niſa, urbs Hellados. Hom. Iliad. 2. Item fœminæ nomen, de quâ Virg. in Damone *Mopſo Niſa datur.*

Niſæa, navale Megaridis, & ipſa Megaris, à *Niſo*, Pandionis filio Steph. Strabo lib. 9. Ἡ δὲ Νισαία δύο ἔσχεν ὀνόματα ἡ Μεγαρίων, ἅτινα ἡ ὁδὸς ἐποίησε τὰ αὐλίσια διέχοντα, σταδίων ὀκτὼ ξυναπτόμενον πρὸς αὐτόν. Sic Pauſanias, qui diſertè teſtatur navale Megarorum ſuâ etiam ætate Niſæum fuiſſe appellatum. Ptolemæus confundit, μετὰ τὸ Ἰδμὸν, inquit, Νισαία, ἡ ἦν Μεγαρέων καλκμένη. Fuere autem μακραὶ τείχη quæ Niſſæum Megaris conjungerent, ſimillimè, ut Piræus jungebatur Athenis, teſte Thucydide lib. 1. *Salina* Sophiano.

Niſæ, nymphæ nomen. Virg. Georg. 4.

Niſæe, Spioque, Thaliaque, Cymodoceque.

Prop. 2. 26. *Candida Niſæe, cærula Cymothoe.*
Sed leg. *Neſæe* ex Hom. Iliad. 18.

Νησαίη, Σαρειή τε, Θάλειά τε, Κυμοδόκη τε

Niſæus, Syracuſanorum tyrannus, totus luxui deditus: hic enim ubi ab aruſpicibus didiciſſet ſe brevi moriturum, quicquid ſuperfuit vitæ, commeſſationibus & ebrietati id totum impendit. Volater.

Niſan, menſis Hebræorum, reſpondens noſtro Martio. 2 Eſdr. 2. Lat. *vexillum*, ſive *probatio*, aut *tentatio*, vel *fuga*, aut Syriacè, *miraculum.*

Niſarus, vir fuit apud Rhodiginos mollitie pluſquam muliebri infamis, de quo Cæl. Rhodiginus. *Nitari* ſanè cujuſdem mem. Cæl. lib. 5. cap. 13. *Nam & Nitarus quidam morſu Comico habetur mollitie infamis. Niſari* verò quod ſciam nullibi mentionem facit.

Niſia, montana regio Siciliæ juxta Ætnam.

Niſibis, urbs Meſopotamiæ apud Tigrim flu. Amidæ urbi propinqua, quæ & Antiochia Mygdoniæ, teſte Plinio, dicitur, inter Carras ad occ. & Seleuciam ad ort. *Niſibena Conſtantina* vocatur in Lib. Notit. long. 75. 10. lat. 37. 30. Eſt etiam Ariæ urbs. Ptol. long. 111. 00. lat. 35. 30.

Niſſoates, & *Niſitæ*, pop. Æthiopiæ ſub Ægypto, fabuloſi, ternis, aut quaternis oculis, teſte Plinio; qui tamen addit, non quia ſic ſint, ſed quia ſagittis præcipuâ contemplatione utantur.

Niſope, inſula Leſbi, quæ Sigrum portum efficit. Steph.

Niſſa, urbs ſupra Tralles ad Orientem; maximâ ex parte monte accumbit, torrente quodam diviſa, qui convallem efficit. Ex hâc fuerunt Apollonius Stoicus, Panætii familiaris, & Menecrates, Ariſtarchi diſcipulus, & Ariſtodemus ejus filius, item Soſtratus, Ariſtodemi frater, & alius Ariſtodemus, ejus conſobrinus, qui M. Pompeium erudivit.

Niſſæa, vide *Niſæa.*

Niſſos, Macedoniæ op. circa Pallenen. Plin.

Niſua, Africæ Propriæ maritima civitas. Ptol.

Niſus, Hyrtaci fil. Euryalo indiſſolubili amicitiæ vinculo conjunctus; quorum hiſtoriam copioſè ſatis deſcribit Virgil. lib. 9. Æneid.

Niſus, Megarenſium rex, purpureo capillo inſignis, à quo, cùm regni ſui fatum pendere nôſſet, diligentiſſimè eum aſſervabat. Verum cum poſtea Megarenſes unà cum Athenienſibus, invidiâ correpti, Androgeon, Minois filium, palæſtritam inſignem interfeciſſent, Minoſq; eam ob cauſam Megarenſibus bellum inferret, Scylla, Niſi filia, hoſtis amore correpta, patrem purpureo capillo ſpoliavit, unaque (ut erat in ſatis) patriam hoſti tradidit. Quam rem tam iniquo animo tulit Niſus, ut doloris impatientiâ extabuerit, deorumque miſeratione mutatus ſit in Haliæetum avem ex genere accipitrum. Scylla autem cum ſeſe præter ſpem à Minoe (quem patriæ proditione ſatis ſe demeruiſſe putabat) deſertam videret, in Cirin avem criſtatam converſa eſt, cum quâ Haliæetus etiam hodiè internecinum odium exercet. Virg. Georg. 1.

Apparet liquido ſublimis in aere Niſus,
Et pro purpureo pœnas dat Scylla capillo.
Quacunq; illa levem fugiens, ſecat æthera pennis
Ecce inimicus atrox magno ſtridore per auras
Inſequitur Niſus, quà ſe fert Niſus ad auras,
Illa levem fugiens raptim ſecat æthera pennis.

Tota fabula eſt lib. 8. Met. Sic enim ille.

——Cui ſplendidus oſtro
Inter honoratos medio de vertice canos
Crinis inhærebat magni fiducia regni.

Apollodorus lib. 3. πορφυρίαν ἐν μέσῳ τῇ κεφαλῇ vocat. Tibullus 1. 4.

Carmine purpurea eſt Niſi coma, carmina ni ſint
Ex humero Pelopis non nituiſſet ebur.

Propertius lib. 3.

Tuque ô Minoâ venundata Scylla figurâ,
Tondens purpureâ regna paterna comâ.

Ovidius Artis Amatoriæ lib. 1.

Filia purpureos Niſi furata capillos
Puppe cadens celſâ facta refertur avis.

Et lib. de Rem. Am. verſ. 67.

Impia ſi noſtros legiſſet Scylla libellos,
Hæſiſſet capiti purpura, Niſe, tuo.

Niſyros, hodie *Niſaro* Sophiano, inſ. maris Carpathii, Cariæ adjacens, Coo propinqua, à quâ avulſa vi fluctuum traditur, quæ & Porphyris olim dicta, teſte Plinio. In eâ Neptuni aliquando templum, & ſubtus jacens Polybotes Gigas à Neptuno victus, ut veteres tradidêre. Hic Thermæ ſcaturientes ſunt. Urbs in eâ eſt ejuſdem nominis, teſte Strabone. Hanc aiunt (inquit Vir Magnus de Phœn. Col. pag. 402.) ὑπόδραυσμα εἶη τῆ Κῶ, *Co inſulæ fragmentum eſſe*, à quâ diſtat ſtadiis circiter ſexaginta. Fabulâ etiam additâ, Ὅτι Ποσειδῶν διώκων ἔνα τῶν Γιγάντων Πολυβώτην, ὑποδραύσας τῇ τριαίνῃ τὴ Κῶ ἐπ' αὐτὸν βαλὼν, ἀφ' ἡσυχίου νῆσος τὸ βληθὲν ἡ Νίσυρος. Geographi verba ſunt lib. 10. quibus conſona hæc Apollodori lib. 1. Πολυβώτης δὲ διὰ τῆ θαλάσσης διωχθεὶς ὑπὸ τῦ Ποσειδῶνος, ἦλθεν εἰς Κῶ. Ποσειδῶν δὲ τῆ νάσυ μέρος διαῤῥήξας, ἐπιῤῥίπτει αὐτῦ τὸ λεγόμενον Νίσυρον. Neq; multò aliter Stephanus de eodem Polybote: Ποσειδῶν δὲ ἐπ' αὐτὸν ἀφεὶς τὴ τρίαιναν τῶ μὴ ἅμαρτε. Γίγνεται γὰρ (malim γίγνεται δὲ) νῆσος τὸ βληθὲν Νίσυρος. Et proinde Niſyri nomen deducit Euſt. Ἀπὸ τῦ νέω ἢ τῦ σύρω, διότι ἀποκοπεῖσα τῆ νήσυ τῆ Κῶ τῇ τῦ Ποσειδῶνος τριαίνῃ ἐπισύρη τῇ γιγαντι Πολυβώτῃ νέοντι, *à natando ac trahendo, quia Neptuni tridente ab inſulâ Co abſciſſa Niſyrus in Polybotem Gigantem enatantem* (vel *abeuntem*) *attracta eſt.* Quæ ſunt nugæ nugaciſſimæ. Omnino enim *Niſyrus* Phœnicium nomen. Phœnicibus ſcilicet apud quos nata hæc fabula נסירת *niſſoreth* eſt *fragmentum*, & נסירו *neſiru*, vel נסירות *neſiruth*, *ſectio*. Inde dicta *Niſyrus* quaſi *fragmentum*, vel *pars deciſa* ex inſulâ Co. Radix Hebræis נשר *neſar* & Arabibus نشر *naſara*; propriè eſt τρίειν *ſerrare*, unde משור eſt τρίων *ſerra*, Eſ. 10. 15. Quod non obſervo de nihilo. Nam inde *Prion*, i. e. *ſerra* dicebatur pars Coæ inſulæ, ex quâ *Niſyrus* credebatur abrupta. Plinius in Coæ deſcriptione: *Mons ibi prion, & Niſyron abruptam illi putant.* Fortè legendum *abruptam illic*, vel *abruptam illi*, i. e. *ab illo.* Bochart.

Nitazum, Galatiæ urbs. Anton.

Niteris, natio Africæ interioris, à Corn. Balbo devicta. Plin. Horum urbs primaria *Nitibrum* ab eodem vocatur.

Nitiobriges, pop. Aquitaniæ, teſte Ptol. non Celticæ, ut ſcribit Ortelius. Petrocoriis & Cadurcis finitimi; quorum urbs mons Albanus, *Montauban* vulgò dicta. Sed Poldo & Marliano eſt Mons Peſſulus, ſeu Peſſulanus, *Montpellier*, urbs epiſcop. Gall. Narbon. in Occitaniâ reg. Ex verbis Cæſaris lib. 7. Belli Gall. inter Ruthenos & Gabalos eſſe videntur.

Nitocris, Babyloniorum regina, Nabuchodonoſoris, ut quidam volunt, uxor; Euphratem flu. qui mediam Babylonem rectus præterfluebat, tortuoſum reddidit, ſupraque pontem erexit trium ſtadiorum, difficillimum factu propter paludes, quæ urbem ambiunt; fecit etiam ingentes cavernas ad excipiendum fluminis impetum, egiſſitque quicquid erat limi ad facienda fundamenta. Autores Herodotus, & Qu. Curtius. Non ab Herodoto Nicaule (inquit Bochartus) ſed Nitocris illa mulier dicitur, quæ ſola in Ægypto regnavit. Nec eſt quòd quiſquam ſuſpicetur vocem eſſe corruptam, & Joſephum aliter legiſſe. Aſſerit enim Herodotus eam regionem Babylonicæ Nitocri fuiſſe cognominem: τῇ δὴ γυναικὶ ὄνομα ἦν, ἥτις ἐβασίλευσε τόπῳ τῇ Βαβυλωνίη Νίτωκρις. Nihil potuit ſcribi diſertius. Et in Dynaſtiâ Memphitarum apud Africanum ex Manethone: Νίτωκρις γυναικὸς ἀνδρειοτάτη τε καὶ αὐτὴ γενομένη, ξανθὴ τὴ χρῶτα, ἣ τὴ τείτην ἔγημε πυραμίδα ἐβασίλευσεν ἔτη ιβ'. Et apud Euſeb. lib. 1. Chron. Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ἔτη κ'β Νίτωκρις γυνὴ ἀντὶ τῦ ἀνδρὸς, ὃ ὄντι Ἀθηνᾶ νικηφόρῳ. Nempe Ægyptiis *Nit*, vel *Neith* erat Minerva. Plato in Timæo ubi de Nomo Saitico: τότε δὲ τῶ νομῶ μεγίστη φύλαξ Σαΐς, ὅθεν δὴ ἡ Ἄμασις ἦν ὁ βασιλεύς, ἧ τὴ φύλαξις θεὸς ἀρχηγὸς ὄνομα, Αἰγυπτίοις μὲν τοῦτο Νεῖθ, Ἕλλησι δὲ ὡς ὁ ἐκείνων λόγος Ἀθηνᾶ. Rurſus Arabica linguâ, quæ inter Ægyptiam & Hebræam media eſſe creditur קהר *cahara* eſt *vincere*, & קהר *cahr*, *victoria.* Itaque ex *Neith* & *Cahr* conflatam vocem *Nitocris* Minervam victricem veteres rectè interpretantur. Hæc itaque *Nitocris* à ſuperiore diſtinguenda.

Nitria, Ægypti regio, & nomen 2. urbium ſupra Memphim. Strabo lib. 17. Stephano locus eſt Ægypti. Hinc *Nitriotis* præfectura, & *Nitrites* Nomus. Eſt & *Nitria* urbs epiſc.

epiſc. ſub Archiep. Strigonienſi in Jazygibus Meranaſtis, vel in Hungaria trans Danubium, à Strigonio 6 leuc. in Bor.

Nitria, Indiæ emporium juxta Gangem. Ptol.

Nivaria, una ex fortunatis inſulis, à Canariâ 30. leuc. Hiſp. *Gomera*, teſte Alexandro Epiſcopo Gerundenſi cum Andreâ Dacio. Aliis eſt *Tenariffa*. A perpetuâ nive cognominata. Plin. 6. 32. Eſt item Hiſp. urbs inter Salmanticam & Complutum

Nivernum, urbs Gall. Celt. ad Ligerim flu. in finibus Æduorum, ſeu Burgundiæ, quaſi media inter Lutetiam & Lugdunum. *Nivernium* Turoneſi. *Nivernæ* Lib. Concil. vulgò *Nevers*. Olim *Noviodurum* dicebatur.

Niveſdam, op. Belgii in Brabantiâ, medium inter Brabantiam & Machliniam, vulgò *Liere*.

Nivigella, vulgò *Nivelle*, op. Belgii cum cœnobio Virginum præclaro, in Brabantiâ, apud fines Hannoniæ, à Bruxellis 5. leuc. à Namurco 8. cujus cœnobii Abbatiſſa opidi Domina eſt.

Nivomagum, vel, ut alii legunt, *Noviomagum* apud Auſonium ad Moſellam urbs eſt, hodiè *Numagen*.

Nixii, Dii erant nixuum in puerperio adjutores. Feſtus. Nixus enim pro partu uſurpari ſolet. Virg. Georg. 4.

——*Haud fœtus nixibus edunt*.

Aulus Gellius lib. 12. *Quam diutinum puerperium, & quam laborioſi nixus fuiſſent*.

Nixus, ſidus cœleſte, quod Jul. Firmicus *Ingeniculum* vocat. Cicer. in Arateis. Hunc Hyginus Herculem eſſe ait, qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede capitis Draconis dextram partem opprimere conatur. *Nixus* autem non eſt proprium nomen ſideris cœleſtis, ſed participium à verbo *nitor*; quanquam cum *genu* junctus pro *Engonaſi* uſurpatur. Ovid. Met. 8.

Qui medius Nixi genu eſt, Anguemq; tenentis.

Manilius lib. 5.

Nixa genu ſpecies, & Graio nomine dicta
Engonaſi. ——

N O.

No, urbs Ægypti, quæ & *Alexandria*. Vide Boch. Geogr. Sacr. pag. 6.

Noa, filia Zelophead. Num. 16. Item civitas, terminus tribûs Zabulon. Joſ. 19. Lat. *movens* vel *commota*.

Noa, vide *Noe*.

Noadia, nomen viri. Eſdr. 8. 33. Lat. *teſtificatio*, vel *cœtus*, aut *congregatio Domini*, ſive *ornatus Domini*, aut *tranſiens Dominus*; vel ex Syro & Hebræo, *ablatio Domini*.

Noe, urbs Sililiæ. Gentile *Noxus*. Steph.

Noas, Thraciæ flu. ex Hæmo monte naſcens & in Iſtrum influens. Herod. lib. 2. Alii in Scythiâ eſſe volunt, quem Peucerus hodie *Sithnizum* nominat. *Noes* eſt in Græco. Val. Flac. lib. 4.

Quas Tanais, flavuſque Lycus, Hypaniſq; Noaſque.

Idem lib. 6.

Hyberni qui terga Noe, gelidumq; ſecuri
Eruit & totâ non audit Amazona ripâ.

Nob, civitas ſacerdotum, Nehem. 11. Lat. *Iſquela*, ſive *prophetia*, ſive *fructificans*, ſive *germinans*.

Nobæ, Heſych. Νώβαι, Πυγμαῖοι.

Nobe, civitas in tribu Dan vel Benjamin. Iſ. 10. Item civitas, quæ & *Canath* dicitur in tribu Manaſſe. 1 Sam. 21. Lat. *latrans*, vel *latratus*.

Noctiluca, Lunæ cognomen, quòd noctu luceat. Horat. Carm. 4. Od. 6. *Rite creſcentem face Noctilucam*.

Ubi fortaſſe expreſſit epitheton Νυκτιλαμπῆ, quod ante eum uſurparat Simonides, ut intelligere licet ex quibuſdam ejus verſibus, qui reperiuntur apud Dionyſium Halicarnaſſeum ἀεὶ συνθεὶς ὕμνῳ. ſub finem.

Nodab, nomen viri. 1 Par. 5. Lat. *vovens*, ſive *ſpontaneus*, aut *principalis*.

Nodinus, Deus, quem D. Auguſtinus lib. de C. D. ex Varrone ſcribit cultum fuiſſe à veteribus Romanis, putantibus Proſerpinam præpoſitam germinantibus, & proſerpentibus: geniculis vero nodiſque culmorum Deum Nodinum: involucris autem illis folliculorum Deam Volutinam: cum folliculi pateſcant, quo exeat ſpica, Patelenam: cum ſegetes novis ariſtis exæquantur, Hoſtilinam Deam, quia hoſtire & hoſtimentum veteribus exæquationem ſig. Floram quoque adjicit & Lactucinam & Maturam, quæ florentibus, lactantibuſque ac matureſcentibus præſint frumentis. Arnobio lib. 4.

Nodatis dicitur Deus qui ad nodos perducit res ſatas. Arnob. lib. 4. Ibi Meurſius legit *Nodatus*; atque ſic legi debere apud Aug. de C. D. l. 4 c. 8. ubi *Nodotus* legitur.

Noe, Latinè *ceſſatio*, vel *requies*. Unde Heſychius: Νῶε, ἀνάπαυσις, (ideoq; ridiculè Suidas Νῶε, ὄνομα κύριον, παρὰ τὸ νῶ, τὸ κολυμβῶ, ſc. quòd in arcâ inclusus, in mediis aquis natarit) fil. Lamech, vir Deo gratus, cui, cum homines ejus temporis perdere veller, juſſit, ut navem, ſive aream fabricaret, cujus beneficio ab aquis cum familiâ tutus, cæteris ſubmerſis, hominum genus reſtituit. Sulp. Severus lib. 1. *Ex quo Noe natus, juſtitiâ egregius, & præ cæteris mortalibus, Domino carus acceptuſque*. Et poſteà. *Quâ tempeſtate cùm jam humanum genus abundaret, Angeli, quibus ſedes cœlum erat, ſpecioſarum formâ Virginum capti, illicitas cupiditates appetierunt: ac naturæ ſuæ, originiſque degeneres, relictis ſuperioribus, quorum incolæ erant, matrimoniis ſe mortalibus miſcuerunt; ex quorum coitu Gigantes editi eſſe dicuntur. Quibus rebus offenſus Deus, maximeque malitiâ hominum, quæ ultra modum proceſſerat, delere penitus humanum genus decreverat. Sed Noe virum juſtum, vitâ innocens deſtinatæ exemit ſententiæ*. Joſeph. Ant lib. 1. cap. 4. Πολοὶ γὰρ ἀγγελοι θεῶν γυναιξὶ συμμιγέντες, ὑβριστὰς ἐγέννησαν παῖδας, ἐφ' ἑαυτοῖς ὑπερηφάνους καὶ διὰ τὸ θεῖον τῆ δυνάμει πιστεύοντας. Ὁμοῖα τοῖς ὑπὸ γιγάντων τετολμημένοις λεγομένοις ὑφ' Ἑλλήνων ἐμ πάσι δεῖται παραδήλωσιν. Ὁ Νῶχος δὲ τοῖς ὑπ' αὐτῶν πραττομένοις δυσχεραίνων, ἐμ πλησθὲς ἦχεν, ὥστε εἶναι τὸ κρεῖττον ἐν διανοίαις, ἐμ τοὺς περὶ ξεῖς μεταφέρειν. Ὁρῶν δὲ ἃ οὐ διδόντας, ἀλλ' ἁρπάζοντας ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἐν κακοῖς κακούμενος, θείας ἐμ μὴ φοιτώσας αὐτὸν μετὰ γυναικῶν ἐμ τέκνων ἐμ τῶν τούτοις συνοίκων, ἐξεχώρησε τῆς γῆς. Ὁ δὲ Θεὸς τοῦτον μᾶλλον ἐν διαιωσύνης ἠγάπησεν. Noam Saturnum veterum fuiſſe fuſe probat Bochartus Geogr. Sacr. lib. 1. cap. 1.

Noega, *Noegauceſia*, Ptol. op. præclarum Hiſp. Tarr. in orâ Aſturum, teſte Mela, ab oſtio Meari 6. leuc. in ort. ab Oveto urbe 14 in occ. *Navia* Cluſio, licet illud mediterr. quam litoreum ſit, juxta fines Gallaciæ. long. 12. 30. lat. 44. 00.

Noela, op. Hiſp. Tarr. Plin. *Noya* Cluſio & Floriano. *Nuvium* Ptolemæo, inquit Ferrarius.

Noema, filia Lamech ex Sellâ uxore. Gen. 4. Lat. *pulchra*, ſive *decora*, vel *movens valde*. Hæc texturæ variæ artem invenit, teſte Comeſtore.

Noemagus, urbs Gall. Narbon. prope Gebennam. Ptol.

Noeman, filius Balæ, filii Benjamin. Num. 26. Lat. *pulcher*, ſive *decorus*, aut *mortem præparans*.

Noemi, vel *Naomi*, uxor Elimelech. Ruth. 1. Lat. *pulchra*, ſive *decora*.

Noes, flu. Thraciæ; Vide *Noas*.

Noga, filius David. 1 Paral. 3. Lat. *ſplendor*.

Noha, fil. Benjamin. 1 Par. 8. Lat. *requieſcens*, aut *ducens*.

Nola, urbs Campaniæ. Νῶλα Ptolemæo & Stephano, Νώλη vero Polybio lib. 2. Virgilio.

——*Vicina Veſevo*
Ora jugo dicitur; ubi prius *Nola* legebatur. Ferunt autem poſtea Virgilium petiiſſe à Nolanis aquam, uti duceretur in propinquum rus, Nolanos autem beneficium petitum non feciſſe; Poeta itaque offenſus nomen urbis eorum quaſi ex hominum memoriâ, ſic ex carmine ſuo deraſiſſet, *Oram* pro *Nola* mutavit. Agellius 7. 12. De ſitu opidi ita canit Silius lib. 12.

Campo Nola ſedet, crebris circumdata in orbem
Turribus, & celſo facilem tutatur aditu
Planitiem vallo.——

Livius lib. 23. *Et ſunt omnia campi circa Nolam*. Exiguo poſt. *Expugnata Nolam, campeſtrem urbem, non flumine, non mari ſeptam*. De origine ejus variant auctores. Silius lib. dicto.

Hinc ad Chalcidicam transfert citus agmina Nolam.

Velleius lib. 1. *Quidam aiunt à Tuſcis Capuam, Nolamque conditam*. Solinus cap. 8. *Conſtituta Nola à Tyriis*. Id fortaſſe

tæſſe ridiculum, inquit Cluverius. Forte itaque Tyrrhenis ſcripſit Solinus.

Nomades, pop. in Scythiâ Europæâ, quorum vita omnis in habendis gregibus verſatur. Nunc *Tartari* dicuntur, juxta quos Sauromatas locat Plinius. Meminit eorum Strabo lib. 11.

Nomades, Aſiæ pop. juxta Caſpium mare. A noſtris hodie appellantur *Daæ* & cognomento *Parni*, inquit Strabo.

Nomades, Africæ pop. inter Zeugitanam reg. & Mauritaniam ſiti, qui poſtea literis aliquot mutatis *Numidæ* appellati ſunt. Hos ſcribit Salluſtius ex Perſis ortum traxiſſe, qui Herculem in Hiſpaniam comitati ſunt, eoque mortuo in Africam trajeciſſe, locaque occupaſſe Oceano proxima, alveoſque navium inverſos pro tuguriis habuiſſe: deinde paulatim per connubia ſibi Gætulos miſcuiſſe, poſteaque Numidiæ nomo propter multitudinem à parentibus digreſſos, poſſediſſe ea loca, quæ proxime Carthaginem ſunt, & *Numidia* appellatur. Dicti *Nomades* ἀπὸ τῆ νόμης, h. e. *à paſcendo*, quod paſtionibus præcipuè vacarent, herbiſque in uno loco depaſtis papiliones ſuas curribus aliò tranſveherent. Dionyſius verſ. 186.

Τοῖς δ' ὅτι δὴ Νομάδων παραπέπλαται ἄστυλα φῦλα,
Ἔνθα Μασαισύλιοί τ' ἠ ἀγέγονοι Μασυλῆες
Βόσκονται σὺν παισὶν ἀν' ἤπειρον τ' ἠ ὑλην
Ματόμενοι βίστοιο κακὴν ἠ ἀσκία δήρην.
Οὐ γὰρ γεωμόρσιο τομὴν ἰδάσσαν ἀρότρω,
Κείνοις δ' ἔπετε πάντὸς ἀκάπλαι ἑλκὸς ἀμέξαι,
Οὐδὲ βοῶν μυκηθμὸς ἐς αὐλιον ἐρχομένων,
Ἀλλ' αὖτως, ἅτε θῆρες ἀνὰ δρυὰ βεκολέοντα
Ναίδες ἀσταχύων, ἠ ἀπευθέες ἀμήτοιο.

Horum Virgilius mem. Æn. lib. 4. & 8.

Noma, op. Siciliæ. Νομαὶ Diodoro lib. 11. Silius.

——— *Comitata Nomæis*
Venit Amaſtra viris.

Malè vulgo *Nemæi*.

Nomæi, Thraciæ pop. qui poſtea *Scythæ* dicti ſunt. Steph.

Nomaſtæ, Scythiæ intra Imaum pop. Ptol.

Nomba, urbs Judææ. Stephanus ex Joſepho.

Nomentum, pagus Sabinorum apud Eretum, ab urbe Româ 12. m. p. *Lamentano* Blondo dicitur. Suidas. Νομεντὸς, πόλις ἀ πόρρω τ' Ῥώμης. Idem habet Stephanus, cujus Gentile facit Νομεντῖνος cum ſcribere debuiſſet Νομεντανὸς, ut omnes pariter habent Latini authores, tum Dionyſius lib. 5. & item Strabo lib. 5. Vide Cluverium de Ital. Ant. pag. 666. Habuit autem hæc urbs colles vitiferos vino non omnino peſſimo nobilitatos. Mart. 13. 16.

Nomentana meum tibi dat vindemia Bacchum.

Nomus, Præfectura, ſive conventus juridicus apud Ægyptios. Ægyptũ enim diviſit Seſooſis, ſive Seſoſtris in *Nomos* triginta ſex, quorum 10 Theb. 10 τῆ Delta, & reliqui 16 regionibus intermediis attributi. Singulis *Nomis* præfecti ſinguli *Nomarchæ*, qui quaſi totidem reguli provinciæ præerant & regiis vectigalibus. Inde eſt quod nomos Plinius *præfecturas*, & Eſaias ממלכות *mamlacoth*, h. e. *regna* interpretatur cap. 19. verſ. 2. ubi LXX Seniores νομὸς ἐπὶ νομὸν. Ubi Cyrillus. Νομὸς δὲ λέγεται παρὰ τοῖς τ' Αἰγυπτίων χώρων οἰκῆσαι ἑκάστη πόλις, ἠ οἱ περιοικίδες αὐτῶν, ἠ αἱ ὑπ' αὐτῆ κῶμαι. Καὶ τίθεται παρ' αὐτοῖς ἡ τοιάδε φωνή. Sed & ante Cyrillum Epiphanius in hæreſi Baſilidianorum: Ὅτι γὰρ ὡ τῆ ἁγίᾳ περφήτῃ Ἡσαΐᾳ ζυγὸς γεγραμμένον ἐπὶ νομῶν πόλεως Αἰγυπτιακῶν, οἷον Τάνεως, ἢ Μέμφεως, ἢ Νομῆ τῆ Βαβάτῳ, Αἰγυπτιακῆς τ' ἐπείχωρον (al. ἐπιμίλεγον) τυχόσης πόλεως σημαίνῃ. Hoc imitatus author lib. 1. Macchabæorum cap. 10. verſ. 30. meminit νομῶν etiam in Samaritide & Galilææ, quod à Joſepho redditur τοπαρχιῶν. Pari καλαχρήσῃ Herodotus in Thalia *nomos* appellat Perſarum Satrapias. Nomos Euſt. in Dionyſ. vult idem eſſe quod ἐπαρχίας, h. e. regiones iiſdem finibus comprehenſas. Et eodem teſte τὰς Λιβυκὰς ἢ συνήθως φάσκουσιν εἶναι βάλλια. Senſus eſt, ut quidem puto, *nomes* propriè dici eas Ægypti partes, quæ verſus Libyam vergunt. Itaque ibidem obſervat, omnes urbes *Heptanomi*, exceptâ Babylone eſſe à ſiniſtrâ Nili, i. e. à parte Libyæ. Res eſt tamen omnino certa, non minus *nomos* dici Ægypti partes, quæ ad Arabiam, quam quæ ad Libyam inclinant. Perperam igitur hinc colligunt *Nomi* vocem eſſe Libycam. Quin iis aſſentior potius, qui vel Græcam eſſe volunt, vel Ægyptiam. Quæ ipſa lis eſt adhuc ſub judice. Caſaub. in Strab. *Quidam putant hanc vocem eſſe Ægyptiacam, quos falli & omnes ſciunt, qui aliquid Græcè ſciunt, & Diodorus diſertè admonet.* Nempe lib. 1. pag. 46. ubi Ægypti parres *nomos* appellari aſſerit κῆ τ' Ἑλληνικὴν διάλεκτον. Tamen Caſauboni ſocer Henr. Stephanus Græcis literis æquè imbutus, in notis ad Diodorum pag. 830. *Ego* (νομὸν) *Græcam eſſe vocem vix mihi perſuaſero.* Et Caſaubonus ipſe agnoſcit νομὸν apud Græcos proprie dici locum ubi ſunt αἱ νομαὶ, *paſcua.* Quo ſenſu ii non ſumunt, qui Ægyptum diſtingui ſcribunt in *nomos* 36. Neque enim Ægypti ager eſt ubique compaſcuus. Deniq; quam vocem Diodorus Græcæ linguæ ſuprà aſſeruit, eandem idem adſcribit Ægyptiis, cum dicit de Seſooſi lib. 1. pag. 35. τ' δὲ χώρων ἅπαξ εἰς ἑξ ἢ τεσσάκοντα μέρη διειλὼ ἃ καλῶσιν Αἰγύπτιοι νομὰς. Neque aliter Cyrillus ſupra: νομὸς δὲ λέγεται παρὰ τοῖς τ' Αἰγυπτίων οἰκῆσαι χώρων. Et Epiphanius diſertiſſimè: Αἰγυπτιακῆς τ' ἐπείχωρον τ' τυχόσης πόλεως σημαίνῃ. Fallor, an ex Hebræo מנה *mana*, vel מנא *mono*, ut Syri efferunt, factam eſt νομὸς, vel ab Ægyptiis, vel à Græcis hâc metatheſi peregrinum vocabulum emollire conatis? Certè huc facit, quod *nomum* Diodorus exponit μέρος, i. e. *partem*, ſeu *portionem*: Cum Syrâ voce ܡܢܐ *mono* quam diximus, id ipſum deſignare ſit notiſſimum. Euſeb. itidem lib. 3. Præp. p. 57. μέρος τ' τ' Αἰγύπτου ὃ καλῶσι νομὸν. Bochart.

Nomii, montes Arcadiæ. Pauſanias.

Nomiſterium, Germaniæ urbs. Ptol.

Nomius, dictus eſt Apollo ἀπὸ τῆ νέμειν à *paſcuis*, qu. *paſtor*, quia Sol paſcit omnia, quæ in terris gignuntur; ſive, ut alii volunt, quod olim juxta Amphryſum, Theſſaliæ flu. divinitate, ob interfectos Cyclopas, ſpoliatus Admeti regis armenta pavit. Callimachus.

Φοῖβον ἢ Νόμιον κικλήσκομεν. ———

Nona, una ex Parcis. Gellius 3. 16. Latini *Nonam*, *Decimam*, & *Mortam*, Parcas dixere.

Nonacris, mons Arcadiæ in Peloponneſo, cum op. olim cognomine, ex quo Styx, aqua frigidiſſima emanat, quam inferorum paludem fabulantur. Ibi etiam *Nonacrinum nemus*. Ovid. Faſt. 2.

Cinctaq; pinetis nemoris juga Nonacrini.

Et lib. 5. *Nonacrius heros* pro Evandro. Hinc *Nonacrinus*. Ovid. Met. 2.

Dum redit itque frequens in Virgine Nonacrinâ
Hæſit. ———

Eidem *Hamadryades Nonacrinæ* pro Arcadicis.

Nonius, quidam à pugnâ Pharſalicâ, quum fugiſſet Pompeius, hortabatur ad benè ſperandum, ſeptem adhuc aquilas ſupereſſe dictitans. Cui Cicero. *Rectè*, inquit, *ſi nobis cum graculis bellum eſſet.*

Nonius Aſprenas, Conſul cum Laterano. An. U. C. 846. Alius Conſul cum Valentiniano Cæſare. An. U. C. 1198.

Nonius Marcellus, Grammaticus, cujus libros habemus de Latinorum nominum origine.

Nonnus, hiſtoricus Græcus, hiſtoriam edidit quâ legationem ſuam complexus eſt ad Æthiopas & Homeritas, ac Saracenos, aliaſque Orientis gentes. Eo ex opere excerpta quædam habemus apud Photium tmem. 3. ubi & Juſtiniani tempore vixiſſe, aliaque quædam de Nonnoſo, ac parente ejus Abrahamo & avo item refert.

Nonnus, Edeſſenus Epiſcopus. Niceph. lib. 24. cap. 30. Martyrologium Romanum 2 Decembris: *Edeſſæ S. Nonni epiſcopi, cujus precibus Pelagia pœnitens ad Chriſtum converſa eſt.*

Nonnus, Abbas de Narrationibus Græcorum extat Scodriaci in bibliotheca Regis Hiſpaniarum; ut apud Poſſevinum legas in Appendice Apparatûs Sacri p. 22.

Nonnus Panopolita, poeta egregius, Theodoſiii temporibus floruit, cujus Paraphraſin, & Dionyſiaca habemus. Agathiâ eſſe antiquiorem certum eſt, cum hic ejus meminerit, vixit vero Agathias ſub Juſtiniano. Chryſoſtomo eſſe juniorem inde colligit Voſſius, quòd uſque adeo veſtigiis ejus in Joanne interpretando inſiſtere amet. Præterea id dictio indicat Sophiſtica, qualis ſeculo quinto fuit ac deinceps: uti ex Heliodoro Syneſio, &

illis

aliis liquet. Ac ſimiles ex poetis Quinctus, Tryphiodorus, alii. Suidas. Νόννος Πανοπολίτης ἐξ Αἰγύπτου λογιώτατος, ὁ τὴν τῆς παρθένου Θεολόγον παραφράσας διὶ ἐπῶν.

Εἰς Νόννον ἀδηλον

Νόννος ἐγώ. Πανὸς μὲν ἐμὰ πόλις ἐν Φαρίῃ δὲ
Ἔγχεϊ φοιτήσαντι τροὰς ἥμασι Γιγάντων.

Nonyma, urbs Siciliæ. Steph.

Nophe, nomen loci. Num. 21. Lat. *inſufflatus, tumidus*, vel *illaqueans*.

Nopheth, urbs in tribu Manaſſe. Joſ. 17. Lat. *favus*, aut *cribrum* ſive *diſtillatio*.

Nora, urbs Sardiniæ excisa, in orâ Auſtrali. Ptol. Pop. *Norenſes* Plinio. *Nura* Antonino; *Calviri* dicitur Leandro. De nominis origine ſic Bochartus. Tertia, inquit, in Sardiniam migratio apud Pauſaniam Hiſpanorum eſt. Sic enim ille. Μετὰ δὲ Ἀρισταῖον Ἴβηρες ἐς τὴν Σαρδὼ διαβαίνουσιν ὑπὸ ἠγεμόνι τῷ τόλε Νώρακι, ἢ φκίσθη Νῶρα ὑπὸ αὐτῶν. Ταύτην πρώτην γενέσθαι πόλιν μνημονεύουσιν οἱ τῆ νήσε. Παῖδα δὲ Ἡρυθείας τε καὶ Γηρυόνε τὸν Ἕρμε λέγουσιν εἶναι τὸν Νώρακα. At in Solino Ariſtæum præceſſit Norax. Verba ſunt: *Nihil attinet dicere, ut Sardus Hercule, & Norax Mercurio procreati, quum alter ab Libyâ, alter ab uſque Tarteſſo Hiſpaniæ, in boſce fines permeaſſent, à Sardo terræ, à Norace opido nomen datum.* *Nora* ſaltem nomen Punicum eſt, nempe נערה *Naara*, unde emphaticum נערתה *Naaratha*; cujus nominis cenſetur op. in tribu Ephraim Joſ. 19. *Naara* vero Pœnis ſonabat *Nora*, ut מעכה *Maacha* Μωχὰ, quomodo LXX efferunt. 1 Par. 2. 48. Unde *Mochur* nomen Punicum. Sic נערן *Naaran* alterius opidi nomen in eâdem tribu. 1 Par. 7. 27. Hieronymus *Noran* ſcribit & LXX Interpp. medio quodam ſono Νωρὰν. Sed inter N & R eſt *Ain*, quod in O mutatum eſt in Alphabeto Cadmi. Hodie locus *Nori* vocatur. N pertinet ad formam nominis: & ערה eſt *graminetum*; nempe in paſcuo ſita fuit *Nora* non procul à ripâ *Sapri* amnis, hodiè *Servi*, ut conſtat ex itinerariis. Itaque perperam à Ptolemæo *Nora* ponitur in Auſtrali Sardiniæ litore inter Caralin & Sulchos; quod Cluverius verè obſervat.

Nora, Straboni Cappadociæ urbs ad Taurum mont. quam ſuo tempore *Noroaſſum* vocatum ſcribit.

Noracus, urbs Pæoniæ. Steph.

Norba Cæſarea, urbs Luſitaniæ ad Tagum flu. Ptol. *Alcantara* Taraphæ, & Cluſio. long. 14. 30. lat. 39. 50.

Nordlinga, Vide *Ara Flaviæ*.

Nordovicum, & *Norvicum*, urbs clariſſima in orâ Angliæ Orientali, à Londino 90 mill. in Cæciam. Vulgò *Norwich*.

Noreia, hodiè *Goritia*, teſte Amaſæo, urbs Carnorum ad Iſontium vel Natiſonem flu. ubi, ut ſcribit Strabo, auri lavacra, & ferri ſecturæ ſunt. Hic Cn. Carbo inani conatu cum Cimbris conflixit. long. 36. 00. lat. 45. 47.

Norenſes, pop. Sardiniæ. Plin. *Nora* interpretatur Pinetus.

Noricum, reg. Germ. (quam nunc bona ex parte Bavariam appellant) habens ab occaſu Ænum flu. qui medius eſt inter Vindelicos & Noricos; à Sept. Danubium, ab ort. mont. Cecium, qui Pannoniam ſuperiorem diſterminat à Norico: A méridie mont. Curvancum, qui eſt ſupra Iſtriam. Dionyſius verſ. 321.

Πρὸς δὲ νότον Γίββαι καὶ Νωρίκι ἄστυ ἰδυμιτά.

Ubi multa nugatur Euſtathius dum quærit, an *Noricum*, & *Oricum*, de quo verſ. 399. locus unus ſit an diverſi, quaſi vero regio Germaniæ confinis ab Epiri finibus non ſatis diſter, ut ea dignoſci poſſint. Ferri ferax regio fuit. Ovid. Met. 14.

Sævior & ferro quod Noricus excoquit ignis.

Et Horatius. —— *Quos neq; Noricus*
Deterret enſis. ——

Virg. Georg. 3.

Tum ſciat aerias Alpes & Norica ſi quis
Caſtella è tumulis. ——

Hanc regionem Solinus cap. 23. *frigidam* vocat & *parcius fructuoſam*.

Normannia, provincia Gall. Celt. quæ & *Neuſtria*, vulgò *Normandie*, ad Oceanum Britannicum, inter oſtia Sequanæ ad ort. & Argenis ad occ. in quâ 7. urbes Epiſcopales, quarum metropolis eſt Rothomagus, vulgò *Roven*; Ducatus amplus; à Normannis pop. Septentrionalibus ex Scandinavià, ſeu Norvegiâ, & Suevià profectis, qui in Galliam irrumpentes, in ea reg. conſedere, nomen habens. Pop. *Normanni*, quaſi viri ſeptentrionales, à Carolo Magno devicti, & ad Chriſti fidem perducti.

Noroſſi, Scythiæ intra Imaum gens, & *Noroſſus* ibidem mons. Ptol.

Northumbria, regio Angliæ, Scotiæ finitima, *Northumberland*.

Nortia, i. e. *Fortuna* Tuſcis: Meminit Livius lib. 7. Juvenal. Sat. —— *Idem populus ſi Nortia Thuſco*
Faviſſet. ——

Ubi vulgò *Nurſcia*. Capella lib. 1. *Quam alii Sortem aſſerunt, Nemeſinque nonnulli, Tychenque quam plures, aut Nortiam.* Alii *Nyrtia* legunt.

Norvegia, reg. Europæ ſeptentrionalis verſus Oceanum Germanicum ſitum vulgò *Norwey*, quæ interpretatur *Septentrionalis Via*. *Nort* enim Germanicâ linguâ, *Septentrionem* ſig. *Weg*, *viam*. Fuit regnum Norvegiæ aliquandiu florens, imperiumque tenuit per Daniam, Friſiam, inſulaſque adjacentes, donec domeſticum imperium per hæreditariam ſucceſſionem adminiſtratum fuit. Poſtea ſub interregno, conſenſu procerum inſtitutum eſt, ut reges per electionem ſuſciperentur; eſtque hoc tempore ſub poteſtate Danorum.

Noſcopion, Lyciæ urbs. Plin. 5. 27.

Noſora, inſ. Rubri maris. Steph.

Noſtana, Drangianæ op. Ptol.

Noſtia, vicus Arcadiæ: aliàs *Eſtania*. Steph. Ephoro autem *Neſtania* dicitur.

Notium, Hyberniæ promuntorium Auſtrale, Ptol. *Niſſenhead* Camdeno. Item urbs Joniæ, à Colophone 12 m. diſtans, contra Chium inſ. teſte Strabone. Pop. *Notienſes*. Item Calydnæ inſ. opidum.

Notus, ventus meridionalis; Vide *Auſter*.

Nova civitas, olim vocabatur Carthago tum illa Africæ, tum altera Hiſpaniæ. Virg. Æn. 1.

—— *Atq; Novæ pateant Carthaginis arces.*

Ubi alluſum ad etymon. Hebraicè enim קרתא חדת *novam urbem* ſig. & ex *Karthada* Græcorum Καρχηδὼν, χ. & θ. permutatis quod Siculorum proprium eſt, qui pro ὄρνιθος ὄρνιχος dicunt. Stephanus etiam Καινὴ πόλις interpretatur. Item *Nova civitas* tergemina. Una urbs epiſc. in Auſtriâ ſub Archiep. Saliſburgenſi à Viennâ 8. leuc. in Auſt. vulgò *Neuſtadt*: Altera in Hiſtriâ in orâ, epiſc. quæ Æmoniæ urbi proximæ excisæ ſucceſſit, inter Juſtinopolim, & Parentium: Tertia in Venetis in orâ Marchiæ Tarviſinæ, apud Heracliam urbem exciſam, & ipſa everſa, epiſcopalis tamen.

Novæ, Myſiæ infer. op. ubi Legio 1. Italica, ab Oeſco 55 m. p. ex Anton. in ort. *Novomont*, Lazio teſte. *Novenſis urbs* Marcellino.

Nova mœnia, Sarm. Europ. urbs. Ptol. Hodie *Album caſtrum*. *Wiſſemburg*, Græcè Νέον τεῖχος.

Novana, Piceni op. in orâ inter Montem Sanctum ad occ. & Empulum ad ort. Firmum verſus 8. m. p.

Novantæ, Ptol. *Novantes* Camdeno, pop. Albionis in Scotiâ ad occ. quorum regio ubi hodie *Gallovidia Galloway*, cujus pars occidentalis eſt peninſula contra Hiberniam (inde 20. mill. diſtantem, teſte Lhuydo) nonnullis Noventum Cherſoneſus, & Novantum promuntorium dicta.

Novanus, Umbriæ flu. trans Apenninum, qui æſtivo ſolſtitio ſupra modum augetur, & circa brumam ficcatur. Plin. 2. 103.

Navaria, urbs Inſubriæ epiſc. ſub arch. Mediolanenſi, inter Mediolanum 25. & Vercellas 10 m. p. à Ticino 30. Petri Lumbardi partria. Vulgò *Novara*. long. 30. 27. lat. 44. 35.

Novauguſta, op. Hiſp. in fin. Arevacorum. Plin. *Atienza* Moletio.

Novellius, Mediolanenſis quidam temporibus Tiberii Cæſaris qui geſtis honoribus à Prætura ad Conſulatum uſque pervenit, *Tricongius* dictus quod *tres congios* vini uno impetu epotaverit. Plin. 13. 22.

Novemontum, op. Myſiæ, quæ nunc *Servia* dicitur.

Novempagi, poſtea Balneoregium, urbs Hetruriæ epiſc. media inter montem Phyſconem & Oropitum 6 m. p. à Viterbio 14. in Bor. *Bagnarea*. long. 35. 35. lat. 42. 20.

Novempopulonia, reg. Aquitaniæ, inter Garumnam flu. & montes Pyrenæos, Oceanumque comprehenſa, vulgò *La Guaſcogna*, ſic à *novem populis* dicta, qui ſunt *Vaſates*, *Meduli*, *Boiates*, *Auſci*, *Convenæ*, *Bigerrones*, *Tarbelli*, & *Eluſates*, teſte Cænali.

Novendium, ſeu *Novendiale*, ſacrificium funebre, quod fiebat 9 die poſt mortem alicujus. Horatius.

Nec in ſepulcris pauperum prudens anus
Novendiales diſſipare pulveres.

Inde *Novendialis cœna* Tacito An. 6. Plinius *Novendiale convivium* vocat. 20. 11. *In Novendiali convivio magnos gemitus edebant, & atroces contra Deos.* Apuleius Met. 9. *Jamque nono die completis ſolennibus, familiam ſuppellectilemque & omnia jumenta ad hæreditariam deduxit auctionem.* Græci τὰ ἐννάλια vocant.

Novem viæ, civitas Thraciæ, quæ & *Amphipolis*.

Novenſiles, Dii à Sabinis Romam deducti exiſtimantur, atque iis à Tatio rege ex voto ædes dicatæ fuetunt. Varro de L. L. Sunt qui Novenſiles Deos appellatos putent, *Herculem*, *Veſtam*, *Salutem*, *Fortunam*, &c. quòd noviſſimè in Deorum numerum recepti ſint, quaſi *nuper*, aut *noviſſimè ſalientes*, h. e. in numerum Deorum aſcendentes. Liv. lib. 8. in Decii pro legionibus devotione. Alii, quod veriſimilius videtur, numina peregrina ſic appellata fuiſſe exiſtimant. Solebant enim Romani Deos omnes urbium ſuperatarum, partim per familias ſpargere, partim publicè conſecrare; ac ne aliquis Deorum multitudine, aut ignorantiâ præteriretur, brevitatis & compendii cauſâ uno pariter nomine cunctos *Novenſiles* invocabant. Arnob. lib. 3. contra Gentes. Vide Voſſ. in *Novem*.

Noverogus, op. Gall. clarum in Pictonum finibus, à Rupella 9 leuc. Pictavos verſus, teſte Scaligero. vulgò *Niort*. long. 20. 00. lat. 46. 15.

Noverus, ſive *Novarus*, *les Nouliers*, teſte Eliâ Vineto, pagus Aquitaniæ in finibus Santonum, apud Engeriacum. *Novioregum* Antonino, ut videtur Scaligero. Ejus mem. Auſon. Ep. 24.

Totque mea in Novero ſibi proxima prædia pago.

Noveſium, vulgò *Nuys*, op. celebre Germ. infer. ad Rhenum apud Duſſeldorpium urbem à Coloniâ 5 leuc. in Bor. *Nuaſium* Ptolemæo. long. 28. 12. lat. 58. 10.

Novidunum Ammiano, *Noviodunum* Ptolemæo op. Myſiæ infer. ad Iſtrum flu. medium inter Deſtorium ad primum Iſtri alveum, & Kiliam novam in ort. ad 6. mill. Germanica.

Novientum, pagus Germ. ſuper. in Alſatiâ cum cœnobio, vulgò *Eberſheym*.

Noviodunum, op. Norici ad Saum flu. in Carniolâ, à Labaco 4 leuc. Villacum verſus. *Neumarck*, teſte Lazio, ſive *Krainburg*.

Noviodunum, quod *Noviomum*, poſterioribus dicitur, vulgò *Noyon*, urbs Gall. Belg. epiſc. ſub archiep. Rhemenſi in Picardiâ, inter Sueſſiones 10. & Ambianos 15 leuc. quot à Rhemis in Bor. à Lutetiâ 22. in Cæc. long. 24. 6. lat. 49. 25.

Noviodunum alterum, op. Gall. Celt. in finibus Biturigum, inter Bridoborum & Condate ad Ligerim flu. inde 2 hinc 4 leuc. à Nivernis 17 in Bor. *Neuvy*, vel *Neufuy*.

Noviodunum, item Heduorum. Vide *Nivernum*.

Noviomagum, op. Germ. ſup. in Palatinatu. Vulgò *Odenheim*. Vel eſt ipſa Spira urbs, à quâ *Odenheim* pagus 1 leucâ verſus Tabernam diſtat. *Noviomagum* item *Newenburg*, ut videtur Ortelio op. Germ. ſup. in Alſatiâ ad Rhenum, inter Hagenoiam 5. & Spiram 6 leuc. Item *Noviomagum*, op. Germ. inf. Geldriæ ducatûs primaria, inter Rhenum & Moſam. *Numagen*.

Noviomagus multiplex: unus in finibus Biturigum Vibiſcorum. Ptol. *Solac*, teſte Vineto: alter in Gall. Belg. inter Sueſſiones & Ambianos. Anton. Terrius Gall. Celt. in Normannia poſt Juliobonam. Idem. Quartus Angliæ pagus apud Londinium, inde 10. m. p. *Woodcote*, teſte Camdeno.

Novioregum, op. Aquitaniæ. Vide *Noverus*.

Novium, vide *Noela*.

Novius, flu. Albionis geminus: unus Walliæ, *Conwey*, teſte Lhuydo; alter *Nid*, ſeu *Nyrth* in Scotiâ, teſte Camdeno, apud Solvacum op. in mare occiduum labens.

Novocomum, ſeu *Novum Comum*, urbs Inſubriæ ad lacum Larium. pop. *Novocomenſes*. Vide *Comum*.

Novogardia, vulgò *Novogrod*, ſeu *Novogorod*, urbs gemina Sarmatiæ in regno Moſchorum: una magna cognomine, archiep. & metropolis Ruſſiæ albæ, urbs ampliſſima à Moſchâ Moſchorum regiâ 100 leuc. in occid. quot à Pleſcoviâ in Bor. long. 57. 00. lat. 70. 10. Altera inferior cognominata ad Volgam flu. inter Moſcham 100, & Caſſanum in Eurum 70 leuc. Germ. teſte Sigiſmundo Herberſteinio. long. 72. 00. lat. 60. 10.

Novopyrgum, urbs Myſiæ ſuperioris in Serviâ ad Moravam flu. *Novomont*.

Novum, op. Carnorum in agro Aquileienſi. Item locus Inſubriæ medius inter Mediolanum & Laudem Pompeiam.

Novus Portus, *Newhaven*, teſte Ortelio, aliis *Rhie*, op. cum portu Albionis in orâ Angliæ Auſtrali, à Cantuariâ 20. m. p. Ciceſtriam verſus. Eſt & *Portus novus* op. Vectis inſ. primarium, vulgò *Newport*.

Noym, Nilus ab Ægyptiis ſic dictus. Orus Apollo Hieroglyph. 21. Νεῖλυ ἀναβαῖνν σημαίνοντες, ὃν καλοῦσι Νῶν, ἰσμενοῦδὲ δὲ σημαίνει νέον. Ubi Cauſinus. *Quod autem ait Nilum ab Ægyptiis Νῶν appellari, congruentia dicit Heſychio qui in dictione νῶς* ait eam ſignificare ψυχὴν, πνεῦμα. At vero ſi flu. hicce *Noym* appellatur, quid ſi pro Νῶν Νοῦν reponamus? Certè non invenuſta eſt illa Wendelini conjectura, qui ab Hebræo נעם *naim*, quod eſt *jucundum*, deducit. Quid enim Ægypto jucundius vel ſuavius Nilo accidere poteſt? *Illa facies*, ait Seneca, *pulcherrima eſt, cum jam ſe in agros Nilus ingeſſit*, &c.

Noys, Græce Νῦς, Ciliciæ flu. vide *Cecum*.

N U.

Nuagerta, inquit Nebriſſenſis in ſuo Dictionario, Ptolemæo Gall. Belg. urbs eſt. *Aquiſgranum* Jovio, *Vegerra* Sabellico. *Veterra* Volaterrano.

Nuba, rex Daniæ, ab Henrico 1. Cæſare ad Chriſtianiſmum vi adactus.

Nubæ, pop. Libyæ juxta Nilum. Dicuntur & *Nubæi* & *Dabæi* & *Numides*. Steph. forte vero pro Δαβοῦοι Ναβαῖοι reponendum.

Nubæi, populi Arabiæ deſertæ. Plin.

Nubia, reg. Ægypto adjacens, Preſbyteri Joannis, Æthiopiæ Imp. regno in multas provincias diſtincto undique cincta; olim Chriſtianam religionem profeſſa, nunc ab eâ deficit. Regio eſt ditiſſima auro, atque ebore, ſaccari & frumenti feraciſſima. Præcipua urbs eſt Dangala cujus incolæ ſunt admodum divites & cum Ægypti mercatoribus negociantur. Quod Preſbyteri Joannis mentionem faciat author mihi in mentem revocat quid de eo tradit D. Brianus Waltonus, Epiſcopus haud ita pridem Ceſtrenſis, in Præfat. Introductionis ſuæ adlectionem Linguarum Orientalium. Sic enim ille: *Rex Æthiopiæ, qui longè lateque multis populis per Africam imperat, à multis vocatur* Preſbyter Joannes (*Angli vocamus* Preſter John) *ſeu* Pretegianus, *quem poſt Scaligerum Regem Abyſſinorum eſſe volunt, errore manifeſto; cum certum ſit in ultimis Aſiæ finibus, non in Africâ ante* 400 *an. regnaſſe regem Chriſtianum qui ſermone Perſico* Padeſtia Priſtigiani, *i. e. Apoſtolicus vocabatur, unde* Preſbyteri Joannis *nomen ortum.*

Nubiani, errones qui ſe Ægyptios vocant. Vide *Cyngari*.

Nuceria, Italiæ urbs, infra Brixellum, haud procul à Padi ripâ, vulgari nunc vocabulo *Lucera*; ſive, ut alii dicunt, *Luzzara*. Hoc omnium ferè judicio eſt id opidum quod Ptolemæo vocatur Νουκηρία. Ἡ δὲ Γαλλία inquit, ἣ τετάρτη ἔχει πόλεις τάσδε. Πλακεντία, Φιδεντία, Βελξέλλον, Πάρμα, Ῥήγιον Λεπίδου, Νουκηρία, Ταύρινον, Μυτίνα, Βονωνία. Nec mirum ſit, quæ olim fuerit *Nuceria*, eam nunc dici *Luceriam*, quando clariſſima quondam Romanorum colonia *Luceria* in Apuliâ, vulgò nunc vocatur *Nucera*; raro *Lucera*. Quanquam hæc apud antiquos etiam auctores, Ptolemæum

Ptolemæum, & tabulam itinerariam, legitur Νωκιρία Ἀπολλών. Apud Appianum vero Civilium bellorum lib. 2. ſimplicitur Νωκιρία. Unde mihi haud levis, nec vana conjectura, iſthanc etiam in Galliâ Togatâ dictam fuiſſe jam olim, ut nunc *Luceriam*, quâ de cauſâ poſtea ad diſcrimen hujus Ptolemæus, atque auctor Tabulæ ſcripſerunt Λυκιρία Ἀπολλών. Cluverius. long. 36. 15. lat. 43. 03.

Nuceria, Campaniæ urbs, trans Veſuvium mont. in valle, quam Sarnus amnis inter Veſuvium & Lactarium montem efficit, ſita; vulgò *Nocera*. Plin. 3. 5. *Herculanium, Pompeii; haud procul ſpectante monte Veſuvio, adluente vero Sarno amne: ager Nucerinus; & 9. m. p. à mari ipſa Nuceria.* Lucan. lib. 2.

Tu quoque commiſſæ nudatam deſeris arcem
Scipio Nuceriæ. ———

Silius Ital. lib. 8.

Illic Nuceria, & Gaurus navalibus aptus
Prole Dicarchæâ; multo cum milite Graio
Illic Parthenope, & Pœni non pervia Nola.

Opidani *Nucerini*, Polyb. lib. 3. Liv. lib. 27. Origo opidi licet non adnotata ſit, tamen antiquitas ejus inde apparet, quòd jam inde in 1. Decade hiſtoriarum ſuarum ejus mem. Livius, qui lib. 9. ſic ſcribit: *Conſules partiti provincias. Etruria Decio, Samnium Fabio evenit; Is profectus ad Nuceriam, Alifates, jam tum pacem petentes, quod uti eâ, quum daretur, noluiſſent, aſpernatus, oppugnando ſubegit.* Mira ſanè admodum res: Fabium, uti Alifas, Samnii opidum, oppugnaret, longè hinc ad Nuceriam, extremam Campaniæ in mediterraneis urbem, profectum. Sed mendum hic indicat Diodorus lib. 19. Οἱ δὲ τὴν Νωκηρίαν τὴν Ἀλφαίτιναν καλουμένην διὰβάντες, πεισθέντες ὑπό τινων τὴν μὲν Ῥωμαίων φιλίας ἀπέστησαν, πρὸς δὲ τοὺς Σαμνίτας συμμαχίαν ἐποιήσαντο. Et Sigonius ad locum Livii prædictum teſtatur, in veteri exemplari ſe reperiſſe ita *ad Nuceriam Alfaternam*. Et Franciſcus Modius adfirmat, in membranis Fuldenſibus ſic eſſe; *ad Nucceriam, Alfaternamque.* Unam in telligi debere urbem, diſerte teſtantur verba. Tum *Alfaternos* ſcribendum eſt, ſi orationi ſuus ſenſus conſtare debet. *Nuceria* igitur hæc *Alfaterna* dicta; & opidani ejus *Nucerini Alfaterni*, ad diſcrimen *Nuceriæ Camellariæ*, quæ eſt in Umbriâ. Appianus ἐμφυλ. 4. ubi narrat, præcipuas Italiæ urbes ab triumviris militibus fuiſſe deſtinatos, ad colonias deducendas, hanc etiam *Nuceriam* inter eas connumerat. Coloniam deductam fuiſſe, ex Tacito adparet. Is quidpe Annal lib. 13. in principatu Neronis ita ſcribit: *Coloniæ Capua atque Nuceria additis Veteranis confirmatæ ſunt.* Et lib. 14. *Sub idem tempus levi contentione atrox cædes orta inter colonos Nucerinos, Pompeianoſque, gladiatorio ſpectaculo.* Ab Auguſto Imp. primùm deducta eſt, cognominataque *Nuceria Conſtantia.* Frontinus lib. de Coloniis: *Nuceria Conſtantia, muro ducta colonia, deducta juſſu Imperatoris Auguſti.* Cluver. long. 38. 42. lat. 40. 14.

Nuchul accolis, *Dara* barbaris vocatur lacus quidam Æthiopiæ, ut ſcribit Oroſius.

Nucria, invenitur pro *Nacria*, urbs Tuſciæ. Steph.

Nudipedalia, ludi quidam ſeu ſpectacula Lacedæmone inſtituta, an. ab U. C. 82. quæ nudis pedibus à ſacerdotibus celebrabantur. Græcis Γυμνοπαιδίαι.

Nuithones, Germ. pop. Tacitus, quorum regionem Rhenanus *Nuithland* vocat in Helvetiâ.

Numa Pompilius ex Curibus Sabinorum urbe ortus, ſecundus rex Romanorum juſtitiâ & pietate inſignis, qui pacatis finitimorum odiis, quò truces efferatoſque longâ militiâ animos ad pacis artis traduceret, ad Deorum cultum animum adjecit, primumque ad intimum Argiletum Jani templum condidit, quod apertum, bellum; clauſum pacem indicaret. Dein Dialem, Martialem & Quirinalem Flamines creavit. Salios item 12. Marti aſſignavit; Virgines Veſtales ſacravit. Pontificem maximum primus declaravit, dies faſtos, nefaſtoſque condidit; annum in 12 menſes diviſit. Quæ omnia, quò majore apud imperitam plebem in veneratione eſſent, ſimulavit ſibi cum Egeriâ Nymphâ nocturnos congreſſus eſſe, ejuſque ſe monitu, quæ acceptiſſima Diis eſſent, ſacra inſtituere. Juven. Sat. 3. *In vallem Egeriæ deſcendimus* ———

Hic ubi nocturnæ Numa conſtituebat amicæ.

Poſtremò ubi maximâ cum reverentiâ & ſuorum, & finitimorum 40 anno regnaſſet, diem obiit. Liv. Plut. &c. *Numa* autem à נוּם *num, dormitavit*, quia non tam bellicoſus fuit hic rex, quam Romulus; ſed potius ſacrificulus, ac tranquillitatis amans: ideo fortaſſe populus bellicoſus à dormitatione nomen impoſuit, inquit Flacius Illyricus. *At ego potius* (inquit Simpſonius) *Dormitatorem dictum fuiſſe putarim, quia ſe dormire dixit; quia ſermonem Dei ſic citare ſolebat, dixit Deus*, &c. Virg. Æn. 6.

——— *Noſco crines, incanaq; menta*
Regis Romani, primus qui legibus urbem
Fundabit, Curibus parvis, & paupere terrâ
Miſſus in imperium magnum.

Regis hujus elogium, ut Romanos omittam ſcriptores, hoc exſtat apud Dionem Chryſoſtomum Oratione 25. Νομᾶς δὲ τὸν Ῥώμην παραλαβὼν μικρὸν, καὶ ἄδοξον, ἔτι δὲ ἐν ἀλλοδίᾳ χώρᾳ διοικισμένην, ἡμιονηρὸς ἔχουσαν τοὺς ἐποικήτορας, ἔτι δὲ τοῖς περιοίκοις πᾶσιν ἐχθρὸς, καὶ πένητας, καὶ ἀγρίους, καὶ ὀκνηρδύπους ζῶντας, τὴν Ῥωμύλε καλλιστάτην γῆν, αὐτὸς βιβαίως ἔχειν ἐποίησε, καὶ φίλους ἔθ) τοῖς ἀρίστοις, καὶ νόμους, καὶ θεὸς καὶ πολιτείαν κατεσκεύασε, καὶ πάσης αἰτίαν ὑπῆρξε τῆς μεγρίστης εὐδαιμονίας. Horat. Carm. lib. 1. Od. 12.

Romulum poſt hos prius an quieti
Pompili regnum memorem?

Mart. lib. 12. *Pacifici Latiâ reddis ab urbe Numæ.*

Ovidio *munificus, intonſus* & *juſtus* dicitur. Lucano autem *ſacrificus.*

Numana, opidulum Piceni in Italiâ. Mela lib. 2. Plin. 3. 13. *Numana à Siculis condita.* Sil. lib. 8.

——— *Scopuloſæ rura Numanæ.*

Numanus Remulus, Rutulus quidam, multum ſibi tribuens & immodicè placens, Trojanos in Italiâ mollitiei, & ignaviæ arguit apud Virgilium in his.

Is primam ante aciem digna atque indigna relatu
Vociferans, tumiduſq; novo præcordia regno
Ibat, & ingenti ſeſe clamore ferebat,

Numantia, urbs Hiſp. Tarrac. circa 20. an. bellum cum pop. Romano geſſit, & à Romanis obſeſſa per annos 14. cùm haberet tantum quatuor hominum millia, non ſolum ſuſtinuit, ſed etiam vicit 40. millia Romanorum. Tandem tamen à Scipione poſt longam & arctiſſimam obſidionem deleta eſt. Pop. *Numantini*, qui cum fame laborarent, nec eis daretur juſti certaminis copia, omnia ſua, & ſeipſos igni immiſerunt. Horat. lib. 2. Od. 12.

Nolis longa feræ bella Numantiæ.

Cic. 1. Offic. *Majores noſtri Carthaginem, Numantiamque funditus ſuſtulerunt.* Et Philip. 4. *Everterunt Numantiam Romani.* Vide Florum 2. 18. Hinc *Numantinus* adjectivum Prop. 4 eleg. ult.

Afra Numantinos regna loquuntur avos.

long. 18. 58. lat. 42. 30.

Numentana via, extra portam Viminalem, etiam *Figulnenſis* dicta fuit, teſte Livio.

Numenius, Apameenſis Syrus, Pythagoricus, & Platonicus, ἀνὴρ Ἕλλην juxta Euſeb. Præp. lib. 11. Cronii, celebris illius Platonici familiaris, juxta Porphyrium lib. de antro Nymph. in Odyſſ. Libros ejus περὶ τῆς Ἀκαδημαϊκῶν πρὸς Πλάτωνα διαστάσεως laudat Euſeb. Præp. lib. 14. Edidit præterea τὰ παρὰ Πλάτωνι ἀπόῤῥητα, unde fragmentum adfert idem Euſeb. Præp. lib. 13. Scripſit etiam περὶ ταγαθοῦ aliquot libros, quorum primo Judæorum mentionem facit, teſte Euſebio eumque citat Origenes lib. 1. contra Celſum. Ex ejus περὶ ψυχῆς libro quædam adducit Theodoretus Serm. 4. Vide Heſychium Mil. In Νεμ. Ejus Plotinus inventa & dogmata ſibi tribuere à maledicis quibuſdam dictus eſt, quo plagii crimine, ut liberaretur, Amelius librum ſcripſit de differentiâ doctrinæ Plotini & Numenii. Vixit poſt Chriſtum natum, teſte Theodoreto Θεραπευτ. β. ubi Plotinum, Plutarchum, & Numenium, cum poſt Chriſtum natum vixerint, multa Chriſtianæ Theologiæ myſteria ſuis libris inſeruiſſe dicit. Diverſus ab hoc eſt *Numenius* ille Pyrrhonius, Pyrrhonis auditor apud Laert. lib. 9. Alius quoque eſt *Numenius* Heracleota, cujus ἀλιευτικὸν laudat Athen. 7. 9. *Numenium* quendam rhetora ſub Adriano floruiſſe docet Suidas. Apollonii ad *Numenium* ſententiam laudat Stobæus Serm.

123. conſolat. *Numenii* cujuſdam filium memorat Hippocrates 1. Prorrh. apud Galenum comment. 11. Sect. 50.

Numeria, Dea numerandi.

Numerianus, Rom. Imp. cum Caro & Carino.

Numicius, Latii fluviolus, in quo repertum fuit cadaver Æneæ, & in quo Anna ſoror Didûs ſe ſubmerſit. Virg. Æn. 6. —— *Fontis ſtagna Numici.*

Pari modulo Silius lib. 8.

——— *Parvo deſcendens fonte Numicus.*

Horatius impari. Sic enim ille.

Brunduſium Numici melior via ducit an Appi.

Ejus mem. Tibullus lib. 2.

Illic ſanctus eris, cum te veneranda Numici
Unda Deum cœlo miſerit indigetem.

Virg. ubi ſupra. ——— *Sacrumq; Numici*
Litus amant. ———

Numidia, reg. Africæ mediter. *Metagonitis* Plinio in Libyæ inter. & Maurit. confin. Pop. *Numidæ*, apud quos urſi ferociſſimi gignuntur, teſte Solino. *Biledulgerid* Marmolio.

Numidia altera, quæ *nova* nominatur, incolis *Guzuntina* teſte Marm. pars Africæ propriæ litoralis ad ſinum Numidicum, in Maurit. Cæſarienſis confin. inter Ampſagam & Bagradam flu. in quâ Cirta, Saldæ & Cullu urbes. *Regno di Conſtantina* vulgò dicitur. Sinus vero Numidicus *Golfo di Stora*, vel *di Eſtora*, teſte Marmolio. Pop. quoq; *Numidæ*. Virg. Æn. 4.

Et Numidæ infræni cingunt, & in hoſpita Syrtis.

Numidæ equites in comitatu divitum Romanorum fuere, de quo legendus Lipſius ad lib. 2. Hiſt. Tac. itemque Torrentius ad Suetonii Neronem cap. 34. Hæc regio camelostruthionem avem prægrandem fert, quæ proverbio *Avis Numidica* dicitur apud Ariſtoph. in Avibus de homine prægrandi ac timido. Vide *Nomades*.

Numiſto, op. Lucaniæ mediterr. Brutiorum. Ptol.

Numitor, fil. Procæ Albanorum regis, quem Amulius frater minor natu regno pepulit, Lauſumque fil. ejus interfecit, filiamq; ejus Rheam Sylviam Virginem Veſtalem legit, ut ſub ſpecie honoris perpetuâ virginitate ſpem partûs ei adimeret. Verum cum illa ex Marte (ut Romani credi voluerunt) gravida facta eſſet, ipſam quidem in Tiberis ripâ vivam defodit, pueros autem in fluvio mergi juſſit, quos cum in ſicco deſtitutus Fauſtulus inveniſſet, Accæ Laurentiæ uxori ſuæ educandos tradidit. Hi poſtea adulti Amulium interfecerunt, regnumque avo ſuo Numitori reſtituere. Plutarchus.

Numius Albinus, Conſ. cum Max. Dextro, an. U. C. 1015.

Numius Tuſcus, Conſ. cum Amulino, an. U. C. 1048.

Nun, pater Joſue. Joſ. 1. Et fil. Eliſama. 1 Par 7. Lat. *poſteritas*, *ſtirps*, vel *filius*, aut *æternus*, ſive *permanens*: aut Syriacè *piſcis*.

Nuncoreus, Seſoſtris fil. qui obeliſcum illum, qui poſtea Romæ ſitus fuit in Vaticano, curavit excidendum. Plin. 36. 11.

Nundina, Romanorum Dea, à *nono die* naſcentium dicta, qui & *luſtricus* dicitur, quo infantes luſtrabantur. Macrob. 1. Sat. *Luſtricus dies olim appellabatur, quo pueri luſtrabantur, & nomen accipiebant.* Suetonius in Claudio. *Ejuſdem futuræ infelicitatis ſignum evidens die luſtrico extitit.*

Nupſia, op. Ægypti ad Nilum flu. in tractu Syenitarum. Plin. 6. 29.

Nupſis, op. Arabiæ Nomadibus proximum. Plin.

Nuremburga, emporium Germ. ampliſſimum, vulgò *Nuremberg*. Vide Munſter. Arcem habet regiam in colle urbi imminente ſitam vetuſtiſſimam ex quâ in urbem & extra patet proſpectus, à quâ civitati nomen inditum putatur; *Caſtrum Noricum* appellant, quod urbs huc uſque pro cuſtodiâ habuit.

Nurſæ, op. in Æquiculis. Virg. Æn. 7.

Et te montoſæ miſere in prælia Nurſæ.

Jamdudum interiit, unde & Servio ſitus ejus ignotus.

Nurſia, Piceni civitas. Ptol. Σαβῖναι πόλις Νερσία. Dio lib. 48. Ὁ Καῖσαρ δὲ Νερσίαν ἐς τοὺς Σαβίνους ἐσῆγεν. Pop. *Nurſini*. Virg. Æn. 7.

Qui Tiberim, Fabarimq; bibunt, quos frigida miſit
Nurſia. ———

Ubi Servius. *Nurſia, Piceni civitas, frigida autem vel reverâ, aut certè, venenoſa, nocens. Gracchi namque ubique in concionibus ſuis Nurſinos ſceleratos appellavere; & ſcimus amare Virgilium hiſtoriarum rem per tranſitum tangere.* Atqui nullam hic intellexit hiſtoriam. Virgilii imitator Silius, qui lib. 8. ita canit.

——— *Nec non habitata pruinis*
Nurſia. ———

Frigidam igitur dixit Virgilius, quia inter Apennini pruinas ſita. Hinc *Nurſinus* adjectivum. Mar. 13. 20.

Nurſinas poteris parciùs eſſe pilas.

Id eſt rapa, quæ in orbem optima naſcuntur in Nurſiâ Sabinorum civitate.

Nus, Ciciliæ flu. ad Ceſcum op.
Nutum, Africæ propriæ opidum. } Ptol.
Nuſaripa, Indiæ intra Gangem urbs.

N Y.

Nycea, urbs Corſicæ, à *Nycio* Feſulano Etruriæ rege condita, qui floruit 300. an. ante Romam conditam.

Nycpii, Africæ propriæ gens.
Nygbenitæ, pop. Æthiopiæ ſub Ægypto. } Ptol.
Nygdoſa, Indiæ intra Gangem urbs.

Nyctelius, vocatus fuit Bacchus, quod ſacra ejus noctu fiebant, νὺξ enim *nox* eſt, & τελέω *perficio*, & *ſacra peragere* etiam ſig. unde τελεταὶ pro myſteriis. Anthol. lib. 3.

Νυκτίλιον, Νύμιον, Νιβρηΐδια, Νιβρηΐδωτηλον.

Hinc *latex Nyctelius* pro vino apud Sen. in Oedipo. Bacchi ſacra noctu fieri ſolita paſſim perhibent Poetæ. Virg. Geo. 4. *Inter ſacra Deum, nocturnaq; orgia Bacchi.* Et alibi Æn. 4. —— *Qualis commotis excita ſacris*
Thyas ubi audito ſtimulant trieterica Baccho
Orgia, nocturnuſq; vocat clamore Cithæron.

Ovid. 1. Art. Amatoriæ.

Nyctelium q; patrem, nocturnaq; ſacra precare,

Dionyſ. Periegetes. ——— Ἔνθα γυναῖκες
Ὀρθὰ μετὰ τελέουσι καὶ ὄμμορον ἱερὸν Βάκχου
Στεῤῥαὶ μετὰ κισσοῦ μελαμφύλλοιο κορυμβοις
Ἐννύχιαι. ———

Oppianus 1. Cynegeticon νυκτιηγὲ θυέλλα vocat, i. e. *nocturna ſacra.*

Nyctеus, Neptuni fil. ex Celene Atlantis filiâ, quem ex Amaltheâ Cretenſi nymphâ Antiopam & Nyctemenen ſuſcepiſſe ferunt. Ex his Nyctimene fœdo patris amore capta, operâ nutricis cum eo concubuiſſe dicitur. Tandem vero re cognitâ, cum pater eam occidere vellet, Minervæ miſeratione in noctuam converſa eſt. Item *Nyctеus* Antiopæ pater. Prop. 3. 15.

Teſtis erit Dirce tam vero crimine ſæva
Nyctеos Antiopen accubuiſſe Lyco.

Et lib. 4. el. 4.

Tu licet Antiopæ formam Nyctеidos. ———

Nyctimene, de quâ ſupra in *Nyctеus*. Ovid. Met. lib. 2.

An quæ per totam res eſt notiſſima Leſbon,
Non audita tibi eſt patrium temeraſſe cubile
Nyctimenen? avis illa quidem: ſed conſcia culpæ
Conſpectum lucemq; fugit, tenebriſq; pudorem
Celat; & à cunctis expellitur æthere toto.

Nymphæ, aquarum Deæ, quaſi *Lympharum* numina, ut quidam volunt. Oceani filias fuiſſe teſtatur Orpheus Hymno in honorem earundem conſecrato.

Νύμφαι θυγατέρες μεγαλήτορος Ὠκεανοῖο
Ὑγροπόροις γαίης ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι.

Virgilius eas fluviorum matres eſſe putavit; Æn. 8.

Nymphæ Laurentes, Nymphæ, genus amnibus unde eſt.

Has autem non ſolum commnni nomine appellavit Orpheus in illo Hymno, ſed etiam *Hamadryadas*, cum inquiat.

Κῦραι Ἁμαδρυάδες, φιλοπαίγμονες.

Id ſanè effectum eſt, quia Nympharum aliæ ſunt creditæ cœleſtes, aliæ terreſtres, aliæ fluviales, aliæ marinæ, aliæ ſtagnorum præſides, quam diviſionem fecit Mneſimachus Phaſelites. Et Homerus de quadam varietate harum ita mem. Hymno in Venerem.

Ἤ τις Νυμφάων, αἳ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Ἤ Νυμφῶν, αἱ καλὸν ὄρος τόδε παιπάλυσσι,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ βίσσεα ποιήεντα.

Terreſtres

Terreſtres Nymphæ putatæ ſunt à nonnullis Cererem & Bacchum educâſſe. Cœleſtes Nymphæ credebantur eſſe animæ ſphærarum, quas etiam *Muſas* vocarunt, ac vires quæ inde ad nos venirent. Terreſtrium alii ſylvis præerant, ut *Dryades*, aliæ montibus, ut *Oreades*; alii ſingulis arboribus, ut *Hamadryades*, aliæ paſcuis & floribus, ut *Napeæ*. Fluviorum præſides *Naiades* dicebantur; ſtagnorum & lacuum *Limniades*. Quas vero fontibus præeſſe putarunt antiqui *Ephydriades* appellarunt. Hermocreon.

Νύμφαι Ἐφυδριάδες, ταῖς Ἑρμοκρέων τάδε δῶρα
Εἰσαῖο καλλιτάῳ σὺν δώκατο ἀντιτύσας.
Χαίρητε, ἠ τείβοιτ' ἐφαλοῖς ποσὶν ὑμὲ λιλαίνλα
Τὸν δὲ δόμον, καθαρῇ πιμπλάμεναι πίμαθ'.

Aliæ marinæ putabantur, ut *Nereides*. Quod vero loca nonnulla Diis variis ſorent conſecrata, & quâ de cauſâ id fieret, teſtatur Dion. Halicarn. lib. 1. hoc pacto. Ὅση μὲν ἠ νάπας Πανὶ, λειμῶνας δὲ ἠ τιθηλίτα χωρία Νύμφαις, ἀκτὰς δὲ ἠ νήσους φιλαγίοις δαίμοσι. Τῶν δὲ ἀλλων, ὡς ἑκάστῳ τι διῳ ἠ δαίμονι οἰκεῖον. Pauſanias in Phocicis quandam ex Nymphis *Lilæam* nominat, Cephiſi filiam, atque alibi de Nomiâ indigenâ Arcadum mentionem facit, atque, Nymphas non eſſe quidem omnino ſempiternas, ſed innumerabilem penè annorum numerum vivere, idque ex antiquorum poetarum ſententiâ. Afflabantur vates non minus Nymphârum, quam cæterorum Deorũ numine, quare Pauſanias in Meſſeniacis refert, nonnullos earum numine afflatos civitatum ruinas prædixiſſe. Lac autem & oleum eis offerebatur, cum ſacra fierent. Theocritus in *Viatoribus*.

Στασῶ δὲ κρητῆρα μίγαν λευκοῖο γάλακτος
Τᾶις Νύμφαις, στασῶ δὲ ἠ ἀθίος ἄλλον ἐλαίω.

Conſueverunt quoq; capras illis immolare. Idem ibidem.

Τὸ Κρόκυλος μοι ἔδωκε τὸ ποικίλον, ἀνίκ' ἔθυσα
Ταῖς Νύμφαις τὰν αἶγα. ———

His etiam mel offerri ſolitum quidam putarunt, quia floribus delectarentur, è quibus mel conficitur: è quorum opinione Virgilius illas flores colligentes inducit.

——— *Tibi lilia plenis*
Ecce ferunt Nymphæ calathis, tibi candida Nais
Pallentes violas, & ſumma papavera carpit.

Alii id contigiſſe maluerunt, quod ille Ariſtæum, quem putantur educaſſe, mellis & olei conficiendi viam docuerint. Offerebatur & vinum, ut Apollinis reſponſum declaravit apud Euſebium Nat. Comes.

Nymphæa, inſ. juxta Adriam, ubi Calypſo habitavit. Steph. Alia circa Samum Jonicam. Plin.

Nymphæum, op. Tauricæ Cherſoneſi apud Theodoſiam urb. *Ciprico*, teſte Nigro. Item promuntorium geminum Macedoniæ: unum montis Athi in latere Auſtrali, *Capo Ninfeo* ex tab. recent. Alterum in orâ maris Jonii, apud Apolloniam & Aoum flu. *Capo Pali* Luccaro. Lucan. lib. 5.

Nymphæumq; tenent, nudas Aquilonibus undas.

Nymphæus, in Arcadiâ eſt. Pauſ. lib. 8. Inde fons *Nymphæſius* Stephano.

Nymphis, Heracleotes, hiſtoricus, qui res geſtas ab Alexandro libb. 24. compoſuit; item de Heracleâ libb. 13. uſque ad everſionem tyrannorum, & ad 3. Ptolemæum. Suidas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 16.

Nymphodorus, Amphipolites, de Aſiaticorum legibus & ritibus libros compoſuit. Clem. Alex. 1. Stromat. Item *Nymphodorus* Syracuſius, *in Aſiæ Periplo* citatur ab Athenæo libb. 6. 7. & 13. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 393. & 394.

Nymphon, vir quidam Colophonius. Cic. ad Qu. fratrem lib. 1.

Nyrax, urbs Celticæ. Steph.

Nyſa, Bacchi nutrix, quam Plinius ait ſepultam fuiſſe prope Scythopolim.

Nyſa, urbs Arabiæ, ſive, ut alii putant, Ægypti, Arabiæ propinqua, apud quam Bacchus, ut Diodoro placet, à Nymphis eſt educatus, unde *Dionyſius* ex Διὸς, i.e. Jove & *Nyſa* conflato vocabulo. Plin. 8. 13. *Nyſam* Indiæ montem eſſe tradit, lacertas immenſæ magnitudinis alentem.

Nyſa, vel *Nyſſa*, Indiæ civitas, à Libero Patre condita, teſte Strab. lib. 13. ſita ſub radicibus montis, quem Meron vocant. Virg. Æn. 6.

Nec qui pampineis victor juga flectit habenis
Liber agens celſo Nyſæ de vertice tigres.

Hinc *Via Nyſſæa*. Dionyſ. verſ. 1159.

Τῆνικα Νυσαίῳ μὲν ἐρημίζετο κίλευθον.

Vide ſis illic Euſtathium. Item *Nyſa* unus ex Parnaſſi verticibus Baccho conſecratus. Juvenal. Sat. 7.

Quis locus ingenio; niſi cum ſe carmine ſolo
Vexant, & dominis Cyrrhæ Nyſæque feruntur
Pectora noſtra, duas non admittentia curas?

Lucanus lib. 8.

Et juga tota vacant Baccho Nyſcia.

Idem lib. 1. ——*Cyrhæa velim ſecreta moventem*
Sollicitare Deum, Bacchumque avertere Nyſâ.

Alia eſt *Nyſa* in Thraciâ. Steph. Hom. Iliad. ζ. ubi de Lycurgo.

Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσηΐον ——

Vide ſis illic Didymum. Nicander in Alexipharmacis v. 30.

Ὡς δ' ὁπὸτ' ἀγρώσται ὑποθλίψαντες ὀπώρην
Σιληνοὶ καρχησίου Διωνύσοιο τιθηνοὶ
Πρῶτον ἐπ' ἀσκέζουσι τρίβι φρίνα Θαμχθήναι
Ὀμμαπ δυσθηπαι, δὴ σφαλερῶσιν δὲ κάλεις
Νυσαίην ἀνὰ κλιτὺν ὑποδλέψαντα ἀφαίνοντας.

Decem *Nyſas* enumerat Stephanus & Homeri Scholiaſtes ubi ſupra. Vide Heſychium in Νύσα, & Caſaubonum ad Nyſeni epiſtolam. Item hominis proprium. Cic. 3. de N. D. *Dionyſios multos habemus, primum Jove & Proſerpinâ natum; ſecundum Nilo, qui Nyſam interemit.*

Nyſea, Megarenſium emporium 18 ſtad. ab urbe diſtans, quod & *Minoa* vocatur.

Nyſes, Africæ flu. ex Æthiopiæ montibus oriens. Ariſtot.

Nyſiæ portæ, Africæ propriæ inſula, flumine Tritone circumdata. Herodoto *Phila* dici videtur. Elegantem ejus deſcriptionem habes apud Diod. Sic. lib. 3. cap. 3.

O A.

OA, vicus Atticæ in Pandionide tribu. Vide Steph. in Ὠα.

Oanes, Græcè Ὤαννης, animal biceps, cætera piſcis, è cujus caudâ adnaſcebantur pedes humanis ſimiles. Vox ei humana; ex mari autem Erythræo emerſum Babyloniam perveniſſe aiunt, occidente vero Sole in mare rediiſſe; ab eo homines omnifarias artes, literas, agriculturam, ædium ſacrationes, architecturam, & leges politicas didiciſſe, nec non quicquid ad vitam civilem pertinere poſſit, hiſtoriamque portentoſiſſimam de Belo & Omarca; quam ex Polyhiſtore, Beroſi exſcriptore, diſcas licet apud Euſebium. Simulacrum autem ejus uſq; ad Beroſi tempora, i. e. ad initia Græcæ monarchiæ ſervatum. Fuſiùs autem ex eodem Beroſo narrat Apollodorus, Oannes quatuor, Annedotos dictos, ſeculorum viciſſitudine è Rubro item mari comparuiſſe, quorum quiſque ſemihomo, & ſemipiſcis. Horum ſecundi meminit Abydenus, & ἡμιθαίμονος figuram ei tribuit. Vix alibi de his mentio fit: verum ab Helladio Beſantinoo in Chreſtomathiâ Oannem deſignatum eſſe merito ſuſpiceris. Tradit is hominem quendam nomine Ὦαν è Rubro mari aſcendiſſe, capite, manibus, pedibuſque humanis; cætera membra piſcem præ ſe tuliſſe: literas autem & aſtrorum ſcientiam oſtendiſſe: quæ omnia ſunt ipſiſſimæ pene Beroſi de Oanne hiſtoria. Unde depravatum *Oannis* in Ὦαν nomen ſentit magnus Scaliger à compendioſâ librariorum ſcriptione. Vide Seidenum de Diis Syris lib. 2. cap. 3.

Oani, Taprobanæ inſ. gens. Ptol.

Oanus, urbs Lydiæ. Steph. & Siciliæ flu. Pindarus, hodiè *Fraſcolari*. Vide Bochart. Geogr. Sacr. pag. 603.

Oarus, Scythiæ Europæ flu. Ptol.

Oaſis, vide *Avaſis*. Erat autem urbs gemina in medio Libyæ, teſte Strabone. Minor *Alzagar*, teſte Bar. long. 60. 15. lat. 26. 45. Major *Gademez* Zeiglero. long. 59. 30.

lat. 23. 30. Hæc abeſt à Thebis Ægypti itinere ſeptem dierum in occ. teſte Herodoto, qui ait Samios eam urbem tenuiſſe. *Oaſſis* dicitur lib. Concil.

Oaxes, flu. Cretæ, ab *Oaxe* Apollinis filio dictus. Rara hujus mentio apud veteres; nobis interim ſatis eſſe debet auctoritas Virgilii Ecl. 1.

Pars Scythiam, & rapidum Cretæ veniemus Oaxem.

Quin & Vibius Cretæ flu. facit, ut non audiendus ſit Servius, qui in Meſopotamiâ ponit. Accedit argumentum ab Apollonio lib. 1. Argon. qui ait Cretam dictam eſſe *Oaxida*.

Oaxus, civitas Cretæ, ab *Oaxo* Minois ex Acacallide filiâ nepote; vel è ſitu loci, quòd *crepidines* Græci *Axos* vocant. Herod. quoque lib. 4. *Oaxum* urbem Cretæ facit, in quâ Etearchus pater Phronimæ matris Bacchi regnavit, qui Cyrenen condidit. Civis *Oaxius*. Steph.

Ob, Spiritus ſeu Damon. Vide Seld. de Diis Syris.

Oboda, regio parva Nabatæorum, ubi *Obodes* rex quem inter Deos numerant, ſepultus eſt. Steph.

Obadia, Lat. *ſervus Domini*; filius Arnan. 1 Par. 3. Item fil. Izrahia. 1 Par. 7.

Obal, filius Jectan, qui & *Hebal*. Gen. 10. Lat. *perverſitas vetuſtatis*, vel *fluxus*.

Obareni, pars Armeniæ. Stephanus ex Quadrato. Vide eum in Ὠτηνή.

Obdia, filius Aſel. 1 Par. 8. Lat. *ſervus Domini*.

Obed, pater Gaal. Jud. 9. Item filius Booz. Ruth. 4. & filius Ophal. 1 Par. 2. Lat. *ſervus*, vel *operarius*.

Obed edom, nomen viri. 2 Sam. 2.

Obedia, nomen viri. 1 Eſdr. 8.

Oblivionis fluvius, vide *Limæa*.

Oboca, flu. Hiberniæ. Ptol. *Liphie*, teſte P. Jovio.

Obolcon, nomen urbis. Steph.

Oboth, nomen loci. Num. 21. Iſraelitarum manſio, cùm ex Ægypto proficiſcerentur in terram Chanaan. Lat. *utres*.

Obotritæ, vel *Obotrii*, Germ. pop. inter Holſatios ad occ. & Pomeranos ad ort. *Mekelburgen* Crantzio.

Obrima, unum ex 3. flu. Apamiam urbem, in Aſiâ celeberrimam, ambientibus Plin. 5. 29.

Obrimo, Proſerpinæ cognomen, quòd cum vim ei videretur illaturus Mercurius, mugiit altius, unde factum, ut is manus abſtineret. Cæl. Rhod. 26. 20.

Obrincus, Gall. Belg. flu. *Moſella* Tacito & Auſonio, teſte B. Rhenano, qui per Lotharingiam & Trevirenſes in Rhenum ad Confluentes urbem fluit. Heroldus non fluvium ſignificare docet apud Ptol. ſed eum Germ. tractum, quem hodie *Ober Rhingaw* vocant. Aliqui credunt eo vocabulo ſignificari ſuperiorem partem Rheni fluminis, quaſi diceret *Oberrhyn-*

Obris, nomen fluvii Gall. Narbon. ex agro Gavillitano per Biterenſem urbem, inter Narbonem & Agatham in mare delabens. *Orobis* Ptol. *l' Orbe* Cluſio.

Obroatis, Perſidis urbs. Ptol. *Orobatis* Ammiano, hodie *Omara*, teſte Moletio.

Obtricum, ſive *Obtricenſe* Amm. lib. 20. op. ad Moſam, idem quod aliis Trajectum ſuperius, vulgò *Obtryck*.

Obulco, Hiſp. Bæt. urbs. Ptol. *Pontificenſe* vocat Plinius. *Sicura* Nigro dicitur. Villanovanus *Ullam* Hirtii putat. *Porcuna* ex vet. Inſcriptione, teſte Morali.

O C.

Ocalea, vel *Ocale*, Bœotiæ op. Hom. in Catal. navium. Eſt autem prope Haliam, ſic dicta à brevitate viæ à Theſpiis in Thebas, op. Ocaleæ proximum. Gent. *Ocaleus*.

Occam, Theologus inſignis. Floruit A. D. 1330. De quo vide Trithem. de ſcript. Eccleſ. & Lelandum in Collectan. de viris Illuſtr.

Occara Antonini videtur Simlero *Coara* Ptolemæi. Chalcidiæ regionis in Syria.

Occitania, pars Gall. Narbon. hodiè *Languedoc*.

Occaſio, à Poetis Dea fingitur rerum gerendarum opportunitati præſidens. Hujus ſimulacrum ita pingebatur, ut pennatis pedibus volubili rotæ inſiſteret, vertigine quâdam velociſſimâ ſe in orbem circumagens, priore capitis parte capilloſa, poſteriore glabra. Quo commento, Occaſionis brevitatem & inconſtantiam denotare voluerunt, quæ, niſi cum primùm ſe offerat, arripiatur, ſtatim è manibus elabitur, nihilque nobis remanet præter pœnitentiam, quæ perpetua Occaſionis fingitur eſſe comes. De effigie ejus Auſonius Epigr. 12.

Oceanus, Cœli & Veſtæ fil. maris Deus, maritus Tethyos, fluviorum, fontiumque omnium pater; ſic dictus ab Ὠκὺς quod eſt *velox*, quod præter Servium teſtatur Solinus cap 36. his verbis. *Nam* Ὠκεανὸς, inquit, *quem Græci ſic nominant à celeritate*, &c. Aliter Suidas, Ὠκεανὸς, παρὰ τὸ κίνω, χέζω. Phœnices autem in navigationibus ſuis per mare illud vaſtiſſimum, quo terram circumquaque cingi deprehenderunt אוג *Og* ſuâ linguâ vocavere i. e. *mare ambitus*. Unde Græcis nata vox Ὠγὴν, quod Oceani fuit priſcum nomen. Heſychius. Ὠγὴν, Ὠκεανὸς. Sic in Alexandrâ Lycophronis.

Γραῖαν ξύνευνον Ὠγήνῳ Τιτανίδα.

Et Pherecydes Syrus, apud Clem. Alex. Strom. 6. Ζὰς ποιεῖ φᾶρος μέγα ἐν ᾧ καλὸν ἡ γῆ καὶ αὐτῇ ποικίλλει τὴν τῆ Ὠγήνου, ἢ τὰ Ὠγήνου δώματα, i. e. Oceani. Sane אוג in Scriptura verbum Geographicum eſt. Eſaiæ 40. 22. *Qui ſedet ſuper* אוג *Og circulum terræ*. Proverb. 8. 27. *Cùm conſtitueret* חוג *Og circulum ſuper faciem abyſſi*. Vide Job 26. 10. Porro *Oceanum* veteres rerum omnium patrem vocarunt, quia cuncta ex humiditate conſtare ſuſpicabantur. Id quod etiam Metaphyſ. 1. annotatum ab Ariſtotele, & Thaletis reſpicit ſententiam, qui principium rerum fecit aquam. Hinc forte & Orphei illud.

Νηρία μὴν πρώτιστα καλῶ πρέσβυζον ἁπάντων.

Homerus quidem diſerte canit Iliad. 4.

Ὠκεανόν θ' ὅσσῳ γένεσις, ἢ μητέρα Τηθύν.

Et Iliad. 21. ad nominis etymon veluti alludens.

Ἐξ ἅ περ πάντες πόλεμοι, ἢ πᾶσα θάλασσα
Καὶ πᾶσαι κρῆναι, ἢ φρείαλα μακρὰ νάουσι.

Eâdemque de cauſâ Ποσειδῶνα γενέθλιον vocat Apollonius. Obſervatu dignum hoc loco, Maris Atlantici nomen olim multo latius acceptum, quam nunc accipi ſolet. Legimus enim in Somn. Scipionis, omnem terram, quæ colitur à nobis, Atlantico mari circumfundi. Et Strabo ſcribit Indiam definere in mare Orientale, & in Auſtrinum, Atlantici partem. Sanè Suidas omnia maria navigabilia *Atlantica* vocari ſcribit. Et Ariſtoteles libro de Mundo, modo ejus ſit, Τὸ δὲ πέλαγος τὸ ἔξω τῆ οἰκεμένης Ἀτλαντικὸν καλεῖται, ἢ ὁ Ὠκεανὸς περιῤῥεῖται ἡμᾶς. Herodotus quoque tantum duo univerſi maris nomina novit, cum *Atlanticum* mare & *Rubrum*, tum quod Græci navigant, dictum poſtea *Mediterraneum*, unum eſſe, & idem ſcribit, *Caſpium* vero eſſe alterum. Quo ſenſu forte Zoſimus Rhenum ſe in Atlanticum mare exonerare tradit, quod hodie *Germanicum* vocatur. Sic enim ille lib. 3. p. m. 705. Τὸν Ῥῆνον πρὸς ταῖς ἑσπερίαις τῆ Γερμανίας εἰς τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος ἐκδιδόντα. *Oceanus* autem interdum ponitur pro *Aere* unde Veteres Critici Heſiodi illud —— παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην interpretati primo omnium videntur ἐν τῷ ἀέρι; poſtea vero vocem Ὠκεανῆ ita ſumpſerunt, tanquam per ſe τὸν ἀέρα deſignaret. Unde Heſychius, Ὠκεανὸς, ἀὴρ, θάλασσα. Idem Ὠκεανοῖο πίδαι, τὰ ἀέρα εἰς ὃν αἱ ψυχαὶ τῶν τελευτάντων χωροῦσιν. Atque hinc Heroas ſuos, qui παρ' Ὠκεανὸν conſtituuntur, *Aeris in latis campis* conſtituit Maro. At Græci interpretes magno ſe ἀτοπήματι traduxerunt, cum παρ' Ὠκεανὸν verterunt κῆ τὸ Ὠκεανὸν, quod & reliqui ſecuti ſunt. Melius multo & prudentius Silius Italicus *ultra Oceanum* reddidit. Sic enim ille lib. 13.

Verum ultra Oceanum ſacro contermina fonti
Lethæos latices, & ſacra oblivia potat.

Vide Heinſium ad Heſiod. pag. 63.

Ocelenſes, Luſitan. pop. *Lancienſes* Plinio. Vide *Lancia*.

Ocelis, Ptol. *Ocila* Plinio, *Acila* Straboni, urbs & emporium Arab. Fel. ad ſin. Arab. à Mochurâ, ſive, ut nunc vocatur, Mecchâ 40. m. p. *Zidem* Nigro. *Capo de Celi* Rhamuſio.

Ocelli promuntorium Angliæ, *Holderneſſe* Camdeno, cujus extremitatem *Spurnhead* vocat.

Ocelum, vulgò *Eſilles*, teſte Vigenereo, op. Alpinum Gall. Narbon. in confin. Taurinorum. Aliis eſt *Culx*, Italis

Italis *Ours*, pagus paulo remotior; *Ocey* Ferrario in finibus Sabaudiæ.

Ocelum, *Ocellum Durii* Antonino, *Ocelis* Appiano, op. ſeu pag. Hiſp. Tarrac. in finibus Arevacorum, ad Durium flu. *Fermoſel*, teſte Zuritâ. Item op. Hiſp. in Gallaicis mediterr. *Otero de Rey* Moletio.

Ocellus Lucanus, antiquus Philoſophus, ſcripſit librum de univerſi naturâ, cujus textum è Græco in Latinum tranſtulit, collatiſque (ut ait ipſe) multis exemplaribus etiam MSS. emendavit, Paraphraſi, & commentario illuſtravit Car Emmannel Vizzanius, A. D. 1546.

Ocetis, inſ. maris Deucaledonii Scotiæ adjacens apud Orcada promunt. *Hethy* Camdeno, *Sandes* aliis. *Ranaldſda* Ortelio ex Lhuydo.

Ocha, mons Eubœæ. Item inſ. ipſa ſic dicta. Strabo ἡ δ' Ὄχη καλεῖται ἡ νῦν, ἣ ἔστιν ὁμώνυμον αὐτῇ τὸ μέγιστον τῶν εἰλαθῶν ὄρος. Eſt & apud Plin. *Ocha* una è vetuſtis Eubœæ urbibus. עוקה *Oca* Pœnis *anguſtum* ſonat; quo nomine illos hanc inſulam appellaſſe veriſimile eſt διὰ τὸ στενόπλα, ut Græcos *Macrin* à longitudine. Mela. *Eubœa*, &c. *nuſquam lata, duûm millium ſpatium habet ubi arctiſſima eſt.* Scylax. Τὸ δὲ πλάτος αὐτῆ ἐστὶν ἡ Εὐβοια. Alexius Comicus in cenſu 7. inſularum Εὐβοια πίμπλη στενοχώρ. Boch. Vide Caſaub. in Strab. lib. 10.

Ochefius, Ætolorum dux, vir longè præſtantiſſimus, qui in bello Trojano interemptus eſt. Ejus mem. Hom. Il. 5.

Ochoſias, fil. Ahab regis Iſrael. 3 Reg. 22. Item filius Joram regis Judæ. 4 Reg. 8. Lat. *poſſeſſio*, aut *viſio Domini*.

Ochozath, amicus Abimelech regis Gerar. Gen. 26. Lat. *poſſeſſio*, *apprehenſio*, vel *collectio*, aut *viſio*, ſeu *fratris oliva*.

Ochran, pater Phegiel principis tribûs Aſer. Num. 1. Lat. *turbidus*, vel *conturbans*.

Ochus, rex Perſarum, qui avaritiæ notâ adeo laboravit, ut urbem nunquam iniret, ne mulieribus congiarium impartiretur. Nam Cyrus lege ſanxerat, ut quo primùm rex Perſarum ingrederetur, mulieres quotquot adeſſent, ſingulos auri nummos ab ipſo rege acciperent. De *Ocho* Perſarum rege Juſtinus lib. 10. *Hæreditas regni Ocho tradita, qui timens parem conjurationem, regiam, cognatorum cade, & ſtrage principum replet, nulla non ſanguinis, non ſexus, non ætatis miſericordiâ permotus* Ab Eunucho Bagoâ veneno necatus eſt, teſte Diodoro Sic. lib 17. Cujus cadaver ab interfectore ſelibus objectum eſt, & oſſa quædam ipſius, exprobrandæ crudelitatis cauſâ, in manubria gladiorum ſunt converſa. Ælian. ποικίλ. 6. 8.

Ochus, flu. Indiæ. Plin. 6. 16. ſeu potius Bactrianæ: ſic enim idem Plin. 31. 7. *Præterea apud Bactros amnis Ochus, & Oxus ex oppoſitis montibus deferunt ramenta.* Oritur autem ex Parapamiſo monte, Oxoque flu. congrediens, cum eodem in Margianâ reg. Caſpium mare petit. *Obenger* Caſtaldo.

Ocnus, Tyberis & Mantus filiæ Tireſiæ vatis filius. Hunc Mantuam condidiſſe tradunt, & Ænex in auxilium veniſſe adverſus Turnum Virg. teſtatur Æn. 10.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris
Fatidicæ Mantûs, & Tuſci filius amnis,
Qui muros matriſq; dedit tibi Mantua nomen.

Idem hunc *Bianora* vocat Eclog. 9. teſte Servio. Vide *Bianor*.

Ocnus, nomen cujuſdam apud Inferos, quem effinxerunt perpetuò torquentem funem, aſtante aſellâ; quæ quantum ille torſiſſet, ſtatim præroderit. Inde proverbium, *Ocnus funiculum torquet*: quod cùm in eos omnes competat, qui non profuturam in re aliquâ operam collocant, tum in eos præcipuè quadrat, qui eum nihil neque laboris, neque induſtriæ ad augendam rem familiarem prætermittant, nihilo tamen redduntur ditiores; quod domi habeant aſellam, h. e. uxorem prodigam, quæ quicquid miſellus multis ſudoribus corraſit, ſtrenuè profundit. Propertius 4. 3.

Dignior obliquo funem qui torqueat Ocno,
Æternuſq; tuam paſcat aſella famam.

Vide Plin. cap. 11. lib. 35. Quia autem ſummæ erat pigritiæ non abigere aſellum, ideo Ariſtoteles hunc Ocnum ait mutatum in Erodii genus omnium pigerrimum, ut poſt Politianum, qui jam hunc verſum illuſtrarat, notat Turnebus lib. 8. cap. 1. Fabulam illam refert Pauſan. in Phocicis, & interpretatur. Meminit Schol. Ariſtoph. in Ranis, & Diodorus lib. 2. Quærit autem Eraſmus in Chiliadibus quare ὀχοιοπλόκος Ὄνος dicendus ſit potius quam aſinus, qui ſune paſcitur. Nam, inquit, aſinus ipſe potius piger eſt quàm ὀχοιοπλόκος. Atqui verba ipſa quæ adducit ex Plutarcho (ſunt autem ea lib. περὶ ἀθυμίας) ſolvunt dubium, cum dicat ὅτι ὁ χοιροπλόκος σαφέστατα τὸν χοῖρον καθαρσίων, & ſenex ille ſinat ab aſino funem depaci, neque abigat.

Ocila, portus, Gebanitarum in Arabiâ Fel. Plin.

Ocinarus, vulgò *Savuto*, flu. Brutiorum in Calabr. citer. in ſinum Terinæum influens. Hodie *Sabario* dici, & *Sabbacum*, vel *Sabbatum* Antonini eſſe oſtendit Barrius.

Ocite, inſ. parva Hiberniæ od occ. quæ *Bax* incolis dici fertur.

Ocolum, parva regio Eretrienſium. Steph.

Ocra, Alpium pas humillima, quà ad Carnos accedunt. Ptol. Strabo. Eſt etiam Venetorum urbs apud Plinium.

Ocrazapes, qui & *Aſcrazapes*, rex Aſſyriorum 38.

Ocrea, Umbriæ op. exciſum, cujus magna adhuc manent rudera apud Tiberim ex adverſo Galeſii, Ocriculo vicinum, minus 2 m. p. diſtans in Auſt. vulgò *Ocre*.

Ocriculum, ultima Umbricarum urbiũ verſus meridiem, Romæq; proxima, urbs antiqua, cujus nomen alii plurali numero *Ocriculi* protulerunt. Opidani ſinde ſunt Ciceroni, Livio, ac Plinio, *Ocriculani*; Inſcriptioni veteri & Stephani epitomatori *Ocricolani*, vulgò nunc op incolis *Otricoli* vocatur. Οἱ Ὀκρίκλοι Straboni, τὸ Ὀκρίκλον Ptolemæo. Stephanus. Ὀκρίκολα, πόλις Τυῤῥηνῶν. Διονύσιος Ὀκλωκαδικάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας, τὸ ἐθνικὸν Ὀκρικολανός, ὡς αὐτός φησιν. Neſcio autem an ipſi Dionyſio opidi vocabulum formatum fuerit Ὀκρίκολα; neſcio item, an Tyrrhenorum id ille fecerit opidum; vereorque de ſuo id gentis nomen adjeciſſe Stephanum, cujus ætate Umbria etiam ſub Etruriæ, ſive, ut tum adpellabant, Tuſciæ titulo comprehendebatur.

Ocrinum, quod & *Damnonium* Ptol. promunt. Albionis in Cornubiâ reg. occidentaliſſimum, Antiveſtæ proximum, ubi op. S. Michaelis, de quo *Capo di S. Michael* etiam nominatur; ab Exonia urbe 79. m. p. in occ. recedens. *The lands end* Camdeno.

Ocriſia, Tulli regis Rom. mater. Ovid. Faſt. 6.

Namq; pater Tulli Vulcanus, Ocriſia mater.

Ubi tamen *Ocreſia* legendum ait N. Heinſius, quia Plutarcho, Ὀκρήσια dicitur, Ὀκρισίαν autem ſemper vocat Halic. Dionyſius. Apud Feſtum in voce *Northum Oclifia* perperam dicitur.

Octapiturum, promunt. Albionis. Ptol. *S. Davids head* Camdeno. Eſt autem in Walliâ reg. maximè occiduum, ubi Menevia urbs epiſc. quæ *S. David*, dicitur, à Londino 192 m. p. in occ. à Mariduno reg. primaria 36.

Octapolis, Lyciæ op. Ptol.

Octavia, gens à Velitris originem accepit, quam aſſentationis gratiâ propter Auguſtum excellere dixerunt. Ipſe autem Auguſtus nihil amplius quam equeſtri familiâ ortum ſe ſcribit, vetere, ac locuplete, & in quâ primus ſenator ejus pater fuerit. M. Antonius libertinum ei proavum exprobat Reſtionem è pago Turino, & avum argentarium. Cic. in ep. quâdam eum nepotem argentarii & filium adſtipulatoris vocat. Utcunque tamen conſtat Auguſti patrem honeſtiſſimum virum fuiſſe, magnâque laude Macedoniam provinciam adminiſtraſſe, idque ex ipſius M. Tullii teſtimonio, ubi ad Qu. fratrem ſcribens hortatur eum ut promerends ſociis vicinum ſuum Octavium imitetur.

Octavia, Octavii Cæſaris ſoror, Antonii Triumviri uxor, ab eo poſtea repudiata. Plut.

Octavia, Cl. Cæſaris fil. Neronis uxor, ab eo interfecta, teſte Suetonio, cum prius in Pandatariam inſ. relegata eſſet. Tragicus tamen ille qui *Octaviam* ſcripſit, in Ægyptum relegare videtur. Sic enim ille.

——— *Date vela fretis*
Ventiſque, petat puppis rectior
Tandem Pharia litora terræ.

Niſi ſi hoc vult, Alexandrinâ duntaxat navi avectam Octaviam. Alias repoſuerim ego.

Pandatariæ litora terræ.

Lipſ. ad. Tac. An. 14.

Octavius Avitus, & Petilius Fauſtinus furta Virgilii adnotarunt, notantes unde quæque carmina ſurriperentur, ut ait Servius.

Qu. Octavius, à L. Cinnâ collegâ ſuo interfectus. Pædianus.

Octodurum, Hiſp. Tar. urbs ad Durium flu. in Vaccæis. Ptol. vulgò *Toro*. long. 14. 52. lat. 42. 00.

Octodurum, vel *Octodorus*, vulgò *Martenach*, teſte Simlero, op. olim, nunc pagus Veragrorum in Gall. Narbon. apud Rhodanum flu. inter Allobroges & Sedunos, long. 28. 38. lat. 45. 28.

Octogeſa, op. Hiſp. Tarracon. apud Iberum flu. in regno Arragonio; *Etoviſa* Plinio. *Etoviſſa* Livio. *Mequinenza* hodie, teſte Morali. *Hitona* autem epiſcopo Gerundenſi.

Ocyalus, unus ex Phæacibus tempore Alcinoi regis. Hom. Odyſ. 7.

Ocypete, una Harpyiarum, *à celeri volatu* nomen habens. Sorores habuit Aëllo & Celæno, cum quibus Strophadas inſulas fertur incoluiſſe.

Ocyroe, Nympha, Chironis Centauri & Chariclûs Nymphæ filia, ita dicta *à celeriter fluendo*, quòd in rapidi flu. ripis nata eſſet. Hanc poetæ fabulantur fuiſſe fatidicam, eandemque in equam tandem converſam. Ovid. Met. 2.

Ecce venit rutilis humero, projecta capillis
Filia Centauri, quam quondam Nympha Caici
Fluminis in rapidi ripis enixa vocavit
Ocyroën. ———

O D.

Odaia, ſive *Odeias*, ſoror Naham. 1 Par. 4. Lat. *laus*, ſeu *confeſſio Domini.*

Odaren, nomen viri. 1 Macchab. 9.

Oded, propheta. 2 Par. 15. Lat. *ſuſtentans*, *tenens*, aut *erigens.*

Odenatus, princeps Palmyrenorum, multa adverſus Saporem Perſarum regem præclara geſſit.

Odera, flu. Germ. ex Moraviâ oriens, & in mare Balticum influens. *Oder* vulgò dicitur.

Odeſſus, urbs Myſiæ infer. cum monte cognomine ad Euxinum mare, inter Meſembriam & Dionyſiopolim. Stephanus illam Almydeſſo proximam facit. Ejus mem. Ovidius lib. 1. Triſt. eleg 9.

Inde Meſembriacos portus & Odeſſon, & arces
Prætereat dictas nomine, Bacche, tuo.

Eſt & *Odeſſus*, amnis ibidem. Vide Stuckium ad Arrianum p. 189.

Odevia, nomen viri. Vide *Odaia.*

Odia, nomen viri. 2 Eſdr. 8 Idem ſig. quod *Odeias.*

Odites, unus ex Centauris, Ixionis ex Nube fil. à Mopſo interfectus in nuptiis Pirithoi. Ovid. Met. 12.

——— *Moſſo jaculante biformis*
Occubuit, fruſtraq; loqui tentavit Odites,
Ad mentum linguâ, mentoq; ad guttura fixo.

Odiva, vir quidam in Dalmatiâ ab Odoacro Tyranno victus, A. D. 483.

Odiupolis, regio Heraclææ juxta Pontum. Steph.

Odoacer, Herulorum rex, An. Dom. 476. Danubium tranſgreſſus in Italiam Veronam pervenit, & perſecutus Oreſten Gothum, qui Momyllum fil. ſuum Auguſtum creaverat, Ticinum includit, & urb. tandem capit, & militibus diripiendam præbet, & die 23 Auguſti proclamatur Rex Italiæ. Inde Ravennam in poteſtatem accipit; tandem Romam proficiſcitur & Momyllum Auguſtulum, qui præ metu imperio ſe abdicaverat, in Lucullanum Campaniæ caſtrum in exilium ejicit, atq; ita finis factus eſt Imperio Occidentali, quod ſteterat poſt victum Pompeium, incipiendo à Julio Cæſare an 522. Deinde à Theodorico Gotho, Amali filio, bello petitus, variâ fortunâ uſus Ravennæ incluſditur, & poſt longam obſidionem & obſeſſis, & obſidentibus defatigatis pace factâ à Theodorico ad convivium vocatus trucidatur, A. D. 429.

Odoia, nomen viri. 1 Par. 5. Lat. *laus* vel *confeſſio Domini.*

Odollam, civitas Judææ à Roboam conſtructa. 2 Par. 11. Videtur eſſe eadem quæ *Adullam* dicitur. Nomen item ſpeluncæ. 1 Reg. 22. Lat. *teſtimonium*, ſeu *ornamentum illius*, aut *teſtimonium*, ſive *ornamentum ſuæ miſeriæ*, vel *tranſitus* ſeu *præda ſuæ miſeriæ.*

Odomanti, pop. Thracii, quorum mem. Thucyd. lib. 2. Vide *Hodomanti.*

Odones, pop. Thraciæ. Dionyſius Baſſaricôn lib. 14.

Μαίδων τ' ἀγερώχα φῦλα καὶ Ὠδόνες ἐγχεσίπτολοι.

Steph.

Odonia, ſeu *Odnia*, i. e. *laus* ſeu *confeſſio Domini*: Filius Aſana. 1 Par. 9. Filius Elioenai. 1 Par. 5.

Odryſæ, pop. Thraciæ circa Hebrum flu. Solinus. Hos Thucydides inter Abderam & Iſtrum collocat. Laonicus eos *Moldavienſes* eſſe putat. Horum civitas *Odryſa* Straboni dicitur. Hinc *Odryſius*. Claud. in Gigantomachia.

Primus terrificum Mavors non ſegnis in hoſtem
Odryſios impellit equos, quibus ille Gelonos
Sive Getas turbare ſolet. ———

Statius Achilleidos lib. 1.

Sic cum palantes Phlegræa in caſtra coirent
Calicolæ, jamq; Odryſiam Gradivus in haſtam
Surgeret, & Libycos Tritonia tolleret angues, &c.

Sil. Ital. lib. 7.

Non graviore movent venti certamina mole
Odryſius Boreas, & Syrtim tollere pollens
Africus. ———

Val. Flac. l. 5. —— *Odryſio gaudebant carmine Phocæ.* Id eſt Orpheo. Ubi alii *Othryſio.*

Odyſſeia, *Ediſſa* Cic. *Ulyſſis portus* Plin. *Capo Marzo*, teſte Fazello, port. & promunt. Siciliæ in Auſtrali orâ ad Pachynum, ultra Motyam urb. deletam.

Odyſſus, corruptè pro *Odeſſos.*

O E.

Oea, Tripoleos in Africâ urbs, *Oïa* apud Stephanum eſt in Ἀσβύσι, Plinio *civitas* Oeënſis. Ἐόα Ptolemæo, Silio *Æa*, Apuleio *Æea*, mendoſè *Ocea* in Antonino, & *Occa* in Iſidoro. In ſitu ejus graviter errat Callimachus, cum eam è loco ejus, qui fuit juxta mare, ad Tritonem amnem admovit his verbis.

Οἵη δ' Τρίτωνος ὑφ' ὕδασιν Ἀσβύσιοι.

Quod in Africano poetâ minus ferendum. Vide Boch. Geogr. p. 526.

Oeagrus, Orphei pater, teſte ipſo in fine Argonauticorum, modo ſint ipſius. ——— Ἔνθα δὲ μήτηρ
Τείνατό μ' ἐκ κλήσεις μεγαλήτορος Οἰάγροιο.

Apollonius Argon. lib. 1.

Πρῶτά νυν Ὀρφῆος μνησώμεθα, ἢ ἑά ποτ' αὐτὴ
Καλλιόπη Θρῄκιξι φαλίζεται ἐννεθέουσα,
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληίδος ἀγχόθι πέτρης.

Vide ſis illic Scholiaſten. Plato in Convivio: Ὀρφέα ἢ Οἰάγρου. Hinc *Oeagrius*. Virgil Georg. 4.

Gurgite cum medio portans Oeagrius Hebrus.

Ubi Servius ait Oeagrum Orphei patrem fuiſſe fluvium, à quo Hebrus naſcitur, & ideo Hebrum dictum Oeagrium.

Oeanthe, *Oeanthia* Pauſ. & Melæ, op. Achaiæ in finibus Locrorum Ozolorum in orâ ſin. Corinthiaci, ex adverſo Ægiræ op. Peloponneſi.

Oeaſo, promunt. Hiſp. Tarrac. in orâ Oceani Cantabrici, in Guypuſcuâ reg. cum op. exciſo, *Aiſo* Garibæo & Cluſio. *Eaſon* Melæ, *Olarſo* Plinio, *Jarſo* Marciano, *Orſona* Appiano, *Idanuſa* Straboni, teſte Pinciano.

Oeaſopolis, op. Hiſp. Tar. apud Eaſonem promunt. *Funterabia* Ortelio. A Baionâ urbe Aquitanicâ 6. leuc. in occ. recedens. Aliis eſt *S. Sebaſtian* op. ejuſdem oræ à Fonte Rapido 5. leuc. in occid.

Oebalia duplex fuit. *Una* quæ & Laconia dicta fuit, ab Oebalo Argulii filio cognominata. Hinc *Oebalius*, Statius Achilleide 1.

Solverat Oebalio claſſem de litore paſtor
Dardanus- Hinc *Oebalides*. Ovid. in Ibin.
Quo puer Oebalides ictus ab orbe cadis.

Id eſt Hyacinthus, qui Lacon fuit, ab Apolline diſco interfectus. Ovid. Faſt. 5. ubi de Caſtore & Polluce.

Effugere

Effugere Oebalidæ curſu potuere ſequentes.

Hinc *Oebalis*. Statius 1. Sylv. 2.

——— *Queis purpura ſæpe*
Oebalis, & Tyrii moderator livet aheni.

Altera v. in Italiâ juxta Tarentum urbem. Virg. Geor. 4.

Namq; ſub Oebaliæ memini me turribus altæ,
Quà niger humectat flaventia culta Galeſus,
Corycium videre ſenem. ———

Eſt enim Galeſus Calabriæ flu. Tarento proximum, teſte Livio. Hinc *Oebaliæ matres*, quæ *Latinæ nurus*. Ovid. Faſt. 3. ——— *Mens celebrare Calendas*
Oebaliæ matres non leve pondus habent.

Oebalus, Telonis filius, regis Caprearum inſ. prope Neapolin. Virg. Æn. 7.

Nec tu carminibus noſtris indictus abibis
Oebale, quem generaſſe Telon Sebethide nymphâ
Fertur. ———

Oechalia, op. multiplex. Strabo lib. 8. ἀ μιᾶς ἔσης. *Cum non ſit unica tantum Oechalia.* Ubi Apollodorum reprehendit, ὅτι μίαν φησί. Ille autem fatebatur Oechaliam eſſe multiplicem; ſed ex omnibus unam, quæ Euryti urbs appellaretur. *Oechalias* autem 5. eſſe è Strabone ſic annotat Euſtathius. Ἐν ἑτέροις δέ φησιν, ὅτι Οἰχαλία κώμη τῆ Ἐρετρικῆς ὁμώνυμος τῆ Τραχινίᾳ καὶ τῆ περὶ Τρίκκην, καὶ τῆ Ἀρκαδικῆ, καὶ τῆ ἐν Αἰτωλίᾳ. Locus autem Strabonis eſt in lib. 10. ubi de Oechaliâ Euboicâ, quæ eadem eſt cum Chalcide, teſte Plinio. Cæterum *Oechalia*, Euryti regia erat tractu Meſſeniaco, quam Hercules diruit, quia pactam filiam Jolen Eurytus ei non daret. Virg. Æn. 8. ubi de Hercule. ——— *Ut prima novercæ*
Monſtra manu, geminoſq; premens eliſerit angues,
Ut bello egregias idem diſiecerit urbes,
Trojamque, Oechaliamque. ———

Ovid. Epiſt.

Gratulor Oechaliam titulis accedere noſtris.

Idem Ponticorum quarto.

Alcides captâ traxit ab Oechaliâ.

Et Metam. 9. *Victor ab Oechalia Cenæo ſacra parabat*
Vota Jovi. ———

Vide Steph.

Oechordus, vel *Oechardus*, Sericæ reg. flu. Ptol. *Vartar* Nigro.

Oechus, Cariæ urbs. Steph.

Oedantium, urbs Illyriæ. Steph.

Oedipus, Laii Thebanorum regis & Jocaſtæ fil. ἀπὸ τῦ οἰδέω καὶ ποῦς, h. e. *à tumore pedum*, ut Euripidi placet. Seneca. Tragœdus.

Forata ferro geſſerat veſtigia
Tumore nactus nomen, ac vitio pedum.

Hunc pater, cum ex Apollinis oraculo futurum intelliexiſſet, ut à filio occideretur, paſtori necandum tradidit; qui miſericordiâ commotus, cum invitus regiæ ſtirpi manus inferret, neque tamen regis imperium detrectare auderet, perforatis gladio plantis, vimineque trajecto, ex arbore ſuſpendit, futurum putans, ut ita inediâ moreretur. Cæterum cum Phorbas Polybi Corinthiorum regis paſtor, illâc iter faceret, audito vagitu, eò accurrens, puerum ſervavit, reginæque, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit, à quâ, veluti puer cælitus miſſus, filii loco educatus eſt, & à pedibus ex vulnere tumentibus Οἰδίπους appellatus. Grandior deinde natus factus, cum ſe non Polybi filium audiſſet, patrem perquirere ſtatuit, & conſulto oraculo, accepit ſe in Phocide patrem inventurum. Quò cum veniſſet, orta inter Phocenſes ſeditione, Laium conantem reprimere tumultum incognitum interemit. Poſtremo, tanquam oraculo luſus, Thebas petens, in itinere in Sphingem incidit, quam, problematibus ſolutis (unde Terentii illud, *Datus ſum non Oedipus*, cujus Plautus quoque meminit in Pœnulo) cum occidiſſet, Thebas intravit, & quoniam Polybi filius credebatur, Jocaſtam matrem inſciens uxorem duxit, & ex eâ 4. filios genuit. Poſtea vero cum ſe matrem ſibi conjugio copulaſſe, patremque occidiſſe cognoviſſet, dolore percitus, ſibi ipſi in pœnam oculos eruit, quem poſtea cæcum Antigona filia circumduxit, & ſe occidere volentem prohibuit. Alii dicunt, quod repudiatâ matre Aſtymeduſam duxit uxorem, Athenas autem in voluntarium conceſſit exilium. Fabulam hujus habes apud Sophoclem, & Senecam in Oedipo, & Euripidem in Phœniſſis. Hinc *Oedipodionius*. Ovid. Met. 15.

Oedipodioniæ quid ſunt niſi nomina Thebæ?

Oena, urbs Hetruriæ, in cujus medio altiſſimus fuit collis, ubi aqua in ſuprema parte, & ſylvâ: de quâ Ariſt. in lib. de admirand. auſcultat. Incolæ *Oenatæ*. *Oene* vero apud erat Argiæ, de quâ Hecatæus lib. 1. hiſtor. *Oenoe* urbs Orum.

Oenanthia, op. Sarm. Aſianæ in orâ maris Euxini. *S. Sophia* Mercatori, & Moletio. Ætoliæ item urbs maritima. Polybius.

Oenaria, urbs Tuſcorum. Vide *Oena*.

Oeneus, flu. Liburniæ, in mare Adriaticum labens. Ptol. *Tarſia*, Nigro & Moletio.

Oeneus, Calydoniæ rex, filius Parthaonis, qui ex Althæa, Theſtii filiâ, Meleagrum, Tydeum, & Deianiram genuit, Herculis poſtea uxorem. Hic, cum Dianam in ſacrificiis ſuis per contemptum præteriiſſet, Dea

——— *Oeneos ultorem ſpreta per agros*
Miſit aprum, uti loquiur Ovid. Met. 8. qui reg. univerſam latiſſimè vaſtavit, donec Meleager, collecto juventutis flore eum interfecit. Hinc *Oenides*, & *Oenëius*.

Oeniadæ, urbs Acarnaniæ juxta Acheloum. Regio *Oenias* dicitur. Altera Theſſaliæ apud Oetam mont. Steph.

Oenipons, Comitatûs Tirolenſis metropolis, vulgò *Inſpruck*, ſedes principum, ubi Camera & Parliamentum regionum Auſtriacarum, *Ottingen* Simlero; ſed ille *Æni* legit.

Oeniſteria, Athenienſium ſacra, quæ peragebantur ab ephebis pubeſcentibus, antequam lanuginem, comamque tonderent; Herculi vero uni certam menſuram offerebant. Horum mem. Heſychius, & Jul. Pollux.

Oeno, una fuit ex filiabus Anii & Dorippes, quibus id impertiverat Dionyſius, ut quicquid attigiſſent, in triticum ſtatim, aut vinum, aut oleum verteretur. Unde dictæ *Cænotropæ*, quaſi in novas formas omnia vertentes. Cæl. Rhod. 7. 15. Vide *Anius*.

Oenoanda, urbs Lyciæ. Steph.

Oenochalicorum, op. circa Perſidem videtur apud Procopium lib. 2. Perſicorum.

Oenochema, mons in finibus Africæ.

Oenochenus, fluvius Theſſaliæ. Herod. lib. 7.

Oenoe, quæ & *Ephyra*, teſte Strab. op. Elidis in Peloponneſo ad Selleentem flu. Eſt & op. Icariæ inſ. Steph. Item aliud Atticæ. Thucyd. & Bœotiæ Ptol. *Oenoa* adhuc vulgò dictum. Eſt & *Oenoe* Ptol. op. Laconicæ inter Bitulam, & Gereniam, vulgò *Cidariſo*.

Oenion, portus Locridis. Steph.

Oenomaus, Martis fil. Elidis & Piſæ rex, Hippodamiæ pater; qui cum ex oraculo ſe à genere interfectum iri didiciſſet, & filia tamen à multis procis ob formæ præſtantiam ambiretur; curule certamen procis propoſuit, eâ lege, ut filia victuri in matrimonium cederet, victus mortem ſubiret (Inde *Piſaique torilegem* dixit Nemeſianus) Tredecim igitur victis & occiſis, Pelops, Tantali filius, amore puellæ captus, Myrtilum aurigam pretio corrupit, ut axes infirmos & fragiles currui ſubjungeret. Quo facto Oenomaus unà cum curru corruit, membriſque omnibus è ruinâ colliſis, jamque morti vicinus, Pelopem precatus eſt, ut vicem ſuam ulciſceretur. Quare cum Myrtilus pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope contumeliоſius exigeret, ab eo in mare præcipitatus eſt; eoque modo & puellâ & regno potitus Pelops, totam Cherſoneſum de ſuo nomine Peloponneſum appellavit. Vide Hyginum.

Oenomaus, Cynicus Gadarenſis, Porphyrio paulo ſuperior. Scripſit περὶ τῆς καθ' Ὅμηρον φιλοσοφίας, teſte Suida, in Οἰνόμαος. Item περὶ Κυνισμῦ, περὶ Κρατῆτος, καὶ Διογένους, καὶ τῶν λοιπῶν, teſte eodem Suidâ, ubi ſupra. Meminit ejus Theodoretus Θεραπευτ. Serm. 6. & 10. ubi ipſe & Diogenianus de oraculorum mendaciis ſcripſiſſe dicuntur.

Oenonæ, duo Atticæ pagi. Strabo lib. 8. Hic Eleutheris, ille Marathoni vicinus.

Oenone, nympha Idæa, mutuo amore Paridis capta,

cùm ille adhuc incognitus circa Idem Phrygiæ pecus ſervaret. Hæc fatidica fuiſſe fertur, Paridique in Græciam naviganti prædixiſſe futurum, ut inde patriæ incendium ſecum referret. Extat epiſtola ejus ad Paridem inter Ovidianas, quâ illum ad ſui amorem revocare conatur. Author eſt Dictys Cretenſis ὑποσκολιμαῖος, Paridis interempti cadaver ad Oenonem fuiſſe relatum, ut ab illâ ſepultura mandaretur: illam vero priſtini amoris recordatione ad primum ſtatim cadaveris conſpectum mortuam concidiſſe, eodemque cum illo funere ſepultam fuiſſe. Ovid. de Rem. Am.

Et Paris Oenonen ſummos tenuiſſet in annos,
Si non Oebaliâ pellice læſa foret.

Vide Parthenium Eroticôn cap. 4.

Oenone, inſula una Æacidarum. Steph.

Oenoparas, agri Antiochiæ Syriacæ flu. Strabo.

Oenophyta, Bœotiæ urbs. Thucyd.

Oenopia, inſula, quæ & Ægina. Ovid. Met. 7.

Oenopiam veteres appellavere: ſed ipſe
Æacus Æginam genetricis nomine dixit.

Oenopides, vir Mathematicus ex Chio inſulâ, Anaxagorâ aliquanto minor. Diod. Sic. lib. 1.

Oenotri, pop. Italiæ, tractum illius inter Paſtum, ac Tarentum incolentes, quorum reg. *Oenotria* partem Lucaniæ, Brutiorum, & Magnæ Græciæ complectens. Virg. Æn. 1.

Eſt locus, Heſperiam Graii cognomine dicunt;
Terra antiqua, potens armis, atq; ubere glebæ.
Oenotri coluere viri: nunc fama minores
Italiam dixiſſe, ducis de nomine gentem.

Ubi vulgò malè *Oenotrii*, Græci enim Οἰνωτρὸς vocant. Hinc dicta Italia *Oenotria*, ſed diſcrimen interim quare ſic dicta. Aliqui dicunt ab *Oenotro* Arcade Lycaonis filio, qui Italiam incoluit; in his Myrſilus Leſbius, Pauſanias in Arcadicis, Antiochus Syracuſanus, & Halicarn. Dionyſius, cujus hæc ſunt verba, lib. 1. ubi de Arcadibus. Πρῶτοι γὰρ Ἕλλήνων ἔτοι, περαιωθέντες ἐ Ἰόνιον κόλπον, ὤκησαν, Ἰταλίαν, ἀγόντος αὐτὸς Οἰνώτρου τῦ Λυκάονος, ἐπτακαίδεκα γενεὰς πρότερον ἐ τὸν Τρωϊκὸν συγκυσάντων, i. e. annis 459. Ætatem quippe ipſe Dionyſius 27. annorum facit. Refellit hoc Cato in Originibus, & nomen hoc ducit ab *Oenotro* rege Sabinorum, & Hetruſcorum. Varro autem illud refert ad *Oenotrum* regem Latinorum. Servius tamen à *Vino* hoc nomen deducit, quod optimum in Italiâ; nam Græci οἶνον *vinum* vocant. Conſentit hæc opinio cum Virgilio ubi ſupra, cum Ariſtot. lib. 7. Polit. cum Strabone lib. 6. qui nullius factâ Oenotri mentione, tantùm aiunt, eam, quæ prius dicta eſt Oenotria, vocatam deinde Italiam. Sed ſeveriſſimè ſententiam iſtam Goropius tuetur lib. 4. contra Dionyſium, & Græcos alios, quos levitatis, proditionis, & ſacrilegii arguit. Nam revera à vino dicta *Oenotria*, non à rege aliquo Græcorum. Græci enim ambitione quâdam multorum Latinorum voces ad Reges ſuos transferunt, multaſque terrarum orbis partes ſuas eſſe colonias volunt. Inclinant autem multi in Janum Italiæ regem, qui ἀπὸ τῦ οἶνος Οἰνάλιος dici videtur, ut ab Ebræo יין *Jain Janus*.

Oenotrides, quæ & *Oenotriæ* Plinio, inſulæ maris Tyrrheni ante Veliam urb. Lucaniæ in orâ exciſam, quarum una Pontia, *Ponza*, altera Legia, & Iſcia, *Iſchia* vulgò. *Pontiæ* numero multitudinis legit Dio lib. 59.

Oenus, flu. Laconiæ juxta Spartam urbem fluens. Polyb.

Oenuſa, opidulum Laconiæ. Steph.

Oenuſſa, olim vocabatur Carthago. Steph. Item inſula duplex maris Ægæi, una inter Tenedum & Samum; alia minor apud Chium, *Oenuſæ* Stephano.

Oenuſſæ, *Oenuſæ* Pauſaniæ inſulæ parvæ tres Peloponneſi, ante Acritam promunt. teſte Pauſaniâ, Plinio vero ante Meſſenen. *Oenuſa* Melæ, & *Theagruſa*, *Sapienza* Sophiano. Sed hæc *Strabagi* alius dicitur.

Oeon, vicus in Leonide tribu. Steph.

Oeos, op. Tegeæ. Steph.

Oeroa, inſ. Bœotiæ in agro Plateenſi, quam Aſopus flu. efficit unà cum Gargaphiâ fonte. Pauſanias.

Oeſcus, op. Myſiæ infer. in Triballis, cum flu. cognomine ex Rhodope monte, ſeu verius ex Hæmo, qui Cius videtur Herodoto, *Budini*, ſeu *Byâini* Lazio. Sed Nigro eſt *Elida*, op. ultra Rhætiariam 7 m. p.

Oeſporis, op. Africæ mediterraneum. Ptol. *Sibaca* hodie, teſte Marmolio.

Oeſtros, Pamphyliæ flu. Melæ, *Ceſtrus* dicitur Ptol.

Oeſyma, vel *Oeſyme*, urbs Macedoniæ, inter Arethuſam ad occ. & Neapolim ad ort. proximas urbes, non longè ab oſtio Strymonis flu. *Calla* ex tab. recent.

Oeta, mons in finibus Theſſaliæ. Doridi à tergo incumbens, morte & ſepulcro Herculis nobilitatus. Plin. 4. 7. Silius Italicus lib. 3.

Inter quæ fulget ſacratis ignibus Oete,
Ingentemque animam rapiunt ad ſidera flammæ.

Quod Virg. dixit Eclog. octavâ:

——— *Tibi deſerit Heſperus Oeta.*

Ita accipiendum, quod in eo monte ſtellæ videantur occidere, ſicut in Idâ naſci. Hæc Servius. Imò potius Virg. dixit, quod ab Oetâ oriantur. Vide Turneb. Adverſ. 28. 25. & Gevart. ad Statium lib. 5. cap. 8. Verba Livii lib. 46. pro ratione erunt. *Extremos ad orientem montes Oetam vocant.* Hinc factum ut dies, nox, Sol, ſidera dicantur oriri ab Oetâ. De ortu dici Seneca in Hercule Oetæo.

Hæc, hæc renatum prima quæ videt diem
Oeta eligatur. ———

Idem in Hercule Furente Act. 1. deſcribens diei ortum.

Jam cæruleis evectus equis
Titan ſummum proſpicit Oetan.

Papinius lib. 5. Silv.

Septima jam vediens Phœbe mihi reſpicit agros
Stave genas, totidem Oetæa, Paphiæque reviſunt
Lampades. ———

Sil. lib. 6. *Vix dum clara dies ſummâ luſtrabat in Oetâ*
Herculei monumenta rogi.

De ortu noctis infinita ſunt teſtimonia; 2. tantum adducam; Catull.

Jamdudum Oetæos oſtendit noctifer ortus.

De cujus verſus lectione adi Achillem Statium. Virgil. in Culice. *Et piger aurato procedit veſper ab Oetâ.*

Et hæc altitudinem montis hujus indicant. Longitudine autem maximè patet; incipit enim à Leucade in Epiro, & deſinit in ſin. Maliacum ad Thermopylas, inter Parnaſſum & Pindum extenſus. Hic op. *Oetæa*, teſte Stephano, *Oetis* vero Diodoro, *Trachis* Straboni. Pop. *Oetæi* Thucydidi vocantur. Mons hodie *Bunina* Sophiano.

Oetenſii, Myliæ infer. pop. Ptol.

Oetes, Melienſium urbs. Diodor. Vide *Oeta*.

Oethyni, pop. juxta Pontum. Perottus.

Oetoſcyros, linguâ Scythicâ Apollo dicebatur.

Oetus, frater Ephialtis gigantis, filius Aloei. Virgil. Æneid. 6. Lege *Otus*. Ὦτος enim eſt Homero. Vide *Aloeus*.

Oetylus, vel *Oetylum*, urbs Laconiæ, ab *Oetylo* Heroe. Steph.

Oezenis, urbs Ponti, quæ deinde *Trapezus* dicta eſt. Steph.

O G.

Og, rex Baſan. Num. 21. Gigas immenſæ magnitudinis, à Joſue devictus & interfectus. Lat. *ſubcinericius panis*, aut *ſubſannatio*, vel Syriacè *detentus*, aut *impeditus*. Vide Voſſium de Idolol. lib. 1. cap. 26. & Dickinſonum Delph. Phœnic. cap. 2.

Ogdalapis, flu. navigabilis ex Alpibus fluens. Strab. l. 6.

Ogdoni, Marmaricæ Nomi gens. Ptol.

Ogdous, Ægypti rex, *Nogaus* cognominatus, qui Memphim condidit à nomine ſuæ. Hic prius *Venereus* cognominatus fuit. Diodor. lib. 2.

Ogenus, antiquus quidam Deus, unde *Ogenidæ*, & *Ogenii* pro antiquis dicuntur. Steph. Vide *Oceanus*.

Oglamus, Marmaricæ mons. Ptol.

Ogmius, Hercules à Gallis ſic dictus. Lucianus. Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὄγμιον ὀνομάζουσι φωνῇ τῇ ἑαυτῶν. *Ogmion*, i. e. עגמי *agemion*. Barbaros & peregrinos ita nominant, inquit Bochartus. Nempe, vel ex Phœnice Hercules,

cules, vel ex Africâ, aut Gadibus, ad Gallos ſe contulerat. Atque id ipſum ejus pictura referebat. Quippe pingebatur Τίρυν ἐς τὸ ὄχαλον, ἀναβαλαντίας, πολιὸς ἀκριβῶς, ὅσα λοιπὰ τ' τεχνῶν, ῥυσὸς τὸ δέρμα, ᾗ διακεκαμμένῳ ἐς τὸ μελάνδαλον, οἷοι εἰσὶν οἱ Θαλαττουργοὶ γέροντες. Vide Cæl. Rhod. 6 7.

Ogyges, Thebanorum rex, qui Thebas Bœotias condidit circiter mille & quingentos annos ante Romam conditam. Sub hoc rege fuit diluvium magnum, teſte Aug. in lib. de C. D. non illud quidem maximum, quod Noæ temporibus contigiſſe ſacræ literæ teſtantur; ſed tamen majus eo, quod Deucalionis ſeculo bonam terræ partem inundavit. Dicebatur autem & *Ogygus*, & ex Athenienſium regibus primus omnium fuiſſe ferrur. Euſeb. Chron. lib. 1. Πρῶτος παρ' Ἀθηναίοις (βασιλεὺς) μνημονεύεται Ὤγυγος. Etymologici Auctor. Ὤγυγος ἀρχῆς βασιλεὺς Ἀθηναίων. Erat vero Neptuni fil. & Aliſtræ. Iſicius Tzetzes ad Lycophronem Ὁ δὲ Ὤγυγος ἦν Ποσειδῶνος, καὶ Ἀλίστρας. Stephanus filium Terrneræ dicit. Ὠγυγία λέγεται καὶ ἡ Βοιωτία, καὶ ἡ Θήβη, ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ Τερμέρας. Scholiaſtes Apollonii ex Corinnâ filium Bœoti tradit, lib. 3. Ὠγυγίας δὲ τὰς Θήβας ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν. Κόρινα δὲ τ' Ὤγυγον Βοιωτοῦ φησὶν εἶναι. Thebæ ab hoc rege & conditore, uti ſupra diximus, *Ogygiæ* cognominabantur. Pauſan. in Bœotic. Γῆν δὲ τ' Θηβαΐδα οἰκῆσαι πρῶτον λέγουσι τὸν Ἐχτῆνας, βασιλέα δὲ ἧς τ' Ἐχτῆνων ἄνδρα αὐτόχθονα Ὤγυγον, καὶ ἀπὸ τούτου τοῖς πολίταις τ' ποιητῶν ὀνόματος ἐς τὰς Θήβας ἐστὶν, Ὠγυγίαι. Immo Bœotia univerſa *Ogygia* dicta, teſte Strabone lib. 9. Ἡνίκα τ' Βοιωτίας ἀπῆρξε, καλουμένης πότε Ὠγυγίας. Quin & Thebarum urbis porta quædam *Ogygia* appellabatur. Pauſanias ubi ſupra, Thebarum portas recenſens: Τὰς δὲ ὅθι ταύτας πύλας, ὀνομάζουσιν Ὠγυγίας. *Præter eas portas, eſt quæ Ogygia nominatur.* Lutatius ad Statii Theb. 7. *Una Thebarum porta ex ſeptem Ogygia nuncupatur.* Tum antiqua quoque cuncta etiam *Ogygia* dicta. Heſychius, Ὠγύγια, ἀρχαῖα. Item Ὠγυγίη, παλαιὴ, ἀρχαίη. Ita Etymologus, Suidas, Euſtathius: Ita Nicander in Theriacis Ὠγύγιον δ' ἄρα μῦθον ἐπ' αἰζηοῖσι φερίστην. Ubi Scholiaſtes, Ὠγύγιον ἀπὸ Ὠγύγου τινὸς, ὃς ἦν ἀρχαῖος, καὶ παλαιός. Philo Judæus de ſacrificiis Abelis & Caini Παλαιὰς, καὶ Ὠγυγίους εὐδόξους δόξας, *Antiquis & vetuſtis opinionibus innutriri.* Atque uti ab antiquitate ejus vetera quæcunque *Ogygia* appellabant; ita quoque à potentiæ illo tempore magnitudine, magna omnia. Suidas. Ὠγύγιον, ἀρχαῖον, παλαιὸν, ἢ ὑπερμέγεθες. Atque ſic interpretatur apud Heſiodum in Theogon. Jo. Meurſius, cui hanc notam debeo.

Τοῖσιν ἄρ' ὄρκον ἔθηκε θεὰ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ
Ὠγύγιον. ———

Ac pro magno utitur quoque eâ voce Philo lib. *Quod Deus ſit immutabilis.* Ἀσείως μὲν λόγως, ἐπαινέσαι τι πρέπει ἀγύγιά θ' ἁδέα παρέρχεσθαι. i. e. *Sermones quidem civiles, ac laudabiles actiones præterire, ingens vecordia eſt.* Et Ὠγύγιον ἄνθρωπον Heliodorus *hominem ſtaturæ ingentis* appellavit. Porro ab *Ogyge* etiam Attica dicta *Ogygia*. Stephanus in Ὠγυγία, ὡς Χαρὲξ φησὶν ἐν τοῖς Χρονικοῖς. Etiam Ægyptus, Bœotia, & Lycia. Videatur idem Stephanus in Αἴγυπτος, Βοιωτία, & Ὠγυγία. Hujus tempore Minerva conſpecta fuit ad lacum Tritonidem. Aug. de C. D. 18.8. *Minerva vero longe his antiquior. Nam temporibus Ogygi ad lacum, qui Tritonis dicitur, virginali fertur apparuiſſe ætate.* Euſebius in Chron. Can. Ὠγύγου ὡς Ἄκτη, τῇ νῦν Ἀττικῇ ἐβασίλευσεν, ὅτε παρθένος φασὶν ἐκ τῆς Τριτωνίδος λίμνης, Ἀθηνᾶ παρ' Ἕλλησιν ὠνομάσθη. Hic condidit Eleuſinem, aliaſq; urbes quaſdam. Africanus apud Euſeb. Præp. Ev. lib. 10. Ἀπὸ τῆς πενταετηρίδος καὶ πέμπτης Ὀλυμπιάδος, ὅθι Ὤγυγον, ὃς ἔκτισεν Ἐλευσῖνα. Pauſanias de conditore urbis verbum nullum faciens, nominatam eſſe dicit ab Eleuſine; quem Mercurii & Dairæ, cum nonnulli filium dicerent, alii rurſum Ogygi commemorabant. Locus iſte eſt in Atticis, ubi in Eleuſiniis agit: Ἐλευσῖνα δὲ ἧρωα, ἀφ' ἧς τ' πόλιν ὀνομάζουσιν, οἱ μὲν Ἑρμῆ παῖδα εἶναι, καὶ Δαείρας, Ὠκεανοῦ θυγατρός. Τοῖς δὲ ἔτι πειθομένοις, Ὤγυγον καλοῦσι. Hujus temporibus Moſen extitiſſe tradunt. Juſtinus Martyr Orat. ad Gentiles. Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Ὠγύγου τε καὶ Ἰνάχου, ὧν καὶ γενεαὶ τινὲς τ' παρ' ὑμῖν εἰλήφασι μυθικῶς, Μωϋσέως μεμνῆσθαι, ὡς ἡγεμόνος τ' τ' ἀρχαίων τῶν τ' Ἰουδαίων γένους. Idem tradit Africanus apud Euſeb. Chron. lib. 1. & de Præp. Evangel. lib. 10. aliique auctores. Verum tamen alii poſteriorem eum volunt. Sub hoc, uti ſupra innuimus, accidit diluvium apud auctores κατακλυσμὸν λεγόμενον. Tatianus contra Gentes. Μνημονεύεται παρ' Ἀθηναίοις Ὠγύγου, ἐφ' ᾧ κατακλυσμὸς ἐπῆλθε. Meminit item ejus Nonnus Dionyſ. lib. 3.

Πρώτῃ γὰρ κελάδησε ἐπειγόμενα ῥεέθροις
Ὤγυγος, ἁλιβάτοιο δι' ὑδάτος αἴθρη πίμπτῃ,
Χθὼν ὅτε κευθμὸν πᾶσα κατάρρυτον.

Ex hoc diluvio ſoſpitem eum evaſiſſe, diſcimus ex Africano apud Euſeb. de Præp. Evang. lib. 10. Φαμὲν τοίνυν ἐν τῷ δι' τῦ συγγράμματος, Ὤγυγον, ὃς τῦ πρώτου κατακλυσμοῦ γέγονεν ἐπώνυμος, πολλῶν διαφθαρέντων διασωθέντα, καὶ τ' ἀπ' Αἰγύπτε τῦ λαοῦ μετ' Μωσέως ἐξόδου γεγονέναι. Quanquam periiſſe ipſum hoc diluvio, à Cedreno memoretur, his verbis. Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Μωσέως γέγονά τις ἀνὴρ μάγας, ὃν τ' φυλῆς Ἰαφὲθ, ὃς, αὐτόχθων ὤν, ἐβασίλευσε τ' Ἀττικῆς ἔτη τεσσαράκοντα δύο. Ὅνομα τῷ ἀνδρὶ Ὤγυγος, ἐπ' αὐτῦ γέγονε κατακλυσμὸς ἐπὶ τῆ Ἀττικῆ μόνῃ, αὐτός τε ἀπώλετο, καὶ ἡ χώρα πᾶσα. Uxor Ogygi Thebe fuit, Jovis filia, ex Iodamâ Tithoni. Lycus in opere *de Thebis* apud Iſacium Tzetzem com. in Lycophronem. Ζεὺς μιγεὶς Ἰοδάμᾳ τῷ Τιθωνῷ, τῷ Ἀμφίρυτος, γεννᾷ Θήβην, ἣν δίδωσιν Ὠγύγῃ, ἀφ' ᾧ Ὠγυγίη ἡ Θήβη. Filius ejus duos invenio; unum Cadmum, alterumque Eleuſinem. Cadmus memoratur Suidæ. Ὠγύγια κακὰ, ὅθι τ' ὀχλήσαν, ἐπεὶ συνέβη Κάδμον, ἢ Ὠγύγῳ, διὰ τὰς Συγαλέρας, κακοῖς ἐξεπιεσθῆν. De Eleuſine Pauſanias ubi ſupra. Ἐλευσῖνα δὲ ἥρωα, ἀφ' ἧς τ' πόλιν ὀνομάζουσιν, οἱ μὲν Ἑρμῆ παῖδα εἶναι τ' Δαείρας, Ὠκεανῦ θυγατρὸς λέγουσι, τοῖς δὲ ἔτι πειθομένοις, Ὤγυγον εἶναι καλοῦσι. Filias plures habuiſſe, & in his Alalcomeniam, animadverto apud Pauſaniam in Bœoticis. Οἱ δὲ, εἶναι καὶ τ' Ἀλαλκομενίαν τ' Ὠγύγου θυγατέρων, φασίν. Etiam Aulidem ille indicat, à quâ Aulis, urbs Bœotiæ, nuncupata, in Bœoticis iiſdem; Καὶ ὀλίγον ἀπ' αὐτῆ σταδίοις ἔστιν ὅθι Αὐλὶς. Ὀνομασθῆναι δὲ ἀπὸ τ' Ὠγύγου θυγατρὸς φασὶν αὐτήν. Quin tres erant; hæ quas dixi, Aulis, & Alalcomenia, tertiaque Thelxinia, atque omnes παρθένοι nuncupatæ. Vide *Praxidice*.

Ogygia, quæ & *Calypſus* Homero, inſ. parva maris Auſonii Magnæ Græciæ ante promuntorium Lacinium adjacens, à litore 10 aut 12 m. p. recedens; ubi Ulyſſes à Calypſo nymphâ hoſpitio acceptus eſt. Hom. Odyſſ. ε.

Ὠγυγίη τις νῆσος ὑπέρτερον εἰν ἁλὶ κεῖται,
Ἔνθα μιν Ἄτλαντος θυγάτηρ δολόεσσα Καλυψὼ
Ναίει ἐυπλόκαμος δεινὴ θεός. ———

Ubi Schol. Ὠγυγίη, ἡ Καλυψῦς νῆσος. Heſychius. Ὠγυγίη, ὄνομα τ' νήσυ Καλυψῦς. Item urbs maxima Myſiæ inſer. in conſ. Thraciæ ad Hæmum montem, quæ & *Priſtlaba*, ſeu *Preſtlaba*, & *Paraſtlaba* Cedreno dicitur.

Ogylus, inſula inter Peloponneſum, & Cretam. Steph.

Ogyris, inſ. maris Indici ex adverſo oræ Arabiæ Fel. ad ort. Erythræi regis monumento nobilitata. Ejus mem. Dionyſius ὁ Περιηγητὴς verſ. 607.

Ἔστι δὲ τοι περίπυρ Καρμανίδος ἴκελον ἄκρης
Ὤγυρις, ἔνθα τ' τύμβος Ἐρυθραίοι βασιλῆος.

Mela lib. 3. cap. 8. *Ogyris, quod in eâ Erythræ regis monumentum eſt, magis clara quam cæteræ.* Sic quoque alii inſulam hanc nominant. Strabo *Ogyrinam* videtur appellare. Ἀπὸ δὲ τ' Καρμανίας εἰρήκασι καὶ Νεάρχου, καὶ Ὀρθάγορας, νῆσον Τυρρίνην κεῖσθαι πρὸς νότον πλαγίαν ὡ διχλείσι σταδίοις, ὡ ἧ τάσος Ἐρυθρᾶ δείκνυσι, χῶμα μέγα ἀγγείοις φοινικικοῖς καλύπτον. Salmaſius nullum in toto Strabone locum iſto corruptiorem extare putat, quique felicius emendari poterit, quàm hoc modo; Ἀπὸ δὲ Καρμανίας ἄκρας φασὶ Νέαρχος Ὠγυρίδα νῆσον ἱερήμην κεῖσθαι. Addit etiam nullum fuiſſe auctorem, qui Orthagoras dictus ſit. Verum fallitur. Indicorum Orthagoræ meminit ſemel, iterumque Ælianus. Meminit etiam Philoſtratus de vita Apollonii lib. 3. cap. 15. Facile vero ſanari poteſt hic Strabonis locus. Scribe νῆσον Ὠγυρίνην, vel mutatione minimâ Γυρίνην. Sanè omnia Melæ exemplaria habent *Gyris*, non *Ogyris*. In Ptolemæo appellatur Ὀγγαρα, nonnulli tamen libri manu exarati legunt illic Ὤγυρις. Attamen Ὀγγάρα etiam dicitur Arriano. Nimis autem longe à litore Carmaniæ removent hanc inſulam Nearchus & Orthagoras, cum bis

mille ſtadiorum intervallum faciunt. Satis tamen benè cum hâc menſurâ convenit Plinius lib. 3. cap. 28. *Inſula in alto objacet Ogenis, clara Erythrâ rege ibi ſepulto. Diſtat à continente* 225. *m. p.*. Non dubito quin ita ſcripſerit Plinius, cum ſic habeant codices ſcripti, ac Ὠγενὶς idem ſit, quod Ὠκεανῖτις. Eandem menſuram exhibet quoque Ptolemæus, ut facile appareat, pleroſque unum eſſe ſecutos; Certum tamen eſt erraſſe. Quocumque enim nomine inſula hæc appelletur, ſive *Ogyris*, ſive *Gyris*, & *Gyrine*, ſive etiam aliter, omnino hæc illa eſt, quæ vulgo *Gerun* vocatur. Non amplius 36 m. p. abeſt hæc à continente, ac ſita in ipſo ſinus Perſici oſtio. Olim clara Erythræ regis ſepulcro, ſed nunc nobiliſſimo totius Orientis emporio longè clarior. Hebes eſt, aut ſaltem indoctus, qui non intelligit de Harmuziâ me loqui. If. Voſſius.

O H.

Oham, rex Hebron. Joſ. 10. Lat. *væ eis*, ſive *tumultuans*, vel *conturbans*.

Obel. fil. Zorobabel, filii Phadaiah. 1 Par. 3. Lat. *tabernaculum, tentorium*, vel *ſplendor*.

Obolai, fil. Seſan. 1 Par. 2. Lat. *deprecans*, vel *expectans*, aut *incipiens*, vel *dolens*, ſive *frater mihi*.

O I.

Oicles, fil. Antiphatis, filii Melampodis, pater Amphiarai, vatis Argivi. Hom. Odyſ. 15.

Oileus, Locrorum rex, pater Ajacis, quem Ὀϊλῆα ταχὺν ἀϊάντα vocat Homerus. Virg. Æn. 1.

Unius ob noxam, & furias Ajacis Oilei.

O L.

Olabi, Æthiopiæ ſub Ægypto populi. Plin.

Olachas, flu. Bithyniæ, cujus aquis perjuri arguuntur; nam illâ aſperſi, uti flammâ urente patiuntur, teſte Plinio.

Olane, unum ex Padi oſtiis, *Olone* Polybio, *Volana* hodie Leandro. Item Armen. maj. urbs. Strabo.

Olarſo, op. olim, nunc pagus Hiſp. Tarracon. *Oiarzo* hodie. Idem quod *Oeaſo* à nonnullis putatur, ſed illud *Aiſo* dicitur.

Olbaſa, *Olbus* Straboni, urbs Ciliciæ, *Albiſtaverati* Moletio & aliis. Altera in Cappadociâ apud Darandam urb. ad radices Tauri montis.

Olbelus, urbs Macedoniæ. Steph. Gentile *Olbelius*.

Olbi, urbs Ægypti, iuxta Libyam. Steph. Gent. *Olbites*.

Olbia, urbs Sarm. Europ. ad oſtium Boryſthenis flu. teſte Strabone, *Stapenor*, vel *Strapenor*, teſte Nigro. long. 57. 00. lat. 49. 00.

Olbia, op. Bithyniæ ad Propontidem, Nicææ, & Apamiæ proximum, *Velia* Sophiano, ubi *ſinus Olbianus*, Melâ teſte.

Olbia, urbs Pamphyliæ maritima in Lyciæ confin. inter Phaſelidem ad occ. & Attaliam ad ort. *Acopende* Moletio.

Olbia, Gall. Narb. urbs in orâ Provinciæ, inter ſorum Julii 5 & Telonem 8 leuc. cujus mem. Cic. & Mela. *Eres*, Poldo, vel, ut alii ſcribunt *Hieres*. long. 27. 40. lat. 42. 00.

Olbia, urbs Sardiniæ. Hodie nomen in ruinis retinet, inquit Cluverius. Ab Jalo condebatur, teſte Solino, in orâ orientali, ex adverſo Corſicæ ſita. *Ulgienſis urbs* Oroſio. Claud. de bello Gildonico.

Partem litoreo complectitur Olbia muro.

Vide Steph. qui novem *Olbias* recenſet.

Olbiſinii, vel *Olbiſii*, gens circa Herculis Columnas. Steph.

Olbius, Arcadiæ amnis, quem Pauſ. dicit Arcadibus nonnullis *Arcanium* appellari.

Olcachites, ſinus Zeugitanæ reg. Ptol. ubi hodie *Alcon* civitas.

Olcades, Hiſp. populi intra Iberum flu. quorum urb. Stephanus *Althæam* vocat. In regno Toleti eſſe prope urb. *Oleanna* dictam putat Nebriſſenſis.

Olchinium, *Olcinium* Livio, *Colchinium* olim, teſte Plin. *Ulcinium* Ptolemæo, urbs Dalmatiæ maritima ad ripam Drilonis. *Dulcigno* Volaterrano. *Polæ* olim, teſte Cantero in Lycophronem.

Olcion, urbs Tyrrhenorum. Steph.

Olda, flu. Aquitaniæ in Garumnam, juxta Agennum influens. Auſon. *Loda* Scaligero, *Lot* aliis.

Olearus, vide *Oliarus*.

Oleaſtrum, Hiſp. op. circa ſinum Gaditanum. Ptol. Item Turdetanorum in Bæticâ: Antonino etiam eſt inter Tarraconem, & Dertoſſam. Item promunt. Mauritaniæ, *Capo di Gebba*, teſte Marmolio.

Oleatrum, Hiſp. urbs circa Saguntum. Strabo.

Olenatum, op. Albionis in Angliâ, in orâ Cumbriæ ad occ. ubi Caſtrum *Linſtock*, ad Vallum. Camdenus.

Olenus, *Olenum* Plinio, urbs gemina, una Achaiæ, in Peloponneſo, inter Patras ad ort. & Cyllenen ad occ. ab *Oleno* Vulcani filio condita, & nominata, *Canigriza* hodie, ut quidam putant. Altera Ætoliæ, inter Calydonem, & Chalcidem, ad Evenum flu. *Oleno* adhuc dicta.

Olenus, vir quidam, qui Lethæam duxit uxorem eximiâ pulchritudine, adeoque ſuperbam, ut ſe Deabus præferret. Illæ autem cum de eâ ſupplicium ſumere vellent, Olenus in ſe culpam uxoris transferre volens, unà cum illâ in lapidem converſus eſt. Ovid. Met. lib. 10.

Quique in ſe traxit crimen, voluitq; videri
Olenus eſſe nocens: tuq; ô confiſa figurâ
Infelix Lethæa tuâ, jnnctiſſima quondam,
Corpora, nunc lapides, quos humida ſuſtinet Ida.

Ab *Olenus* eſt adject. *Olenius*, ut *Olenia Capra*, quam ſic dictam volunt, quòd apud urb. Bœotiæ *Olenum* nutrita fuerit, ut eſt apud Strab. lib. 8. vel quod in *ulnas aurigæ* ſive *Oleni* Vulcano prognati filiæ excepta fuerit. Aratus in Phænomenis.

Ὠλενίην δέ μιν αἶγα Διὸς καλέουσι τροφῆται.

Ubi Scholiaſtes. Ὠλενίην λέγεται, διὰ τὸ ὑπὸ τῆ ὠλένῃ τῆ ἀριστερᾶ, ἤ ὡς ἄλλοι, Ὠλένῃ συγάτηρ. Ovid. Faſt. lib. 5.

Naſcitur Oleniæ fidus pluviale Capellæ,
Illa dati cœlum præmia lactis habet.

Olerus, urbs Cretæ in alto loco ſita, ultra Hierapytnam, hinc Minerva *Oleria*, & feſtum *Olerium* in ejus honorem. Steph.

Olganus, Beretis filius. Vide Steph. in Μάζα.

Olgaſys, mons Galatiæ, *Olyſſa* Ptolemæo, ex quo flu. Halys & Parthenius fluunt. Strabo.

Olia, Meſopotamiæ urbs. Ptol.

Oliaros, inſ. in mari Ægæo, una Cycladum. Stephanus Sidoniorum coloniam eſſe ſcribit, ac diſtare à Paro ſtad. 55. Ejus mem. Ovid. Met. 7.

At non Oliaros, Didymeq; & Tenos & Andros.

Hodie *Quiniminio* incolis vocatur, teſte Nigro.

Oliba, Hiſp. Tar. urbs. Ptol. *Olit* vulgò dicitur. Eſt autem inter Pompelonem ad Bor. 7. & Tutelam ad mer. 9. leuc. Al. potius *Oliva* eſt op. in regno Navarræo, à Pompelone 12. leuc à Titulâ 10. verſus ort. quod magis probatur, inquit Ferrarius.

Olicana, urbs Britanniæ. Ptol. Lhuydo *Halifax* dicitur in Eboracenſi comitatu, *Ilkely* vero Camdeno.

Olimacum, *Lymbach*, teſte Lazio, op. Pannoniæ ſup. in Hungariæ Stiriæque confiniis, geminum: unum ad Muram flu. alterum ad Arrabonem, 3. leuc. inter ſe diſtantia; utrumque à Bolentio 5. in ort..

Olinia, Gall. Lugd. flu. Ptol. Item Callaicorum Lucenſium urbs in Hiſp. Tar. *Orna* fluvius apud Cænalem nominatur.

Olino, cujus mem. Lib. Notit. *Hole* nunc à Baſileenſibus nominari ſcribit Rhenanus, qui vicum eſſe vult cum nemuſculo non procul à Baſileâ, ubi multa antiquitatis monumenta effodiuntur.

Oliſſippo, vide *Olyſſippo*.

Olitingi, Luſitaniæ op. inter oſtia Batis & Anæ flu. Mela lib. 3. cap. 1.

Oliveti Mons, ſive *Olivetum*, & *Mons Olivarum*, mons ad Orientem Hieroſolymæ, torrente Cedron interfluente, Sabbathi habens iter ab Hieroſolymâ. Act. 1. Luc. 19 Hic mons, poſtquam eſt idolis inquinatum הר המשחית *har-hamaſchith*, i. e. *Mons Corruptionis*, dicitur, & non ſolum הר המשחה *har-hamiſcha*, i. e. *Mons Olivarum* ſeu *Unctionis*, mutato elemento, & *Jod* addito, ut nimirum ad nomen alludatur, nec opprobrium deſit. Locus eſt. 2 Reg. 23.

2 Reg. 23. Com. 13. Retinent ibi LXX. Μάσβαθ pro *Maſchith*, at Chaldæus Paraphraſtes שור זהאי *Tourzihaia*, i. e. *Mons Olivarum* ibi habet.

Olizon, urbs Theſſaliæ. Homerus.

Καὶ Πιτύεια ἔχον, ἠδ' Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν.

Stephanus: Ὠρομέδων δὲ ὁ ἀπὸ τῆς μικρᾶς εἶναι. Θεσσαλοὶ γὰρ, οἷς ἴσον ἐστὶ δημοσθένης ἐν κτίσει, τὸ μικρὸν, ὀλιζον καλοῦσι.

Olla, pater Haniel. 1 Par. 7. Lat. *elevatio*, vel *holocauſtum*, aut *infans*, ſive *folium*.

Olliculani, Italiæ pop. Plinius.

Ollina, urbs juxta Caſpium mare. Steph.

Ollius, Lombardiæ Tranſpadanæ flu. *Oglio* Leandro.

Olmi, & *Olmium*, vide *Holmium*.

Olmones, urbs Bœotiæ. Steph.

Olobagra, urbs Macedoniæ. Steph.

Olochæra, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Oloëſſa, inſ. circa Rhodum. Plin.

Olondæ, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptol.

Oloſſon, urbs Magneſiæ. Homerus apud Steph.

——— Πόλιν τ' Ὀλοσσόνα λευκήν.

Cives *Oloſſonii*. Heſychius Ὀλοσσών, πόλις Θεσσαλίας. Forte Ὀλοσσονὶς legendum.

Olophyxus, urbs Thraciæ juxta Athon. Herod.

Oloronenſis urbs, vide *Elorona*.

Olpæ, op. Epiri in finibus Acarnanum. *Sopoto* Nigro.

Olulis, Cretæ urbs. Ptol. *Olo* & *Ololo* Pineto. Altera Siciliæ in orâ occ. exciſa, inter Soluntem, & Thermas Himeræ. Idem. *Olulo* adhuc dicitur.

Olurus, op. Achaiæ, non procul à Pallene. Steph.

Olus, urbs Cretæ; civis *Oluntius*. Steph.

Olybrius, Conſul Rom. cum Probino, A. U. C. 1148. Claudianus in Prob. & Olyb. Coſſ.

——— *Veteris quis facta Probini*
Neſciat, aut nimias laudes ignoret Olybri?

Olyca, urbs Macedoniæ.
Olycræ, urbs circa Naupactum. } Steph.
Olympe, urbs Illyriæ.

Olympia, urbs inter Oſſam, & Olympiam mont. non procul ab Elide & Piſâ, civitatibus Græciæ, ubi erat templum Jovis. Olympii, vel Olympici, mercatu, & celebritate illâ quinquennali ludorum Olympicorum nobilis. Strabo lib. 8. *Arpina* olim dicebatur, ut Nicanor ſcribit, à matre Oenomai. Stephanus etiam *Piſam* prius vocatam tradit. Hodie *Languico* dici ſcribit Caſtaldus, *Stauri* Nigro.

Olympia, *orum*, ludi ab Hercule inſtituti in honorem Jovis, circa Olympiam Eleæ reg. urbem; à quâ & nomen habent. Hercules enim Augeâ Elidis rege ſuperato, ejuſque ſtabulo repurgato, in campis Olympiæ vicinis, juxta Alpheum flu. ſacrum certamen inſtituit, quod quincto quoque anno, vel, ut Lycophronis interpres aſſerit, quinquageſimo menſe, celebraretur: idque eo conſilio, ut in illo certamine, Græciæ juventus ſeſe pentathlo, ſeu quinquertio exerceret, *caſtibus* ſc. *curſu*, *ſaltu*, *diſco*, & *paleſtrâ*: iiſque velut meditationibus vero certamini præluderet. Huic certamini, quincto die finis imponebatur, & victor, qui *Olympionices* vocabatur, & qualem eſſe, uti Cic. pro L. Flacco refert, apud Græcos judicabatur prope eſſe maius & glorioſius, quam Romæ triumphaſſe, oleaſtro, vel, ut Ariſtoteli placet, oleâ, quæ Philoſtephanos dicitur, coronabatur; tantumque honoris ei habebatur, ut non per portas urbs, ſed per ruinas murorum, ſublimis in curru in patriam reveheretur. Hinc *Olympiacus*. Virgil. Geo. 3.

Si quis Olympiacæ miratus præmia palmæ,
Paſcit equos. ———

Item *Olympicus*. Horat. Carm. 1. 1.

Sunt quos curriculo pulverem Olympicum
Collegiſſe juvat. ———

Lucianus in Harmonide ἡ μεγάλων Ὀλυμπίων meminit, ubi τὰ μεγάλα non παρέλκει, ſed eò quòd in pluribus locis Græciæ certamina ſacra celebrabantur ſub Olympiorum nomine, ideo dixit *Olympia magna* ad differentiam eorum, quæ minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quæ Piſæ ad Alpheum celebrabantur, quæ & antiquiſſima à Pelope & Hercule erant, & celeberrima non ſolum in totâ Hellade, ſed etiam Italiâ, Siciliâ, Aſiâ Ægypto, Syriâ, Cyrenaicâ, concurrentibus ad ſpectaculum & athletas & quadrigas eò mittentibus: Minora vero Olympia erant, quæ celebrabantur Dio Macedoniæ ab Archelao rege inſtituta; quod nos docet Demoſthenis Scholiaſtes ad Orat. περὶ παραπρεσβείας his verbis. Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῇ Μακεδονίας καλλίστεψεν, ἄγαλμα δὲ ἐπ' αὐτῷ, ὡς φησὶν, ἡμέρας ἑστηκὸς ἔθυσε Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, uti docet Pindari Scholiaſtes ad Olymp. 7. ad hæc verba Κεκραιὼς ἐν Ἀλκίνοις. Sic enim commentatur: Εἰσὶ δ' ἄν τινες Παναθήναια, ἢ τὰ Ἡράκλεια ἢ τὰ Ὀλύμπια, &c. Vetus inſcriptio Romana, de quâ Joſ. Scaliger lib. de Emend. Temp. 5. pag. 476. Olympia etiam poſt Panathenæa recenſet, & Heſychius Ὀλύμπια ὁ Ἀθήνησιν ἀγών. Item alia Olympia, quæ Smyrnæ, & alia quæ Pergami, & alia Alexandriæ, quorum mentionem fieri in Pandectis aſſerit idem Scaliger. Reſpectu igitur horum omnium certaminum, quæ ſub nomine Olympiorum diverſis locis celebrabantur, dicta ſunt *Olympia magna* ea, quæ Piſæ committebantur. Originem Olympiorum lege apud Pauſan. lib. 5. Honorem ejus quod attinet, Pind. Od. 1. Olymp. ait hoc certamen excedere inter reliqua, non aliter atque inter Elementa aqua excellit, inter opes aurum, Sol iter ſidera: additque nihil ſe excellentius cantaturum, Μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέριστον αὐδάσομεν. Olympionicarum vero quatuor præmia fuere, quæ Ludovicus de La Cerda recenſet ad prædictum Virgilii locum. Primò Corona ex Oleaſtro. Archias, qui unico verſo præmia certaminum quatuor ita incluſit.

Ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σίλινα, πίτυς,

Ubi κότινος Olympicos ludos reſpicit, & *Oleaſter* ſig. Ariſtophanes in Pluto, præcedente mentione Olympici certaminis, ita ait.

Τῶν ἀθλητῶν τοὺς νικῶντας στεφανοῦσι κοτίνου στεφάνῳ.

Philo in lib. ὅτι πᾶς σπουδαῖος ἐλεύθερος. Ὕπαρ κοτίνου, ἢ σελίνου ἀκλεὴς ἀμοιρεῖς ἢ τιμωρίᾳ. Nazianzenus loquens cum S. Cypriano Orat. 18. Τοῦτό σοι ἡ τῆς λόγου χάρις, ἢ τὸ ἆθλησιος, ἢ κότινος Ὀλυμπιονίκου. Ubi malè Latinus interpres vertit *Olivam Olympicam*. Oppianus Κυνηγετικῶν quarto.

——— Πολλοῖσιν ἐφαμίλλιος κοτίνοισι,

Dio quoque Chryſoſtomus Orat. 27. nominans 4. illa præmia, unum eorum ponit κότινον. Stat. 6. Thebaidos.

Hunc pius Alcides Pelopis certavit honorem,
Pulvereumque ferâ crinem detorſit olivâ.

Circumfertur & Græcus verſiculus.

Ζωὸς Ὀλυμπια νικῶντες φέρει ἀγριέλαιαν.

Plinius in promptu eſt lib. 15. cap. 4. & lib. 16. cap. 44. Quædam etiam ad hanc rem obſervat ex Themiſtio Junius lib. 4. cap. 21. Secundò, Corona ex oleâ. Virgilius Geor. 2. *Ipſe caput tonſæ foliis ornatus olivæ.*

Dona feram. ———

Eurip. apud Plut. in Alcib. Olympionicen infert δὶς στεφθέντα ἐλαίᾳ. Pind. Od. 4. Olymp. Pſaumidem Olympici certaminis victorem ἐλαίᾳ στεφανωθέντα Πισάτιδι. Vide Cæl. Rhod. lib. 12. cap. 19. Cui adjunge Artemidorum lib. 4. cap. 54. qui de Olympiis loquens utrumque nominat ἔλαιαι, & κότινοι. Tertiò, Corona ex auro. Ideoque Pindarus Olympiam vocat, μιτρήφορα χρυσοστέφανον ἀέθλων. Quarto ferebant non ſolum coronas in capite, ſed palmam in manu. Vitruvius lib. 9 *Athletis, qui Olympia, Pythia, Iſthmia, Nemea viciſſent, Græcorum majores ita magnos honores inſtituerant, uti non modo in conventu ſtantes cum palmâ & coronâ ferant laudes, ſed etiam cum revertantur in ſuas civitates cum victoriâ, triumphantes quadrigis in mœnia & in patrias invehantur, è reque publicâ perpetuâ vitâ conſtitutis vectigalibus fruantur.* Seneca in Agamemnone.

Cape hoc decorum ludicri certaminis
Inſigne frontis, lævâ victricem tenens
Frondem, virenti protegat ramo caput,
Et iſta donum palma Piſæi Jovis
Velamen eadem præſtet, atque omen tibi.

Hæc tantum inveni, ſi quis alia, his adjungat. Nam verba illa in Prologo Agathiæ, ἐγὼ οἶμαι κότινον γὰρ ἔτυμα, ἢ σελίνου οἱ Ὀλυμπιονῖκαι ἐν ἡ κοτίσεως ἐκατέδυοντο. Hæc verba, inquam novum præmium non faciunt, etiamſi apium nomi-

netur; Nam apium præmium fuit tantum Nemeorum, ſed ex dignitate Olympicorum natum, ut trium etiam reliquorum ludorum certatores *Olympionicæ* dicerentur, & ſenſu iſto capiendus Agathias. Ulpianus in Demoſth. Orat. contra Leptin. inſinuat præmium aliud, Οἱ μὲν γὰρ ἀγῶνες εἰσὶ στεφανῖται, οἱ δὲ ἀργυρεῖται. Sed non liquidum, an Olympicorum eſſet pecunia, & credibile non fuiſſe. Nam apud Herod. lib. 8. Tigranes laudat Græcos, quod in Olympicis darent præmium, στέφανον, ἀλλ' ὃ χρήματα, De La Derda.

Olympias, ſpatium quinque ſeu quatuor potius annorum. Vide Scalig. lib. 2. Auſon. Lection. cap. 23. & lib. de Emend. Temp. Seneca in Hercule Inſano. v. 839.

Quantus Eleum coit ad Tonantem,
Quinta cum Sacrum revocavit æſtas.

Ubi Farnabius, *Quarto quidem expleto anno, quinto ineunte; neque enim Olympias, aut luſtrum quinque abſolutos annos complectitur.* Ibi etiam pro *coit* alii *ruit* malunt. Sane Ovid. 1. de Art. Am.

Sic ruit ad celebres cultiſſima fœmina ludos.

Cenſorinus de die Nat. cap. 18. *Sed horum omnium* Πενταετηρίδας *maximè notandis temporibus Græci obſervant, id eſt, quaternum annorum circuitus, quos vocant Olympiadas.* Hoc eſſe verum ſpatium Olympiadis, videre eſt apud Dionyſ. Halicarn. lib. 1. Rom. Ant. pag. 61. Nam centum viginti annos, triginta Olympiadas facere, diſertè memorat. Vide Africanum citatum ab Euſebio lib. x. Præp. Evang. pag. 286. D. Cyrillum Catech. 12. quique illum locum in ſua collectanea retulit, Suidam in Ὀλυμπίας. Iſidor. lib. 5. cap. 37. Solin. cap. 1. Quia vero hoc temporis ſpatium etiam πενταετηρὶς dicitur, ideo Poetæ pro ſolido quinquennio accepere. Ovid. Pont. 4. 6.

In Scythiâ nobis quinquennis Olympias acta eſt,
Jam tempus luſtri tranſit in alterius.

Olympias, Alexandri M. mater. Plutarchus. Item venti nomen. Plin. 2. 47.

Olympiæum, locus in Delo, quem cum Athenienſes Adriani ſumptu condidiſſent, Novas Athenas Adrianas vocarunt. Steph.

Olympiodorus, vir quidam qui docuit Epaminondam tibiis canere. Item hiſtoricus, qui hiſtoriarum condidit libros 22. atque incepit ab Honorii Conſulatu ſeptimo, & Theodoſii ſecundo, h. e. An. Dom. 407. deſiit vero ubi Valentinianus, Placidæ & Conſtantii fil. factus eſt Imp. Rom. h. e. anno 425. Dicavit hiſtoriam ſuam Theodoſio minori, Arcadii filio. Stylo uſus eſt commentariis non hiſtoriæ, convenienti; quod nec ipſe neſcivit, ut qui libros ſuos Ὕλην, ſive ſylvam, hiſtoriæque materiam inſcribat: uti Latini ſolent Commentarios. Auctor Photius; apud quem etiam Excerpta admodum luculenta ex commentariis iſtis habemus. Voſſius. *Olympiodorus* ſcripſit in Threnos, & Eccleſiaſten, itemque in Meteora Ariſtotelis, & Hypotheſes in librum Job. Diverſus eſt *Olympiodorus* ille ὁ Ἀθηναῖον περιπάτησας, qui de Diogene Cynico nonnihil tradidit, teſte Laertio lib. 6. Fuit & *Olympiodorus* Alexidis apud eundem Laert. in Platone. Item *Olympiodorus* tibicen, magiſter Epaminondæ fuit, teſte Ariſtoxeno apud Athen. lib. 4. Denique medicus quidam apud Plin. lib. 1. 12.

Olympius Myſius, tibicen, & poeta Melicus, & elegiacus, Marſyæ Satyri diſcipulus, qui citharæ legem dedit, modoſque pulſandi reperit ac docuit. Floruit ante bellum Trojanum, à quo & mons in Myſiâ nomen accepit. Fuit item alius junior è Phrygiâ tibicen, tempore Midæ regis. Suidas.

Olympius Nemeſianus, qui, teſte Vopiſco in vitâ Cæſarum, ſcripſit Halieutica, Cynegetica, &c.

Olympius præſul, natione Hiſpanus, inter Chriſtianos ſcriptores commemoratur à Gennadio. Edidit librum adverſus eos, qui naturæ non arbitrio vitam referunt. Item unus ex Italiæ Exarchis.

Olympus, hiſtoricus, cujus ætatem ſatis indicat, quòd fuit medicus Cleopatræ, Julii prius, poſt Antonii, amaſiæ, de quo Plut. in Anton.

Olympus, inter Theſſaliam, & Macedoniam mons, omnium toto orbe terrarum altiſſimus, adeo ut ſupra ejus verticem nulla avium ſublimetur, ut Apuleius de eo loquitur, lib. de Deo Socratis. Vide ipſum, & quæ ad lucem ejus Thuanus affert, ac aſſerit lib. 2. de vitâ ſuâ pag. 1322. Hanc ob cauſam & ipſi cælo hoc nomen tribuitur, quo nihil altius eſt. Apuleius de mundo. *Hujus* (DEI ſc.) *locum quærimus, qui neque finitimus eſt terræ contagionibus, neque tamen mediis in aere turbido, verum in mundano faſtigio, quem Græci* αἰθέρα *vocant, ut qui ſit altitudinis finis; Et iidem eâ ratione* Ὄλυμπον *nominant, quem ab omni ſuſcitatione, & perturbatione vident liberum. Neque enim caliginem nubium recipit, vel pruinas, & nives ſuſtinet, nec imbribus cæditur. Hæc enim nec Olympo, qui eſt celſitudinis ſummæ, contingere Poeta his verbis cecinit.*

Οὔλυμπον δ' ἔθεν φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι, οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πάντῃσιν νεφέλῃ, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

Ex quibus verbis intelligere licet, non omne cœlum, ſed ejus altiſſimam tantum, & remotiſſimam partem, in quâ Deorum ſedes, *Olympum* antiquis appellatum. In Apocolocynthoſi. *Placet in eum ſeverè animadverti, eumque quàm primum exturbari, & cælo intra dies 30. excedere, Olympo intra diem tertium.* De ſummâ ſerenitate ac tranquillitate quæ in Olympi montis vertice eſt, Lucanus l. 2. v. 266.

——— *Melius tranquilla ſine arvis*
Otia ſolus ages, ſicut cæleſtia ſemper
Inconcuſſa ſuo volvuntur ſidera lapſu.
Fulminibus propior terræ ſuccenditur aer,
Imaque telluris ventos, tractuſque coruſcos
Flammarum accipiunt: Nubes excedit Olympus
Lege Deum: minimas rerum diſcordia turbat:
Pacem ſumma tenent. ———

Claudianus de Mall. Theodori Conſul. verſ. 206.

——— *Nec te tot limina rerum*
Aut tantum turbavit onus. Sed ut altus Olympi
Vertex, qui ſpatio ventos, hyemeſque relinquit,
Perpetuum nulla temeratus nube ſerenum,
Celſior exurgit pluviis, auditque ruentes
Sub pedibus nimbos & rauca tonitrua calcat.

Apollonii Scholiaſtes ſex montes hujus nominis enumerat, alii quatuor. Item Cyri Ἀκρώρεια quædam *Olympus* vocabatur. Vide ſis Ferrarium.

Olynthus, urbs Macedoniæ, ſeu Thraciæ, cui à Xenophonte attribuitur, quondam maxima, inter Athon mont. & Pallenen urb. à Mecybernâ op. 20. ſtad. teſte Suidâ, in Sithoniâ reg. *Rebus omnibus aucta & ornata*, quemadmodum de eâ in tertiâ Verrina ſcripſit Cicero; quam cum Philippus Macedonum rex obſideret, nec tamen vi capere poſſet, ejus cuſtodes auro corrupit, atque hoc modo ſuæ ditioni adjecit. Poſtea vero ab Athenienſibus deleta fertur: quamvis non deſint, qui à Philippo everſam tradant, cum ad ipſum quidam dixiſſet, Ἀλλ' οὐκ ἂν οἰκῆσαί γε φίλιππε ἐκεῖ δύνασθε τηλικαῦτην. Idemque de ira dicendum eſſe, Plutarchus addit, quæ ſubvertere quidem, perdere, ac diruere poſſet, erigere vero ac ſtruere minimè. Lib. de cohib. ira.

Olyras, flu. prope Thermopylas, quem ſabulantur conatum eſſe Herculis rogum extinguere. Strab. lib. 9.

Olyſſe, Cretæ urbs ſub Phæſtiis. Strabo.

Olyſſippo, *Ulyſſippo* Melæ, *Olios Hippon* Ptolemæo, urbs maxima Luſitaniæ regia, emporum, & archiepiſc. 7. collibus, ut Roma conſtans, ad Tagum flu. oſtiis ipſius vicina. Vulgò *Liſbon*. Ab eâ *Olyſſipponenſe promunt.* vulgo *Capo di Spichel*. Erat autem municipium Romanorum. Vide Plin. 4. 22. Fruſtra ab *Ulyſſe* deducitur, cum ſit Phœniciũ עלי עבא *aliſ-ubbo*, i. e. *amœnus ſinus*, In ſinu ſitam eſſe Mela obſervat. *Sinus*, inquit, *interſunt, & eſt in proximo Salacia, in altero Ulyſſippo, & Tagi oſtium.* Et ſinum illum eſſe amœniſſimum ſcribunt recentiores. Boch. Vide Mercatorem & alios. long. 11. 00. lat. 35. 50.

O M.

Omana, urbs Felicis Arabiæ. Steph. *Omanum* Ptolemæo, cui pop. *Omanitæ* dicuntur. Plinio vero *Omani* ſunt. *Omanagda* hodie Moletio.

Omar, fil. Eliphaz, filii Eſau ex Adâ uxore. Gen. 36. Lat. *dicens, amarus*, vel *exaltans*.

Omarium,

Omarium, urbs Theſſaliæ, in quâ Jupiter & Minerva coluntur. Steph.

Ombri, urbs Ægypti, proxima Copto. *Chana*, teſte Ortelio.

Ombrici, pop. Illyrici, quos Peucerus *Crabaten* indigitat, qui potius ſunt in eâ reg. quæ *Crabaten* appellatur, & multos alios populos complectitur. Ex quâ reg. Capris & Alpis flu. in Iſtrum fluunt, teſte Herod. *Ombrici*, teſte Stephano, pop. Italiæ fuere ad ſin. Adriaticum incolentes, ubi Padus iubit mare, qui & *Ombri* Italis, apud quos etiam flu. quidam *Ombrus* nominatur, diverſus ab *Ombrone*. Ferrarius.

Ombrios, una ex inſ. Fortunatis. Plin. 6. 36. *Iſola di ferro* quibuſdam, *Porto Santo* vocatur Nigro, cui *Aproſitos* Ptolemæi eſſe videtur.

Ombrones, pop. Sarm. Europ. Plin.

Ombrus, Italiæ flu. Steph.

Omenogara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Omiza, Gedroſiæ opidum. Ptol.

Omnæ, op. Amanorum in Arab. Felici. Plin.

Omnæus, Arab. Fel. inſ. in ſinu Perſico. Plin.

Omole, vel *Homole*, Theſſaliæ mons, Steph. Et Thraciæ urbs. Apollonii Scholiaſtes. Ejus mem. Theocritus in *Thalyſia*.

Τὸν μοι, Πὰν, Ὀμόλας ἐχαλὸν πτίδον ὅστε λίκαγχας.

Vide ſis ibi Scholiaſten. Virg. Æn. 7.

Ceu duo Nubigenæ, cum vertice montis ab alto
Deſcendunt Centauri, Omolen, Othrynq; nivalem
Linquentes curſu rapido, dat cuntibus ingens
Sylva locum, & magno cedunt virgulta fragore.

Omolium, Magneſiæ op. Plin. 4. 9.

Omophagia, Græcorum feſta, Bacchanaliibus haud abſimilia, de quibus Arnobius lib. 5.

Omphace, urbs Siciliæ. Steph.

Omphale, regina Lydiæ, cui Hercules propter amorem ſervivit, multiſque ab eâ muneribus eſt donatus, quod ad Sangarim flu. ſerpentem multos homines interficientem interemiſſet. Hæc, ut tradit Donatus in Terentium, ipſum Herculem ſibi ſervientem etiam ad lanificium compulit, cum ipſa calathum & colum, cultuſque fœmineos, iagittis & clavâ, leoniſque tegmine mutaſſet. Torentius in Eunucho.

Qui minus quam Hercules ſervivit Omphalæ.

Propertius lib. 3. eleg. 11.

Omphale in tantum formæ proceſſit honorem,
Lydia Gygæo tincta puella lacu,
Ut qui pacato ſtatuiſſet in orbe columnas,
Tam durâ traheret mollia penſa manu.

Seneca in Hippolyto.

Natus Alcmenâ poſuit pharetram,
Et minax vaſti ſpolium leonis;
Paſſus aptari digitis ſmaragdos,
Et dari legem rudibus capillis:
Crura diſtinctlo religavit auro,
Luteo plantas cohibente ſocco.
Et manu, clavam modo quâ gerebat,
Fila deduxit properante fuſo.
Vidit Perſis, diriſque feræ
Lydia regni, dejecta feri
Terga leonis; humeriſque quibus
Sederat alti regia cœli,
Tenuem Tyrio ſtamine pallam.

Vide Athen. lib. 6. Plut. in Theſeo. Ovid. 2. de Art. Am. & in epiſt. Deianiræ. Apollodor. lib. 2. Meminit & Pauſan. in Atticis. Non omittendus eſt Palæphatus ubi de *Omphale*. Λέγεται ὡς λαβοῦσα Ἡρακλῆς ταυτη, ὁ δὲ λόγος μάταιος. Ἔξεστι γὰρ καιρίας ἡ ἐπαρχόντων αὐτῇ, ἀναιρεῖσθε. Ἐγένετο τοίνυν ἐπὶ τὸ Ὀμφάλη ἦν Ἰαρδάνε θυγατης, Λυδῶν βασιλέως, αὐτη ἀκούσασα τὴν ἦκον Ἡρακλέης, περιεποίησθη ἐρᾶν αὐτῆ. Ἡρακλῆς σκληρὰς ἔφυσε ἔαλλα αὐτῆς, γυναῖ δ' ἐξ αὐτῆς μὸν Δαομάδην, κἀδμοῦν δὲ αὐτῇ ἐτικε ὅτι περσεπόλη ἡ Ὀμφάλη, οἱ δὲ ὕβριε ὑπολαβὸν λαβραίαν αὐτῆ. Vide Leonicer. lib. 3. cap. 96.

Omphalium, locus Cretæ prope Thennas, & Onoſſum, alius Theſſaliæ. Steph.

Omrai, pater *Amri*. 1 Par. 9. Idem ſig. quod *Omar*, & Syriacè *agnus*.

O N.

On, civitas Ægypti, quæ & *Heliopolis*.

Onaba, Hiſp. urbs. Ptol.

Onam, fil. Soba, filii Seir Horræi. Gen. 36. Filius item Jeremeel ex Atarâ uxore. 1 Par. 2. Lat. *dolor*, aut *fortitudo*, ſive *iniquitas eorum*.

Onan, fil. Judæ ex Sue uxore ſuâ. 38. Lat. *dolor*, *iniquitas*, ſive *fortitudo*.

Onæum, *Oæneum* Livio, promunt. & op. Dalmatiæ, inter Epetium ad occ. & Epidaurum ad ort. apud oſt. Naronis flu. *Cabo Cumano* Sophiano, aliis *Cabo Lunjcha* dicitur.

Onajimus, Conſtant. Imp. temporibus vixit, fuiſſeque Cyprius, aut Spartanus Hiſtoricus, dicitur à Suidâ, qui & compluria ejus ſcripta refert, ſed ad oratoriam artem pertinentia, ut qui & Sophiſta fuerit; quemadmodum idem ille auctor eſt.

Onca, portæ Thebarum, Nam *Onca* ſecundum Phœnices, Minerva eſt. Steph. Nonnus Dionyſ. lib. 44.

Λαὸν Ὀγχαίης ἐλαλίζετο βωμὸν Ἀθήνης
Ὃν ποτε Κάδμος ἴδρυμεν.

Qui de *Onca* plura volet, legat aureum Selleni libellum de diis Syris. Syntag. 2. cap. 4. Mihi monuiſſe ſufficiet, Deam bellorum Præſidem Ὄγκαν vocaſſe Phœnices, à verbo עגב *aggab*, quod Syris eſt *movere bellum*; pro inde pro *Onca* nonnulli Ὀγχὰν *Organ*, vel *Oggan* ſcribunt. Heſychius Ὄγχα Ἀθηνᾶ ἐν Θήβαις. Pocharius.

Onca, civitas Arcadiæ. Iſacius in Lycophronem; opidum Thebarum eidem. Et pagus Bœotiæ Phavorino.

Oncæum, parva reg. Arcadiæ ad *Onco* illic dominante. Steph.

Onchesmus, Epiri portus. Ptol. *Santi Quaranta* Sophiano. *Onchimus* vocatur Straboni. *Echinus* Plinii eſſe vult Villanovanus.

Onchestus, Bœotiæ urbs, non procul à lacu Copaide. Strab. & Pauſ. Condita putatur ab *Onchesto* heroe Bœoto, Neptuni filio, & ab eo nomen accepiſſe. Ejus mem. Hom. in Catalogo.

Ὄγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσειδάων, ἀγλαὸν ἄλσος.

Ubi Schol. Τόπος Βοιωτίας ἱερὸς Ποσειδῶνος. Εἰρηται δὲ ἀπὸ Ὀγχηστοῦ τοῦ Βοιωτοῦ. Idem Homerus λοχμήεσσαν, h. e. *herboſum* vocat Hymn. in Mercurium. Eſt & palus juxta Thebas, teſte Æliano, & flu. apud Mycaleſſum, teſte Polybio. Statius lib. 7. Theb. —— *Neptunia proles*

Onchesti, quos pinigeris Mycaleſſus in agris, &c.

Onchobrice, inſ. Arab. Fel. Plin.

Onchoe, urbs Phocidis. Steph.

Oncium, Arcadiæ regiuncula. Pauſan.

Ondicaonæ, vel *Ondicaovæ*, pop. Gall. Celt. Vide *Andes*.

Oneabates, urbs Ægypti. Steph.

Onenſes, Hiſp. cit. pop. Plin.

Oneſicritus, in Alexandri comitatu fuit, qui ab eo ad Indiæ ſophiſtas miſſus erat: atque ex iis etiam colloquutus eſt cum Calano, nobili philoſopho; qui poſtea in Perſiam uſque Alexandrum eſt ſecutus, ac ſpectantibus Macedonibus & Perſis ſponteneo ultimum diem vivicomburio clauſit. Auctor Strabo lib. 15. quo res Indicas perſequitur. Meminere *Oneſicriti* præter Strabonem, qui multa imprimis ex eo refert, etiam Plut. in Alex. (ubi & legas, fuiſſe philoſophum ex Diogenis Cynici contubernio) Agellius lib. 9. cap. 4. & Qu. Curtius lib. 9. Adhæc ita Lucianus de longævis; Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου συγγεγραφώς. Item Ælianus lib. 16. de An. cap. 30. ubi vocatur Ὀνησίκριτος ὁ Ἀστυπαλαιεύς. Mentionem quoque ejus idem Ælianus facit lib. 17. ejuſdem operis, cap. 6. Item Jo. Tzetzes Chil. 3. Hiſt. 113. Et, qui antiquâ magis fide eſt, Arrianus lib. 6. ubi hæc legas; Τῆς δὲ αὐτῆ νηὸς κυβερνήτης Ὀνησίκριτος, ὃς ἐν τῇ ξυγκλητῳ, ἅτινα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ξυνέγραφεν, ἡ τῶν ἱππέων ἀρχὴν ἑαυτὸν εἶναι γεγράφας, κυβερνήτην ἦν τε. Sed non in eo ſolum fefellit, nam in multis ejus fides ſuſpecta fuit. Neque tamen vulgaris navis gubernator fuit, ſed regiæ, quod ipſe agnoſcit Arrianus lib. 7. ubi vocatur κυβερνήτης τῆς βασιλίδος. De ſtylo ejus ita cenſet Suidas, Xenophontem ſibi imitandum propoſuiſſe, ſed elegantiam ejus aſſequi minime potuiſſe. Fuit item medicus.

Oneſimus,

Oneſimus, Cyprius, ſeu Spartiata, tempore Conſtantini M. ſcripſit de Rhetoricâ, de ſtatuum differentiâ, Præexercitationes, Declamationes, & alia. Suidas. Item Philemonis ſervus.

Oneſiphorus, vir quidam fidelis. 2 Tim. 1.

Onevatha, Phœniciæ urbs. Lib. Notit.

Oniabathes, urbs Ægypti. Steph.

Onias, ſummus ſacerdos apud Judæos. 1 Macch. 12.

Onna, emporium Arab. Fel. Steph.

Ono, Lat. *dolor, fortitudo*, ſeu *iniquitas ejus*, civitas, quam ædificavit Samad, fil. Elphaal. 1 Par. 8. Item vallis. 1 Eſdr. 1. & 2 Eſdr. 6.

Onoba, civitas inter ſacrum promunt. & Herculeas columnas. Plin. 3. 1. Mela lib. 3. Strab. lib. 3. vide ſis ibi Caſaubonum, & Bochart. de Phœn. Col. lib. 1. cap. 34. & Voſſium ad Melam, pag. 226.

Onobala, amnis Siciliæ, de quo ſic Vir magnus de Ph. Col. lib. 1. cap. 28. Prope Tauromenium, inquit, eſt amnis Tauromenius, quem Appianus appellat *Onobalem*. Παρίσλ, inquit, ὁ ποταμὸν ὁ Ὀνοβάλαν, ἢ τὸ ἱερὸν τὸ Ἀφροδίτης, ἢ ἀμμιτὸν εἰς τὸ Ἀρχηγέτην, ἄξιον ὁ θεῖν, ὡς χαρακα θησόμενον ἐνταῦθα, ἢ ὑποστρέφον τῇ Ταυρομενίτι. Veneris fanum intelligit, de quo in Vaticanâ Proverbiorum appendice ex emendatione Cluverii: Τέρρα Ναξιακὰ, Τέρρα Σικελοὶ λέγετε τὰ ἀνδρῶα ἢ γυναικεῖα αἰδοῖα. Ἡ δὲ ὁ Σικελικὴ Νάξος τιμᾷ ὑπαλλάσσον Ἀφροδίτης, ὁτι ἦ μεγάλα αἰδοῖα ἐνῆκειτο. Naxus hic idem eſt, quod Tauromenium, quam condiderunt, qui è Naxiis erant reliqui,. Unde Plinius: *Colonia Taurominium quæ antea Naxos*. Et Solinus; *Colonia Tauromenia, quam priſci Naxum vocabant*. Itaque in his Nonii; *Et ſunt gerræ faſcini, qui ſic in Naxo inſulâ Veneris ab incolis appellantur*: errore manifeſto Naxo inſulæ, uni Cycladum, id tribuitnr, quod Naxi Siculæ proprium erat. Nam præter Proverbiorum authorem, quem citavimus, Heſychius etiam, & Phavorinus, & author Etymologi, Τέρρα παρὰ Σικελοῖς dici ſcribunt τὰ γυναικεῖα, ἢ αἰδοῖα αἰδοῖα. Niſi quod Etymologus ſolum habet, τὰ γυναικεῖα. Atque hinc colligere eſt, cur Tauromenius amnis alio nomine vocetur *Onobalas*, nempe propter αἰδοῖα, & faſcina, quæ pendebant à templo Veneris ad illius oſtium extructo. Arabicè enim hodieque עגבלה *Onbala* muliebre pudendum eſt, vel, ut preſſius loquar, id ipſum quod Samiis ῥύμη, aliis κλειδὸς & μύστον. Bochartus.

Onobaliſturia, Hiſp. urbs. Vide *Oſſobona*.

Onochonus, flu. Theſſaliæ in Peneum influens, ab exercitu Xerxis bibendo exſiccatus. Herodot. & Plin.

Onogoris, Colchidis urbs, ſic dicta, ut refert Agathias, ab Hunnis, qui & *Onogori* vocabantur, ibidem prælio victis.

Onogunduri, vide *Bulgari*.

Onomacritus, ſortilegus Athenienſis, Muſæi ſocius, ab Hipparcho Athenis expulſus. Herod. in Polyhymn. *Onomacritum*, Athenienſium vatem, Clem. Alex. ait vixiſſe circa Olympiadem 50. Sed veriſimilius eſt, eum ſcripſiſſe 60. Nam addit claruiſſe tempore principatûs Piſiſtratidarum. Atqui Piſiſtratus, qui ter tyrannidem invaſit, primo eam obtinuit Olymp. 51. an. 1. obiit autem Olymp. 63. an. ult. Hujus Onomacriti poemata ſunt ea quæ Orphei dicebantur; Item χρησμοὶ, ſive reſponſa, quæ Muſæo adſcribebantur. Vide Voſſ. Poet. Gr. p. 23.

Onophrius, uſque adeo ſolitudinis erat amator, ut an. 60. hominem non videret, ut de agreſtis adeo factus eſt, ut ſuperiore corporis parte totus & barbâ & capillis tegeretur, pudendis arborum cortice, & foliis coopertis. Vixit an. 70. herbis, & baccis ſilveſtribus contentus.

Onthyrion, urbs Theſſaliæ juxta Arnen. Steph.

Onugnathos, i. e. *Aſini maxilla*, promunt. Laconicæ in Peloponneſo, inter oſtia Eurotæ flu. & Maleam promunt. *Capo Xilo* Nigro dicitur.

Onuphis, urbs celebris Ægypti. Steph.

Onychion, locus Cretæ, ab ungue anchoræ in eum infixo, cum Amyclæi coloniam miſiſſent. Steph.

Onytes, nomen viri proprium, quod Donatus dicit, aut Gentile eſſe, aut Patronymicum: Sed hoc non procedit, quia neque Patronymicum in *tes* exit; neque *Onytes* à quâ gente veniat, uſquam lectum eſt. Servius in Æn. 12.

O O.

Ooli, Heb. *Oholi*, Lat. *deprecans*, ſive *expectans*, aut *incipiens*, vel *dolens*, ſive *frater mihi*.

Ooliab, fil. Achiſamech. Ex. 31. Lat. *tabernaculum*, vel *ſplendor patris*.

Olibama, uxor Eſau, filia Anæ, Gen. 36. Item nomen Principis ibidem. Lat. *tentorium meum excelſum*, ſive *ſplendor excelſorum*.

Oonæ, inſ. Boreales, *Alandt* Mercatori, in fronte Finlandiæ ſitæ, in mari Baltico. Quarum populus ovis aviumque & avenâ vitam tranſigunt, teſte Melâ, & Plin. 4. 13.

Ooxellum, vide *Uxellum*.

Oozam, filius Aſtur ex Naarâ uxore. 1 Par. Lat. *apprehenſio eorum*, ſive *poſſeſſio*, aut *viſio eorum*.

O P.

Opalia, dies feſtus, Opi Deæ dicatus. Erant autem Opalia poſt Saturnalia, vel eodem die, quia Opem Saturni conjugem eſſe crediderunt.

Opane, vel potius *Opone*, Æthiopiæ ſub Ægypto urbs Ptol. *Opii* Mercatori.

Opertanei, Dii quidam ſic dicti. Mar. Capella lib. 1. *In primâ cœli regione ſedes habere memorantur poſt Jovem, Dii Conſentes, Penates, Salus, ac Lares, Janus, Favores, Opertanei, Nocturnuſque*. Meminit Plinius ſacrorum Opertaneorum.

Opharitæ, pop. Sarmat. Aſiat. juxta Opharium flu. (qui in Lagoum influit) incolentes, teſte Plinio, ubi *Opharus* lacus.

Ophel, nomen muri vel turris Jeruſalem, non procul à templo. Lat. *turris*, *obſcuritas*, vel *nebula*.

Opheltes, fil. Lycurgi regis Thracum, vide *Archemorus*.

Ophera, civitas in tribu Benjamin. Joſ. 18. *pulvis*, *plumbum*, vel *hinnulus*.

Ophim, fil. Benjamin. Gen. 46. Lat. *thalamus*, ſive *coopertus*, aut *litus maris*.

Ophiodes, inſ. ſinus Arabici, oræ Ægypti ante Berenicem urb. adjacens, in quâ Topazius lapis eſt, teſte Strabone. *Agathonis inſula* Ptol. dici videtur. *Angotina* vulgò ex tab. recent.

Ophiogenes, pop. Aſiæ ad Helleſpontum, ictus ſerpentum ſolo tactu levantes, & impoſita manu venena è corporibus extrahentes, teſte Plinio ex Crate Pergameno.

Ophion, vir, qui cum Eurynome uxore, quam genuit Oceanus, ante Saturnum rerum potitus eſt, quem Saturnus fugavit. Apollon. Argon. lib. 1. de Orpheo canente.

Ἠειδεν δ' ὡς πρῶτον Ὀφίων Εὐρυνόμη τε
Ὠκεανὶς νιφόεντος ἔχον κράτος ἀλλύμπιοιο,
Ὡς τε βίη ἢ χάρμη ὁ μὲν Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς,
Ἡ δὲ Ῥείῃ, ἔπεσον δ' ὑπὸ κύμασιν Ὠκεανοῖο.

Item Gigantis nomen apud Claud. 3. de raptu Pros. Denique unus ex Cadmi ſociis, qui è dentibus ſerpentinis nati fuerunt, unde & nomen traxit. Ὄφις enim Græcè *ſerpens* dicitur. Ovid. Met. lib. 3.

Quinq; ſuperſtitibus; quorum fuit unus Echion,
Is ſua jecit humi monitu Tritonidis arma.

Ophiophagi, Æthiopiæ populi. Plin. & Solinus cap. 46.

Ophir, ſig. *cinerem*, ſeu *incinerationem*, aut rectius *cineream*, ac *pulverulentam terram*, Ebraicè אופיר. Eſtque nomen reg. & terræ ſic dict. ab *Ophir* filio Jectanis, nepote Eberi ex Gen. cap. 10. verſ. 29. utpote qui cum fratre ſuo Havilah hanc terram occupavit, ibidemque factâ linguarum confuſione, & variâ populorum migratione, ſedem poſuit. Ut igitur India (ea ſc. quæ intra Gangem) etiam dicta eſt Havilah: ita ab Ophiro quoque altera Indiæ pars (quæ eſt extra Gangem) nomen eſt ſortita, & dicta eſt *Ophir*. Ita enim tunc moris erat, ut quas quis terras primus occupaſſet, eas pro ſe, ſuiſque poſteris poſſideret, atque iis nomina daret. Id quod totidem verbis nobis inculcat Hieronymus de Loc. Ebr. *Fuit unus de poſteris Eber, nomine Ophir, ex cujus ſtirpe venientes à flu. Cophene uſque ad regionem Indiæ, quæ vocatur Serie, habitaſſe refert Joſephus*. Joſephus Acoſta arbitratur, quod quemadmodum noſtri homines Indiam vocant quamcunque longius diſſitam regionem, ſub eâque Americam,

Americam, Mexico, Chinam, & Brasiliam comprehendunt: Ita quoque in scripturâ nomine *Ophir* & nomine *Tharsis* notari terram, aut locum quemlibet remotum arbitratur. Non videtur longè recedere ab hâc opinione Jo. Gorop. Becanus. Optimo jure, inquit, Atlanticus orbis Ophir dictus est, quo non aliud in Japeti, cujus Atlas nepos fuit, linguâ denotatur quam id quod *Ultra* jacet. Et sane multis difficultatibus satisfieri posset, si hac teneatur opinio. Sive enim in Americam, sive in Africam, sive in Sinam Indicam excurrisset Solomonis classis, semper tamen in *Ophir*, i. e. in remotam provinciam isse dici potest. Attamen ex sequentibus manifestum fiet, quòd Ophir propriè hic accipiatur, notetque certam illam Indiæ Orientalis partem, quam diximus. Quis enim Solomonis classem in incertum evagatam esse, & certum sibi terminum præfixum non habuisse credet? Neque ullus vel in sacrâ, vel profanâ historiâ locus est, in quo Ophir incertum aliquem terræ tractum significet. Neque eadem ratio denominationis in *Indiâ* & *Ophir* est. Nam Hispani & eorum more nos Angli quoque Indiam vocamus utramque Orientalem & Occidentalem *East & West Indies*; sed falsò & improprie. Cum vera *India* Asiæ reg sit ab insigniori flu. *Indo* nominata. Hoc itaque posito quod Ophir certum quendam locum significet, quis autem, & ubi terrarum sit, porro est disputiendum.

I. Primus hic Autorum census est, qui Ophir Solomonæam in Africâ ponunt. Et ii quidem iterum in 4 classes discinduntur, quarum aliqui in Cuspide Meridionali, aliqui in umbilico Mediterraneo, aliqui in medio litorali ad Ægyptum, aliqui denique in Fronte Africæ minoris ad confinia Numidiæ sollicitè *Ophiram* indigitant. Primi igitur opinantur Ophir esse *Melinden*, seu *regnum Melindanum*, ut Bartholdus Nihusius in Tract. Chorogr. quod in potentissimâ & litorali reg. *Zangibar*, præ aliis regnis præcellit, & avorum nostrorum memoriâ humanissimos & erga exteros benevolos Reges habuit, hodieque Lusitanorum mercatorum frequentiâ admodum celebratur. In eo metropolis & sedes regia *Melinda* sita fere sub Circulo Æquinoctiali, quæ cum suâ vicinâ *Quiloa* ditissimarum aurifodinarum plena est, uti Joanni Regi Lusitanorum nunciavit Petrus Covillanius, primus Abyssinorum & Indicorum emporiorum lustrator apud Jo. Petr. Maffæum H. Indic. lib. 1. Secundi, citante Cornelio à Lapide in Hierem. 10. Ophir esse Angolam in Æthiopiâ arbitrantur, quia Josephus dicat classam Solomonis præter aurum etiam Æthiopica mancipia advexisse; Est autem ista Angola sub ipso Circ. Æquinoct. ad flu. *Onchu*, in Nilum se exonerantem. Tertii longius progrediuntur, & ad *Zophalam* confluunt, ibique Ophiram statuunt, ut Volaterranus, Stuckius, & plurimi Lusitanorum apud Lud. Venetum in descript. Navig. Indic. Est autem ea *Zaphala*, aliàs *Cefala*, sub imâ Africâ ad Oceanum Ægyptiacum sita, non procul à Trop. Capric. aurifodinis prænobilis terra, ex quâ Lusitanis magna auri copia transportatur. Quarto pro Ophirâ locum aliqui ex R. D. Kimchi aliorumque, qui Latinum Interpr. avidius quam decet, sequuntur, opinione assignant in Africâ *Carthaginem*, eo potissimum fundamento ducti, quia *Tarshish* & *Ophir* hic conjungi videntur, tanquam nomina ejusdem reg. *Tharsis* autem in multis scripturæ locis vertitur à Vulgato, & intelligitur quoque ab Hieronymo *Carthago*. Sed hæc sententia plane repudianda est. Nam *Primò*, ut ὕστερον πρότερον faciam, quo minus credam Carthaginem esse Ophiram, aut Tharsis, hæc immota sunt fundamenta 1. Quia tempore Solomonis Carthago nondum erat in rerum naturâ, utpote quæ demum annis post Solomonem centum & ultra est ædificata. 2. Portus Solomonis navigationis non Joppe fuit, ex quo versus Ægyptum & Numidiam facilis fuisset in mari Mediterraneo in regnum Carthaginensium expeditio; sed Esiongeber in lit. Rubri maris, ex quo in mari Judico Æthiopico & Atlantico superato *Capite bonæ Spei*, incredibilis, & planè dispendiosa videtur navigatio. *Secundò* Quantum ad *Angolam* Æthiopicam spectat, illa Ophir esse non potest, quia non maritima, sed mediterranea ora est, neque ita dives auro, quàm aliis metallis imprimis autem ære. Imò in Josepho nihil de mancipiis Æthiopibus invenio quod ea classe Solomonæâ sint advecta, ut alias differiti nolimus, quod Solomoni tantopere ob divitias & magnificentiam celebrato undequaque dona allata & sic forte etiam ex Æthiopiâ tales vernæ dono mitti potuerint, sed istâc navigatione asportatos esse nullibi legitur. Deinde quod *Zophala* aut *Melinde* Ophiræ titulo non veniant, ex his conficitur rationibus. Nam primò *Melinde* & *Zophala* viciniores sunt portui Arabico, quam ut triennalem navigationem requirerent. Sanè Covillanus Lusitanicus horum locorum explorator in Melindes & Zophalæ loca excurrit, & inde reversus est Dairum in semestri anni spatio, quum hujus pelagi non admodum gnarus esset. Secundò, Quæ regio nullos pavones gignit, nullum gemmarum pretiosarum genus, nullumque argentum habet, ea non potest esse Ophir Solomonis. Atqui Zophala, & Melinde nullas gemmas, nullum argentum habent, quod habet Varer. in Com. suo Topogr. lit. cap. 8. Ergo.

II. Novus nunc adeundus Orbis est, eum iis, qui Ophiram nostram ex orbe veteribus cognito versus occidentem in *Americam* transportant. Hi in tres abeunt sententias. Primi ponunt in *Hispaniolâ*, secundi in *Peru*, Tertii in *Pervanâ* & *Mexicana* ditione simul conjunctâ. Primò in *Hispaniolâ* eam ponunt Genebrardus ad A. M. 3150. & Vatablus ad. 3 Reg. 9. Et sane Chr. Columbus cum hanc terram primo patefecit, sæpe dicere solitus est, se Ophir Solomonis invenisse, teste Petro Martyre. Secundò in *Peru* ponunt Ben. Arias Montanus, Jo. Goropius Becanus, & M. Marinus Brixianus de Arca Noe in voce *Ophir*, & plures alii. Tertiò conjunctim in Peru & Mexico collocant Malvenda, & Gregor. Garcias; Quibus quoque *Quarta* posset recenseri non neminis sententia, qui in insulis Solomonis ad novam Guineam sitis Ophiram esse sitam asserit. Hæc quoque sententia stare non potest. Et quo minus posset, istud unicuique æquo rerum æstimatori cogitandum relinquo, viz, Nunquid consentaneum sit, Solomonem ex mari Rubro (ibi enim navigium ejus solvit) relictâ Indiâ orientali, viciniori ac notiori, multoque rerum pretiosarum fertiliori, atque minus periculosâ aditu, immenso circuitu navigationem ad novam reg. Amer. Peruensem præsertim cum ad eam reg. ex Joppe vel alio portu Maris Medit. per fretum Gaditanum multo breviori, faciliori & magis usitatâ navigatione pervenire potuisset? Porro quare Solomon ex remotis adeo oris peteret, quod viciniores affatim suppeditabant?

III. Relictâ itaque Americâ, saniores Geographi & interpretes in eo conveniunt, quod Ophir Asiæ aliqua & Orientalis plaga mundi sit, in proprio tamen ejus situ signando in varias scinduntur partes. 1 Primo autem eam in *Urphen* aliqui collocant, insula sc. in Mari Rubro sitâ; Additque Bochartus Οὐφὰ esse fœmininum Arabicum ex אוּפִיר quasi *Terram ditissimam* dicas; tradit insuper jam tum Solomonis parentem Davidem naves eò misisse petitum aurum apud Euseb. Præp. Evang. 9. 4. putat denique ex cognatione nominis *Urphen* dictam esse *Ophir*. At præterquam quod cognatio nominalis non sit genuina, neque tam difficilis, neque tam longa, neq; tam sumptuosa ea fuisset navigatio, si ad vicinam insulam in Rubro mari itum fuisset. Quid quod ea *Urphen* vel nihil vel parum rei mercatoriæ contineat, atque producat. 2. Secundò alii eam ad imam Persiam in regno *Ormuz* transferunt, quia & vicinum, & auri prægnans est. Cæterum hæc loca propiora sunt quam ut expeditionem triennalem requirant; & quanquam ibi multum auri & margaritarum, tanta tamen ubertas & pretiositas earum rerum non est, quanta in reliquis Indiæ provinciis. Ut ut igitur huc venisse dicatur classis aurifera, ulterius tamen progressa non negatur. 3. Tertiò non procul ab hoc recedit Geo. Hornius Obs. ad Sulp. severum qui ex H. Grotio opinatur esse *Aphar*. *Cogitemus*, inquit, *an forte non in Indiam usque iverint naves Phœnissæ & Judaica, sed ad opidum adsitum sinui Arabico, quà is ad Oceanum spectat, quod* Aghar *vocat Arrianus, Plinius* Saphar *Ptolemæus* Saphora, *Ste-*

banus Sapphirinam, *ut Indi nempe ſuas res huc tulerint, inde autem petierint longius ab Indiâ abſiti.* Atqui vel ipſo Hornio arbitro *Aghar*, quod opidi nomen eſt, non poteſt eſſe *Ophir*, quæ totam regionem complectitur. 4. Quarto Bochartus refert ad Zeilam, ſeu Taprobanem, in quâ portus Hipporus, quem Phœnices & Græci appellarunt *Ophir*. Eum ut plenius intelligas, ita habe. Duplicem terram Ophir facit Vir magnus; Unam in Arabiâ prope Sabæos, alteram in Indiâ. Illam fuiſſe *Coſſanifin* Ptolemæi, & Stephani, cujus incolas Diodorus *Gaſandes* & Agatharchides *Caſandos* vocat. Hanc vocat Davidis Ophiram, ex quâ Rex ille tot pondo auri acceperit. 1 Chron. 29. Alteram in Indiâ ponit ſc. in Taprobane, vulgò Zeilan, & eam Solomonis Ophiram eſſe ſtatuit. 5. Quintò Maſſæus cenſet Ophir eſſe Indiam extra Gangem, ad urb. quæ Ptolemæo dicatur *Triglypton*, hodie autem vocetur *Pegu*, cum quia ibi copia auri & argenti maxima, tum quia ex Bomferri, ex Familiâ Franciſcanâ Sacerdotis, natione Galli, literis conſtet, quòd Peguſii originem ſuam à Judæis exulibus ducant, qui à Solomone damnati ad Ophirinas auriſodinas, hæc loca primum tenuerint. 6. Sextò, Alii ad Malacam referunt, Regionis Indiæ Gangeticæ maritimam, quæ potentiſſima, & opulentiſſima fere omnium eſt, omniumque rerum ad Solomonen allatarum apprime dives. 7. Septimò Jo. Tzetzes Ophiræ ſitum aſſignat inſulæ Sumatræ, quæ profert aurum & argentum & marmor teſtudini ſimile, gemmas præterea & margaritas præcipuæ bonitatis. 8. Octavò audiendus quoque eſt Joſephus. Ant. lib. 1. cap. 2. qui Ophiram vocat Cherſoneſum Auream, ſeu Auream Terram, quem ſequuntur Theodoretus & Procopius. 9. Denique Lipenius ex quo hæc deſumuntur, ſicut Ophiram in Indiâ Orientali ſtatuit, ita putat ejus quantitatem & ſitum non ita eſſe in unâ vel alterâ inſulâ, aut regione coarctandum, ut vel ſola Sumatra, vel ſola Pegu, vel alia aliqua inſula Orient. ſit, ſed extendenda potius hæc Aurea Cherſoneſus ſit, & conſtituenda cum ampliatione quâdam in Sumatrâ, Malaca, Sian, Pegu, Bengala, aliiſque conterminis ac finitimis inſulis, & continentibus terris, quas omnes Ophiri Jectanici nepotes longâ ſerie nati oppleverunt & habitaverunt. Σωφὴρ dicitur Origeni in Job 22. 24. Sic enim ille Φασὶ δέ τινες τὸ ἑρμηνεῦσαι τὸ Σωφὴρ τὸ Ἀφεκλὼ εἶη. *Sophir*, i. e. *Ophir*: Ita legitur in Græcâ verſione, S. repetito perperam ex τῷ Ὠφὴρ. Σωφὴρ vero Heſychio, cui χώρα dicitur ὡς ἢ ὅτι πολύτιμοι λίθοι ἐν ὀχυτῇ ἀπὸ Ἰνδίας.

Ophis, flu. Cappadociæ in Pontum Euxinum defluens. Arrian. Stukius eum Opharum putat, quem Plin. in Lagoum amnem ſe exonerare ſcribit.

Ophitæ, Hæretici quidam, à *ſerpente* ſic dicti, qui Chriſtum agnoſcebant, ſed habebant etiam vivum ſerpentem, quem nutriebant, & venerabantur.

Ophitæa, Phocidis urbs. Herodotus. *Amphiclea* Pauſaniæ, *Amphicæa* Stephano.

Ophites, Orontes flu. ſic dictus, teſte Pomponio Læto.

Ophiuchus, fidus cœleſte, ſtellis 16 conſtans quod Poetæ Latini verbum verbo reddentes *Anguitenentem* appellarunt. Qui Aſtronomicum Poeticum conſcripſerunt, Herculem eſſe putant, qui adhuc in cunis vagiens, angues à Junone immiſſos manibus præfocavit. Alii Æſculapium eſſe volunt. Cic. 2. de N. D. *Atque hæc quidem à tergo, propter caput autem Anguitenens.*

Quem claro perhibent Ὀφιοῦχον *nomine Graii:*
Hic preſſu duplici palmarum continet anguem.
Ejus & ipſe manet religatus corpore torto:
Namque virum medium ſerpens ſub pectore cingit.

Ovid. Met. lib. 8.

Qui medius Nixique genu eſt Anguemque tenentis.

Ophiuſa, inſ. in mari Balearico. Ptol. ex duabus Pityuſis minor (nam major Ebuſus dicitur) propter *ſerpentum* copiam inculta, inde & *Colubraria* Latinis dicta. Rhodus quoque inſ. ſic olim vocabatur. Strab. lib. 14. Vide Stephanum in Βιοφιχῶν, Κυθνῶν, Λιβύη, Ῥοδῶν, Τηνῶν, & Τύρας. Item inſula non procul à Cretâ. Plin. 4. 12. Item urbs Myſiæ. Val. Flaccus lib. 6.

——— *Gelidis pollens Ophiuſa venenis.*

Ophiel, fil. Zabab, 1 Par. 2. Lat. *judicans*, vel *orans*. Lege *Ophlal*.

Ophni, חפני, Lat. *pugnus*, vel *pugillus*, aut *cooperiens*, fil. Eli Sacerdotis. 1 Sam. 1.

Ophni, עפני, Lat. *volens*, ſive *laſſitudo*, aut Syriacè *plicatio*, nomen civitatis. Joſ. 18.

Ophra, fil. Maonathi. 1 Par. 4. Lat. *pulvis*, *plumbum*, vel *hinnulus*.

Ophrateus, Aſſyriorum rex 35.

Ophthis, urbs Libyæ, Ægypto adjacens. Steph.

Opiæ, pop. juxta Indum flu. Steph.

Opici, pop. Campaniæ, qui poſtea *Auſonii*, teſte Ariſtotele dicti ſunt, juxta Tyrrhenum mare incolentes, & in Latium novum etiam extenſi. A linguarum colluvie ſic dicti, ſive à ſerpentibus, ut Stephano placet, quaſi *Ophicos* dicas. Cæterum *Opicum*, teſte Feſto, pro *Oſco* ponitur, & *ſordidum*, *immundum*, aut *obſcœnum* ſig. Juv. Sat. 3.

——*Divina Opici rodebant carmina mures.*

Id eſt, fœdi, & putidi. Idem Sat. 6.

Nec curanda viris Opicæ caſtigat amicæ
Verba.———

Id eſt, quæ non Latinè loqueretur, ſed Opicè, hoc eſt barbarè. Plin. 29. 1. ſub Catonis perſonâ. *Nos quoque dictitant barbaros, & ſpurcius nos quam alios Opicos appellatione fœdant.* Vide Cluver. Ital. Ant. 3. 9.

Opigena, ab *Ope* Juno ſic dicta, quam matronæ colebant, quod eam *opem* quoque ferre in partu laborantibus credebatur.

Opilio, Conſul cum Vincomalo, A. U. C. 1206.

Opilius Macrinus, cum Diadumeno fil. Imperator ab exercitu ſalutatus poſt mortem Caracallæ; annum, aut non multo diutius in imperio fuit; ab exercitu enim uterque interfectus eſt.

Opinum, Corſicæ inſ. op. Ptol. *Pino* hodie vocatur.

Opis, Nympha, Dianæ comes. Virgil. Æn. 11.

Opis ad ætherium pennis aufertur Olympum.

Item civitas, juxta quam Tigris influit in mare Rubrum. Herod. lib. 1.

Opiſina, Thraciæ urbs mediterranea. Ptol.

Opiter Virginius Tricoſtus, Conſul, Cameriam cepit, A. U. C. 253. ab ejectis vero Regibus 8.

Opitergium, Carnorum op. inter Cenetam & mare Adriaticum, nunc *Oderzo*, vel *Uderzo* & *Ovederzo* dictum. Ptolemæus. Ὀυενετίας δὲ μεσόγειοι πόλεις, Ὀυϊκεντία, Βιλῆνοι, Ἀκιλεῖα, Ὀπιτέργιον, Ἄλτινον. Tacitus Hiſt. lib. 3. *Primus ac Varus occupantes Aquileiæ proxima quæque, & Opitergii & Altini lætis animis accipiuntur.* Am. Marc. lib. 29. *Obſeſſa à Quadis ac Marcomannis Aquileia diu, Opitergiumque exciſum.* Corruptiſſimè apud Strabonem lib. 5. Βατεργον & Ὀρδία legitur pro Ὀπιτέργιον, & Καικορδία. Populi *Opitergini*. Lucan. lib. 4.

Hic Opiterginis moles onerata colonis
Conſtitit. Long. 34. 10. lat. 45. 30.

Opites, Argivi proprium, quem Hector in bello Trojano interfecit. Hom. Iliad. λ.

Opitulus, dictus eſt Jupiter, quaſi *Opis lator* in rebus dubiis & malis. Feſtus.

Opius, Ponti Cappadocici urbs.

Opizum, Thraciæ urbs. Anton.

Opon, promuntorium Cretæ in occid. vergens.

Opotura, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Oppia, una ex Veſtalibus, quæ convicta ſtupri, viva defoſſa eſt. Hæc enim talium pœna memoratur. Juvenalis.

——— *Cum quo nuper vittata jacebat*
Sanguine adhuc vivo terram ſubitura ſacerdos.

Oppianus, poeta eximius, Ageſilai & Zenodotæ filius, ex Anazarbo, ſive (ut Suidæ placet) Coryco, Ciliciæ civitate. Scripſit Ἁλιευτικὰ & Κυνηγετικὰ elegantiſſimis verſibus quæ Antonino Caracallæ obtulit, non ſine doctrinæ ſuæ maximâ commendatione. Hujus poemata cum apud Imperatorem recitata eſſent, donatus eſt in ſingulos verſus aureo ſtatere, ut viginti millia aureorum pro omnibus acceperit. Suidas. Vixit annis 30 & ſæviente in civitate Anazarbi paulo poſt peſte obiit parentes relinquens ſuperſtites. Cives autem eum ſepelierunt, & ſumptuoſam ſtatuam illi erexerunt cum hoc epigrammate.

Ὀππιανὸς κλέος ἄλλον ἀοιδῶν, ἀλλὰ μὲ μοῖρα
Βάσκανος ἐξήρπαξε μίτος, κρυερὸς τ' Ἀΐδας μὲ

Καὶ

Καὶ νῦν ὄντα κατέχειλε, θυτῆρας ὑποφήτας.
Εἰ δὲ πολὺν μὲ χρόνον ζώειν μίμνειν φθίμενόν περ
Ἔασεν, ὃν οὐ τις μοι ἴσον γήρας ἐπιλαχὼ φωτῶν.

Oppianus vatum decus immortale fuiſſem,
Invida ni gelidum rapuiſſet *Parca* ſub *Orcum*
Me juvenem, placidæ clarum ſplendore *Camœnæ*.
Ni livor longæ violaſſet *tempora* vitæ,
Non mihi laude parem quenquam terra alma tuliſſet.

Oppidum novum, *Rabach*, teſte Nigro, urbs Mauritan. Tingitanæ mediter. inter Tingi 62. & Volubilim colon. 74. m. p. ex Itin. Anton.

Opidum novum alterum, ſed apud Ptol. *Oppidon* tertiæ inflexionis, *Mezuna*, teſte Marmolio, colon. & urbs Maurit. Cæſar. mediter. à Ruſuccurro 86. m. p. introrſum, à Tigaudâ 32 à Vagis 72 olim ex primis. Eſt & *Oppidum*, urbs Epiſcop. Brutiorum in Calabriâ ulter. ſub Arch. Rhegino. *Oppido* etiam vulgò dicta.

Ops, *opis*, filia Cœli ex Veſtâ, ſoror & conjux Saturni, quæ & *Rhea* & *Cybele*. *Ops* autem idcirco dicta putatur quòd terræ *ope* vita hominum ſuſtentetur. Cic. lib. 2. de N. D. *Terram opem Latini idcirco nominânt*, *quòd opes omnes è terrâ*. Unde & Plutus in Theſmophoriis unà cum Cerere colitur. Ariſtoph. Reperitur apud Heſych. Ὦπις, unde noſtrum *Ops* ait Scaliger. Ab Ὦπις autem vel Ὠπίζω, ἐπιζῶ *colere*, ut *Venerari à Venere*. Porro *Ops*, vel *Opis* pro Rheâ, ut ſupra diximus, Latinum eſt, pro Dianâ autem Græcum Ὦπις, & Οὖπις Doricè. Vetus Poeta apud Macrobium lib. 5. cap. 22.

Τιμῆσαι ταχίαν Ὦπιν βλυτῆρα ἰῦζῶν.

Callimachus Hymn. 3. Οὔπι ἄναξ δώπι, φαισφόρε. —— Meurſius. Tibullus 1. 4.

At qui non audit Muſas, *& vendit amorem*,
Idæa currus ille ſequatur Opis:
Et ter centenas erroribus expleat urbes,
Et ſecet ad Phrygios vilia membra modos.

Turrigeram vocat Ovidius Triſt. 2.

Ipſe quoque Auſonias Cæſar matreſque nurusque
Carmina turrigeræ dicere juſſit Opi.

Opſicella, Cantabriæ in Hiſp. urbs. Strabo. *Latiſſima* Nebriſcenſi.

Optatus, libertus Cæſaris, præfectus claſſis ſub Tiberio Claudio Principe, ſcaros à mari uſque Carpathio petitos inter Oſtienſem & Campaniæ oram ſparſos diſſeminavit. Ab eo tempore frequentes in Italiæ litore inveniuntur. Plin. 9. 7.

Optatus, Afer, Epiſcopus Milevitanus. Ejus extant de Schiſmate Donatiſtarum contra Parmenianum Donatiſtam libri ſeptem, cum Notis & Emendationibus Merici Caſauboni Canonici Cantuarienſis, Londini, A. D. 1631.

Optileiis, Minerva dicta eſt ab oculis quos ὀπτίλους Dores appellant. Refert enim Plut. in Vitis, cum Lycurgus privatorum luxum ſuſtuliſſet, divitibuſq; ob hoc factus eſſet inviſus, quendam inſolentem hominẽ Alcandrum nomine alterum oculum Lycurgo eruiſſe, poſteaque Lycurgum in ejus calamitatis memoriam templum ſtatuiſſe, quod *Optiletim* vocavit. Pauſaniæ communi Græcorum Dialecto Ὀφθαλμῖτις nuncupatur.

Opus, *puntis*, civitas Locrorum Epicnemidiorum, non procul ab Aſopo fluvio. Ovid. Ponticorum lib. 1. eleg. 4.

Cæde puer factâ Patroclus Opunta reliquit.

Hinc *Opuntius*, ut *ſinus Opuntius* in Ægæo. Et *Opuntii* pop. Phocenſibus Bœotis finitimi. Ab *Opoente* quodam Eleo dictam volunt. Dicitur etiam *Opois*, teſte Vadiano. Sic Orpheus in Argon. paſſim Ὀπόεις Ὀπόεσσ& extulit, quæ vox vel *ſucculentum*, vel *foraminoſum* ſig.

O R.

Ora, Indiæ urbs ab Alexandro expugnata. Arrianus.

Oraba, Oſroenæ reg. urbs. Lib. Notit.

Oræa, Peloponneſi regiuncula, poſtea Althepia nuncupata fuit. Pauſan. in Corinthiacis.

Orani, gens in Sarmatiâ Aſiaticâ. Plin.

Orata, cognomen Sergii cujuſdam, de quo Cic. in libris de Oratore.

Oratha, urbs Meſſenes, Tigride flu. incluſa. Steph.

Oratiarus, Conſul cum Gadalaipho, A. U. C. 1119. Lege *Gratianus*.

Oratorius, Alemannorum rex, A. U. C. 1109.

Orbana, Dea quæ Romæ ad ædem Larium Aram habuit. Plin. 2. 7. Lege *Orbona*. Arnobius. *Orbona Dea in cujus tutelâ erant orbati liberis parentes*.

Orbanaſſa, Pamphyliæ urbs. Ptol.

Orbelia, regio Macedoniæ, ab *Orbelo* monte, cujus mem. Plin. 4. 10. *M. Caropnitze*, teſte Lazio.

Orbeſtona, Armeniæ min. reg. Ptol.

Orbilius, Beneventanus Grammaticus, tempore Ciceronis profitebatur, vir acer in diſcipulos, ac *plagoſus* propterea ab Horatio dictus. Vixit prope ad centeſimum annum, amiſſâ jampridem memoriâ, relicto ex ſeſe Orbilio, & ipſo Grammatico. Tranquillus.

Orbitæ, Indiæ populi. Steph.

Orcades, inſ. maris Germanici Scotiæ adjacentes, inter illam & Norvegiam, numero 40. Plinio; 30. vero Pomponio, ab Hebudibus 5 dierum navigatione in ort. diſtantes. Magnæ Britanniæ regi parent. *Orkney* Camdeno. Juven. Sat. 2. —— *Arma quidem ultra*

Litora Juvernæ promovimus, *& modo captas*
Orcadas, *ac minimâ contentos nocte Britannos*.

Claudianus, citante Ferrario.

Orcades; *incaluit Pictorum ſanguine Thule*.

Orcas, vide *Tarvidum*.

Orcelis, vulgo *Horiguela*, teſte Cluſio, *Orihuela* aliis, urbs Hiſp. Tar. ad Taderum flu. Ptol.

Orchæ, Babyloniorum urbs. Ptol. *Urchao* aliis dicitur. *Ur Chaldæorum* in ſacris literis, patria Abrahami.

Orchalis, tumulus Bœotiæ in finibus Haliarti ad Heliconem vergentibus, qui poſtea *Alopecos* dictus fuit. Plut. in Lyſandro.

Orchanes, Turcarum Imp. Pruſſiam Græcis Imperatoribus ademit, A. D. 988.

Orchanus, Aſſyriorum Rex, Achæmenidis filius, qui ex Eurynome conjuge Leucothoen filiam ſuſcepit, quam poſtea vivam defodit, quod cum Sole concubuiſſet. Domitius in Comment. in Ibin Ovidii, & Ovidius ipſe Met. 4. Lege *Orchamus*.

—— *Leucothoe multarum oblivia fecit*;
Gentis odoriferæ quam formoſiſſima partu
Edidit Eurynome, *ſed poſtquam filia crevit*
Quam mater cunctas, *tam matrem filia vincit*.
Rexit Achæmenias urbes pater Orchamus: *iſque*
Septimus à priſci numeratur origine Beli.

Et paulo poſt. —*Ille ferox immanſuetuſque precantem*,
Tendentemque manus ad lumina Solis, *&*, *Ille*
Vim tulit invitæ, *dicentem*, *defodit altâ*
Crudus humo; *tumulumque ſuper gravis addit arenæ*.

Orcheni, ſecta quædam Aſtronomorum Chaldæorum.

Orchimus, filiam habuit Cydippen. Stephanus in *Lind*.

C. Orchius, Trib. plebis, tertio ante anno quam Cato Cenſor fieret, legem tulit de Senatus ſententiâ, quæ dicta eſt *Orchia*, quâ præſcribebatur numerus convivarum. Macrob. Sat. 3.

Orchomenus, ſive *Orchomenum*, op. geminum; unum Bœotiæ inter Theſpiam & Coroneam proximas urbes, adhuc *Orchomeno* dictum: ubi templum Charitibus, h. e. Gratiis dicatum erat: olim ditiſſimum, ac potentiſſimum, cui Thebani tributa pendebant. Hujus ſolum à talpis ferme evertebatur, authore Plinio. Alterum in Arcadiâ inter paluſtria & paludoſa loca, Mantineæ urbi proximum. Eſt & *Orchomenus* flu. Theſſaliæ, *Minyejus* ante, poſtea *Minterius* dictus, teſte Strabone, cum op. cognomine. Hom. Iliad. β.

Οἱ δ' Ἀσπληδόνα νῆον, ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον.

Ubi Schol. Τὸν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ λίμνη Ὀρχομενὸν, ἀπὸ Μινύου βασιλευθέντα, ἢ ὀνομασθέντα ἀπὸ Ὀρχομένου τοῦ Διὸς υἱοῦ, ἢ Ἑρμίππης τῆς Βοιωτοῦ. Παρχιρεῖ αὐτὸν πόλαμὸς Μινύας, ἀφ' οὗ Μινύαι ἐκλήθησαν οἱ τὴν χώραν κατοικήσαντες. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ὀρχομενὸς τῆς Ἀρκαδίας, ὃν πολύμηλον καλεῖ ὁ Ποιητής, καὶ ἕτερος τῆς Θετταλίας. Ovid. Met. 6.

Orchomenoſque ferax, *& nobilis ære Corinthus*.

Stat. Theb. lib. 4.

Dives & Orchomenos pecorum, *& Cynoſura ferarum*.

Heſychius. Ὀρχόμενος, πόλις Βοιωτίας, ἣν Μινύειον καλοῦσι.

Orcus, Theſſaliæ flu. è Stygiâ palude profluens, aquis adeo pinguibus, ut Peneo fluvio, in quem illabitur, olei in modum ſupernatet. Hinc factus eſt locus fabulæ, ut Orcus Inferorum fluvius eſſe dicatur, cujus apud Deos ſanctiſſimum ſemper habitum ſit juramentum. Apud Heſiodum vulgò legas Ὅρκον τιτυμένας. Ubi Interpp. *Perjurium vindicantes.* Quis vero unquam audivit ὅρκον eſſe perjurium? Sanè in MS. (notante Græv.) legitur. Ὅρκον γενόμενον. *Orcum natum.* Et ſic legiſſe videtur Virg. Geo. 1.

——— *Quintam fuge; pallidus Orcus*
Eumenideſque ſatæ. ———

Ubi Servius. *Heſiodus Orcum quintâ Lunâ dicit natum.* Ex Celſo quoque tradit Orcum eſſe jurisjurandi Deum, pallidum dictum, quia jurantes trepidatione palleſcant. Apud Orcum enim defunctas animas jurare, ne quid ſuos, quos in vitâ reliquerunt, contra fas adjuvent. *Orcus* autem Latinis eſt Pluto, ſummus inferorum Deus. Cic. in Verr. *Ut alter Orcus veniſſe Ætnam, & non Proſerpinam, ſed ipſam Cererem rapuiſſe videatur*, hoc eſt, alter Pluto. Plautus in Fœnulo. *Quo die Orcus ab Acheronte mortuos amiſerit.* Nonnullis tamen Charon eſt. Gloſſæ Philoxeni. *Orcus* Χάρων. Quin & Sil. Italicus Cerberum *Orcum* vocat.

——— *Illatrat jejunis faucibus Orcus,*
Armenti quondam cuſtos immanis Iberi.

Ut veteres videantur omnibus inferis tribuiſſe nomen *Orci*, quod à Græcis illos accepiſſe certum eſt, qui Ὅρκον vocarunt ſepulchrum, ut benè obſervat maximus Scaliger ad Varronem ex Menandro. Vide Græv. ad Heſiod. pag. 91.

Orcus, Moloſſorum rex, anno fere ante Romam conditam 717.

Orcynium, Leſbi mons. Theophraſtus, *Ordrymnus* Plinio, & *Ordunum* vocatur.

Ordæa, urbs Macedoniæ. Steph.

Ordeſus, Sarmatiæ Europææ urbs.

Ordovicæ, pop. Albionis in orâ ad ort. quorum urbs *Bervicium*, *Berwick*, vel *Barwick* in Scotiæ Angliæque confin. teſte H. Boethio.

Ordovices, pop. Albionis, quos Lhuydus Ceſtrienſes, & Salopienſes in Angliæ Walliæque confinio, ac Lancaſtrenſes eſſe putat. Aliis ſunt in comit. Montis Gomerici, in Mervinià & Arvonià, in agro Denbighenſ. & Flintenſ. Quibus addit Camdenus Monam inſulam.

Oreades, Nymphæ montium, ἀπὸ τοῦ ὄρους, quod *montem* ſig. Virgil. ubi de Dianâ.

——— *Quam mille ſecutæ*
Hinc atque hinc glomerantur Oreades.

Ovid. Met. lib. 8.

Talibus agreſtem compellat Oreada dictis.

Orebatis, urbs Perſidis in mediterraneis. Ptol.

Oreges, unus ex colliculis Imai montis. Plin. 5. 13.

Oreni, pop. Celtiberis proximi ab auſtro.

Oreos, urbs Eubœæ. Gentile *Orites*. Steph.

Oreb, Ebr. חורב, Lat. *deſertum*, vel *ſolitudo*, ſive *deſtructio*, aut *ſiccitas*, vel *gladius*, mons in reg. Madianitarum, Pſal. 106. qui *Sinai* alias dicitur, in quo data fuit lex Moſi. Eſt & nomen petræ. Exod. 17.

Oreb, Ebr. עורב, Lat. *corvus*, *ſuavis*, aut *fidejuſſor*, vel *commiſcens*, aut *veſpertinus*, Vir Midianita è tribu Ephraim interfectus. Jud. 7. Pſal. 83.

Oreine, inſ. in ſin. Arabico. Arrian. in Periplo. *Maczua* forte hodie, Ramuſio teſte.

Oreophanta, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Rotas* Caſtaldo.

Oreſitrophus, unus ex canibus Actæonis ἀπὸ τῶν ὀρέων, ἢ τρέφειν, quaſi *in montibus educatus*. Ovid. Met. 3.

——— *Oreſitrophus hæſit in armo.*

Oreſtæ, Epiri pop. Moloſſis finitimi, ab *Oreſte* ſic dicti, qui cum inſaniâ liberaretur, & præ pudore cum Hermione & Oreſte filio fugeret, in hanc tetram pervenit.

Oreſtæ, pop. Aſiæ in Gedroſiâ, ultra Carmaniam, *Oritæ* Straboni.

Oreſte, urbs quædam, cujus Hecataus in Europâ memenit. Steph. Heſychius Ὀρέστη, χωρίον Εὐβοίας.

Oreſtes, Agamemnonis & Clytamneſtræ filius; cui ſoror Electra necem parari ab Ægiſtho, qui patrem Agamemnonem interfecerat, matremque conſtupraverat, prævidens, ipſum per pædagogum in Phocidem clam ablegat ad Strophium Phocenſium principem, qui Agamemnonis ſororem duxerat. Illic 12. annos moratus cum pædagogo ſuo Argos rediit, ubi ſub ſpecie hoſpitum Phocenſium, quos Strophius miſerat, ut Oreſtis obitum nunciarent, intromiſſus ad Clytæmneſtram, eam cum Ægiſtho adultero, conſciâ Electra, in ultionem patris occidit. Deinde Pyrrhum quoque, Macarei ſacerdotis ope, in templo Apollinis interfecit, eo quod Hermionem, Menelai filiam, ſibi prius deſponſatam rapuiſſet. Propter quæ ſcelera furiis agitatus eſt, quibus non ante purgari potuit, quam ad aram Dianæ Tauricæ à Pylade perductus, perpetrata facinora expiaſſet. Ἀπὸ τοῦ ὄρους, i. e. *à monte* dictus eſt, vel ob magnam & monſtroſam corporis magnitudinem, quod ſeptem cubitos longitudine æquaſſe Herodotus & Solinus prodiderunt; vel, ut immanes ac feros ejus mores exprimerent, id quod Euſebius vult Præp. Evang. lib. 4. & ante Euſebium Plato. De furore ejus multa Sophocles in *Electrâ*, Euripides in *Oreſte*, Val. Flaccus lib. 7. & alii authores. Virgilius.

——— *Scenis agitatus Oreſtes.*

Juv. Sat. 1. *Nec dum finitus Oreſtes.* ſc. fabula de Oreſte. Probus ſcribit diu illum hoc furore vexatum didiciſſe tandem ex reſponſo, non prius ſe liberaturum iri, quàm flumine eſſet ablutus, quod ſeptem fluminibus confunderetur; atque ita tandem in Rhegini agri flumine purgatum ad priſtinam mentem perdiiſſe; cujus & Varro meminit Rerum Humanarum lib. 10. Neronem etiam de Oreſte Tragædiam cantaſſe, idque in ſcenâ, apud Suetonium legas. Hic *Oreſteus*, ut *Oreſtea Dea* apud Ovid. & *fides Oreſtea* apud Claudianum. Vide *Pylades*, & *Iphigenia*.

Oreſtes, Præfectus Sardibus, ſub Magorum imperio. Poſtea juſſu Darii Hiſtaſpis interfectus. Is Polycratem Samiorum tyrannum in crucem egit.

Oreſtes, Conſul cum Lampadio, A. U. C. 1283.

Oreſtes, cognomen familiæ cujuſdam de gente Aufidiâ apud Romanos.

Oreſthaſion, urbs Arcadiæ, ab *Oreſtheo* Lycaonis filio. Steph. ex Pauſaniâ.

Oreſtia, urbs Oreſtis, in monte ſupra Macedoniam eminente, in quâ natus eſt Ptolemæus Lagi filius, primus Ægypti rex. Alia eſt Arcadiæ. Steph.

Oreſtiades, vide *Hecatontachiria*.

Oreſtes portus, apud Plinium eſt in orâ Calabriæ ulter. *Porto Ravaglioſo*, teſte Barrio. Item regio Macedoniæ. Ptol. (& op. ejuſdem reg. Livio) quæ *Oreſtias* Straboni, in quâ Amantia op. Ptol. quod *Oreſtia* Stephano, & *Oreſtis* Livio dicitur, cujus populi *Oreſtæ*. Plin.

Oretæ, pop. Sarm. Aſianæ ad mare Euxinum, inter Cercetios, & Achæos incolentes. Dionyſius.

——— Καὶ οἱ πόλας Εὐξείνοιο
Κερκίτιοί τ' Ὀρέται τε, ἠδ' ἀλκιμώτατοι Ἀχαιοί.

Ita vulgò quidem locus iſte legitur. Atqui *Oretarum* nomen alibi, ni fallor, non invenitur. *Toretas* hic locat Plinius Cercetiis propinquos, in promuntorio quodam, quod etiam *Toreticum* Ptolemæus vocat. Stephano quoque Τορίται ἔθνος Ποντικὸν dicitur. Eadem etiam gens eſſe videtur quos *Toreatas* nominat Mela, ſed Mæoticæ, non Ponticæ, oræ incolas, quos etiam Mæoticis gentibus annumerat Strabo lib. 11. Ut dubitari poſſit, an utrumque mare eorum fines attigerint, an à Mæotide ad Pontum demigrarint. Extra dubium vero eſt (inquit Montanus) hic legendum eſſe Κερκίτιοι Τορίται τε, quamvis Euſtathius Ὀρίται legerit.

Oretani, pop. Hiſp. Tarraconenſis, quorum regio *La Mancha* in regno Caſtellæ novæ. Plinius eos *Germanos* cognominat. Eorum urbs Ptolemæo *Oretum Germanicum* vocatur. *Calatrava* hodie, teſte Cluſio. *Oreto* vero Morali, ab Almagro (ex ruinis Oreti extructo, vel auctо, ut Vetus Inſcriptio indicat) 4 leuc. recedens apud Anam flu. long. 16. 30. lat. 39. 15.

Orethus, flu. Siciliæ apud Panormum, *Fiume della Muraglia* Leandro. Victoriâ Metelli adverſus Haſdrubalem Carthaginienſem memorabilis.

Oretum,

Oretum, vide *Oretani*.

Oreum, Eubææ inſ urbs. Plin. *Horæus* Ptolemæo vocatur. Pauſanias tradit eam quoque *Iſtiæam* vocatam. Thucydides *Heſtiæam* legit. Camerarius in ſuis Homericis commentariis dicit eam prius *Talentiam* dictam. Stephanus *Hiſtiæam* ſcribit, & ſuo tempore Oropum nuncupatam addit. *L' Oreo* hodie Sophiano.

Oreus, Liber Pater dictus eſt à *montibus*, in quibus ei fieri ſacrificia ſolebant.

Orexartes, vide *Jaxartes*.

Orgalema, urbs juxta Iſtrum. Steph.

Organa, inſ. Arabiæ Fel. adjacens. Ptol. Arriano autem inſula eſt in ſinu Perſico. *Ormus* hodie, ut putat Ferrarius, vel alia inſ. non longè diſtans. *Tyrrhina* Straboni vocatur. *Cuove* vulgò & *Alchoſan* Arabibus nominari vult Thevetus. Idem etiam (viderit ipſe quàm benè) *Serapidis inſulam* putat.

Organa, Minerva ſic dicta. Heſychius. Ὀργάνη ἡ Ἀθηνᾶ, ἢ ἡ Ἐργάνη, ἀπὸ τῶ ἔργων λέγεται.

Orgas, vel *Orga*, Phrygiæ magnæ flu. in Mæandrum apud Apameam urb. influens. Strab. Plin.

Orgaſi, Scythiæ intra Imaum pop. Ptol. *Organzi* Nigro.

Orge, *Sulgas* Straboni, *La Sorgue*, teſte Jo. Poldo, fons & fluviolus Gall. Narbon. in Provinciâ, in Druentiam apud Cabillionem urb. influens. *Sorge* legendum apud Plinium videtur, de quo vide mirum apud illum lib. 18. cap. 22. Nam in eo herbæ quædam naſcuntur, quas boves avidè capite in aquam merſo decerpunt & edunt.

Orgelium, *Orgia* Ptol. *Orgella* Lib. Concil. & *Urgella*, urbs Hiſp. citer. in Catalaunià ad mont. Pyrenæorum radices. Ortelius illam in Arragoniâ collocat. Pop. *Orgelitani*, & *Urgellenſes*.

Orgia, Hiſp. Tar. urbs, in fin. Oretanorum, à Toleto 28 leuc. Murciam verſus, *Alcaraz* Wernero; Aliis *Orgaz* op. amplum Toleto finitimum, ab eo 5 leuc. Oretum verſus quod verſimilius videtur.

Orgia, Bacchi ſacra, alio nomine *Bacchanalia*, *Dionyſiaca*, *Trieterica*, de noſte celebrari ſolita, omni poſthabito pudore, teſte Livio, in Thraciâ primum ab Orpheo inſtituta, à quo etiam *Orphica* dicta ſunt, Diodoro Siculo authore. Virgil. Geo. 4. ubi de Orpheo.

Inter ſacra Deum nocturnaque Orgia Bacchi.

Idem Æn. 4. —— *Qualis commotis excita ſacris*
Thyas, ubi audito ſtimulant Trieterica Baccho
Orgia, nocturnuſque vocat clamore Cithæron.

Ovid. Met. 12. (ubi de Baccho agit)

—— *Cui Thracius Orpheus*
Orgia tradiderat cum Cecropio Eumolpo.

Statius 1. Achilleidos.

Lucus Agenorei ſublimis ad Orgia Bacchi
Stabat. ——

Idem lib. 2. ——*Quid ſi Bacchea ferentes*
Orgia, Palladias aut circumviderit aras?

Claudianus. —— *Dubitaſſent Orgia Bacchi*
Cui furerent. ——

Inde Heſychius. Ὀργιάζει, τελεῖ Διονύσῳ. Catullus in Ariadnâ:

Pars obſcura cavis celebrabant Orgia ciſtis,
Orgia, quæ fruſtrà cupiunt audire profani.

Juuenal. Sat. 6.

Talia ſecretâ celebrabant Orgia tædâ
Cecropiam ſoliti Baptæ laſſere Coytto.

Nomen traxerunt ἀπὸ τῆ ὀργῆς, i. e. *à furore* vel *irâ*, ut cenſet Euſeb. de Præp. Evang. Phurnutus, & alii, vel ἀπὸ τῶ ὄρους i. e. *montibus*, quòd in montem Cithæronem ſacra illa ex Thraciâ primùm tranſtulerit Orpheus; vel ἀπὸ τῆ ὀργάδων, h. e. *conſecratis alicui Deo locis*. Vel ἀπὸ τῆ εἴργειν, i. e. *arcendo*, quòd profani arceantur ſacris, id quod Apollonii interpres lib. 1. etiam affirmat his verbis: Ὀργια, μυςήρια παρὰ τὸ εἴργειν τὰς ἀμυήτους αὐτῶν. Addit; ἢ τὰ ὑ ὀργάδι γινόμενα, ὀργάδας δὲ συμφύτους τόπους καλᾶσι, ἢ ὑ ὀργῆς. Poſſis etiam à βίζω deducere, cujus præteritum ἔοργα, ut ita dicantur quaſi θεῖα ἔργα. Eſt & verbum Ὀργᾶν idem Græcis quod ἐρᾶσθαι, h. e. appetere, quâ in ſignificatione uſus eſt quandoque Ariſtoreles in Problem. τμημ. δ'. Et Heſychius Ὀργᾶ, ἐπιθυμεῖ. Quid ſi quis inde auſpicium nominis deducere velit, cum conſtet omne eos turpitudinis genus exercuiſſe in iis ſacris. Hinc verbum Ὀργιάζειν, quod idem eſt cum θύειν, teſte Suidâ, & Ὀργεῶνες Bacchi ſacerdotes in ſpecie, & eorum cœnæ δεῖπνα Ὀργεωνικὰ Athenæo. Nam alias etiam aliorum ſacrorum antiſtites Ὀργεῶνες dictas invenio. Scribit enim Servius omnia apud Græcos ſacra *Orgia* ſignificaſſe, ſicut *ceremoniæ* apud Latinos; additque proprie dicta *Orgia*, cauſâ turpitudinis à pop. Rom. fuiſſe antiquata. Facit quoque nobiſcum Strabo lib. 10. *Plurimi Græcorum totum ceremoniale negotium, quod* Orgia *vocant, tum Bacchanale & Choricum, & ſacrorum myſteria Libero Patri attribuerunt.* Cæterum *Orgia* pro omnibus ceremoniis, uti diximus, capiuntur. Unde idem Strabo: *Cybelem præcipuo venerantur honore, ejus* Orgia *frequentantes.* Hinc Ὄργια πόθων, i. e. *Amorum ſacra*, in Epigrammate. Dixit quoque Plato generaliter Ὀργιάζω θεοῖς, *ſacrificiis placo Deum.* Ita Μυσῶν Ὄργια, apud Ariſtoph. in Ranis. Hinc Prop. 3. 1.

Primus ego ingredior puro de fonte Sacerdos,
Itala per Graios Orgia ferre Choros.

Sic Stat. 5. Sil. Epitaph. in fil.

—— *Quæ veſtra ſorores*
Orgia Pieriæ, quas inceſtavimus aras?

Orgomena, urbs Illyriæ. Steph.

Orgon, inſula prope Thuſciam. Idem.

Orgoneſus, vide *Urgo*.

Oribaſius, Juliani Imp. familiaris, à quo & Quæſtor Conſtantinopolitanus factus eſt. Scripſit libros Medicinæ 72. ad Julianum, & eorum epitomen in libris 9. ad Euſtathium fil. de Regno, & de Affectibus. Suidas. Eunapius vero Sardinius in lib. Sophiſt. *Oribaſius*, inquit, *Pergamenus genere in eloquentiâ pariter & medicinâ profecit, Julianoque propterea, ut medicus fuit accerſitus; invidiâ deinde ſuccedentium Principum bonis privatus, ac in exilium ad Barbaros miſſus, animum Philoſophi ſemper in calaminate retinuit. Tantâ autem apud eos nationes gratiâ & opinione ob doctrinæ, & medicinæ experimenta perſeveravit, ut pro Deo penè coleretur.*

Oribaſus, nomen canis Actæonis apud Ovid. Met. 3. ab ὄρος, *mons*, & βαίνω, *aſcendo*.

Pamphagus & Dorceus, & Oribaſus, Arcades omnes.

Oricum, vel *Oricus*, *Orco* hodie, teſte Nigro, op. Epiri maritimum, inter Acroceraunia ad Auſt. & Aulonem urb. Macedoniæ ad Bor. à Brunduſio 58 m. p. quot ab Japygio promunt. Salentinorum. Dionyſius v. 399.

Ὠρικίην τ' ὑπὲρ ἦιαν, ἰφιάδλων Ἑλλάδ' ἀρχὴ,
Πολλὸν ἀνερχομένη, διεσὴ ζαθέησα θαλάσσης,
Αἰγαίη, Σικελῆ τε. ——

Prop. 1. 8. *Ut te felici vectam per cærula remo*
Accipiat placidis Oricos æquoribus.

Lucanus lib 3. verſ. 187.

Tunc qui Dardaniam tenet Oricon.

Ubi *Dardaniam* vocat ab Heleno & Andromache Dardanis ibi regnantibus. Hecatæus apud Stephanum Μετὰ δὲ Βάθρωτὸν πόλις, μεθ' ἣν Ὠρικὸς λιμήν. Plin. 2. 89. *Epidaurus & Oricum inſulæ eſſe deſierunt.* Horat. Carm. 3. Od. 7. *Ille Notis actus ad Oricum.* Hic *Oricus* mons teſte Polybio, ubi *Oricia terebinthus.* Virg. Æn. 10.

Incluſum buxo, aut Oriciâ terebintho.

Ubi Servius. *Oricos civitas eſt Epeiri, juxta quam naſcitur Terebinthus, nigrum lignum habens folia, in buxi ſpeciem.* Inde Prop. lib. 3.

Sed Thyæ thalamo, aut Oriciâ terebintho.

Origenes, author Eccleſiaſticus, cujus dogmata quædam damnata ſunt, cùm in varios errores incideret, quos Auguſtinus libro de Hæreticis commemorat. Aquo *Origeniani* dicti, qui eum ſequuntur. Virilia ſibi amputavit, ne moleſtam ſibi Venerem experiretur. Imitatus Hierophantis, Athenienſium ſacerdotes, qui ſorbitione cicutæ ſe caſtrabant, quo caſtius in ſacerdotio viverent. Præceptores ejus erant Clemens Alex. & Ammonius. *Secundus Eccleſiæ magiſter poſt Apoſtolos* dicitur Hieronymo. Sena millia librorum ſcripſiſſe, author eſt Epiphanius Hæreſ. 4. Hexaplorum conditor fuit, qui cum duabus poſuiſſet columellis ſacrum contextum, ſemel Hebraïs, atque ite-

rum Græcis literis, duabus his columellas addidit quatuor, ſc. verſionem 70 Interp. Aquilæ, Symmachi, & Theodotionis, unde & *Hexapla* dicebantur. Parum probè de Origine ſenſit Theod. Beza. Sic enim ille, Epiſt. 29. *Eſt certe hic ſcriptor adeo omnibus modis impurus, ſive ita ipſe ſcripſit, ſive depravata poſtea fuerant ejus ſcripta, ut nullam in Eccleſiâ authoritatem in rebus controverſis mereatur.* De Doctrinâ quoque ejus hæc breviter notavit Epiphanius; κακῶς δογματίσας τὰ περὶ πίστεως, ἢ τὰ πλεῖστα τῆ γραφῆ κακῶς ἐξήγησε, *Adamantius* ob ſtudiorum & laborum tolerantiam dictus eſt. Obiit in ſummâ paupertate A. D. 255. Vide Suidam in Ὠριγένης. *Orus* autem nomen fuit regis Ægyptii, imò apud Etymologum etiam Grammatici. Atque, ut ἀπὸ τοῦ Διὸς proprium eſt nomen Διογένης, quaſi *Jovigenam* dixeris, ſic ἀπὸ τοῦ Ὧρος eſt Ὡριγένης, quaſi *Origenam* dicas. Aliud viſum Andreæ Schotto, ſuis in Origenem Obſervationibus lib. 1. contra Celſum, ubi eum tradit ita vocari, qu. Ὀρειγενῆ, h. e. *montigenam*, quemadmodum Aſcetæ quidam Chryſoſtomo Hom. 13. in Ep. ad Epheſ. οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι vocantur, & Laertio Heraclitus Epheſius dicitur ἐν τοῖς ὄρεσι διαιτώμενος. Sed præterquam quod prima in Ὄρος ſit correpta, in Ὠριγένης porrecta, hoc nihil ad Originem Alexandriæ natum & educatum, ubi *Or*, ſeu *Orus* pro Numine colebatur, & ab eo quoque hominibus nomen id fuit, ut, quin inde *Origenes* appelletur, minime ſit dubitandum.

Oringis, vel *Oningis*, *Jaen*, ut Morali videtur, urbs Hiſp. Bæt. in Vandaliâ, à Scip. Africano expugnata, & exciſa, teſte Livio, nunc inter præclaras urbes habita.

Origo, mima, & meretrix. Horat. lib. 1. Sat. 2.

——— *Marſæus amator Originis.*

Orion, Poetis venator eſt, & ſatelles Dianæ, auditor Atlantis, qui doctrinam de cœleſtibus motibus, & ſtellis ex Libyâ in Græciam attulit. Nomen ejus quidam ab ὤρα, quod ſig. differentias temporum anni, ver, æſtatem, &c. deducunt. Quanquam Strabo appellatum eum velit *Oriona*, quòd eſſet educatus in *Oreo* op. Eubœæ. Grammatici vero ab Ὗρον derivant, i. e. *urinâ* quia Coſmicus occaſus Orionis in Novembri ciet ſævas tempeſtates; unde Virgilius dixit.

Sævus ubi Orion hybernis conditur undis.

Sane Plinius lib. 11. cap. 28. Orionem nominat inter noxia ſidera, ita etiam alii. Excitat quippe tempeſtates ortu ſuo & occaſu. De ortu Virgilius Æn. 1.

Cum ſubito aſſurgens fluctu nimboſus Orion
In vada cæca tulit. ———

De occaſu Horatius. Epod. 10.

Nec ſidus atrâ nocte amicum appareat.
Quâ triſtis Orion cadit.

Utrumque Ariſtoteles conjuxit lib. 2. Meteor. ſcribens, Orionis δύσιν, ἢ ἀνατολὴν ταραχώδη, *dirum eſſe ortum occaſumque.* Sed aliam cauſam affert Lactantius, Statii vetus Scholiaſtes, in lib. 7. Thebaidos. Fabula ſic ſe habet. Pelaſgus pauper quidam, *Oenopeus* nomine, vel *Oenopion*, (*Hyreus* autem Ovidio dicitur) Jovem, Neptunum, & Mercurium ſuſceperat hoſpitio. Qui referendæ gratiæ copiam dedere precandi quod vellet. Pelaſgus orbus filium optavit. Dii in corium bovis immolati mingunt, deſoſſumque poſt novem menſes tolli jubent, tum igitur natus eſt Orion. Ovid. Faſt. 4.

Hunc Hyreus, quia ſic genitus, vocat Oriona,
Perdidit antiquum litera prima ſonum.

Vide Palæphatum de Orione. Hic poſtea adultus ſtrenuus venator extitit, Dianæque comes ad hæſit. Verum cùm corporis robori plus ſatis fidens, jactitaret nullam eſſe feram, quam conficere non poſſet, Terra hominis inſolentiam non ferens, ſcorpionem peperit, cujus ictu Orion interiit; Diana autem eum in cœlum tranſtulit, & juxta Tauri ſidus conſtituit. Contra tamen Lucanus, ſcorpionem hunc à Dianâ immiſſum tradit, aliorumque Deorum miſeratione in cœlum fuiſſe tranſlatum. Sic n. ille lib. 9. ——— *Quis fata putaret*

Scorpion, aut vires maturæ mortis habere?
Ille minax nodis, & recto verbere ſævus,
Teſte tulit cælo victi decus Orionis.

Ejus mem. Nicander in Alexipharmacis ſtatim ab initio.

Τὸν δὲ χαλαζήεντα κόρυν Τιτυὸς ἀνῆκε
Σκίρπιος ἐκ κόνλεγιο τεθηγμένον, ὅμος ἰαχεῖ
Βοιατῇ τυγχάνοντα κακὸν μόρον Ὠαρίωνι,
Ἀρχείλαν ὅτε χερσὶ θεὴς ἰδέξατο πίσσλων.

Et paulo poſt.

Τῷ δὲ τίρας ἀδέσημον ἐν ἀστράσιν ἀπλανέεσσιν ἄυλας
Οἷα κυνηλατίοντος ἀείδελον ἰχνηλάτεω.

Horatius a. Dianæ telis eum confoſſum occubuiſſe tradit in his. ——— *Notus & integræ*
Tentator Orion Dianæ
Virgineâ domitus ſagittâ.

Oarion dicitur Catullo. Sic enim ille.

Proximus Hydrochoo fulgeat Oarion.

Scriptum reliquit Dorion in libro de piſcibus Orionẽ filium fuiſſe Neptuni & Brylles Minois filiæ, quæ ſententia fuit etiam Heſiodi. Huic ſororem addiderunt Candiopen. Fabulantur præterea hunc munus à patre Neptuno impetraſſe, ut tam ſuper undas, quàm ſuper terram poſſet incedere. Alii tamen tantæ fuiſſe magnitudinis ſenſerunt, ut nulla eſſet tanta profunditas, è quâ non humeri ſaltem extarent è mari, quam ſententiam ſequi videtur Virg. Æn. 10. —— *Quam magnus Orion*

Cum pedes incedit medii per maxima Nerei
Stagna, viam ſcindens, humero ſupereminet undas.

Hic cum poſtea in Chium ad Oenopionem veniſſet, Æropen illius uxorem vitiare conatus eſt. Qui graviter id ferens, comprehenſo Orioni oculos effodit, & mox extra ſuam reg. ejecit; qui poſtea in Lemnum profectus à Vulcano perbenignè excipitur, qui ejus miſertus Cedalionem unum è famulis ei ducem viarum dedit, qui in Orientem ad Solem profectus ab eo ſanitati reſtitutus eſt, ac lumen recuperavit. Deinde contra Oenopionem arma ſuſcepit, quem à civibus ſuis ſub terrâ occultatum, cum non ſperaret ſe amplius poſſe invenire, in Cretam profectus eſt, ubi ob inſolentiam à ſcorpio, ut ſupra dictum, occiſus eſt, uti quoque teſtatur Euphorion in his: Συγκυνηγὸν δὲ ἕπος Ἀρτέμιδι, ὑπερχείρησεν αὐτὸν βιάζεσθαι, ὀργισθεῖσα δὲ ἡ θεὸς, ἀνέδωκεν ἐκ τῆς γῆς σκορπίον, ὃς αὐτὸν πλήξας καὶ τὸ ἀστρόκαλον ἀπέκλεινε. Quidam vero maluerunt occiſum fuiſſe à Dianâ, quia illam invitaſſet, ut diſco ſecum luderet. Alii quia vim Opi uni è virginibus, quæ Dianam ex Hyberboreis ſecutæ fuerant, inferre voluerit, à Dianâ confixum ſagittis exiſtimarunt, ut ait Apollodorus lib. 1. Neque vero ipſius ſolum Orionis magna fuit arrogantia, ſed etiam Side ejus uxor dicitur auſa fuiſſe cum Junone de formâ contendere, quare ad inferos fuit ab illâ dejectâ. Porro Fabulam Orionis ad Naturalem Philoſophiam doctè applicat, & explicat Nat. Comes lib. 8. cap. 13. Aſtronomiam ejus vide apud Cæſium, & Heſychium in Ὠρίων. Nos impræſentiarum paucula tantum de magnitudine ejus dicemus. Fuit enim Homero teſte, ſi hiſtoricè ſpectes, maximus & proceriſſimus ævi ſui. In Odyſ. λ. πολύφημος dicitur. Ibidem ait Otum & Ephialtem μακίστους omnium fuiſſe.

——— Μιὴ γὰ κλυτὸν Ὠρίωνα.

Vide quoque Plin. lib. 7. cap. 16. Atque ſic utrumque Hemiſphærium obſidens, ſecundum longitudinem obtinere dicitur partes ſeptendecim; ſecundum latitudinem vero triginta. Hinc Manilius in Sphærâ barbaricâ.

—— *Orion magni pars maximâ cœli.*

Et Pindarus in Iſthmiis φύσιν Ὠριωνείαν pro *immani corpulentiâ* dixit. Theocritus in Thalyſiis, verſ. 52.

Ἐσσῖδε Ἀγκαίοιο καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χῶταν ἐρ' ἐσπερίοις ἐρέσσοις νότῳ ὑγρὰ διάκτα
Κύμαλα, κ' Ὠρίων ὔκ ἐσ' Ὠκεανῷ πόδας ἴχῃ.

Idem in Ἡρακλίσκω.

Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν, ὁ δ' ἀμφοῖν μίγαν ὤμον.

Aratus. Ὅτε κε ὑπερχόμενος φαεσίμβροτος μέγας Ὠρίων.

Oriſia, urbs Iberiæ. Steph.

Oreſtides, inſ. 2. in ſinu Arabico. Ptol.

Orita, populi Indiæ liberi. Steph. ex Strab. lib. 15.

Orithyia, filia Erechthei Athenarum regis, quam cùm Boreas adamaret, neque bonâ cum gratiâ nuptias ejus poſſet impetrare, vi eam rapuit, raptamque tulit in Thraciam, & ex eâ Zethen & Calaim ſuſcepit, qui cum Argonautis in Colchos navigarunt, & Harpyas fugaverunt.

Nomen

Nomen habet ἀπὸ τοῦ ὄρους *monte*, & *Suo concitor*. Quidam tradunt eam raptam à Boreâ Strymonis filio, inter quos Heſagoras, idque Poetas ab homine tranſtuliſſe ad ventum. At Hermias Platonicus ſcripſit Aquilonis impetu eam ex alto præcipitatam, atque inde datam fabulæ occaſionem. Elegantèr deſcripſit hunc raptum Apollonius Argon. lib. 1. quem potiſſimum imitatur Ovid. Met. 6. Meminit & Plato in Phædro, ubi Socrates quoque fabulam refert ad ventum Borealem, qui ipſam cum Pharmaceâ ludentem de proximis petris dejecerit. Prop. lib. 3.

Infelix Aquilo, raptæ timor Orithyiæ.

Allius Orithyia dicitur Virgilio Geor. l. 4. Hinc Muſæus.

Ἀτθὶς ἀ Βορίην ἀμήμοτα κάλλιπε Νύμφης.

Nonnus Dionyſ. lib. 1.

Ναὶ λίτομαι, Βορίης, ὃς ὑπτιάσας Ἀτθίδα Νύμφην.

Dionyſius factum hoc ait ad Iliſſum, cum alii juxta fontem Cephiſium fieri volunt. Sic n. ille verſ. 424.

——Πρὸς αὖγας Ἀθηναίων ἔδας,
Τῇ διὰ Θεσπιέων ῥοιβδεῖται βίος Ἰλισσοῦ,
Ἔνθεν ἑ Βορέης ποτ' ἀνήρπασεν Ὠρείθυιαν.

Suidas Ὠρείθυια ἡ τῷ Βορέᾳ ἁρπασθεῖσα. Vide Nat. Com. 8. 2. & Cælium Rhodig. 15. 23. Item *Orithyia*, Amazonum Regina, de quâ Juſt. lib. 2.

Ormanus, flu. Arab. Fel. per oram ad ort. in mare Rubrum apud Didymos montes decurrens. Ptol.

Ormenius, mons Bithyniæ apud Claudiopolin urb. *Ermenidag* Turcis, teſte Leunclavio. *Ormenium* quoq; Straboni op. Theſſaliæ ad ſinum Pagaſæum.

Ormiſdares, Perſarum rex, A. D. 273.

Ormus, Perſiæ inclyta civitas, ſitu eleganti, ac unionum copiâ nulli urbium ſecunda. Sita eſt in inſulâ, & omnibus maritimis civitatibus præferenda. Abeſt à continenti ſpatio 12. m. p. aquarum autem potu ſuavium, annonæque mira caritas; invehuntur itaque fermè omnia quæ victum incolis ſuppeditant. Expugnata eſt hæc urbs, A. D. 1560. à Luſitaniæ Regis Præfecto marino, qui eam tributum ingens annuatim pendere coegit.

Ornan, vir, 2 Par. 1. qui 2 Reg. 25. *Areuna* dicitur. Lat. *exultans*, *arca earum*, *lux filii*, aut *lux*, ſeu *maledictio permanens*.

Ornea, Priapi ſacra, quem Corinthii *Orneum* vocabant. Celebrabant hæc feſta Nymphæ juxta Colophonem.

Orneus, Centaurus, Ixionis & Nubis filius. Ovid. Met. lib. 12.

Ornithiæ, venti Septentrionales. Columella lib. 11. cap. 2. *Decimo Kal. Mart. Leo deſinit occidere, venti Septentrionales, qui vocantur Ornithiæ, per dies triginta eſſe ſolent.* Vide Plin. 2. 47. Ab *avium* adventu dicuntur.

Ornithon, op. Phœnices in orâ inter Tyrum & Sidonem. Strab. Plin.

Oroandes, mons Aſiæ Tauri pars, de quo Plin. 5. 27.

Oroates, Straboni flu. Suſianæ maximus, illam à Perſide diſterminans, & in ſin. Perſicum ſe exonerans. *Oroatis* Ptolomæo. *Tiritiri* Caſtaldo.

Oroba, urbs Aſſyriæ mediterranea. Ptol.

Orobatis, urbs Perſidis in mediterraneis. Idem.

Orobis, Gall. Narbon. flu. Ptol. *Obris* Pomponio, *l'Orbe* Cluſio hodie dicitur.

Orodes, rex Parthorum, qui Craſſum cepit & occidit. Plutarcho in *Craſſo* eſt Τρώδης, Africano apud Euſebium Ἡρώδης, malim utrobique Ὀρώδης, ex Velleio, Floro, Appiano, & aliis. *Morodem* vocare videtur Servius ad Æn. 11. ſed videtur tantum, nam locus iſte eſt mendoſus, uti oſtenſum Gerardo Voſſio filio ad Velleium pag. 67. Item nomen viri à Mezentio interfecti. Virg. Æn. 10.

Orolaunum, Gall. Belg. op. in duc. Lucemburgenſi. Anton. Vulgo *Arlun*, quaſi *Aram Lunæ* dicas. long. 27. 15. lat. 49. 45.

Oromanſaci, pop. Belgii inter Morinos, Geſſoriaco proximi, in Picardiæ, Arteſiæ, Flandriæque confin. ubi Audomarum urbs, *Guinnes* & *Ardres* opida ſunt.

Oromedon, mons Co inſulæ altiſſimus. Theocrit. Idyl. 7. Ὕψιον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δίμον Ὠρομέδοντος. Ubi Caſaubonus. *Probo eam interpretationem, quæ Oromedontem eſſe montis nomen ſtatuit. Videtur enim mons ille à Gigante ibi occiſo & abrato ſic eſſe dictus.* Sanè *Oromedon* Gigantis nomen eſt apud Propertium lib. 3.

Te duce vel Jovis arma canam, cæloque minantem
Cœum, & Phlegræis Oromedonta jugis.

Vide ſis Theocriti Schol. ad locum prædictum.

Oronaim, vel *Horonaim*, duo vici, quà via eſt ad Aſſyrios, fivæ duæ urbs Moabitarum: una ſuperior, altera interior. Iſa. 15. Lat. *iræ*, vel *furores*, aut Syriacè *libertates*.

Orontes, *Typhon* prius teſte Strabone, *Ophites* Pomponio Læto, *Ladon* Philoſtrato; flu. maximus Syriæ, ex monte Libano profluens, multiſque urbibus irrigatis, in quibus Antiochia, quam interluit, ad Seleuciam Pieriam in Syrum pelagus delabitur. Variè legitur. *Osont* intus, teſte Theveto; *Soldino* apud oſtia; interius *Fer*, teſte W. Tyrio. *Farfaro* a. Olivario. Hujus meminit Ovid Met.

Arſit & Euphrates Babylonius, arſit Orontes.

Prop. lib. 2. cap. 23.

Et quas Euphrates, & quas mihi miſit Orontes.

Dipnyſius verſ. 919.

Τῆς δὲ πρὸς αὐλοῖαν καλαύρειαι ὑγρὸς Ὀρόντης
Ἀσσυρίῃ, Δηλιχοῖο μέσην διὰ γαῖαν ὀρίζων.

Juv. Sat. 3. *Jampridem Syrus in Tiberim defluxit Orontes.* Hinc *Oronteus*. Prop. l. el. 2.

Aut quid Oronteâ crinem perfundere myrrhâ.

Item *Orontes*, mons Mediæ, Ecbatanis incumbens. Ptol.

Orontes, Lyciorum dux in bello Trojano, qui capto Ilio cum Æneâ in Italiam navigans, naufragio periit. Virg. Æn. 1.

Oropite Catoni, *Oropitum* Antonino, *Orobitum* ſeu *Orbitum*, in tabulâ Deſiderii regis, *Herbanum* Plinio, *urbs vetus* P. Diacono, *Urbſvetana* & *Urbevetanum* Procopio, urbs Hetruriæ mediterranea, inter Viterbum 20. & & Peruſiam 30 m. p. *Orvieto* Leandro dicitur. long. 36. 20. lat. 42. 24.

Oropus, vulgò *Zucamini*, teſte Alexandro Zardo, *Suſamino* Nardo. op. Bœotiæ in Atticæ confin. in orâ, inter Chalcidem 20, & Tanagram 18. mill. à Thebis 36. ab Athenis 44. Quod cum Athenienſes vaſtaſſent, à Romanis 500. talentis multati ſunt, teſte Agellio. Item urbs Macedoniæ, patria Seleuci Nicanoris, ab *Oropo* filio Lycaonis dicta. Item op. Eubœæ, quod Ariſtoteli *Græa* dicitur, teſte Stephano, quem ſis conſule.

Orori, civitas. 2 Reg. 23.

Oroſa, quæ & *Alinza* Ptol. urbs Mediæ mediterranea, inter Nazadam, & Arſiſacam ad ort. *Archiech* Caſtaldo.

Oroſius, Hiſpanus patriâ, domo (ut Jo. Gerundenſis tradit) Tarraconenſis, ſub Arcadio & Honorio vixit, ut Proſper in Chronicis ait. Hic cum Româ ab Alarico Gothorum rege captâ, gentiles, & hujus, & omnium calamitatum cauſam in Chriſtianos conjicerent, compoſuit, hortatu B. Auguſtini, ſeptem hiſtoriarum libros: quibus oſtendit, ab Orbe condito, uſque ad tempus, quo illæ ſcriberet, (id ſpatium ipſe dicit annorum eſſe quinquies mille ſexcentorum, & duo de viginti) maximas ſemper atque atrociſſimas, per orbem calamitates contigiſſe. Scriptor eſt planè utilis, ſed qui ſcriptores Græcos non legerit: imò Græcarum literarum expers fuit. In temporibus etiam crebrò fallitur, ut vel illa oſtendunt, quæ in eo caſtigavit Scaliger in Animadverſionibus Euſebianis. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 2. 14. qui de eo fuſè agit Hiſt. Pelag. 1. 17.

Oroſpeda Straboni, *Ortoſpeda* Ptolemæo, mons Hiſp. Tar. poſt Pyrenæum maximus, longè, lateque diffuſus, varia habens nomina, à locis quæ attingit. In Celtiberis enim *Sierra de Molina* dicitur, teſte Floriano, in Arevacis & Carpetanis *Palomera & Avila. Puerto di Somma ſierra, del Pico*, & *della Tablada*, in regno Caſtellæ vet. In regno autem Legionenſi apud Callaicos, *Sierra di Penfria* vocatur.

Orpha, uxor Chelion, filii Elimelech Bethlechemitæ. Ruth. 1. Lat. *cervix*, vel *cervicoſa*, ſive *ſuſcitatio*, vel *denudatio oris*.

Orpheus, ut ſenſit Myrleanus Aſclepiades, Apollinis & Calliopes, unius Muſarum, filius fuit. Virg. in Pollione.

Non me carminibus vincet nec Thracius Orpheus,
Nec Linus; huic mater quamvis, atq; huic pater adſit,
Orphei Calliopea, Lino formoſus Apollo.

Apollonius

Apoll. v. l. 1. Arg. Oeagri, & Calliopes filium facit.

Πρῶτά νυν Ὀρφῆος μνησόμεθα, ἣ ῥα ποτ' αὐτὴ
Καλλιόπη Θρῄκι φαίζιλιν ἐνθέσσα
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληίδ' ἀγχιτυχίδῃ.

Alii Oeagri, & Polymniæ, alii Menippes, alii Thamyridis filium fuiſſe voluerunt, atque Jalemum & Hymenæum hujus fratres fuiſſe conſtat. Hunc à Mercurio, five ut alii habent, à patre Apolline lyram accepiſſe ferunt, câque tantum valuiſſe, ut illius cantu ſylvas, & ſaxa moverit, fluviorum curſum inhibuerit, feraſque mitiores reddiderit. De quibus poſtea. Quamvis autem multi fuerunt Orphei, teſtante Suidâ, omnia tamen cæterorum facinora ad vetuſtiſſimum Thracem, Oeagri filium referuntur, qui, ut Tzetzes ait Hiſt. 399. Chil. 12. fuit Herculis coætaneus, ac floruit annis 100. ante bellum Trojanum. Hic primus omnium apud Græcos de Aſtrologia ſcripſit. Lucianus de Aſtrol. Ἕλληνες δέ ὅτε παρ' Αἰθίοπων, ἢ ὅτε παρ' Ἀσσυρίων ἀστρολογίης ἤρξαντο, ἀλλὰ σφῶν Ὀρφεύς, ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης πρῶτος τάδε ἀφηγήσατο. Idem primus Bacchi ſacra in Græciam introduxit, & in monte Bœotiæ Thebis, ubi Liber Pater natus eſt, ſacra illa quæ *Orphica* vocantur, in quibus ipſe poſtea fuit laceratus, inſtituit, ut ait Lactantius de falſâ Religione. Hic multa humanæ, politicæque vitæ utilia invenit, ut ait Pauſan. in Bœot. Deorum initia, & univerſam Theologiam primus aperuit. Scripſit de Elementorum inter ſe mutuâ generatione, de vi amoris in rebus naturalibus, de Gigantomachiâ, de Raptu Proſerpinæ, de Cereris erroribus, de laboribus Herculis, de Idæorum, & Corybantum ſacrorum ritibus, de occultis oraculorum reſponſis, de Veneris & Minervæ ſacrificiis, de luctu Ægyptiorum Oſiridis cauſâ, ac de illorum luſtrationibus, de vaticiniis, de obſervationibus auſpiciorum, de ſitu fibrarum, de ſomniorum interpretatione, de ſignis ac prodigiis, deque illorum expiationibus, de expiatione inferorum, de ratione & motu aſtrorum, quo pacto Dii irati placari poſſint, &c. de quibus omnibus ſe ſcripſiſſe teſtatur initio Argonauticorum, quæ ſub illius nomine circumferuntur. Non defuerunt qui Orpheum & Amphionem magos Ægyptios fuiſſe arbitrati ſunt, ut ait Pauſ. in poſt. Eliacis. Uxorem habuit Eurydicen, cujus amore cum flagraret Ariſtæus, eamque inſequeretur, ut captæ vim inferret, illa per loca devia fugiens à ſerpente in herbâ latente icta interiit. Virgil. Geor. 4.

Illa quidem dum tè fugiens per flumina præceps,
Immanem ante pedes hydrum moritura puella
Servantem ripas altâ non vidit in herbâ.

Tum fama eſt Orpheum ſumptâ citharâ ad inferos deſcendiſſe, atque cum mirificam quandam lamentationem ceciniſſet, lacrymas inferis excitaſſe; Plutone deinde placato ac Proſerpinâ, ſeveriſſimis mortuorum regibus, cantûs ſuavitate non ſolum obtinuiſſe, ut ipſe poſt viſam Eurydicen in lucem rediret, ſed etiam ut eam ſecum abduceret; eâ tamen conditione, ne prius reſpiceret, quam ad ſuperos perveniſſet. Verum cum ille amoris impatiens reſpexiſſet, uxorem amiſit. Hunc inquiunt, cum ad inferos deſcendiſſet, ibi Deorum omnium laudes ceciniſſe, præterquam Liberi Patris, quem per oblivionem prætermiſit: quare iratus Dionyſus furorem ſuis Bacchis immiſit, à quibus apud Hebrum flu. fuit diſcerptus, membraque ejus per agros ſparſa, ut à canibus vorarentur: ſed tamen à Muſis dicuntur fuiſſe collecta, & in Dio Macedoniæ loco ſepulta. Alii dixerunt à Jove fuiſſe percuſſum fulmine, ſicut Leonides teſtatur hoc epitaphio.

Θρῄκα χρυσολύρην τήνδ' Ὀρφέα Μοῦσαι ἔθαψαν,
Ὃν κλάσεν ὑμνῳδὸν Ζεὺς φολόεσσι βέλεσι.

Fertur ejus caput in Hebrum dejectum cum lyrâ in Leſbum delatum fuiſſe, atque ibi ſepultum, Lyram autem inter ſidera relatam, & à ſingulis Muſis quarum laudes eximiè ceciderat, novem inſignibus ſtellis inſignitam. Alii memorant illum poſt mortem Eurydices cæterarum mulierum conjugium ſpreviſſe, multiſque perſuaſiſſe hominibus, malum ingens eſſe fœminam; quare cum multi abſtinerent à nuptiis fœminarum, ab illis per ſimulata Liberi Patris ſacrificia diſcerptus fuit, teſte Apollodoro libro de Diis. Alii turpiſſimam cauſam tradiderunt, aiunt enim eum παιδερασίας authorem fuiſſe, quam ita attigit Ovidius.

Ille etiam Thracum populis fuit author amores
In teneros transferre mares; citraq; juventam
Ætatis breve ver, & primos carpere flores.

Vide Rhod. 15. 19. Pauſ. in Bœot. indignatas ait Thracum fœminas, quòd ob cantûs ſuavitatem multos viros ſecum abduceret. At Gelous Apollodorus in Philadelphis, judicem Calliopem electam fuiſſe inquit à Jove, contendentibus Venere & Proſerpinâ de Adonide; quæ cum Adonidem communem adjudicaſſet, Venus indignata mulieres in Orpheum filium ejus concitavit. Alii dicunt ita Venerem vertiſſe amorem omnium mulierum in Orpheum, ut ab illis raptim captus, dum inter ſe contenderent de Orpheo, fuerit laniatus. Agatharchides Cnidius lib. 22. rerum Aſiaticarum, Orpheum ſcripſit, mortuâ Eurydice, veniſſe ad Aorrhum in Theſprotidem ubi pervetus erat orcaculum evocandarum animarum: ibi cum Eurydicem ſibi adeſſe putaſſet, ſeque deceptum comperiſſet, ſibi mortem conſciviſſe. Inde ſcripſit Pauſanias, luſcinias quæ forent circa ſepulcrum Orphei in Thraciâ cantum emittere cæteris omnibus ſuaviorem. Denique alii vitæ pertæſum poſt mortem uxoris ſibi manus intuliſſe inquiunt præ mœrore. *Vetuſtiſſimum poetarum* appellat Lactantius lib. 1. verſus autem qui illi vulgo tribuuntur, φασὶν ὑπὸ Ὀτομακείτου τοῦ Ἀθηναίου συγγράψαι, ait Tatianus. Clariſſimus Voſſius Orphea hunc nunquam fuiſſe putat, ſed eſſe nomen ab antiquâ Phœnicum linguâ, quâ uſi Cadmus, ejuſque poſteri, ratque à ſcientiâ nomen hauſiſſe. *Arifa* enim Arabibus eſt *ſcire*; Unde *Arif*, *ſciens*, *doctus*. Hanc ſententiam verſimiliorem facit quod Cic. lib. 1. de N. D. refert, Ariſtotelem prodidiſſe Orphea iſtum nunquam fuiſſe, quæ vero carmina ejus nomine circumferuntur, eà à Pythagoricis attribui *Cecropi* cuidam, vel, ut legi debet, *Cercopi*. Nota etiam Originem negaſſe ulla Orphei ſcripta ſuo ævo extitiſſe, lib. 1. κ. Κέλσ. Fabulam Orphei optimè omnium ſuſè tractat Virgil. Geor. lib. 4. Et

Proximus huic, longo ſed proximus intervallo

Ovidius Met. lib. 11. Vide Boëtium de Conſol. Phi. l. 3. Mythologiam ejus habes apud Nat. Com. lib. 7. cap. 14. Et eam quoq; breviter innuit Horatius ad Piſones.

Sylveſtres homines, ſacer, interpreſq; Deorum
Cædibus & victu fœdo deterruit Orpheus,
Dictus ob hoc lenire tigres, rapidoſq; leones.

Poetæ plurimi ſunt in laudibus ejus decantandis, apud quos, imo & Oratores ac Philoſophos movit Orpheus ſuâ citharâ & cantilenâ Homines, Deos, Aſtra, Fluvios, Mare, Ventos, Arbores, Volucres, Animalia, Lapides, Montes, Inferos. I. Homines. Calpurnius Ecl. 2.

Convenit umbroſâ quicunq; ſub ilice lentus
Paſcit oves. ———

Plato quoq; in *Protagorâ* ait Protagoram ipſum homines cantu & eloquentiâ demulciſſe ὥσπερ Ὀρφεύς. II. Deos. Calpurnius ubi ſupra. — *Faunuſq; pater Satyriq; bicornes*
Adfuerant, ſicco Dryades pede, Naiades udo.
Sil. Italicus lib. 11.
Auditus Superis, auditus Manibus Orpheus.
III. Aſtra. Hæc, ſi non ipſe, certe ejus lyra ex fictione Manilii. Nam de hâc, quæ in cœlo eſt, ita ille.

Tunc ſilvas & ſaxa trahens, nunc ſidera ducit:
Et rapit immenſum mundi revolubilis orbem.

IV. Fluvios. Apoll. l. 1. Argon. — Πόλαμῶν τ' ῥίεθρα.
Horatius Carm. lib. 1.

Arte maternâ rapidos morantem
Fluminum curſus. ———

Prop. l. 3. cum illo loquens. —— *Te concita dicunt*
Flumina Threiciâ detinuiſſe lyrâ.
Seneca in Herc. Furente.
Ars quæ præbuerat fluminibus moras.
Et in Medeâ. *Ille vocali genitus Camœnâ,*
Cujus ad chordas modulante plectro
Reſtitit torrens. ———
Calpurnius.
Et tenuere ſuos properantia flumina curſus.
Sidonius Panegyr. Anth.

Cum

Cum ſtarent Hebri latices, curſuq; ligato
Fluminis attonitî carmen magis unda ſitiret.

Boëtius ubi de Orpheo.

Sylvas currere mobiles,
Amnes ſtare coëgerat.

V. Mare. Antipater in carmine de Orpheo inter alia nominat καταγῦσαν ἅλα *mare obſtrepens*, quod ille flexit ſuo cantu. Inde pulchra illa fictio Valerii & Papinii de nave Argo per mare eunte, quam Orpheus ſuo cantu dirigebat, elemento illi imperans. Ait prior lib. 1.

Nec verò Odryſius tranſtris impenditur Orpheus,
Haud pontum remo ſubigit, ſed carmine tonſas
Ire docet, ſummo paſſim ne gurgite pugnent.

Poſterior lib. 5. Thebaidos.

——— *Oeagrius illic*
Acclivi malo mediis interſonat Orpheus
Remigiis, tantoſque jubet neſcire labores.

Utrique Silium adjungas, qui ſic lib. 11.

Quin etiam Pagaſæa ratis, cum cærula nondum
Cognita terrigenis, pontoque intrare negaret,
Ad puppim ſacræ citharâ eliciente carinæ,
Adductum cantu venit mare.

VI. Ventos. Calpurnius de Orpheo.

Deſiſtunt tremulis decurrere frondibus Euri.

Horat. ait. lib. 1. Carm. Od. 12. tardatos Orphei arte

Fluminum curſus, celereſque ventos.

Senec in Medeâ de rebus Orphei. *Siluere venti.* Antipater lib. 3. Anthologiæ dat illi domitum ἀνέμων βέγμα, *ventorum impetum.* Et uſurpat verbum κοιμάσεις *conſopies.*

VII. Arbores. Euripides in Bacchis de Orpheo. Συνᾶγε δένδρα, *conduxit arbores.* Dio Chryſoſtomus Orat. 53. φησὶ nominat inter alia. Et Orat. 73. ita ait. Ἔτι δὲ τὰ δένδρα προσιόντων ἅμα τῷ κιθαρίζειν τε καὶ ἄδειν, *concurriſſe arbores ad illum, unà cum fructibus, & floribus.* Antipater inducit δρυμώνας δρῦς *permulſas quercus.* Senecâ in Medeâ. *Sylvas trahit.* Et Ovid. eleg. 1. lib. 4. Triſt. *Cum traheret ſylvas Orpheus.* Horatius: *inſecutæ Orphea ſylvæ.* Et,

——— *Auritas fidibus canoris*
Ducere quercus.

Claud. 2. de laud. Stilic.

——— *Orpheo migrantes pectine ſylvas.*

Idem in Præf. lib. 2 de Rap. Pros.

Sylvaque Biſtoniam ſæpe ſecuta chelyn.

Sidonius Apollinaris. ——*Digitiſque canoris*
Compulit auritas ad plectrum currere ſylvas.

VIII. Volucres. Calpurnius.

Et quæcunque vagis altum ferit aëra pennis.

Seneca in Herc. Fur. *Aves traxerat.* Et in Medeâ.

Cui ſuo cantu volucris relictâ
Adfuit totâ comitante ſylvâ.

Ovid. Met. 10. —— *Attonitas etiamnum voce canentis*
Innumeras volucres. ———

Silius. *Immemor & dulcis nidi, poſitoque volatu,*
Non motâ volucris captiva pependit in æthrâ.

Orpheus ipſe de avibus. ——Ἓως δ' ἰκάνοιτο καλιῆς.

Dio Chryſoſtomus Orat. 78. meminit τῶν ὀρνίθων καταπλομένων πρὸς αὐτὸν (Ὀρφέα) ᾠδῆς. Et Orat. 32. numerat τινὰ καὶ πεζᾶτα. IX. Animalia. Euripides in Bacchis inter res Orphei numerat θῆρας ἀγρῶτας, *feras ſylveſtres.* Ut etiam Dio Orat. 32. τὰ θηρία ἡμέρωσε, *feras manſuefecit.* Et 78 meminit τῶν θηρίων κηλημάτων ὑπὸ τῶν φωνῆς, καὶ παρηκόντων πρὸς, καὶ ἀπορρώντων, *ferarum, quæ ejus voce lenicbantur, aſtabantque prope illum manſuetè, & quietè.* Prox. lib. 3. *Orpheu te tenuiſſe feras.* Ovid. 3. Art. Am.

——— *Victas obſtupuiſſe feras.*

Pauſan. quoque lib. 9. ait, videri ſtatuam Orphei, quam circumſtabant feræ expreſſæ in marmore, atque ære. Boetius de Conſ. Philoſ. lib. 3.

Junxitque intrepidum latus
Sævis cerva leonibus,
Nec viſum timuit lepus
Jam cantu placidum canem.

Ex hoc miraculo pulchrè Claud. ubi ſupra de Orpheo jam ceſſante à Muſicâ.

Sæva feris Naturæ redit, metuenſque leonem.
Implorat citharæ vacca tacentis opem.

X. Lapides. Antipater petras inducit ab Orpheo θελχομένας *mulſas.* Apollon. Argon. 1. —— πίτρας
Θέλξαι ἀοιδάων ὄπητι. Orpheus ipſe in Argon.
Πέτρας δ' ἐσμαράγησε, *ſonuerunt ſaxa*, videlicet ad Vatis modos. Dio Chryſ. Orat. 53. λίθους κηλεῖν καὶ ἄγειν, *delinire ſaxa & ducere.* Et Orat. 78. καὶ τὰ λίθων κτήματα, καὶ ξυνιόντα, ὥστε μεγάλα ἕρματα ἀθροίζειν λίθων πλησίον αὐτοῦ.

Ovid. 3. de Art. Am.

Saxa, feraſque lyrâ movit Rhodopeius Orpheus.

Et lib. 3. Amor.

Duraque percuſſam ſaxa ſecuta lyram.

Seneca in Medeâ. *Qui ſaxa cantu mulcet.*

XI. Montes. Orpheus ipe in Argon.

Ἔρη δ' ἄκρης κάρηνα, καὶ ἄγκεα διαδράσκα
Πιερίης. Caſſius Parmenſis.

Convulſoſque ſuis ſcopulos radicibus egit.

Silius Italicus.

Non illo Pangæa juga, aut Mavortius Hæmus,
Non illo modulante ſonos ſteterit ultima Thracè,
Cum ſylvis venere feræ cum montibus amnes.

Claud. lib. 3. de Conſul. Honorii.

——— *Rhodopeia ſaxa*
Orpheis animata modis.

Sidon. Apollin. in Panegyr. Anthemii Aug.

Qui cantu flexit ſcopulos.

XII. Inferos. Virg. Geor. 4.

Quin ipſæ ſtupuere domus, atque intima lethi
Tartara, cæruleoſque implexæ crinibus angues
Eumenides, tenuitque inhians tria Cerberus ora,
Atque Ixionei vento rota conſtitit orbis.

Ovidius 3. Art. Am. ait illum moviſſe.

Tartareoſque lacus, tergeminumque canem.

Idem Metam. 11.

Talia dicentem, nervoſque ad verba moventem
Exangues flebant animæ.

Seneca in Herc. Fur.

Immites potuit flectere cantibus
Umbrarum dominos.

Silius Italicus. ——— *Pallida regna*
Biſtonius vates, flammiſque Acheronto ſonantem
Placavit plectro, & fixit revolubile ſaxum.

Orphitus, Conſul cum Priſco, A. U. C. 901.

Orpheus, unus ex equis Plutonis à *tenebris* nomen habens. Claud. in fine lib. 1. de Rapt. Pros.

Orpheus crudele micans, Æthonque ſagittâ
Ocyor, & Stygii ſublimis gloria Nycteus
Armenti, Ditiſque notâ ſignatus Alaſtor.

Orrhea, Forſair, vel *Forſar*, teſte Camdeno, op. Scotiæ in Anguſiâ reg. inter Brechinum ad ort. & Duncaledinum ad occ. 12. m. p. Aliis eſt *Newcaſtle* op. Northumbriæ apud Tinam flu. à Dunelmo 12. m. p. in Bor. Bervicum verſus. Item op. Myſiæ ſup. ad Margum flu. in Danubium influentem, *Horreum Margi* Antonino.

Orſata, Arm. min. urbs. Ptol. *Taniſa* Antonini, ut putat Simlerus, ipſe autem legit *Horſa* ex codicibus fortè mendoſè.

Orſia, vide *Oriſia.*

Orſilochus, fil. Idomenei, qui patrem ſequutus ad expeditionem Trojanam, quum per totum bellum ex voto omnia ſucceſſiſſent, in exitu rei, ob inſolentiam, dum obſtaret totis viribus, ne ex prædâ capti Ilii ſors debita daretur Ulyſſi, ab eo occiſus eſt. Item fil. Alphei flu. Hom. Il. 5. & nomen Trojani cujuſdam, de quo Virg. lib. 11.

Orſona, *Urſo* colonia Straboni, & Plinio, quæ & *Genua Urbanorum* eidem Plin. *Urſa* autem Aulo Hirtio, op. amplum Hiſp. Bæticæ, ducatus, & Academia in Vandalitia, inter Hiſpalim 8. & Malacam 16. ab Aſtigi 5. leuc. in merid. *Oſſuna* Morali.

Ortalus, Qu. Hortenſii nepos. Tac. An. 2. & Suetonius in Tiberio. Val. Max. lib. 3. ubi *Corbio* vocatur. Forſan hic eſt ad quem Catullus Epigr. 66.

Etſi me aſſiduo confectum cura dolore
Sevocet à doctis Ortale virginibus.

Orthagoras, de rebus Indiæ volumen condidit. Ælianus de An. l. 16. c. 35. & l. 17. cap. 6.

Orba, Magneſiæ civitas Plinio, Perrhæbiæ vero Straboni, quæ quibuſdam (ut idem ſcribit) *Phalanneorum arx* creduta fuit, vide *Hippia*.

Orbia, Diana apud Lacedæmonios, in cujus ſacrificiis adoleſcentuli, qui *Bomonicæ* dicebantur, aris ſuperpoſiti contendere ſolebant, qui plura verbera ſuſtineret. Plut.

Orthocoryhanti, pop. Scythiæ in Aſiâ. Herod. lib. 3.

Orthopagos, vide *Thurium*.

Orthoſia, *Antaradus* prius, teſte Plinio; *Orthoſias* Straboni *Orthoſis* Dionyſio. *Tortoſa* Moletio & aliis, urbs Phœnices epnc. ſub Arch Tyrio in orâ, inter Balaneas ad Arct. 24. & Tripolim ad Auſtr. 50. m. p. Item cognomen Minervæ ab *Orthoſio* Laconiæ mont. in reg. Peloponneſi.

Orthura, urbs Indiæ citer. ampla & regia in mediter. apud oram in ort. inter Narſingam & Bengalam à quâ in occ. ad 200 leuc. abeſt. *Oriſſa* Caſtaldo.

Orton, vèl *Ortona*, Italiæ op. in Marrucinis, non longè ab Aterno amne. Strabo lib. 5. Μετὰ Ἄτερνον Ὄρτων, εἶτα Φρεντανόν. Ptolemæus falsò Peligais tribuit; ut magnus eſt Italiæ turbator. Πελιγνῶν, inquit, Σάγρα ποταμὸς ἐκβολαί, Ὄρτων. Hodie etiam *Ortona* vocatur. long. 38. 35. lat. 42. 40.

Ortopula, *Ortopla*, Ptol. op. Liburniæ litoralis, inter Seniam ad occ. & Vegiam ad ort. *Ortopola* Moletio.

Oroſpana, Paropaniſi in Aſiâ urbs. Ptol. *Candahor* Caſtaldo.

Ortoſpanum, Indiæ urbs, inter Arachoſiorum urb. 50. & Indum flu. 337. m. p. diſtans. Plin.

Oroſpeda, vide *Oreſpeda*, & Boch. de Ph. Col. I. 1. c. 24.

Ortygia, Delos à copiâ *coturnicum* ſic dicta. Eſt & lucus Epheſiorum, teſte Tacito, & alius apud Panormum Mileſiorum Straboni. Inſula quoque Siciliæ apud Syracuſas. Virg. Æn. 3.

Linquimus Ortygiæ portus, pelagoque volamus.

Vide Steph. in Ἔφεσος & Λιβύη.

Orus, Ægypti rex, ante U.C. an. plus minus 830. Item Apollo ſic dictus apud Ægyptios: Et Grammaticus quidam apud Euſt. in Iliad. λ. ubi etiam cum Ælio Dionyſio, & Alexandro Cottyaenſi conjungitur. Vide Etymologum in Πάταικος, & Seldenum de Diis Syris Synt. 2. c. 16. Item Hiſtoricus, vel Geographus, cujus mem. Steph. in Νικὶς κώμη.

Orychion, locus Atticæ.

Oryx, locus Arcadiæ ad Ladonem flu. Pauſan.

O S.

Oſaias, nomen viri, 2 Eſdr. 12. Lat. *ſalvator*, vel *ſalus Domini*.

Oſca, Sardiniæ op. Ptol. Simlerus dubitat, num ſit *Othoca* Antonini. *Salino* Nigro dicitur.

Oſca, vulgo *Hueſca*, urbs Hiſp. citer. in regno Arragonio. Hic Sertorius vitam morte commutavit. Velleius: *Sertorium inter cœnam Etoſcæ interemit.* Imo *Oſcæ*. Strab. lib. 3. de eodem Sertorio Ἐτελεύτα δ' ὐ Ὄσκη, ita enim egregiè emendavit Cl. Puteanus; ubi olim corrupte νῆσῳ. Florus etiam 3. 22. Oſcam inter urbes recenſet, quæ Sertorio occiſo in poteſtatem Romanam venere. Locus illius ita ſcribendus eſt: *Ipſe quoque in Romanam fidem venere urbes, Oſca, Thermes, Tutia, Valentia, Uxama.* long. 21. 20. lat. 43. 00.

Oſca, urbs Bæticæ in Tarracon. confin. *Eſcua* Plinio. vulgo *Hueſcar*, vel *Gueſcar*, inter Baſti 7. & Caravaccam in Bor. 14 leuc.

Oſcarus, vulgo *Ouſche*, teſte Cænali, flu. Gall. Celt. per Burgundiam (Divionem urbem interluens) in Ararim flu. inter Auxonam & Suram fluens.

Oſcella, op. Inſubriæ in Lepontiorum confinio apud Mont. Sempronium. Ptol. *Domo d' Oſcela* Italis dicitur. long. 39. 10. lat. 45. 08.

Oſchophoria, feſta Athenienſus hanc ob cauſam inſtituta. Athenienſes ob cœdem Androgeo, Cretenſibus ad 9 an. pœnæ cauſâ 7 adoleſcentes, totidemque puellas, oraculi juſſu pendere cogebantur. Cumque tertia penſio jam exigeretur, Theſeus cum reliquis profectus, illâ tributi vexatione patriam liberavit, & in rei memoriam Ὀσχοφόρια cum ſuis redux conſtituit, Χαριστήρια Διονύσῳ, ut ait Proclus, Ἀθηνᾶ δὲ Διονύσου, οἱ αὐτὴ τὸν οἶνον τὸ Διὶ ἐφεύρησαν. Alii in Honorem Liberi Patris & Ariadnæ inſtituta tradiderunt; vel quod reditus in id tempus incidiſſet, quo fructus auctumni colliguntur. Plut. utrumque tangit. Φήσει δὲ Διονύσῳ τὴν Ἀριάδνην χαριζόμενοι, διὰ τὸ μῦθον, ἢ μᾶλλον ὅτι συγκομιζομένης ὀπώρας ἐπανῆλθον. Et poſtremo hoc mihi cum Plutarcho magis placet; cui & ipſa ratio nominis adſtipulatur, ἀπὸ τοῦ ἕρπειν τὸ ὀχεῖν. At ὄχη apud Harpocrationem eſt κλῆμα βότρυος ἐξηρτημένης ἔχον. Unde Heſychius. Ὄχαι, κλήματα βοτρύων γέμοντα. Porro ſolennitatem auſpicabantur adoleſcentes duo ex ordine nobilium & divitum electi. Harpocration ex Philochoro, Ἔτεκα τὴν κοινὴν σωτηρίας τομίσαι τὰς καλαμίνας Ὀχοφόρους καταλέγειν δύο τῶν γένει καὶ πλούτῳ πρεχόντων. Atque hi adoleſcentes habitu muliebri ornabantur. Proclus in Chreſtomathiâ. Τὼ χορὼ δὲ δύο παῖδες χλιδῶντες γυναῖκας ἐσταλισμένοι, κλῆμά τι ἀμπέλου κομίζουσιν μέσον δαίδαλον βοτρύων (ἐκάλει δὲ αὐτὸ ὄχην, ἀφ' ἧς τοῖς μίλαξιν ἡ ἀναθυμία) τὴν ἑορτὴν καθηγοῦντο. Præterea certamen curſûs inter adoleſcentes committebatur: quos omnes & patrimos, & matrimos & genere nobiles eſſe oportebat; curſu autem à Bacchi templo ad Minervæ Scirados contendebant. Scholiaſtes Nicandri in Alexipharmacis. Ὀχοφόροι δὲ λέγονται Ἀθήνησιν παῖδες ἀμφιθαλεῖς, ἀμπεχόμενοι χλανίδας, οἱ λαμβάνοντες κλήματα ἀμπέλου, ὃν τῷ ἱερῷ τῷ Διονύσῳ ἵστηκον εἰς τὸ Σκιρὰδιον Ἀθηνᾶς ἱερόν. Εἰσὶ δὲ κλήματα ἔχοντα βότρυς. Heſychius. Ὠχοφόρια, παῖδες ὑγιεῖς ἡβῶντες καταλέγονται, οἱ φέροντες τὰς ὄχας εἰς τὸ Σκιρὰδιον Ἀθηνᾶς ἱερόν. Εἰσὶ δὲ κλήματα ἔχοντα βότρυας. Hoc Minervæ templum erat in Phalero. Heſych. Ὠχοφόρειον, τόπος Ἀθήνησι Φαληρεῖ, ἔνθα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν. Nam alterum erat Minervæ templum in Sciro, pago inter Athenas & Eleuſinem, de quo dicemus in *Scirophoria*. Vide Caſtellanum de Feſt. Græcorum.

Oſci, pop. Campaniæ in Latii & Samnii conf. *Sidicini* poſtea dicti, teſte Strab. quorum urbs Teanum. Virgil. Æneid. 7. *Oſcorumque manus.*———

Sic ab oris fœditate dicti. *Oſci* enim apud veteres, turpitudinis, libidinis, & ſermonis notantur, autore Feſto ex Titinnio. Unde *Oſcè loqui*, proverb. dicitur de iis, qui turpiter, & impudicè loquuntur. *Oſce* etiam & *Volſce* fabulari dicuntur, qui Latinè neſciunt loqui. Scopticè Horatius. ——— *Meſſi clarum genus Oſci.*

Oſcius, mons & flu. Thraciæ ex eodem monte apud Rhodopen non longè ab Hebro fluvio. Thucydides.

Oſcus, Thuſcorum rex, an. ante U. C. 540. Ejus inſigne fuit ſerpens.

Oſee, fil. Ela. 4 Reg. 15. Nomen item Prophetæ fil. Beeri. Oſ. 1. Item Joſue ſic dictus fil. Nave. Num. 13. Lat. *ſalvator*, aut *ſalus*.

Oſi, pop. Germ. quos Althamerus ponit in Sleſiâ, ubi *Oppeln*, & *Neiſſe* urb. ſunt. Reyneccius vero in Weſtphaliâ, quorum urbs eſt *Oſenburg*, vel *Oſnaburg*, quaſi *Oſorum burgum*, à Monaſterio 6 leuc. in Bor. Bremam verſus. Rantzovius vero in inſ. maris Baltici, quam *Oeſel* vocat.

Oſiba, Albaniæ urbs. Ptol.

Oſicerda, vel *Oſſera*, teſte Varrerio, op. Hiſp. Tarracon. in regno Arragonio. Ptol. Plinius *Oſigerdenſe* vocat.

Oſilia, inſ. cum urbe in ſinu Venedico, Livoniæ adjacens; vulgo *Oeſel*.

Oſincum, pagus Corſicæ, ad Hieri flu. ortum. Ptol. *Omiſo*, ut putatur, hodie dicitur.

Oſiris, Jovis fil. ex Niobe Phoronei filiâ. Cujus nomine non ſolum Sol intelligebatur apud Ægyptios, verum etiam Dionyſius ſive Bacchus, Jupiter quoque pater, juſtus, & dux, quique unà cum Anubi Gigantes ex Italiâ expuliſſe legitur. Quibuſdam *virum beatum* ſignificare videtur, & proinde rectiſſimè derivari ab אשר *Aſchre beatus*, & איש *Iſch* vir. Aliis Ægyptiacum placet etymon. Scribit enim Plut. *Os* apud Ægyptios deſignare *multum* & *ieas oculum*, lib. de Iſ. & Oſ. quod etiam approbat Euſebius, cui propterea, ut Dionyſius, πολυόφθαλμος dicitur. Idque cum Solis ſignificato probe congruit. Eadem ratione juſtum eſſe dixerunt. Quid ita? Annon Orpheus affirmat Solem eſſe δικαιοσύνης ὄμμα? Annon Theologi veteres Juſtitiam prodiderunt è medio Solis throno

throno per cuncta propagari, omniaque dirigere? Ex Plutarchi libro etiam colligitur *Osirim* Nilum vocari, & nigro fuisse corporis colore: & Heilanico teste Ὄσιρις appellatum à sacerdotibus, proprio vero nomine *Arsaphen* dictum, quod Plut. tamen parum probat, qui & eum nomen accepisse ait ἐκ τῦ ὁσίου ἱερῦ, ex sacro sancto. Hinc Suidas. *Deum hunc alii Jovem esse dixerunt, alii Nilum, propter medium, quod in capite habet, & cubitum, mensuram aquæ jellicet.* Plinio *Pan, Serapis, & Ammon* dicitur. Cultus tandem & Romæ fuit, pluresque ei ædes & templa extructa fuisse ex P. Victoris, & Onuphrii Panvinii descriptionibus 14. Regionum urbis apparet. Columnæ ejus teste Diodoro, huiusmodi fuit inscriptio. Παλὰι μὲν ὄντι μοι κρῆπις, νῦν δὲ οὐρανὸς ἄστρων ἀπάντων. Εἰμὶ δὲ Ὄσιρις ὁ βασιλεύσας ὅλης τῆς οἰκουμένης χώρας, ἕως εἰς τὰς ἀσιλήτους τόπους τῆς Ἰνδίας, καὶ τὰς πρὸς Ἄρκτον κυκλουμένας μέχρις τῦ Ἴστρου πολλὰς πόλεις κτίσας, καὶ φόλιν δὲ τὰ ἄλλα μέρη εἰς Ἰλλυριόν. Εἰμὶ δὲ ὑὸς Κρόνου πρεσβύτατος, καὶ βλαστὸς ἐκ καλῆς τε καὶ γενναίας, σπορᾶς ἀέρματος, συγγενὴς ἡλιακῶν ἡμέρας, καὶ ἐκ τῦ τόπου εἰς ὃν ἐγὼ οὐκ ἀφίγμαι, διὰ δὲ τὰ πάντα ἂν ἐγὼ διαρρήδην ἐρῶ. Agriculturam Ægyptios docuit, quod beneficium occasio procul dubio fuit quamobrem pro Deo cultus sit. Tibull. lib. 1. el. 7.

Primus aratra manu solerti fecit Osiris,
Et teneram ferro sollicitavit humum.
Primus inexpertæ commisit semina terræ,
Pomaque non notis legit ab arboribus.
Hic docuit teneram palis adjungere vitem,
Hic viridem duræ cædere falce comam.

Suidas. Ὄσιρις. Τοῦτον οἱ μὲν λέγουσιν εἶναι τὸν Διονύσιον, οἱ δὲ, ἄλλον, ὃν ὑπὸ Τυφῶνος δαίμονος ἐσπαράχθαι, καὶ μέγα πένθος γενέσθαι τοῖς Αἰγυπτίοις, καὶ τῦ σπαραγμῦ μνήμην ποιεῖσθαι ὅτι πάντα ἔχρηον. Typhon ille frater ejus fuit. Diod. Sic. lib. 1. Θεὸν γὰρ νομίσαντες βασιλεύσαντα τὴν Αἰγύπτου τὸν Ὄσιριν ὑπὸ Τυφῶνος ἀναιρεθῆναι τῦ ἀδελφῦ, βίαιά καὶ ἀσεβῆ ὄντος. Ejus mem. Juvenalis Sat. 8.

Exclamare libet populus quod clamat Osiri
Invento. ———

Id est, non minori lætitiâ, quam Ægyptii exultant, ubi invenerint Apim bovem, qui Osiridem, i. e. frumenti lationem repræsentet, exclamantes εὑρήκαμεν, συγχαίρομεν. Athenagoras Orator in legatione pro Christianis. Per hunc jurare solebant veteres. Horat. 1. Epist. 18.

——— *Licet illi plurima manet*
Lacryma, per sanctum juratus dicat Osirim,
Credite, non ludo. ———

Non prætermittendum est hoc loco quod de Osiride habet Mercurius ille Trismegistus in τῷ Κόρῃ τῦ Κόσμου. Osiris ibi σωμάτων ἑκάστῃ ὕθησι ἡγεμὼν, καὶ ἰσχυὸς, καὶ ῥώμης καθηγεμὼν appellatur, nominibus puta, quæ ad eum proprie apud Ægyptios spectabant. Eum nempe corporum, adeoque itinerum, uniuscujusque gentis, virium item ac roboris ductorem esse, sive ducem obtendebant Hierophantæ. Vide plura de Osiride apud Seldenum lib. De Diis Syris.

Osismi, Cæsari, *Osismii*, Pomponio & Plinio, pop. Gall. Celt. in orâ Britanniæ minoris, quorum tractus adhuc *Osismer*, teste Bertrando Argentæo, dicitur. *Timios* vocat Pytheas apud Strabonem, qui eos quoque *Sismios* appellat.

Osmus, flu. Mysiæ. Cedrenus. *Sladitza* Leunclavio.

Osochor, rex Ægypti an. ante U. C. 170.

Osones, op. olim, nunc pagus Pannoniæ sup. *Zanto*, teste Lazio.

Osopium, urbs Carnorum apud Tilavemptum flu. *Osopo* hodie.

Osorton, rex Ægypti an. fere 110. U. C.

Osphagus, flu. Macedoniæ apud Erigonem. Livius.

Osquidates, pop. Gall Aquitanicæ. Plin. 4. 15.

Osrhoene, reg. Syriæ in Mesopotamiæ confinio, in quâ Edessa & Nicephorium urbes juxta Euphratem flu. Pop. *Osroeni*, de quibus vide Herodianum sub finem lib. 6. & principium lib. 7.

Ossa, Italiæ flu. in Tusciâ. Ptol. *Fiore* hodie dicitur.

Ossa, mons in finibus Thessaliæ, Centaurorum stabulum, quem Seneca dicit Olympo quondam fuisse conjunctum; Herculis autem operâ abscissum, ab eâ parte ubi per Tempe fluit Peneus fluvius. In hoc esse fertur tanta pinorum copia, ut in flexione, atque reflexione ramorum tonitrua referantur. Quod Lucanus lib. 1. tetigit.

Quantus piniferæ Boreas cum Thracius Ossæ
Rupibus incubuit, curvato robore pressæ
Fit sonus, aut versum redeuntis ad æthera sylvæ.

Virg. Geo. 1. ubi de Cœo & Typhœo.

Ter sunt conati imponere Pelio Ossam,
Scilicet atque Ossæ frondosum involvere Olympum.

De quorum montium substructione Græci & Latini frequentissimè agunt. Hom. Odyss. 11.

Ὄσσαν ἂν' Οὐλύμπῳ μίμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἂν' Ὄσσῃ
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' ἔφριες ἄμβατὸν εἶναι.

Antipater Sidonius. — Οὐκ Ὄσσῃ Πήλιον ἀθέμεν.

Ovid. Fast. 1.

Sic petitur cælum, non ut ferat Ossan Olympus,
Summaque Peliacus sidera tangat apex.

Horat. lib. 3. Od. 4. fine mentione Ossæ.

Fratresque tendentes opaco
Pelion imposuisse Olympo.

Seneca in Herc. Fur.

Videat sub Ossâ Pelion Chiron suum:
In cælum Olympus tertio positus gradu
Perveniet, aut mittetur.

Et in Agamemnone. ——— *Stetit impositâ*
Pelion Ossæ; pinifer ambos
Pressit Olympus. ———

Ovid. Met. 1.

Tum pater omnipotens missâ perfregit Olympum
Fulmine, & excussit subjectum Pelion Ossæ.

Sidon. Apoll. ad Magnum Felicem plures conjungit:

Nec Phlegræ legis ampliata rura,
Missi dum volitant per astra montes,
Pindus, Pelion, Ossa, Olympus, Othrys.

Ossenburgum, sive *Osnabrugum*, insignis Saxoniæ civitas, à Julio Cæsare erecta, duobus Canonicorum collegiis celebris. Multum sibi lucri ex cinericio & lineo panno comparat; sub paucis annis munitior facta: situ amœnam obtinet vallem, amnique Hasâ irrigatur. Carolus M. Saxonibus 33. annorum bellum edomitis, Widekindi etiam arce, huic urbi vicinâ, expugnatâ, eâque impositio præsidio firmatâ, decem in Saxoniâ episcopatus instituit, quorum præcipuum Osnaburgensem esse voluit. Summè etenim hanc urbem præ cæteris coluit, cui privilegium novæ Scholæ concessit, ubi Græcæ & Latinæ literæ è viris doctis traderentur. Munsterus.

Osseria, vulgo *Ossery*, urbs Hiberniæ Episc. sub Arch. Dublinensi, in Laginiâ reg. Fano S. Canici propinqua, ad 3 m. p. recedens. Camdeno autem & aliis non urbs est, sed comitatus, qui episcopatum habet conjunctum Kilkennienſi, cujus sedes episc. Kilkennia est, seu Fanum S. Canici.

Osseriates, Ptol. *Oseriates* Plinio, pop. Pannoniæ sup. apud Dravum flu. incolentes, Jassiis & Coletianis finitimi.

Osset, op. Hisp. Bæt. quod & *Julia Constantia* Plinio, Hispali finitimum, sed excisum, *Triana* Pineto. *Sevilla la Vieja* Marinæo.

Ossonaba, urbs Lusitanicæ excisa. *Lusturia* Plinio, *Onoba* Melæ, *Sonoba* Straboni. *Exuba* Mauris dicta, *Estoy* Hispanis, & *Estombar* aliis apud Sylvam urb. quæ illi successit. long. 11. 30. lat. 37. 00.

Osteodes, insulæ Siciliæ adjacentes ab eâ parte quâ Africam spectat. Plin. 3. 8. Vulgo *L. Pozzelli*. Nomen Græcum est *ab ossibus* defunctorum ibi fame à Carthaginensibus interfectorum, teste Diodoro Siculo.

Ostia, urbs ad ostia Tiberis sita, ab Anco Martio condita, teste Livio, in ipso mari fluminisque confinio, ab urbe Româ 16 m. p. distans. Ad Cardinalem seniorem, à quo Pont. Max. coronatur, pertinet. Hic Fausta mulier uno partu duos mares, & duas fœminas peperisse dicitur. Strabo τὰ Ὄστια dicere solet, ubi alii τὴν Ὄστιαν vocant. Dion. Halic. lib. 3. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τῦ πολέμου καὶ τῆς θαλάσσης ἀγχοῦ πόλιν ὁ βασιλεὺς ἐδείμισε, ἣν ὑπὸ τῦ συμβαίνοντος Ὄστιαν ὠνόμασεν, ὃς δ' ἂν ἡμεῖς εἰώθαμεν θύειν. Festus. *Ostiam urbem ad exitum Tiberis in mare fluentis, Ancus Martius rex condidisse, & fœmineo appellasse vocabulo fertur.*

Quod autem Strabo ait Oſtiam eſſe ἀλίμενον διὰ τὸ περέχωσιν, repugnat Dionyſius, cujus hâc de re verba operæ pretium fuerit attexere. Ἐπίνειον ἔχων καλαισκινασζὴν διὰ τὸ ἐκβολαῖς αὐτῆ, λιμένι χρησάμενον αὐτῷ τῷ τῆς πόλεως ςόματι. Ἐυρύτερα γὰρ ἐπὶ πολὺ τὴ θαλάτῃ συνάπτων, ἡ κόλπος λαμβάνῃ μεγάλης οἵας οἱ κρατίςοι τῆ θαλαττίων λιμένων. Ὁ δὲ μάλιςα θαυμάσειεν ἄν τις, ὁκ ἀποκλείσας τῷ ςόματι τὸ θαλαττίας θινὸς ἐμπεπόμενον. Idem Dionyſ. affirmat Tiberis oſtium unum eſſe γνήσιον, quo mare ingrediatur. At Rutilius ita ſcribit.

Tum demum ad naves gradior, quà fronte bicorni
Dividuus Tiberis dexteriora ſecat.
Lævus inacceſſis fluvius vitatur arenis,
Hoſpitis Æneæ gloria ſola manet.

Inde *Oſtienſis lacus*, hodie pene exſiccatus; & *Oſtienſis Porta*, una ex Portis Romæ, quæ *Tergemina*, & vulgo *Porta di S. Paulo* vocatur & *Via Oſtienſis*, quæ Oſtiam deducit,

Oſtiones, pop. ad Oceanum occidentalem Stephano, quos etiam *Coſſinos* vocari ait. Pytheas apud Strabonem *Oſtiæos* vocat.

Oſtippo, urbs Hiſp. Bæticæ, in orâ litorali, à Calpe 6. leuc. Malacam verſus, olim ſub Hiſpalenſi conventu. Plin. vulgo *Eſtepona*. long. 15. 25. lat. 36. 00.

Oſtra, Umbriæ op. Ptol. Pop. *Oſtrani* Plinio dicuntur.

Oſtracine, urbs Palæſtinæ in Ægypti confin. cui à Ptolemæo tribuitur. *Stragioni* Pineto. long. 64. 15. lat. 31. 50.

Oſtrogothi, Gothi qui Orientem verſus habitant.

Oſtraciſmus, ſpecies judicii popularis apud Athenienſes. Heraclides ab Hippiâ tyranno, Piſiſtrati filio, adverſus eos qui tyrannidem appeterent, inſtitutum ſcribit. Ælianus vero à Cliſthene. Eſt autem Ὀςρακισμὸς dictus ab Ὄςρακον teſtula, in quâ nomen ejus, quem urbe pellere cupiebant, inſcriptum fuit: Vide Ariſt. 3. Polit. & Plut. in Ariſtide & Themiſtocle. De authore Oſtraciſmi diſputat Scal. ad Euſeb. p. 47. De quo tamen aliter ſentit Mauſſacus ad Harpocrationem p. 139. & ſeq. Heſychius. Ὀςρακισμὸς, εἶδος φυγῆς ἀ ὀςράκοις γραφόμενον. Athenienſes enim cum potentiam & opes civis alicujus formidare inciperent, teſtulis inſcribebant ejus nomen & comitiis inferebant. Tum cujus plures teſtæ in urnam erant conjectæ, is de concilii ſententiâ ab aris, atque focis projectus 15. aut 10. annorum ſpatio vertere ſolum compellebatur. Irrita tamen erant, & nulla iſta comitia, niſi ſupra 6. civium millia concilio interfuiſſent. Hinc ὀςρακίζειν apud Thucydidem de *extorribus* & *exſulibus*. Abibant autem tales exſulatum Argivam, ubi quia bos erat æneus viſendæ magnitudinis, per jocum dicebantur ſervare bovem. Tandem vero hoc more damnandi adeo abuſus eſt populus, multorum capitum bellua, ut etiam optimos, ac benè meritos cives ſæpe ejiceret, qualis Theſeus, quem exegerunt in Scyrum, Solon legiſlator, Ariſtides, quo juſtior nemo, Miltiades clarus victoriis, gravis orator Pericles, liberalis Cimon, qui agrorum ſuorum ſepes ſuſtulit, ut hoſpites, & ex civibus quicunque opus fructibus haberent, impune frui poſſent. Fungerus.

O T.

Otadini, populi Albionis, ultra Tinam amnem. Ptol. *Ottadini* etiam, teſte Camdeno; putantur autem in Northumbriâ contineri, & Epiſcopatu Dunelmenſi.

Otanes, Perſa, vir nobilis, unus ex his qui cum Dario in Magos conjurarunt. Herod. lib. 3. Is oræ maritimæ à Dario præfectus, poſt Megabyzum, Byzantium, Chalcedonem, Antandrum, Lemnum, & Imbrum cepit. Herod. lib. 5.

Othei, fil. Ammihud. 1 Par. 9. Lat. *tempus meum* vel *iniquitas mea*.

Othir, nomen viri. 2 Par. 25. Lat. *excellens*, aut *reſiduus*.

Othni, nomen viri. 1 Par. 26. Lat. *tempus*, aut *hora mea*.

Otho Sylvius, ex Hetruſcorum regum genere, Eques Rom. Galbâ Imp. jugulato, per ſcelus adeptum imperium cum adverſus Vitellium tueri non poſſet, ſibi vim attulit, qui per totam vitam paulò mollior in ſolâ morte fortis viſus eſt illis *Qui tunc vivebant homines atque ævum agitabant*, uti loquitur Ennius. Plut. Tacit. Juvenal. Sat. 2.

Ille tenet ſpeculum pathici geſtamen Othonis,
Actoris Arunci ſpolium: quoſe ille videbat
Armatum, cum jam tolli vexilla jubebat.

Otho Roſcius, Tribunus plebis, tulit legem, quâ cautum eſt, ne quis in numero equitum ſit, qui 400 H. S. non habeat. Noſtræ monetæ 3125. libras. Juv. Sat. 3.

——— *Exeat, inquit,*
Si pudor eſt, & de pulvino ſurgat equeſtri,
Cujus res legi non ſufficit, & ſedeant hic
Lenonum pueri, quocunq; in fornice nati.
Hic plaudat nitidi præconis filius, inter
Pinnirapi cultos juvenes, juveneſq; laniſtæ,
Sic libitum vano, qui nos diſtinxit, Othoni.

Otho, Rom. Imp, An. Dom. 962. Joannem Pontificem Româ pepulit Leonem creandum curavit: quem poſtea à Romanis pulſum, obſeſſâ, & captâ urbe, pulſo Benedicto V. reſtituit. Saracenos Italiâ expulit.

Otho, 2. Rom. Imp. Bavaros rebelles ſubegit. Græcos Impp. adortus, ab iis Saracenorum auxilio victus, cum ſcaphâ effugiſſet, animi dolore interiit.

Otho 3. Rom. Imp. adverſus Creſcentium in Italiâ præclarè ſe geſſit. Ferrando Flandriæ Comiti adverſus Francos auxilio veniens, ingenti prælio victus, vix effugit, capto Ferrando, amiſſoque pene toto exercitu.

Otho 5. ex Saxonum Duce Imp. factus, cum Pont. Rom. ditionem invaſiſſet, à Pont. devotus & imperio pulſus, obiit an. imperii 3.

Otho, Germ. rex A. D. 918. Bavaros, Bohemos, Hungaros frequentiſſimis cladibus affecit.

Otho, Bavarorum dux, Hungariæ, rex factus, à Ladiſlao, Tranſſylvaniæ præfecto captus, & in carcerem conjectus eſt.

Othoca, urbs Sardiniæ. Anton.

Othocarus, Bohemiæ rex, A. D. 1271.

Otholia, fil. Jeroam. 1 Par. 9. Lat. *tempus*, ſive *hora Dei*.

Othomanni, Turcarum Impp. ab *Othomanno* quodam, qui primus ejus gentis Imperator fuit. Chron. Turc.

Otholinia, reg. Scotiæ ad ort. vergens. *Fife*, hodie dicitur.

Othona, op. Albionis in reg. Eſſexiæ, *Ithanceſter* Camdeno videtur, locus non procul à Camaloduno.

Othonia, ſylva Germ. in Sueviæ & Franconiæ confin. apud Rhenum, inter Nicrum & Rhenum flu. vulgo *Ottenwaldt*.

Othoniel, fil. Kenez, Joſ. 15. Quartus dux Iſraelitarum. Lat. *tempus*, ſive *hora Dei*.

Othronus, urbs, vel inſ. ad Merid. Siciliæ, aut ſec. alios Melitenæ. Steph.

Othryades, Spartiata, qui cum inter Argivos & Spartanos conveniſſet ut 300. utrinque delecti de agro Thyreatico inter ſe decernerent, & utri ſuperiores extitiſſent, earum regio foret; unus hic tantum victor è Spartanis ſuperfuit. Quum vero duo qui ex Argivis reliqui erant, fugiſſent, caſtris ſuorum relictis, ajunt, Othryadem, ſpoliatis prius hoſtium corporibus, & ad ſua caſtra relatis armis, deinde erecto tropæo, cruoreque ſuo inſignito, ac Jovi dicato, & in ſcuto ſuo quum adſcripſiſſet, *Vici*, cum puderet Spartam reverti ob ſocios interfectos, ſibi mortem conſciviſſe. Vide Val. Max. lib. 3. cap. 2. Mem. ejus Herodotus. Plut. in Paral. Strabo, & Suidas. Quibus adde Senecæ locum in Suaſoriis, quem ſic lege; *Othryades pene à ſepulcro victor digitis vulnera geſſit, ut tropæa Laconum inſcriberet. En dignum Deo in Spartano ſacramento virum, cujus ne literæ quidem fuere ſine ſanguine.* Nec omittendū illud Crinagoræ Ὀθρυάδην Σπάρλης τὸ μέγα κλέος.

Othrys, Theſſaliæ mons, non procul ab Oetâ; Centaurorum olim ſedes & Lapitharum. Strabo lib. 9. *Delacha* incolis vocatur. *Nivalis* Virgilio dicitur, quod forte hauſit ex Nicandro; ſic enim ille Theriacôn v. 145.

Ναὶ μὴν ἠ τιφόεσσα φίλη Δυσαίσαλός τε Ὄθρυς
Φοινὰ δάκη. ———

Ubi Schol. Ὄθρυς, ὄνομα ὄρες Θεσσαλίας. Ex utroq; Statius Theb. 3. ——— *Non ocyus alti*
In terras cadit ira Jovis, ſi quando nivalem
Othryn, & Arctoæ gelidum caput inſtitit Oſſæ.
Idem Achilleidos lib. 1.

Fatis

——Jam nubibus ingemit Othrys.

Pinos dat ei Val. Flaccus lib. 6.

Qualiter exoſus Pyrrhæ genus, æquora rurſus
Jupiter, atque omnes fluvium ſi fundat habenis;
Ardua Parnaſſi lateant juga, ceſſerit Othrys
Piniger, & merſis decreſcant rupibus Alpes.

Oties, Græce Ὦτιες, pars Cypriorum. Steph.

Otreus, Ciſſei fil. Hecubæ frater. Heſychius. Ὀτρευς ὁ Μύγδων βασιλεὺς Φρυγίας.

Ottarus, rex Bohemiæ, qui ignaviæ ac timoris ab uxore inſimulatus, quod cum Rodolpho Cæſare fœdus iniiſſet, bellum movit, in quo profligatus eſt.

Ottorocorra, Sericæ reg. urbs. Ptol. *Salgora* Mercatori. Pop. etiam *Ottorocorræ*, *Attacori* Plinio, teſte Villanovano.

Otus, vide *Aloeus*.

Otys, Paphlagonum rex, qui à Perſis ad Ageſilaum defecit. Xenophon. lib. 4.

O V.

P. *Ovidius* Naſo, Poeta Rom. patriâ Sulmonenſis, ut ipſe de ſe teſtatur, cujus hiſtoriam habes Triſt. lib. 4. eleg. 10. Natus eſt Hirtio & Panſâ Coſſ. *Cum cecidit fato Conſul uterque pari*, uti legimus loco citato. Inſtitutus Latinis literis patris juſſu ad Oratoriâ facultatem ſe contulit; à quo tamen inſtituto, poſtea factus arbitrii ſui, reſiluit, totoque pectore Poeticam, cui natus videbatur, amplexus eſt. Scripſit quamplurima vulgo nota, ex quibus dolendum eſt interiiſſe Halieutica, Medeam, & ſex libros Faſtorum poſteriores. Uxorem habuit poſt unam, aut alteram repudiatam, Fabiam Perillam, formâ & integritate morum præſtantem. Suſtulit & filiam, ex quâ bis avus factus eſt. Cum autem Auguſtum imprudenter offendiſſet, in Scythas relegatus eſt, annos natus quinquaginta. Cujus exilii, de quo ubique triſtiſſimè queritur, cauſas fuiſſe duas teſtatur; unam, quòd libros de Art. Am. compoſuiſſet; alteram, errorem quendam in Auguſtum, ſed cujuſmodi fuerit, ut ubique ipſe diſſimulat, ita nec divinari quidem poteſt; nec ſcire ipſe quidem voluit, ſicut inquit:

Et quid præterea peccarim, quærere noli.

Cum autem exilium annis 8, & menſibus quibuſdam pertuliſſet, in eo demum obiit anno Tiber. Imp. 5. Tomis autem ſepultus eſt, uti tradit Euſebius. Seneca Declam. lib. 2. declam. 1. ſcribit ſe vidiſſe Ovidium declamantem apud Rhetorem Arellium Fuſcum, cujus auditor fuerat, ut Varronis admirator, habitumq; declamatorem bonum, verbis minimè licenter uſum, niſi in carmine, in quo non ignorarit vitia ſua, ſed amarit. Rogatum enim aliquando ab amicis, ut tolleret tres verſus, illo contra tres verſus excipiente, quum utrique ſuos deſcripſiſſent, repertos eſſe eoſdem. Ex quo apparet ſummi ingenii viro judicium non defuiſſe ad compeſcendam licentiam carminum ſuorum, ſed animum, quum interim & hoc dictum uſurparit: *Decentiorem faciem eſſe, in quâ nævus aliquis eſſet.* Generum reliquit Cornelium Fidum. Nomen ejus quod attinet Ὄϊδιος ovicula eſt. Sic ab *aſino Aſinius*, à *porco Porcius*. Verum de Ovidio nos alibi plura.

Ovinia lex, quâ ſancitum eſt, ut Cenſores ex omni ordine optimum quemque curiatim in ſenatum legerent: Quo factum eſt, ut qui præteriti eſſent, & loco moti, haberentur ignominioſi. Nam antea præteriti Senatores in opprobrio non erant; quum, ut ante Reges ſibi legebant, ſublegebantque, quos in conſilio publico haberent, ita poſt illos exactos, Conſules quoque, & Trib. Militum conſulari poteſtate conjunctiſſimos ſibi quoſque Patriciorum, & deinde Plebeiorum legebant. Sext. Pompeius.

Q. *Ovinius*, ab Aug. Cæſ. punitus eſt, quod cum Senator eſſet Romanus, lanificio, textrinæq; Reginæ Cleopatræ præeſſe non erubuiſſet. Oroſius lib. 6. cap. 49. Eutrop. lib. 1.

Ovinius, Vatinii libertus, roganti Ciceroni de valetudine patroni, *Rectene omnia?* quum reſpondiſſet, *Recte*: tum Cicero, *Ergo mortuus eſt*, inquit. Quinctil. l. 3. c. 4.

Ovinius Camillus, Senator antiquæ familiæ ſub Alex. Severo, cui rebellionem molienti non modo pepercit Cæſar, ſed gratias inſuper egit, quòd curam Reip. quæ recuſantibus bonis imponeretur, ſponte in ſe reciperet. Lampridius.

Ovinius Paternus, Coſ. cum Fl. Cl. Auguſto, an. U. C. 1021. Aureolum vicit variis prælis 350. Gothorum millia cecidit.

Ovinius Gallicanus, Conſ. cum Septimio Baſſo, anno U. C. 1069.

O X.

Oxama, vel *Uxama*, urbs Hiſp. Tar. Ptol. Hodie *Oſma* in regno Caſtellæ vet. exciſa, epiſc. ſub arch. Burgenſi, inde 14 leuc.

Oxeæ, inſ. eædem quæ *Echinades*. Steph. in *Dulichium*.

Oxeas, Herculis ex Megarâ fil. Boccar.

Oxei, pop. Epiri inter Nicopolim & Naupactum. Anton.

Oxiane, palus, ſive ſtagnum Sogdianæ reg. quod Oxus flu. efficit. *Choraſmuni*, teſte Nigro. Pop. *Oxiani* Ptolemæo vocantur.

Oximum, vulgo *Hyeſmes*, op. Gall. Celt. in Normanniâ clarum, inter Aquilam & Cadomum. long. 21. 20. lat. 48. 54.

Oxonia, vel *Oxonium*, urbs Angliæ epiſcopalis, & Academia totius orbis terrarum longè celeberrima. Athenæ noſtræ nobiliſſimæ, uti loquitur Camdenus, Angliæ μυσεῖον, & ἴρυσμα, imò Sol, oculus, & anima, literarum & ſapientiæ clariſſima officina, unde Religio, Humanitas, & Doctrina, in omnes regni partes uberrimè diſtribuuntur. Urbs egregia, & nitida, ſive privatorum ædificiorum elegantiam, ſive publicorum dignitatem (inter quæ BIBLIOTHECA BODLEIANA, & THEATRUM SHELDONIANUM præcipuè excellunt,

Quantum lenta ſolent inter viburna cupreſſi.)

Sive ſitûs ſalubritatem, & amœnitatem ſpectes. Planitiem enim ita obvallant nemoroſi colles, ut hinc peſtilenti Auſtro, illinc tempeſtuoſo Zephyro excluſo, tantùm ſerenantem Eurum, & Aquilonem αἰθρηγενέτην corruptionis vindicem admittant, unde ab hoc ſitu *Belloſitum* quondam dictam fuiſſe produnt ſcriptores. Nonnulli, qui tamen meâ opinione, fallacem opinionis ſuccum imbiberunt, hanc *Caer Vortigern*, & *Caer Vember* Britannicè appellatam, & neſcio quos Vortigernos, & Mempricios extruiſſe opinantur. Quodcunque vero Britannicis temporibus fuerit, Saxones *Oxenford* appellarunt, & eâ plane ſignificatione, quâ Græci ſuos *Boſphoros*, & Germani ſuam *Ochenfurt* ad Oderam habent, à *Boum* ſc. *vado*, quo etiam ſenſu Britannis noſtris *Rhidychen* vocatur. Lelandus tamen probabili conjecturâ ab *Ouſe* fluvio, qui Latinè *Iſis*, nomen deducit, & *Ouſford* vocatum fuiſſe arbitratur, cum inſulæ amnicæ, quas *Iſis* hic diſpergit, *Ouſney* dicantur. Plura vide apud Camdenum, & Brianum Twynum in *Antiquitatis Academiæ Oxonienſis Apologiâ*. Propediem vero, favente Deo, viſurus es librum verè aureolum, plurimo labore, nec minore judicio conſignatum; in quo

OXONIA,

SIVE

CELEBERRIMÆ UNIVERSITATIS OXONIENSIS HISTORIA

Ex intimâ antiquitate luculentèr illuſtratur.

Authore

ANTONIO VUOOD,

Collegii Mertonenſis in eâdem Univerſitate Artium Magiſtro.

Cujus laudes, integerrimam erga me amicitiam, & ſingularem in hiſce ſtudiis induſtriam & ſcientiam deprædicabo, *Dum thymo paſcentur aves, dum roris cicadæ.*

Oxus, fluvius ingens Sogdianæ per Margianam in Hyrcanum mare decurrens. *Geichon* Rhamusio; *Deiſtan* Nigro; Aliis *Xa. Cappanach* Perſis, teſte Theveto. *Monarach* Arabibus. *Nicaprach* incolis. *Abiamu* Caſtaldo. Ejus mem. Dionyſ. verſ. 745. ——— Οἷς ὅθι γαῖα

Σογδιάς, ἧς διὰ μέσου ἑλίσσεται ἱερὸς Ὦξος,
Ὅστε λιτὴν Ἡμαθόν τε, μὴ Κασπίδα βάλῃ.

Hunc flu. medium terminum inter Bactrianam & Sogdianam, ut Jaxarten inter hanc & Sacas, ſtatuit Eratoſthenes apud Strab. lib. 11. affirmans διείργειν Σάκας μὲν καὶ Σογδιανούς τὸν Ἰαξάρτην, Σογδιανοὺς δὲ καὶ Βακτριανοὺς τὸν Ὦξον. Cum quo ſatis conſentit Ptol. lib. 6. cap. 12. & 13. Neque in cæteris Dionyſio malè cum his convenit, niſi quod Oxum affirmet per mediam Sogdianam fluere: quæ loquendi forma apud eum nova non eſt, cum de flu. loquitur, qui reg. alicujus terminos tantum perſtringit, quod facit ubi de Tyberino flu. loquitur, verſ. 351. Montanus. Arrian. de Exped. Alex. lib 3. Ὁ δὲ Ὦξος πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους ῥέει ἐν τῷ ὄρει τῷ Καυκάσῳ, ἔστι δὲ πολλῶν μέγιστος τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅσους ἐγὼ ἐν Ἀλεξάνδρῳ καὶ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ ἐπῆλθον, πλὴν τοῦ Ἰνδῶν ποταμοῦ, οἱ δὲ Ἰνδοὶ πολλοὶ μέγιστοι εἰσίν. Ἐξίησι δὲ ὁ Ὦξος ἐς τὴν μεγάλην θάλασσαν, τὴν καθ' Ὑρκανίαν. Διαβαίνειν δὲ ἔστιν ἐπιχειροῦντι αὐτὸν τὸν ποταμὸν πάλῃ ἀπορον ἐφαίνετο. Τὸ μὲν γὰρ ἔνερθε ἦν ἐς ἅλμην μάλιστα τραπόμενος, βάθος δὲ, ἐδόκει πρὸς λόγον τῆς ἐύρεος, ἀλλὰ πολὺ δή τι βαθύτερος καὶ ψαμμώδης. Καὶ ῥεῦμα οὐκ, ὡς τὰ παλαιπαγῆ μένα πρὸς αὐτῆς τῆς ἅλὸς ἐκ τῆς γῆς ἀχαλινῶς, οἷα δὴ ἐὸν βιβαίως καὶ τὸ ψάμμῳ ἱδρυμένα. Qu. Curtius 7. 10. *Quarto die ad flumen Oxum perventum eſt: hic quia limum vehit, turbidus ſemper, & inſalubris eſt potu.*

Oxybii, Ligurum gens Straboni & Stephano, *Oberrois* Dalechampio.

Oxycanus, Præſtorum, Indiæ gentis rex. Curtius 9. 8.

Oxydates, nobilis Perſa. Curtius 6. 2.

Oxydracæ, Indiæ citer. pop. à quibus cum Alexandrum liberaſſet Ptolemæus, *Soter*, i. e. *ſalvator*, cognominatus eſt. Alii fabuloſa eſſe tradunt quæ de Oxydracis dicuntur. Steph. Vide Qu. Curtium lib. 9. cap 4.

Oxynthes, Athenienſium rex, an. ante U. C. 390.

Oxyrynchus, civitas Ægypti ad Nilum, ab *Oxyryncho* piſce, quem colebant cives, ſic dicta. Ptol. Strabo lib. 17.

O Z.

Oza, nomen viri. 1 Par. 6. Item fil. Abinadab. 2 Sam. 6. Lat. *fortitudo*, vel *capra*.

Ozan, pater Phaltiel, principis tribûs Iſſachar. Num. 34. Lat. *fortitudo*, aut *capra earum*.

Ozaxin, nomen viri. 1 Par. 15. Lat. *fortitudo Domini*.

Ozen-ſara, urbs à *Sara* filiâ Ephraim condita. 1 Par. 7. Lat. *auricula carnis*, vel *conſanguinitatis*, aut *auricula fermentata*, vel *remanens*, ſive *ſtatera carnis*, *conſanguinitatis*, vel *reſidui*.

Ozene, urbs Indiæ citer. Ptol. *Pali* Caſtaldo.

Ozi, יָעִי fil. Bocci. 1 Par. 6. Filius item Thola. 1 Par. 7. Lat. *fortis*, vel *fortitudo mea*, aut *hircus meus*.

Ozi, עַתָּה, nomen viri. Neh. 3. 25. Lat. *tunc*, vel *aut iſte*.

Ozia, fil. Amaſiæ regis Juda. 3 Reg. 26. Filius item Caath. 1 Par. 6. *fortitudo*, vel *hircus Domini*.

Oziau, nomen viri. 1 Par. 24. Idem ſig. quod *Ozias*.

Oziel, filius Bela. 1 Par. 7. Filius Caath. Ex. 6. Idem ſig. quod *Ozias*.

Ozni, fil. Gad, Num. 26. Lat. *auris*, vel *ſtatera mea*.

Ozogardana, opidi nomen apud Am. Marcell. circa Meſopotamiam eſſe videtur, ubi Trajani tribunal oſtenditur.

Ozolæ, *Ozoli* Plinio, pop. Achaiæ, Ætolis finitimi, ad ſinum Corinthiacum. Vide *Locri*; quorum alii ad ſinum Corinthiacum, alii ad ſinum Euboicum ſunt.

P A.

PAcatianus, Conſ. cum Cæcilio Hilariano, an. U. C. 1084.

Pacatus Minutius, Grammaticus, ſcripſit de Tragicis & Comicis dictionibus, item de proprietate Atticæ, ac Doricæ linguæ.

Pacheres, Athenienſis quidam belli peritiſſimus, qui Mitylenen & Leſbum de Perſis recepit. Olymp. 89.

Pachiri, montes in Aſiâ minori.

Pachomius, Abbas ſeu Pater Eremitarum, in Scythiâ; à juventute ad ſenium uſque optimè converſatus, quem neque circa corporis ſanitatem, neque circa animi paſſionem Dæmon aliquando decepit, ſi Sozomeno credas lib. 8. cap. 6.

Pachynus, ſive *Pachynum*, unum ex tribus Siciliæ promuntoriis, Peloponneſum ſpectans, ab aeris craſſitudine, ut vulgò creditur, nomen habens. Nam παχὺ pingue & craſſum ſonat. Bochartus vero ab Ebræo בחן *bachon*, ſeu *Bachun* deducit, quæ vox Tyriis *ſpeculam* ſig. B & P permutatis. *Pachynus enim turrim habet ſpeculam in mare prominentem*, uti loquitur Fazellus, Dec. 1. lib. 5. cap. 1. Quantitatem priorum ſyllabarum pro licentiâ ſuâ variant Poetæ. Dionyſius primam corripit & ſecundam.

Ἄκρα δ' οἱ Παχύνις τε Πελωρίς τ' Αἰλύβη τε,

Idem alibi ſecundam produxit.

——— Καὶ μάλα πολυκλύστου Παχύνου.

Virgilius itidem priorem brevem fecit. Æn. 3.

Præſtat Trinacrii metas luſtrare Pachyni.

Quam tamen Ovidius producere non dubitat. Met. 5.

Equibus imbriferos verſa eſt Pachynos in Auſtros.

Pachynus portus, vulgò *Porto Longobardo*, teſte Fazello, portus Siciliæ inter Pachynum promunt. & Motyam urbem exciſam.

Pacidianus, vide *Eſernius*.

Pacinus, unus ex nepotibus Volſinii regis, cognomento Luculli, à quo *Pacinates* Italiæ populi.

Paconia, inſ. Siciliæ inter Lilybæum & Africam. Ptol.

Pacorus, Orodis Parthorum regis fil. ejus qui Craſſum dolo circumventum interemit, quam maculam poſtea Ventidius Baſſus, Antonii legatus delevit, Pacoro cum toto exercitu ad internecionem cæſo. Martialis.

Quicquid in Aſiâ Pacorus deliberat aulâ.

Pactа, ſeu *Pactæ*, urbs Siciliæ maritima, in orâ occiduâ apud Tyndaridem urb. exciſam, ab eâ 6. m. p. in merid. recedens. *Patti* vulgò dicitur.

Pactia, apud Stephanum eſt inſ. una Cycladum.

Pactius, flu. Apuliæ Peucetiæ per oram inter Barium ad occid. & Brundufium in ort. fluens. Plin. 3. 11.

Pactolus, Lydiæ flu. ex monte Tmolo naſcens, & per Sardianum agrum in Hermum influens, qui & *Chryſorrhoas*, ab eo quod aureas ſecum trahat arenulas, ex quo Midas in eo ſe laviſſet. Plut. in Pactolo. Πακτωλὸς ποταμὸς ὅτι τῆς Λυδίας, ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Χρυσορρόας. Scholiaſtes Apollonii. Ὁ τῶν Χρυσορρόας λέγουσι. Plinius. *Et ex eo profluente Pactolo, eodemque Chryſorrhoâ.* Et ex eo Solinus. *Quem auratoflore inclytum aliter Chryſorrhoan vocant.* Virg. Æn. 10.

——— *Pactolusque irrigat auro.*

Ovid. Met. 11.

Pactolumque petit, quamvis non aureus illo
Tempore. ———

Lucanus lib. 3.

Paſſaque ab auriferis tellus exire metallis
Pactolon, quà culta ſecat non vilior Hermus.

Sil. lib. 1. *Hic certant, Pactole, tibi Duriuſque, Taguſque.*

Juvenalis Sat. 14.

Sed cujus votis modo non ſuffecerat aurum,
Quod Tagus, & rutilâ volvit Pactolus arenâ.

Claud. *Dives Pactolus rutilos deſpumat arenas.*

Lycophron in Caſſandrâ. Χρυσορρὰ Πακτωλοῦ πόλα. Dionyſ. Periegetes. ——— Τύθην Πακτωλὸς ὁδεύων,

Χρυσὸν ὁμῶ δίνῃσιν ἀφελκόμενος καλαμύζῃ.

Max. Tyrius Diſſert. 34. Χορηγοῦσι δὲ καὶ οἱ ποταμοὶ τῇ βασιλίων ἡδοναῖς, Πακτωλὸς χρυσὸν, Νεῖλος πυρὸν, Χοάσπης ὕδωρ. Strabo lib. 13. dat huic fluvio χρυσῆ σμῆγμα πολύ, *multa auri ramenta*. Eadem habent Dio Pruſæenſis Orat. 78. & Philoſtratus lib. 6. de Vitâ Apollonii Tyanei, cap. 16. Herodotus quoque & Athenæus uterque dant illi χρυσοῦν σμῆγμα. Aurea verè Apollonii ſimilitudo eſt lib. 4. quæ & huc ſpectat.

Ἦ ὅτε καλὰ ῥέοντος ἐπ' ὄρνυσι Πακτωλοῖο
Κύκνοι κινήσωσιν ἰὸν μέλος, ἀμφὶ δὲ λειμὼν
Ἕρσῃς βρίμισιν πολάμοιό τε καλὰ ῥέεθρα.

Nonnus Baſſaricon lib. 41.

Οὐ τότε Σάρδιες ἦσαν, ὅτε Παζωλίδ᾽ ὄχθας
Χρυσὸν ἰρευγομένης ἀμαρυσσίαις ὀλβιος ἰλύς.

Ab eodem Nonno lib. 21. celebratur ὀλβ᾽ Παζωλίδ᾽ ὄχθης. Idem lib. 10.

Παζωλὸς καλάμῃζε χίων χρυσαπόεργα ὕδωρ.

Et libro proximo.

Ἀστραπῇ βόος ἦτος ἰγυιθώοντι μετάλλῳ.

Denique ab eodem alibi χρυσαυγὲς & βαθυπλαθῆ᾽ appellatur. Sophocles quoq; in Philoctete Ἐνχρυσον eum dixit. Claud. 1. in Ruſſ. ——— *Non ſtagna rubentis*
Aurea Paƈoli. Varro in Lege Mœniâ dat illi *aureas undas*. Auctor Thebaidos *opulenta vada*. Idem Varro in Hecatombe, citante Nonio. *Ladon fluens ſub Sardibus flumen tulit aurcum later.* Quin & Tibull. κατ᾽ ἐξοχὴν lib. 3.

——— *Lydius aurifer amnis.*

Et Prop. lib. 1. eleg. 6.

Lydia Paƈoli tingit alata liquor.

Horatius proverbialiter in Epod. Od. 13.

Sis pecore, & multâ dives tellure licebit,
Tibique Paƈolus fluat. ———

Vide *Midæ.*

Paƈorum portus, in Taurică Cherſoneſo. *Calamita*, teſte Nigro, inter Ctenuntem & Cherſoneſum op. in orâ Auſt.

Pacuvius, Brunduſinus poeta, Tragœdiarum ſcriptor, Ennii poetæ ex ſorore nepos. Romæ picturam exercuit, ac fabulas venditavit: Inde Tarentum tranſgreſſus, prope nonagenarius diem obiit. Ejus epitaphium extat apud Agellium l. 1. c. 24.

Adoleſcens, tameſi properas, hoc te ſaxum rogat,
Ut ſe aſpicias, deinde quod ſcriptum eſt legas:
Hic ſunt poetæ Pacuvii ſita Marci
Oſſa: Hoc volebam neſcius ne eſſes. Vale.

Hic, ut Quinctilianus ait, gravitate ſententiarum, pondere verborum, authoritate perſonarum clariſſimus fuit, citra tamen nitorem. Horat. —— *Aufert*
Pacuvius docti famam ſenis, Accius alti.

Ejus lectione & imitatione antiquarii delectabantur. Perſ. Sat. 1. *Sunt quos Pacuviuſq; & verrucoſa moratur*
Antiopa, ærumnis cor luctificabile fulta.

Mart. l. 11. *Attonituſq; legis terrai frugiferai,*
Accius & quicquid Pacuviuſq; vomunt

S. Pacuvius Taurus, quum minus ab Auguſto peteret, diceretque rumore ſparſum pecuniam haud parvam ipſi à Cæſare datam; *Sed tu*, inquit Cæſar, *noli credere.* Idem Trib. Plebis tulit ad populum, ut menſis Sextilis Auguſtus vocaretur, eſtque eo nomine plebiſcitum factum, ut ſcribit Macrob lib. 1. cap. 12. Factum ejus in adulando Auguſto, dum illi divinos honores tribuens ſacrificat, & ſimul illum cum filio ſuo dicit hæredem ex æquo ſe relinquere, non quòd quicquam haberet, ſed quòd accipere vellet, pete ex Dione lib. 53.

Pacuvius, legatus Cn. Sentii in Syriâ, mortuo Germanico ſub Tiberio, de quo ſic Seneca epiſt. 12. *Pacuvius qui Syriam uſu ſuam fecit, cum vino & illis funereis epulis ſe ſepeliſſet, quaſi ſibi parentaverit, ſic in cubiculum ferebatur à cœnâ, ut inter plauſus exoletorum hoc ad ſymphoniam caneretur, βιβίωκα, βιβίωκα, nullo non ſe die extulit.*

Padæi, pop. Indiæ extremi ad ortum, quos ægrotos ante quam moriantur vorare Herodotus teſtatur. Tibullus lib. 4. Panegyr. ad Meſſalam.

Ultima vicinus Phœbo tenet arva Padæus.

Padeborna, urbs Germ. epiſc. ſub Archiep. Moguntino, à Carolo M. inſtituta; inter Monaſterium & Caſellam, ferè 10. leuc. diſſita, Lupiæ proxima.

Padinates, pop. Gall. Ciſpadanæ, juxta Padum incolentes, Regiatibus finitimi, quo nomine Guaſtallenſes vocari poſſunt.

Padua, Venetorum urbs. Vide *Patavium.*

Padus, flu. Italiæ, nulli amnium claritate inferior, præcipuè pœnâ Phaethontis nobilis, de quâ vide *Eridanus*; ſic n. amnis iſte Græcis Poetis dici ſolet. Mart. 10. 12.

Et Phaethontei qui petis arva Padi.

De vocabulo *Padi* ita Plin. 3. 16. *Pudet à Græcis Italiæ rationem mutuari. Metrodorus tamen Scepſius dicit; quoniam circa fontem arbor multa ſit picea, quæ Pades Gallicè vocetur, Padum hinc nomen accepiſſe. Ligurum quidem linguâ ammem ipſum Bodincum vocari: quod ſignificet fundo carentem.* Hoc etiam graviſſimus auctor Polybius atteſtatur lib. 11. his verbis: Παρὰ γὰρ μὴν τοῖς ἐγχωρίοις ὁ πόλεμος παροιχωκέναι Βόδιγκος. De origine ejus Pomponius lib. 2. cap. 4. *Padus ab imis radicibus Veſuli montis exoritur. Viſendum fontem* ejus appellat Plin. ubi ſupra. Atqui ſpiſſus eſt error Blondi, qui docet fontis hujus nomen proprium fuiſſe *Viſendus*. Quippe quid Plinius, epitomatorque ejus Solinus *viſendo fonte* inteliexerint, diſertè oſtendit alius Plinii epitomator Martianus Capella lib. 6. in deſcriptione Italiæ his verbis. *Padum amnem mons Veſulus, inter montes Alpium elatior, gignit fonte mirabili, qui in Ligurum finibus flamen creat.* Polybius innuit duos iſtem Padi fontes eſſe. Sic enim ille ubi ſupra. Ὁ δὲ Πάδος, inquit, πολλαχόθεν ἔχει τὰς πηγὰς ἀπὸ τῶ Ἄλπεως. Servius vero ad Æn. 11. *Alii Padum tribus fontibus naſci dicunt.* Et Iſidorus Originum lib. 13. cap. 21. *Padus à jugis Alpium ſuſus ex tribus fontibus oritur, ex quibus uni vocabulum eſt Padus.* Ac totidem ſane fontes ejus hodieque naſcuntur, inquit Cluverius, ſub prædicto lacu *è gremio*, uti loquitur Plinius, *Veſuli montis*, ſive *ab imis*, ut Mela ait *ejus radicibus exorientes*: quorum unus reliquis duobus ſitu inferior eſt, longeque uberior, qui *Padus* olim; propriè dictus eſt. Inde unus jam factus amnis per ſaxa præcipitia delabens, ſtrepitum, fragoremque edit ingentem. Plinius ubi ſupra. *Padus è gremio Veſuli montis viſendo fonte profluens, condenſque ſeſe cuniculo, in Forovibienſium agro iterum exoritur.* Et Epitomator ejus Solinus: *Submerſus cuniculo rurſus in agro Vibienſi extollitur.* Itemque Capella. *Dehinc fluvius merſus in penita agri Vibienſis emergit.* Nempe à dicto præcipitio in plana dejectus, tantâ aquarum copiâ, quanta verſandæ molæ frumentariæ ſufficiat, nullo tamen certo alveo, per ſaxeum ſolum tria ferme milliia paſſuum, ad vicum uſque, cui vulgare vocabulum *Paiſana* defertur. Heic cuniculo ſe condit, ita ut vix exigua quædam veſtigia ſupra terram appareant. Inde poſt duo millia rurſum emergit: receptiſque aliis ſubinde atque aliis fluminibus, mirum in modum augetur, idque ſub ortum Canis. Plinius ex emendatione magni Cluverii. *Augetur ad Canis ortus, liquatis nivibus, aquis: & quamvis torrentior, nil tamen ex rapto ſibi vendicans.* Patet hoc ex epitomatore Solino, qui eandem rem ita refert cap. 8. *Intumeſcit exortu Canis, tabeſactis nivibus, & liquentibus brumæ pruinis: auctuſque aquarum acceſſione 30. flumina in Hadriaticum defert mare.* Martianus quoque Capella. *Canis ortu diffuſior. Nam ſolutis Alpium nivibus flagrantiâ Solis æſtivi, exuberat ultra gurgitis ripas; nullique gloriâ nobilium amnium cedens, 30. receptis fluminibus, Hadriaticum mare magnâ opimus granditate perfundit.* Inſignis eſt locus Polybii l. 2. quem tranſcribere non gravabor. Ὁ δὲ Πάδος πόταμος ἔχει μὴν τὰς πηγὰς ἀπὸ τῶ Ἄλπεως, καταζέφυλας δ᾽ εἰς τὰ πεδία, ποιήσας τὴν ὁδὸν εἰς ὀλίγα μεσαμβρίαν. Ἀφικόμενος δὲ εἰς τὰς Βατινὰς πέτρας, ἐκλείπει τὴν ῥύμαλλι, πρὸς ἃς εἰρῆσθαι δι᾽ αὐτῶν. Ποιεῖ δὲ τὴν ἐκβολὴν εἰς τὰς κῆ᾽ τῶ Ἀδρίου μυχὸς. Τὸ δὲ πλῆθος ἀπίθανον μέρος τῶ πεδιάδος χώρας εἰς τὰς Ἄλπεις καὶ τῶ Ἀδριατικῶ μυχόν. Ἀγῆ δὲ πλῆθος ὕδατος, ὡσὲνὸς ἕλαττον τῶ κῆ᾽ τῶ Ἰταλίαν πόλεμον, διὰ τὸ τὰς ῥύσεις, τὰς ἀπὸ τὰ πεδία ποιήσας, ἀπὸ τῶ Ἄλπεως, καὶ Ἀπεννίνων ὄρων εἰς τοῦτον ἐμπίπτειν ἀπόπλους καὶ σπαταχόθεν. Μεγίστω δὲ καὶ κλεινοτάτω ῥύμαλλι φέρεσθαι ἀεὶ Κυνὸς ἐπιτολῶν, αὐξόμενον ὑπὸ τῶ πλήθους τῶ ἀναδιδομένων χιόνων ἐν τοῖς περειρημένοις ὄρεσιν. Oſtia Padi quod attinet, duo facit Polybius, ubi ſupra: Ποιεῖ δὲ τὴν ἐκβολὴν δυσὶ στόμασιν εἰς τὰς κῆ᾽ τῶ Ἀδρίου κόλπους. Septem vero memorat Mela lib. 2. cap. 4. *Padus ab imis radicibus Veſuli montis exortus, parvis ſe primum fontibus colligit: & aliquatenus exilis & macer, mox aliis amnibus adeo augeſcit atque alitur, ut ſe per ſeptem ad poſtremum oſtia effundat.* In eandem mentem & Herodianus lib. 8. Ὁ δὲ Μάξιμος καὶ ὁ Ῥαβέννης ἀφας, ἐκβὰς τὴν Ἀκυληΐας, διαβὰς τὰ τενάγη ἃ ὑπό τε Ἡρακλέους πόλαμῶ πληρώμενα καὶ ἀφικνεμένων ἐλῶν, ἐπὶ στόματα ἑπτὰ ἐς θάλασσαν ἐκχέεται. Ἔνθεν καὶ τὴν χώρην ἐκείνην καλέουσι οἱ ἐπιχώριοι Ἑπτὰ σπλάγχνα ὁ λίμνῃσι ἐκείνῃσι. Idem quoque tradit Plinius. *Quia largius vomit*, inquit, *Septem maria dictus facere.* Atque hinc tandem natus eſt Apollonii error, quo Rhodanum Ἑπτὰ διὰ στομάτων καὶ λιμνῶν ἀφικνεμένων in mare effluere tradit lib. 4.

quia

quia hoc de Eridano, i. e. de Pado acceperat, quem ille unà cum Æschylo, unum eundemque cum Rhodano amnem esse credit. *Populifer* Ovidio dicitur.

Frigidus Eurotas populiferque Padus.

Oloriser Claudiano.

Cygnus oloriferi venit ab amne Padi.

Padi inundationis meminit Lucanus lib. lib. 4.

Sic Venetus stagnante Pado, fusoque Britannus
Navigat Oceano. ——

Idem libro 6.

Sic plenus Padus ore tumens super aggere tutas
Excurrit ripas, & totos concutit agros.
Succubuit si quà tellus, cumulumq; furentem
Undarum non passa, ruit: tum flumine toto
Transit, & ignotos aperit sibi gurgite campos.
Illos terra fugit dominos: his rura colonis
Accedunt, donante Pado. ——

Sed nimium sibi & fluvio isti indulget lib. 2.

Quoq; magis nullum tellus se solvit in amnem
Eridanus, fractasq; evolvit in æquora sylvas,
Hesperiamque exhaurit aquis.
Non minor hic Nilo, si non per plana jacentis
Ægypti Libycas Nilus stagnaret arenas.
Non minor hic Istro, nisi quod, dum permeat orbem
Ister, casuros in quælibet æquora fontes
Accipit, & Scythicis exit non solus in undis.

Padusa, fossa ex Pado Ravennam usque ducta. Plinius *Augustâ fossâ Ravennam trahitur, ubi Padusa vocatur, quondam Messanicus adpellatus.* Unde ita legitur apud Blondum. *Is est* S. *Alberti locus, unde per fossam Padusæ Messanicam* 12. *millia via Ravennam itur.* Blondum postea secuti sunt plerique alii. At vero si hic alveus *Messanicus Padus* fuit dictus sive *Messanica fossa*; certè idem alveus & Padusa adpellandus erit ex iisdem Plinii verbis, quod tamen minimè sic intellexit ipse Blondus, falsumque esse ex Virgilio patet, qui *piscosum amnem* vocat Padusam, Æn. 11. uti videre est in his:

Haud secus atq; alto in luco quum forte catervæ
Consedere avium; piscosoue amne Padusæ
Dant sonitum rauci per stagna loquacia cygni.

Ubi Servius. *Alii dicunt Padusam esse partem fluminis Padi, in quam descenditur fossâ. Valgius in elegiis:*

Et placidam fossæ quà jungunt ora Padusam,
Navigat Alpini flumina magna Padi.

Ubi apertissimè distinguitur inter ipsum Padusam & fossam. Claudianus in Epithalamio Palladii & Celerinæ;

Eridani ripas & raucæ stagna Padusæ
Diffugiens nudavit olor. ——

Vide plura apud Cluver. de Ital. Ant. lib. 1. cap. 35.

Pæan, hymnus in laudem Apollinis, sicut Dithyrambus in laudem Bacchi, qui teste Polluce, post victoriam, nonnunquam etiam avertendorum malorum causâ cani solebat. Καλλιχορτικῶς autem pro omni Deorum laude ponitur. Unde opus suum Pindarus de Deorum omnium laudibus *Pæana* inscripsit. Speciatim vero, ut dixi, *Pæan* Apollinis fuit, addo & Martis. Sic enim Suidas clarè distinguit. Παιᾶνες δύο ἦσαν, Ἐνυάλιος, ὅτε ἤρχετο, ὡς ἐν τῇ τοῦ μάχης ἐγείρῃ, ἐν ἕτερος ὅτε ἀπέπαυε. Et clarius. Δύο Παιᾶνας ἴδιον οἱ παλαιοὶ τὸν μὲν τοῦ πολέμου τῷ Ἄρει, τὸν δὲ τὸν πόλεμον, τῷ Ἀπόλλωνι. Accepit hæc Suidas (annotante de la Cerda) ab Scholiaste Thucydidis; ubi enim Græcus scriptor lib. 1. dicit Ἐπαιανίζετο αὐτοὺς ὁ Θέμιλλος, *Pæan his clamatus ad navalem congressum*: Schol. subdit ipsa verba quæ apud Suidam habentur. Ovid. 2. de Art. Am.

Dicite Jo Pæan, & Jo bis dicite Pæan,
Decidit in casses præda petita meos.

Propert. lib. 3. —— *Victorq; canebat*
Pæana Amphion ripâ, Aracynthe, tuâ.

Virg. Æn. 6. —— *Latumq, choro Pæana canentes.*

Ubi Servius. *Laudes Apollinis propriè; abusivè v. omnium Deorum.* Quin & Apollo ipse *Pæan* dictus est. Juvenalis.

Parce precor Pæan, & tu depone sagittas.

Hesychius vero Παιὰν, Ζεὺς τιμᾶται ἐν Ῥόδῳ, ἢ ὕδωρ οὕτως. Apollinem vero sic dictum volunt ἀπὸ τοῦ παίειν, h. e. à *feriendo* quia Pythonem fagittis suis confecit. Forte vero à *medendo* nomen habet. Hesychius Παίων ὄνομα, ἢ ἰατρός. Idem: Παιώνια, φάρμακα ἰατρικά, ἢ διαχύσεις.

Pæanius Sophista Græcus, Eutropii historiam Græcè vertit. Ejus metaphrasis cum aliis Romanæ historiæ scriptoribus edita est à doctissimo Frid. Sylburgio.

Pæantiades, & *Pæantius* Philoctetes dicebatur, id est, Pæantis filius. Lege *Poantiades*.

Pædaretus, proprium nomen viri ἀπὸ τοῦ παιδείας ἢ ἀρετῆς ut vulgò volunt, h. e. à *disciplinâ* & *virtute*. Non electus inter trecentos haud ægrè tulit, quia tot in civitate se essent præstantiores. Plut. in Lycurgo: Ὁ μὲν γὰρ Παιδαρέτου, ὡς ἐγκριθεὶς εἰς τοὺς τριακοσίους, ἀπῆλθε μᾶλλα φαιδρός, ὡσπερ χαίρων, ὅτι βελτίονας αὐτῆς τριακοσίους ἔχει ἡ πόλις.

Pæmani, Belgii pop. Cæsar. *Peelanders* (hi in Brabantia sunt) eos vertit Divæus; Leodio autem in Arduennâ sylvâ sunt, ubi nunc *Pemoni* vicus est.

Pæon, medicus peritissimus, quem Hom. lib. 5. Iliad. scribit curasse Plutonem graviter ab Hercule vulneratum, à quo *Pæonia* herba dicitur, quam invenit; & *Pæonius* adject. i. e. *medicinalis*. Virgil. Æn. 7.

Pæoniis revocatum herbis & amore Dianæ.

Pæon, Amathusius, utrum inter historicos locum habere debeat, nondum constat. Memoratur Plutarcho in Theseo.

Pæones, pop. Macedoniæ in Mysiæ super. confinio, quos Herodotus ad Strymonem flu. describit; Dio ad Rhodopen montem; Ptolemæus ad ortum Haliacmonis flu. Horum regio *Pæonia*, Strab. Plin. & Ptol. intra montes. Sic dici volunt à *Pæone* Endymionis filio, Epei fratre, qui victus cursu ab Epeo (sicut inter eos convenerat) imperium victori dedit, & in Macedoniam seu Thraciam ad amnem Axium discessit. Hos memorat Ovidius Ponticorum lib. 2. eleg. 2.

Adde triumphatos modo Pæonas, adde quieti
Subdita montanæ brachia Dalmatiæ.

Alii Pæoniam circa Axium flu. describunt Emathiæ finitimum. Xylander autem quos Strabo Παίονας & Παννονίους appellat, eosdem putavit esse, & indiscriminatim, tum illos Pannonios vocat. Sed fallitur vehementer. Nam Pæoniam, ut ostendimus, Macedoniæ & Thraciæ faciunt Geographi finitimam: Pannoniam autem hinc procul summovent ad μυχὸν fere Adriatici sinus, ubi est Segestica; nec aliter Ptolemæus docet, nec Plinius. Est autem error antiquus eorum qui *Pæonas* & *Pannonios* confundunt; non ferendus tamen, si Dioni, qui post patrem Pannoniæ præfuit, & loca illa diligenter oculis lustravit, ulla fides. Is. lib. 49. postquam docuit Romanos à *pannis* appellasse *Pannonios*, eos qui νέμονται πρὸς τῇ Δαλματίᾳ παρ' αὐτὸν τὸν Ἴστρον, ἀπὸ Νάρκης μέχρι τῆς Μυσίας τῆς ἐπὶ τῇ Εὐξείνῳ, subjicit mox, de isto Græcorum errore: Τῶν δὲ Ἑλλήνων τινὲς παλαιὸς ἀγνοήσαντες, Παίονας σφᾶς πεφύκασιν, ἀρχαίᾳ μέν τε πεφασμένῳ ἔνι, ἀ μέντοι γε ὑπὲρ, ἀλλ' ἐν ᾗ τῇ Ῥοδόπῃ, ἢ πρὸς αὐτῇ τῇ Μακεδονίᾳ τῇ νῦν μίσγεται τὸ Θρᾳκίσιον· Τὸ δὲ ἀπὸ γε ἐκείνης μὴ Παίονας, τούτους δὲ Παννονίους, ὥσπερ τε καὶ αὐτοὶ ἑαυτοὺς, καὶ Ῥωμαῖοι σφᾶς καλοῦσι, περιαιρεύσω.

Pæonia, Minerva ab arte medendi sic dicta est, bonaque valetudine, quam præstare credebatur.

Pæsarea, pop. sub Caucaso. Steph. N. L.

Pæstanus sinus, à *Pæsto* urbe dictus, qui & Posidoniates; *Golfo Agropolitano* à Leandro vocatur.

Pæstum, Lucaniæ op. Græcis Ποσειδωνία à Neptuno sic, unde etiam *Neptunia* Paterculo dicitur. Plin. 3. 5. *Opidum Pæstum, Græcis Posidonia adpellatum: sinus Pæstanus.* Strabo lib. 5. Τὸ τῶν Ποσειδωνιατῶν, ἔστι μικρὸν κατάσπασμα τῆς Ἀδριᾶ Ποσειδωνίαται, ὑπὸ Ῥωμαίων εἰς τὸ Ποσειδωνιάτιδα κοινὸν μεθωκισμένων, ὃς νῦν Παιστὸν καλεῖται, ἢ ἡ πόλις Ποσειδωνία, Παιστὸν, ἐν μέσῳ τῷ κόλπῳ κειμένη. Non longè abesse à Silaro flu. innuit. Ptol. Σίλαρος ποταμὸς ἐκβολαὶ, Παῖστρ. Mela 2. 5. *Pæstanus sinus, Pæstum opidum, Silarus amnis.* Silius Italicus lib. 8.

——— *Nunc Picentia Pæsto Misit.*

Conditores ejus quod ait iner, Solinus cap. 8. *Notum est*, inquit, *Pæstum à Dorensibus constitutum.* Sed aliter Martianus Heracleensis in Περιηγήσει.

Περσιχεῖς δὲ τούτοις εἰσὶ παλαι Οἰνωτρικοί,
Μίσγει τῆς Ποσειδωνιάδος ὁμορούσης.
Ἣν φασι Συβαρίτας ἀποικίσαι τοτέ,

Lege

Lege Συβαρίτας ex emendatione magni Cluverii. Opidum hoc rosarum abundantiâ valdè ab antiquis celebratur. Prop. lib. 4. eleg. 5.

Vidi ego odorati victura rosaria Pæsti
Sub matutino cocta jacere Noto.

Ovid. Met. 15.

Leucasiamque petit, tepidique rosaria Pæsti.

Idem Ponticorum 2. eleg. 4.

Calthaque Pæstanas vincet odore rosas.

Mart. 42. ep. lib. 4.

Pæstanis rubeant æmula labra rosis.

Hæ rosæ autem ob cœli clementiam bis in anno producebantur (Maio sc. & Septembri.) Virgil. Georg. 4.

Forsitan & pingues hortos quæ cura colendi
Ornaret, canerem; biferique rosaria Pæsti.

Martialis 12. 31.

Prataque nec bifero cessura rosaria Pæsto.

Claud. de nuptiis Honorii & Mariæ.

——— *Vel flore sub uno*
Cum geminæ Pæstana rosæ per jugera regnant.

Aliis etiam floribus abundare Pæstum author est Martialis lib. 9. epigr. 27.

Pæstano violas, & cana ligustra colono,
Hyblæis apibus Corsica mella dabit.

Pæsula, op. Hisp. Bæt. in Vandalitiâ & conventu Hispalensi. *S. Domingo*, reste Moletio; quod aliquibus non probatur, cum *S. Domingo de Silos* sit in finibus Vectonum: nisi sit geminum.

Pæsuri, qui & *Pæsures* Plin. pop. Lusit. circa Tagum flu. *La Comarca de Covilhan* Jac. Vasconcello.

Pæsus, vide *Apæsus*. Est autem urbs Troadis inter Lampsacum, & Parium opida. Vide Strab. lib. 13. Hesychius. Παισὸς, πόλις, ἢ ποταμός.

Pætalia, pars Thraciæ. Steph. N. L.

Pæti, pop. Thraciæ inter Hebrum & Melam flu. quorum regio *Pætica* Arriano dicitur. Æno urbi proximi fuere.

Pætidius, Consul cum Cassio Aproniano, an. U.C. 875.

Pætovium, urbs Pannoniæ sup. i. e. Austriæ. Ptol. *Pætovionem* Tacitus scribit lib. 19. Alii *Pætoniam*, vulgo *Betta*. Sane in Græcis codicibus legitur Παλαιόν.

Pætus, vir quidam, qui in Ægyptum causâ pecuniæ comparandæ navigans, submersus est. Propertius lib. 3. pecuniam alloquens.

Tu Pætum ad Pharios tendentem linea portus
Obruis insano terque quaterque mari.

Cæcina *Pætus*, Arriæ maritus, cui, cum in partibus Scribonianis contra Claudium fuisset, ad mortem adacto, uxor extractum è suo vulnere pugionem porrexit hâc voce: *Non dolet*. Tacit. An. 16. Dio lib. 60. Plin. 3. epist. 16. Martialis lib. 1. ep 14.

Casta suo gladium cum traderet Arria Pæto,
Quem de visceribus traxerat ipsa suis:
Si qua fides, vulnus, quod feci, non dolet, inquit,
Sed quod tu facies hoc mihi, Pæte, dolet.

Pagæ, urbs Bœotiæ apud Isthmum Corinthiacum, quæ & *Pegæ* Græcis. Hodie *Pago*. Hinc *Pagæi* populi, de quibus Plinius lib. 4. cap. 7.

Paganalia, Festa agriculturæ causâ sunt instituta in pagis, à quibus & illis nomen. Solebant enim tunc temporis, ut & in Sementinis Festis, solemni pompâ circumire, atque lustrare pagum, & liba quotannis Deorum aris inferre, id quod haud obscurè etiam Ovidius indicat Fast. lib. 1.

Pagus agat festum, pagum lustrate coloni,
Et date Paganis annua liba focis:
Placentur matres frugum, Telluseque, Cereseque
Farre suo gravidæ, visceribusque suis.

Regem Tullium horum auctorem esse produnt Halicarnasseus Dionysius ac D. Hieronymus. Celebrabantur autem mense Januario & quidem post Sementinas.

Paganorum insula, Marcel. Comes. *Pago* Ortelio, videtur insula Illyrici apud oram Liburniæ. Vide *Curicla*.

Pagasæ, *Pagasa* Ptolomæo ac Straboni, op. Thessaliæ, non procul à Pelio monte, à quo propinquus sinus *Pagasicus* appellatur Plinio; *Pagasæus* Melæ, *Pagasiticus* autem Straboni. *Volo* nunc op. dicitur, aliis autem *Armiro*. Juxta hanc urb. Argo navis ædificata fuit, quam inde *Pagasæam* vocant. Ovid. Met. 13.

Litoraque intravit Pagasæâ Colcha carinâ.

Lucanus lib. 2.

Ut Pagasæa ratis peteret cum Phasidos undas.

Prop. lib. 1. eleg. 20.

Namque ferunt olim Pagasæ navalibus Argon
Egressam longe Phasidos isse viam.

Quia autem ex sinu Pagasico Argonautæ profecti sunt, ideo urbem Pagasas, quæ nomen sinui dedit, plerique dici volunt ἀπὸ τῦ ἐκεῖ πεπῆχθαι τὴν Ἀργώ. Οἱ δὲ πεζαπώτερον γεγόντα τὸνομα τῇ πόλει τεθῆναι τῦτο ἀπὸ τῶν πηγῶν, αἱ πολλαὶ τὴν ἀφθονίαν ῥέουσι. *At* (ex sententiâ Straboris) *probabilius alii statuunt loco nomen esse à fontibus* (Dorice παγῶς) *qui frequentes ibi, largique fluunt*. Scepsius etiam apud Apollonii Scholiasten lib. 1. *Pagasin* dici asserit ἀπὸ τῶν πηγῶν ἀφθονίαν τὰς πόλεις. Vide *Cicynethus*.

Pagasus, viri nomen. Virgil. Æn. 11.

Pagida, sive Belus, rivus in Phœniciâ ad Carmelum promunt. Vide Plin. 5. 19.

Pagoargon, op. ad mare Rubrum. Plin. 6. 29.

Pagos, mons Æolidis apud Meleten flu. Pausanias. Meles autem apud Strab. flu. est Joniæ, Smyrnam circumfluens. Forte autem per utramque reg. decurrit, in Æolide oriens & in Joniâ desinens.

Pagrasa, Indiæ extra Gangem urbs Ptol. *Perperi* Castaldo.

Pagus, antiquum Corinthii nomen. Steph.

Pagyris, nomen fluvii & civitatis, à quâ *Pagyritæ* populi. *Pacyris* Plinio vocatur lib. 4. cap. 12.

Pala, vicus Corsicæ. Ptol.

Palæmon, fil. Athamantis & Inûs, alio nomine Melicertes dictus. Hujus mater, cum virum tanto furore correptum videret, ut Learchum, alterum ex filiis, saxo allideret, jamq; sibi similem exitum videret imminere, alterum filium, nomine Melicertem, ulnis complexa, in mare se præcipitavit, amboque Dii marini facti sunt, mutatisque nominibus, mater *Leucothea*, h. e. *alba dea*, dicta est, crediturque eadem esse cum *Aurorâ*, quæ & *Matuta* à Latinis nominatur: Ille vero à Græcis *Palæmon*, à Latinis quod *portubus* præesse putetur, *Portunus* est appellatus. Apotheosin eorum narrat Ovidius lib. 4. Met.

Innuit oranti Neptunus, & abstulit illis
Quod mortale fuit, majestatemque verendam
Imposuit, nomenque simul, faciemque novavit,
Leucotheâque Deum cum matre Palæmona dixit.

Idem Ovidius alibi.

Et juvenem possim sperare Palæmona nando,
Miraque quem subito reddidit herba Deum.

Scribit Pausanias in Atticis Melicertam à Delphine exceptum fuisse, cum cecidisset è saxo Moluride & in Corinthiorum Isthmum expositum mutato nomine Palæmonem fuisse appellatum, atque inter cæteros honores petram istam illi fuisse consecratam, & Isthmicos ludos illi à Sisypho, Æoli filio, fuisse institutos, qui tunc imperabat Corinthiis, cum esset Melicerta fratris filius: atque primum pinu, deinde apio sicco victores illi coronati sunt. Musæus quoq; in eo libro quem *de Isthmiis* conscripsit, duo certaminum genera celebrari solita in Isthmo scribit, alterum in honorem Neptuni, alterum in Melicertæ. Ejus meminit Orpheus in Hymnis.

Συμβόλε Βάκχε χορεῖε Διωνύσε πολυγηθὲς
Κικλήσκω σε Παλαῖμον ἐπ' ἀτείροις τελεταῖσιν,
Ὃς ναίεις πόντοιο βυθὸς βαθυκύμονας ἀγκὰς,
Ἑλθὲν ὁμηγερέοντα νέω γάθοντα σεμνώπᾳ,
Καὶ σώζειν μύσας κατὰ τε χθόνα, ἠ κτ' ὄνητον.
Πανταπλάνοις γὰρ ἀεὶ ναυσὶ χειμῶν ὀαρχὴς
Φαινόμενος σωτὴρ, μέγ' ὄνητοῖς ἀναβαίνῃ
Ῥυόμενος μένει χαλεπῶ κτ' ὀνητοῖο οἴδμα.

Euripides quoque in Iphigenia in Tauris, custodem & servatorem navium Palæmonem vocavit.

Ὦ ποντίας πᾶι Λευκοθέας, νεῶν φύλαξ,
Διοσθότα Παλαῖμον ἵλεως ἡμῖν γενοῦ.

Inde *Palæmonius* adject. Claudianus.

Cuncta Palæmoniis manus explorata coronis
Adsit.

Statius. *Curva Palæmonio ſecluditur unda Lecháeo.*
Vide Nat. Com. lib. 8. cap. 4. Helych. Παλαίμων, Ἡρακλῆς.

Palæmon, Grammaticus Vicentinus, qui Romæ vixit ſub Tiberio & Claudio Impp. tantâ vir arrogantiâ, ut M. Varronem porcum appellaret; ſecum autem & natas & morituras literas jactaret. Luxuriæ quoque ita indulſit, ut ſæpius in die lavaretur, nec ſufficeret ſumptibus. Tranquillus. Ejus mem. Juv. Sat. 6. —*Odi*

Hanc ego quæ repetit, voluitque Palæmonis artem.

Idem Sat. 7. *Quis gremio Enceladi, doctiq; Palæmonis affert*

Quantum grammaticus meruit labor?

Quærant eruditi quiſnam *Palæmon* ille fuerit, de quo Martialis lib. 2. epigr. 86.

Scribat carmina circulis Palæmon.

Palæmonius, Argonautarum unus, quem Orpheus claudum fuiſſe his verbis innuit.

Ἐν δὲ Παλαιμόνιον Λίρηϊ νόῳ ἔλυθεν ὑΐος,
Σίνιλο δὲ σφυρὸν διστὸς, πόδας δ' ἐκ ἦεν ἀρηγώς,
Τέκτοσιν Ἡφαίστοιο γόνοι καλέσκον ἅπαντες.

Palacia, op. Hiſp. Bat. Plin. *Palacios* Morali, & al. inter Marcianam & Nebriſſam.

Palæa, op. olim, nunc pagus Cypri mediter. *Pelandre*, teſte Luſignano. Fuit & Cephalleniæ op. teſte Polyb.

Palæopolis, inſ. parva Hiſp. citer. apud Emporias urb. olim præclaram, in orâ Catalauniæ, in quâ Emporienſes prius habitarunt, teſte Strabone.

Palæbeudos, Ptol. *Beudos* Livio, op. Phrygiæ magnæ in Piſidiæ confin. exciſum.

Palæbyblos, urbs Phænices. Vide *Byblos*. Urbs eſt apud Adoniden flu. ſub monte Libano gemina, nova & vetus.

Palæmyndus, urbs Cariæ, non longè à Myndo conſtructa.

Palæpaphus Cypri urbs. Veneri ſacra.

Palæphatus, ſcriptor antiquus, patriâ Parius, aut (ut alii malunt) Prienæus, Artaxerxis tempore natus, teſte Suidâ, qui ἀπίστων, h. e. *rerum incredibilium* volumina quinque ſcripſit. Hinc *Palæphatius*. Virgilius in Ciri.

Infamem tali meritò rumore fuiſſe
Docta Palæphatiâ teſtatur voce papyrus.

Cæterùm de variis Palæphatis vide Voſſium de H. Gr. lib. 3. pag. 395. 396.

Palæopolis, vulgò *Poggio reale*, urbs vetus Campaniæ apud Neapolim, quæ illi ſucceſſit, teſte Ambr. Leone. Aliis *Torre di Giuparelli*, locus quoque Neapoli vicinus.

Palæſcamandrus, flu. Phrygiæ, ſeu Myſiæ. Pin. 5. 30.

Palæſcepſis, civitas in convalle Æſapi flu. inter Aſſum, & Antandrum proximas urbes. *Elmachani* Moletio.

Palæſte, vicus Epiri apud Oricum urbem. Lucan. l. 5.

Lapſa Palæſtinos uncis conſixit arenas.

Ubi Grotius *Apameſtinas* legendum jubet; nam *Apameſte* eſt in prominente parte Italiæ, quæ ad Epirum accedit, contra Apſum flu. Vide Plin. & Ptolemæum.

Palæſtina, provincia Syriæ Arabiæ contermina. Herodotus totam Syriam vocat Palæſtinam. In eâ quinque civitates continebantur, *Gaza*, *Aſcalon*, *Gath*, *Accaron*, & *Azotus*. Vide Plin. lib. 5. cap. 20. *Alii terram Sanctam* vocant, in Galilæam ad Bor. Judæam cum Idumæâ ad Auſtrum, & Samariam in medio diviſam. Sane Ptolemæo, Straboni, ac Tacito, Syria Palæſtina eadem ipſa eſt quæ Judæa. Aliis diverſæ ſunt; ſic Ebræi à Palæſtinis diſtèrminantur. Papinius Sylv. lib. 5.

— *Palæſtini ſimul, Ebræiq; liquores.*

Quod libentius (inquit Seldenus) adduxi, ut magni ejuſdem poetæ nimis depravatam in Glauciæ Epicedio lectionem inde emendarem. In eo ita legitur:

Quod Cilicum flores, quod munera graminis Indi,
Quodq; Arabes Phariiq; (palam eſt, vidiq;) liquores
Arſuram lavere comam. ———

Quid (malum) *palam eſt vidique?* Tantuſne Poeta tantæ monimentum oſcitantiæ etiam ridiculum infarciret? Quæ habent heic Domitius, Cælius Rhodiginus, etiam & ipſe Gevartius, planè frigent. Reſtituimus:

Quodq; Arabes Phariiq; Palæſtiniq; liquores.

Palæſtina aqua, pro Tigride ponitur apud Ovid. Faſt. l. 2.

Inque Palæſtinæ margine ſedit aquæ.

Sittacena enim reg. Aſſyriæ à Tigride flu. irrigata, *Palæſtina*, teſte Plinio, nominatur. Tibull. 1. eleg. 7.

Alba Palæſtino ſancta columba Syro.

Silius Italicus lib. 3. de Tito Veſpaſ. loquens:

——— *Hic fera gentis*
Bella Palæſtinæ primo delebit in ævo.

Ubi *bellum Judaicum* intelligit. *Palæſtina* itaque olim *Chanaan* dicta, Judæam, Samariam, & Galilæam complectitur: Dio lib. 36. Ταῦτα μὲν πολὺ ὑπὲρ τῆς Παλαιστίνης ἐγένετο, ἔστω γὰρ τὸ σύμπαν ἔθνος, ὅσον καὶ Φοινίκης μέχρι τῆς Αἰγύπτου παρὰ θάλασσαν τὴν ἐπὶ πολὺ ἀπὸ παλαιοῦ κεκλημένην.

Palætyrus, vocabatur antiqua Tyrus Phœniciæ urbs, in continenti ſita è regione novæ Tyri, quæ in mari erat condita. Steph.

Palæotrium, op. in Macedonia. Plin. l. 4. cap. 10.

Palamedes, Nauplii Eubœæ regis filius (à quo *Nauplides* à Poetis dictus eſt) acerrimus Ulyſſis inimicus fuit, à quo tandem iniquo judicio circumventus eſt, & ab exercitu lapidibus obrutus. Nam cum omnes totius Græciæ principes ad bellum Trojanum convocarentur, Ulyſſes, quem uxoris juvenculæ amor domi retinebat, inſaniam ſimulavit, & quo melius rei fidem faceret, junctis diverſæ naturæ animalibus, ſalem ſerebat. Palamedes autem ut viri aſtutiam deprehenderet, Telemachum filium aranti objecit: quo viſo Ulyſſes aratrum ſubito ſuſpendit, ne eum læderet. Quo argumento ſimulatione deprehenſâ, invitus eſt pertractus. Deinde vero cum in Thraciam frumentatum miſſus eſſet Ulyſſes, & nihil inde attuliſſet, neque quidquam ſe inveniſſe diceret: Palamedes eodem miſſus plurimum frumenti advexit. Quamobrem Ulyſſes invidiæ ſtimulis agitatus, adulterinam Priami nomine epiſtolam ſcripſit, in quâ agebat Palamedi proditionis gratias, commemorabatque ſecretum auri pondus eſſe tranſmiſſum, quod ipſe Ulyſſes per corruptos ſervos in tentorio ejus infodi curarat. His igitur literis in Græcorum concilio recitatis, Palamedes proditionis accuſatur. Ibi Ulyſſes reo adeſſe ſimulans, hoſtilibus literis nihil fidei habendum contendit, eaſque re ipſâ facile poſſe coargui, ſi Palamedis tentorium ſcrutaretur: In quo ſi aurum, inveniretur, nullum illum ſupplicii genus recuſare. Miſſi itaque, qui tentorium ejus perſcrutarentur, cum aurum inveniſſent, Palamedes velut proditionis convictus lapidibus obrutus eſt. Hic fertur Trojano bello 4. literas inveniſſe Φ. ξ. χ. φ. Hic etiam calculorum ludum, & menſurarum ac ponderum rationem excogitavit, & ſuffragia, quibus in liberando, judicandoque nunc utimur, primus omnium reperit. Polyd. Virgil. Aſtrologiæ inſuper peritus fuiſſe dicitur, annumque ad curſum Solis, & menſes ad curſum Lunæ accomodaſſe, primuſque in caſtris viſam atque reformidatam Solis Eclipſim naturalem, minimeque timendam eſſe docuiſſe; præterea ordinationem aciei, ac teſſeras, h. e. ſymbolum bellicum, & vigilias inveniſſe. Numeri inventorem fuiſſe affirmat Plato: Ἢ ἓκ ἀνιστίκας ὃ φησι ἀριθμὸν εὑράν; Sophocles de eodem.

Οὗτος δ' ἐφεῦρε τοῦ χορῶ Ἀρχεῖόν τε πάτη
Σταθμόν τ' ἀριθμῶν τ' μέτρων εὑρήμαΐα
Κακεῖν ἔστυξε. ———

Euripides in Phœniſſis:

Καὶ γὰ μέτρ' ἀνθρώποισι, τ μέρη σταθμων
Ἰσότης ἔταξε, κ' ἀριθμὸν διώρισε.

Et Manilius lib. 4.

Qui primus numeros rebus, qui nomina ſummis
Impoſuit, certumq; modum, propriaſq; figuras.

Quæ omnia à gruibus fertur didiciſſe. Illæ enim non niſi acie inſtructâ volant, electo duce, quem ſequantur, depoſitiſque in extremo agmine, qui gregem voce contineant, & qui noctu cæteris dormientibus excubias obeant. Inter volandum etiam mutatis ſubinde ordinibus, literas quaſdam videntur effingere, quas etiam ab iis primus obſervaſſe fertur Palamedes. Hinc à Poetis *Palamedis aves* grues dicuntur. Mart. lib. 13.

Turbabis verſus, nec littera tota volabit,
Unam perdideris ſi Palamedis avem.

Nomen ejus quod attinet, Ebræi doctores & profeſſores publicos (inquit Fungerus) מורים *Morim*, & מלמדים

מלמרים *Melammedim* vocant; unde natum nomen *Palamedis*. Sane Phœnicii, quorum lingua Hebraicæ fuit affinis, plurima nomina Græcis tradiderunt, qui ſuo idiomati accommodarunt ea, ac de rerum inventoribus ſuo more gloriari ſolent.

Palamedes Eleates Grammaticus, ſcripſit Onomaſticon de Tragicis & Comicis dictionibus, ac de proprietate Atticæ, ac Doricæ linguæ. Suidas. Vide Voſſ. de H. Gr. pag. 396.

Palanda, Indiæ extra Gangem urbs in Aureâ Cherſoneſo. *Pari* dicitur Caſtaldo.

Palanteum, urbs in Palatino monte. Vide *Palatinus*. Item urbs Arcadiæ. Vide Stephanum.

Palantia, urbs Hiſp. Tarracon. Ptol. Vaccæorum colonia, pop. *Palantini*. Vide Stephanum.

Palatinus mons Romæ, inhabitatus longo tempore ante urb. conditam à Valentiâ Itali filiâ, inde ab Evandro, qui & arcem in eo conſtituit. Idem inter ſeptem colles præcipuus, ideoque celebris præ reliquis varias ſui nominis cauſas habet apud auctores bonos. Nam & *Palatium* dictum conſtat, quòd Arcades cum Evandro *palantes*, i. e. nullo ordine vangantes in illum locum venerint, Varrone teſte. Quanquam alii nomen trahant à *Palatinis*, i. e. Aboriginibus, quòd hi venientes ex agro Reatino, qui appellatur *Palatium*, ibi conſederint. Addit Varro exiſtimare nonnullos inditum hoc illi nomen à *Palatiâ* Latini uxore. Sunt qui à *Pallante* Evandri proavo deducunt. Alii à *Palatho* Hyperborei filiâ, quæ ex Hercule Latinum ſuſcepit; nonnulli à ſepulto *Pallante*, quem à Turno occiſum canit Virgilius. Livius primò vocatum cenſet *Palantium* à *Palanteo* Arcadiæ urbe, inde *Palatium*. Præter hos omnes, ſunt qui à pecorum *balatu*, quæ ibi ſolebant paſci, anteaquam incoleretur, nomen ejus derivant; quapropter *Balantium* nominavit vetus Poeta Nævius, cui & Feſtus aſtipulari videtur his verbis: *Palatium mons Romæ eſt appellatus, quod ibi pecus paſcens balare conſueverit.* Solinus vero ſcribit quoſdam auctores eſſe, datum ei nomen à *Pale*, paſtorum Deâ. Fungerus. Vide Voſſium in *Palatium*.

Palatinus Apollo dictus eſt à *Palatio*, ubi Auguſtus Apollini poſt Aruſpicum reſponſa ædem conſtruxit, porticibus & Bibliothecâ Latinâ Græcaque valde celebrem, unde eſt illud apud Horatium in Epp.

——— *Et tangere vitet*
Scripta Palatinus quæcunq; recepit Apollo.

In eo templo fuit columna quædam 50 pedum, dubium pretione, an pulchritudine nobilior, cortinæque aureæ ab Auguſto, conflatis omnibus aliis imaginibus Apollini Palatino dicatæ.

Palatium, urbs Diocletiani, quam nunc nautæ *Spalatum* vocant. Euſebius in Chronicis: *Diocletianus haud procul Salonis in villæ ſuæ Palatio moritur.*

Palatua, Dea in cujus tutelâ *Palatium* eſſe putabatur.

Palatual, ſacrificium, quod Romæ fiebat in *Palatio*.

Palatualis, Flamen, qui ad ſacrificandum *Palatuæ* Deæ conſtitutus erat.

Palbus, mons Africæ.

Paleis, *Palæa* Polybio, *Palichi* Sophiano, op. ſeu pagus hodie Cephalleniæ inſ. Pop. *Palenſes* Pauſaniæ, qui *Dulichii* quoque vocantur. Strab. lib. 10.

Pales, paſtorum vel pabuli Dea. Hanc quidam, teſte Servio, Veſtam, Deorum matrem vocant; Virg. Ecl. 5.

Ipſa Pales agros, atq; ipſe reliquit Apollo.

Et in tertie Georgicorum:

Te quoq; magna Pales, & te memorande canemus
Paſtor ab Amphryſo. ———

Fuit hæc Dea, vel hic Deus (nam Varro maſculino genere habet) præcipuo honore à paſtoribus culta; ideo ab Ovidio Faſt. 4. invocatur:

Alma Pales faveas paſtorum ſacra canenti.

Illi lacte ſacra fiebant; auctores Ovidius ac Tibullus: Prior: ——— *Et tepido lacte precare Palem.*

Poſterior: *Et placidam niveo ſpargere lacte Palem.*

Ideo *fœcundam* Calpurnius vocat. Nominis rationem quod attinet, vide Boch. de Phœn. Col. lib. 2. cap. 9.

Paleſimundas, urbs & flu. Taprobanæ inſ. Plin. 6. 22 *Patzin* Vineto.

Palfurius Sura, Orator & Cauſidicus, ob ſuſpicionem quòd cum Vitellianis ſenſiſſet, ſenatu à Domitiano fuit amotus. Juvenal. Sat. 4.

Si quid Palphurio, ſi credimus Armillato,
Quicquid conſpicuum pulchrumq; ex æquore toto
Res fiſci eſt ubicunque natat.

Paliana, Sericæ urbs. Ptol. *Pantonia* Caſtaldo.

Palibothra, urbs Indiæ citer. *Palimbothram* vocat in Indicis Arrianus. *Ava* Mercatori, *Vothara* Nigro.

Paliborri, reges Judorum à magnanimo *Paliborro* multo tempore ſic dicti, ſicut olim apud Ægyptios *Pharones*, apud Romanos *Cæſares*. Alex. ab Alex. 1. 2.

Palicenus, ſive *Palicinus*, fons in Sicilîâ. Steph. Vide *Palici*.

Palici, qui & *Delli*, & *Crateres* nominantur, lacus, ſive fontes in Siciliâ ſunt, qui continuâ eructatione, ad 3. circiter cubitus in altum efferuntur, cadenteſque in ſeipſos recipiuntur. Horum hiſtoriam & nominis originem vide apud Macrob. & Diod. Sic. in fine lib. 11. & apud Fazellum, qui ſcribit eos hodie *Naphtha* vocari. *Palicam* urb. & *Palicinum fontem* habet Stephanus.

Palici, vel ut alii *Paliſci*, gemini fratres, Jovis filii & Thaliæ Nymphæ, vel, ut alii volunt, Ætnæ. Tradunt enim hanc Nymphaṁ à Jove in Siciliâ juxta Simæthum amnem non longè à Catinâ urbe compreſſam, metu Junonis optaſſe, ut ſibi terra dehiſceret, & ab irâ Deæ iſtius ſe occultaret. Quibus precibus exauditis, terra molliter dehiſcens, intra viſcera ſua eam recepit, ubi illa legitimo tempore gemellos peperit, quos terra denuo ſe aperiens in lucem edidit: Unde & *Palici* dicti ſunt ἀπὸ τῦ πάλιν ἰκεσθ, quòd in terram demerſi *denuo ſint reverſi*. Quam verum ſit hoc etymon poſtea videbimus. Oſtendunt autem accolæ 2 lacus, ex quibus fratres hoſce putant emerſiſſe, eoſque *dellos* vocant, qui tantâ olim in veneratione habiti ſunt, ut circa eos juramenta exigi ſolerent, ſi quis in furti ſuſpicionem incidiſſet, prius tamen accepto fidejuſſore, qui ſi juranti quid accidiſſet, præſtaret, quod exitus oſtenderet. Nam quum rei negatæ fides quæreretur, & juſiurandum à ſuſpecto petebatur, uterque ab omni contagione mundus ad Crateras accedebat; deinde loci Numine invocato, jurabat; quod ſi jure fiebat, diſcedebat illæſus: ſi vero malè juratum eſſet, mox in lacu peribat perjurus. Magnâ præterea veneratione erat Palicorum templum, quòd cum Siciliam ſterilis annus arefeciſſet, divino Palicorum reſponſo admoniti Siculi certum ſacrificium fecerunt, poſt quod ſtatim reverſa eſt ubertas. Quapropter Siculi omne genus frugum congeſſerunt in Aram Palicorum, quæ ob id *pinguis* à Virgilio dicitur Æn. 8. ——— *Simethia circum*

Flumina, pinguis ubi & placabilis Ara Palici.

Palicorum Græcum etymon obtrudunt nobis Macrobius & Servius. Sed hæ Gerræ Siculæ ſunt, inquit Bochartus, nugæque nugaciſſimæ, ab Æſchylo & aliis, non alia de cauſâ confictæ, quam ut è Græcâ linguâ *Palicorum* nomen peterent, quod eſt planè Punicum. *Palici* enim פליחין *Palichin* vel *Pelichin* à Pœnis nominati ſunt, ut Athenis Σεμναὶ θεαὶ voce *à veneratione* deductâ. Syris enim verbum פלח *pelach* ſig. *colere* & *venerari*. Quo ipſo nomine Æſchylus ipſe inſignivit his verbis:

Σεμνὸς Παλίκης Ζεὺς ἱρήσιος καλεῖν.
Summos Palicos Jupiter venerabiles
Voluit vocari. ———

Et vero Palicos non Jovis ſed Adrani eſſe filios ex Heſychio diſcimus: Ἀδρήνῳ, inquit, δύο γενέσθαι υἱοὶ Παλικοί; quod multo eſt veriſimilius, quia tam Palici, quam Adranus ſunt ἐπιχώριοι θεοί, extra Siciliam nullibi noti.

Palilia, vel, ut alii, *Parilia* ſacra Palis Deæ. Heſychius: Παλίλια, ἀγῶν. Οἱ μὲν τῦ Παλλάδι, ἔνιοι δὲ τῦ Πανί. Hæc à paſtoribus in agris fiebant 1. Calend. Maii, quo die Romulus urbem fundavit, vel ad lupos arcendos, morboſque à pecore pellendos, ſeu pro partu pecoris. In hoc die feſto, palearum accenſi acerui certo ordine in loco plano collocabantur, quos paſtores ſaltando tranſiliebant.

filiebant. (Solinus à *partu Iliæ* dici vult, unde *Parilia*. Vide Fungerum.) Ovid. Faſt. 4.

Moxq; per ardentes ſtipulæ crepitantis acervos
Trajicias celeri ſtrenua membra pede.

Prop. 4. 1. *Annuaq; accenſo celebrare Palilia fœno,*
Qualia nunc curto luſtra novantur equo.

Idem eleg. 4. ejuſdem libri.

Urbi feſtus erat, dixere Palilia patres,
Hic primus cœpit mœnibus eſſe dies.

Unde Ovid. Met. 14. —— *Feſtiſq; Palilibus urbis*
Mœnia conduntur. ——

Cic. lib. 2. de Divinatione : *L. Tarutius Firmanus, familiaris noſter, imprimis Chaldaicis rationibus eruditus, urbis etiam noſtræ natalem diem repetebat ab iis Parilibus, quibus eam à Romulo conditam accepimus :* Suetonius in Caligula cap. 16. *Decretum autem, ut dies, quo cepiſſet imperium, Palilia vocaretur, velut argumentum rurſus urbis conditæ* Ovid. Faſt. 4.

Per flammas ſaliiſſe pecus, ſaluiſſe colonos,
Quod ſit natali nunc quoq; Roma, tuo.

Idem Faſt. 6.

Dena quater memorant habuiſſe Palilia Romam,
Cum flammæ cuſtos ædè recepta Dea eſt,

Id eſt 40. natales & annos. Vide Dionyſ. Halic. Ant. l. 1. Plut. in Romulo, & Caſaub. ad illud Perſii lib. 1.

Et focus, & parci, & fumoſa Palilia fœno.

Palimbothra, urbs Indiæ. Civis *Palimbothrenus*. Steph.

Palindromos, Arab. Fel. promunt. *Acila* Plinii eſt, teſte Villanovano.

Palinurus, vel *Palinurum*, Lucaniæ promunt. haud longè à Veliâ, inter Pæſtum & Talaum. Ita dictum à *Palinuro*, navis Æneæ gubernatore, qui ſomno oppreſſus unà cum gubernaculo in mare decidit, totoque triduo fluctibus jactatus, quarto demum die ad litus Velinum adnavit ; jamque terram tenebat, cùm loci ejus accolæ ſpe prædæ impetum in eum fecerunt, occiſumq; & ſpoliatum denuò in mare objecerunt. Quod ob facinus cum Velini poſtea gravi peſtilentiâ laborarent, oraculo moniti, ut Palinuri Manes placarent, ſucum ei conſecrarunt, cenotaphiumque erexerunt in promunt. quod ab eo *Palinuri* nomen obtinuit. Virg. Æn. 6.

Æternumq; locus Palinuri nomen habebit.

Dicitur autem *Palinurus* qu. *iterum meiens*, πάλιν enim *rurſus*, οὖρον *urinam* ſig. Ad quam etymologiam alludit Martialis lib. 3. 68.

Minxiſti, Pauline, ſemel currente carinâ ;
Mejere vis iterum ? jam Palinurus eris.

Paliſcorum, vel *Palicorum* ſtagnum in Siciliâ, ſulphurei odoris. Unde Ovidius Pontic. 2. eleg. 10.

Ætnæoſq; lacus & olentia ſtagna Palici.

Idem lib. 5. Met.

Stagna Palicorum ruptâ ferventia terrâ.

Apud Stephanum legitur Κρατὴρ τῆς ἐν Παλικοῖς, apud Philoſophum vero in lib. Mirabilibus ἐν Παλίκοις.

Palla, urbs à latere merid. Corſicæ. Ptol. *Pola* vulgo, à Bonifacio op. 6. m. p diſtans in occid.

Pallades, virgines erant quas Thebani apud Ægyptios Jovi ſacrabant, de quibus Strabo lib. 17. in hunc modum : *Jovi, quem præcipuè colunt, virgo quædam genere clariſſima & ſpecie pulcherrima ſacratur*, ἃς καλοῦσιν οἱ Ἕλληνες Παλλάδας. *Ea, pellicis more, cum quibus vult coit, uſque ad naturalem corporis purgationem. Poſt purgationem viro datur, ſed prius quam nubat, poſt pellicatus tempus in mortuæ morem lugetur.* Idem habet Euſt. ad Iliad. α. & Odyſ. ν.

Palladium, Palladis ſimulachrum quod Romæ in æde Veſtæ fuit, cujus mem. Herodianus lib. 1. Id fuit è ligno compactum, movens oculos, atque haſtam, quam manu geſtabat, ut ſcribit Servius. Nam cum apud Trojam in honorem Palladis arx, & in ejus ſummo templum illi ædificaretur, è cælo cecidit, & locum ſibi in eo templo delegit, nondum coopertâ æde : moxque ab Apolline redditum eſt oraculum, ejus civitatis futurum exitium, ſi id ſimulachrum extra muros portaretur. Ovid. in Faſt. Quod factum eſt, ut tempore belli Trojani cum Diomedes & Ulyſſes cuniculis, vel, ut alii dicunt, cloacis aſcenderent in arcem, & occiſis cuſtodibus ſimulachrum ſuſtulerunt.

Virgil. Æn. 2. —— *Impius ex quo*
Tydides ſed enim, ſcelerumque inventor Ulyſſes
Fatale aggreſſi ſacrato avellere templo
Palladium, cæſis ſummæ cuſtodibus arcis,
Corripuere ſacram effigiem, manibuſq; cruentis
Virgineam auſæ divæ contingere vittas.

Palladius, nomen viri proprium, qui de Agricultura ſcripſit.

Palladius Galata, hiſtoricus, floruit ſub Theodoſio M. Vitas aliquot ſanctorum in literas retulit ; quæ vulgo *Hiſtoria Lauſiaca* dicitur, quia nuncupata eſt *Lauſo* præfecto. Opus hoc certis diebus in Eccleſiâ prælegi ſolere, ex Triodio oſtendit in Gloſſario ſuo clariſſimus Jo : Meurſius qui & primus hunc ſcriptorem Græcè edidit.

Palladius Methonæus floruit ſub Conſtantino M. Præter orationes ac diſputationes varias etiam hiſtoricum ac philologicum opus contexuit de feſtis Romanorum, ut è Suidâ cognoſcimus.

Pallanteum, vide *Palanteum*. Virg. lib. 8.

—— *Poſuere in montibus urbem*
Pallantis proavi de nomine Pallanteum.

Pallantias, ut Callimachus refert, lacus, alio nomine *Triton*, ex quo Palladem genitam volunt.

Pallas, nomen paludis in Africâ.

Pallas, adis, filia Jovis, ex cerebro ejus prognata, ſapientiæ, diſciplinarumque omnium Dea, quam Latini Minerum vocant. Sic dicta, ſecundum quoſdam quod ab eâ *Pallas* ſit interemptus, aut παρὰ τὸ ἀναπτλαχθῆναι ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός, aut ex *Pallante* palude, juxta Feſtum. Quid quod aliqui datum velint nomen ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ δόρυ, alii à ſaliendo, ſive ſaltando in bello. Euſt. in Iliad. α. Τὸ δὲ λέγειν ἔστω καλεῖσθαι αὐτὴν, ἐπειδὴ ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ Πάλλαντά τινα περίνυκτα γίγαντα, ἢ ὅτι ἐκ τῆς Διὸς συνέπαλλε κεφαλῆς, ἢ ὅτι κεραυνῷ τὴν Σεμέλης βλεθείσης, ἢ τῷ Διονύσῳ διακαισθέντι ἐμβρύῳ, πεπαλμένην τὴν μήτραν ἔκ τε ἀμέλγματος καὶ δίαιταν ἄνεγκε τῷ Διΐ. Nonnulli ab Ebræo פלס *Palas*, i. e. *agitare*, quia quatit haſtam, vel quia mens eſt in perpetuâ agitatione, unde πάλλας ſignificaret agilitatem animi, eſſetque epitheton, non proprium nomen. Alii denique à verbo בלא quæ vox Ebræis admirabile quiddam ſonat. Vide Fungerum in *Pallas*.

Pallas, antis, filius Evandri, qui à patre iis copiis, quas Æneæ auxilio miſit, præfectus, magnâ jam hoſtium ſtrage editâ, à Turno eſt interfectus. Vide Virg.

Pallas, antis, hiſtoricum volumen condidit de myſteriis Mithræ. Porphyr. περὶ ἀποχῆς lib. 2.

Pallas, Claudii Cæſaris libertus, ditiſſimus, qui Craſſo fertur ditior vicies, & quinquies centenis millibus. Plin. 33. 10. Vide Tacit. Annal. l. 12. Et Plin. ep. l. 8. epiſt. 5. Juven. Sat. 1. —— *Ego poſſideo plus*
Pallante & Licinis. ——

Pallas, Pandionis fil. Ovid. Met. 7. Hunc Stephanus ſcribit habitaſſe in Diacria tribu Atticæ.

Pallene, quæ & *Phlegra* Herodoto, *Patalene* Ptolemæo dicitur ; peninſ. Macedoniæ ad ſinum Thermaicum, cujus iſthmus *Pallenſis* Plinio dicitur, quæ & peninſ. Caſſandriæ ab Euſt. nominatur, *Pallenea* à Val. Flacco. Virgil. lib. 4. Georg. de Proteo.

Hic nunc Emathiæ portus, parriamq; reviſit
Pallenen. ——

Hic *Pallene*, op. teſte Plinio & Stephano, *Caniſtro*, teſte Sophiano hodie, Nardo autem *Tarcho*, ſeu *Tarſo* dictum, Caſſandriæ finitimum. Vide Steph. in Παλλήνη. Hinc *Pallenæus*. Stat. lib. 4. Sylv. Carm. 2.

Et Pallenæos Phœbum laudare triumphos.

Claud. *Pallenæa Jovi mutavit flumina Cyclops.*

Palma, colonia & urbs Balearis majoris epiſc. ſub archiep. Tarracon.

Palmaria, inſ. maris Tyrrheni contra Tarracinam, inde 37 m. p. diſtans, proxima Pontiæ. *Palmarola* Nigro.

Palmyra, *amegara* Caſtaldo, urbs Syriæ archiep. in Arab. Deſ. confin. inter Damaſcum 225. & Seleuciam magnam ad Tigrim 533 ab Antiochiâ magnâ 240. in ort.

ort. Palmyrenæ regionis, quæ *Arden* Caſtaldo dicitur caput. Pop. *Palmyreni*, qui & *Adrianopolitæ* dicti, urbe ab Adriano reædificatâ, teſte Stephano.

Palmytes, Heſychius Παλμύτης, Αἰγύπτιος θεός.

Paloda, *Blechisfield*, ut Lazio videtur, op. Daciæ, cujus ager ſic in Tranſylvaniâ appellatur. Item op. Pannoniæ ſuper. in Hungariâ, nunc *Palotta*, inter Taurinam op. & Daram op. 2. leuc.

Palſicium, op Iſtriæ. Plin. 3. 19.

Palſus, flu. Mauritaniæ. Plin.

Paltos, *Boldo* nunc op. Phœnices in orâ apud Byblum urb. quod Niger *Gibel* indigetat, cum *Gibel* ſit ipſa Byblos. Ejus mem. Strab. Mela & Artemidorus in Epitome. Hic Memnon fil. Auroræ, ut fabulantur, ſepultus eſt. Pop. *Palteni*.

Pambotades, δῆμος, Ἀττικὸς Ἐρεχθηίδος φυλῆς. Steph.

Pamenothus, ab Ægyptiis menſis appellatus, ſicut & Chronius & Antheſterion. Alex. ab 3. 24.

Pamiſus, *Paniſus* Ptolemæo qui & *Amathus*, *Mamaus*, & *Arcadiacus*, à Strab. nominatur, & *Pamiſſus*, fluvius Meſſeniæ in Peloponneſo, cujus oſtia à Meſſene 300 mill. abſunt. *Stromio* Nigro. al. *Tifeo*, al. *Spirnazza*. Eſt & Theſſaliæ flu. in Peneum ſe exonerans: itemque Myſiæ inſer. inter Odeſſon, & Meſembriam in mare Euxinum influens.

Pammonia, locus in Europâ, ubi vipera ſerpens repetitur Nicander in Theriacis.

Pammilia, ſacra erant apud Græcos: de quibus copioſè Lil. Gyraldus.

Pampanis, vicus mediterr. Ægypti. Ptol. *Papa* ab Anton. & *Ripampane* in Lib. Not. vocari aſſerit Simlerus.

Pamphagi, Æthiopiæ pop. omnibus rebus veſcentes.

Pamphile, mulier textrix peritiſſima. Plin.

Pamphilus, Neoclidis fil. Platonis auditor; qui circa Phædonis principium, dicit illum inter eos qui in acie ceciderant, 10. dies jacuiſſe, triduoque poſtquam inde ſublatus fuerat impoſitum rogo revixiſſe, ac mira quædam tempore mortis viſa narraſſe.

Pamphilus Preſbyter, Euſebii Cæſarienſis neceſſarius, tanto Bibliothecæ divinæ amore flagravit, ut bonam partem voluminum Origenis ſuâ manu deſcripſerit. Martyrio coronatus eſt apud Cæſaream Palæſtinæ ſub Maximo. Suidas tres Pamphilos commemorat, duos ſc. Grammaticos, quorum alter Sicyonius genere de Grammaticâ picturâque ac ſcriptoribus claris ſcripſit. Alter Alexandrinus Dictionarium edidit, quod *Pratum* appellavit. Tertius Athenienſis fuit Reip. expilator, unde proverbium; *Pamphili furtum*.

Pamphilus, pictor egregius, Apellis victor, qui neminem minoris talento in diſciplinam admittebat, nec minore tempore quam annis decem.

Pamphilus Amphipolita, aut Sicyonius, aut Nicopolita, (nec enim de patriâ convenit) inter alia illuſtrium pictorum hiſtoriam ſcripſit, teſte Suidâ, cui Philoſophus dicitur. Vnde opinari quis poſſet eſſe Pamphilum Platonis diſcipulum. Compoſuit quoque libros tres de R. R. quorum præter Suidam etiam meminere Geoponica Conſtantino dicata. Antonius Liberalis narrationem viceſimam tertiam quæ, de Batto eſt, exſcripſit ex lib. 1. Pamphili cujuſdam, & iis quos Pamphilus ſecutus erat. Etiam Athen. lib. 13. refert ex quodam Pamphilo Abydi eſſe templum Ἀφροδίτης πάνδημος. Fortaſſis is eſt Pamphilus Alexandrinus cujus idem mem. libb. 2. 3. 8. 9. Voſſius.

Pamphylia, quæ & *Mopſopia*, teſte Plinio, regio Aſiæ mari, quod Pamphylium appellatur, ad Auſtrum objecta, inter Lyciam ad occid. & Ciliciam ad ort. à Phrygiâ magnâ Tauro monte diviſa. *Settalia* teſte Giravâ, *Zina* Theveto, *Caraman* Nigro dicitur. *Scandalor* eidem Nigro eſt pars occidua & ad mare terminata. Pamphyliæ inter poetas mem. Stat. l. 1. Silv. Carm. 4.

Hunc quoque per quinque novem timuit Pamphylia meſſes.

Hinc *Pamphylius* adject. Lucan. lib. 8.

——— *Pamphylia puppi*
Occurrit tellus. ———

Item Pamphylia, urbs Mediæ. Steph.

Pamprepius, poeta Panopolitanus, floruit ſub Zenone, etiamque gratiâ apud eum valuit. Magni fuit Procli diſcipulus, inque religione Gentili perſtitit, nec id diſſimulavit, ubi omnes videret in urbe Chriſtianos. Vide de eo multis differentem Suidam. Voſſius.

Pan, quem paſtorum, venatorumque Deum, & univerſæ vitæ ruſticanæ præſidem crediderunt antiqui, cujus fil. fuerit non ſatis conſtat. Homerus in Hymnis Mercurii filium facit.

——— Ἑρμείαο φίλον γόνον ἔννεπε Μοῦσα,
Αἰγιβότου, δικάεσσα, φιλάκεστον.

Herodotus in Euterpe Penelopen matrem ejus fuiſſe refert: Πανὶ δὲ τῷ ἐκ Πηνελόπης, ἐκ ταύτας γ. ἢ Ἑρμέω λέγεται γενέσθαι. Durius autem Samius in eo libro quem ſcripſit de Agathocle, Penelopen cum omnibus procis rem habuiſſe narrat, è quorum congreſſu Pana inquit natum fuiſſe. Πᾶν enim Græcis *totum* vel *omne* ſig. Hom. autem in Hymnis ſic dictum putat, quia Deorum omnium mentes delectaverit, cum citharam nuper natus ſcitè pulſaret.

Πᾶνα δέ μιν καλέεσκον, ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτερψε.

Veteres autem ita Pana pinxerunt, ut nihil ex toto univerſo in eo prætermiſſum videatur. Habet enim cornua in radiorum Solis, & cornuum Lunæ ſimilitudinem. Rubet ejus facies ad ætheris imitationem, in pectore Nebridem habet ſtellatam, ad ſtellarum imaginem: pars ejus inferior hiſpida eſt, propter arbores, virgulta, feras. Caprinos pedes habet, ut oſtendat terræ ſoliditatem. Hic à nonnullis Demogorgonis fil. creditur fuiſſe, & fiſtulam compoſuiſſe 7. imparibus calamis ſimul conjunctis, propter harmoniam cœli. Traditur n. cū Cupidine aliquando pugnaſſe, (à quo ſuperatu eſt) & incidiſſe in amorem Syringis, ſeu Syringæ virginis, quam, cum tranſire Ladonem Arcadiæ amnem non poſſet, Nympharum precibus in paluſtrem calamum mutatam vidit ex hoc ſtatim compoſuit fiſtulam, quæ ex puellæ nomine apud Græcos *Syrinx* eſt vocata. Bion. Idyll. 3.

Ὡς ὄφρ᾽ πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὃς αὐλὸν Ἀθάνα.

Virgil. Eclog. 2.

Pan primus calamos cerâ conjungere plures
inſtituit. ———

Idem Eclog. 8.

Panaque qui primus calamos non paſſus inertes.

Prop. 3. 3. ——— *Calami Pan Tegeæe tui.*

Redeo autem ad etymon, in quo plane etiam nobiſcum facere videtur Orpheus, *univerſam* ſub ejus nomine *naturam* intelligens. Verba ejus ſunt:

Πανὰ καλῶ κεκλῆσθαι ἐγὼ θεόν, κόσμοιο τὸ σύμπαν,
Οὐρανὸν ἠδὲ θάλασσαν, ἰδὲ χθόνα παμβασίλειαν,
Καὶ πῦρ ἀθάνατον· τάδε γὰρ μέλη ὅλου τὰ Πανός.

Colebatur per totam Arcadiam, potiſſimùm tamen in Lyceo & Manalo montibus. Virgil. Ecl. 10.

Pan Deus Arcadiæ venit.

Ovidius Faſt. 2.

Pana Deum pecoris veteres colviſſe feruntur
Arcades, Arcadiis pluribus ille jugis.

Propertius. *Arcadio pinus amata Deo.*

Alcæus. Τὸ Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων κλεινᾶς.

Quin & Simonides hunc Deum vocat βαρύβρεμον ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Dixi Deum hunc montibus gaudere. Hom. in Hymn.

——— Ὃς πάντα κρὰν νιφόεντα κιόνται,
Καὶ κορυφὰς ὀρέων, ἠδὲ πετρήεντα κάρηνα.

Teſtes quoque Horatius ac Ovidius. Hic lib. 1. Od. 4.

——— *Deum cui pecus, & nigri*
Colles Arcadiæ placent.

Hic Faſtorum 2.

Ipſe Deus velox diſcurrere gaudet in altis
Montibus, & ſubitas concitat ille feras.

Ab iſtâ ſubitâ concitatione *terrores Panici*, Græcè Πανικὰ δείματα vocabantur, de quibus in Miſcellaneis vir ſummus Angelus Politianus. Appoſitè Val. Flac. lib. 3.

Ludus & ille Deo, pavidum præſepibus aufert
Cum pecus, & profugi ſternunt dumeta juvenci.

Cic. lib. 5. Ep. ad Atticum *Scis enim quædam* Πανικὰ *dici.* Hyginus in Capricorno: *Hic enim dicitur cum Jupiter*

Titanas oppugnaret primus objeciſſe hoſtibus terrorem, qui Panicos dicitur. Hinc aliquibus *Pan* dictus videtur à verbo Ebræo פָּן *Pun*, vel *Pon*, *attonitus eſt*, ita ut dubius ſit animi, ne plane pereat; Et פֶּן *Pen* adverbium dubitantis eſt. Mali autem ominis habebantur hi terrores apud veteres, teſte Plut. in Cæſare, & ex eo Dionyſ. Halic. lib. cap. 16. Qui tamen Dionyſius Fauno hos terrores Romanos adſcribere ſolitos fuiſſe teſtatur, unde *Faunum* eundem eſſe cum *Pane* probat Bochartus ὁ μίγας. Sed nihil opus eſt argumentis, cum in eam rem expreſſa ſint teſtimonia veterum. Sextus Aurelius Victor de origine gentis Romanæ; *Hunc Faunum plerique eundem Sylvanum à ſylvis, & Inuum Deum, quidam etiam Pana dixerunt.* Rutilius lib. 1. Itiner.

Hoc Inui caſtrum fama fuiſſe putat.
Seu Pan Tyrrhenis mutavit Mænala ſylvis,
Sive ſuos patrios incola Faunus init.

Fuit etiam venatorum Deus, qui ſi faviſſe putaretur venatoribus, ab illis colebatur à venatione reverſis: at ſi fruſtra laboraſſent, ſcillas in illum conjiciebant, uti teſtatur Theocritus in Thalyſ.

Κὰὐ μὰν ταῦθ' ἕρδοις, ὦ Πὰν εἴλα, μή τύ τι παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλασιν ὑπὸ πλευρὰς ἢ ἐν ὤμως
Ταγίκα μαγίσδοιεν, ὅκα κρία τυτθὰ παρείη.

Ovidius quoque in ep. Phædræ, unà cum Diana Panes & Satyros venantium præſides facit.

Sic tibi ſecretis agilis Dea ſaltibus adſit,
Silvaque perdendas præbeat alta feras.
Sic faveant Satyri, montanaque numina Panes,
Et cadat adverſa cuſpide foſſus aper.

[Nam non unum ſolummodo ſed plures Panes fuiſſe apud veteres legimus. Theocr. in Amaryllide.

——Τὸ τοι γίνῳ ἢ Σαλυείσκοις
Ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι καυκιήμοισιν ἰείσθη,

Propertius 3. 16.

Capripedes calamo Panes hiante canent.]

Sed quid venatorum Deum fuiſſe dicimus? Ipſemet Pan fuit venator, ut ait Theocritus Idyll. 1.

——Τὸν Πᾶνα διδίκαμες, ἢ γὰρ ἀπ' ἄγχες
Ἀτίκα κιχμακὼς ἀμπαύσεα, ὀπτί γε πικρός.

Memoriæ prodidit Iſacius Pana Deam Echo adamaſſe, quare eum maritum Echûs appellavit Theætetus in his carminibus.

Ἅλοβάτας, φιλόδενδρ', ὀρεσαύλα πόσις Ἠχῶς,
Πάνσκοπ', ἔνθερέα μυλοφύλαξ ἀγέλας.

Quam amicam ejus nominavit Archias in his:

Ἠχὼ ποδήσασαν ὀρῶς φίλε, Πανὸς ἑταίρω
Ἀντίτορον φθογγῶ ἵμπαλιν ἀσομένω.

Fuit etiam à Lunâ amatus cum in niveum arietem pulcherrimum ſe convertiſſet. Virg. Georg. 3.

Munere ſic niveo lactis (ſi credere dignum eſt)
Pan Deus Arcadiæ captam te, Luna, fefellit,
In nemora alta vocans, nec tu aſpernata vocantem.

Porro libidinoſum finxerunt hunc Deum propter ſpermaticarum rationum copiam, ideoque Nymphas non ſolum inſequi, ſed etiam pueros formoſos. Heſychius. Πᾶνες, τὺς ἁλιευδακίτας ἡσφοδρᾶς ἀεὶ τὰς συνουσίας ἔλεγον. Coluerunt etiam Πᾶνα piſcatores, cum in locis mari propinquis plerumq; verſaretur, quem etiam ἁλίπλαγκτον Sophocles in Ajace vocat. Offerebatur huic Deo lac & mel in paſtorum poculis, quod ſignificavit Theocritus in Viatoribus.

Στασῶ γ' ὀκτὼ μὰν γαυλὸς πᾶ Παὶ γάλακτος,
Οὐκτὰ δὲ σκαρίδας μίλτος πλία κήρι ἰχοίσας.

Quare non rite ſacrificabant, qui tauros illi immolabant, aut qui in aureis poculis lac aut vinum offerebant, cum vaſa ex eo metallo ſuperis ac cœleſtibus Deis, non autem terreſtribus vel paſtorum curam habentibus convenirent. Apollonius Smyrnæus.

Ἀγεστίφων Θεός εἰμι, τί μοι χρυσοῖο δέπασσι
Σπένδεις, πρὶν δ' Ἰταλὴν χεῖσι μίδυ βεβμίς,
Καὶ γυρὺς ταύρων πετρῃ προσδέξεται τένοντας;
Φείσαιο', ἐ τούτοις θύμασι τερπόμεθα.
Πὰν ὁ παμφορέτης, αὐτόξυλος, ἀρτιθοίνης
Εἰμὶ ἐγχθονίῃ γλυκυπίτνης κύλικος.

Pinus Pani arbor ſacra fuit. Alex. ab Alex. lib. 4. c. 17. Propertius 1. 18.

Vos eritis teſtes, ſi quos habet arbor honores
Fagus, & Arcadio pinus amata Deo.

Ovidius de Lupercalibus, qui erant ſacerdotes Panis: Faſt. 2. *Ipſe ego Flaminiam poſcentem februa vidi,*
Februa poſcenti pinea virga data eſt.

Pinus, inquam, grata Pani arbos, & inde nectit coronam. Ovid. Faſt. 1.

Pars tibi qui pinu tempora nexa geris.

Idem ibidem.

Pan videt hanc, pinuque caput præcinctus acutâ.

Et in epiſt. Oenones.

Cornigerumque caput pinu præcinctus acutâ
Faunus.——

Et lib. 3. Faſtorum.

Pinigeris Fauni Mænalis ora caput.

Lucretius lib. 4. ——*Cum Pan*
Pinea ſemiferi capitis velamina quaſſans.

Unde apud Stat. lib. 2. Sylvarum, Pan ipſe loquitur.

——*Et noſtræ ſtupeant tua germina pinus.*

Feſta ejus dicebantur *Lupercalia*, fiebantque in Aventino monte, menſe Februario, quorum author fuit Evander.

Panachæi, iidem qui *Panhellenes.*

Panacra, montes Cretæ. Callimachus. Gentile *Panacræus*, & *Panacrius* fœm. gen. *Panacron* autem urbs Cypri, Gentile *Panacreus*, vel *Panacrius.*

Panaſſa, Indiæ intra Gangem. Ptol. *Pandaſga* Mercatori.

Panæi, gens Edonica non procul ab Amphipoli.

Panætius, Philoſophus Stoicus, patriâ Rhodius. Is fuit Scipionis præceptor, quem imitatus eſt Cicero libris de officiis, ipſo teſte lib. 3. *Panætius igitur qui ſine controverſia de officiis accuratiſſimè diſputavit, quemq; nos, correctione quâdam adhibitâ, potiſſimum ſecuti ſumus*, &c. Item primus in Siciliâ tyrannus. Olymp. 42.

Panætolium, quaſi *totam* continens *Ætoliam*, mons Ætoliæ altiſſimus. Plin. 4. 2.

Panaura, urbs juxta Indum flu. Steph.

Panæus, pictor, Phidiæ frater, pinxit prælium Athenienſium apud Marathonem factum. Plin. 35. 8. Induxit etiam in æde Minervæ tectorium lacte & croco ſubactum. Idem 36. 23. ſed ibi *Pannæus* legitur.

Panagæa, Diana dicta eſt, quod vagaretur, & per memora monteſque oberraret. Quin domicilium etiam ſubinde mutat nunc ad ſuperos, nunc ad inferos agens. Ne ſpecie quidem ſemper eadem, ſed nunc pleno orbe, nunc mutila, nunc nulla. Unde natum proverb. *Panagæa Diana.*

Panathenæa. Ericthonius Vulcani fil. Minervæ feſtum inſtituit, & Ἀθηναία qu. d. *Minervalia*, vocavit. Harpocration. Ἦγαγε δὲ τὴν ἑορτὴν ὁ Ἐρεχθέως ὁ Ἡφαίστου, καθά φασιν Ἑλλάνικός τε καὶ Ἀνδροτίων, ἐκάτερος ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος: περὶ τούτου δὲ ἡ Ἀθήναια ἐκαλεῖτο. Περὶ τούτου, h. e. *ante Theſeum.* Ille enim omnibus Atticæ populis in unam civitatem redactis, inſtauravit, &, ut inquit Plutarchus, Παναθήναια θυσίαν ἐπόησε κοινήν. Pauſanias in Arcadicis. Τότε γὰρ τῇ πόλει Ἀθήναια ὄνομα ἦν. Παναθήναια δὲ κληθῆναί φασιν ὑπὸ Θησέως, ὅτι ὑπὸ Ἀθηναίων ἐτέθη συνοικισμὸς εἰς μίαν ἁπάντων πόλιν. Suidas. Παναθήναια, Ἀθήνησιν ἑορτὴ ὅτι τῇ ὑπὸ Θησέως γενομένῃ συνοικισμῷ. Πρῶτον ὑπὸ Ἐρεχθέως τοῦ Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς, ὕστερον δὲ ὑπὸ Θησέως συναγόντων τοὺς δήμους εἰς ἄστυ. Sed Theodoretus lib. 1. Græcanicarum affectionum, five ſermonum de Fide, eorum authorem Orphea facit. Cæterum duplicia fuere, Magna, & quinquennalia; Parva & annua. Harpocration. Διττὰ Παναθήναια ἄγεται Ἀθήνησι· τὰ μὲν καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν, τὰ δὲ διὰ πεντετηρίδος, ἅπερ καὶ μεγάλα ἐκάλουν. Eadem totidem verbis Suidas. Verum author argumenti, quod orationi Demoſthenis *contra Midiam* præfigitur, magna quinquennalia, ſed parva triennalia, fuiſſe tradit. Διάφορα παρὰ Ἀθηναίοις ἦγοντο ἑορταί· ὧν αἱ μὲν τὰ Παναθήναια, ἅπερ καὶ διπλᾶ, μικρὰ καὶ μεγάλα. Καὶ τὰ μὲν μεγάλα κατὰ πεντετηρίδα ἐτελεῖτο, τὰ δὲ μικρὰ κατὰ τριετηρίδα. Falſus igitur eſt Scholiaſtes Ariſtophanis *in Pace*, ad hunc verſum.

Καὶ

Καὶ σοὶ τὰ μιγαλ' ἡμεῖς Παναθήναι' ἀγόμεν.
Οὐχ, inquit, ὡς ἡ μικρῶν ὄντων τῶν ἑνὸς, ἀλλ' αὔξων τὸ χαίρειν. Dixi feſtum communiter ab omnibus Atticæ pop. actum: nam & ſinguli bovem mittebant inſtaurandis ſacrificiis; hinc ea carnium copia, quæ tantæ multitudini in epulas ſufficeret. Scholiaſtes Ariſtoph. *in Nebulas.* Ἐν τοῖς Παναθηναίοις πέλεκυς ἔπεμπον βοῦς· ὥθεν ἁφθόνεια τῶν κρεῶν. Nec vero ſiccam fuiſſe viſcerationem argumento ſunt pocula maximæ capacitatis, & ut Athenæus ait, Δίχοα ἢ μείζονα, h. e. *duorum congiorum & majora*, quæ ab eodem hoc feſto Παναθηναϊκὰ. In pompa ſenes olei ramum geſtabant, quos ideo Θαλλοφόρους appellabant. Ariſtoph. *in Veſpis.*

Οὐκίτι πρεσβυτῶν ὄχλος
Χρήσιμος ἐς ἀνδ' ἀκαρῆ.
Σκωπτόμενοι γὰρ ἂν οὐ
Ταῖσιν ὁδοῖς ἁπάσαις
Θαλλοφόροι καλέμεθ'.

Cui muneri deligebantur ſenes, non illi quidem paſſi & rugoſi, ſed formâ præſtantes, & in ipſo vergentis ætatis occaſu vigorem aliquem oſtentantes. Xenophon in Convivio. Ἀλλ' ἀδὴ μήν τοι ταύτη γε ἀτιμαστόν τὸ καλὸν, ὡς ταχὺ παρακμάζον, ἐπεὶ ἅπαξ γε παῖς γίγνεται καλὸς, ὕστερον μὲν ἐφέξειν, ἢ ἀνὴρ ἢ πρεσβύτης. Θαλλοφόρος δὲ τῇ Ἀθηνᾷ τὰς καλὰς γέροντας ἐκλέγονται, ὡς συμπαρομαρτοῦντος πάσῃ ἡλικίᾳ τῷ κάλλει. Hæc ille. Hiſce cæremoniis Minervam oleæ inventricem oſtendebant: quo etiam ſpectat, quòd oleâ coronabantur Athletæ, præmiique loco vas olei accipiebant. Suidas. Καὶ ὁ νικῶν στεφανοῦται ἐλαίᾳ πλακτῇ. Scholiaſtes Comici. Κέκραμον ἐλαίᾳ ἐλάμβανον οἱ νικῶντες. In hunc uſum ſymbolam conferebant quicunque oliveta poſſidebant: unde ἀπὸ τῆς μείρεσθαι, i. e. *dividere*, ipſas oleas μορίας appellari tradiderunt. Ariſtophanis Schol. *in Nebulis:* Μορίαι, ἐλαῖαι ἐκλήθησαν, διὰ τὸ πάντα ἄνθρωπον κεκτημένον ἐλαίας ἀναγκάζεσθαι μίσθωσιν τινὰ παρέχειν εἰς τὰ Παναθήναια. In eadem pompâ circumferebatur peplum à virginibus contextum, in quo geſta Minervæ depicta conſpiciebantur. Meminit ejus Euripides in Hecubâ. Ad quem locum Scholiaſtes: Ἔθος ἦν τὰς Ἀθήνησι ὑφαίνειν τὰς παρθένους τῇ Ἀθηνᾷ πέπλον, ἔχοντα τὰς ἀριστείας τοῦ Διὸς πολεμικῆς οὔσης ἢ ἐν τῇ Γιγάντων ἐπιξενίᾳ μετὰ τοῦ Διός. Τρόπον δὲ τινὰ τοῖς Παναθηναίοις. Comici Enarrator Enceladum in peplo expreſſum ait, quem Minerva occidit: τῷ πέπλῳ ἐνέγκαντο Ἐγκέλαδον, ὃν ἀνεῖλεν Ἀθηνᾶ. Generatim Proclus in Timæum Platonis. Ὁ δὲ Παναθηναϊκὸς πέπλος ἔχει τὰς Γιγάντας νικωμένους ὑπὸ τῆς Ὀλυμπίων θεῶν. Sed obſervabatur hic mos in magnis Panathenæis tantum, quæ ſingulo quinquennio celebrabantur. Plautus in Mercatore.

Neque niſi quinto quoque anno poſſe inviſere
Urbem, atq; extemplo inde ut ſpectaviſſem peplum,
Rus rurſum confeſtim exigi ſolitum à patre.

Harpocration quoq; mem. πέπλα τῶν ἀναγομένων τῇ Ἀθηνᾷ τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις. Itaque non video quâ ratione poſſit excuſari quod in Scholiis Comici legitur ad *Equites.* Ἐπισκευάζεσθαι ἕν ὁ πέπλος καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, ἢ ἱστορεῖσθαι ἐν τοῖς Παναθηναίοις. Hic præterire nequeam ritum in peplo notabilem; quod ſc. ei nomina benè de Rep. meritorum intexerentur. Suidas. Νικήσαντες Ἀθηναῖοι πέπλον ἐποίουν τῇ Ἀθηνᾷ, ἢ ἀνέγραφαν τὰς ἀρίστους ἐν αὐτῷ. Eadem habet Ariſtoph. Scholiaſtes. Reſpexit hunc morem Virgilius, ſeu quiſquis alius in Ciri.

Sed magno intexens, ſi fas eſt dicere, peplo,
Qualis Erechtheis olim portatur Athenis,
Debita cum caſtæ ſoluuntur vota Minervæ,
Tardaque confecto redeunt quinquennia luſtro.

Unde viros fortes & bono patriæ natos, Ariſtophanes in *Equitibus* appellat ἀξίους τοῦ πέπλου. Δαμπαδηδρομίας cum Promethiis & Vulcanalibus, Panathenæa communes habuerunt; niſi quod in his equites decurrerent. Plato lib. 1. de Rep. Δαμπάδ' ἔφαμεν ἄρας ἑπέσθαι ἀλλήλοις ἀπὸ ἵππων τῇ θεῷ. Et Xenophon in Convivio. Ἦν γὰρ Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις Ἱπποδρομία. Hos ludos in veſte tinctâ ſpectare nefas erat, uti conſtat ex Nigrino Luciani. Caſtellanus.

Pancale, inſula una Cycladum, quæ & *Amorgos*. Steph.

Panchæa, Arabiæ Troglodyticæ pars, quæ oſtio ſinus Arabici adjacet. Vide Voſſ. ad Melam 3. 9. Virg. Geo. 2.

Tetaque thuriferis Panchaia pinguis arenis.

Idem Georg. 4. — *Panchæis adoleſcunt ignibus aræ.*

Ovid. Met. 10.

Cinnamaq; coſtumq; ſuam, ſudataq; ligno
Thura ferat, floreſq; alios Panchaia tellus.

Claud. 2. Rapt.

Quicquid thuriferis ſpirat Panchaia ſylvis.

De hoc thure capiendi Lucretius, Claudianus, Tibullus, Arnobius ſub nomine *odorum, ramorum, mercium, reſinæ.* Ait primus lib. 2.

Araque Panchæos exhalat propter odores.

Alter de 3. Conſul. Honor.

Indus ebur, ramos Panchaia, vellera Seres.

Tertius l. 3. *Illic, quos mittit dives Panchaia merces.*

Quartus lib. 7. *Panchaicos ardere reſinulas.*

Panda, Dea à Romanis in ſummâ veneratione habita, ſic dicta, quod *pandat*, i. e. *aperiat* viam. *Panda* item dicta Dea pacis à *pandendis* ſeu aperiendis Urbis portis, ut cenſet Turnebus. Aliam tamen ſententiam adfert Arnobius lib. 4. adverſus Gentes, qui & *Panticam* appellatam ſcribit: *Quod T. Tatio, ut Capitolinum capiat collem, viam pandere atq; aperire permiſſum eſt, Dea Panda eſt appellata, vel Pantica.* In Gloſſis Philoxeni eſt: *Panda*, Εἰρήνη θεός. Apud Varronem lib. 1. de vitâ pop. Romani Ælius hanc Deam eandem putat cum Cerere, dictamque *à pane dando.* Varronis verba nobis ſervavit, Nonius in verbo *Pandere*, ubi refert: *Hanc Deam Ælius putat eſſe Cererem; ſed quòd ei qui in Aſylum confugiſſet, panis daretur, eſſe nomen fictum à pane dando Pandere, quod eſt aperire.* Verum *pando* non eſt à *panem do*, & more ſuo ludit Varro, cum Ælii ſententiam in medium adferat, eamque probare videatur. Neque Panda eſt Ceres, cum apertè ipſe Varro eam à Cerere diverſam faciat his verſibus apud Gellium lib. 13. cap. 13.

Ted' Anna Perenna, Panda, te Lato, Pales,
Nerienes, & Minerva, Fortuna, ac Ceres.

Panda, op. non procul ab Alexandria, quod eſt Sogdianorum. Plin. 6. 16.

Pandæ, Indiæ pop. qui cum Deriade contra Bacchum pugnaverunt; hi ſoli reguntur fœminis. Steph.

Pandane, porta Romæ à *pandendo* dicta, quod ſemper pateret ad res quæ in urb. ferebantur. Eadem dicebatur *Libera* à *libertate.*

Pandaria, vel *Pandataria*, Plinio & Solino, *Pandateria* Tacito, inſ. maris Tyrrheni in ſinu Puteolano, Palmariæ & Pontiæ finitima, ab eis in ort. ante Caietam recedens, inde 250 ſtad. diſtans.

Pandarus, Lycaonis fil. Hom. Iliad. δ. juſſu Minervæ certamen Menelai & Paridis jactu teli diremit. Virg. Æn. 5. *Tertius Eurytion, tuus ô clariſſime, frater,*

Pandare, qui quondam juſſus confundere fœdus,
In medios telum torſiſti primus Achivos.

Pandarus, Alcanoris Idæi fil. unà cum fratre Bitiâ à Turno interfectus. Virg. Æn. 9.

——— *Tum pandarus ingens*
Emicat, & mortis fraternæ fervidus irâ
Effatur, &c.

Pandemus, meretriculæ cujuſdam nomen, Cœlius Rhodiginus.

Pandion, Erichthonii Athenarum regis filius in regno patri ſucceſſit. Apollodorus lib. 3. Ἐρεχθεὺς δὲ Χθονίῳ, ᾧ παρῆν ὁ τιμήσας ἡ Ἀθηνᾶ, Πανδίονα ἐβασίλευσεν. Erat autem rex quintus ut Euſebius teſtatur: Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν πέμπτος Πανδίων. Hujus filiæ fuerunt Procne & Philomela; quarum priorem Tereo Thracum regi, cujus ope Ponti regem profligaverat, uxorem dedit; qui poſtea & Philomelam violavit, prætextu viſendæ ſororis à patre abductam, uti poſtea videbimus in *Philomela* & *Procne.* Pandion autem filiarum caſu acerbiſſimè afflictus nimio animi mœrore vitam finiit. Ovid. Met. 6.

Hic dolor ante diem, longaq; extrema ſenectæ
Tempora, Tartareas Pandiona miſit ad umbras.

Idque anno regni ſui quadrageſimo, teſtibus Euſebio ac Hieronymo. Vide plura de eo apud Meurſ. De Reg. Athen. l. 2. Hinc *Pandionius* pro *Attico.* Ovid. Met. 15. ut vulgò habetur.

Quid

Quid Pandioniæ reſtant, uiſi nomen, Athenæ.

Lucanus de Pallade :

Et Pandionias quæ curſu protegit arces.

Pandion, Cecropis 2. Athenarum regis filius, qui patri ſuo in regno ſucceſſit. Hieronymus : *Athenienſibus regnavit Pandion alter.* Vide Meurſ. de Reg. Athen. lib. 2. cap 15.

Pandion, rex Indicus tempore Auguſti Cæſaris. Strabo lib. 15.

Pandora, Heſiodo fingitur prima mulier à Vulcano Jovis juſſu fabricata, quam ſinguli dii donis ſuis ornaverunt, unde & nomen ſuum ſortita eſt, teſte Heſiodo.

— Ὅτι πάντες Ὀλύμια δώματ' ἔχουσιν
Δῶρον ἑκάστου. —

Pallas enim ſapientiæ donum ei contulit, Venus formæ, Apollo Muſices, Mercurius eloquentiæ. Hanc poſtea cum pyxide clauſâ miſſam fuiſſe tradnnt ad Epimetheum (quia humano generi male cupiebat Jupiter ob Promethei audaciam, qui ignem è cœlo furatus ferulæ incluſum detulerat in terras) qui illâ receptâ, & pyxide apertâ, cui omne malorum genus inerat, terram morbis calamitatibuſque replevit. Item mater Deucalionis, à quâ Theſſaliâ *Pandora* dicta eſt. Eſt & nomen vel epitheton Terræ. Heſychius : Πανδώρα, ἡ Γῆ, ὅτι τὰ πρὸς τὸ ζῆν πάντα δωρεῖται, ἀφ' ἧς ἕκαστος ζῇ.

Pandora, filia Erechthei Athenienſium regis, quæ una cum Protogeniâ ſorore ingruente Bœotio bello ſe pro patriæ ſalute ultro immolandam præbuit ; quod factum eſt in pago Hyacintho, unde, & virgines Hyacinthides ſunt cognominatæ.

Pandoræ, Indorum pop. qui degunt in convallibus. Vivunt annos ducentos ; in juventute ſunt candido capillo, in ſenectute vero nigro.

Pandoſia, urbs gemina : una Brutiorum (licet Strabo in Lucaniâ reponat) in monte, apud præterfluentem Acheruntem flu. exciſa, apud opidulum vulgo *Caſtel Franco*, quod, teſte Barrio, locum tenet Pandoſiæ, in territ. Conſentino, inter Conſentiam & Mont. Altum 6 m. p. circiter. Hic Alexander, rex Epiri, ab oraculo deluſus (cum quæ Pandoſia ſibi fatalis eſſet, haud præmonitus fuiſſet) Tarentinis opem ferens à Brutiis obtruncâtus eſt. Altera in Epiro ad flu. Acherontem quoque, ubi Pandoſia lacus, teſte Plinio, in Caſſiopeæ & Theſprotiæ confin. in ipſâ Theſprotiâ.

Pandroſos, filia Cecropis Athenienſium regis, ſoror Aglauri, & Herſes. Ovid. Met. 2.

Pars ſecreta domûs ebore ac teſtudine cultos
Tres habuit thalamos, quorum tu, Pandroſe, dextrum,
Aglauros lævum, medium poſſederat Herſe.

Paneas, fons Palæſtinæ in Cœleſyria, unde Jordanis flu. effluit apud Cæſaream Philippi urb. nunc everſam, quæ & *Paneas* dicta eſt, à Sidone urbe Phœniciæ 20. m. p. in ort. recedens.

Panebi, pop. Arabiæ ; de quibus ſic ſcriptum legimus. Si quando rex moritur, corpus ejus quidem defodiunt, caput vero auratum in templo auguſtiſſimo conſecrant, dicantque. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 2.

Panelus, urbs circa Pontum, ſic dicta ab Heracleotâ quodam ex poſteris Penelei ducis in bello Trojano, qui illuc ex Bœotiâ venit. Steph.

Paneus, pictor egregius. Vide *Panæus*.

Pangæus, *Malaca* & *Caſtagna* Bellonio, mons Thraciæ in Macedoniæ confin. Philippis urbi imminens. *Pangæa* Virg. Georg. 4.

Altaque Pangæa, & Rheſi Mavortia tellus.

In hoc, teſte Herodoto Muſâ 7. aurea ſunt & argentea metalla. Cinnamis eum abundare ait Ferrarius deceptus loco Claudiani, ubi legendum eſt.

— *Panchaia turgent*
Cinnama. —

Lucan. lib. 1. — *Video Pangæa niveſis*
Cana jugis, latoſq; Æmi ſub rupe Philippos.

Statius Theb. 10.

Perfindunt inarata diu Pangæa juvenci.

Hinc *Pangæus*. Lucan. lib. 7.

Pindus agit gemitus, Pangæaq; ſaxa reſultant.

Val. Flac. lib. 1.

Carbaſa Pangæâ Boreas ſpeculatus ab arce.

Panhellenes, ſimpliciter pro Græcis apud Heſiodum, ubi de Sole hyberno :

— Βεβάδιον δὲ Πανέλλησι φαείνῃ.

Ubi non vertendum *univerſis Græcis*, ut vulgo, ſed ſimpliciter *Græcis*. Πανέλληνες, enim tempore Heſiodi, Homeri, & Archilochi appellabantur Græci, ad differentiam Ἑλλήνων propriè ſic dictorum. Hellenes autem tunc temporis dicebantur Phthiotidis incolæ, quod nomen acceperunt ab *Hellene* Deucalionis filio, qui illius partis Theſſaliæ rex fuit. Ante hunc nominabantur Γραικοί, quod Latini retinuerunt. Hinc Homerus Achillis populares & ſubjectos vocat Myrmidonas & Hellenas. Achilles autem imperabat Phthiotidi. Hi itaque cum propriè dicerentur Ἕλληνες, reliqui Græciæ populi dicti ſunt Πανέλληνες. Vide Thucydidis procœmium, Straboneni lib. 8. Apollodor. lib. 1. Bibliothecæ. *Panhellenia* autem ſacra totius Græciæ vocantur.

Pania, vetus nomen Arcadiæ. Stephanus. Alibi vero navale eſſe ſcribit Ciliciæ circa campum Alcium.

Paniada, & *Panias* & *Panium*. Vide *Paneas*.

Panionium, lucus ſacer in Mycale promunt. in Sept. vergens, communiter ab univerſis Jonibus Neptuno Heliconio dicatus. Hunc in locum quotannis conveniebant Jones ad peragenda ſacrificia, quæ & ipſa *Panionia* dicebantur. Stephanus : Πανιώνιον, τίμιον, ἡ πόλις ὡς τῆς παροικίας τῆς Ἐφεσίων ἢ Σαμίων. Herodotus non urbem ſed χῶρον ἱερὸν vocat. Sic enim ille lib. 1. Τὰ δὲ Πανιώνιά ἐστι τοῦ Μυκάλης χώρου ἱερὰ, πρὸς Ἀρκίου τεθαμμένου ὑπὸ Ἰώνων Ποσειδέωνι Ἑλικωνίῳ. Ἡ δὲ Μυκάλη ἐστὶ τῆς Ἠσαίης ἄκρη, πρὸς ζέφυρον ἄνεμον καλέομενα Σάμιον. Ἐς ἣν συνεχόμενοι κατὰ τὴν πολίων Ἴωνες μανικὸν ὁρτὴν τῇ ἕβδομῃ ἑκάστου Πανιώνια. Herodoto conſonat Strabo l. 14. Πρῶτον δ' ἔξω τῆς παροικίας τὸ Πανιώνιον, περὶ φυλλοις ὑδρευόμενον ὑπὸ Θαλάσσης, ὅπου τὰ Πανιώνια, κοινὴ πανήγυρις τῶν Ἰώνων συντελεῖται τῷ Ἑλικωνίῳ Ποσειδῶνι, ἡ Ἑνδία. Meminerunt etiam Plinius lib. 5. cap. 29. Itemque Pomponius Mela. Plinius ita : *In orâ quâ Trogylia appellatur, Geſſor amnis. Regio omnibus Jonibus ſacra, & ideo Panionia appellata.* Mela vero ſic : *Ubi eſt Panionium ſacra regio, & ob id eo nomine appellata, quod eam communiter Jones colant.*

Panis, vel *Panides*, rex Chalcidis, qui, quia ſatis imprudenter Heſiodum Homero prætulit, ejus ſtultum ac ineruditum judicium abiit in proverbium, *Panidis ſuffragium*. Philoſtratus in Euphorbo.

Paniſci, Dii ſylveſtres, qu. per diminutionem dicti minuti illi Panes, ſicut à Satyro Satyriſcus.

Paniſſa, flu. Thraciæ non procul ab Apolloniâ. Plin. lib. 4. cap. 11. *Panizza* Moletio.

Panium, promuntorium Europæ parallelum Cyaneis inſulis, ut illud ex Dionyſio Byzantino deſcribit Gyllius. Vulgo *Phanarion* dicitur.

Pannias, Aſſyriorum rex 25.

Pannonia, reg. Europæ maxima, inter Danubium ad Bor. à Meranaſtis Jazygibus ſeparantem, & Saum flu. ad merid. dividentem, ac inter Noricum ad occid. & Myſiam ad ort. contenta ; In ſuperiorem (quæ *Prima* Rufo, Marcellino, & Lib. Notit. dicitur) in quâ *Ala Flaviana*, ſeu *Vienna*, ut nunc vocant, *Flexum*, ſeu *Poſinium*, *Arrabo*, ſive *Jaurinum*, *Sabaria*, *Savaria*, ſeu *Gracium* & *Petovio* urbes continentur : Et inferiorem ad ortum, in quâ *Buda*, *Strigonium*, *Alba Regalis*, *Colocia*, *Quinque Eccleſiæ*, *Sirmium*, & *Taurinum* urbes ſunt, diviſa. Utraque *Hungaria* nominatur, non tamen ex æquo ; Nam Hungaria trans Danubium uſque ad Carpatem montem extenſa Jazyges Meranaſtas complectitur, & Pannonia partem Auſtriæ, & Stiriæ, Carniolaq; comprehendit. Ex quo error Ortelii patet, Pannoniam ſuper. Auſtriam appellantis, cum modicam partem Auſtriæ (in quâ Vienna & Sapronium) tantum contineat, maximaque Auſtriæ ac Stiriæ pars cum Carinthia & Carniola ſit in in Norico. Ovid. Triſt. 2.

Nunc tibi Pannonia eſt, nunc Illyris ora domanda.

Pop. *Pannonii*. Idem Ovid. ad Liviam.

Summaque diſperſi per juga Pannonii.

Hinc

Hinc *Pannonicus*. Mart. 8. 14.

Dum nova Pannonici narratur gloria belli.

Et *Pannonis* fœm. Lucan. lib. 6.

Pannonis haud aliter poſt ictum ſævior urſa
Cum jaculum parvâ Libys amentavit habenâ,
Se rotat in vulnus, telumq; irata receptum
Impetit, & ſecum fugientem circuit haſtam.

Horum mem. Dionyſius, verſ. 321.

Πρὸς δὲ νότου Γάμμα ἡ Νωρικὶ ἄστυ ἰδυμνὰ,
Παννόνιοι, Μυσοὶ τε. ———

Solinus cap. 24. *Jam Pannonia viro fortis, & ſolo plano læta, atque uber Dravo Savoque inclytis amnibus circumflua.*

Pannonia Savia, quæ & *Riparia*, ſeu *Ripenſis*, *Eubalia* Aurel. Victori, *Sirmienſis* Caſſiodoro. *Cibalienſis* P. Diacono, pars Pannoniæ inſer. circa Saum flu. ubi Amantini pop. Plin. quæ partim *Hungaria*, partim *Boſſina* & partim *Sclavonia* nunc dicitur.

Pannonia Valeria, quæ & *Valeria* ſimpliciter, pars Pannoniæ ſup. in quâ pars Stiriæ ad ortum continetur.

Panolbius, Epicus poeta, epitaphium ſcripſit in Hypatiam Erythræi filiam, item carmen ad Eutherium, atque alia.

Panomphæus, Jovis epitheton à πᾶς *omnis* & ὀμφὴ vox, ſive quòd ab omni linguâ colatur, ſive quòd omnium voces audiat. Ovid. Met. 7.

Ara Panomphæo veſtus eſt ſacrata Tonanti.

Heſychius: Πανομφαίῳ, ᾧ πάσα φήμη, ἡ μαντεία, ἀναφαίνεται, τοῦτέστι κλειδών.

Panope, ſive *Panopea*, nympha marina, Nerei & Doridis filia. Virgil. Georg. 1. & 4. Item urbs Phocidis. Heſychius. Πανόπη, πόλις Φωκίδος. Ovid. Met. 3.

Jam vada Cephiſi, Panopeſq; evaſerat arva.

Panopes, Aceſtæ regis Siciliæ comes, venator egregius. Virg. Æn. 5.

Tum duo Trinacriæ juvenes Helymus Panopeſq;
Aſſueti ſylvis comites ſenioris Aceſtæ.

Panops, Heſychius: Πάνοψ, ἥρως Ἀττικὸς, ὃς δὴ αὐτῷ ναὸς ἢ ἄγαλμα ἢ χρήν.

Panoptes, Idem Heſychius: Πανόπτης, πολυόφθαλμος, Ζεύς, Ἀχαιοί.

Panormus, Siciliæ urbs. Ptol. hodie *Palermo*, teſtibus Aretio & Fazello. Polybius hanc lib. 1. in 2 partes diſtinguit, in veterem nempe & novam, quas Neapolin & Palæopolin vocat. Hanc unà cum Solunte & Motye Pœnis illis antiquiſſimis attribuit Thucydides lib. 6. Μοτύην ἢ Σολόεντα ἢ Πάνορμον, &c. ἐνέμοντο. Hæc, ut Polybius author eſt lib. 1. Ἡν βαρβάρων πόλις τῶν Καρχηδονίων ἀναξχίας. Ac Diodorus lib. 22. eandem habere aſſerit λιμένα κάλλιστον τῆς τε Σικελίας, ἀφ' ἧς καὶ τὴν πόλιν συμβέβηκε τοῦνομα ταύτης τῆς περιηγήσεως. Quod ipſum mirari ſubit, unde Græcum habuerit nomen urbs, quam nec Græci condidiſſe, nec niſi ſero admodum obtinuiſſe leguntur. Proinde veriſimile eſt aliud Panormi nomen in uſu fuiſſe apud Pœnos, puta לבתין *Leptin*, i. e. ὅρμον, *ſtationem*. Boch. Ejus mem. Sil. lib. 14.

Tergemino venit numero fœcunda Panormus.

Panormus, op. Multiplex. Unum Cretæ. Ptol. cujus mem. Plinius. *Mirabello* nunc Nigro, *Voliſmeni* pagus Bellonio in orâ Boreali. Alterum Macedoniæ in orâ apud Athon mont. Ptol. *Teriſco* Ortelio, *Macri* Moletio. Tertium in Samo inſula. Liv. *Macri* quoque Nardo. Quartum Achaiæ. Polyb. Plin. Pauſan. Thucyd. in Peloponneſo juxta Rhium promunt. contra Naupactum. Quintum Cherſoneſi Thraciæ. Plin. inter Elæum, & Caridiam. Sextum in Phrygiâ ad Helleſpontum apud Cyzicum. *Palermo* Leunclavio.

Panormus, portus multiplex. Unus Epiri apud Oricum Straboni inter Acroceraunia & Onchelſmum, *Palermo* Moletio. Alter Atticæ. Ptol. Pauſ. *Raphei* Sophiano, inter Sunium & Cynoſuram promuntoria. Alius Cephalleniæ inſ. teſte Porphyrio.

Panos vicus, juxta mare Rubrum eſt, qui & *Panon*. Gentile *Panocomites*. Steph.

Panos inſula, urbs Æthiopum, quæ & *Adulis*.

Panos, Ægypti civitas, ubi & Panis ſimulacrum magnum habetur. Vide Stephanum. Nonni Poetæ patria fuit, qui inde *Panopolites* appellatur.

Pantænus, vel *Pantenus*, Theologus eruditiſſimus, primus Scholæ Eccleſiaſticæ præfuit apud Antiochiam A. D. 181. Euſeb. Hiſt. Eccl. lib. 5. cap. 10.

Pantagias, vel *Pantagies*, fluvius Siciliæ, valde quidem exiguus. Sil. lib. 14.

—— *Ac facilem ſuperari gurgite parco*
Pantagiam. ———

Sed rapidiſſimi curſûs, quique magno murmure per multa ſaxa in mare præceps devoluitur. Hunc mirâ vocum contractione *Pantagiam* dictum voluit, quaſi Πανταχοῦ πάλαγίαν *ubique obſtreperum*. Servius in lib. 3. Æn. *Hic fluvius Siciliæ cum plenus flueret, implebat ſonitu pene totam Siciliam, unde & Pantagias dictus, quaſi* ubique ſonans. *Hic poſtea cum Cereri quærenti filiam obſtreperet, tacere juſſus eſt numinis voluntate.* Et Vibius in Catalogo fluminum: *Pantagias Siciliæ ita dictus, quod ſonitus ejus decurrentis per totam inſulam auditus eſt, uſque eo donec Ceres quærens filiam comprimeret eum.* At, ut cætera taceam: *Pantaciam* appellarunt Græci veteres, non *Pantagiam*. Thucydides lib. 6. de Lamo quodam: Ὑπὸ Παγλαίων τε Πιλαμοῦ Τυρρηνίδι τε ὁμοῦ χωρίον οἰκίσας. In Ptolemæo legitur: Παντάχε πολαμοῦ ἐκβολαί, quaſi à recto Πάνταχας. Fallor (inquit Bochartus) an Pœni פרחק *pattak* vocabant à verbo Syro פרח *petak*, i. e. jaculari, projicere, & cum impetu propellere. Unde Claud. de Rap. l. 2. —— *Et ſaxa rotantem.*

Pantagiam. ———

Vide Cluver. de Sic. Ant. lib. 1. cap. 11.

Pantanus, lacus Apuliæ in Italiâ. Plin. 3. 11. *Lago de Lefina* Leandro.

Panthea, uxor Abradatæ, Suſii ductoris, ſub Cyro majore, caſtiſſima, quam Cyrus expugnatis Aſſyriorum caſtris, ob pulchritudinem duxerat captivam. Cæl. Rhod.

Pantheon, templum Romæ, ſic dictum, quòd in Martis Veneriſque imaginibus, ſub ipſo templo conſtitutis omnium Deorum imagines effictæ erant. Sive quòd templum ipſum rotundum ſit, cœloque ſimile, & ſic quoq; omnium Deorum habitatio cenſeatur. Pantheon Jovi ultori ab Agrippâ factum fuit. Hodiè appellatur Templum D. Mariæ rotundæ, inter reliqua antiquorum opera integerrimum.

Panthus, & *Panthus*, vir Trojanus unus ex primoribus urbis. Virgil. Æn. 2.

Quo res ſumma loco Panthu? quam prendimus arcem?

Panthoides, patronymicum, pro Euphorbus Panthoi filius, quem Pythagoras philoſophus dicebat ſe fuiſſe in bello Trojano, & à Menelao interfectum eſſe. Pythagoras ipſe apud Ovidium Met. 15.

Ipſe ego, nam memini, Trojani tempore belli
Panthoides Euphorbus eram, cui pectore quondam
Hæſit in adverſo gravis haſta minoris Atridæ.

Vide Philoſtrat. in Euphorbo.

Pantia, inſ. non procul à ſinu Cajetano. Lege *Pontia*.

Panticapæa, & *Panticapæum*, Plin. ac Steph. *Voſpero*, teſte Nigro, urbs Tauricæ maximæ ad Boſporum Cimmerium, *Boſphorium* olim, teſte Plinio.

Panticapes, flu. Scythiæ Europæ per Lithuaniam fluens in Euxinum mare, Nomadas à Georgis ſeparans, teſte Plinio. *Przepets*, vel *Przypicks*, teſte Peucero, *Conſcavado* Mercatori. Quintus flu. eſt ab Iſtro inter celebres apud Herod lib. 4. Dionyſ. verſ. 314.

Κάδοι δ' Ἀλδάϊσκοι ἢ ὕδατα Παντικάπαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσι διάνδιχα μορμύρεσι.

Pantapoleon, impoſtor quidam Euſtathio memoratus in Hom. Odyſ. α.

Pantomatrium, op. Cretæ maritimum. Plin. 4. 12. *Milopotamo* Pineto.

Panyaſus, Macedoniæ flu. Ptol. *Spirnaſſa* Theveto. Eſt autem inter Dyrrhachium urb. & Apſum flu.

Panyſus, flu. Myſiæ infer. in Euxinum mare inter Meſembriam & Odeſſum influens. *Paniza* Nigro.

Papæus, Jupiter apud Scythas. Herod. lib. 4.

Papeberga, & *Babenberga*, urbs Franconiæ, vulgo *Bamberg*. Patria Joachimi Camerarii.

Papellius Iſter Conſul, cujus tempore bubo infauſta avis Capitolii cellam intravit, propter quod Nonis Martiis urbs luſtrata eſt eo anno. Plin. 10. 12.

Paphages, rex Ambraciæ, qui cum obviam factus eſſet leænæ catulis ſuis ſtipatæ, ab eâ occiſus eſt.

Paphlagonia, *Roni* Caſtaldo, regio Aſiæ ad Pont. Eux. Galatiæ pars Borealis Ptolemæo inter Bithyniam ad occid. & Cappadociam ad ort. Galatiâ ad Auſt. cohærente. Nomen habet à *Paphlagone*, Phinei filio, teſte Stephano. Populi *Paphlagones*, quos ſuperſtitioſos ac ſtolidos eſſe affirmat Lucianus in Pſeudomanti. Horum mem. Dionyſ. verſ. 787.

Παφλαγόνες δ' ἔβαν τοῖσιν ἐπ' ἠιόνασι νέμονται,
Καὶ Μαριανδυνῶν ἱερὸν πίδον ———

A *Paphlagone* Phinei filio, uti diximus, *Paphlagoniam* deducit Stephanus. Ita etiam Conſtantinus Porphyrogenneta Them. 7. *Paphlagones* deducit Ἀπὸ Φινέως τοῦ πρώτου τὴν Παφλαγονίαν οἰκήσαντος, ὃς ἴσχυε μὲν Παφλαγόνας ἐξ ὧν ἠγάγετο τὴν περσηγενίαν ἐκληρονόμησεν. Fortaſſe autem, inquit vir Magnus, Phinei filius pro *Paphlago* fuit *Phaleg*, unde *Paphlagonia* compoſiti nomine פלג פאה dicta fuerit, h. e. *plaga Phalegi*. Id enim proprie פאה *pea*. Homerus eos à fortitudine commendat. Il. 2.

Ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων ἀμφιζάνω.

Idem Iliad. 5.

Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφιπίνοντο.

Paphnutius, Epiſcopus Ægyptius Confeſſor, ex illis quos Maximinianus, dextris effoſſis oculis, & ſiniſtro poplite ſucciſo, ad metalla damnaverat. Sed in hoc tanta virtutum inerat gratia, ut ſigna per eum non minus, quam dudum per Apoſtolos fierent. Nam & Dæmonas verbo tantum fugabat, & ægros ſolâ oratione curabat: ſed & cæcis viſum dediſſe dicitur, & paralyticos ad ſtabilitatem corporis revocaſſe. Hunc Conſtantinus Imp. in tantâ veneratione & affectu habuit, ut ſæpius eum intra Palatium evocatum complecteretur, & illum oculum, qui in confeſſione fidei erat evulſus, avidioribus oſculis demulceret. Ruffin. Eccleſ. Hiſt. lib. 10. cap. 4. Is Concilio adfuit Nicæno, in quo cùm cæteri Patres legem laturi eſſent, quâ conjugium Sacerdotibus prohiberetur, contradixit, honorabiles confeſſus nuptias, & caſtitatem eſſe dicens concubitum cum propria conjuge. Hiſt. Trip.

Paphos nova, Cypri inſ. urbs. Ptol. *Neapaphos* Plinio. *Bapho* Nigro. Paphum ab Auguſto Imp. *Auguſtam* appellatam ſcribit Dio lib. 54. ſed veteremne an novam non diſcernit. Duæ enim ſunt in Cypro, teſte Ptolemæo.

Paphos, Cypri civitas, Veneri quondam ſacra. Virg.

Eſt Amathus, eſt celſa mihi Paphos.

Horat. Carm. 1. Od. 30.

O Venus regina Cnidi Paphique,
Sperne dilectam Cyprum.

In hâc urbe ante nuptias puellæ dotem quæſituræ in honorem Veneris in litore ſe proſtituebant. Juſt. lib. 18. Pompon. lib. 2. Strabo lib. 14. Plin. 5. 31. Hinc Nonnus in Baſſaricis lib. 13.

Καὶ Πάφον ἀβρεχόμων στεφανηφόρον ὕδασι νήσων.

Paphus, Pygmalionis fil. ex Eburneâ matre. Cum enim olim Pygmalion in Cyprum inſ. perveniſſet, comperiſſetque mulieres omnium libidini obſequentes, cœlibem vitam ducere ſtatuit. Porro cum ingenio valeret, eſſetque ſculptor inſignis, dicitur ſibi ex candidiſſimo ebore muliebre ſculpſiſſe ſimulachrum, omnibus venuſtatis, formæque numeris, quoad fieri potuit, abſolutum. In quo cum homo ingenioſus artem ſuam miraretur, in ejus amorem incidit, oravitque Venerem (quæ ſummâ cum veneratione id temporis in Cypro colebatur) ut uxorem ſibi concederet ſtatuæ ſuæ eburneæ ſimillimam. Quibus precibus à Venere exauditis, Pygmalion domum rediens ſtatuam ſuam animatam invenit, ſervatiſque iiſdem lineamentis, eodemque candore, in formoſiſſimam virginem transformatâ. Cujus poſtea concubitu uſus, ex eâ Paphum filium ſuſcepit, qui & patri in regno ſucceſſit, condiditque urbem in Cypro, quam de ſuo nomine *Paphum* vocavit. Ovid. Met. 10. *Ille Paphum genuit, de quo tenet inſula nomen.* Conſtruxit etiam in eâ templum & aram in honorem Veneris, quæ à loco *Paphia* dicta eſt, cui diu ſolo thure ſacrificatum eſt.

Papia, quæ & *Flavia* aliquando in antiquis nummis, olim *Ticinum*, urbs Inſubriæ poſt Mediolanum clariſſima. Quondam Oſtrogothorum, & Longobardorum ſedes. Item flu. ejuſdem nominis. Vide *Ticinum*.

Papias, Grammaticus, qui ſcripſit Dictionarium Latinum ordine literarum.

Papias, D. Joannis auditor, D. Polycarpi condiſcipulus & ſocius, Hierapoleos civitatis epiſcopus fuit. Vide Euſeb. Eccleſ. Hiſt. lib. 3. cap. 35. & 39.

Papinianus, I. C. Severo Principi gratiſſimus, Scævolæ diſcipulus, qui ei in advocatione fiſci ſucceſſit. Is eſt, cui filios ſuos Severus moriens commendavit, deinde ab Antonino Caracallâ ſecuri percuſſus eſt. Cauſa necis traditur, quod Caracalla, interfecto fratre Getâ, ei mandaverit, ut & in ſenatu, & apud populum ſacinus dilueret: illum autem reſpondiſſe, *Non tam facile parricidium excuſari poſſe, quam fieri.* Spartianus.

Papinius Statius, Neapolitanus, inter Heroicos poetas relatus, haud ignobili genere ortus eſt. Quidam ſcribunt majores ejus oriundos eſſe Epiro, diuque verſatos Sellis, non ſine admiratione ingenii & probitatis. Patrem Papinium habuit, qui ob inſignem eruditionem, egregiaſque virtutes, Neapoli civitate donatus eſt, in quâ Statius poeta natalem ſuum habuit. Compoſuit multa & varia poemata. Vide *Statius*, & Grinitum de vitis Poetarum.

Papirium, urbs Paphlagoniæ. Steph.

Papiria, ſive *Papiſia*, gens patricia Romæ fuit, ex quâ 3 nobiliſſimæ celebrantur familiæ, diverſis cognomentis inſignitæ. Alii enim *Papirii* dicebantur *Mugillani*, alii *Craſſi*, alii *Curſores*. Vide *Papyrius*.

Paprimis, urbs Ægypti. Steph.

Pappus Alexandrinus, floruit ſub Theodoſio M. Scripſit octo *Mathematicarum collectionum* libros. Idem Mathematicâ σωτάξει in Ptolemæum magnum ſibi nomen conſecutus eſt. Etiam ſuperſunt ejus explicationes in Ariſtarchum Samium de magnitudinibus & diſtantiis Solis ac Lunæ. Convertit Latinè, ut & Ariſtarchum, Federicus Commandinus. Editus eſt Piſauri 1572. Librum quoque de fluviis Libyæ, nec non univerſalem Chorographiam reliquit.

Papyrius, à velocitate *Curſor* dictus, quum Conſulem ſe adverſis omnibus contra Samnites progreſſum eſſe ſenſiſſet, ad auſpicia repetenda Comum regreſſus, edixit Fabio Rutiliano, ſeu, ut alii legunt, Rulliano, Magiſtro equitum, quem exercitui præpoſuit, ne manus cum hoſte conſereret. Sed cum ille opportunitate ductus pugnaſſet, ac viciſſet, reverſus eum ſecuri ferire juſſit: Ille in urbem confugit, nec ſupplicem Tribuni tuebantur. Deinde parentis lacrymis, populus veniam precibus impetravit. Papyrius item de Samnitibus triumphavit. Liv. lib. 9.

L. *Papyrius* Curſor, ſuperioris fil. de Samnitibus ſecundum patrem, omnium pulcherrimam victoriam reportavit, Ædemque Fortunæ de manubiis faciendam locavit.

Papyrius Craſſus, quum Privernates intra mœnia fugaſſet, ac pro rebus benè geſtis triumphus ei negaretur, in monte Albano triumphavit, & pro laureâ uſus eſt myrteâ coronâ. Valer. lib. 4.

Papyrius, Carbo cum dentibus natus. Plin. lib. 7.

Papyrius, Prætextatus nobilis adoleſcens, ex eo cognomen aſſecutus, quòd in prætextâ & adoleſcentiâ magnopere viſus eſt ſapere. Cum enim à patre duceretur in curiam, in eâque forte arcana quædam tractarentur domum reverſus, interrogatuſque à matre, Quidnam in Senatu actum eſſet. *Ut duæ*, inquit *uni nubere poſſint.* At illa mane convocatis matronis ad Curiam properat, rogatque, ut eâdem lege viros duos habendi licentia ſit etiam fœminis. Re cognitâ ingenium & conſtantia pueri laudata eſt. Macrobius.

Papyrius ſœnerator, cum C. Publium nobilem adoleſcentem, quem ob æs alienum paternum nexum habebat

bebat, quòd ſtuprum pati nollet, contumeliis ac plagis afficeret, rc ad Senatum delata, damnatus eſt. Lex deinde lata, ne quis in corpora libera ob æs alienum jus haberet. Liv. lib. 8. Valer. Max. de pudicitia, *T. Veturium* pro *Publio*, & C. *Plotium* pro *Papyrio* nominat.

Parabolani, plebeii quidam famulitio Eccleſiarum, Xenodochiorumq; deputati, & quaſi adſcriptitii ſervæ: ut ſicut illis omni vitâ ab agrorum culturâ recedere non licebat; ita his à ſervitio ægrorum, qui in Noſocomiis reſidebant. Sic dicti, quia ſe in periculum maximum conjiciunt, ut qui ægrotos publicè in Alexandriâ civitate curabant. Graſſante enim, ut non raro aſſoleт, peſte, & ipſi rapiebantur, & id muneris contemptâ vitâ ſuſcipiebant.

Parabolos, inſ. parva contra Phœnicem. Mela.

Parabyſton, forum Athenis in quo undecim viri judicabant, & quidem res viliores. Vide Meurſium Atticarum Lectionum lib. 2. cap. 9. & Mauſſacum ad Harpocrationem.

Parachelóitæ, pop. apud Theſſalos circa Maliam urb. ad Achelóum flu. & apud Ætolicos. Strabo. Alios in Phthiotide ponit Stephanus.

Paradiſus, op. Syriæ, ſeu Phœnices ſupra Antaradum cum flu. cognomine. Plin. Ptol. Item pagus Siciliæ. Steph.

Paradiſus, quem Dominũ Deum in Eden plantaſſe meminit Moyſes his verbis ויטע יהוה אלהים גן בערן *vajitta Jehova Elohim gan beheden*, transferentibus id Septuaginta; ἐφύτευσεν ὁ Θεὸς Παράδεισον ἐν Ἐδέν, ut non tam voluptatem, quam nomen proprium iſtius loci accepiſſe videantur. Origine autem *Paradiſus* vox Perſica eſt, ſicut Xenophon non ſolum teſtatur hortos à Perſis *Paradiſos* appellari, verum etiam Plutarchus in Demerrio, & Philoſtratus in vitâ Apollonii Tyanei, cum ita ſcribit: Μέλλων ὁ Δαμὶς πρὸς Θήρᾳ γίνεσθ᾽ ἢ ἐν τοῖς παραδείσοις χαρίεν εἰς ἕ λέοντές τ᾽ κατάκεινται τοῖς βαρβαρικοῖς ἢ ἀρκτοι, ἢ παρδάλεις. Et Pollux. Παράδεισοι βαρβαρικὸν μὲν ὄνομα, ἥκει δὲ ἐς σωφρόνειαν εἰς χρῆσιν Ἑλληνικὴν, ὡς ἢ ἄλλα πολλὰ Περσικῶν. Etenim Perſæ nominabant Paradiſos ampliores hortos διπλέθρα ἔχοντας ἡμιεθρα, interdum etiam vivaria, ut quibuſdam placere video. Agellius lib. 2. cap. 20. *Vivaria nunc dicuntur ſepta quædam loca, in quibus feræ vivæ paſcuntur.* Et paulo poſt, *Vivaria quæ nunc vulgus dicit ſunt quos* Παράδεισους *Græci vocant.* Quocirca Vandalorum regum paradiſum in Africâ pulcherrimum & amœniſſimum fontibus non tantum irriguum, ſed etiam arboribus pomis onuſtis plenum fuiſſe ſcribit Procopius. Unde Heſychius. παράδεισον ἢ βασιλίως χαλάζιον interpretatur. Valeant ergo qui cum Scholaſticis *Paradiſum* dici volunt qu. *parans Dei viſum.* Valeant qui cum Suidâ peregrinæ hujus vocis originem aut παρὰ τὸ διύσω, i. e. βρέχω, aut παρὰ τὸ ἢ δέεσθαι, i. e. βέλεσθαι συνοχῶ ποιεῖς arceſſunt. Tandem hanc vocem receperunt literæ ſacræ. Ait enim Solomon Eccleſ. 2. *Feci mihi hortos, & paradiſos (ganoth vepardeſſim) & plantavi in eis omne lignum fructiferum.* Canticorum quoque 2. & Neemiæ 2. eandem vocem reperias. In Novo Teſtamento eſt tranſlata à S. Lucâ & D. Paulo ad æternam illam & beatam Dei, angelorum, & animarum felicium ſedem, ut cum Chriſtus inquit latroni: *Hodie mecum eris in Paradiſo.* Eadem ſignificatione accipitur Apoc. 2. ubi *vincenti lignum vitæ* promittitur, *quod eſt in paradiſo.* Ubi forte Seleuciani negarunt fuiſſe olim Paradiſum terrenum, ut & Origenes lib. 4. περὶ ἀρχῶν pueriliter ratiocinatur, haud fore aliquem uſque adeo ſtupidum, ut putet Deum agricolam fuiſſe, & arbores plantaſſe in Paradiſo. Sed eum confutat Epiphanius. Quin ipſa creatio verbo Dei facta redarguit ineptias tales; nec eſſe in Paradiſi hiſtoriâ ſemper quærendas allegorias monet Hieronymus. Fuit itaque Paradiſus aliquis terrenus, ſed ubi fuerit ab eruditis diſputatur. Sunt qui ſub Æquinoctiali circulo conſtituunt, & nomine *gladii, torridam zonam* accipiunt. Alii in altiſſimis montibus ponunt, ut ad Lunarem uſque circulum pertingat, aquarum diluvii expers. Nonnulli extra orbem noſtrum locum illi faciunt, myſticè intelligentes omnia illa quæ de eo commemorantur. Philo quoque Judæus cœlum intelligit. Sed hanc ejus opinionem improbat & rejicit Theodoretus multis modis, tum pariter his verbis: Ἔστι οἱ μὴ τὸν παράδεισον αὐτὸν λέγεσθαι φασιν, οἱ δὲ τόπον φασὶν, ἐν ᾧ ἢ παράδεισος· ἔστι δὲ ἢ Ἀδὰμ ἐπλάσθη. Καὶ ὁ Ἀδὰμ ἀπὸ τ γῆς ἐν Ἐδὲν γεγονὼς παρεσκηνώθη, ἐδὼν γὰ τὸ πύῤῥον. Quanquam poſteriora hæc minime ſint vera, eò quod Adamus nomen tulerit à terrâ quæ Ebræis dicitur אדמה *Adama.* In quâ regione ergo plantatus eſt hortus hic voluptatis? Probabiliter loqui ac ſcribere videntur, qui locum ejus deſignant in Meſopotamiâ inter Judæam & Arabiam, maxime circa Babylonem & Seleuciam, ubi Tigris & Euphrates 4. flumina ſuo concurſu conſtituunt, ſupra Babylonem autem uno alveo recipiuntur, & infra rurſus dividuntur in flumina duo, aut potius in Chaldæâ vel Aſſyriâ. Sed & hanc ſententiam evertere conantur nonnulli, non ſatis animadvertentes, ubi primi iſti homines vixerint, ubi turrim condiderint, ubi Nineven prius conditam ab Aſſur, à quo circumjacens regio Aſſuria, vel (quod idem eſt) Aſſyria eſt dicta. Suſpicionis etiam nonnihil injicit, quòd inter Magorum præcepta, quorum in Chaldæâ & proximis regionibus magna fuit auctoritas, Paradiſi quoque mentio fiat his verbis.

Ζάτμον παράδισον.

Quanquam myſticè eos de Paradiſo loqui intelligat Pollus, qui diſertis verbis Χαλδαϊκὸν παράδεισον vocat, & alio loco ἱερὸν παράδεισον ἐν Χαλδαίοις, quaſi fuerit indubitatum tum temporis eſſe aliquem Paradiſum Chaldaicum. At quia perierat aquis diluvii vaſtatus, atque ideo digito monſtrari non poterat, myſticè intelligendum exiſtimarunt, ſicut & nonnulli Chriſtianorum Theologi. Adde quod verſus Orientem habitaverint Adam, Cain, Abel, & ab eodem tractu coloniæ fuerint in alias regiones deductæ. Poſt cataclyſmum enim venit in Ægyptum Mizraim, i. e. Ægyptus, ut Chus in Æthiopiam. Atqui Orientalis regio eſt Chaldæa, cujus incolæ quoque non falſò, Arcadum inſtar, ſed magno jure ſe omnium hominum antiquiſſimos jactare ſolent. Jam & ipſe hortus voluptatis plantatus fuiſſe legitur à Deo Gen. 2. מקדם *Mikedem*; quam vocem licet Onkelos *à principio vertat*, Hieronymus *ab exordio*, Aquila ἀπ᾽ ἀρχῆς, Theodoretus ἐν τοῖς πρώτοις, Symmachus ἐν πρώτῃ; quaſi ante conditum mundum extiterit Paradiſus; tamen horum ſententiæ omnino ſtandum non eſt, cum eadem vox *ab Oriente* quoque ſignificat, teſte Aben Ezra & aliis. Atque hâc adeo de cauſâ Septuaginta verterunt κατὰ τὰς ἀνατολὰς i. e. *ad Orientem*, reſpicientes ad locum, non ad tempus. Hoc certum eſt, ante hominem formatum extitiſſe Paradiſum. Ante mundum vero creatum non extitiſſe, vel inde probari queat, quòd terreſtris fuerit, arbores in ſe fructiferas habens, fluviorumque & regionem Orientalium mentio fiat in ejus deſcriptione. Credibile quoque eſt temperatiſſimam fuiſſe regionem hanc, atque ideo priſcos illos homines vitam in plures quam nos, annos produxiſſe, cum nondum immanis illa ventris ingluvies, vere Hydra Lernæa, irrepſiſſet in mundum, quæ jam & morbos plures generat, & manes anticipat. Cæterum periit Paradiſus terreſtris everſus aquis diluvii, horridus jam & incultus, aut certe priſtinâ amœnitate deſtitutus. Quò ſtultè faciunt prorſus, quicunque eum inquirunt, eò quòd ab aliis locis quoad ſplendorem, culturamque dignoſci haudquaquam poſſit. Falluntur etiam Judæi, qui in terreno Paradiſo etiamnum verſari putant Thiſbitem Eliam, & Enoch, cùm in cœleſtem revera tranſlati ſint, de quo Salvator locutus eſt pendens in cruce, & B. Paulus 2. Cor. 12. ubi ſe raptum eſſe affirmat in Paradiſum tertium aduſque cœlum, atque ibidem multa audiviſſe verba arcana, quæ homini aperire non licet. Hæc ex Fungero. Videat eruditus Lector tractatum Anglicano ſermone conſcriptum, cujus titulus eſt: *A diſcourſe of the Terreſtrial Paradiſe.* Londini, excudebat Jac. Fleſherus, A. D. 1666.

Paræaca, urbs Mediæ, pop. *Paræaceni* Straboni, ac Plinio, ac *Paretacani* Herodoto in Perſide, ubi *Paræa-*

cene regio Ptolemæo, *Paritaca* Arriano, *Paretacene* Straboni, inter Perſidem & Parthiam. Ita variè de locis remotis ab auctoribus ſcribitur.

Parætonium, *Eerton* Mercatori & aliis, urbs Marmaricæ, olim epiſc. & præcipua in orâ Boreali ac marit. inter Apolloniam urb. Cyrenaicæ, ad occ. 390. & Alexandriam Ægypti in ort. 144. m. p. à Catabathmo 900 ſtad. in ort. Ovid. Met. 9.

Iſi, Paræonium, Mareoticaq; arva, Pharumque.

Hinc *Paræonius:* Lucan. lib. 3.

Vſque Paræonias Eoa ad litora Syrtes.

Paragonitinus, ſinus in Carmaniâ, ultra Armozum & Carpellam promunt. *Paragon* Ptolemæo, *Golfo de Gugerath* nunc, teſte Nigro.

Paralus, vir qui primus longam navem invenit. Plin. 7. Sunt & *Parali* in Atticâ qui *Paraliam* incolunt. Steph. Plutarchus *Paralos*, factionem unam è tribus, quæ Athenis erant, Solonis tempore intelligit. Eſt etiam *Paralus* urbs Melienſium in Theſſaliâ. Steph.

Parapaſius, unus ex Parthorum regibus, qui & *Arſaces* dictus fuit. Alex. ab Alex. 1. 2.

Parapiani, pop. Indiæ non procul ab Indo flu. Plin. 6. 23.

Parapotamia, op. Phocidis ad Cephiſum flu. Strabo. Item regio proxima Tigri flu. Plin.

Pararenchus, nomen viri cujuſdam ſic dicti, quòd ſimularet dormientem, quò impunitius uxor ejus mœcharetur. Alciatus lib. 4. Parergon cap. 26. Pararenchus, inquit, ἀπὸ τῦ ῥέγχειν dictus eſt, quòd roſtro ſeu naſo ſterteret, & ſomnum in menſâ ſimularet, ut eſt apud Feſtum. Quod & à quodam Galbâ factum fuiſſe Plut. auctor eſt, dum C. Mæcenati in uxoris ſuæ amorem effuſo, obſequeretur. Unde proverbium. *Non omnibus dormio.* De hujuſmodi curucis Juvenalis Sat. 1.

Cum leno accipiat mœchi bona, ſi capiendi
Jus nullum uxori, doctus ſpectare lacunar,
Doctus & ad calicem vigilanti ſtertere naſo.

Paraſius, fil. Philonomiæ cujuſdam, quæ cum paſtoris concubitu prægnans facta geminos enixa eſſet, Paraſium videlicet & Lycaſtum, metu patris objecit eos in Erymanthum, ubi in concavam quercum delati, lupam repererunt, quæ abjectis propriis catulis eoſdem lactavit. Author Plutarchus.

Paraſtlaba, urbs Myſiæ infer. in Bulgariâ, à Joanne Zimiſco Imp. expugnata, à quo *Joannipolis* dicebatur, teſte Curopalate.

Paravæi, pop Theſprotiæ in Epiro, ſic dicti quod juxta *Avon* flu. h. e. παρ' Ἄυον incolant. Steph.

Parcæ Deæ fatales, humanæ vitæ ſtamina diſpenſantes. Dictæ autem videntur *Parcæ* à *partu*, teſte Varrone, eò quòd naſcentibus hominibus bona malaque conferre cenſeantur. Sed duriuſcula hæc immutatio. Et, ſi id eſſet, una tantum foret Parca; Niſi forte dicas, pro triplici partûs menſe tres fuiſſe Parcas, atque hoc *Nona*, & *Decima* vocibus firmari. Sed hanc qui ſententiam ſequatur *tertiæ Parcæ* nomen itidem à numero ſumptum oſtendat, neceſſe eſt. Si tamen *Parcam* qu. *Partam* dici cum Varrone ſtatuere lubet, quanto melius dixeris, *Parcam*, ſive *Partam* dici à *partiendo*, quia unicuique per eam fatalis vitæ ſuæ portio obtingat. Sane & Græci ſimiliter Μοῖραν ἀπὸ τῦ μείρειν vocant, h. e. *dividere, partiri.* Aliis, & pluribus, placet, *Parcis* inde nomen eſſe, quòd minime *parcant*: quod etymon adſerunt Apuleius, Martianus Capella lib. 4. Donatus de barbariſmo. Servius ad 4. Eclog. aliique. Hinc à Statio *duræ* dicuntur. Theb. 6.

Sed juvenem duræ prohibebant diſcere Parcæ.

Eidem Statio *ſævæ* & *graves* vocantur. Sylv. 2.

O ſævæ nimium graveſque Parcæ.

Idem ibidem: —— *Subitas inimica levavit*
Parca manus. ——

Ab Ovidio *tetricæ.*

Moverunt tetricas tam pia vota Deas.

Ab Horatio *iniquæ.* Carm. 2.

Unde ſi Parcæ prohibent iniquæ.

A Propertio *immites*, lib. 4.

Immites habuit Cornelia Parcas.

A Tibullo *triſtes* lib. 3.

Aut ſi fata negant reditus, triſteſque ſorores.

Denique *inexorabiles* paſſim audiunt. Martialis:

Lanificas nulli tres exorare ſorores
Contigit, obſervant quam ſtatuere diem.

Omnino Græcos. Atqui antiphraſis, ut ait Voſſius, eſt nugale Grammaticorum commentum, merumq; inſcitiæ aſylum. Quare audiendus Jul. Scalig. qui lib. de R. Poeticâ 3. c. 90. *Parcæ*, inquit, quia *parcant, una enim tantum dicitur filum incidere; duæ vero, alterum vitam dare, altera vitæ tractum continuare. A pluribus igitur fit nominatio. Quin illa quoque parcit, ſuſtinet enim aliarum opus, quoad fatorum juſſibus pareat.* Hæ autem Parcæ tres eſſe ſorores finguntur, *Clotho* ſc. *Lacheſis*, & *Atropos*, ita concordes, ut nulla unquam illarum diſſenſio, ſicuti cæterorum Deorum, audita fuerit. Jovis autem ac Themidis fuiſſe filias ſcriptum reliquit Heſiodus in Theogoniâ, hoc pacto.

Δεύτερον ἠγάγετο λιταρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας
Εὐνομίην τ' Δίκην τε καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν,
Αἵ ῥ' ἔργ' ἀθρήσασι καταθνητοῖσι βεβλῦσιν,
Μοίρας θ' ἃς πλεῖστην τιμὴν πόρε πυκλίτα Ζεὺς
Κλωθώ τε Λάχεσίν τε καὶ Ἄτροπον, αἵτε διδοῦσι
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.

Idem tamen Poeta in eodem libello inter Noctis filias Parcas numerat:

Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνετο νυκτὸς ὀλοοπόινας.

Cui ſententiæ acceſſit etiam Orpheus, qui ita ſcripſit Hymno in Parcas:

Μοῖραι ἀπειρεσίαι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μιλαίνης.

Harum primam colum volunt geſtare; ſecundam nendo humanæ vitæ terminum præfinire; tertiam filum incidere, h. e. vitam tempore ſtatuto abrumpere. Apuleius Parcarum ternarium numerum à triplici tempore ductum exiſtimat. Nam quod in fuſo perfectum eſt, præteriti temporis habet ſpeciem, & quod in digitis torquetur, momenti præſentis indicat ſpatia: & quod nondum ex colo tractum eſt, futuri & conſequentis ſeculi poſteriora videtur oſtendere. Veracitem Parcis fere tribuunt antiqui: Horat. in Carmine Seculari:

Voſque veraces cecinisſe Parcæ.

Ovid. *Nec tua veridicæ diſcunt reſponſa ſorores.*

Et ante utroſque Catullus in Argonauticis.

Talia præfantes quondam, felicia Pelei
Carmina divino cecinerunt omine Parcæ.

Idem ibidem.

Veridicos Parcæ cæperunt edere cantus.

Quæcunq; n. Parcæ facta eſſe volunt, infecta fieri nequeunt. Tibullus. 1. 7.

Hunc cecinere diem Parcæ fatalia nentes
Stamina, non ulli diſſoluenda Deo.

Seneca Tragœdus.

Non illa Deo vertiſſe liquet
Quæ nexa ſuis currunt cauſis.

Idem in Hercule Furente:

Duræ peragunt penſa ſorores
Ne ſua retro fila revoluunt.

Has Parcas officio ſuo ſedulo fungentes graphicè admodum deſcribit Catullus ubi ſupra; cujus verſus non poſſum non adſcribere:

His corpus tremulum complectens undiq; veſtis
Candida purpureâ talos incinxerat orâ,
At roſeo niveæ reſidebant vertice vittæ,
Æternumque manus carpebant vite laborem.
Læva colum molli lanâ retinebat amictam,
Dextera tum leviter deducens fila ſupinis
Formabat digitis, tum prono in pollice torquens
Libratum tereti verſabat turbine fuſum:
Atq; ita decerpens æquabat ſemper opus dens,
Laneaq; horridulis hærebant morſa labellis,
Quæ prius in leni fuerant extantia filo.
Ante pedes autem candentis molla lanæ
Vellera virgati cuſtodibant calathiſci.
Hæ tum clariſonâ pellentes vellera voce
Talia divino fuderunt carmine fata
Carmine, præfidiæ quod poſt nulla arguet ætas.

Paremphii,

Paremphis, urbs Ægypti. Steph.

Parentalia, erant ſacra funeſta, quæ fiebant ab antiquis in honorem mortuorum, à *parentando*, quod parentibus juſta celebrare ſignificat, licet etiam transferatur ad alios. In his fieri ſolebant προσκλήσεις τῶν νεκρῶν, *evocationes mortuorum*. Aderant propinqui qui parentes ob defunctum conſolabantur. Latini etiam, inquit Fungerus, *feralia* nominarunt, à *ferendis* epulis, vel à *ferendis* pecudibus. Ovidius in Faſtis originem aperit Latinorum reſpectu:

Hunc morem Æneas, pietatis idoneus author,
Attulit in terras, juſte Latine, tuas.
Ille Patris Genio ſolennia dona ferebat,
Hinc populi ritus edidicere novos.

Parentium, Iſtriæ urbs. Steph. vulgo *Parenzo*.

Paretaceni. Vide *Paratacæ*.

Paria, inſ. parva Phœnicii maris ante Joppen urb. Palæſtinæ, *Arſuffo* ex tab. recent.

Pariani, pop. in Helleſponto qui Amorem Deum venerantur.

Paricane, urbs Perſica. Steph.

Pariedrus, & *Pariedri*, num. pl. *Paryadris* Ptol. *Leprus* Jovio, mons Armeniæ altiſſimus ex quo Euphrates & Araxes flum. profluunt.

Parienna, op. Germ. in Sleſiâ, *Fridech* Villanovano.

Parilia, vide *Palilia*.

Paris, *idis*, Priami & Hecubæ fil. alio nomine *Alexander* dictus, cujus matri, cum illa ſe facem ardentem parere ſomniaſſet, conjectores reſponderunt, Fore ut filius, quem in utero geſtabat, cauſa eſſet excidii Trojani. Quâ re cognitâ, Priamus puerum, ubi primùm fuit natus, Archelao ſervo exponendum tradidit. Contra Hecuba cùm materno affectu, tum infantuli formâ commota, curavit, ut furtim nutriretur à paſtoribus in Idâ monte. Ubi cum adoleviſſet, Oenonen Nympham amavit, & compreſſit, ſuſcepitque ex eâ duos filios. Porro cum in dirimendis controverſiis eſſet æquiſſimus, maximam juſtitiæ famam ſibi comparavit, adeo ut ortâ inter Deas, Junonem, Palladem, & Venerem diſceptatione de formæ præſtantiâ, propter aureum malum à Diſcordiâ ad Pelei nuptias illatum, in quo ſcriptum erat; *Detur pulcherrimæ*, judex ſit conſtitutus. Quas cum vidiſſet nudas, ſententiam tulit ſecundum Venerem, quæ pulcherrimam fœminarum illi promiſerat, neglecto regno, quod pollicebatur Juno, & contemptâ, quam Pallas offerebat, ſapientiâ. Prop. 2. 2.

Cedite jam Divæ quas paſtor viderat olim
Idæa tunicam ponere verticibus.

Ovid. 1. de Art.

Luce Deæ, cœloque Paris ſpectavit aperto
Cum dixit Veneri; Vincis utramque Venus.

Coluthus in de Helenæ raptu.

——— Αὐλαὶ γὰρ ἐθηήσαντο μολοῦσαι
Ἰδαῖαι δυσάρηστον ὅτε πρῶτα Φαλάκρης,
Καὶ Πάριν οἰοπόλοισιν ἰσοδρεπέεσσι θοώκοις,
Καὶ Χαρίτων βασίλειαν ἀγαλλομένην Ἀφροδίτην.

Præterea cum eſſet fortiſſimus, in agonali certamine quod ad Trojam agebatur, cum alios omnes ſuperavit, tum ipſum etiam Hectorem, qui cum ægrè ferret à paſtore ſe eſſe ſuperatum, gladiumque in eum ſtringeret; Paris illi aperuit, ſe ejus fratrem eſſe germanum, quod & allatis crepundiis probavit. Sic igitur cognitus à patre receptus eſt. Deinde conſtructis viginti navibus, ſub ſpecie legationis ad repetendam Heſionem, in Græciam miſſus eſt, ubi à Menelao hoſpitio eſt receptus. Verum cum ille neceſſariâ de cauſâ in Cretam navigare cogeretur, Paris ſibi occaſionem rei benè gerendæ oblatam ratus, Helenam, quam mutuo amore deperiebat, rapuit, & in Aſiam abduxit. Herodotus tamen author eſt in Græciam veniſſe, abſente Menelao, Helenæq; pulchritudine captum, Spartam expugnaſſe, illamque etiam renitentem, & omnes regios theſauros rapuiſſe, & ob id poſtea Helenam à viro recipi meruiſſe. Prop. 2. 15.

Ipſe Paris nudâ fertur periiſſe Lacænâ,
Cum Menelaeo ſurgeret è thalamo.

Horat. lib. 2. Od. 15.

Paſtor cum traheret per freta navibus
Idæa Helenam perfidus hoſpitem.

Ovid. 2. de Art. Am.

Talis ab armiferis Priameius hoſpes Amyclis
Candida cum raptâ conjuge vela dedit.

Statius in Achilleide.

Solverat Oebalio claſſem de litore paſtor
Dardanus, incautas blandè populatus Amyclas.

Ex hoc raptu ſecutum eſt bellum Trojanum, in quo ſingulari certamine cum Menelao Paris congreſſus, cum pene vinceretur, à Venere pugnæ ſubſtractus eſt. Poſtremo Hectore ac Troilo fratribus occiſis, cum ipſe, ſumpto arcu & ſagittis, quibus plurimum valebat, Achillem ſub prætextu deſponſandæ Polyxenæ ſororis in templo Thymbræi Apollinis interfeciſſet, ipſe quoque à Pyrrho, ſive (ut aliorum eſt opinio) à Philoctete occiſus eſt, poſt cujus mortem Helene Deiphobo nupſit. Hunc Homerus ubique parum ſtrenuum inducit, amoribuſque ac citharæ, quàm tractandis armis aptiorem. Unde eſt illud apud Ovidium in Epiſtolâ Helenes.

Bella gerant alii, tu Pari, ſemper arma.

Paris, rex Galliæ anno fere ante Romam conditam 660. Hic urbem Pariſienſem, omnium florentiſſimam condidit, ac de ſuo nomine vocavit. Maneth. & Ann. in Comment. ejuſdam.

Paris, hiſtrio, Libertus Domitiæ, Neronis amitæ, qui ſolebat Neronis luxus intendere cœnæ tempore, ejuſque animum demulcere. Corn. Tacitus. Tranquillus ait à Domitiano eum fuiſſe interfectum, quaſi gravem adverſarium. Idem ſcribit Domitianum uxorem repudiaſſe *Paridis* hiſtrionis amore perditam. Eum intelligit Juvenalis, cum ait:

Quod non dant proceres dabit hiſtrio.

Quem alibi palam nominat; ut Sat. 6.

Utque magis ſtupeas, ludos, Paridemq; reliquit.

Et Satyrâ proximâ, de Papinio Statio;

Eſurit, intactam Paridi niſi vendit Agaven.

Ejus inſtigatione Juvenalis à Domitiano ab urbe in Ægyptum miſſus eſt. Vide *Juvenalis*. Paridis epitaphium apud Martialem tale extat.

Quiſquis Flaminiam teris, viator,
Noli nobile præterire marmor.
Urbis deliciæ ſaleſque Nili,
Ars & gratia, luſus & voluptas,
Romani decus & decor theatri,
Atque omnes Veneres, Cupidineſque
Hoc ſunt condita, quo Paris, ſepulchro.

Pariſades, rex Ponti tempore Alex. Magni.

Pariſii, pop. Gall. Celt. & urbs epiſc. ac Regia, ad Sequanam flu. interfluentem, urbs *Pariſium* Zoſimo, *Pariſius* à Ven. Fort. ab aliis *Lutetia Pariſiorum*, vulgo *Paris* dicitur. Sunt & *Pariſii*, qui & *Pariſi* pop Albionis in Angliâ, quorum lacus *Holderneſſe* in Comit. Ebor. teſte Camdeno, dicitur.

Parium, civitas Aſiæ in regione Myſiæ, ex quâ fuit Neoptolemus cognomento Gloſſographus, vir memoratu dignus. Strab. lib. 10. & 12. Parii quoque ortus eſt Archilochus Poeta Jambographus, unde Horatius.

——— *Pario ego primus Jambo, &c.*

Malim autem hunc ad *Paron* inſ. referre. Vide Steph. in Πάρος, qui à *Pario*, Jaſonis filio dictum tradit. Juxta hanc urb. teſte Plinio 7. 2. gentes ſunt quæ Ophiogenes vocantur. In eodem op. Cupido nudus fuit par Veneri Cnidiæ nobilitate & induſtriâ. Ejus mem. Val. Flac. l. 2.

Jam juga Percotes, Pariumque infame fragoſis
Exſuperant, Pythiamquetvadis.

Pario adhuc Sophiano, *Pariſo* Nigro. Ab Homero *Adraſtiam* appellatam tradit Plinius; Eandem & *Paſtos* apud Homerum dici ſcribit Camerarius.

Parius, Tarſenſis quidam, quem ſupra Dianæ ædem decumbentem febris adeo vehemens corripuit, ut eum tandem oppreſſerit. De illo Hippocrates lib. 3. de morbis vulgaribus, ejuſque interpres Galenus Comment. lib. 3.

Parma, nomen fluvii in Italiâ, à quo urbs inter Placentiam & Cremonam ſita *Parma* appellata eſt. Hæc

patria fuit Caſſii poetæ, quem ideo *Parmenſem* vocat Horatius, itemque Macrobii, viri ingenio ac doctrinâ præſtantis. Nomen antiquum hodie retinet. Opidani inde dicuntur *Parmenſes* Ciceroni, Plinio & Martiali. At Stephano ſunt inuſitato Romanis, ut arbitror, vocabulo, *Parmani*. Πάρμα, inquit, πόλις Ἰταλίας, τὸ ἐθνικὸν Παρμαῖος, ἢ Παρμανός. Illa Græca, hæc Romana erat formatio. De ipſo opido ſic Strabo lib. 5. Πόλεις δ' εἰσὶν ἐντὸς τοῦ Πάδου, ἧς ἀεὶ ἡ Πάδου διαβάσεις, Πλακεντία μὲν ἡ Κρεμώνα πλησιάζουσαι χῶμά πως ἀλλήλαις, μιλιαῖον δὲ τέτων ἡ ἡ Ἀρεμίνη, Πάρμα ἡ Μετίνη ἡ Βονωνία. Ptolemæus. Ἡ δὲ Γαλλία ἡ Τογάτα ἔχει πόλεις τὰς δὲ. Πλακεντία, Φιδεντία, Βεξέλλον. Πάρμα Κολωνία. Plin. 3. 15. *Intus Coloniæ, Bononia, Brixillum, Mutina, Parma, Placentia. Opida Caſena, Claterna.* Quando Colonia huc ſit deducta oſtendit Livius lib. 39. *Eodem*, inquit, *anno Mutina & Parma Coloniæ Romanorum civium ſunt deductæ: bina millia hominum, in agro, qui proximè Boiorum, antè Tuſcorum fuerat, octona jugera Parmæ, quina Mutinæ acceperunt.* Annus is fuit urbis Romæ 569. quo anno Coſſ. fuere M. Claudius Marcellus, & Q. Fabius Labeo. Longo tempore poſt, quum ſub Auguſto Imp. novos colonos accepit, cognomenta ei tum addita, quæ antiquus lapis refert hoc modo: COL. JUL. AUG. PARMA. Lana illius olim in pretio. Mart. lib. 14.

Velleribus primis Apulia, Parma ſecundis
Nobilis. ———

Idem 5. 13.

Tondet & innumeros Gallica Parma greges.

Idem 4. 37.

Ex pecore redeunt ter ducena Parmenſi.

Et 2. 4. 3.

Te Lacedæmonio velat toga lota Galeſo,
Vel quam ſepoſito de grege Parma dedit.

Parmenas, nomen Diaconi. Act. 6.

Parmenides, Eleates Philoſophus, Xenophanis auditor, atque amicus, cujus meminit Plato, atque ejus nomine dialogum ſcripſit, vocavitque *Parmenidem*, ſive *de ideis*. Hic carmine phyſiologiam expreſſit, ſicut Empedocles & Heſiodus: Duplicem autem eam ſtatuit, unam, quæ veritate conſtaret; alteram, quæ opinione. Primus apprehendiſſe dicitur eundem eſſe Luciferum & Heſperum; alii autem Pythagoram dicunt. Suid. ac Diog. Laert.

Parmenio, inter Alexandri M. comites maximè dilectus, de quo plurima Curtius & Plutarchus.

Parmeniſcus, aſtrologus, quam ſapientèr de auctumno ac vindemiis ſcripſerit, refert Plinius lib. 18. cap. 31. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. p. 397.

Parmeno, nomen viri apud Comicos.

Parnaſſus, mons Phocidis, Apollini & Muſis ſacer, 2 vertices habens, quorum unum Tithorea vocari, alterum Hyampeum, author eſt Herodotus. Cithæron autem & Helicon, quos Servius malè putavit eſſe Parnaſſi juga, montes ab hoc diverſi, licet non admodum disjuncti, ſunt. Hujus autem duo juga ſunt *Cyrrha* & *Niſa*. Juvenalis Sat. 7.

Quis locus ingenio, niſi cum ſe carmine ſolo
Vexant, & dominis Cyrrhæ Niſæque feruntur
Fœcora noſtra duas non admittentia curas.

Magnitudinem ejus innuit Strabo lib. 9. ubi Heliconem (quem Heſiodus vocat ὄρος μέγα καὶ ζάθεον καὶ ὑψηλὸν ἀμφὶ δὲ κορυφὴν altitudine & ambitu ſcribit eſſe Parnaſſo συμμιλλον, h. e. *conferendum*: De quo Theophr. hiſt. pl. lib. 3. cap. 3. Ἐν γὰρ τοῖς μεγάλοις ὄρεσιν οἷον τὰ ἐν Παρνησσῷ, *in magnis montibus, ut in Parnaſſo*. Unde Παρνασσὸν μεγέθη apud Ariſtophanem in *Ranis*, & ἀνθρώπους Παρνάσιους pro *magnis* in Acharnanenſibus. Altitudinem ſatis innuit Ovidius Met. 1.

Mons ibi verticibus petit arduus aſtra duobus
Nomine Parnaſſus, ſuperatque cacumine nubes.

Catullus. *Parnaſſi è vertice ſummo.*

Et Lucanus.

Cardine Parnaſſus gemino petit æthera colle
Mons Bromio, Phœboque ſacer.

Perſius in Prologo:

Nec in bicipiti ſomniaſſe Parnaſſo Memini.

Seneca:

Gemina Parnaſſi nivalis arx trucem ſonitum dedit.

Stat. Thebaid. 1.

— Si ſtagna petit Cyrrhæa bicorni.

Idem: ——— *Summaque biverticis umbrâ*
Parnaſſi reſidens. ———

Proinde Nonno in Dionyſiacis διχάρηνον, h. e. *biceps* dicitur. Quod autem Seneca *nivalem* arcem dixerit, habuit forte ex Homero, qui ſic in Hymnis de Parnaſſo: Ἵκετο δ' ἐς Κρίσσην ὑπὸ Παρνησσὸν νιφόεσσαν. Unde quoq; ni fallor, Euripides in Phœniſſis νιφοβόλον vocat. Lauru abundaſſe hunc montem innuit Virg. Geo. 2.

——— *Etiam Parnaſſia laurus*
Parva ſub ingenti matris ſe ſubjecit umbra.

Quo circa Nonnus εὐδένδρεον, h. e. *bonas arbores habentem* vocat. *Parnaſſi deſerta avia* dixit Virgilius Geor. 3. Hauſit forſan ex Pindaro, cui Od. 10. Pyth. Παρνάσιος μυχὸς dicitur. Pauſanias in Atticis, Gallos, cum in Græciam irrupiſſent, ait, Delphos, ad diripienda Delphici templa donaria ſe contuliſſe; incolas autem iis occurriſſe, ac tum crebra de cœlo fulmina, & divinitus ac ſponte avulſa de Parnaſſo ſaxa Gallorum aciem perculiſſe. Quò alluſit Propertius lib. 2. el. 32.

Altera dejectos Parnaſſi vertice Gallos.

Et planius lib. 3. eleg. 13.

Torrida ſacrilegum teſtantur lumina Brennum,
Dum petit intenſi Pythia regna Dei.
At mons laurigero concuſſus vertice, duras
Gallica Parnaſſi ſparſit in arma nives

Prius hic mons *Larnaſſus* dictus fuit à *Larnace* arcâ Deucalionis, quæ eo delata, autore Stephano cum Apollonii Interp. Poſt diluvium vero *Parnaſſus* vocabatur ab heroe *Parnaſſo*, uti tradit Hellanicus. Lege Lilium Gyraldum Synt. de Muſis. Peucerus ab Ebræo הר *Har* & נחש *Nahas* deducit; litera p. loco h. adſcripta in compoſitione. *Har* autem eſt *mons*; *Nahas* vero *augurium*, ac *divinatio*, qu. dicatur *mons divinationis*. Nam Oraculum Delphicum ſedem habuit ad radices Parnaſſi.

Parnes, mons Atticæ vitifer. Statius lib. 12.

Dives & Hegaleos nemorum, Parneſq; benignus
Vitibus. ———

Genitivus caſus *Parnethos* apud Ariſtoph. *in Nubibus*. Et hic mons & *Parnaſſus* alludunt ad Syrum פרנס *parnes*, h. e. *paſcere*, unde פרנוס *pirnus*, paſcuum. Bochart.

Parneſſus, Aſiæ mons inter Arianam & Bactrianam. Dionyſ. v. 737. — Κνημοῖς ὑπὸ Παρνησσοῖο. Hic pleriſque Παροπαμισὸς, Ptolemæo vero Παροπανισὸς dicitur, unde per ſyncopen fit Παρπανισὸς, & iterata eadem ſyncope Παρισὸς. Παρνησσοῖο enim apud Dionyſium legendum docet Salmaſius, & ex variantibus lectionibus probat Montanus.

Parni, Nomades quidam, qui Arſace viro Scythâ duce Parthiam invaſerunt, eamq; obtinuerunt, quum antea Ochum accolerent. Strabo lib. 11.

Parnopius Apollo dictus eſt apud Bœotios, ſive *à mure*, qui apud Æolos παρνοπίων dicitur, ſive *à culicibus*, qui ſic apud Bœotios nominantur. Pauſanias autem ideo *Parnopium* vocat, quòd infeſtas agro Athenienſi locuſtas, h. e. πάρνοπας de regione propulſaverit.

Parnetes, cognomen Calliſtrati Athenienſis Principis, qui, quia juſtituit, ut in judicii, & concionibus nummuli diſtribuuntur, locum proverbio dedit: *Obolum repetit Parnetes.*

Parnus quidam, qui ob amiſſam naviculam, cum obviis quibuſque litigabat. Hinc adagium: *diſceptare ob Parni ſcaphulam*, i. e. ob res minutulas multum movere litium & querelarum. Diogenianus apud Eraſmum.

Paræcopolis, urbs Macedoniæ intra montes in Myſiæ confin. Ptol.

Paræa, regio prope mare Rubrum. Steph.

Paropamiſſadæ, *Paropaniſſadæ* Ptolemæo, pop. Aſiæ inter Bactrianam ad occid. Indiam ad ort. Arachoſiam ad Auſt. & Sogdianam ad Bor. Quorum regio nunc *Sableſton* Caſtaldo & aliis dicitur, & regia *Caura*, ſeu *Ortoſpana*, vel *Ortoſpanum*.

Paropamiſus,

Paropamiſus, *Paropamiſſus* Plinio, *Paropaniſus* Ptolemæo, *Parnaſus* Ariſtoteli, *Parneſſus*, vel *Parniſſos* Dionyſio, mons excelſus Paropamiſadarum, Tauri pars, ex quo Bactrus flu. oritur. *Calchiſtan* Caſtaldo & Moletio. Ex eo etiam Indus flu. profluit, teſtibus Plinio, & Arriano. Hujus montis jugum altiſſimum *Navagrot* à M. Paulo Veneto vocatur, *Pamer* v. Mercatori dicitur.

Paroræa, urbs Arcadiæ. Stephanus. Alia Macedonum. Idem.

Paros, *Pario* Sophiano, inſ. maris Ægæi, una Cycladum, prius *Pactya*, & *Minoa*, teſte Plinio, dicta. *Demetrias*, *Zacynthus*, *Hyria*, *Hyleeſſa*, & *Cabarnis* Stephano. Ita dicta putatur, à *Paro*, Jaſonis filio, vel ab Arcade quodam *Paro* Parrhaſii filio. Plin. 4. 12. In eâ eſt opidum etiam *Parum* vocitatum. In hâc inſula marmor candidum proveniebat, ad Deorum ſimulachra maxime expetitum, idque à loco *Parium* dicebatur. Unde Ovidius Metam. l. 7. — *Planamq; Seriphon,*

Marmoreamq; Paron. ———

Sidonius Apollinaris:

Candentem jam nolo Paron, jam nolo Caryſton,

Horat. lib. 1. Car. Od. 19.

Urit me Glycera nitor
Splendentis Pario marmore purius.

Strab. lib. 10. Πάρῳ ἡ Παρία λίθῳ λευκαίνει, ἀρίστη πρὸς τὴν μαρμαρυγὴν. Virgil. Georg. 3.

Stabunt & Parii lapides, ſpirantia ſigna.

Ecl. 1. *Quale manus addunt ebori decus, aut ubi flavo*
Argentum, Pariuſve lapis circumdatur auro.

Idem l. 3. ——— *Viridemque Dryoſam*
Oleaſque, niveamq; Paron. ———

Ovidius 1. Amorum.

Aſtitit illa gemens albo, & ſine ſanguine vultu,
Cæduntur Pariis qualia ſaxa jugis.

Seneca in Hippolyto:

Lucebit Pario marmore clarius.

Paros frigidam habet aquam & mulieres formoſas apud Ariſtoph. quod adagii ſpeciem habet quo ſignificamus; Non eſſe commodum ſine incommodo. Hic mures non reperiri feruntur. Hinc etiam proverbium: Ἀναπαιδάζει, de illis qui pacta & conventa violant. Item inſula Liburnorum. Stephanus, quem ſis conſule in voce *Paros*. Porro *Paros*, Nicanore teſte apud Stephanum etiam *Zacynthus* dicta eſt. An quia זכות *Zachuth* Phœnicibus erat ſublimitas, ut infra docebimus, ubi de inſulâ *Zacyntho*? Certe ut Zacynthus, ita Parus montoſa fuit & ſublimis. Dioſcorides Anthelog. lib. 3. cap. 12. Οὔτε Πάρου τῶν αἰπυτάτων ἱερῶν.

Parii porro montes profundis cuniculis ſcatent, & Soli tam inacceſſis, ut candidum marmor in iis latens non niſi ad lucernas erui poſſit. Unde factum, ut *lychnites* ſeu *lucernarius* diceretur Parius lapis. Plin. 36. cap. 5. locutus de Chiis quibuſdam ſculptoribus magni nominis: *Omnes autem tantum candido marmore uſi ſunt à Paro inſulâ, quem lapidem cœpere Lychniten appellare, quoniam ad lucernas in cuniculis cæderetur, ut author eſt Varro.* Λίθον λυχνία ob id ipſum appellat Callixenus Rhodius apud Athen. lib. 5. ubi de thalamego Philopatoris: ἰδρῦται δ' ἐν αὐτῷ τ' ἐν βαπλίοις συγγενείας ἀγάλματα εἰκονικὰ λίθε λυχνίας. A cuniculis hiſce quos diximus nomen habere *Paron* inſulam, ſtatim agnoſcet, quiſquis ſciet Ebræis פרה *pera* ex Eſ. 2. 20. & פרעא *paro* Syris eſſe terræ cuniculum. Bochartus.

Paroſta, Tauricæ Cherſoneſi urbs. Ptol. Niger ſcribit *Paraſinum* quibuſdam eſſe. Hujus Plinius meminit, dicitque terram ejus omnia vulnera ſanare.

Parparon, Παρπάρων Stephano, regio Æolidis in Aſiâ, ubi Thucydidem obiiſſe ferunt. Alii *Perinem* vocant.

Parrhaſia, *Parrhaſiæ* Plin. *Farrhaſii* Strab. & Vib. op. reg. & pop. Arcadiæ in Peloponneſo, ubi *Parrhaſium nemus* Statio, & *Parrhaſius mons* Heſychio. Lycaonis patria fuit, à quo univerſa Arcadia à poetis quandoque *Parrhaſia* dicitur. Virgil.

Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Ovid. Faſt. 2.

Altaque Trœzene, Parrhaſiaque nives.

Eſt autem *Parrhaſia* Stymphalo finitima. *Parrhaſis* etiam nomen gentile dicitur. Ovid. Triſt. 1. 3.

Verſaque ab axe ſuo Parrhaſis Arctos erat.

Parrhaſius, pictor inſignis, qui primus ſymmetriam picturæ dedit, primus argutias vultus, elegantiam capilli, venuſtatem oris expreſſit, & artificum confeſſione in lineis extremis palmam adeptus eſt. Superatus tamen eſt à Timante in Ajace. Idem venit in certamen cum Xeuxide. Et cum ille detuliſſet vuas pictas tanto ſucceſſu, ut in ſcenam aves advolarent, ipſe detuliſſe linteum pictum traditur, ita veritate repræſentata, ut Xeuxis alitum judicio tumens, flagitaret tandem remoto linteo oſtendi picturam, atque intellecto errore concederet palmam ingenuo pudore, quoniam ipſe aves fefelliſſet, Parrhaſius autem ſe artificem. Plinius lib. 35. cap. 10. Hor. Od. 8. l. 4. ——— *Artium,*

Quas aut Parrhaſius protulit aut Scopas.

Propert. lib. 3.

Parrhaſius parvâ vindicat arte locum.

Parſueti, Aſiæ montes, *Nochdariaſari* Caſtaldo. Vide *Taurus*.

Parthanum, urbs in Vindelicis. Anton. *Partenkirch*, opidulum ad Loyſam flu. nominat Simlerus.

Parthenaſpates, Parthorum rex à Trajano deſignatus, paulò poſt à Parthis pulſus eſt.

Partheni, Plin. *Parthini* Pomponio ac Dioni, Illyrici populi, quos hodie *Ragufienſes* licebit appellare.

Parthenia, vicus prope Pontum. Samos etiam olim ſic dicta eſt, teſte Stephano. Cum autem Nicander

——— Βάρεϊς αἰνυσο γαίης Παρθενίης,

dixit, *Samiam terram* intellexit, teſte Scholiaſte.

Parthenium, urbs Eubœæ, ac alia Thraciæ.

Parthenius, flu. Paphlagonum in Pont. Eux. influens. Heſych. Per mediam Amaſtrianorum urb. fluit: Sic dictus, teſte Stephano, vel quòd Diana virgo frequenter in eo venaretur, vel quod placido, tanquam virgineo gradu profluat; Ὡς ἁπαλὰ ποσίων, ὡς ἁβρὰ παρθένου ἅπτ. vel quòd virgo Palætinis regia filia in eo ſubmerſa ſit. Ejus meminit Arrianus; itemque Ovid. Pont. 4.

Partheniuſq; rapax, & voluens ſaxa Cynapes
Labitur, & nullo tardior amne Tyras.

Ubi cum *rapacem* vocat, ſecundum etymon ab Ethnicographo productum planè evertit. Eſt etiam promuntorium prope Heracleam. Eſt item *Parthenius*, portus in litore Brutio: & mons in Arcadiâ, ſic dictus qu. *Virgineus*, à *Virginibus*, quæ ibi Veneri frequenter ſacra facere ſolebant, vel venari, ut vult Servius. Virgil. Eclog. 10. ——— *Non me ulla vetabunt*

Frigora Parthenios canibus circundare ſaltus.

Propertius 1. 1.

Nam modo Partheniis amens errabat in antris,
Ibat & hirſutas ille videre feras.

Claud. 2. de reptu:

Jam neq; Partheniis innectere retia luſtris,
Nec pharetram geſtare libet.

Ovid. Epiſt. 9.

Non ego Partheniis temeratam vallibus Augen,
Nec referam partus, Ormeni nympha, tuos.

Item *Parthenium nemus* apud Stat. Theb. 4.

Parthenius, Poeta Nicæus, elegiacus, diverſorumque metrorum ſcriptor. A Cinnâ in bello Mithridatico captus, deinde ob ingenium manumiſſus. Vixit uſque ad Tib. Cæſarem, qui ejus ſcriptis admodum delectabatur. Hoc præceptore uſus Virgilius in Græcis, ut apud Macrobium legere eſt Sat. 5. 17. Etiam quædam ex ejus carmina expreſſit: ut ibidem legas de verſu iſtoc. Georg. 1. *Glauco & Panopeæ, & Inoo Melicertæ.* Quod ex illo Parthenii.

Γλαύκῳ τε Νηρεῖ, τε Ἰνοῖ Μελικέρτῃ.

Quod ſi Virgilii fuit præceptor, omnino alius ab eo videatur, quem ad Tiberii uſque tempora vixiſſe ait Suidas. Niſi eo placet ad Tiberii tempora referri à Suidâ, quia dicarit ſuum opus Tiberio; quod facere potuit, ſimul ac rem bello præclarè gerere cœpit; id vero fuit annis 29. ante Principatum ejus. Auctor quoque fuit hic Parthenius elegantiſſimi libelli, περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων

των, qui hodie ſupereſt, ac narrationes continet collectas ex ſcriptoribus benè antiquis, ſed deperditis: ut vel hoc nomine gratiſſimus eſſe debeat philologiæ & veteris hiſtoriæ ſtudioſis. Eum dicavit actor Corn. Gallo Forojulienſi, primo Ægypti præfecto. Quid mirum? Erat enim Gallus poeta egregius, & amorum minimè vacuus, quòd vel ex Maronis eclogis notum eſt: At ſimiliter Parthenius, & poeta nobilis fuit, & qui amatorio ſe argumento imprimis oblectaret. Plane enim veriſimile fit, eſſe hunc Parthenium illum, quem Suidas dicit eſſe Heraclidis, & Eudoræ, ſive, ut Hermippus putabat, Tethæ filium, patriâ Nicænum, vel juxta alios, Myrleanum, qui præter Aretes, conjugis ſuæ encomium, ac tres libros de laudibus uxoris, aliaque nonnulla etiam elegias in Venerem ſcripſit; Nec tempora repugnant; Nam Poeta ille, ut ait Suidas, belli Mithridatici tempore captus fuit, poſteaque ob eruditionem manumiſſus eſt, ac pervenit uſque ad tempora Tib. Cæſaris. Quanquam majus hoc quidem videatur intervallum, quàm ut ſcriptor ille tot annos poſt captivitatem fuerit ſuperſtes. Nam à morte Mithridatis, uſque ad imperium Tiberii, anni ſunt 76. Sed fortaſſis erat adoleſcens admodum, cùm caperetur, valdeque ſenex cum decederet. Aut hoc verum eſt, aut Tiberii tempus apud Suidam intelligi debet, non quo imperare, ſed quo florere cœpit, ut cum Rhætos ac Vindelicos vicit. Id ſpatium totis undetriginta annis minus erit. Potuit autem circa iſta tempora Tiberio aliquid dicare, unde Suidas forte crediderit, eum vixiſſe imperante Tiberio. Ex Parthenio hoc verbum à Marone expreſſum Gellius refert, lib. 13. cap. 25. Μιλαμορφώσεις quoque edidit; ut ex Plutarcho & Euſtathio ſcitur, item Suidâ in Νίκων, ubi Parthenius hic *Nicenus* vocatur. Eas Metamorphoſes Ovidium ſecutum fuiſſe pereſt veriſimile. *Archelaida* ejus nominat Hephæſtion: *Herculem, Iphiclum, Anthippen, Delum, Epicedium in Auxithemin*, & *Propempticon* celebrat Stephanus: ac meminit quoque Probus in Eclog. 3. Virgilii, & Artemidorus lib. 4. Ὀνειροκριτικῶν. Alius omnino ab hoc eſt *Parthenius* Chius, cognomento *Chaos*, ex Homeri, ut creditum, poſteritate unus, qui de patre ſuo Theſtore ſcripſit, teſte Suidâ. Alius *Parthenius* Phocenſis, cujus mem. Steph. in Τύπος ac Δικίντιοι. Alius denique *Parthenius* Grammaticus, Dionyſii Grammatici diſcipulus, cujus ætatem ex magiſtro cognoſcimus. Nam Dionyſius ille floruit uſque ad Trajanum, ut Suidas docet. Eſt puto, hic Παρθενίῳ ὁ Διονύσου, quem ἐν πρώτῳ περὶ τῶν παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς λέξεων ζητημάτων Athenæus citat lib. 9.

Parthenius, cubicularius Domitiani Imp. de quo ſæpe Martialis. Vide Dionem Caſſ. lib. 67. in Domitiano.

Parthenopæus, fil. Meleagri & Atalantæ. Nonnulli perhibent illum Martis & Menalippes fuiſſe filium, ſive Milanionis, qui fuit rex Arcadiæ. Hic Thebana bella puer admodum petiit, ac in iiſdem obiit mortem. De illo plurimum Statius in Theb. Eum apud inferos vidit Æneas. Virgil. Æn. 6.

——*Hic inclytus armis*
Parthenopæus, & Adraſti pallentis imago.

Parthenope, una Sirenum, quæ præ dolore, quod prætereuntem Ulyſſem cum ſociis in ſcopulos cantu pellicere non potuiſſent, in mare ſe præcipitarunt. Harum aliæ alia in loca; Parthenope autem eò delata eſt, ubi poſtea condita fuit Neapolis, præclara urbs Campaniæ, quæ ab ejus nomine etiam Parthenope eſt appellata: Neapolin autem poſtea dictam volunt hanc urbem, quòd ab Auguſto fuerit inſtaurata: Sed hoc verum eſſe non poteſt. Nam etiam apud Lycophronem, qui Ptolemæi temporibus multis ante Auguſtum annis claruit, *Neapolis* hæc urbs appellatur, & cives ejus *Neapolitani*: quos ſcribit quotannis ad templum Parthenopes faces ferre conſueviſſe. Veriſimilior eſt itaq; aliorum opinio, qui hanc urb. à Cumanis conditam tradunt: qui cum in eo loco Parthenopes corpus in veteri monumento conditum reperiſſent, nomen ejus urbi indidere. Sed poſtquam loci ubertate atque amœnitate majorem in modum frequentari civitas cœpit, veriti ne Cumæ deſererentur, diruendi Parthenopen conſilium inivere. Quo facto mox immani peſtilentiâ vexati, oraculo moniti ſunt, ut novam urbem reſtituerent. Cui oraculo obtemperantes, urbem paulo ante dirutam ſplendidius inſtaurarunt, & ex reſponſi verbis arrepto nomine *Neapolin*, hoc eſt, *novam urbem* appellaverunt. Dionyſ. —— Καμπανῆι λιπαρὴν πόλιν, ἔνθα μίλαθρον
Ἀγνῆς Παρθενόπης. ——

Plin. 3. 5. *Neapolis, Chalcidenſium & ipſa, Parthenope à tumulo Sirenes appellata.* Otio deditam eſſe civitatem, ſequentiam teſtimonia firmant. Horat. Epod. 5.

Et otioſa credidit Neapolis.

Ovid. Met. 15. *Et in otia natam*
Parthenopen. ——

Silius principio lib. 12.

Nam molles urbi ritus, atque hoſpita Muſis
Otia, & exemptum curis gravioribus ævum.

Virgilius in fine Georgicorum.

Illo Virgilium me tempore dulcis alebat
Parthenope ſtudiis florentem ignobilis oti.

Parthenopolis, urbs Macedoniæ, ſic dicta à filiabus Geræſti, filii Mygdonis, quæ cum agreſtes & inhumanæ eſſent; pater, ut eas ad civiliorem vitam invitaret, civitatem earum gratiâ condidit.

Parthenuhieron, i. e. *virginis templum* & *Partheuacra*, nomen loci & promuntorii ante Cherſoneſum Boſpori urbem. Strabo. Incola *Parthenius*.

Parthia, Aſiæ regio, ab occaſu Mediâ, ab Aquilone Hyrcaniâ, ab ortu Arianâ, à meridie Carmaniæ deſertis terminata. *Parthienen* Q. Curtius vocat lib. 6. c. 2. ubi docet Parthos Scytharum progeniem eſſe, quod & Dionyſius teſtatur. *Parthiam* quidem à *Parthyene*, ut totum à parte diſtinguit Ptolemæus, Parthyenen Parthiæ provinciam faciens, ſed ab eo in hâc re diſſentit Strabo lib. 11. cui tota regio, quæ *Parthia* Ptolemæo eſt, *Parthyene* dicitur, cum quo Polybius & alii conſentiunt. Stephanus Byzantinus: Λίγυλλα δὲ ἡ Πάρθοι, ἡ Πάρθιοι, ἡ Παρθυαῖοι. Καὶ Παρθυαία ἡ χώρα, ἡ Παρθυήνη. Fuit initio obſcura & minus valida gens, deinde nobiliſſima & potentiſſima evaſit. Vide Dionem Caſſium, lib. 40. in rebus Craſſi, ubi accuratè de iis exponit. Recentiores Latini aliquando Parthiæ nomen ad totum Parthicum imperium ſub Arſacidis acquiſitum extendunt. Ita Solinus cap. 59. *Parthiam, quanta omnis eſt, à Septentrione Hyrcanio claudi* affirmat; & *regna in eâ duo devinginti* numerat. Horum ſitum ac mores his verſibus deſcribit Dionyſius ὁ Περιηγητὴς, verſ. 1039.

Ἀλλ' ὅτοι πυλέων μὲν ὑπαὶ πόδα Κασπίαων
Πάρθοι ναιετάουσιν ἀριστοι ἀγκυλότοξοι,
Παιπαλόεν πολέμοιο δαήμονες· ἀμφὶ γὰρ αὐτῷ
Αὐλακας ἐπτυγίους διαχίζουσιν ἀρότροις,
Οὐδὲ μὲν ἀμήσουσιν ἄλα τριπλῇσιν ἰητροῖς,
Οὐδὲ νομῷ φέρβουσι βοῶν γένος, ἐν δὲ γυναῖκας
Νηπιάχοι τύξοισι καὶ ἀπροσύνῃσι μίλονται·
Ἀιεὶ δ' ἠχήσασιν ἀνὰ χθόνα δῦπος ἀκόντων,
Ἢ βελέων· πάλιν αὖτε ἀολλοπόδων δρόμος ἵππων
Θυνόῦσιν· ἀμφὶ γὰρ σφι θέμις δρήτοιο πάσασθαι,
Πρὶν πολέμῳ μόχθοισι κάρη ἰδρῶτι πελάσσαι.
Φέρβουσιν δ' ἀγχοῦ δορυκλύτοι βιότοιο,
Ἀλλ' ἤμπης χθονὸς ἠγερέ ἀμαιμακέτης πυρ' ἔοῦσας
Αὐσονίης βασιλῆος ὑπαιθρήσουσιν ἀκωκαί.

Parthos autem è Scythiâ primum profectos *Parthiam* ab ipſis dictam occupaſſe refert Juſtinus, lib. 41. idque nominis indicio probat, quòd *Scythico ſermone Parthi exules dicantur*; quod & Euſtathius, aliiq; confirmant. Hi arcu plurimum valuerunt, quo vel fugientes hoſtibus plurimum detrimenti afferebant. Virgil. Geor. 3.

Fidentemque fugâ Parthum, verſiſque ſagittis.

Idem lib. 4. de apibus.

——*Aut ut nervo pulſante ſagittæ,*
Prima leves incunt ſiquando prælia Parthi.

Horatius lib. 1. Carm.

——*Et verſis animoſum equis*
Parthum dicere. ——

Et lib. 2. Od. 13.

Miles ſagittas & celerem fugam Parthi.

Idem

Idem alibi.
Aut labentis equo deſcribat vulnera Parthi.
Claudianus. ——— *Refugo quæ ſit fiducia Partho.*
Catullus. *Seu Sacas ſagittiferoſque Parthos.*
Ovid. 1. de Art. Am.
Tergaque Parthorum, Romanaque pectora ſtricam,
Telaque ab adverſo quæ jacit hoſtis equo.
Idem ibidem.
Ut celer averſis utere Parthus equis.
Idem alibi. — *Parthus tutus ab hoſte fugâ eſt.*
Propertius 2. 10.
Jam negat Euphrates equitem poſt terga tueri.
Idem lib. 3. el. 7.
Parthorum aſtutæ tela remiſſa fugæ.
Et lib. 4. eleg. 3.
Subdolus & verſis increpat arcus equis.
Seneca in Oedipo.
Vidit & verſas equitis ſagittas
Terga fallacis metuenda Parthi.
Idem in Thyeſte.
Nil armis & inertibus
Telis, quæ procul ingerit
Parthus cum ſimulat fugas.
Boetius lib. 5.
Rupis Achæmeniæ ſcopulis, ubi verſa ſequentum
Pectoribus figit ſpicula pugna fugax.
Stat. 1. Sylv. ——— *Arcuque horrenda fugaci*
Armenia. ———
Lucan. lib. 1. — *Torto Balearis verbere funda*
Ocyor, & miſſâ Parthi poſt terga ſagittâ.
Unde *refugi* dicti ab eodem lib. 6.
——— *Fragili circumdata teſtâ*
Mœnia mirentur refugi Babylonia Parthi.
Parthi ſuperſtitioſè admodum & venerabundè Regi ſuo obſequium impendiſſe dicuntur, oſculis pedum & ſervili ſupplicatione: quin eum adituri terram ore tangebant, teſte Xenophonte. Virgil. Geor. 4.
Præterea regem non ſic Ægyptus, & ingens
Lydia, nec populi Parthorum, aut Medus Hydaſpes
Obſervant. ———
Mart. 10. 71. *Fruſtra blanditiæ venitis ad me,*
Ad Parthos procul ite pileatos
Et turpes, humileſque, ſuppliceſque
Pectorum ſola baſiate regum.
Parthini, pop. Macedoniæ. Plin. 3. 23.
Parthus, urbs Illyrica. Steph.
Parthyene, vide *Parthia.*
Partiſcum, Jazygum Metanaſtarum urbs. Ptol. Eſt autem in Hungariâ Tranſdanubianâ Agriæ urbi finitima, ab eâ in ort. & merid. recedens. *Cechometh* Nigro, *Porooczlo* vero teſte Lazio.
Partula, Dea quæ puerperiis præeſſe credebatur. Tertullianus.
Partunda, aliis *Parunda*, Dea parientium, quæ & *Lucina*, & *Ilithyia.*
Paryſatis, Cyri filia, Artaxerxis mater, quæ famulam habuit Gygem nomine quâ utebatur ad veneficia. Plut.
Paſargada, Perſidis urbs. Ptol. *Cholqueta* Thevet. Fuit autem prope Carmaniam, à Cyro ibi loci condita, ubi Aſtyagen prælio vicit; & nomen quidem ipſum Περσῶν στρατόπεδον, h. e. *Perſarum caſtra*, ſignificare, teſtatur tum Euſt. tum Steph. de urbibus, cujus verba ſic ſe habent: Τὰς δὲ Πασαργάδας ἔκτισεν ὁ Κῦρος ἐφ' ᾧ τίτε παρεβλήθη τῷ Ἀστυάγει ἐνίκησεν. Ὁμοιάζειν δὲ ἡ πόλις διερμηνεύεται Περσῶν στρατόπεδον. Sed tunc eſſet *Parſagada.* Dionyſius vero *Paſargadæ*, non tanquam urbem, ſed gentem nominat; cui genti proculdubio Paſargadæ urbs, quam cum locis vicinis tenuere, nomen dedit. Sic enim ille. Πρῶτα Σάβαι, μετὰ τὰς δὲ Πασαργάδαι. Q. Curt. lib. 10. ubi de Alexandri ex Indiâ in Carmaniam reditu. *Ventum eſt*, inquit, *inde Paſargadas; Perſica gens eſt; cujus Satrapes Orſines erat.* Scribitur & *Paſſargadæ.*
Paſcha, impropriè ſig. agnum Paſchalem, dies feſtos, totamque illam celebritatem & obſervationem, imò apud B. Paulum ipſumnet Chriſtum per agnum Paſchalem adumbratum; proprie vero *tranſitum* notat, non enim trahit originem nominis à verbo πάσχω, quod Latinis eſt *patior*, affirmante id Lactantio, verum ab Ebræo פסח *Paſach*, h. e. *tranſilivit*, vel *tranſivit*, inde *Peſach tranſitus*, Græcis πάσχα, nempe feſtus dies Iudæorum in memoriam, quod tranſiit ſeu præteriit Dominus ædes filiorum Iſrael, & non percuſſit primogenita eorum. Inſtitutio feſti prolixè extat, Exod. 12. Nazianzenus oratione de Paſchate: *Cum quidam*, inquit, *Paſcha nomen eſſe putarent ſalutaris paſſionis Domini, convertentes vocem Hebræam Græcè Paſcha hunc diem nominarunt. Quod cum uſus recepiſſet, uſitationem quoque reddidit hanc vocem, velut ſanctiori nomini aſſentientibus auribus.* Philo Judæus exiſtimat ſignificari eo nomine διαβατήριον, i. e. ſacrificia quæ tranſituri libamus; ſed fallitur. Melius Symmachus vertit ὑπέρβασιν, i. e. *tranſgreſſum*, ſeu *tranſitum.* Theodotion Φασὶκ reliquit ad *Peſach* omninò aliudens. Druſius exiſtimat vocabulum illud concinnatum à Græcis, ita ut pro Hebraico פ ſcriberent χ, ſicut in aliis multis, ad finem vero adjicerent Ν, ut ſolent Chaldæi & Syri in nominibus propriis, ipſamque aſpiratam Ω mutarent in tenuem P. Vide Fungerum.
Paſchalis primus, Rom. Pontif 96. A. D. 817. Alius Pontif. A. D. 1100. qui multa bella geſſit.
Paſchaſius, martyr ſub Genſerico Gothorum rege.
Paſchillus, Romæ vates ridiculus, aut potius ſtatua lapidea, cui prædictiones & ſtatuas affigunt, item dicteria quæ in ſuo nomine non audet quis evulgare. Lil. Gyrald. 4. Synt. Hiſt. Deor. Lege *Paſquillus.*
Paſiphae, filia Solis, Minois Cretæ regis uxor, quam fabulæ ferunt Tauri amore captam fuiſſe, Dædalique operâ, quæ ligneæ eam vaccæ incluſit, voti compotem factam Minotaurum peperiſſe, mediâ parte hominem, reliquâ Taurum referentem: quod monſtrum poſtea in Cretenſi Labyrintho Theſeus dicitur interfeciſſe, Ariadnes ope adjutus. Servius Minois ſcribam tradit nomine *Taurum*, cum Paſiphae mutuo ejus amore captâ, in Dædali ædibus concubuiſſe, expletiſque legitimis menſibus gemellos peperiſſe; quorum alter *Minoi*, alter *Tauro* ſcribæ ſimilis extiterit, indeque factum eſſe locum fabulæ, ut Paſiphae monſtrum biforme traderetur peperiſſe. Vide Nat. Com. lib. 6. cap. 5. Virg. Æn. 6.
Hic crudelis amor tauri, ſuppoſtaque furto
Paſiphae, miſtumque genus, proleſque biformis,
Minotaurus ineſt, Veneris monumenta nefandæ.
Idem Eclogâ 6.
Et fortunatam, ſi nunquam armenta fuiſſent,
Paſiphaen nivei ſolatur amore juvenci.
Propertius lib. 2.
Uxorem quondam magni Minois (ut aiunt)
Corripuit torvi candida forma bovis.
Idem lib. 3. eleg. 18.
Teſtis Cretæi faſtus, quæ paſſa juvenci
Induit abiegnæ cornua falſa bovis.
Idem lib. 4. eleg. 7.
Una Clytæmneſtræ ſtuprum vehit, altera Cretæ
Fortat mentitæ lignea monſtra bovis.
Vide Plut. in Theſeo. Plat. in Minoe, Palæpharum, Hyginum, &c. Silius Ital. lib. 8.
Hinc genus orditur Minos, immiſtaque tauro
Paſiphae. ———
Inter alia ſpectacula Romæ exhibitus eſt hic Paſiphaes nefandus cum tauro concubitus. Martialis epigr. 5. de Spectac. *Junctum Paſiphaen Dictæo, credite, tauro*
Vidimus, accepit fabula priſca fidem.
Paſithea, una Gratiarum, filia Jovis & Eurynomes, ſoror Thaliæ, & Euphroſynes. Item Nympha marina Nerei & Doridis filia. Heſiod. in Theog. Et Atlantis filia ex Æthrâ.
Paſiteles, ſculptor egregius in Græciâ natus, & civitate Romanâ donatus, Plaſticen matrem ſtatuariæ, ſculpturæq; & cælaturæ eſſe dixit, & cum eſſet in omnibus his ſummus, nihil unquam fecit, antequam finxit. Plin. 35. 12.
Paſitigris, nomen quo Tigris flu. ubi remeavere aquæ, appellatur. Plin. 6. 20. Strab. lib. 15. Καὶ ἡ Πασιτιγρις.

ὃς ἐν τῇ Οὐξίας καὶ αὐτὸς ῥεῖ. Adſcribam de hoc flu. quæ habet Q. Curtius. *Rex*, inquit, *quartis caſtris pervenit ad flumen, Paſitigrim incolæ vocant; oritur in montibus Uxiorum, & per quinquaginta ſtadia ſylveſtribus ripis præceps inter ſaxa devolvitur. Accipiunt deinde eum campi quos clementiore alveo præterit, jam navium patiens: ſexcenta ſtadia ſunt mollioris ſoli, per quod leni tractu aquarum Perſico mari ſe inſinuat.*

Paſſa, urbs Thraciæ. Steph.

Paſſala, navale Mylaſſienſium. Steph.

Paſſalon, Ægypti urbs. Ptol. *Peſſa* Antonini eſt, ut æſtimat Villanovanus. *Peſcla* in Lib. Notit. credit dici Simlerus.

Paſſanda, parva regio, ſive locus apud Adramyttium urbem. Steph.

Paſſer, nomen loci, cujus mem. Mart. 6. 42.

Non mollis Sinueſſa, ſervidique
Fluctus Paſſeris, aut ſuperbus Anxur.

Paſſienus Criſpus, primus maritus Domitiæ, cujus pecuniariam litem adverſus fratrem Ænobarbum defendit, ut eſt apud Quint. lib. 6. cap. 2. Deinde Agrippinæ matrimonio & Neronc privigno clarior inter primarios cives emicuit, bis Conſul, & Orator inſignis. Ejus eſt ſcitum illud in C. Cæſarem; Neque meliorem unquam ſervum, neque deteriorem dominum fuiſſe. Vide Tacitum & Senecam. Plinius eum ſcribit arborem morum eximiam ſic adamaſſe, ut non modo oſculari, complecti, verum etiam cubare ſub illâ, vinumque illi effundere ſolitus ſit, lib. 16. cap. 24.

Paſſienus Paulus, eques Romanus, ſub Flaviis ac deinceps claruit. Poeta fuit elegiacus, patriâ Mevanienſis ex Umbriâ, Propertii nepos, vel pronepos, eumque in elegiis imitabatur Plinius lib. 6. epiſt. ad Romanum: *Mirificæ rei non interfuiſti; nec ego quidem, ſed me recens fabula excepit: Paſſienus Paulus, ſplendidus eques Romanus, & imprimis eruditus, ſcribit elegos: Gentilitium hoc illi. Eſt enim municeps Propertii, atque etiam inter majores ſuos Propertium numerat. Is cum recitaret, ita cœpit.* PRISCE JUBES: ſubdit deinde, ut eo ſic exorſo, Priſcus Jabolenus, egregius Juriſconſultus, ſed dubiæ ſanitatis reſponderit, *Ego vero non jubeo*: atque inde magnus ortus ſit riſus, eaque res Paſſieno attulerit multum frigoris. Cæterum de tribus *Paſſienis*, avo, patre, & filio, multa Andreas Schottus diſſertatione de claris apud Senecam Rhetoribus. Is de quo nunc agimus, ab elegis poſtea ſe ad Lyrica convertit, atque uti in elegis Propertium, ita in Lyricis Horatium ſibi imitandum propoſuit. Teſtis idem Plin. lib. 9. ep. ad Severum: ubi & plura de ejus laudibus. At plane alius eſt *Paſſienus*, qui ſeſquiſeculo poſt ſub Gallieno Proconſul Africæ fuit, uti Trebellius Pollio narrat. Voſſius.

Paſteris, urbs Ægypti. Steph.

Paſtona, civitas ad Euphratem. Plin. 5. 24.

Paſtophori, ſacerdotes ſacroſancti Ægyptiorum, honoratiores cæteris; ſic dicti quòd ferant pallium Veneris, cui nomen eſt *Paſtos*. *Paſtophoros* etiam Venus dicta eſt. Hinc *Paſtophorium*, thalamus in quo habitat Præpoſitus templi.

Paſtor, Preſbyter caſtiſſimus, qui ſtudio caſtitatis ſervandæ matrem ad ſe venientem cellâ clauſâ repulit.

Paſtor, Conſul cum Æliano, An. U. C. 915.

Paſtos, op. ad Ægæum mare, non procul à Neapoli regione Thraciæ. Plin. 4. 11.

Paſumena terra, ſcribunt Volaterranus & Leander ſic à Strabone vocari eum tractum Tuſciæ, quem vulgo *Il Conſentino* vocant.

Pataci, ſic dicuntur Dii à Phœnicibus, quos in triremium proris circumferunt. Herodotus habet Πατάικοι: Sic enim ſcribit Muſâ quartâ: Τοῖσι Φοινικηίοισι Πατάικους, τοὺς οἱ Φοίνικες ἐν τῇσι πρῴρῃσι τῶν τριηρέων ἐρύσαντες. Heſych. Πατάικοι, θεοί, Φοίνικες, οὓς ἵστασι περὶ τὰς πρύμνας τῶν νεῶν. Itaque cum vox ſit Phœnicia, merito dici putatur à פתיחה *pethica*, i.e. *titulus*, qui aperit rei nomen. Boch.

Patacus, vetus author an hiſtoricus fuerit, videndum apud Voſſ. lib. 3. de Hiſt. Gr. pag. 398.

Pataga, civitas Arabiæ. Plin. 6. 27.

Patage, quæ & *Platage*, & *Amorgos*, inſula inter Sporadas. Plin. 4. 22.

Patala, urbs Italiæ. Steph.

Patalēi, portus Indiæ celeberrimus. Plin. 2. 73.

Patalus, inſula vicina Cariæ. Steph.

Patara, urbs Lyciæ, Patari opus. Strab. lib. 14. in quâ Apollo 6. hybernis menſibus oracula reddebat. Hinc *Patareus*; ut apud Horatium.

Delius & Patareus Apollo.

Item *Patareius*. Ovid. Met. 1.

——— *Mihi Delphica tellus,*
Et Claros, & Tenedos, Patareaque regia ſervit.

Statius Theb. 1.

Phœbe parens, ſeu te Lyciæ Patarea nivoſis
Exercent dumeta jugis.

Mela 1. 15. ubi de Lyciâ: *Atque ut multa opida, ſic præter Patara non illuſtria. Illam nobilem facit delubrum Apollinis, quondam opibus & oraculi fide, Delphico ſimile.* Ubi vir doctiſſimus Iſaacus Voſſius: Alio ordine, inquit, Plinius hæc opida recenſet atque Mela. Ille quippe prius Xanthum, deinceps Patara nominat. Rectè tamen uterque. Limyra enim proficiſcentibus Xanthos opidum vicinius erit Pataris. Verum Xanthi oſtia remotiora, & ultra Patara erant ſita. Xanthos enim mediterranea urbs eſt, Patara vero ſita erant ad ipſum mare. Nam quod Scylax ait, ad Patara adverſo anne Xantho navigari, id falſum eſt, & omnino verum eſt, vel erraſſe Scylacem, vel ita ſcripſiſſe: Ξάνθος, ἐς ὃν ἀνάπλους εἰς πόλιν. Πάταρα πόλις καὶ λιμένα ἔχει. Valdè autem errat Salmaſius, quum exiſtimat hanc eſſe urbem, quam Dionyſius Alexandrinus vocat Παταρεΐδα ἀκρην. Verſus illius, aliter quam ipſe facit, ſunt corrigendi hoc modo.

——— Τὰς κεῖνος ἐλίασσεν εἰν ἁλὶ κόλπος
Νάχυσος, ἔνθα καὶ ἔνθα βαρυνόμενος περιρρὼξ
Τῇ μὲν ὅθι πρηχεῖ Παμφύλιος ἀμφιτίμοισι,
Ὅσσον ὅσ᾽ ἠπείροιο χιλιάδιναν ὅσσε μυχάν.
Σῆμα δ᾽ ἔχει ζαθέης Παταρηΐδα τηλόθεν ἄκρης.

Patara urbs nullum efficit promuntorium, portu enim præcingitur. Licet vero exigua aliqua litoris hic eſſet prominentia, quæ tamen nulla eſt, non tamen μεγάλην ἄκρην appellaſſet, ut alibi facit.

Τῶν δὲ μετ᾽ ἀντολίην χιλιόδινοι ζαγάται
Τρεῖς νῆσοι μεγάλης Παταρηΐδος ἔνθεν ἄκρης.

Illud vero plane à ratione alienum, quod oſtendere conatur idem vir doctiſſimus, Dionyſium hic per magnum Patareidis promuntorium intelligere portum Patarenſem. Nam quis unquam portus & promuntoria confudit? Longe vero diverſa fuit mens Dionyſio: Παταρηΐδα ἄκρην vocavit ille totum Lyciæ promuntorium, ſive peninſulam. Sciendum enim Lyciæ oram, quæ à Chelidoniis uſque ad Telmeſſum extenditur, valde in mare prominere, & peninſulam efficere. Ideo alio in loco Dionyſius.

Πρὸς δ᾽ ἅλα κεκλιμένην Λύκιοι χθονὰ ναιετάουσι.

At vero in tabulis Ptolemaicis tantum abeſt ut Lycia in mare excurrat, ut potius immenſum quantum intus recedat. Verum id non tam errore factum eſt Ptolemæi, quam librariorum qui tabulas confecerunt. Taurus quippe mons à Piſidicis deſcendens jugis multis in hoc mare exit promuntoriis. Ab aliâ parte mons Cragus & ipſe quoque ſatis longè in mare evehitur. Hi duo montes efficiunt magnum iſtud Lyciæ promuntorium, quod multa alia continet promuntoria, multos quoque portus, & non paucas urbes. A Pataris vero præcipuè hujus promuntorii ſeu peninſulæ urbe Παταρηΐδα ἄκρην vocat Dionyſius. Meminit & Heſychius, ſed ex Dionyſio, ut arbitror: Παταρεύς, πόλις καὶ ἱερὸν Αυκίας. Stephanus Λυκίων χερρόνησον vocat, quod non de Patarenſi portu, ſed de totâ peninſulâ accipiendum eſt. Addit idem nominis originem, nempe dictum eſſe ἀπὸ πατάρας, quod κίστιν & κιβωτὸν interpretatur. Ἀλέξανδρος Σαλακίαν κόρην φησὶ φέρειν ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν πατάρᾳ. Ἔτι δὲ ταῦτα πέμμασιν λύρᾳ ἢ καὶ τόξα καὶ βίλη οἷς παίζειν ἵππους ὄνους.

Patavia,

Patavia, vocatur vulgo Latinè ea urbs Germaniæ ad Danubium ſita, quam incolæ *Paſſaw* vocant, Bruſchio teſte.

Patavium, civitas Venetiæ, recentiore nomine *Padua* appellata; cujus originem è Trojanæ urbis ruinis auctores deduxerunt. Mela 2. 4. *Urbium, quæ procul à mari habitantur, opulentiſſimæ ſunt, ad ſiniſtram, Patavium Antenoris, Mutina & Bononia, Romanorum coloniæ.* Solinus cap. 8. *Notum eſt, Patavium ab Antenore conſtitutum.* Mar. Capellâ lib. 6. *Patavium Antenor condidit.* Ælian. de Anim. 14. 8. Πόλις ἐστὶν ἐν τοῖς ἄνω τῆ ἑσπέρᾳ χωρίοις Ἰταλικοῖς, ᾗ ὄνομα αὐτῇ Πατάβιον. Ἀντήνορος ἔργον τῆ λίγυος τῆ Τρωός. Virg. Æn. lib. 1.

Antenor potuit, mediis elapſus Achivis
Illyricos penetrare ſinus, atque intima tutus
Regna Liburnorum, & fontem ſuperare Timavi;
Unde per ora novem vaſto cum murmure montis
It mare præruptum, & pelago premit arva ſonanti.
Hèic tamen ille urbem Patavi, ſedeſque locavit
Teucrorum; & genti nomen dedit, armaque fixit
Troia. ———

Vide ſis illic Servium, & Livium initio lib. 1. Idem Servius ex emendatione magni Cluverii. *Patavium autem dictum, vel à Padi vicinitate, vel, ut alii putant, à palude Padâ, quæ vicina civitati eſt, quaſi Padavium: vel* ἀπὸ τῆ πίτυος, *quod captato augurio dicitur conditum, vel, quòd avem telo petiiſſe dicitur* (Antenor) *& eo loco condidiſſe civitatem.* Atqui de ave petitâ, vel de Augurio, grammaticorum ineptorum putidum eſt commentum, inquit Cluverius; & Græcâ linguâ Trojanum voluiſſe novæ urbi nomen imponere, minimè credibile eſt. A magno, nobilique amne, haud ita longè diſſito, vocabulum ei quæſitum eſſe, nihil abſonum fuerit. Ab Antenore tamen eſſe inditum dubitari poteſt, quando Celticam formationem habere videtur, quaſi *Padaw*; quod poſtea Latini ſuo ore formarunt *Patavium:* ut *Bataviam* vocaverunt Batavorum ad Rheni oſtia agrum, qui incolis erat *Bataw*. A Venetis igitur Illyriis forte nomen inditum fuerit urbi, in quam poſtea cum ſociis receptus eſt à Trojâ captâ profugus Antenor, quemadmodum ad alterum mare, in Latii ac Romæ urbis partem cum ſuis Æneas: hinc poſterioribus auctores, conditoreſque earum urbium exiſtimati ſunt. Strabo lib. 5. Παλαίων vocat. Παλαίων, inquit φασὶν τινὲς ἀρίστη τῶν φίλων: ibidemque ἡ διαλεξία ἡ φίλιος, ᾗ ἡ διτυχία celebrat. Populi *Patavini*. Unde Martialis 11. 17.

Tu quoque nequitias noſtri luſuſque libelli
Uda puella leges; ſis Patavina licet.

Idem 14. 143.

Vellera cum ſumant Patavinæ multa trilices;
Et pingues tunicas ſerra ſecare poteſt.

Patavium, urbs in Ponto, ſive Bithyniâ. *Polmen* hodie dicta.

Patellarii, Dii ſic dicti quòd *patellis*, quæ vaſa erant in ſacrificiis uſurpari ſolita, placarentur. Plautus in Ciſtellaria.

Dii me omnes magni, minuti, & patellarii.

Pateræ, (inquit Bochartus) ſunt ſacerdotes Apollinis, oraculorum interpretes, à verbo פתר *patar*, i. e. *interpretari*. Unde Joſeph פותר *poter* dicitur, quia interpretabatur ſomnia, Gen. 40. 41. Auſonius in Profeſſoribus Burdigalenſibus, ubi de Attio *Paterâ*, vel *Paterio*.

Beleni ſacratum ducis è templo genus,
Et inde vobis nomina.
Tibi Pateræ, ſic miniſtros nuncupant
Apollinares myſtici.
Fratri patrique nomen à Phœbo datum,
Natoque de Delphis tuo.

De his ita Hieronymus Epiſt. 150. ad Hedybiam: *Majores tui Paterius, atque Delphidius; quorum alter, antequam ego naſcerer, Rhetoricam Romæ docuit, alter me jam adoleſcentulo, omnes Gallias profâ verſuque ſuo illuſtravit ingenio.*

Paterculus, Romanus quidam, cujus filia Sulpitia ſemel matronarum ſententiâ pudiciſſima fœmina judicata eſt, & electa ex centum præcipuis, quæ ſimulachrum Veneris ex Sibyllinis libris dedicaret. Plin. 7. 35.

Paterculus Velleius, Hiſtoricus, de quo vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 21.

Pateria, inſula non procul à Lemno. Plin. 4. 12.

Paterniana, Hiſp. Tarraconenſis urbs. Ptol. *Paſtrana* Marianæ dicitur.

Fl. *Paternus*, Conſul cum Fl. Anicio Maximo, anno U. C. 1196.

Pathiſſus, *Tibiſcus* Ptolemæo, *Tyſſa* vel *Teiſſa* Lazio, flu. ingens Jazygum Metanaſtarum in Hungariâ Transdanubianâ à Carpate monte profluens, longoque tractu in Danubium inter Petrovaradinum op. ac Taurunum urb. decurrens, Solnocum & Segedinum urbes alluens, Jazygaſque à Dacis ſeparans. *Tibeſis* Herodoto, & *Parthiſcus* Ammiano dicitur.

Pathros, & *Pathruſim*. Vide Boch. Phaleg. l. 4. c. 27.

Patiorus, Siciliæ mediter. urbs. *Palazzolo* hodiè, teſte Aretio.

Patizites, vir Perſa, magus, Smerdim fratrem ſuum ſimilem Smerdi fratri Cambyſis, Perſarum regem declaravit. Fuit enim præfectus Cambyſis apud Perſas.

Patmos, Icarii maris inſula Plinio & Straboni, nomen antiquum hodie retinet, ſi Nigro creditur. *Palmoſa* vero novo nomine eam vocat Sophianus. Hæc, teſte Plinio lib. 4. cap. 12. patet circuitu triginta m. p. in quam religatum ferunt Joannem Apoſtolum, à Domitiano Imp. Apocalypſ. 1. 9. in Arabicâ Paraphraſi per B. ſcribitur בטמוס *Batmos*. Nomen habet, ex conjecturâ Bocharti, à terebinthis. Syris enim terebinthus eſt בטמא *batmo*, ut Chaldæis *butma*, & Arabibus *botmon*, unde Barbaris *botim* & *albotim*. Et, ut author eſt Dioſcorides naſcitur terebinthus in Judæâ, Syriâ, Cypro, Libyâ, ᾗ ἐν ταῖς Κυκλάδι νήσοις. Quod ſequutus Iſidorus Orig. lib. 17. cap. 7. terebinthinam aſſerre aſſerit ex *Arabiæ partibus, atque Judæa, & Syriâ, Cypro & Africâ, ex inſulis quoque Cycladibus.* E quo numero eſt Patmus, latè ſumpto vocabulo, quomodo illi ſumunt.

Patracorii, Gall. pop. Ptol. vulgò *Petigort*. Legitur hodiè *Petrocorii*.

Patræ, civitas in Achaiâ, quam Pauſanias *Aroen* dici prius ſolitam ſcribit; mox à *Patreo*, mœnibus ampliatis nomen accepiſſe, quod nunc habet. Plin. 4. 4. Silius lib. 15. *Tum luſtrata Ephyre, Patræque & regia Pleuron.* Et ante eum Ovid. Met. 6.

Meſſeneque ferox, Patræque, humileſq; Cleonæ.

Item *Patræ* in Phthiotide Laonico, quæ *Patræ Theſſalicæ* dicuntur à D. Paulino, apud Thermopylas.

Patraſis, urbs Pontica. Steph.

Patriamphes, vir Perſa, Xerxis auriga. Herod. lib. 7.

Patricius, vicus Romæ dictus, quod ibi *Patricii* habitaverint, jubente Servio Tullo, ut ſiquid adverſus illum molirentur, ex locis ſuperioribus opprimi poſſent.

Patricii, Dii octo erant, *Janus, Saturnus, Genius, Pluto, Bacchus, Sol, Luna, Tellus*, qui & ipſi magnos in mundi adminiſtratione magiſtratus genere putabantur.

Patritius, Conſul cum Hypatio, an. U. C. 1254.

D. *Patritius*, D. Martini ſororis filius, A. D. 433. à Celeſtino Papâ in Hiberniam miſſus, Hibernos ad Chriſti fidem aſſiduis ſacri Evangelii prædicationibus, vitæ probitate, honeſtiſque moribus, & exemplis apprime Chriſtianis ſtatim convertit.

Patriagadæ, locus Perſicus. Steph.

Patrobas, nomen viri. Rom. 16. Alius eſt de quo Martialis lib. 2. ep. 32.

Vexat ſæpe meum Patrobas confinis agellum,
Contra libertum Cæſaris ire times.

Patrobius, Neronis Imp. libertus, qui arenam Nili ad debellanda corpora palæſtræ ſtudiis ſibi ex Ægypto advehi faciebat. Plin. 35. 13.

Patrocles, terrarum hiſtoriam condidit. Eratoſthene ſaltem antiquiorem fuiſſe cognoſcimus inde, quòd cum hic teſtem laudavit, uti docet Strabo lib. 11. Patriam ejus non addit. Sciri alioquin poſſet, an alius ſit *Patrocles* Thurius, de quo Clemens in Protreptico. Etiam *Patroclis* neſcio cujus ſenarii aliquot leguntur apud Stobæum Serm. de Inſperatis eventibus. Voſſius.

Patroclides, aſſentator Philippi, Macedonum regis.

Patroclus, Menoetii fil. & Stheneles, qui occiſo per ludum aſtragalorum Cleonymo, ſeu, ut aliis placet, Æante Amphidamantis filio, ſolum vertens, in Phthiam venit, ubi à Peleo propter generis propinquitatem ſuſceptus eſt, & unà cum Achille apud Chironem educatus, cum eo arctiſſimâ amicitiâ junctus vixit: poſtea etiam cum eo ad expeditionem Trojanam profectus eſt, ubi armis Achillis indutus cum Hectore pugnans, ab eodem conſoſſus occubuit. Quod cum reſciviſſet Achilles, tametſi propter ereptam ſibi ab Agamemnone Briſeida, bello abſtinere omnino conſtituiſſet, nihilominus mutato propoſito, acceptis etiam à Thetide matre aliis armis, à Vulcano fabricatis, ad bellum rediit, nec prius quievit ex animo, quam ſocii mortem crudeliſſimè vindicaſſet. Ovidius.

Cæde puer factâ Patroclus Opunta reliquit.

Sidonius Apollinaris.

Sic Phrygium Emathiâ victorem cuſpide peſcens
Æacides caſi luctum frænavit amici.

Lucianus ait Patroclum fuiſſe Achillis paraſitum, & morionem Idomenei regis Cretæ, qui ad Trojam cum Græcis pugnavit. *Æacides* Ovidio dicitur Met. lib. 13.

Reppulit Æacides ſub imagine tutus Achilles
Troas ab arſuris cum defenſore carinis.

Item Menœtiades. Idem Ovid. in Epp.

Sive Menœtiaden falſis cecidiſſe ſub armis.

Patroclus, dives quidam fuit, ſed maximè ſordidus ac parcus. Hic enim poſteaquam ad ſummas opes evectus eſt, aut, ut alii dicunt, ex quo natus eſt, nunquam balneo uſus eſt, parſimoniæ cauſâ. Taxatur ab Ariſtophane in Pluto. Unde proverbium; *Patroclo ſordidior.* Eraſmus.

Patroclus, temporibus Neronis ad Conſulatum uſque ex infimo genere provectus, juxta Capitolium inambulationem ſtruxit cum latrinis, quas Martialis lib. 12. ep. 78. appellat *ſellas Patroclianas* à conditore. Sunt tamen qui ſic dictas volunt haſce cellas à *Patroclo* Ariſtophanico, qui χίοντα qu. *cacator* audiebat. Vide Turneb. Adverſ. 3. 26.

Patrocli inſula, juxta Articam eſt. Steph.

Patronus Voluſianus, Conſul cum Gallieno Auguſto, an. U. C. 1011.

Patrocles, infamis quidam calumniator; cui cum mos eſſet bonis viris calumnias ſtruere, atque hoc tandem fœdo quæſtu parare rem deprehenſus, convictuſque pœnas capite luit, & popularibus comitiis lapidatus eſt, quòd fur eſſet, & ædium perfoſſor. Unde proverbium: *Patrocleæ calumnioſior.*

Patulcius, Janus ſic dictus, quo tempore belli portæ ejus *pateant*. Vel ab aperiendi, ſecundum anni partes, præſertim veris & hyemis viciſſitudine. Ovid. Faſt. 1.

Inde vocor Janus, cui cum Cereale ſacerdos
Imponit libum, farraque miſta ſale,
Nomina ridebis: modo namque Patulcius idem,
Et modo ſacrifico Cluſius ore vocor.
Scilicet alterno voluit radis illa vetuſtas
Nomine diverſas ſignificare vices.

Patumus, urbs Arabiæ. Steph. Gentile *Patumius*, vel *Patumenus*.

Patycus, urbs Oenotrorum mediter. Steph. *Paula* Barrio.

Paventia, Dea ab antiquis conſtituta, ut averteret *pavores* ab infantibus, atque inde etiam appellata, teſte D. Auguſtino.

Paula, Romana quædam mulier, quæ, mortuo marito ſuas facultates indigentibus erogavit.

Paulina, Sentii Saturnini, Syriæ Præſidis ſub Auguſto, conjux, nobilis & prudens matrona, dolo ſacerdotum Romæ in æde Iſidis ſtuprum paſſa eſt, idq; circa initia principatûs Tiberii. Joſ. Ant. lib. 18. cap. 4.

Paulinus, Nolanus Epiſcopus, adeo miſericors fuit, ut cum in captivis redimendis omnes fortunas ſuas effudiſſet, filium viduæ mulieris, corpore ſuo in ejus vicem ſervituti addicto, redemerit. Diaconus.

Paulinus, Conſul cum Joanne, an. U. C. 1251.

Paulus, cognomen familiæ Æmiliæ.

Paulus Apoſtolus, Doctor Gentium, cujus ſanctitudinem, ac res geſtas tribus libris complexus eſt vir eruditiſſimus Cl. Dauſquius, Sanctomarius, Canonicus Tornacenſis.

Paulus, Pontifex Rom. 90. An. Dom. 757.

Paulus 2, Pontifex Rom. An. Dom. 1464.

Paulus Fab. Priſcus, Conſul cum L. Vitellio, anno U. C. 786.

Paulus Samoſatenus, Antiochienus Pontifex, idemq; hæreticus, Chriſtum è cœlo deſcendiſſe negavit.

Paulus, primus Anachoreta, cui in latebris ſolitariam ferarum vitam agenti, corvus quotidie dimidiatum panem afferebat. Cum autem eò veniſſet Antonius, ut Paulum ipſum videret, corvus integrum attulit panem, & propter novum hoſpitem panem duplicavit. Non pauciores quingentis, Monachos habens, 300 orationes de unoquoque die reddebat: Et ne numero forte delinqueret, 300 lapides ponebat, & ſingulis orationibus lapidem mittebat in ſinum. Expenſis vero lapidibus, orationes ſciebat eſſe completas. Sozom. lib. 2.

Pavor & *Pallor*, Dii à Tullo Hoſtilio figurati & culti. Auguſtinus. Liv. lib. 1. & Lactantius.

Paupertas, Dea, quam Ariſtoph. in Pluto Πενίαν vocat ac deſcribit. A Gadaræis ſummâ in veneratione habita eſt, quòd crederetur artes invenſſe, induſtriam, & hominum ingenia acuere. Arrianus. Hanc ore pallido, Furiæ ſimilem, niſi quod facem non præfert, pingunt. Theocritus.

Ἁ Πενία, διὰφανὲς μόνα τὰς πάχνας ἰχνέυει.
Αὐτὰ τῶ μάχλοιο δὰ ζωκλῶ.

Pauſanias, Macedo adoleſcens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primis pubertatis annis ſtuprum per vim paſſus ab Attalo fuerat, & quod deterius eſt, convivis uti ſcortum ultro oblatus, de quâ injuriâ apud Philippum ſæpe queſtus, cum eum ridentem facinus videret, iram in eum convertit, & ultionem quam ab inimico non poterat, ab iniquo judice exegit. Trogus Pompeius.

Pauſanias, Cæſarienſis grammaticus, æqualis Ariſtidi; ſcripſit de conſtructione librum unum, problematum item unum. Philoſtr. Alius ab hoc celebratur à Suidâ, cui *Lacon hiſtoricus* dicitur; ſcripſit de Helleſponto, item Laconica, *Chronica*, de Amphictyonibus, ac de feſtis Laconicis.

Pauſanias, Cleombroti filius, Lacedæmoniorum dux, res multas bello feliciter geſſit. Contra Athenienſes, qui bellum excitaverant, miſſus, eos pacatos reddidit, ejectis ex urbe decem tyrannis.

Pauſanias, rex Macedonum. Olymp. 95.

Pauſanias, Geographus, qui τὴ Ἑλλάδ᾽ περιήγησιν ſcripſit, Philoſtrato teſte; Diſcipulus fuit Herodis Attici, qui ſub Adriano, & Antonino Pio magnum adeo nomen habuit inter Sophiſtas. Patria ei fuit Cæſarea Cappadociæ. Declamavit non ſolùm Athenis, ſed etiam Romæ, ubi ſenex deceſſit. Plura de eo apud Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 14. & Frid. Sylburgium notis in Pauſaniam, pag. 133. edit. Hanoviæ. 1613.

Pauſias, pictor Sicyonius, Bryetis filius, Pamphili Macedonis diſcipulus; qui Glyceram corollarum textricem adamavit, eamque depinxit humi ſedentem, & coronas ex floribus plectentem, quod opus ex argumento, *Stephanoplocon* appellavit; Ejus tabulam Lucullus duobus talentis emit. Hic primus lacunaria, & cameras pingere inſtituit. Ejus mem. Horat. Serm. 2. Sat. 7.

Vel cum Pauſiacâ torpes inſane tabellâ.

Vide Plin. 21. 2. & Varr. de R. R. lib. 3.

Pauſilypum, promunt. Campaniæ apud Mergillinen, non procul à Neapoli, ab eâ ad 3. m. p. Puteolos verſus diſtans. Ἀπὸ τῆ παυσιλυπεῖν τὰ λύπας, h. e. *à mœroris ceſſatione* ſic dictum. Vide Cluv. Ital. Ant. p. 1150.

Pauſimachus Samius, inter eos qui terrarum hiſtoriam literis fuerint perſecuti à Feſto Avieno refertur in deſcriptione Oræ maritimæ:

Pauſimachus ille, priſca quem genuit Samos.

Pax Julia, urbs Luſitaniæ in regno Portugallico, vulgò

vulgò *Beja* & *Pacca*. Sunt qui hanc *Pacem Auguſtam* eſſe volunt, ſed antiquæ obſtant inſcriptiones.

Paxæ, inſ. duæ inter Leucadiam & Corcyram, quarum major *Paxa*, minor v. *Antipaxa* nominatur.

P E.

Pedæus, Antenoris fil. nothus. Hom. Iliad. 7.

Pedalii, Indorum populi, qui in ſacrificiis nihil aliud à Deo petebant, quàm juſtitiam, arbitrati ſe omnium rerum compotes futuros, ſi eam conſequerentur.

Pedalium, in Ptolemæi exemplaribus Latinis eſt Cypri promunt. *Pedaſium* etiam nonnulli habent. Mercator *Cabo de Griego* vocat.

Pedaſus, Boeotionis maximi filiorum Laomedontis filius, frater Æſepi ex Abarbareâ nymphâ. Hom. Iliad. 6. Item civitas Pyloe vicina, vini ferax, ut idem Hom. author eſt Iliad. 9. Item unus ex equis Achillis, ut idem tradit Iliad. 16.

Pedemontana regio, olim regio Taurinorum, nunc *Pedemontium* vocatur, tanquam *pedem montium* dicas; quoniam ad radices Alpium eſt, quæ Galliam, Sabaudiamque ab Italiâ dividunt. Fines ejus ponunt Geographi ab Oriente Padum, à meridie Ligurum Alpes, à ſept. Duriam Ripariam. *Ducatus Taurinus* ſub Longobardis appellabatur, à quibus in provinciæ formam, cui dux præerat, redactus eſt. Hodie ſub ditione Ducis Sabaudiæ. Plura de hâc regione habet Domin. Niger. vulgò *Piemont*.

Pediadis, reg. Bactrianæ, per quam Oxus flu. decurrit. Polyb.

Pediæ, tribus Atticæ. Steph.

Pedianus, vide *Aſconius*.

Pedicli, Italiæ pop. Apulis & Salentinis contermini. Plin. lib. 3. cap. 7.

Pedili, populi ad cavum Alpium incolentes. Plin.

Pedius, pictor mutus, qui Pedii Conſularis, triumphaliſque filius fuit. Plin. 25. 4.

Pedniliſſus, urbs Piſidiæ. Steph.

Pedo, vide *Albinovanus*.

Pedum, op. in Latio, olim à Camillo conſule captum. Liv. Stephano *Peda* dicitur: Πέδα, πόλις Αὐσονική, τὸ ἐθνικὸν Πεδανός. Ex antiquiſſimo aliquo hæc habuit auctore, qui vetuſtiſſimo illo uſus eſt vocabulo *Auſoniæ* pro Italiæ nomine. Hinc *Pedana regio*. Horat. lib. 1. ep. 4. ad Tibullum.

Albi noſtrorum ſermonum candide Judex,
Quid nunc te dicam facere in regione Pedanâ.

Ubi vetus Commentator: *Pedana regio inter Tibur & Præneſte fuit; ab opido Pedo, quod non longè fuit ab Urbe: ſed modo non eſt.*

Pegæ, vicus Megarenſium, *Pagæ* Plinio. Vide Steph.

Pegaſa, urbs Cariæ. Steph.

Pegaſides, Muſæ ſic dictæ à *fonte* qui πηγὴ dicitur, quem *Pegaſus* ictu ungulæ fingitur aperuiſſe.

Pegaſus, equus alatus, ex Medusæ ſanguine procreatus; qui cum in Helicona avolaſſet, ſaxum ungulâ feriens fontem aperuit, qui ex eo *Hippocrene*, i.e. *fons Caballinus*, uti Perſius interpretatur, eſt appellatus. Poſtea vero cum ex Pirene, fonte Corinthio, biberet, à Bellerophonte, qui tunc temporis expeditionem in Chimæram parabat, captus eſt. Cumque is rerum terreſtrium tædio ductus, in cœlum evolare conaretur, indeque terram deſpiciens, timoreque proculſus è ſublimi decidiſſet, Pegaſus nihilominus curſum ſervans, in cœlum evolaſſe dicitur, ibique inter ſidera conſtitutus eſt. Unde Manilius. *Aerius naſcetur equus, cœloque volabit.* Horat. Carm. lib. 4.

——— *Exemplum grave præbet ales*
Pegaſus, terrenum equitem gravatus
Bellerophontem.

Propert. *Viſus eram molli recubans Heliconis in umbrâ,*
Bellerophontei quâ fluit humor equi.

Statius in Genethliaco Lucani.

Pendentis libit ungulæ liquorem.

Hinc *Pegaſeus*. Propertius 2. 30.

Non ſi Pegaſeo verteris in aere dorſo.

Aliqui ἀπὸ τῆς πηγῆς, h. e. *à fonte* dictum volunt. Alii ἀπὸ τῆς πηγνύσης, i. e. *à compingendo*. Longe aliter Bocharrus de Animal. lib. 2. cap. 6. *Pegaſus*, inquit, *cujus originem ad Perſeum referunt, equus fuit frænis adſuetus.* Ebræis enim & Syris ܦܓܣ *pega*, vel ⁊ *pegaſ*, *frænum* ſig. & פֶּגַס *ſus*, *equus* eſt. Inde compoſitum פֶּגַסוֹס *Pegaſus* fuit ſc. ἵππος χαλινοχαλινούμενος.

Pegaſus, nomen viri. Virgil. Æn. 11.

Pegaſus, Juriſconſultus qui ſub Veſpaſiano Urbi præfectus fuit. Pomp. lib. 2. Sect. ult. D. de Origine Juris. *Caſſio Cælius Sabinus ſucceſſit, Proculo Pegaſus, qui temporibus Veſpaſiani Præfectus Urbis fuit.* Juv. Sat. 4.

——— *Raptâ properabat abellâ*
Pegaſus, attonitæ poſitus modo Villicus Urbi.
Anne aliud tunc Præfecti? Quorum optimus ille
Interpres Legum ſanctiſſimus, omnia quanquam
Temporibus diris tractanda putabat inani
Juſtitiâ. ———

Fuit & Conſul; eoque Conſule Senatuſconſultum, quod de ejus nomine *Pegaſianum* eſt appellatum, exiſtit. Unde ei hoc nomen, vide Menagii juris Civilis Amœnitatum cap. 17.

Peguntium, Ptol. *Peguntiæ*. Plin. urbs Illyrici mediter. in orâ Dalmatiæ, inter Salonas ad occ. & Epidaurum ad ort. *Almiſſa*, teſte Nigro.

Peiſo, lacus Norici in confin. Hungariæ & Auſtriæ, *Neuſidler See*. Lazio.

Pelagia, mulier Antiochena, voluptatibus & illecebris primùm deditiſſima. Tandem meliori ſpiritu ducta, aſpernari cœpit, quod antea amabat maximè.

Pelagius, hæreſiarcha, A. D. 415. De quo vide ſis Voſſium de Hiſtoriâ Pelagianâ. Item Pont. Max. 58. A. D. 555. Alius A. D. 583. Alius Hiſp. rex adverſus Saracenos electus. A. D. 720.

Pelagon, nomen viri. Ovid. Met. 8.

Pelagonia, regio Siciliæ. Steph. Alii, ut Plinius, in Macedoniâ ponunt, & *Tripolim* dicunt, auctore Strabone, quod *tribus urbibus* conſtaret.

Pelaſgia, reg. Græciæ circa extremam partem Macedoniæ, verſus Achaiam, olim Theſſalia dicta; à quâ *Pelaſgi* populi, quaſi *Pelargi*, quoniam errabundi, ritu *ciconiarum* per multas regiones iverunt, Strabone teſte. Vel à Pelaſgo Jovis filio. Heſychius: Πελασγοί, οἱ Θεσσαλοί. Aliquando latiùs extenditur hæc vox, nempe ut univerſos Græcos comprehendat. Ovid. Met. 13.

Si mea cum veſtris valuiſſent vota Pelaſgi.

Idem ibidem.

Quid tamen hoc refert, ſi ſe pro claſſe Pelaſgâ
Arma tuliſſe refert? ———

Id eſt pro navibus Græcis. Strabo Pelaſgos Græciæ populos vetuſtiſſimos vocat, qui, ut ex Heſiodo idem refert, ab Arcadiâ originem duxerunt, eos quippe è Lycaone natos extitiſſe ait, quem Pelaſgus procreavit. Æſchylus autem in Danaidibus, eorum genus ex Argis Mycenarum extitiſſe prodidit: Peloponneſum enim & Pelaſgiam vocatam fuiſſe, teſtis eſt Ephorus. Euripides quoque in Archelao, Danaum illum 50 filiarum genitorem, Argos venientem, Inachi urbem habitaſſe commemorat, quique antea Pelaſgi nominabantur, ut Danai dehinc vocarentur, lege Græcâ ſanxiſſe. Plerique etiam gentes Epiroticas appellavere *Pelaſgicas*. Leſbos quoque *Pelaſgia* dicta fuit; & habitantibus Troadem Cilicibus finitimos *Pelaſgos* nuncupat Homerus. Argos quoque Pelaſgicum Theſſaliæ dicitur inter eruptiones Penei & Thermopylas, uſque ad montanum Pindi tractum. Jovem quoque Dodonæum idem Poeta Iliad. 16. *Pelaſgicum* vocat.

Pelaſgicus ſinus, vide *Pagaſicus*.

Pelaſgis, Ceres dicta eſt à *Pelaſgo* Dryopæ filio. Palæph.

Pelaſgus, rex Sicyoniorum 25. annis fere ante U. C. 430.

Pele, nomen 2. civitatum Theſſaliæ, quarum una Eurypylo, altera Achilli parebat. Steph.

Pele, parva inſula quædam. Steph.

Peleces, urbs Libyæ. Steph.

Peleg, ſive *Phaleg*, fil. Heber, pater Reu. Gen. 10. Linguarum diviſio ſub tempus nativitatis ejus contigiſſe creditur. Ita ſentiunt doctiſſimi Interpretes, Mercerus & Pererius. Nomen igitur *Phaleg* non ex futuro eventu fuit inditum, ſed ex eo quod jam factum, & præteritum fuerat. Nam quia proximè poſt linguarum diviſionem Heber genuit filium ſuum primogenitum, iccirco è re illâ tam memorabili nomen filio impoſuit. Rectè itaque Flavius Joſephus Ant. lib. 1. Ἐκλήθη δὲ Φάλεγος, inquit, ὅτι διῃρέθη χρόνῳ ἡ κατοικισμὸν τῶν ἀνθρώπων γενέσθαι.

Pelenaria, civitas in ſinu Troglodytico, ex Africæ latere non procul à Pindis. Plin. 6. 29.

Pelendones, Hiſp. Tarr. pop. in Caſtellâ veteri. Plin. *Medina Celi* Pineto eſt.

Pelethronii, Lapithæ à *Pelethronio* opido Pelio monti ſubjecto ſic dicti. Hi primi omnium frænorum uſum inveniſſe dicuntur, & equorum domandorum artem. Virgil. Geor. 3.

Fræna Pelethronii Lapithæ, gyroſq; dedere
Impoſiti dorſo; atq; equitem docuere ſub armis
Inſultare ſolo, & greſſus glomerare ſuperbos.

Aliter autem Plinius. 7. 56. ubi *Pelethronium* virum quendam nominat, qui primus ſtrata equorum, & frænos invenerit. Et, ut videas, inquit de la Cerda, nihil in hâc re firmum. Lyſias gravis orator ἐν τῷ λόγῳ ἐπιταφίῳ, ita ait loquens de Amazonibus: Πρῶται δὲ τῶν ἀνθρώπων ἐπ' ἵππους ἀνεβάσαν. Ideoque forſan Pindarus illas ἱππιάδας vocat Od. 8. Olymp. Quin Plinius ibidem primam gloriam equitationis Bellerophonti tribuit. Et Ælian. lib. 9. Var. Hiſt. cap. 16. viro cuidam Italo, quem ſcribit nominatum fuiſſe Marem, de quo Itali ipſi fabulabantur, fuiſſe anteriore parte hominem, poſteriore equum. Quem vulgi ſermonem ita explicat author: Δοκεῖ δέ μοι πρῶτον ἵππου ἀναβῆναι, καὶ ἐμβαλεῖν αὐτῷ χαλινὸν, εἶτα ἐκ τούτου διφυὴς πιστωθῆναι. Sophocles in Oedipo Colon. inventionem fræni Neptuno tribuit, ſaltem in Atticâ. Ad quam opinionem alluſit Papinius 6. Theb.

—— Neptunus equo, ſi certa priorum
Fama patet, primus teneris læſiſſe lupatis
Ora, & litoreo domitaſſe in pulvere fertur.

Palæphatus autem & plerique alii hoc inventum Centauris attribuunt; περίεργον (inquit) γὰρ ἐκ παίσαντο ἐπ' ἵππων ὀχεῖσθαι, ἀλλὰ μόνον ἁρμασιν ἐχρῶντο. Hoc placitum Virgilio ubi ſupra, & meritò. Juvant n. ejus ſententiam verſus iſti Manilii Aſtronomic. lib. 4.

At quibus in bifero Centauri corpore ſors eſt
Naſcendi conceſſa, libet conjungere currus
Ardentes & equos ad mollia ducere fræna.

Peleus, Æaci & Æginæ fil. qui ex Thetide genuit Achillem, qui *Pelides* inde dicitur. Quòd autem Thetis nupſiſſe dicitur Peleo, illud ad connubium Maris & Terræ pertinet. Nam Πηλεὺς à πηλὸς lutum; quo etiam reſpexere olim cum dicerent; Μὴ δῆτα ἡ Οἰνέα Πηλέα ποιεῖν: *Oenea non convertendum eſſe in Pelea.* Nimirum Οἰνεὺς & Πηλεὺς, heroum nomina, ponuntur pro οἶνος vinum, & πηλὸς lutum: Ut ſententia ſit, cavendum eſſe pincernæ, ne vinum effundat in terram, atque ita lutum faciat quemadmodum ex Athenæo, Demetrio, & Euſtathio in Orat. Inſtit. lib. 4. cap. 6. retulit Voſſius. Quem vide de Theologiâ Gentili, lib. 2. cap. 79.

Pelia, Tuſciæ amnis Catoni in Originibus: *Paglia* hodie Leandro ex Viterbienſi.

Pelias, adis, Achillis haſta, quam nemo præter Achillem ob magnitudinem vibrare poterat. Hanc à Pallade decorticatam & politam, à Vulcano cuſpidatam fuiſſe ferunt. Ovid. Met. 13.

——— Nec non oneroſa graviſque
Pelias haſta poteſt imbellibus eſſe lacertis.

Idem Epiſt. 3.

Tranſeat Hectoreum Pelias haſta latus.

Hom. Iliad. π.

Ἔγχος δ' οὐκ ἔλεθ' οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς.
Πηλιάδα μελίην, ἣν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἥρωσιν ἀρέσσειν.

Pelias, liæ, fil. Neptuni & Tyrûs, Salmonei regis filiæ, frater Æſonis, Theſſaliæ rex: qui Jaſonem fratris ſui filium, cujus indolem formidabat, cum eum perditum vellet, ad Colchicam expeditionem incitavit. Quod tamen conſilium tantum abfuit, ut illi ex ſententiâ ſucceſſerit, ut aureo vellere potitus Jaſon, magnâ cum gloriâ in patriam rediierit: Pelias autem tandem filiarum ſuarum manibus interfectus eſt, idque inſtinctu Medeæ, quæ integræ ætati ſe illum reſtituturam ſimulabat. Ovid. Met 7. Val. Flac. Argon. lib. 1.

Æmoniam primis Pelias frænabat ab annis
Jam gravis, & longus populis metus, illius omnes
Jonium quicunque petunt: ille Othryn & Æmum,
Atque imum felix verſabat vomere Olympum.

Peligni, pop. in 4 regione Italiæ, Marſis finitimi, quorum caput fuit Sulmo, Ovidii patria, teſte ſcripto Ponticorum lib. 4. eleg. 14.

Gens mea Peligni, regioque domeſtica Sulmo.

Marſis fuiſſe conterminos, vel ex hoc Cæſaris patet loco Belli Civilis lib. 1. *Domitius ipſe circiter 20. cohortes Albâ ex Marſis & Pelignis, & finitimis regionibus cogerat.* Samnitibus etiam vicinos fuiſſe Livius teſtatur, lib. 26. ubi de Annibale: *Ex Campaniâ in Samniam, inde in Pelignos perveniſſe.* Eos inter μικρὰ ἔθνη numerat Strabo lib. 5. Nomen eorum quod attinet, mirum in modum apud Græcos auctores, Diodorum atque Appianum corruptum legitur. Apud priorem lib. 20. in Xenippi Athenienſis magiſtratu exſcriptores fecere Παλλήνης, & in Phereclis magiſtratu Παλλανῆς. Apud poſteriorem Civ. lib. 1. Μαγλῖται. Feſtus Pelignos ex Illyrio ortos fuiſſe tradit. A Sabinis vero originem eorum ducit Ovidius Faſt. lib. 3.

Et tibi cum proavis, miles Peligne, Sabinis
Convenit.———

Apud hos peſſima vina naſcebantur. Martialis lib. 1. epigr. 27. *Non hæc Pelignis agitur vindemia prælis,*
Uva nec in Tuſcis naſcitur iſta jugis.

Idem lib. 13. ep. 121. Cujus Lemma *Pelignum.*

Marſica Peligni mittunt turbata coloni,
Non tu, libertus ſed bibat illa tuus.

Pelignianus, Conſul cum Pomponio, an. U. C. 983.

Pelineus, mons Chii altiſſimus eſt. Ita Strabo l. 14. Πελιναῖον ὄρος ὑψηλότατον τῶν ἐν τῇ νήσῳ. Ælianus ſcribit Πελιναῖον, lib. 16. de Anim. cap. 39. Ita etiam Pindari Scholiaſtes Pyth 10. Unde Πελιναῖος ὁ Ζεὺς ἐν Χίῳ apud Heſychium, & Phavorinum. Unde in Dionyſio pro eo quod vulgò legitur.

Καὶ Χίος ἐλιβάτῳ Πελιναίῳ ὑπὸ σείρῳ.

reſcribendum, ἐλιβάτοις Πελιναίοις. Ita enim legiſſe Avienum docet verſio.

Tumque Chius patulæ proſpectans arva Pelinnæ.

Sub hoc monte vetuſtiſſimæ Chiorum hiſtoriæ referunt quondam latuiſſe draconem μεγίθει μέγιστον, portentoſæ magnitudinis, qui inſulares aliquandiu territavit ſibilis ſuis, donec incendio abſumeretur. Rem narrat Ælianus ubi ſupra. A dracone tam immani Chii mons, quem diximus, Phœnicio ſermone vocatus eſt פלא נחש *Peli-naat*, i. e. *ſtupendi* ſerpentis. Bochartus.

Pelinna, urbs Theſſaliæ in Phthiotide, à *Pelino* Oechalei filio dicta.

Pelion, Theſſaliæ mons in ſinum Pelaſgicum incumbens, verticem habens pineto, reliquam partem querneo nemore tectam. Ovid. Faſt. 5.

Pelion Æmoniæ mons eſt obverſus in Auſtros:
Summa virent pinu: cætera quercus habet.

Altum vocat Virgilius Georg. 3. *Ingentem* Statius lib. 1. Achilleidos. Homerus. Πήλιον εἰνοσίφυλλον appellat. Ornis etiam abundare hunc montem teſtatur Val. Flac. hoc verſu.

Quantum Peliacis in vertice vicerat ornos.

Hinc *Pelius* adjectivum. Cic. pro Cœlio ex veteri poetâ.

Utinam ne in nemore Pelio.

Item *Peliacus*. Catullus.

Peliaco quondam prognata vertice pinus.

Item urbs Theſſaliæ, & alia Illyriæ. Steph.

Pella, colon. & urbs Macedoniæ in Emathiâ, inter Berrhœam

Berrhœam & Lariſſam, natalibus Philippi & Alex. M. clara. *Feniza* Sophiano. De eâ Lucanus lib. 10.

Exiguo ſecura fuit Provincia Pellæ.

Hinc *Pellæus*. Juvenal. Sat. 13.

Unus Pellæo juveni non ſufficit orbis.

Martialis lib. 9. ep. 44.

Hoc habuit numen Pellæi menſa tyranni,
Qui cito perdomito victor in orbe jacet.

Pella altera, urbs Paleſtinæ in Cœleſyriâ, & reg. Decapolitanâ trans Jordanem flu. Eò omnes Chriſtiani cum à Romanis obſideretur Jeruſalem, divino oraculo moniti, ſe receperunt. *Pella* item in Theſſaliâ & quarta in Achaiâ, teſte Steph. qui primam à *Pella* conditore dictam ſcribit. *Bunomos* quondam & *Bunomia* dicta, teſte Herodoto. *Pellæa gula*, apud Martialem pro Ægyptiacâ Alexandrinâ, ab Alexandro Pellæ Macedoniæ nato, qui Alexandriam condidit l. 13. ep. 85.

Princeps Niliaci raperis, Coracine, macelli:
Pellæa prior eſt gloria nulla gulæ.

Pella, mons Æthiopiæ.

Pellaconta, flu. Mediæ ad oram Arabiæ, qui Buram opidum præterfluit. Plin. 6. 26.

Pellaon, Adriatici, ſeu Veneti ſinus opidum. Plin. 3. 10.

Pellæus, pagus Babyloniæ, ſeu Chaldææ apud Characem op. & Oſtia Tigridis & Teredonem urbem.

Pellana, *Pallena* Diodoro, *Pellene* Polybio, quæ & *Tripolis*, op. Laconicæ in Peloponneſo in Arcadiæ confin. à Plinio in ipſa Arcadia, ubi *Pellanius fons*.

Pellenæus, vide *Pelinæus*.

Pellene, *Pellina* Stephano, op. Achaiæ in Peloponneſo, à ſinu Corinth. 60 ſtad. in Auſtrum recedens, inter Phliuntem & Buram. Hujus lanæ nobiles ab antiquis habebantur, ex quibus lacernæ fiebant, quæ in ludis & certaminibus Junoniis victoribus loco præmii dabantur, authore Julio Polluce: Unde proverb. *Tunica Pellenica*, vel *Pellenæa* apud Suidam de ſplendidâ veſte dicitur.

Pelodes, Epiri portus, & ſinus Suſianæ ad ſinum Perſicum.

Pelope, vicus Lydiæ juxta Phrygiam. Steph.

Pelopea, Thyeſtæ filia, quæ à patre gravida facta, inſigni formâ infantulum peperit, quem recenter natum, ne turpitudo ſua palam fieret, ferис devorandum in ſylvis reliquit. Evenit autem, Diis ita volentibus, ut paſtor quidam illac iter faciens, in puerum incideret, qui miſericordiâ motus, domum ſuam illum detulit, lacteque caprino educavit, unde & *Ægiſthus* appellatus eſt. Item Tragœdia de *Pelopea*. Juvenal. Sat. 7.

Præfectos Pelopea facit, Philomela tribunos.

Pelopia, urbs Epheſi, quæ Lyco fluvio alluitur. Plin. 5. 29.

Pelopidas, Lacedæmonius, vir clariſſimus, cujus vitam lege apud Plutarchum.

Peloponneſia, mulier quædam, quæ quinquies quaternos enixa eſt. A Paulo J. C. commemoratur in lib. 3. F. *Si pars hæredit. pet.*

Peloponneſus, nobiliſſima totius Europæ peninſula, Iſthmo anguſtiſſimo Græciæ annexa, inter duo maria, Ægæum & Jonium, platani folio ſimilis (unde Dionyſ.

——— Πίλοπος δ' ὅθι νῆσος ὁπλὸν ἐΐσκει
Εἰδομένη φλατάνοιο μυκηζομένῃ σιτύλῳ.

Idem habent Strabo lib. 8. & Plin. 4. 4.) angulosis receſſibus duos efficiens ſinus, ab ortu Saronicum, Criſſæum, ſive Corinthiacum ab occaſu 6. m. anguſtiis diremptos. Hæc quidem propriè non eſt inſula, ſed χερρόνησος. Sed iſthmi anguſtia effecit, ut non tantum inſula nominetur, verum etiam inter inſulas quandoque numeretur, ut à Ptolemæo lib. 7. *Peloponneſus* autem dicta eſt à *Pelope*, Tantali filio, qui è Phrygiâ coloniam eo deduxit, ibique regnavit, teſte Strabone lib. 7. (Πίλοπος μὲν ἐκ Φρυγίας ἐπαγρμένῃ λαὸν εἰς ἣν ἀπ' αὐτῦ κληθῆναι Πελοπόννησον) cum ante Plinio & Apollodoro teſtibus, *Apia* & *Pelaſgia* diceretur. *Argos* etiam, teſte Strabone lib. 8. tota inſula olim vocata (ut multis teſtimoniis ex Homero adductis probat) & quidem *Argos Achaicum* ut à Theſſaliâ diſtingueretur, quam *Argos Pelaſgicum* vocarunt. Peninſula hæc in 6. regiones diviſa eſt: Ita Mela lib. 2. cap. 3. *In Peloponneſo Argolis, Laconice, Meſſenia, Achaia, Elis, Arcadia.*

Pelops, Tantali, Phrygiæ regis & Taygetes fil. cujus pater cum Deos in terris peregrinantes hoſpitio excepiſſet, ut certo aliquo argumento divinitatem eorum experiretur, filium ſuum illis epulandum appoſuit; à cujus eſu cum Dii cæteri abſtinuiſſent, ſola Ceres humerum ejus aſſumpſit. Quem cum Jupiter deinde ad vitam revocaſſet, eburneum humerum ei reſtituit. Ad quem quidem humerum poſt ejuſdem Pelopis mortem varia morborum ſanabantur genera, & multiplicia edebantur miracula. Plin. 19. 3. Ovid. Met. 6.

——Tamen hanc quoque dicitur unus
Fleſſe Pelops, humeroque ſuis ad pectora poſtquam
Deduxit veſtes, ebur oſtendiſſe ſiniſtro.
Concolor hic humerus, naſcendi tempore dextro,
Corporeuſque fuit: manibus mox cæſa paternis
Membra ferunt junxiſſe Deos, aliiſque repertis,
Qui locus eſt juguli medius, ſummoque lacerti
Defuit, impoſitum eſt non comparentis in uſum
Partis ebur; factoque Pelops fuit integer illo.

Unde Virgilius Georg. 3.

——Humeroque Pelops inſignis eburno,
Acer equis.——

Tibull. 1. 4. *——Carmina ni ſint*
Ex humero Pelopis non nituiſſet ebur.

Papinius lib. 4. Theb.

Truncatuſque Pelops, & ſavo pulvere ſordens.

Pind. Od. 1. Olymp. Ἐλέφαντι φαίδιμον ὦμον κεκασμένον τ' *ebore inſignem humerum ornatum.* Et Apollon. lib. Πελοπήια νῶτα. Et Nazianz. Orat. 1. contra Julianum. Ἐξ ἧς (κρεωργίας) ὕποπτοι Πελοπίδαι παρὰ τὸ ὦμον ᾗ τῷ ἐλέφαντι. Dio Chryſoſt. Orat. 8. Περὶ δὲ τῦ Πέλοπος ἐλεγον, ὅτι ᾗ τὸ ὦμον ἐλεφάντινον ἴσχει. Hic poſtea cum adoleviſſet in Elidem ſe contulit, cui id temporis Oenomaus imperabat. Is cum unicam filiam haberet, nomine Hippodamiam, eamque formoſiſſimam, & regni totius hæredem, iiſque nominibus multis procis ambitam, nulli tamen eam voluit collocare, quod à genere ſuo ſe interfectum iri intelligeret. Hanc itaque rationem excogitavit, ut procis curule certamen proponeret (habebat enim equos velociſſimos ex ventorum flatu procreatos) eamque certaminis legem, ut victor filiæ nuptiis potiretur, victus mortem ſubiret. Cumque jam multos certamine victos neci tradidiſſet, tandem Pelops amore Hippodamiæ incenſus, cum equis ſuis parum fideret, Myrtilum, Oenomai aurigam, pecunia corrupit, ut axes fragiles currui ſubjungeret. Quo facto Oenomaus aurigæ perfidiâ, fracto curru collapſus, membriſque omnibus ex ruinâ colliſis, cum ſe morti vicinum eſſe animadvertit, Pelopem oravit, ut vicem ſuam ulciſceretur. Cui ille morem gerens, Myrtilum perfidiæ præmium impottunius exigentem in mare præcipitavit, quod ab eo Myrtoum vocabatur. Pelops autem uxore & regno potitus, univerſam Cherſoneſum à nomine ſuo *Peloponneſum* appellavit. Strabo lib. 8. Catullus de Achille:

Troicaq; obſedens longinquo mœnia bello
Perjuri Pelopis vaſtabat tertius hæres.

Prop. l. 3. *Quidve Clytæmneſtræ, propter quam tota Mycenæ*
Infamis ſtupro ſtat Pelopea domus.

Horat. Od. 1. Carm. 6.

Nec ſævam Pelopis domum.

Seneca: *Argos, & ſævi Pelopis Mycenæ.*

De Pelope plura Nat. Com. lib. 7. cap. 17.

Peloris, idem quod *Pelorus*. Item oſtrei genus, à magnitudine ſic dictus, ut ait Euſt. Πελωρὶς λίχνεια διὰ τὸ μέγεθος, cum quo congruens Athenæus lib. 3. ita ſcribit. Πελωρίδες ἀτομάδησαν παρὰ τὸ σιλάῳσιν. Plinius 31. 11. inter cancrorum genera numerare videtur. Lucrino in lacu præcipuæ fuere. Horat. Serm. 2. Sat. 4.

Murice Bajano melior Lucrina Peloris.

Pelorus, unus ex 3. Siciliæ promuntoriis quod in Italiam vergens, Scyllæ adverſum eſt; ita dictum à *Peloro*, Annibalis gubernatore; quem is in Syriam fugam parans (ut Pomponio placet) ibi interemit, ſe

ſe ab eo proditum ratus, eo quod procul intuenti continua videbantur eſſe litora, pelagusque minimè pervium. Val. Max. Lib. 9. cap. de Temeritate, Pelorum hunc ab Annibale interfectum arbitratur eo tempore quo is à Petiliâ ſolvens in Africam reditum parabat, à ſuis revocatus, ut patriæ periclitanti opem ferret adverſus Scipionem. Quæ ſententia videtur multo veriſimilior. Non enim video quid ex Africâ Syriam petenti in Siculo freto fuerit negotii; niſi quis hoc prætexat, vi tempeſtatis eò fuiſſe appulſum: quanquam legimus etiam ante Pelorum dictum. *Pelorus* (inquit Bochartus) articulo addito Græcis vulgò dicitur ὁ Πέλωρος. Quod Pœni ſic acceperunt, quaſi diceretur הובל הראש, *hobel-haros*, vel *hobel-horos*, i. e. ad verbum *Gubernator*, ſive *Nauclerus Ducis*. De eo Silius lib. 14.

Celſus arenoſâ tollit ſe mole Pelorus.

Dicitur & *Peloriás*. Ovid. Faſt. 4.

Jamq; Peloriaden, Lilybæaque; jamq; Pachynon
Luſtravat. ———

Ita Græci. Polyb. lib. 1. Τὸ δὲ εἰς τὰς ἄρκτας κεκλιμένον ἀκρωτήριον προσαγορεύεται Πελωρίας. Peloris Dionyſio vocatur, ubi de tribus Siciliæ promuntoriis.

Ἄκρα δὲ οἱ Πάχυνός τε, Πελωρίς τε Λιβύβηλις.

Anguſtiori linguâ, ſeu cuſpide in mare excurrit, quam reliqua duo promuntoria. Virgil. Æn. 3.

———*Anguſti rarefcent clauſtra Pelori.*

Ovid. Met. 15.

Evincitque fretum, Siculiq; anguſta Pelori.

Dixi ſupra Pelorum Italiæ objectum fuiſſe. Confirmant id paſſim auctores. Ovid. Met. 5.

Dextra ſub Auſonio manus eſt ſubjecta Peloro.

Statius 1. Sylv.

Brutia Sicanium circumſpicit ora Pelorum.

Dionyſius Orbis deſcriptor:

Ἠμιθέοντα Πελωρίς, ὃς Ἀυσονίην ὑφίωσα.

Apollonii Scholiaſtes ad lib. 4. Τῶν τείων ἀκρωτηρίων ἀφορᾷ πρὸς Ἰταλίαν ἡ Πελωρίς. Hodie *Cabo de la torre del faro* vocatur. Vide Cluver. de Sic. Ant. lib. 1. cap. 6.

Peltæ, urbs Phrygiæ majoris. Steph.

Peltini, Lycaoniæ populi. Plin.

Peltinus campus, Aſiæ min. locus, quem Strabo ſuo tempore *Phrygiæ campum* dictum ſcribit lib. 13.

Pelva, Pannoniæ op. Anton.

Pelus, inſula juxta Chium. Gentile *Peluſius*. Steph. Mons item Tuſciæ apud Catonem.

Peluſium, op. in extremâ Ægypti orâ, quæ Caſiotidi contermina eſt, à quo & extremum Nili oſtium, quo Ægyptus ab Aſiâ terminatur, *Peluſium*, ſeu *Peluſiacum* vocatur. Lucan. lib. 8.

In vada decurrit Peluſia ſeptimus amnis.

Belbais hodie, teſte G. Tyrio, ſeu *Belves*. Incolæ *Peluſiotæ*, quos Pathruſæos eſſe, ut nonnulli volunt, falſum eſt, cùm ob alias cauſas, tum maximè, quia Ezechielis cap. 30. verſ. 14. & 15. diverſa loca ſunt *Pathros* & *Sin*, id eſt, *Peluſium*, ut rectè interpretatur Hieronymus. Nam Peluſio nomen fecit πηλὸς, h. e. *lutum*. Strabo lib. ult. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ Πηλούσιον κύκλῳ περιχώματα ἔχει ἕλη αἱ τινες βάραθρα καλοῦσι, ἢ τέλματα. Et paulo poſt νήσματα δὲ ἀπὸ τοῦ πηλοῦ. Merito ergo (inquit Bochartus) Peluſium סין Sin appellatur à Syris, quibus סין id ipſum eſt quod Græcis πηλός. Rurſus Ezechiel dicit Sin eſſe מעוז מצרים h. e. robur Ægypti, quia ex illâ parte Ægyptus eſt aditu maxime difficilis. Strabo lib. 17. Ταύτῃ δὲ ἢ εὐσεισβολος ἔξω ἡ Αἰγυπτος. Et Diodorus lib. 15. Μάλιστα τὸ Πηλουσιακὸν τεῖχος καταζεύξασαν, διὰ τὸ κεῖσθαι μὴ αὐτὸ ἀρρώτου πρὸς τὰς ἀπὸ Συρίας ποριυομένας. Suid. Πηλούσιον, &c. κλεὶς τῆ Αἰγυπτε ἢ εἴσοδος ἢ ἔξοδος. Polyænus lib. 7. Stratagem. Καμβύσης Πηλούσιον ἐπολιόρκει, Αἰγύπτιοι κεφαλὰς ἀνθίστανλο, ἀποκλείοντες τῆς Αἰγύπτε τὰς ἐμβολάς. Juxta Peluſium eſt optima lens. Virgilius Georgicôn lib. 1.

Nec Peluſiacæ curam aſpernabere lentis.

Ubi Servius: *Peluſium unum eſt de 7. oſtiis Nili, ubi optima lens naſcitur, unde* κατ' ἐξοχὴν *locutus eſt* Mart. lib. 13. ep. 5. *Accipe Niliacam, Peluſia munera, lentem.* Auſonius Idyll. 12.

Et Peluſiaco de ſemine plana teres lens.

Ubi *planam* & *teretem* dicit, quia *duo genera ejus in Ægypto, alterum rotundum, nigriuſque, alterum ſuâ figurâ*, uti loquitur Plinius lib. 18. cap. 28. Inde Alexandrini σύτεγροι τῇ φακῇ βρώμασι, h. e. *lente plurimum veſcebantur*: ac tota urbs φακήτις φακίτης, plena lenteorum, teſte Cynulco apud Athenæum lib. 4. Bochartus.

Pemma, op. in Arabiâ. Plin. 6. 29.

Pempte, urbs Ægypti: Inde *præfectura Pemptitis*. Steph.

Penates, Servio ſunt omnes Dii qui domi coluntur: à *penus* dicti, teſte Tullio lib. 2. de Nat. Deorum; nempe quia coluntur in *penetralibus*, h. e. *penitis ædibus*, ut Iſidorus ait extremo lib. 8. Eoque alludere videtur Poeta Æn. 1.

Quinquaginta intus famulæ, quibus ordine longo
Cura penum ſtruere, & flammis adolere Penates.

Atque idcirco Feſtus *penetralia* dicit eſſe *Deorum Penatium ſacraria*. Qui *penates* dici putant quaſi *penes nos nati*, aut *quorum beneficio penitus vivamus & ſapiamus*, ut ἐτυμολογίζῃ Macrobius lib. 3. cap. 4. analogiâ ipſâ refelluntur. Nam ut à *magnus* eſt *magnas* unde *magnates*; à *ſummus*, *ſummas*, unde *ſummates*; ab *optimus*, *optimas*, unde *optimates*: ſic à *penus* eſt *penas*, unde *penates*. *Penas* olim fuiſſe in uſu cognoſcimus ex eo, quod Dionyſius Halicarnaſſeus lib. 1. ſcribat ſe in pervetuſtâ æde ſub Veliâ conſpexiſſe Deorum *Penatium* ſigna, cum inſcriptione ΔΕΝΑΣ: quod ipſe fatetur eſſe PENAS. Porro qui ſint Dii *Penates*, non ſatis convenit; Cum alii putent eſſe *Neptunum*, & *Apollinem*; alii *Jovem*, *Junonem*, & *Minervam*; alii *Cœlum* & *Terram*. Hetruſci vero, quemadmodum tradit Arnobius lib. 3. Deos *Conſentes* ſive *Complices*, quorum & numerum & nomina, ignota eſſet docent. Et hæc ratio videri poſſit, cur Romanorum *penates* (quos eoſdem eſſe, ac *Samothracas* Caſſius Hemina ſcripſit, teſte Macrobio lib. 3. cap. 4.) dicantur *Samothraces*, idque pro *Samthraces* ab Ebræo סתר, i. e. *occultare*, unde & *Saturnus* dicitur. *M.* inſertum, ut in *ſimpulum*, *ambubaia*, &c. Similitudo vocis *Samthraces* errori præbuit anſam, ut putaretur, Dardanum Deos hoſce ex Samothraciâ in Phrygiam, Æneam vero ex Phrygiâ in Italiam detuliſſe, quemadmodum ſcribit Varro lib. 2. rerum humanarum, Voſſius. Vide Nat. Com. lib. 4. cap. 2.

Peneleus, unus eſt ex 5. Bœotorum ducibus. Hom. in Catalogo.

Penelope, Icarii filia, Ulyſſis uxor, inexpugnabilis caſtitatis mulier, ac pudicitiæ exemplar, quæ abſente totos viginti annos marito, nullis aut parentum precibus, aut procorum pollicitationibus adduci potuit, ut fidem quam viro diſcedenti dederat, ſecundis nuptiis violaret. Cum autem proci acriùs inſtarent, atque vim illaturi viderentur, tantum moræ ab illis ſibi pepigit, quantum telæ, quam tum in manibus habebat, abſolvendæ ſufficeret. Quod cum impetraſſet, mulier aſtuta, quicquid interdiu texuerat, noctu retexebat; eoque commento eorum cupiditatem in reditum mariti diſtulit, qui ab illâ ſub mendici habitu hoſpitio ſuſceptus, procos ad unum omnes interemit. Dictam autem volunt *Penelopen* ab avibus, quæ *Penelopes* dicuntur, ſive *Meleagrides*, cum antea *Arne* diceretur, quaſi abjecta & repudiata. Ferunt enim cum ab Icario, Peribœaque parentibus eſſet expoſita, ab hoc avium genere fuiſſe educatam. Hujus fabulam diverſimodè ab Homero, aliiſque traditam latè explicat Nat. Comes l. 8. c. 24. *Difficilis procis* Horat. dicitur, Car. l. 3. Od. 10. Prop. l. 3.

Nec fida Evadne, nec pia Penelope.

Ælian. Var. hiſt. 14. 45. Γυναῖκας δὲ Ἑλλήνων ἐσαίνυον, Πηνελόπην, Ἀλκήστιν, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου. Hinc *fides Penelopes* apud Ovid. Triſt. l. 5. eleg. 15. Mart. pro caſtâ poſuit l. 1. ep. 63. —— *Penelope venit, abit Helene.* Idem lib. 11. ep. 8.

Penelope licet eſſe tibi ſub principe Nervâ.

Propertius lib. 2. eleg. 9.

Penelope potuit bis denos ſalva per annos
Vivere de multis fœmina digna procis.

Nomen

Nomen habet à πῆνος, vel πήνη *tela*, & λύτωρ, i.e. *vestis*, quasi è tela vestem componens. Inde

——*Vos tenui prægnantem stamine fusum*
Penelope melius, levius torquetis Arachne.

Penestæ, pop. Thessaliæ. Steph.

Penestia, regio Illyriæ. Liv.

Peneius, flu. Elidis in Peloponneso, in mare Jonium labens inter Araxum & Chelonatem promuntoria. *Igliaco* Nigro. Item Siciliæ fluvius Theocriti Scholiastæ.

Peneus, flu. Thessaliæ inter Ossam & Olympum decurrens, collibus dextra lævaque mollitèr curvis. Ex Pindo monte oritur & per Tempe in sinum Pagasicum influit. Ovid. Met. 1.

Est nemus Hæmoniæ, prærupta quod undique claudit
Silva: vocant Tempe, per quæ Peneus ab imo
Effusus Pindo spumosis volvitur undis:
Dejectuque gravi tenues agitantia fumos
Nubila conducit, summasque aspergine silvas
Impluit, & sonitu plusquam vicina fatigat.

Catul. *Quale ferunt Graii Peneum propter amœnum.*
Torrens dicitur Senecæ.

Nivâ concurrit Thessalus torrens viâ.

Ἀργεϊφόντης Homero.

Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργεϊφόντης.

Hujus fluvii ripâ Daphne in laurum fingitur commutata. Unde *Peneia Daphne* apud Ovidium; & *Peneia laurus* apud Val. Flaccum. Hodie *Salampria* Sophiano; *Pezin* vero Theveto dicitur.

Penne, op. Gall. Narbonensis ad lacum Lemannum in itinere inter Augustam Prætoriam, & Augustam Rauracorum occurrens. *Neufville*, seu *Villeneuf* Simlero.

Penninus, *Mont S. Bernard* Simlero, mons Alpium Pœninarum, per quem Hannibal exercitum in Italiam trajecit.

Pennocrucium, op. Albionis in Angliâ inter Viroconium 23. & Erocetum 12. m. p. in Staffordia reg. ubi nundinæ fiunt equorum, in itinere inter Rutupinum portum & Vallum occurrens. Anton. *Pencridg* Camdeno.

Pentadactylus, mons Ægypti ad sin. Arab. apud Berenicen urb. *Pentadactylum* Ptolemæo, inter Berenicen, & Bazium promunt.

Pentagramma, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Pentapolis, reg. Cyrenaicæ mari Libyco exposita, à numero urbium quæ sunt in illâ appellata, sc. *Berenice*, *Arsinoe*, *Ptolemais*, *Cyrene*, & *Apollonia*. Item regio Palæstinæ ad lacum Asphaltiten, in quâ Sodoma & Gomorrha, & aliæ urbes tactæ de cœlo. Item urbs Hetruriæ Episc. Nepitæ, & Sutrio proxima, nunc excisa: locus apud Mont. Rosulum *Siraccia cappe* nominatur.

Penthesilea, Amazonum regina, quæ teste Justino lib. 2. Otteræ, sive (ut alii) Orithyiæ successit in regno: ejusque Trojano bello inter fortissimos viros, cùm auxilium Priamo adversus Græcos ferret, magna virtutis documenta extitere. Virgilius.

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Penthesilea furens. ——

Ubi Servius: *furens*, quia sororem suam in venatione confixit, simulans se cervam ferire. Cum Trojanis opem ferret, ab Achille occisa est. *Prima*, inquit Plinius, *securim invenit.* Prop. 3. 11.

Ausa ferox ab equo quondam oppugnare sagittis,
Mœotis Danaum Penthesilea rates.

Ubi *Ausa*, quia præter sexum. Ita Virgilius de eâ ubi supra. —— *Audetque viris concurrere virgo.*

Ovid. in Ep. Cydippes.

Non ego constiteram sumptâ peltata secure,
Qualis in Iliaco Penthesilea solo.

De Penthesileâ plura vide apud Q. Calabrum lib. 1.

Pentele, vicus in Antiochide tribu.

Pentheus, fil. Echionis ex Agave conjuge, filiâ Cadmi, qui cum Liberi patris sacra aspernaretur, irâ numinis, matre & sorore in furorem versis, laceratus est. Ἀπὸ τῆ πένθει, i. e. *à luctu* arcessit nomen. Unde Theocritus in Lenis, ubi historiam hanc narrat.

Ἐξ ὄρεος πίνθημα καὶ ὁ Πενθεὺς φέρεται.

Ovidius à matre & sororibus cæsum ait, quia aper illis visus sit, cum sacra sperneret: sic enim ille Met. 3.

Prima suum misso violavit Penthea thyrso
Mater: Jo, gemine, clamavit, adeste sorores:
Ille aper in nostris errat qui maximus agris
Ille mihi frendens aper. ——

Catullus & Persius in vitulum mutatum prodiderunt. Persius Sat. 1.

Et raptum vitulo caput ablatura superbo.

Unde forte Theocritus.

Μάτηρ μὲν καλὰν μυκήσαλο παιδὸς ἐλοῖσα.

Μυκηθμὸς enim proprie τῶ βοὸς. Hesychius: Μυκηθμὸς, βοὸς βοῶν. Ovidianus Pentheum in taurum commutatum fuisse scribit, sorores autem in pardales. Cyneg. 4.

Πενθέα μὲν ταῦρειον ἰδεῖξαι, φώνησε δ' ἅμα,
Ἀυχένατ' ἄκρα, κέρας δ' ἀνέτειλε μετώπῳ.
Ταῖσι δὲ γλαυκιόωσιν ἐθήκαλο θῆρας ὀπηδὰν,
Καὶ γίνυας θάρῥῆξε, κατίγεφλεν δ' ὄπιθεν τε
Ῥινὸν ὑπαγκοίσι, καὶ ἀγρεῖα θήκαλο φῦλα.
Αἱ δὲ θεῦ βελέεσσιν ἀμειφθέμεναι χρόα καλὸν
Παρδάλιες Πενθῆα παρὲξ σκοπέλοισι δάσανλο.

Ab his tamen diversus Porphyrio in Od. 2. Horat. ubi cum fulmine tactum periisse scribit, non ob Orgiorum contemptum, sed quòd Liberum patrem custodiâ clausum teneret. Nat. Comes lib. 5. cap. 13. hanc fabulam explicat; & Pentheum laudatum regem fuisse verisimile est, qui quòd ebrietatem tollere conaretur, à furiosis subditis malè exceptus, & conviciis tum publicis, tum privatis discerptus sit.

Penthile, urbs Lesbi. Steph.

Penthylus, fil. Demonoi, qui è Papho naves duodecim in auxilium Xerxis eduxit, quas abortâ tempestate amisit. Ipse vero captus multa de exercitu Xerxis Græcos edocuit. Herod. lib. 7.

Pentri, pop. Samnii: quorum urbs est Bovianum. Livius.

Peparethus, ins. maris Ægæi, una Cycladum. *Lemene* Nigro; *Saraquino* Castaldo; *Opula* aliis. Opidum habet ejusdem nominis, estque olivifera. Ovid. Met. 7.

Et Gyaros, nitidæque ferax Peparethos olivæ.

Quondam *Evonus* dicta fuit, ut Plinius tradit. Locus autem Plinii quem citat auctor est lib. 4. cap. 12. sed pro *Evonum* scribendum *Evænum*, i. e. Εὐοινον monet Bochartus: talis enim erat hæc insula. Ita habetur in Heraclidis politiis: Αὕτη πάλιν (inquit) ἐυοινὸς ἐστι, καὶ ἐυδενδρος, καὶ σῖτου φέρει. In Philoctete Sophoclis legitur; Ἐς τὴ ἐυβοτρυν Πεπάρηθον, vers. 549. Itaque à verbo פרה *para*, quod *parere*, & *feracem esse* sonat (duplicatis radicalibus) primo *Perpareth* factum, dein *Pepareth*, altero R pereunte. Bochartus.

Peparina, Indiæ intra Gangem insula. Ptol. *Qualpenea* Castaldo.

Pephnos, urbs Laconiæ, Apollodorus insulam esse scribit. Steph.

Pepinus, Francorum rex, Caroli M. pater, Longobardos Romanorum agros assiduis bellis vexantes prælio aggressus vicit, & oppressit: quippe qui ob amplissima beneficia in Romanos Pontifices, & in Ecclesiam collata, augustum *Christianissimi Regis* titulum sibi, & successoribus suis meruit in hodiernum usque diem. Munst. lib. 2. Cosm.

Pepuza, Phrygiæ urbs apud Callistum, unde *Pepuziani* hæretici.

Pepylychnus, Ptolemæo flu. est, quo Macedoniam ab Australi parte terminari scribit.

Pera, urbs Pisidiæ. Steph.

Peræa, Judææ pars ulterior, Ægypto proxima. Plin. 5. 14. Item Syriæ opidulum. Steph. Item reg. parva Cariæ marit. contra Rhodum insulam. Polyb. Item op. Æolidis Mitylenæorum colonia. Liv. lib. 37.

Perantia, urbs Ætoliæ. Steph.

Perce, antiquum nomen Thraciæ. Steph.

Perces, Hisp. flu. ab incolis sic dictus; aliàs Bætis. Stephanus. Βαῖτις, πόλαμὸς καὶ Ἰβηρίας, ὁς Πέρκας λίγυλλι ὑπὸ τῶ ἐγχωρίων. Nempe *Perca* factum ex ברכה *berca*, i. e. *à stagno*. Quem in *Certem*, aut *Certim* mutarunt

ſcribæ *imperiti* in his Livii lib. 28. *Martius ſuperato Bati amne, quem incolæ Certim appellant.*

Percope, civitas juxta Pontum, quæ Trojanis auxilium miſit. Hom.

Percote, quæ & *Percope* olim dicta fuit, urbs Troadis. Steph. Val. Flac. lib. 2.

Jam juga Percotes, Parium que infame fragoſis
Exuperant Pythiamque vadis.

Hinc *Percoſius* nom. gent. Val. Flac. lib. 3.

——— *Primas conjux Percoſia veſtes*
Quas dabat, & picto Clite variaverat auro.

Percoſius, Trojanorum amicus, omnium [illegible]ngè doctiſſimus ſcientiâ divinandi futura. Cujus filii Adraſtus & Amphius fuere: quos neque admiranda patris doctrina, neque paterna ſollicitudo à morte ſubtrahere potuit, cum eos retinere conaretur, ne ad Trojanum bellum, ubi morituri erant, proficiſcerentur.

Perdiccas, Macedo, inter comites Alexandri M. qui etiam in regni patrem ſucceſſit. Tantâ ſimul audaciâ & fortitudine fuit, ut lectâ præſente, catulos è cubili per vim auferret. Vide Ælian. ποικίλ. lib. 12. cap. 39.

Perdicia, reg. & portus Lyciæ. Steph.

Perdix, venator fuit infando matris Polycaſtes amore correptus, quam & contaminavit. Unde *Perdicis libido* abiit in proverbium pro efferâ, turpi ac infami. Cælius.

Perdix, Dædali nepos, quem, cum ferræ uſum primus reperiſſet, à patruo invidiâ percito ab excelſâ quâdam turri ferunt præcipitatum, deorumque miſericordiâ in avem ſui nominis transformatum: quæ etiam nunc ruinæ illius memor, vitat ſublimia, humi nidum conſtruens. Vide Ovid. 8. Met. Hæc poſſunt eſſe hiſtorica; Metamorphoſis vero conficta eſt ex ſimilitudine nominis, & ad *perdicis* naturam accommodata.

Pereia, Theſſaliæ regio. Steph.

Peregrinus, Conſul cum Æmiliano, an. U. C. 996.

Perennius, præfectus prætorio ſub Commodo Imp. ejuſque ſatelles crudeliſſimus. Lampridius.

Perge, & *Perga*, Pamphyliæ op. ab Attaliâ urbe 8. m. p. in occ. recedens. Hic erat Dianæ templum, de quo Cic. Verr. 3. quæ inde *Pergæa*, teſte Melâ, *Pergaſia* vero teſte Stephano, dicebatur. Dionyſius verſ. 854.

Ἄλλαι δ' ἐξείης Παμφυλίδες εἰσὶ πόλιες
Κώρυκός, Πέργη τ' ἠμὲν ἀπορθήσασα Φάσηλις.

Pirgi hodie dicitur Sophiano.

Pergama, n. pl. arces Trojanæ, quæ quoniam altiſſimæ erant, omnia alta ædificia *Pergama* ſunt appellata, teſte Servio. Item locus Cretæ, ubi Lycurgi ſepulchrum. Plut.

Pergamum, urbs Thraciæ mediter. Ptol.

Pergamus, arx ſumma urbis Trojanæ. Heſychius. Πέργαμος, ἡ ἀκρόπολις Ἰλίου.

Pergamus, urbs Troadis, ſeu Myſiæ mediter. ad Caicum flu. diu ſub Attalicis regibus fortunata, & poſtea Romanorum provincia facta; apud quam chartæ uſus inventus eſt, quæ nunc quoque vulgò *Pergamena* dicitur; ab Attalo, ut Ælianus; vel ab Eumene, ut Plinius ait, condita, & Galeni patria. In hâc urbe Æſculapium medicinam exercuiſſe, ibique officinam habuiſſe Lucianus in Icaromenippo tradit. Martialis 9. 17.

Conſilium formæ ſpeculum, dulceſque capillos
Pergameo poſuit dona ſacrata Deo.

Hodie *Pergamo*, teſte Sophiano.

Pergantium, urbs Ligurum. Steph.

Pergaſe, vicus in Erechtheide tribu. Steph.

Pergus, lacus Siciliæ apud Ennam urb. ubi à Plutone raptam eſſe Proſerpinam fabulantur. Claudianus lib. 2. de Raptu.

Haud procul inde lacus (Pergum dixere Sicani)
Panditur; & nemorum frondoſo margine cinctus
Vicinis palleſcit aquis. Admittit in altum
Cernentes oculos, & latè pervius humor
Ducit inoffenſos liquido ſub gurgite viſus:
Imaque perſpicui prodit ſecreta profundi.

Perguſam vocat Ovidius Met. lib. 5.

Haud procul Ennæi lacus eſt à mœnibus altus
Nomine Perguſa.———

Ita vulgò creditum. Verum de Perguſâ nugæ ſunt, inquit vir doctiſſimus Nic. Heinſius, qui totum locum ſic excudi voluit.

Haud procul Hennæis lacus eſt à mœnibus altæ,
Nomine Pergus, aquæ; non illo plura Cayſtros
Carmina cygnorum labentibus audit in undis.
Silva coronat aquas, cingens latus omne, ſuiſque
Frondibus, ut velo, Phœbeos ſubmovet ignes.
Frigora dant rami, Tyrios humus humida flores.
Perpetuum ver eſt.

Percus dicitur Jul. Firmico. *Lago di Goridan*, hodie, teſte Laurent. Ananiâ.

Perialla, antiſtes mulierum apud Delphos vaticinantium, ætate Cleomenis.

Periander, Corinthiorum rex, unus è 7. Sapientibus, Cypſelo patri in regno ſucceſſit, regnavitque annis 40. Rogatus, cur in tyrannide perſeveravit, cum eſſet ſapiens, reſpondit: *Et ſponte & invitum cedere, periculoſum.* Crudeliter igitur, & magnâ ſuſpicione agebat, ſtipatus ſemper militibus, otioſos in foro & oſcitantes uſque formidans: Quapropter continuò erat in bellis, navalibus præſertim. Dicitur & Iſthmum perfodere voluiſſe; & uxorem adeo dilexiſſe, ut etiam cum mortuâ concubuerit. Vide Diog. Laert. in ejus vitâ.

Peribœa, Eurymedontis Gigantis filia, ex quâ Neptunus Nauſithoum ſuſcepit, Alcinoi patrem. Hom. Od. 7.

Peribolus, Rhodiorum vicus, juxta Byzantium; *Rodeinion* hodie dictus, teſte Gyllio.

Pericles, vir clariſſimus Athenienſis, qui Remp. 40. an. gubernavit; pollebat enim authoritate & eloquentiâ; unde *Olympium* Comici vocarunt, quòd tonare in concionibus, ac fulmen ciere videretur. Habuit in adminiſtratione Reip. adverſarium Thucydidem Meleſium, virum nobilem ac potentem. Suggeſtum aſcenſurus Diis vota faciebat, ne verbum ſe imprudente aut invito effudiſſet, quod ad Remp. minùs pertineret. Vide Ælian. Var. hiſt. lib. 4. Quum Sophoclem haberet in magiſtratu collegam, ac ſimul aliquando cum eo navigaſſet, collaudaſſetque Sophocles formam pueri præterentis inter graves ſermones: *Non ſolum*, inquit, *ô Sophocles, magiſtratum decet manus, ſed etiam oculos habere continentes.* Thucydide quondam vociferante, quod nimis multa ex publico pro ædificiis erogaſſet: ipſe ad populum dixit; Si ita eis videtur, de ſuo erogaturum, modo ejus nomen inſcribi in operibus paterentur: Reſponderunt, Sumptus omnino fieri debere. Quidam dicunt ab eo inſtitutum, ut declamationes fierent excitationis cauſâ, utque extemporalis oratio haberetur. Vide Plutarchum.

Periclymenus, Nelei fil. frater Neſtoris & Chronii Hom. 2. Odyſ. Cui à Neptuno avo conceſſum erat, ut in quas viſum eſſet formas ſe poſſet transformare. Teſtatur hoc Euphorion in his:

——— Περικλύμενόν τ' ἀγέραχον
Ὄλβιον, ᾧ πάρ δῶκε Ποσειδάων Ἐνοσίχθων
Παντοῖ' ἀλλοιοῦσθαι· γὸν δ' ἐν ὁρνίθεσσι φάνεσκεν
Αἰητὸς· ἄλλοτε δ' αὖτε σκιλόεσσιν, θαῦμα ἰδέσθαι,
Μύρμηξ· ἄλλοτε δ' αὖτε μελισσάων ἀγλαὸς φῦλα.
Ἄλλοτε δ' αὖτε ὄφιος, ᾧ ἀμείλιχος, ὄφρα οἱ δῶκε
Παντοῖ' ἐκ ὀνομαστὰ, τά μιν ᾗ ἔπεσιν δόλωσιν
Βελῇ Ἀθηναίης. ———

Quum igitur Hercules bellum contra Neleum gereret, ipſe in muſcam verſus ab Hercule, conſilio Palladis, quæ illum prodebat, clavâ interfectus eſt, quum ille aculeum Herculi, ceu ſolent muſcæ graviores, immiſiſſet. Ovid. lib. 12. Met. fabulatur Periclymenum in Aquilam verſum, ab Hercule, quem plurimum unguibus uncis infeſtabat, ſagittâ in ſublimi confoſſum:

Mira Periclymeni mors eſt: cui poſſe figuras
Sumere quas vellet, rurſuſque reponere ſumptas,
Neptunus dederat, Nelei ſanguinis auctor.
Vertitur in faciem volucris: quæ fulmina curvis
Ferre ſolet pedibus, Divum gratiſſima Regi.
Viribus uſus avis, pennis, roſtroque recurvo
Hamatiſque viri laniaverat unguibus ora.
Vertit in hunc nimium certos Tirynthius arcus.

Hunc

Hunc inter Argonautas recenſent Apollonius, & Val. Flaccus. Quorum hic lib. 1

Σὺν δὲ Πειρεκλύμενόν θ' Νηλεὺς θ' ἅρμοσε νύμφῃ,
Πασιβόην τε θεοῖσιν, ὅσοι Πύλῳ ἐξεγένοντο
Νηλῆϊ θείοιο. Πόσειδαον δὲ οἱ ἀλκὴν
Δῶκεν ἀπτῆσσιν, ἵν' ὕδατι καὶ ἀφράστῳ
Μαρναμένῳ, τὸ πρίλιος ἐν ξυνοχῇ πολέμοιο.

Perierbidi, Sarm. Aſiaticæ gens. Ptol.

Perillus, Athenienſis faber ingenioſiſſimus, qui Phalaridi Agrigentinorum tyranno taurum ex ære fabricavit, cui januam in latere poſuit, ut quum incluſus reus ſubjectis ignibus torqueretur, mugitum, non hominis vocem emittere videretur: pro quo invento, cùm munus à crudeliſſimo tyranno Phalaride, qui novis hominum tormentis delectabatur, poſtulaſſet, in eo ipſe, ut eam pœnam primus experiretur, includi à tyranno juſſus, ac ſuppoſitis ignibus exuſtus eſt. Plinius 34. 8. *Perillum nemo laudat ſæviorem Phalaride tyranno, qui taurum fecit, mugitus hominis pollicitus igne ſubdito, & primus eum expertus cruciatum juſtiore ſævitiâ.* Ovid. in Arte.

Et Phalaris tauro violenti membra Perilli
Torruit, infelix imbuit auctor opus.

Hinc *Perilleus*. Idem in Ibin.

Ære Perilleo veros imitere juvencos,
Ad formam tauri conveniente ſono.

Et Triſt. 5. 1.

Ipſe Perilleo Phalaris permiſit in ære
Edere mugitus, & bovis ore queri.

Propert. lib. 2.

Nonne fuit ſatius duro ſervire tyranno,
Et gemere in tauro, ſæve Perille, tuo?

Lucianus *Perilaum* vocat, non *Perillum*.

Perillus, fœnerator, & Juriſperitus. Horat. Serm. 2. Sat. 3. *Putidius multo cerebrum eſt, mihi crede, Perilli*
Dictantis quod tu nunquam reſcribere poſſis.

Perimede, veneficæ nomen apud Theocritum Idyll. 2. Ubi Scholiaſtes ait eandem eſſe, quæ Homero Agamede dicitur,

Ἦ τόσα φάρμακα οἶδεν ὅσα τρίζ' ὀρεὺς χθών.

Prop. l. ſecundo. —— *Non hic nocturna Cytæis,*
Nec Perimedea gramina lecta manu.

Perimele, inſ. maris Jonii, una Echinadum, aſpectu jucunda, ut Ovidius teſtatur lib. 8. Met. ubi Perimelem Nympham Hippodamantis filiam in inſulam converſam deſcribit.

Perimula, *Patane* Caſtaldo ex levi, ut videtur, conjectura, urbs aureæ Cherſoneſi; ex quâ *ſinus Perimulus* Ptolemæo.

Perincari, urbs Indiæ citer. Ptol. *Pelagonga* Caſtaldo.

Perinthus, quæ & *Heraclea*, urbs Thraciæ ad Propontidem, inter Byzantium ad Bor. 60 & Apros in Notolib. 48 m.p. Ejus mem. Ptolemæus, Marcellinus & Zoſimus. Hæc olim *Mygdonia* dicta fuit, poſtea vero *Heraclea*, ab *Hercule* ſc. uti Tzetzes tradit, Chil. 3. num. 100. *Perintheros* Antonino eſt. *Feralia* quoque vocata fuit, ut ſcribit Procopius de ædificiis Juſtiniani. *Vera* hodie Volaterrano; *Rodoſto* Bellonio; *Pantiro* Caſtaldo, *Heraclia* Sophiano & Nigro dicitur.

Peripatetici, Philoſophi Athenis, quorum originem ita aſſignat Cicero Academicarum Quæſtionum lib. 1. *Platonis autem authoritate*, inquit, *qui varius & multiplex, & copioſus fuit, una & conſentiens duobus vocabulis philoſophiæ forma inſtituta eſt, Academicorum & Peripateticorum: qui rebus congruentes, nominibus differebant. Nam cum Speuſippum, ſororis filium, Plato Philoſophiæ quaſi hæredem reliquiſſet; duos autem præſtantiſſimos ſtudio, atque doctrina Xenocratem Chalcedonium, & Ariſtotelem Stagiritem: qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant* inambulantes *in Lyceo: illi autem, qui Platonis inſtituto in Academiâ, quod eſt alterum gymnaſium, cœtus erant, & ſermones habere ſoliti, ex loci vocabulo nomen habuerunt. Sed utrique Platonis ubertate completi, certam quandam diſciplinæ formulam compoſuerunt, & eam quidem plenam ac refertam: illam autem Socraticam dubitationem de omnibus rebus, & nullâ affirmatione adhibitâ, conſuetudinem diſſerendi reliquerunt.* Eandem Peripateticorum originationem tradit Laertius in Ariſtotele; Heſychius quoque: Ἡ δὲ Περιπατητικὴ φιλοσοφία ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐν Περιπάτῳ, ἤτοι κύκλῳ καλάρξαι αὐτὴν Ἀριστοτέλην. Sed Ammonius in Categor. auctor eſt, Platonem ipſum docuiſſe ambulantem: atque ab hoc primo Peripatetico, poſt ejus exceſſum, Xenocratis auditores vocatos Peripateticos ex Academiâ, Ariſtotelis autem Peripateticos, ex Lyceo, Tandem Zenocraticos nomine Peripatetici omiſſo, à loco ſolum dictos Academicos: & contra Ariſtoteleos, nomine loci præterito, ab actione ſolum vocatos Peripateticos. Vide Voſſ. de Philoſ. ſect. c. 17.

Periphas, Theſſalus quidam pater Lapithæ. Steph. Item unus ex comitatu Pyrrhi, quem unà cum illo Priami regiam oppugnantem Virgilius inducit Æn. lib. 2.

Periphoretus, Artemonis cujuſdam cognomen, deliciis adeo effœminati, ut nunquam niſi lectică penſili circumlatus, domus ſuæ limen tranſiret; Dictus ἀπὸ τῆς περιφορᾶς, qu. *circumlatilis*.

Periphoſius, Libyæ inſer. portus. Ptol.

Peripolis, Plin. *Peripolium* Thucyd. op. Brutiorum in finibus Locrenſium, ad Halecem flu. in orâ Calabriæ ulter. medium inter Leucopetram, & Herculeum promunt. 18. m. p. apud Bovam urb. à Rhegio 30. mill. *Amendolia* hodie, teſte Barrio. Aliis *Paglioſoli*, pagus vicinus, loco editiore, ultra Bovam ad 3. m. p. Patria Praxitelis. Ferrarius.

Perirrheuſa, ignobile op. circa Epheſum. Plin. 5. 31.

Periſthenes, urbs Ponti, condita Olymp. 34.

Peripoltas, vates fuit ex Theſſaliâ, qui Opheltem regem, ſuoſque in Bœotiam populos ducens, familiam multis deinde temporibus nobiliſſimam ex ſe reliquit.

Periſades, Illyrici pop. Strabo lib. 7.

Periſtere, urbs Phœnicum. Steph.

Periſterides, inſ. parvæ maris Ægæi Joniæ adjacentes, ante Smyrnam. Plin.

Perithœdæ, vicus in tribu Oeneide. Steph.

Permeſſus, flu. Bœotiæ, ex Helicone monte profluens, & in lacum Copaidem apud Haliartum op. influens, *Permeſo* adhuc appellatus. Virg. Ecl. 6.

Tum canit errantem Permeſſi ad flumina Gallum,
Aonas in montes ut duxerit una ſororum;
Utq; viro Phœbi Chorus aſſurrexerit omnis.

Ubi *Permeſſi flumina* pro ipſo Permeſſo, phraſi poeticâ, quâ Græci quoque delectati; nam & de hoc ipſo flumine Nicander in Theriacis.

—— Παρ' ὕδατι Περμησσοῖο.

Prop. lib. 2. el. 13.

Nondum etiam Aſcræos norunt mea carmina fontes,
Sed modo Permeſſi flumine lavit Amor.

Martialis *Permeſſida* vocat, lib. 7.

Quid tibi cum Cyrrhâ? quid cum Permeſſidos undâ?

Idem lib. 8.

Cum ſiccare ſacrum largo Permeſſida poſſet,
Ore, verecundam maluit eſſe ſitim.

Hic fluvius & Holmius, quia ex Helicone fluunt, ſunt Muſis ſacri, de quibus Heſiodus in Theogoniâ:

Καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χόρα Περμησσοῖο
Ἢ Ἵππου κρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο.

Perne, urbs Thraciæ. Steph.

Pero, Nelei filiâ ex Chloride filiâ Amphionis, ſoror Neſtoris & Periclymeni, eximiâ pulchritudine, quam cum multi certatim proci uxorem ſibi depoſcerent, Neleus, qui id temporis irreconciliabili odio ab Hercule diſſidebat, negavit ſe cuipiam illam deſponſurum, niſi prius boves Herculis abactos ad ſe adduxiſſet. Quod cum Bias Amythaonis, & Aglaiæ fil. à fratre Melampode adjutus præſtitiſſet, uxorem eam accepit. Hom. 12. Odyſ.

Peroe, fons in Bœotiâ. Pauſan.

Peronticum, Thraciæ urbs. Ptol. *Verdiſo* Mercatori.

Petorſi, pop. Æthiopum in fine Mauritaniæ, qui quadrupedum ferarum modo vagi ſunt, & earum viſceribus veſcuntur. Plin. 6. 30.

Perozes, Perſarum rex, A. D. 457.

Perpenna, vir Romanus, bello Sertoriano à Pompeio in Hiſp. victus. Hic cum partes Marianas ſectaretur,

Qu. Sertorium, quocum prius magnâ amicitiâ dimicaverat, inter epulas nihil ſibi timentem interfecit, ut ſolus imperio in Hiſpaniâ potiretur. Plut. in Sertorio.

Perpereſia, vicus Aſiæ non procul ab eo loco, quo Deas à Paride judicatas eſſe dicunt. *Perperene* apud Ferrarium ex Strabone.

Perpetuus, Conſul cum Corneliano, an. U. C. 989.

Perrhœbe, vicus Theſſaliæ. Steph. populi *Perrhœbi*, qui Lapitharum potentiâ fracti, fugerunt in Ætoliæ montana Pindo monti proxima, quæ reg. ab ipſis *Perrhœbia* dicta eſt, & Pindus *Perrhœbus*. Prop. 3. 3.

Aut cur Perrhœbi tremuere cacumina Pindi.

Perrhaſia, urbs Tuſciæ, una ex duodecim, quæ principales vocantur. Steph. Forte *Peruſia*.

Perrhidæ, vicus in Antiochiâ Tribu. Steph.

Perſa, urbs juxta Euphratem & Samoſata.

Perſa, Oceani ac Tethyos filia, ex quâ Sol Ætam fertur ſuſcepiſſe. Hyginus in fab. poet. Item Perſidis incola, & nomen Fab. Plautinæ.

Perſacra, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Perſepolis, urbs Perſidis, à Perſeo condita, teſte Strab. lib. 15. quam poſtea Alexander ebrius demoliri juſſit. Non longè ſitam fuiſſe ab Araxe innuit idem Strabo, ubi ſupra: Πρὸς αὐτῇ δὲ Περσαπόλει, τὸν Ἀραξῆν διέβη. Subdit Ἦν δὲ ἡ Περσαπολις ἔχουσα βασίλεια ἐκπρεπῆ, μάλιστα τῇ πολυτελείᾳ τῆ κειμένων. Deſcribit hanc urbem Diodorus diligentiſſimè: ejus incendium omnes commemorant. Fuerat extructa, ut idem Diod. Siculus lib. 1. ait ex direptione Thebarum Ægyptiacarum. Combuſta eſt ab Alexandro, hortatu maximè Thaidis, nobilis ſcorti. Miror autem cum dicat Qu. Curt. Perſæpolim ſemel incenſam, & dirutam nunquam poſtea reſurrexiſſe, recenſeri tamen à Ptolemæo, non ſecus ac ſi tunc quoque floruiſſet. Qu. Curtii verba ſunt hæc, quæ propter elegantiam adſcripſi: *Hunc exitum*, ait, *habuit regia totius Orientis, unde tot gentes ante jura petebant: patria tot regum; unicus quondam Græciæ terror, molita decem millium navium claſſem, & exercitus quibus Europa inundata eſt, contabulato mari molibus, perfoſſiſque montibus, in quorum ſpecus fretum immiſſum eſt. Ac ne longâ quidem ætate, quæ excidium ejus ſecuta eſt, reſurrexit.* Caſaubonus.

Perſarmenia, reg. inter Perſiam & Armen. ab utraq; nomen accipiens.

Perſea, fons circa Mycenas in Peloponneſo. Pauſan.

Perſeis, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiodus.

Perſephone, Jovis & Cereris filia, Latinis *Proſerpina*, quam ab Orco in Siciliâ raptam fuiſſe poetæ fabulantur. Ovid. Faſt. 4.

At neque Perſephone digna eſt prædone marito.

Idem in Ep. Cydippes.

Perſephone noſtras pulſat acerba fores.

Tibul. *At mihi Perſephone nigram denunciat horam.*

Propert. lib. 2.

Sat ſis magna, mei, ſi tres ſint, pompa, libelli,
Quos ego Perſephonæ maxima dona feram.

Sic dicta qu. Φερσεφόνη, i. e. φέρουσα ἄφθονα, *ferens divitias*, quæ ſc. è terrâ petantur. Heſychius. Vide *Proſerpina*.

Perſes, rex Macedonum, qui ab Æmilio victus, & in acie captus, ductus eſt in triumpho Romam cum filiis, periitque in carcere animi mœrore confectus, vel, ut alii tradunt, vigiliis maceratus. Fingere ſolebat, & mentiebatur ſe ab Achille genus ducere. Livius autem nothum & ſpurium fuiſſe ſcribit, & invidiâ fratrem Demetrium ac criminatione falſâ de medio ſuſtuliſſe. Propertius lib. 4.

Et Perſen proavi ſimulantem pectus Achillis.

Vel ut alii legunt.

Et Perſem proavo ſtimulantem pectus Achille.

Silius de Philippo iſtius Perſæ patre.

Hic gente egregius, veteriſque ab origine regni,
Æacidum ſceptris, proavoque tumebat Achille.

Alius Solis & Perſæ Nymphæ fil. rex Tauricæ regionis crudeliſſimus. Alius frater Heſiodi.

Perſeus, Jovis fil. ex Danae Acriſii Argivorum regis filiâ, quam Jupiter commutatus in ſpeciem aurei imbris vitiavit. Acriſius enim cum ex Oraculo didiciſſet, futurum aliquando, ut à nepote occideretur, filiam munitiſſimæ turri incluſit. Jupiter itaque Danaes amore captus, cum alius non pateret aditus, in aureum imbrem verſus, per tegulas turrim ingreſſus eſt, puellæque fruſtra jam arctâ cuſtodiâ ſervatæ ſtuprum intulit. Quo ex concubitu cum illa gravida effecta eſſet, indignatus Acriſius filiam unà cum nepotulo arcæ includi juſſit, atque in mare projici, futurum ratus, ut ventis, undiſq; obruerentur. Quæ res illi omnino cecidit præter opinionem. Nam arca ad Dauniæ litus delata, & à piſcatore reperta eſt: in quâ quum Danaen cum filio inveniſſet, utrumque Pilumno regi obtulit; qui cum genus & patriam ejus didiciſſet, Danaen quidem uxorem duxit; Perſeum vero Polydectæ, Seriphi inſulæ regi, educandum tradidit, qui poſtea adultus, talaria & falcatum enſem, nomine Harpen, à Mercurio; à Minerva autem Ægidem accepit; quibus fretus expeditionem adverſus Gorgonas ſuſcepit. Erant autem eæ ſorores 3. *Meduſa*, *Stheno*, & *Euryale*; Æthiopiæ extrema incolentes, angues pro capillis habentes, oculumque unicum, quo viciſſim utentes, quotquot eas aſpiciebant, in ſaxa vertebant. Ad veritus Perſeus à Pallade Ægidem accepit, ex ære fulgentiſſimo, in quo veluti ſpeculo, effigiem earum impunè intueri poſſet. Adortus itaque Meduſam, cum & ipſa, & angues ſopiti eſſent, unico ictu illam interemit, caputque ejus abſciſſum in Ægide collocavit; quo Atlantem Mauritaniæ regem hoſpitio ipſum excludentem in montem commutavit. Hoc etiam capite Seriphienſibus populis oſtenſo, eos omnes Perſeus mutavit in lapides. Poſt hæc Andromedam, marino monſtro expoſitam, periculo liberavit, liberatamq; uxorem duxit; Phineo, ejuſque fautoribus, qui ſponſam ei præripere conabantur, partim occiſis, partim in ſaxa commutatis. Poſtremò cum uxore in Seriphum inſulam reverſus, Acriſium ibi oſtendit, quem jactu diſci imprudens interfecit. Hyginus tamen Fab. Poet. 63. author eſt, Danaen unà cum filio ſuo non in Italiam, ſed in Seriphum inſulam delatam fuiſſe, ibiq; Polydectæ regi nuphiſſe, ubi cum Acriſium avum ſuum jactu diſci (ut jam diximus) imprudens interemiſſet, doloriſque impatientiâ extabeſceret, Jovis patris ſui miſeratione in cœlum tranſlatus eſt. Perſeus habitus eſt Jovis filius, propter raram felicitatem. Suſcepit expeditionem adverſus Gorgonum gentem, cujus regina erat Meduſa. Intulit inde bellum Mauritaniæ, decertavit armis cum Æthiopibus, apud quos nuptias celebravit cum Andromedâ Cephei regis filiâ. Poſtea reverſus in Græciam, occupavit regnum Argivorum, devicto Prœto ſuo patruo, & Polydecte, Seriphi inſ. regulo, à quibus multis injuriis erat affectus. Ad extremum conſtituit in Helicone ludum literarium: quo beneficio tantam conſecutus eſt celebritatem, ut à Poetis & Mathematicis, laudibus, encomiiſque in cœlum uſque, ut aiunt, evectus, & inter ſidera collocatus ſit. Tantas autem res confecit incredibili celeritate, & verſutiâ ingenii, ideoque fingitur talaribus & gladio Mercurii, galeâ Orci, & clypeo Palladis fuiſſe inſtructus. Nam talaria celeritatem, gladius Mercurii calliditatem, galea Orci conſilium tectum, & clypeus Palladis raram felicitatem ſignificat. Per caput vero Meduſæ, cujus aſpectu omnes convertebantur in ſaxa, ſignificantur immenſæ Gorgonum opes, quibus ille potitus, omnes, quos bello adortus eſt, ſubegit: nam in Inſulis Occidentalibus, ubi Gorgonum gens habitabat, olim fuerunt maximæ opes totius orbis terrarum, teſte Platone. Vide Nat. Com. lib. 7. cap. 12. & 18. Prop. 2. 30.

Non ſi Pegaſeo vecteris in aere dorſo,
Nec tibi ſi Perſei moverit ala pedes.

Ovid. 2. de Arte.

Nec ſuus Andromedæ color eſt objectus ab illo,
Mobilis in gemino cui pede penna fuit.

Unde à Catullo *Pennipes* dicitur. Idem Ovid. lib. 3. Tr.

Nunc ego jactandas optarem ſumere pennas,
Sive tuas Perſeu, Dædale, ſive tuas.

Val.

Val. Flac. l. 1. ——*Nunc aerii plantaria vellet*
Perſeos. ———

Hinc *Perſeus* adject. Prop. lib. 3.
Sectaque Perſeâ Phorcidos ora manu.

Hinc *Perſea* arbor, quam in Ægypto Perſeus plantavit, teſte Callimacho.

Καὶ τεττάτη Περσῆϊ ἐπώνυμον, ὃς ὀφέλλαμον
Αἰγύπτῳ κατέπηξε. ———

Nicander autem in Mycenis hanc arborem plantari tradit in Alexipharmacis hoc pacto.

Καί τε καλαρεφθίσια μετ' ἀργύφεον ἐλαίῃ,
Σκληρὴ ὑπὸ Περσείης κάρυα βλαβερὴ ὀφίεσσι.
Περσεὺς ἦν πολὺς ποσὶ λιπὼν Κηφηΐδα γαῖαν
Ἀυχένι ὑποτμήξας ἄρπῃ γοργείῃ Μεδούσης,
Ῥεῖα Μυκηναίοισιν ὑπείξασιν ἀρούρας,
Κηφῆϊ νία δῶκε, μύκης ὅθι κάπτεσκεν ἄρτης
Ἄκρον ὑπὸ πρηῶνα Μελανθίδος, ἔνθα τε νύμφη
Λαγγεία πόμα κεῖνο Διὸς τεκμήρατο παιδί.

Perſeus, de Rep. Lacedæmoniorum ſcripſit, auctore Athenæo lib. 4.

Perſia, *Perſis* Ptol. Plin. & Melæ, *Farſtan*, & *Farſiſtan* incolis, teſte Caſtaldo, Provincia Aſiæ notiſſima atque clariſſima, inter Suſianam ad occ. & Carmaniam ad ortum; atque inter Parthiam ad Bor. & ſinum Perſicum ad merid. contenta. Populi *Perſæ*, quos à *Perſeo* tuliſſe nomen affirmat Euſtathius Iliad. α. cum inquit: Περσεὺς παρωνομάζη τὸς Πέρσας. Quod etymon à Q. Curtio approbatum invenio. Atqui probabilior ſententia Bocharti eſt, qui Perſis nomen ex re fuiſſe ſcribit, id eſt, ab equitatu, quo maximè valebant, equitare è teneris annis edocti. Herodotus: Παιδεύεσι τὸς παῖδας τρία μόνα· Ἱππεύειν, καὶ τοξεύειν, καὶ ἀληθίζεσθαι. Quâ tamen diſciplinâ primus illos imbuit Cyrus. Antea enim ut tradit Xenophon lib. 1. Cyrop. Ἐν Πέρσαις, διὰ τὸ χαλεπὸν εἶναι καὶ δίαιταν ἔχειν, καὶ ἱππεύειν, οὐ πολλὴν ἔσαν τῇ χώρᾳ, καὶ ἱδεῖν ἔστιν σπάνιον. At Cyro ſic providente (ut narrat idem lib. 4.) Perſæ ex peditibus equites facti, equis deinceps ita aſſueverunt, ut; ὁπόσοι ἂν, inquit, τῶν καλῶν καγαθῶν ἱκανὸν ὀφθεῖεν Περσῶν ἀδαμᾶν πεζὸς ἰών. Itaque ex tam repentinâ mutatione factum, ut hæc regio פרס *Paras*, & incolæ פרסאי *Perſæ* dicerentur, id eſt, *equites*. Arabicè enim *Pharas* eſt *equus*, & *Pharis*, *eques*, ut Ebraicè *Paras*. A Græcis quoque dicti ſunt Κηφῆνες, à ſeipſis Ἀρτᾶοι, teſte Herodoto. Dicuntur & Ἀχαιμένιοι, à reg. *Achæmenia*, ſecundum Stephanum. Suidas & Cedrenus *Maguſæos* vocant. Perſarum veterum mores ſuſè refert Herodotus lib. 1. De regno Perſarum libros tres ſcripſit Barn. Briſſonius. De Idololatriâ eorundem Strab. lib. 15. Τιμῶσι δὲ καὶ Ἥλιον, ὃν καλοῦσι Μίθραν, καὶ Σελήνην καὶ Ἀφροδίτην, καὶ πῦρ, καὶ ἄνεμον, καὶ ὕδωρ. Habuit ex Herod. lib. 1. Θύουσι δὲ Ἡλίῳ μὲν καὶ Σελήνῃ, καὶ Γῇ, καὶ Πυρὶ, καὶ Ὕδατι, καὶ Ἀνέμοισι. Perſas plurimùm ſagittis valuiſſe, auctores ſunt Xenophon lib. 1. Pæd. qui loquens de ſtudio Perſarum in Venatione, ait habere illos τόξα σφᾶς τε φερίτερα: Procop. lib. 1. de bello Perſico: Πέρσαι τοξόται μιδόν τι εἶναι ἄριστοι. Meminit etiam jaculorum Perſicorum, & ſagittarum Heliodorus libb. 6. & 9. Hiſtor. Æthiop. & Herod. lib. 1. Polyb. lib. 5. Oppianus 2. Halieut. adjicit illos excogitaſſe artem adjiciendi venenum ſagittis. Πέρσαι φαρμακοῦσιν ὀλίθρια μητίσαντο. S. Ambroſius lib. 6. Hexaem. *Gens Perſarum ferox bellis, valida ſagittis.* Hinc Virgilius Georg. 4.

Quaque pharetratæ vicinia Perſidis urget.

Laertius lib. 5.

Ἐκλείπειν Περσῶν τοξοφόρων βασιλεύς.

De Perſis Dionyſius 1056.

Μῆνοι γὰρ τ' Ἄσιος βασιλεύτατον ἴθυν ἔχεσκε,
Μῆνοι δ' αὖτε λίβα μεγάρσιον ἴθυντο,
Ὁππόσα Μηονίην καὶ Σάρδιας ἐξαλάπαξαν.
Χρύσεα τοι κείνων μὲν ὑπὲρ χροὸς τεύχεα φαίνῃ,
Χρύσεα δ' αὖθ' ἵπποισιν ὑπὲρ ζομάτεσσι χαλινὰ,
Χρυσῷ δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἐκόσμησαντο φάλαρα.
Τοσσὸς γὰρ σφίσιν ὄλβος ἀκοντίζων.

Hunc Perſicorum armorum apparatum in prælio ad Iſſum cum Alexandro geſto deſcribit Q. Curtius lib. 3. *Illi aureos torques, illi veſtem auro diſtinctam habebant, manicataſque tunicas gemmis etiam adornatas.* Dion Chryſoſtomus Orat. 2. de Regno: Χρυσῶν φαλαρῶν καὶ χαλινῶν, ὁποῖα τὸς Πέρσας φασὶν ὑπενδύσῃ. Splendidis hiſce indumentis poſt victum demum Crœſum eos conſueviſſe teſtatur Ammianus Marcell. lib. 24. *Armillis uti, monilibuſque aureis, & gemmis aſſuefacti poſt Indiam victam & Crœſum.*

Perſicum mare, & *Perſicus ſinus*, pars maris Rubri (quod Arabiam Fel. ad ortum alluit) inter Arabiam ad merid. & Carmaniam, Perſidem, & Suſianam ad Bor. ingrediens, & alluens, in longitudinem 10000 ſtad. patens ex Strabone, at ex recentioribus 225 leuc. Hiſp. inter Teredonem, ſeu oſtia Tigridis ad occ. & Armuziam inf. ad os illius in ort. Mela. 3. 8. *Perſicus, quà mare accipit, utrinque rectis lateribus grande oſtium, quaſi cervice complectitur: deinde terris in omnem partem vaſtè & æquâ portione cedentibus, magno litorum orbe pelagus incingens, reddit formam capitis humani.* Ubi non potuit alio nomine ſinum hunc appellare Mela, atque ab omnibus appellatur. Unum tantum inveni Theophraſtum, cui ſinus Perſicus etiam vocetur Arabicus. Verba ejus lib. 4 cap. 19. ſic concipienda ſunt Ἐν Τύλῳ δὲ τῇ νήσῳ (κεῖται δ' αὕτη ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ τῷ μὴν πρὸς νότον) τοσοῦτον φλοιὸν εἶναί φασι δένδρων, ὅτ' ἐκβαίνῃ ἡ πλημμυρὶς, ὡς ἀπαχυροῦν. Et ſanè nulla eſt ratio, cur non aquè Arabicus, ac Perſicus nominetur ſinus, cum portionem ejus majorem cingant Arabes. Ad diſtinctionem tamen alterius Arabici, Perſici ſibi cognomen adſciviſſe videtur. Iſ. Voſſius.

Perſius, doctiſſimus Romanorum: Cicero de Orat. *C. Lucilius homo doctus, & perurbanus dicere ſoleat; Ea quæ ſcriberet, neque ſe ab indoctiſſimis, neque à doctiſſimis legi velle: quod alteri nihil intelligerent, alteri plus fortaſſe quàm ipſe de ſe: qui etiam ſcripſit: Perſium non curo legere (hic enim fuit, ut notamus, omnium fere noſtrorum hominum doctiſſimus) Lælium Decimum volo, quem cognovimus virum bonum, & non illiteratum, ſed nihil ad Perſium.* Hæc Cicero.

Perſius Flaccus, Poeta, Volaterris, Hetruriæ op. natus, claruit iiſdem fere temporibus quibus Domitius Nero Imperium urbis Romæ ſuſcepit. In Grammaticis præceptorem habuit Rhemnium Palæmonem Vincentinum, qui graviſſimas inimicitias dicitur exercuiſſe cum M. Varrone: In Rhetoricâ Fl. Virginium. Annæum vero Cornutum, qui Philoſophiæ ſtudio excelluit, magnâ diligentiâ, ſingulariq; obſervatione coluit. Sat. 5.

Teneros tu ſuſcipis annos
Socratico Cornute ſinu, &c.

Vide Caſauboni notas ad Perſii vitam à Probo, aut alio vetuſto auctore ſcriptam. Quinctilianus lib. 10. *Multum & veræ gloriæ, quamvis uno libro, Perſius meruit.* Martialis. 4. 29.

Sæpius in libro memoratur Perſius uno,
Quam levis in totâ Marſus Amazonide.

Perta, op. in Galatiâ. Ptol.

Peruſia, Hetruriæ civitas, ab Achæis condita, in quâ L. Antonius ab Oct. Auguſto obſeſſus, cum extremâ fame laboraret, coactus eſt deditionem facere. Luc. l. 1.

His, Cæſar, Peruſina fames, Mutinæq; labores
Accedant fatis. ———

Incolæ *Peruſini*. Trogus lib. 10. *Peruſini originem ab Achæis ducunt.* Straboni, Ptolemæo, ac Dioni Περυσία; Diodoro, Appiano, ac Procopio Περυσία; Stephano Περύσιον dicitur. Hodie *Perugia* dicitur.

Peſcennius, vir Ciceroni perbenevolus; ut ipſe ait, ſcribens Terentiæ uxori lib. 14. Fam. ep. 4. *Peſcennius eſt perbenevolus nobis, quem ſemper ſpero tui fore obſervantem.*

Peſcennius Niger, Imp. Rom. cujus vitam ſcripſit Ælius Spartianus.

Peſendiæ, Æthiopiæ ſub Ægypto gens. Ptol.

Peſici, Hiſp. Tarraconenſis pop. in orâ maris Cantabrici. *Paſici* Ptolemæo.

Peſſinus, untis, urbs Galatiæ in Phrygiæ magnæ confin. cui adſcribitur à Livio, ſub Agdiſti monte, in quo Atys tumulatus creditur, teſte Pauſaniâ in Atticis. Hic Cybele, cujus ſimulachrum auguſtum ibi habebatur, culta eſt, quæ idcirco *Peſſinuntica* dicta fuit, teſte Apuleo.

Mem. Strabo lib. 12. Livius lib. 29. *Civitatem eo tempore recens religio invaſerat, invento carmine in libris Sibyllinis, propter crebrius eo anno de cœlo lapidatum inſpectis. Quandocunque hoſtis alienigena terræ Italiæ bellum intuliſſet, eum pelli Italiâ, vinciue poſſe, ſi mater Idæa Peſſinunte Romam advecta eſſet.* Idem ibidem: *Oratores Romani Pergamum ad Regem venerunt. Is legatos comiter acceptos, Peſſinuntem in Phrygiam deduxit, ſacrumque his lapidem, quem Matrem Deûm eſſe incolæ dicebant, tradidit, & deportare Romam juſſit.* Herod. lib. 1. Αὐτὸ μὲν τὸ ἄγαλμα Διοπείθης, ὡς λέγεσιν ὗτος δὲ ὕλην, ὅτι τυγχάνει ὄγκος ἐοικὼς εἶναι λιθωσμένου, ἐδὴ φασὶν χειρὸς ἀνθρωπίνης. Τοῦτο δὲ πάλαι ἐξ ἀρχῆς καλεσιχθῆναι λόγος εἰς τινα τῶν Φρυγίας χώρην. Πεσσινοῦς δὲ ὄνομα αὐτῇ, τὴν δὲ περσηγορίαν λαβεῖν τὸν τόπον ἐν τῷ σφισὶ τῷ ἀγάλματι ἐξ ἀρχῆς πρῶτον ἐκεῖσε ὁρμῆσαι. Quæ ſequuntur Latinè adſcribam. *Licet apud alios compertam, pugnam illic Ilum Phryga, Tantalumque Lydum inter ſe conſeruiſſe, ſive de viâ ortam, ſive potius ob raptum Ganymedis. Cumque diu æquis viribus decertatum foret, ac permulti utrinque cecidiſſent, nomen ex eâ clade loco eſſe impoſitum. Hic etiam fama fert Ganymedem, ipſum trahentibus in diverſa germani, atque amatoris manibus, vitâ eſſe orbatum, ſublatumque è medio, pro calamitatis ſolatio, relatâ ad Jovem raptorem fabulâ, divinis fuiſſe honoribus affectum. In hoc, quem diximus, Peſſinunte, Phrygas olim Orgia colebant, ad ipſum fluvium Gallum, à quo etiam evirati Deæ ſacerdotes cognominantur. Sed ubi res Romana crevit, reſponſo accepto, manſurum imperium, atque ad ſummam auctum iri, ſi Peſſinuntiam Deam ad ſe transferrent: miſſi in Phrygiam legati ſunt petitum Deæ ſimulachrum. Quod quidem facilè conceſſum eſt, conſanguineos ſe dicentibus, atque oriundos ab Æneâ Phryge. Quum itaque navigio devectum ſimulacrum ad ipſas Tiberis fauces appuliſſet, quibus tum Romani vice portuum utebantur, confeſtim divinâ quadam vi navigium ſubſtitit, neque ullis Romani pop. certatim trahentis moveri viribus potuit, donec Veſtalis Sacerdos adeſſet. Ea, cum virginitatem perpetuo ſervandam polluiſſe falſo argueretur, damnationem metuens, ſupplex petiit à populo, ut judicium de ſe Deæ Peſſinuntiæ committerent. Quo impetrato, zonam reſcinxit, clarè precata, ut ſi intemeratam ſe eſſe, ac virginem Dea ſciret, navim progredi juberet. Quæ ubi dixit, ſtatim alligatam zonam manu ducta navis ſequi cœpit. Ita ſunt pariter Romani manifeſtam numinis divinitatem, atque innocentiam virginis admirati.* Hæc Herodianus.

Peſſium, Jazygum Metanaſtarum urbs. Ptol.

Peſuri, pop. Luſitaniæ. Plin. Quorum tractus *la Comarcadi Covilhan*, teſte Renſendio, apud Tagum & Cudam flu.

Petalia, Eubœæ urbs. Strabo.

Petaliæ, inſ. quatuor in Euripo Euboico. Plin.

Petalus, unus ex iis, qui in aulâ Cephei regis, Perſeo vim inferre conati ceciderunt. Ovid. Met. 5

Petalus irridens, Stygiis cane cætera, dixit.

Petavonium, op. Hiſp. Tarracon. Ptol. *Venenza* hodie Ambr. Morali.

Petelia, Lucanorum metropolis, occurrit apud Samnites, quâ Româ in Græciam pedeſtri itinere itur. Strabo lib. 6. hodie *Policaſtro*.

Petellides Gnoſius, hiſtorias compoſuiſſe dicitur Hygino in Poet. Aſtronom. quo loco de Arctophylace tractat.

Peteniſus, Galatiæ op. Ptol.

Peteon, urbs Bœotiæ. Steph.

Peteſucus, Rex Ægypti, qui primus in Heracleopolite domo ædificavit Labyrinthum. Plin. 36. 13.

Petilia, Plinio, Ptolemæo, ac Stephano, Magnæ Græciæ urbs, non procul à Lacinio promuntorio; à Philoctete condita, ἀπὸ τῦ πίτεσθαι, ut volunt, i. e. *à volando*, quòd ex volatu avium ſumpto augurio, ibi futuræ urbi locus ſit delectus. Virg. Æn. 3.

Parva Philoctetæ ſubnixa Petilia muro.

Πιτηλία Straboni. Vide *Petelia*.

Petirgala, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Petorſi, magna & populoſa gens Libyæ. Steph.

Petoſiris, Ægyptius Mathematicus inſignis. Plin. 7. 48. Juven. Sat. 6. ——— *Capiendo nulla videtur*

Aptior hora cibi, niſi quam dederit Petoſiris.

Petovio, Col. & urbs Pannoniæ ſup. in Stiriâ ad Draum flu. *Petavium* Ptolemæo, *Petobio* Ammiano, *Pœtovio* Appiano & Antonino, vulgo *Pettaw* Lazio & Rhenano.

Petra, Arabiæ op. Nabataorum metropolis, unde ea pars *Petræa* nuncupatur. Steph.

Petra, op. Siciliæ. Πίτρα πόλις, teſte Ptolemæo. Opidani Diodoro Πετρῖνοι, unde Ciceroni & Plinio *Petrini*, *Petrenſes* vero Solino cap. 11. *Stagnum Petrenſium*, inquit, *ſerpentibus noxium eſt, hominibus ſalutare.* Silio l. 14. hoc op. derivativo vocabulo dicitur *Petræa*. Sic n. ille.

Romanos Petræa duces, Romana petivit
Fœdera Callipolis, lapidoſiq; Engyon artus.

Ptolemæus, magnus totius Orbis terrarum, non tantum Siciliæ, turbator, rectè quidam Petram ab Engyo ab occaſu oppoſuit, at malè ac perperam utrumque opidum inter Ennam & Syracuſas locavit. Hodie *Petraglia* vocatur, teſte Cluverio, qui plures *Petras* in hâc inſulâ olim fuiſſe, & etiamnum eſſe affirmat.

Petra, op. Macedoniæ in orâ maris Jonii apud Dyrrhachium, *Lachi*, teſte Nigro. Ejus meminit Lucanus lib. 6. verſ. 16. & 70.

Petræa, nympha, Oceani ac Tethyos filia. Heſiod. in Theog.

Petræon, urbs Lazica, quæ etiam *Juſtinianea* appellatur à Juſtin. Imp. quod ex ejuſdem novellis annotavit Stukius.

Petreius Atinas, Cimbrico bello primipilus ſub Qu. Catulo, excluſam ab eo legionem ſuam hortatus, Tribunum ſuum dubitantem per caſtra hoſtium erumpere interfecit, legionemque eduxit: donatus propterea coronâ gramineâ ob ſervatum exercitum. Plin. 22. 6.

Petreius, Legatus ſub C. Antonio Coſ. Catilinam vicit, & occidit. Legatus Cæſaris in Galliâ multa præclara geſſit. Poſt à Cæſare, cum Pompeii partes ſecutus eſſet, primùm in Hiſpaniâ, iterum deinde in Africâ victus cum rege Jubâ ſe cum eodem mutuis vulneribus confecit. Cæſar. Salluſt. Appianus.

Petrinum, op. cum arce Campaniæ apud Sinueſſam urb. exciſam. Horat. Ep. lib. 1. ad Torquatum:

Vina bibes iterum Tauro diffuſa, paluſtres
Inter Minturnas, Sinueſſanumq; Petrinum.

Roccha di M. Dragone, teſte Cruquio. *Petrinum* etiam, inquit Ferrarius, op. amplum Salentinorum apud Neritum urb. 3. m. p. diſtans, Aletium verſus 13.

Petroburgum. urbs Angliæ epiſc. inter Bedfordiam 24. & Lincolniam 40. mill. Vulgo *Peterborough*.

Petrocorii, *Petrogori* Plin. pop. & urbs Gall. Aquitan. Pop. *les Perigourdins*, & regio *Perigord* appellatur, à Toloſanis Tarne flu. diſcreta; urbs vero quæ Aimoino & al. poſterioribus Petrogoricum, & Petrogorica, vulgò *Perigueux*, inter Burdigalam 20. & Lemovicos 12. leuc. quot ferme ab Engoliſmâ.

Petromantalum, op. Gall. Celt. ad Sequanam flu. à Lut. Pariſ. ad 22. leuc. Rothomagum verſus, Meulano opido propinquum, 4. leuc. diſtans.

Petronia, fluviolus Latii apud Romam fluens in Tiberim, quem magiſtratus in campo aliquid acturi tranſibant. Feſtus.

Petronia, uxor Vitellii. Suetonius.

M. Petronius Paſſer, memoratur Varroni de R. R. lib. 3. Fors hic eſt M. ille *Petronius*, qui Catonem, à Cæſare Conſule in carcerem duci juſſum, ſequutus eſt. Quumque Cæſar increpare, quòd ante ſenatus dimiſſionem digrederetur, *Malo*, inquit, *eſſe cum Catone in carcere, quàm hic tecum.*

Petronius, Ægypti præfectus ab Auguſto miſſus Cornelio Gallo ſucceſſit, adverſus Æthiopas bellum geſſit, quibus regina Candace imperabat, virili quidem animo mulier, ſed altera capta oculo. Strabo lib. 17.

Petronius Granius, Centurio octavæ legionis ſub Cæſare Gallico bello militans, cum navis ejus, quâ Quæſtor deſignatus in Africam vehebatur, in Scipionis poteſtatem veniſſet, & cæteris interfectis, Quæſtor Scipio incolumitatem polliceretur; reſpondit, Cæſarianis aliis incolumitatem dare, non accipere conſueviſſe: Quo dicto

dicto ſe gladio tranſverberavit. Plutarchus in Cæſare.

Petronius, Ælii beneficio ex humili loco ad equeſtrem ordinem pervenerat; mox cum Ælius Placentiæ, ne in manus hoſtium veniret, gladio incubuiſſet, Petronius quoque qui morientem juverat, ſuper eum cecidit. Valerius Max. de Amicitiâ.

Petronius Arbiter, Poeta ſub Nerone, qui Principis ſui vitam ſub exoletorum nominibus deſcripſit. *Elegantiæ Arbiter* Tacito dicitur Annal. lib. 12. ubi narrat, ut ſe erudito luxu perdiderit. Non minus *Nequitiæ Arbitrum* dixeris; ſcriptorem, ut jam alii dixere, *puriſſimæ impuritatis*. De eo judicia veterum ac juniorum accuratè editores collegerunt. Ubi plures *Petronios* invenias.

Petronius, pater Veſpaſiani Cæſaris.

Petronius Perpenna, Conſtantinianas Thermas in priſtinum ſplendorem reſtituit.

Petronius Diodorus medicus, ſcripſit Antilegomena, citatur à Plinio lib. 20. cap. 8.

Petronius, poeta cujus aliqua de medicinâ verſibus conſcripta, ad noſtram ætatem pervenerunt. Volat.

Petroſaca, parva reg. Arcadiæ. Steph.

Petroſſa, inſula Ciliciæ. Steph.

Petrus, nomen unius Apoſtoli ex duodecim, à Chriſto Domino ſuo ſic nominati. Joan. 1. qui primus *Simon* dicebatur. Cæterùm de vitâ & geſtis Sti Petri vide Salmeronem Tom. 12. Tract. 60. pag. 387.

Petrus Lombardus, Pariſiorum Epiſcopus, ſummus Theologus, cujus extat opus Sententiarum Theologicarum. Floruit ſub Ludovico Craſſo Francorum Rege.

Petrus Altiſſiodorenſis, Græcorum Imperator, ab Epirotarum duce ex inſidiis captus eſt. A. D. 1125.

Petrus, Hiſp. Rex crudeliſſimus, cunctam Hiſpanorum nobilitatem, ac proximos quoſque de medio ſuſtulit. A. D. 1348.

Petrus, Hungariæ Rex, regno pulſus ab Imp. Henrico reſtitutus eſt A. D. 1043.

Petrus, Arragonum rex, Siciliâ potitus, A. D. 1283.

Petuaria, op. Albionis in Angliâ. Ptol. Recent. Latinis Beverlacum in orâ ad ort. apud Hullam portum, ab Eboraco 20. m. p. *Beverley* Camdeno.

Petubaſtis, Rex Ægypti, an. ante U. C. 70.

Petuſcum, dicta eſt ea regio Urbis, quam Romulus obverſam poſuit eâ parte, in quâ plurimum erat agri Romani ad mare verſus, & quà molliſſimè adibatur urbs, quum Hetruſcorum agrum à Romano Tiberis diſcluderet, & cæteræ vicinæ civitates colles aliquos haberent oppoſitos. Feſtus.

Peuce, inſ. Myſiæ infer. ad oſtia Iſtri flu. *Barillana* Leoni Gorecio, *Pizina* vero Nigro. Ejus mem. Claud. de 4. Conſ. Honor.

Corporibus premitur Peuce per quinque recurrens
Oſtia. ———

Lucan. lib. 3. ——— *Sparſamque profundo*
Multifidi Peucen unum caput alluit Iſtri.

Mart. lib. 7. ep. 84.

I liber ad Geticam Peucen, Iſtrumque tacentem.

Dionyſius ubi de Iſtro.

Πίτυλα τόθι πεύκη ἐπιτέρπεται ἀμφιρύτοιο
ἀκτῇ Πεύκων.

Val. Flac. lib. 8.

Inſula Sarmaticæ Peuce ſtat nomine nymphæ,
Torvus ubi & ripâ ſemper metuendus utrâque
In freta per ſævos Iſter deſcendit Alanos.

Idem ibidem. ——— *Oſtia donec*
Danubii, viridemque vident ante oſtia Peucen.

Peuceſtes, Alexandri M. ſervator. Vide Q. Curtium lib. 9. cap. 5.

Peucetia, vulgò *Terra di Bari*, Apulia ſic ad alterius differentiam (quæ *Daunia* dicitur) nominata; reg. Italiæ in regno Neapolitano, ad oram maritimam, inter Apuliam Dauniam (à qua Aufido fluvio ſeparatur) ad occid. & Japygiam ad ort. In quâ Barium metropolis. Pop. *Peucetii* Plinio, Straboni, & aliis. Ovid. Met. 14. *Peucetioſq; ſinus, Meſſapiaq; arva reliquit.*

P H.

Phabiranum, vulgò *Bremen* P. Apiano, urbs Germ. in Saxoniâ ad Viſurgim flu. in Friſiæ confin.

Phaccuſa, op. olim, nunc pagus Ægypti, inter Nilum & ſin. Arabicum. Strabo. *Phacuſa* Ptolemæo, *Phacuſſa* Stephano.

Phacee, vel *Pekah*, Romeliæ, vel Remaliæ fil. 4 Reg. 15. Lat. *aperiens*.

Phaceia, filius Menahem. 4 Reg. 15. Lat. *aperiens Dominus*.

Phacion, op. Theſſaliæ. Thucyd. lib. 4. Gentile *Phacium*. Steph.

Phacuſſa, vide *Phaccuſa*.

Phadaia, pater Zebda. 4 Reg. 23. Filius Jechoniæ, 1 Par. 2. Lat. *redemptio Domini*.

Phadaſſur, vel *Pedazur*, pater Gamaliel principis tribûs Manaſſe. Num. 1. Lat. *redemptor fortis*, vel *redimens petra*, vel *redemptio plaſmationis*.

Phadon, nomen viri. 1 Eſdr. 2. Lat. *redemptio ejus*, aut Syriace, *jugum*, vel *juga*, ſc. boum.

Phæa, proprium nomen ſuis Cremyoniæ.

Phæacia, inſ. maris Jonii Epiro adjacens quæ & *Corcyra*. Pop. *Phæaces*, otio olim, luxuique dediti; unde *Phæacem* pro homine bene curato, ventrique & gulæ addicto uſurpat Horat. Epiſt. lib. 1. ad Valam.

Pinguis ut inde domum poſſim, Phæaxque reverti.

Phæaces autem ſic dicti ſunt qu. *eminentes*, ex Arabicâ linguâ, quâ פָּאַר *Phaik* dicitur qui vel opibus, vel dignitate præ cæteris eminet. Unde Poeta eos appellat Ἀγχιβάτας, id eſt, ὑβριμόπους, ut rectè interpretatur Heſychius poſt veteres Scholiaſtas. Ex quo rerum ſucceſſu factum ut tandem inſoleſcerent, & nimio faſtu turgerent, quod ex Ariſtotele colligit idem Heſychius in Κερκυραϊκά. Bochartus. Phæacum regio mirâ pomorum copiâ poller. Ovid. Met. 15.

Proxima Phæacum felicibus obſita pomis
Rura petunt. ———

Juvenalis Sat. 5. ——— *Illa jubebit*
Poma dari, quorum ſolo paſcaris odore,
Qualia perpetuus Phæacum auctumnus habebat.

Propertius 3. 2.

Nec mea Phæacas æquant pomaria ſilvas.

Lege *Phæacas*.

Phædimus, curſor nobilis. Statius lib. 6.

Et bis Iſthmiacâ victor clamatus arenâ
Phædimus, alipedumq; fugâ prægreſſus equorum
Ante Dymæ. ———

Phædimus, Byzantius fuit Elegiographus poeta.

Phædon Athenienſis, in convivio à 30. Tyrannis necatus. Hujus filiæ virgines erant, quæ, ut virginitatem ſervarent, invicem ſe complexæ in puteum ſe præcipitavere. Fuit alius hoc nomine Elidenſis, Socratis auditor, ingenio liberali: qui, (ut quidam ſcripſerunt) ſervivit lenoni, perinde qu. meritorius puer, quæſtuariumque mancipium. Eum Cebes Socraticus emiſſe dicitur, habuiſſeque in philoſophorum diſciplinis, atque is poſtea illuſtris philoſophus fuit, cujus nomini Plato librum *De immortalitate animæ* dedicavit. Vide Gell. l. 2. c. 18. & Diog. Laertium in vitis Philoſophorum.

Phædra, Minois Cretenſium Regis filia, uxor Theſei, quæ amore Hippolyti privigni capta, cum ipſum adducere non potuiſſet, ut parentum thalamum conſpurcaret, apud patrem eum detulit, tanquam ſtuprum ſibi inferre voluiſſet. Cui delationi temerè fidem adhibens Theſeus, Neptunum invocavit, ut de filio ſupplicium ſumeret. Cujus precibus exauditis, Neptunus Hippolyto in maris litore currum agitanti phocas immiſit, quarum conſpectu territi equi, relictâ viâ, currum per ſaxa & avia traxerunt, Hippolytumque fruſtra retinentem, loriſque implicitum, varias in partes diſtraxerunt. Phædra autem ſuâ ſponte laqueo vitam finivit. Plut. Vide Diod. Sic. lib. 5. & *Hippolytus*. Prop. 2. 1.

Seu mihi ſint tangenda novercæ pocula Phædræ.

Auſon. *Sinas quod potui, tu alios modo conſule. Dic quos?*
Phædra & Eliſa tibi dent laqueum, aut gladium.

Phædrus,

Phædrus, unus ex discipulis Platonis, cujus nomine Plato librum edidit, qui inscribitur *Phædrus*.

Phædyma, Otanis nobilis Persæ filia. Herodotus l. 4.

Phæmonoë, vel potius *Phemonoe*, virgo prima Delphici Apollinis vates fuisse dicitur, carmenque Heroicum invenisse. Plin. lib. 10. Strab. lib. 9. Lucan. lib. 5.

Phæmonoën errore vagam, curisq; vocantem
Corripuit, cogitque fores irrumpere templi.

Phæniana, Rhætiæ urbs. Ptol. Alio nomine *Phæbiana castra*. Hodiè *Bebenhusium*.

Phænomerides, mulierum Laconicarum epitheton ab Ibyco primitus excogitatum. Plutarchus: Ἡ Λάκαινα Φαινομηρίς. Etiam Peleus apud Euripidem in Andromache de Spartanis mulieribus verba faciens:

——— Οὐδ' ἂν εἰ βάλοιτό τις
Σωφρων γένοιτο Σπαρτιατίδων κόρη.
Αἱ ξὺν νέοισιν ἐξερημῶσαι δόμους,
Γυμνοῖσι μηροῖς, ἠ πέπλοις ἀνειμένοις
Δρόμους, παλαίστρας τ' οὐκ ἀναρχίδας ἐμοὶ
Κοίτας ἔχειν. ———

Hinc est quod Poetæ eas *nudas* vocant. Ovidius in Ep. Paridis ad Hel.

More tuæ gentis nitidâ dum nuda palæstrâ
Ludit, & es nudis fœmina mixta viris.

Et Propertius 3. 13.

Multa tuæ, Sparte, miramur jura palæstræ,
Sed mage virginei tot bona gymnasii;
Quòd non infames exercet corpore ludos
Inter luctantes nuda puella viros.

Phaethon, Clymenes Nymphæ & Solis filius fuisse dicitur, qui cum Epapho, Jovis filio non cederet, seque Solis filium esse gloriaretur, hunc falsò gloriari inquit Epaphus, teste Ovidio Met. lib 1.

Nunc Epaphus magni genitus de semine tandem
Creditur esse Jovis, perq; urbes juncta parenti
Templa tenet: fuit huic animis æqualis & annis
Sole satus Phaethon, quem quondam magna loquentem,
Nec sibi cedentem, Phœboq; parente superbum,
Non tulit Inachides: Matrique, ait, omnia demens
Credis, & es tumidus genitoris imagine falsi.
Erubuit Phaethon, iramq; pudore repressit,
Et tulit ad Clymenen Ephaphi convitia matrem.

Quæ scripta sunt etiam à Tzerze Chil. 4. Hist. 137. At Pausanias in Atticis Cephali satu natum esse ex Aurorâ Phaethontem scribit: quod etiam testatur Hesiodus in Theogoniâ.

Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν,
Αἰθιόπων βασιλῆα ἠ Ἡμαθίωνα ἄνακτα:
Ἀτλάρ τοι Κεφάλῳ φυλόπιδι φαίδιμον υἱὸν
Ἴφθιμον Φαίθοντα, θεοῖς ὑπείκελον ἄνδρα.

Fabulati sunt igitur Phaethontem Epaphi contumeliis inflammatum, ut nobilitatem sui generis universis hominibus patefaceret, ad Solem patrem suum contendisse, & precibus tandem impetrasse, ut is jure jurando polliceretur, quicquid Phaethon poposcisset, se concessurum. Tum vero Phaethon rogavit, ut currum, lucisque administrationem sibi per unum diem concederet: id cum graviter ferret Sol, neque tamen negare posset quod jurando affirmaverat, multis rationibus conatur filio persuadere, ne rem tam arduam aggrederetur, quæ multò majorem peritiam & animi constantiam requireret. Verùm cum nihil neque monendo, neque deterrendo, neque rogando, ut à re tantâ abstineret, proficeret, invitus illi currum habenasque equorum tradidisse dicitur, ut luculentissimè scripsit Ovidius Mutationum lib. secundo, & Lucianus in Dialogis Deorum. Cum igitur acceptum currum ob metum Scorpionis retinere intra certam viam Phaethon ignorasset, effecit, ut modo terrarum orbis acerbitate caloris propinquioris conflagraret, regionesque vel ad cardines mundi insuetum æstum sentirent; modoque tellus Æthiopum gravissimis, & insuetis frigoribus premeretur. Id cum sensisset Jupiter, veritus ne genus animantium penitus periret, fulmine cœlesti Phaethontem de curru dejecit: qui ad ripas Eridani cecidit, ut ait Apollonius lib. 4. Argonaut.

——— Ἐς δ' ἔβαλον μύχαλον ῥόον Ἠριδανοῖο
Ἔνθα ποτ' αἰθαλόεσσι πυρὸς σέβας κεραυνῷ,
Ἡμιδαὴς Φαέθων σείσει ἅρμαθ' ἡλίοιο
Λίμνης ἐς σεγχούς κολυμβήσων, ὅθ' ἔτι νῦν πῦρ
Τρωὰλέον αἰθομένοιο βαρὺν ἀνακάιεται ἀτμόν.

Cic. De officiis: *Phaethonti filio Sol facturum se esse dixit, quicquid optasset. Optavit ut in currum tolleretur; Sublatus est, atque is antequam consistit, ictu fulminis deflagravit. Quanto melius fuerat & hoc promissum patris non esse servatum.* Lucretius lib. 5. inquit Solem post mortem filii collegisse equos, atque suetum cursum peregisse.

At pater omnipotens irâ tum percitus acri
Magnanimum Phaethonta repenti fulminis ictu
Deturbavit equis in terram: Solq; cadenti
Obvius æternam susceptit lampada mundi,
Disiectosque redegit equos, junxitq; trementes,
Inde suum per iter recreavit cuncta gubernans.

Fingitur autem Phaethon decidisse de curru paterno (inquit Lucianus) eo quod investigavit cursum Solis, præventusque morte, artem reliquit imperfectam. Ejus vero tempore de cœlo delapsæ sunt flammæ, quibus (ut Author lib. de Mundo meminit) multæ regiones ad Occidentem exustæ sunt. Hanc ob causam fingitur orbis terrarum, eo currum agente, inflammatus. Fabula autem ad mores relata exprimit imaginem temerarii & ambitiosi Principis, qui gloriâ & regnandi cupiditate incensus, cogitat sublimia, & *concipit æthera mente*, uti loquitur Ovidius, qui in hâc fabulâ pingendâ poeseos omnia ornamenta singulari quodam artificio adhibet. Horat.

Terret ambustus Phaethon avaras
Spes. ———

Ovidius lib. 1. Trist.

Vitaret cœlum Phaethon, si viveret; & quos
Optarat stultè tangere nollet equos.

Hinc *Phaethonteus*. Claudianus:

Et Phaethonteæ perpessim damna ruinæ
Eridanus. ———

Martialis l. 4. ep. 25.

Æmula Bajanis Altini litora villis,
Et Phaethontei conscia sylva rogi.

Item *Phaethontis*. Idem Mart. ep. 32.

Et latet, & lucet Phaethontide condita gutta.

Et *Phaetontias*, unde *Phaethontiades* Virgilio Ecl. 6.

Tum Phaethontiadas musco circundat amaræ
Corticis, atq; solo proceras erigit alnos.

Id est, sorores Phaethontis, quæ dum extinctum fratrem insolabiliter lugerent, conversæ sunt in alnos, vel ut alii volunt, in populos, quarum lachrymæ in Electrum erant conversæ: Dionysius de situ Orbis.

Τοῖς δ' ὅθι Πυρήναιον ὄρος, ἠ δύσεα Κελτῶν,
Ἀγχόθι πηγαὶ καλλιρρόου Ἠριδανοῖο,
Οὗ ποτ' ὅτε σεγχοῦσιν ἰσημερίαι ἀνὰ νύκτα
Ἠλιάδες κάκυσται ὀδυρόμεναι Φαέθοντα.
Κεῖθι δὲ Κελτῶν παῖδες ὑφόμενοι αἰγείρων
Δάκρυα ἀμείργονται χρυσαυγέα ἠλέκτρων.

Ovid. Met. 2.

Inde fluunt lachrymæ, stillataq; Sole rigescunt
De ramis electra novis, quæ lucidus amnis
Excipit, & nuribus mittit gestanda Latinis.

Idem Pont. 1. 2.

Vos quoq; felices, quarum clamantia fratrem
Cortice velavit populus ora nova.

Val. Flac. lib. 5.

Flebant populeæ juvenem Phaethonta sorores.

Lucan. lib. 2. de Eridano.

——— *Hunc fabula primum*
Populeâ fluvium ripas umbrasse coronâ:
Cumque diem pronum transverso limite ducens
Succendit Phaethon flagrantibus æthera loris,
Gurgitibus ruptis penitus tellure perustâ,
Hunc habuisse pares Phœbeis ignibus undas.

Papinius Theb. ult.

Sic Hyperionium tepido Phaethonta sorores
Fumantem lavere Pado, vix dum ille sepulcro
Conditus, & flentes stabant ad flumina sylvæ.

Qu. Smyrnæus lib. 5.

Ἠλιάδων

Ἡλικίην δ' ἔθηκε τοῖσι ἀνεύρε, τὴν ῥά τι φασὶν
Ἐμμεναι ἠελίοιο πατρωιήιον θυγατρων
Δακρυ· τὸ δὴ Φαέθοντ' ὑπὸ κτημένη χεύαντο
Μυρίμναι μεγάλοιο παρὰ ῥόον Ἠριδάνοιο.

Vide Diod. Sic. prolixè hanc fabulam interpretantem lib. 4.

Phago, *onis*, vir adeo guloſus, & vorax, ut adhibitus menſæ Aureliani, aprum integrum, centum panes, vervecem & porcellum uno die comederit, biberitque orcam vini. Flav. Vopiſcus.

Phagres, urbs Thraciæ. Gentile *Phagreſius*, & *Phagreſeus*. Steph. ex Thucyd. lib. 2.

Phagrorion, quæ & *Phagroriopolis*. Civis *Phagriopolites*. Alex. Polyhiſtor in Ægyptiacis. Steph. Cæterum *Phagroriopolis*, ut videtur, à *phagris* piſcibus nomen habet: Sicut & *Phagroriopolitana* præfectura, & regio ſita in ſinu Arabico ad mare Rubrum. Strab. lib. 17.

Phabat-Moab, nomen viri. 1 Eſdr. 2. Lat. *dux Moab*, vel *dux*, ſive *fovea ex patre*.

Phai, nomen Adar, regis ſeptimi in Edom. 1 Par. 1. quæ Gen. 36. dicitur *Phau*. Lat. *ululans*, aut *gemens*, aut *apparens*.

Phalacra, cacumen Idæ montis, ubi cæſa eſt materies, à quâ fiebant naves Paridis (quæ ideo Φαλακραῖαι κίρκαι Lycophroni dicuntur) poſt id temporis nudata arboribus à calvitie nomen invenit.

Phalacreus, vicus Libyæ. Item Æoli filius. Hom. Odyſ. 10.

Phalacron, promuntorium Corcyræ. Steph.

Phalæſia, urbs Arcadiæ. Pauſ. lib. 2.

Phalaiah, nomen viri. 2 Eſdr. 8. Lat. *miraculum*, ſive *occultum Domini*.

Phalanna, urbs Perrhæbiæ à *Phalanne* Tyri filiâ. Hecatæus *Hippiam* vocat. Ephorus *Phalannon*. Alia eſt Cretæ quæ *Phalannæa* dicitur, teſte Stephano.

Phalanthus, urbs & mons Arcadiæ. Pauſan. lib. 8.

Phalanthus, Lacedæmonius quidam, Tarenti in Italiâ conditor. Nam cum in eo bello, quod Lacedæmonii cum Athenienſibus geſſerunt, utrinque vires attritæ eſſent, Spartiani juventute exhauſti edixerunt, ut virgines quibuſlibet nullo diſcrimine ſui copiam facerent. Sedatis autem bellis, juvenes incertis parentibus nati, cùm & patriæ & ſibi eſſent opprobrio (nam *Partheniatæ* dicebantur) accepto duce Phalantho, octavo ab Hercule, patriam reliquerunt, delatique ad breve opidum Calabriæ, quod Tharos Neptuni filius condiderat, id auxerunt, & priſco nomine Tarentum appellarunt. Horat. Carm. 2. Od. 6.

Dulce pellitis ovibus Galeſi
Flumen, & regnata petam Lacono
Rura Phalantho.

Ubi vetus Commentator. *Phalanthus Lacedæmonius fuit, ejectus patriâ hâc de cauſâ, quòd abſentibus Lacedæmoniis, eorum filiæ exſervis gravidæ pepererant: quos filios tali culpâ genitos, reverſi à bello Lacedæmones, patriâ ejecerunt: quorum dux Phalanthus fuit, qui Tarentinam condidit civitatem, ut fertur, octavus ab Hercule.* Unde Silius lib. 11.

Inde Phalanthea levitas animoſa Tarento
Auſonium laxare jugum.

Martialis lib. 8. 28.

Apula Ledæi tibi floruit herba Phalanthi,
Quâ ſaturat Calabris culta Galeſus aquis.

Et lib. 5. ep. 38.

Agnâ Galeſi mollior Phalanthini.

Phalanx, Arachnes frater, Atticæ reg. incola, ubi adoleviſſet, artem militarem à Pallade didiciſſe fertur, cum Arachne ſoror omnia illa diligenter didiciſſet, quæ ſpectant ad telæ conficiendæ & ad ſuendi artificium. At cum Phalanx rem habuiſſet cum ſorore, fama eſt, ita facti turpitudine commotam eſſe Deam, tamq; graviter facinus tuliſſe, ut ambos in ſerpentes viperas verterit. Arachne gravida ex fratre juſſa eſt à Pallade non ſine maximo vitæ diſcrimine parere; quare à filiis corroſa fuit: quod etiam cæteris ejuſdem generis dicitur poſtmodum accidiſſe. Nat. Com. lib. 6. cap. 22.

Phalara, civitas à *Phalaro* amne Ithomiæ Minervæ proximo. Plin. 4. 7. Item urbs Theſſaliæ prope Lamiam. Steph.

Phalaris, crudeliſſimus Agrigentinorum tyrannus, qui præter cætera novorum ſuppliciorum inſtrumenta, taurum æneum habuit, Perilli cujuſdam arte fabricatum, in quem immiſſi damnati, igne ſubjecto, bovis mugitum edebant: cujus muneris nomine cum artifex non leve munus ſperaret, juſſu tyranni in Taurum conjectus primus artis ſpecimen præbuit. Ipſe quoque Phalaris, cùm nimia ejus atrocitas ulterius ferri non poſſet, facto in eum univerſorum civium impetu, correptus ei ipſi tauro, quo alius exuſſerat, incluſus, vivus crematus eſt. Juvenalis. ——— *Phalaris licet imperet, ut jus*
Falſum, & admoto dictet perjuria tauro.

Inde Φαλαρισμὸς pro tyrannide apud Cicer. lib. 7. ad Attic. ep. 12.

Phalaris, Tuſciæ urbs Catoni, *Phalerium* Straboni & Halicarnaſſeo. Hodie *Falare* vocari ſcribit Leander.

Phalaſarna, urbs Cretæ. Steph.

Phaleg, vel *Peleg*, fil. Heber. Gen. 10. Lat. *diviſio*.

Phaleha, nomen viri. 2 Eſdr. 3. Lat. *ſciſſura*, vel Syriacè *obſequium*.

Phalel, nomen viri. 2 Eſdr. 3. Lat. *cogitans*, *orans*, vel *judicans*.

Phaleron, vicus & navale Atticæ. Neapolis etiam urbs in Opicis, in quam Parthenope Siren ejecta eſt, ſic vocabatur. Alia eſt Theſſaliæ juxta Oetam, quam Rhianus *Phalaron*, & *Phaleron* vocat. Steph.

Phalereus Demetrius Philoſophus, dictus à *Phalero* portu, ſive à *Phalariâ* provincia, Phanoſtrati fil. Theophraſti auditor, Athenis præfectus à Caſſandro Macedonum principe, cum eſſet civis: qui (ut author eſt Strabo) non modo populârem non deſtruxit potentiam, ſed etiam melius reformavit. Verum tandem invidia valuit, ut poſt Caſſandri obitum, Ægyptum fugere coactus ſit, & ejus inimici ſtatuas plures trecentis conflavere. Hic tandem morſu aſpidis periit, cum multa apud Ptolemæum in calamitoſo otio ſcripſiſſet.

Phalereus quidam deploratus à medicis vomicæ morbo, cum mortem in acie quæreret, vulnerato pectore medicinam invenit ex hoſte. Plin. 7. 50.

Phalerium, vide *Phalaris*.

Phalet, fil. Jahaddai. 1 Par. 2. Item fil. Azmoth, ibidem. Lat. *liberatio*, ſive *expulſio*.

Phaleth, fil. Jonathan. 1 Par. 2. Lat. *ruina*, ſive *judicatio*.

Phalga, vicus medius inter Seleuciam Pieriæ, & Seleuciam Meſopotamiæ. Steph.

Phaliſci, vide *Faliſci*.

Phallica, apud Athenienſes Bacchi ſacra dicebantur à Pegaſo Eleutherienſi inſtituta. Quum enim Pegaſus Bacchi imagines ex Eleutheris, civitate Bœotiæ in Atticam reg. portaret, irriſus eſt ab Athenienſibus. Quod Bacchus ægrè ferens, pudenda hominum morbo graviſſimo inſeſtavit. Sciſcitantibus autem iis, quo pacto liberari poſſent, reſponſum datum eſt, unicum remedium eſſe; Si cum honore & pompâ Bacchum exciperent: quod factum fuit. Ex ea re tum privatim, tum publicè lignea virilia thyrſis alligantes per eam ſolennitatem geſtabant. Vide *Dionyſia*.

Phallu, fil. Ruben. Gen. 46. Lat. *mirabilis*, aut *occultus*.

Phalora, urbs Theſſaliæ, inde *Phalorenſis*, & *Phalorites*. Rhianus *Phaloriam* vocat. Steph.

Phalorias, urbs Locridis. Civis *Phalorieus*. Steph.

Phalti, fil. Radhu, Num. 13. filius Lais, 1 Reg. 25. Eſt & nomen urbis 2 Reg. 23 Lat. *liberatio*, ſive *expulſio*.

Phaltias, fil. Ananiæ. 1 Par. 3. Lat. *liberatio*, aut *expulſio Domini*.

Phaltiel, idem. Fil. Ozan, Num. 34. Princeps tribûs Iſſachar, fil. Lais, 2 Reg. 3.

Phamizon, vicus Amaſeæ, Auſtralior Amiſo, incolæ *Phamizonitæ*, regio *Phamizontis*, quæ & *Neapolis*. Steph.

Phamizonium, op. Cappadociæ ad Irin flu. Plinius lib. 6. cap. 3.

Phanæ, promunt. Chii, ſic dictum quòd Latona illic apparuerit.

apparuerit. Steph. *Phanæa* dicitur Ptolemæo, *Phaneus mons* Vibio. *Capo Maſticho* Sophiano, & Bellonio, *Panale* vero Favolio in ſuo Hodœporico Byzantino. Virgil. Georg. 2.

Timolus & aſſurgit quibus & Rex ipſe Phaneus.

Ubi ſis vide Lud. de la Cerda.

Phanagoria, Matriga Theveto, *Mapotrinica*, Moletio, urbs olim epiſc. Sarmatiæ Aſianæ ad Boſporum contra Theodoſiam urbem Tauricæ. *Phanagore* Dionyſ. v. 552. Ἧς ὀλὶ Φαναγόρη ἡ ἠ Τυκλῶ Ἑρμώτασα.

Phaneas, nobilis Carthaginenſis, qui bello Punico tertio ad Romanos defecit. Livius.

Phaneſii, pop. in inſulis Oceani Septentrionalibus, qui, teſte Solino cap. 32. habent aures adeo effuſas, ut totum corpus illis contegant.

Phaneta, Græci apparentem dicunt Deum quoniam, cum adhuc niſſil eſſet, primus ex infinito apparuit. Sol etiam ſic dicitur.

Phaneus, vir Halicarnaſſeus, qui cum diu in amicitiâ & ſocietate Amaſis, regis Ægypti fuiſſet, tandem accuſatus ex Ægypto ad Perſas transfugit, & Cambyſæ trajicere volenti in Ægyptum adhæſit, ejuſque conſilio Cambyſes uſus eſt: & cum viam non ſatis commodam ad trajiciendum comperiret, hic eum docuit per Arabiam iter facere. Herod. lib. 1.

Phaneus, mons in Chio inſ. ferax optimi vini. Vide *Phanæ*.

Phania, vir quidam fuit, qui quia falſam de ſe præbuit opinionem, quaſi multarum divitiarum vim domi conſtructam ac reconditam haberet, ejus diſſimulatio abiit in proverbium, *Phaniæ janua*.

Phanias, libertus App. Pulchri Cic. ep. Fam. lib. 3.

Phanodemus, hiſtoricus, cujus mem. Halicarnaſſeus Dionyſius lib. 1. ubi memoriæ mandaſſe eum ſcribit *Atticæ Antiquitates*. Vide Voſſ. de H. Gr. p. 399.

Phanodicus, Deliaca ſcripſit, quorum lib. 9. citat Apollonii Scholiaſtes in lib. 1. Meminit & *Phanodici* Laertius in Thalete & Biante.

Phanoteus, urbs Phocidis. Steph.

Phantia, urbs Troadis, à Cumanis condita. Gentile *Phanteis*. Steph.

Phanuel, vel *Phanuela* Joſepho, qui & *Peniel*, locus extra torrentem Jabboc in finibus Amorrhæorum in Rubeniâ ſorte, ubi Jacob, qui deinde Iſrael totâ nocte cum Angelo luctatus eſt. Gen. 32. Hæc civitas Gedeonis exercitui panes negavit, cujus turrim deſtruxit Gedeon, & habitatores occidit. Judic. 8. Fuit autem contigua Tripoli, ubi mons Libanus deſinit. Item fil. Seſak. 1 Par. 8. & pater Annæ prophetiſſæ. Luc. 1. Lat. *videns Deum*, vel *faciem Dei*. Ideoque Strabo *Faciem Dei* vocat, lib. 16. Τῇ δὲ Τριπόλι συνεχὴς ὄρη τὸ τῦ Θεῦ Πρόσωπον, εἰς ὃ τελευτᾷ ὁ Λίβανος τὸ ὄρος.

Phanus, fuit quiſpiam, qui quum uxorem haberet adulterii ſuſpectam, atrii fores ſic occluſit, ut non niſi cum ſtridore, ſonituque poſſent aperiri: verum cum illa per tegulas adulterum admitteret, vicini per jocum dicebant: *Phani oſtium*; quo proverbio innuebant aliquid ſervatum fruſtra.

Phaon, juvenis Leſbius, qui à Venere Alabaſtrum unguenti dicitur accepiſſe, eoque oblitus omnium formoſiſſimus evaſiſſe, eximiâque pulchritudine, cùm alias mulieres Mityleneas, tum præcipue Sappho poetriam ad ſui amorem allexiſſe. Extat epiſtola Sapphûs ad Phaonem inter Ovidianas.

Phara, vel *Phura*, famulus Gedeonis. Jud. 7. Item urbs. 1. Mach. 9. Lat. *frugifer*, aut *creſcens*, ſive *vacca*.

Pharæ, vel *Phera*, urbs Cretæ à Miſenis condita. Plin. 4. 2. Item urbs Meſſenes, ex quâ erant Apharetiadæ. Gentile *Pharaites*. Alia Achaiæ. Gentile *Phareis*, vel *Pharæus*. Alia Bœotiæ. Gentile *Phares* etis. Vide Steph.

Pharai, nomen viri. 2 Reg. 23. Lat. *hiatus*, ſive *apertio*.

Pharam, rex Jerimoth. Joſ. 10. Lat. *onager eorum*, vel *ferocitas eorum*, aut *fructificatio matris*, vel *taurus matris*.

Pharamundus, An. Dom. 428. vigeſimus quartus Francorum Rex, à Franciâ Orientali in Occidentalem ſurm tranſtulit ſedem, legemque tulit, quam Salicam vocant. Munſt. lib. 2. Coſm.

Pharan, vel *Paran*, *Faran* adhuc in tab. recent. urbs Arabiæ Petræ, & mons ad ſinum Arabicum in Ægypti confinio. Ptol. Lat. *pulchritudo*, ſive *laus*, aut *gloriatio*, vel *propagines*.

Pharao, rex Ægypti. Suidas: Φαραὼ, ὅτως ἐκαλῦντο πάντες οἱ βασιλεῖς Αἰγύπτε, ἀπὸ τῦ πρώτε Φαραώ. *Pharao* autem cognomen erat dignitatis, ut ſcribit Euſebius. Et Joſepho in Antiquitatibus Pharaonis nomen ſecundum Ægyptios ſig. Regem. Sic enim ille. Ὁ Φαραὼ κατ' Αἰγυπτίες βασιλέα σημαίνει. Quum ergo hoc honorificum nomen ſit, malè refertur ad Hebræum פָּרַע *nudare*, quòd auxilio Dei nudatus fuerit. Iſidorus 7. 6. *Pharao nomen eſt non hominis, ſed honoris, ſicut apud nos Auguſti appellantur reges, cum propriis nominibus cenſeantur. Exprimitur autem in Latinum denegans eum, utique Deum, ſive diſſipator ipſius: populi enim Dei fuit afflictor.* Apud Arabes autem quorum dialectus Ægyptiaca vocabula multa habet admixta פַּרְעֹה *pharaon* eſt *crocodilus*, quo Ezechielem alluſiſſe videtur cap. 29. & 32. Boch.

Pharathon, civitas Ephraim in monte Amalech. Judic. 12. Lat. *diſſipatio*, vel *ruptura*, aut *denudatio ejus*, vel Syriacè *vindicta ejus*.

Pharathus, urbs Galilææ.
Pharbelus, urbs Ægypti.
Pharbetus, urbs Eretrienſium. } Stephanus.
Pharcedon, urbs Theſſaliæ.

Pharenſes, pop. Aſiæ ad flu. Melam, in reg. Joniæ. Strabo lib. 8.

Phares, fil. Juda ex Thamar nuru ſuâ. Gen. 38. Lat. *diviſio*.

Phares, fil. Machir ex Maachâ uxore. Lat. *eques*, aut *dividens*, ſive *exponens*, vel *declarans*.

Pharia, Ptolemæo, Plinioque: Straboni vero *Pharus*, inſula contra Dalmatiam, & Jaderam, quæ nunc vulgo *Liſna* Illyrico ſermone dicitur. Eſt urbs in eâ, à quâ *Pharienſes* pop. Ptol.

Phario, flu. Armeniæ in Tigrim influens. Plin. 6. 27.

Pharis, urbs Laconiæ: cives *Pharitæ* Pauſaniæ, vel *Pharietæ* Homero.

Phariſæi, ſecta quædam apud Judæos, orta temporibus belli Punici tertii, cujus ſectæ homines, non modo victu vitæque inſtituto à reliquo vulgo ſecreti erant, ſed etiam veſte & corporis cultu: quapropter Phariſæi vocantur, quæ dictio idem Hebræis ſonat, quod Latinis *ſeparati*. Suidas. Φαρισαῖοι, οἱ ἑρμηνεύμενοι ἀφωρισμένοι, παρὰ τὸ μερίζειν, ἢ ἀφορίζειν ἑαυτὲς ἢ ἄλλων ἀκαίλων, εἰς ἃ τὸ καθαρώτατον τῦ βίε, ἢ ἀκριβέςαλον, ἢ εἰς τὰ τῦ νόμε ὑτάλμαλα. Φασὶς γὰρ οἱ Ἐβραῖδα γλῶτταν, ἀφορισμὸς ἑρμηνεύται, ἢ διακοπή. Ejus generis hominum tanta fuit fatuitas, ut multo plus laborarent probi videri, quam eſſe; tanta ſuperbia, ut neminem alterius ſectæ virum bonum exiſtimarent, quapropter Chriſtus ubique exagitat eorum vanitatem. Vide Martinium in *Phariſæus*, & Fungerum in *Phariſæi*.

Pharmaciæ, ſinus eſt ad Boſporum Thracium in Europâ. *Therapia* hodie dicitur, teſte Gyllio.

Pharmacotrophi, Aſiæ pop. Margianis, & Suſianis finitimi, qui ſe veneno alere conſueverunt, unde & nomen illis inditum eſt. Plin. 6. 16.

Pharmacuſæ, duæ inſ. exiles juxta Articam reg. in mari Salaminiaco; in quarum alterâ Straboni lib. 9. ſepulchrum Circes viſitur; alia eſt ſupra Miletum, in quâ Attalus occiſus eſt. Duplici *c* ſcribit Stephanus.

Pharnace, Cinnyræ mater. Heſych. Κιννύρας, Ἀτίλλω τῦ Φαρνάκης παῖς, βασιλέως Κυπρίων. Phœnicium vero nomen eſt פַּרְנָקָא *Pharnace*, quod *delicias* ſonat. Bochartus.

Pharnaces, pop. Ægypti, qui in oculis geminas pupillas habent; aſpectu quoque nocent. Plin. 7. 2. *Haud diſſimile his genus Pharnacum in Æthiopiâ prodit Damon, quorum ſudor tabem contactis corporibus afferat.*

Pharnaces, Mithridatis, Ponti regis filius, qui quum, ut ait Florus, magis diſcordiæ civilis inter Pompeium

&

& Cæſarem fiduciâ, quàm virtutis ſuæ, infeſto in Cappadociam agmine rueret, hunc Cæſar aggreſſus, uno & non toto prælio obtrivit more fulminis, quod uno eodemque momento, venit, percuſſit, abſceſſit. Unde eſt illud Suetonii in Cæſare cap. 37. *Pontico triumpho inter pompæ fercula trium verborum prætulit titulum.* Veni, Vidi, Vici, *non acta belli ſignificantem, ſicut cæteri, ſed celeriter confecti notam.*

Pharnach, pater Eliſaphan, principis tribus Zebulun. Num. 34. Lat. *taurus percutiens*, vel *percuſſus*, aut *confuſus*, ſive *fructificatio aromatum.*

Pharnacia, vel *Pharnacea*, reg. & urbs Pontica inter Ceraſuntem & Trapezuntem. Steph.

Pharnacium, urbs Phrygiæ. Steph.

Pharnuchus Aſibenus, vel *Naſibenus*, ut vult Salmaſius, Perſicam hiſtoriam condidit. Author Stephanus in Ἀντιόχεια.

Pharodeni, vel *Pharodini*, Germ. pop. Ptol. *Meckelburger*, teſte Gemma Friſio, *Suardones* Taciti, uti placet Peucero.

Pharos, vel *Faros*, nomen viri. 1 Eſdr. 2. Lat. *pulex*, vel *culex*, ſive *fructus tineæ.*

Pharos, olim Ægypti inſ. oblonga, parvaque, Canopico Nili oſtio objecta; dieique unius navigatione (ſi Homero credimus) à continenti dirempta. Sic enim ille, Odyſ. 4.

Νῆσός τις ἐπὶ πρὸ θύρης ἐϊ κολυκλύστῳ ἀλὶ Πόντῳ
Αἰγύπτῳ πρόπαρ θεῖν (Φάρος δ' ἣ κικλήσκουσι.)
Τόσσον ἀνὺδ' ὅσσον τε παναημέριαι γλαφυρὴ νῆυς
Ἴκυσιν, ἢν λιγὺς οὖρος ὄπιθεν ἐπιδώσιν ἰόντι.

Ad quæ verba Ariſtides in deſcriptione Ægypti ait: Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω πιστεῦσαι. Nempe Pharos diſtat ab Alexandriâ, tantum ſtad. 7. aut, ut alii, m. p. Ariſtides ubi ſupra. Καί τοι τὴν μὲν ἤπειρον ἀπέχει Φάρος ἑπτὰ μάλιστα σταδίους. Amm. Marcel. lib. 22. *Inſula Pharos, ubi Protea cum Phocarum gregibus diverſatum Homerus fabulatur inflatius, à civitatis litore mille paſſibus diſparata.* Vide ſis Palmerium pag. 487. Habuit hæc inſula turrim ingentem ex candido marmore, in petrâ fitam, 800 talentis à Ptol. Philadelpho, Soſtrati Cnidii architecti operâ extructam, quæ & ipſa *Pharos* dicta eſt; in quâ noctu accenſæ faces navigantium curſum regebant. A cujus ſimilitudine, cæteræ quoque ſpeculæ, ſimilem in uſum conſtructæ *Phari* vocantur. Vide Martinium, & Fungerum in *Pharos*. Luc. lib. ult.

Tunc clauſtrum pelagi cepit Pharon: inſula quondam
In medio ſtetit illa mari, ſub tempore vatis
Proteos: at nunc eſt Pellæis proxima muris.

Id eſt Alexandriæ adjacet. Et ante illum Ovid Met. 15.

Fluctibus, ambitæ fuerant Antiſſa, Pharoſq;
Et Phœniſſa Tyros, quarum nunc inſula nulla eſt.

Mela. 2. 17. *Pharos Alexandriæ nunc ponte conjungitur, olim (ut Homerico carmine proditum eſt) ab iiſdem oris curſu diei totius abducta: & ſi ita res fuit, videri poteſt conjectantibus in tantum mutatæ cauſas Nilum præbuiſſe, dum limum ſubinde, & præcipuè cum exundaret, litori annectens, auget terras, ſpatiumque augeſcentium in vicina vada promovet.* Ubi vir doctus: Pomponii tempore Pharus non jam amplius ponte, ſed mole continuâ Alexandriæ conjungebatur, idque impenſis Cleopatræ. Fallitur vir magnus ad Euſebium, cum negat id Cleopatram feciſſe, & Soſtrato Cnidio tribuit. Ita ſeſe res habet. Pharus prius octo ſtadiorum intervallo diſtabat. Sed inſula hæc, ut inquit Cæſar. 3. de Bello Civ. *à ſuperioribus Ægypti regibus, nempe Ptolemæis, in longitudinem paſſuum 900 in mare jactis molibus, anguſto itinere, & ponte cum opido conjungitur.* Strabo, & Joſephus, ubi agit de 70 Interpp. vocant ἑπταστάδιον χῶμα. Verùm moles iſta non continua, ſed interrupta erat duobus pontibus, quorum unus vicinus erat turri Phariæ, qui etiamnum extat, alter vero proprior urbi, & fortior, ut ait Hirtius de bello Alexandrino. Per hunc præcipue egreſſus erat in Eunoſti portum, qui eſt is, quo Turcæ privatim utuntur, quemque Chriſtianis ingredi non licet. Cæſar autem fornicem quo pons iſte ſuſtinebatur, quique etiam erat aquæ ductus Pharitis, lapidibus juſſit oppleri, ne Alexandrinis ex uno in alterum portum aditus pateret. Cleopatra vero fuit quæ opus abſolvit, & iſthmum perduxit, ſi fides, non Tzetzæ tantum & Cedreno, ſed Amm. Marcellino & auctori Faſtorum Siculorum, Verum illi omnia miſcent, & uni Cleopatræ tribuunt, quæ Soſtrato Cnidio, quæ Philadelpho & aliis Ptolemæis, erant tribuenda. Inepte præterea fretum iſtud faciunt 4. m. p. & Dexiphanem, Dexiphanis filium; & illum æqualem Cleopatræ. Unum quod Cleopatra fecit, eſt quod ἑπταστάδιον χῶμα urbi conjunxit, ponte everſo. Turrim vero Phariam eſſe Philadelph. juſſu exſtructum à Soſtrato Cnidio, vel ipſa inſcriptio luculenter docere poſſet. Inepti ſunt itaque, qui vel Cleopatræ, vel Alexandro M. opus hoc tribuunt, uti faciunt Arabes, & vetus Scholiaſtes in Lucianum nec dum editus. Verum recte is vaſtam hujus turris molem deſcribit, ambitum ei tribuens parem Pyramidibus, altitudinem vero tantam, ut à 100 m. p. ſit conſpicua. Ait enim quod ſit τηλεχωνῶς, σταδιῶν τ' πλευρήν, ὅθι πολὺ τῆ αἴρῃ ἀνίσχει, ὡς ὑπὲρ ἑξήκοντ μιλίων. Hoc ipſum affirmat Geographus Nubienſis, qui à curſûs diſtantiâ ignes Phari percipi adfirmat, curſum vocans intervallum centum m. p. Altitudinem vero Phari idem docet 300. cubitorum. Ridiculum poſſet videri id quod in quorundam legitur itinerariis, tantam molem inſiſtere 4. cancris vitreis. Utrum hoc verum ſit, nec ne, exploratu difficile eſt, quia Turcæ inferiores Phari partes & angulos præſertim, munimentis ſuis obruerint, nec Chriſtianis aditus illuc pateat. Interim hoc non eſſe recens commentum, colligo ex fragmento vetuſti auctoris de miraculis mundi, quod penes me extat, cujus hæc ſunt verba. *Secundum miraculum eſt Pharus Alexandrina ſuper quatuor cancros vitreos per paſſus viginti ſub mari fundata. Hoc namque mirum, quomodo tam magni cancri fieri poſſent, vel quomodo deportari & non frangi valerent: qualiter fundamenta ſuperhærere potuerint; & quomodo ſub aquâ cæmentum ſtare valeat, & quare cancri non frangantur, & quare non lubricant deſuper jacta fundamenta. Hanc Pharum Soſtratus Cnidius conſtruxit in Alexandriâ.* Puto Soſtratum ornatus gratiâ ad baſin Phari, proxime ſuperficiem maris, cancros iſtos addidiſſe, tanquam ſi iis tota moles niteretur. Vitreos autem fuiſſe cancros iſtos impoſſibile eſt, ſed procul dubio ex duriſſimo aliquo lapide Æthiopico, qualis eſt Obſidianus, quem vitri generibus annumeratum fuiſſe teſtatur Plinius, exſecti fuere. Forſan etiam ex marmore Memphitico, quod & ipſum eſt gemmantis naturæ. Atque hæc quidem omnia unius Soſtrati fuere opera. Verum etiam antequam hæc tam vaſta moles exſtrueretur, puto Pharum navibus præluiſſe. Quin Græcum ſit vocabulum, nullus dubito; ut enim à φαίνω eſt φανὸς, & deinde φανερὸς, ſic quoque à φάω & φάος eſt φαεὸς, & hinc φάρος, tranſlato accentu in priorem ſyllabam, ut ſemper fit cum ex adjectivis fiunt ſubſtantiva. Cæterum ignes illi, qui in Pharis, diſponuntur, quandocunque ex ingenti cernuntur intervallo, coire & corrivari videntur, ac ſtellæ inſtar apparent. Hoc ſæpe incautis & ignaris impoſuit nautis, qui ita coarctatam Phari lucem conſpicati, & Canopum, aliam ve ſtellam rati in arenæ Marmaricæ curſum ſuum direxerunt. Statius videtur Lunæ comparare iſtas nocturnas flammas:

Lumina noctivaga tollit Pharos æmula Lunæ.

Sed hoc tantum verum eſt, ſi è propinquo videantur. Tum enim vix ulla aliquando differentia apparet inter Lunam, & alterum iſtud lumen. Hæc clariſſimus Voſſius. Pergit. Mirum eſt veteres quoſdam tam religioſos fuiſſe Homeri cultores, ut maluerint rerum naturam & ſitum regionum ad ejus poeſin componere, quam ipſum erroris arguere, aut ſaltem poemata ejus ad rei veritatem exigere. Nempe quod Tuſcis eſt Dantes, id illis fuit Homerus. Nulla erat ſcientia, quam ex Homero ſolo non exiſtimarent eſſe petendam, ne medicinâ quidem exceptâ, aut chirurgicâ. Quia Homerus ſcripſit Pharum navigatione diei abeſſe ab Ægypto, ideo ſc. mutandus fuit Ægypti ſitus naturalis; nullo

aliunde petito argumento, quàm ex aggeſtione limi. Verùm hoc inſignitèr confutavit Bochartus, quem vide. Mihi valde probabilis videtur opinio Eratoſthenis, dicentis Homero ignota fuiſſe Nili oſtia. Explodit hanc tamen Strabo, non ſequi inquiens, ut ignota fuerint, quia non meminit, nam neque patriæ meminiſſe. Verùm, ut puto, non benè aſſecutus eſt Eratoſthenis mentem Strabo. Eratoſthenes ideo dixit Homerum ignoraſſe oſtia Nili, non quia eorum nullâ faciat mentionem, ſed quia Pharum á Nilo diei navigatione abeſſe tradidit. Hoc, ut intelligatur, ſciendum eſt, Nilum ab Homero vocari Ægyptum, quod omnes norunt. Cum ergo dicit Pharum ab Ægypto, ſive Nilo, diei navigatione eſſe remotam, manifeſtè intelligit Peluſiacum Nili oſtium. Tantum enim circiter ſpatium uno die percurrere poteſt navis vento ſecundo, uti ait Homerus, impulſa. Si ergo per Ægyptum intellexit remotiſſimum à Pharo oſtium, clarum eſt eum ignoraſſe cætera Nili oſtia.

Pharpar, flu. Damaſci in Syriâ. 4 Reg. 5.

Pharpariades, pars Tauri montis. Plin. 5. 17.

Pharſalia, à *Pharſalo* op. dicitur tota Theſſalia. Luc. lib. 1.

——— *Diros Pharſalia campos*
Impleat. ———

Item Lucani poema, quod ſcripſit de bello Civili inter Cæſarem & Pompeium:

——— *Pharſalia noſtra* (inquit ipſe)
Vivet, & à nullo tenebris damnabitur ævo.

Pharſalis, Theſſaliæ op. ad Enipeum flu. Catullus.

Pharſalon coeunt, Pharſalia tecta frequentant.

Lucan. lib. 6.

Emathiæ æquorei regnum Pharſalos Achillis.

Hinc *Pharſalici campi*, pugnâ inter Cæſ. & Pomp. memorabiles. Hi poſtea Philippici dicti ſunt, ſive à *Philippo* rege, ſive à *Philippis* urbe vicinâ. Vide Steph.

Pharſandatha, fil. Aman. Eſt. 9. Lat. *revelatio menſtrui*, vel *commotionis ſuæ*, aut *equitis commotio*, ſive *ſtercus menſtruorum*, vel *commotiones ejus.*

Pharua, nomen viri. 3 Reg. 4. Lat. *floridus*, aut Syriacè *volens.*

Pharuda, nomen viri. 1 Eſdr. 2. Lat. *ſeparatio*, vel *diſperſio.*

Pharuſii, vel *Phauruſii*, pop. Africæ ultra Mauritaniam. Mela 3. 10. *Deinde Pharuſii, aliquando, tendente ad Heſperidas Hercule, dites: nunc inculti, & niſi quod pecore aluntur, admodum inopes.* Plin. 5. 8. *Pharuſii quondam Perſæ, comites fuiſſe dicuntur Herculis ad Heſperidas tendentis.* Ubi Salmaſius legit, *per ſe comites*, & interpretatur, ſuâ ſponte, prorſus ridiculè, inquit Iſ. Voſſius. Vulgatam enim lectionem veram eſſe, apparet ex Salluſtio, qui in Jugurthino, ubi de Herculis exercitu in diverſas oras dilapſo agit, addit; *Ex eo numero Medi, Perſæ, & Armenii navibus in Africam tranſvecti, proximos noſtro mari locos inhabitavere: Sed Perſæ intra Oceanum magis, hique alveos navium inverſos pro tuguriis habuere.* Nempe Perſas iſtuc conceſſiſſe ſcribit, ubi hic Pharuſios deſcribit Pomponius. Dionyſius:

Ἄγχι δὲ Μαμμαρίδαι περιναιόται Λιγύπτοιο,
Γάπτηλόι τ' ἐφύπερθε, καὶ ἀγχίγυοι Νίγρητες:
Ἐξείης δ' ἄλλοι τοῖς, Φαυράσιοι. ———

Vide Strab. lib. ult. ubi de Mauris.

Pharycadon, urbs in Eſtiæorum plagâ, quam alluit Peneus flu. Strabo lib. 9.

Pharyge, urbs Locridis, quam Homerus *Tarphen* vocat. Hinc Juno Phrygæa. Steph.

Phaſaelis, urbs Iudææ. Steph. ex Joſepho.

Phaſania, op. Africæ ſupra min. Syrtim. Plin. 5. 5. Pop. *Phaſanii.*

Phaſea, nomen viri. 2 Eſdr. 2. Lat. *tranſitus.*

Phaſeida, nomen loci. 3 Mach. 15.

Phaſelis, nomen urbis. Mela. 1. 14. *Phaſelis à Mopſo condita, finis Pamphyliæ.* Hanc alii Pamphyliæ, alii Lyciæ, alii Cilicum urbem eſſe dixerunt. Hoc mirantur viri eruditi, neque minus iſtud, quòd cum Strabo hanc vocet πόλιν ἀξιόλογον, tribuſque portibus inſtructam, Lucanus tanquam opidulum deſcribat; ait namque lib. 8.

——— *Te primum, parva Phaſeli,*
Magnus adit. Nam te metui vetat incola rarus,
Exhauſtæq; domus populis, majorq; carinæ
Quam tua turba fuit. ———

Verum ita ſeſe res habet. Phaſelis à Lyciis olim fuit habitata, Lyciæque attributa fuit primitus. Pamphyliis vero latè oram maritimam tenentibus, Pamphyliæ annumerata fuit urbibus, licet incolæ eſſent Lycii. Poſtmodum opportunitate ſitûs allecti, & invitati à Cilicibus, ipſi quoque piraticæ ſe applicuerunt, aut ſaltem piratis receptaculo fuere, deſertâ communi Lyciorum ſocietate, vel ſuâ ſponte, vel ejecti ab illis. Tum Cilicum dicta fuit urbs Phaſelis. Deinceps Pub. Servilius eam evertit. Propter incolarum itaque paucitatem, *parvam* eam vocat Lucanus. Nam, ſi aliter intellexerit, & exiguum opidulum fuiſſe exiſtimarit Phaſelida, valdè erravit. Siquidem Aſconius Pædianus, Corycum, Olympum & Phaſelida, tres magnas Cilicum appellat urbes Iſ. Voſſius. Ejus mem. Dionyſius.

Ἄλλαι δ' ἐξείης Παμφυλίδες εἰσὶ πόληες,
Κάρυκος, Πέργη τε, καὶ ἀντιόεσσα Φάσηλις:

Incolæ hujus urbis, quia ſolerent piſciculos ſalſos diis ſacrificare, citra ſanguinem, eorum ſordidus tenuiſque ſacrificandi mos abiit in proverbium: *Phaſelitarum ſacrificium.*

Phaſelus, Hieroſolymæ præfectus ab Antipatro Herodis filio, an. U. C. 710. Joſephus. Item Antipatri ex Cypride fil. Herodis Judææ regis nepos.

Phaſeluſſæ, duæ inſulæ Libyæ prope Sirin flu. Steph.

Phaſga, vel *Piſgah*, mons Moabitarum. Num. 21. Lat. *collis, altitudo*, vel *munitio.*

Phaſis, fluvius celeberrimus, cujus elegans admodum deſcriptio extat apud Arrianum in Periplo Ponti Euxini. Virgil. Georg. 4.

——— *Phaſimque Lycumque.*

Quæ conjunctio ad laudem utriuſque fluvii. Siquidem, teſte Strabone lib. 11. Πόλαμοί φαλεῖς μὴν εἰσιν ἐν τῇ χώρᾳ, γνωριμώτατοι δὲ Φᾶσις μὴν καὶ Λύκος. Ut plerique tradunt, Colchorum, ut Plutarchus (ſive quiſquis author illius libri) libro de Fluminibus & Montibus, Scythiæ fluvius eſt. Sic dictus fuit, teſte Euſt. in Dionyſ. à Colchide, cujus filius Colchus fuit. Alii volunt appellatum à *Phaſi* nymphâ in eum converſâ. Ita Stukius ex Valerio Flacco. Atqui *Phaſidis* hujuſce nemo, quod ſciam, mentionem facit, verſus autem Valerii ſic legendi ſunt.

Barbarus in patriis ſectatur montibus Æam
Phaſis amore furens, pavidas jacit illa pharetras
Virgineo turbata metu, diſcurſibus & jam
Deficit, ac volucri victam Deus alligat undâ.

Plutarchus ubi ſupra, ab initio *Arcturum* fuiſſe nominatum ſcribit; nimirum à ſitu regionis frigidæ verſus Arcturum; ſed poſtea hujuſmodi quodam caſu Phaſin fuiſſe appellatum. Phaſis enim Solis & Ocyroæ fil. matrem ſuam in adulterio deprehenſam interemit. Furore itaque correptus, ſemetipſum in Arcturum præcipitavit, unde poſtea fluvius *Phaſis* fuit cognominatus. Stukio videtur hoc nomen ſortitum, vel à claritate limpidâ, quam Arrianus ei tribuit, quaſi διαφανὴς, vel (cujus idem teſtis eſt) coloris illius mutabilitate, quòd variæ crebræque ſint illius φάσεις, h.e. modo hoc, modo illo colore appareat. *Phaſidis* vocabulum (inquit Bochartus) pro rivo, vel flumine merè Syrum eſt. Sic Pſalmo Syro 42. 2. על פצירא דמויא (*al phaſide demoio*) *ad rivos aquarum.* Procopius lib. 2. de bello Perſico, ab initio ortûs ſui *Boam* dicit appellari; hodie corrupto vocabulo *Phaſa*, vel *Faſſo* dicitur. Ortum ſuum ducit (ut Plinius inquit) in Moſchis, ut Strabo, in Armeniâ, ut Dionyſius, à monte Armenio; Verſus ejus hi ſunt: ——— Ἐνθά τε Φᾶσις

Κιρκαίης ἀπὸ νῶτον ἐλισσόμενος σιδήοιο,
Εὐξείνῃ σοτὶ χεῦμα θοὸν ἐπειγύμενος ἀχέων,
Ἀρξάμενος τὸ πρῶτον ἀπ' ὀρέων, Ἀρμενίοιο.

Apoll. lib. 2. eum oriri dicit, — Ἀμαξάων
Τηλόθεν ἐξ ὀρέων, σιδήοιο ὅθι Κιρκαίοιο.

Amaranta autem (ut ibidem Scholiaſtes) vel urbs eſt in Ponto, vel montes Colchici, unde (ſecundum Herodotum)

tum) Phaſis delabitur. Quo ignoraro Epeſtratus Epheſius Phaſidis portus ἀμαραντίας, h. e. διαλείς, ἢ ἀμαράντους, i. e. *ſemper florentes* reddidit. Amaranta autem eſſe montes Colchorum, Cteſias quoque lib 2. prodidit. Stephanus Amarantos populos dicit eſſe inter Colchos, apud quos Phaſis flu. naſcitur, unde à quibuſdam *Amarantius* dicitur. Atque hæc de illius ortu, quem ex Armeniâ duci, inter omnes ferè authores ſatis conſtat. De exitu ejus (inquit Lud. de la Cerda) quæſtio aliqua, ſed non incerta. Aliqua, nam Hecatæus Mileſius ſcripſit in Oceanum influere ſed non ita incerta; nam certum influere in Euxinum ex Apollonii Scholiaſte, ex Agathiâ, ex Eratoſthene 3. Geogr. ex aliis. Ergo cum Hecatæus nominat Oceanum, credibile intelexiſſe mediterraneum. Regio, per quam fluit, ſive quæ illi adjacet *Phaſiana*, & illius incolæ *Phaſiani* Diodoro Siculo dicuntur. Xenophon quoque lib. 4. à Phaſide 40. m. p. biduo confectis, obvios ſe habuiſſe dicit in montium verticibus *Chalybas*, *Taochos* & *Phaſianos*; quos Heraclides de politiis commendat, ut quam maximè hoſpitales: Φιλόξενοι δ' εἰσὶν, inquit, ὥστε τὰς ναυαγὰς ὑποδιαζειν, ἢ τρεῖς μῆνας διδόναι ὁπλίτην (malim διδόναι ὁπλίταις) *hoſpitium ita ſunt amantes, ut naufragium paſſis viaticum præbeant, & ab navigantibus tres minas largiantur.* Et de iiſdem ſic Agathias lib. 3. Ἐν γὰρ τοῖς ἔθνεσι τοῖς ὅσα ὑπ' ἐτέραις βασιλείαις τέτακται, ὃν οἶδα ἔγωγε ἄλλο ὅτῳ κλεινόν πω φύλον ἢ εὐδαίμον, πλήτε τε ὑφ' ἁβροδιαίτου, ἢ ὀλίγῃ κατηκόων, τύπτω δ' ὀλιγαρχίᾳ, ἢ ἀφθονίᾳ τ' ὑπαπδείαν, ἢ τῇ τ' ἀγορᾶν ὀικομίᾳ τε ἢ δεξιότητι, *inter nationes quæ ſub alieno imperio conſtitutæ ſunt* (id eſt extra Romanam ditionem) *nullam equidem aliam vidi ita celebrem atque felicem, tam opum excellentiâ, quam multitudine ſubditorum, locorum etiam opportunitate, abundantiaque rerum neceſſariarum, ac morum elegantiâ & dexteritate.* Bochartus. Hos Hippocrates lib. de aere, aquis & locis Φασηνὸς vocat, vitamque agere dicit in paludibus, domos ligneas, & ex arundinibus in ipſis aquis habere extructas, neque inde multum ad emporia, urbeſque prodire, verum naviculis quibuſdam ex uno ligno fabrefactis ſurſum ac deorſum commeare. Aquas habere calidas, & ſtagnantes, à Sole putrefactas, imbribuſque auctas. Regionem illorum calidam, aquoſam ac denſam, imbribus magnis, & impetuoſis obnoxiam. Ob hanc cœli terræque conſtitutionem, & fructus inſalubres qui ibi naſcuntur, qui nunquam matureſcunt; & incolæ magni, corpulenti, quorum neque junctura, neq; venæ apparent, colore pallido, qualis eorum qui morbo Regio laborant, linguâ graviſſimâ ob aerem obſcurum, & humidiſſimum, ad laborem à naturâ ſegnes. Hinc *aves Phaſiani*, Anglicè *Pheſants*. Mart. 3. 58.

Et impiorum Phaſianam Colchorum.

Et ep. 77. ejuſdem libri.

Nec Libye mittit, nec tibi Phaſis aves.

Et lib. 13. ep. 72.

Argivâ primum ſum tranſportata carinâ,
Ante mihi notum nil, niſi Phaſis, erat.

Fluvius hic multis nominibus clariſſimus eſt. Primò urbibus celeberrimis, quibus illius ripæ veſtitæ, atque ornatæ fuerunt. Ut *Tiritace*, *Cygnus*, & quæ (teſte Plinio) in illius faucibus ſita eſt *Phaſis*, *Poliſtonia* hodiè, Colchorum (ut Strabo tradit) emporium, quod ex aliâ parte amni præcingitur, ex aliâ lacu, ex aliâ mari, unde biduo triduove Amiſum, Sinopemque navigatur. Præterea, quæ (ut inquit Plinius) maximè inclaruit, Æa 15. m. p. à mari, ubi Hippus & Cyanns, ſive Cyaneus, vaſti amnes in eum confluunt, quæ urbs Mileſiorum eſt colonia; item Dioſcurias, uti teſtatur Marcellinus, nunc uſque nota. Per hunc fluvium Argonautæ cum Jaſone in Colchos navigarunt ad rapiendum vellus aureum. Unde Ovid. Met. 7.

Multaq; perpeſſi claro ſub Jaſone tandem
Contigerant rapidas limoſi Phaſidos undas.

Idem lib. 4. de Ponto:

Et quondam Graiis Phaſi petite viris.

Catullus. *Peliaco quondam prognatæ vertice pinus*
Dicuntur liquidas Neptuni naſſe per undas
Phaſidis ad fluctus, & fines Æetæos.

Val. Flaccus initio operis:

Fatidicamq; ratem; Scythici quæ Phaſidis oras
Auſa ſequi.

Hinc proverbium illud natum:

Ἐς Φᾶσιν ἴνθα ναυσὶν ἔοχαι & δρόμος.

Unde Plin. 26. 8. *Alvi cauſâ ad Phaſim navigatur.* Prop. 1. 20. *Namq; ferunt olim Pagaſæ navalibus argo*
Egreſſam longè Phaſidos iſſe viam.

Theocritus in fine Idyllii 13.

Πηξὰς δ' ἐς Κόλχας & ἢ ἀξενον ἔκτο Φᾶσιν.

Magnam præterea, ut Euphrates, Nilus, aliiq; fluvii Phaſis quoq; agros fœcundandi vim obtinet. Hinc illud Lucani. *Colchorum qui rura ſecat ditiſſima Phaſis.* Admirabilis porro eſt fluvii hujus profunditas (eſt enim ut inquit Procopius lib. 2. de bello Perſico ſub finem, ſi quis alius, maximè profundus) Theocritus ubi ſupra.

Βαθὺν δ' εἰσίδεμεν Φᾶσιν.

Et Orpheus in Argonaut. Φᾶσιν διώνυμα. Val. Flaccus.

Finem cum Phaſidis alti
Tranſierit Perſes.

Deinde ejuſdem latitudo, quam Procopius magnam, Xenophon lib. 4. Ἀναβάσ. circiter 20. p. eſſe dicit: non ſine cauſâ igitur ab Apollonio εὐρὺς, & εὐρυρέων lib. 2. dictus fuit. Denique ejuſdem celeritas tanta eſt, teſte Procopio ubi ſupra, ut in mare Euxinum prorumpens longè diſtinctus feratur, nuſquam cæteris aquis commixtus, ita, ut ex eo pura bibendi nautis in medio pelago ſit facultas. Hinc optimo jure ab Ovidio & Val. Flacco *rapidus* dicitur. Apollonius lib. 2.

Φᾶσις δινήεις εὐρὺ ῥέων εἰς ἅλα βάλλει.

Hinc Marcellinus lib. 2. tremebundis curſibus eum Colchos dicit attingere. Val. Flac. lib. 5.

Magnus ubi adverſum ſpumanti Phaſis in æquor
Ore ruit.

Mirum itaque ab Agricola inter tardos & lenitèr fluentes fluvios enumerari, & ab Hippocrate στασιμώτατον, & ἠπιώτατον ῥέοντα vocari. Æſchylus in Prometheo ſoluto, Europæ atque Aſiæ διόρυμα, ἢ μέγαν τέρμονα Phaſin vocat. Frigiditatem ejus haud obſcurè innuit Statius in Theb. *Non ulla nurus nec alumna nivoſi*
Phaſidis.

Idem Sylv. 2.

Vinceret aſpectu gelidi non Phaſidis ales.

Idem *ferum* & *horridum* in Sylvis appellat. Claudianus.

Calcabitur aſper
Phaſis equo.

Vide plura apud Stukium Scholiis in Periplum Ponti Euxini. Item *Phaſis* fluvius in Taprobane. Steph.

Phaſpha, fil. Jether. 1 Par. 7. Lat. *diminutio oris*, vel *os diminutum.*

Phaſſur, vel *Paſhur*, fil. Emmer. Jer. 20. Filius Melchiæ. Jer. 21. Pater Gedaliæ. Jer. 38. Lat. *extendens*, vel *multiplicans libertatem*, vel *principatum*, aut *expandens foramen*, vel *albedinem.*

Phaſtæa, urbs in Sacis.

Phaterunesos, inſulæ deſertæ nomen circa Thraciæ Cherſoneſum. Plin.

Phatnites, nomus Ægypti. Plin.

Phatuel, pater Joelis prophetæ. Joel. 1. Lat. *buccella*, *perſuaſio*, vel *dilatio Dei.*

Phatuſa, vicus Zoſimo lib. 3. *Anapha* Marcellini eſt, qui eum Euphrate flumine circumlui ſcribit.

Phau, nomen urbis Adar Regis 7 in Edom. Gen. 36. quæ 1 Par. 1. dicitur *Phai*. Lat. *ululans*, *gemens*, aut *apparens.*

Phauda, urbs in Sidenâ planitie poſt Themiſcyram juxta Pontum. Strabo lib. 12.

Phazemonitis, reg. Ponti in Cappadociâ, Megalopolis à Pompeio M. nominata, ubi ex *Phazemone* vico Neapolin urb. condidit, teſte Strabone. *Phamizonium* Plinio; *Phamizon* Stephano ad Amiſum flu.

Phavorinus, Arelatenſis, Trajani, ac imprimis Adriani tempore floruit. Ἀνδρόγυνος, ut etiam Suidas, imò & Philoſtratus in Vitis Sophiſtarum, ait; vel juxta alios Eunuchus. Sanè ſenex quoque imberbis erat, & voce acutâ ac ſtridulâ, ut Eunuchi eſſe ſolent. Interim

rerum amatoriarum erat callentiſſimus, uſq; adeo ut in adulterio etiam deprehenſus dicatur; quod & Lucianus in Eunucho narrat. Nam etſi nomen ipſum retineat, tamen cum patriam & ætatem exprimat, ſatis docet, quem ſignet. Ab Adriano Cæſare aliquando culpatus ob ſermonem, quem defendere optimâ ratione poſſet, ſilere maluit. Reprehendentibus hoc amicis, dicebat, nolle ſibi cum eo negotium eſſe, qui triginta haberet legiones. Autor Spartianus in Hadriano. Interdum tamen cum eo contendit; quæ res pluſquam ſatis erat periculoſa. Nam Adrianus eos, à quibus eruditione vinceretur, odio tanto proſequebatur, ut pleroſque eorum è medio tolleret. Nota res ex Xiphilino, qui memorabilem hiſtoriam refert de architecto Apollodoro, ejuſque cæde. Itaque Phavorinus tria in ſe miranda eſſe dicebat, quòd homo Gallus Græcè loqueretur, quòd Eunuchus adulterii cauſam ageret, quòd cum Imperatore diſceptaret & viveret. Philoſtratus. Multa admodum, eaque & philoſophica, & hiſtorica ſcripſit, de quibus Voſſium ſis adi.

Phea, vel *Pheia* urbs Elidis, Homerus:

Φειὰς παρ' τείχεσιν Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Heſychius. Φεια, πόλις Θεσσαλίας, lege τῆ Ἠλείας. Boch. & Palmer.

Phebol, inſ. juxta Arab. ſinum. Autor lib. de Mundo.

Phedael, fil. Ammiud, princeps tribûs Nephthali. Num. 34. Lat. *redemptio Dei*.

Phedius, Delphico oraculo ſapientiſſimus judicatus, atq; feliciſſimus, ut qui pro patriâ occubuiſſet. Plin. 7. 46.

Phegea, vicus in tribu Ægeide, & *Phegeæ* alius vicus in tribu Pandionide. Gentile utriuſq; *Phegæus*. Steph.

Phegea, urbs Arcadiæ à *Phege* rege Phoronei fratre condita. Prius vocabatur *Erymanthus*, poſtea *Pſophis*. Steph.

Phegeus, pater Alphefibœæ, qui Alcmæonem, quum juſſu patris matrem occidiſſet, & ob eam rem Furiis agitaretur, purgavit, eique Alphefibœam filiam matrimonio locavit. Ovid. Met. 9.

Phegiel, fil. Ocran, princeps tribus Aſer. Num. 1. Lat. *obviatio*, vel *deprecatio Dei*.

Phegus, vicus in tribu Erectheide: tribulis *Pheguſius*. Steph.

*Phelda*ſ, vel *Pildaſh*, fil. Nahor ex Melcha. Gen. 22. Lat. *ruina*, aut *judicium trituræ*.

Pheleia, fil. Elionai filii Naariæ. 1 Par. 3. Lat. *miraculum Domini*.

Phelelia, nomen viri. Nem. 11. Lat. *cogitans*, vel *orans Dominum*, ſive *judicium Domini*.

Pheleſſæi, pop. vicini Umbris, juxta Japygiam. Steph.

Pheleth, pater Hon. Num. 16. Lat. *ruina*, ſive *judicatio*.

Phelethi, nomen populi, ſive legionum quarundam David. 2 Reg. 1. idem.

Phelleus, mons Atticæ, & cujuſvis loci habentis ſaxa, & ſuper iis terram pinguem ac olivetis idoneam. Steph.

Phellus, & *Antiphellus*, regiones Lyciæ. Stephanus, quem ſis vide.

Phelti, nomen viri. 1 Eſdr. 12. Lat. *liberatio*, vel *expulſio*.

Pheltia, nomen viri. 2 Eſdr. 10. Filius Banaiæ. Ezech. 11. Lat. *liberatio*, aut *expulſio Domini*.

Phemiæ, urbs Arnæ à *Phemio* Ampycis filio. Steph.

Phemius, Homeri præceptor, citharœdus, quem ipſe Homerus inducit Odyſ. α cantantem in convivio procorum. Non quod ille Ithacenſis ἀοιδὸς verè fuerit Homeri magiſter: ſed Poeta in memoriam ſui præceptoris adfinxit huic Ithacenſi citharœdo hoc nomen.

Phemius, de reditu Græcorum à Trojâ ſcripſit. Plutarchus.

Phemius, Ægæi pater. Iſacius ad Lycophronem: Φασὶ δὲ Αἰγέα Φημίου εἶδ, πῶδα Αἰγέως δὲ Θησέα.

Phemonöe, prima Apollinis Delphici ſacerdos, teſte Pauſaniâ, quæ carmen heroicum dicitur inveniſſe. Eſt & Phœbados nomen apud Lucanum. Sunt qui Phœbi filiam dicant fuiſſe. Meminit ejus Heſiodus in Theogon.

Phenenna, vel *Peninna*, i. e. *gemma*, ſive *facies noſtra*, altera uxor Elcanæ. 1 Reg. 1. Item urbs Azaniæ, Clitoriæ vicina, Boream verſus.

Pheneum, op. Arcadiæ, ubi Moly herba naſcitur. Pop. *Pheneatæ*, qui adorant Mercurium quinctum. Cic. lib. 3. de N. D. ubi de Mercuriis: *Quinctus, quem colunt Pheneatæ, qui & Argum dicitur interemiſſe*, &c.

Pheneus, lacus Arcadiæ in Alpheum defluens, cujus aqua nocturno tempore perniciosa, diurno tempore ſalutaris eſt. Ovid. Met. 15.

Eſt lacus Arcadiæ (Pheneum dixere priores)
Ambiguis ſuſpectus aquis, quas nocte timeto;
Nocte nocent potæ, ſine nocâ luce bibuntur.

Pheræ, *Cheramidi* Sophiano & al. op. Meſſeniæ, in orâ ſinûs Meſſeniaci, inter Meſſenen ad Bor. & Abeam ad Auſt. Item op. in Achaiâ Peloponneſiacâ. Ptol. *S. Georgio* Nigro.

Pheræ, *Fere* adhuc, teſte Leunclavio, & *Jenizar*, teſte Nardo, op. Theſſaliæ geminum, ad diſtantiam 8. ſtad. in Pelaſgiâ reg. à Pelio monte 180. ſtad. diſtans, teſte Strabone, à Pagaſis 90. inter Demetriadem & Pharſalum, apud Bœbeidem lacum. Hinc *Pheræus* Alexander tyrannus quidam dictus apud Plut. in Pelopidâ. Ab uxore ſuâ Thebe ob pellicatûs ſuſpicionem interfectus eſt, teſte Cicerone lib. 2. de Officiis, & Val. Max. lib. 9. cap. 13. Ovidius in Ibin:

Inque tuo thalamo jugulatus more Pheræi,
Qui datus eſt letho conjugis enſe ſuæ.

Fuit & *Pheræ*, op. Atticæ inter Megara & Thebas.

Pheraules, vir quidam Perſa, qui ex paupere dives à Cyro factus, deſiderio priſtinæ tranquillitatis affectus, ac moleſtiarum, quas ſibi divitias importaſſe querebatur, multitudine offenſus, omnium bonorum ſuorum poſſeſſionem in Sacam quendam tranſtulit, ſic ſibi tantum excipiens, ut ab eo tanquam hoſpes, atque etiam parciùs aleretur. Vide Xenophon. Κυρ. παιδ. lib. 8.

Phereclus, fuit navium architectus, qui naves Paridis ad raptum Helenæ ituri fabricavit. Coluthus:

Ἔνθα ταλαυρίμαχοι δαίζομεναι δρυὸς ὕλης
Ἤρτυον, ἀρχικάκοιο πεφρασμένοισι Φερίκλυς,
Ὃς πρῶτα μαργαίνοντι χαριζόμενος βασιλῆι
Νῆας Ἀλεξάνδρῳ δρυτόμῳ τεκτήνατο χαλκῷ.

Pherecrates, Athenienſis, poeta Comicus, militavit ſub Alex. M. docuitque fabulas 17. Suidas. Alius à Deucalione ortus. Cic. 1. Tuſc. Qu.

Pherecydes, Syrius, de quo Apuleius in Floridis; *Quinetiam Pherecydes Syro ex inſula oriundus, qui primus verſuum nexu repudiato, conſcribere auſus eſt paſſivis verbis, ſoluto locutu, liberâ oratione.* Vixit regnante Servio Tullo. Cic. in Tuſc. Qu. *Pherecydes Syrus primùm dixit, animos hominum eſſe ſempiternos; antiquus ſane; fuit enim meo regnante gentili.* Etiam ætatem inde cognoſcimus, quòd magiſter fuit Pythagoræ, teſte Jamblicho in ejus vitâ. Item quòd Thaletis Milefii præceptor erat, ut Tzetzes ait, Chil. 2. Hiſt. 55. ubi & vixiſſe dicitur temporibus prædivitis Crœſi, primuſque inveniſſe eclipſes, ac periodos Lunæ. Primus omnium de naturâ & de Diis, ſcripſit, ut ex Theopompo refert Laertius. Conſtabat autem Θεογονία ejus libris decem. Iis deorum ortum & ſucceſſionem complectebatur, ut eſt apud Suidam. Morbo obiit pediculari, teſte Ariſtotele extremo lib. 5. de hiſt. Anim. Vide Laertium in ejus vitâ. Voſſius.

Pherecydes, hiſtoricus Athenienſis. Meminit ejus Germanicus in Arateis, ubi de Tauro, & Pleiadibus. Admodum antiquum fuiſſe oſtendit Dionyſ. Halicarn. lib. 1. Nempe vixit Darii Hyſtaſpidæ temporibus. Vide Voſſ. de H. Gr. pag. 445. Alius *Pherecydes* memoratur Sorano in Hippocratis vitâ, ubi genealogiam Hippocratis dicitur conſignaſſe. Vide Voſſ. de H. Gr p. 400.

Pheredus, Athenienſium rex 25. Vincentius: ſed legendum *Phereclet*, teſte Meurſio.

Pherenice, vide *Berenice*.

Pherenicus, Heracleota, fabuloſa magis quàm hiſtorica cecinit. Athen. lib. 3. Teſtis etiam à Tzetze adducitur Chil. 7. Hiſt. 144. populi.

Pherephatta, Proſerpina. Unde ſacrum apud Cyzicenos Φερεφάττια, de quibus Plutarchus in Lucullo, & Appianus in Mithridaticis.

Pherezei, populi, de quibus id ſolum ex Scripturâ conſtat

conſtat eos habitaſſe in montanis & ſilveſtribus locis. Hinc agreſte hominum genus fuiſſe colligas, qui cum procul ab urbibus in ſolis pagis degerent, *Pherezæi* dicti ſunt non immetito. Hebræi quippe pagos פרזות *pherazoth*, paganos פרזי *Pherazim* vocant.

Phermeſta, filius Aman. Eſt. 9. Lat. *ruptura fundamenti*, vel *rupturam ponens*.

Pheron, vide *Amenophis*.

Pherora, Herodis Judæorum regis frater veneno periit.

Pherſephone, eadem quæ *Proſerpina*; de quâ Iſacius in Lycophr. Περσεφόνη δὲ ἡ Ἶσις, ἡ Γῆ, ἡ Ῥέα, ἡ Ἑστία, ἡ Πάνδωρα, ἡ Ἄτιεγε μύεσα ὀνομάζεται. *Tellurem* intelligit, quod clarius elucet ex Φερσεφονείας etymo, de quo Heſychius. Φερσεφόνη ἡ τῆ Δήμητρι συγάτηρ ἡ φέρουσα τὸ ἄρουρ, τελέστι τ ἄλλοτον, διὰ τ καρπὸν ἀπὸ τῆ φέρειν ὄνομα.

Pheſdommim, locus, 1 Par. 11. Lat. *portio*, vel *diminutio ſanguinum*, aut *tacentium*, vel *diſſimulantium*.

Pheſhur, nomen viri. 1 Eſdr. 2. Lat. *extendens*, vel *multiplicans libertatem*, vel *principatum*.

Pheſſe, fil. Eſthon. 1 Par. 4. Lat. *tranſitus*, ſive *claudicatio*.

Pheſtus, Sicyoniorum Rex 22. an. ante U. C. 490.

Phetheia, nomen viri. 1 Par. 24. Lat. *porta Domini*, ſive *aperuit Dominus*.

Phethruſim, filius Eſraim. Vide Bochartum in Phaleg. lib. 4. cap. 27. cujus titulus, *Pathruſæi*.

Pheugarum, Germ. urbs. Ptol. vulgò *Halberſtad*. Saxoniæ urbem ejus loco ponunt Apianus, & Irenicus.

Phia, vide *Phea*.

Phiala, *Medan*, teſte Brochardo, lacus Palæſtinæ parvæ in Cœleſyriâ, ex quo Jordanes flu. oritur. Eſt & fons Nili. Plin.

Phialia, *Phigalia* Pauſaniæ ac Stephano, *Phigalea* Athenæo, *Phygalæa* Polybio, op. Arcadiæ in Peloponneſo apud Mantineam ac Tegeam, proximas urb. *Davia* Nigro, al. *Neoſpiti*.

Phiceon, mons Bœotiæ. Steph.

Phicol, Princeps exercitûs Abimelech. Gen. 21. Lat. *omnis lingua*, aut *oris perfectio*, ſive *conſummatio*.

Phicores, Mæotici populi in Aſiâ. Mela.

Phidalia, uxor Byzantis. Vide Steph. in *Gynæcopolis*.

Phidaliæ ſinus, Suidas. *Santa copa* Petro Gyllio, vel *Sarantacopa*, ſinus apud Byzantium ad Boſp. Thracium.

Phidamus, Epicureus, poeta admodum laſcivus.

Phidias, nobilis ſtatuarius, qui in ebore ſculpendo citra æmulum claruit. Cic. de Orat. *Phidiæ ſimulacris nihil in eo genere perfectius*. Diis tamen (ut inquit Quinctilianus) quàm hominibus efficiendis melior. Inter hujus opera maximè commendata eſt Minervæ ſtatua, quam Athenis ex ebore fecit 36. cubitorum altitudine, in cujus clypeo Amazonum pugnam, & Gigantomachiam inſculpſit, in ſoleis vero Centaurorum & Lapitharum certamen. Proximam commendationem meruit Jupiter Olympius, & ipſe totus ex ebore, & Romæ in porticibus Octaviæ, Venus. Plin. 35. 8. Hic etiam ſtatuam Nemeſis Deæ denum cubitorum apud Rhamnuntem Atticæ opidum fecit, quæ in manu mali ramum tenebat, ex quo parva ſurgebat complicatio, ubi teſte Antigono, inſcriptum erat, *Agoracritus Parius fecit*. Hunc enim diſcipulum ſuum Phidias adeo dilexit, ut nomen ejus operi inſcripſerit. Initio pictor fuit & Minervæ clypeum Athenis pinxit. Hinc *Phidiacus*. Prop. 3. 9.

Phidiacus ſigno ſe Jupiter ornat eburno.

Martialis 7. 55.

Phidiaco ſi digna Jovi dare templa paravit,
Has petat à noſtro Piſa tonante manus.

Ovid. Pont. 4. 1.

Bellica Phidiacâ ſtat Dea facta manu.

Stat. Sylv. 2. 2.

Si quid adhuc vacuâ tamen admirabile Piſa
Phidiacæ raſere manus.

Phidile, mulieris nomen. Hor. Od. 23. lib. 3.

Cœlo ſupinas ſi tuleris manus
Naſcente Lunâ ruſtica Phidile, &c.

Phidippus, proprium viri Theſſali. Homerus.

Phigalea, vide *Phialia*.

Phihahiroth, locus in quo caſtrametati ſunt Hebræi, revertentes ex Ægypto. Exod. 14. Quarta manſio eorum. Num. 33. Lat. *os libertatis*, vel *os ſculptum*.

Phila, urbs Macedoniæ, quam Demetrius, Antigoni filius, *Gonatas* cognominatus, juxta Peneum flu. condidit. *Fello* hodie Nardo. Item inſ. parva Libyæ intra Tritonem flu. in quâ Nyſa opidum, ad quod unicus eſt aditus. Eſt & inſ. parva Gall. Narbon. inter Leronem & Phœnicem, teſte Plinio. Ferrar.

Philace, amator Stratoclis. Plut.

Philadelphia, urbs gemina: una Lydiæ, adhuc *Philadelfia* cognominata, urbs olim epiſcopalis, ſub archiep. Sardiano, nunc & ipſa metropolis, inter Sardes 28. & Tripolim ſupra 30. m. p. ac inter Epheſum ad occ. & Tiberiopolim ad ort. 60. à Thyatirâ 64. in merid. ad Tmoli mont. radices, terræmotibus vexata. Altera in Cœleſyriâ, *Amana*, & *Aſtarte* olim Stephano. *Rabbath* Ebræis, teſte D. Hieronymo, epiſc. ſub Arch. Boſtrenſi, Gadaræ & Areopoli finitima, in Decapolitanâ reg. à Philadelpho rege condita. Eſt & *Philadelphia* urbs Ciliciæ. Ptol.

Philadelphus, rex Ægypti qui Bibliothecam fecit Alexandriæ fere 50000 librorum continentem. Idem libros Moyſis curavit per 70 Interpretes ex Hebræo in Græcum ſermonem verti.

Philæ, op. Ægypti in Thebaide. Eſt & inſula Ægypti parva, aſpera & undique prærupta. Ptol. & Heliod. Lucanus lib. ult.

Rurſus multifidas revocat piger alveus undas,
Quâ dirimunt Arabum populis Ægyptia rura
Regni clauſtra Philæ. ———

Philæni, fratres Carthaginenſes, qui pro finium ſuorum propagatione ſe vivos ſepeliri ſuſtinuerunt. Nam cum inter Carthaginienſes & Cyrenenſes de finibus controverſia incidiſſet, placuit ut certo tempore duo viri ex utraque civitate egrederentur, & ubicunque ſibi obvii fierent, ibi utriuſque ditionis termini eſſent. Itaque Carthagine egreſſi Philæni cùm aliquot paſſuum millia in fines Cyrenenſium proceſſiſſent, indignati adverſarii ſe eſſe præventos, optionem Philænis propoſuerunt, malentne ad fines ſuos retrocedere, an eo in loco vivi defodi: illiſque reſpondentibus, ſe patriæ ſalutem vitæ anteferre, à Cyrenenſibus, qui viribus ſuperiores erant, vivi ibidem ſunt defoſſi. Quo in loco Carthaginienſes, ne eximia illorum in patriam pietas, ullâ temporum injuriâ obliteraretur, duas illic aras conſtituerunt, quas à fratrum horum nomine, *Philænorum aras*, vocaverunt. Vide Salluſtium in bello Jugurthino. Hæ Strabonis ætate non extiterunt, ut ipſe refert.

Philæum, Germ. urbs. Ptol. quam *Groningen* Friſiæ interpretantur. Sed *Phleum* eſt in Græcis codicibus.

Philagrius, medicus inſignis, Galeni contemporaneus, natione Epirota. Vide Suidam.

Philagrus, Sophiſta Cilix, auditor Lolliani, iracundus maximè. Cæl. Rhod. 11. 41.

Philaidæ, vicus in Ægeide, à *Philæo* filio Ajacis, & Lyſides filiæ Coroni Lapithæ. Tribulis *Philaides*. Steph.

Philammon, filius Apollinis ex Chione Nymphâ clariſſimus carmine & citharâ.

Philarchi, Arabiæ Fel. pop. Strabo.

Philaretus, nomen viri proprium.

Phileas, regio Byzantii: Gentile *Phileates*. Alii *Phineam* vocant. Steph.

Phileas, Geographus, quam antiquus fuerit, argumento eſt quod memoratur Dicæarcho in fragmento de Græciæ deſcriptione ad Theophraſtum. Atque idem teſtis adducitur in Epitome Artemidori Epheſii. Eſtq; is qui in Περίπλοις citatur à Stephano in Ἀσδεία. Meminit hujus Phileæ quoque Etymologus in Ἀργαθάν. Divulgavit quoque librum de Aſiâ. Macrob. Sat. 5. 20. At plane alius eſt beatus Martyr *Phileas*, de quo Hieronymus in Scriptoribus illuſtribus, & Nicephorus lib. 7. cap. 9.

Philelphus, nomine Franciſcus, omnium ſuæ ætatis poetarum, excellentiſſimus, Romam accitus, artis Oratoriæ

toriæ præcepta ad Ciceronis imitationē quoſdam ingenuos adoleſcentes docuit; inter quos & Alexandrinus Alexander ſe plurimùm profeciſſe teſtatur lib. 1. c. 23.

Philenorium, urbs in Arnæâ regione Bœotiæ, à *Philenore* Ætolo. Gentile *Philenorius*. Steph.

Philemon, poeta Comicus, qui quamvis (ut inquit Quinctilianus) pravis ſui temporis judiciis, Menandro ſæpe prælatus, conſenſu tamen omnium meruit ſecundus credi. Alius ab hoc teſtis laudatur Plinio 4. 13. & 37. 2. Videtur fuiſſe ſcriptor Solino non abſimilis. Voſſius.

Philemon, ruſticus quidam, qui cùm Jovem & Mercurium hoſpitio excepiſſet ſub paupere tecto, unà cum Baucide uxore in arbores converſus eſt, & domus ejus in templum, ut refert Ovidius Metam. lib. 8. Fabula hæc docet hoſpitalitatem & frugalitatem eſſe Deo gratam, & apud Poetam (cujus nonnulli exiſtimant Philemonem hunc fuiſſe villicum) extant elegantiſſimæ rerum ruſticarum hypotypoſes.

Philemon, Coloſſenſis fuiſſe videtur ad quem D. Paulus Epiſtolam in gratiam Oneſimi ſervi conſcripſit.

Philenis, meretrix, quam Philocrates Poeta Græcus carminibus ſuis laceravit. De hâc Martialis lib. 7. Lege *Philænis*.

Phileros, tabellarius quidam, de quo Cicero ad Pætum lib. 9. Epiſt. Item urbs Macedoniæ. Plin.

Phileſius, cognomen Apollinis. Boccatius lib. 3. *Phileſia* quoque templa vocat idem Apollini conſecrata, quæ ab oſculo Branchidis, ſive à certamine puerorum *Phileſia* vocari dicit. Græci φιλάσιον *amabilem* dicunt, quia lumen Solis exoriens, amabili veneratione oculorum conſalutamus.

Phileta, circa Cariam urbs. Porphyrogen.

Philetas, Poeta elegiographus ex inſulâ Co, Philippi & Alex. M. ætate floruit, præceptor Ptolemæi Philadelphi. Suis carminibus celebravit Battidem puellam, quam adamavit; fuiſſe fertur corpore adeo tenui, ut neceſſe fuerit ei plumbum adhibere, ne ventorum flatu raperetur. Ælian. & Athenæus. Propert. lib. 2.

Tu ſatius memorem Muſis imitere Philetam,
Et non inflati ſomnia Callimachi.

Idem lib. 3. eleg. 1.

Callimachi manes & Coi ſacra Philetæ.
In veſtrum quæſo me ſinite ire nemus.

Et Eleg. 9.

Inter Callimachi ſat erit placuiſſe libellos,
Et ceciniſſe modis Coe poeta tuis.

Papinius in epithalamio Stellæ & Violantillæ l. 1. Sylv.

—— *Hunc ipſe Choro plaudente Philetas,*
Callimachuſq; ſenex Umbroq; Propertius antro
Ambiſſent laudare diem.——

Hinc *Philetæus*. Prop. 3. 3.

Ora Philetæâ noſtra rigavit aquâ.

Idem 4. 6. *Cera Philetais certat Romana corymbis*

Philetas, hiſtoricus. Ἀθηναϊκὰ tradidit literis, quæ Athenæus citat lib. 11. Item Ἀταλὰ, ſive *Indigeſta*, quorum idem meminit lib. 3. 11. 14. Ex eodem ad Hermen citat hiſtoriam Parthenius in Eroticis. Meminit & Stephanus in Ἴχναι & Φλιοῦς, & Etymologus in Ἀῶος & alibi. Sitne hic idem cum priore Coo, vide Voſſ. de H. Gr. lib. 3. pag. 401.

Philetus, vir quidam, qui à fide Chriſti excidit. 2 Tim. 2. Item Antiochenſis epiſcopus, A. D. 224.

Phileum, civitas Germaniæ in eâ reg. quæ hodie Friſia vocatur. *Græningen* Apiano.

Philia, inſula. Vide *Tacompſus*. Item promunt. Thraciæ ad Pont. Euxinum. Ptol.

Philicus, inſ. ante Taprobanam.

Philides, quidam equorum nutritor, à quo cum Themiſtocles equum dono poſtulaſſet, paſſuſque eſſet repulſam, minatus eſt ſe domum ejus continuo ligneum equum facturum. Quo ænigmate ſignificavit ſe propinquorum accuſationes & crimina in eum conjecturum. Plut. in Them.

Philippi, *Filippo*, adhuc vulgò, colon. & urbs Macedoniæ archiep. in Thraciæ confin. apud mont. Pangæi radices, olim *Crenides*, teſte Diod. Siculo apud oram maris Ægæi, olim clara, nunc pene jacens & deſerta. Ovid. Met. lib. 15.

Emathiiq; iterum madefient cæde Philippi.

Virgil. lib. 1. Georg.

Romanas acies iterum videre Philippi.

Hic *campi Philippici*, ubi inter Cæſ. & Pomp. pugnatum eſt poſtea vero inter Auguſtum & Caſſium. Pop. *Philippenſes*, ad quos epiſtolam ſcripſit B. Paulus. Meminit hujus urbis D Lucas Act. Ap. 16. 12. Ἐκεῖθεν εἰς Φιλίππους, ἥτις ἐστὶ πρώτη τῆς μερίδος τῆς Μακεδονίας πόλις. *Datos* quoque olim vocabatur, unde proverbium, Δάτῳ ἀγαθῷ, ob auriſodinam ſc. non longè ab eâ exiſtentem, teſte Appiano.

Philippicus Bardanus, Romanorum Imp. ſecundo imperii anno ab Anthemio excæcatus, & in carcerem conjectus ſub ann. ſalutis. 713.

Philippides, Comicus poeta, haud ignobilis, ætate jam provectâ, quum in certamine poetarum præter ſpem viciſſet, gaudio repentè mortuus eſt: quod & Diagoræ Rhodio accidit. Suidas.

Philippides, Athenienſis curſor, eâ nempe tempeſtate quâ in Græciam Perſarum venit exercitus, unicæ noctis ſpatio, mille & quingenta ſtadia, pedibus confeciſſe perhibetur, ut Lacedæmoniis Perſarum adventum palam faceret, eoſque ut præſtò eſſent, admoneret. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 9.

Philippopolis, quæ & *Trimontium*, & *Hadrianopolis* Ptolemæo (qui in re hâc deceptus eſt, cum Hadrianopolis, teſte Sexto Rufo ſit urbs diverſa, de quâ ſuo loco) *Poneropolis* Plinio, Plutarcho, & Suidæ; *Calybe* Straboni, urbs Thraciæ archiep. ad Hebrum flu. *Filibe* Turcis, & *Preſrem*, adhuc fulgens, ubi ſedes Præfecti eſt. Vocabatur etiam *Doulonpolis*, & *Pulendena*, teſte Jornande.

Philippus, Amyntæ fil. Alex. Magni pater Macedonum rex, rei militaris peritiſſimus, rebuſque geſtis clariſſimus, qui Macedoniæ regnum, quod anguſtis antea finibus continebatur, adeo ampliavit, ut centum quinquaginta populi in Macedonum ditione numerarentur. Hic à Pauſaniâ quodam adoleſcente fuit interfectus, qui cum de ſtupro per vim ab Attalo illato, apud Regem queſtus eſſet, & pro rei indignitate ultionem fruſtra poſtulaſſet, ſeq; etiam irrideri animadverteret, iram in Regem convertit, & ultionem quam ab inimico non poterat, ab iniquo judice ſumpſit. Natus fuit Pellæ, quæ Macedoniæ civitas eſt, & Regum ſepulchris nobilitata. Puer quondam bis obſes datus ab Alexandro fratre, primum Illyris, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratiâ. Quo tempore per triennium in domo Epaminondæ ſummi ducis rudimenta exercuit. Hinc *Philippicæ*, φιλιππικοὶ λόγοι, orationes Demoſthenis in Philippum regem, & Ciceronis in Antonium. Item *Philippeus*, ſeu *Philippicus*, aut *Philippus* etiam, aureus nummus, cujus frequens apud Plautum mentio eſt. Horat. lib. 2. Epiſtolarum.

Rettulit acceptos, regale numiſma Philippos.

Philippus, Alexandri M. frater, Macedonum rex, Olympiadis juſſu interfectus, alio nomine *Aridæus*.

Philippus, Demetrii fil. Rex Macedoniæ, à T. Qu. Flaminio victus. Is cum videret Annibalem feliciter in Italiâ res gerentem, Legatum ad eum de ſocietate miſit, qui in reditu à M. Valer. Flacco præfecto claſſis interceptus cum literis, miſſuſque ad Senatum, ſtatim Levinus Conſul contra eum mittitur, qui Regem agentem Apolloniæ, incautum, ſemique ſopitum nocte intempeſtâ adoritur: Ille in Macedoniam cum exercitu terreſtri itinere fugit, incenſis prius, ne hoſtis potiretur, ſuis navibus. Livius ubi de bello Macedonico.

Philippus, Medicus Alex. Magni, Q. Curt. & Plut. in vitâ Alex. Hic gratus uſq; regi erat, ut cum Parmenio literas ad Alexandrum dediſſet, quibus eum monebat, ut ab inſidiis Philippi, velut ab hoſte Dario corrupto, ſibi in ægritudine caveret, Alexander exploratam habens Medici fidem, poculum ab ipſo Philippo præparatum hauſit, & literas Parmenionis eidem legendas tradidit. *Philippos* etiam Romanos, viros claros legimus, inter quos L. *Philippus* Orator, Craſſi adverſarius. Cic. 3. de Oratore.

Philippus,

Philippus, Amphipolites hiſtoricus, fecit libros Rhodiacorum novendecim, & alia. Suidas. Item *Philippus*, Caricarum rerum ſcriptor à Strabone laudatus lib. 14. Is eſt Philippus Theangellenſis, quem in libro de Caribus & Lelegibus citat Athenæus lib. 6. Item *Philippus* Megaricus memoratur Laertio in Stilpone. At difficile eſt dicere, utrum alius an aliquis iſtorum ſit Philippus iſte qui Orum Apollinem ex Ægyptio fecit Græcum, multi adeo ejus nominis fuerunt, & eos inter *Philippus* Abucara, cujus ſcholia ſunt quæ in Hephaſtionem leguntur. *Philippus* item Chalcidenſis Plutarcho memoratur in Alexandro. Voſſius.

Philippus, frater Herodis, procurator Iturææ & Trachonitidis conſtitutus à Romanis. Luc. cap. 3.

D. *Philippus*, unus ex Apoſtolis Domini, ex Bethſaidâ oriundus, primus Evangelium Samariæ prædicavit. Act. 8. Vide Euſeb. Eccl. Hiſt. lib. 3. cap. 31.

Philippus, genere Cæſarienſis, unus ex ſeptem Diaconis, qui & Evangeliſta cognominabatur, cujuſq; filiæ erant prophetiſſæ, uti legitur in Actis Apoſtolorum.

Philippus, 9 Hieroſolymitanus Epiſcopus.

Philippus, Rom. Imp. Gordiano ſucceſſit, qui tam ſeveri & triſtis animi fuiſſe dicitur, ut jam tum à quinquennali ætate nullo cujuſquam commento ad riſum ſolvi potuerit, aut ab inflexæ naturæ torvitate dimoveri. Sext. Aurelianus.

Philippus, Imp. Occidentis, victo Othone competitore, An. Dom. 1200.

Philippus, Henrici fil. Francorum rex, An. Dom. 1060.

Philippus, frater Alphonſi 10. Hiſpaniæ Regis fuit, qui Chriſtianam Daniæ Regis filiam, & fratris ſui uxorem ſibi per vim copulavit, ſpretâ religione ac ſacerdotio, cum eſſet Abbas & præſul Hiſpalenſis.

Philippus, Francorum rex bellicoſiſſimus, ob idque Auguſtus cognominatus, in Aſiam navigavit, Aconem & Ptolemaidem expugnavit, ſed paulo poſt morbo coactus, rediit, Northmanniam, & Aquitaniam bello de Anglorum Rege cepit. Othonem 3. Imperatorem Ferrando Flandrenſi auxilium ferentem ingenti prælio fudit: in quo & Ferrandus captus, & innumera hoſtium millia cæſa ſunt. Judæos Francia expulit. Floruit autem ſub An. Dom. 1212. Annales Franciæ.

Philippus, D. Ludovici fil. Francorum Rex, An. Dom. 1271. An. Franc.

Philippus Pulcher, Francorum rex, annis 28. Flandrenſes variis præliis domuit. A Bonifacio Pontifice ſacris interdictus, & à Benedicto 11. abſolutus eſt. An. Franciæ.

Philippus Longus, Franciæ & Navarræ rex, A. D. 1316. An. Franc.

Philippus Valeſius, Francorum rex ſuffectus in locum Philippi Pulchri, cui ſine liberis mortuo genere proximus erat, Flandros ingenti clade afflixit, quâ cecideruntſere 20. M. hominum. Poſtea non eâdem fortunâ cum Anglis congreſſus, terrâ marique victus eſt. Caliſium Anglis invita præmiſit. An. Franc.

Philippus, Syriæ rex 21. ſub quo Syriæ regnum deficiſſe dicitur. Olymp. 171.

Philippus, Gaulonitidis tetrarcha ſub Octavio Cæſare.

Philippus, cognomento *Auguſtus*, princeps optimus, civitatem Andegavenſem dirutam reſtituit. An. Franc.

Philippus, Auſtriæ dux, filius Maximiliani Cæſaris, rex Hiſp. Pater Caroli 5. Cæſaris.

Philippus Audax, fil. Joannis Franciæ regis, frater Caroli 5. Burgundiæ dux, & Flandriæ Comes. Chron. Burgundius.

Philippus, cogn. *Bonus*, Burgundiæ dux, ejus Joannis fil. qui ad Monterellum occiſus eſt, & multos in Francia motus excitavit ſub. regg. Carolo 6. & 7. vixitque uſque ad imperium Ludovici 11. Chron. Burgund.

Philippus, dux Mediolani, A. D. 1420. Junius Hiſt. Duc. Mediol.

Philippus Maria, Papiæ dominus, Galeatii Mediolani ducis fil. Hiſt. Mediolan.

Philiſcum, op. Parthorum ad Euphratem, non procul à Damaſceno campo. Plin.

Philiſcus, Athenienſius Tyrannus. Olymp. 73. Item cælator egregius, qui Venerem in Octaviæ porticu, item Latonam, Dianam, Muſas novem & Apollinem nudum inſculpſit. Item alius, de quo Dionis epitome in Pompeio: Κιλίκια ευρήσας εις Μακεδονίαν Φίλισκος τις ἐξ Ἀθηνῶν αὐτὴν γενόμενος γεωργὸς, φιλοτέχνοις λόγοις παρημυθήσατο.

Philiſtæi, ſive *Philiſtini*, pop. Judæis finitimi, quorum regio poſteris dicta eſt *Paleſtina*.

Philiſtides, Geographicum tractavit argumentum. Plin. 4. 12.

Philiſtinæ Foſſæ, quod alii *Tartarum* vocant, inquit Plinius, unum ex Padi oſtiis. *Foſſena* Leandro, & C. Fabricio. Tartari flu. etiam Tacitus meminit.

Philiſtion, Nicæus, poeta Comicus, Socratis ætate, nimio riſu mortuus eſt. Item Locrenſis medicus. Gell. 17. 12. Martialis 2. 41.

Mimos ridiculi Philiſtionis.

Philiſtius, Mileſius, Muſicæ primùm operam dedit, evaſitque clariſſimus tibicen. Ad oratoriam demum converſus, auditor fuit Iſocratis. Alius Syracuſanus, hiſtoriographus, propinquus Dionyſii tyranni, ſcripſit res Siculas libris 12.

Philix, nutrix Domitiani Imp. Sueton.

Phillis, Thraciæ reg. Pangæo monti circumjecta, *Phyllis* Stephano dicitur.

Phillis, Delius, ἀεὶ αὐλιζόμενος Athenæo citatur lib. 14.

Philyra, mater Chironis Centauri, à quâ Chiron *Phillyrides* dictus eſt, teſte Servio in lib. 3. Georg.

Philo, is fuit, qui ex Proſerpinâ filiâ, quam in balneis conſpexerat, ſuſtuliſſe creditur Mercurium: quem cum vellet exponere, conſuluit mathematicum quendam, à quo hoc accepit reſponſum, puerum futurum maximum rerum divinarum interpretem: quo nomine eum ſervavit ac diligenter educavit. Hic Mercurius *Hermes Triſmegiſtus* vulgò vocatur.

Philo, ſcriptor Eratoſthene antiquior, literis prodidit navigationem in Æthiopiam. Strab. lib. 2. Non dubium autem quin Antigonus Caryſtius hunc ipſum Philonem ſignet Hiſt. Mirab. cap. 160. At non æque apertum eſt, idemne, an alius *Philo* ſignetur à Joſepho lib. 1. contra Apionem: ſaltem *Philo* Byblius eſſe nequit, qui Joſepho junior fuit. Fuit & *Philo* Thebanus, quo Plutarchus teſte utitur in Alexandro. Item *Philo* Metapontinus, tibicen & Poeta. Steph. in Μεταπόντιον. Item *Philo*, qui librum ſcripſit de armamentario Athenis à ſe extructo, opere planè admirando, quod à Sylla fuiſſe incenſum Plutarch. teſtatur in Sylla, & Appian. de bello Mithridatico. Idem forte *Philo* eſt, qui de machinis ſcripſit, Tzetzæ memoratus Chil. 2. Hiſt. 35. Fuit etiam *Philo* Heracleota, cujus de rebus mirabilibus librum citavit Porphyrius lib. περὶ Στυγὸς; atque inde fortaſſe ſunt miranda illa, quæ de Galli Gallinacei, graculi, & apum amore erga hominem ex Philone prodit Ælianus lib. 12. cap. 37. Fuit præterea *Philo* Philoſophus, cujus hiſtoriam Eccleſiaſticam in Annalibus ſuis laudat Michael Glycas. Alius præterea eſt *Philo* Byzantius, qui de 7. orbis miraculis ſcripſit, quem debemus U. C. Leoni Allatio, qui eundem edidit, ſcholiiſq; doctis illuſtravit Romæ, A. D. 1640.

Philo, Academicus, Clitomachi diſcipulus, Romæ profitebatur, quo profugerat Mithridatico bello, atq; à Cicerone cultus eſt.

Philo, Judæus, Alexandriæ natus, diſciplinisque omnibus eruditus, in noſtrâ & Græcorum philoſophiâ benè verſatus, eloquentiæ Platonis adeo æmulator, ut proverbium fuerit: *Aut Plato Philonizat, aut Philo Platonizat.* In divinis autem legibus & patriis inſtitutis, quantus fuerat, ex his quæ nobis librorum ſuorum traditis monimentis, palam eſt. Temporibus Caii Cæſaris, quanta acciderent Judæis mala, deſcripſit, ubi & ſuam legationem pro Judæis apud ipſum Imperatorem retulit. Vide plura de eo apud Voſſium de H. Gr. p. 191.

Philo Herennius, Byblius genere, grammaticus tempore Adriani Imp. de cujus imperio ſcripſit, & multa alia. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 10.

Philo, ſtatuarius, Hephæſtionem expreſſit. Tatianus.

Philobœotus, mons Bœotiæ in Elaticis campis. Plut. in Sylla.

Philocalia, caſtellum in Themiſcyrenâ, non procul à Tripoli fluvio & caſtello. Plin. 6. 4.

Philocandrus, inſ. Cycladum. Ptol. Vide *Pholegandrus*.

Philochorus, Athenienſis, vir doctiſſimus & vates tempore Eratoſthenis, extinctus inſidiis Antigoni Macedoniæ regis ob amicitiæ ſuſpicionem cum Ptolemæo rege. Scripſit Atthidis libros 17. qui continent res geſtas Athenienſium, & reges, & magiſtratus, uſque ad Antiochum cognominatum *Deum*, aliaque complura. Suid.

Philocles, Athenienſis, poeta Tragicus, non ita multo poſt Euripidem, Æſchyli ex ſorore nepos, ab iracundiæ vitio *Bilis* appellatus. Facie fuit imprimis fœdâ, capiteque in criſtæ formam acuminato. Scripſit fabulas centum, reliquitque filium nomine Morſimum, & ipſum Poetam Tragicum. Suidas.

Philocrates, vir Athenienſis, proditionis notâ infamis apud Demoſthenem. Alius ejus nominis edidit Θεσσαλικὰ, quorum lib. 2. citat Athenæus lib. 6.

Philocrene, Bithyniæ op. apud Gregoram, Circa Nicæam videtur.

Philoctetes, Pæantis fil. comes Herculis, cui idem moriens in Oetâ monte mandavit, ne corporis ſui reliquias cuiquam indicaret: idque jurare eum adegit, deditque pro munere pharetram & ſagittas Hydræ felle intinctas. Quare cum poſtea Delphico oraculo moniti eſſent Græci, ad evertendam Trojam, ſagittis Herculis opus eſſe, inventus Philoctetes, & de Hercule interrogatus, negavit primùm ſe ſcire quid illi accidiſſet: cum vero illi vehementiùs urgerent, tandem mortuum eſſe confeſſus eſt: cumque illi inſtarent, ut ſepulchrum ejus ſibi indicaret, ne juſiurandum violaret, ictu pedis locum oſtendit. Poſthæc cum ad bellum Trojanum duceretur, quòd ipſe ſolus Lernæis ſagittis uti poſſet, unius ſagittæ caſu, in pede, quo Herculis tumulum monſtraverat, vulnere pene immedicabili affectus eſt; cujus fœtor, cum à Græcis ferri non poſſet, in Lemno relictus eſt. Verùm occiſo Achille, Ulyſſes in Lemnum regreſſus, ad Trojam illum reduxit, ubi & Pariden, ſingulari certamine ab eo provocatus, ſagittis interfecit. Everſâ autem Trojâ, pudore, ne in patriam æger rediret, impeditus, in Calabriam venit, ibique Petiliam condidit, tandem vero operâ Machaonis medici ſanatus eſt. Porro Philoctetem hydro morſum aiunt Sophocles & Lycophron. Theocritus in Arâ addit hoc ei contigiſſe dum contemplaretur ſepulchrum Troili, ab Achille occiſi, quod in templo Apollinis Thymbræi erat. Prop. lib. 2.

Tarda Philoctetæ ſanavit crura Machaon.

Ovid. Triſt. 5. eleg. 2.

Pene decem totis aluit Pæantius annis
Peſtiferum tumido vulnus ab angue datum.

Fabulam narrat Servius ad illud Æn. 3.

Parva Philoctetæ ſubnixa Petilia muro.

Argonautam facit Val. Flac. lib. 1.

Tu quoque Phryxæos remo Pæantie Colchos
Bis Lemnon viſure petis, nunc cuſpide patris
Inclytus, Herculeas olim moture ſagittas.

Philodemus, ὁ δὲ Φιλόδημος Σμυρναῖος Athenæo memoratur lib. 10. Haud ſcio an alius à Philodemo Epicuro, natione Gadarenſi qui à Strabone lib. 16. inter celebres Gadaræ viros memoratur. Is Poeta fuit, vixitque Ciceronis ætate, à quo memoratur in Piſonem. Ubi ſic Aſcon. Pædianus. *Philodemum ſignificat, qui fuit Epicureus, illâ ætate nobiliſſimus, cujus & poemata ſunt.* Lil. Gyraldus ſuſpicatur eundem, quem nominat Horatius Serm. 1. Sat. 3. *Gallis hanc Philodemus ait.*

Philogelos, non puto verum nomen fuit, ſed fictum, nempe ſe ita vocavit, quia libro ſuo ridiculas eſſet narrationes complexus. Unam earum refert Tzetzes. Chil. 8. Hiſt. 250.

Philogonus, Antiochenſis Epiſcopus, An. Dom. 322.

Philolaus, Pythagoricus quidam philoſophus, cujus tres libros Plato, cùm tenui admodum eſſet pecuniâ decem millibus denariûm mercatus eſt, quod pretium à Dione Syracuſano acceperat. Alius Corinthius, qui Thebanis leges dedit, ex familiâ Bacchiadum, amicus Dioclis, qui Olympia vicit: ſed ubi ille civitatem deſeruit, commotus ob amorem matris Alcinoæ Thebas migravit, atque ibi ambo defuncti ſunt. Habitavit igitur ob hujuſmodi cauſam apud Thebanos, legeſq; illis deſcripſit, & de aliis quibuſdam, & de ſobole procreandâ, quas illi proletarias vocant. Et hoc præcipuè ab illo proviſum, ut numerus hæreditatum conſervetur. Ariſtot. 2. Politic.

Philologus, nomen viri. Rom. 16.

Philombrotus, Archon Athenienſis Olymp. 46. cujus anno ſecundo Pediæi, Diacrii & Patalii, ſeditionem novam propter æris alieni, quo demerſi erant, magnitudinem, Athenis excitarunt; cui malo, cum finis nullus appareret, Soloni, civi Athenienſi ſeditio componenda, & reſp. novis legibus conſtringenda, commiſſa eſt. Plut.

Philomela, Pandionis Athenienſium regis filia, quam Tereus, Thraciæ rex, qui Prognem ſororem ejus uxorem duxerat, viſendæ ſororis prætextu à patre abductam in itinere violavit, & ne flagitium cuiquam indicaret, linguam ei præcidit, arctiſſimæque cuſtodiæ eam incluſit. Verùm illa (uti erat lanificii peritiſſima) rem omnem, quo geſta erat ordine, in telâ depinxit; eamque per famulam ad Prognem miſit: quæ quamvis ſororis injuriâ graviſſimè commota, ultionem tamen in Orgiorum tempus diſtulit, quo tempore magnâ mulierum catervâ comitata, thyrſiſque & pellibus inſtructa, ſororem carceri eripit, & in regiam perducit, ubi communicato cum illo conſilio, Itym filium ſuum jugulat, patrique comedendum apponit: illoque epulis tam nefandis jam ſatiato, ſub finem cœnæ pueri caput in convivium affert. Quo agnito Tereus furore percitus, cùm ſtricto gladio uxorem inſequitur, in upupam commutatur, etiam nunc criſtam militarem in capite gerentem. Progne autem in hirundinem, Itys vero in Phaſianum, imò in Phaſſam, φάσσαν. Servius Danielis. Philomela denique in Luſciniam, etiam hodie de Terei injuriâ ſuaviſſimo cantu conquerentem. Quidam hanc fabulam ad cantûs harmoniam & ſonorum, qui ex avibus audiuntur, varietatem referunt. Alii ad mores, & dicunt hanc fabulam docere, cohibendos eſſe effrænatos animi motus, quibus homines ad furorem compelluntur. Impetus autem Venereus, & vindictæ cupiditas reddunt homines inſigniter immanes. Ac tyrannus libidinum ſordibus inquinatus, rectè fingitur in upupam commutatus. Vide *Tereus*, & Meurſium de Reg. Athen. ubi de Pandione. Martialis 14. 75.

Flet Philomela nefas inceſti Tereos, & qua
Muta puella fuit, garrula fertur avis.

Virgilius Georg. 4.

Qualis populeâ mœrens Philomela ſub umbrâ
Amiſſos queritur fœtus, quos durus arator
Obſervans nido implumes detraxit, at illa
Flet noctem, ramoque ſedens miſerabile carmen
Integrat, & mœſtis latè loca quæſtibus implet.

Vix credas (inquit Ludovicus de la Cerda) uti ingenia Poetarum aſpiraverint ad gloriam hâc comparatione: adeo ſæpe illam advocant. Ab uno Sophocle ſepties aſſumitur, ſemel in Ajace, ſemel in Antigone, bis in Trachiniis, ter in Electrâ. Ab Homero bis Odyſſ. 16. & 19. Eam uſurpat Euripides in Phœniſſis, Qu. Calaber lib. 12. & 7. Oppianus 1. Halieut. & 5. Moſchus epitaphio Bionis, Callimachus in lavacro Palladis, Nonnus Baſſaricôn ſecundo, Ἀηδὼν & quidem Anthologiæ lib. tertio. Uſi ſunt etiam eâdem comparatione Latini, quorum verſus apponam. Catullus ad Ortalum.

Qualia ſub denſis ramorum concinit umbris
Daulias, aſſumpti fata gemens Ityli.

Ovid. Faſt. 5.

Quacunque ingreditur, miſeris loca cuncta querelis
Implet, ut amiſſum cum gemit ales Ityn.

Et in Epiſt. *Quin etiam ramis poſitis lugere videntur*
Frondibus, & nulla dulce queruntur aves.

Sola

Sola vicum non ulta piè mœſtiſſima mater
Concinit Iſmarium Daulias ales Ityn.

Pedo Albinovanus de morte Druſi:

Talis in umbroſis mitis nunc denique ſylvis
Deflet Threïcium Daulias ales Ityn.
Halcyonum tales ventoſa per æquora queſtus
Ad ſurdas tenui voce ſonantur aquas.

Sen. in Herc. Oet. ——— *Fugit ultus*
Philomela ſuos, natumq; ſonat
Flebilis Ityn. ———

Octavia apud eundem ſecum loquens:

——— *Repete aſſuetos*
Jam tibi queſtus, atq; æquoreas
Vince Halcyonas, vince & volucres
Pandionias. ———

Papinius 9. Thebaidos Halcyones tantum memorat:

Fluctivagam ſic ſæpe domum, madidoſq; penates
Halcyone deſerta gemit, cum pignora ſævus
Auſter, & algentes rapuit Thetis invida nidos.

Philomelium, urbs magnæ Phrygiæ. Strab. l. 12. Gentile *Philomeleus*.

Philomelus, Phocenſium dux, templum Delphicum occupavit, Locrenſes vicit. *Philomeli* meminit Juſtinus lib. 8. cap. 1. Apud Polyænum vero lib. 5. malè appellatur Φιλόμηδ& pro Φιλόμηλ&.

Philomelus, apud Martialem ponitur pro ditiſſimo citharœdo. L. 4. ep. 5. —*Nunquam ſic Philomelus erit.* Idem. 3. 31.

Plus habuit Didymus, plus Philomelus habet.

Philomenes, Paphlagonum rex, à quo inſequentes principes cognomen ſumpſerunt. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 1.

Philomolphus, Aſiæ min. op. Nicetas.

Philon, medicus nobilis, qui cùm medicamenta quædam ad medendi uſum exquiſitiſſimè concinnaret, & egregias quaſdam Alexipharmacas facultates, eas Deorum manus appellabat, veluti divinas & ſalutares. Cal. Rhod. 16. 10.

Philonides, Melitenſis quiſpiam, qui quia erat prægrandi corpore, cæterùm inſulſus & indoctus, abiit in proverbium. *Indoctior Philonide.*

Philonius, portus Corſicæ. Ptol. *Portu vecchio* hodie Leandro & Nigro.

Philonomia, Nyctini & Arcadiæ filia, dum in venationibus cum Diana verſaretur, in Martem incidit, qui, ſumptâ paſtoris formâ, gravidam puellam effecit. Ea vero gemellos enixa, patris metu in Erymanthum ejecit infantes, qui Deorum providentiâ illæſi, delati ad cavam quandam quercum dicuntur, ubi cum lupa quædam luſtra haberet, propriis abjectis in fluentum catulis, infantibus ubera præbuit, quod quidam Telephus paſtor conſpicatus, ſuſceptos pueros educavit, ut ſuos. Et alterum quidem Lycaſtum, alterum, vero Parrhaſium appellavit. Hi deinde Arcadiæ regnum ſucceſſione conſecuti ſunt.

Philonomus, & Callias, fratres Caranenſes. Stobæus ex Æliano refert, flammas incendii ex Ætnâ erumpentis miraculoſè ceſſiſſe duobus filiis in humeros ſublatos parentes ſenes efferentibus. Verba adſcribam: Πρώτην ἠγώνισεν Ὀλυμπιάδι φασὶ τὴν Αἰτναῖον ἥκειν, ὅτι καὶ Φιλόνομον καὶ Καλλίαν οἱ Κατανῆται τοὺς ἑαυτῶν πατέρας ἀράμενοι, διὰ μέσης τῆς φλογὸς ἐκόμισαν, τῶν ἄλλων κλημάτων καλαρρηγνυμένων, ἀνὸ' ὧν καὶ ἀμοιβῆς ἔτυχον τῆς εἰς τὸ θεῖον. Τὸ γὰρ πῦρ θεόθεν αὐτῶν διίστη καθ' ὁ μέρος ἐκείνοι παρεγίνοντο.

Philonus, pagus in Ægypto inter Nilum & ſin. Arabicum. Strabo. Pentapoleos reg. vicus in Africâ. Ptol.

Philopœmen, Megalopolitanus, dux Achæorum præſtantiſſimus, Lacedæmonios & Meſſenios multis cladibus afflixit. Plutarchus.

Philos, inſ. contra Perſidem non procul à Caſandrâ. Plin. 6. 25.

Philoſtephanus, Cyrenæus, hiſtoricus, Callimachi familiaris, de quo Voſſius de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 15.

Philoſtorgius, Cappadox, ſub Theodoſio Juniore, Eccleſiaſticæ hiſtoriæ libros edidit 12. pro 12. literis quas habemus in nomine ejus. Stylo uſus fuit ſatis eleganti, ſed undique erga Eunomianæ ſectæ homines amorem, erga Catholicos odium prodidit. Vide plura de eo apud Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 21.

Philoſtratus Lemnius, temporibus Severi Imp ejuſq; uxoris Juliæ, epiſtolarum magiſter, ut ipſe planè monſtrat in vitâ Apollonii Tyanei; ſcripſit vitas Sophiſtarum ad Severum, de vitâ Apollonii libros 8, præterea Heroica, quæ hodie extant.

Philoſtratus, hujus pater Athenis docuit Neronis tempore: ſcripſit Panegyricos plures ac declamationes oratoribus valde probatas, compluraque alia, quæ à Suida commemorantur.

Philoſtratus, tertius, ſuperioris filius, docuit Athenis; ſcripſit Panathenaicum, Trojam, paraphraſin Homerici clypei. Iconas huic multi referunt. Eius nominis & quartus fuit. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. p. 234. &c.

Philotas, unus ex comitibus Alex. Magni, cui poſt ejus mortem Ciliciæ regnum ſorte obtigit.

Philotera, urbs juxta Troglodyticam à Satyro condita, Apollodorus *Philoteridem* vocat. Eſt etiam *Philotera* Cœleſyriæ. Vide. Steph.

Philoteris, civitas in litore ſinus Arabici, aliàs *Arſinoe* dicta. Steph.

Philotimus, Ciceronis libertus ut ipſe ſcribit Epiſt. lib. 3. ep. 9. ad Appium.

Philotis, ancilla apud Romanos, quæ, quum poſt urbem captam, ſedato Gallico motu reſpublica vix ſtatum ſuum tueretur, & Fidenates opportunitatem invadendi Romani nominis aucupati præfeciſſent ſibi Poſthumium Livium Dictatorem, mandatiſque ad Senatum miſſis poſtulaſſent, ut ſi vellent reliquias ſuæ civitatis manere, familias ſibi & virgines dederentur, Patribus in ancipiti deliberatione ſuſpenſis, pollicita eſt ſe cum cæteris ancillis ſub nomine dominarum ad hoſtes ituram. Habitu itaque matrum-familias, & virginum ſumpto, hoſtibus cum proſequentium lachrymis ad finem doloris traditæ ſunt; quæ cum à Livio in caſtris diſtributæeſſent, viros plurimo vino provocarunt, diem feſtum apud ſe eſſe ſimulantes, quibus ſopitis, ex arbore caprifico, quæ caſtris proxima, ſignum Romanis dederunt, qui cum repentinâ incurſione Fidenates profligaſſent, Senatus beneficii memor, Philotin cum cæteris ancillis manumiſit juſſit, dotem ex publico eis fecit, & matronalem habitum geſtare conceſſit, diemque ipſum novas *Caprotinas* nuncupavit ab illo *caprifico* ex quâ ſignum victoriæ ceperant, & *Caprotina* culta Juno, & ſacrificium annuâ ſolennitate celebratum, in quo lac quod ex caprifico manat, propter memoriam facti adhibitum fuit. Plut. Varro. Ovidius lib. 2. de Arte Amandi:

Porrige & ancillæ, quâ pœnas luce pependit
Luſa maritali Gallica veſte manus.

Philoxenus, Philoſophus, qui gruis collum ſibi exoptabat, quò diutius ciborum & poculorum ſapore oblectaretur. Ariſtot. Ethic. 3. 9.

Philoxenus, Grammaticus Alexandrinus, Romæ ſcripſit de monoſyllabis verbis, de Helleniſmo, de genere linguarum, & alia. Suidas.

Philoxenus, Eretrienſis, pictor, Nicomachi diſcipulus, cujus tabula nullis poſtponenda Caſſandro regi picta, continuit Alexandri prælium cum Dario. Idem pinxit & Laſciviam, in quâ tres Sileni commeſſabantur. Hic præceptoris celeritatem aſſecutus breviores etiamnum quaſdam picturæ vias, & compendiarias invenit. Plin. 31. 10.

Philoxenus, poeta Lyricus, ſcripſit Lyrico carmine Æacidarum genealogiam. Hic, cum aliquando apud Dionyſium tyrannum ageret tragœdiaſque eius, in quibus ille ambitioſiſſimùs erat, minimè laudaret, conjectus eſt in Latomias, indeque Tarentum aufugit. Dionyſio vero eum per literas revocare conanti, reſpondit hoc tantum monoſyllabon, *Non*, ſæpius iteratum. Suidas. A *Philoxeno* Cytherio dithyrambos eſſe inventos putavit Pindari Scholiaſtes. Sed hâc parte magis fidem meretur Herodotus in Clio. Is Arionem Lesbium ſive Methymnæum, fabulâ de vectore Del-

phino nobilem, primum fuisse ait, qui Corinthi docuerit dithyrambos. Atque idem etiam proditum ab Aristotele, ut testis est Proclus in Chrestomathiâ. Sanè Philoxenus hic multo post Herodotum vixit; nempe Platonis temporibus. Nam & is Syracusanorum tyranno Dionysio juniori familiaris fuit, ut Pausanias in Atticis ait. Sed idem ab eo est interemptus postquam eum figuratè deriserat in Cyclope suo, sive de amoribus Cyclopis & Galateæ. Meminere Athenæus lib. 1. Ælianus Var. 12. 47. Idem convivium scripsit, unde quædam adducit Athenæus lib. 4. & 14. Cujusmodi ejus dictio, & ingenium fuerit, If. Casaubonus dicet Animadversionum in Athenæum lib. 4. cap. 11. Nempe planè ad lasciviam & nugas comparata.

Philoxenus, Consul cum Probo. An. U. C. 1278.

Philyllius, à plerisque creditur auctor Jamborum de urbibus, ut cognoscimus ex Athenæo lib. 3. 4. 9. Alius fuit veteris Comœdiæ poeta, Athenæo lib. 14. & Polluci lib. 7. memoratus.

Philyra, filia Oceani, ex quâ Saturnus in equum conversus, Chironem Centaurum dicitur suscepisse, qui á matre *Philyrides*, & *Philyreius* dicebatur. Hanc fabulam ad Medicinæ & Chirurgiæ artem refert N. Comes Mythol. 4. 12. Scribitur autem hoc nomen, & ejus derivativa simplici l; poetæ tamen suo jure, ut primam syllabam extendant, geminant hanc consonantem.

Philyres, pop. juxta Pontum. Dionys. v. 766.

Μάκρωνες, Φίλυρές τι, ἠ οἱ μέσυνες ἔχεσι
Δικέλλιες. ——

Val. Flac. lib. 5.

Mossynichi, vos & stabulis Macrones ab altis,
Byzeresque vagi, Philyræque à nomine dicta
Litora. ——

Phina, Macedoniæ op. ad oram Heracleam. Plin. 4. 10.

Phinees, fil. Eleazari. Ex. 6. Filius item Heli sacerdotis. 1 Reg. 1. Latinè *aspectus*, aut *facies confidentiæ*, vel *protectionis*.

Phinevm, locus Ponti, à *Phineo* conditus. Steph.

Phineus, Agenoris fil Hellanico: Hesiodo vero Phœnicis & Cassiopeæ, Agenoris nepos, frater Cilicis, Dorycli & Atamini. Hic rex Arcadiæ, vel, ut alii, Thraciæ, vel, ut rursus alii, Paphlagoniæ, uxorem duxit Cleopatram (quam quidam Sthenobœam vocant) ex quâ genuit Orythum & Crambum, ut Sophocles, vel, ut alii, Mariandynum & Thynum: vel, ut rursus alii, Palæmonem & Phinea: quibus, mortuâ priore conjuge, Harpalycen, Calais & Zethæ sororem, novercam superinduxit; quamvis Flaccus Valerius non Harpalycen, sed Cleopatram Boreadum sororem vocet, cui etiam Apollonii Scholiastes subscribit, qui lib. 1. dicit Phineum Cleopatram Boreæ & Orithyiæ filiam uxorem duxisse, secundam vero Idæam, Dardani filiam novercam superinduxisse: cujus suasu filios suos ex Cleopatrâ susceptos excæcavit. Quapropter & ipse excæcatus est à Diis, & Harpyiæ contra eum missæ, quæ cibos & mensam ejus turpissimè fœdarent. Postea vero devenientibus ad ea loca Argonautis, à Calai & Zethe, fratribus alatis, rursus ad Strophadas insulas fugatæ sunt. Postremò occisus est ab Hercule, cum is in solitudine liberos Phinei offendisset excæcatos, comperisseque eos calumniis novercæ ejectos fuisse. Apollonius lib. 2. Argonaut.

Ἔνθα δ' ἐπάκτιον οἶκον Ἀγηνορίδης ἔχε Φινεύς,
Ὅς ῥεῖα δὴ πάντων ὀλοώτατα πήματ' ἀνίτλα
Εἵνεκα μαντοσύνης, τὴν οἱ πατὴρ ἐγγυάλιξε
Ἀπολλώνιος, ὄφρα οἱ ἔτι ζώοντι μὴ θεὸς αὐτῷ,
Χρείων ἀτρεκέως ἐρέειν νόον ἀνθρώποισι.
Τῷ μὲν οἱ γήραϊ μὲν ὕπο δνοφερῷ ἐάλλει,
Ἐκ δ' ἔλεν ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος, ἐδὲ γάνυται
Εἶα ἀπειρεσίοισιν ἐνείκασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ
Θέσπεσα πευθομένοιο πέλοντ' ἐπιδεύετο δ' ἄγγελον.

Prop. 3. 5. *Aut Alemsenia jussit, aut jejunia Phinei.*

Virgil. Æn. 3. —— *Strophades Graio stant nomine dictæ*
Insulæ Ionio in magno, quas dira Celæno,
Harpyiæque colunt aliæ, Phineia postquam
Clausa domus, mensasque metu liquere priores.

Val. Flaccus lib. 4.

Postera non cassæ Minyis Aurora retexit
Noctis iter; nova cuncta vident, Thynnæaque juxta
Litora, fatidici pœnis horrentia Phinei
Dura Deum, summoque lues urgebat in ævo.
Quippe nec extorrem tantum, nec lucis egentem,
Insuper Harpyiæ Typhonides, ira Tonantis,
Depopulant; ipsoque dapes prædantur ab ore.
Talia prodigia, & tales pro crimine pœnas
Perpetitur, spes una seni, quod pellere sævam
Quondam fata luem dederant Aquilone creatis.

Statius lib. 8.

Qualis post longæ Phineus jejunia pœnæ
Nil stridere domi volucres ut sensit abactas,
(Nec dum tota fides) hilaris mensasque torosque
Nec turbata feris tractavit pocula pennis.

Phinon, civitas Idumæorum. Gen. 36. Lat. *gemma*, sive *aspiciens*, aut *os æternitatis*, vel *os filii*: aut ex Heb. & Syro *os piscis*, ab *ore* sc. non ab *esse*.

Phinopolis, urbs Ponti à *Phineo* dicta. Steph.

Phinthia, Siciliæ fons, in quem, ut Apion refert, nihil immergi potest, sed omnia fluitant, Plin. 35. 2. Φιντιὰς Diodoro. Unde Phalaridi in epp. opidani sunt Φιντιεῖς. Item amicus Damonis cujusdam, ut ex Plutarcho invenimus. Quanquam apud Val. Max. & Cicer. de Off. *Pythias* dicitur.

Phintonis, *Phinton* Capellæ, inf. inter Sardiniam & Corsicam. Plin. Ptol. *Isola rosa* Ortelio, *Isle de Figo* Pineto.

Phiræi, Scandiæ inf. pop. Ptol. *Franci* Turnebo, cujus opinionem rejecit F. Hotoman. in Francogallia, & merito quidem, ut à vero alienam.

Phison, vel *Pison*, i. e. *oris mutatio*, sive *multitudo*, sive *extensio*, fluvius è Paradiso fluens. Gen. 2. qui ab Euseb. & Hieronymo in Qu. Hebr. Ganges dicitur. Hesychius. Φείσων πόλαμὸς Παραδείσου ὁ ἑρμηνεύεται σῶμα κόπου, παρὰ δὲ Ἕλλησι Γάγγης. Alcimus Avitus.

Quartus dehinc Phison, quem nominat India Gangen.

Phithom, i. e. *buccella eorum*, aut *oris consummatio*, sive *persuasio*, vel *dilatatio eorum*, urbs quam ædificarunt filii Israelis Pharaoni regi Ægyptiorum. Exod. 1.

Phiton, fil. Micha. 1 Par. 8.

Phla, inf. parva in palude Tritonide. Vide Herodotum lib. 4.

Phlanates, pop. Illyrici, qui & *Flanates*, à quibus *sinus Flanaticus*. Plin.

Phlanon, urbs & portus juxta Absyrtum insulam post Aloum. Steph.

Phlegethon, flu. infernalis flammis æstuantibus rapidus, ab *urendo* sic dictus; quam etymologiam poetæ passim innuunt. Author Culicis.

Nec timuit Phlegethonta furentem ardentibus undis.

Silius lib. 13. —— *Exundantibus urit*
Ripas sævus aquis Phlegethon.

Idem ibidem.

Ardenti Phlegethonte natat fornacibus atris.

Statius Theb. 4.

Fumidus atra vadis Phlegethon incendia volvit.

Seneca in Thyeste.

Phlegethon arenas igneus totas agens.

Virgil. Æneid. 6.

Quæ rapidus flammis ambit torrentibus amnis
Tartareus Phlegethon, torquetq; sonantia saxa.

Hinc *Phlegethonteus*. Claud. 1. Re Raptu.

Et Phlegethonteæ requierunt murmura ripæ.

Et *Phlegethontis*. Ovid. Met. 5.

—— *Sparsumq; caput Phlegethontide lympha*

Phlegon, unus ex equis Solis, ἀπὸ τῦ φλέγειν, quod est *urere*, dictus. Ovid. Met. 2.

Interea volucres Pyrceis, Eous, & Æthon
Solis equi, quartusque Phlegon.

Phlegon Trallianus, libertus Augusti (nonnulli Adriani dicunt) historiam scripsit Olympiadum libris 16. usque ad Olymp. 29. De Fastis Romanorum libros 2. Item de nominibus locorum urbis Romæ, & epitomen Olympionicorum libris duobus. Suidas. Item viri Sancti nomen. Rom. 16.

Phlegra,

Phlegra, urbs Macedoniæ, in quâ Gigantes olim cum cœlestibus conſixere, & ab Hercule extincti erant. Hanc Eudoxus poſtea *Pallenen* dictam ſcribit. Steph. Silius lib. 12.

Tradunt Herculeâ proſtratos mole Gigantes
Tellurem injectâ quatere, & ſpiramine anhelo
Torreri latè campos, quaeſque minatur
Rumpere compagem impoſitam, expalleſcere cœlum.

Ubi loquitur de *Phlegræo campo* qui eſt in Campaniâ juxta Cumas. De quo vide Cluverium Ital.Ant.p.1144. Hinc *Phlegræus*. Ovid. Met. 10.

——— *Pitas cecini plectro graviore Gigantes,*
Sparſaque Phlegræis victricia fulgura campis.

Propertius 3. 11.

Iſſent Phlegræo melius tua funera campo.

Poetæ fabulâ hac in comparationibus ſuis plerumque utuntur. Lucan. lib. 7.

Non aliter Phlegrâ rabidos tollente Gigantes
Martius incaluit Siculis incudibus enſis,
Et rubuit flammis iterum Neptunia cuſpis,
Spiculaque extenſo Pæan Pythone recoxit,
Pallas Gorgoneos diffudit in ægida crines,
Pallenea Jovi mutavit fulmina Cyclops.

Statius Theb. 2.

Non aliter (Geticæ ſi fas eſt credere Phlegræ)
Armatum immenſis Briareus ſtetit æthera contra,
Hinc Phœbi pharetras, hinc torvæ Palladis angues,
Inde Pelethroniam præfixâ cuſpide pinum
Martis, ac hinc laſſo mutata Pyracmone temnens
Fulmina, cum toto nequicquam obnixus Olympo
Tot queritur ceſſare manus.

Idem 1 Achilleidos.

Sic cum palantes Phlegræa in caſtra coirent
Cœlicolæ, jamque Odryſiam Gradivus in haſtam
Surgeret, & Libycos Tritonia tolleret angues,
Ingentemque manu curvavit Delius arcum,
Stabat anhela metu ſolum Natura Tonantem
Reſpiciens, quando ille hyemes, tonitruſq; vocaret
Nubibus igniferam qui fulmina poſceret Ætnam.

Silius lib. 9.

Tollitur immenſus deſerta ad ſidera clamor,
Phlegræis quantus effundit ad æthera voces
Terrigenam campis exercitus, aut ſator ævi
Quantâ Cyclopas nova fulmina voce poposcit
Jupiter, extructis vidit cum montibus ire
Magnanimos raptum cœleſtia regna Gigantes.

Et lib. ult.

Qualis odoratis deſcendens Liber ab Indis
Egit pampineos frænatâ tigride currus:
Aut cum Phlegræis confecta mole Gigantum
Inceſſit campis tangens Tirynthius aſtra.

Val. Flac. lib.6. ——— *Tremebundaque pulſu*
Nutat humus; quatit ut ſævo cum fulmine Phlegram
Jupiter, atque imis Typhoea verberet arvis.

Atque hæc poetæ. Theagenes vero & Eudoxus qui ad hiſtoricam fidem pugnam hanc reducere conantur, Pallenen, inquiunt, quæ veteri nomine Phlegra vocabatur, homines tenuerunt, quibus immanitas & ſuperbia morum, Gigantum cognomen peperit. In hos ineunte prælium Hercule, fulmina de cœlo miſſa ſunt, donec ii fugere coacti ſunt, & ingenti victoriâ ſuperati. Ex hâc re rumor in vulgus ortus, ut Gigantes moverint bellum Diis. Id autem ideo fictum eſt, quoniam ea regio tota ſulphure plurimo ſcatet. Hinc fit, ut ventorum impulſu excitetur paſſim ignis, qui, cum exitum è cavernis natura expetat, dum luctatur aſſiduè terram tandem quatit, & commovet, exuritque frequenter; unde & nomen ſortitur, φλέγω enim Græcè *exurere*, *ardereque* ſignificat.

Phlegyæ, urbs Bœotiæ, à *Phlegyâ* Martis & Chryſes filio. Steph.

Phlegyas, Martis fil. Rex Lapitharum in Theſſaliâ, pater Ixionis, & Coronidis Nymphæ, quam cum ab Apolline vitiatam ſenſiſſet, confeſtim irâ percitus templum ejus Delphis incendit. Quapropter Apollo iratus, ipſum ſagittis interfectum ad inferos detruſit, ubi hâc pœnâ afficitur, ut ſub ingenti ſaxo ruinam minante ſedens, ſemper illud caſurum ſuſpicetur ac timeat. Stat. in Theb. ——*Phlegyam ſatter cava ſaxa jacentem*
Æterno premit accubitu. ——

Phlegyæ, populi inſulani Theſſaliæ, à *Phlegyâ* Ixionis patre cognominati. Hi, cum ſacrilegi eſſent, Deoſque & homines ſpernerent, ab irato Neptuno, immiſſo diluvio, ſubmerſi ſunt. Virg. Æn. 6.

——— *Phlegyaſque miſerrimus omnes*
Admonet. ———

Phlias, Argonauta, Bacchi filius. Val. Flac. lib. 1. Argonaut.

Et quem fama genus non eſt mentita Lyæi
Phlias, immiſſus patrios de vertice crines.

Apollonius lib. 1.

Φλειὰς δ' αὖτ' ἦεν τοῖσιν Ἀρισθυρίδαο ἰόντος.

Ubi Schol. Πόλις Πελοποννήσου ἡ Ἀρκαδικὴ, οἱ δέ φασι τῆς Σικυωνίας κειμένη, ἣ νῦν ὀνομαζομένη Φλιοῦσα ἀπὸ Φλιοῦντος τοῦ Διονύσου, ἢ Χθονοφύλης, ἢ αὐτὸς ὁ Διόνυσος Φλυᾶς ὠνομάζετο ἀπὸ τοῦ φλύειν τὸν οἶνον, ὅ ἐστιν ὑπερβλύζειν.

Phlius, untis, à *Phliante* conditore, teſte Pauſaniâ, op. Peloponneſi geminum: Unum in Sicyoniâ reg. prius *Arantia*, & *Arathyrea*, teſte Strabone. *Tri* Sophiano, *Rupela* Laonico, *Phoica* Pineto, à Corintho 30 ſtad. in occ. à litore 20. Alterum in Elide, teſte Plinio, à Cyllene 15. m. p. à litore 2. ab Olympiâ 63. Populi *Phliaſi* Xenophonti fide & fortitudine clari.

Phlœa, Dea, Proſerpina ſc. ut quidam volunt, quibus favet Heſychius: Φλοιὰν, τὴν Κόρην τὴν Θεὸν ἅτινα καλοῦσι Δάκωνες. Nempe ut Latinis *Liber* Bacchus, *Libera* Proſerpina: Sic Græcis *Liber* Φλοιὸς, *Proſerpina* Φλοιά. De Libero indicant verba Plutarchi: Ἔνιοι δὲ θύουσι Διονύσῳ τῷ Φλοιῷ.

Phloiyia, Maurit. Cæſarienſ. op. Ptol.

Phlyeis, vicus in Cecropide tribu. Steph.

Phlygadia, mons Illyrico & Adriæ obverſus. Strabo. *Eliez* Lazio.

Phlygonium, urbs Phocidis. Steph.

Phobetor, Somni fil. ſic dictus ἀπὸ τοῦ φοβεῖν, quod eſt *perterrefacere*. *Icelos* autem Superis dicitur, quia omnium animantium formam inducere poſſet. Eſt enim ἴκελος *ſimilis*. Ovid. Met. 11.

Hunc Icelon Superi, mortalé Phobetora vulgus
Nominat. ———

Phocæ, inſ. parvæ Cretæ ante Sammonium promuntorium adjacentes. Plin.

Phocæa, urbs Æolidis in orâ, inter Cumam ad Bor. & Smyrnam ad merid. à quâ 25. m. p. recedit, apud oſtia Hermi flu. epiſc. ſub Archiep. Smyrnenſi. *Phocis* Melæ, Athenienſium colonia. Mem. ejus Lucanus lib.3.

Et poſt tralatas exiſtæ Phocidis arces.

Item *Phocæa* alia opidum Cariæ juxta Mycalen mont. Plinius. *Phocenſes* Joniæ pop. patrium ſolum communi conſilio relinquentes, ſe non reverſuros jurejurando, additis devotionibus, & execrationibus, polliciti ſunt, & in Galliam profecti Maſſiliam urb. condiderunt, ut authores ſunt Herod. lib. 1. & Strabo lib. 4. Hinc ortum adagium eſt: *Phocenſium execratio*, de jurejurando multis vinculis aſtricto, uti Horat. meminit Epod. 16. à quo *Phocæi* dicuntur. *Phocenſes* quoque Phocidis in Græciâ pop. rem memoratu dignam feciſſe narrat Plutarchus. Hi enim in prælium contra Theſſalos exeuntes, mulieres & liberos in unum locum congeſtos, ubi ipſi à Theſſalis victi eſſent, & interfecti, comburendos illico mandarunt iis, quos ad cuſtodiam reliquerant: quod conſilium & mandatum etiam mulieres ipſæ approbarunt, licèt non adimpletum fuerit, victoriâ adverſus Theſſalos reportatâ. Ex eâ deliberatione natum eſt proverbium: *Phocenſium deſperatio*, de ſtulto & inſano conſilio. *Phocæi*, etiam & *Phocenſes* dicuntur, & *Phocaici*, pop. Æolidis in Aſiâ, & Phocidis in Græciâ, qui & *Cyrrhæi* & *Caſtalii* quoque apud poetas dicuntur.

Phocaria, inſ. maris Ægæi ex adverſo Atticæ. Plin.

Phocarum inſula, in ſinu Arabico. Strabo.

Phocas, Romanorum Imperator, Anno Dom. 606. Item Grammaticus quidam qui ſcripſit de nomine & verbo.

Phice, op. Bœotiæ.

Phicea, agri Leontini in Siciliâ op. Thucyd.

Phicenſes, pop. Hetruriæ, quorum op. *Foceſchio*, inter Florentiam, Lucam, & Piſas ſitum, apud lacum cognominem, à Lucâ 20. m. p. Alios vide in *Phocæa*, & *Phocæi*.

Phicheret, nomen viri. 1 Eſdr. 2. Lat. *oris exterminatio*, vel *conciſio*.

Phici, gens Ichthyophagis vicina. Agatharchides.

Phiciæ, Theſſaliæ fluvius. Vibius. *Phœnix* legit Simlerus.

Phicion, Athenienſis, vir clarus, cognomento *Bonus*, ſemper pauper, cum ditiſſimus eſſe poſſet, propter frequentes ei delatos honores. Hic neque ridere, neque lachrymare ab ullo unquam eſt viſus. Et in concione cum quis diceret, *Cogitabundus videris ô Phocion: Recte*, inquit, *conjectas: Cogito enim ſi qua valeo in his brevitate uti quæ apud Athenienſes dicturus ſum.* Huic cum legati Philippi, Macedonum regis, ingentia munera offerrent, hortarenturque, ut ea acciperet (quamvis enim ipſe facilè his careret, liberis tamen ejus eſſent neceſſaria, quibus difficile foret in ſummâ paupertate ad paternam gloriam pervenire) *Si mei*, inquit, *ſimiles erunt, idem hic agellus alet eos, qui me ad hanc dignitatem perduxit: ſi diſſimiles, nolo meis impenſis illorum ali, augeriq; luxuriam.* Plut. in Phocione.

Phocion, Peripateticus Hiſpanus, ſcripſit librum Cornucopiæ, multæ variæque doctrinæ refertiſſimum. Gellius.

Phocis, regio Achaiæ, inter Bœotiam & Ætoliam ad occ. in quâ Delphi urbs, & Parnaſſus mons cum Helicone. Ovid. Met. 1.

Separat Aonios Actæis Phocis ab arvis.

Dionyſius verſ. 437.

Τῇ δ' ὀπὶ Φωκὶς ἄρουρα πρὸς ἀντολίην ἀ ἠῶ,
Ἑλικωνίη βορέην δι, κ' σῶμα Θερμοπυλάων
Παγναῖ ἔ νεφέλῃ ὑπὸ πτυχί.

Phoclis, Arachoſiæ urbs. Ptol.

Phocra, mons Maurit. Tingitanæ. Ptol. Vulgò *Gebelelhadich*, i. e. mons ferreus.

Phocus, Phocionis fil. qui cum paternas opes prodigo luxu dilapidaſſet, Athenienſibus uſque adeo inviſus factus eſt, ut occurrentes omnes diffamatorem ſui generis nuncuparent.

Phocus, fil. Æaci. Ovid. Met. 7.

Excipit Æacides illos in limine Phocus.

Phocuſa, inſula una Sporadum. Plin. 4. 12.

Phocuſæ, duæ inſ. in Ægyptio pelago. Ptol.

Phocylides, Mileſius, Poeta Græcus, floruit an. 4. Olymp. 60. teſte Euſebio, ſed alius ab eo, cujus carmen hodie habemus; hic enim multo recentior eſt, & quidem Judæus Alexandrinus, ſi non potius Chriſtianus. Voſſius.

Phoda, op. Arab. Fel. Plin.

Phœbas, *adis*, Phœbi ſacerdos, quæ divino correpta furore, conſulentibus ex tripode oracula edebat. Sidon.

Phœbe, eadem quæ Diana & Luna, à fratre *Phœbo* ſic dicta. Ovid. Met. 1.

Nec nova creſcendo reparabat cornua Phœbe.

Phœbe, & *Elaira*, Leucippi filiæ. Stephanus in *Aphydnæ*. Item fœmina quædam, de quâ Paulus 16. ad Rom. Συνίημι δὲ ὑμῖν Φοίβην τ ἀδελφὴν ἡμῶν οὖσαν διάκονον τ Ἐκκλησίας τ ἐν Κεγχρεαῖς.

Phœbæa palus, æſtuarium Argiæ regionis. Pauſ.

Phœbatis, Macedoniæ urbs. Polyb.

Phœbi, Mauritaniæ promunt. Ptol.

Phœbia, op. Sicyoniorum. Steph.

Phœbigena, cognomen Æſculapii, à patre *Phœbo*. Virgil. Æn. 7.

Fulmine Phœbigenam Stygiis detruſit ad undas.

Phœbus, idem qui *Apollo*, ſive *Sol*. Jovis & Latonæ fil. eodem partu cum Dianâ editus, divinationis & Muſicæ Deus à Poetis habitus, & Medicinæ repertor. Sic dictus juxta Cornificium κατὰ τὸ φοιτᾶν βία, h. e. *quod vi feratur*, ut & Macrobius refert Sat. 1. 17. Plerique nominatum putant à ſpecie & nitore, nonnulli à ſordibus, à quibus is purgat. Nam φοιβᾶν eſt *purgare*, & φοιβὸν τὸ καθαρὸν & φοιβοῦχος τις ἂν ὁ φοιβιστὴς χράμενος ὁ ἐξ καθαρσίων. Alii *Phœbum* qu. φαίβιον appellant, i. e. *à luce*, & *vitâ*, vel potius qu. φαίβιον. Didymus ex Heſiodo κατὰ τ φοῖβας, *puritate* & *luce*. Fungerus.

Phœnebitis, Panopolitanæ præfecturæ vicus. Suid.

Phœnice, reg. Syriæ maritima, inter reliquam Syriam ad Bor. Eleutherio flu. diſterminante, & Palæſtinam ad merid. Chorſeo flu. ab eâ diviſa; Ubi Tripolis, Byblos, Tyrus & Sidon, urbes quondam claræ. Pop. *Phœnices*, quos Joſephus author eſt inveniſſe Græcas literas. Sane Lucanus lib. 3.

Phœnices primi (famæ ſi creditur) auſi
Mauſaram rudibus vocem ſignare figuris.

Phœnices inter alia de nimio cauponandi ſtudio apud Pindarum notantur. Unde adagium, *Phœnicum more*, de compenſatione quæ fieri ſolet de manu in manum; quod fit ubi res eſt cum homine incertæ fidei; Sic n. caupones faciunt, manu dantes ſimul & recipientes. Fuere & aſtuti ac inſidioſi, ut adagium ab illis prodierit apud Diogen. & Suidam: *Phœnicum pacta*, in vafros & aſtutos, quales fuere Phœnices, qui hoſpitia terræ per diem & noctem impetrato, juſſi abire, reſponderunt, illum diem & noctem nondum præteriiſſe. Phœnices primi mercaturam exercuiſſe feruntur, uti ex Sophocle legitur. Dionyſius verſ. 904.

Οἱ μὲν ἐπ' ἠπείρου, τοίπερ Σύριοι καλέονται,
Οἱ δ' ἀλὸς ἐγγὺς ἐόντες ἐπαυρίσκουσι Φοίνικες,
Τῶν δ' ἀνδρῶν γενεὴς οἱ Ἐρυθραίοισι γεγάασιν,
Οἱ πρῶτοι νήεσσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης,
Πρῶτοι δ' ἐμπορίης ἀλιδινέος ἐμνήσαντο.
Καὶ βαθὺν ἐκρίνων ἄρουραν πόντου ἐρέσσαντο.

Nunc ſecundo loco (inquit Bochartus) ſe offerunt Phœnicum navigationes, qui paulo poſt ætatem Moſis à Joſuâ & Iſraelitis è patrio ſolo pulſi, primò in Phœnices litora, mox per totum mare Mediterraneum cœperunt ſe diffundere, & in multis Europæ, Aſiæ, & Africæ locis colonias diſſeminare. Partem in Africam conceſſiſſe colligere eſt ex Procopii Vandalicis, ubi meminit columnarum in Africâ Tingitanâ erectarum cum Phœniciâ inſcriptione: ΗΜΕΙΣ ΕΣΜΕΝ ΟΙ ΦΥΓΟΝΤΕΣ ΑΠΟ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΙΗΣΟΥ ΤΟΥ ΝΑΥΗΣΟΥ ΤΙΟΥ ΝΑΥΗ. Hoc eſt: *Nos ii ſumus qui fugerunt à facie Joſuæ latronis filii Nave.* Phœnices ſcripſerant, ut fas eſt conjectare אנו בורזים מפני יהושע איש הרמ בן נון *Phœnicum* porro vel *Phœniciæ* nomen, ſit licet pervulgatum, obſcuræ tamen eſt originis, & perincertæ. Sunt qui κατὰ τ φοινίκων à palmarum copiâ *Phœniciam* dictam volunt; alii à colore Rubri maris, unde ſc. in Syriæ litora migraverint primi Phœnices; alii à purpuræ colore puniceo, cujus Tyri magnus proventus; alii παρὰ τὸ φόνος à *cædibus* quibus fuerint olim impenſè dediti; alii à *Phœnice* Tyrio, cujus in poetarum fabulis multa mentio. Plerique recentiorum nomen Hebræum eſſe putant, à Græcis intorpolatum, quod quidem Scaliger פִּנְחָס *Pinchas*, Fullerus פָּנָק *Panek*, alii פַּנַּג *Pannag* ſcribi volunt, nullis authoribus freti: Cùm Hebræus ſcriptor veteſtus nullus extet, qui Phœniciam vel Phœnices his nominibus appellaverit. His igitur omiſſis, Bochartus *Phœnicum* vocabulum Græcum eſſe non diffiretur; ſed quomodo Græcæ ſunt tot populorum, urbium, fluminum nomenclaturæ, quas ex Hebraâ linguâ deſumptas Græci ad ſuæ typum ſic effinxerint, ut viderentur apud ſe natæ. Ita ex *Moph* feecre *Memphin*; ex *Boſra*, *Byrſam*; ex torrente *Jabboc*, *Jobacchum*; ex torrentibus *Kedron* & *Kiſon*, torrentes τ κίδρων, ἢ τ κισσῶν, i. e. *cedrorum* & *picarum*. Eâ plane ratione *Phœnicum* vocem à Græcis effictam fuiſſe putat vir magnus ad inſtar Hebraicarum בני ענק *phene Anak*, ac ſi *filios Anak*, vel *Anaceos* dixeris. Item Φοίνικας, γένος τι Ἀθίοπων, teſte Heſychio. Vide Meurſ. Attic. Lect. p. 311.

Phœnicus, urbs Cretæ. & inſula juxta Lyciam. Eſt & *Phœnicus* ſtagnum. Thucyd. lib. 8.

Phœnicuſſæ, duæ inſ. in Libyco ſinu juxta Carthaginem. Eſt etiam civitas Phœnicum in Syriâ. Steph

Phœnix,

Phœnix, Cretæ inſ. urbs Ptol. *S. Niqueta* Nigro, urbs item & mons non procul à Rhodo. Item Lyciæ portus, Ægypti vicus, Siciliæ opidum, Theſſaliæ & Achaiæ flu. Plin. Strabo. Ptol.

Phœnix, Agenoris fil. Cadmi frater, qui Phœnicibus imperavit, à quo *Phœnicia*, ut quidam volunt.

Phœnix, Amyntoris fil. præceptor Achillis, qui cum matris ſuæ hortatu cum patris concubinâ rem habuiſſet, diris impetitus à patre, relictâ Hellade, in Theſſaliam ſeſe contulit, ad Peleum regem, qui illi Dolopum procurationem commiſit, filiumque Achillem in diſciplinam tradidit, quem etiam ad bellum Trojanum comitatus eſt, ut ipſe narrat apud Hom. Iliad. 9. Hic oculis tandem captus eſt. Ovid. in Ibin.

Id quod Amyntorides videas, trepidusq; miniſter
Pertentes baculo luminis orbus iter.

Item *Phœnix*, avis Arabica, ſolitaria, aquilæ mignitudine, auri fulgore circa collum catera purpurea, cæruleam roſeis caudam pennis diſtinguentibus. Vide Plin. 11. 2. & Horapollinem pag. 96. Vivere ſecundum alios proditur annis 340. juxta alios 600. ſecundum alios deniq; 1460. Maximè vulgatum quingentos annos vivere. Seneca Ep. 42. *Nam ille alter fortaſſe* (ſapiens) *tanquam Phœnix, ſemel anno quingenteſimo naſcitur.* Ipſe ſe reſeminat. Ovid. Met. 15.

Una eſt quæ reparet, ſeq; ipſa reſeminet ales,
Aſſyrii Phœnica vocant, &c.
Hæc ubi quinq; ſuæ complevit ſecula vitæ, &c.

Quæ ſi vera ſint, præclaram imaginem Reſurrectionis hæc avis omnino præbet. Et vero argumenta Reſurrectionis ab eâ non pauci Patrum ducere ſolent. Ut Tertull. de Reſur. cap. 23. Ambroſ. de fide Reſurr. itemque lib. 6. in Hexam. cap. 23. Zeno Veronenſis de Reſur. & alii. Sed & non pauci profanorum auctorum addicunt, ut Plinius, Tacitus, Dio, Victor, Mela, &c. qui & viſam quandoq; hanc avem tradunt, & ejus deſcriptionem exhibent. Dubitat Greg. Naz. Orat. 37. quæ de Spiritu S. eſt, itemque Orig. contra Celſum lib. 4. Sed & B. Maximus planè negat lib. ad Petrum Illuſtrem apud Photium pag. 306. Vide Donati Marcelli diſputatiunculam de hâc avi ad 6. An. Taciti, cap. 33.

Phœtiæ, urbs Acarnaniæ, à *Phœtio* fil. Alcmeonis, filii Amphiarai. Polyb. lib. 4. Dicitur quoque *Phœtium*. Steph.

Phogor, vide *Baal-Peor*.

Phlegandrus, inſula una Sporadum. *Philocandrus* Ptol. & Heſychio. *Phlegandrus* eſt Punicè פלג גנדרי *Phelec-gundari*, h. e. *tractus lapidoſus*. Rectè Bochartum ſic conjectaſſe doceant hæc Strabonis lib. 10. quæ inde deſcripſit Stephanus: Φολίγανδρος, ἣν Ἄρεως σιδηρεῖν ὀνομάζῃ διὰ τὴν τεχνίτιδα. Arati verſus ſic ſe habet.

Ὦ Ἀθλοὶ σὺ μάνυε γε σιδηρείην Φολιγάνδρου.

Phollathi, nomen viri. 1 Par. 26. Lat. *opus meum*.

Pholoe, mons Peloponneſi in Arcadiâ ſylvoſus, nivoſus, & excelſus, Piſæ Olympiæ proximus. Hujus mem. Ovid. lib. 2. Faſt.

Teſtis erit Pholoe, teſtes Stymphalides undæ.

Stat. 3. Theb.

Unus ut ex ſylvis Pholoes habitator opacæ.

Sidonius Apollinaris.

Paſſim per Pholoen jacet nivoſam.

Lucan. lib. 3. ——*Tunc linquitur Æmus*
Thracius, & populum Pholoe mentita biformem.

Inde *Pholoeticus*. Sidon. in Paneg. Majoriano.

——*Non ſic Pholoetica monſtra*
Atque Pelethronios Lapithas Semeleius Evan
Miſcuit. ——

Eſt etiam famulæ cujuſdam textricis nomen. Virg. Æn. 5.

Olli ſerva datur operum haud ignara Minervæ
Creſſa genus Pholoe, geminique ſub ubere nati.

Pholous, urbs Arcadiæ, à *Pholo* Centauro. Steph.

Pholus, unus ex Centauris, Ixionis ex Nube fil. qui Herculem ad Pirithoi nuptias euntem hoſpitio excepit, coque in tumultu, qui inter Lapithas & Centauros ejuſdem in nuptiis exortus eſt occubuit. Ovidius. Virg. Geo. 2.

——*Ille furentes*
Centauros letho domuit, Rhœtumque Pholumque.

Papin. 2 Theb.

Qualis in adverſos Lapithas erexit inanem
Magnanimus cratera Pholus.

Claud. præfat. ad nupt. Hon. & Mar.

——*Quæ flectere Rhœton,*
Quæ rigidum poterant plectra movere Pholum?

Theocritus Idyl. 7.

Ἄρχ' γὰρ πᾶ τοίονδε Φόλῳ κρίνοντες ἀέθλον
Κρητῆς Ἡρακλῆι χάριν ἐστάσαλο Χείρων,

Phora, Armen. maj. urbs. Ptol.

Phoraphal, rex Babylonis. Joſeph. Aliis *Phul* dicitur.

Phoratha, fil. Aman. Eſth. 9. Lat. *fructificatio*, ſive *multiplicatio*, aut *ſortilegus*.

Phorbæ, urbs Achæorum in Theſſaliâ. Gentile *Phorbantius*. Steph.

Phorbantia, inſ. Siciliæ ante Drepanum urbem. *Lavenſo* Fazello.

Phorbantium, mons Trœzenis. Steph.

Phorbas, fil. Priami & Epitheſiæ, Staſippi Mygdoniæ regis filiæ, inter fratres natu maximus eadeo ut Priami frater potius quam filius videretur. Quam ob cauſam cum pater eum, veluti emeritum, à prælio juberet abſtinere, illo tamen invito, non ſemel in pugnam deſcendit, & poſt multa egregia facinora, favente Mercurio, edita, tandem à Menelao eſt obtruncatus. Hujus imagine aſſumptâ, Somnus Deus Palinurum decepit. Virg. Æn. 5. ——*Puppiq; Deus conſedit in altâ*
Phorbanti ſimilis, fuditque hæc ore querelas.

Servio dicitur fuiſſe Triopæ filius, pater Ilionei Trojani, comitis Æneæ. Alius paſtor Polybi Corinthiorum regis. Alius, cujus mem. Ovid. Met. 11.

——*Nam templa profanus*
Invia cum Phlegyis faciebat Delphica Phorbas.

Phorbas, 5 Athenienſium princeps, anno ante U. C. fere 200. Alius Argivorum rex, an. ante U. C. fere 830.

Phorcus, ſive *Phorcys*, Ponti ac Terræ fil. Heſiod. in Theog. Αὐτὰρ ὃ αὖ Θαύμαντα μίγη ἠϋκόμῳ Φόρκυϊ, Γαίῃ μισγόμενος, ἠδὲ Κητὼ καλλιπάρῃον.

Varro tamen Theſeæ Nymphæ ac Neptuni filium fuiſſe ſcribit, qui filias habuit Phorcydas ſc. & Gorgonas, item Thooſam, quæ cum Neptuno conjuncta Cyclopem peperit Polyphemum. Homerus lib. 1. Odyſ.

Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἐσκατόβοιν
Κύκλωπος κιχάνοιτο, ὃν ὀφθαλμῷ ἀλάπαξεν
Ἀντίθεον Πολύφημον, ὃς ἐκπάγλως ἐτὶ μίμνει
Πάσης Κυκλώπεσσι, θόωσα δὲ μιν τετὶ Νύμφη,
Φόρκυνος θυγάτηρ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος.

Genuit etiam ſerpentem, qui mala Heſperidum tuebatur, ut ait Heſiodus.

Κητοῖ δ' ἐπλίσσατο Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα
Γείνατο δ' ἐσχάτην ὄφιν, ὃς ἰφθίμοις κεύθεσι γαίης
Πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.

Genuit & Scyllam ex Hecate, ut ſenſit Acuſilaus. Apollon. lib. 4.

Ἣ πρὶν Σκύλλης ζυγίην κυνοθαμέα νίδας
Σκύλλης Αὐσονίης ὀλοόφρονος, ἣν τέκε Φόρκυϊ
Νυκτιτόλος δ' Ἑκάτη, τῷ ἑ κλείουσι Κράταιϊν.

Fuit a. ſi ad hiſtoriam ſpectemus, Sardiniæ atq; Corſicæ rex, qui ab Atlante navali prælio ſuperatus, in eâ pugnâ ſubmerſus ſit, neque uſpiam poſtea inventus, quare creditus fuit ſe in Deorum marinorum numerum recepiſſe. Vide Palæphatum Περὶ τῶν Φόρκυνος Θυγατέρων, ubi Poetarum fabulam refutat, Phorcynem ſc. 3. filias, quæ inter ſe unum duntaxat oculum habentes, illo viciſſim utebantur.

Phoriami, locus Elidis inter Parthenium inſidiis aptus, utpote in anguſto ſitus. Steph.

Phorica, urbs Arcadiæ. Steph.

Phoriſtæ, Aſiæ populi. Mela.

Phormio, Crotoniata dux, bello navali Lacedæmonios vicit. Item dux Athenienſium in bello Peloponneſiaco.

Phormio, philoſophus; Thucydides lib. 2. Peripateticus, Cic. 2. d Orat. Cum, inquit, Annibal Carthagine

gine expulsus, Ephesum ad Antiochum venisset exul, & ad Phormionem audiendum, propterea quòd ejus nomen erat in magnâ apud omnes gloriâ, invitatus esset ab hospitibus suis, locutus esse dicitur homo copiosus aliquot horas de Imperatoris officio, ac de omni re militari. Tum cum cæteri, qui illum audierant, vehementèr essent delectati, quærebant ab Annibale, quidnam ipse de illo philosopho judicaret. Hic Pœnus non optimè Græcè, sed tamen liberè respondisse fertur, multos se deliros senes sæpe vidisse, sed qui magis quàm Phormio deliraret, vidisse neminem.

Phormus, Syracusanus Comicus, Geloni tyranno familiaris, docuit fabulas septem quas commemorat Athenæus.

Phornacis, Bæticæ urbs in Turdetanis. Ptol.

Phorobrentarium, urbs Libyæ. Steph.

Phoroneus, fil. Inachi flu. Argivorum rex, qui initio dispersos populos in urbem coegit, quam appellavit *Argos Phoronicon*. Hinc *Phoronis*, & *Phoroneus*.

Phorontis, Asiæ min. op. in Cariæ finibus, circa Ioniam. Plin.

Phorum, portus in Atticâ, Psyttaliæ insulæ oppositus. Strabo.

Phorunna, urbs Thraciæ. Steph. ex Strab.

Phosech, fil. Jephlat. 1 Par. 7. Lat. *fragmentum tuum*, sive *diminutio tua*.

Phosphorion, corruptè pro *Bosphorion*, portus Byzantii: ut indicat Stephanus in Βόσπορος.

Phosphorus, Latinè *Lucifer*, Stella Veneris. Martialis *Phosphore redde diem*. Vide *Lucifer*.

Phostonia, una ex insulis Halcyoniis. Suidas.

Photinæon, urbs Thessaliæ. Steph.

Photinus, Lugdunensis episcopus Polycarpi discipulus, religionis causâ supplicio affectus, Anno Salutis 169. Ætatis suæ 80. Euseb. lib. 5. cap. 2. Hist. Eccles. Item hæreticus, An. Dom. 355. Divinam Christi naturam negavit. Tripart. Hist. lib. 5. cap. 5.

Phovibagina, Trocmorum in Gallatiâ op. Ptol.

Phraaspa, urbs Mediæ. Steph.

Phraates, Parthorum rex, quo expulso ob tyrannidem, Tiridates regnum occupavit. Quo tamen rursus dejecto restitutus Phraates ab Augusto fuit. Justin. l. 24. Dio lib. 54. Horat. 2. Od. 2.

Redditum Cyri solio Phraaten
Dissidens plebi numero beatorum
Eximit virtus.

Idem 1 Ep. 12. — *Jus imperiumque Phraates*
Cæsaris accepit genibus minor.

Filium cognominem habuit. Tacit. 6. 31.

Phrada, urbs Drangianæ, quam Alex. M. postea *Prophthasiam* vocari voluit. Steph.

Phraganda, populi Thraciæ videntur apud Livium lib. 26.

Phragmon, statuarius & pictor egregius.

Phrangi, pop. Italiæ prope Alpes Parthenio Phocaensi. Steph.

Phranicates, Parthorum Imp. qui cum Ventidio apud Trapezunta decertavit. Strabo lib. 16.

Phraortes, rex Indorum, ad quem Apollonius Tyaneus pervenit: quem cum de victu interrogaret, respondit: *Tantum vini bibo, quantum Soli sacrificio; quæ autem venando acquiro pascuntur alii, mihi sat fuerit ipsa exercitatio. Cibus mihi olera & palmarum fructus, multa mihi quoque ex arboribus nascentia, quæ manus hæ plantaverunt.* Philostratus in vit. Apollonii.

Phrazi, Bactrianæ urbs. Ptol.

Phrearrhi, vicus Athenis in tribu Leontide, à *Phrearrho* insigni heroe Athenis. Steph.

Phreata, Garsauriæ in Cappadociâ op. Ptol.

Phregena, vide *Fregenæ*.

Phretes, populi Libyci. Steph.

Phricion, mons Locridis supra Thermopylas, cujus incolæ Æoles & Phricanes dicuntur, cum *Phricies* potius dicendum esset; dictus est à *Phricio* Centauro quem occidit Hercules: olim *Crios* dicebatur. Est & Larissa *Phriconis* cognominata, vel *Phriconitis*. Incolæ *Phriconei*. Steph.

Phronima, filia Etearchi Regis Cretæ, quæ suasu novercæ in aquas à patre jussa est præcipitari, Themisone quodam sceleris ministro. Herodotus lib. 4.

Phrudis, Gall. Belg. flu. Ptol. *Some* Becano, *Sambre* v. Cænali.

Phrygundiones, Sarmatiæ Europæ gens. Ptol.

Phruri, Scythica gens Sericæ vicina. Dionysius:

Κὼ Τόχαροι, Φρῦγές τι, καὶ ἴθυια βάρβαρος Σηρῶν.

Ubi aliqui Φρῦνοι.

Phurium, promunt. Cypri, inter Zephyrium promunt. ad occ. & Curium urb. ad ort. *Capo Bianco* Mercatori. Item Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Phrygia, regio Asiæ gemina: *Magna* Ptolemæo, seu *Major* Xenophonti, Livio, & aliis, quæ & *Pacatiana* in Lib. Notit. & Concil. dicitur; in quâ Synnada & Laodicea metropoles, tota mediterranea. *Germian* Castaldo, *Durgat* vero Turcis, teste Leunclavio; Galatiæ, Pamphyliæ, Lydiæ, Cariæque confinis. Altera *Minor*, quæ Epicteros, teste Strabone, dicta est & Hellespontiaca, & Troas Ptolemæo, Mysia vero Plinio, *Sarcum*, vel *Sacrum* Castaldo, in quâ urbes Alexandria, & Dardanum in orâ, & intus Ilium, sive Troja. Pop. *Phryges*. Virg. Æn. 9.

O verè Phrygiæ, neq; enim Phryges, ite per alta
Dindyma. ——

Antiquitas eos *Bryges* appellavit, uti docet Herodotus in Polyhymnia, qui addit sic dictos esse priusquam transmigrassent in Asiam. Strabo habet Βρίγας & Βρίγυας. *Brigantes* eosdem nominari ab Herodiano tradidit Stephanus. Item locus inter Bœotiam & Atticam. Steph. Porro *Phryges* barbari ac servili ingenio esse feruntur, qui solis verberibus in officiis continentur, unde Proverbium: *Phryx verberatus melior*, teste Suidâ; quod & Cicero habet in Orat. pro L. Flacco, ubi ait, *Phrygem* plagis meliorem fieri solere. Illud quoque: *Serò sapiunt Phryges*: non solum ab Andronico, sed etiam à Tullio in epist. Famil. usurpatur in eos, quos serò pœnitet malè seu stultè factorum.

Phryna, meretrix apud Athenas, de quâ Quinctil. 2. 15. *Et Phrynen non Hyperides actione, quanquam admirabili, sed conspectu corporis, quod illa speciosissimum aliquid deductâ nudaverat tunicâ, putant periculo liberatam.* Athenæus lib. 13. ex sexto κωμῳδουμένων Herodici refert duas fuisse *Phrynas*, quarum una à rhetoribus dicta sit Σηρὸς, ἀπὸ τῆ σάθη, quia amatores suos quasi cribro cerneret, & fortunis excuteret. Altera Thespiaca, adeo opulenta, ut Thebarum se mœnia instauraturam sponderet, dummodo hoc ascribere vellent Thebani: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΕΝ ΚΑΤΕΣΚΑΨΕΝ, ΑΝΕΣΤΗΣΕ ΔΕ ΦΡΥΝΗ Η ΕΤΑΙΡΑ.

Phrynicus, Athenienſis, Tragicus, Thespidis discipulus, qui primus vultum fœmineum protulit in scenam, & tetrametrum reperit, filium habuit Polyphragmonem, poetam & ipsum Tragicum: docuit tragœdias novem. Alter item Athenienſis, Comicus, inter secundos antiquæ Comœdiæ, qui docuit fabulam unam. Alius Bithynicus Sophista qui scripsit de Atticis dictionibus à Nunnesio editis. Item Lacedæmoniorum proditor, quem vetus Comœdia notavit, de quo extat proverbium. *Phrynichi lucta.*

Phrynondas, hospes Athenienſis: homo versutus, maleficus impostor, summus rerum malarum artifex, adeo ut quoties insigniter malum accipi volebant antiqui, *Phrynondam* appellabant. Vide Proverb. *Phrynondas alter* apud Erasmum.

Phryx, gentile à *Phrygia* deductum; cujus fœminium est *Phrygia*. Virg. Æn. 9.

Phryxus, vel potius *Phrixus*, Athamantis & Nepheles filius, qui unà cum sorore Helle, cum defunctâ matre Inûs novercæ insidias timeret, conscenso aurei velleris ariete, quem antea à matre, ut quidam volunt, ut alii, à patre acceperat, pontum eâ parte, quâ angustior est, transfretare cœpit. Sed Helle strepitu in pontum decidit, & submersa est, à quâ deinde pars illa maris *Hellespontus* dicta est: Phrixus vero incolumis in Colchos ad Æetam regem pervenit, ubi arietem Jovi, vel, ut

ut aliis placet, Marti immolavit, velluſq; illud aureum in templo ſuſpendit, quod poſtea Jaſon Medeæ arte adjutus abſtulit. Aries vero inter ſidera locatus, priſtinam effigiem tenuit, qui à *Phrixo*, *Phrixeus* appellatus. Apollon. lib. 2.

Ἀργείοις δοκίον περ ἀκάμας ἐν πάρος αὐτοὶ
Φρίξον, ὅτις πόλιόθεν ἀνάλυθεν Αἰήταο
Κριὸς ὑπεμβεβαώς, ἢ ῥα χρύσεον ἔθνεκεν
Ἑρμείας, &c.

Ovidius in Ep. Leandri:

Fluctibus immodicis Athamantidos æquora canent,
Vixque manet portu tuta carina ſuo.
Hoc mare cum primum de virgine nomina merſâ
Quæ tenet, eſt nactum, tale fuiſſe puto.
Eſt ſatis amiſſâ locus hic infamis ab Helle:
Utq; mihi parcat, nomine crimen habet
Invideo Phrixo, quem per freta triſtia tutum
Aurea lanigero vellere vexit ovis.

Manilius lib. 4. Aſtronomicôn.

——— *Teſtis tibi laniger ipſe,*
Cum vitreum findens aurato vellere pontum
Orbatumq; ſuâ Phrixum per fata ſorore
Phaſidos ad ripas & Colchida regna revexit.

Columella lib. 10.

Mox ubi Nubigenæ Phrixi nec portitor Helles.

Stat. Theb. 5.

Gentibus æquorei redierunt vellera Phrixi.

Martialis 8. 28.

Non Athamanteo potius me mirer in auro,
Æolium dones ſi mihi Phrixe pecus.

Idem ibidem ep. 51.

Stat caper Æolio Thebani vellere Phrixi
Cultus: ab hoc mallet vecta fuiſſe ſoror.

Vide Nat. Com. l. 6. c. 9.

Phthas, Vulcanus dictus eſt, quatenus ſine mendacio peragit omnia, & artificioſè ſimul cum veritate. Gyrald. Syntag. 13.

Phthembutis, Ægypti Nomus. Ptol.

Phthenotes, Ægypti Nomus. Ptol.

Phthia, urbs Theſſaliæ, patria Achillis, unde *Phthius* dicitur ab Horatio in Odis.

———*Trojæ prope victor altæ*
Phthius Achilles.

Ejus mem. Ovid. Met. 13.

Quis locus Ajaci? Phthiam hac Scyronve ferantur.

Virg. lib. 1. Æn.

Cum domus Aſſaraci Phthiam, clarasq; Mycenas
Servitio premeret. ———

Item portus Marmaricæ. Ptol. Plin. Strab. *Porto del Patriarcha*, teſte Moletio.

Phthinthia, op. ſeu pagus Siciliæ mediterr. in orâ Auſtrali ad flu. cognominem, inter Camarinam, & Terram novam in mare influentem. *Drilo*, teſte Nigro.

Phthiotis, una ex 4. Theſſaliæ partibus. Strabo.

Phthira, Cariæ mons. Steph.

Phthirophagi, pop. Sarmatiæ Aſianæ in Corocondama peninſ. teſte Strabone ad Euxinum mare.

Phthonthis, Ægypti vicus. Ptol.

Phthuris, Æthiopiæ op. unum ex iis quæ C. Petronius, quum ab Auguſto Ægypto præfectus eſſet, expugnavit. Plin. 10. 39.

Phthuth, Maurit. Tingitanæ flu. extra Herculis columnas, in Oceanum Atlanticum influens, inter Solis mont. & Phut op. *Tenſiſt* Caſtaldo, *Fez* Varrerio.

Phua, Hebr. פּוּה Fil. Iſſachar. Gen. 46. Lat. *hic*, adverb. loci, aut *os oris*.

Phua, Hebr. פּוּעָה. Nomen obſtetricis cujuſdam Hebræorum, Exod. 1. Lat. *gemens*, *ululans*, vel *apparens*.

Phul, rex Aſſyriorum, 4 Reg. 5. Lat. *vuina*, vel *faba*.

Phulaſſar, Babyloniorum rex, qui Joſepho *Tadaphaſſar*. Olymp. 1.

Phulbelochus, rex Babyloniorum an. ante U.C. fere 70.

Phunon, locus ubi caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Salmona. Num. 23. Lat. *gemma*, ſive *aſpiciens*.

Phuphena, Armen. min. urbs. Ptol. *Euſpæna* Antonino, teſte Simlero.

Phurnita, urbs Libyæ. Steph.

Phuſca, *Phyſcus* Diod. & Strab. urbs Cariæ marit. *Fieſco* Moletio.

Phuth, fil. Cham. Gen. 10. Inde *Phuthæi*, Mauritaniæ pop. Joſepho. Vide Boch. Geogr. Sacr. l. 4. c. 32.

Phuthi, fil. Sobal. 1 Par. 2. 2. Lat. *ſeducens*, aut *buccella*, ſive *latitudo*.

Phutiel, i. e. *pinguedo Dei*, nomen viri. Exod. 6.

Phutiphar, Hebr. פּוֹטִיפַר. Eunuchus Pharaonis, herus Joſephi. Gen. 37. Lat. *ſaginatus taurus*, vel *pinguedinis fructificatio*.

Phutiphar, Hebr. פּוֹטִי־פֶרַע, Nomen ſacerdotis Heliopoleos, ſoceri Joſephi. Gen. 41. Lat. *pinguedinem diſſipans*, vel *pinguedinis denudatio*, aut Syriacè *pinguedinis vindicta*.

Phycole, urbs Æmiliæ marit. epiſc. ſub arch. Ravennate, inde 15. m. p. Ariminum verſus 20. ubi ſal coquitur, ingenſque illius proventus eſt in totâ Æmiliâ: urbs ob aeris inſalubritatem à paucis habitata. *Cervia* vulgò dicitur.

Phycus, *untis*, promunt. Cyrenaïcæ apud Cyrenen urb. inde introrſum ad 12 mill. diſtantem. Eſt etiam caſtrum, quod Niger ſcribit ab Italis nautis *Cabo de Carena*, & à Barbaris *Baxaſen* dici. Lucan. lib. 9.

—— *Sævas meritum Phycunta rapinas*
Sparſit. ———

Phycuſſæ, inſulæ Libyæ: ſic dictæ quòd plenæ ſint *fucis*, i. e. algis. Inſulares *Phycuſſæi*, aut *Phycuſſii*. Steph.

Phygela, op. Pannoniæ *à fugitivis* conditum, ac ſic dictum. Plin. 5. 29.

Phygellus, vir quidam, de quo B. Paulus 2 Tim. 1.

Phyla, Atticæ reg. caſtellum, Tanagriæ finitimum. Trogus.

Phylace, op. Theſſaliæ in Epiri, ſeu Moloſſidis (quæ eſt regio Epiri) confin. à *Phylaco* Deionis filio conditum. In hoc Proteſilaus regnavit, unde ipſe *Phylacides* dictus. Ejus mem. Lucan. l. 6.

——— *Prima Rhœteia litora pinu*
Quæ tetigit Phylace, Pteleoſq; & Dorion ira
Flebile Pieridum. ———

Phylace etiam Pauſan. & Apollod. locus eſt Peloponneſi in Arcadiâ, unde Alpheus flu. oritur. *Phylace* quoque Hermopolitana, urbs Ægypti ab Nilum, *Beniſuaif* Zeiglero, cui etiam *Phylace Thebaica* eſt in eadem reg. quam *Munia* dici idem ait. Item *Phylace* Macedoniæ op. in Pieriâ reg. inter Lariſſam & Pellam. Plin. Ptol.

Phylacenſii, Bithyniæ pop. Ptol.

Phyle, vicus in Oeneide tribu. Steph.

Phyleus, unus è ducibus Græcorum, qui ad Trojam navigarunt. Hom.

Phylitæ, gens Indiæ intra Gangem. Ptol.

Phylleius, mons, urbs, & reg. Pireſiæ in Macedoniâ. Apollon. 1. Argon.

Phyllis, Lycurgi, Thracum regis filia, quæ Demophoonta, Theſei filium, ex Trojano bello redeuntem, hoſpitio lectoque excepit, acceptâ prius ab eo fide, ut domi compoſitis rebus ſeſe uxorem duceret. Profectus itaque Demophoon cum ultra ſtatutum tempus variis diſtrictus negotiis in patriâ detineretur, Phyllis & amoris impatientiâ, & doloris impulſu, quod ſe ſpretam crederet, laqueo vitam finivit, & converſa eſt in arborem amygdalum ſine foliis. Poſtea reverſus Demophoon, re cognitâ, amplexus eſt truncum, qui velut ſponſi ſentiens adventum folia emiſit. Unde etiam *phylla* dictæ ſunt folia, à *Phyllide* ſc. quæ antea *petala* dicebantur. Item puellæ ruſticæ nomen apud Virg in Eclogis:

Phyllida amo ante alias.

Item *Phyllis*, nutrix Domitiani Imp. Sueton. in Vitâ Dom. cap. 17. *Cadaver ejus populari ſandapilâ per veſpillones exportatum*, *Phyllis nutrix in ſuburbano ſuo Latinâ viâ funeravit.*

Phyllis, amnis Bithyniæ, à quo *Phylli*, & *Phyllienſes* dicuntur Strab. ac Stephano. Item reg. Thraciæ apud Pangæum montem. Herod. lib. 7.

Phyllos, reg. Arcadiæ. Sed apud Strab. op. Theſſaliæ, Lariſſæ propinquum, ubi erat fanum Apollinis,

Mideæ opidum vicinum. Statius Theb. 4.

Aptior armentis Mideа, pecoroſaque Phyllos.

Phyſæ, Mygdonidis in Macedoniâ urbs. Ptol.

Phyſcè, Mœſiæ infer. op. Ptol. *Choſabet* Nigro.

Phyſcella, Macedon. urbs ad Mecybernæum ſinum. Pompon. Plin.

Phyſcia, urbs Lyciæ in alto monte. Steph.

Phyſcos, op. Cariæ in orâ contra Rhodum. Strabo. Item portus & flu. Rhodi. Steph. *Gadura* nunc, teſte Ortelio. Eſt & mons Magnæ Græciæ apud Crotonam urbem. Theocr. Deniq; op. Locridis à Phyſco Ætolo conditum. Steph.

Phytæum, urbs Ætoliæ. Steph. Gentile *Phytæus*.

Phyteum, Elidis urbs. Gentile *Phyteates*. Steph.

Phytalmius, Neptunus à Trœzeniis ſic dictus, à quibus extra muros templum Neptuno erectum fuerat, quod eorum precibus motus non amplius aquam ſalſam frugibus inſpergeret. Heſychius idem cognomen Jovi tribuit, qui à poetis *hominum ſator atque Deorum* vocari ſolet. Eſt autem φύειν idem quod *ſerere*, ſeu *plantare*.

Phytonia, Tyrrheni maris inſ. Mela.

Phyxium, Elidis in Peloponneſo urbs. Polyb.

Phyxania, Africæ regio. Ptol.

P I.

Piacularis, porta Romæ appellata, ob quædam *piacula* quæ ibi fieri ſolebant.

Piacus, urbs Siciliæ. Cives *Piaceni*. Steph.

Piada, Scythiæ urbs. Ptol. *Peim* Mercatori.

Piadæ, Scythiæ pop. qui cum Parthis ex æquo vivunt ac degunt. Plin. 6. 17.

Piala, Cappadociæ in Ponto Galatico urbs. Ptol.

Pialia, urbs Theſſaliæ ſuper Cercetium mont. Steph.

Piarenſii, Myſiæ infer. gens. Ptol.

Piaſtæ, pop. juxta Pontum. Steph.

Piaſus, Pelaſgorum dux. Strabo lib. 13.

Picardia, Gall. Belg. provincia, nitidiſſimis, cultiſſimis & populoſis admodum urbibus nobilis, quarum caput eſt Ambianum. Annal. Gall.

Picendaca, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Picentia, Picentinorum op. quod caput gentis fuit, teſte Strabone lib. 5. Τῶν δὲ Πικεντίνων ὑπῆρχε μητρόπολις Πικεντία. Silius lib. 8.

——*Nunc ſeſe oſtendere miles*
Leucoſiæ è ſcopulis, nunc quem Picentia Pæſto
Miſit. ——

Mela 2. 4. *Pæſtum opidum, Silarus amnis, Picentia. Picentum* Stephano dicitur. *Vicentiam* hodie vocari tradit Leander. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 4. cap. 6.

Picenum, Picentium regio, qui Umbris & Sabinis ab ortu Solis proximi fuerunt. Dicitur & *Picenus ager*, vocabulo adjectivo: quod etiam in aliis rebus ad hoc ſolum pertinentibus uſurparunt veteres Romani. Horat. lib. 2. Sat. 3.

——*Picenis excerpens ſemina pomis.*

Juvenal. Sat. 11.

Signinum, Syriumque pyrum, de corbibus iiſdem
Æmula Picenis & odoris mala recentis.

Martial. 1. 43.

Nec de Picenis venit oliva cadis.

Auſon. Ep. 3.

Qualis Picenæ populator turdus olivæ
Clunes opimat cereas.

Plutarcho ac Ptolemæo, gens ipſa dicitur Πικηνοί, regio vero Appiano Civil. lib. 1. Πικηνίς, quæ Polybio lib. 2. & Straboni lib. 5. eſt Πικεντίνη, quo vocabulo gentilitio Romani quoque uſi ſunt. Polybio lib. 3. ac Dion. lib. 63. gens dicitur ad ſuperum mare, ut omnibus pariter Latinis, Πικῆνες. Stephano vero corruptè Πικιαλῆς. Regio vero eorundem eidem τὸ Πικεντικόν. Ὀμβρικοὶ, inquit, ἔθνος Ἰταλικὸν ἀφ' ἑσπέρας ἀδριατικοῦ κόλπου, μέσον τῆς Πάδου καὶ Πικεντικῆς. De origine gentis ita Plin. 3. 13. *Orti ſunt à Sabinis, voto vere ſacro.* Et Strab. lib. 5. Ἔστι δὲ καὶ παλαιτάλων ἔθνος οἱ Σαβῖνοι, οἱ καὶ αὐτόχθονες. Τούτων δ' ἀποικοι Πικεντῖνοι τε καὶ Σαμνῖται. Et eodem libro poſtea: Ἔστι δ' ἡ Πικεντίνη μεταξὺ τοῦ τε Ὀμβρικοῦ κόλπου, καὶ μεταξὺ Ἀρεμίνης καὶ Ἀγκῶνος· ἄρξαμένη δ' ἀπὸ τοῦ Σαβίνου οἱ Πικεντῖνοι, ἀνυκολάπτῳ τῷ ὄδῳ ἡγησαμένῳ τοῖς ἀρχηγέταις, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα. Πῖκον γὰρ ὁ ἴρπιξ τοῦτον ὀνομάζεσι, καὶ νομίζεσι Ἄρεος ἱερόν. Festus: *Picena regio in quâ eſt Aſculum: dicta quod Sabini, quum Aſculum proficiſcerentur, in vexillo eorum picus conſederit:* Forſan à ſimilitudine vocabuli *Picentium* Latinis occaſio nata fabulam de pico ave fingendi. Quam tamen longe aliter conſtruxit, lepidiuſque adornavit Silius, non à volucre, ſed ab homine, nomen, ortiginemque gentis deducens. Sic enim ille lib. 8.

Et qui Picenæ ſtimulat telluris alumnos,
Horridus & ſquamis & equinâ Curio criſtâ
Pars belli quam magna venit!
Heic & quos paſcunt ſcopuloſæ rura Numanæ;
Et queis litoreæ fumant altaria Cupræ,
Quique Truentinas ſervant cum flumine turres.
Cernere erat. ——
Stat fucare colum nec Sidone vilior Ancon,
Murice nec Libyco; ſtatq; humectata Vemano
Hadria, & inclemens hirſuti ſignifer Aſcli.
Vepicus quondam, nomen memorabile ab alto
Saturno, ſtatuit genitor, quem carmine Circe
Exutum formæ volitare per æthera juſſit,
Et ſparſit plumis croceum fugientis honorem.

De ubertate regionis ita tradit Strabo lib. 5. Οἰκοῦσι δὲ οἱ Πικεντῖνοι ὑπὸ τῷ ὄρει ἀρξάμενοι μίχρι τοῦ πεδίου καὶ τοῦ Σαλάντου, ὃν μῆκος ἔχουσι συμπίπτω μᾶλλον ἢ σκάπτω τὴν χώραν, ἀγαθὴν πρὸς ἅπαντα, βελτίω δὲ τοῖς ξυλίνοις καρποῖς ἢ σίτοις. Liv. lib. 22. *Hannibal in agrum Picenum divertit iter, non copiâ ſolum omnis generis frugum abundantem, ſed refertum prædâ.* De incolarum frequentiâ Plin. 3. 13. *Quinta regio Piceni eſt; quondam uberrimæ multitudinis* CCCLX *millia Picenum in fidem pop. Romani venere.* Plura vide apud Cluver. Ital. Ant. lib. 2. cap. 11.

Picis mons, mons Italiæ, ad fontes Sontii & Natiſonis. Jornandes de rebus Gothicis; *Attila* primâ adgreſſione Aquileienſium obſedit civitatem: cujus ab oriente muros Natiſo amnis, fluens à monte Picis, elambit. Vulgò *M. di Venzone.*

Picneſii, Myſiæ ſup. pop. Ptol. *Erſech* Caſtaldo.

Picra, ſtagnum Africæ in Marmar. apud Hammonis oraculum, cis illud 100. ſtad. qua Alex. Magn. cum ad illud oraculum conſulendum pergeret, tranſiiſſe fertur. Diod. Siculus.

Pictavi, *Pictones* Cæſari, Plinio ac Straboni, populi Gall. Aquit. & urbs epiſc. ſub arch. Bituricenſi, & Academia. Populi *Poictovins*, & reg. *Poictou*, urbs vero *Pictavæ Poictieurs* hodie dicitur. *Auguſtoritum* olim vocabatur, teſte Ptolemæo.

Picti, pop. Britanniæ ſecundæ, h. e. Scotiæ, quorum reg. Deucaledonia Marcellino, ſed aliis Laudonia reputatur. Hi hodie linguâ Scoticâ *Phictiaid*, teſte Lhuydo vocantur. Eorum mem. Mamertinus in ſuo Panegyrico. Claud. de vict. Stiliconis.

Perlegit exſangues Picto moriente figuras.

Hos è Scythiâ in Britanniam profectos, ac in Scotiâ conſediſſe autor eſt Beda, ſic à *pictura*, quâ utebantur, dictos; quibus Scoti ſucceſſere.

Pictones, vide *Pictavi*.

Picuentum, Hiſtriæ urbs mediterranea. Ptol. *Pinguento* Leandro.

Picumnus, Deus, qui in ſacris Romanis adhibebatur. Æmilius Macer in Theogoniâ.

Picus, rex Latinorum, Saturni fil. Fauni pater, Latini regis avus, auguriorum peritiſſimus, qui à Circe adamatus, cùm ſpreto ejus conjugio, Carmentem Nympham duxiſſet uxorem, ab iratâ Deâ, virga percuſſus fertur, & mutatus in avem ſui nominis. Quod idcirco fingi creditur, quoniam primus hâc ave uſus eſt auſpiciis, de quo ſatis prolixe Ovidius Met. 14. quam fabulam Virgilius in tres verſus optimè contraxit. Æn. 7.

——*Lævâque ancile gerebat*
Picus equûm domitor: quem capta cupidine conjux
Aurea percuſſum virga, verſumque venenis
Fecit avem Circe, ſparſitq; coloribus alas.

Feſtus:

Feſtus: *Picus rex pico ave utebatur, ut Verrius ait, ob augurium, à quo ſic dictus.*

Pida, Ponti Galatici urbs in Cappadociâ. Ptol.

Piden, opidum Æthiopiæ ad ſinum Rubri maris. Plinius 6. 29.

Pidibotæ, Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plin.

Pidorus, urbs circa Athon montem. Herod.

Pidyſus, inſ. non procul ab Halicarnaſſo. Plin.

Pidytes, vir Percoſius ab Ulyſſe interemptus in bello Trojano. Hom. Il. 7.

Piengitæ, Europææ gens. Ptol.

Piephigi, Daciæ populi. Ptol.

Piera, Peloponneſi fons, inter Elidem & Olympiam. Pauſanius.

Pieres, Macedoniæ pop. circa Dardanos. Plin.

Pieria, reg. gemina; Una Macedoniæ, cum op. cognomine, inter Axium & Peneum flumina, *Veria* Nigro. Altera Syriæ cum monte in Caſiotide reg. qui *Monte Nero* dici videtur Ortelio, ex Guil. Tyrio. Reg. autem Pieria in orâ, inter Ciliciam & Phœnicen ſita eſt, ubi Seleucia urbs præcipua cognomento *Pieria*.

Pierius ſinus, mare Thraciæ juxta Pangæum mont. ubi Oeſyme & Chryſopolis urbes. Thucyd.

Pierius, mons Theſſaliæ, Muſis ſacer, In hoc monte quidam Muſis natas volunt, atq; inde *Pierides* appellatas, quanquam alii à *Pieriâ* reg. & alii à *Pieri* filiabus, quas cantu vicerunt, dictas malunt, qui & *Pierus* Feſto & Pauſaniæ, in Macedon. confin. apud mont. Olympum, ubi op. ejuſdem nominis, Pheris proximum, de quo Plinius, cum lacu cognomine, teſte Pauſan.

Pierus, flu. Achaiæ in Peloponneſo, Pheras opidum alluens. Et Plin. op. Theſſaliæ cum monte, & Pauſan. mons Macedoniæ cum lacu, qui tamen, teſte Æliano eſt in Theſſaliâ.

Pierus, Macedo quidam prædives, qui ex Eurippe uxore o. ſuſcepit filias, quæ Muſas ad certamen cantus provocare auſæ, & ab illis ſuperatæ in totidem picas mutatæ ſunt; unde poſtea Muſæ earum nomen, veluti tropheum uſurpantes, *Pierides* vocabantur.

Pietas Julia, vide *Pola*.

Pigelaſſus, urbs Cariæ. Steph.

Pigres, Halicarnaſſeus, frater Artemiſiæ, uxoris Mauſoli. Suidas.

Pihachiroth, locus Ægypti circa mare Rubrum.

Pila, nomen loci. Soph. 1. Lat. *contuſio*, vel *mortarium*. Pont. *Pilatus*, Judææ procurator à Romanis conſtitutus, qui Chriſtum morti adjudicavit. Mar. 27. Tacitus Annal. 13. *Auctor nominis ejus Chreſtus, qui Tiberio imperitante per procuratorem Pontium Pilatum ſupplicio affectus erat.*

Pilopaca, legit Cluſius in antiquis inſcriptionibus, dicitque ſignificare fluvium Caſtellæ veteris in Hiſp. vulgò *Piſuerga* dictum.

Pilumnus, Jovis fil. ejus Apuliæ partis, quæ poſtea Daunia dicta eſt, rex, qui Danaen Acriſii filiam ad Apulum litus unà cum Perſeo filio delatam, uxorem duxit, & Danaum ex eâ ſuſcepit Turni patrem. Servius *Picumnum* & *Pilumnum* fratres fuiſſe ait, quorum ille ſtercorandorum agrorum uſum invenerit, unde & *Stercutius* eſt: Pilumnus vero *pilandi* frumenti rationem, unde & *pilum* ab ipſo nomen volunt accepiſſe.

Pimoliſa, caſtellum Ponticæ reg. intra Halyn, à quo reg. *Pimoliſena*. Steph.

Pimpla, mons Macedoniæ in Theſſaliæ confin. Olympo vicinus, Muſis ſacer, qui *Pimpleus* Catullo dicitur; ubi & fons ejuſdem nominis, unde Muſæ *Pimpleæ* & *Pimpleides* dicuntur. Horat. 1. Od. 26.

Nectte meo Lamiæ coronam
Pimplea dulcii.———

Stat. Silv. lib. 4.

Excludat Pimplea ſitim, nec conſcia detur
Pirene.———

Pimprana, urbs circa Indi flu. partes ſuperiores. Arrianus.

Pinamus, urbs Ægypti. Steph.

Pinara, urbs Lyciæ mediter. valde amœna, epiſc. ſub archiep. Myrenſi, adhuc *Pinara* vulgò. Pop. *Pinaritæ* Plinio ad mont. Caſium. Apud Stephanum *Acrymneſis* vocatur, qui addit omnia rotunda linguâ Lyciorum *Pinara* dici.

Pinaria, inſ. maris Ægæi. Plin.

Pinarius, & *Potitius*, Arcadiæ duo ſenes, quibus, qualiter coli veller, oſtendit Hercules, ſc. ut mane & veſperi ei ſacrificaretur. Perfecto itaque ma utino ſacrificio, cum circa Solis occaſum eſſent ſacra repetenda, Potitius prior advenit, Pinarius poſtea extis comeſus. Unde iratus Hercules ſtatuit ut Pinariorum familia tantum miniſtra eſſet, epulantibus Potitiis & complentibus ſacra, unde & *Pinarii* dicti ſunt, ἀπὸ τοῦ πεινᾶν, i. e. *à fame*. Nam ſenem illum Pinarium contigit alio nomine nuncupatum, Servius. Virg. Æn. 8.

——— *Primuſque Potitius auctor,*
Et domus Herculei cuſtos Pinaria ſacri.

M. *Pinarius* Poſca, Prætor, an. U. C. 572. Sardiniam tenuit, Corſos in Corſicâ domuit, 2. millibus eorum in acie cæſis, quâ clade compulſi illi obſides dederunt, & ceræ centum millia pondo. In Sardiniâ ſimiliter contra Iluenſes ſecunda prælia fecit. Idem cum legem Annalem ferret, diſſuaſor M. Servilius: *Dic mihi*, inquit, *M. Pinari, num ſi contra te dixero mihi maledicturus, ut cæteris feciſti? Ut ſementem feceris*, inquit, *ita meies.* Cic. 2. de Orat. ubi perperam *Ruſca* legitur.

Pinarius Natta in Jul. Montanum, *ortus & occaſus* ſubinde inſerentem, quum quidam illum audiendum negaſſet: *At ego*, inquit, *paratus ſum illum audire ab ortu uſq; ad occaſum.* Sen. ep. 123.

Pinarus, flu. juxta Iſſum urb. inter Ciliciam & Syriam. Steph. Ejus meminit Dionyſius Periegetes, uti videre eſt in his:

Καὶ τοῦ μὲν πλείονα πάλαμαι ὑδατος ἔβαμεν ὕδωρ
Πολλάδις ἐρχόμενοι, πυκάσαντο τε νῆες Πινάροιο,
Κύδνῳ τε σκολιοῖο μίσην διὰ ῥόον ἔσταν.

De ſinu iſſico ſeu mari Cilicio loquitur.

Pincia, vide *Fintia*.

Pinciana Porta, quæ & *Collatina*.

Pincianæ aquæ, quæ & *Egeſtanæ* in Sicilià apud Egeſtam urb. quæ hodie non extant.

Pindarus, Poeta Thebanus, Lyricorum apud Græcos princeps, Æſchylo Tragico æqualis. Scripſit linguâ Dorica *Olympia*, *Pythia*, *Nemea* & *Iſthmia*, quæ etiam hodie extant. Fertur imprimis ſublimis verborumque & ſententiarum copiâ, unde & inimitabilem eſſe affirmat Horatius lib. 4. Od. 2. Lacedæmonii in reliquum Bœotiam ſævientes, Thebis in Pindari gratiam pepercerunt. Huic etiam tantum tribuit Alex. M. ut cum Thebas everteret, ac in omnes ſine diſcrimine ſæviret, unius Pindari penatibus, familiæque parci juſſerit. De morte ejus tradit Valerius, quòd in gremio pueri adamati expirarit. Verum de Pindaro, cæteriſque Græcis ac Latinis Poetis, quorum ſcripta extant, nos alibi plura.

Pindarus, Epheſiorum tyrannus, qui Epheſo in captivitatis diſcrimine verſanti à Crœſo avunculo ſuo juſſus diſcedere, ſucceſſit in Peloponneſum cum parte ſubſtantiæ, Paſidi cuidam tum filii tutelâ, tum bonorum curâ delegatam. Ælian. ποικιλ. l. 3. c. 26.

Pindaſus, mons Troadis, ex quo Cetius flu. oritur, Pergamum urb. præterfluens. Plin.

Pindeniſſus, op. Ciliciæ in Syriæ confin. ad Amanum mont. quod M. Cicero Imperator cum eſſet, oppugnavit, nomenque ex eo op. ſibi dari, ſicuti à *Numantiâ* devictâ dictus eſt *Numantinus* Scipio, exoptavit. Cic. ad M. Cœlium: *Oppugnavi quinque & viginti diebus, aggeribus, vineis, turribus, opidum Pindeniſſum munitiſſimum, tantis operibus, ut mihi ad ſummam gloriam nihil deſit, niſi nomen opidi.* Ptolemæus Πιδνιλισσὸν, Stephanus autem Πιδνιλισσὸν vocat. Polybius quoque, quem per omnia ſequitur Strabo Πιδνιλισσεῖς hujus op. incolas vocat.

Pindus, *Mezzovo* Sophiano & Laonico, mons Macedoniæ (inter illam & Ætoliam, ac inter Epirum & Theſſaliam) ingens, Ætolos ab Acarnanibus dividens. Ex quo Inachus & Æas, teſte Strabone, & Peneus teſte

Ovidio, flum. effluunt. Vide Strab. lib. 9. Propertius *Perrhæbum* vocat, lib. 3. el. 5.

Aut cur Perrhæbi tremuere cacumina Pindi.

Perrhæbos autem numerat in populis Ætoliæ Plinius c. 1. lib. 4. Seneca Tragœdus.

Quà celsus aſtris inſerit Pindus caput.

Idem in Medeâ *ingentem* vocat, & alibi *nivalem*:

Pindi nivalis vertice, aut Nyſæ jugis.

Virg. Ecl. ult.

Nam neque Parnaſſi vobis juga, nam neq; Pindi.

Lucan. l. 1. ——— *Qualis vertice Pindi*
Odonis Cygnis decurrit plena Lyæo.

Ubi alii *Edonis* Item Ciliciæ flu. in ſinum Iſſicum ſe exonerans. Strab.

Pinetum, ſylva *pinorum* in Æmylia apud Ravennam urb. inter illam & Cerviam occurrens. *La pineda* vulgò dicitur.

Pinetus, op. Hiſp. Tarracon. in fin. Callaicorum, inter Bracaram & Aſturicam. Anton.

Pingis, flu. Myſiæ ſuper. Plin. 3. 26.

Piniana, urbs in Rhætiâ. Lib. Notit.

Pinna, urbs Veſtinorum in Italiâ qui Præguttiis finitimi magis ſunt Orientales, Pop. *Pinnenſes*. Plin. 3. 11. Eius mem. Silius lib. 8.

Quæ Piſcelie tuas arces, Pinnamque virentem.

Pinon, Daciæ op. Ptol. *Phiſtona* Nigro.

Pinſum, Palatium Romæ eſt ad Collatinam portam, quæ & ob id *Pinſiana porta* dicta eſt. Alex. ab Alex. l. 4. c. 16.

Pintia, op. geminum: Unum Hiſp. Tar. in Vaccæis & regno Caſtellæ vet. *Penafiel* Hieronymo Surita, apud Durium flu. inter Valliſoletum & Arandam 9. leuc. ſed Cluſio & Marianæ ipſa urbs Valliſoletum eſſe videtur, vulgò *Valladolid*, urbs præclara, & Caſtellæ vet. conventus juridicus. Alterum in Sicilia exciſum, in orâ Auſtrali, inter Thermas & Selinuntem, ubi adhuc veſtigia durant, teſte Fazello.

Pinton, inſ. inter Sard. & Corſicam.

Pinythus, Cretenſium epiſcoporum clariſſimus, A. D. 176. Item nobilis Grammaticus Romæ unà cum Epaphrodito liberto Neronis. Pauſan.

Pinzon, Thraciæ op. Procopius.

Pion, mons Joniæ apud Epheſum, in quo S. Timotheus epiſcopus à pop. lapidatus ſepultus fuiſſe dicitur.

Pionia, Straboni, *Pioniæ* Plinio, & Pauſan op. Æolidis ad Caicum flu. pop. *Pionitæ* Plinio.

Pior, Monachus inſignis, cum de domo patris ad philoſophiam converſionis exiret, promiſit denuo, nullum ſe propinquorum fore viſurum. Poſt 50. vero annos, cum ſoror ejus ipſum videre vellet, non ceſſabat donec eum inſpiceret: quam dum epiſcopus loci jam grandævam propterea videret affligi, ſcripſit præſulibus eremi, ut Piorem mitterent. Ille autem obediens, & quendam aſſumens, venit ad patriam. Cumque ad januam domûs ſuæ acceſſiſſet, adventumque ſuum nunciaſſet, veniente germanâ, clauſis oculis dixit: *Ecce ego ſum Pior, quantumvis, ô ſoror, aſpectu ſatiare.* Tum illa, gratiis actis, Deum laudavit. At ille oratione factâ rediit in eremum. Is vero ambulans comedebat; cur autem id faceret, à quodam interrogatus, ita reſpondit: *Non*, inquit, *volo veluti neceſſario uti cibo, ſed tanquam extraneum aliquid agere.* Pro quâ re ab alio rogatus, ait; *Ne dum comedo, anima voluptatem ſentiat corporalem.*

Pipinus, Caroli M. pater, Franciæ regnum virtute adeptus, cùm ex regio genere natus non eſſet, ob ignaviam ſc. ejus, qui tum regnabat. Annales Franciæ.

Piræa, civitas inſignis, *Amiſus* olim dicta, teſte Strab. lib. 12. Mileſii eam condiderunt prius: deinde Cappadocus princeps, ut refert Theopompus: poſtea, ab Athenocle & Athenienſibus habitata fuit, & *Piræa* nuncupata.

Piræus, ſive *Piræum*, portus Athenarum, 400 navium capax, muro 2. m. p. urbi conjunctus. Catullus.

——— *Curvis è litoribus Piræi.*

Prop. lib. 3. *Inde ubi Piræi capient me litora portûs.*

Portus Piræei tutiſſimus fuit, unde Stat. lib. 12. Theb.

——— *Trepidis ſtabilem Piræea nautis.*

Ovidius Faſtorum 4.

Sunion expoſitum, Piræaque tuta receſſu
Liquit. ———

Idem Met. 6.

Cecropios intrat, Piræaque litora tangit.

Scylax Caryandenſis; Ὁ δὲ Πειραικὸς λιμήν ἐχει γ. Ubi Iſ. Voſſius: Omnes fermè arbitrantur, Piræum ideo triplicem dictum, quòd tres portus comprehenderet; nimirum ipſum Piræum, Phalerum, & Munychiam. Verùm quâ ratione Phalerus, & Munychia, Piræei portus dici mereatur, equidem non video; & prorſus omni id ratione caret. Nam quamvis uno murorum clauſtro ſepti eſſent, diverſi tamen erant portus, maximoque à ſe invicem diſtabant ſpatio. Sed diſertè docet Pauſanias, jam antequam Themiſtocles Phalerum & Munychiam, Piræo junxiſſet, tres habuiſſe portus; Θεμιστοκλῆς δὲ ὡς ἤρξε (τοῦτο γὰρ πλέονι ὁπόσῳ διατείνουσι οἱ Πειραικοὶ ἐσαίνειν οἱ προσκείμενοι, καὶ λιμένας τρεῖς αὐθ' ἑνὸς ἔχειν τῷ Φαληρῷ) τοῦτο σφίσιν ὄφελος εἶναι κατεσκευάζετο. Nullus itaque dubito, quin ideo triplex dictus ſit Piræus, quòd tres diverſæ ſtationes in eo eſſent. Et ſane ex his tribus ſtationibus unam Piræi nomine fuiſſe inſignitam, facilè mihi perſuadeo. Alteram dictam fuiſſe Καθάρσιον videtur innuere Heſychius: Καθάρσιον, λιμὼν ἔστω καλέσαι ἐν Πειραιεῖ. Tertia appellata eſt Ζέα. Heſych. Ζέα, ἡ Ἑκάτη παρὰ Λθηναίοις, καὶ ἐν τῷ ἐν Πειραιεῖ λιμένι ἀπὸ τῆς καρπῆς, τῆς ζειᾶς. Ἔχει δ' ὁ Πειραιεὺς λιμένας τρεῖς κλειστούς. Ubi rectè κλειστοὺς appellat tres hoſce portus, ſive ſtationes; ſepto namque Munychiæ continebantur. Ideo Munychiam Rhodiorum urbi comparat Strabo lib. 9. Τὸ μὲν παλαιὸν ἐτετείχιστο καὶ συνῳκίστο ἡ Μουνυχία, παραπλησίως ὥσπερ ἡ τῶ Ῥοδίων πόλις πρὸς τὴν ἀξιβόλῳ τὸ Πειραιᾶ, καὶ τοὺς λιμένας πλήρεις ποιοῦσι. Iſ. Voſſius.

Pirene, fons ad radicem Acrocorinthi, Muſis ſacer, cujus aqua ſuaviſſima eſt ad potandum, teſte Strabone. Statius Sylv. 1. 4.

Excludat Pimplea ſitim, nec conſcia detur
Pirene. ———

Caballinus fons dicitur Perſio in Prologo, qui *pallidam* eam quoque ibidem vocat. Statius in Genethliaco Lucani. *Lucani proprium diem frequentes,*
Quiſquis collibus Iſthmiæ Dionis
Docto pectora concitatus æſtro,
Pendentis bibit ungulæ liquorem.

Idem Theb. lib. 3.

It comes Inoos Ephyre ſolata querelas,
Cenchreæque manus: vatum quà conſcius amnis
Gorgoneo percuſſus equo.

Ubi Lactantii vetus interpres; *equo Pegaſo, cujus ungulâ percuſſus locus, fontem effudit, qui Hippocrene dicitur: hoc enim fonte qui labra proluerit, poeta fiet.* Similem errorem vides eruditi grammatici, ei quem in Perſii Scholiaſte notat magnus Caſaubonus. Quia enim ſciebat fontem Muſis dicatum Hippocrenem dictum, falſò pro Pirene Hippocrenen hic hariolatur. Huius fontis aqua διαυγὴς, καὶ κάτιμος dicitur Straboni, Pauſaniæ quoque πάνυ ἡδύς, & apud Athenæum, *omnium leviſſima.* Quod igitur *pallidam Pirenen* vocat Satyricus, vel ad fabulam referendum, & luctum Pirenæ matris Cenchriæ, ex cujus lachrymis fontem hunc manaſſe fabulantur, auctore Pauſaniâ: vel ad pallorem, quem ſibi etiam ſtudio, & arte interdum conciliabant iſti famæ negotiatores poetæ.

Pireſia, Theſſaliæ civitas, olim *Aſterion* dicta, teſte Stephano, cujus mem. Orpheus in Argonaut.

Pirides, inſulæ in mari Ægæo. Anton.

Pirina, Sicillæ opidum. Anton.

Pirithous, Ixionis fil. non ex Nube, quemadmodum Centauri, ſed ex legitima uxore, firmiſſimo amicitiæ fœdere Theſeo conjunctus, cujus etiam ope Centauros, qui ſibi Hippodamen ſponſam præripere conabantur, ſuperavit. Mortuâ vero Hippodame, ita illi cum Theſeo convenit, ut uxorem, niſi ex Jove natam, nullam ducerent: & cum iam Theſeus Helenam Jovis & Ledæ filiam rapuiſſet, nec alia eo tempore noſceretur quæ Jovis eſſet, præter Proſerpinam, Plutonis conjugem,

ad

ad rapiendam illam simul profecti sunt ad inferos. Verum Pirithous primo impetu à Cerbero interfectus est: cui cum Theseus opem ferre conaretur, ab eo in catenis est servatus, donec Hercules ab Eurystheo ad inferos missus eum liberavit. Horatius.

Nec Lethæa valet Theseus abrumpere charo,
Vincula Pirithoo. ———

Theseï & Pirithoi amicitia in proverbium jampridem abiit. Auctorum itaque hâc in re testimoniis superfedebimus, hoc tantum impræsentiarum annotantes, sc. horum disjunctionem monstrosissimis ingeniis adscribi. Martial. 7. 23.

Te fingente nefas Pyladen odisset Orestes,
Thesea Pirithoi destituisset amor.

Claud. lib. 1. in Ruf.

Talem progenies hominum si prisca tulisset,
Pirithoum jugeret Theseus, offensus Orestem
Desereret Pylades, odisset Castora Pollux.

Auson. ad Pont. Paulinum epist. 24

Impie Pirithoo disjungere Thesea posses,
Euryalumque suo socium secernere Niso:
Te suadente fugam Pylades liquisset Orestem,
Nec custodisset Siculus vadimonia Damon.

D. *Pirminius*, ex Augia majore, Germaniæ insulâ, omnes venenatas effugavit bestias, adeo ut in hodiernum usque diem in eâ non inveniantur, & illatæ non maneant, aut moriantur. Munster. lib. 3. Cosmogr.

Piroboridava, Mysiæ inf. op. Ptol. *Brailano*, teste Nigro.

Pirum, Daciæ urbs. Ptol.

Pirus, Lambrasi fil. Thracum princeps, profectus ad bellum Troj. à Thoante, Ætolorum rege interficitur. Hom. Iliad. 4.

Pirustæ, pop. Illyrici in Macedoniæ confin. *Albanesi* Vigenereo.

Pisa, urbs Peloponnesi ad Alpheum flu. & mont. Pisæum, de quo Plut. Regio *Pisatis* dicitur Straboni. Virgil. Georg. 3.

Aut Alphea rotis prælabi flumina Pisæ.

Hinc *Pisæus*, nomen gentile. Ovid. Am. lib. 3.

Ad quam pene Pelops Pisæo concidit axe.

Pisæ Milo tyrannus, cum subditos variis tormentis affecisset, ab eis in mare demersus est. Ovid. in Ibin.

Utque Milo, sub quo cruciata est Pisa tyranno,
Vivus in occultas præcipiteris aquas.

Sic dictam volunt, vel à *Piso* Apharei filio, vel à *Pisâ* filiâ Endymionis. Steph.

Pisæ, pl. num. Tusciæ op. inter Arnum & Auserem amnes, à *Pisæis* conditum, Elidis populis. Strabone teste lib. 5. qui Nestorem ad Ilium secuti, in reditu tempestate disjecti, alii quidem Metapontum, alii litus Tyrrhenum tenuerunt, ubi à nomine relictæ patriæ, Pisas condiderunt. *Pissa* duplici ſſ. habent Ptolemæus & Lycophron. Alpheas vocat Virg. Æn. 10.

Hos parere jubent Alpheæ ab origine Pisæ.

Claud. de bello Gildonico.

——— *Nec Alpheæ capiant navalia Pisæ.*

Rutilius lib. 1.

Elide deductas suscepit Etruria Pisas.

Ejus mem. Lucanus lib. 2.

Hinc Tyrrhena vado frangentes æquora Pisæ.

Pisander, fil. Bellerophontis quem in Solymo bello occidisse Homerus ait Iliad. 9.

Pisander, Camireus. (Camirus autem Rhodi civitas est) Eumolpi tempore poeta, ut nonullis placet, antiquior Hesiodo.

Pisander, Lycaonius sub Alex. Mammeæ versificator, scripsit variam historiam.

Pisander, Nestoris filius. Suidas. Et unus procorum Penelopes. Ovid. Epist. 1.

Quid tibi Pisandrum, Polybumque, Medontaque dirum,
Eurymachique avidas, Antinoique manus.

Pisaon, in Pelagoniâ est. Gentile *Pisæus*. Steph.

Pisaurus, Piceni flu. à quo *Pisaurum* civitas Umbriæ ei superposita nominata est. Hodie *Pesaro* dicitur. Servius vero scribit Pisaurum dictum, quòd illis *aurum pensatum* sit. Nam cum Camillus Gallos interemisset, aurumque quod Galli à Româ acceperant pro Capitolio non everso, recepisset, & signa civitati appendisset, civitati nomen dedit. Plin. 3. 4. Vibius Sequester in Catalogo fluminum: *Pisaurus, qui & Taurus, ut Lucanus, à quo civitas Pisaurum, de quâ Catullus:*

Moribundâ sede Pisauri.

Lucani locus est lib. 2.

Crustuminumq; rapax, & junctas Sapis Isauro.

Alii *Isapus*.

Pisca, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

* *Piscena*, Gall. Narb. op. Ptol. *Pesenas* Jo: Poldo.

Piscuri, Asiæ pop. inter Dahas. Strabo.

Pisenor, Centaurus, Ixionis, & Nubis filius.

Piseus, rex Tusciæ an. ante U. C. 260. aneam tubam invenisse dicitur. Plin. 7. 26.

Pisidæ, antea *Solymi* vocati à *Solymo* Jovis & Chaldenæ filio: Populus est barbarus juxta Aspendum & Ciliciam habitans. Steph.

Pisidia, Asiæ reg. Bithyniæ, Isauriæ, & Pamphyliæ finitima, cujus op. enumerantur, *Selga, Salagassum, Pednelissum, Adadata, Brias, Grenna*, & alia nonnulla. Pop. *Pisidæ*; de quibus Livius lib. 38. ubi de expeditione Manlii in Pisidiam & vicina loca: *Inde in agrum Salagassenum uberem fertilemque omni genere frugum ventum est. Colunt Pisidæ longe optimi bello regionis ejus.*

Pisidon, partus in Africâ propriâ. Ptol. *Moarat* Marmolio.

* *Pisilis*, Cariæ op. inter Calbin flu. & Caunum urb. Strabo.

Pisinates, Umbriæ pop. Plin.

Pisinda, Afr. Propriæ, & Pamphyliæ urbs. Ptol.

Pisingara, Armen. min. op. Ptol.

Pisinoe, una Sirenum.

Pisis, urbs & mons Armeniæ vel Susianæ. Civis *Pisideus*. A *Pisidiâ* fit etiam *Pisidem*. Steph.

Pisistrati, insulæ tres sunt apud Plinium, *Anthine, Myonnesos*, & *Diarrheusa*.

Pisistratus, Larissæus historicus. Suidas. Item Nestoris & Eurydices fil. Hom. Odyss. 3.

Pisistratus, Hippocratis fil. Athenienſis tyrannus, clarus genere, eloquentiâ vero tantâ, ut eâ deliniti Athenienses, libertate, quâ nihil charius habebant, se sponte exuerent, illiusq; facundiæ sanctitatem Solonis, qui Numen fuerat civitatis, posthaberent. Artes liberales maximè fovit. Bibliothecam primus Athenis publicavit, quam Xerxes urbe potitus ad Persas transtulit. Eam deinde multis post annis Seleucus Nicanor restituendam curavit. Trogus. Floruit tempore Servii Tulli Rom. regis. Videndus omnino Meursii *Pisistratus*.

Pisistratus, Orchomeniorum rex, cùm nobilitatem odio insectaretur, plebis studiosus erat, quare in Senatu eum necare decreverunt. Discerptum igitur, intra finus condunt, ac solum emundant. Plebeia dehinc multitudo, conceptâ suspicione, in curiam advolat. Regis autem fil. ætate minor, nomine Telesimachus, conspirationis conscius, ex curiâ turbam extraxit. Patrem enim supra mortalem speciem ad Pisæum mont. magnâ velocitate, deferri commentus est, eâque fraude plebem obduxit. Plut. Paral.

Pisones, nobiles Romani, ex Numæ Pompilii familiâ, sic dicti, vel à *piso*, ut à *lente*, *Lentuli*; vel à *pinsendo*, uti Plinius censet, cum quo & auctor Panegyrici ad Pisonem facit, quando scribit:

—— *Nam quid memorare necesse est*
Ut domus à Calpo nomen Calpurnia ducat?
Claraq; Pisonis tulerit cognomina prima
Fumida calloſâ cum pinseret hordea dextrâ?

Fuit autem Calpurniæ gentis cognomen. Hinc *Pisonianus*, ut *Pisonianum vitium*, i. e. mira libido loquendi; quo vitio laboravit L. Piso. B. Hieronymus ad Oceanum: *Primum spinosulus noster obmutuit: deinde Pisoniano vitio, cum loqui nesciret, tacere non potuit.*

Pisonis villa, prope Baias, quam ferunt Neronem sæpius animi gratiâ adiisse. Tacit. Ann. 1. hodie *Truglio*.

Pisonos, Armen. min. urbs. Anton.

Piſſantini, pop. in Macedoniâ. Polyb.

Piſſeus, vel *Piſtirus*. Thraciæ urbs. Herod.

Piſtirum, Thraciæ emporium. Steph.

Piſtor, Jupiter dictus eſt, quòd Romanos, quo tempore à Gallis obſeſſi propter famem de deditione cogitabant, in ſomnis admoniſſet, ut ex omni frumento quod haberent, panes facerent, eoſq; in hoſtium caſtra jacerent. Ita enim futurum, ut de peratâ victoriâ Galli animis concíderent, atq; ipſi ſuperatis hoſtibus obſidione liberarentur. Ovid. Faſt. 6.

Eſſe Ceres viſa eſt; jaciunt Cerealia dona,
Falcha ſuper galeas longaq; ſcuta ſonant.
Poſſe fame vinci ſpes excidit, hoſte repulſo
Candida Piſtori ponitur ara Jovi.

Piſtoria, *Piſtorium* Plinio, *Ad Piſtores* Antonino, urbs Hetruriæ ad mont. Apennini radices, inter Florentiam & Lucam 12 m. p. hodie *Piſtoia*.

Piſtrenſis villa, pagus Pannon. infer. ad Danubium, patria Sozomeni, à Sirmio urbe 26. m. p. teſte Ammiano, diſtans in ort. contra Petrovaradinum, qu. medius inter Bononiam & Taurinum. *Biſtrica*, teſte Lazio.

Piſtris, nomen navis apud Virg. Æn. 5. Ubi alii legunt, *Priſtis*.

Piſye, urbs Cariæ. Dicitur & *Pityе*. Capiton *Pityuſſam* vocat. Steph.

Pitane, urbs Æolidis in Aſiâ non procul à Caici flu. oſtio, duobus inſignis portubus, cujus incolæ *Pitanæi* & *Pitanitæ* nominantur. Fama eſt apud Pitanam lateres inventos eſſe, qui ſuper aquas innatarent, quod & de aliis locis traditum eſt. Ovid. Met. 7.

Æoliam Pitanen à lævâ parte reliquit.

Item *Pitane* op. Laconicæ mediter. ad Eurotam flu. & op. Macedoniæ maritima orientali. Pitane urbs à Pelaſgis capta, illis ſervire coacta fuit, donec ab Erythræis liberata, in priſtinam libertatem vindicata eſt. Hinc adagium: *Pitane ſum*, de iis qui redacti ad extremam calamitatem, rurſus ad priorem fortunam reſtituti ſunt, apud Zenodotum.

Pitanus, Corſicæ flu. unus ex tribus majoribus, in orâ occid. inter Fiſeram op. & Marianum promunt. Ptol. *Talabo* Caſtaldo.

Pitaon, Cariæ urbs, à *Pitaο* Phryge, Midæ amico dicta. Gentile *Pitaeis*. Steph.

Pitara, Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plin.

Pitea, vide *Lampſacus*.

Pithecôn-colpos, i. e. *Simiarum ſinus*, portus in Libyâ juxta Carthaginem: Gentile *Pithecocolpites*. Steph.

Pithecuſa, inſula Campano litori adjacens, non procul à Neapoli, à Virgilio *Inarime* dicta, à quibuſdam etiam *Æneria*, à ſtatione navium Æneæ. Dicta Pithecuſa (ut Ovid. lib. 12. Met. fabulatur) à Cercopibus, teterrimo hominum genere, quorum fraudem, perjuriumque exoſus Jupiter in ſimias eos commutavit. Græci vero ſimias πιθήκους vocant. Verùm hanc nominis rationem tanquam fabuloſam rejicit Plinius lib. 3 cap. 6. docetque Pithecuſas non à ſimiis appellatas, ſed à figlinis doliariorum, dolia enim Græci πίθους vocant. Habet autem hæc inſula in vertice op. ejuſdem nominis. Vide *Æneria*.

Pithniſſa, vel *Pitniſſa*, urbs Lycaoniæ. Steph.

Pitho, dea ſuadæ, ſive dicendi præſes, quam Ennius *Suadam*, *Quintilianus perſuadendi ideam*, Horatius *Suadelam*, & Cicero *lepidem* vocat. Plin. Colebatur & Diana cognomine *Pitho* Corinthi: Item una ex Atlantidibus.

Pithalai promunt. circa Arab. ſinûs fretum in Æthiopiâ. Strabo.

Pitholeon, Rhodius, poeta trivialis & abjectus, qui cùm in confinio utriuſque linguæ natus eſſet, confuſo ſermone epigrammata quædam futilia conſcripſit, in quibus nonnullam ridiculè Græca Latinis miſcuit, cujus mem. Horatius 1. Serm. Sat. 10.

Pithonobaſtæ, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Pithoneſcome, locus Aſiæ in campis apertis, ubi Ciconiæ primo adventûs ſui tempore congregantur, & eam quæ ultimò advenerit lancinant univerſæ, atq; ita abeunt. Plin. 10. 23.

Pithos, vicus in tribu Cecropide, ἀπὸ τῶν πίθων, à vaſis ſeu doliis quæ illic fiunt. Steph.

Pitinum, Umbrorum mediter. op. Ptol.

Pitniſſa, Lycaoniæ op. Steph.

Pitonius, Latii flu. per lacum Fucinum impermixtus tranſiens; *Juvencus*, ſeu *Invectus* Plinio, ut quidam falſò ſcribunt, cum *invectus* ibi participium ſit non nomen fluvii.

Pittacus, Philoſophus Mitylenæus, unus ex ſeptem Græciæ ſapientibus, qui ex Leſbo tyrannum Melanchrum depulit, exortoque deinde inter Athenienſes, Mitylenæoſque bello, Phrynonem hoſtium ducem ad ſingulare certamen provocavit, retiqué quod occultè ſecum attulerat implicitum facile ſuperavit, quâ ex pugnâ Retiariorum, & Mirmillonum factiones originem ſumpſiſſe putantur. Fuit autem tempore Crœſi regis. Hujus illud: *Providere oportet, ne caſus veniant; ſi forte venerint æquo animo tolerare*. Fuit alius *Pittacus* legiſlator (Thavorinus & Demetrius in Homonymis) qui minor eſt appellatus. Ælianus de Var. hiſt. *Pittacum* quendam commemorat, qui de molâ piſtrinâ encomium conſcripſit, ut in parvo argumento vim dicendi oſtentaret.

Pittheа, op. Peloponneſi apud Trœzena, vel ipſa Trœzen in orâ Argiæ. Plut. Hinc *Pittheus*. Ovid. Met. 15.

Eſt prope Pittheam tumulus Trœzena ſine ullis
Arduus arboribus. ———

Pittheus, Theſei avus maternus, qui Trœzene regnavit, de quo Plut. in Theſeo. Hinc *Pittheis*, patronymicum fœmininum, quo poeta utuntur pro Æthrâ Pittheî filiâ matre Theſei. Ovid. in ep. Ariad. Theſeo:

Nec pater eſt Ægeus, nec tu Pittheidos Æthræ
Filius. ———

Pitulani, Umbriæ pop. Plinius.

Pitulum, Latii op. Plin.

Pityaſſus, Piſidiæ urbs. Strabo.

Pityæa, urbs inter Parium & Priapum. Steph. Apoll. Arg. lib. 1 — Ζαθέην τε παρήμειβον Πιτυέιαν.

Ubi Schol. Ἡ Λαμψακὸς τὸ πρότερον Πιτύεια προσηγορεύετο, ὑπό τινες Πιτύαν ὀνομάζουσι τινὲς δὲ φασὶν ὅτι Φρύξιν γενόμενον ἐνταῦθα Θησεὼς ἔθαψε, ἀφ' οὗ τότε ἡ πόλις ἐτυμάσθη. Θεόκλης γὰρ ὁ Θησεῶς Πιτύην λέγει.

Pityndа, Metropolis Indiæ intra Gangem. Ptol.

Pityoneſſus, inſ. Peloponneſi contra Epidaurum. Plin.

Pitys, i. e. *pinus*, Puella erat, quam Pan & Boreas rivales amabant: Illa panis amore magis afficiebatur, unde æmulatione motus, puellam in petras impulit ac neci tradidit. Terra miſerta cladem, plantam puellæ cognominem produxit, quæ arbor nunc quidem Pana germine ſuo coronat: Flet autem ubi Boream affantem percipit. Auctor Geoponicon l. 11. c. 11.

Pityuſa, inſ. parva ſinûs Argolici ante Hermionen. Sunt & *Pityuſæ* inſ. duæ in mari Iberico, anguſto freto inter ſe diviſæ, quarum major Ebuſus, minor Ophiuſa. Ita Strabo. Idem & Ptolemæus docet. Pomponius quoque Mela idem ſentire videtur, licet Pityuſas utramque communi appellatione dici non moneat. At Plinio longè alia mens, qui utrique huic inſulæ nomen Ebuſus convenire ait; & Colubrariam ſive Ophiuſam aliam facit à Pityuſis. Longè falluntur qui Plinium Straboni & Ptolemæo conciliare quærunt. Diodorus Siculus eoſdem cum Plinio ſequi autores videtur, Πιτύεσσαν enim agnoſcit unam magnam inſulam, in quâ urbs ſit quæ appellatur Ἐρεσὸς: niſi ejus codex ſic corrigendus & legendum Ἐβουσὸς. Idem Diodorus annotat Pityuſam à copiâ τῶν πιτύων, quas illa inſula ferat, nomen invenîſſe. Plinius à frutice pineo. Caſaub.

Pius, Rom. Epiſc. 9. An. Dom. 144. *Pius* 2. Rom. Epiſc. vir doctrinâ & ingenio clarus, Æneas Sylvius antea dictus. A.D. 1459. *Pius* 2. Pont. Rom. A.D. 1503.

Pius, Metellus ſic dictus quòd à Furio Tribuno reditum exoravit. Antonius quoque Imp. *Pius* dictus eſt, quòd animum à bello ferocitate alienum haberet, malletque vivum, ut erat, civem ſervare, quàm 1000. hoſtes trucidare. Dio. Alex. lib. 1. cap. 9.

Place,

P L.

Place, urbs Helleſponti, civis *Placius*; Gentile *Placianus*. Steph.

Placentia, *Placenza*, colon. & urbs epiſc. ſub archiep. Bononienſi in Gall. Togatâ circa finem Æmiliæ apud Padum flu. non longè Trebiam flu. excipientem, urbs ampla Farneſiorum in Ducatu Parmenſi, inter Mediolanum & Parmam. Silius lib. 8.

Certavit Mutina quaſſata Placentia bello.

Placentia, urbs Hiſp. Tarrac. in Luſitaniæ confin. inter Salamanticam ad Bor. & Emeritam ad Auſt. 22. leuc.

Placia, Myſiæ op. juxta Cyzicum, Mileſiorum op. Plin. 5. ult.

Placiadæ, Atticæ municipium. Suidas.

Placidia, virgo, Valentiniani Imp. & Eudociæ filia, quæ repudiatis opibus, nulli rei præterquam ſaluti ſtudebat.

Placiadæ, incolæ cujuſdam reg. Atticæ, apud quos moris erat adulteros punire graviter, impactis in pudendam corporis partem raphanis, qui apud illos miræ magnitudinis eſſe dicuntur. Quod ſi raphani fortaſſe non fuiſſent ad manum, ſtelæo utebantur, i. e. ligonis ligno.

Placidianus, Conſul cum Ann. Tacito an. U. C. 1125.

Placilla, Theodoſii Magni Imp. uxor, non regni faſtigiis lata eſt, ſed potius amore ſuccenſa divino. Repente ergo, ut venit ad purpuram, claudorum atque debilium maximam habebat curam, non ſervis, non aliis miniſtris utens, ſed per ſeipſam agens, & ad eorum habitacula veniens, & unicuique quod opus haberet. Sic etiam per Eccleſiarum xenodochia diſcurrens, ſuis manibus miniſtravit infirmis, ollas eorum tergens, jus guſtans, efferens cochlearia, panem frangens, ciboſque adminiſtrans, calices abluens, & alia cuncta faciens, quæ ſervis & ancillis mos eſt ſolenniter operari. Illis autem qui ei talia nitebantur prohibere, dicebat: Aurum diſtribuere, imperii eſt opus: Ego autem pro ipſo imperio hoc opus offero bona mihi omnia conferenti. Nam viro ſuo ſæpe dicere erat ſolita. *Oportet te ſemper marite, cogitare quid pridem feceris, quid modo ſis: Hæc ſi ſemper cogitaveris, ingratus benefactori non eris, ſed imperium quod ſuſcepiſti, legitimè gubernabis, & harum rerum placabis autorem.* Theodoret. Eccl. Hiſt. 9. 31.

Placus, vel *Placuſius*, Ciliciæ mons. Heſych.

Pladarei, pop. Septentrionales. Steph.

Plagereum, locus Siciliæ inter Agrigentum & Syracuſas. Anton.

Plagia, Liguriæ portus 115. m. p. à Vintimilio. Anton.

Plagiaria, Hiſp. urbs, inter Olyſſiponem & Emeritam. Anton.

Plamus, urbs Cariæ. Steph.

Planaria, inſ. ultra Corſicam, à ſpecie ſic dicta, quòd æqualis freto exiſtat, ideoque navigii fallax. Plin. 3. 6.

Planaſia, inſ. maris Tyrrheni, inter Iluam & Corſicam. Item *Planeſia*, inſ. Gall. Narbon. teſte Strab. poſt Stoechadas, quæ *S. Margueryte* Dalechampio dicitur. Item op. ejuſdem Galliæ ad Rhodanum flu. Strabo. *Pont S. Eſprit*, teſte Jo. Poldo, inter Vivarium 4. & Avenionem ad Auſt. 8. leuc.

Planeſia, inſ. parva Hiſp. Tarrac. apud Ferrariam promunt. & ante Dianium op. *Iſta de Denia* vulgò dicitur.

Plancius, Romanus quidam, qui, teſte Euſebio, cum Galliam Comatam regeret, Lugdunum condidit.

Planctæ, inſulæ maris Euxini, quæ & *Cyaneæ*. Herod. lib. 4. Ἔκλεε δὲ τὰς Κυανέας καλευμένας, τὰς πρότερον Πλαγκτὰς Ἕλληνες φασὶν εἶναι. Scylax Caryand. Αὗται δὲ αἱ Κυανέαι εἰς λίγκον οἱ Ποιηταὶ Πλαγκτὰς πάλαι εἶναι, ἢ διὰ τόπων πρώτων τῶν παρόντων τῷ Ἀργοῖ, ὅτε εἰς Κολχοὺς ἦν ἰόντα ἄγαγεν. Strabo lib. 3. Τὰς δὲ Κυανέας ἱστοροῦσι παρεμπλεούσας τὰς Πλαγκτάς. De Homero loquitur, cujus verſus ex Odyſ. μ'. heic apponam.

Ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ὑπερήφανοι, περὶ δ' ἀσταὶ
Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανοπίδ' Ἀμφιτρίτης.
Πλαγκτὰς δ' ἃς τοι τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσι.
Τῇ μὲν δ' οὐδὲ ποτιπτὰ παρίπτασθαι, οὐδὲ πέλονται
Τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίῃ Διὶ πατρὶ φέρουσι.
Ἀλλά τε καὶ τῇ αἰεὶ ἀφαυρέεται λίθος ἄντην,
Ἀλλ' ἄλλην εἶσιν πατὴρ ἀναΐξασαν ἐρύξαι.
Τῇ δ' οὔπω τις νηῦς φύγεν ἀνδρῶν ἥτις ἵκηται
Ἀλλά θ' ὁμοῦ πίτνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
Κύματά τ' ἀλὸς ῥοίσιν πύρ θ' ὁλοοῖο θύελλαι.
Οἴη δὲ καὶν γε παρίπλω πορθήσορες νῆες
Ἀργοὺς παπταίνουσι παρ' Αἰήταο πλέουσαι,
Καὶ νύκα τὴν ἴη δ' ὄκα βάλλει μεγάλας ποτὶ πέτρας,
Ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.

Plangenſes, Umbriæ gens. Plin.

Planudes Maximus, Monachus, unus ex conſervatoribus Græcæ linguæ. Tranſtulit Græcè libellum de moribus regendis, qui *Cato* inſcribitur. Convertit & in eandem linguam opera D. Auguſtini annis aliquot ante Conſtantinopolim captam. Dicitur & fabulas, quæ Æſopi nomine circumferuntur collegiſſe. E Latino certe in Græcum tranſtulit Ovidii Metamorphoſes, & Heroidas, Macrobii Saturnalia, & Somnium Scipionis. Collegit & libros 7. Epigrammatum Græcorum qui extant. Mortuus eſt antequam Conſtantinopolis à Turcis capta eſt.

Plarai, Epiri pop. Steph.

Plaraſſa, urbs Cariæ. Steph.

Platæa, inſ. maris Ægæi, una Sporadum, ab Aſtypalæâ 60. m. p. *Placeda* vulgò. Item inſ. Cyrenaicæ ante Cyrenen. Herod. lib. 4. Cujus Cives *Plateenſes*, & regio *Plataica* dicitur, teſte Stephano. Cæterum à *Plataïs* Bœotiæ, quas Hom. ſing. num. Πλάτειαν vocavit ſimilitèr *Plataïs*, vel *Plataatis*.

Plataæ, *arum*, civitas Bœotiæ, ſub Cithærone monte, non longè à Thebis. Steph. Dicta à *latitudine* nemorum. Non procul ab hâc urbe Pauſanias & Ariſtides Mardonium Xerxis ducem & conſobrinum ſuperaverunt.

Platææ, inſ. tres parvæ ante Troadem urbem Myſiæ apud Aſcanias.

Platage, inſ. inter Eubœam & Andrum, quondam *Patage*, nunc *Amorgos* appellatur. Plin. 4. 11.

Platanaus, Bithyniæ flu. Plin.

Plataniſtius, Peloponneſi promunt. Plin. 4. 5. Eſt & Arcadiæ flu. Steph. Et Æolidis promunt. Plin. Item Pamphyliæ aut Ciliciæ maritimus locus Straboni.

Platanius, Bœotiæ flumen. Pauſan.

Platanus, urbs Phœniciæ. Steph.

Plate, inſ. ante Troadem. Plin.

Platea, inſ. in mari Ægæo, quæ & *Paros* & *Minois* dicitur. Item inſ. Libyæ. Gentile *Plateates*, & *Plateites*. Stephanus.

Platein, inſ. juxta Lyciam. Steph.

Platia, inſ. Creticæ ante Sammonium promunt. Plin.

Platina, homo doctus, & antiquitatum ſtudioſus; ſcripſit de vitâ & moribus Pontificum Rom.

Plato, Philoſophus inſignis, ſectæ Academicæ princeps, Ariſtonis & Parectoniæ fil. ex humerorum *latitudine* ſic dictus, cum antea ex avi nomine *Ariſtocles* vocaretur. Hic adhuc adoleſcens palæſtrâ ſe exercuit; picturæ operam dedit, Tragœdiaſque & poemata quædam conſcripſit. Poſt hæc ad Socratem ſe contulit, ſub quo brevi tantum in philoſophiâ profecit, ut non immerito *divinus Plato*, & *Philoſophorum Homerus* fuerit appellatus. Is quod ad Dialecticam pertinet, primus res ipſas diſtinxit, quo modo plurimas, quas habuere antiqui, dubitationes ſuſtulit. Fuit varius, multiplex, ac tantæ eloquentiæ, ut Jovem (ſi Græcè voluiſſet) Platonicè loquuturum philoſophi dicerent. Peccat autem eo (inquit Voſſius) quòd multùm gaudet metaphoris, iiſque non verecundis, ſed audacibus, & planè poeticis, atque σφριγώσαις: Philoſophiæ ſiquidem magis convenit dictio propria, aut tralationes receptæ, & uſitatæ. Ad poeticam autem dictionem prope accedere Platonem, non Ariſtotelis modo judicium eſt, ſed & Dionyſii Halicarnaſſenſis. Imo in dialogis ſuis poeticè magis

gis loquitur, quam Comœdia facit, ut multos ſenſiſſe, teſtis eſt Cicero in Bruto. Athenis, uti diximus, primùm Socrati dedit operam; deinde cum licuit per ætatem, in Italiam profectus eſt, ut Pythagoreos audiret, ubi Philolai Crotoniatæ librum de ſectâ Pythagoreâ centum minis etiam in rei familiaris difficultate mercatus eſt, ex quibus multa in ſuum Timæum tranſtulit. In Ægyptum deinde properans, oleum ſecum mercaturæ gratiâ vexit, ut viatico ſuppeditaret, ubi libros Moſis legiſſe creditur. Ter in Siciliam navigavit, primùm Ætnæ flagrantis viſendæ gratiâ, ut Apuleius ait. Reverſus, apud Æginam captus eſt à piratis, ac minis 30 venundatus; deinde à Nicete Cyrenæo redemptus. Iterum rediit ſub juniore Dionyſio, ſpe liberandi Siciliam. Sed paulo poſt, expulſo Dione, & ipſe ſuſpectus remigravit. Tertiò cum maximè nollet, rogatus ab Archytâ, ut Dionem tyranno reconciliaret, iter ingreſſus, ab eodem Dionyſio obviam procedente, quadrigis exceptus eſt. Demum in ſuſpicionem veniens, vix rogante, & ſpondente pro eo Archytâ, dimiſſus. Anno ætatis 81. placidiſſimo deceſſit obitu, ut Cicero & Seneca tradunt, ut Laertius vero in nuptiis diſcumbens. Horatius:

Pythagoran, Anytique reum, doctumq; Platona.

Plinius eum *ſapientiæ antiſtitem* vocat. *Sublimis apex philoſophorum & columen* dicitur Arnobio adverſus Gentes lib. 1. Quin & Cicero philoſophorum aliquem laudans, *ſemper*, inquit, *excipio Platonem*. Cum parvulus aliquando dormiret, apes, facundiæ omen, in labellis ejus conſederunt. *Philoſophorum quis dubitet Platonem eſſe præcipuum, ſive acumine diſſerendi, ſive eloquendi facultate divinâ quâdam & Homerica? Multum enim ſupra proſam rationem, & quam pedeſtrem Græci vocant, ſurgit: ut mihi non hominis ingenio, ſed quodam Delphico videatur oraculo inſtructus.* Ita de eo Quinctilianus lib. 10. cap. 1.

Plato, alter Athenienſis, poeta priſcæ Comœdiæ, tempore Ariſtophanis, cujus fabulas Suidas & Athenæus commemorant. Tres item alios Diog. Laert. recenſet: unum Rhodium Philoſophum, diſcipulum Panætii: alium Peripateticum, de ludo Ariſtotelis: tertium Praxiphanis diſcipulum. Alius denique Martyr, qui pro fide Chriſtianâ, imperante Maximiano, paſſus eſt, paternamque hæreditatem, dum viveret, pauperibus eſt largitus.

Plautianus, Conſul cum Getâ Cæſare, an. U. C. 955.

Plautius, Romanus quidam quum ob uxoris obitum dolore incredibili torqueretur, mortemque appeteret, in rogum ſe conjecit, quem togatum, calceatumq; corpori uxoris junxerunt amici. Val. Max. de amore conjugali. Item Poeta Comicus. Gellius l. 3. cap. 3.

Plautus, poeta Comicus, patriâ Sarſinas, *Plotus* ab initio, teſte Feſto, appellatus à pedum *planitie*, quos *Plotos* Umbri vocant. Vixit Pacuvii, Attiique ætate, nempe extremis aliquot annis belli Punici 2. ſive Annibalici, ac proximis 17. Nec enim poſſum aſſentire B. Hieronymo in Chronicis, qui ſic ſcribit ad ann. 1. Olymp. 146. *Plautus ex Umbriâ Sarſinas Romæ moritur, qui propter annonæ difficultatem ad molas manuarias piſtorem ſe locaverat. Ibi quoties ab opere vacaſſet, ſcribere fabulas ſolitus, ac vendere.* Is annus erat U. C. 555. quo Coſſ. erant Serv. Sulpicius Galba Max. & C. Aurelius Cotta. Id ab Hieronymo ex Tranquillo exſcriptum ait Scaliger in Animadverſ. Sed difficulter credo ita ſcripſiſſe Tranquillum. Nam annis poſt 13. ſuperfuiſſe ex Cicerone cognoſcimus, qui auctor eſt in Bruto, mortuum an. U. C. 570. P. Claudio Pulchro, & L. Porcio Licino, h. e. Olymp. 149. Voſſius. Idem Cicero *urbano, ingenioſo & faceto genere jocandi refertum eum* ſcripſit. Et Varro ex Ælii Stilonis ſententiâ, *Muſas*, dixit, *Plautino ſermone locuturas fuiſſe, ſi Latinè loqui voluiſſent.* Hinc *Plautinus*. Horat.

At noſtri proavi Plautinos & numeros, & Laudavere ſales, &c.

Plecuſa, ancillæ nomen. Martialis 2. 66.

Et cecidit ſectis illa Plecuſa comis.

Plegerium, Indiæ op. ad Choaſpen flu. Strabo.

Plegra, Galatiæ civitas. Ptol. 5. 6.

Pleias, & *Pleiades*, Latinè *Vergiliæ* dicuntur, à verni temporis ſignificatione, quo navigatio incipitur, quemadmodum Græcis ἀπὸ τῦ πλεῖν, h. e. *à navigando* Πλειάδες nominantur, ut quidam volunt. Pleiadum enim ortus vernus navigationis tempus indicavit. Ovid. Faſt. 4.

Ore micant Tauri ſeptem radiantia flammis
Sidera, &c.

Poetæ filias faciunt Atlantis ex Pleione Nymphâ, ideoq; *Atlantidas* Virgilius dixit, earumque nomina finxerunt, *Electram, Alcinoen, Celæno, Meropen, Steropen, Taygetam Maiam.* Valde autem inter ſe conſtipatæ ſunt hæ ſtellæ: Unde *glomerabile ſidus* Manilius vocat. Propertius:

Pleiadum denſo cur coit igne chorus.

Ubi alii *ſpiſſo*. Seneca in Medeâ.

Et denſi latitant Pleiadum greges.

Hæ tempeſtatem concitare ſolent. Horat. l. 4. Od. 14.

Indomitas prope qualis undas
Exercet Auſter, Pleiadum choro
Scindente nubes.

Propert. 2. 16.

Non hæc Pleiades faciunt nec aquoſus Orion.

Stat. 9. Theb.—*Cum Pleiadas haurit* (tempeſtas)
Aut nigrum trepidis impingit Oriona nautis.

Lucanus lib. 9.

Ibit & imbriferâ ſiccas cum Pleiade Thebas.

Claudianus. ——*Madidaque cadente Pleiade.*

Stat. Theb. 4. ——*Neque enim violentior exit*
Amnis humo, quum Taurum aut Pleiadas hauſit aquoſas.

Idem primum ſyllabam corripuit Sylv. 1. 3.

Hæc per & Ægæos hyemes, Pliadumque nivoſum
Sydus, & Oleniis dignum petiiſſe ſub aſtris.

Val. Flaccus lib. 5.

——*Denſæque ſequuntur*
Pleiades, & madidis rorantes crinibus ignes.

Pherecydes has tradit 7. ſorores fuiſſe, Lycurgi filias ex Naxo inſ. Liberi patris nutrices, ab Jove inter ſidera relatas, ne vim ab Orione paterentur. Reliqui Atlantis filias faciunt. Ovidius ubi ſupra.

Pleiades incipiunt humeros relevare paternos,
Quæ ſeptem dici, ſex tamen eſſe ſolent.
Seu quod in amplexus ſex hinc venere Deorum:
Nam Steropen Marti concubuiſſe ferunt;
Neptuno Alcyonen, &, te formoſa, Celæno
Maian, & Electram Taygetamque Jovi.
Septima mortali Merope tibi Siſyphe nupſit:
Pœnitet, & facti ſola pudore latet.

Vide Nat. Com. lib. 4. cap. 7.

Pleione, Nympha, Oceani & Tethyos fil. uxor Atlantis, ex quâ *Pleiades* ſuſcepit. Ovid. Faſt. 5.

Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn,
Qui terram liquidis, qua patet, ambit aquis.
Hinc ſata Pleione, cum cœlifero Atlante
Jungitur, ut fama eſt, Pleiadaſque parit.

Plemmyrium, flu. Siciliæ agrum Syracuſanum, per quem labitur, crebris rigans inundationibus, unde & nomen accepiſſe videtur ἀπὸ τῦ πλημμυρεῖν quod eſt *exundare*. Virg. Æn. 3.

Sicanio prætenta ſinu jacet inſula contra
Plemmyrium undoſum: nomen dixere priores
Ortygiam.——

Stephanus caſtellum Siciliæ vocat, alii promuntorium faciunt.

Pleræi, gens circa Dalmatiam. Strabo.

Pleſimachus, ſcripſit νόστους, h. e. reditum Græcorum in patriam. Plut. de Flum.

Pleſtorum, Thracum Deus, ſed incertum utrum naturalis, an animalis. Huic Perſa Oeobazus ſacrificatus. Herod. lib. 9. Θύειν ἔφασαν ἐκεῖνοι τῷ Πλειστόρῳ τάδε· Ἀφικόμενοι λαβόντες ἕνα τῶν ἐπιχωρίων διὰ τέχνης τῦ σφετέρου.

Pleumoſii, pop. Belgii, Nerviis finitimi, quorum reg. magnâ ex parte Flandria eſt, teſte Becano; in quâ Hypræ, Furnæ, & Dixmuda urbes, ſeu, teſte Huberto Leodio, ubi Gortryck, urbs ad Legiam flu. à Tornaco 5. leuc. Gandavum verſus 8.

Fleuron,

Pleuron, *Pleurone* Ptol. & Pauſan. op. Æoliæ mediter. ad Evenum flu. proximum Calydoni, *Meleagria* Statio cognominata, & *Pleuronia* Straboni. Cujus mem. Ovid. lib. 7. Met.

Adjacet his Pleuron, in quâ trepidantibus alis
Ophias effugit natorum vulnera Combe.

Stat. 8. Theb. ——— *Nunc torva Pylenes*
Agmina, nunc mæſtæ fundens Pleuronis alumnos.

Pletauri, pop. Luſitaniæ. Strabo.

Plexaure, Nympha, Oceani & Tethyos fil. Heſiod.

Plinius Secundus Veronenſis, temporibus Veſpaſiani vixit, cujus negotia adminiſtrabat: noctibus vero & ſucceſſivis (ut ipſe inquit) temporibus, opus De rerum naturâ conſcripſit, unus omnium parciſſimus temporis. Periit in montis Veſuvii incendio, dum ejus cauſam indagare vellet. Vide omnino Plin. Juniorem lib. 3. ep. 5. & lib. 6. ep. 16. in quibus omnis vitæ ejus ratio exponitur. Videndus quoque Voſſius de Hiſt. Latinis. lib. 1. cap 29. Fuit alter *Plinius* Novocomenſis, ex prioris ſorore natus, & ab avunculo in nomen & cætera jura adoptatus; eloquentiâ, virtute, & ſanctitate vitæ ac morum, aut maximus ipſe, aut inter maximos ſui ſeculi viros fuit. Floruit ſub Trajano cujus & Panegyricum ſcripſit. Habemus ejus Epiſtolarum libros, veriſſimum Atticæ eloquentiæ exemplum, ex quibus vita ejus & mores diſci poſſunt. Martial. 10. 19. de *Plinio*.

Totos dat tetricæ dies Minervæ,
Dum centum ſtudet auribus virorum,
Hoc quod ſecula poſterique poſſint
Arpinis quoque comparare chartis.

Malè autem hos confundit Hieronymus Chron. Euſebiano Num. 2125, & ex duobus Pliniis unum nobis, quantum in ſe fuit, concinnavit. Id quod dignum animadverſione ſuâ exiſtimavit Scaliger, quem ibi, ſi lubet, vide.

Plinthine, op. Marmaricæ ad fines Ægypti, & Alexandriæ finitimum. Steph. *Torre de gl' Arabi* Moletio.

Pliſtarchia, op. Cariæ, quod & *Heracleam* quoque dicebatur, teſte Stephano.

Pliſthenes, Pelopis ex Hippodamiâ fil. qui cum juvenis moreretur, Agamemnonem & Menelaum filios ſuos parvulos Atreo fratri commendavit, qui eos ſuſcepit, filiorumque loco educavit, & ob id Atrei filii habiti *Atridæ* vocabantur.

Pliſtonax, Pauſaniæ fil. Lacedæmoniorum dux, cujus res geſtas vide apud Thucydidem.

Pliſtonicus, uel *Pliſtonices*, author, de quo Athenæus. Item Apionis cujuſdam cognomen, qui non multo tempore Plinio ſuperior fuit, ut ipſe ultimo volumine teſtatur.

Pliſtus, flu. Phocidis Parnaſſum montem circumfluens, ac in ſinum Corinthiacum apud Cirrham op. labens. Ejus mem. Strab. l. 9. Ubi ſis Caſaubonum adi.

Plitaniæ, inſulæ ante Troadem. Plin.

Plote, inſ. duæ maris Jonii, quæ & *Strophades* Plinio, Straboni ac Apollonio dicuntur. Vide *Strophades*.

Plotæ, Æoliæ inſulæ ſic dictæ. Dionyſ. in Periegeſi.

Τὰς δ' αὖτ' Αἰόλιαι εἰσὶ θεοδμητοι ἐν ἁλὶ νῆσοι,
Ἔσθλαὶ δὴ οἱ πᾶιν εἰσὶν, ἐπαίνυμαι ἀνδράσι πᾶσαι,
Οὔνεκα μίσγει ἴσχει θεσπέσιον ἀμφιέλισσον.

Plote quidem una ab Homero nominatur Odyſ. κ', quo nomine eum Æoli inſulam appellaſſe teſtatur Euſtathius: videtur tamen is unus eſſe ex locis ab Homero nominatis, quorum certum ſitum non citius invenias, quam ſutorem qui utres conſuit, quibus venti in Ulyſſis gratiam, ab Æolo incluſi, ut facete apud Stranonem jocatur Eratoſthenes. Montanus.

Plothia, vicus in tribu Ægeide. Steph.

Plotina, Trajani Cæſaris conjux, ſanctitate, probitate, & omnibus quæ in muliebrem ſexum cadunt, virtutibus ornata. Hæc tonſo capillo virum mentita conjugem in exilium comitata eſt.

Plotinopolis, Thraciæ urbs. Ptolemæus. *Plaudin* Nigro.

Plotinus, Philoſophus Platonicus, Ægyptius natione, è civitate Lyco, diſcipulus Ammonii, præceptor Porphyrii, Gallieni, Taciti & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenui valetudine, morboque ſacro obnoxius. Suidas. Scripſit de rebus Philoſophicis libros 54. in Enneadas ſex diſtributos, quos Latinè interpretatus eſt Marſilius Ficinus. Luculentum ejus encomium apud Firmicum legere eſt lib. 1. Matheſeos cap. 3.

Plotius Gallus, patria Lugdunenſis dicendi præceptor, Romæ profitebatur, à quo ſe Cicero lib. de Oratore unà cum Quincto fratre Latinas literas edoctum fuiſſe teſtatur; à Tranquillo autem inter Rhetores ponitur.

Plotius Criſpinus, quem aretalogum fuiſſe cognominatum, quod garrula ſcripſerit carmina, Porphyrius eſt author. Hic Stoicam ſectam profeſſus, atque idem poeta fuit; ſed cujus verſus numero forent multi, levis vero ponderis. Cùm in alios locis ejus mem. Horatius, tum Sat. 1. lib. 1.

——— *Ne me Criſpini ſcrinia lippi*
Compilaſſe putes, verbum non amplius addam.

L. *Plotius*, poeta, qui teſte Tullio, carus fuit C. Mario, quia geſta ſua ab eo celebrari poſſe arbitraretur.

Plotius Tucca, ut eum vocat Cornutus, vetus Perſii interpres, qui de Tucetis loquens Gall. Ciſalpinæ, prius ait dictum *Tucetam*, poſtea vero appellatum eſſe *Tuccam*. Horat. *Plotius & Varius Sinueſſæ Virgiliuſque*
Occurrunt, animæ quales neque candidiores
Terra tulit, neque queis me ſit devinctior alter.

Plotus, vide *Plautus*.

Plubium, Sardiniæ op. Ptol. *Soſſari* Nigro.

Pluitalia, Ptol. *Pluvialia* vero Plinio, una ex inſulis Fortunatis, quam Bacchius *Iſola del ferro* vocari ſcribit. *Lanzerotta* vero Nigro dicitur.

Plumbaria, inſ. parva Hiſp. Tarracon. in orâ orientali, apud Ferrariam promunt. *Plumbariam* quoque invenio apud Ptol. ſed in Sardoo mari.

Plutarchus Chæronenſis, philoſophus, floruit ſub Trajano & Adriano Impp. Nam Trajano libros Apophthegmatum dedicavit vir eruditiſſimus, à quo etiam in Illyricum miſſus eſt conſulari poteſtate, juſſumque omnibus Illyricis magiſtratibus, ut abſque eo nihil agerent. Elogia ejus apud veteres permulta habemus. Quale quod Tauro apud Agellium dicatur *vir doctiſſimus, ac prudentiſſimus*; & ipſi Agellio, *homo in diſciplinis gravi authoritate*. Himerio Sophiſtæ Bithyno, in laudatione filii Rufini, Θυϊτάλῳ: Eunapio præfatione operis de vitis Sophiſtarum, Θεσπεσίῳ, item τ' φιλοσοφίας ἀπάσης Ἀφροδίτης ἢ λύρας. Fertur quoque Theodorus Gaza rogatus, ſi neceſſe foret libros in mare dare præcipites, quem poſtremo eſſet demerſurus, reſpondiſſe, Plutarchum. Plura de eo apud Rualdum & Voſſium videnda. De moribus ſuis ita ſcripſit ipſe lib. de ſuperſtitione: Ἐγωγ' ὃν ἂν ἐθέλοιμι μᾶλλον ἀνθρώπως λέγειν ἀεὶ ἐμοῦ, μήτε γαστέρα, τὸ παχύτατον, μαθὼν ἢ Πλούταρχον, ἢ λέγειν ὅτι Πλούταρχός ἐστιν ἄνθρωπος ἀβίβαιος, δυσπαράβολος, ὀξυχόλως πρὸς ὀργὴν, ὅλη τοῖς τυχοῦσι τιμωρητικὸς, μικρόλυπος. De variis Plutarchis vide Jonſium de Script. hiſt. philoſ. lib. 3. cap. 6.

Plutia, Siciliæ urbs. Cicero in Verrem. *Plaza* Aretio.

Plutium, urbs Tyrrhenorum. Gentile *Plutinus*. Steph.

Pluto, Saturni fil. ex Ope conjuge, frater Jovis & Neptuni, qui cum ad regni diviſionem veniſſent, Plutoni, qui natu minimus erat, & *Ageſilaus* vocabatur, pars occidentis obtigit, ſecus inferum mare: Jovi plaga Orientalis; Neptuno inſulæ. Hinc datus eſt locus fabulæ, Jovi imperium cœli, Neptuno maris, Plutoni inferorum obtigiſſe. Ἀπὸ τοῦ πλούτου nomen arceſſit. Quare *Dis* quoque vocatur. Docet id Cic. de Nat. D. his verbis: *Terrena res omnis atque natura Diti patri eſt dedicata, qui Dives, ut apud Græcos Πλούτων, quòd recidant omnia in terras, & oriantur è terris.* Potius autem *Pluto* à verbo פָּלַט *palat*, h. e. *eripuit, prædatus eſt, cuſtodivit*. Nam in terrâ tuto latent, & reconduntur omnia. Cur Proſerpinam rapuiſſe dicitur, vide in *Proſerpina*. Dicitur *Pluto* divitiarum dominus, quia in terrâ, opes, & metalla latent, unde effodiuntur. Vocabatur & *Orcus* ab הַרְכּוּשׁ *harcus*, ſive רְכוּשׁ, i. e. *facultates, opes, divi-*

tia. Inde *Richeſſes* Gallis. Dux item *Erebi*, i. e. ערב *hereb* ſc. *veſpera*, quòd ſub terrâ omnia tenebroſa, & ſine luce ſint.

Plutus, à Græcis fingitur divitiarum Deus, quem in adventu claudum eſſe volunt, receſſu alatum: hoc nimirum innuentes, quòd ſerius quidem opes contrahantur, partæ autem niſi frugaliter diſpenſes, velociſſimè dilabuntur. Eundem & cæcum faciunt, & judicii expertem, propterea quòd indigniſſimum quemque opibus affluere videamus, probos autem in re tenuiſſimâ verſari. Hujus domicilium conſtituit Poſidonius in ſubterraneis Hiſpaniæ locis, eò quòd regio ea metallorum fœcunditate reliquis antecellat.

Pluvialia, vide *Pluitalia*.

Pluvius, Jupiter dictus eſt quòd Athenis eſſet ſimulachrum à Jove pluviam precantis. Tibullus:

Te propter nullos tellus tua poſtulat imbres,
Arida nec Pluvio ſupplicat herba Jovi.

De Ægypto loquitur, quæ, teſte Claudiano,

Terra ſuis contenta bonis, non indiga mercis,
Aut Jovis, in ſolo tanta eſt fiducia Nilo.

Plyneæ, inſula Nili. Steph.

Plynteria, feſtum apud Athenienſes. Suidas. Vide Caſtellanum de feſtis Græcorum p. 217.

Plyſenum, Thraciæ op. Procopius.

P N.

Pnebebis, urbs Ægypti. Gentile *Pnebebites*. Steph.

Pneventia, Piceni op. Strabo.

Pnigeus, vicus in Ægypto prope Phœnicum portum è reg. Pedoniæ inf. juxta Parætonium. Strabo lib. 16.

Pnups, Æthiopiæ vicus circa Nilum. Ptol.

Pnyx, forum, ſive locus judicii Athenis: ſic dictus παρὰ τὸ πυκνὸν, i. e. *à denſitate ædium* per vicos olim conjunctarum. Steph.

P O.

Podagra, Diana ſic dicta. Clem. in Protrept. Ἔστι δὲ ἡ Ποδάγρας ἄλλως Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Λυκαονικῇ ἱερόν.

Podalia, urbs Lydiæ. Steph.

Podalirius, Æſculapii fil. ob inſignem medicinæ peritiam è Cretâ inf. unà cum fratre Machaone ad bellum Trojanum evocatus. Item Italus quidam. Virg. Æn. 12.

——— *Podalirius Alſum*
Paſtorem, primaq; acie per tela ruentem
Enſeſequens nudo ſuper imminet.

Podarge, una Harpyiarum, *à pedum velocitate* nomen habens, ex quâ Zephyrus ventus Xanthum & Balium, Achillis equos progenuit. Hom. Iliad. 16.

Podargi, Thraciæ pop. Steph.

Podargus, Hectoris auriga. Hom.

Podoce, Indiæ intra Gang. urbs & emporium. Ptol. *Pedephetan* vocat Niger.

Podolia, Poloniæ reg. ad. Orient. & Meridiem, Lithuaniæ, & Ruſſiæ contermina. Agro tam fertilis eſt, ut ejus gramen perticam 3. diebus ſupercreſcendo contegat, & aratrum in locis graminoſis derelictum paulo pluribus ſepiat & cooperiat. Mellis quoque ibi maxima copia. Cromerus.

Pœan, pater Philoctetis, qui ab eo *Pœantiades* & *Pœantius* dicitur.

Pœanthe, inſ. Ponti Eux. juxta Phaſidis oſtium, ut eam deſcribit Orpheus. Hanc Sigiſmundus Herbeſteinius *Satabella* vocat, in ſuis commentariis Moſcoviticis.

Pœcila petra, Ciliciæ op. Strab. *Paxoli* Mercatori.

Pœcilaſium, urbs Cretæ. Ptol. vulgo *Pentalo*.

Pœcile, porticus clara Athenis, quam Polygnotus Thaſius gratuitò pinxit, cum partem ejus Mycon mercede pingeret, in quâ Stoici philoſophabantur. Plin. 35. 9. Latinè *varia*, ſive *variegata*. In hâc autem porticu Zeno diſcipulos docebat, unde *Stoica* ſecta nomen accepit, & philoſophi Stoici nuncupati, qui antea Zenonii ab ipſo doctore appellabantur, στοὰ enim Græcè *porticus* dicitur. Fuit & in Elide porticus *Pœcile*, quæ à Plinio *Heptaphonos* appellatur, quoniam *ſepties eadem vox* in eâ reddebatur.

Pœdiculi, Italiæ pop. Strabo, ubi de Japygiâ: Τῶν δὲ αὐτῶν Ποιδίκλοι λίγυσται, μάλιστα οἱ Πευκέτιοι. Apud Appian. Ποδίκλας pro Ποιδίκλας. Val. Max. lib. 7. *Ex Apuliâ quoque & Fidiculis*. Ubi *Pœdiculis* legendum docet Cluverius.

Pœeſſa, urbs in Ceo. Civis *Pœeſſius*. Steph.

Pœmandria, vide *Tanagra*.

Pœmanium, urbs ſive caſtellum. Eſt etiam parva reg. Cyzici. Steph.

Pœmen, mons Ponticæ reg. à quo Parthenius profluit per mediam Amaſtrim. Incolæ *Pœmenii*. Eſt etiam mons Macedoniæ *Pœmenium*, cujus incolæ ſimiliter *Pœmenii*. Steph.

Pœmenis, canis fœmina, ex eorum canum numero, qui Actæonem lacerarunt: ita dicta quòd in ſervandis gregibus *paſtoris* quodammodo officio fungeretur. Ovid. Met. 3.

Pœna, & *Beneficium*, pro Diis habitos apud quoſdam Æthiopiæ populos legimus: Sunt qui non ab Æthiopibus, ſed ab Aſſyriis & Perſis hos cultos fuiſſe aſſerunt; illam quod malorum, hunc quod bonorum largitorem eſſe opinantur. Alex. ab Alex. l. 18. c. 11.

Pœni, *Carthaginenſes* qu. *Phœni* dicti, qui à *Phœnicibus* orti fuere, ut ait Servius in illud Virgilii Æn. 1.

——— *Ponuntq; ferocia Pœni*
Corda, volente Deo. ———

Derivativum diphthongum œ in u mutat, ut *Punicus*, Virgilius:

Punica regna vides, Tyrios, & Agenoris urbem.

Hinc *malum Punicum*; unde Cretetis dictum apud Laert. *Sicut omnibus malis Punicis ineſt aliquod granum putre: ſic nemo eſt, qui omni prorſus vitio careat*. Et *Punica fides* pro fallaci, ab ejus gentis peculiari perfidiâ in proverbium abiit. Hinc *Puniceus* aliud adj. Ovidius in Ibin de M. Regulo:

Vel quæ qui redimi Romanos turpe putavit.
A duce Puniceo pertulit, ipſe ferox.

Puniceum etiam & *Punicum* dicitur quod colorem rubentem habet. Ipſe enim color ille *Punicus* ſive *Puniceus* appellatur, qui Græcis Φοινίκεος eſt. Virg. Æn. 12.

——— *Cum primum craſtina cœlo*
Puniceis invecta rotis Aurora rubebit.

Hinc *Punicare* verbum pro *Puniceum colorem trahere*, ſeu *habere*, apud Apul. princ. lib. 3. Metamorph. *Commodum Punicantibus phaleris Aurora ſecum quatiens lacertum cælum inequitabat*. Item *Punicanus* adj. aliud apud Cicer. legitur in orat. pro Murenâ. *Punicani lecti*, quibus Carthaginenſes uti ſolebant.

Pœninæ Alpes, *Pœnæ* Ptolemæo, *Pœninus mons* Livio. Hodie *M. Maggiore di S. Bernardo*, *Groſs S. Bernhards berg* Germanis, vel etiam *Monte di Giove* Leandro, mons qui Allobroges & Centrones à Salaſſis, h. e. Gall. Narbonenſ. in quâ Sabaudia ab Italiâ ſeparat.

Pogla, Pamphyliæ urbs. Ptol.

Pogoargas, Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plin.

Pogon, Trœzeniorum portus in Pelopon. Strabo.

Pola, Iſtriæ civitas (ubi *Polaticus ſinus*, qui & *Flanaticus*. Vulgo *Il Carnero*, quòd ibi nautæ periclitentur. & *Polaticum promuntorium*, de quo Steph.) quondam à Colchis condita, ſed poſtea facta colonia Romanorum. Mela 2. 4. *Pietas Julia* Plinio 3. 19. in deſcriptione Iſtriæ. Fuit (inquit Bochartus) in Iſtriæ & Italiæ confiniis *Pola* urbs à Colchis exulibus condita, quod ipſum Polæ nomen ſignificaſſe teſtantur hæc Callimachi apud Strabonem lib. 1. & 5.

Ἄσυφον ἐκτίσαντο τὸ μὴν Φυγαδῆν τις ἐνίσποι
Γραικὸς, ἀταρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.

Nempe פלה *pala* in *Piel* Hebræis & Syris eſt *ſeparare*, *auferre*, *amovere*. Inde *Pola* Colchis *exulem*, vel *exilium* ſonabat.

Polemarchus, apud Athenienſes dictus eſt qui belli præfectus erat, & aderat regibus, ut Pauſanias indicat, cum ſcribit Erechtheum regem Jone Xuthi filio in bello Eleuſinio Polemarcho uſum eſſe. Munus ejus tempore pacis fuit jus inter cives & peregrinos dicere. Jul. Pollux.

Polemius, Conſul cum Urſo, an. U. C. 1090.

Poleman,

Polemon, rex Lyciæ, An. Dom. 55.

Polemon, philosophus Athenienſis, Philoſtrati fil. qui cum in juventute petulans eſſet, & aliquando ebrius & coronatus, Xenocratis ſcholam ingreſſus fuiſſet, ejus oratione quæ tunc de pudicitiâ erat, adeo mores immutavit, tantumque in philoſophiâ profecit, ut Xenocrati in Scholâ ſuccederet. Diogenes eum multa ſcripſiſſe teſtatur; Suidas vero nihil ſcriptum reliquiſſe aſſerit. Horat. ——— *Facieſne quod olim*
Mutatus Polemo. ———

Polemon, cognomento *Helladicus*, genere Ilienſis, hiſtoricus nobiliſſimus, æqualis Ariſtophanis Grammatici, Panætii diſcipulus. Scripſit de origine civitatum, Phocidis, Ponti, Laconiæ geographiam, & de curſu Solis libros tres. Suidas. Alius è Laodiceâ Cariæ, qui Smyrnæ vixit, æqualis Herodis Attici ſub Adriano Imp. ad quem legatus quandoque Smyrnæorum miſſus, ab eo honorificè exceptus eſt. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 119. & 404.

Polemonium, Cappadociæ urbs. Ptol. *Vatiza* Nigro, aliis *Leona*, inter Amiſum, ac Trapezuntem. Portum habet cognominem, teſte Stephano.

Polendas, inſ. maris Ægæi, parva & deſerta ad Cherſoneſum Thraciæ. Plin.

Polentia, vel *Pollentia*, vulgò *Polenzo*, urbs Liguriæ apud Tanarum flu. cujus rudera inter Tanarum & Braidam op. latè ſparſa cernuntur. Hic Stilicho ſelicitèr adverſus Viſigothos pugnavit. Claudianus.

O celebranda mihi cunctis Pollentia ſeclis!

Hinc *Polentinus* adj. Statius Sylv. 2. 6.

Seu Polentinos merſiſſent flumina ſaltus.

Polentia altera in Piceno *M. Melone*, op. amplum in colle inter Maceratam & Septempedam 10. m. p. Pop. *Polentini* Plinio, Pamphilus ſcribit illam prorſus interiiſſe. *Polentia* item, *Pollentia* Ptolemæo, op. Balearis maj. non obſcurum apud Alcudiam urb. Licèt Moletius ipſam Alcudiam eſſe putet.

Polentina plebs, vulgò *Polenta*, pagus Æmiliæ inter Ravennam urb. 24. m. p. & Apennini mont. radices Bretinorio urbi finitimus, teſte Hieronymo Rubeo.

Poleſii, civitas quædam, & cives ſimiliter. Steph.

Poletes, internuncius Epidauriorum ad Illyricos, de quo Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 10.

Poleto, flu. Maurit. Cæſarienſis.

Poleur, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Polianus, Macedoniæ mons circa Epirum. Steph.

Polias, Minerva dicta eſt, qu. urbana, quòd ea delectaretur urbibus, ad differentiam ejus quæ extra muros ædes ſacras habebat. Lucianus in Lapithis: Ὤμοκα τὴν Πολιάδα μὴ εἰληφέναι, i. e. *Juravi per Poliadem me non cepiſſe.*

Polichna, urbs Troadis, Civis *Polichnæus*. Eſt & urbs Cretæ. Civis *Polichnites*. Steph.

Polichnion, *Hieron Romelias*, teſte Gyllio, Fanum Europæ Byzantinorum Strab. & Polyb. apud Byzantium urbem.

Polieum, urbs Italiæ, quæ prius *Siris* dicebatur. Steph.

Polimatrium, civitas Italiæ in D. Petri quod vocant, patrimonio. Blondus.

Polion, locus in Leſbo.

Polis, urbs Ægypti, civis *Polites*, & *Policus*, quo nomine Jupiter illic colitur. Fœmin. *Polias*. Steph.

Poliſma, civitas Troadis ad ripas Simoentis. Strabo lib. 13.

Polites, Priami fil. ex Hecubâ, quem Pyrrhus captâ urbe in conſpectu patris interfecit. Virg. Æn. 2.

Politicorgas, Aſiæ propriæ reg. apud Plin. quæ poſtea *Aphrodiſias*. Pintianus *Politice*, & *Orgas* diviſim legit, duaſque ac diverſas regiones facit.

Politia, urbs Achaiæ. Steph.

Politorion, urbs Latinorum, quam Martius Rex Romam tranſtulit. Steph.

Polla Argentaria, Lucani uxor, mulier doctiſſima, quæ juvit maritum in emendandis tribus primis libris Pharſaliæ. Stat. 1. Sylv.

Huc caſtæ titulum decuſque Pollæ
Jucunda dabis allocutione.

Pollentia, potentiæ Dea, à Romanis culta.

Pollentia, op. in maj. Balearium inſ. Plin. Fuit altera *Pollentia* juxta Alpes inclyta lanarum nobilitate. Plin. 8. 48. *Hiſpania nigri velleris præcipuam habet: Pollentia juxta Alpes* [illegible] *cant.* Columella 7. 2. *Sunt etiam ſuapte naturâ pretio commendabiles colores pullus atque fuſcus: quos præbent in Italiâ Pollentia, in Eſticâ Corduba.* Sil. Ital. lib. 8.

——— *Fuſcique ferax Pollentia villi.*

Mart. lib. 14. epigr. cui Lemma, *Lanæ Pollentinæ.*

Non tantum pullo lugentes vellere lanas,
Sed ſolet & calices hæc dare terra ſuos.

Pollio, vide *Aſinius*.

Pollupice, Liguriæ civitas inter vada Sabatia, & Albingaunum. *Finale* Simlero.

Polluſtini, Latii pop. non procul ab Albano monte. Plin. 3. 5.

Pollux, Jovis & Ledæ fil. frater Caſtoris, qui cum immortalis eſſet (utpote eodem ovo cum Helenâ prognatus) à Jove fertur petiiſſe, ut ſibi cum fratre jam vitâ functo immortalitatem ſuam partiri liceret: quâ re impetratâ, alternis vicibus mori dicuntur, & reviviſcere. Cui fabulæ occaſionem dedit *Geminorum* ſigni natura, quorum altero oriente, alter occidit. Virgilius.

Si fratrem Pollux alternâ morte redemit,
Itque reditque viam toties.

Ubi *alternâ morte* ſumpſit vel à Pindaro, Od. 10. Nem. Μίλαμπόμποι δ' ἀγλαΐαξ ἁμίεραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ Διὶ νίμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γᾶς.

Vel ab Hom. Odyſſ. 11.

Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμερος, ἄλλοτε δ' αὖτε τεθνᾶσι. ———

Græcè Πολυδεύκης dicitur, quoniam vivus fuit δισσοτικάτερος; & poſt mortem in Deorum numerum receptus unà cum fratre nautas ſervet & ſoſpitet. Διὸς γὰρ τὸ γλυκύ, inquit Etymologus.

Jul. Pollux, Naucratita, Grammaticus ſub Commodo Imp. præcipiebat Athenis. Deceſſit annos natus 58. Scripſit ad Commodum Onomaſticon libr. 10. ſcripſit & alia quædam quæ non extant. Suid.

Polonia, quæ à *planitie terræ* (quam ipſi vernaculè etiamnum *Pole* vocant) nomen habet. Vaſta regio eſt, quæ Schleſiæ ad Occid. proxima eſt, Hungaris, Lithuanis & Prutenis contermina. Dividitur in Majorem & Minorem. Major dicitur quæ Septentr. aſpicit, habetque *Gneſnam*, *Poſnaviamque* inſigniora loca. Minorem vocant, quæ ad Merid. vergit, habetque nobilem urb. Cracoviam ad caput Viſtulæ, quæ regionem dividit, ſitam: reliquæ civitates parum nitidæ. Ex maceriâ domos ferme omnes componunt, pleraſque luto linunt. Plaga regionis paluſtris eſt & nemoroſa. Potus genti ceresiſia. Vini rariſſimus uſus, nec vineæ cultura cognita. Equitatu in bello maximè præſtat. Ager frumenti ferax: multa genti armenta: multa ferarum venatio. Melle abundat, habet & ſalis copiam, qui ex terrâ eruitur. Habet & æriſodinas in jugis montium, nec non ſulfuris. Sub regno Poloniæ continentur Lithuania, Samogitia, Maſſovia, Volhinia, Podolia, & Ruſſia, quæ Meridionalis dicitur. Cromerus. Bonfinius. Munſterus.

Polymbria, civitas Thraciæ. Steph.

Polus, hiſtrio in Græciâ illuſtris, qui geſtis, & vocis claritudine, & venuſtate cæteris anteibat. Egit Tragœdias Poetarum: Athenis etiam Electram Sophoclis poetæ urnam cum Oreſtis oſſibus geſtantem; quem actum ſcitè adeo ac doctè abſolvit, ut imagines rerum verbis exprimens, ſpectatores ad fletum & lachrymas compulerit.

Polus, Agrigentinus Sophiſta, Gorgiæ auditor, primus in oratione inveniſſe dicitur paria & antitheta, & ſimiliter deſinentia, quod minimè verum, ſed jam inventis ſæpe uſum fuiſſe conſtat. Hæc Philoſtratus. Suidas ſcribit eum genealogiam eorum, qui ad Trojam profecti ſunt ſcripſiſſe, ſimul & navium catalogum.

Polyænus Sardianus, temporibus Cæſaris Dictatoris

& Antonii Triumviri; ſcripſit orationes judiciales, triumphi Parthici M. Antonii libros tres. Fuit alter ejuſdem nominis Macedo genere, qui de Thebis ſcripſit, & de re militari. Suidas. Alius inſignis Mathematicus fuit, qui Epicurum poſtea ſecutus eſt, totamque Geometriam falſam credidit. Cic. l. 4. Acad. Qu.

Polyægos, inſ. maris Ægæi, *à caprarum multitudine*, dicta. Plin. Ptol. *Policandro* Sophiano. *Falconera* vero Nigro dicitur.

Polyani, à *Polyano* quodam dicti ſunt Pindi accolæ. Strab. lib. 7.

Polyanthus, Cyrenæus, librum reliquit de ortu Aſclepiadarum. Sext. Emp. l. 1. Adv. Mathem. c. 12.

Polyara, urbs Cariæ. Civis *Polyareus*. Steph.

Polybœa, Dea. Heſychius: Πολυβοια, θεός τις, ἀπ' ἐνίων Ἀζιερίτις, ὑπὸ δὲ ἄλλων Κόρη, nempe à βόω, ſive βόσκω, paſco, ut idem ſit ac Homeri Πολυβότειρα, aut Παμβοῦτις γῆ, quod apud Sophoclem in Philoctete. Ac fortaſſe ſimiliter Heracleenſes matrem ejus Cererem dixere Παμβότειον, licet apud Heſychium nunc legatur: Παμπάτειον, ἡ Δημήτηρ ἐν Ἡρακλείᾳ.

Polybius, rex Corinthiorum, qui cum liberis careret, Oedipum Laii patris juſſu in ſylvâ expoſitum, & à paſtore invencum pro ſuo educavit. Lege *Polybus*.

Polybius, è Megalopoli civitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani; Scripſit Romanam hiſtoriam libris quadraginta. Incipit à fugâ Cleomenis Spartiatæ, & Perſei Philippi Macedonum regis, poſthac Romam attingit. Sed pars pleraque aut tota periit, aut mutilata ad nos pervenit cum fraude generis humani. Recta & ſalutaria ubique ejus monita: & quem ego (Lipſii verba ſunt) hoc magis Principibus commendatum velim, quòd anxiâ in eum inquiſitione non opus, ſed ſenſus ſuos aperit & revelat ipſe. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 19. Item vates Corinthius, qui filio Trojam proficiſcenti, & multis aliis mortem prædixit. Cicero.

Polybus, Sicyoniorum rex, an. ante U. C. 550. Item Auctor antiquus qui ſcripſit de ſemine humano. Et unus ex procis Penelopes. Ovid. Epiſt. 1.

Quid tibi Piſandrum, Polybumq; Medontaq; Dirum, &c.

Polycharmus, cælator eximius, qui Venerem lavantem ſeſe ac Dædalum aſtantem inſculpſit marmore. Plin.

Polycarpus, Smyrnenſis epiſc. A. D. 91. Hic pro Chriſtianâ fide palam, & ſpectante populo in amphitreatro combuſtus eſt, teſte Volaterrano. Vide Euſeb. Eccl. Hiſt. lib. 4. cap. 5.

Polycaſte, Neſtoris filia.

Polycletus, ſtatuarius eximius, diligentiâ ac decore ſupra cæteros facilè vincens, uti loquitur Quinctilianus. Nam ex ære ſigna fecit ſcriptorum præconio nobilitata. Cum primis fecit aſtragalizontes, h. e. talis ludentes, quo opere nullum abſolutius judicant. Fuit Sidonius, ac diſcipulus Ageladis. Duas eodem argumento ſtatuas fecit: alteram arte ſuâ, alteram vero de vulgi opinione, quam de ſententiâ cujuſvis prætereuntis cælaverat. Quibus perfectis turbam admittit, ac primùm ſua oſtenſa magnopere laudatur: altera deinde non æque. *Atqui, ſcitote*, inquit, *quod hanc quam tantopere laudatis, ego feci: quam vero vituperatis, vos feciſtis.* Ælian. de Var. hiſt. Juven. *Hic aliquid præclarum Euphranoris aut Polycleti.* Hinc *Polyclyteus* adj. Stat. Sylv. 2. 2.

——— *Quod ab arte Myronis,*
Aut Polycleteo juſſum eſt quod vivere cælo.

Idem. 4 Sylv. 6.

Quod Polycleteis viſum eſt ſpirare caminis.

Polyclitus, Lariſſæus hiſtoricus, cujus meminerunt Athenæus, Jul. Pollux, Ælianus &c.

Polycrita, nobilis mulier è Naxo inſulâ, quæ inſperato gaudio pene exanimata ultimum ſpiritum emiſit. Plut. de claris mulieribus, & Ariſt. apud Gellium.

Polycrates, Sami Tyrannus, opibus & felicitate apud hiſtoricos inclytus, qui, quoad vixit, non tam fortunæ alumnus dici potuit, quam partus. Nam aliquando, ut aliquid infortunii habuiſſe videretur, annulum projecit in mare, quem tamen cocus ejus redinvenit in piſce. Sed mors infamis & ærumnoſa docuit neminem ante obitum merito dici poſſe felicem. Ad poſtremum enim à Perſarum Satrapâ Oronte dolo captus & crucifixus. Strabo lib. 14. Herod. lib. 3. Item Epheſiorum præſul temp. Severi Imp. Hieronymus.

Polycritus, Mendæus, nomen ſibi peperit hiſtoriâ Dionyſii Tyranni. Laertius. Idem videtur eſſe, quem res Siculas carmine Heroico panxiſſe narrat Ariſt. lib. de Mirab. At fortaſſe alius eſt, cujus mem. Plut. in Alexandro.

Polydamas, nobilis Trojanus, Antenoris & Theanûs ſororis Hecubæ filius, qui quamvis Lycaſten Priami filiam ex concubinâ ſuſceptam, uxorem duxiſſet, cum Antenore tamen patre ſuo urb. Trojanam dicitur Græcis prodidiſſe. Item Panthei fil. Hom. Il. 12. Perſius Sat. 1.

Ne mihi Polydamas & Troiades Labeonem
Prætulerint. ———

Ubi ingenioſiſſimè poeta duos verſus Iliad. χ. (errant qui alterum horum aliunde petant) hoc unico expreſſit.

Πηλυδάμας μοι πρῶτος ἐλιγχείην ἀναθήσει.

Et ſtatim:

Αἰδόμαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας Ἑλκεσιπέπλους.

Sic M. Tullius utrumque Homeri verſum uſurpat ep. 5. ad Atticum lib. 2. & 1. lib. 7. *Aliter ſenſero? Αἰδόμαι non Pompeium modo* ſed Τρῶας καὶ Τρῳάδας. Πηλυδάμας μοι πρῶτος ἐλιγχείην ἀναθήσει. *Quis? Tu ipſe ſcilicet, laudatur & ſcriptorum & factorum meorum.* Vide & ep. 16. libri 8. *Polydamas* & Ciceroni & Perſio eſt alterius Catonis, aut ipſius virtutis nomen. Ineptè nimis quod argutatur de eâ voce antiquus Scholiaſtes. Is Latinâ voce exprimit *multinuba*, quia ſc. δάμαρ, eſt *conjux*, & multitudinem uxorum putat Neroni exprobrari. Quid putidius hoc commento? etſi non defuerunt qui probrarent; Præterea falſiſſimum eſt Polydamantem deſcribi à Poetâ garrulum & ineptum. At quot locis ejus virtutem prædicat? velut Iliad. μ.

Οἱ μὲν ἄμ' Ἕκτορ ἦσαν καὶ ἀμύμονι Πηλυδάμαντι.

Componit eum cum Hectore, & quidem honeſtiſſimo elogio adjecto, cum Hectoris nudum nomen poſuiſſet: ut quem loco depreſſerat poſterius nominans, virtutis teſtimonio attolleret. Poſtea vocat ἀμύμονα, & conſilium illius laudat.

Βελὴ Πηλυδάμαντος ἀμωμήτοιο φίλοιο.

Alibi πεπνυμένον *prudentem*. Iliad. Σ.

Τοῖσι δὲ Πηλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν.

Polydamas, Pancratiaſtes, æmulatus Herculem, leonem inermis ſuperavit, taurum ingentem apprehenſis extremis pedibus retro tenebat, currum agitatum ſeſe opponendo alterâ manu comprehenſum ex curſu retrahebat, in equoſque inſiliebat, dejecto aurigâ. Accerſitus à Dario, Artarxerxis magni filio, ter apud eum ex provocatione victor fuit. Poſtremò poſt cœnam in cavernâ, cum ſaxum in vertice ruinam minaretur, diffugientibus convivis, confiſus ipſe viribus ſuis, ac manibus poſſe illud ſuſtinere putans, oppreſſus eſt. Pauſan.

Polydectes, Magnetis fil. Rex Seriphi inſulæ. Hic Perſeum Jovis & Danaes filium educavit, cujus tandem ingenium veritus, audaciamque & felicitatem, ſub prætextu æternæ gloriæ illum ad ſuperandam Gorgonem Meduſam impulit: quâ devictâ redeunte Perſeo cum ſemper detraheret converſus eſt ab illo in ſilicem, monſtrato capite Meduſæ. Ovid. Met. 5.

Polydeucea, Laconicæ fons ad Therapnem urb. Vide Strab. lib. 9.

Polydice, mulier quædam quæ Pterelam patrem Thebarum regem Creonti prodidit, & occidi ſuaſit. Servius.

Polydora, Nympha Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theog. Item inſula juxta Cyzicum. Steph.

Polydorus, Rhodius, cælator nobilis, qui ex uno lapide fecit Laocoontem & liberos, nexuſque mirabiles. Plin.

Polydorus, Priami fil. ex Hecubâ, quem pater initio belli Trojani incertum communis Martis exitum metuens, cum magno auri pondere educandum tradidit Polymneſtori Thraciæ regi, antiquo hoſpiti, amico, & genero ſuo. Sed ille, deletâ Trojâ, cæteriſque Priami

fere omnibus liberis interfectis, auri cupiditate adductus, Polydorum in litore spatiantem telis aggreditur, & frustra fidem Deorum hominumque implorantem occidit, cæsoque tumulum injecit, cui postea myrtus increvit, sanguineis guttis distillans. Quod cum mater Hecuba intellexisset, simulavit se ingens adhuc auri pondus velle illi secretò indicare, quod pro filio acciperet. Quod avarus rex verum existimans, mox ad Hecubam profectus illius unguibus occæcatus est, Extat tamen & alia de Polydoro opinio, nempe Græcos per Thraciam venientes hunc cepisse; Priamum autem redimentem filium, Græcis pro eo dedisse urbem, quæ postea ab eventu *Antandros* dicta est: quâ acceptâ illos tamen nihilominus Polydorum lapidibus obruisse. Servius in Æn. 3. Hinc *Polydoreus* Ovid. Met. 13.

Et Polydoreo manantem sanguine terram.

Item *Polydorus* alius, Priami filius ex Laothoe Altai Lelegum regis filiâ: quem Achilles cum fratre Lycaone in bello Trojano interemit.

Polygius, Mercurius dictus est, cui Herculem clavam consecrasse, eamque paulo post iterum pullulasse, quòd esset ex oleastro, refert Pausanias.

Polygnotus, patriâ Thasius, floruit Olymp. 90. pictor antiquissimus. Quinctil. lib. 12. & Plin. lib. 35. cap. 9. Videndi quoq; sunt Pausanias & Ælianus.

Polyhistor, Apion sic dictus. Gell. 5. 14. Item *Polyhistor* historicus à Plinio reponitur inter eos è quibus contexuit librum octavum. Poterat idem videri ac Alexander Polyhistor; sed apertè ab eo Plinius ipse distinguit.

Polyhymnia, Musarum una. Aliqui *Polymneiam*, vocant, à *magnitudine memoriæ* scilicet. Horat. Od. 1. lib. 1.

——— *Si neque tibias*
Euterpe cohibet, nec Polyhymnia
Lesboum refugit tendere barbiton.

Ovid. 5. Fastorum.

Dissensere Deæ, quarum Polyhymnia cœpit.

Polyidus, medicus, qui Glaucum Minois filium mortuum ad vitam revocavit porrectâ herbâ, cujus usum didicerat à Dracone, quem viderat draconi cuidam mortuo herbam illam porrexisse, eumque illius herbæ operâ ad vitam revocasse. Palæphatus. Apollod. lib. 3. Fuit quoque *Polyidus*, qui de arte machinali scripsit, teste Vitruvio Pollione præfat. lib. 7. Apud Censorinum quoque fragmenti, cap. 9. quidam *Polyidus* inter Musicos memoratur; Ubi perperam *Pondos* legit Carrio.

Polymedia, Troadis op. Hellesponto adiacens Plin. 5. 3.

Polymestor, Milesius puer, cum à matre locatus esset ad caprarios pastus, ludicro leporem consecutus est, & ob id statim productus à gregis domino Olympiade 46. victor in stadio meruit coronari.

Polymnestor, Thracum tyrannus. Vide *Polydorus*, & Euripidem in Hecubâ. Ovid. Met. 13.

——— *Capit impius ensem*
Rex Thracum, jugulòque sui demisit alumni.

Propert. lib. 3.

Et scelus accepto Thracis Polymnestoris auro.

Polymnestus, Mileti fil. poeta Colophonius, carmen Orthium vel, ut alii vocent Orthrium, conscripsit: item quod ab eo *Polymnestium* dictum est. Sminthia quoq; in Rhodo cecinit, ut ex eo Athenæo videre est. Ob fœditatem reprehensus ab Aristophane in Equitibus: imo & Cratino memoratus, ut Suidas docet; adhæc Alcmani & Pindaro. Atque ex his antiquitatem ejus cognoscimus. Celebrant quoque eum Plutarchus & Pausanias. Nomen non inscitum, sig. enim *multos ambitus*, ut Homero πολυμήδεα, ea, cujus multi sint, aut fuerint, μνηστῆρες, h. e. *proci*. Vossius.

Polynices, fil. Oedipi, Thebanorum regis, ex nefando Jocastæ matris concubitu, frater Eteoclis, quibus pater sponte in exilium proficiscens, regnum eâ lege reliquerat, ut alternis annis regnarent. Verùm cum Eteocles, cui utpote natu majori Polynices priores regnandi vices conceisit, fratri suo regno cedere recusaret, ille Argos sese contulit ad Adrastum regem, qui filiam suam nomine Argiam uxorem illi despondit, contrasque quam maximis potuit viribus, unà cum Tydeo, altero genero, Thebanis bellum intulit, cujus is fuit exitus, ut duo fratres singulari certamine congressi, mutuis vulneribus caderent. Quinetiam cadaveribus rogo impositis, flamma dicitur se divisisse, tanquam implacabile illud odium quod inter vivos extiterat, ne morte quidem potuerit finiri. Statius in Thebaide.

Polyphemus, inter Cyclopas omnes, qui centum fuisse memorantur, viribus corporis formæque magnitudine præstantissimus fuit; quibus vero parentibus ortus fuerit, nondum constat. Apollonius Argon. lib. 1. illum Neptuno & Europâ Tityi filiâ natum fuisse tradit in his carminibus.

Ταίναρον αὖτ' ὄπι πεῖσι λιπὼν Πολύφαμος ἵκανε,
Τὸν ῥα Ποσειδάωνι σοδωκετίσσατο κούρων
Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγασθένεϊ τέκε κούρη.
Κείνῳ δὴ μετὰ πάντα δόσαν γλαυκῶπις Ἀθήνη
Οἷά μάλ', οὐδ' ἄνδρεσσι βαΐζειν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκρης
Ἴχνια τιτύσκοντο διαμπερὲς ἀκροτάλοιο.

Andron vero Teius & Posidonius Polyphemum patre Elatâ ac matre Stilbe Nymphâ natum fuisse memorant. Conon in Heracleâ Elasi & Amymones eum filium fuisse scribit. Homerus autem Odyss. 1. Neptuni & Thoosæ filium facit. Hunc in speluncâ habitare solitum, & oves in Siciliâ custodire, magis notum est, quam ut indigeat explicatione, cum in eadem Tragœdiâ etiam id scribat Euripides & Hom. in Odysseâ. Martialis.

Pascentem Siculas aut Polyphemon oves.

Hic Galateam Nympham fertur adamassem, Aci v. puerum, quem sibi illa præferebat, saxo interemisse. Ulyssem quoque vi tempestatis in Siciliam delatum antro suo inclusit, quatuorque ex comitibus ejus devoravit, reliquos eodem mortis genere perempturus, nisi prævertens Ulysses vino nigro eum inebriasset, altoque sopore obruto adusto stipite oculum eruisset. Virg. Æn. 3.

——— *Domus sanie dapibusque cruentis*
Intus opaca, ingens, ipse arduus, altaque pulsat
Sidera. ———
Nec visu facilis, nec dictu affabilis ulli
Visceribus miserorum, & sanguine vescitur atro.
Vidi egomet, duo de numero cum corpora nostro
Prensa manu magnâ medio resupinus in antro
Frangeret ad saxum, sanieque aspersa natarent
Limina: vidi atro cum membra fluentia tabo
Manderet, & tepidi tremerent sub dentibus artus.
Haud impune quidem; nec talia passus Ulysses,
Oblitusve sui est Ithacus discrimine tanto.
Nam simul expletus dapibus, vinoque sepultus
Cervicem inflexam posuit, jacuitque per antrum
Immensum, saniem eructans, ac frusta cruento
Per somnum commista mero: nos magna precati
Numina, sortitiq; vices, unà undiq; circum
Fundimur: & telo lumen terebramus acuto,
Ingens quod torva solum sub fronte latebat
Argolici clypei, aut Phœbææ lampadis instar.

Ubi ex his verbis.—*Jacuitq; per antrum Immensum*, Auctores colligunt magnitudinem Cyclopis, utpote qui totum antrum occupasset. Ad quam rem pertinent Lucilii versus apud Crinitum:

Multa hominum portenta in Homero versificata
Monstra patent: quorum imprimis Polyphemus ducentos
Cyclops longis pedes. ———

Ovid. Met. 14.

Horror
Hæc & plura ferox (Polyphemus) me luridus occupat
Spectantem vultus etiamnum cæde madentes,
Crudelesq; manus, & inanem luminis orbem,
Membraq; & humano concretam sanguine barbam.
Mors erat ante oculos, mentiq; hærebat imago
Temporis illius, quo vidi bina meorum
Ter quater affligi sociorum corpora terræ,
Quæ super ipse jacens, hirsuti more leonis
Viscera q; & carnes, oblisisq; ossa medullis
Semianimesq; artus avidam condebat in alvum.

Homerus Odyss. 9.

Σὺν δὲ δύω μάρψας, ὥς τε σκύλακας πτόλι γαίῃ
Κὰπ' ἐν δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε δεῦε δὲ γαῖαν.

Τὸς δὶ διαμιλᾶϊςὶ τᾳμὰν ἀπλίσαλο δύγαον,
Ἤδιι δ' ὥϛι λίαν ὀρθοίτερος ᾖ, ὃδ' ἀπίλειπεν
Ἐγκαλά τι, σάρκας ἀ γὴ ὄϛια μυελίεϛα.

Multi, inquit Servius, Polyphemum dicunt unum habuisse oculum, alii duos, alii tres, sed totum fabulosum est. Nam hic vir prudentissimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuisse dicitur, i. e. juxta cerebrum, quia prudentiâ plus videbat. Verùm Ulysses eum astutiâ superavit, & ob hoc eum cœcasse fingitur.

Polyphontes, rex quidam qui fratrem interfecit, quòd intellexisset ab eo sibi parari insidias. Gellius 4. 2.

Polypodusa, insula Cnidia. Gentile *Polypodusius*. Steph.

Polypœtes, fil. Pirithoi & Hippodamiæ. Hom. Il. 12.

Polyrenia, urbs Cretæ, quòd habeat *multas oves*, quas ῥῆνας vocant. Steph.

Polystephanus, historicus, inter alios laudatur à Scholiaste Apollonii in lib. 1. & Gellio 9. 4. qui eum reponit inter Græcos scriptores non parvæ authoritatis: sed quorum libri contineant res inauditas, & fidem geniùs excedentes. Item *Polystephanus* olim dicebatur Tibur, Italiæ urbs. Steph.

Polytelia, op. Mesopotamiæ.

Polytimetus, Scythiæ intra Imaum flu. Ptol. Sogdianæ flu. apud Qu. Curtium. *Amo* Nigro dicitur.

Polyxelus, Comicus Græcus, cujus fabulas enumerat Suidas.

Polyxena, Priami filia formosissima ex Hecubâ conjuge, quam Pyrrhus Achillis fil. Trojâ captâ, ad patris tumulum jugulavit. Ferunt enim Achillem, cum ad Trojam bellum gereret, Polyxenam fortè in mœnibus conspectam adamasse, eamque uxorem sibi postulasse. Quod cum Priamus annuisset, placuit ut in Thymbræi Apollinis templum convenirent, pacis nuptiarumque fœdera inituri. Quod cum resciviſſet Paris, post Apollinis simulacrum sese occultavit, Achillemque nil tale opinantem sagittâ interfecit. Captâ deinde Trojâ, cum & Polyxena viva in hostium manus pervenisset, Achillis umbra Græcorum proceribus in somnis apparuit, præcipiens ut Polyxena, cujus nuptiarum prætextu erat interfectus, inferias sibi mitteretur, cujus crudelitatis Pyrrhus ministrum se præbuit. Ovid. Met. 13.

Placet Achilleos mactata Polyxena manes.

Propert. lib. 2.

Nec minus hæc nostri notescet fama sepulchri,
Quam fuerant Phthii busta cruenta viri.

Hinc *Polyxenius*. Catullus in Nup. Pel. & Thet.

Alta Polyxeniâ madefient cæde sepulchra.

Polyxenus, inter Græcorum duces numeratur ab Homero Iliad. 2.

Polyxenus, Athenienſis, cum quendam juvenem humanâ specie augustiorem consp exisset impudicè, amisso visu cæcus factus est. Plut. in Paral.

Polyxo, οῦς, mulier ex Lemno inſ. Apollinis vates, quæ Lemniaci sceleris dux & hortatrix fuit. Nam cum Lemni mulieres ob spretam Venerem hircum olerent, maritique ex Thraciâ uxores sibi eam ob causam asciscerent, Polyxûs instinctu omnem virilem sexum interemerunt, solâ Hypsipyle exceptâ, quæ Thoanti patri suo pepercit. Statius 5. Theb.

Polyzelus Rhodius, celebratur in Solone. Scripsit inter alia etiam Rhodiaca, quæ citat Athenæus lib. 8. Meminit ejus quoq; Hyginus in Poetic. Astronom. ubi de Ophiucho tractat. Item alius Messenius, historiographus, Ibyci poetæ pater, ut videtur. Suid. in Ἴβυκος.

Pomarius, Hercules dictus quòd apud Bœotos illi malis sacra fieri mos esset. Vide proverb. *Pomarius Hercules*.

Pomerania, Wandalica reg. ad mare Balticum sita, à primis cultoribus patriâ linguâ, h. e. Wandalicâ, *Pamorzi* appellata est, ab indigenis inhabitata & propriis dominis gubernata; alienis autem nunquam subjecta fuit. Hæc est ubique fertilis, aquis irrigua, stagnis abundans, navibus pervia, dives agris, pascuis, pomis, lignis, rivis, montibus, venatione, pecore, piscibus, frumento, butyro, melle, cerâ, & aliis similibus rebus. Est quoque optimè culta civitatibus, opidis, arcibus & vicis; nec ullus est locus in eâ vacuus, aut incultus, nisi quem aut lacus, aut montes occupant. Usa est ante susceptum Christianismum linguâ Wandalicâ, moribusque propriis vixit, donec Romano Imperio subacta est. Tunc enim unà cum religione, Saxonicam linguam amplexa est, quam in hunc usque diem retinet. Munsterus.

Pometia, urbs olim Italiæ, Latinorum colonia.

Pometina, una ex 35. tribubus pop. Romani.

Pomona, inſ. Orchadum primaria, cum urbe cognomine, vulgò *Kirckwal*; insula vero *Mainland* dicitur.

Pomona, Nympha Latialis, hortorum Dea: quam cum Vertumnus miserè deperiret, in alias atque alias identidem sese formas transmutavit, ut saltem amatæ conspectu frui posset. Tandem in anum conversus multis argumentis ei persuadere conatur, ut Vertumno nubat. Verùm cum nihil aliud, quam operam se ludere animadverteret, pristinâ resumptâ formâ non admodum invitæ vim intulit, nuptiisque ejus est potitus. Picus quoque Latinorum rex eam adamavit, propter quod Circe conjux illum in avem sui nominis transmutavit. Inde *Pomonalis*, Flamen Pomonæ Deæ. Alex. ab Alex. 6. 12. *Post aliquot vero tempestates, aucta civitate quum augeri sacerdotia oporteret, 15. Flamines constituti sunt, qui omnes à Diis, quibus sacra faciebant, cognomenta sortiti sunt, quorum primus Dialis, ultimus Pomonalis.* Ejus mem. Ovidius Met. 14.

Rege sub hoc Pomona fuit, quâ nulla Latinas
Inter Hamadryades coluit solertius hortos,
Nec fuit arborei studiosior altera fœtûs,
Unde tenet nomen. ———

Pompeia Plautina, Imperatrix optima, quæ Julianum Imp. maritum suum divertit ab extorquendâ populo pecuniâ, & colligendo fisco. Sext. Aurel. Item Cn. Pompeii filia, & neptis Syllæ, uxor Julii Cæsaris, quæ ab eo repudiata fuit, quòd venisset in suspicionem adulterii cum Clodio commissi inter sacra Bonæ Deæ.

Pompeia tropæa, locus Hisp. in Gall. Narbon. confin. ad Pyrenæi montis radices, apud Templum Veneris, à Narbone 36. m. p. in Austrum.

Pompeianum, villa Ciceronis prope Nolam, à Neapoli 12. m. p. Locus hodie *Pomigliano*, teste Ambrosio Leone. Blondo a. *S. Maria Nuntiata*, vel *Anontiata*.

Pompeianus Lupercus, Consul cum Attico Attiliano, an. U. C. 881. Alius Consul cum Lolliano Avito, an. U. C. 961.

Pompeii, *Pompeium* Sallustio, Senecæ, ac Tacito, colon. & op. Campaniæ in orâ apud Sarnum flu. Stabias urb. & Vesuvium mont. ubi nunc *Castel à mare di Stabia*, teste Collenutio, à Neapoli 18. m. p. Salernum versus, ab Hercule conditum, cum boves Geryonis abduceret, teste Solino. Hinc *Pompeianus*. Stat. Sylv. l. 1. Carm. 2.

Nec Pompeiani placeant magis otia Sarni.

Pompeii villa, locus Campaniæ apud Avernum lacum, *Magnarello* hodie. Sed hic locus *Pompeii* est de quo prius. Ferrarius.

Pompeiopolis, urbs gemina; Una Ciliciæ maritima prius *Soli*, nunc excisa & in vicum redacta; *Polesoli* dicta inter Sebasten & Lamum ad occid. & Tarsum ad ort. Altera in Paphlagoniâ, prius Eupatoria, postea devicto Mithridate à *Pompeio* M. sic appellata, & ipsa eversa. Prior *Trajanopolis* etiam dicta, ibi n. Trajanum obiisse ferunt.

Qu. Pompeius, contra Numantinos missus, ab eisque superatus, turpem & ignominiosam pacem fecit. Florus. Hujus filius, sive nepos, Cn. Pompeius Strabo, Magni Pompeii pater, Novocomum coloniam deduxit; in bello sociali Imperator creatus, de Picentibus triumphavit, vir admodum duræ disciplinæ.

Cn. Pompeius, prioris fil. qui ex rerum gestarum magnitudine, *Magni* cognomen invenit. L. Syllæ partes secutus est, ab eoque ad ulciscendos inimicos in Africam missus, Domitium primùm expugnavit, deinde & Jarbam regem cepit, de quo triumphavit ante legitimam ætatem. Quare ab exercitu Syllæ *Magnus* est salutatus. Inde contra Sertorium in Hisp. profectus, Mel

tel-

telli copiis ſeſe conjungens eum cum totâ factione ſuſtulit. Mox delectus Imperator ad bellum Piraticum, tribus menſibus id confecit. Dein ſucceſſor L. Lucullo miſſus, de Mithridate triumphavit. Tigranem Armeniæ regem ei ad genua procumbentem in regnum reſtituit. Inde Iberos, Albanos, & Judæos debellavit, capto eorum rege Ariſtobulo. Extinctâ uxore Julii Cæſaris filiâ, Corneliam Scipionis filiam, à P. Craſſo M. filio viduam relictam uxorem duxit. Neapoli demum acutiſſimâ febre correptus, parum abfuit à morte, quæ ſi contigiſſet, melius cum eo actum fuiſſet, ob inſequentis belli civilis calamitatem. Nam Pharſalicâ pugnâ à Cæſare copiis longe inferiore ſuperatus, in Ægyptum fugiens, regis perfidiâ ab Achillâ præfecto interfectus eſt. Filios reliquit Cn. & Sext. Pompeios: quorum ille apud Mundam Hiſp. urbem terreſtri, hic apud Siciliam navali prælio ſuperatus fuit. Lucanus lib. 1.

——— *Alter* (Pompeius) *vergentibus annis*
In ſenium longoque togæ tranquillior uſu
Dedidicit jam pace ducem: famæque petitor
Multa dare in vulgus: totus popularibus auris
Impelli, plauſuque ſui gaudere theatri.
Nec reparare novas vires, multumque priori
Credere fortunæ: ſtat magni nominis umbra.

Sext. Pompeius, vir prætorius, ſub quo Valerius Maximus militaſſe ſe dicit, & quem Ovidius in Ponticis, pluribus locis laudat. Hujus pater Sext. Pompeius, Hiſp. citer. princeps, quum horreis ſuis ventilandis præſideret, correptus dolore podagræ, merſit in triticum ſeſe ſuper genua, levatuſque ſanatis pedibus mirabili modo, hoc poſtea remedio uſus eſt. Plin.

Qu. Pompeius Rufus, Syllæ è filiâ nepos, Tribunus Plebis cum T. Numantio Planco adverſiſſimus Miloni; in cujus cauſâ dixerat paucis poſt diebus, quàm Clodius eſſet occiſus; *Milo dedit, quem in Curiâ cremaretis: Ego dabo quem in Capitolio ſepeliatis.* Idem Milonem ad ſe venientem in hortos aſpiciens, miſit nuntium, ne veniret.

Qu. Pompeius Bithynicus, ſummo ſtudio dicens, multaque doctrinâ, incredibilique labore atque induſtriâ. Hujus actio non ſatis commendabat orationem; in hâc enim ſatis erat copiæ, in illâ leporis parum. Cicero. Feſtus quoque de eodem ſic ait: Pompeius Bithynicus è ſupellectili regiâ ſignum ephebi mitram tenentis, arenamque tuentis, exercitationis gratiâ more Græcorum, Romam portavit, & in Capitolio poſuit.

Pompeius Lenæus, Pompeii M. libertus, qui de herbis & plantis ſcripſit.

Pompeius Macula, de quo ſic Macrobius Saturn. lib. 2. Fauſtus Sullæ filius quum ſoror ejus eodem tempore duos mœchos haberet; Fulvium Fullonis filium, & Pompeium Maculam; *miror*, inquit, *ſororem meam habere Maculam quum Fullonem habeat.*

Pompelon, urbs Hiſp. Tarr. Vaſconum ſeu Navarræ metropolis, & conventus juridicus, à Pompeio M. condita, & *Pompeipolis* dicta, teſte Strabone. Vulgò *Pamplona*. Pop. *Pompelonenſes*. Plin. 3. 3.

Pompilius, Theophraſti Peripatetici ſervus, qui poſtea inter illuſtres philoſophos eſt habitus. Gellius 2. 13.

Pompilius, ſecundus Romanorum rex, qui & *Numa*, dictus eſt. Hinc *Pompilius* adj. ut *Pompilius ſanguis* apud Horatium.

Pomponia, nomen matris Scipionis; alii *Pompeiam* vocant.

Pomponiana, inſ. Gall. Narbon. una Stæchadum, ante Maſſiliam ſita. Plin. 3. 5.

Pomponius Atticus, nobilis eques Rom. excellenti ingenio, amicus Ciceroni imprimis fuit. Qui poſtquam vidit Cinnæ tumultu Remp. eſſe turbatam, ſeceſſit Athenas, ubi longo tempore moratus, & civitatem, & omnium gratiam moribus elegantiſſimis promeruit, linguamque ita probè didicit, ut *Attici* nomen adſequeretur. Humanitate, divitiiſque præditus fuit quibus amicos libentèr impertiebat. Nam & Ciceronem ab urbe pulſum opibus juvit, & Brutum ab urbe fugientem minis 100. proſecutus eſt. Erat alioqui graviſſimus, ut quæ religioſè pollicerentur, præſtare niteretur. Mendacium nec ipſe dicebat, nec pati poterat. Plut. & Cornelius nepos in ejus vitâ. Seneca ep. 21. *Nomen Attici perire Ciceronis epiſtolæ non ſinent. Nihil illi profuiſſet gener Agrippa, & Tiberius progener, & Ruſus Cæſar pronepos: inter tam magna nomina taceretur, ni Cicero illum aſeruiſſet.*

L. *Pomponius*, Bononienſis, Atellanarum ſcriptor, quem Solinus ait, ut mirum, nunquam ructaſſe.

Cn. *Pomponius*, orator, patronus acer, acerbuſque dicendo, & lateribus pugnans. Cic. in Oratore. Julius item *Pomponius* ſecundus, tempore Quinctiliani, inter Tragicos longè princeps. Plinius lib. 14. cap. 4. eum cœnam C. Principi Germanici filio dediſſe ait, in quâ vinum 160. annorum fuit.

Pomponius, Juriſconſultus, ex Pandectarum libris notiſſimus.

Pomponius Mela, inſigni opere *de ſitu orbis* clariſſimus.

Pomponius Baſſus, Conſul cum Aurelio Fuſco, anno U. C. 1010.

Pomponius Victorinus, Conſul cum Aurel. Probo Aug. an. U. C. 1034.

Pomponius Januarius, Conſul cum Maximiano Aug. an. U. C. 1040.

Pomptina palus. Vide *Pontina*.

Poneropolis, urbs Thraciæ ſub Rhodope monte ſita, deinde *Philippopolis* ab inſtauratore, & poſtremo *Trimontium* à ſitu dicta. Plin. 4. 11.

Pons Ælii, op. Angliæ in Northumbriâ, inter Novum caſtrum, & Morpetum. *Ponteland*, teſte Camdeno.

Pons Ælius, unus ex pont. Romæ apud molem Hadriani, quo ex urbe in Vaticanum tranſitur. *Ponte di S. Angelo.*

Pons Æmilius, qui primùm ſublicius, poſtea lapideus, *Marmorato* nunc. Juvenal. Sat. 6.

Cum tibi vicinum ſe præbeat Æmilius pons.

Pons Aufidi, in Apuliâ, à Venuſiâ 18. m. p. ab Equotutico 69. Hodie non extat.

Pons Aurelius, vulgò *Ponte Rotto*, pons Romæ diſiectus inter Ælium & Sublicium, ſeu Cęſtium.

Pons Aureoli, pagus Inſubriæ ad Adduam flu. inter illum & Brembum, ubi Aureolus interfectus à Claud. Imp. à Bergomo 13. m. p. à Mediolano 26. vulgò *Pontirolo.*

Pons Candidus, *Condiniani* Jornandi, pons erat Ravennæ proximus, ad 3. m. p. diſtans.

Pons Centeſimus, pons & op. Umbriæ ad Tiniam flu. inter Fulginium 5. & Nuceriam 7. m. p.

Pons Ceſtius, *Ponte di L. Bartolomeo*, Romæ, ad inſ. Lycaoniam, quo in reg. Tranſtyberinam tranſitur.

Pons Fabricius, *Ponte Giudeo*, quod Hebræi Romæ ibi inhabitant.

Pons Ferri, in Syriâ ſuper Oronte, ab Antiochiâ 7. m. p.

Pons Janiculenſis, idem cum ponte Aurelio.

Pons Longus, in Apuliâ, à Siponto 30. m. p.

Pons Lucanus, ſuper Aniene, apud Tibur urb. opus Trajani Cæſaris.

Pons Mammolus, apud Romam in viâ Tiburtinâ, potius *Mammæus* dicendus, à matre Alex. Severi.

Pons Manſuetinus, op. Pannoniæ, inter Poſſegam 6. & Zigetum in Cæc. 4. leuc. à Sopianis 25. m. p. *Babolza*, teſte Lazio.

Pons Milvius, urbs Romæ extra portam Flaminiam. Unde *Ponte Molle* dicitur.

Pons Nevius, ſeu Neviæ, op. Hiſp. Tarrac. in Gallæciâ inter Aſturicam & Villam Francam, hodie *Ponferrada.*

Pons Nomentanus, *Ponte Lamentano* in viâ Nomentanâ ſuper Aniene in Sabinis.

Pons Palatinus, qui & *Senatorius*, in urbe Româ *Ponte S. Maria*, apud mont. Palatinum.

Pons Sarnix, vulgò *Sarbruck*, op. Germ. ſup. inter Alſatiam & Lotharingiam.

Pons Scaldis, vulgò *Condet*, op. Belgii ad Scaldim flu. in Hannonia.

Pons Sociorum, in Pannoniâ à Manſuetino 25. m. p.

Pons Sublicius. Vide *Sublicius pons.*

Pons Tiluri, in Dalmatiâ à Salonis 16. m. p.

Pons Timavi, in Carnis, ab Aquilegiâ 7. m. p.

Pons Tirenſis, in Latio inter Arpinum & Minturnas, ſuper Liri flu.

Pons Trajani, in Myſiâ ſup. ad Danubium apud Severinum urb. Alter in Hiſp. Luſit. *Alcantara*, op. ſuper Tago flu. non obſcurum in Extremadurâ reg.

Pons Vaticanus, ſuper Tiburi Romæ excitus.

Pontes, & *Pontacum* op. Belgii in Picardiâ. Anton.

Pontes, Caſtellum Daciæ in Danubii ripâ contra Theodoram op. Vide Procop. de ædificiis Juſtin.

Pontes, *Paunton* Camdeno, pagus Albionis in Angliâ ad Thameſin flu. inter Londinium & Oxonium: vel *Reading*, pagus vicinus, teſte Lhuydo. Al. *Colbrook*, pagus apud Buckingham op. indigitatur, op. agri Buckinghamienſis in confin. Middleſexiæ: *Paunton* v. eſt *Ad pontem* in agro Lincolnienſi.

Pontes Oeni, vulgò *Oeting* op. Vindeliciæ ad Oenum flu. in Bavariâ.

Pontes Terſenini, vulgò *Schoeflern*, pagus Vindeliciæ in Bavariâ inter Ambram & Parthanum, teſte Simlero.

Ponteſium, op. Galliæ, vulgò *Pontoyſe*.

Pontia, inſ. gemina: una maris Tyrrheni in ſinu Formiano, ſeu paulo ſupra illum, contra Tarracinam urb. Latii, cum urbe, olim Colonia eodem anno quo Sueſſa teſte Livio lib. 9. deducta, in quam cives Romani damnati deportabantur. Vulgò *Porce*, non longè à Palmariâ in ſinu Caietano, in quâ turtures & coturnices cum ad Italiam veniunt, primâ volaturâ requieſcendi cauſâ, paucos dies morantur. Varro. *Pontiæ* pl. num. apud Plin. legitur. Altera in eodem mari ante Veliam urb. Lucaniæ, cum Iſacià, vel Iſciâ.

Pontia, Romana mulier caſtiſſima, quæ nullis verborum lenociniis, aut pollicitationibus ad adulterium cum Octavio Tribuno plebis impelli unquam potuit, quin ab eo interfici maluit. Corn. Tacitus.

Pontia, notiſſimâ crudelitate mater. Juven. Sat. 6.

Nos utinam vani: ſed clamat Pontia, feci,
Confiteor, pueriſq; meis aconita paravi.

Martialis, 2. 34.

O mater, quâ nec Pontia deterior.

Pontianus, Roman. Epiſc. 17. An. D. 231. Alius Conſul, an. U. C. 960.

Ponticus, annorum fere 15. puer, martyrium paſſus eſt.

Ponticus, poeta Rom. Propertio æqualis, qui ſic ad eum ſcribit. eleg. 7. lib. 1.

Cum tibi Cadmeæ dicantur, Pontice, Thebæ,
Armaque fraternæ triſtia militiæ.

Idem non dubitat eum cum Homero componere. Continuò enim ſubjungit:

Atq; ita ſim felix, primo contendis Homero.

Nec Thebanum bellum modo ceciniſſe, ſed etiam amores, cognoſcimus ex lib. eiuſdem eleg. 9. Ovidio etiam conjunctiſſimus fuit, ut oſtendit iſtoc:

Ponticus heroo, Battus quoq; clarus Iambis,
Dulcia convictus membra fuere mei.

Pontina, vel *Pomptina*, Volſcorum palus juxta Forum Appii, haud longè à Tarracinâ, diſtat ab urbe 25. m. p. quam Plinius lib. 3. cap. 5. non longè fuiſſe, à Circeis dicit, quem locum 24. urbium fuiſſe Mutianus ter Conſul prodidit. Lucan. lib. 3.

Et quà Pontinas via dividit uda paludes.

Martialis 10. ep. 73.

Nec quæ paludes delicata Pontinas
Ex arce clivi ſpectat uva Setini.

Idem lib. 13. ep. 109.

Pendula Pontinos quæ ſpectat Setia campos.

Exſiccata eſt à Corn. Cethego Conſule, cui ea provincia obvenerat; agerque ex eâ factus. Liv. lib. 47. Inſequentibus deinde ſeculis iterum exſiccata à Theodorico Gotthorum rege, ut ex ejus inſcriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuiſſe ſedem Juvenalis Sat. 3. oſtendit:

Interdum & ferro ſubitus graſſator agit rem;
Armato quoties tutæ cuſtode tenentur
Et Pontina palus & Gallinaria pinus.

Alii in Latio conſtituunt, quorum ſententiâ à Virgilio *Satura palus* dicitur, ut putat ex Hermolao Erythræus. Hodie *Aufente palude* vocari ſcribit Leander Albertus.

Pontinus, vir fortiſſimus, laborum, periculorum, conſiliorum, Ciceronis ſocius, ut ipſe teſtatur de Provinc. Conſul. *Modo ille meorum laborum, periculorum & conſiliorum ſocius C. Pontinus fortiſſimus ortum repente bellum Allobrogum, atque hâc ſcelerata conjuratione excitatum, præliis fregit, eoſque domuit, qui laceſſierunt, ut eâ victoriâ contentus, Republicâ metu liberatâ, quievit.*

Pontinus Aquila, cum eſſet Tribunus plebis, triumphanti Cæſari, prætervectoque non aſſurrexit. Unde Cæſar indignatus: *Repete ergo*, inquit, *à me Aquila Rempublicam tribunus.* Et per aliquot dies nihil cuiquam pollicitus eſt, niſi ſub exceptione: *Si tamen per Pontium Aquilam licuerit.* Conjuravit cum Bruto & Caſſio in Cæſaris necem, fuitque unus ex percuſſorum numero. Periit in conflictu Mutinenſi. Sueton. in Cæſare. Cic. ep. fam. lib. 10.

Pontius D. Cypriani Diaconus, & comes individuus uſque ad ultimum ſupplicii diem, exilium cum ipſo ſuſtinuit, egregio de ipſius vitâ & exitu volumine relicto. Hieron. de Script. Eccleſ.

Pontius Aufidianus, Romanus civis, qui ubi reſcivit filiam ſuam à Fannio Saturnino pædagogo corruptam, utrumque morte punivit. Val. Max.

Pontus, totum illud mare quod à palude Mœotide uſque in Tenedum protenditur: Sed ubi primum ſe arctat, à Tenedo incipiens, à caſu *Helles* vocatur *Helleſpontus*; ubi ſe expandit, *Propontis*, ubi iterum arctatur, *Thracius Boſporus*, ubi autem latè diffunditur Pontus Euxinus; qui curvatus in figuram Scythici arcûs committitur oſtio Mæotidis paludis, idque oſtium *Cimmerius Boſporus* vocatur. Figuratè autem pro quovis mari ponitur.

Pontus, reg. Aſiæ min. à *Ponto* rege ſic dicta, ab occid. Haly flu. ab Oriente Colchide clauſa: à Meridie min. Armeniâ, à Sept. mari Euxino terminata. Strabo. Ptolemæus vero lib. 5. paulo aliter. *Pontus*, inquit, *ab occaſu ore Ponti, & Thracio Boſporo: à Meridie regione, quæ proprie Aſia dicitur: à Sept. parte maris Euxini terminatur.* Eſt autem hæc reg. venenorum in primis ferax, unde & fabula de Medeæ veneficiis locum videtur arripuiſſe. Virgil. Ecl. 8.

Has herbas, atque hæc Ponto mihi lecta venena,
Ipſe dedit Mœris; naſcuntur plurima Ponto.

Veneni quoque Pontici, & herbarum Ovidius quoque meminit. Seneca in Herc. Oet.

Quæ Pontus herbas generat aut quas Theſſala
Sub rupe Pindus. ———

Virgil. Georg. 1. ——— *Viroſaque Pontus*
Caſtorea. Hinc *Ponticus.* Ovid. de Nuce.

Sic ubi detracta eſt à te tibi cauſa pericli,
Quod ſupereſt tutum, Pontice Caſtor, habes.

Pontus Cappadocius, Ptolemæo eſt pars Cappadociæ verſus Colchidem. Arrianus in Periplo maris Euxini vocat eam Thiannicam, cum ſcribit Othim fluvium Thiannicam regionem à Colchide dividere.

Pontus Euxinus, vide *Axenus*. *Mare Cimmerium* vocat Oroſius, *Caucaſeum* Apollonius lib. 4. *Mare Ponticum* nominant Horatius & Plutarchus in Pompeio & Eumenide; Ptolemæus etiam & Jornandes hoc nomine illud novere. Herodotus *mare Boreale*, & lib. 4. ἀξιοθέατον, i. e. *maximè ſpectatu dignum* vocat. Pontum hunc veteres arcui Scythico compararunt. Manilius:

Euxinus Scythicos Pontus ſinuatus in arcus.

Dionyſ. Ἐκ τῦ δ' ἂν ἠ Πόντος ἴδοις διθάλασσον ἰόντα,
Τόξῳ ἐοικὸμενον εὐκαμπέϊ & ἄμματι τόξε.

Strabo: Εἰκάζουσι δέ τινες τὸ χῶμα τὸ ἐσεμένον ταύτης τῆς ταμίνης Σκυθικῷ τόξῳ. Plin. 4. 12. *Retro curvatus magno litorum flexu in cornua utrinque porrigitur, ac ſi planè arcus Scythici forma.* Val. Flac. lib. 4.

Atq; hâc Europam curvis anfractibus angit,
Hâc Aſiam, Scythicum ſpecie ſimulatus in arcum.

Lucan. lib. 8.

Boſporon, & Scythiæ curvantem litora Pontum
Spectamus. ———

Color

Color illius albus eſt, unde Theocr. in Dioſcuris :

Ἀχρὸν ὑ πεδόντ' ἀταρπεῖ σῶμα Πόντε.

Quærit Ariſtoteles in Problem. Cur mare Ponticum candidius ſit, quam mare Ægæum? Reſpondit, hoc ideo accidere, quòd lacus omnes mari ſint candidiores; jam v. Pontus, teſte Natione,

— *Stagno ſimilis, paludi eſt.*

Quod itaque ab Appiano, & hodie à nautis *mare Nigrum* dicitur, non ad illius colorem, vel profunditatem, ſed cœli conditionem referendum eſt; unde Pomponius Pontum hunc aëre eſſe nebuloſum, cui aſtipulatur Val. Flac. *Illic umbroſæ ſemper ſtant æquore nubes.* Et Apollonius. Πόντος σῶμα Πόντε. Huius aquam dulcem eſſe innuit Strabo lib. 1. Διὸ ὑ γλυκυλάτην εἶναι τὴ Ποντικήν. Ejus dulcedinis rationem aſſignant cum eodem Strabone ſcriptores omnes, concurſum ſc. plurimorum in Pontum ingredientium fluminum. Nec tamen exiſtimandum ὅλον δι' ὅλου, ut ita loquar, mare hoc dulce eſſe, ſed partem tantum ejus ſupernam, infernam autem ſalſam. Ovidius in Ponticis :

Copia tot laticum, quas auget, adulterat undas,
Nec patitur vires æquor habere ſuas.
Innatat unda freto dulcis, leviorq; marina eſt
Quæ proprium mixto de ſale pondus habet.

Popanium, urbs Tyrrhenorum. Ariſtot. in Mirabilibus.

Popilii, à *Pompiliis* diverſi leguntur; quorum princeps M. *Popilius* : qui cum Conſul eſſet, eodemque tempore ſacrificium publicum cum lænâ faceret, quod erat Flamen Carmentalis, plebis contra patres concitatione, & ſeditione nunciatâ, ut erat lænâ amictus, ita venit in concionem, ſeditionemque cùm authoritate, tum oratione ſedavit. Cic. in Bruto. Hic etiam 2. Conſul cum M. Fabio Ambuſto factus, Tiburtes bello vicit, agris eorum vaſtatis. Livius.

M. *Popilius*, à Numantinis, cum quibus pacem factam irritam cenſuerat, cum exercitu fuſus, fugatuſque eſt. Liv. lib. 55. Hic deinde ob rem ſuâ culpâ male geſtam in exilium eſt actus.

Popilius, legatus ad Antiochum, qui Ptolemæum Regem amicum populo Rom. obſederat, miſſus nunciatum ut à ſociis populi Rom. abſtineret, cunctantem vero reſponſumque differentem virgâ circumſcripſit, ne ultra ſpatium illud differendo exiret : ex quo territus Antiochus bellum omiſit. Liv. l. 45. & Val. Max.

C. *Popilius* Lænas, Ciceronem occidit, patronum ſuum in cauſâ capitis. Val. Max. lib. 5. cap. 3.

Popularia, ſacra erant, quæ ab omnibus civibus fiebant, nec erant privatarum familiarum, ſed omnium communia, ut à Diis impetrarentur quæ ſpectabant ad communem populi ſalutem.

Populifugia, feſta erant quæ Romæ menſe Junio celebrabantur, uti docent Varro & Macrobius. Sunt autem ideo dicta, quòd eo die repentino tumultu fugeret pop. Rom. in bello Gallorum cum Romanis. Ovid. Faſt. 2.

Eſt locus, antiqui Capreæ dixere paludem :
Forte tuis illic, Romule, jura dabas.
Sol fugit, & removent ſubeuntia nubila cælum,
Et gravis effuſis decidit imber aquis.
Hinc tonat, hinc miſſis abrumpitur ignibus æther,
Fit fuga, &c.

Poppæa, Neronis uxor, quæ jumentis ſuis ſoleas ex auro induebat; alias eiuſdem intemperies deſcribunt Suetonius, aliique hiſtorici.

Populonia, Juno dicta eſt, quòd ex maris & fœminæ conjunctione cui præeſſe credebatur, novi ſubinde populi crearentur.

Populonia, *Populonium* Plinio & Straboni; *Poplonium* Ptolemæo & Stephano, urbs Hetruriæ in orâ maris Tyrrheni, contra Ilvam inſ. 10. m. p. diſtantem. Meminit *Populoniæ* Virgilius Æn. 10.

Sexcentos illi dederat Populonia mater.

Porata, *Prut* Peucero, flu. Sarmatiæ Europææ per Moldaviam in Iſtrum influens, qui *Poritus* à Ptolemæo videtur appellari, nec ſitus repugnat. Ferrarius.

Porcius, gentis Romanæ nomen, ex quâ Catones fuerunt. Appellatio à *porcis* eſt. Sunt enim plura pop. Rom. nomina, ab utroque pecore, maiore juxta atque minore petita; de quo Varro de R. R. lib. 2. cap. 1. Celebris *Porcia* Catonis fil. Bruti uxor cum doctrinâ ac fide, tum conſtantiâ ac fortitudine exitûs. Quippe quæ ne marito ſuperviveret ardentes favillas hauſit ore, ſeque è vitâ ejecit. De quâ Dio lib. 43. & Val. Max. 4. 6. & Plut. in Bruto.

Porcius Feſtus, Præſes Palæſtinæ & Judææ. Act. 24.

Porcifera, Liguriæ flu. *Porzevera* Leandro.

Pordoſelene, inſ. juxta Leſbum cum urbe cognomine. Aliqui, ut civilibus loquantur, *Porofelenen* dicunt. Steph.

Pornopioni, Apollini ſacra facere dicuntur Eœotii, ne culicibus provincia obnoxia reddatur. Lege *Parnopioni*.

Porphyrion, urbs Phœniciæ, ad Carmel. montis radices. Steph. Item vetus Horatii Commentator.

Porphyrion, Gigas vaſtiſſimus, unus ex iis qui ſuperis bellum intulerunt. Horatius.

Nam quid minaci Porphyrion ſtatu, &c.

Claudianus in Gigantomachiâ.

— *Te Delphica laurus*
Stringat Porphyrion, Cirrhæaq; templa teneto.

Porphyrione, inſula in Propontide ante Cyzicum. Plin. lib. 5. cap. ult. *Iſola di Chizico* hodie.

Porphyris, inſ. in ſinu Laconico, quæ & Cythera.

Porphyrite, op. Arabiæ prope Ægyptum. Steph.

Porphyrius, philoſophus Tyrius, claræ ortus proſapiâ, à puero uſus præceptore Longino, viro doctiſſimo. Prius *Malchus* vocabatur, deinde ob veſtem regiam purpuream, quâ ob nobilitatem utebatur, *Porphyrius* dictus eſt. Romam poſtea profectus Plotinum audivit unà cum Origine & Amelio condiſcipulis. Inde in Siciliam navigans, apud Lilybæum morbo correptus, à Plotino magiſtro, qui eò ſe contulerat, & præſenti & philoſophicâ oratione recreatus eſt, adeo ut ſtatim convaluerit; moxque Romam ſimul repetens, ibidem obiit, relictis operibus, in quibus contraria & pugnantia inter ſe videtur aſſerere. Cauſa putanda eſt, quod quæ prius probaverat, ea poſtea retractaverit. Ejus opera ſunt, de divinis nominibus liber unus. De Principiis, duo. De materiâ, 6. De animâ, quinque. De animalium abſtinentiâ, quatuor. De cognoſcendo ſeipſum, quatuor. Quod una fuerit Platonis Ariſtoteliſque ſecta, libri ſeptem. In hiſtoriam Juliani Chaldæi Philoſophi, libri quatuor. Contra Chriſtianos, libri quindecim. In Dialecticam Iſagoge, aliaque complura. Floruit Aureliani Cæſaris temporibus, uſq; ad Tacitum & Probum Impp. Suidas. Adverſus autem libros, quos contra nos edidit, Methodius, Euſebius, & Apollinaris 30. voluminibus apologiam edidere. Hieronymus. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 243. Et Jonſium de Script. Hiſt. Phil. 3. 15. plura quoque legi poſſunt apud Eunapium, qui vitam Porphyrii à nemine editam primus literis mandavit, & Cl. Virum L. Holſtenium tractatu de vitâ & ſcriptis Porphyrii.

Porphyruſſa, inſula. Vide *Porphyris*, & *Cythera*.

Porrima, ſoror, ſive comes Carmentæ matris Evandri. Ovid. 1. Faſt. verſ. 633.

Porrima placantur, Poſtverta; ſive Sorores,
Sive fugæ comites, Mænali nympha, tuæ.

Porſena, rex Hetruſcorum, qui pro reſtitutione Tarquiniorum Romanis bellum intulit; cumque jam ex Janiculo in urbem irrueret, Horatii Coclitis virtute retardatus eſt, donec pons à tergo ſolveretur. Poſt hæc cum urbem obſidione cinxiſſet, nihilque ſe proficere intelligeret, acceptis obſidibus, ad ſua ſe recepit, incredibili Romanorum virtute perterritus, cujus ſpecimen viderat in Q. Mutio, qui ſolus caſtra hoſtium ingreſſus, unum ex purpuraris per errorem pro rege occidit, ſtatimque captus, cum Porſena exquiſitiſſima illi ſupplicia comminaretur, dextram in focum injecit, nullâque vultûs mutatione exuſſit, partim ut regi fidem faceret, nullis ſe tormentis poſſe perterreri; partim, ut dextra ſua, quæ in cæde aberrans purpuratum ſatellitem pro rege occiderat, pœnam ſumeret. Plura apud Livium & Plutarchum. Horatius in Epodis :

Minacis aut Etruſci Porſenæ manus.

Mart. *Urere quam potuit contempto Mucius igne*
Hanc ſpectare manum Porſena non potuit.

Virgilius mediam dictionis hujus ſyllabam conſonante licentèr geminatâ extendit. Æn. 8.

Nec non Tarquinium ejectum Porſenna jubebat
Accipere, ingentiq; urbem obſidione premebat.
Æneadæ in ferrum pro libertate ruebant.

Porta Auguſta, Hiſp. Tarr. in Vaccæis op. *Torquemada* Taraphæ.

Portæ Caucaſiæ, vide *Caucaſiæ Portæ.*

Porta Capena, vulgò *Di S. Sebaſtiano*, unde via Appia. Ejus mem. Ovid. Faſt. lib. 6.

Lux eadem Marti feſta eſt, quem proſpicit extra
Appoſitum dextræ porta Capena viæ.

Mart. *Capena grandi porta quâ pluit gutta.*

Juvenalis Sat. 3.

Subſtitit ad veteres arcus, madidamq; Capenam.

Porta Carmentalis, à Carmentâ, quam Romani uti Deam templo illi extructo coluere, nominata eſt. Virg. Æn. 8. ——— *Monſtrat & aram,*

Et Carmentalem Romano nomine portam.

Quæ & *Carmentis* ab Ovid. dicitur 2. Faſt.

Carmentis portæ dextra eſt via proxima Jano:
Ire per hanc noli, quiſquis es, omen habet.

Porta Collatia, vel Collatina, vulgò *Pinciana.* Ovid. Faſt. 2.

Accipit æratâ juvenem Collatia portâ.

Porta Collina, quæ & Agonenſis. Ovid. Faſt. 4.

Templa frequentari Collinæ proxima portæ.

Porta Feneſtralis, in cæde Tarquinii nominari cœpit, ſic dicta, quòd Tanaquil uxor Tarquinii per *feneſtram* allocuta populum Romanum placarit. Ovid. 6. Faſt. *Nocte domum parvâ ſolita eſt intrare feneſtrâ;*

Unde Feneſtralis nomina Porta tenet.

Porthmia, vicus ad oſtium Mæotidis paludis. Steph.

Porthmos, id ipſum eſt quod nos fretum dicimus; unde apud Juven. *Porthmeus* pro Portitore ponitur.

——Tetrumq; novitius horret Porthmea.

Eſt & op. Eubœæ. Plin. 3. 5. & 4. 12.

Portia, filia Catonis. Vide *Porcius.* Hæc auditâ morte Bruti mariti apud Philippos interfecti ſibi mortem intulit. Mart. lib. 1.

Conjugis audiſſet fatum quum Portia Bruti,
Et ſubtracta ſibi quæreret arma dolor:
Nondum ſcitis, ait, mortem non poſſe negari?
Credideram ſatis hoc vos docuiſſe patrem.
Dixit, & ardentes avido bibit ore favillas;
I nunc & ferrum turba moleſta nega.

Porticus, Romæ plures fuere: in his *Livia* & *Octavia*, ab Auguſto ædificatæ. Una in viâ ſacrâ juxta templum Pacis, cujus meminit Ovidius 6. Faſt.

Diſce tamen veniens ætas: ubi Livia nunc eſt
Porticus, immenſæ tecta fuere domus.

Eadem *Claudia* dicta. Martialis:

Claudia diffuſas ubi porticus explicat umbras
Ultima pars aulæ deficientis erat.

Altera *Octavia*, gemina: una à Cn. *Octavio* in Circo Flaminio: altera ab Auguſto in *Octaviæ* ſororis honorem apud theatrum Marcelli, conſtructa. Tertia *Pompeia*, à Cn. *Pompeio* exædificata. Ovid. 1. de Art. Am.

Tu modo Pompeia lentus ſpatiare ſub umbrâ,
Cum Sol Herculei terga Leonis habet.

Prop. lib. 2. el. 32.

Scilicet umbroſis ſordet Pompeia columnis
Porticus aulæis nobilis Attalicis.

Portius Licinius, vetus poeta, ſcriptor epigrammatum. Gellius 17. 21. *Portius autem Licinius ſerius Poeticam Romæ cœpiſſe dicit in his verſibus.*

Pœnico bello ſecundo Muſa pinnato gradu
Intulit ſe bellicoſam in Romuli gentem feram.

Etſi enim rudia quædam initia Poëſeos Latinæ fuerint mox à primo bello Punico, ut ex iis fabulis, quas Livius Andronicus, & haud longè poſt eum Gn. Nævius populo dediſſe conſtat, videtur tamen hic Portius vel Porcius Licinius ob illuſtre incrementum, quod mox ſumpſerit bello Punico ſecundo, eo præſertim tempore ejus initium ſtatuere. Quo etiam reſpexit Horat. l. 2. ep. 1. ubi de Pop. Rom. ſcribit:

Serus enim Græcis admovit acumina chartis,
Et poſt Punica bella quietus, quærere cœpit
Quid Sophocles, quid Theſpis, & Æſchylus utile ferrent.

Hujus *Licinii* mem. idem Gellius lib. 19. cap. 9. ubi quoſdam ejus verſus producit. Nobili proſapiâ apud Romanos ortum putat Gyraldus de Hiſt. Poet. Dial. 10. Torrentius v. Comment. ad Horat. Libertum à Porciorum aliquo manumiſſum.

Portoſpana, Carmaniæ urbs Ptol. *Ortoſpana* Ammiano.

Portuenſis via, quæ ab urbe ad Oſtiam ducebat, vel ut Ferrarius, ad Portum Romanum.

Portuenſis porta, una è Romanis portis, de quâ ac ſimilibus Alex. ab Alex. 4. 16.

Portugallia. Vide *Luſitania.*

Portunalia, inter 4. Græciæ celeberrima certamina numerantur, in honorem Palæmonis, quem Latini *Portunum* vocant; quæ & *Iſthmia* dicebantur ab *Iſthmo* Peloponneſiaco, ubi celebrata ſunt.

Portunata, inſ. Illyrici ſive Liburniæ. Plin. *Vegia*, teſte Merulâ.

Portunus, Deus maris, à *portubus* quibus præſidere putabatur, nomen habens. Servius in illud Virg. Æn. 5.

Et pater ipſe manu magnâ Portunus euntem
Impulit. ———

Erat vero Inûs filius. Ino autem *Leucothoe* ſeu *Matuta* dicta eſt. Ovid. Faſt. 6.

Leucothoe Graiis, Matuta vocabere noſtris,
In portus nato jus erit omne tuo.

Vide *Palæmon.*

Portus Annibalis, op. Luſitaniæ marit. apud Sacrum promunt. *Villanova* Vaſconcello, *Albor* Floriano.

Portus Auguſti, qui & Romanus, urbs Hetruriæ prorſus exciſa, apud Oſtia Tiberis contra Oſtiam urb. etiam exciſam, ab urbe Româ 16. m. p. in merid. Hodie *Porto*, epiſcopatus unus è ſeptem qui Cardinalibus conferuntur. Erat & *Portus Auguſti* in orâ Gall. Narbon. ad oſtia Rhodani ab Arelato 38. m. p. diſtans. Ex Itin. Anton.

Portus Calenſis, vulgò *Portugallo* (unde nomen regno Luſitanorum) urbs Luſitan. ad oſtia Durii flu. ab Ulyſſipone 47. leuc. à *Cale* pago proximo ſic dicta.

Portus Erycis, op. in orâ Liguriæ extrema ad Portum Lunæ. Vulgò *Lerice.*

Portus Herculis, vulgò *villa Franca* portus cum arce Liguriæ inter portum Monœci & Nicæam urb. Alter, portus cum op. in orâ Hetruriæ ad mont. Argentarium apud Coſas urb. exciſam, à Centum cellis 40. m. p. diſtans. *Porto Ercole*, ſub Hiſpanis. Tertius, portus Brutiorum in orâ Calabriæ ulter. apud Tropeam urb. ab eâ 5. m. p. in ort. Nicoteram verſus.

Portus Lunæ, hodie *Golfo della Spezzia*, portus Liguriæ maximus in Hetruriæ confin. ad oſtia Macræ fluvii. Strabo. Ejus mem. Qu. Ennius apud Perſium Sat. 6.

Lunai portum eſt operæ cognoſcere cives.

Portus Magnus, tergeminus: Unus Hiſp. Bæt. vulgò *Almeria*, urbs epiſc. ſub. arch. Granatenſi, inde 19 leuc. recedens. Alter, in Mauritaniâ Cæſarienſi, *Marzaquivir*, ſub Hiſpanis, apud Quizam ſeu Auranum urb. Tertius, Albionis, in orâ Angliæ Auſtrali contra Vectim inſulam, vulgò *Portſmouth.* Erat & *Portus Magnus*, teſte Strabone, in Bœotiâ inter Aulidem & Oropum.

Portus Mauritius, Liguriæ op. in litore maris, *Porto Moriſo* Leandro.

Portus Meneſthei, op. amplum Hiſp. Bæt. in orâ inter Cæſarianam, & fanum Luciferi urbes proximas, ab Hiſpali 15. leuc.

Portus Monœci, Liguriæ op. Strabo. Ptol. Steph. Idem cum *Portu Herculis.* Lucan. lib. 1.

Quaque ſub Herculeo ſacratus nomine portus
Urget rupe cavâ pelagus: non Corus in illum
Jus habet, aut Zephyrus: ſolus ſua litora turbat
Circius, & tutâ prohibet ſtatione Monœci.

Portus Navonius, in Corſicâ in orâ inter Portum Syracuſanum & Philonium.

Portus Oreſtis, in orâ Brutiorum ad oſtia Metauri flu.

Portus Romanus, vide *Portus Auguſti.*

Portus Romatinus, op. amplum Carnorum ad Romatium flu. Hodie *porto Gruaro.*

Portus Santonum, vulgò *La Rochella.*

Portus Velinus, in Lucaniâ apud Veliam urb. extinctam. Virgil. Æneid. 6.

Inijce (namque potes) portuſque require Velinos.

Portus Veneris, opidulum cum arce oræ Ligusticæ, contra Palmariam inſ. parvam apud os portus Lunenſis.

Portus Vlyſſis, in Siciliâ apud Engyium, *Lognina*, teſte Fazello cum Aretio.

Porus, Indiæ rex miræ proceritatis, ab Alexandro M. ſuperatus, deinde ſuorum dolo interfectus. Plut. Claudianus. *Tradita captivo ſpatioſior India Poro.*

Poſideon, menſis Græcorum, Latinis *December*.

Poſidium, *Arſinoe* Ptol. *Suez* vulgo op. Ægypti ad intimum ſin. Arabici receſſum.

Poſidium, promunt. *Capo Fagona* Theveto, promunt. Bithyniæ ad Propontidem in ſinu Olbiano. *Fanum Neptuni* Melæ. Alterum, promunt. Phthiotidis ad ſinum Pagaſicum inter Demetriadem & Lariſſam ad merid. *Selaſſis* Theveto, aliis *Capo Paſſara* dicitur. Tertium, promunt. Cariæ apud Miletum in Joniæ confin. cum op cognomine, olim Apollinis oraculo clarum. *Capo di Melaxo.* Item portus Epiri, Corcyræ inſ. obverſus, apud Buthrotum urb. *Capo Riſotto* ex tabb. recent.

Poſidippus Caſſandreus, Comicus, docuit anno tertio poſt Menandri mort. cujus fabulas 30. commemorat Suidas. Alius, qui librum ſcripſit de Cnido, Clementi ac Arnobio memoratus. Quædam epigrammata ejus in Anthologiâ leguntur: Ac ſeu hujus, ſeu alterius meminit quoque Stephanus in Βάρις, & ſemel iterumq; in Ζίκελα.

Poſidon, Græcum *Neptuni* nomen, quod ex Græca linguâ explicare Grammatici fruſtra conantur, inquit Bochartus, cum Africum eſſe doceat Herodotus in Euterpe. Verba ſunt: Ὀνόματα γὰρ ἀπ' ἀρχῆς Ποσειδέων ἐστὶν ἐκ τῆς Λιβύης, ἢ τιμᾶται τὸν θεὸν τοῦτον αἰεί. Nempe Ποσειδέων, aut Ποσειδὰν eſt Punicum בַּעַל פְּעוֹר *Peſitan*, quod *latum* & *expanſum* ſonat. Ubi Scheva primæ ſyllabæ eſt expreſſum per o breve ut in *Sodomâ* & *Solymone*. T. & D. per mutata ſunt ut in Τῆτις, & Θῆτις, κίτρεις & κίδρεις ex Chaldæo כַּרְתָּא *Cithra*. Itaque Ποσειδὼν & *Japhet* planè ſunt ſynonyma: utrumq; vero à latitudine: quod apprimè quadrat Neptuno maris Deo, de quo Phornutus: Εὐρύστερνον, *lato pectore vocatur Neptunus ob maris latitudinem, quemadmodum dictum eſt*, ἐπ' εὐρίαν τοῦτα θαλάσσης. Dicitur quoque eandem ob cauſam βασιλεὺς ἢ δυνάστης, *late imperans, ac latiſonans.*

Poſidonia, (Vide *Pæſtum*) urbs Lucaniæ. Hop. *Poſidoniates*, & *Poſidoniates ſinus* pro *Paſtano*.

Poſidonium, (*Poſidonia* Stephano) promunt. Brutiorum ad Columnum Rheginam ex adverſo Pelori promunt. Siciliæ, *Capo di Volpe*; ſed hoc *Canis* aliis dicitur.

Poſidonius, philoſophus Apamienſis, diſcipulus & ſucceſſor Panætii (Strabo lib. 14.) ſed Rhodius exiſtimatus, quia Rhodi vixit ac philoſophatus eſt. Hic cum aliquando morbo articulari laboraſſet graviſſimè, ſertur ſæpe dixiſſe (erat enim Stoicus) *Nihil agis dolor; quamvis ſis moleſtius, nunquam te eſſe confitebor malum.* Venit Romam Marcelli tempore, ſcripſitque multa. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 1. pag. 154.

Poſidonius, Olbiopolita, hiſtoricus, qui Atticas hiſtorias libris 4. ſcripſit: Item Libycam lib. 11. Item de regione Tyriâ; adhæc de Oceano, & aliis quæ juxta eum ſunt, atque alia nonnulla. Suidas.

Poſidonius, Africæ Præſul, Auguſtini contubernalis, cujus etiam vitam ſcripſit, præterea homiliarum libros 7. Epiſtolarum totidem aliarumq; rerum complures. Item nomen viri. 2 Mach. 14.

Poſis Magneſius, Amazonum hiſtoriam condidit. Athen. lib. 7. Idem lib 12. teſtimonium petit ex eo *in tertio de Magnetibus*; unde etiam conſignaſſe res patrias cognoſcimus.

Poſthumia, virgo Veſtalis, de inceſto cauſam dixit, crimini obnoxia ob ſuſpicionem cultûs elegantioris, ingeniumq; liberius, quam virginem deceret. Tandem Pontificis maximi ſententiâ abſoluta, qui eam abſtinere jocis, coliue lanctè potius, quàm ſcitè juſſit. Volat. ex Plutarcho.

Poſthumia, Servii Sulpitii uxor, cujus ſæpe mem. Cicero Epiſt. lib. 4.

Poſthumius Albinus, miſſus contra Jugurtham, ab eoque corruptus auro, patriam magno cum damno affecit. idem de Vaccæis ac Luſitanis triumphavit. Livius.

A. *Poſthumius*, Dictator in bello Latinorum, quod Tarquinii fuga excitavit, confugientis ad cenerum ſuum Manlium, ducem Tuſculanorum. Itaque collocatis ſignis ad lacum Regillum, cùm victoria utrinque nutaret, Magiſter equitum Romanis equis frænis detrahi juſſit, ut irrevocabili impetu ferrentur in hoſtes: ubi tandem aciem Latinorum Romani fudere. In eo prælio viſi ſunt 2. juvenes acriter pugnare, quos poſt pugnam ad præmia quæſitos, Dictator reperire non potuit. Ratus itaque eos Caſtorem & Pollucem eis communi titulo templum dedicavit. Calius Rhod. ex Livio.

Poſthumius Tubero, Magiſter equitum Æmilii Mamerci Dictatoris, in primâ Dictaturâ contra Volſcos: mox in eodem bello à Qu. Cincinnato Conſ. eius genero Dictator dictus, de eis triumphavit: quam victoriam funeſtavit mors filii, viri magnâ virtute: quem quòd injuſſu eius, occaſione rei bene gerendæ pugnam iniiſſet, ſecuri percuſſit. Livius.

L. *Poſthumius*, poſt Cannenſem pugnam Conſul in Galliam profectus, à Boiis cum exercitu profligatus, ne caperetur, magno ſtudio cadere in prælio contendit. Cujus inventi caput præcidentes barbari, ovantes in templo obtulerunt, idque ſacrum vas erat in quo in ſolennibus libarent. Liv. lib. 22.

Sp. *Poſthumius*, ac T. Veturius Coſſ. apud Furcas Caudinas, deducto in locum iniquum exercitu, cùm nulla evadendi ſpes eſſet, fœdere cum Samnitibus facto, & 600. equitibus Romanis obſidibus datis, ita exercitum abduxerunt, ut omnes ſub jugum mitterentur; idemque auctore Poſthumio, qui in Senatu ſuaſerat, ut eorum deditione, quorum culpâ tam turpe fœdus ictum erat, publica fides liberaretur, cum 2. Tribunis plebis, & omnibus qui fœdus ſpoſponderant, dediti Samnitibus non ſunt recepti. Livius.

Poſthumius Ebutius Helva, Conſ. cum M. Fabio Vibulano, an. U. C. 313.

Poſthumius Cominius Auruncus, Coſ. cum T. Largio Flavio, an. U. C. 253. Iterum cum Sp. Caſſio Viſcellino an. U. C. 261.

Poſthumus, qui & *Sylvius*, Æneæ fil. ex Laviniâ, quæ mortuo Æneâ Aſcanii timens inſidias, confugit ad ſylvas, & illic Sylvium enixa eſt, qui *Poſthumus* quòd patre mortuo natus eſſet, dictus eſt. Aſcanius autem quoniam ſine liberis periit, Sylvio, qui & ipſe Aſcanius dictus eſt, ſuum reliquit imperium. Vide *Sylvius*. Plura de hâc voce ſis conſule Fungerum in *Poſthumus*.

Poſtia, Italiæ civitas à Samnitibus obſeſſa, Lænate & Rutilio Conſulibus.

Poſtropæa, locus Calabriæ, cujus mem. Stephanus Byzantius, ut habet Barrius, qui urbem *Tropeam* hodie dictam interpretatur.

Poſtverta, Dea apud Romanos, una ex Carmentibus, quæ partui fœminarum præſidebat. Vide Gell. 16. 16.

Potamenia, Origenis diſcipula, formoſiſſima fœminarum & martyrum. Etenim, inquit Euſeb. lib. 5. cap. 6. hiſt. in noſtram uſque memoriam ab incolis loci perennis virtutum Potameniæ fama celebratur, quòd immenſos & innumeros agones, primo pro virginitate & pudicitiâ deſudaverit: deinde etiam pro martyrio exquiſita, atque inaudita tormenta pertulerit: atque ad ultimum unâ cum venerabili matre Marcellâ ignis ſupplicio conſummata eſt: Et carnificem Baſilidem in tormentis exiſtens ad Chriſti confeſſionem & fidem convertit, qui & ipſe quoque martyrio coronatus eſt.

Potamoſacum, Stephano *Sacon*, flu. & inſ. Æolidis.

Potamus, op. Atticæ. Plin. 4. 7. Harpocration vero Ποτάμιος, δῆμος τῆς Λεοντίδος, ἀπὸ δημότου Ποταμίου. Strabo.

Potentia, Picenorum urbs. Ptol. Vulgò *S. Maria di Loretto.*

Loretto. Item op. Lucanorum mediter. Ptol. *Potenza* Leandro.

Pothinus, & *Achillas*, Pompeii, ex acie Pharsalicâ ad Ptolemæum Ægypti regem fugientis, interfectores fuerunt. Lucan. lib. 8.

Ausus Pompeium letho donare Pothinus.

Potidæa, Macedoniæ urbs, olim *Cassandria*. Plin. 4. 10. Item urbs Thraciæ. Steph. Eadem est cum priori.

Potidania, urbs Ætoliæ. Steph.

Potiphar, Josephi Patriarchæ Dominus. Πεντεφρὴς Josepho dicitur.

Potitius. Vide *Pinarius*.

Potiva, Dea, quam veteres *à potando* dixerunt.

Potniæ, op. geminum: unum Bœotiæ, Thebis proximum, ubi *Potnius fons*, teste Æliano. Ibi Glaucus ab equis dilaceratus traditur. Alterum in Magnesiâ, teste Plinio, in Macedon. & Thessal. confin. Neutrum perdurat. Apud Potniam autem pascua esse in quibus asini in rabiem vertantur, scribit Plinius 25. 8. A Potniâ v. *Potnieus* & *Potnias*. Virg. Geor. 3.

——— *Quo tempore Glauci*
Potniades malis membra absumpsere quadrigæ.

Vide *Glaucus*.

P R.

Praasia, urbs Atropatenæ. Steph.

Praces, vel *Praciæ*, populi sic dicti à *Prace*, qui relictâ Epiro Laconiam inhabitavit. Steph.

Pracnus, urbs Illyriæ. Steph.

Præsius, Ponti civitas, quæ Trojanis auxilia misit. Hom. Item flu. Troadis, inter Lampsacum & Abydum in Hellespontum influens. Strabo lib. 13. Hesychius: Πρήσιον, πόλις Τρῳάδος.

Præcia, Rom. mulier, venustate formæ nulli secunda, quæ suâ pulchritudine Cethegum sibi adeo devinxit, ut nihil ab eo probaretur, nisi quod illa jussisset. Plut. in Lucullo.

Præconius, L. Ælius Stilo ob id cognominatus, quòd præco purpurâ latiore tunicæ usus fuerit. Plin. 33. 1. Ubi alii *Præconinus*.

Præguttii, qui & *Præguttiani*, & *Præcutini*, Italiæ pop. in Piceno, trans Truentum flu. in Aprutiâ reg. *Abruzzo* vulgò dicitur.

Præmonstratum, pagus geminus cum Cœnobio: unus in Gall. Celt. in Normanniâ, in territorio Baiocensi, teste Cænali. Alter in Belgio in sylvâ Arduennâ apud Laudunum urbem Picardiæ, vulgò *Premontre*. Vide Munster. lib. 3.

Præneste, urbs Latii una ex celeberrimis, in finibus Æquorum, à Româ 24. m. p. versus Fucinum lacum. Memoratur Plauto, Ciceroni, Varroni, Virgilio, Propertio, Horatio, Livio, Dionysio, Velleio, Val. Maximo, Straboni, Plinio, Statio, Juvenali, Suetonio, Plutarcho, Appiano, Ptolemæo, Floro, Solino, Itenariis, Servio Honorato, Martiano Capellæ, Festo, Stephani Epitomatori, & aliis. Vocabulum ejus declinatur in genitivo ac dativo tantum, ut *Tergeste*, *Ateste*, *Soracte*, *Reate*, *Teate*. Virg. Æn. 7.

Quique altum præneste viri, quique arva Gabinæ
Junonis, gelidumque Anienem & roscida rivis
Hernica saxa colunt. ———

Horat. Carm. lib. 4. Od. 4.

——— *Seu mihi frigidum*
Præneste, seu Tibur supinum,
Seu liquidæ placuere Baiæ.

Stat. Sylv. 4. Carm. 4.

Hos Præneste sacrum, Nemus hos glaciale Dianæ,
Algidus aut horrens, aut Tusculà protegit umbra.

Et fœminino genere, ut omnia opidorum licet effari nomina. Virgil. Æn. 8.

Qualis eram, cum primam aciem Præneste sub ipsâ
Stravi. ———

Juvenalis Sat 3.

Quis timet, aut timuit gelidâ præneste ruinam?

Propertius 2. 32.

Nam quid Præneſtis dubias, ô Cynthia, ſortes,
Quid petis Æai mœnia Telegoni?

Et quemadmodum *Soracte*, Hetruriæ mons, & *Reate*, Sabinorum opidum, Græcis dicebantur Σόρακτε & Ῥίεται, ita *Præneste* etiam Dionysio, ac Straboni, & Plutarcho, & Appiano, Stephanoque Πραίνεστος dicitur. Apud Plautum in Capteivei τὰν Πραινίσταν, corruptè pro Πραίνεστον positum censet Cluverius. Oppidani passim Πραινεστῖνοι, corruptè apud Appianum Ἐμφυλ. α. Πραινέσται. Dionysio lib. 5. sunt Πραινεστινοί. De nominis origine sic tradit Pompeius Festus: *Præneste dicta est, quia is locus, quo condita est, montibus præstet.* Sed hoc ille aliunde habuit. Servius ad supra scriptum locum Virgilii Æn. lib. 7. *Altum Præneste, Cato dicit, quia is locus montibus præstet, Præneste opido nomen dedit.* Sanè mera grammatica, non historica, est originatio. Stephani epitomator ita tradit. Πραίνεστος, πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Πραινέστης, τῆς Λατίνης, τῆς Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης ὑὸς. Martianus Capella lib. 6. *Præneste conditum ab Ulyssis nepote Præneste; licet alii velint Cæculum conditorem.* At illud antiquus in primis tradidit auctor Zenodotus Trœzenius: quem Dionysius lib. 2. testatur Umbricæ gentis historiam scripsisse: quanquam Suidas etiam alium referat Zenodotum, Ephesium, natione Alexandrinum, qui Romæ nescio quibus temporibus vixerit. Solinus c. 8. *Præneste conditum est, ut Zenodotus refert, à Præneste, Ulyssis nepote, Latini filio: aut, ut Præneſtini ſonant libri, à Cæculo.* De hoc Cæculo ita canit Virgilius Æn. 7.

Nec Præneſtinæ fundator deſuit urbis;
Vulcano genitum pecora inter agreſtia regem,
Inventumque focis, omnis quem credidit ætas,
Cæculus. ———

Vide sis illic Servium. Apud Plut. in Parallelis tertius memoratur urbis Prænestinæ conditor. Τηλέγονος, inquit, Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης, ὃν ἀναζήτησαν τῆ μητρὶ συμβόλοις, ἐμαθε πόλιν κτίσαι, ἔνθα ἂν ἴδῃ χοιρὸν ἐστραμμένον, καὶ χοιρίνους. Τοῦτον δὲ κατά τινα τόπον τῆς Ἰταλίας, καὶ θεασάμενον ἀγελάτας περιέντας κλάδοις ἐστραμμένοις, καὶ ὑπεκθεῖ περιτυκαμβίνας, ἔκλιπε πόλιν ἀπὸ τῆ συγκυφάλῃ, Πρίνεστον ὀνομάσας, ἣν Ῥωμαῖοι παραχώρως Πρίνεστον καλοῦσιν, ὡς ἱστορῆ Ἀριστοκλῆς ὁ τείτος Ἰταλικῶν. Hinc Plin. 3. 5. *Prænestini: urbe quondam Stephane dictâ.* Ut innumeros passim alios, ita circa hanc etiam sœdum nobis tradidit errorem Stephanus: cujus epitomator, Τίβυρις, inquit, πόλις Ἰταλίας. Αὐτη Πολυτίμου ἀποικίζει πρότερον. Hunc errorem Stephanus ex Strabone hausisse videtur, oscitanter perlecto; Sic quidpe ille habet lib. 5. Πραίνεστος δ' ἔστιν ὅπου τὸ τ' Τύχης ἱερὸν θέσπιμον χρησηριάζον. Ἀμφότεροι δ' αἱ πόλεις αὗται τῇ αὐτῇ περιπεφύκασι τυγχάνουσι ὀχυρᾷ, διέχουσι δ' ἀλλήλων ὅσον σταδίους ἑκατόν, τὴ δὲ Ῥώμης Πραίνεστος μᾶλλον ἢ διπλάσιον, Τίβυρος δ' ἔλαττον. Φασὶ δ' Ἕλληνίδας ἀμφοτέρας Πραίνεστον γᾶν Πολυτίμου καλεῖσθαι πρότερον. Ἐρημία μὲν ἦν ἑκάτερα, πολὺ δ' ἐρημότερα Πραίνεστος. Ἄκρον γὰρ ἔχει τ μᾶλλον πόλεως ὑπερθεν ὄρος ὑψηλὸν, ὅπισθεν δ' ἀπὸ τ συνεχοῦς ὀρεινῆς αὐχένι διεζευγμένον, ὑφ' οὗ καὶ σταδίους τέτταρας πρὸς ὀρθίαν ἀνάβασιν. Πρὸς δὲ τῇ ἐρημίᾳ τῇ διαφθειρόντων διατέτρηται σπήλαιθρα, μίχρι τ πεδίων, τὰς μὲν ὕδασιν χάσκει, τὰς δὲ ἐξόδων λαθραίων, ἃν οἱ μιᾷ Μάρσοι πολεμοῦντες ἀπέβαινον. Τὰς μὲν οὖν ἄλλας πόλεις ἐκλεῖσαι τὸ ὄρειον πρὸς ἀγαθὸν τίθεται, Πραινεστίνους δὲ συμφορᾷ γενέσθαι διὰ τὰς Ῥωμαίων στάσεις, καλαβιεύσαι γὰρ ἐκεῖσε οἱ πολιτεύσαντες, ἐκπεσόντων δὲ, πρὸς τὴν κακοῦσαν τ πολιτῶν καὶ τ χώραν ἀπαντα τελέως συμβαίνῃ, τ αἰτίας μιλαγερμένης ἐπὶ τὰς εἰσαίσεις. Tanta hujus urbis antiquitas est, ut 1500 amplius annis ante natum Christum condita fuerit. Hinc etiam inter alias prisci Latii populos connumerata fuit. Liv. lib. 2. *Præneste ab Latinis* ad *Romanos descivit.* Amplam tenuisse ditionem, patet ex ejusdem Livii lib. 6. *Opes præterea opida erant sub ditione Prænestinorum. Ad ea circumlatum bellum.* Coloniam postea factam Romanorum ex Ciceronis Catilinariâ primâ patet: *Quid cum te Præneste, inquit, occupaturum nostro impetu esse confiderem; senſiſtine, illam coloniam meo juſſu, meis præſidiis, cuſtodiis, vigiliiſque eſſe munitam?* Sed municipium etiam fuisse, testantur lapides antiqui; tum Florus atque Festus: quorum ille lib. 3. cap. 21. quod est de bello Civili Mariano: *Poſitis ſingulorum hominum fere pœnis, municipia Italiæ ſplendidiſſima ſub haſtâ venierunt, Spoletium, Interamnium,*

amnium, Præneſte Florentia. Ut vero Florus inter ſplendidiſſimas Italiæ urbes Præneſte computat, ita Appianus Civil. 1. inter opulentiſſimas; eandem cum Floro hiſtoriam narrans de bello Mariano: Τῷ φίλῳ, inquit, διάφορος πολυχρήμαλον ἐκ τῶν μάλιστα τότε ἔσαν, ἔδει μὴν δὲ ἡ Πραίνεστος Ἔλλη. At nihil penè aquè celebre fuit Præneſte, ac *Fortunæ Primigeniæ* in innumeris fere lapidibus cognominatæ templum. Unde Statius 4. Sylv. 4. *ſacrum* vocat. Et Silius lib. 8.

——— *Sacriſq; dicatum*
Fortunæ Præneſte jugis. ———

Lucanus: ——— *Vidit Fortuna colonos*
Præneſtina, ſuos cunctos ſimul enſe reciſos.

Vide Cluver. Ital. Ant. l. 3. p. 933.

Præpeſinthus, vel *Prepeſinthus*, inſ. maris Ægæi, una Sporadum, à Melo parum diſtans in Auſtrum, *Arzentara* Nigro. Strabo dicam ſcribit Artemidoro, quòd *Prepeſinthum, Gyarum* & *Oliarum* Cycladibus accenſeat; Tamen de *Gyaro* Varro & Hyginus, & de *Oliaro* Plinius, Stephanuſque idem ſentiunt. De *Prepeſintho* præter Geographos, eoſque pauciſſimos, non mem. ullus veterum, quod quidem ſciam. Nempe propter ſaxa, aut arenas deſerta fuit inſula; ſed propter ſaxa potius, ut ſuſpicatur Bochartus. Nam *Prepeſinthum* dici putat pro *Tretesintho*, quomodo πίσυρες pro τέσσαρες, quaſi *ſaxoſam* dixeris. Syris enim & Phœnicibus טַרְשָׁא *tarſa*, & primâ geminatâ טַרְשִׁישׁ *tarſiſa, ſaxum* aut *rupem* ſonat.

Præſens, Coſ. cum Rufino, an. U. C. 905. Alius Coſ. cum Albino, an. 998.

Præſidium, op. Angliæ in com. Warwicenſi, Conventriæ urbi finitimum. *Warwick* Camdeno.

Præſidius, Coſ. cum Aſterio, an. U. C. 1247.

Prætius, urbs Myſiæ maj. in mediterraneis.

Præſtes, Minerva, quòd *præiret*, & ſe veluti ducem homini exhiberet. Dicebatur etiam *Aſtes*, quia *aſtat* viro bono, laterique ejus hæret comes fidelis. Macrob. Capella. Feſtus.

Præſus, urbs Cretæ. Steph.

Prætetia, parva reg. non procul ab Adriâ.

Prætextatus, Coſ. cum Attico, an. U. C. 994.

Prætides, corruptè pro *Prœtides*.

Prætor, variæ de hoc authorum ſententiæ. Sunt enim qui hoc nomine primum appellatos conſules dicunt, atque ita à *Præeundo* deductum *Prætoris* nomen. Sed n. diſtinguere hunc à Coſſ. videntur 12. Tab. leges apud Cicer. lib. 3. de Legg. *Regio imperio duo ſunto, iique præeundo, judicando, conſulendo, Prætores, Judices, Conſules appellantor. Militiæ ſummum jus habento, nemini parento*, &c. Ita Juvenal. Sat. 10. verſ. 36. *Prætorem* vocat, quem mox verſ. 41. *Conſulem* dixit. Quem locum interpretes aliò trahunt, quàm debebat, uti notat Faber. Prætores autem exercitus eſſe duces, inque bello præire ſolitos patet ex Cicerone, Cæſare, Gellio, Macrobio, Aſconio Padiano; quin ſæpe geſtum ab iis bellum. Etenim ſub M. Thermo Prætore prima fecit ſtipendia Cæſar. Ejuſdem dignitatis vir M. Acilius triumphavit de rege Antiocho, & victis Ærolis. Miſſus in Hiſp. Scipio Africanus Prætor an. ætatis 25. ut & Sempron. Gracchus Prætor Galliam domuiſſe legitur. Græci quoque ut plurimum *Prætorem* στρατηγὸν, i. e. *belli ducem* interpretantur. Licuit ergo illis auctoritatem exercere ſuam in caſtris. Sed, an præſente Conſule? Major hujus & auctoritas & poteſtas fuit; Itaque id non ita liberum, aut conceſſum fuit eo præſente. Alii volunt, Veteres omnem magiſtratum, cui pareret exercitus, appellaſſe Prætorem. Hinc tabernaculum ducis dici *Prætorium*, quod στρατήγιον Joſepho dicitur lib. 3. Ἀλώσ. Hinc eſſe nomen *portæ prætoriæ* in caſtris, & *præfectum prætorio* conſtitutum ſub Principibus, ſicut Arcadius & Pomponius tradiderunt, datâ illi pleniore licentiâ ad publicæ diſciplinæ emendationem. Utcunque, à *præeundo*, ſeu jure, ſeu exercitu, nomen eum arceſſere volunt. Pomponius autem & Feneſtella à *præeſſendo* deducunt. Primus Prætor fuit Sp. Furius Camillus, M. fil. qui quoniam jus dicebat urbanis, appellatus eſt *Prætor urbanus*. Penes hunc adeo erat omnis publici privatique juris poteſtas, ut & novum jus condere poſſet, & abrogare vetus. Cum enim Coſſ. occuparentur finitimis bellis, & proinde qui jus diceret in civitate non eſſet, Prætor creatus eſt, qui jus redderet, donec illi abeſſent, bello diſtenti, teſte Livio, etſi Feneſtella referat cauſam creationis, in diuturna certamina patrum. Cum enim alterum Conſulum ex plebe creari conceſſiſſent, ſimul obtinuerunt, ut & unicus magiſtratus crearetur ex patribus, qui quòd populum præiret, Varroni *Prætor* dictus eſt. Apud Ciceronem, ubi ſupra, audit hic *juris diſceptator*, item *juris civilis cuſtos*; cui quoque tantum honoris eſt attributum, ut *jus* ejus *Honorarium* appellaretur. Annis vero aliquot elapſis, propter peregrinorum urbam in urb. confluentium, additus illi fuit alter Prætor, *Peregrinus* dictus, idque factum an. U. C. fere 12 ſupra quingeteſimum. Utriuſque autem poteſtas adeo parerat, ut alter alterius decreto intercederet, ſi quis appellaſſet, teſte Aſconio in 3. Verrinam. Quanquam dignitas Urbani fuerat major, qui & propterea dictus eſt *Major*, ut peregrinus *Minor*. Auctо tandem magis & magis imperio, auctus ſimul fuit Prætorum numerus, uſque ad octodecim, teſte Feneſtellâ. Nam 4. adjecit Corn Sylla. Inde 16. eſſe voluit Auguſtus, atque his Claudius adjecit duos. Imo captâ & occupatâ tandem Sardiniâ, totidem ſunt creati Prætores, quot provinciæ in ditionem pervenerant. Inſignia & ornamenta Prætorum fuerunt 6. lictores, cum totidem ſecuribus (quamvis Paulus Æmilius 12. habuiſſe dicatur) Prætexta, ſella curulis, haſta juriſdictionis ſignum, gladius quæſtionum, denique albi equi *niveique ad fræna Quirites*, uti loquitur Juvenalis. Magiſtratus tamen ejus tantum unus erat, ut & edicta ab eo propoſita. Vide Lazium lib. ſec. Comment. de Rep. Rom. ubi eorum ſedes, ornamenta, inſignia, miniſteria, familiæ, ſatellites fuſiſſimè ex Romanis hiſtoricis deſcribuntur.

Prætoria Auguſta, urbs Daciæ, vulgò *Braſſow*. Latinè *Corona* & *Stephanopolis*.

Prætorium, Pannoniæ ſup. urbs. Ptol. Simlerus putat ab Antonino *Prætorium Latum vicorum* dici, & hodie *Fridanich* nominari, auctore Moletio.

Prætorium, circa Armeniam min. op. Anton.

Prætorium, Angliæ op. *Coventrie* Talboto. *Patrington* vero Camdeno in agro Eboracenſi.

Prætutium, op. Piceni. Ptol. Sil. lib. 15.

Tum quâ vitiferos domitat Prætutia pubes
Læta laboriis agros. ———

Praga, urbs Germ. ampliſſima, Bohemiæ regia, & archiep. à Clem. 6. Pont. Max. metropolis effecta. Vide *Marobudum. Caſturgis* Ptolemæo. Eam aggere atque muro Primiſlaus tertius Bohemiorum dux, cinxit, & ab ejus uxore Libuſſâ, à *limine*, quod Bohemicè *Praga*, inditum urbi nomen. Tres in partes dividitur, parvam, veterem, ac novam. Parva ſiniſtrum latus Mulaviæ flu. occupat, colleque conjungitur, in quo ſita eſt regia. Vetus in plano jacet, univerſa magnificis operibus adornata. Jungitur minori lapideo ponte 24. arcuum. Æn. Sylvius.

Pramnium vinum, Athen. lib. 1. Εἶναι δὲ Ἰκαρίῳ φασὶ Σάμῳ, Πεπάρηθον πάτραν, ἢ παρ' αὐτῇ ὄρος μέγα, ἀφ' οὗ τὸν Πράμνιον οἶνον, ὃν ἡ φαρμακίτιδι τινὰς καλεῖν. Δίδυμος δὲ πρόμνειον φησὶ οἶνον, ὅτι πρύμναις ἀμπέλοις ὕστω καλεμένοις. Οἱ δὲ ἰδίως τὸ μέλαινα. Ἔστι δὲ ὁ τῇ καθόλου ἢ πρὸς παραμυθὴν ὑπόπτιον, οἱονεὶ παραμίγνυν ὕδωρ. Οἱ δὲ πρυτανεῖα τὸ μίγμα, ὥσπερ οἱ πίνοντες πρυτανεῖς.

Pras, urbs Perrhæbiæ. Steph.

Praſiæ, vicus Athenis in Pandionide tribu. Eſt etiam opidulum Laconicæ: Incola utriuſque *Praſius*. Steph.

Praſias, palus in quâ Paones habitant prope Obelum montem.

Praſii, Indiæ populi. Plinius 6. 18. *Sed omnium in Indiâ prope, non modo in hoc tractu, potentiam, claritatemq; antecedunt Praſii, ampliſſimâ urbe, ditiſſimaque Palibothra.* Stephano Indiæ populus, qui contra Bacchum militavit.

Praſinus, equus Commodi, cui mortuo ſepulchrum in Vaticano ſumptuoſiſſimum fecit princeps, ſicut olim Bucephalo ſuo fecit Alexander. Alex. ab Alex. lib. 6.

cap. 14. De *Prasinâ* agitatorum *factione*, vide Sueton. in Nerone cap. 22. ibique Torrentium.

Praſon, promunt. juxta mare Rubrum. Steph.

Praſpernus, vide *Praaſpa*.

Praſſabi, gens Theſprotica. Steph.

Praſſum, *Praſum*, Ptol. & Steph. Æthiop. inter. promuntorium.

Praſtilus, urbs Macedoniæ, aliàs *Craſtillus* Steph.

Praſum, Cretæ op. merid. verſus.

Praſutagus, Ignerorum rex qui Neronem cum filiabus ſuis fecit hæredem.

Pratitæ, qui & *Paredoni*, pop. circa Hyrcanum mare ad Portas Caſpias. Plin.

Praxaſpes, nobilis Perſa, qui Smerdim Cambyſæ fratrem juſſu regis occidit. Herod. lib. 3.

Praxeas, hæreticus Aſiaticus, qui plures negabat perſonas in Trinitate: ſed eundem patrem & creaſſe omnia, & in cruce pependiſſe: quòd (ut dicebat) communicata pluribus monarchia autoritatem principatûs minuat. Hujus argumentis reſpondebat Tertullianus.

Praxidice, nympha ex Tremilo filium habuit Cragum, qui Lyciæ monti nomen dedit. Steph. Suidas in Πραξιδίκη. Διονύσῳ δὲ, ὡς κτίσιν, Ὠγύγῃ (φασὶ) θυγατέρες. Ἀλαλκομενήιαν, Θηλξίνειαν, Ἀυλίδα, ἃς ὕστερον Πραξιδίκας ὀνομασθῆναι. Earum ædem & juſiurandum in eâdem fieri ſolitum, apud Haliartios fuiſſe, refert Pauſanias in Bœoticis: Ἁλιαρτίοις δέ ἐστιν ἐν ὑπαίθρῳ θεῶν ἱερὸν, ἃς Πραξιδίκας καλοῦσιν. Ἐνταῦθα ὀμνύουσι μὴ, ποιεῖσθαι δὲ ἐκ ὀθισθέντων τὸν ὅρκον. Harum una, Tremilo nupta: à quâ Lycia *Tremila* dicta. Panyaſis apud Steph. in Τρεμίλη.

Ἔνθα δ' ἔναιε μίζας Τρίμιλος, ἠὲ ἔτι νῦν
Νύμφην Ὠγυγίην, ἣν Πραξιδίκην καλέουσι.

Eximie autem ex his culta, ut videtur, Alalcomenia; quia nempe ipſa Minervam, deam Athenis tutelarem, educaſſet. Itaque per excellentiam hæc ſimpliciter Πραξιδίκη dicta fuerit; creditaque dicta ac facta ad finem perducere. Heſychius. Πραξιδίκην δαίμονά τινα φασὶ, ἣ ἀσπερ ὀπτιθέσιον τέλος τοῖς ἐ λεχομένοις, ἢ πεπρωμένοις. Inde eſt quod Menelaus, capto Ilio domum redux, quaſi opere perfecto, ſimulacrum dedicaverit. Pauſanius in Laconicis: Μενέλαος δὲ Ἴλιον ἑλὼν, ἢ ἔτεσιν ὕστερον ὀκτὼ μὴ Τροίας πόρθησιν, οἴκαδε ἀπαντήσας, ἄγαλμα θεᾶς Πραξιδίκας ἱδρύσατο. Erat vero ſimulacrum ejus nihil, præter caput: namque hoc ſolum dedicabant. Suidas. Πραξιδίκη, θεός, ἧς κεφαλὴ μόνη ἱδρύοντο. Et ut ſimulacra ejus nihil niſi caput erant, ita quoque capita tantum victimarum immolabant. Heſychius ubi ſupra. Διὸ ἢ τὰ ἀγάλματα κεφαλὰς γίνεσθαι, ἢ τὰ θύματα ὁμοίως. Ita locum illum legit Meurſius; non ἢ τὰ θαύματα. Ejus quoque ſacra commemorat Orpheus in Argonauticis.

Ὄργια Πραξιδίκης. ———

Praxilla, Sicyone poetria, quæ in ſuis cantionibus Adonidem inducit ab inferis interrogatum, quid apud ſuperos, reliquerit, reſpondere, *Solem, cucumeres*, & *mala*. Quod cum vehementer inſulſum videretur, cucumeres & mala cum Sole componere, abiit in Proverb. *Stupidior Praxilla Adonide*.

Praxilus, urbs Macedoniæ. Gentile *Praxilius*. Steph.

Praxion, res Megaricas condidit, teſte Suidâ, & Ariſtophanis Scholiaſte.

Praxiphanes, hiſtoricus citatur Marcellino in vitâ Thucydidis. Meminit & Laertius in Platone.

Praxiteles, marmoris ſculpendi inſignis artifex, duplici præcipuè Venere nobilitatus, Gnidiâ & Coâ, quæ ob artis præſtantiam, magnam mortalium vim in eas inſulas ad ſui ſpectaculum allexerunt. Sed Gnidia veſano amore juvenis cujuſdam inſignis, qui delituit in templo, ſimulachroque cohæſit; tum Nicomedis æſtimatione regis, grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam conantis. Natus eſt in extremâ Italiæ orâ, quam Magnam Græciam olim vocabant, deinde ob artis excellentiam civitate Romanâ donabatur; quam plurimis etiam egregiis ſignis ornavit. Scripſit, (teſte Varrone) 5. volumina nobilium operum in toto orbe. Ejus Romæ opera, Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Serviliani, Boni Eventûs, & Bonæ Fortunæ ſimulacra in Capitolio: item & Mænades, & quas Thyadas vocant & Caryatidas, & Sileni in Aſinii Pollionis monumentis, & Apollo & Neptunus. Plin. 36. 5. Claruit autem potiſſimum candido marmore, quod ab inſulæ nomine in quâ effodiebatur, Parium dicitur. Prop. l. 3. eleg. 2. *Praxitelem Parius vindicat arte lapis.*

In Catalectis: *Nec me Praxiteles Scopaſve fecit.* Vide Anthol. lib. 4. de ejus Venere. Hic cum Satyrum ex Pario marmore, & Cupidinem ex Pentelico lapide ſummâ induſtriâ elaboraſſet, Phrynen meretricem inſigneque ſcortum amore deperiiſſe fertur: à quâ interrogatus, Quodnam opus haberet formoſiſſimum? Tacuit ipſe, ſpondens autem ei quod eligeret ſe daturum. Technâ vero quâdam Phrynes ſervus accurrit, Officinam Praxitelis ardere nuntians. Intentus itaque Praxiteles, impendio reſiſtere ſperans, foras repente ſeſe propipuit, inquiens; *Nihil miſero mihi ex laboribus ſupereſt, ſi Satyrus & Cupido conflagrarint.* At Phryne; *Ne feſtines*, inquit, *calliditate tantum meâ circumventus es.* Tali itaque aſtutiâ Cupidinis ſimulachrum Phryne à Praxitele dono accepit. Id autem eâ mortuâ, à Theſpienſibus octingentis auri minis comparatum Caius Cæſar Romam advexit, quod poſtea à Claudio Imp. remiſſum, Nero denuo abſtraxit. Athen. lib. 12. Theocriti Schol. Idyll. 5. ait duos fuiſſe Πραξιτέλεις, ὧν μὲν ἀρχαιότερον, ἀνδριαντοποιὸν, τὸν δὲ νεώτερον ἀγαλματοποιὸν· ἀπὸ δὲ τοῦ ὄντι Δημοσίᾳ τῷ βασιλεῖ. Hinc *Praxitelius*. Cic. de Divinat. *In omni marmore non neceſſe eſt ineſſe Praxitelia capita.*

Preciani, pop. Aquitaniæ, proximi Bigerrionibus & Hiſp. citeriori. *Bear* hodie, aut *Baionne*. *Precius* autem Vigenereo, annot. in Cæſarem.

Precius, Etruriæ lacus. Aliis *Prelius*. Ejus mem. Cic. Orat. pro Mil. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 474.

Prendaveſii, pop. Daciæ, quorum op. *Perennium* Lazio.

Preſpa, *Apſalus* Ptolemæo, op. Macedon. & lacus apud Achridum urb. teſte Cedreno cum Curopalate.

Priaſus, urbs Cretæ. Steph.

Priamus, Laomedontis filius qui, Ilio ab Hercule everſo, unà cum Heſione ſorore in Græciam abductus eſt captivus. Poſtea tamen auro redemptus, Ilion inſtauravit, ſimul & exornavit, regnique limites uſque adeo protulit, ut non ſolum Trojæ, ſed totius fere Aſiæ rex videtur. Felix 50. filiis pater: quorum 17. vel ſecundum Hom. 19. ex juſtâ uxore (Hecubâ ſc. Ciſſei Thraciæ regis filiâ) cæteros ex pellicibus habuit. Nomen ei ab eventu inditum, quòd puer ab Hercule captus, auro redemptus fuiſſet: Πρίασθαι ſiquidem *emo* ſignificat. Etymologus: Πρίαμος ἀπὸ τῆς πρίας, τοῦ παλῶ, ἢ ὀνομασίας ταύτης ἔτυχε. Antea *Podarces* dictus fuit, teſte Lycophrone. In bello Trojano videt filios ſuos ferè omnes ab hoſtibus interfectos. Tandem capto Ilio & ipſe à Pyrrho Achillis filio occiſus eſt prope aram Jovis Hercei in ſanguine filii. Virg. lib. 2. Æn. Horatio *dives Priamus* dicitur Carm. lib. 1. Od. 10. quia divites aurarias, vel aurugas, ſive auri venas habuit juxta Abydum. Strabo lib. 14. Ὁ δὲ Πρίαμος πλοῦτῳ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐφέρετο ἐκ Ἀβύδου χρυσίον μίσθιον. Ovid. l. 3. de Arte: ——*Troja maneret,*
Præceptis Priami ſi foret uſa ſenis.

Cic. l. 1. Tuſcul. *Priamum tot â progenie orbatum, quum ad aram confugiſſet, hoſtilis manus interemit.* Seneca in Troade. ——*Ille tot Regum parens,*
Caret ſepulcro Priamus, & flammâ indiget,
Ardente Trojâ. ——

Virgil. Æn. 2.

Hæc finis Priami fatorum: hic exitus illum
Sorte tulit, Trojam incenſam, & prolapſa videntem
Pergama, tot quondam populis, terriſq; ſuperbum
Regnatorem Aſiæ: Jacet ingens litore truncus:
Avulſumq; humeris caput, & ſine nomine corpus.

Unde Manil. l. 4. ——*Priamumq; in litore truncum*

Seneca Tragœdus.

Sigæa premit litora truncus.

Ennius majori ludibrio *ſemiaſſum* ait; ſic enim ille in *Andromache*:

O pater,

O pater, ô patriæ, ô Priami domus,
Septum altisono cardine templum.
Vidi ego te adstante ope barbaricâ
Tectis celatu, laqueatis
Auro, ebore instructum regificè;
Hæc omnia vidi inflammarier
Priamo vi vitam evitarier,
Jovis aram sanguine turparier.
Heu reliquias semiassi regis denudatis ossibus
Per terram sanie delibutam fædè divexarier.

Ejus imperium, quibus olim finibus terminaretur ex Homero Geographus oſtendit in hæc verba lib. 13. Ὁ Ποιητὴς δηλοῖ τὸ ἀεὶ Αἰσύετον τόπον, ἢ τὸ ἀεὶ τὸν τῶν Κυζικηνῶν χώραν ὑπαγορεύει μάλιστα τὰς Τρῳάδας ἄρξαι μάχης τῶν Κυίκου πόλεμον, διημαίτως καὶ δυνάστας εἰς ὀλίγα μερίδας, ἃ ἐγένετο. Virg. *——Nec Priami regnorum evertor Achilles.*

Prop. l. 2. *Et Phœbi & Priami diruta regna senis.*

Idem l. 4. *Longævum ad Priami vera fuere caput.*

Quinctus Ennius:

Cum veter occubuit Priamus sub Marte Pelasgo.

Priapeia, carmen obſcœnum, quod nonnulli Tibullo, alii Ovidio adſcribunt.

Priaponnesus, inſula in ſinu Ceramico. Plin. 5. 32.

Priapus, Liberi patris & Veneris fil. quem ſuperſtitioſa antiquitas hortorum præſidem credidit, addo & portuum. Leonidas vetus poeta:

Ταῦτ' ὁ Πείσπου ἐγὼν ὑπέτιλλομαι ὁ λιμενίτης.

De quo vide Voſſium de Idol. lib. 2. cap. 7. & Dempſterum ad Roſinum lib. 2. cap. 20. Idem & Lampſacenus dicebatur à Lampſaco non ignobili Troadis urbe ad Helleſpontum ſita, in quâ & natus creditur. Ferunt enim Venerem Liberi patris amore captam ei ex Indiâ redeunti obviam prodiiſſe, coronamque illi ex rubenti roſâ, tum primum ex ſanguine ſuo enatâ obtuliſſe, eâque illum coronatum, tanquam ſponſum ſuum ſequi ſe juſſiſſe. Verum cum ex illius concubitu grauidam ſeſe & partui vicinam animadverteret, Lampſacum ſeſe contulit, ut ibi partus tempus expectaret. Juno interim zelotypiâ exagitata, cùm ſe parturienti opem ferre ſimularet, peractâ prius incantatione, deinde & utero ejus contracto fœtum ejus cùm cæteris omnibus partibus deformem; tum prægrandi pene dehoneſtatum reddidit. Quem cum mater recens natum vidiſſet, pudore affecta pro neglecto habuit, Lampſaciq; reliquit. Verum cum poſtea adultus Lampſacenis mulieribus nimium gratus eſſet, à civibus ejectum ferunt. Ob quam rem, quum neſcio quo malo poſtea premerentur, templa ei & ſacra conſtituerunt, factuſque etiam hortorum Deus eſt. Immolabant ei aſinum, quòd cum olim in feſto Magnæ matris, ad quod omnes Dii convenerant, epuliſque ſatiati noctem luſibus ducebant, Lotidi nympha, ſive, ut aliis placet, Veſtæ humi dormienti vim inferre conaretur, inrempeſtivo aſini, quo Silenus vehebatur, clamore excitata Virgo, manu eum rejecerit, magno omnium, qui aderant, riſu. Ovid. 1. Faſt. Hyginus vero tradit ob id Lampſacenos aſinum ei immolare conſueviſſe, quòd ab eo cum de magnitudine pudendi certarent, ſuperatus videretur. Vide Diod. l. 5. Cæterum Priapus recens eſt Deus, & ab Heſiodo ignoratus. Fulgentius inter Semones collocat, & cœlo receptum nondum eſſe perhibet, propter tenuitatem meritorum. Athenæus ait eſſe Dionyſium lib. 1. Τιμᾶται παρὰ Λαμψακηνοῖς ὁ Πρίαπος, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ Διονύσῳ, ἐξ οὗ φασὶν καλέμβου ὕτας, ἀφ' Θρεμβου ἢ Διθυράμβου. Gyraldus tantum Bacchi comitem eſſe tradit. Priapus (ut ait Theocriti Schol. in Idyll. α) παρ' ἔνιοις ὁ αὐτὸς δὲ τῷ Διονύσῳ, ἐκ τῆς ἐτυμολογίας γὰρ φαίνεται. Ἔστι γὰρ οὗ ὁ Βρόμιος, διὰ τὰς ἐν ταῖς Βακχείαις ἢ μίθυσις, ἐμβρύσεις, ἃ Πρίαπος ὁ περίβλεπτος τὸ αἰδοῖον. Virgil. Eclog. 7.

Sinum lactis, & hæc tibi liba Priape quotannis
Expectare sat est; custos es pauperis horti.

Idem Georg. 4.

Et custos furum atque avium cum falce saligná
Helleſpontiaci ſervet tutela Priapi.

Horat. *Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum;*
Cum faber incertus ſcamnum, faceretne Priapum,
Maluit eſſe Deum. Deus inde ego furum avium que
Maxima formido.——

Tibullus lib. 1. eleg. 1.

Pomoſiſque ruber cuſtos ponatur in hortis,
Terreat ut ſavas falce Priapus aves.

Vide Mart. 6. 49. & 8. 40.

Priapus & Priapum, *Laſpi*, teſte Nigro, urbs Myſiæ Aſianæ ad Helleſpontum marit. cum flu. cognomine. Pario & Lampſaco finitima, Plinius inſulam ſic vocat circa Joniam, & *Priapis*, reg. ſeu tractus.

Priene, *Palathia*, teſte Nigro, urbs Joniæ maritima in Cariæ confin. quæ & *Cadme* Straboni dicta. Inter hanc & Miletum Mæander fluvium in mare excurrit. Dionyſius.

Μαιανδρῳ λιταρῇσι καλίρροιαι εἰς ἅλα δύναις,
Μιλήτῳ τε μεσηγὺ καὶ ἀμφιχύσιος Πριήνης.

Solinus cap. 43. ubi de Mæandro: *Præcipitatur in ſinum qui Miletum dividit & Prienen.* Hanc urbem vero nihil magis nobilitavit quam *Panionia* ibi celebrata, & Bias ibi natus, unus è ſeptem ſapientibus habitus. Inde *Prienenſis juſtitia* Proverb. de integerrimo judicio, apud Geographum lib. 14. quòd Bias juſtiſſimus fuerit.

Prillapum, urbs Macedon. in Albaniâ reg. quæ Caſtaldo *Albanopolis* Ptolemæi dici videtur. Glycas.

Prille, *Aprilis* Antonino flu. & lacus Hetruriæ apud oram litoream: fluvius *Bruno*, lacus vero *Lago di Caſtiglione* ab opidulo proximo ex tab. recent. dicitur.

Prima Juſtiniana, vulgò *l' Ochrida*, urbs archiep. Macedoniæ. A Juſtiniano Imp. dicta, quæ prius *Achridus* vocabatur. Niceph. 17. 28.

Primis, vel *Primmis* Plinio, *Premnis* Straboni urbs Æthiopiæ ſub Ægypto apud Meroen inſ. gemina, magna & parva. Ptol.

Primus, Epiſcopus Alexandrinus, An. Dom. 110.

Prinaſſus, urbs Cariæ. Steph.

Priola, urbs prope Heracleam.

Priſca, adjutor Pauli. Rom. 16.

Priſca, & Maximilla, 2. mulieres Pſeudoprophetiſſæ, & Montani hæretici meretrices. Euſeb. 5. 16.

Priſcianus Cæſarienſis, claruit Athenis tempore Juſtiniani Imp. Scripſit de arte Grammaticâ ad Julianum conſ. ad Choſroën vero Perſarum regem, lib. de naturalibus quæſtionibus. Convertit in Latinum ſermonem Dionyſii de ſitu Orbis carmina. Sunt qui ſcribunt hunc ab initio Chriſtianum, deinde fidei deſertorem fuiſſe. Volater.

Priſcilla, uxor Aquilæ Pontici. Act. 18.

Priſcinus, Conſul, an. U. C. 845.

Priſcus Helvidius, ſub Nerone Quæſtor Achaiam adminiſtravit, quæſtoriuſque adhuc à Pæto Thraſeâ gener adſcitus, à cujus moribus nihil æquè ac libertatem hauſit, opum contemptor, recti pervicax, conſtans adverſus metus, de quo Juvenalis.

Quale coronati Thraſea, Helvidiuſq; biberunt
Erutorum & Caſſi natalibus.——

Erant, quibus appetentior famæ videretur; quinetiam ſapientibus, cupido gloriæ noviſſima exuitur. Tacitus. Probus quoque Grammaticus: Priſcus, inquit, poſt damnationem Thraſeæ ſoceri ſui, interdictâ ſibi Italiâ, Apolloniam conceſſit. Sed poſt interfectum Neronem reſtitutus à Galbâ non aliter quàm liberæ civitatis ſtatu egit. Idem poſtea Veſpaſianum in ſtudio libertatis offendit, ut putaret (id optante Clodio) priſtinum libertatis ſtatum poſſe revocare; quo nomine reus, ac præter ſpem abſolutus eſt.

Priſcus Panites, ſophiſta, floruit ſub Theodoſio Juniore, teſte Suidâ, qui & auctor eſt, eum præter epiſtolas ac declamationes, etiam condidiſſe hiſtoriam Byzantinam, & Attalicam libris 8. Priſcum Rhetorem appellat Evagrius lib. 5. cap. ult. atque ait prodidiſſe res poſt Honorium & Arcadium conſecutas. Fortaſſe eſt idem *Priſcus*, quem Stephanus adducit in Σάλπα.

Priſcus, venator quidam, de quo Martialis lib. 11.

Priverum, urbs Latii circa Uſentem flu. & Forum Appii. Stephano Πριόυηρον, Ptolemæo vero Πριόυηρον, Straboni Πρίβηρον. Ejus mem. Virgil. lib. 11.

Priverno

Priverno antiquâ Metabus cum excederet urbe
Silius l. 6. —*Levinus ab alto Priverno.*
Pop. *Privernates.* Idem Sil. lib. 8.
Sylla Ferentinos, Privernatumq; maniplos
Ducebat simul excitos. ———
Quod etiam & Norbam op. finitima infestasset, à Plautio Cons. diruta fuit, teste Livio lib. 8.

Privernus, nomen viri. Virg. Æn. 9.

Prium, Ortelio ex Ptol. & Plin. flu. Arab. Fel. & mons Cei insulæ: cum tamen *Prion* apud illos legatur, fitq; mons Coi non Ceæ.

Proæresius, adolescens è Cæsareâ Cappadociæ, Antiochiam venit, permotus famâ Ulpiani dicendi magistri, apudque eum primas tulit. Cum quo parvo post tempore Athenas profectus sub Juliano sophistâ adeo profecit, ut primus inter auditores esset. Hephæstionem condiscipulum & amicum comitem sibi adjunxit. Accersitus inde in Galliam à Constantino Imp. apud eum in honore fuit. Romam postea petiit, ubi aliquot annos magnâ nominis famâ moratus, tandem opibus ac honoribus auctus, Athenas rediit, ubi magno exceptus applausu, extemporalem orationem habuit in Theatro. Suidas.

Proana, urbs Thessaliæ. Steph.

Proba Falconia, Romana puella, Græcis Latinisque literis eruditissima: quæ truncatos Virgilii versus ad fidem & mysteria Catholicæ fidei convertit fecitque de rebus à Christo gestis, & ejus morte, opus nobilissimum, quod *Centones* appellavit.

Proarna, urbs Meliensium. Steph.

Probalinthus, vicus in Pandionide tribu. Steph.

Probatia, flu. Bœotiæ apud Lebadeam urb. fluens, ad quem optimus calamus provenit. Theophrastus.

Probianus, Cons. cum Leone Augusto, an. U.C. 1224.

Probinus, Cons. cum Olybrio, an. U. C. 1148.

Probus, Cons. cum Arcadio Aug. an. U. C. 1159. Alius Cons. cum Aniano Juniori, an. U. C. 1236. Tertius Cons. cum Clementino, an. U. C. 1267.

Probus, Martyr sub Genserico Gotthorum rege, an. U. C. 1439.

Probus, Imperator Rom. qui bello Sarmatico, transmisso Danubio, multa fortiter egit. Vita ejus ex Flavio Vopisco petenda est.

Probus, Berytius, Grammaticus, Romæ docuit, non tamen ut magistri personam sustineret, unum aut alterum, vel cum plurimùm tres aut quatuor pomeridianis horis admittere solebat, cubansque inter longos & vulgares sermones, legere quædam, idque perraro. Nimis parva & exigua, de minutis quibusdam quæstiunculis edidit. Reliquit autem non mediocrem sylvam observationum sermonis antiqui. Ab initio enim ad studia se contulit, postquam in militiâ diu centuriatum petiisset. Tranquillus.

Procas, rex Albanorum, pater Amulii, & Numitoris, avus Romuli & Remi. Liv. lib. 1. Virg. Æn. 6.
Proximus ille Procas Trojanæ gloria gentis.
Ovid. Met. 14.
Jamq; Palatinæ summam Proca gentis habebat,

Proceraſtis, op. Bithyniæ ad Bosp. Thracium è regione Byzantii, quod notiori nomine *Chalcedon* appellatur. Plin. 5. ult.

Prochone, inf. quæ aliis *Alone*. Steph.

Prochorus, nomen Diaconi. Act. 6.

Prochyta, inf. Campaniæ in sinu Puteolano, Ænariæ proxima, angusto freto discreta, cui olim juncta fuisse putatur, à Neapoli 12. m. p. distans. Stephanus falsò Siciliæ insulam facit. Virgil. Æn. 9.
Tum sonitu Prochyte alta tremit, durumq; cubile
Inarime, Jovis imperiis impoſta Typhœo.
Hanc Dionysius describit lib. 1. sic dicta *à profusione*; nam quæ de Æneæ aut nutrice, aut cognatâ dicuntur, falsa sunt. Tu lege Servium, Pontanum, aliosque ad Virgilii adductum. Adi & Plinium c. 6. l. 3.

Procilius, Grammaticus, vir suis temporibus doctissimus. Cum de peregrinis regionibus loquitur, commemorat apud Memphim, in aureâ columnâ Ægyptiis literis scriptum, tunc demum Ægyptum liberam fore, cum in eam venissent Romani fasces. Lampridius.

Proclais, urbs Indiæ intra Gangem. Ptol.

Procle, urbs Lydiæ. Steph.

Procles, frater Eurysthenis, qui per totum vitæ tempus inter se dissenserunt, & mutuum inter se odium foverunt.

Procles, Carthaginensis, celebratur Pausaniæ in Messeniacis, ubi judicium ejus refert de Alex. M. & de Pyrrho; itemque in Corinthiacis, ubi ex eo historiam affert de Medusâ.

Proclidæ, Laconum familia, quæ postea *Eurytionidæ*, ut Plut. in Lycurgo: vel *Eurypontidæ*, ut Pausanias refert, dicti fuere.

Proclus, Lycius fuit, & si audimus Volaterranum l. 18. antiquior fuit Porphyrio & Jamblicho. Nam à Spartiano proditum ait, fuisse præceptorem M. Antonini, eumque ab eo ad Proconsulatum esse evectum. Proclus vero non Lycius, sed Siccensis fuit: estque inter hos 300. annorum intervallum. Sic Joannes Stoefflerus Justingensis, qui ait vixisse temporibus Trajani, quod ex eo colligit, quia discipulum habuerit Marinum Neapolitanum, quem sub Adriano ait vitam Procli scripsisse. Sed de Marini ætate fallitur. Quod liquebit si dixerim de Procli ætate. Is autem claruit, An Dom. 500. Ut qui Syriani fuerit discipulus, eique successit in Scholâ, uti Proclo postea successit Marinus, quem vitam magistri scripsisse diximus. Πλατωνικὸν φιλόσοφον vocat Suidas. Extant ejus libri 6. de Theologiâ Platonicâ qui Hamburgi primum prodiere, An. Dom. 1616. Item supersunt, commentarii in Timæum & libros de Rep. Scripsit quoque de Orphei, Pythagoræ, & Platonis consensu in oraculis lib. 10. aliaque, quæ Suidas commemorat. Ex quo etiam cognoscimus, quàm Christianis fuerit infestus. In eo autem ratio fugit Stoëfflerum, quod putaret, Proclum vocatum *Diadochum* à gemmâ ejus nominis, quæ beryllo similis, teste Plinio. 37. 10. Διάδοχος enim appellatus est κατ' ἐξοχὴν ob successionem in Scholâ Platonicâ. Vossius. Vide Jonsium de Scrip. Hist. lib. 3. cap. 10.

Proclus, Malleotes patriâ, scripsit in sophismata Diogenis, & contra Epicurum.

Proclus, Naucratita, Philostrati præceptor, de quo vide Volaterranum.

Procolitia, Camdeno est *Prudhow*, castrum Northumbriæ à Novo castro 8. mill. in occid. *Colecester* propinquum.

Proconnesia, ancilla apud Plin. quæ ejusdem diei coitu alterum domino similem, alterum ejus procuratori peperit infantem.

Proconnesus, quæ & *Neuris* & *Elaphonnesus* Plin. inf. Propontidis ante Cyzicum urb. *Marmora* hodiè.

Procopias, loci nomen. Goltzius ex Hadriani nummo.

Procopius, è Cæsareâ Palæstinæ, orator & sophista; scripsit res Justiniani quas in Oriente, aut Occidente, aut Africâ per Belisarium patricium gesserat, cujus scriba & comes in cunctis expeditionibus fuit. Composuit item alterum librum, quem inscripsit Ἀνέκδοτα, i. e. *non edenda*, sive *non edita*: ubi Comœdiâ quâdam Justiniani & ejus uxoris Theodoræ vituperationem describit. Suidas. Vide Voss. de Hist. Gr.

Procopius, tyrannus Constantinopolitanus insurgens contra Valentem Principem, apud Natoliam Phrygiæ civitatem in ejus potestatem cum exercitu venit, proditus à 2. militibus, alligatusque deinde duabus per vim reflexis arboribus, discerptus est. De proditoribus etiam sumptum supplicium. Hist. Trip.

Procopius, Bithyniæ præses sub Valente Aug. imperium invasit; paulo tamen post, militibus ab eo deficientibus, capitali pœnâ affectus est. Ammian. Marcell. lib. 26.

Procris, Erechthei, Athenienſium soror Orithyiæ, Cephali uxor, quam ille certo jaculo emisso interemit, ratus feram esse. Vide *Cephalus*; & Servium in illud Virgil. Æn. 6.
His Phædram Procrinq; locis, mœſtamq; Eriphylen.

Fabulam

Fabulam latè proſequitur Ovid. Met. 7. non procul à fine.

Procruſtes, latro inſignis in Atticâ reg. ad Cephiſum flu. habitans, qui cogebat hoſpites ſuper lectum aliquem aſcendere, quo ſi longiores fuiſſent, pars ſupereminens amputabatur: qui vero breviores, diſtendebantur; à quâ re etiam nomen illi inditum putant. Plutarchus in Theſeo: Καὶ μικρὸν περιλθὼν, Δαμάστην ὁ Ἐρμείαι ἢ Πολυπήμονι ἀναγκάσας, αὐτὸν ἀπισθεν τοῖς κλιντῆρσιν, ὥσπερ τὰς ξένους ἐκεῖνος. *Torvus Procruſtes* dicitur apud Ovid. Ep. 2. Idem Met. 7.

Viderat immitem Cephiſius ora Procruſtem.

Proculeius, eques Rom. Auguſti amiciſſimus, qui pius ſic erga fratres ſuos Scipionem & Murænam fuit, ut ſpoliatis bello civili patrimonium ſuum ex integro divideret, quod cumeis jam antea diviſerat. Plutarchus in vitâ Antonii ait Antonium, paulo ante quàm expiraret, admoniſſe reginam Cleopatram, ut maximè omnium, qui cum Auguſto erant, Proculeio ſe dederet. Mortuo autem Antonio Auguſtum Proculeium miſiſſe, ut curaret Cleopatram vivam in ſuam poteſtatem habere. Demum vero cum illa arrepto enſe voluiſſet ſibi mortē inferre, Proculeium enſem è manibus ademiſſe. Vide Theod. Marcilium in illud Horat. l. 2. Carm. Od. 2.

Vivet extento Proculeius ævo,
Notus in fratres animi paterni.

Juvenal. Sat. 7.

Quis tibi Mecenas? quis nunc erit aut Proculeius
Aut Fabius? quis Cotta iterum? quis Lentulus alter?

Proculus, cognomen ejus, qui natus ſit patre peregrinante procul à patriâ.

Proculus, vir nobilis & clarus, hoc apud plebem de Romuli morte figmento uſus eſt. Senatus finitimis bellis implicitus, conſuetam annonæ largitionem plebi ſubtraxit: Romulus indignatus, plebi reſtituit, & complures ex primordiis ſupplicio affecit. Hi poſtmodum in Senatu regem minutim obtruncatum intra ſinum condunt. Plebs igitur cum facibus ad curiam decurſans, ab Ætio Proculo revocata eſt, cum ejus orationi finem adhibuiſſet. Is enim primarius in civitate vir, ſe Romulum in monte aſpexiſſe dixit, qui humanâ auguſtior formâ divinitatem aſſecutus erat. Plut. in Rom.

Proculus, Imperator, uſque adeo libidinoſus fuit, ut 100. Sarmatas virgines bello captas 11. (ut ipſe gloriabatur) gravidas reddiderit. Vopiſcus.

Proculus, J. C. celeberrimus temporibus Alexandri Cæſaris.

Proculus Virginius Rutilius, Conſ. cum Sp. Caſſio Viſcellino, An. U. C. 268.

Proculus Geganius Macerinus, Conſ. cum L. Menenio Lanato. An. U. C. 315.

Proculus quidam, ſub Aurel. Probo Cæſare in Galliâ imperium arripuit, ſed ab eo victus eſt.

Procuri, urbs in inſulâ Taprobanâ. Ptol.

Procyon, ſidus æſtivum, Canis ortum prævertens, unde etiam à Latinis verbum ex verbo exprimentibus, *Antecanis* appellatur. Cic. 2. de Divin.

Antecanis Procyon Graio qui nomine fertur.

Antecanis tamen nomen videtur minus uſitatum fuiſſe, & à Cicerone primum confictum; unde Plin. 18. 29. ſidus hoc nomen Latinum habere negat, niſi quis (inquit) *Caniculam* velit appellare. Columella tamen lib. 11. cap. 2. Caniculam manifeſtè diſtinguit à Procyone, hujus ortum Idibus Juliis, illius 7. Calend. Auguſti aſſignans: Caniculam nimirum appellans, quem nos Canem dicimus. Horat. lib. 3. Od. 29.

Jam clarus occultum Andromedæ pater
Oſtendit ignem, jam Procyon furit.

Aratus eum ſub Geminis locat.

Καὶ μὴν ἢ Προκύων Διδύμοις ὑπὸ καλὰ φαείνῃ.

Prodicus, Cous, Sophiſta, cujus quanta fuerit authoritas, ex Xenophonte deprehendere licet; qui in Bœotiâ captus, vadem pro reditu dedit. In concilio Athenienſium magnam laudem adeptus eſt, quanquam voce graviore atque abſonâ. Conatuſq; eſt in eâ civitate primarios ex quaque nobili familiâ adoleſcentes ſibi devincire, quorum hoſpitium uſui ſibi & voluptati foret. Philoſtratus. Suidas autem dicit cum Chium fuiſſe, Gorgiæ ac Democriti temporibus, librumque edidiſſe, qui inſcribitur Ὧραι, in quo finxit Herculem, virtuti pariter ac voluptati congreſſum, utrâque hinc ad ſe trahente, tandem à virtute perſuaſum, alteram ſpreviſſe. *Prodicus* orationem ipſam, quæ ſoluta erat, primus pedibus conſtruxit, & communes locos tractavit, ut Pythagoras. *Prodicus* quoque medicus fuit, authore Plinio, Æſculapii diſcipulus Selybriæ natus, qui medicinam inſtituit, quam *Jatralepticen* vocant.

Prodromi, venti dicuntur, qui in ortu Caniculæ, Statis anni temporibus ſpirare ſolent.

Proerna, Phthiotidis urbs. Liv. lib. 36. Strabo l. 9. Stephano *Proarna* neutro genere: Πρόαρνα, πόλις Μαλιέων, ἀδόξως.

Prætides, Prœti Argivorum regis filiæ, quæ cum formâ eſſent præſtantiſſimâ, ſe Junoni auſæ ſunt præferre. Quare irata Dea, talem iis immiſit furorem, ut vaccas ſe eſſe arbitrarentur, & in ſylvas confugerent, poſtea autem helleboro ſanatæ à Melampode dicuntur. Virgilius in Sileno.

Prætides implerunt falſis mugitibus agros.

Ovid. Met. lib. 15.

Clitorio quicunque ſitim de fonte levarit,
Vina fugit; gaudetque meris abſtemius undis.
Seu vis eſt in aquâ calido contraria vino;
Sive, quod indigenæ memorant, Amithaone natus
Prætidas attonitas poſtquam per carmen & herbas
Eripuit furiis; purgaminaq; mentis in illas
Miſit aquas, odiumque meri permanſit in illis.

Quidam, inquit de la Cerda, has Prœtidas tres faciunt, *Lyſippen, Hipponoen, Cyrianaſſam.* Alii duas, *Elegen, Calenen.* Prœtus pater fuit, rex Argivorum. Matrem faciunt Sthenoboeam; Homerus Antiam, Iliad. ζ. Eſt apud Vitruvium lib. 8. cap. 3. elegans epigramma quod inſcriptum erat in lapide apud eum fontem, ubi Melampus ſacrificiis purgavit rabiem filiarum Prœti. Eudoxus apud Steph. fontem hunc in Azaniâ conſtituit, additque Melampodem in eum κτλαθάρματα ἐμβαλεῖν, quibus Prœtidas expiaverat; cui fonti hanc dat virtutem, uti guſtantes illius aquam, nequeant deinceps vel odorem vini tolerare. Clem. lib. 7. Strom. cap. 3. adducit quibus rebus Prœtides fuerint expiatæ à furore, nimirum tædâ, ſcillâ, ſulfure, bitumine. Adjungit Hervetus Ælianum, qui *caprino lacte*; & Plinium, qui *nigro helleboro.* Lege Politan. Miſcell. cap. 50. ubi latè de Prœtidibus.

Prœtus, Abantis regis Argivorum filius, de quo vide Hom. Iliad. ζ. Quomodo in ſaxum à Perſeo mutatus fuerit, docet Ovid. Met. lib. 5.

Victor Abantiades patrios cum conjuge muros
Intrat, & immeritæ vindex ultorque parentis
Aggreditur Prœtum. Nam fratre per arma fugato
Acriſioneas Prœtus poſſederat arces.
Sed nec ope armorum, nec, quam male ceperat arce
Torva colubriferi ſuperavit lumina monſtri.

Progaſia, Lydiæ op. Steph.

Progne, Pandionis regis Athenienſium filia, uxor Terei Thracum regis; qui cum Philomelæ, alteri Pandionis filiæ, ſub prætextu viſendæ ſororis à patre abductæ, vim intuliſſet, vitiatæque linguam abſcidiſſet: tam impotenter id tulit Progne, ut Itym, communem filium dilacerarit, patrique epulandum apoſuerit. Quâ re tandem cognitâ, ex pueri capite ſub finem cœnæ in convivium illato, Tereus furore correptus, gladium ſtrinxit, uxoremque jam occiſurus, in hirundinem eam videt converſam: Philomelam autem in avem ſui nominis: Itym vero in Phaſianum. Quin etiam ipſe, dum novas haſce ſuorum transformationes admiratur, in upupam mutatus eſt. Juvenalis.

Credamus tragicis quicquid de Colchide torvâ
Dicitur & Progne.

Virgil. Georg. 4.

Et manibus Progne pectus ſignata cruentis.

Vide *Philomela.*

Promachus, Macedo, & Novelius Tricongius, raræ

gloriæ inter bibaciſſimos fuerunt; ille enim quod quatuor ingurgitaſſet cantharos uno hauſtu ab Alexandro coronâ datus eſt. Hic tres vini congios prandiolo uno ebibiſſe commemoratur. Promachum vero triduò poſt vini furor enecavit. Al. ab Al. 5. 12.

Promachidæ, Heracleotes hiſtoricus, citatur ab Athenæo lib. 7. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 408.

Promathion, Italiæ res condidit. Plutarchus in Romulo.

Promeras, regius quidam miniſter fuit; is Euripidem tragicum ſupra modum exoſum habuit, delatus ab eodem aliquando neſcio quo nomine apud Regem. Quare poſtea canes quoſdam feros in poetam ſolvit, à quibus devoratus interiit. Vide proverbium: *Promeri canes.*

Prometheus, Japeti & Clymenes filius, teſte Heſiodo in Theogoniâ.

Κάρην δ' Ἰαπετιονίδης καλλίσφυρος Ὠκεανίνην
Ἠϊθέην Κλυμένην, ᾗ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν
Ἠδὲ οἱ Ἄτλαντα κεχλεφότα γείνατο παῖδα.
Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα
Ποικίλον, αἰολομῆτιν. ———

Filium habuit Deucalionem. Apollonius Argon. lib. 3.

——— Ἔνθα Προμηθεὺς
Ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα,
Ὃς πρῶτος ποίησε φίλεις, ᾗ ἐθέιμαλο νηὸς
Ἀθανάτοις. ———

Hic fertur homines primùm è luto finxiſſe, & univerſi generis hominum fuiſſe parens, vel potius artifex. Ovid. lib. 1. Met.

Sive recens tellus, ſeductaq; nuper ab alto
Æthere cognati retinebat ſemina cœli:
Quam ſatus Japeto mixtam fluvialibus undis
Finxit in effigiem moderantum cuncta Deorum.

Claudianus:

——Ætheriis miſcens terrena Prometheus
Sinceram patri mentem furatus Olympo.
Namq; ferunt geminos uno de ſemine fratres
Japetionidas generis primordia noſtri
Diſſimili finxiſſe manu quoſcunque Prometheus
Excoluit, multumque innexuit æthera limo.

Nam fama eſt Prometheum cum hominem fingeret, portiones captas è ſingulis elementis ſuo operi admiſcuiſſe, atque pro ipſorum elementorum temperamentis non ſolum vires ſingulis corporibus addidiſſe, ſed etiam motus animorum & mores. Qui vero etiam magis fabuloſè rem aggreſſi ſunt explicare, dixerunt, timorem leporis, aſtutiam vulpis, pavonis ambitionem, tigridum feritatem, leonum iracundiam, & magnitudinem animi fuiſſe hominibus ab ipſo Prometheo injunctas: unde Horatius:

Fertur Prometheus addere principi
Limo coactus particulam undiq;
Deſectam, & inſani leonis
Vim ſtomacho appoſuiſſe noſtro.

Hujus ingenium admirata Minerva, ſe illi daturam promiſit, quicquid apud ſuperos eſſet, quod ad operis perfectionem pertineret: cumque reſpondiſſet Prometheus, conjicere ſe non poſſe, quæ apud ſuperos eſſent operi ſuo utilia, niſi præſens ſingula eſſet intuitus, Minervæ operâ in cœlum ſublatus eſt, ubi cum corpora omnia cœleſti igne videret animata, operi ſuo id utiliſſimum fore ratus, ferulam quam ſecum attulerat, rotæ Solis admovit, eaque accenſa ignem detulit in terras, luteumque ſuum hominem eo animavit. Quod Promethei furtum ægre ferens Jupiter, Pandoræ, Epimethei uxori, pyxidem tradit ad virum perferendam, quam cum ille aperuiſſet, mille morborum, aliarumque calamitatum generibus genus humanum implevit, quæ omnia tradit Heſiodus. Horatius lib. 1. Od. 3.

Poſt ignem ætherea domo
Subductum, macies & nova febrium
Terris incubuit cohors. ———

Virgilius in Sileno.

Caucaſea ſaq; refert volucres, furtumq; Promethei.

Vide Platonem in Protagorâ. Porro hunc ignem furatus eſt λαθὼν Δία τεχνικῷ πυρί, uti loquitur Heſiodus, quod cùm reſciviſſet Jupiter, Vulcano imperavit, ut fœminam è luto componeret, quæ cum aſtutiſſima eſſet, & omnibus artibus à Diis donata, vocata fuit Pandora; neque ante illam extitiſſe fœmineum ſexum credideruntur, uti teſtatur Pauſanias in Atticis. Hanc fabulantur miſſam fuiſſe à Jove ad Prometheum cum omnibus malis in vaſculo incluſis, quod munus cum ſpreviſſet Prometheus, illa ad Epimetheum contendit, qui dempto vaſculi operculo, omnia mala evolare ſentiens, vix ultimam & in imo reſidentem ſpem occluſit, cum quâ vas illud ſervavit. Cum vero Prometheus Jovis munus rejeciſſet, quòd inſidias formidaret, dicitur à Mercurio, Jovis juſſu, ad Caucaſum montem adductus, & in ſpeluncâ, quæ erat apud Paropamiſadas, vinctus, uti teſtatur Strabo lib. 15. Dicunt præterea huic additam fuiſſe Aquilam, Typhonis filiam, ut ait lib. 2. hiſtoriarum Pherecydes, & Echidnæ Phorbantis, quæ jecur illius aſſiduè renaſcens laniaret ac deglutiret. Apollonius l. 2.

Καὶ δὴ Καυκασίων ὀρέων ἀνέτειλον ἐείπτα,
Ἠλίβατοι, τόθι γαῖα σφέα συναλοῖσι πάγῃσιν
Ἰαπετιονίδης χαλκείῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεὺς
Αὐτοῦ ἔπαγε φέρβε θαλιμπλοὺς αἰετοσύλα.

Erat enim columnæ alligatus, neque ullo pacto ſe movere poterat: cui quantum jecinoris per diem ab aquilâ conſumebatur tantundem per noctem excreſcebat, ne unquam doloris materia deficeret. Heſiodus in Theogoniâ.

Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον
Δεσμοῖς ἀργαλέοισι, μίσσε δια' κίον' ἰλάσας.
Καὶ οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε πανύπτερον· αὐτὰρ ὃ γ' ἦπαρ
Ἤσθιεν ἀθανάτου· τὸ δ' ἀέξετο ἶσον ἑκάστη
Νυκτὸς, ὅσον περάων ἦμαρ ἴδοι πανυσίπτερος ὄρνις.

Duris autem Samius ſcriptum reliquit, non de ignem raptum, ſed quia Palladem amaverit, Prometheum conjectum fuiſſe in vincula, & ita excruciatum: cujuſque rei facit argumentum, quia ad montem Caucaſum habitantes populi ſoli Jovi & Minervæ non ſacrificabant, ut illius ſupplicii autoribus, cum eximiè colerent Herculem, qui Prometheum è vinculis liberaſſet. Fabulam quandam attigit Nicander in Theriacis, quæ apud antiquos circumferebatur, quòd ingrati homines, ad quos ignem Prometheus detulerat, furtum Promethei Jovi indicarunt, pro quâ accuſatione præmium perpetuam juventutem à Jove impetrarunt. Hanc igitur quùm ſuo aſello clitellario impoſuiſſent redeuntes, aſinuſque gravi ſiti in itinere laboraret, ad fontem quendam pervenit, ubi ſerpens, ne ad aquam accederet prohibuit, niſi prius peracto precio. Tum vero pactus eſt aſinus ſe, quodcunque haberet eſſe daturum, ne ſiti periret. Inde ſenectutem exuunt quot annis ſerpentes, ac fiunt juvenes. Verba Nicandri ſic ſe habent.

Ὠγύγιος δ' ἄρα μοῦθος ὑπ' αἰζηοῖσι φορεῖται,
Ὡς ὁπότ' ἀρχαῖον ἔχε Κρόνῳ πρισβύταλος ὀδὸς,
Νειμάμενοι κασιγνῆται ἑκὰς ἀξεστῆλας ἀρχὰς
Ἰδμοσύνῃ, νεύτηλα χάρας ὤρῃσι ἡμιφόροισι
Κυδαίνων, δὴ γὰρ ῥα πυρὸς λήϊος ἔριπλεν
Ἀργῆτι, ἐ μὴν τ' δὲ κακορρεδίης χόνιαλο.
Ναθεῖ γὰρ κάμτοιλις ἀμορβεύοιλο λεπάρνῳ
Δῶρα, πολυσκαρθμῷ δ' ὑπὸ κακωμένῳ αὐχένα δίψῃ
Ῥωίλο, γωλεοῖσιν δ' ἰδὼν ὁλκηρὰ θῆκεν
Οὐλοὸν, ἰλλυτάνευσι κακῇ ἐπαλαλκέμεν ἄτῃ
Σαίνων, αὐτὰρ ὁ βεῖθρον, ὁ δὲ ἐ ἀνειδέξαλο πάντοις
Ἤτεεν ἄρρηκα δῶρον, ὁ δ' ἐκ ἀπαυήνατο χρῄζων.

Menander vero ſuaviſſimus poeta merito torqueri Prometheum inquit, non quia ignem, ſed quia multo gravius malum, fœminam ſc. invenerit:

Εἶτ' ἀ δικαίως περιπεπαλυμένον
Γεφύρωσι Προμηθέα πρὸς ἃ πίτραις,
Καὶ γίνετ' αὖτῳ λαμπάς, ἄλλο δ' ἀδὲ ἓν
Ἀγαθὸν; ὁ μισῶν ἔτιμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκας ἔπλασ' ὦ πολυτίμητοι θεοί,
Πῦρ ἀνάγκη. ———

Vide Hyginum & Lucianum in *Prometheo*. Fuit autem vir prudentiſſimus, qui aſtronomiam primus Aſſyriis indicavit, & rationem fulminum deprehendit; quamobrem

obrem ignem cœleſtem Jovi ſuffuratus, & in Caucaſo ad ſaxum religatus fingitur. Hunc inter Deos recenſet Catullus in Argon.

Poſt hunc conſequitur ſolerti corde Prometheus;
Extenuata gerens veteris veſtigia poenæ;
Quam quondam, ſilici reſtrictus membra catenâ,
Perſolvit pendens in verticibus præruptis.

Unde συγγενῆ, διὸν eum vocat Æſchylus, & πυρφόρον διὸν Sophocles in Oedip. Colon. Prop. lib. 2. el. 1.

Idem Caucaſeâ ſolvet de rupe Prometheï
Erachia, & è medio pectore pellet avem.

Mart. epigr. 7. lib. Spectaculorum.

Qualiter in Scythico religatus rupe Prometheus
Aſſiduam nimio pectore pavit avem.

Claudianus. —*Hic volucrem vivo ſub pectore paſcit*
Infelix Scythicâ fixus convalle Prometheus.

Inde *Prometheum*. Prop. lib. 1. eleg. 12.

——*An quæ*
Lecta Prometheïs dividit herba jugis.

Ovid. lib. 2. Amor.

Quæque Prometheo ſaxa cruore madent.

Auſonius in Monoſyllabis.

Unde Prometheo de corpore ſanguineus ros
Aſpergit cautes, & dira aconita creat eos.

E Caucaſo enim legebantur à veneficis herbæ ad incantationes. Seneca in Medeâ.

Congerit in unum frugis infauſtæ mala,
Quæcunque generat niveus ſaxis Eryx,
Quæ fert opertis hyeme perpetuâ jugis
Sparſus cruore Caucaſus Prometheï.

Nomen habet *Prometheus* ἀπὸ τῆ προμηθείας, i.e. *à providentia*. Unde Heſiodo, ἀγκυλομήτης, πολύμητις, ποικιλόβουλος, & πολυίδεις dicitur. Μητιόεντα eum vocat Q. Calaber. Πολυμήτης ab Oppiano vocatur, ὠκυμήτης & σοφιὴς ab Æſchylo. *Callidum* eum vocat Horat. lib. 2. Carm.

——*Nec callidum Promethea*
Revexit auro captus.——

Unde Catullus, ut ſupra.

——*Solerti corde Prometheus.*

Cæterùm in Hiſtoriâ veteri aliquantiſper verſatis (inquit Cæſius) haud adeo operoſum erit diſtinguere, quid poeticâ, & quid hiſtoricâ fide à poetis de Prometheo ſit dictum. *Non* enim *res ipſas geſtas finxerunt poetæ*, ut loquitur Lactantius lib. 1. de Falſâ Relig. cap. 2. *ſed rebus geſtis addiderunt quendam colorem.* Et hoc detracto, & quaſi decoloratâ fabulâ, nuda nobis apparebit hiſtoriæ veritas. Apud Herodotum legere eſt in eo libro, quem compoſuit de vinculis Promethei; quòd Scythia fluvio Aquilâ inundatâ, Prometheus Scytharum rex populis ſibi ſubjectis res victui neceſſarias non ſuppeditare potuerit, atque eâ de cauſâ à Scythis in vincula conjectus ſit. Quem tamen haud ita longè poſt Hercules in illas veniens regiones, à vinculis liberaverit, fluvio Aquilâ in Oceanum ducto. Agrœtas quoq; Rerum Scythicarum lib. 13. eadem ferè ſcripſit. Verum uterque non nudam, & ſicuti geſta erat, ſed adhuc fabulis & commentis quibuſdam contaminatam recitant hiſtoriam. Audiamus igitur Polycharmum in Rebus Lyciis, & Diodorum Siculum; qui ſcribunt, Nilum Ægypti flu. aliquando, Sirio exorto, adeo intumuiſſe, ut, aggeribus ruptis, Ægyptum aquâ obruerit; imprimis autem illam partem cui cum imperio præfuerit Prometheus: Et hunc fluvium, ſive potius alveum Nili, ob aquæ violentiam & celeritatem (unde etiam viſcera Promethei exediſſe fabulantur) poſtea *Aquilam* eſſe nuncupatum. Herculem autem obturatis, quibus irruperat, locis, eum intra ripas coercuiſſe, & ſic Prometheum liberaſſe. Videtur *Magog* eſſe Prometheus, inquit Vir doctiſſimus in Phaleg. 1. Quia ut Japheti fil. Magog, ita Prometheus Japeti. 2. Et Caucaſo Prometheus affixus fuiſſe fingitur, quia vel ipſe, vel gens Scytharum ab illo oriunda in Caucaſo ſedes fixit. 3. Et ignem è cœlo in terram detuliſſe, quia metallis omnigenis in Soanis, Colchide & Iberiâ effoſſis, artem metalla igne excoquendi aut invenit, aut à Tubalcaino inventam reſtituit. Id non latuit Æſchylum, poetam vetuſtiſſimum, qui Prometheum inducit ita loquentem.

Χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσὸν θ' τις
Φάσειν ἂν ἄλλος ἐξευρεῖν ἐμοῦ;

4. Et tota fabula de Promethei corde vel hepate, quod ab aquilâ corroſum contabeſcit, videtur niti nomine *Magog*; quod ab Ebræo מוג *mug*, vel מגג *magag*, cujus Hithpael התמגג *hithmaggeg*, quod de animâ & corde uſurpatum, *diſſolvi*, & *contabeſcere* ſignificat, atque *animo frangi* & *cruciari*.

Promona, Liburnorum urbs. Appianus.

Promuntorium Minervæ, ſic appellatur promunt. extremum Campaniæ illam à Picentinis dividens, quod *Athenæum* Strab. Ptol. & aliis Græcis dicitur, apud Maſſam urb. contra Capreas inſulam, inde ad 4. m. p. quot à Surrento, à Neapoli vero ad 30. recedens. Ovid. lib. 15. Met.

Inde legit Capreas promuntoriumque Minervæ.

Pronaſtæ, antiqui pop. Bœotiæ. Steph.

Pronectus, inter opida quæ Phœnices in Bithyniâ condiderunt, inquit Bochartus, *Pronecti* fit mentio. Stephanus. Περιηγ. φύλης Βιθυνίας, φλησιον τ Δρεπάνης, ἣν ἔκτισαν οἱ Φοίνικες. *Drepane* autem, aliis *Drepanum*, & *Hellenopolis* erat ad Nicomediæ ſinum ut à Nicephoro deſcribitur. Ibidem igitur Pronectus: quod & alii teſtantur, quibus *Prænetum*, vel *Prenetum* dicitur. Socrates lib. 6. cap. 15 Καταλαμβάνει αὐτὸν ἐν Πρανήτῳ, ἰμπέρατον γὰ τῶτο καθεστικὸς τ Νικομηδείας κειμενον. Πρανήτου, vel Πρανητου habent Cedrenus & Conſtitutiones Pontificiæ Impp. Orientalium. Et Antholog. lib. 1. cap. 19. epigramma habetur Εἰς λῶτερ ἐν Πρανήτῳ. Factum videtur nomen ex Syro בירנתא *biranta*, vel *birneta*, quod pro caſtro vel palatio paſſim occurrit in Paraphraſtis. Sed & Ebraicè בירניות *birnaiot* ſunt *arces*, aut *caſtella*. 2 Par. 17. 12.

Pronomus, tibicen quidam, cujus prolixa barba geſtamine non admodum appoſita profeſſioni, abiit in proverbium: *Pronomi barba.*

Pronus, Cephalleniæ inſ. caſtellum. Pol[illegible]. lib. 5. Populi *Pronii* Lycophroni.

Propala, urbs Siciliæ. Steph.

Propertius, Elegiacorum poetarum omnium facilè princeps, ex Mevaniâ op. Umbriæ oriundus. Quidam ſcribunt ejus patrem Equeſtri dignitate ornatum, ac Triumvirali poteſtate fuiſſe: tum inter eos connumeratum, qui L. Antonium ſecuti Perufiâ captâ ex Octavii Cæſaris authoritate, ad aram Julii perducti, ibi occiſi fuerunt. Illud omnino conſtat hunc Propertium magnâ ex parte amiſſis bonis Romam ſe recepiſſe, quum patrem adhuc in tenerâ ætate amiſiſſet; ubi propter ingenium ſtatim amatus eſt à Corn. Gallo, & Mæcenate. Elegiarum 4. libros edidit. Hoſtiam puellam affectu dilexit incredibili, quam ficto nomine Cynthiam appellavit. In ſuis operibus ſecutus eſt Callimachum, & Philetam Græcos; unde & ſe *Romanum* vocat *Callimachum*. De quo ſic Jul. Scaliger: *Propertius facilis, candidus, verè elegiacus, terſior tamen quam exiſtimatus eſt à criticis: nam & amat quædam quæ minimè ſunt vulgaria. Propertium*, inquit Lipſius, *qui non amat, eum profectò Muſæ non amant. Lepidiſſimum & nitidiſſimum poetam* eum vocat eruditiſſimus Turnebus lib. 8. Adverſ. cap. 2. Idem lib. 11. cap. 15. *Tanta verſuum propertii jucunditas & amœnitas eſt, ut eos diſſitantibus Gratiis à poetâ exceptos cenſeam. Tantum optarem ad aliam potius, quam amatoriam materiam beatam illam & candidam ingenii veniam contuliſſet, ut à juventute tutius legi poſſet.* Ovid. Triſt. 2.

Invenies eadem blandi præcepta Properti.

Idem lib. 3. de Art. Am.

Et teneri poſſis carmen legiſſe Properti.

Martialis lib. 8.

Cynthia te vatem fecit laſcive Properti.

Idem alibi.

Cynthia, facundi carmen juvenile Properti.

Alius ab hoc eſt *Propertius*, ex quo Fulgentius Planciades libello ad Chalcidium Grammaticum citat: *Catillata geris vadimonia, publicum proſtibulum.*

Propætides, filiæ Amathuntiæ, aſpernatæ Venerem

riviis vulgavere corpora, ob ejusdem Deæ iram: quia vero ad pudorem induruerant, novissimè in lapidem transfiguratæ sunt, ut inquit Lactantius. Ovid. Met. 10.

Sunt tamen obscœnæ Venerem Propœtides ausæ
Esse negare Deam: pro quâ sua numinis irâ
Corpora cum formâ primæ vulgasse feruntur.
Ut que pudor cessit, sanguisque induruit oris,
In rigidum parvo silicem discrimine versæ.

Propontis, uno nomine dicitur totum illud mare, quod ab Hellesponti angustiis ad Thracium usque Bosporum protenditur. Suidas. Πρόποντις, ἡ ἀφ' ἧς πίντε θάλασσα ἐν τῇ Βυζαντίῳ ὑπακεμένη. Dionysius.

——— Ὅθεν τινὲς ἐρχίλω αὐλὸν
Συρίζωσ' Βορίλω δὲ Προποντίδ' ἐνδυτὶ πάσης.

Silius lib. 14. ——— *Pontumque sonantem*
Elicit angusto violentius ore Propontis.

Longitudinem ei tribuit Ovidius Ponticorum quarto.

Misit in has si quos longa Propontis aquas.

Altitudinem Claudianus. —*Quorumque profundam*
Ingluviem non Ægæus, non alta Propontis, &c.

Inde *Propontiacus*. Propert. 3. 22.

Frigida tam multos placuit tibi Cyzicus annos
Tulle, Propontiacâ quâ fluit Isthmos aquâ.

Ovid. 1. Trist. 9.

Inde Propontiacis hærentem Cyzicon oris.

Prosa, Dea, cui ara deprecandi gratia periculi ab ægro partu constituta est. Gellius 15. 16. Huic altera adversaria erat *Postversa* nominata, à perverso partu.

Prosactium, flu. ex Idæis mont. profluens, & inter Hellespontum & Euxinum in mare se effundens. Arrian. lib. 1.

Proschion, regio Ætoliæ. Steph.

Proselene, Phrygiæ min. urbs. Ptol.

Proseleni, vide *Arcades*.

Proserpina, Jovis & Cereris filia, quæ cùm in campis Ennæis flores legeret, à Plutone rapta est. Ovid. Met. 5.

——— *Quo dum Proserpina luco*
Ludit, & aut violas, aut candida lilia carpit,
Pene simul visa est, dilectaque raptaque Diti.

Orpheus tamen in Argonauticis videtur significasse Proserpinam non in specu sed super mare latam fuisse, cum ita scribat.

Ὡς πρὶν Φερσεφόνῃω τέρας' ἄνθεα χερσὶ δρέπουσαν
Ἐξάπαφον συνόμαιμοι ἀν' ὄυρί ἡ ἠ μέγα ἄλσοσ.
Αὐταρ ἐπειθ' ὡς μὲν Πλοῦτοσ κυανόπτερος ἵππῃς
Ξυζάμενοσ κέρλῳ ὑποβήσετο δαίμοσ αἶσαν
Ἁρπάξας δ' ἔφερεν διὰ κύμαλοσ ἀτρυγέτοιο.

Scriptum reliquit Sophoclis Enarrator, Proserpinam raptam fuisse à Plutone, cum Narcissum colligeret, his verbis; ὅτι πρὶν ἢ ἡ Πλούτωνα αὐτὸν ἁρπάσαι, τότε ἐτέρπετο συλλέγουσαν ἄνθη φασὶν αὐτὸν ἡ νάρκισσον ἁρπαδῆναι. Hanc cum Ceres diu frustra toto terrarum orbe investigasset, tandem à Cyane Nymphâ rem omnem edocta, petiit à Jove, ut communem filiam ab inferis sibi reducere liceret: quod eâ duntaxat lege impetravit, si nihil illa cibi apud inferos gustasset. Quare cum Ascalaphi judicio palam factum esset, aliquot mali Punici grana illam gustasse, omnis reditûs spes illi fuit intercluſa. Quod ægrè ferens Proserpina Ascalaphum commutavit in bubonem noctis avem, rerumq; tristium semper nunciam. Postea tamen Ceres à Jove dicitur impetrasse, ut Proserpinæ senis quotannis mensibus secum apud superos, & totidem apud inferos cum marito esse liceret. Obtinuit deinde Proserpina propter multas matris lachrymas & lamentationes, ut ejulatus, & capillorum lacerationes, & plagæ, quæ in funere familiarium & carissimorum fierent, in ejus honorem ederentur, tanquam quædam sacrificia. Euripides in Oreste.

Καὶ τύπον ἡ κρατὸς ὃ ἵλαχ' ἁ χθονὸς
Νερτέρων Περσέφασσα καλλίπαις θεά.

Quæ cum mortuorum esset regina, dicti sunt omnes ab Horatio in primo Carminum è Proserpinâ excipi in his.

Mista senum ac juvenum densantur funera, nullum
Sæva caput Proserpina fugit.

Idem alibi. *Quàm penè furvæ regna Proserpinæ,*
Et judicantem vidimus Æacum.

In fabulis quoque narratur cujusque capitis crines abscindere Proserpinam, ut orco damnetur. Virg. Æn. 4.

Nondum illi flavum Proserpina vertice crinem
Abstulerat, Stygioque caput damnaverat Orco.

Ubi loquitur ex opinione veterum, qui existimabant, eos qui morti essent proximi, à Proserpinâ primum tonderi, & his quasi primitiis Orco initiari, neque aliter posse obire diem suum. Inde apud Euripidem, aut Charon, aut Mors inducitur Alcestidis comam secans, his versibus.

Ἡ δ' ἦν χυτὰ κάτεισιν εἰς Ἅιδου δόμους,
Στείχω δ' ἐπ' αὐτῷ, ὡς καταρξαμαι ξίφει.
Ἱερὸς γὰρ ἐσθ' τῶν ὑπὸ χθονὸς θεῶν,
Ὅτῳ τόδ' ἔγχος κρατὸς ἀγνίσει τρίχα.

Quæ verba explicans Scholiastes ait: Ὡς ἔθος ἐστὶ τοῖς θάπτουσι τὸ μέλλοντι ἀποθνήσκειν ἡ κόμην τίμιον. Statius item lib. 2. Sylv. de Glauciâ moriente sic canit.

Jam complexa manu crinem tenet Infera Juno.

Ad rem hanc allusisse videtur Martialis 3. 43.

Non omnes fallis. Scit te Proserpina canum:
Personam capiti detrahet illa tuo.

Ei *sterilis vacca* dicabatur. Virg. Æn. 6.

——— *Ipse atri velleris agnam*
Æneas matri Eumenidum, magnæq; sorori
Ense ferit, sterilemque tibi Proserpina vaccam.

Scribit hoc Arnobius lib. 7. Prudentius contra Symmachum lib. 1. post mentionem Proserpinæ:

Placatur vaccæ sterilis cervice resectâ.

Id sacris mortuorum id usitatum, teste Homero Odyss. 11. apud quem Ulysses post mentionem νεκύων, subdit, σοὶ δὲ βοῦν, *bovem sterilem*. Silius autem Italicus lib. 13. rem exprimit castitatis nomine, quod alii sterilitatis:

Ordine mactari pecudes jubet, acer operto
Ante omnes taurus regi, tum proxima Divæ
Caditur Ætnæa castâ cervice juvenca.

Mythologiam ejus pete ex Natali Comite lib. 13. cap. 16. Nomen *Proserpinæ* quod attinet, videtur vox esse origine Latina, non Græca, ut censet Cicero, *à serpendo* nimirum dicta. Serpunt enim per terram & ex terrâ, i. e. Cerere nascuntur fruges, quibus ea significatur. Quia vero eædem latent ad tempus, donec exiliant Solis calore elicitæ, atque in auras eductæ, fingitur hæc Dea rapta ab Inferorum, divitiarumque Deo Plutone. Inde Phurnutus explicans μυθολογίαν. Ἁρπάσαι δ', inquit, ὁ Ἅιδησ ἡ Θυγατέρα τ Δήμητροσ ἐμυθεύθη, διὰ τ γινόμενον ὑπὸ χθονὸσ τινὰ τ σπερμάτων καὶ γῆς ἀφανισμὸν. Quinimo Terram ipsam quoque dictam *Proserpinam*, quòd ex eâ *proserpant* fruges, notat B. Augustinus ex Varrone. Græcè Περσεφόνη dicitur, qu. φέρουσα τὸ ἄφνω, *divitias ferens*, authore Hesychio. Atqui vox ista, secundum Etymologici Trilinguis auctorem, Hebræam habet originem; nempe à פרי *Peri*, *fructus*, & צפון *Saphun*, *tectus*, *opertus* vel צפין *Tsephun*, *absconditus*. Hæc à Plutone (quo nomine vis & natura terræ intelligitur, à verbo פלט *Palat*, h. e. *eripuit*, unde *Raptor* dictus poetis) rapta ad inferos dicitur, ut supra vidimus. Quæ omnia mendaces Græcos, Idololatriæ fascino dementatos suis mythologiis vulgo illusisse, sibiq; ipsis horrendum in modum imposuisse demonstrant. Vide *Ceres*.

Prosoditæ, Marmaricæ nomi gens. Ptol.

Prospis, inf. Nili flu. intra Deltam apud Herod. & Steph.

Prosopum, vel *Prosopon*, inf. Africæ parva ante Carthaginem. Steph.

Prospalea, vicus in Acamantide tribu. Steph.

Prosper, Aquitanicus, Valentiniani temporibus fuit, quem Burdigalensem vocat Jo. Aventinus. Leonis Papæ primùm notarius, ac post Episcopus Rhegiensis fuit. Vide Voss. de Hist. Lat. lib. 2. cap. 17. Multa præclara scripsit pro gratiâ Christi contra Pelagianos, seseque S. Augustini discipulum & defensorem acerrimum demonstravit, uti loquitur Bellarminus de Script. Eccles.

Prostropæa, urbs Siciliæ. Steph.

Prosymnus vel potius *Prosymnus*, de quo sic Arnobius lib. 5. *Cum inter homines, inquiunt, esset adhuc Nysius, & Semeleius Liber, nosse inferos expetivit, & sub Tartari sedibus*

dibus quidnam rerum ageretur, inquirere: ſed cupiditas hæc ejus nonnullis difficultatibus impediebatur; quod quà iret ac pergeret, inſcitiâ itineris neſciebat. Profunatus quidam exoritur, ignominioſus amator Dei, atque in nefarias libidines ſatis pronus; qui ſe januam Ditis, atque Acheruſios aditus pollicetur indicaturum, ſi ſibi gereret morem Deus, atque uxorius voluptates pateretur ex ſe carpi. Deus facilis jurat poteſtatis futurum ac voluntatis ſe ejus, ſed cùm primum ab inferis compos voti atque expeditionis rediſſet. Viam comiter Profunnus ediſſerit, atque in limine ipſo proſtitvit inferorum. Interea dum Liber Stygem, Cerberum, Furias, atque alias res omnes curioſâ inquiſitione colluſtrat ex viventium numero index ille decedit, atque ex more ſepelitur humano: emergit ab inferis Evius & recognoſcit extinctum ducem. Qui ut fidem impleret pacti, & jurandi ſolveret religione ſe juris, locum pergit ad funeris, & ficorum ex arbore ramum validiſſimum præſecans, dolat, runcinat, levigat, & humani ſpeciem fabricatur in penis: ſigit ſuper aggerem, tumuli, & poſtica ex parte nudatus, accedit, ſubdit, inſidit. Laſciviam deinde furientis aſſumptâ, huc atque illuc clunes torquet, & meditatur ab ligno pati quod jamdudum in veritate promiſerat. Fabulam hanc narrant Clemens Protreptico, Theodoretus de Martyribus Serm. 8. Gregor. Nazienzenus στηλιτευτικῷ β. Hyginus Poetico Aſtron. pag. 186. Pauſanias in Corinthiacis Πολύμνον vocat.

Proſymna, pars Argolicæ regionis. Steph. Ejus mem. Statius lib. 4. Theb.

Huic armat Lariſſa viros, huic celſa Proſymne.

Prora, inſ. Boſpori Thracii. Steph.

Protagoras, Abderites, Democriti auditor, natus Menandro patre, Thracum locupletiſſimo, qui & Xerxem adveſus Græciam proficiſcentem domo, muneribuſque excepit: ob quam liberalitatem Magi qui cum eo erant, factâ à rege poteſtate, ejus filium Protagoram, tunc adoleſcentem ſuâ diſciplinâ erudierunt: nam injuſſu regis eam communicare non licet, quòd de diis haud benè ſentiant, dubitareque ſe dicunt deos eſſe: Illis quoque clam ſacrificabant, ne clarâ religionis profeſſione illis ſervire, aut per illos nonnihil poſſe videantur. Ex hâc igitur conſuetudine & ritu, Protagoras ab Athenienſibus condemnatus eſt: ut autem placet nonnullis, tantum accuſatus ſponte exulavit. Cumq; ſparſas toto orbe triremes Athenienſium videret parvo ſe navigio credens, inſulas luſtravit, ubi tunc mercede dicitur primus omnium profiteri cœpiſſe. Igitur Plato cum videret eum arte rhetoricâ intumeſcentem ejus ideam longo ſermone expreſſit. Philoſtratus. De eo ſecus A. Gellius c. 3. l. 5.

Protagoras, de monſtroſis quorundam Indorum formis prodidiſſe quædam dicitur à Tzetze Chil. 7. Hiſt. 144.

Protagoras, aſtrologus, in quem Euphorion epicedium ſcripſit. Alius item Stoicus. Laertius. Et Salaminis rex qui Perſis ſe dedidit. Olymp. 107.

Protagorides, Cyzicenus hiſtoricus. Athen. l. 3. & 4.

Protarchus, Trallianus hiſtoricus, laudatur Macrobio lib. 1. Saturn. cap. 7.

Prote, inſ. una ex Stoechadibus 3. in Jonio mari contra Ætoliam ſita. Plin. 3. 5. *Pruodo* nautis, teſte Nigro, cui etiam *Sphagia* Strabonis videtur: Ptolemæo tamen *Sphagia* & *Prote* duæ ſunt inſulæ.

Proteas, Macedo, homo bibaciſſimus fuit. Cum enim Alexander Magnus in ſympoſio quodam, cum paulo liberiùs hauſto mero comiter incaluiſſet, ſcyphum bicongium acceptum, vinoque repletum propinavit, qui quidem Proteas ſcyphum hilariter accipiens, multa prius in regis laudem clara effatus voce, illum omnium convivarum proſuſiſſimo cum applauſu, impigrè totum hauſit: pauloque poſt, eundem ſcyphum ſpumanti plenum mero, idem Proteas expoſtulavit, ac primoribus deguſtatum labris Alexandro propinavit. Quem accipiens rex, generoſè quidem ebibiſſe illum dicitur: indeque in morbum incidit, quo paulo poſt extinctus eſt. Quamobrem nonnullis inde datam fuiſſe loquendi anſam contenderunt, qui Alexandrum Dionyſii, i. e. Bacchi, indignatione, immaturâ ætate extinctum fuiſſe prodiderunt, quoniam in patrias Bacchi ſedes, Thebarum ſc. urbem funditus evertiſſet, & ob illius æmulationem gloriæ, Indis bellum intuliſſet Leon. l. 3. c. 89.

Protervia, ſacrificii genus, in quo quicquid ex epulis ſupererat, incendio dabatur. Auſonius.

Capripedes agitat quum lena Protervia Panas.

Albidius adoleſcens quum univerſum patrimonium decoxiſſet, & ædes unas (quæ ſupererant) rerum deſperatione dediſſet incendio; ferunt Catonem hoc in eum cavillo uſum fuiſſe: *Hic proterviam facit.* Facere autem proterviam, adagium eſt in prodigos, qui omnia abſumunt uſq; ad aſſem. Macrob. 2. 2.

Proteſilaus, fil. Iphicli, unus ex Græciæ principibus: cui, quamvis oraculo prædictum eſſet primum omnium in bello Trojano periturum, ſi eò proficiſceretur; contemptis nihilominus vaticiniis, unà cum cæteris ducibus eò profectus eſt: cumque omnium primus è navi in terram exiſſet, & in Hectorem incidiſſet, primus Græcorum omnium ab illo eſt interfectus. Ovid. in Met.

—— Hectoreâ primus fataliter haſtâ
Proteſilae cadis. ——

Vocatur & *Phylacides*, à *Phylace*, Theſſaliæ opido. Uxorem habuit Laodamiam, Acaſti filiam, quæ cum ejus interitum reſciſſet, hoc unum doloris ſui ſolatium petiit, ut mortui umbram poſſet intueri, quod cum à Diis impetraſſet, in illius amplexibus expiravit. Extat illius epiſtola ad maritum ſuum inter Ovidianas. Sunt ex adverſo Helienſium urbis juxta Helleſpontum in Proteſilai ſepulcro arbores, quæ cum in tantum accrevere, ut Ilium aſpiciant, inareſcunt, rurſuſque adoleſcunt. Plin. 16. 44. Vide Philoſtrati *Heroas*. Græcè πρῶτος λαῶν. Auſonius autem videtur derivare παρὰ τὸ πρῶτον ἱλασθῆναι θεῶν: hoc verſu:

Proteſilae tibi nomen ſic fata dederunt,
Victima quod Trojæ prima futurus eras.

Sed falſò. Hunc Hyginus Fab. 103. tres horas impetraſſe ſcribit, quibus cum Laodamiâ loqueretur. Unde Auſonius in Cupidine crucifixo:

Præreptas queritur per inania gaudia noctes
Laodamia duas, vivi functique mariti.

Propertius. 1. 19.

Illic Phylacides jucundæ conjugis heros,
Non potuit cæcis immemor eſſe locis,
Sed, cupidus falſis attingere gaudia palmis
Theſſalis antiquam venerat umbra domum.

Hinc *Proteſilaeus*. Catullus.

Conjugis ut quondam flagrans advenit amore
Proteſilaeam Laodamia domum.

Proteſileum, urbs in Cherroneſo ex adverſo Sigæi. Strabo.

Proteus, Deus marinus, Neptuni & Phœnices fil. teſte Tzetze hiſt. 44. Chil. 2. qui in Pharo Alexandriæ habitavit, Toronenque ex Ægypto in Phlegram Pallenes profectus uxorem duxit, ex quâ filios ſuſcepit Tmylum ac Telegonũ, de quibus Euripides in Hecubâ. Hi poſtea peregrinos crudeliter interimebant cum adoleviſſent quorum ſævitiâ cum Proteus æquo animo ferre non poſſet, impetraſſe à patre Neptuno dicitur, ut in Ægyptum rurſus ferretur: cujus preces cum audiviſſet Neptunus, è quodam Pallenes hiatu ſpeluncam ſub mari fecit, in quâ illum in Ægyptum uſque ſecum perduxit. Deinde cum Hercules ob crudelitatem quâ in hoſpites utebantur Tmylum ac Telegonum obtruncaſſet, cognitâ filiorum cæde, neque lacrymas emiſit, quia nefarii eſſent homines, neque riſit, quòd eſſent filii, ut ſcripſit Theopompus lib. 8. rerum Græcarum. Xanthus vero ſcribit in rebus Lydiæ Proteum Oceani & Tethyos à quibuſdam creditum fuiſſe filium. Euripides præterea Pſamathen uxorem illum duxiſſe tradit, è quâ Theonoen, & Theolymenum marem ſuſcepit. Habuit etiam Cabiram, Rheriam & Idotheam filias, quæ Menelaum de reditu in patriam ambigentem, cum diutius in Ægypto detineretur, docuit ut recentibus pellibus phocarum indutus, unà cum ſociis, tanquam phocis, ſe inter phocas dormire ſimularet, quo tempore ſub meridiem Proteus in ſiccum exiens inter phocas dormire conſuevit, atque

illum dormientem comprehendere, tamdiuq; retinere in varias formas se mutantem, quamdiu in pristinam formam redierit. Dicunt enim modo in aquam, modo in ignem, modo in feras, in arbores, volucres, & serpentes se vertere solitum. Unde proverbium. *Proteo mutabilior:* cujus auctor Homerus fuisse putatur. Sic enim ille Odyss. δ.

Ἀλλ' ἤτοι πρώτιστα λίην γένετ' ἀϋτογέρων,
Αὐτὰρ ἔπειτα δ' ἐχκων, καὶ παύδαλις, ἠδὲ μέγας θὼς,
Γίνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ, καὶ δένδρεον ὑψιπέτηλον.

Cujus sententiam sic expressit Virgilius Georg. 4.

Fiet enim subitò sus horridus, atraq; tigris,
Squamosusq; draco, & fulvâ cervice leæna;
Aut acrem flammæ sonitum dabit, atq; ita vinclis
Excidet, aut in aquas tenues dilapsus abibit.

Similiter Horatius lib. 2. Sat. 3.

Effugiet tamen hæc sceleratus vincula Proteus,
Cum rapies in jus malis ridentem alienis,
Fiet aper, modo avis, modo saxum, & cum volet, arbor.

Itemq; Ovid. Met. l. 8.

Nam modo te juvenem, modo te videre leonem:
Nunc violentus aper; nunc quem tetigisse timerent,
Anguis eras: modo te faciebant cornua taurum:
Sæpe lapis poteras, arbor quoq; sæpe videri:
Interdum faciem liquidarum imitatus aquarum
Flumen eras; interdum undis contrarius ignis.

Deniq; Silius Italicus lib. 7.

Per varias lusit formas, & terruit atri
Serpentis squamis, horrendaq; sibila torsit,
Aut fremuit torvo mutatus membra leone.

Virgilius iterum ubi supra.

——*Ille suæ contra non immemor artis*
Omnia transformat sese in miracula rerum,
Ignemque, horribilemq; feram, fluviumq; liquentem.

Menelaus apud Lucianum plures hujusce transmutationis species concedit. Quomodo autem ignis aliquis in aquis degens, esse possit, haud æquè intelligit. Τὸν μὲν γὰρ ὕδωρ, ὦ Πρωτεῦ, ἐκ αἰῶνος, εὐαλιὸν γε ὄντα. Καὶ δένδρον ὅτι φορητόν. Καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως δὲ τοῦτο ἔχω πίστεως. Εἰ δὲ καὶ πῦρ γένοιο δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. Cæterum Proteus hic, Ægypti rex, patriâ Memphites fuit, qui Pheroni in regno successit, regnavitque belli Trojani temporibus. Tradit enim Herodotus lib. 2. Paridem cum rapta Helena patriam repeteret, vi tempestatis ad Canopicum Nili ostium fuisse appulsum, captumque à Thomi regionis ejus præfecto, ad Proteum regem missum fuisse: qui cum ex servis Alexandri cognovisset, mulierem quam ille secum vehebat, hospitis illius uxorem esse, absentique viro raptam fuisse, perfidiam hominis detestatus, illum infra triduum finibus suis excedere jussit: Helenam vero cum omnibus opibus, quas ille direptâ Spartâ secum vehebat, Menelao integram servavit. Expugnato itaq; Ilio, cum Menelaus revera cognovisset, uxorem eò nunquam advectam fuisse, sed à Proteo retentam, Canopi gubernatoris ductu in Ægyptum navigavit: qui cum ibi diem suum obiisset, Canopico ostio nomen fecit. Menelaus autem adito Proteo, uxorem suam liberalissimè ab eo habitam cum opibus universis accepit. Hunc, rerum omnium principium esse Proteum ac Deorum antiquissimum putavit Orpheus in Hymnis.

Πρωτέα κικλήσκω, πόντου κλειδας ἔχοντα
Πρωτογόνῳ, φάσις φύσεως ἀρχὰς ὃς ἔφωσεν,
Τλῶ ἀλλάσσων ἱερὼ ἰδέαις πολυμόρφοις,
Παντιμᾶρ, πολύβλαρ, ἀπειρεσίφρων τάτ' ἐόντα,
Ὁσσά τε περίδρομος ἅλως, ὅσσα τ' ἔστιαι ὑγρὴ αὖτις.

Homerus. Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος ἠμιτὰς,
Ἀθάνατος Πρωτεὺς Αἰγύπτιος, ὅστε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδε. Ποσειδάωνος ὑποδμώς.

Virgilius Georg. 4.

Est in Carpathio Neptuni gurgite vates
Cæruleus Proteus; magnum qui piscibus æquor,
Et juncto bipedum curru metitur equorum.
——*Hunc & Nymphæ venerantur, & ipse*
Grandævus Nereus: novit namque omnia vates,
Quæ sint, quæ fuerint, quæ mox ventura trahantur.
Quippe ita Neptuno visum est, immania cujus
Armenta, & turpes pascit sub gurgite Phocas.

Inde *Neptuni pastorem* eum vocat Papinius in Achilleide. Theocritus Idyl. 12.

Ὡς Πρωτεὺς φάκας, καὶ Θῆρις ὤν, ἔνεμε.

Horatius lib. 1. Od. 2.

Omne cùm Proteus pecus egit altos
Visere montes.

Lucianus histrionem fuisse Protea arbitratus est, de quo ita scribit in Dialogo de Saltatione: Δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον ἐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστὴν τινα γενέσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὑδατι ὑγρότητα μιμεῖσθαι, καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τε κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντι ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου φύσιν, καὶ ὅλως ὅτι καὶ θελήσειεν. Quæ verò de Protei mutabilitate poetæ sunt commenti, ab Ægyptiorum regum consuetudine videntur emanasse. Illis enim (teste Diodoro) mos erat, aut leonis, aut tauri, aut draconis priorem partem in capite ferre, insignia principatûs, quandoque vero arborem, aliquando ignem, quandoque redolentia supra caput unguenta. Plato in Euthydemo fabulam exponit de sallaciis quibus sophistæ in disputando utuntur. Alii ad naturam rerum referunt: Horatius ad inconstantiam vulgi.

Quo teneam vultus mutantem Protea nodo?

Quidam ad veritatem ipsam accommodant, ut videre est apud Calcagninum & A. Bochium in Symbolicis quæstionibus. Vide sis quoque N. Comitem Mythol. lib. 8. cap. 8.

Prothenor, unus ex 5. Bœotorum ducibus, qui ad Trojam cum Græcis profecti sunt. Hom. in Catal.

Prothous, unus ex Græcorum ducibus, qui ex Magnesiâ ad Trojam venit. Hom.

Prothingi, pop. Scythiæ, trans Istrum. Zosimus lib. 4.

Protogenes, sig. aliquem *primi generis*, & à quo genus incipit. Et à poetis sumitur pro eo qui se talem confingit. Juvenalis.

Non est Romano cuiquam locus hic, ubi regnat
Protogenes aliquis.——

Protogenes, pictor nobilissimus, patriâ Cauneus; Palmam habet tabularum ejus Jalysus, qui est Romæ dicatus in templo Pacis: quem cum pingeret, traditur madidis lupinis vixisse, quoniam simul famem sustinerent, & sitim, ne sensus nimiâ dulcedine obstrueret. Huic picturæ quater colorem induxit subsidio injuriæ & vetustatis, ut decedente superiore, inferior succederet. Est in eâ canis mirè factus, ut quem pariter casus & ars pinxerit. Non indicabat se exprimere in eo spumam anhelantis posse, cùm in reliquâ omni parte (quod difficillimum erat) sibi ipse satisfeciisset. Displicebat autem ars ipsa, nec minui poterat, & videbatur nimia, ac longiùs à veritate discedere, spumaque illa pingi, non ex ore nasci, anxio animi cruciatu, cum in picturâ verum esse, non verisimile vellet, absterserat sæpius, mutaveratque penicillum, nullo modo approbans. Postremo iratus arti quod intelligeretur, spongiam eam impegit inviso loco tabulæ, & illa reposuit ablatos colores, qualiter cura optaverat, fecitque in picturâ fortuna naturam.

Protogenes, martyr, de quo vide Theodoritum Eccl. hist. lib. 4. cap. 18.

Protogenia, Deucalionis, & Pyrrhæ filia. Hom. Odyss. 19. Item filia Erechthei Athenienfium regis.

Protomacra, Bithyniæ op. Ptol.

Protropii, qui & *Abellinates*, pop. Apuliæ, non procul à Benevento. Plin. 3. 11.

Protus, Phocensis quidam, qui à Gallis benignè exceptus, Massiliam non procul à Rhodani ostiis condidit. Plut. in Solone.

Provincia Romana, & *Provincia* simpliciter, vulgò *Provenza*, reg. Gall. Narbon. inter Rhodanum & Alpes maritimas, in quâ Galloligures. Strabo. Ausonius.

Fusa per immensum quondam Provincia regnum.

Proxenupolis, urbs juxta Naucratiam. Steph.

Proxenus, commentarios fecit de Rep. Lacedæmoniorum

orum, teſte Athenæo lib. 6. Item de Siculis itineribus, cujus primum citat Stephanus in Τίλα.

Aurelius *Prudentius* Clemens, vir Conſularis, Hiſpanus genere ex Cæſarauguſtâ, Chriſtianæ religioni deditiſſimus. Adoleſcentiam & juventutem incontinenter actam ſibi fatetur ipſe & dolet. Septimum & quinquageſimum annum agens res Eccleſiaſticas vario carminum genere cœpit componere, doctè & elegantèr, niſi quod interdum in vocibus peregrinis, & maximè Græcis, ſyllabarum quantitatem neglexit, quum tamen Græcas illum literas probè tenuiſſe teſtentur librorum ipſius inſcriptiones Græcæ. Floruit Theodoſii Magni, & filiorum ipſius temporibus, Hieronymo & Ambroſio Synchronus. Vide Gennadium.

Prunia, monaſterium, in quo Lotharius Imp. quum rerum curam filiis reliquiſſet, reliquum vitæ tempus exegit. Lege *Prumia*, eſt autem pagus cum Cœnobio, ſeu Abbatiâ in ſylvâ Arduennâ, ad Prumiam flu. inter Treviros 7. & Limburgum 6. mill. Germ. Fano S. Viti proxima, 3. leuc. diſtans.

Pruſa, *Pruſias* Solino. *Burſa* Bellonio, *Buruſſe* Turcis, teſte Leunclavio, urbs Bithyniæ hoc tempore primaria, apud mont. Olympi radices, à Nicæâ 25. m. p. in occ. diſtans, Cotyæum verſus 60. ex quâ pars Bithyniæ *Burſia* nominatur, epiſc. olim ſub archiep. Nicomedienſi, ſed poſtea metropolis facta, à *Pruſia* rege an. mundi 3279 condita; ampliſſima ante Turcarum in Europam adventum regia, ab Othomanno eorum rege capta, An. Dom. 1300. Hic Aſclepiades medicus claruit, qui ſenex lapſus ſcalis interiit, cum multos ſanitati reſtituiſſet. Plin. lib. 7. Hic etiam Dion Pruſæus, qui ſcripſit lib. 10. de virtute Alexandri M. &c. *Pruſa* altera, *Pruſias* Ptolemæo, *Cios* Stephano, urbs Bithyniæ maritima epiſc. in orâ, inter oſtia Aſcanii flu. & Daſcyleum urb. à quâ parum abeſt. Pruſiæ magna ceraſorum copia provenit, ut propterea *Cheraſia* vulgò, & *Cheris*, teſte Theveto, dicta fuerit. *Pruſa* tertia, urbs Bithyniæ mediterranea ad Hippium mont. & flu. *Pruſias* Straboni epiſc. ſub archiep. Claudiopolitano, quam Hylas flu. & lacus allunt. *Barech* hodie ex tab. recent. à Priore Pruſâ ſupra 50. m. p. in Boream diſtans. Hinc *Pruſiacus*. Silius lib. 13.

Donec Pruſiacas delatus ſegniter oras.

Pruſias, rex Bithyniæ, apud quem Annibal exulavit, poſtquam victus à Romanis (tanquam rupti fœderis author) depoſcebatur ad pœnas. Livius.

Pruſius, vide *Pruſa*.

Pruſſia, nomen regionis, quæ habet ab Oriente Lithuaniam, à Meridie Poloniam, ab Aquilone Livoniam, ab Occidente Pomeraniam. Maritimas urbes habet *Montem regium*, ubi principis ſedes, & omnium, nunc locupletiſſimum: *Gedanum* (*Dantiſcum* vulgò vocant) urb. ingentem, magnumque mercatorum emporium. Munſterus. Cromerus lib. 3. Hiſt. Polon. Eraſmus Stella de Boruſſiæ antiquitatibus.

Pryminas, 4. Corinthiorum rex, an. ante U.C. fere 240.

Prymneſia, urbs Mœoniæ in finibus Lydiæ, ſive Phrygiæ ac Myſiæ. Steph.

Prymno, *us*, Nympha marina, Oceani ac Tethyos filia. Heſiod. in Theog.

Prytaneum, placet hic adſcribere Etymologici magni verba, quæ ſunt Τόπος ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐν ᾧ κοιναὶ σιτήσεις τοῖς δημοσίοις ἐφεζήτειτο ἐδίδοντο, ἔθος ἦν Πρυτανεῖον καλεῖτο, ὁποτὲ πυρὸς γὴ ὁ σῖτος. τελέσει τὸ σῖτο δημοσίᾳ ταμεῖον. Locus erat apud Athenienſes, in quo cuilibet ex populo benè de Rep. merito alimento præberi ſolebant. Unde & *Prytaneum* appellabatur quaſi *frumenti horreum*. Eſt enim πρυτανεῖον nihil aliud, quam ταμιεῖον, & πρυτανις ὁ σιτοφύλαξ. In hoc ipſo loco, ut ſibi in poſterum alimenta ſuppeditarentur, quoad viveret, dixit ſe meritum Socrates propediem moriturus. Suidas: Πρυτανεῖον παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἶκος ἢ δημόσιον, ἔνθα ἱστιῶντο δημόσια τοιαύτας τιμὰς παρ' αὐτοῖς τυγχάνοντες· ὅθεν καὶ μεγάλοις καλοφώμασι, τὸ τοιαῦτα ἀποδίδοντο χάριν. Nec mirum quod Scholiaſtes in Ariſtophanis Pace prodiderit: ὅτι χρησμολόγοι μισεῖσθαι τὸ ἐν πρυτανείῳ σιτήσεις. Atque hinc facilius intellexerit quilibet, cur ſcripſerit Plutarchus Sympoſ. 4. Probl. 4. Cimonem Athenienſem liberaliſſimum virum præſtitiſſe domum ſuam πρυτανεῖον κοινόν. Fungerus. Dionyſius πρυτανεῖα vocat Curias, in quibus ſacra fiebant ab iis qui maximam in urbe habent poteſtatem. Theocritus Idyll. 21.

——Τὸ δ' ἐν λύχνιον ἐν Πρυτανείῳ
Φαντὶ γὰ μὲν ἄγαν τόδ' ἔχειν.

Ubi Palmerius: Mutat vir doctus (inquit) legendo ἄγαν, & credit omnem hujus loci obſcuritatem hâc mutatione illuſtrare. Sed fateor me non capere quid velit per hæc verba quæ ſubjungit. *Conqueritur piſcator ille obiter, & ſignificat ociosum ſe plane, & longe opulentiam à ſe abeſſe; non eſſe tamen quod ſollicitus ſit, cum τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ ſit, quod quidem λύχνιον ſemper habet τὸ ἄγαν. Intelligit Lychnum, qui Athenis in gratiam Vulcani πῦρ ἀθάνατον habebat, ſicut Romanorum Veſta.* In quibus verbis non video quo modo conveniat piſcatori egeno & Siculo conſolari ob perpetuitatem ignis, qui Athenis in Prytaneo ſervabatur. Plura ad hunc locum doctiſſimus Caſaubonus, qui nihil mutat, & meliorem ſententiam exhibet, ſed tamen, quæ non uſquequaque vera mihi videtur, & mihi non ſatisfacit nec tamen aliquid habeo quod dicam. Meræ mihi ſunt tenebræ, hic locus Saliari carmine obſcurior, accedant alii & lucernam accendant.

Prytanis, Ponti flu. Arrianus. Vide ſis ibi Stuckium

P S.

Pſacum, Cretæ promunt. Ptol. *Spada* Nigro.

Pſamathe, fons & op. apud Thebas. Val. Flaccus l. 1.

Qui tenet undiſonam Pſamathen, ſemperq; patentem
Tænaron Euphemus. ——

Pſamathe, Nympha, Nerei filia.

Pſamathe, Crotopi Argivorum regis filia, quæ ab Apolline compreſſa, Linum peperit, quem inter ſentes occultatum canes dilacerarunt. Stat. 1. Theb.

Pſamathos, op. & portus Laconicæ in Peloponn. apud Tænarum urb. Plin. Pauſan.

Pſammenitus, Amaſis fil. Ægyptiorum rex, qui à Cambyſe victus, epoto ſanguine taurino expiavit. Horod. lib. 3.

Pſammetichus, rex Ægypti, cujus ſævitiâ (teſtibus Herodoto ac Diodoro Siculo) ducenta millia hominum ex Ægypto in Æthiopiam profugere. Strabo lib. 16. *Teneſſis regio vocatur, quam qui Pſammetichum fugerunt, obtinent, & Sebritæ nominantur hoc eſt advenæ.* Hujus filias rapuerunt crocodili, inquit Ælianus, propter quod ipſum animal ſanctum credidit. *Pſammetichus* Ægyptiorum rex, inquit Herodotus Muſâ 2. cum regnum adeptus eſſet, inceſſit ei dignoſcendi cupido, qui re verâ primi hominum extitiſſent, ex eo tempore didicerunt Ægyptii Phrygas primos fuiſſe, ſe v. ſecundos. Pſammetichus enim cum haud aliter id deprehendere poſſet, duos pueros recens natos inter pecora educandos paſtori tradidit, jubens neminem coram eis vocem edere, ne alicujus ſermonem perdiſcerent; ut qualis eſſet vox prima, quæ erumperet intelligeretur. Pueri itaque poſt bimatum, paſſâ januâ (intus enim à capris nutriebantur) ambo porrectis paſtori manibus, *Becchum* clamitarunt. Quo quidem verbo Phrygas conſtat *panem* appellare. Tali igitur negotio, Phrygas primos omnium natos compertum eſt.

Pſammis, Ægyptiorum rex. Olymp. 44.

Pſammites, Ægyptiorum rex. Olymp. 98.

Pſammus, Rex Ægypti, an. ante U. C. 38.

Pſaphis, Oropiorum civitas in confin. Atticæ & Bœotiæ. Hic ſitum erat Amphiarai oraculum, ubi Amphiaraum fugientem, ut Sophocles ait, ſciſſa Thebana tellus hauſit cum armis, curruque quadrijugo. Strab. l. 9.

Pſapho, vir quidam in Libyâ, qui divinitatis opinionem affectans, quamplurimas aves cepit vocales, & humani ſermonis dociles, quas docuit ſonare hæc verba; μίγας θεὸς ἐστὶν, atque ita edoctas emiſit in montes. At illæ quæ didicerant, canebant: ac reliquas item aves ſonare docebant. Porro Libes cum ignorarent commentum, credentes id divinitùs accidere, Pſaphoni

rem

rem divinam facere inſtituerunt, ipſumque in Deorum numerum retulerunt. Unde Proverbium, *Pſaphonis aves.*

Pſebo, reg. interior, quam Æthiopia, 5. itineribus ab eâ diſtans. Artemidorus ſtagnum eſſe ſcribit. Steph.

Pſellus, Sub Conſtantino Ducâ (inquit Vir Clariſſ. Jo. Voſſius) qui Iſacio Comneno anno ſuffectus 1058. claruit πολυγραφώτατος ille Michael Pſellus. Præfectus fuit ſtudii Michaelis Ducæ, Conſtantini Ducæ filii: qui an. 1071. ſucceſſit Romano Diogeni. Atque hæc ſatis liquent ex Zonaræ Annalibus. Hujus Pſelli illuſtre eſt elogium apud Annam Comnenam Alexiados lib. 5. Cedreno dicitur ὁ φιλόσοφος ὑπατος. Vide Leonis Allatii diſſertationem de *Pſellis.*

Pſenaco, vicus in Athribite præfecturâ. Steph.

Pſenerus, vicus Ægypti. Steph.

Pſentris, Ægyptius vicus. Steph.

Pſeſſi, pop. Taurinæ. Steph.

Pſeudartace, collis in Scythiâ. Steph.

Pſeudicoraſum, litus magnum inter Corycum, & Seleuciam Iſauricam. Steph.

Pſeuſenſes, Ægypti rex, an. ante U. C. 225.

Pſilas, Bacchus apud Amyclas, qu. *pennatus*; quòd homines non minus attollantur vino, quam aves plumis: φιλεῖ γὰρ καλεῖν οἱ Δωριεῖς τὰ πτερὰ, uti loquitur Pauſanias.

Pſile, inſula circa Epheſum. Plin. 5. 3.

Pſilis, flu. Bithyniæ in Pontum Eux. influens. Vide Stukium ad Arrianum, pag. 122.

Pſilum, oſtium parvum Danubii. Arrianus. *Stenoſtoma* Solino, *Spireoſtoma* Plinio. *Thiagola* Ptolemæo.

Pſimada, regiuncula Iſauriæ. Steph.

Pſinaphos, Ægypti op. Ptol.

Pſinechabis, vicus Ægypti. Steph.

Pſittace, urbs juxta Tigrim. Steph.

Pſittachemmis, vicus Ægypti. Steph.

Pſitulcis, Indiæ inſ. quæ & *Scilluſtis*. Plutarchus in vit. Alex. Magni. *Cillutam* appellat Arrianus. Q. Curtius eam non nominat; quadringentis vero ſtadiis ab Indi flu. oſtiis in mare remotam ſcribit.

Pſochemmis, opidulum Ægypti. Steph.

Pſophis, urbs Peloponneſi in Arcadiâ, prius *Phegia* teſte Pauſaniâ, à conditore ſic dicta, Tegeæ, Erymantho, Clitorio, ac Nonacri monti finitima. Ovid. lib. 5. Met. *Uſq; ſub Orchomenon, Pſophidaq; Cyllenenque.*

Fuere aliæ urbes hujus nominis apud Stephanum, in Acarnaniâ, in Libyâ, & in Achaiâ.

Pſychia, inſ. una Cycladum, aliàs *Amorgus*. Steph.

Pſychium, op. Cretæ in orâ Auſtr. *Sichino* Mercatori, *Prioriza* Nigro.

Pſychrus, flu. Thraciæ in agro Chalcidico in Macedoniæ confin. frigidiſſimus, ex quo oves bibentes agnos nigros pariunt. Ariſtoteles.

Pſylli, pop. Libyæ ſupra Garamantes Plinio; in Pentapoli Ptolemæo; Syrtes attingentes, contra virus ſerpentum muniti, ſic à *Pſyllo* rege dicti, Naſamonibus finitimi, à quibus victi fuere. De his Cinna apud A. Gellium l. 9. c. 12.

Somniculoſam ut Pœnus aſpidem Pſyllus.

Lucanus l. 9. ——— *Gens unica terras*
Incolit à ſævo ſerpentum innoxia morſu
Marmaridæ Pſylli: par lingua potentibus herbis:
Ipſe cruor tutus, nullumq; admittere virus,
Vel cantu ceſſante, poteſt. Natura locorum
Juſſit ut immunes miſti ſerpentibus eſſent, &c.

Horum hiſtoriam vide apud Herod. lib. 4. & Plin. 7. 2. De *Pſyllis* poema Xenophanes Colophonius ſcripſit. Rem dignam riſu narrat Gellius 16. 11. Pſyllos, quòd aqua eos defeciſſet, arma adverſus Auſtrum ſumpſiſſe & omnes interiiſſe.

Pſyllicus, ſinus in Libyâ magnus & profundus, navigationis 3. dierum. Herodot.

Pſyllus, flu. in Boſporo Ponti Euxini. Plin. 6. 1.

Pſyllium, urbs Bithyniæ. Ptol. vulgò *Picello.*

Pſyra, inſ. maris Ægæi apud Chium, inde 60. ſtad. in occaſum diſtans, cum op. cognomine, in quo vinum non provenit. Unde proverb. apud Suidam ex Cratino: *Tſyra Bacchum*: ſub *non producit.* Stephanus: Ἀμφότερα δὲ τὸ ὄνομα διὰ τὸ ὀντιλέγειν, διὰ τὸ ὀντιλοιδόρων εἶναι ἢ νῆσον. *Pſyra* igitur vocem eſſe Phœniciam, nemo negaverit, qui ſciet בסירא *bſira*, Chaldæis & Syris idem eſſe quod ὀλιγὸν, *vilem*, nempe ac *deſpicabilem.* Bochartus.

Pſyttalia, inſ. parva ſinûs Saronici, inter Salaminem & Piræum. Strabo. Steph,

P T.

Ptelea, Epheſus olim dicta. Eſt & vicus in tribu Oeneide. Steph.

Pteleum, duorum op. nomen, unum Theſſaliæ, alterum Meſſeniæ, Spartanis poſtea attributum. Theſſalicum Plinio eſt *nemus Pteleon*, tanquam ſi *ab ulmis* dicta fuiſſet Πτελεών. Ejus mem. tum alii, tum Lucan. l. 6.

——— *Pteleoſq; & Dorion ira*
Flebile Pieridum. ———

Vide ſis II. Voſſ. ad Melam l. 2. c. 3.

Pteria, urbs munitiſſima Cappadociæ, à Cyro expugnata ac deleta. Herodotus.

Pterophoros, reg. Scythiæ circa Hyperboreos montes, damnata caligine. Hinc mos pennas in pileis geſtandi proceſſiſſe videtur apud omnes penè Europæos. Ferrarius. Vide Plin. 4. 12.

Pteros, Arab. Fel. inſ. in Indico mari. Plin.

Pterum, promunt. Myſiæ infer. Ptol.

Ptiſciana, Maurit. Tingitanæ urbs mediter. Ptol.

Ptocoſtoæ, Oenotri. Vide Stephanum in *Drys.*

Ptoembari, Africæ pop. qui nullum regem præter canem habent, quem illi ſtudioſè ac mirificè obſervant, ex illius motu ac nutu imperia, & quæ ſint placita augurantes. Alex. ab Alex. 6. 2.

Ptoemphanæ, pop. Africæ, qui canem pro rege habent, ſicut *Ptoembari.*

Ptolederma, Arcadiæ op. Pauſanias.

Ptolemais, urbs quatergemina: Prima Æthiopiæ ſub Ægypto, ad ſin. Arabicum, quæ *Theron*, i. e. *ferarum*, cognominatur à Ptolemæo, & *Epitheras* à Plinio, *Suachen* nunc dicta, à Berenice urbe ejuſdem oræ 602. m. p. in ort. Secunda Cyrenaicæ, in orâ litorali, antea *Barce*, nomen habens à *Ptolemæo* rege conditore, *Tolometta* hodie inter Arſinoen ad occ. & Cyrenen ad ort. Tertia Phœnices marit. apud Palæſtinæ fines, olim *Ace* Plinio, *Acon* Ebræis, colonia quondam Cl. Cæſaris, teſte Plinio 5. 19. *Ace* etiam Stephano, qui ſic dictam prius putat, quòd ibi Hercules à vulnere curatus ſit. Quarta Ægypti in Thebaide, ad Nilum, inter urb. Crocodilorum, & Abydum, à quo 22. m. p. aberat in Bor.

Ptolemais, foſſa quædam Ægypti manu facta, ducta ab oſtio Peluſiaco ad urb. Arſinoem in ſin. Arabicum: ſic dicta à *Ptolemæo* rege, qui eam abſolvit. *Ptolemæorum fluvium* vocat Ælian. de Anim. lib. 12. cap. 29. Item Ciliciæ urbs. Strabo. Urbs quoque Arſenoitis Nomi in Ægypto. Ptol.

Ptolemais, anus quædam, quæ, quoad vixit, lites agitavit, nec unquam à cauſis dicendis feriebatur. Unde proverb. *Lis Ptolemaica.*

Ptolemæum, Athenis gymnaſium erat. Cic. in ipſo ſtatim initio lib. 5. de Fin. *Quum audiſſem Antiochum, Brute, ut ſolebam, cum M. Piſone in eo gymnaſio quod Ptolemæum vocatur, &c.*

Ptolemæus, Lagi, gregarii militis fil. maximæ authoritatis apud Alex. M. poſt cujus mortem Ægypto & Africâ, & magnâ Arabiæ parte potitus, regnavit an. 40. à quo deinceps Ægyptii reges *Ptolemæi* appellati ſunt. Hic duo filios habuit, *Philadelphum* & *Ceraunum*. Deceſſit in rerum geſtarum gloria, cum paulò antè, regni abdicatâ adminiſtratione, Regem filium conſtituiſſet *Philadelphum*. Trogus lib. 15. Qui Philadelphus vir doctiſſimus fuit, Stratonis diſcipulus, & Bibliothecam illam celeberrimam inſtituit, quæ uſque ad primum Alexandrinorum & Romanorum bellum duravit. Regnavit an. 38. obiitque relicto Ptolemæo *Evergete*. Hic 26. annis regno potitus moriens ſucceſſorem habuit Ptol. *Philopatorem*; qui 17. an. regnavit. Poſt eum Ptol. *Epiphanes* regni gubernacula ſuſcepit, eaque tenuit an. 23. Poſt hunc Ptol. *Philometor*, quum 35. annis

Ægypti

Ægypti regnum tenuiſſet, fratrem ſuum *Euergetem* alterum, moriens regem conſtituit. *Evergetes* autem qui & *Phyſcon* dictus eſt, regn. an. 29. cui Ptol. cognomento *Lathyrus* ſucceſſit: Lathyro autem *Auletes*, Cleopatræ pater. Poſt hunc Ptol. cognomento *Dionyſius*, Cleopatræ frater, qui Pompeium poſt Pharſalicam cladem in Ægyptum fugientem interimendum curavit. Strabo lib. 17. Ptolemæorum ſtemma habes apud Paulum Manutium Quæſitis per Epiſt. lib. 1. epiſt. 10. Hinc *Ptolemæus*. Propertius.

Et Ptolemææ litora capta Phari.

Ptolemæus Alorites, Alexandro 19. Macedon. Rege per dolum interfecto, regnum ejus occupavit, idem tamen aliquot annis poſt à Perdiccâ paſſus eſt circa Olymp. 103.

Ptolemæus Ceraunus, 30. Macedonum rex, à Gallis victus periit, cum anno duntaxat regnaſſet. Olymp. 125.

Ptolemæus, miles ſub Decio apud Alexandriam Chriſtianæ religionis ergò ſupplicio affectus. Alius de quo. 1 Macchab. 2.

Ptolemæus, aſtrologus, natione Ægyptius, Alexandriæ profeſſus eſt, liberalium artium, ac Græcarum literarum ſtudiis clarus temporibus Antonini. Primus apud Græcos cœli rationem diligentius explicuit: inventaque ab Hipparcho inſtrumenta clarius demonſtravit. De Muſicâ, & rebus aliis, tum de Geographiâ abſolutiſſimè ſcripſit. Fuerunt & alii hoc nomine, ut Pyrrhi regis filius, & Cypriorum rex, qui ſuis divitiis Romanorum locupletavit ærarium. *Ptolemæos* quoque 6. alios commemorat Suidas, quinque Grammaticos, & unum verſificatorem: quorum opera ad nos minime pervenerunt. Joſephus item alium ponit Abobi filium, Simonis ducis Judæorum generum, quem ſocer Jericho tempore belli Macchabaici præfecerat. At ille incenſus regni cupiditate, invitatum ad cœnam, incautum interfecit.

Ptous, mons Bœotiæ, in quo Acræphium op. erat, ubi Apollo natus traditur, teſte Plutarcho. Hic mons trivertex eſſe fertur ex Homero in Catal. ac, teſte Strabone, incumbit lacui Copaidi. In hoc monte erat Oraculum Apollinis, ad quod Thebani conveniebant, Strab. authore.

Ptua, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Ptychia, inſula juxta Corcyram: Gentile, *Ptycheicus* Steph.

P U.

Puani, Arabiæ felicis urbs. Ptol.

Publia, D. Joannis Chryſoſtomi mater, pulſata juſſu Juliani Apoſtatæ à ſatellite quodam, quòd contra illius edictum virginum choros pſallentem haberet. Theod. l. 6. c. 36. hiſt. trip.

Publicola, cognomen Publii Valerii qui primus cum Bruto poſt expulſos Reges Conſul declaratus eſt, quòd *coleretur à populo*, ſeu quòd ipſe *populum coleret*.

Publius & Laberius, poetæ mimorum, Julii Cæſaris familiares ambo, ſed Publius acceptior. Nam Laberii maledicentiâ, ſimul & arrogantiâ, Cæſar magnoperè offendebatur. Is Publius genere Syrus fuit, conditione ſervus: puer enim & forma & ingenio à Domitio manumitti & erudiri meruit. Romam venit ad ludos Cæſaris, ubi mimos ſuos legit, magno ipſius populi applauſu. Authores Gellius & Macrobius. Publius prænomen ejus qui populo gratus fuit.

P. Ælius Ligo, conſ. cum C. Popilio Lenate, anno urbis 582.

P. Ælius Pætus, conſ. cum C. Sulpitio Longo, anno urbis 419.

P. Ælius Pætus, conſ. cum C. Cornelio Lentulo ann. urbis 553.

P. Alphenus Varus, conſ. cum P. Vinitio, ann. urbis 754.

P. Cæpio, conſ. cum Qu. Voluſio Saturnino, anno urbis 808.

P. Claudius Pulcher, conſ. cum L. Portio Licinio, anno urbis 570.

P. Claudius Pulcher, conſ. cum M. Perpenna, anno urbis 662.

P. Cornelius Aruina, conſ. xxx. millia Samnitum prælio interfecit, an. urbis 448.

P. Cornelius Aſina, conſ. cum M. Minutio Ruſo, an. urbis 333.

P. Cornelius Coſſus, Trib. mil. conſulari poteſtate, an. urbis 341. iterum an. 350.

P. Cornelius Dolabella Maximus, conſ. Gallos, Samnites, Lucanos, Brutios, Hetruſcos, inita ſocietate Romam petentes, deleuit, an. urb. 470.

P. Cornelius Falco, conſ. cum T. Sempronio Graccho, ann. urbis 515,

P. Cornelius Lentulus, conſ. cum Cn. Aufidio Oreſte, an. urbis 683.

P. Cornelius Lentulus, conſ. cujus opera præcipuè factum eſt, ut Cicero ab exilio rediret.

P. Cornelius Lentulus Caudinus, conſ. cum Licinio Varo, an. urbis 517.

P. Cornelius Maluginenſis, Trib. mil. Conſulari poteſtate, an. urbis 352.

P. Cornelius Naſica, conſ. Dalmatas domuit, an. urbis 599.

P. Cornelius Rufinus, conſ. cum M. Curio Dentato, an. urbis 463.

P. Cornelius Scapula, conſ. cum M. Plautio Proculo, an. urbis 427.

P. Cornelius Scipio. Vide *Scipio*.

Publius Cornelius Ruſus, dormiens oculorum viſum amiſit, cùm ſibi accidere ſomniaret. Plin. l. 7. c. 20.

P. Catienus Philotimus, patronum adeò dilexit, ut hæres omnibus bonis inſtitutis in ejus rogum ſeipſum jaceret. Plin. l. 7. c. 36.

P. Curiatius Philo, conſ. cum M. Genutio Augurino, an. urbis 310.

P. Decius Mus, conſ. bello Latino cum Tito Manlio Torquato, cùm oraculo reſponſum eſſet eam partem ſuperiorem futuram, cujus dux ſe ultro diis manibus devoviſſet, ita cum collega pactus eſt, ut cujus ex duobus cornu prius pedem retuliſſet, is ſe devoveret; cumque prior ea pars, in qua conſtiterat, hoſti cederet, ipſe ſolenni ſe certamine devovit pro ſalute exercitus, atq; ita equo concitato, in confertos hoſtes ſe immiſit, ſuáq; morte ſuis victoriam peperit. Plut. Paral.

P. Decius Mus, ſuperioris filius, patris exemplum imitatus, quarto conſulatu ſe pro exercitu devovit, ann. urbis 468.

P. Decius Pyrrhicus, conſ. de Pyrrho victo nomen reportavit.

P. Fabius Maximus, conſ. cum Qu. Tuberone anno urbis 743.

P. Furius Philo, conſ. cum C. Quintio Flaminio, anno urbis 531.

P. Furius Philo, conſ. cum Sex. Attilio Serrano, anno urbis 618.

P. Furius Medullinus, conſ. an. urbis 282.

P. Gallus Camerinus, conſ. cum Q. Loviano anno urbis 787.

Publ. Genutius Scipio Naſica, conſ. de Boiis triumphavit, ann. urbis 363.

P. Horatius Decemuir legibus ſcribundis, ann. urbis 303.

P. Horatius Trigeminus, conſ. cum Sexto Quintilio Varo, an. urbis 301.

P. Julius Apulus, conſ. cum L. Cornelio Lentulo, an. urbis 555.

P. Licinius Calvus, primus ex plebe Trib. mil. conſulari poteſtate an. urbis 355.

P. Licinius Craſſus, conſ. cum M. Scipione, ann. urbis 548.

P. Licinius Craſſus, conſ. cum C. Caſſio Longino, ann. urbis 583.

P. Licinius Craſſus, conſ. cum Cn. Lentulo Clodiano, anno urbis 657.

P. Lucretius Tricipitinus, Tribunus militum Conſulari poteſtate, ann. urbis 339.

P. Manlius Capitolinus, Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno urbis 356.

P. Manlius, conſ. cum C. Papyrio Balbo, anno urbis 634.

P. Manlius Capitolinus, Trib. mil. Conſulari poteſtate, an. urbis 389.

P. Melius, Trib. militum Conſulari poteſtate, anno urbis 356.

P. Menenius, Trib. militum Conſulari poteſtate, anno urbis 356.

P. Minutius Augurinus, conſ. cum. T. Geganio Macerino, ann. urbis 262.

P. Minutius Scævola, conſ. cum Sp. Poſthumio Paulo, an. urbis 580.

P. Pinarius Ruffus, conſ. cum C. Julio Tullo, anno urbis 255.

P. Plautius Proculus, conſ. cum P. Cornelio Scapula, an. urbis 427.

P. Popilius Lenas, conſ. cum Sulpitio Galba, anno urbis 622.

P. Poſthumius Tiburtus, conſ. cum M. Valerio Voleſo collega de Sabinis triumphavit, anno urbis 249. Iterum conſ. cum Agrippa Menenio Lanato, de Auruncis triumphavit biennio poſt.

P. Rutilius Lupus, conſ. bello ſociali interfectus, anno urbis 964.

P. Rutilius Rufus, conſ. cum M. Manlio Maximo, anno urbis 949.

P. Rutilius, morbo levi impeditus, nuntiata fratris repulſa in Conſulatus petitione, expiravit illico. Plin. l. 7. c. 36.

P. Scipio Naſica, conſ. cum C. M. Figulo, ann. urbis 592.

P. Scipio Naſica Serapion, conſ. anno urbis 616.

P. Scipio Naſica, conſ. cum L. Calphurnio Beſtia, anno urbis 643.

P. Sempronius Sophus, conſ. cum P. Sulpitio Averrione, anno urbis 450.

P. Sempronius Sophus, conſ. cum Claudio Rufo, anno urbis 485.

P. Sempronius Tuditanus, conſ. in Brutiis Annibalem fudit anno 550.

P. Servilius, Cilicia à prædonibus liberata, Iſauri urbe capta, Iſaurici cognomen reportavit.

P. Servilius Geminus, conſ. cum C. Aurelio Cotta, an. urbis 501. Iterum cum eodem, an. 505.

P. Servilius Priſcus, conſ. Volſcos, Sabinoſque ſuperavit, anno urbis 239.

P. Seſtius, Vaticanus, conſ. cum L. Menenio Lanato, anno urbis 219.

P. Seſtius, Decemvir legibus ſcribendis, an. urbis 303.

P. Silius Nerva, conſ. cum Appio Junio Syllano, an. urbis 780.

P. Sulpitius Averrio, conſ. cum P. Sempronio Sopho, an. urbis 450.

P. Sulpitius, Decemuir legibus ſcribendis, anno urbis 303.

P. Sulpitius Galba, conſ. cum Cn. Fulvio Centumalo, an. urbis 543.

P. Sulpitius Longus, Trib. mil. conſulari poteſtate, quo an. Roma capta eſt à Gallis, ann. urbis ſcilicet 366.

P. Sulpitius Quirinus, conſ. cum M. Meſſala, anno urbis 742.

P. Silius Nerva, conſ. cum M. Apuleio, anno urbis 734.

P. Titinius Trib. mil. Conſulari poteſtate, an. urbis 356.

P. Valerius Aſiaticus, conſ. cum L. Cornelio Syllano, ann. urbis 798.

P. Valerius Flaccus, conſ. cum M. Attilio Regulo, anno urbis 527.

P. Valerius Levinus, conſ. à Pyrrho rege auxilio elephantorum victus. Plutarch. in Pyrrho.

P. Valerius Potitus, Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno urbis 373. Iterum biennio poſt tertium, an. 376. Quartum, an. 280. Quintùm, ann. 288. Sextùm, an. 389.

P. Valerius Publicola. Vide *Publicola*.

P. Valerius Publicola, conſ. de Sabinis, Veientibus & Etruſcis triumphavit, ann. urbis 279. Iterum, conſ. cum C. Claudio Sabino à ſervis concitatis qui Herdonio duce, Capitolium occupaverant, interfectus eſt, XXV. annis poſt priorem Conſulatum.

P. Vaticanus, conſ. cum Q. Fufio Galeno, anno urbis 707.

P. Veturius Geminus, conſ. cum T. Ebutio Helva, an. urbis 255.

P. Venutius, conſ. cum P. Alpheno, an. urbis 754.

P. Virginius, Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno urbis 354.

P. Volumnius Aventinus, conſ. an. urbis 393.

Pucialia, Baſtitanorum urbs in Hiſpania. Ptol.

Pucinum, opidum eſt Hiſtriæ in Mediterraneis. Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie *Profecho*, in foro Julio ſitum eſt. Hinc vina à Plinio tantopere laudata, *Pucina* vocata, quæ nunc à Germanis *Beinfal* appellantur. Plin. lib. 14. cap. 6. ſtatim ab initio.

Pudens, nomen viri. 2 Tim. 4.

Pudicitia, dea à Romanis culta. Feſtus.

Pulcheria, beata & pia Imperatrix, obdormivit in Chriſto, anno Domini 459. omnia ſua pauperibus reliquit bona: multa autem conſtruxit oratoria, domoſq; pauperibus, necnon ſepulchra peregrinis ædificavit, intra quæ ſancti Laurentii martyris templum conſtruxit, Niceph. hiſt. Eccleſ. Venit à Latino *pulcher*, quod à Græco πολύχρη, teſte Jul. Scaligero de cauſis L. L. lib. 1. cap. 22. Inde forſan Anglicanum noſtrum *Handſome*.

Pulchrum, promuntorium in Africâ, Livio. *Calon Acroterion* Polybius vocat. Carthagini adjacet adverſus Aquilonem.

Pullariæ, vulgò *Li Brioni*, inſ. aliquot parvæ Hiſtriæ in ſinu Flanatico adjacentes, Pollæ urbi vicinæ.

Pumentum, Lucanorum op. mediter. Strabo lib. 6. Barrius hoc in Calabriâ deſcribit, cui hodie *Gerentia* dicitur. Xylander in ſuo Strabone *Grumentum* legit.

Punicum, op. Hiſtriæ in mediterraneis. Ptol. 3. 1. Plin. 14. 6.

Punicus, vide *Phœnix*.

Puppius, poeta tragœdus, teſte Acrone Horatii Scholiaſte, affectus ſpectantium admovit ut eos flere compelleret. Unde Horatius.

——— *Lacrymoſa poemata Puppi.*

Pupinienſis, ager in Latio circa Tuſculum, teſte Feſto: cujus ſolum ſteriliſſimum, teſte Val. Maximo, adeo ut Varro de R. R. ſcripſerit, neque vites, neque fœnum in *Pupiniâ* creſcere.

Pupulum, urbs à latere meridion. Sardiniæ.

Purpurariæ, inſulæ maris Atlantici circa Fortunatas. Plin. 6. 30.

Puſicius, Martyr inſignis, qui ſuper omnes Perſarum Regis artifices erat; ubi conſiſtens & videns Ananiam trementem, cum ad necem præparetur, ait: *Paululum ô ſenex claude oculos, & ſecurus eſto, mox enim Chriſti videbis aſpectum.* Cumque dixiſſet hoc, repente comprehenſus, ad regem ductus, Chriſtianus eſſe manifeſtatur, eò quod pro dogmate fuiſſet locutus liberâ intentione de Martyribus. Tunc rex extraneo quodam & crudeli modo eum mori præcepit, ita, ut perforatâ cervice, exinde linguam ejus ejicerent. Hoc itaque facto, quibuſdam accuſantibus, etiam ejus filia, virgo ſacra, tunc comprehenſa eſt, & peremptа. Sozomenus lib. 3. cap. 1.

Puſio & Secundilla, prodigioſi corporis homines. Plin. 7. 16.

Puteoli, Poſt Lucrinum lacum (inquit Cluverius) ſequitur opidum *Puteoli* pl. num. Latinis fere autoribus, exceptis poetis, dictum; Græcis vero Δικαίαρχια, ſive Δικαιαρχία, & contractè Δικαρχία: quo frequenter Latini uſi ſunt poetæ: ut Græci etiam ſub Romanis Imp. ſæpe uſurparunt Ποτίολοι, ſive Ποτίολοι. Fama opidi apud auctores eſt celeberrima; vulgari nunc vocabulo dicitur *Pozzuolo*. Plin. lib. 3. cap. 5. *Lacus Lucrinus & Avernus: dein Puteoli colonia, Dicæarchia dicti.* Strabo lib. 5. poſt deſcriptionem Lucrini, Avernique lacus: Ἐξῆς δ' εἰσὶ αἱ περὶ Δικαιαρχίαν ἀκταὶ, ἡ αὐτὴ πόλις· ὃν δὲ περίπλουν μὴ ἔνιτινον κυμάτων, ἐπ' ὀρμὴν ἐυσύμβολον. Κατὰ

δὲ φησὶν Ἀντίβα σφαγέας συνθέσιμον Ῥωμαίοις, καὶ μεταγόμασιν Ποτιόλους ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς δυσωδίας τῶν ὑδάτων, &c. Festus: *Puteolis dicitur patant ab aquæ calidæ putore: quidam à multitudine puteorum, earundem aquarum gratiâ factorum.* Varro lib. 4. de L. L. *A puteis optimum Puteoli, quod sint circa eum locum aquæ frigidæ & calidæ multæ; nisi à putore potius, quod putidus sit odoribus sæpe ex sulfure & alumine.* Primus opidi conditores quod attinet, quia id, Strabone teste, navale fuit Cumanorum, ab his conditum videri poterat. At Stephani Epitomator sic habet: Ποτίολοι, κτίσμα Σαμίων, ὅτις καὶ Δικαίαρχεια. Et B. Hieronymus in Eusebii Chronicor. lib. 2. sic tradit: Olymp. 64. an. 4. *Samii Dicæarchiam condiderunt, quam nunc Puteolos vocant.* Pop. *Puteolani.* Inde *sinus Puteolanus*, de quo Cluver. Ital. Ant. lib. 6. 4. pag. 1141.

Puticuli, appellati à *puteis*, quòd ibi cadavera in *puteis* obruerentur: vel quòd in his corpora *putrescerent.* Romæ extra Exquilias fuit locus publicus, ubi erat commune sepulcrum miseræ plebi. Var. l. 4. de L. L.

P Y.

Pyanepsia, sacra apud Athenienses. Authores in nomine variant. Harpocration à Lycurgo Πυανοψίαν, ab aliis Πανοψίαν appellari tradit. Πυανοψίαν, inquit, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Μενεσίχμου, καὶ ἡμεῖς Πυανοψίαν ταύτην τὴν ἑορτὴν καλοῦμεν· οἱ δὲ ἄλλοι Ἕλληνες Πανοψίαν, ὅτι σαφῶς εἶδον καρπὸς τῷ ὄψει. Ἀπολλωνίδης, καὶ χθὲς οἱ περὶ τὴν Ἀθήνησι ἑορτὴν γεγραφότες. At Πυανεψία, ἀπὸ τῶν πυάμων καὶ ἑψεῖν *à coquendis fabis*: Hesychius: Πυανέψια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν· εἴρηται δὲ παρὸσον κυάμων ἐμπίπτωσιν. Καὶ ἄγγελοι Πυανεψιῶνος ἑβδόμη, ἐπειδὴ ἑψῶσιν ἔτι, ὅταν δὲ κέκλησται ὁ μίλος. Καὶ ἡ ἑορτὴ διὰ τὸ αὐθαίρετον ἑψεῖν, ἃ καλοῦσι πυάμια. Sic lego; & sensus est: *Pyanepsia, festum Athenis; dictum vero est quatenus fabis implentur: & agitur septima die mensis Pyanepsionis; quoniam coquunt pulmentum; sic vocatur & mensis, & festum, quod in eo pultem coquerent, quæ vocarentur Pyana.* Eust. ad Iliad. B. Πυανεψιὼν δὲ, ὅτι μηνὸς ὄνομα παρ' Ἀττικοῖς κυάμων ἑψήσει παρωνυμάσθη. Origo est à Theseo, qui è Cretâ reversus, annonæ reliquias in ollâ miscuit, & coctas simul sociis exhibuit. Plutarchus. Θάψας δὲ τὰ σκεύη, τῇ Ἀπόλλωνι τὰ ὄψα ἀπεδίδου τῇ ἑβδόμῃ τοῦ Πυανεψιῶνος μηνὸς ἑψομένῳ. Ταύτην γὰρ ἀνέβησαν εἰς ἄστυ σωθέντες. Ἡ μὲν οὖν ἕψησις τῶν σπερμάτων λέγεται γένεσθαι διὰ τὸ σωθῆναι αὐτοὺς εἰς ταὐτὸ συμμίξαι τὰ λείψανα τῶν σίτων, καὶ μίαν χύτραν κοινὴν ἑψήσαντας συνεστιᾶσθαι, καὶ συγκαλέσασθαι ἀλλήλους. Votum Thesei memorat Scholiastes Aristophanis ad Equites. Τινὲς δὲ Θησέα φασὶ καθ' ὃν καιρὸν Κρήτῃ ἔπλει περίχυσιν Διὸς διὰ χειμῶνα, ἐυξάσθαι τῷ Ἀπόλλωνι, κατασίτους κλάδους ἐλαίας, ὅταν σωθῇ, τὸ Μινώταυρον ἀποκτείνας, καὶ θυσιάζειν καὶ τὴν ἱκετηρίαν ταύτην κατασταθῆναι ἑψήσαι χύτραν ἀθάρης, καὶ ὕτινες, καὶ βαμὸν ἱδρύσασθαι. Διὸ καὶ Πυάνεψια ὀνομάζεσθαι λέγουσι, ὅτι κυάμεια τὰ περιττὰ τῶν κυάμων, πυάνες καλοῦνται. Quæ totidem verbis à Suidâ proferuntur; brevius autem ab Eust. in Iliad. χ. Castellanus.

Pycnus, flu. Cretæ. Ptol.

Pydes, urbs, & flu. Pisidiæ. Steph.

Pydna, Macedoniæ op. Ptol. *Chiro* Sophiano.

Pyenis, urbs Colchorum. Steph.

Pygela, urbs Joniæ; Πολίχνιον vocat Strabo lib. 14. Pomponius & Plinius scribunt per Φ. & nomen ἀπὸ τῆς φυγῆς ducunt, Melæ verba sunt: *Ibi à fugitivis, ut aiunt, condita (nomen famæ annuit) Phygela.* Plinii: *Juxta fugitivis conditum (uti nomen judicio est) Phygela.*

Pygmæi, pop. in extremis Indiæ montibus habitantes (Plin. 7. 3.) salubri cœlo semperque vernante fruentes, ternos dodrantes non excedentes: Sunt qui nomen eos habere volunt ἀπὸ τῆς πυγμῆς, i. e. *pugno*, contra rationem; cum ἀπὸ τοῦ πήχυος, i. e. *cubito*, originatio deducenda sit. Πυγμαῖοι ergo erunt quasi πηχυαῖοι, quippe *cubitales*. Hinc & *Spithamæi* dicuntur, quòd ternas *spithamas* longitudine non superant. Etymon hoc approbatur ab Eustathio in principio Iliad. γ. & ab August. de C. D. 16. Hieronymus vero aliter in 27. Ezech. *Sive Pygmæi sunt* (inquit) *id est, bellatores, & ad bella promptissimi*, ἀπὸ τῆς πυγμῆς, *quæ Græco sermone in certamen vertitur.* Diversis locis ab auctoribus collocantur. Plinius, uti supra, inter Indiæ gentes recenset. Pomponius lib. 3. ponit in eâ Arabiæ parte, quæ ultra sinum Arabicum in Æthiopiam vergit. Ibidem eos quoque collocare videtur Ptolemæus, si per *Nubis* intellexeris *Pygmæos*, uti Hesychius: Νῦβαι, Πυγμαῖοι, nec enim de aliis quam de his accipi possit locus ille Hesychii. Aristot. lib. 9. de Hist. An. eos ad fontes Nili traducit. Verba eius sic concipiuntur in libris manu exaratis: Οἷον εἰ γένοιτο τοῖς μικροῖς ἀνθρώποις καὶ τοῖς Σκυθικοῖς πιθήκοις, εἰς τὰ ἄλλα τὰ αὐτὰ τὰ Αἰγυπτίων, ὅσον ὁ Νεῖλος ῥεῖ, καὶ λέγουσι τοῖς Πυγμαίοις ἐπιχειρεῖν, ὡς γε ἔστι τοῦτο μυθῶδες. Quod narratiuncula hæc fidem adstrueret Philosophorum summus, id concoquere non potuit quisquis vulgatæ lectionis auctor fuit; ac propterea verba ita de pugnâ Pygmæorum cum gruibus suo modo reformavit. Quamvis autem fabellæ hæc excusa sit à Græculis, fingendi, & fabulandi semper cupidis, ratio tamen quamobrem hoc in tractu Pygmæos collocarint veteres, hanc fuisse putat Clariss. Vossius; quòd Troglodytarum & Æthiopum multi essent κολοβοὶ sive recutiti. Hinc tot Coloborum gentes in Æthiopiâ. Idem vero Aristoteli & aliis nonnullis κολοβὸς & Pygmæus, sive nanus. Κολοβὸς enim lib. 2. de Gen. Anim. circa finem & alibi, vocat non illos tantum, qui uno aliquo membro essent mutilati, sed eos etiam, quorum universæ corporis partes in utero matris oblatæ, & justo essent breviores. Strabo l. 17. iisdem in locis creditos quidem, sed confictos existimat, sumptâ inde fictionis occasione, quòd in Æthiopiâ interiori omnia fere animalia exigua nasci compertum sit. Contra Philostratus lib. 3. sub terrâ eosdem ponens, loca incolere scribit supra flu. Gangem, cui cum Aristotele convenit in eo, quod specus habitari dicit ab illis. Solinus in Thraciæ descriptione ad Geraniam urb. juxta Strymonem & Hæmum creditos fuisse Pygmæos, & à gruibus pulsos ait. Vide Plin. 4. 11. Horum mulieres quinto anno pariunt, & senescunt octavo. *Fama est* (inquit Plinius) *insidentes arietum, caprarumque dorsis, armatos sagittis veris tempore, universo agmine ad mare descendere, & ova pullosque gruum consumere. ternis expeditionem eam mensibus confici, aliter futuris gregibus non restiti, casas eorum luto, pennisque & ovorum putaminibus confici.* Stephanus eos sic dictos scribit à *Pygmæo* Dori filio, Epaphi nepote. Qualia autem sint eorum corpora, eleganti similitudine docet Aristot. ubi sic ait: Ὥσπερ ἂν οἱ ἀπὸ τῆς καμπύλης γεγενόμενοι, μικροὶ μὲν εἰσι, σκελίδια δὲ ἔχουσι πλάτη, καὶ βάθη, ὁμοίως συμβαίνει καὶ τοῖς Πυγμαίοις. Frustra quærunt viri eruditi (inquit Vossius) quænam sint illæ tabernarum picturæ, quæ effigiem hujusmodi Pygmæorum exhibeant. Scribendum; οἱ ἀπὸ καμπύλων γεγενόμενοι, vel, si mavis, καμπυλίων, idem significante vocabulo. Tales nempe sunt Pygmæi, quales videntur esse imagines, quæ in curvis & sinuosis tabulis repræsentantur. Hinc rectè *curvatum* dixit Prop. l. 4.

Nanus & ipse suos breviter curvatus in artus
Jactabat truncos ad cava huxa manus.

De pugnâ Pygmæorum cum gruibus passim poetæ. Homerus Iliad. 2.

Ἠύτε περ κλαγγὴ γερανῶν πέλει ἠερόθεν περ
Αἵτ' ἐπεὶ ἂρ χειμῶνα φύγον, καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
Κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων,
Ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι.

Oppianus Halieuticon lib. 1.

Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Αἰθίοπων τε καὶ Αἰγύπτοιο ῥοάων
Τῆλε πετηνῶν γερανῶν ἔρχηται ἀγερώχων
Ἀτλαντῶν περάτηθεν, καὶ χεῖμα φυγόντων,
Πυγμαίων τ' ὀλιγοδρανίων ἀμείλικτα γένεθλα.
Τῶν δ' ἀρ' ἐπαμήνιος καὶ σίχας ἀρίζηλος ἐσμὸς
Ἠέρα τε σκίασεν, καὶ κλόνδον ὄγμον ἔχωσιν.

Juv. Sat. 13. *Ad subitas Thracum volucres, nubemque sonoram*
Pygmæus parvis currit bellator in armis.
Mox impar hosti, raptusque per aera curvis
Unguibus à sævâ fertur grue. Si videas hoc
Gentibus in nostris risu quatiere: sed illic
Quanquam eadem assiduè spectentur prælia, ridet
Nemo, ubi tota cohors pede non est altior uno.

Hinc *Pygmæus.* Ovid. 6. Fast.

Nec quæ Pygmæo ſanguine gaudet avis.
Id eſt *grus*. Juv. Sat. 6. —*Brevitorq; videtur*
Virgine Pygmææ, nullis adjuta columnis,
Et levis erectâ conſurgit ad oſcula plantâ.

Pygmalion, Beli Tyriorum regis fil. frater Didûs, qui cum ardentiſſimâ auri cupiditate flagraret, ad Sichæi patruelis ſui, & ſororis ſuæ viri opes animum adjecit; illumque ſpe potiundi auri, ante aras dolo interemit. Cujus cædis cùm in ſomnis à mariti umbrâ certior facta eſſet Dido, clam ſublatis theſauris, fugæque comitibus aſſumptis, naves conſcendit, & in Africam appulſa, primum Byrſam, deinde Carthaginem condidit. Virg. Æn. 1. —*Sed regna Tyri germanus habebat*
Pygmalion, ſcelere ante alios immanior omnes,
Quos inter medius venit furor; ille Sichæum
Impius ante aras, atque auri cæcus amore
Clam ferro incautum ſuperat. ——— .
Idem ibidem. ——— *Portantur avari*
Pygmalionis opes pelago.
Hinc *Pygmalioneus*. Silius lib. 1.
Pygmalioneis quondam per cærula terris
Follutum ſugiens fraterno crimine regnum
Fatali Dido Libyes appellitur oræ.
Vide Appianum in Punicis. *Pygmalion* (inquit Bochartus) eſt פגמעליון *Pugmeelion*, id eſt, *quies ab altiſſimo*, Deo ſc. uno verbo Παντοκράτωρ. פג Ebræis eſt חגה, & *Elion* Deus Phœnicum, ut ex Sanchoniathone patet.

Pygmalion, Cilicis fil. qui ex eburneâ ſtatuâ Veneris beneficio in puellam transformata, Paphum ſuſcepit, Paphi Cypri urbis conditorem. Ovid. 3. Met. Videtur eſſe idem cum priori. Vide Boch. Geogr. pag. 370.

Pylacæum, Phrygiæ urbs. Ptol.

Pylades, Strophii Phocenſis fil. indiſſolubili amicitiæ vinculo cum Oreſte conjunctus. Nam cum Clytæmneſtra ab Ægiſtho adultero adjuta Agamemnonem occidiſſet, Strophius Oreſtem adhuc puerum certiſſimæ neci ſubduxit, & in regno ſuo unà cum Pylade educavit. Poſteaque cum Oreſtes, gratâ vindicandæ paternæ mortis matrem peremiſſet, eamque ob rem in furorem verſus eſſet, Pylades perpetuum omnium ſuarum profectionum comitem habuit, & ſocium periculorum: tantaque ſeſe mutui amoris vehementiâ ſunt proſecuti, ut alter pro altero mori non recuſaret. Ovid. Pont. 2. El. 3. *Adfuit inſano juvenis Phocæus Oreſti.*
Idem ibidem eleg. 6.
Non ita vixerunt Strophio atque Agamemnone nati.
Martialis.
Ut præſtem Pyladen, aliquis mihi præſtet Oreſtem.

Pylæ, locus Arcadiæ. Steph. Eſt & urbs Cappadociæ Evagrio. Item montes Æthiopiæ ſub Ægypto. Ptol. Hodiè *Amara* dicti, ubi recentiores ſcribunt Prete Joannis filios à præſidibus cuſtodiri.

Pylæmenes, dux Paphlagonum, unus ex iis qui venerunt in auxilium Trojanorum, atque in bello à Menelao interfectus eſt. Homerus.

Pylæus, Leſbi mons. Strabo.

Pylagora, Ceres dicta eſt, quòd *Pylagoræ*, i. e. legati, quos civitates Græciæ bis in anno ad concilium Amphyctionum mittrebant de maximis rebus conſulturos, prius ἀι πύλαις, i. e. ante portas huic Deæ rem divinam religioſiſſimè facere conuevi ſient.

Pylartes, vir Trojanus, ab Ajace in bello interfectus. Hom. Iliad. 11.

Pylene, Ætoliæ op. Hom. Il. 2. Ejus mem. Papinius Theb. lib. 8.
Nunc tumidæ Calydonis opes, nunc torva Pylenes
Agmina. ———
Idem Theb. 4. ——— *Senſit ſcopuloſa Pylene.*

Pylleon, Theſſaliæ urbs. Livius.

Pylora, Perſidis inſ. Arrianus.

Pylores, Cretæ mediter. urbs. Plin.

Pylus, Tres olim fuere *Pyli*, juxta adagium apud Ariſtoph. quod etiam Plutarchus refert.
Ἐστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος γέμῳ ἔστι καὶ ἄλλος.
(In eos dictum qui ſupra alios gloriantur, quaſi doctiores, aut fortiores, aut aliâ in re præſtantiores.) Meſſeniæ erat una, altera Arcadiæ, tertia vero Elidis ſita inter Penei & Selleentis oſtia. Omnes tres Neſtorem ſibi vindicabant. Neſtori autem novem parebant urbes juxta Homerum, quas omnes ordine in Bœotiâ recenſet. Harum vero caput erat ipſa Pylos, atque inde *Enneapolis* vocabatur. Huc quoque refert novem ſedilia in litore Pylio extructa apud Hom. initio lib. 3. Odyſſ. Quæ ita interpretatur Euſtathius: Οἱ δὲ παλαιοὶ φασιν εἶναι Πυλίοις ἕδρας ἐννέα διὰ τὸ καὶ πόλεις τοσαύτας ὑπὸ ἐξουσίαν κεῖσθαι τῷ Νέστορι. Inepti vero ſunt qui Neſtorem tribus illis Pylis præfuiſſe credunt: Hoc enim qui potuit fieri, aut cur controverſia fuiſſet, quam Pylum intellexiſſet Homerus? Itaque verum eſt, urbes Neſtori ſubjectas, fuiſſe illas novem quas ordine Homerus recenſuit. Porro ab iſtis 3. *Pylis* dicta eſt regio *Triphylia*. Iſ. Voſſ. Ovid. Epiſt. 1.
Nos Pylon, antiqui Neleia Neſtoris arva
Miſimus: incerta eſt fama remiſſa Pylo.
Hinc *Pylius*. Idem Ponticorum 1.
Crede mihi Pylio Neſtore major eris.
Martialis.
Sic pater in Pylios, Cumæos mater in annos
Vivat. ———

Pyndis, Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plin.

Pyracmon, unus ex Vulcani miniſtris, quorum operâ in fabricando utitur. Dictus ab *igne* & *incude*. Nam πῦρ Græci *ignem*, & ἄκμονα *incudem* vocant. Virg. Æn. 8.
Bronteſque Steropeſque & nudus membra Pyracmon.

Pyracmos, viri nomen à Cæneo interfectus. Ovidius Metam. 12.
Quinq; neci Cæneus dederat, Styphelumq; Bromumq;
Antimachumque, Helimumq; ſecuriferumq; Pyracmon.

Pyra, Latii op. circa Minturnas. Plin. 3. 5.

Pyræa, pars Theſſaliæ. Steph.

Pyrachmes, rex Eubœæ. Ptol. in Parallelis. Πυραίχμης, βασιλεὺς Εὐβοίων ἐπολέμει Βοιωτοῖς, ὃν Ἡρακλῆς, ὅτε πρῶτον ἦν, ἐνίκησεν. Πόλοις δὲ περιοδεύσας, καὶ εἰς δύο μέρη διελὼν τὴν Πυραίχμου στρατιὰν ἐβούλευσε· ὁ δὲ τύπος προσαγορεύεται Πόλος Πυραίχμου· κεῖται δὲ παρὰ Θαλαμὰς Ἡρακλείου, χρημάτισμα δὲ ἀναδίδωσι σιτίνων ὑπνων, ὡς οἱ τρίτῳ ἀφ' ποταμῶν.

Pyræi, Dalmatiæ pop. Plin.

Pyramides, nihil aliud fuerunt quàm regum Ægyptiorum pecuniæ otioſa & ſtulta oſtentatio. Plin. lib. 26. cap. 12. quippe cum faciendi eas cauſa à pleriſque traditur, ne pecuniam ſucceſſoribus, aut æmulis inſidiantibus præberent. Plures in Ægypto paſſim extiterunt, nullæ tamen clariores tribus illis, de quibus Mela ſcribit, lib. 1. cap. 9. quæ orbem implevere famâ, conſpicuæ undique adnavigantibus, ſitæ in parte Africæ, monte ſaxeo, ſterilique inter Memphin op. & Delta. Unde Martialis.
Barbara Pyramidum ſileat miracula Memphis.
Turres autem ſunt, inquit Solinus, faſtigiatæ ultra excelſitatem omnem, quæ manu fieri poſſit. Sub his Ægyptiorum reges ſepulti fuerunt. Sunt autem propriè Pyramides, moles Geometricâ ratione conſtructæ in modum flammæ (ἀπὸ τοῦ πυρὸς) ut à lato videlicet in acutum tendant. Ammianus Marcellinus lib. 22. *Pyramides ad miracula ſeptem provectæ, quarum diuturnas ſurgendi difficultates ſcriptor Herodotus docet, ultra omnem omnino altitudinem, quæ humanis confici poteſt, erectæ ſunt turres, ab imo latiſſimæ, in ſummitates acutiſſimas deſinentes. Quæ figura apud Geometras ideo ſic appellatur, quòd ad ignis ſpeciem τοῦ πυρὸς, ut nos dicimus, extenuatur in conum: quarum magnitudo quoniam in celſitudinem nimiam ſcandens gracileſcit paullatim, umbras quoque mechanicâ ratione conſumit.* Aliqui dictas volunt ἀπὸ τοῦ πυροῦ, h. e. *à tritico*, quo illic per regem collecto, magna annonæ caritas per Ægyptum ſecuta eſt. Docet id Stephanus ἀπὸ πόλεως: Ὠνομάσθησαν δὲ Πυραμίδες ἀπὸ τοῦ πυροῦ, ὃς ἐκεῖ συναγαγὼν ὁ βασιλεύς, ἐνδειαν ἐποίησε σίτου κατὰ τὴν Αἴγυπτον. Videtur hoc etymon priori præferendum, eò quod *Pyramis* & πυρὸς conveniant primæ ſyllabæ modulo, contra quam fit in πῦρ, ejuſque derivatis. *Pyramidis* autem vocabulum forſan Ægyptiacum eſt; quod illis *Paramon*. Certe Arabes Ægyptiis vicini *Haramon* vocant

Pyrami-

Pyramidem. Sicut *Alharaman* duæ Ægypti Pyramides in occidentali ripâ Nili dicuntur. *Haramon* itaque *Pyramis* dicta. Ita Græci palus ab πλάξ, *pubes* ab πύβα. Sicut הרמון *harmon* Ebræis *arcem* & *palatium* denotat, uti ab altitudine quoq; *Hermon* mons dictus videtur. Luc. l. 9.

Non mihi Pyramidum tumulis evulsus Amasis.

Propertius 3. 2.

Nam neque Pyramidum ſumptus ad ſidera ducti.

Inde *ſaxa Pyramidum* apud Statium in Sylvis.

Pyramus, adoleſcens Babylonius, qui Thiſben mutuo amore proſecutus eſt: verùm cum adeo à parentibus uterque obſervaretur, ut nullo modo ſe complecti poſſent, egredi urbem ad conſtitutum locum decreverunt. Quò quidem cum prior perveniſſet Thiſbe, à leænâ illic tranſeunte perterrefacta in antrum vicinum confugit. Pyramus deinde adveniens, cum velum quod fugienti Thiſbe è capite deciderat, cruentatum reperiſſet, eam putans à feris fuiſſe dilaniatam, gladio, quem ſecum habebat, ſub moro arbore incubuit. Thiſbe autem ex antro egreſſa, cum Pyramum vulnere confectum vidiſſet, eodem ſe gladio confodit. Utrumque autem ſub moro arbore occiſum volunt, ejuſque fructus, cum antea candidi eſſent, ex eorum ſanguine atrum colorem traxiſſe. Ovid. Met. 4.

Pyramus, flu. qui per anguſtias Tauri montis per Ciliciam defertur. Ei [illegible]em. Dionyſius v. 866.

Καὶ τοῦ μὲν πλάνων [illegible] ἅπαις ἁπαίσσεται ὕδωρ
Τηλόθεν ἐρχομένων, Πυράμοιό τε κῦμ Πιέρειο.

Ubi Scholiaſtes: Ὁ δὲ Πύραμος σκολιός τε ῥεῖ, ὡς εἰρῆται, καὶ καλαίτιλλων εἰς βαθεῖαν φάραγγα φέρων περβάλλῃ βρῶσιν παρεκπλύσιον, καὶ χῶν δὲ πάνυ πολύν, ὡς ὁ γεωγράφος φησὶ καλάγῃ ἔτι τὴ Θαλασσαν. Διὸ καὶ χρησμὸς ἐξέπεσεν ἐν ὑπῤβολῇ τοιῶσδε.

Ἐσσῖλαι ἰσορμίνοις, ὅτι Πύραμος ὄρυσσεν
Ἠϊόνα περχίαν ἰσχὺν εἰς Κύπρον ἰκάλλα.

Heſychius: Πυράμου, πολαμὸς Κιλικίας, ἄλλοι δὲ χάρτον ἕτω καλοῦσι. Ejus meminere Strabo lib. 12. Arrianus lib. 1. & Qu. Curtius lib. 3. cap. 4. Hodie *Malmiſtra* Nigro dicitur.

Pyrander, Quæſtor Athenienſis, à populo ſaxis obrutus, quòd tempore belli triticum parcè ſuppeditaret. Plut. Alius hiſtoricus fuit, qui emiſit Peloponneſiacorum libros, teſte Plut. in Par. cap. 37.

Pyranthus, urbs parva, aut vicus Cretæ, juxta Gortynem. Steph.

Pyraſus, vir Trojanus, ab Ajace bello interfectus. Homerus. Item urbs Phthiæ Stephano ſic dicta, quòd regio ſit πυροφόρος, i. e. *tritici ferax*.

Pyrechmes, luctator Ætolus, qui Degmentum Epeum ſingulari certamine vicit. Herod. l. 6. Lege *Pyrachmes*.

Pyreicus, pictor nobilis, qui humilia ſecutus, humilitatis tamen ſummam gloriam adeptus eſt. Pinxit tonſtrinas, ſutrinas, atellos & obſonia. Plinius.

Pyrenæa, urbs Locridis. Steph.

Pyrenæa Venus, *Portus Veneris* Melæ, & aliis *Templum Veneris*, op. Gall. Narbon. in confin. Hiſp. *Capo de Creuz* hodie dicitur.

Pyrenæus, mons Hiſp. maximus, illam à Galliâ ſeparans, ab Oceano in mare Mediter. extenſus ad 80. mill. Hiſpanica, ex cuius medio ferunt utrumque mare conſpici. Auſon. Epiſt. 24. —*Me Punica ladit*

Barcino, me bimaris juga ninguida Pyrenæi.

Dionyſius verſ. 288.

Τοῖς δ' ὑπὲρ Πυῤῥαῖον ὄρος καὶ δώματα Κελτῶν.

Hi montes Ptolemæo & Stephano Πυρήνη vocantur, ut & Sil. Italico *Pyrene*. Ab Æmilio Probo nuncupantur *ſaltus Pyrenæus*, quo nomine etiam Cæſar, Livius, Suetonius & Oroſius appellarunt. *Alpes* vocantur ab Agellio ex Varrone; nominat enim horum accolas *Hiſpanos Alpinos*. Cæterùm de *Pyrenæis* duplex fabula jactatur apud Græcos: Una de *Pyrenes* nomine dictis, Bebrycis regis filiæ, quæ ab Hercule illàc iter faciente vitiata, cum metu patris aufugiſſet in ſylvas, à feris diſcerpta eſſe creditur. Silius lib. 3.

Pyrene celſâ nimboſi verticis arce
Diviſos Celtis altè proſpellat Iberos;
Atque æterna tenet magnis divortia terris.
Nomen Bebryciâ duxere à virgine colles,
Hiſpitis Alcidæ crimen, qui ſorte laborum
Geryonis peteret cum longa tiverpora arva
Poſſeſſas Bacchо ſeuâ Bebrycis in aulâ
Lugendam formæ ſine virginitate reliquit
Pyrenen, &c.

Hanc fabulam merito rejicit Plinius 3. 1. *Quæ de Hercule*, inquit, *ac Pyrene, vel Saturno traduntur, fabuloſa inprimis arbitror.* Alii ex Pyrenæo ſaltu incenſo referunt argenti fluxiſſe rivos, unde maximus opes contraxerint Phœnices, cum illud vili pretio ab accolis comparaſſent. Hujus conflagrationis meminere Ariſtoteles in Mirabilibus & Poſidonius apud Strabonem, itemque Diodorus lib. 5. qui addit τὰ μὲν ὄρη διὰ τὸ συμβεβηκέναι κληθῆναι Πυρηναῖα *montes propter hunc caſum Pyrenæos eſſe dictos*: tanquam καὶ τῶ πάθος συγκαὶ ἡμέρας συνεχῶς ὑπηλίγνιο, *ab igni qui per multos dies continuè exarſerit*. Hæc illi. Bocharto autem nomen *Pyrenes*, vel *Pyrenæorum* montium videtur poſſe deduci non abſurdè ex Phœnicio פארני *purani*, pro *ramoſo* ſc. & *opaco*. Nempe Ebræis פארה *pura*, vel *pora*, eſt *ramus*. Et ut ex רוחא *rucha*, *ſpiritus*, eſt רוחני *ruchani*, *ſpiritualis*: ita ex פארא *pura*, *ramus*, פארני *purani*, *ramoſum* ſonat, vel, quod idem eſt *opacum*: Qualem fuiſſe Pyrenæum, ſaltem à parte Hiſpaniæ, veteres diſertè docent. Strabo lib. 3. Αὐτῆς δὲ τῆ Πυρήνης τὸ μὲν Ἰβηρικὸν πλευρὸν ὕυδρόεν ἐστι παντοδαπῆς ὕλης καὶ τῶ ἀειθαλοῦς. Diodorus lib 5. Πολλὰ δὲ ὄρη ἐν αὐτῆ ἀρυμαῖα, καὶ πυκνῶν τοῖς ἄκροις Silius lib. 3.

Ac Pyrenæi frondoſa cacumina montis.

Et poſtea de Pyrene per Pyrenæos montes oberrante, poſtquam ab Hercule compreſſa eſt:

Et promiſſa viri ſylvis narrabat op. cit.

Et verſ. 442. de Annibale:

Jamq; per & colles, & de[illegible]t abiete lucos
Bebryciæ Pœnus fines tranſcenderet aulæ.

Inde *Pyrenæi ſaltus* in Æmilio Probo, Oroſio & Æthico, qui hodieq; nomen retinent. Adhuc notandum Pyrenæi vocabulum eſſe æquivocum eoque nomine appellari non tantum montes qui Galliam ſeparant ab Hiſpaniâ, ſed etiam montem Germaniæ prope ſylvam Hercyniam, nomine *Pyrenen*, ex quo fluere Danubium ſcribit Ariſtoteles in Meteoris. Hinc & Plinius in Panegyrico: *Germaniam quamplurimæ gentes, ac prope infinita vaſtitas interjacentis ſoli, tum Pyrenæus, Alpes, immenſiq; alii montes, niſi his comparentur, muniunt, diriruntque.* Mons ille, cujus & B. Rhenanus meminit, hodie *Brenner* Germanis dicitur.

Pyrethi, Magi quidam in Cappadociâ, qui non cultro, ſed ſtipite mactant. Strabo lib. 15.

Pyrganum, Tuſciæ locus maritimus. Anton.

Pyrgenſes, Achaiæ pop. Plin.

Pyrgi, *gorum*, *Pyrgum* ſing. num. Stephano, colonia & op. Hetruriæ, inter Antium, & Graviſcas. Virg. Æn. 10.

Et Pyrgi veteres, intempeſtaque Graviſca.

Martialis 12. 2.

Qui modo litoreos ibatis carmina Pyrgos.

Rutil. lib. 1. *Alſia prælegitur tellus, Pyrgique recedunt,*
Nunc villæ grandes, opida parva prius.

Unde Straboni πολίχνιον dicitur. Opidani *Pyrgenſes* Ciceroni ac Livio dicuntur. *Pergites* vero Stephano.

Pyrgion, hiſtoricus, celebratur libris de inſtitutis Cretenſium. Athen. lib. 4.

Pyrgitæ, Heſych. Πυργῖται, οἱ Κρῆτες.

Pyrgo, nutrix filiorum Priami. Virg. Æn. 5.

—*Hic una è multis, quæ maxima natu*
Pyrgo, tot Priami natorum regia nutrix.

Pyrgoteles, gemmarum ſculptor eximius, à quo tantum Alexander M. ſe in gemmis ſculpi paſſus eſt, edictoque alios vetuit. Plin.

Pyrgus, Marmaricæ urbs Mercatori, cui novo nomine *Barda* dicitur.

Pyri mons, apud Ammianum, Joannes Heroldus interpretatur *Speyr*, Germaniæ urbem ad Rhenum, Epiſcopatu, & Camerâ Imperiali (ut vulgò loquuntur) decoratam.

Pyrindus, & *Pyrnus*, urbes Cariæ. Steph.

Pyro, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theogoniâ.

Pyrodes, Cilicis fil. qui primus è silice excussisse ignem dicitur. Plin. 7. 56.

Pyrois, *entos*, unus ex equis Solis. Ovid. Met. lib. 2.

Interea volucres, *Pyroeis*, *Eous*, *& Æthon*,
Solis equi quartusque Phlegon.

Val. Flaccus lib. 5.

Et formidantem patrios Pyroenta dolores.

Item Martis fidus ab igneo colore dictum. Columella lib. 10. ——*Nec Sirius ardor*
Sic micat, *aut rutilus Pyrois* ——

Pyron, historicus, Annales conscripsit, teste Michaele Glycâ, qui errorem ejus refellit, quòd putarit Adamum post 40 dies ingressum esse Paradisum.

Pyronæa, urbs Locridis, à *Pyrone* quodam dicta. Steph.

Pyrpile, insula sic dicta, quòd ignis ibi primò repertus fuerit: hanc Delon dicunt esse.

Pyrrha, Deucalionis uxor, quæ post diluvium unà cum marito, jactis post terga lapidibus, humanum genus reparasse fertur. Juvenalis Sat. 1.

Et maribus nudas ostendit Pyrrha puellas.

Horat. lib. 1. Od. 2.

Terruit gentes, *grave ne rediret*
Seculum Pyrrhæ nova monstra questæ.

Pyrrha, Cariæ civitas juxta Myrtoum pelagus, & insula circa Mæotim, quam pontus absulit. Plin. 2. 92. Item urbs Joniæ ad Mæandri ostia Ptolemæo, nunc *Demonage*, teste Moletio. Est & Liguriæ vicus, item Phocidis, Magnesiæ, & Lyciæ.

Pyrrhæa, quæ & *Pyrrha*, Thessalia sic dicta à *Pyrrhâ* Deucalionis uxore. Strabo ad calcem libri noni: Καθόλε δ' ὅτι περιτεγν ἐκαλεῖτο Πυῤῥαία ὑπὸ Πύῤῥας τ Δευκαλίων& γυναικός. Rhianus de variis Thessaliæ appellationibus.

Πυῤῥαν δ' ἡ πόλι πλώ γε παλαιότερε καλέσκον,
Πυῤῥης Δευκαλίων& ἀπ' ἀρχάης ἀλόχοιο,
Αἱμονίω δ' ἐξαῦτις ἀφ' Αἵμον&, ὅν ῥα Πελασγὸς
Γειναῖο εἰρατέων ἡγεν, ὁ δ' ὦ τίκε Θέσσαλον Αἷμον.
Τῶ δ' ὑπὸ Θεσσαλίλω καὶ μέλεται ξανθὸ.

Pyrrhæi, Æthiopum gens in Libyâ interiori. Ptol.

Pyrrhander, sycophanta insigniter versutus, notæq; malitiæ. Aristophanes in Equitibus.

Καὶ νὴ Δι' ὧν γ' τῦτο Πυῤῥάνδρε τὸ μηχάνημα.
Ac per Jovem just quidem Pyrrhandrica ista techna.

Pyrrhias, Ithacensis negotiator, qui senem quendam ex piratarum manibus dato pretio redemit: non ob id quod eo sibi foret opus, sed partim quòd misertus esset senilis fortunæ, partim hominis oratione persuasus. Emit autem unà cum sene cados fictiles pice plenos, quos senex ille secum advehebat, idque authore sene. Deinde profectis piratis, quo Pyrrhæ gratiam referret senex, quod non ob lucri cupiditatem, sed ob benevolentiam sese liberum fecisset, indicavit in cadis multam pecuniæ vim pici admixtam abditam esse. Quâ repertâ, cum Pyrrhias derepente dives factus esset, magnificè collaudavit senis erga se gratitudinem, & eidem bovem immolavit officii præmium: Unde Proverbium: *Nemo benemerito bovem immolavit præter Pyrrhiam.*

Pyrrhica, propriè pugnæ equestris umbra & simulacrum, quæ & *Troja* dicitur, πρύλις & ἱππασία Dioni, ut & Servius cum Donato ex Suetonii libro de lusibus puerorum scribit. *Decursus* Agellio, Græcis etiam διλωσία, & ἀνθιππασία. Nomen habet à *Pyrrho* Cydonæo, qui primus Cretenses sub armis saltare ad Pyrrhii pedis sonum instituit. Nicolaus apud Stobæum: Οἱ δὲ Κρητῶν παῖδες ἀγελάζονται κοινῆ, καὶ τ ὑποπλιον πυῤῥίχιον ὑποκρῦντες, ὄντινα πρῶτ& ἔυρε Πυῤῥίχ& Κυδωνιάτης Κρὴς τὸ γένος. Alii dictam volunt à *Pyrrho* Achillis filio, quem primum in tumulo patris sui armatum honoris gratiâ saltasse dicunt. Aristoteles tamen dicit Achillem huius lusûs inventorem fuisse. Eustathius vocat ὑπόπλιον ὄρχησιν καὶ Κρητικὴν. Fungerus.

Pyrrhicus, Laconum urbs libera. Pausan.

Pyrrhidæ, Molossorum reges à *Pyrrho* dicti. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 2.

Pyrrho, philosophus, patriâ Eleus, primo pictor, vixit temporibus iisdem quibus Theophrastus & Epicurus. Nam audivit Drysonem Stilponis filium, atque Anaxarchum Abderitem: quem etiam in Indiam comitatus est. Præsens quoq; erat cum Indus Anaxarcho exprobraret, quòd regum aulas sectaretur, neminem autem doceret virtutem. Hoc Indus eo objecit, quia Anaxarchus esset è comitibus Alexandri Magni. Ab hoc *Pyrrhonii* philosophi dicti sunt, qui & Σκεπτικοὶ, quia semper σκέπτονται, h. e. *rem considerant*, nec unquam decernunt. Item Ἀποφητικοὶ quia semper ἀποφῶσι, h. e. *dubitant*; Item Ζητητικοὶ, quia semper ζητῶσι, *quærunt*, nec reperiunt. Denique Ἐφεκτικοὶ, quia longæ inquisitionis non alius eventus, quam ἐποχὴ, h. e. *judicii suspensio*, sive *assentionis retentio*. Vide Voss. de Sectis Philosophorum, cap. 20.

Pyrrhus, Achillis filius, ex Deidamiâ Lycomedis filiâ, ita dictus à fulvo colore capillorum, teste Servio. Hic *Neoptolemus* quoque vocabatur, quòd admodum adolescens ad belli Trojani reliquias fuerit perductus. Erat enim in fatis sine Æacidarum aliquo Trojam capi non posse. In Ilii autem expugnatione primùm Politen, Priami filium, deinde patrem ipsum interfecit. Polyxenam Achillis patris sui Manibus inferias misit. Andromachen vero quæ in prædam sibi cesserat, aliquandiu justæ uxoris loco habuit: quam deinde, Hermionem Menelai & Helenæ filiam ducturus, Heleno Priami filio uxorem tradidit. Erat autem Hermione multo ante à Tyndaro avo Oresti desponsata, cujus etiam mutuo amore tenebatur. Ægrè itaque ferens Oreste uxorem sibi eripi ex insidiis Pyrrhum obtruncavit. Virgil. Æn. lib. 3.

Pyrrhus, rex Epirotarum, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus: qui cum à suis ob odium paternæ crudelitatis, ad necem quæreretur, clam à matre subductus, ad Illyricos defertur, traditusq; Heroæ Glauci regis uxori nutriendus fuit. Quumque natus annos 11. esset revocatus à suis, tantâ virtute crevit, ut cum (sicut Cæcilius scribit) imperium orbis agitaret, & Romanos potentes videret, Apollinem de bello consuluerit: Ille a. ambiguè respondit:

Aio te, *Æacida*, *Romanos vincere posse.*

Hoc ad se dictum putans, auxilio Tarentinis contra Romanos venit, adversus quos vario eventu pugnavit. Periit ictu tegulæ percussus, cum Argos cepisset. Vitam ejus habes apud Plutarchum. Ovid. Carm. 3. Od. 6.

Non his juventus orta parentibus
Infecit æquor sanguine Punico:
Pyrrhumque, *& ingentem cecidit*
Antiochum, *Annibalemque dirum.*

Juvenalis Sat. 14.

——*Pyrrhum immanem*, *gladiosq*; *Molossos.*

Pyrrhus, Dædali fil. in Græciâ omnium primus picturam invenit, ut Aristoteli placet.

Pyrrhus, 28. Macedonum rex. Olymp. 259.

Pyrsira, insula ante Smyrnam. Plin.

Pythænetus, libros ἀεὶ Αἰγίνης consignavit, quorum è primo testimonium petit Apollonii Scholiastes in l. 4. & Athen. l. 13.

Pythagoras, Samius, Mnesarchi gemmarum sculptoris filius, Italicæ philosophiæ princeps, auditor Pherecydis Syri; post cujus mortem Hermodamanti jam seni Creophili repoti se in disciplinam dedit. Sub quo quum satis profeciisse videretur, in Ægyptum navigavit, ut illorum Theologiam, ritus, moresque cognosceret. Isocrates in Busiride: Πυθαγόρας ὁ ἀφικόμεν& εἰς Αἴγυπτον, ἃ μαθητὴς ἐκείνων γενόμεν&, τ ἀ ἄλλην φιλοσοφίαν πρῶτος εἰς τὰς Ἕλληνας ἐκόμισε, καὶ σεμνὰς τὰς θυσίας τε, καὶ τὰς ἀγιστείας τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς βεβαιότερον τ ἄλλων ἐπάδασε. Clemens etiam in 1. Strom. edocet nos præceptoris nomen. Ἱστορῆται δὲ Πυθαγόρας μὲν Σκυθικὰ τῷ Αἰγυπτίῳ ἀρχιπροφήτῃ μαθητεῦσαι, Deinde Astrologiæ, Chaldaicæq; disciplinæ cupidus Babylonem sese contulit: ubi syderum cursus, eorumque in genituris hominum effectus, est edoctus. Auditores fertur habuisse non pauciores sexcentis, qui noctu ad eum confluebant; ex quibus clarissimi fuerant

Archytas

Archytas Tarentinus, Alcmæon Crotoniata, Hippasus Metapontinus, & Philolaus Crotoniata. Primus τὴν μετεμψύχωσιν, h. e. *transmigrationis animarum in alia corpora*, auctor fuit, idque ut facilius persuaderet: primum se Æthalidem Mercurii filium fuisse affirmabat. Cumq; à patre optio sibi facta esset petendi quicquid vellet, exceptâ immortalitate, se ab illo petiisse, ut & vivens & vitâ functus, omnium quæ contigerat, memoriam haberet. Post Æthalidæ mortem Euphorbum se fuisse ajebat, ac deinde Hermotimum, postea Delium quendam piscatorem, nomine Pyrrhum, mortuoq; Pyrrho, se factum esse Pythagoram. Hanc opinionem de migratione animarum accepit ab Ægyptiis, teste Herodoto, quos festivè irridet Lucianus in dialogo Galli & Mycylli. Croroniatis & Metapontinis leges conscripsit, populosque luxuriâ diffluentes authoritate ac doctrinâ ad frugalem cultum revocavit, adeo ut & mulieres integritate ejus, vitæque severitate adductæ, auratas vestes, ornamentaque lasciviora, in templo Junonis consecrarent. Postremò cum multos annos Crotone egisset, Metapontum commigravit, ubi & supremum diem obiit, quanquam aliis alia tradentibus, de mortis genere non satis constat. Quanti autem illum vivum fecerint Metapontini, post obitum ejus declararunt, ædes ejus pro templo ei consecrantes, divinisque honoribus mortuum prosequentes. Ovidius Met. 15.

Vir fuit hic ortu Samius: sed fugerat unâ
Et Samon & dominos; odioq; tyrannidis exul
Sponte erat, isq; licet cœli regione remotos,
Mente Deos adiit: & quæ natura negavit
Visibus humanis, oculis ea pectoris hausit.

Discipulis suis per quinquennium silentium impositum, qui ἀκουστικοὶ propterea dicti. Sidon. Apollinaris:

Asserit hæc Samius post docta silentia lustri
Pythagoras.

Claud. *At non Pythagoræ monitus, anniq; silentes.*

Laertius in Pythagorâ: Καὶ αὐτῷ οἱ μαθηταὶ καλεσάμενοι τὰς οὐσίας εἰς τὸν ποιήμενον. Παρασκευάσαι γὰρ μόνον τὸ λόγον χαλκοῦντες. Meminerunt hujus quinquennii Gellius 1. 9. Plut. de curiositate. Lucianus βίων πρᾶσει, Hermotimo, & Gallo. Tzetzes in Chiliadibus, & alii non pauci. Animalium omnium carnibus, & à fabis religiosissimè abstinebat. Unde versus apud Clementem l. 3. Strom.

Ἶσον τοι κυάμοις τράγε, καφαλές τε τοκῆσιν.

Empedocles quoque apud Gellium 4. 11.

Δειλοὶ, πάνδειλοι, κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχεσθε.

Fortasse tamen, cum Pythagoras & Empedocles fabis jusserint abstinere, symbolicè sive ænigmaticè intelligi id voluerint. Magnæ enim autoritatis scriptores tradunt, Pythagoram ipsum minimè fabis abstinuisse. In his est Aristoxenus Musicus, Aristotelis auditor, qui in libro, quem de Pythagorâ reliquit; *nullo fuisse legumento Pythagoram dicit usum, quàm fabis, quoniam is cibus, & subduceret sensim alvum & levigaret.* Auctor Gellius ubi supra, qui & verba Aristoxeni adscribit, atque addit, eos qui diligentius rem scrutati sunt, putant, ab Empedocle per κυάμους signari tesiculos qu. εἰς τὸ κυεῖν δεινὰς, ἢ αἰτίας τῷ κυεῖν: ac propterea non à fabulo edendo, sed à Veneris proluvio voluisse eum homines abducere. Vide plura apud Voss. de Philos. Sectis cap. 6. itemque apud Porphyrium & Jamblichum de vitâ Porphyrii. Hinc *Pythagoræus*: Juvenalis:

Vive bidentis amans, & culti villicus horti,
Unde epulum possis centum dare Pythagoræis.

Pythagorici, & *Pythagoristæ* quomodo differunt, docet Theocriti Scholiastes in Idyll. 15. vers. 5.

Pythagoras, alius à priori, cujus patria nescitur, res Dorienses tractavit. Laert. lib. 8. Verisimile est, eundem esse, qui de Rubro mari scripsit, cujus mem. Athenæus lib. 4. & 14. itemque Ælianus de Anim. 17. 8.

Pythangeli, locus Ægypti, quem illi *Elephantorum venationem* appellant. Strabo.

Pythermus Phocensis, cum Jonum, Æolumque legati Spartam appulissent, ex omnibus delegatus, qui postulata, proponeret; purpureâque veste indutus, in Spartiatarum conventum processit, hortatusque est Lacedæmonios multis verbis ad auxilium Jonibus ferendum. Herod. lib. 2.

Pythermus, Ephesius historicus, historias composuit. Athen. lib. 7.

Pytheus, vir quidam Xerxis temporibus, omnium suæ ætatis ditissimus, qui auro semper inhians, aurifodinas jugiter exercebat. Is quum aliquando ex peregrinatione domum esset reversus, & cœnam parari postulasset, ejus uxor aureâ mensam illi apponi jussit, in quâ omnia ex auro fabrefacta obsonia: ac primo quidem aspectu gavisus est Pytheus: quo tandem satiatus, quum esurire se vociferaretur, neque se aurum id temporis exposcere diceret, inquit uxor, *Tu nullius rei præter hanc unam habendæ facultatem præbes.* Historiam narrat Plutarchus. *Pythicus* Plinio est lib. 33. cap. 10.

Pythia, ludi Apollinares, in Apollinis honorem instituti in Pythio Macedoniæ loco, ob cædem Pythonis serpentis nocentissimi, aut, ut Strabo lib. 9. scripsit, hominis sceleratissimi, cognomento *Draconis*. Ovid. Met. 1. Victores hujus certaminis, teste Luciano, lauro coronabantur, additis pomis ex Apollinis templo desumptis. Item *Pythia* sacerdos Apollinis, eaque virgo, quæ spiritu Dei afflata responsa consulentibus dabat.

Pythias, Pythagoræus, Damonis amicus, qui tamen Plutarcho & Jamblicho Φινθίας appellatur. Apud Cic. quoque 3. de Offic. & apud Val. Max. lib. 4. *Phynthian* vel *Pynthian* in antiquis codicibus scribi Petrus Daniel, & Turnebus Adversar. 20. 13. observarunt. Vide Latinum Pacatum in Panegyrico Theodosii cap. 17.

Pythis, pictor egregius, qui de picturæ præstantiâ certavit cum Timagorâ Chalcidensi.

Pythium, intimus olim locus Gortynæ in Cretâ: vel juxta Astacenum sinum, unde *Procula Pythiana*. Steph.

Pythius, vide *Canius*.

Pythius, Apollo sic dictus à *Pythone* serpente, quem sagittis suis adhuc puer interemisse dicitur: aut certe ἀπὸ τῦ πυνθάνεσθαι, h. e. *à consulendi usu*. Alii tamen sic dictum volunt ἀπὸ τῦ πύθεσθαι, h. e. *à putrescendo*, eò quod sine vi caloris nunquam fiat putrefactio.

Pytho, urbs Phocidis. Hom. Iliad. β. quam ὀφθιτικῶς πυτῴουσαν vocat. Unde monendi sumus errasse Gerbelium, imò Rhodiginum Cælium, qui epitheton pro nomine proprio urbis accipiunt.

Pythocles, nomen sibi aliquod paravit libris Italicorum, è quibus tertium memorat Plutarchus Par. Min. cap. 14. quartum vero advocat Clemens. 1 Strom. ubi Samius adpellatur. Ac similitèr vocatur Plutarcho in Paral. cap. 41. ubi tertius ejus liber de R. R. citatur. Sed & idem Clemens in Protrept. tertium ejus librum celebrat περὶ ὁμονοίας, sive de concordiâ. Vossius.

Pythodorus, sculptor eximius. Plin. 36. 5.

Python, serpens miræ magnitudinis, ex putredine terræ post diluvium Deucalionis nati. Hic à Junone Latonæ ex Jove gravidæ dicitur fuisse immissus, nullamque ei pariendi quietem concessisse donec illa ad Asteriem sororem suam perveniisset, non multo ante in insulam commutatam: à quâ suscepta Dianam & Apollinem peperit: quarum illa vix dum nata, protinus matri obstetricis officium præstitit, fratremque nascentem excepit: qui postea memor injuriæ, quâ Python matrem suam affecerat, sagittis suis eum confixit. Cujus rei memoria, ne ullo temporis lapsu obliteraretur, sacra certamina instituit, quæ à nomine serpentis *Pythia* appellavit. Ovid. Met. 1.

Hanc Deus arcitenens, & nunquam talibus armis
Ante, nisi in damis, capreisque fugacibus usus,
Mille gravem telis exhaustâ pene pharetrâ
Perdidit, effuso per vulnera nigra veneno.
Neve operis famam posset delere vetustas,
Instituit sacros celebri certamine ludos
Pythia, perdomiti serpentis nomine dictos.

Videtur & idem innuere Statius Theb. 6.

Proxima vipereo celebravit libera nexum
Phocis Apollineæ bellum puerile pharetræ.

Nomen arcessere videtur ab Ebræo פתן *Pethen* quæ cognationem habet cum verbo פתח *patha*, i. e. *persua-*

sit,

ſit, illexit, decepit. Cum autem Sol radiis ſuis nubem caliginoſam diſſipat ac dimovit, Apollo ſagittis Pythonem interimere dicitur. Vide Macrob. Saturnal. 1.17. *Pytho* etiam dicitur oraculum Apollinis, vel certe locus ubi oraculum edebatur. Tibullus 2.3.

Delos ubi nunc Phœbe tua eſt? ubi Delphica Pytho?

Lucan. l. 5. ——*Seu barbaricâ cum lampade Pytho*
Arſit, in immerſas cineres abiere cavernas,
Et Phœbi tenuere viam.

Ubi per *barbaricam lampada* intelligit à Brenno illatas faces Delphis. Unde illud:

Torrida ſacrilegum teſtantur lumina Brennum,
Dum petit intonſi Pythia regna Dei.

Πυθῶνα Πύθωνα appellat B. Lucas in Actis, cap. 16. Plutarchus etiam lib. de defectu Oraculorum ſignificat omnes homines, qui ſpiritu fatidico correpti eſſent, *Pythones* appellari. De *Pythone* plura vide apud D. Dickinſonum Delph. Phœnicizant. cap. 1. 7. 8.

Python, orator Byzantius eloquentiſſimus apud Philippum Macedoniæ regem; cujus meminerunt Æſchines ac Demoſthenes.

Python, vel *Pythonoſcome*, locus Aſiæ, ubi primo adventus ſui tempore conveniunt iconiæ, & eam quæ ultima advenit, laniant univerſæ. Plinius & Solinus.

Pythopolis, civitas Aſiæ in Myſiâ. Alia in Cariâ. Vide Steph.

Pyxirates, Euphrates flu. verſus ſcaturigines ſuas ſic dictus eſt. Plin. 5. 34.

Pyxîa, urbs in mediterraneâ parte Oenotrorum. Steph.

Pyxites, fluvius in Themiſcyrenâ ad Trapezuntem. Plin. 6. 4

Pyxus, untis, urbs Siciliæ à Miantho condita. Gentile *Pyxuntis*. Stephanus.

Q u.

Quadi, Germaniæ populi. Tacitus. *Juxta Hermunduros Nariſci, ac deinde Marcomanni, & Quadi agunt. Eaque Germaniæ velut frons eſt, quatenus Danubio prætexitur.* Ergo Quadi in Danubii ripâ: ſc. infra Marcomannos. Ptolemæus. Τὸ δ' Ἑρκύνιον δρυμὸν Κουάδοι, ὑφ' οὓς τὰ σιδηροῦχα, καὶ ἡ Λύγα ὕλη, ὑφ' ἣν μέχρι Βαίμων, οἱ Βάϊμοι, μέχρι τῆς Δανουβίου. Bæmos vero eoſdem eſſe, quos Marcomannos, maleque hoc ultra Bojohæmum, notat clariſſimus Cluverius. Id tamen haud falſum, quod ſub Hercyniâ ſylvâ, i. e. ſub Bojohæmo ponuntur Quadi. Ferri autem iſtæ ſecturæ fuerunt in eo montium jugo, quod à Moraviæ opido Oſtra, & fluvio *Morawa* ad Viſtulæ fontem procurrit. Strabo lib. 7. ex emendatione Cluverii. Ἐν ταύτῃ δ' ἐστὶ καὶ ὁ Ἑρκύνιος δρυμὸς, καὶ τὰ τῶν Σκήβων ἔθνη, τὰ μὲν οἰκοῦντα ἀπὸς τῆς δρυμὸς. (ὁ δ' ἐστὶ καὶ τὸ Βοίαιμον, τὸ τῶν Μαρβόδου βασίλειον, εἰς ὃν ἐκεῖνος πόλεμον ἀλλοι τε μετανίσησι πολλοὶ, καὶ δὴ καὶ ὁμοεθνεῖς ἑαυτῶν Μαρκομάνοι· ἱστόρηνται δὲ τοῖς πράγμασιν οὗτοι ἐξ ἰδιώτου, μᾶλλον δ' ἐκ Ῥώμης ἐπάνοδον· νέος δὲ ὢν ἐκδιδοὺς καὶ διαρρυτεύσας ὑπὸ τῶν Σιβάσσου ἐπαναστάντων δι' ἰδιωτείαν, καὶ κατακτήσατο, πρὸς οὓς εἶπον, Λυγίους, τοὺς μὲν Οὐανδίλους, καὶ Λιμοβίους, καὶ Γύτωνας, καὶ Βυργανδίωνας, καὶ Σιβίνας, καὶ τὸ Σκύβων αὐτῶν τὸ μέγα ἔθνος Σιμωνας) πολὺ πάντων τὸ Σκύβων, οὓς ἔφην, τὰ μὲν ἄλλα ὅμοια τοῖς Γότθοις. A Dione lib. 71. ubique Quadi Marcomannis, ac Jazygibus conjunguntur. Ac ſanè ſocietatem ipſis armorum contra Romanos ſemper fuiſſe etiam poſteroribus ſeculis, vel ex uno Marcellino ſatis patet, lib. 17. *Auguſto, inter hæc quieſcenti per hyemem apud Sirmium, indicabant nuncii graves & crebri, permixtos Sarmatas & Quados, vicinitate & ſimilitudine morum, armaturaque, concordes, Pannonias, Maſiamque alteram cuneis incurſare diſperſis.* Vide quæ ſequuntur. Unde liquebit, Quadorum gentem ad flu. Granuam uſque tunc temporis pertinuiſſe. Quod etiam atteſtatur M. Antoninus Imp. in vitâ ſuâ, lib. 1. his verbis. Τὰ ἐν Κουάδοις, πρὸς τῷ Γρανούᾳ. Adverſus hos Quados Marcomannis junctos non ſine proſpero ſucceſſu bella geſſiſſe Imperatorem prædictum, autores ſunt Dio Caſſius, & Jul. Capitolinus. Sed & Lucianus in Pſeudomanti, cujus hæc ſunt verba: Ὅτε Σκύθαις Μάρκῳ ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Eam expeditionem celebriorem reddiderunt Chriſtianorum ſuppliciis impetrati cœlitus imbres, cum exercitus ſiti fere confectus jam eſſet. Meminere Tertullianus ad Scapulam, & in Apolog. cap. 5. & ex eodem atque Apollinario Euſeb. Hiſt. Eccleſ. lib. 5. cap. 5. & Chron. lib. 1. & 2. Nicephorus Calliſtus lib. 4. cap. 12. Zonaras Annal. Tom. 5. Xiphilinus in Marco. Oroſius hiſt. lib. 7. cap. 15. Otho Friſingenſis Chron. lib. 3. cap. 25. Jo. Aventinus Boior. Annal. lib. 2. aliique. Quanquam iſtud Caſſius, Arnuphis Ægyptii, vel Juliani, ut apud Suidam alius neſcio quis, Magicis procurationibus, Marci ipſius precibus Capitolinus, moribus pietateque Claudianus, Chriſtiano nomine iniquiores, adſcribant. Gatakerus.

Quadrata, Romæ locus in Palatio, ante templum Apollinis dicitur, ubi repoſita ſunt, quæ ſolent adhiberi boni ominis gratiâ, quia ſaxo munitus eſt initio in ſpeciem *quadratam*. Ejus loci Ennius mem. cum ait.

Et qui ſe ſperat Romæ regnare Quadratæ.

Ita author noſter. At vero Ennius non Romæ locum aliquem peculiarem *Quadratam* vocat, ſed totam Romam ſic olim vocatam perhibet. Solinus cap. 1. *Dictaq; eſt Roma primum Quadrata:* dein Ennii verſum producit. Plutarchus in Romulo; Ῥωμύλῳ μὲν οὖν τῷ καλουμένῳ Ῥώμῳ Κουαδράτῳ, ὅτι ἐστὶ τετράγωνος, ἔκτισε.

Quadrata, Germ. op. Anton. Et Italiæ mediterranea urbs. Lib. Notit.

Quadratus, Apoſtolorum diſcipulus, Præſul Athenienſis. Euſeb. Hiſt. Eccleſ. lib. 3. cap. 37.

Quadratus, Romanus hiſtoricus, cognomento *Aſinius*, Jonicâ dialecto Romanam hiſtoriam lib. 15. condidit. Opus autem ſuum χιλιετηρίδα inſcripſit, quia complecteretur *annos mille*, teſte Suidâ. Nempe hiſtoria erat ab U. C. uſque ad annum Urbis milleſimum, quo millenarius Agon à Philippis Impp. maximo fuit apparatu celebratus. Quod minus perſpexit Suidas, qui perduxiſſe hiſtoriam ait uſque ad Alexandrum Mammeæ filium. Puto idem opus ſignari, quando Steph. ex Aſinio hoc Quadrato, vel ſecundum Ῥωμαϊκῆς χιλιάδος citat in Ἀνδίαν, vel decimumquartum Ῥωμαϊκῆς χιλιαρχίας in Ὀξυβίοις, vel decimumquinctum Ῥωμαϊκῶν in Θαλψίπολις. Etiam Parthyenica, five Parthorum origines ac bella, in literas retulit, teſte Capitolino in Vero; *Quod quidem & jam Quadratus, belli Parthici ſcriptor, incuſatis Seleucenis, purgat.* Primum Παρθυϊκῶν librum Steph. advocat in Γκλύς, tertium in Γερμανίκεια & Ταρσός, octavum in Γάζακα, nonum in Σόλυμα. Idem ἁπλῶς laudat Ἀσίνιον Κουάδρατον in Μισθύν. Porro Παρθικὰ hic liber vocabatur in codd. vulgatis; unde Xylander fecit Παρθικά; ſed ſcripſerat Steph. Παρθυνικά, nam Παρθυήνη potiſſima eſt regio Parthiæ, unde ſynecdochicè Πάρθοι pro Παρθυηνοί. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 16.

Q. Cl. Quadrigarius, vetus hiſtoricus Romanus, Siſennæ ac Valerio Antiati æqualis. Vide Voſſ. de hiſt. Latinis lib. 1. cap. 10.

Quæſtor, ſic dicitur, qu. *quæſitor*. Ulpianus lib. ſingulari de officio *Quæſtoris*: A genere *quærendi* Quæſtores initio dictos, & Junius, & Trebatius, & Feneſtella ſcribunt. Eandem quoque originationem ponit Beda de Orthographiâ. Sed ut genus quærendi non unum, ita nec unum genus Quæſtorum. Primi & antiquiſſimi in Urbe *quæſtores rerum capitalium*, qui & citra συγκοπὴν *quæſitores* ſæpe dicuntur. Sic vocat Cicero in Divinat. ad quam ſic Aſconius: *Quæſitor eſt prætor de pecuniis repetendis quæſtionem exercens, nam proprie quæſitores dicuntur criminalium quæſtionum, ut Virgilius: Quæſitor Minos urnam movet.* Dicitur & *quæſtor* parricidii. Feſtus: *Paricidi quæſtores* (Sic emendat Scaliger, pro quo in vulgatis *parici*) *appellantur, qui ſolebant creari cauſâ rerum capitalium quærendarum. Nam paricida non utique is qui parentem occidiſſet, dicebatur, ſed qualemcunque hominem. Id autem*

autem fuiſſe indicat lex Numæ Pompilii regis his compoſita verbis: SI QUIS HOMINEM LIBERUM DOLO SCIENS MORTI DUIT, PARICIDA ESTO. Idem: *Quæſtores dicebantur, quod quærerent de rebus capitalibus, unde qui talia quærunt, quæſtores paricidi appellantur.* Hodie ſimiliter in re Eccleſiaſticâ dicuntur *Inquiſitores hæreticæ pravitatis.* Proximi antiquitate ſunt *Quæſtores urbani*, qui & *ærarii* dicti, quia præerant ærario, quod in æde Saturni erat. Hi demum creati liberâ Rep. an. U. C. 269. ut ex Dionyſio & Livio diſcimus. Nam quod Tacitus & Pomponius, eos ſcribunt ſub Regibus fuiſſe, id tantum verum videtur de *quæſtoribus parricidi.* Munus *urbanorum quæſtorum* fuit, pecuniam publicam accipere, expendere, prædam ex hoſtibus captus vendere, ſigna militaria (erant ea vel ex auro, vel argento, velis enim non utebantur) in ærario adſervare, & Conſulibus in bellum ituris mittere, legatos qui Romam venerant, excipere, deducere, iis hoſpitium curare, ægrotantium curam gerere, mortuiſque è publico munus facere. Etiam decreto Auguſti Senatuſconſulta aſſervanda iis tradita, quæ ante penes Ædiles ac Tribunos. Tertius *quæſtor*, erat *provincialis*, qui unà cum proconſule, vel proprætore in provinciam exibat. Munus ejus verſabatur, partim circa pecuniam attributam, partim circa vectigalem. Ejuſdem erat à publicanis ex re frumentariâ, portoriis, aliiq; exigere vectigalia, Romamque in ærarium referre. Ex hiſce 3. *quæſtorum* generibus primus dictus, à *quærendis criminibus*, ſecundus, tertiuſque à *quærendis pecuniis.* Erat & quartum genus *quæſtorum*, qui *principis*, ſive *Auguſti quæſtores* dicti, alioque nomine *Candidati principis* vocabantur. Hi principis epiſtolas & orationes in Senatu legebant. Vide Voſſium in *Quæſtor.*

Quadurcum, nobile emporium Quadurcorum in Aquitaniâ, hodie *Cahors*, patria poetæ Gallici Clementis Maroti. Sunt qui *Cadurcum* ſcribunt.

Quari, Gall. Narbon. pop. inter Salios & Vocontios. Strabo lib. 4.

Quariates, Gall. Narbon. pop. alio nomine *Cavaræ*, quorum metropolis eſt Avenio.

Quartus, nomen viri. Rom. 16.

Querquetulanus à *quercetis* dictum: ut Romæ *porta querquetulana*, quæ *querquetum* juxta ſe habuit intra muros; & *viræ querquetulanæ*, quæ Græcis *Hamadryades.* Feſtus: *Querquetulanæ viræ putantur ſignificari nymphæ præſidentes querceto viteſcenti: quod genus ſylvæ indicant fuiſſe intra portam, quæ ab eo dicta ſit querquetulana.* Nominat & Varrō lib. 4. de L. L. *ſacellum querquertulanum.* Id quin Hamadryadum fuerit, dubitandum non eſt. Tacitus lib. 4. Annal. *Haut fuerit abſurdum tradere, montem eum* (de Cælio ſermo eſt) *antiquitus Querquetulanum, cognomento fuiſſe, quod talis ſylvæ frequens, fœcunduſque erat: mox Cælium appellitatum à Cæle Vibennâ, qui dux gentis Hetruſcæ, cum auxilium appellatum duxiſſet, ſedem eam acceperat à Tarqu. Priſco, ſeu quis alius regum dedit.* Hæc Tacitus, ex cujus verbis ſimul diſcere eſt, unde *Cælius Mons* nomen acceperit. Voſſius.

Quilba, pulchra eſt in Africâ civitas, in inſulâ poſita, continenti vicina. Mahumeticæ ſectæ Regulum ſemper habuit, ſummum Chriſtianorum inimicum. Ad hanc urb. cum Franc. Dalmaida, An. Dom. 1505. cum Luſitanicâ claſſe perveniſſet, Regem ad ſe accerſeri juſſit, qui morbum ſimulans ad defenſionem ſeſe paravit. Itaque 720 Luſitani ad civitatis oppugnationem armantur, quâ devictâ, regeque in fugam converſo, aliâque gubernationis adminiſtratione inſtitutâ, civitatem hanc Portugalliæ regi tributariam fecerunt.

Quinquatrus, ſive *Quinquatria*, ſunt dies feſti Minervæ, quos Græci Παναθηναῖα vocant. Soſipater l. 1. *Quinquatrus pluraliter, non Quinquatria: non enim dicti ſunt quinque dies atrus* (*f. atri*): *ſed quod quinque dies Iduum, quas atrum antiqui dicebant: ſive à quinquando, hoc eſt, luſtrando: quod eo die arma ancilia luſtrari ſint ſolita.* Ego (inquit Voſſius) nec priorem opinionem ſequor (omnino enim *atras* eſt vocis καλλιλογίας, ut *ſimus* in *vigeſimus*) nec poſteriorem, cum ita dicantur à *quinque*: nempe quod ſint *poſt quinctum diem Iduum Martiarum*: quod tamen de *majoribus tantum Quinquatribus* verum eſt. Nam *quinquatrus minuſculæ* erant *Idibus Junii.* Hanc ſententiam ſequitur Varro lib. 5. de L. L. *Ab Teſculanis poſt diem ſextum Eidus vocatus ſexatrus; & poſt diem ſeptimum ſeptimatrus: ſic hic quod erat poſt diem quinctum Eidus, quinquatrus.* Item Gellius lib. 2. cap. 21. *Inſeptentriones triones per ſeſe nihil ſignificare aiunt, ſed vocabuli eſſe ſupplementum: ſicut in eo quod quinquatrus dicamus, quod quinque ab Idibus dierum numerus ſit, atrus nihil.* Eadem ſententia Feſti, cujus hæc verba: *Quinquatrus appellari quidam putant à numero dierum, qui fere his celebrantur: qui ſcilicet errant, tam hercule quam qui triduo Saturnalia, ac totidem diebus Compitalia: nam omnibus his ſingulis diebus fiunt ſacra. Forma autem vocabuli ejus, exemplo multorum populorum Italicorum, enunciata eſt, quod poſt diem quinctum Iduum eſt is dies feſtus; ut apud Tuſculanos triatrus, & ſexatrus, & ſeptenatrus, & Faliſcos decimatrus. Minervæ autem dicatum eum diem exiſtimant, quod eo die ædis ejus in Aventino conſecrata eſt.* Hactenus Feſtus. Opinionem autem quam is damnat, ſecutus eſt Ovidius Faſt. 3.

Una dies media eſt, & fiunt ſacra Minervæ:
Nominaq; à junctis quinque diebus habent.
Sanguine prima vacat, nec fas concurrere ferro:
Cauſa, quòd eſt illâ nata Minerva die.
Altera, treſque ſuper raſâ celebrantur arenâ:
Enſibus exertis bellica læta Dea eſt.

Secundum quinquatruum diem natalem fuiſſe Ovidii, ait ipſe Triſt. lib. 4.

Lucifer amborum natalibus adfuit idem,
Una celebrata eſt per duo liba dies.
Hæc eſt armiferæ de feſtis quinque Minervæ,
Quæ fieri pugnâ prima cruenta ſolet.

Natus ergo eſt ſexto poſt Martias Idus. Sed & moris erat, ut ii dies jucundè, hilariterque traducerentur. Auguſtus ad Tiberium: *Nos mi liberi, Quinquatrus ſatis jucundè egimus: Luſimus enim per omnes dies, ſorumque aleatorium calfecimus.* Lipſius.

Quinque Eccleſiæ, Hungariæ urbs, quæ à Turcis *Petſcheu*, à Germanis *Funfkirchen* appellatur.

Quintanæ, ſunt in Itinerario Antonini; opidum quondam ad Danubium fuiſſe ait Aventinus, quod in pagum evanuit, & *Kyntzen* hodie vocatur.

Quintianus, adoleſcens nobilis, in Commodum ſtricto pugione irruens: *Hunc*, inquit, *tibi ſenatus mittit.* Verum à militibus comprehenſus amentiæ pœnas dedit. Herodianus.

Quintilia, amaſia Licinii poetæ.

Quintilianus, Rhetor, Hiſpanus ex civitate Calaguritanâ, quamobrem ipſe quoque Hiſpanos provinciales ſuos vocat. Romam cum Galbâ venit, brevique tempore Domitiani principis nepotes erudiit. Ludum Romæ aperuit; unde Martialis.

Quintiliane vagæ moderator ſumme juventæ,
Gloria Romanæ Quintiliane togæ.

Primus è fiſco ſalarium tulit, eoque dives evaſit; unde Juvenalis Sat. 7. ——— *Unde igitur tot*
Quintilianus habet ſaltus?

Incidit autem illius ætas in ea tempora, quibus inclinatio quædam ſermonis Romani ad barbariem fieri cæperat. Avum habuit Quintilianum, cujus dicuntur eſſe declamationes, quæ Quintiliani nomine extant. Plura qui volet, legat politiſſimi Politiani præfationem, Fabii Inſtitutionibus præfixam.

Quintilis menſis ideo dictus eſt, quòd ordine *quintus* eſſet à Martio, qui apud antiquos primus anni menſis erat, ſed poſtea in honorem Julii Cæſ. Dictatoris, M. Antonio Conſ. legem ferente, *Julius* appellatus eſt.

Quintius, cognomen; unde *Quintia porta*, trans Tyberim, à Qu. Cincinnato dicta. *Quintiorum* autem familia Romæ multiplex fuit, in quâ Cincinnati, Flaminii, Criſpini, Martii, diverſis temporibus claruere. Volater.

L. *Quintius*, Prætor, de provinciâ reverſus, obſervatâ, quod mirum, Domitiani temporibus, præturæ maximâ caſtitate, cum æger aſſidenti amico dicerer,

frigidas ſe habere manus, & renidens ille dixiſſet: *Atquin eas de provinciâ calidas paulo ante revocaſti:* riſit, delectatuſque eſt, quippe alienitſimus à ſuſpicione furtorum. Contra, ſi hoc diceretur male ſibi conſcio, & ſua furta recolenti, exacerbaſſet auditum. Macrob. Sat. 7. 3.

Quintilius, Conſul, cum Commodo Imperatore, an. U. C. 930.

Quintilius, Conſul, cum Priſco, an. U. C. 911.

Quintus Ælius Pætus, conſ. cum M. Junio Pæno, an. U. C. 587.

Quintus Ælius Tubero, conſ. cum P. Fabio Maximo, an. U. C. 743.

Quintus Æmilius Barbula, conſ. cum C. Jun. Bruto Bubulco, an U. C. 437.

Quintus Æmilius Pappus, conſ. cum C. Fabricio, an. U. C. 475.

Quintus Antonius Merenda, Trib. Mil. Conſulari poteſtate, an. U. C. 334.

Quintus Apulcius Panſa, conſ. cum M. Val. Corvino, an. U. C. 453.

Quintus Aquilinus, conſ. cum Aſiatico, an. U. C. 877.

Quintus Cæcilius Metellus, conſ. cum L. Veturione Philone, an. U. C. 548.

Quintus Cæcilius Metellus, Achæos ad Thermopylas devicit, Pſeudophilippum in ſuam poteſtatem redegit, Macedoniam recepit, unde & *Macedonicus* dictus eſt. Secundo conſulatu, primum à Gallis victus, poſtea eos vicit, ceciditque ex iis 5000.

Quintus Cæcil. Metellus, conſ. Baleares vicit, unde *Balearicus* dictus eſt, an. U. C. 631.

Quintus Cæcil. Metellus Celer, conſ. cum Afranio, an. U. C. 694.

Quintus Cæcil. Metellus Nepos, conſ. cum P. Lentulo, quibus referentibus Senatuſconſultum de Ciceronis reditu factum eſt, an. U. C. 697.

Quintus Cæcil. Metellus, Numidicus dictus à Jugurthâ Numidiæ rege devicto, tantæ conſtantiæ fuiſſe perhibetur, ut in exilium abire maluerit, quàm in leges per vim à Mario rogatas jurare; unde poſtea eſt à populo commoto ob filii ejus Qu. Metelli lacrymas (qui ob eam rem *Pii* cognomen tulit) revocatus.

Quintus Cæditius Longus, conſ. cum L. Manlio Regulo, an. U. C. 497. Alius conſ. cum M. Valerio Corvino, an. U. C. 468.

Quintus Calphurnius Piſo, conſ. cum Fulv. Flacco, an. U. C. 619.

Quintus Caſſius Longinus, conſ. cum A. Manl. Torquato, an. U. C. 590.

Quintus Fabius Æmilianus, fil. Æmilii Pauli Macedonici frater Africani inferioris in Fabiorum familiam adoptatus.

Quintus Fabius Labeo, conſ. cum M. Claudio Marcello, an. U. C. 557.

Quintus Fab. Maximus, Mag. equitum, quòd contra præceptum L. Papyrii Dictatoris pugnaſſet, ab eo penè ſecuri percuſſus, vixque tandem populi precibus dimiſſus eſt.

Quintus Fab. Max. conſ. Allobroges, & Bituitum eorum regem perdomuit, an. U. C. 613.

Quintus Fab. Max. Servilianus, conſ. Luſitanos devicit, ſed fidem eis datam violavit, an. U. C. 612.

Quintus Fab. Max. Verrucoſus, vel Ovicula, vir tantæ prudentiæ, ut primus ex Romanis ducibus Annibalem armis invictum vicerit, non aliâ magis re, quam abſtinendo à pugnâ, adeo ut inde *Cunctatoris* cognomen tulerit. Hinc Ennius; *Unus homo nobis* cunctando *reſtituit rem.*

Quintus Fab. Rutilianus, vir egregiæ virtutis, Dictaturam & 5. Conſulatus geſſit, de Etruſcis, Samnitibus, Umbris, & Gallis ſæpius triumphavit. Geſſit autem quintum Conſulatum cum P. Decio filio, qui eo ſe anno devovit, an. U. U. 458.

Quintus Fab. Vibulanus, conſ. cum Sexto Corn. Maluginenſi, an. C. U. 269. Iterum cum C. Julio Tullo, an. U. C. 272. Alius, conſ. cum T. Æmilio Mamerco, an. U. C. 287. Iterum biennio poſt cum T. Quinto Capitolino Æquos devicit. Alius Trib. Mil. Conſulari poteſtate, an. U. C. 341. Iterum an. U. C. 349.

Quintus Fulvius Flaccus, conſ. cum Appio Caudice, an. U. C. 489. Alius conſ. an. U. C. 575. Ligures vicit, ac de iis triumphavit. Alius conſ. cum L. Corn. Lentulo, an. U. C. 516. Iterum cum Torquato, anno U. C. 530. Boios in deditionem accepit. Tertiò cum Ap. Pulchro, Pœnos ad Beneventum cecidit. Quartò cum Fab. Maximo Tarentum recepit, an. U. C. 545.

Quintus Fulvius Nobilior, conſ. cum T. Annio Fuſio, an. U. C. 601.

Quintus Fuſius Calenus, conſ. cum P. Vaticano, an. U. C. 707.

Quintus Haterius Antoninus, conſ. cum D. Junio Syllano, an. U. C. 805.

Quintus Hortenſius Nepos. Vide *Hortenſius.*

Quintus Lecanius Baſſus, conſ. cum M. Licinio Craſſo Frugi, an. U. C. 816.

Quintus Lepidus, conſ. cum M. Lollio, an. U. C. 733.

Quintus Luctatius Catulus. Vide *Catulus.*

Quintus Mamilius Vitulus, conſ. cum Val. Max. ann. U. C. 488. Iterum cum L. Poſthumio, an. U. C. 491.

Quintus Martius Philippus, conſ. cum L. Æmilio, an. U. C. 488. Alius conſ. à Liguribus victus, an. U. C. 569.

Quintus Martius Rex, conſ. Sarvios, gentem Alpinam ſuperavit, an. U. C. 636.

Quintus Martius Tremelus, conſ. cum L. Cæſare, an. U. C. 690. Alius conſ. de Hernicis triumphavit, an. U. C. 448.

Quintus Martius Varia, conſ. cum L. Metello Cretico, an. U. C. 686.

Quintus Max. Eburnus, conſ. cum C. Licinio Getâ, an. U. C. 638.

Quintus Minutius Rufus, conſ. cum Cn. Corn. Cethego, an. U. C. 557.

Quintus Minutius Thermus, conſ. cum L. Corn. Merula, an. U. C. 571.

Quintus Mutius Scævola. Vide *Mutius.*

Quintus Nautius Augurinus, conſ. cum C. Horatio Pulvillo, an. U. C. 297.

Quintus Niger, conſ. cum T. Aproniano, an. C. 769.

Quintus Novianus, conſ. cum P. Gallo Camerino, an. U. C. 787.

Quintus Opimius, conſ. Tranſalpinos Ligures ſubegit, an U. C. 600.

Quintus Pedius, conſ. cum puero Octavio in locum Hirtii & Panſæ, qui in Mutinenſi prælio occubuerant, ſuffectus.

Quintus Pedo, conſ. cum Val. Meſſalâ, an. U. C. 867.

Quintus Petilius Spurinus, conſ. cum Cn. Scipione Hiſpalo, an. U. C. 587.

Qu. Pomponius Nepos, conſ. cum L. Syllâ, an. U. C. 666.

Qu. Pub. Philo, conſ. cum Æmilio Mamerco, an. U. C. 317. Iterum cum L. Corn. Lentulo, an. 428. Tertio, an. 434. Quartò 448.

Qu. Quintilius Varus, in Germaniâ bellum gerens ſub Octavio Cæſare, cum 3. legionibus ad internecionem cæſus eſt. Suet.

Qu. Servilius Cæpio, conſ. cum Q. Martio Philippo, an. U. C. 585. Alius, conſ. cum C. Lælio, an. U. C. 614.

Qu. Servilius Fidenas, Trib. Mil. an. U. C. 354. Iterum, an. 358. Tertiò, an. 361. Quartò, an. 366.

Qu. Servilius Priſcus, Dictator, Æquos ac Labicanos vicit, an. U. C. 338.

Qu. Servilius Hala, conſ. cum L. Genutio Aventinenſi an. U. C. 391. Iterum cum eodem triennio poſt. Idem Dictator, an. 396. Tertium Conſ. cum C. Martio Rutilio, an. U. C. 414.

Qu. Sulpitius Camerinus, Trib. mil. an. U. C. 354. Iterum, an. 358. Alius, conſ. cum C. Poppæo Sabino, an. U. C. 661.

Qu. Sulpitius Coſſus, conſ. cum M. Manlio Capitolino, an. U. C. 322.

Qu. Verannius, conſ. cum C. Pompeio Gallo, an U. C. 801.

Qu. Voluſius Saturninus, conſ. cum P. Cæpione, an. U. C. 808.

Quirinalia, vocabant diem quo ſacra *Quirino* fiebant. Fiebant autem 12. Cal. Mart. De his Ovidius & Varro.

Quirinalis, collis Romæ dictus, quòd in eo *Quirini* templum eſſet, ſive quòd in eum commigraverant Sabini à Curibus venientes: & *Quirinalis porta*, quòd ea in collem Quirinalem itur; vel quòd proxime eam eſſet Quirini templum. Hodie Italorum vulgus à duobus equis marmoreis, Phidiæ & Praxitelis operibus in hoc colle ſitis, *Monte Cavallo* vocat.

Quirinus, de *Quiritum*, ac *Quirini* etymo, quanquam propriè pertineat ad propria, παρέργως aliquid addemus (inquit Voſſius in *Quiritare*) Meo judicio à *Curibus* eſt *Quirites*, & *Quirinus*, non contrà. Nam *Quirites* propriè qui *Cures* incolebant, Sabinorum opidum, in quo regnabat Tatius: ut Romani, qui cum Romulo Romam tenebant. Verum poſt fœdus ictum inter Romulum ac Tatium pro eodem populo habiti *Romani* & *Quirites*: unde *Quiritari*, pro *populi Romani auxilium implorare*. Dubium vero num *Curibus* ſit nomen à *Curis*, quæ Sabinis, Feſto teſte, haſtam ſignificat: an *haſtæ* à *populo haſtato* ſit impoſitum nomen. Ovidius de *Quirini* appellatione varias eſt contentus adduxiſſe opiniones: judicium v. ſuum non interponit. Sic n. ait Faſt. 2.

Sive quòd haſta quiris priſcis eſt dicta Sabinis,
Bellicus à telo venit in aſtra Deus:
Sive ſuo regi nomen poſuere Quirites;
Seu quia Romanis, junxerat ille Cures.

Priorem Ovidii verſum quod attinet, ei adſtipulatur Dionyſius Halicarn. lib. 2. Ῥωμ. ἀρχαιολ. Κυρῆτες γὰρ οἱ Σαβῖνοι τὰς ἀκμὰς καλοῦσι.

Quiza, *Buiza* Ptol. Maurit. Cæſ. urbs maritima, *Oravo* hodiè Olivario.

Quiza, Carmaniæ portus. Arrian. ac Ptol.

R A.

RAab, Ægyptum eſſe quidam memorant. Lat. *ſuperba*, aut *fortis*, vel *tumultuans*.

Raab, meretrix Chananæa in Jerichuntis urb. devaſtatione ſola ſervata cum totâ ſuâ familiâ, & omnibus quæ poſſidebat, quòd abſconderit nuncios quos eò miſerat Joſue. Joſ. cap. 6.

Raia, fil. Subal. 1 Par. 4. Lat. *viſio Domini*.

Raamias, nomen viri. 2 Eſdr. 7. Lat. *tonitru Domini*, ſive *malum à Domino*, aut *ſocius* vel *paſtor à Domino*.

Raba, urbs ad ſinum Jonicum. Steph.

Rabathmoma, urbs tertia Palæſtinæ, quæ nunc *Areopolis*.

Rabba, licèt diverſè à *Rabbath* ſcribatur, videtur tamen eadem eſſe civitas. Jerem. 49. Lat. *multa*, ſive *magna*, aut *jurgium*, vel *impugnatio*.

Rabbath, idem, metropolis filiorum Ammon, à rege Ægypti Ptolemæo *Philadelpho*, qui Arabiam tenuit cum Judæâ, *Philadelpho* nominata.

Rabbatammana, urbs montanæ Arabiæ: profertur etiam in neutro genere. Steph.

Rabboth, civitas in tribu Iſſachar. Joſ. 19. Lat. *fœnus*, aut *multitudo*, vel *jurgium*, ſive *impugnatio*.

C. *Rabirius*, eques Romanus, perduellionis, i.e. læſæ majeſtatis accuſatus à T. Labieno tribuno plebis, quòd Saturninum virum ſceleratum, & hoſtem patriæ in tumultu occidiſſet; de quo extat oratio Ciceronis.

C. *Rabirius*, Poeta grandiloquus, uſque adeo, ut hâc parte proximus à Virgilio crederetur. Deſcripſit bellum Actiacum inter Antonium & Octavium. Meminit quoque ejus Ovid. Pont. lib. 4. eleg. ult.

——— *Magnique Rabirius oris.*

Iremque Seneca lib. 6. de Benef. cap. 3. *Egregiè mihi videtur M. Antonius apud Rabirium poetam, cum fortunam tranſeuntem aliò videbat, & ſibi nihil relictum præter jus mortis, id quoque ſe occupaverit, cito exclamare:*

Hoc habeo, quodcunque dedi.

Maximè noſtri ævi eminent, princeps carminum Virgilius, Rabiriuſque. Quinctilianus tamen lib. 10. ſatis jejunè laudat: *Rabirius, ac Pedo, non indigni cognitione, ſi vacet.* Citat Fulgentius Planciades è Rabirii Satyrâ:

Abſtemium merulenta fugit Methenia nomen.

Ubi mirum ſecundam in *abſtemius* corripi: niſi placet συνίζησιν eſſe. Sed, credo, diverſus ille Rabirius. Imò fortaſſe ne Rabirius quidem. Nam in libris aliis eſt *Rubrius*, ſed quis iſte Rubrius, æquè incertum. Unde aliqui *Rutilius* emendant. Quibus quo minùs ſubſcribam, in cauſâ illud eſt, quod Rutilii Satyrographi, veterum nemo meminerit. Voſſius.

Rab-mag, princeps quidam. Jer. 39. Lat. *magiſter*, vel *princeps excindens*, vel *demergens*, aut *liquefaciens*.

Rabſaces, i. e. *magiſter* vel *præpoſitus tibentium* aut *magiſtri oſculum*, vel *ſaculus*, ſive *multum tibens*, aut *oſculans*, vel *magnus ſaccus*. Princeps in exercitu Senacherib. 4 Reg. 11.

Rabſares, vel *Rabſaris*, magiſter vel præpoſitus Eunuchorum; princeps Babylonicus. Jer. 39.

Rachal, civitas, quam David ſuorum ſpoliorum participem fecit. 1 Reg. 30. Lat. *ſuſurro*, aut *aromatarius*, ſive *negotiator*.

Rachel, i. e. *ovis*, filia Laban, altera uxor Jacob. Gen. 29.

Racilia, primâ nocte cum marito in conjugali amplexu ruinâ thalami extincta. Vide Inſcript. Antiqu. pag. 268.

Racilius, Trib. plebis, qui de Clodianis facinoribus queſtus eſt in ſenatu. Cic. in Ep. ad Qu. fratrem.

Raddai, quintus fil. Iſai. 1 Par. 2. Lat. *deſcendens*, vel *dominans*.

Ræiaria, Myſiæ ſup. op. Ptol. *Nicopoli* Nigro.

Ragau, fil. Phaleg. 1 Par. 1. qui *Reu*, Gen. 11. Lat. *ſocius*, aut *paſtor*, *malum*, vel *confractio ejus*.

Rageia, Medeæ op. à Nicanore conditum. Strabo. Vide Boch. Geogr. pag. 106.

Rages, civitas apud Medos. Tob. 1.

Raguel, ſacerdos in urbe Madian, ſocer Moſis, Exod. 2. qui Exod. 3. *Jethro* dicitur, Lat. *paſtor*, *amicus*, aut *confractio Dei*.

Raguel, pater Saræ, uxoris Tobiæ junioris. Tob. 1.

Rahab, vide *Raab*.

Rahabia, nomen viri. 1 Par. 26. Lat. *latitudo*, vel *platea Domini*.

Rahalaia, nomen viri. 1 Eſdr. 2. Lat. *ſopor*, *ſocius*, vel *paſtor Domini*.

Raham, nomen viri. 1 Par. 2. Lat. *vulva* ſive *miſericordia*.

Rahuel, fil. Eſau ex Baſemath. Gen. 36. Item fil. Jemaniæ. 1 Par. 9. Idem fig. quod *Raguel*.

Raia, fil. Eſrom. 1 Par. 2. Filius Jerameel. ib. Lat. *excelſus*, *ſublimis*, aut *projiciens*.

Rama, civitas in tribu Benjamin, haud procul à Gabaon. Joſ. 18. quam redædificavit Baaſa, rex Iſrael. 3 Reg 15. Lat. *ſublimis*, vel *projecta*.

Ramatha, urbs Syriæ in monte Ephraim. 1 Reg. 1. 15. Hieronymus in Tamniticâ reg. juxta Dioſpolin ſitam ſcribit. Vocatur etiam *Ramathe*, & *Ramathaim*.

Ramath Lechi, locus. Jud. 15. *elevatio maxillæ*.

Rameſſes, i. e. *tonitru*, vel *exprobratio tineæ*, aut *malum delens*, ſive *diſſolvens*, aut *confractus tineæ*, civitas in extremis finibus Ægypti, ab Iſraelitis condita, olim pagus Arſenoitis dicta. Hieronymus.

Rameth, civitas in tribu Iſſachar. Joſ. 19.

Rameus, propheta ſub Jeroboam rege Iſrael. Joſeph.

Ramiſes, rex Ægypti (cujus ætate captum eſt Ilium) Obeliſcum fecit 40. cubitorum, & alium longitudine undenis pedibus, per latera cubitis quatuor, quem feciſſe dicuntur viginti hominum millia. Cujus operis admiratione factum eſt, ut cum Syenen op. expugnaret Cambyſes rex, ventumq; eſſet incendium ad crepidines Obeliſci, extingui ignem juberet, molis reverentiâ. *Rhamſes*, legendum, vel *Ranſes*, ut eſt apud Plin. 36. 8. Hunc forſan intelligit Corn. Tacitus, Annal. lib. 2. ubi ſacerdos Ægyptius Germanico narrat, regem *Rhamſen*, Libyâ, Æthiopiâ, Mediſque & Perſis ac Bactrianâ, & Scythiâ potitum, quaſque terras Syri, Armenii, & contigui Cappadoces colunt, &c. hæc literis Ægyptiis ibi

ſcripta in Obeliſcis : de quibus Ammianus lib. 17. Idem forſan eſt Rhamſinitus apud Herodotum in Euterpe.

Ramnes, vel *Rhamnes*, pro equitibus Romanis uſurpat Perſius : Eos ſic vocat ab illis equitibus, quos cum Luceribus ac Tatienſibus inſtituit Romulus. Varro l. 4. de L. L. *Ager Romanus primum diviſus in tres partes, à quo tribus appellatæ, Tatienſium, Ramnium, Lucerum. Nominatæ, ut ait Ennius, Tatienſes à Tatio, Ramnes à Romulo, Luceres, ut ait Junius, à Lucumone. Sed omnia hæc vocabula Tuſca, ut Volumnius, qui Tragœdias Tuſcas ſcripſit, dicebat.* Aſcon. Pedian. in 3. Verr. *Tribus principio tres fuerunt, Tatienſis una à Tatio rege, Ramnenſis altera à Romulo, Luceres altera à Lucumone, ſive à Luco, quem lucum aſylum vocaverat Romulus.* Plinius de viris Illuſtribus. *Tres equitum centurias inſtituit, quas ſuo nomine Ramnenſes, à Tito Tatio Tatienſes, à Lucumone Luceres appellavit.* Plutarchus in Romulo : Φυλὰς δὲ τρεῖς καταστήσαντας, ὀνόματα τὰς μὲν ἀπὸ Ῥωμύλου, Ῥαμνήσιος· τὰς δὲ ἀπὸ Τατίου, Τατιήσιος· τρίτας δὲ Λουκερήσιος, διὰ τὸ ἄλσος, εἰς ὃ πολλοὶ καταφυγόντες, ἀσυλίας ἐτύγχανον, τὸ πολιτεύμα μιτίσχον· τὰ δὲ ἄλση λύκους ὀνομάζουσι. A Romulo nempe *Ramnes* dictos volunt. Robertus Titius vero putat eſſe à ῥάμνῳ, quod exponitur σφοδρός, καὶ ἀκόλουθον. Sed corruptus eum decepit locus, quia legendum illic Ῥαμνέσιος. Vide Yvonem Villiomarum adverſus Titium l. 5. cap. ult. & Caſaubon. in Athen. lib. 15. cap. 5. Voſſius. Propertius lib 4.

Hinc Tatiet, Rhamneſque viri, Luceresque coloni.

Ovidius Faſtorum 3.

Quinetiam partes totidem Tatienſibus ille,
Quoſque vocant Rhamnes, Luceribuſque dedit.

Ramoth, civitas ſacerdotum, atque fugitivorum in tribu Gad, non procul à monte Galaad. Joſ. 13.

Ramſes, vide *Ramiſes*.

Rapha, fil. Benjamin. 1 Par. 6. qui & *Echi*. Gen. 46. Filius item Biana. 1 Par. 8. Lat. *medicina*, vel *medicus*, aut *relaxatio*, vel *Gigas*.

Rapha, nomen viri. 1 Par. 7. Lat. *relaxatio laquei*.

Raphael, nomen viri. 1 Par. 26. Lat. *medicina Dei*.

Raphaia, fil. Jeſaiæ. 1 Par. 3. Filius Thola. 1 Par. 7. Filius Baana. 1 Par. 9. Lat. *medicina*, vel *relaxatio Domini*.

Raphaim, pop. quos Moabitæ *Emim*, Ammonitæ *Zanzummim* vocant. Deut. 2. Item vallis juxta Jeruſalem. Joſ. 10. Lat. *Gigantes*, *medici*, aut *relaxati*.

Raphia, urbs Palæſtinæ prope Jordanem. Ptol. Steph.

Raphidim, locus in ſolitudine non procul ab Horeb monte, ubi undecima Iſraelitarum manſio fuit. Num. 33. Lat. *reclinatoria*, ſive *ſtramenta*, aut *remiſſæ manus*, vel *medicina manuum*.

Raphon, loci nomen. 1 Mach. 5.

Rapſa, op. in Pentapoli, ſive Cyrenaicâ reg. Plin. 5. 5.

Raptum, promuntorium Æthiopiæ ſub Ægypto. Ptol. Stephanus *Raptra*, & *metropolin* Barbariæ vocat. *Magalo* Mercatori.

Raraſſa, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Racang* Caſtaldo.

Rarentus, urbs Italiæ. Steph.

Raria, campus in Eleuſine, in quâ Triptolemus primùm ſeminaſſe dicitur. Stephanus : Ῥάριον, σταδίου ὡ Ἐλευσῖνι· καὶ Ῥαρία ἡ, Ῥαρίας ἡ Δημήτηρ. Malè apud Heſychium : Ῥάριον, σταδίου, pro σταδίον. Nomen hoc inditum erat illi campo à *Raro*, Triptolemi patre. Heſychius : Ῥάρος, ἰχυρὸς, καὶ ὄνομα τῷ Τριπτολέμου πατρός. Filius hic erat Cranai, ut idem alibi : Κραναοῦ υἱὸς Ῥάρος.

Raſias, nomen viri. 2 Mach. 14.

Raſis, rex Syriæ. 4 Reg. 16. Lat. *voluntas*, vel *voluntarius*, aut *curſor*, ſive *veredarius*.

Raſis, genere Arabs, inſtitutione & educatione Africanus, philoſophorum & medicorum ſui temporis facilè princeps. Geſnerus.

Ratæ, Antonino. *Raga* Ptolemæo, Coritanorum urbs in Britanniâ. Vulgò *Leiceſter*, ut putat Camdenus. *Ratiford* v. Talboro.

Ratiaſtum, Lemovicum urbs. Ptol. vulgò *Limoges*. *Rais* v. Bertrando.

Ratiſbona, vulgò *Beinſpurg*, urbs Vindeliciæ in Bavariâ ad Danubium, libera, & ampla, ubi Imperii Comitia fiunt. Olim *Auguſta Tiberii*, teſte Aventino, & *Colonia Quartanorum* dicebatur, quod quarta legio Italica hic ſtationem firmam haberet.

Ratomagum, op. Gall. Celt. in fin. Biturigum, *Romorantin* Ortelio.

Ratumenus, auriga, qui cum in ludis Circenſibus excuſſus fuiſſet, equi ejus cum coronâ & palmâ in Capitolium pervenerunt, ſedemque ter luſtrarunt. Ex quo factum eſt, ut porta per quam intraverunt, *Ratumena* diceretur.

Rauda, op. Hiſp. Tarraconenſ. in Vaccæis ad Durium flu in Caſtellâ veteri. Vulgò *Aranda di Duero*.

Ravenna, urbs Gall. Togatæ Æmiliæ archiep. & metropolis apud oram litoream inter Ferrariam 50 & Ariminum in ort. 35. m. p. à Bononiâ 45. ab Anconâ. 102. Ἀρχαίαν πόλιν vocat Geographus lib. 5. Unde Claudianus de 6. Conſ. Honorii :

Dixit, & antiquæ muros egreſſa Ravennæ
Signa movet, jamq; ora Padi, portuſq; relinquit
Flumineos, certùs ubi legibus advena Nereus
Æſtuat, & pronas puppes nunc amne ſecundo,
Nunc redeunte vehit, nudataq; litora fluctu
Deſerit, Oceani lunaribus æmula damnis.

Silius Italicus lib. 8.

Quiq; gravi remo limoſis ſegniter undis
Lenta paludoſæ proſcindunt ſtagna Ravennæ.

Sidonius Apollinaris Carm. 9.

Undoſæ petiit ſitim Ravennæ.

Nempe inter marinas paludes dulcibus aquis deſtituebantur Ravennates : Martialis :

Sit ciſterna mihi, quam vinea, malo Ravennæ :
Cum poſſim multo vendere pluris aquam.

Ranarum, culicumque multitudinem in his paludibus adnotavit idem Martialis :

Meliuſq; ranæ garriant Ravennates,
Et Hadrianus dulcius culex cantet.

Strabo lib. 5. Ἐν δὲ τοῖς ἕλεσι μεγίστη μὲν ἡ Ῥαβίννα.

Ravius, lacus Hiberniæ, flu. cognominem emittens in occid. per Connaciam fluentem, & inter Dumbroſam, ac Dungallam urbes in Oceanum labentem. Ptol. *Erne* ex tab. recent.

Rauraci, qui & *Raurici*, & *Rauriaci*, pop. Germ. Helvetiis finitimi. Cæſar Comm. lib. primo, de Helvetiorum expeditione loquens : *Perſuadent Rauracis, & Tulingis, & Latobrigis, finitimis ſuis*, &c. Plin. 4. 12. ubi de Danubio : *Ortus hic in Germaniæ jugis montis Abnobæ, ex adverſo Rauraci Galliæ opidi*, & cap. 17. ejuſd. libri : *Mediomatrices, Sequani, Raurici, Helvetii.* Fuere igitur in Rheni ripâ, inter Helvetios ac Sequanos. Opida tempore Plinii Rauracos nulla habuiſſe, niſi unum, teſtis eſt ipſe ubi ſupra ; nam ſi plura fuiſſent, nomen huic proprium tribuiſſet, quo ab reliquis diſcerneretur. Ne Ammiani quidem ævo plura fuiſſe exiſtimo. Sic enim ille lib. 14. *Prope Rauracum ventum eſt, ad ſupercilia fluminis Rheni.* Ptolemæus vocat Αὐγάστα Ῥαυρικῶν. Antoninus ac tabula Itineraria, *Auguſtum Rauracum*. Plin. 4. 17. *Coloniam Rauriacam*. Nomen *Auguſtæ* in vulgari uſu permanſit. Extat etiamnum eodem loco in pago admodum exiguo, vulgo *Augſt* dicto, ad Rheni ripam 6. m. p. ſupra Baſiliam ſito. Juliani tempore urbem deſtructam fuiſſe, patet ex Eunapii Sardiani hiſtoriâ ; qui ita de Juliano : Ἦδη δὲ ἦν σχεδὸν τὰ ἐς Ῥαυρίκους ὁ ἐξ ἑῴου. Vide ſis Cluver. de Ant. Germ. p. 353. Incolæ hodie *Baſler* ſunt Tſchudo in territorio Baſilienſi.

Rax, Lyciæ inſula. Steph.

Razon, filius. Eliad. 3. Reg. 11. Lat. *tenuis*, *macilentus*, vel *ſecretum*, aut *ſecretarius*, ſive *princeps*.

R. E.

Reate, op. Sabinorum ; vocabulum ejus indeclinabile, ut *Ateſte*, *Tergeſte*, &c. niſi quòd ea habeant genetivum in *tis*. Græcis autem ὁ Ῥεάτης, ut Prænеſte ὁ Πραινεστῖνος. Hinc Straboni lib. 5. obliquus caſus eſt eſt τῆς

τὴν Ῥίατον, ac Dionyſio lib. 1. aliquoties, ἀπὸ τῆς Ῥιάτης. At Stephani epitomator ita habet: Ῥιάτιον, φίλις Ἰταλίας, τὸ ἐθνικὸν Ῥιατῖνος. Ejus mem. Silius lib. 8.

——Hunc Foruli, Magnæq; Reate dicatum
Calicolum matri. ——

Opidi veteſtiſſima eſt origo; quod Aborigines, à Sabinis urbe ſuâ *Liſtâ* pulſos, intra ſeſe recepiſſe, Dionyſius lib. 1. teſtatur, quod ante bellum Trojanum factum eſt. Quapropter Virgilio Æn. 7. in Catalogo Sabinarum urbium non recenſeri miratur Cluverius, quem ſis vide Ital. Ant. p. 676.

Rebe, rex Madianitarum. Joſ. 13. Lat. *quartus*, *quadratus*, ſive *accubans*, vel *accubatio*.

Rebecca, filia Bathuel, uxor Iſaac Gen. 22. *faginata*, ſive *impinguata*, aut *contentio obtuſa*, vel *impedita*.

Reblath, terra in Emath. Jerem. 39.

Recanetum, civitas Italiæ, quæ priſcis *Recinata*.

Reccath, civitas in tribu Nepthali. Joſ. 12. Lat. *vacuitas*, *ſputum*, aut *ſaliva*, vel *tempus*, quod pars capitis eſt.

Recem, civitas in tribu Benjamin. Joſ. 18. fil. Hebron. 1 Par. 1. Rex item Madianitarum, Num. 31. quem Joſephus lib. 4. ſcribit ſui nominis condidiſſe urbem, à Græcis poſtea *Petram* dictam. Lat. *vacuus*, vel *vanus*, vel *pictura varia*, aut *ſaliva eorum*. Idem Joſeph. cap. 7. lib. 4. Ῥεκέμ θ' ἡ πόλις ἐπώνυμος τοῦ παῖ αὐτοῦ τοῦ Ἀχίβαν ἔχουσα γῆς. Et rurſus: Ἀρεκέμ καλεῖται Πέτρα παρ' Ἕλλησι λεγομένη. Euſebius de locis Hebraicis: Ῥεκὲμ αὕτη ἐστὶ Πέτρα πόλις τῆς Ἀχαβίας ἧς ἐβασίλευσε Ῥοκέμ. Quin tota regio indidem *Recem*, vel *Rocom* eſt appellata. Epiphanius in hæreſi, Melchiſedechianorum: Ἐν τῇ Ἀχαβίᾳ τῇ Πετραίων Ῥεκὲμ τὸ νῦν Ἐδὲμ καλουμένη. Vide Bochartum de Phœn. Col. p. 765.

Recha, nomen viri. 1 Par. 4. Lat. *tenera*, vel *delicata*.

Rechab, pater Jonadab. 4 Reg. 10. Filius Remmon. 2 Reg. 4. Lat. *equitatus*, vel *equitans*.

Redarii, Germ. pop. ab Henrico Imp. victi A.D. 931.

Rediculus, Deus extra portam Capenam à Romanis tum excogitatus, quando Annibal, dimiſſâ urbis obſidione, ex illo loco caſtra movit, quibuſdam præſtigiis perterritus. Alex. ab Alex. 24.

Redintuinum, Germ. urbs Ptol. *Tein* Lazio in Bohemiâ.

Reema, regio ſic dicta, à *Regma* filio Chus. Ezek. 27. Lat. *tonitru*, *exprobatio*, aut *malum quoddam*, ſive *quædam ſocietas*, aut *confractio*.

Regenſes, vel *Regienſes*, pop. Gall. Narbon. quorum urbs Regium, vulgò *Reiz* in Provinciâ.

Regeta, op. ſeu pagus Sabinorum, ab urbe Româ 35. m. p. diſtans, *Ruglate*, teſte Blondo.

Regiacum, op. vicinum Ambianis, vulgò *Arros*.

Regifugium, 6. Kal. Aprilis, ſacrum vero 6. Kal. Julii celebrabatur in commemorationem regum exactorum.

Regillianus, Imp. Rom. miro fortunæ ludibrio ad tantæ dignitatis faſtigium evectus. Nam quum forte milites aliquot apud ipſum cœnarent, exortaque eſſet quæſtio, unde *Regilliani* nomen deductum foret; Grammatiſta, qui forte aderat, deflectere hoc nomen à *rege* exorſus eſt: quâ voce, veluti omine quodam exceptâ, ſuccłamatum eſt protinus à militibus: *Merito itaque rex eris*. Quum itaque poſtridie in publicum prodiiſſet, ab univerſis Imperator ſalutatus eſt.

Regillus, urbs Sabinorum. Steph. & Halicarn. Eſt etiam lacus Plinio Latii in agro Tuſculano, Liv. l. 2. Vide Cluver. de Ital. Ant. l. 3. c. 5

Regium, vide *Rhegium*.

Regium, op. Gall. Ciſalpinæ, à Lepido ædificatum; unde *Regium Lepidum* vocatur.

Regius campus, locus prope Rhenum, inter Ryſam, Arulamq; Helvetiorum flu. Æmil. l. 8.

Regma, fil. Chus. Gen. 10. Idem ſig. quod *Reema*.

Regni, Angliæ pop. Ptol. quorum op. *Regnum* vulgo. *Ringwood* in agro Hantonenſi, à Ventâ Belgarum 23. m. p.

Regom, filius Jahaddai. 1 Par. 2. Lat. *lapidans*, *lapidatus*, vel *purpureus*.

Regulus, vide *Attilius*.

D. *Regulus*, Dionyſiæ Areopagitæ diſcipulus, primus Sylvanecti, Gallicè *Senlis*, epiſcopus, ad cujus adventum omnes corruerunt idola: quo quidem miraculo magna hominum caterva ad Chriſti fidem ſtatim eſt converſa. Annal. Franciæ.

Rehum, nomen viri. 1 Eſdr. 2. Lat. *miſericos*, aut Syriacè *amicus*.

Rei, nomen viri. 1. Reg. 1. Lat. *ſocius*, *paſtor*, ſive *confractiones*.

Reia, fil. Joel. 1 Par. 5. Lat *viſio Domini*.

Remeia, nomen viri. 1 Eſdr. 10. Lat. *excelſus Dominus*, aut *projectio Domini*.

Remonium, locus extra urbem, quem ad inaugurandā templa *Remus* cepit. Alex. ab Alex. 6. 31. *Romia* apud Halicarnaſſeum eſt. *Remurium* habet Cicero Phil. 6. etſi quidam *Samurium* ibi legant.

Remmon, civitas in tribu tam Judæ, quam Simeonis. Joſ. 15. 19. Item petra in tribu Benjamin. Judic. 20. Vallis item apud Zachariam c. 14. ſive civitas ſecundum Lyranum, non procul à Megiddo, quæ à quibuſdam nunc *Maximianopolis* dicitur. Item pater Baana & Rechab, ſervorum Iſhbosheth. 2 Reg. 4. Nomen idoli. 4 Reg. 5. Lat. *malum gravatum*, ſive *altitudo*.

Remoria, locus in ſummo Aventino, ubi Remus de urbe conditâ fuerat auſpicatus. Stephano urbs eſt prope Romam.

Remphan, Idolum. Act. 7. pro quo in Ebræo legitur *Chiun*.

Remulus Sylvius, Latinorum rex, qui præſidium Albanorum inter montes poſuit, ubi nunc Roma eſt. Ob impietatem fulmine ictus creditur. Ovidius.

——In Remulum fulmina miſſa ferunt.

Remuria, ſacra ad Lemures, i. e. larvas nocturnas, & terrificationes placandas inſtituta. A Remo, quem interfecit Celer, Romuli comes, feruntur habere nomen, quæ poſtea aſperiore literâ *r* in leniorem mutata, *Lemuria* ſunt dicta. Porphyrio Horatii interpres, vult *Lemures* nominatos qu. *Remures*, à *Remo*, cujus occiſi umbram cum frater Romulus placare vellet, *Lemuria* inſtituit, i. e. Parentalia, quæ menſe Maio per triduum celebrari ſolebant.

Remus, frater Romuli primi Romanorum regis, qui quòd nova urbis Romæ per ludibria tranſiliiſſet, à fratre eſt interfectus, aut, ut alii volunt, à Celere quodam Tribuno. Poſt cujus mortem obortâ peſtilentiâ, conſulto oraculo reſponſum eſt, placandos eſſe manes Remi: ob quam rem ſella curulis cum ſceptro & diademate, & cæteris regni inſignibus, ſemper juxta Romulum quidvis ſancientem ponebantur, ut mortuus etiam Remus pariter imperare videretur. Unde eſt illud Virgil. Æn. 1. —— *Remo cum fratre Quirinus*
Jura dabunt. ——

Hic unà cum Romulo urbem Romam condidiſſe fertur. Plin. 8. 17. *Sicut de conditoribus noſtris accepimus*. Marcus Manilius Aſtronom. lib. 5.

Qua genitus cum fratre Remus hanc condidit urbem.

Tibullus lib. 2. eleg. 5.

Romulus æternæ nondum firmaverat orbis
Mœnia, conſorti non habitanda Remo.

Mihi tamen (inquit Dempſterus) animadverſum è Remo ſumendamenta ejus jacta, erat enim major natu. Stat. Sylv. 5. 2. —— *Neq; enim de ſanguine cretus*
Turmali, trabeâq; Remi.

Idem Sylv. 2. ult.

Dices culminibus Remi vagantes
Infandos domini nocentis ignes.

Propertius 2. 1.

Quis gradibus domus iſta Remi ſe ſuſtulit olim.

Idem lib. 4. eleg. 1.

Regnave prima Remi, aut animos Carthaginis alta.

Martialis 10. 76.

Sed de plebe Remi, Numæque verna.

Juvenalis Sat. 10.

Turba Remi ſequitur fortunam.

Et ante omnes Catullus epigr. 56.

Glubit magnanimos Remi nepotes.

A fratre Romulo occiſum volunt poetæ. Propertius.

Si modo Avernalis tremulæ cortina Sibyllæ
Dixit Aventino rura pianda Remo.

Idem lib. 3. eleg. 9.

——— *Et cæso mœnia firma Remo.*

Horatius Od. 7. epod.

Ut immerentis fluxit in terram Remi
Sacer nepotibus cruor.

Lucan. *Fraterno primi maduerunt sanguine muri.*

Hic, ut Romulus, nomen habet à *rumpa*, i. e. mammâ, quam lupa infantibus præbuit, vel ipso Plinio teste, apud quem hactenus l. 15. c. 19. mendosè scriptum est *rumen*.

Renunciata, inf. in Æthiopico mari, quæ, teste Plinio, ita dives est, ut equos talentis auri incolæ permutent.

Reseph, nomen viri. 1 Par. 7. Lat. *volucris*, aut *sagitta ignita*.

Resen, civitas ab Assur ædificata inter Calnen & Ninneven. Gen. 10. Lat. *frænum*.

Resia, fil. Olla. 1 Par. 7. Lat. *voluntas*, aut *voluntarius*, sive *cursor*, vel *verecundus*.

Respha, concubina Saul, fil. Aiah. 2 Reg. 3. Lat. *extensio*, sive *pavimentum*, aut *calculus ignitus*.

Ressa, nomen loci in quo castrametati sunt filii Israel profecti de Lebnâ. Num. 33. Lat. *irroratio*, vel *stillicidium*.

Retana, ancilla Romana, quæ consilio & stratagemate effecit, ut Romani suarū ancillarū coitu Gallos vincerint.

Rethma, locus, ad quem venerunt filii Israel de Aseroth. Num. 33. Lat. *Juniperus*, sive *spinus*.

Reudigni, pop. Germ. quorum urbs *Reutlingen* Lazio in Suevià, Tubingæ finitima, inter illam 2. & Ulmam 6. leuc. Althamerus Cassubios, inter Pomeranos & Prussios, apud Dantiscum indigitat. B. vero Rhenanus Holsatios, vel Pomeranos.

Revocatus, vir, qui pro fide Christianâ leopardis devorandus traditus est, imperantibus apud Romanos, Valerio & Gallieno, sub Taruntio præside.

Reu, fil. Phaleg. Gen. 11. qui *Ragau* 1 Par. dicitur: iisdem tamen consonantibus & punctis apud Hebræos. Lat. *socius*, vel *amicus*, aut *pastor*, sive *malum*, aut *confractio*.

R H.

Rha, Sarmatiæ flu. in Europâ, hodie *Volga*, Tartaris *Edel* dicitur. Armeni eum *Thamar* appellant, uti scribit Gurchinus. Pomponius lib. 3. cap 5. *Sed qui famam habent, ex Ceraunii montibus uno alveo descendit, duobus exit in Caspium Rha.* Verum (annotante illic clarissimo Vossio) non rectè fluvium hunc ait oriri ex Ceraunii montibus, quorum situs notus est ex Ptolemæo, cum remotissimis oriatur fontibus, ac plus quam quadringentas Germanicas leucas cursu suo conficiat. Sed neque illud verum, duobus tantum alveis in Caspium mare exire: Septuaginta enim ostia numerarunt, qui viderunt, aut etiam plura: quamvis alii viginti quinq; tantum referant, quod de majoribus forsan & permanentibus ostiis est intelligendum. Quum vero scribit uno alveo descendere, tum quoque errat, cum plurimi in eum amnes partim in Tartariâ, partim in Moscoviâ nati, influant, quod hodiernâ experientiâ compertissimum. Diversi illi *Rha*, sive *Volgæ* fluminis fontes noti fuere jam olim Ptolemæo. Prater duos longissimè à se invicem distantes fontes, quos ex Hyperboreis ait oriri montibus, amnibus quoque aliquot augeri ait, qui ex Rhymnicis montibus in eum influant. Verba ejus hæc sunt, agens de Scythiâ intra Imaum, & Rhymnicis in eâ montibus: Ἀφ' ὧν ῥέουσιν ὅ τε Ῥᾶ πολαμὸς· οἱ δὲ συμβάλλοντες τῷ Δαΐκι ποταμῷ χῶ τὸ Νόεσσον ὄρος. Sic habent veteres manu exarati libri, & rectè. Vulgata enim lectio falsa est, & meras offundit tenebras. Ex Rhymnicis montibus præter Rhymnum, qui proprio ostio in mare Caspium exoneratur, egrediuntur quoque alii amnes, quorum aliqui *Rha* flu. subeunt, alii *Daici* conjunguntur flumini, qui vulgò *Jaick* appellatur. Hinc nomen *Rha* Ponticæ radici. Atqui *Rhabarbarum* hodiernum nihil commune habet cum vero *Rhabarbaro*. Et specie & virtute plurimùm differt, hoc συπίκὸν, illud vero καθαρτικόν. At postquam ex iisdem oris, unde prius *Rha Barbarum*, à mercatoribus allata fuit radix illa, quæ apud solos crescit Sinenses, ac *Taihoang* ab ipsis nominatur, usus obtinuit, ut in illam *Rhabarbari* appellatio transferretur. Hæc Vossius.

Rhaba, op. ad sinum Jonium, à quo *Rhabæus*.

Rhacelus, urbs Macedoniæ. Steph.

Rhacotes, Alexandria prius sic dicta. Steph. Strabo. Κατοικίαν δ' αὐτοῖς ἔδοσαν ἐ περσαγορευομένῳ Ῥακῶτι, κώμῃ μέν ἐ Ἀλεξανδρέων σόλεως ἔτι μέρος, τὸ ὑπερκείμενον ἐ λιμένος, τότε δὲ κώμη ὑπῆρχε. Pausanias in Eliacis prioribus, ubi de Alexandriâ: Λέγεται δὲ ἡ περίοδος ἔτι σόλισμα Λεχαίων ἐν ταῖς ἃ μάλα ἐξ Ῥακῶτιν.

Rhadagisus, Gothorum rex, Stiliconis operâ Italiam ingressus cùm eam vastasset, tandem in Fesulanis montibus conclusus, captus & occisus est cum multis suorum millibus.

Rhadamanthus, Jovis ex Europâ fil. rex Lyciæ, qui quòd severus fuerit justitiæ minister, fingitur à poetis apud inferos nocentum culpas explorare. Virg. Æn. 6.

Gnosius hæc Rhadamanthus habet durissima regna,
Castigatque audítque dolos, subigitque fateri,
Quæ quis apud superos furto lætatus inani
Distulit in seram commissa piacula mortem.

Hoc ex doctrinâ Platonis (inquit de la Cerda) ut credi potest, qui in *Minoe*, potestatem Minois ac Rhadamanthi ita discriminat: *Rhadamanthus quidem vir bonus extitit, à Minoe siquidem institutus erat: nec tamen regiam disciplinam omnem, sed regi tantum ministare in judiciis didicit. Unde judex bonus appellatus est. Eo plane, veluti legum custode per urbem usus est Minos.* Et supra loquens de Homero: Οὐ Ῥαδάμανθυν σωφρόνως δικάζοντα. Idem in Gorgiâ Rhadamanthum facit inferiorem Minoe, cum ait Asiaticos judicari ab Rhadamantho, Europæos ab Æaco: Minois vero esse munus injunctum, ut judicaret supra illos: ait enim ὃτι διαχείροιεν, si quid illi ambiguum reliquissent. Verum est quidem ab eodem Platone Rhadamanthum induci judicem lib. 12. de Legg. Dat enim illi κρίσιν ἐ δικῶν. Quin lib. 1. de Legg. majore adhuc dignitate illum afficit, facit enim illum dicentem, & distribuentem jus διαιρίβῳ τὰ σφῶν τοῖς δίκης ὀρθῶς. Est autem longè aliud judicare, ac jus dicere. Pindarus Od. 2. Olymp. Rhadamanthum vocat Saturni πάρεδρον sive *assessorum*: & Od. 2. Pyth. ait illum non delectari ἀπάταισιν *dolis*. Plato lib. 1. de Legg. δικαιόταλον vocat. Aristides in 2 Platonicâ dat ei ὑπόθεσιν ἡ δικαιοσύνῃ. Idem laudans Antoninum Philosophum: τίς γὰρ Ῥαδάμανθον, ἢ τίς Αἰακὸν ὕτω δίκαιον ἐωτὸν ἔχοι πρὸς ἀπάσας δικαίας, διεφύλαξε; Demosthenes in ἐρωτικῷ, ait Æacum & Rhadamanthum amatos à Diis διὰ σωφροσύνην, non minus quàm propter fortitudinem Herculem, Castorem, Pollucem, propter pulchritudinem Ganymedem & Adonin. Unde Theognis in Gnomis:

Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μοῦνος ἔχοις Ῥαδαμάνθῳ αὐτῷ,
Πλείονά τ' εἰδείης Δολιδὸν Σισύφε.

Rhadamistus, Pharasmanis Iberorum regis fil. quum Mithridatem Armeniæ regem dolo cum uxore & liberis interfecisset, ab Artabano Parthorum rege susus fugatusq; est sub A. D. 52.

Rhadanusias, urbs Massiliæ. Steph. Forte à *Rhodani* vicinitate dicta. Vide *Rhodanusia*.

Rhadata, op. Syenitarum in Æthiop. in quo felis pro Deo colebatur. Plin. 6. 29.

Rhadiana, virgo quædam, de quâ Strabo lib. 8. Item urbs non procul à Corintho, in quam Stesichorus poema scripsisse videtur.

Rhæa, urbs inter Scythiam & Hyrcaniam. Steph.

Rhætia, reg. gemina: prima inter ortum Rheni, seu inter Rhenum à capite usque ad lacum Brigantinum, Danubium, Lycum, & ortum Oeni: cujus pop. Rhæti, *Grawpuntner*, & Italis *Grisoni* dicuntur. Altera, teste Welsero, Vindelicia appellatur à Ptolemæo, à primâ Lyco flu. divisa. Aliis vero ex Lib. Notit. Rhætia I. ea appellatur, quæ Italiæ contermina est, Insubriæ sc. & Cenomannis Venetiæ; in quâ tota Rhætorum regio, cujus caput est Curia, urbs & Comitatus Tirolensis continentur.

cinentur. Rhætia autem II. à Curiâ uſque Danubium, à Vindelicià ſeu Bavariâ Lyco flu. diſcreta; quæ Suevia Ciſdanubiana dici poteſt. Ejus mem. Claudianus:

Prominet Hercyniæ confinis Rhætia ſylvæ.

Vide omnino Cluverium in Vindelicià & Norico cap. 2. Itemque de Ital. Ant. lib. 1. cap. 16. Hinc *Rhætica juga*, quæ & *Alpes Rhæticæ*, *Monte Braulio* Italis, & *Wurmſerloch* Germanis, quæ ad Inſubrum & Cenomanorum confinia extenduntur. Inde *Rhætica vina*, quibus maximè delectatum Auguſtum Cæſarem ſcribit Suetonius, *maximè*, inquit, *delectatus eſt Rhætico*. Hinc forte Virg. Georg. 2.

——Et quo te carmine dicam
Rhætica? neè cellis ideo contende Falernis.

In explicando Poetâ diſſentiunt Seneca & Plinius. Priori enim lib. 1. Nat. Qu. cap. 2. videtur Virgilius incertus fuiſſe, laudaretne, an vituperaret Rhæticum vinum. Poſterior lib. 14. cap. 6. ita: *In Veronenſi item Rhætica, Falernis tantum poſthabita à Virgilio.* Quæ poſterior ſententia Turnebo placuit, & ad mentem Poetæ propius accedere videtur.

Rhaga, Mediæ urbs à Nicanore condita, quæ & *Rhagæ*. Olim *Europus* vocabatur, deinde *Arſace*, ab *Arſace* rege Perſarum. Gentile *Rhagenus*.

Rhage, ſeu *Rage*, *Nottinhgam*, ut aliquibus videtur, op. Angliæ inter Conventriam ad occ. & Lincoln. ad ort. Ptol. Aliis *Rhatæ* Antonino eſſe videtur.

Rhamnes, *etis*, rex & augur, qui Turni partes ſecutus, noctu dormiens à Niſo eſt interfectus. Virg. Æn. 9.

Rhamnus, op. fuit & portus Cretæ in orâ occiduâ, inter Phalaſarnen, & Cherſoneſum. Ptol.

Rhamnus, Atticæ reg. vicus in tribu Æantide, Amphiarai templo, & Nemeſis Phidiacæ ſimulacro inſignis, quæ ab hoc vico *Rhamnuſia* dicta eſt. Hæc indignationis Dea putabatur, ab iis pœnas repetens, qui præſentibus bonis ſe indignos præbuiſſent. Ovid. Triſt. l. 5. eleg. 8.

Exiget at dignas ultrix Rhamnuſia pœnas.

Claud. *Sed Dea quæ nimiis obſtat Rhamnuſia votis.*

Suidas: Ῥαμνέσιος, ὅτι ἦ σοφὸς, καὶ ἰλλογίμων. Ῥαμνοῦς γὰρ δῆμος Ἀττικῆς, ὧ ὁ καὶ Ἀντιφῶν ὥκησε καὶ φιλοσοφήσας, ὃν πολλοὶ μιμήσασθαι σπουδάσαντες φαυλότατοι ἐλήφθησαν τοῦ βίου, ὥστε τοὺς κακοὺς Ῥαμνουσίους καλεῖν. Cæterum de fano Amphiarai, quòd in Rhamnunte non fuerit, vide Voſſ. ad Melam 2. 3.

Rhampſinitus, rex Ægypti poſt Protea, qui tantam pecuniarum copiam habuit, quantam nemo regum poſteriorum adæquavit. Herodotus lib. 2.

Rhaphaneæ, op. Syrium. Civis *Rhaphaneotes*. Steph.

Rhaphia, vide *Raphia*.

Rhaptæ, metropolis Æthiopum, cujus incolæ *Rhapſii*.

Rhaptra, portus quidam, & metropolis Barbariæ. Steph.

Rhaptus, flu. quidam. Steph.

Rharium, campus in Eleuſine, unde *Rharia* regio, & Ceres *Rharia*.

Rhatoſtathybius, flu. Albionis in Walliâ. Ptol. vulgò *Taff* in comitatu Glamorganenſi Fanum ad Taffum urbeculam præterfluens. Camdenus.

Rhavius, Hiberniæ flu. Ptol. *Trobis* Camdeno, in Comit. Sligenſi ad Bor. ex Erno lacu emiſſus.

Rhaucus, urbs Cretæ mediter. Gentile *Rhaucius*. Steph.

Rhauraris, *Araurius* Ptol. *Araunis* Pomp. flu. Gall. Narbon. ex mont. Cemenno in merid. fluens, inter Obrim flu. & Agatham urb. mari exceptus, *l'Erand* Cluſio.

Rhax, inſ. Lyciæ. Steph.

Rhazunda, Mediæ op. Ptol. *Rhemen* Nigro.

Rhe, locus circa Armeniam. Cedreno.

Rhea, Cœli & Terræ filia. Heſiod. ubi de Terræ filiis.

Οὐρανῷ ἀντιθέους, τέκε, Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Κοῖόν τε Κρεῖόν θ' Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε,
Θεῖαν τ' Ῥείαν τε, Θέμιν τ' Μνημοσύνην τε.

At Orpheus in Hymnis Rheam primam omnium à Deo factam fuiſſe, inquit, quem *Protogonum* appellant:

Πότνια Ῥέα θυγατερ πολυμόρφε Πρωτογόνοιο.

Quæ cum fuiſſet poſtea Saturni uxor credita, de illâ ſcripſit idem Orpheus:

Πάντιμε ἀγλαόμορφε, Κρόνε σύμπλεξ μάκαιρα.

Hanc ipſam Jovis fuiſſe matrem teſtatur Callimachus:

Ἐν δὲ σὲ Παρράσιη Ῥείη τέκεν, ἦχι μάλιστα
Ἔσκεν ὑφ' ἁμετέρη ἀθανατὴ ἐρικυδέα.

Hujus ſacrificia fiebant die nono Lunæ, ut innuit Nicander in Alexipharmacis, magnâ cum vociferatione:

Ἠ ἅτε κερτομέῃ ζάκορος βεμίσγετ' Ἐνυοῦς
Εἰναδὶ λειοφόρητιν ἀνιχειμπάσσα κελαθοῖς,
Μακρὴν ἰπεμβοάα γλαίσσῃ θρόον· οἱ δὲ τρίτοιο
Ἰδαίης ῥιγηλὸν ὀτ' εἰσάιεν ὕλαγμόν.

Quod a. Rhea Terra ſit, vel vis Terræ, quæ ad generationem rerum pertranſit, teſtatur Apollonius Argon. 1.

——Ἐνθεν ἐς αἰεὶ
Ῥόμβῳ ἠ τυπάνῳ Ῥείαι Φρύγες ἰλάσκονται,
Ἢ δὲ τε διαγίγαντι δόμῳ φρίτα θῆκε Δυναίῃ,
Ἀντίον ἁἰμαγὲς τὰ δ' ἐοικότα σήματ' ἔχουσι,
Δυομάτη φύλ' γαῖα τερείνης ἀνθεα ποίης,
Θῆρες δ' εἰλυές τε καὶ ξυλόχας τε λιπόντες
Οὐρῇσιν σαίνοντες ἰκάλλυθον.

Alio nomine *Ops*, *Mater Deum*, & *Magna Mater*, & *Cybele* dicta. Item *Dea Phrygia*, *Idæa*, *Berecynthia*, *Dindymene*, & *Peſſinuntia*. Dictam volunt *Rheam* ἀπὸ τοῦ ῥεῖν, quòd *affluat* rebus omnibus terra. Vel potius *Rhea* eſt à verbo Ebræo רעה *Raha*, pavit, & in 2. Conjugatione *Reha*, i. e. *aſſociavit ſibi commenſalem*. Vide Nat. Com. lib. 9. cap. 5. & Fungerum in *Rhea*.

Rhea, Numitoris Albanorum regis filia, alio nomine *Ilia* appellata: quam cum Amulius patruus ejus Veſtæ virginem legiſſet, à Marte compreſſa Romulum & Remum peperit.

Rhebas, qui & *Rhebus* Val. Flacco, *Rhebanus* Orpheo, *Rhebæus* Apollonio, flu. Bithyniæ ex Olympo monte oriens & in Euxinum mare apud Pſillidem labens. *Kibas* hodie Petro Gyllio. Dionyſius v. 794.

Ῥάβας δ' ἐφέτειον ὕδατος ῥείθρον,
Ῥάβας, ὃς Πάνδοιο φαεσφόρα σήματα δύνει,
Ῥάβας, ὃ κάλλιστον ὅτι χθονὶ σύρεται ὕδωρ.

Ubi Montanus. Cur exigui fluvii *Rhebæ* ſeu *Rhebantis*, (nam utroque modo inflecti Euſtathius teſtatur, Ῥαβαντίας γῆς ab eo denominatæ Arrianum meminiſſe affirmans) tam ſolemnis mentio à Dionyſio facta eſt, adeo ut ejus nomen, veluti Thymbridis verſ. 352. per Anaphoram ter repetitum ſit, (cum eum Ptolemæus & Strabo ne nominare quidem digrentur) niſi cum Suidâ, leve hoc argumentum arripiamus, ad confirmandam opinionem, quod ipſe Byzantius fuerit? Plinius quidem hujus flu. mem. lib. 6. cap. 1. & aliter *Rheſum* dictum refert: *A faucibus Boſpori eſt Rhebas fluvius, quem aliqui Rheſum dixerunt, deinde Pſillis.* Val. Flac. lib. 4. Argonaut.

Litora longinqui quà exirent flumina Rhebi.

Si quis (inquit Bochartus) רפת *Riphat* malit, eo alludet *Rhebus*, vel *Rhebæus*, vel *Rhebanus*, Bithyniæ amnis in Pontum exiens, non procul à Paphlagoniâ. Apollonius lib. 2. Argonaut.

Ἐσ ὅθι Ῥαβαίη πεχόαι, σκιόεντά τε Κολώνης
Παφλαγόνες τε. ——

Orpheus Argonaut. verſ. 711.

Ῥαβαντᾶ πεχόαισι μίλαιν' ἐξικόμεθ' ἀκτὴν.

Arrianus in Periplo, ἀπὸ δὲ τοῦ ἱεροῦ πλέοντι ἐς δεξίᾳ Ῥᾶβας ποταμὸς. Sed & Apollonius ubi ſupra.

Ῥάβαν ἀκυρρόῳ πολεμὸν, ἀκτήν τε μίλαιναν.

Rhebas etiam regionis nomen, cujus pop. *Rhebæi*, Steph. Ῥάβας, πόλεμος παρὰ τῷ Πόντῳ, ἔστι δὲ ἡ χώρα, τὸ ἐθνικὸν Ῥαβαῖοι.

Rhecas, unus ex iis ducibus qui Laconas Heniochiam deduxerunt. Strabo lib. 11.

Rhedones, Gall. Celt. pop. Cæſar. *Rennes en Bretagne.*

Rhegianum, Myſiæ infer. op. Ptol. *Roſi* Nigro.

Rhegium, op. in Viâ Æmiliâ, Tanneto proximum. Scribendum *Regium*. Dicebatur enim primo *Forum Lepidi*, poſtea vero *Regium Lepidum*. Feſtus, *Rhegium*, inquit, *ſignificare oportere, ait Verrius, id municipium, quod in freto Siciliæ eſt: quoniam id dictum eſt à rumpendo, quod eſt Græcè ῥηγνῦναι, eò quidem magis, quia in Galliâ Ciſalpinâ, ubi Forum Lepidi fuerat, Regium vocatur.* Diſcrimen

ſcrimen voluit eſſe debere Verrius in Orthographiâ. Illud opidum ad ſretum Siculum Græco modo, ſcribendum eſſe cum aſpiratione *Rhegium*; quia Græcum ejus eſt vocabulum: hoc vero in Galliâ Ciſalpinâ ſine ſpiritu *Regium*, qu. à *regiæ* cujuſdam dignitatis argumento. Hinc apud Phlegontem Trallianum in Macrobiis, ubi bis nominatur πόλις Βασίλεια putat Cluverius idem eſſe opidum, quod ibidem ſexies vocatur πόλις Ῥήγιον, quem ſis vide de Ital. Ant. lib. 1. pag. 276.

Rhegium, extremum agri Brutii op. cognomento *Julium*. Ptol. Σκύλλαιον ἄκρον, Ῥήγιον Ἰούλιον, Λευκόπετρα ἄκρα. Vulgò nunc incolis, & elegantius loquentibus, *Reggio* dicitur. Mela adverſo itinere incedens, l. 2. c. 4. *Columna Rhegina, Rhegium, Scylla.* Ubi male *Rhegium* ponitur inter Columnam & Scyllam, cum Columna fuerit inter Scyllam & Rhegium. Opidani inde fuere *Rhegini* (*Rhegienſes* enim vel *Rheginenſes* ſunt incolæ *Rhegii*, vel *Regii Lepidi* in Gall. Ciſpadanâ) Stephanus. Ῥήγιον, πόλις Ἐμιλίας, ὁ πολίτης Ῥηγῖνος. Plin. 3. 8. *Columnam Rheginam. Ab hoc deſciſcendi argumento Rhegium Græci dedere opido, in margine Italiæ opido.* Ejus mem. Ovid. Met. 14.

Oppoſitumq; petens contra Zancleia ſaxa
Rhegion ingreditur.

Dictam ſic volunt ἀπὸ τῦ ῥηγνῦναι, quod ibi Sicilia ab Italiâ credatur eſſe *rupta* vel *avulſa*. Cui ſententiæ mordicus adhærent Poetæ. 1. Virgilius lib. 3. Æn.

Hæc loca vi quondam & vaſtâ convulſa ruinâ
(Tantum ævi longinqua valet mutare vetuſtas)
Diſſiluiſſe ferunt, quum protinus utraque tellus
Una foret, venit medio vi pontus, & undis
Heſperium Siculo latus abſcidit, arvaq; & urbes
Litore diductas anguſto interluit æſtu.

2. Ovidius Met. 15.

——— *Zancle quoq; junctæ fuiſſe*
Dicitur Italiæ, donec confinia pontus
Abſtulit, & mediâ tellurem reppulit undâ.

3. Lucanus Pharſal. lib. 3.

Curio Sicanias tranſcendere juſſus in urbes,
Quà mare tellurem ſubitis aut obruit undis,
Aut ſcidit, & medias fecit ſibi litora terras.
Vis illic ingens pelagi, ſemperq; laborant
Æquora, ne rupti repetant confinia montes.

4. Valerius Flaccus Argonaut. lib. 1.

——— *Neq; enim tunc Æolus illis*
Rector erat, Libycâ cum rumperet advena Calpen
Oceanus, cum flens Siculos Oenotria fines
Perderet, & mediis intrarent montibus undæ.

Idem libro ſecundo:

Has etiam terras, conſertaq; gentibus arva,
Sic pelago pulſante, reor, Neptunia quondam
Cuſpis & adverſi longus labor abſcidit ævi;
Vt Siculum Libycumq; latus: ſtupuitq; fragorem
Janus, & occiduis regnator montibus Atlas.

5. Silius Italicus de bello Punico 2. lib. 14.

Auſoniæ pars magna jacet Trinacria tellus,
Vt ſemel expugnante Noto, & vaſtantibus undis
Accepit freta cæruleo propulſa tridente.
Namq; per occultum cæcâ vi turbinis olim,
Impactum pelagus laceratæ viſcera terræ
Diſſicit, & medio perrumpens arva profundo
Cum populis pariter convulſas tranſtulit urbes.

6. Claudianus de Raptu Proſ. lib. 1.

——— *Trinacria quondam*
Italiæ pars una fuit, ſed pontus, & æſtus
Mutavere ſitum: rupit confinia Nereus
Victor, & abſciſſos interluit æquore montes,
Parvaq; cognatas prohibent diſcrimina terras.

7. Statius Thebaidos lib. 3.

——— *It clamor ad auras,*
Quantus Tyrrheni gemitus ſalis; aut ubi tentat
Enceladus mutare latus; procul igneus antris
Mons tonat, exundant apices, fluctuſq; Pelorus
Contrahit, & ſperat tellus abrupta reverti.

Idem Sylv. lib. 1. ——— *Sic diſſociata profundi*
Erutia Sicanium circumſpicit ora Pelorum.

8. Dionyſius in περιηγήσει, verſ. 467.

Τελευταῖον δ' ὅτι τῶν ὑπὲρ πόδα Αὐσονιήων
Ἐκπέταλαι, πλευρῇσιν ὅτι τριτάτην ἐχιχῶα, &c.
Τῆς μὲν πρὸς βορέαο ὁλοὸν ταυτῃσι χάλυβδος,
Στεινή τι, σκολιή τε καὶ ἀχνίῃ, οὐχὶ θάλασσα
Συνεχέϊν μακρῇσι περιβρίμεσι πιλάδεσσιν,
Λοιπὴ τμηθεῖσα πολυγλώχινι πδήρῃ.

Vide ſis illic Euſtathium. Hactenus poetæ; reliquos auctores ſententiam hancce confirmantes videat, ſi vilit, lector apud magnum Cluverium de Sic. Ant. l. 1. c. 6. de quo etiam nos plura in *Sicilia*.

Rhegma, civitas quædam Ciliciæ. Item ſinus juxta ſinum Perſicum: Gentile *Rhegmatites*. Steph.

Rhemi, vulgo *Reims*, pop. & urbs Gall. Belg. archiep. & Campaniæ metropolis, à *Rhemo* Galliæ rege, ut quidam volunt, dicta, ubi Galliæ reges inaugurantur, populi *Rhemenſes* & *Rhemi*. Lucanus lib. 1.

Optimus excuſſo Leucus, Rhemuſq; lacerto.

Rhemnius Palæmon, Grammaticus, qui gloriabatur ſecum natas eſſe literas, ac ſecum demum moriturus. Idem M. Varronem porcumiappellare non eſt veritus.

Rhene, *Rheneia* Straboni, *Rhenia* Stephano, quæ & *Artemitis* & *Celadusſa* prius, teſte Plinio dicta eſt, *Fermene* hodie Sophiano, inſ. maris Ægæi, una Cycladum, inter Ceam & Delum.

Rheni, pop. juxta Rhenum incolentes, inter Helvetios ac Rhatos. Perſius Sat. 6.

Eſſedaq; ingenteſq; locat Caſonia Rhenos.

Rhenus, flu. Italiæ, ex Apennino monte oriens, ac per Galliam Togatam in Romandiolâ per agrum Bononiæ, ab eâ non longè fluens, in Padum ſupra Ferrariam labens: *Il Rhen*, & *Rheno* hodie dicitur. Silius lib. 8.

——— *Parvique Bononia Rheni.*

Rhenus, notiſſimus, & maximus Germaniæ poſt Danubium fluvius, illam à Galliâ diſterminans. Primus auctorum, quorum monumenta nobis ſuperſunt (nam qui Ariſtotelis operibus nomen ejus immiſcent, opido quam imperitè faciunt) Rhenum, retulit Jul. Cæſar, in Com. de bello Gallico. Deſcripſit autem eum ſic: *Rhenus oritur ex Lepontiis, qui Alpes incolunt: & longo ſpatio per fines Nemetum, Helvetiorum, Sequanorum, Mediomatricorum, Tribocorum, Trevirorum, citatus fertur: & ubi Oceano appropinquat, in plures diffluit partes, multis ingentibus inſulis effectis (quarum pars magna à feris barbariſq; nationibus incolitur; ex quibus ſunt, qui piſcibus, atq; ovis avium vivere exiſtimantur) multiſq; capitibus in Oceanum influit.* Poſt Cæſarem omnes ferè auctores, Græci juxta atq; Latini, ſcriptis ſuis eum celebrarunt, Tacitus Annal. 2. *Rhenus uno alveo continuus, aut modicas inſulas circumveniens, apud principium agri Batavi, velut in duos amnes dividitur; ſervatq; nomen ac violentiam curſus, quà Germaniam prævehitur, donec Oceano miſceatur: ad Gallicam ripam latior & placidior adfluens. Verſo cognomento, Vahalem accolæ dicunt: mox id quoq; vocabulum mutat Moſâ flumine; ejuſq; immenſo ore eundem in Oceanum effunditur.* Idem libro de Germaniâ: *Rhenus Rhæticarum Alpium inacceſſo ac præcipiti vertice ortus, modico flexu in occidentem verſus, ſeptentrionali Oceano miſcetur.* Mela l. 3. c. 2. *Rhenus ab Alpibus decidens, prope à capite duos lacus efficit, Venetum, & Acronium; mox diu ſolidus, & certo alveo lapſus, haud procul à mari huc & illuc diſpergitur.* Dio lib. 39. Ὁ δὲ Ῥῆνος ἀναδίδωσι μὲν ἐκ τῶν Ἄλπεων τῶν Κοττίων, ἐλίγων ἔξω τῆς Ῥαιτίας. Περιχωρῶν δὲ ὅτι ἐλαφρῶς, ὡς αἰσθέσθαι μὴ τοῦ τε Γαλατίαν, καὶ τὰς ἐποικοδομὰς αὖθις, ὡς ἐδόκει, δὶς τὰς Κελτὰς κατοικίσαι· καὶ τελευτῶν ἐς τὴν Ὠκεανὸν ἐκβάλλει. Herodianus lib. 6. Μίγισοι γὰρ δὴ ἔτοι πολεμῶν ὑπ' ἀρετῆς μέση Ῥῆνός τε καὶ Ἴστρου· ὁ μὲν Γερμανὸς, ὁ δὲ Παίονας παρεμείβων· οἱ δέρμις μὲν πασίποσσι ἔχεσι τὸ μέθεσι, διὰ βάθος τε καὶ πλάτος. Τῷ δὲ χειμῶνος, παγέντος ὑπὸ τῦ κρύος, ὡς πεδίον ἁμάρτι καθαπτύσσεται· αἰσθάνεται δὲ ὅτω καὶ συβδὸν γένεται τὸ ποῖ ῥεῖθρον, ὡς μὴ μέτοι ἵπταν ὁπλαῖς καὶ ποσὶν ἀνθρώπων αἰσθίχθαι, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀρύσεις θέλοντας, μὴ καλπὸς ἐκ αὐτοῦ μηδὲ κοῖλα σκέυη φέρειν, πελέκης δὲ καὶ σκίλας, ἵν' ὀκκοφασίας, γομεῖν τε σκεύος ἀφέμενοι τὸ ὕδωρ, φέρεσιν ὥσπερ λίθον· φύσις μὲν δὲ τὸ πολεμῶν αὐτῶ. Eius mem. Ovid. Met. 2.

Heſperioſq; amnes, Rhenum, Rhodanumq; Padumq.

itemque

Itemque Virgilius lib. 8.

Extremiq; hominum Morini, Rhenusq; bicornis.

Ubi duo tantum Rheno ostia tribuit, uti & Claudianus ubi de Alarici victoriâ.——*Te Cimbrica Tethys*

Divisum bifido consumit Rhene meatu.

Hodie vero tria celebrantur. Vide Cluver. de tribus Rheni alveis, & l. 2. de Germ. Ant. c. 40. Horatius:

Aut flumen Rhenum, aut pluvius describitur arcus.

Non ἀπὸ τῦ ῥεῖν (inquit Fungerus) quod est *fluere* Latinis, etsi aliquibus verisimilè id queat videri, nec à *Rhodani* societate, secundum Isidorum, verùm potius à voce Germanicâ *Rhin*, quæ *nitorem, puritatemq;* significat, quòd claritatis quâdam prærogativâ polleat, dum clarissimas perlabitur gentes: sive quod arbiter olim & velut vindex fuerit puritatis conjugii. Quippe solebant Germani liberos recens natos, clypeo impositos, committere fluminis alveo, qui si fluitasset, legitimi partûs indicium dabat; sicut adulterini, cùm subsidebat, fundum petens, teste quoque Galeno. Unde Claudianus.

Et quos nascentes explorat gurgite Rhenus.

Hinc in Anthologiâ legimus lib. 1.

Θαρσαλέοι Κελτοὶ πόλεμον ζαλήμονι Ῥήνῳ.

Et ibidem:

Κελεμάτων λόγχισιν ἐλεγχιγάμε ποταμοῖο.

D. quoq; Nazianzenus.

Ἐς νόδον ἀγχιβρῶ Ῥήνε χειβίνλα μιθρεῖε.

Nonnus in Bassaricis:

Ῥήνῳ ἀσπιδίλοιο θεμιςολόπῳ τοχιτοῖο.

Gallicum Rhenum dixit Catullus ad differentiam Rheni Bononiensis. Lucanus lib. 1.

Fregit & Arctoo spumantem vortice Rhenum.

Statius lib. 1. Sylvarum.

Non vocat Arctoas acies, Rhenumq; rebellem.

Claudianus. ——*Rhenumq: minacem*

Cornibus infractis adeo mitescere cogis.

Seneca in Hercule Insano:

Violentus undâ Tigris, aut Rhenus ferox.

Rhesala, urbs Umbrorum. Steph.

Rhesus, Strymonis & Euterpes Musæ fil. rex Thraciæ, qui albis equis in auxilium Trojanorum venit. Sed prodente Dolone speculatore Trojano, à Diomede & Ulysse, primâ nocte occisus est. Virg. Æn. 1.

Nec procul hinc Rhesi niveis tentoria velis
Agnoscit lachrymans, primi quæ prodita somno
Tydides multâ vastabat cæde cruentus,
Ardentesq; avertit equos in castra, priusquam
Pabula gustassent Trojæ, Xanthumq; bibissent.

Catullus: *Nec Rhesi niveæ citæq; bigæ.*

Claudianus de Rhesi equis:

Grataq; retulerat raptos ad castra jugales:
Quorum, si qua fides augentibus omnia Musis,
Impetus excessit Zephyros, candorque pruinas.

Apud Virgilium. *Rhesi Mavortia tellus* ponitur pro Thraciâ. Mela 2. 2. *Tum Rheso regnata quondam pars Thraciæ.*

Rhetico, mons in Rhætiis. Pomp. lib. 3.

Rhexenor, Naufithoi fil. frater Alcinoi, pater autem Aretes, quam Alcinous, fratre ab Apolline interfecto, uxorem duxit. Homerus Odyss. 7.

Rhigodunum, Rippon, teste Lhuydo: sed aliis *Warrington*, op. Albionis in orâ Angliæ occid. medium inter Cestriam & Lancastriam. Ejus mem. Ptolemæus.

Rhimotalces, Thracum rex, qui ab Antonio ad Augustum Octavium transierat. Hic cum Cæsari petulantius, crebriusque inter pocula societatem & convictum exprobaret, illud ab indignato Augusto reportavit: *Amo proditionem, proditores vero odi.* Plutarchus.

Rhinocorura, urbs Palæstinæ marit. in confin. Ægypti, sic ab antiquis incolis dicta, quorum *nasi* erant *mutulati.* Steph. *Rhinocolura* Straboni ac Plinio. *Faramida* vero hodie Nigro.

Rhion, Ætoliæ promuntorium. Plin. 4. 2. è cujus regione aliud promunt. est quod *Antirrhion* vocant. Mela lib. 2. cap 3 ex emendatione Vossii: *Rhion deinde, id maris nomen est, angustè & velut freto, litus oræ sequentis incidens.* Ubi quod *Rhion* maris sive freti nomen esse inquiat, id ex usu vulgari fecit, cum & Livius lib. 7. & item lib. 8. decadis tertiæ, fauces sinûs Corinthiaci ab accolis *Rhion* vocari scribat.

Rhiphe, vel *Ripha*, urbs Arcadiæ. Steph. Ejus meminit Papinius lib. 4. Thebaidos:

Rhipheq; & Stratie, ventosaq; donat Enispe.

Rhiphæi, montes Septentrionales in Scythiâ, ut vulgò creditur, quos ἀπὸ τῆ ῥιπῆς, h. e. *à flatuum* vi sic dictos quidam putant. Vide *Riphæi.*

Riphæorma, Arabiæ op. Plin. 6. 8.

Rhipheus, unus ex Centauris. Ovid. 12. Alius Trojanus ob justitiam à Virgilio laudatus. Æn. 2.

——*Cadit & Rhipheus justissimus unus*
Qui fuit in Teucris, & servantissimus æqui.

Rhispia, op. Pannoniæ sup. in Stiriæ & Hungariæ confin. Ptol. *Rekasburg* Lazio.

Rhittium, op. Pannon. infer. ad Danubium. Ptol. inter Bononiam, & Taurunum. *Ratza* Lazio. *Salankemen* Simlero.

Rhitum, locus ad Isthmum Corinthiacum, à Corintho 2. m. p. distans.

Rhitymna, vel *Rhithymna*, urbs Cretæ. Ptol. & Steph. *Retimo* Sophiano.

Rhium, vel *Rhion*, quod & *Drepanum* Strab. ac Ptol. & *Molycrium* Straboni, promunt. & op. apud Steph. Peloponnesi in Achaiâ ad fauces sinûs Corinthiaci contra Antirrhium promunt. Ætoliæ. *Trapani* Nigro, al. *Capo Patras*; ubi Peloponnesii ab Athenienses navali prælio victi, teste Xenophonte. Est & *Rhium* promunt. Corsicæ apud Urcinium urb. Ptol. vulgò *Capo d' Aiazzo.*

Rhiusiava, Germ. urbs. Ptol. *Gengen* Villanovano in Suevia, inter Ulmam & Nerolingam.

Rhizana, op. Dalmatiæ mediterran. inter Naronam & Scodram. *Rudine* Moletio.

Rhizenia, urbs Cretæ. Steph.

Rhizius, Rhizus Ptolemæo, portus circa mare Euxinum. Vide Stukium ad Arriani Periplum.

Rhizon, Polybio, *Rhizinium* Plinio, *Rhisinum* Ptolemæo, urbs Dalmatiæ ad sinum Rhizonicum, ab Epidauro 20. m. p. ad ort. ab Ascrivio 10.

Rhizophagi, pop. Æthiop. inter Astapum & Astaboram flu. in Meroe insulâ, *Elii* Straboni. Apud Ælianum in Indiâ ad Astaboram ponuntur. Sed ibi *Meroe* legendum.

Rhizus, portus & urbs Cappadociæ maritima. Alia in Magnesiâ apud Meliboeam op. teste Plinio, seu Thessaliâ, ut est apud Steph.

Rhoas, flu. Colchidis ex Caucaso monte in Euxinum mare labens. Plin.

Rhobogdii, pop. Hiberniæ Ptol. ad Rhobogdium promunt. (quod *Capo Versoda* Moletio, *Fair Foreland* Camdeno dicitur) in orâ Boreali: ubi pagus *Robogh* hodie nomen retinens.

Rhoda, op. geminum: unum Hispan. citer. in orâ Catalauniæ in finibus Indigetum, inter Gerundam & Ruscinonem. *Reses* hodie. *Rhodope* olim Strab. *Rhodipolis* vero Ptol. à Rhodiensibus conditum. Alterum Gall. Narbon. apud ost. Rhodani. *Foce di Rhore* hodie Dalechampio.

Rhoda, nomen puellæ. Act. 12.

Rhodanus, le Rosne Gallis, flu. maximus Gall. Narbon. ex Adulâ monte è regione Rheni oriens, ac per Sedunos in occ. fluens, in Lemannum lacum ingrediens, & ad Genevam urb. egrediens, donec ad Lugdunum, Arari accepto, in meridiem conversus, Viennam, Valentiam, Avenionem & Arelatum urbes attingit. Hunc M. Varro, teste Agellio 10. 7. tertium Europæ flu. haud Istro minorem scribit. Ortelius illum non longè à Danubio origi ait, cum fontes illius à fontibus Danubii supra 120. m. p. distent, Græci pro *Eridano, Rhodanum* dixere, de quo vide Cluver. Germ. Ant. lib. 3. cap. 34. Vide & Isidor. Origin. lib. 14 cap. 6. Ostia ejus quod attinet, Diod. Sic. cum Timæo affirmare ausus est Rhodanum esse πενταστομον. Ἀριμίδῳ δὲ τρίστομον λέγει, teste Strab. lib. 4. Etiam Plinius Rhodani 3. ostia agnoscit. Ptolemæus cum Polybio 2. tantum. Livius autem scribens Rhodanum pluribus ostiis divisum in

mare decurrere, ſibi, ne mendacii argui poſſet, cavit. Scribit de eo Marcellinus lib. 15. hoc modo: *A Pœninis Alpibus effuſiore copiâ fontium Rhodanus fluens, & proclivi impetu ad planiora digrediens, proprio agmine ripas occultat, & paludi ſe ingurgitat noviſſimè Lemano, eamq; intermeans nuſquam aquis miſcetur externis, ſed altrinſecus ſummitates undæ præterlabens ſegniores, quæritant exitus, viam ſibi impetu veloci molitur. Unde ſine jactuſâ rerum per denſa paludum fertur, & Sequanos, longeq; progreſſus Viennenſem latere ſiniſtro perſtringit, dextro Lugdunenſem: & emenſus ſpatia fluctuoſa Arariæ, quem Sauconam appellant, inter Germaniam primam fluentem, ſuum in nomen adſciſcit, qui locus exordium eſt Galliarum. Exinde non millenis paſſibus, ſed Leucis itinera metiuntur, ubi auctus Rhodanus aquis advenis locupletior vehit grandiſſimas naves, ventorum flatu jactari ſæpius aſſuetas, finituſque inter valles, quas ei natura præſcripſit, ſpumeus Gallico mari concorporatur per patulum ſinum quem vocant.* Ad gradus *ab Arelate octavo-decimo ferme lapide diſparatum.* Ejus mem. Horatius, cum ait.

Me peritus
Diſcet Iber, Rhodaniq; potor.

Id eſt, Rhodani accola: ut alibi:

Non qui profundum Danubium bibunt.

Quo ſenſu etiam Martialis voce iſtâc uſus eſt:

Et qui prima bibunt deprenſi flumina Nili.

Silius lib. 3. *Tumidiq; minaces*
Accedit Rhodani feſtino militе ripas.
Aggeribus caput Alpinis & rupe nivali
Preſilit in Celtas, ingentemq; extrahit amnem
Spumanti Rhodanus proſcindens gurgite campos,
Ac propere in pontum lato ruit incitus alveo.

Vide *Arar. Rhodanum* (inquit vir magnus) five *Rhodanitas*, nam id populi nomen eſt, non in inſ. *Rhodum* ſed in Galliam appuliſſe putamus, circa oſtia *Rhodani* quem de ſuo nomine nuncupaverint. Certè ſi de voce certetur, *Rhodanim* ad *Rhodani* nomen accedit proprius quam *Rhodi*, vel *Rhodiorum*. Præterea videtur Rhodus cum vicinis inſulis in Eliſæ ſortem cecidiſſe. Sed objectio in promptu eſt, *Rhodanum* non à *Rhodanim*, ſed à *Rhodo* opido dici, quod à *Rhodiis* conditum poſtea Maſſilienſium fuit. Ita Plinius 3. 4. *Agatha quondam Maſſilienſium, & regio Volcarum Tectoſagum, atq; ubi Rhoda Rhodiorum fuit, unde dictus multo Galliarum fortiſſimus amnis Rhodanus.* Et Hieronymus in Epiſt. ad Galatas. *Opidum Rhoda coloni Rhodiorum locaverunt, unde amnis Rhodanus nomen accepit.* Hæc illi. At illorum ſententiæ cur non accedam has habeo rationes. Primò amnis à *Rhodâ*, non *Rhodanus*, ſed *Rhodius* dictus fuerit, cujus nominis fluvium in Troade Homerus & alii recenſent. Præterea *Rhodani* nomen qui novitatis arguunt, debuerant priſcum indicare: Neque enim ante Rhodiorum coloniam eò tranſlatam, ſine nomine fuit flu. ingens, quem inter tres Europæ maximos computant Scylax, & Solinus. *Rhodanum* certe conſtanter vocant hunc flu. non ſolum Apollonius, Timæus, Polybius, Artemidorus, aliique ſine numero, ſed & his longè vetuſtiores Æſchylus & Euripides apud Plinium. Hoc potiſſimum, quod ut à *Rhodâ* nomen ſortiretur *Rhodanus*, debuit eſſe Rhodæ vicinus. At à *Rhodano Rhoda* diſtat immenſum quantum; ut quæ in Hiſpaniâ ſit, non in Galliâ, procul à *Rhodani* oſtiis terreſtri itinere m. p. fere 150. Strabo ubi de Rhodiis: μίχει Ἰβηρίας ἔπλευσαν, κακεῖ μὴν ἵ Ῥόδην (Ῥόδην legit Caſaubonus) ἔκτισαν, ἣν ὕστερον Μασσαλιῶται κατέσχον. Mela 2. 6. *Proxima eſt rupes quæ in altum Pyrenæum extrudit; dein Thicis flumen ad Rhodam.* Ptol. in deſcript. Hiſp. Tarracon. Ἐνδιγλῶν Ῥωδόπολις, vel, ut eſt in emendatis exemplaribus, Ῥόδη πόλις. Stephanus. Ῥόδη, πόλις Ἰβηρίας. Livius lib. 14. *Inde Rhodam ventum & præſidium Hiſpanorum*, &c. Ex his abunde liquet, illam ipſam Rhodam, quam condidere Rhodii, & Maſſilienſes tenuerunt, in Hiſpaniâ fuiſſe, non in Galliâ. Jam vero quis in mediâ Galliâ flu. credat traxiſſe nomen ab Hiſpanicâ urbe trans Pyrenæos. Sed quid viris magnis impoſuerit, puto mihi eſſe compertum. Ad *Rhodanum* fuit *Rhodanuſia* Maſſilienſium urbs, quam acceperunt illi pro *Rhodâ*. Marcianus Heracleota.

Οἱ Μασσαλίαν κτίσαντες ἔχον Φωκιεῖς
Ἀγάθην, Ῥοδανούσιαν, Ῥοδανὸς ὧν μέγας
Πόλαμὸς παραῤῥεῖ.

Stephanus. Ῥοδανούσια, πόλις ἐν Μασσαλίᾳ. Hujus ita mem. Sidonius Apollinaris lib. 1. ep. 1. *Egreſſo mihi Rhodanuſiæ noſtræ mœnibus*: ubi Lugdunum videtur ſignificare. Hinc & ipſa regio *Rhodanuſia* vocatur, & incolæ *Rhodanenſes*. Irenæus Lugdunenſis Epiſcopus, lib. 1. c. 9. Ἐν τοῖς κατ' ἡμᾶς κλίμασι τῆς Ῥοδανουσίας πολλὰς ἐξηπατήκασι γυναῖκας. Vide Epiphan. Hæreſ. 34. Itaque firmum hoc manet, nihil obſtare quo minus à *Rhodanim* nomen *Rhodani* deducatur. Bochart.

Rhodia, Nympha Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theog. Item urbs Lyciæ. Steph.

Rhodigina Jacoba, mulier quædam malo genio correpta à Cælio compatriota deprehenſa eſt mendax in futurorum admonitionibus. Dæmoni nomen erat Cincinnatulus. Cæl. Rhod. 8. 18.

Rhodigium, op. Venetiæ amplum, patria Cælii Rhodigini viri doctiſſimi, à Ferrariâ 25. m.p. ab Hadriâ 20.

Rhodiorum Colonia, Lyciæ reg. op. quod nunc *Macri*, ſic Niger eam vult, quam Ptol. *Rhodiam*, Plin. *Rhodiopolim*, & Appianus lib. 4. Civil. *Rhodiorum caſtellum* vocat.

Rhodoe, urbs Indiæ. Gentile *Rhodoetes*. Steph.

Rhodogana, filia Darii, quæ poſt mortem viri, nutricem, quæ illi ſecundas nuptias ſuadebat, occidit.

Rhodope, Joniæ civitas. Gentile *Rhodopeus*. Steph.

Rhodope, ſive *Rhodopis*, meretrix nobiliſſima ex Thraciâ, Æſopi fabulatoris aliquando conſerva, & poſtea à Charaxo Sapphûs poetriæ fratre, qui ejus amore tenebatur ingenti pecuniâ redempta eſt, teſte Herodoto lib. 2. Sappho ad Phaonem apud Ovidium.

Arſit inops frater victus meretricis amore,
Miſtaque cum turpi damna pudore tulit.

Tantas opes meretricio quæſtu corraſit, ut Pyramidem inſignem ſuis ſumptibus extructam reliquerit. Plinius 36. 12. Alia fuit ejuſdem nominis tempore Juvenalis. Sic enim ille Sat. 9.

Quid tibi cum vultu, qualem deprenſus habebat
Ravola dum Rhodopes, &c.

Rhodope, mons Thraciæ, à *Rhodope* Thracum Reginâ in hunc montem, ut Ovidius fabulatur, converſa; vel, ut aliis placet, ibi ſepulta. Vel à *Rhodope* Strymonis amnis filiâ, ex quâ Neptunus Athon Gigantem genuit, qui & ipſe monti nomen dedit. Virgil. Ecl. 8.

Duris in cotibus illum
Iſmarus, aut Rhodopen, aut extremi Garamantes.

Idem Georg. 1. *Ille fragranti*
Aut Athо, aut Rhodopen, aut alta Ceraunia telo
Dejicit.

Ubi alii *Athon*, ſed exprimere voluit illud Theocriti. Ἦ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπω, ἢ Καύκασον ἐχατόσσα. Idem Georg. 3.

Quaque redit medium Rhodope porrecta ſub axem.

Mons hic eo eſt ſitu, ut veluti avulſus ab Æmo videatur, redeatq; ſub Septentrionem, quod Ovid. in Epiſt. ita videtur explicuiſſe.

Quà patet umbroſum Rhodope glacialis ad Hæmum.

Patet, inquam, eâ parte quâ avulſus ab Hæmo. Idem Metam. 6. rem *anguli* nomine explicat.

Threiciam Rhodopen habet angulus unus & Hæmus.

Hinc *Rhodopeius*. Virgil. *Flerunt Rhodopeiæ arces*, ſic *Rhodopeia regna*, *Rhodopeius Orpheus*, & *Rhodopeia Phyllis*. Marti ſacer fuit hic mons cum fluviis illius quòd ibi natus putatur. Claud. de 4. Conſul. Hon.

Flumina lavерunt puerum Rhodopeia Martem.

Rhodophone, Syriæ pars quâ tranſit Taurum montem.

Rhodopolis, urbs Germ. marit. in orâ maris Baltici, vulgò *Roſtock*.

Rhoduntia, regio prope Oeram. Steph.

Rhodus, inſ. nobiliſſima in mari Carpathio, Cariæ adjacens, inter Aſiaticas inſulas tertia numeratur, nam Leſbus & Cyprus majores habentur. Solinus author eſt, nullum toto anno diem tam nubilum eſſe, quo in hâc inſulâ Sol non cernatur. Inde forſan *clara* Horatio

dicitur;

dicitur: *Laudabunt alii claram Rhodon.* Lucan. lib. 8.
——Gnidon inde fugit, claramq; relinquit
Sole Rhodon.
Idem lib. 5. *——Phœbeia donis*
Exornata Rhodos.
Ovid. Met. 7.
Rhœtumq; Rhodon & Jalyſias Telchinas.
Statius Sylv. 1.
Luxuria contempto mallet Rhodos aſpera Phœbo.
Ejus meminit Catullus cum ait.
Rhodumve nobilem, horridumve Thraciam.
Nomen ejus quod attinet, ita Grammatici: Παρὰ τὸ πολλῶν ῥόδων αὐτόθι φυτεύεσθαι, περὶ φασὶν οἱ γηγενεῖς. Alii ἀπὸ τῆς ῥόδου, à roſis potius, quæ ibi magnâ copiâ ſuccreverint: ut ab hortenſi reſâ Rhodus nominata ſit, quomodo à ſylveſtri vicina inſ. *Cynorrhodoſa.* Ita nonnulli veterum in Pindari Scholiaſte Olymp. 7. Τινὲς δέ φασι κληθῆναι αὐτὴν διὰ τὸ εὐῶδες ἔχειν ῥόδα, i.e. *quidam Rhodum vocari aiunt, quia eximias habet roſas.* Vide & Iſidor. Origin. lib. 14. cap. 6. Bochartus vero nomen hujus inſ. putat eſſe Phœnicium: יָרוֹד *Jarod*, inquit, Syris & Chaldæis eſt *draco.* Phœnices per aphæreſin רוֹד *Rod* vocarunt. *Rhodi* nimirum priſcum nomen erat *Ophiuſa.* Strabo: Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Ῥόδος πρότερον Ὀφιοῦσσα. Caulam addit Heſychius. Διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὀφίων. Rem pluribus narrat Diodorus lib. 5. Μιᾷ δὲ ταῦτα τῶν Ῥοδίας γῆς ἀνάπεως ὀφεις ὑφορμιζόμενοι, συνέβη πολλοὺς τῶν ἐγχωρίων ὑπὸ τῶν ὀφίων διαφθαρῆναι. Dionyſius verſ. 504. —Αὐτὰρ δὴ πίζης Λιγυπίης Ῥόδος ἐστὶν Ἰκυσίων πίδον ἀνδρῶν.

Notandum hic, Rhodum fere ſolitos Romanorum proceres, qui præſenti rerum ſtatu non lætarentur, ſecedere. Suetonius de Tiberio; *Rhodum enavigavit, amœnitate & ſalubritate inſulæ jam inde captus.* Manilius lib. 4.
Virgine ſub caſtâ felix terraque marique
Eſt Rhodus, hoſpitium rectura principis orbem.
Tuque domus vere Solis, cui tota ſacrata eſt,
Cum caperes lumen magni ſub Cæſare mundi.
D. Brutus in ep. ad M. Brutum & C. Caſſium. *Quid ergo eſt inquis? Dandus eſt locus fortunæ, cedendum ex Italiâ, migrandum Rhodum.* C. Matius Ciceroni; *Mihi quidem ſi optata contingent, quod reliquum eſt vitæ, in otio Rhodi degam.* In eâ fuerunt urbes *Rhodus, Lindus, Camirus* & *Jalyſus.* Gymnaſium habuit Rhodus Aſiaticâ eloquentiâ & Mathematicis ſtudiis clariſſimum. Ideo Ariſtippus Philoſophus Socraticus cum naufragio ejectus in Rhodienſium litus animadvertiſſet Geometrica ſchemata deſcripta, exclamaſſe ad comites ita dicitur: *Bene ſperemus, hominum veſtigia video.* Vitruv. lib. 7. In eâ fuit admirandæ magnitudinis Coloſſus 70. cubit. altus. Vide *Coloſſus.* Incolæ *Rhodii*, qui, ut Diogenianus refert, cum Minervæ Lindiæ ſacrificarent, & ibi plures dies agerent, oraculum conſuluerunt, an matulam liceret inferre: quo, *licere*, reſpondente, rurſus quæſierunt, an æream, vel teſtaceam; quibus Deus indignatus, *neutram*, reſpondit: hinc proverbium *Rhodiorum oraculum*, in ſcrupuloſos, nimiſq; de re minutâ ſciſcitantes. *Hic Rhodus, hic ſaltus:* proverbium in vanitatem eorum, qui facto oſtendere potius, quam verbis jactare ſua debebant, petitum ex fabulis Æſopi. Quidam enim cum domum rediiſſet peregrè inter alia, quæ gloriabatur, jactabat & Rhodi ſe ſaltum ſaltaſſe, quem nemo alius ibi potuiſſet ſaltare, teſteſque ſe habere affirmabat. Tum ex aſtantibus unus: Ἰδοὺ Ῥόδος, ἰδοὺ πήδημα.

Rhoduſſa, urbs Argivæ terræ, unde *Rhoduſſius*, & *Rhoduſſæus.* Steph.

Rhœbus, equus Mezentii. Virgil. Æn. 10.
Rhœbe diu (res ſi qua diu mortalibus ulla)
Viximus.

Rhœdius, flu. Macedon. in Axium fluens. Plin. 4. 10.

Rhœtaces, flu. Armeniæ. Strabo.

Rhœteum, ſive *Rhœtus*, Trojæ promunt. in quo ſepultus fuit Ajax Telamonius. Quòd à Sigæo non longè abfuerit, Ovid. teſtatur Metam. lib 11.
Dextera Sigæi, Rhœtei læva profundi.
Idem lib. 4. Faſtorum.
Rhœteumq; capax, Sigæaq; litora tranſit.

Rhœti, v. de *Rhæti.*

Rhœtia, urbs Bactrorum. Gentile *Rhœtianus*, vel *Rhœtienus.* Steph.

Rhœtus, Marrubiorum rex in Italiâ, qui Anchemolo filio Caſperiam ſuperduxit novercam; hanc privignus ſtupravit. Quo cognito, cum eum pater perſequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ſe ad Turnum contulit. Servius in illud Virg. Æn. 10.
Hinc Helenum petit, & Rhœti de gente vetuſta
Anchemolum, thalamos auſum inceſtare novercæ.

Rhœtus, gigas, qui cum Jovem de Cœlo dejicere conaretur, à Dionyſio, in leonem converſo, interemptus eſt. Lege *Rhœcus.* Horatius lib. 2. Od. 19. in Bacchum.
Tu, quum parentis regna per arduum
Cohors gigantum ſcanderet impia:
Rhœcum retorſiſti leonis
Unguibus, horribilique malâ.

Rhœxus, navale Ciliciæ ad oſtia Sari flu. Gentile *Rhœxius*, aut *Rhœxites.* Steph.

Rhombites, Sarmatiæ Aſiaticæ flu. Ptol. *Copa* Georgio Interianio.

Rhon, urbs Scythiæ Gandaricæ. Gentile *Rhonius*, vel *Ronites.* Steph.

Rhogane, urbs Indiæ
Rhoge, inſula juxta Lyciam
Rhogmi, navale Ciliciæ
Rhondæi, populi Thraciæ
Rhopenſes, populi quidam
} Steph.

Rhoſphoduſa, inſ. in Carcinite ſinu. Plin. *Saline* Pineto. Steph. eam *Rhoduſſam* nominat, auctore Pintiano.

Rhoſus, nominatur à Stephano, nec explicatur. Gentile *Rhoſius*, vel *Rhoſeus*, poſſeſſivum *Rhoſicus*, ut *ſcopulus Rhoſicus.* Strabo lib. 14. *Rhoſum* ſcribit civitatem eſſe in Iſſico ſinu. Cæterum *Rhoſicus*, vel *Rhoſſicus ſcopulus*, Iſſico ſinui imminet, & *Coryphæus* à Polybio lib. 5. dici videtur, ubi Seleuciam huic ſcopulo adjacentem deſcribit. *Capo Gangir* Nigro.

Rhotala, vicus Jordani finitimus, ubi longitudo Galilææ ſuperioris habet initium. Hegeſippus lib. 3.

Rhotana, Indica urbs. Steph.

Rhotanus, Corſicæ inſ. flu. Ptol. *Tavignani* Leandro. *Aleria* Moletio.

Rhotomagus, urbs Archiep. Gall. Celt. Normanniæ caput. *Roven* Gallis, *Roan* Italis dicitur, à Lutetiâ Pariſiorum 28. leuc. in Bor.

Rhoxalani, pop. Scythiæ. Plin. 4. 10. qui & *Roxolani.*

Rhoxane, amaſia Alexandri, Satrapis barbari filia, quam Alexander totius pene Orientis victor & Imperator ob ſolam ejus pulchritudinem matrimonio ſibi junxit. Dicitur & *Roxana.* Vide Q. Curtium lib. 5.

Rhoxia, reg. Septentrionalis, quam Poloni & Sarmatæ ſuam eſſe dicunt.

Rhoxolani, pop. Scythici ultra Danubium, quos quidam *Ruthenos* eſſe putant.

Rhoxonocæa, civitas quædam. Steph.

Rhucantii, Straboni Rhætica gens, in Helvetiis, ubi hodie *Aſpermont* Scudo.

Rhus, Atticæ vicus, ſic dictus quòd ex imminentibus loco montibus aqua in eum defluebat. Pauſ.

Rhuſpina, Africæ propriæ urbs in litore maris. Ptol.

Rhuſuncoræ, Maurit. Cæſarienſ. urbs. Ptol. quæ *Ruſcurium* fortaſſe Plinii.

Rhuteni, & *Rutheni* Cæſari. *Ruteni* Plinio, *Rhutani* Ptolemæo, pop. & urbs epiſc. Gall. Aquitanicæ ad mont. Commenum, inter Velaunos & Helvios. Regio *Rovergue*, urbs autem *Rodez* appellatur. Lucan. lib. 1.
Solvuntur flavi longâ ſtatione Rutheni.

Rhybdus, caſtellum Siciliæ, Gent. *Rhybdius*, Steph.

Rhymnus, flu. Scythicæ, à quo pop. & mont. *Rhymnici.*

Rhynche, parva reg. Eubœæ. Gent. *Rhynchæus.* Steph.

Rhyndacus, flu. (& op. Stephano) Myſiæ Aſianæ magnus, qui & *Lycus* Plinio, ex Artyniâ ſtagno apud Olympum mont. effluens, & in Propontidem inter Aſcanium flu. & Cyzicum urb. prolabens, variè indigitatus. *Lico* Moletio, *Lartacho* Nigro, *Lupadi* Caſtaldo, *Ulubat* Turcis, teſte Leunclavio. Apud illum angues immanes naſcuntur,

cuntur, qui aves prætervolantes absorbent. Mela & Plin. 8. 14. Val. Flaccus lib. 3. Argon.

Et te jam medio flaventem Rhyndace Ponto.

Rhynitaclus, vir Thracius, cujus exemplo, Cæsar dicere solebat, *Amare quidem se proditionem, sed proditores magnopere abhorrere.* Plut.

Rhynthon, Tarentinus, nugator vilissimus in agendis præcipuè fabulis. Alii vero Poetam fuisse volunt, qui 38. reliquit fabulas, partim Comicas, partim Tragicas. Nonnulli ***Rhinthon*** scribunt.

Rhypæ, urbs Achaica, unde *Rhyps*, *Rhypæus*, & possessivum *Rhypicus*. Steph.

Rhytius, Cretæ civitas, Hom. Iliad. 2. Ῥύτιον Steph.

R I.

Ribai, pater Ithai. 2 Reg. 23. Lat. *pugnans, objurgans*, sive *multiplicans*.

Richardus, Angliæ Rex cum Philippo Augusto Francorum rege sæpius bellum, pacemque fecit; aliquando vero ex fœdere in Asiam cum eo profectus, cum non satis se ei fidum præstaret, merito suspectus, regem optimum naves conscendere coegit. Ipse autem pòst rediens, tempestate in Austriam delatus, ibi à Leopoldo duce captus est, diuque in vinculis habitus, vixq; tandem pecuniâ numeratâ dimissus.

Richardus, 2. Angliæ rex, A. D. 1377.

Richardus, 3. Anglorum regnum, quod dolo adeptus est, fratris filiis trucidatis, eâdem pene fortunâ amisit, victus, interfectusque ab Henrico Richmundiæ Comite, An. Dom. 1485.

Richardus, Walliæ princeps, & Aquitaniæ dux, Anglorum regis Edvardi fil. vir bello clarissimus, multis egregiis victoriis celebratus, inter quas ea nobilissima fuit, quâ Joannem Franciæ regem cepit; periit Burdigalæ aquâ intercuti diu vexatus.

Ricina, Ptol. *Ricnea* Plin. *Riduna* Anton. inf. Albionis Scotiæ adjacens ad occ. inter Ebudas. *Racline* Camdeno. Aliis *Shye* contra Itis flu. ostia.

Ricinenses, Populi in Piceno. Plin. quorum urbs *Helvia Ricina* fuit, vulgò *Recanati*, ut indicat inscriptio vetusta quæ Maceratæ asservatur.

Rigiacum, Atrebatum civitas. Ptol. vulgò *Arras*. Corruptè pro *Origiacum*, teste Ferrario.

Rigodulum, pagus Trevirensium ad Mosellam, vulgò *Rigol*. Item *Rigodulum* apud Confluentes ab Ammiano memoratur. Hic Julianus Imp. pacem cum Franciis iniit, teste eodem Ammiano.

Rigodunum, op. Angliæ in Comit. Eboracensi, vulgo *Richmond*. Aliis *Rippon* dicitur, Camdeno autem est *Riblechester* in Com. Lancastrensi.

Rigomagus, op. seu castrum Cisalpinæ in finibus Ligurum. Amm. vulgò *Rinc*.

Riguſa, op. Hisp. Tarrac. in Novâ Castellâ inter Toletum, & Malagonum, *Orgaz* ex tab. recent.

Rimetalces, rex Bospori. Jul. Capitol. in Ant. Pio.

Rinna, fil. Simeonis. 1 Par. 4.

Ripepora, civitas in Cordubensi conventu, pop. Romano fœdere conjuncta. Plin. 31.

Riphearma, Arab. Fel. urbs. Plin. *Reama* Pineto.

Riphæi, montes. Ῥιπὴ Græcis *impetus* est, unde dicti *Riphæi* vel *Rhipæi* montes Scythiæ à ventis inde cum impetu flantibus. Dalechampius in notis ad Plinium lib. 5. cap. 27. ubi fit mentio horum montium: *Fallitur* (inquit) *Plinius, nulli enim existunt Riphæi montes.* Ubi non solùm negat hos montes ullibi gentium esse, sed putat omnes montes dici posse *Riphæos* in quibus venti flant cum impetu. Itaque *Riphæi* montes nullibi sunt signatè. Ptolemæo ita vocantur montes, ubi oritur Tanais. Ita Virgil. Georg. 4.

Solus Hyperboreas glacies, Tanaimq; nivalem,
Arvaq; Rhiphæis nunquam viduata pruinis
Lustrabat. ———

Damastes ultra Arimaspos eos submovet. Ait enim ille, ἐν τῇ πρὸ ἡμῶν· Ἀπὸ Σκυθῶν Ἰατικίνας οἰκεῖν, τούτων δ' ἀνωτέρω Ἀριμάσπους, ἄνω δ' Ἀριμάσπων τὰ Ῥιπαῖα ὄρη ἐξ ὧν ἡ Βορέαν πνεῖν, χίονα δ' αὐτὰ μὴ πεῖν ἐλαφρὸν· ὑπὸ δὲ τὰ ὄρη ταῦτα Ὑπερβορέους καθήκειν εἰς τὴν Θάλασσαν. Unde Catullus in Carm. penultimo.

Usq; ad Hyperboreos, & mare ad Oceanum.

Dionysius, ubi gentes enumerat inter Istrum, Pont. Exinum, Mæotimque paludem, & inter glacialem Oceanum incolentes:

Κεῖθι μὲν Ἀλδάσκοιο μὲν οὔδεα Παντικάπαιο
Ῥιπαίοις ὑπὸ ὄρεσσι διάνδιχα μορμύρουσι.
Τῶν δὲ παρὲξ πεζοῖσι πεπηγότος ἐγγύθι πόντου
Ἠδυφανὴς ἠϊόεντος ἀίσσεται.

Ubi Eustathius ait eum non ostia sed fontes horum fluminum intelligere: quod etiam ex Festo Avieno hujus Poetæ interprete planè patet. Sic n. ille:

——— *Tunc æquora Panticapæi*
Ardescique tibi casso de vertice surgunt.
Riphæi montes ibi durâ sæpe sub arctô
Densa pruinosos eructant nubila nimbos.

Priscianus perperam per πεπηγότα πόντου *mare Euxinum* intelligit. Verba ejus hæc sunt:

Hic sunt Aldesci quoq; Panticapiq; fluenta:
Dividui currunt Riphæis montibus ambo.
Immiscent quâ se Ponti glacialibus undis,
Nascitur electrum præfulgens luce nitenti.

Nemo enim unquam electrum ad Pont. Euxinum nasci, vel legi tradidit. Mela lib. 1. cap. ult. *Ultra surgit mons Riphæus; ultraq; eum jacet ora, quæ spectat Oceanum.* Eundem Riphæis montibus tribuit situm Æthicus Cosmographus: *Europæ incipit initium sub plagâ Septentrionali, à fluvio Tanai, quâ Riphæi montis ardua Sarmatico adversa Oceano, Tanaim flu. fundunt.* (Unde Lucanus.

— *Vertice lapsus Riphæo Tanais.*—)

Ptolemæus eodem hoc situ *Hyperboreos* describit *montes*: perperam eos ac falsò à Riphæis, quos malè adversum Tanais collocat ortum, diversos faciens; quum fuerint iidem. Æthicus alio loco utrumque nomen confundens, *Fluvius*, inquit, *Tanais nascitur de monte Hyperboreo, quâ sunt Riphæi montis ardua.* Horum montium juga dicta fuisse *Obia*, jam inde ab antiquis seculis ex Athenæo lib. 6. cap. 4. còlligit Cluverius; quanquam ibi mirificè tum res tum rerum nomina confunduntur. Verba ejus hæc sunt: Καὶ τὰ τε πάλαι μὲν Ῥιπαῖα καλούμενα ὄρη· εἶθ' ὕστερον Ὀλβία περσαγορευθέντα· τῶν δὲ Ἄλπια. *Alpes* quidem antiquis Græcis *Riphæos* fuisse adpellatos *montes*, testatur Protarchus, vetus auctor. Stephanus ex emendatione magni Cluverii: Πρώταρχος δὲ τὰς Ἄλπεις Ῥιπαῖα ὄρη ἔτω περσαγορεύειν· ἀπὸ τῶν ὑπὸ τὰ Ἄλπεια ὀρῶν καλουμένων πάντας, Ὑπερβορέους ὀνομάζειν. Huic adsentiuntur Æschylus & Apollonius; hujus verba in 4 Argon. de Istro flu. hæc sunt.

——— Πυκναὶ γὰρ ὑπὲρ αὐτοῖο βορείαο
Ῥιπαίοις ὀρέεσσιν ἀκοπέλῳ μορμύρουσι.

Ubi Schol. Τὸν Ἴστρον φησὶν ὁ Τιμοσθένης καταβαίνειν, ἀπὸ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν. Οὗτοι δὲ εἶσιν, ἀκολουθῶν Αἰσχύλῳ, ὁ Λυκόφρων Περμανθεῖ λίγοντι τῦτο. Vide plura apud Cluver. de Germ. Ant. lib. 1. cap. 1. Doctissimus Is. Vossius ad ista verba Melæ lib. 1. cap. 19. *Tanais ex Riphæo monte dejectus*: hæc notat. E lacu, quem vasta undique cingit planities, oritur Tanais. Montes isti Riphæi æquè sunt fabulosi, ac Hyperborei. Observatione dignum, in toto Septentrione non esse montes qui infignem habeant celsitatem. Nam quæ de monte Sloco, qui sit sub ipso Polo, aut aliis in septentrione excelsis narrantur montibus, meræ sunt fabellæ, quibus miror Scaligerum, & alios seculi nostri Philosophos, aurem accomodasse. Norwagici montes omnium, qui sunt in Septentrione, altissimi esse creduntur, attamen illorum nullus est qui ad 2. stadiorum perpendiculum assurgat. In reliquo septentrione rarò vel unicum æquant stadium, quantoque polo viciniores fiunt, tanto magis decrescunt. Contra vero torridæ zonæ montes, ac huic vicini omnium sint celsissimi. Hujus rei causa hæc est. In regionibus zonæ servidæ subjectis, ubi nulli sunt montes excelsi, qui nubibus caput inferant, ibi etiam nullæ pluviæ usque ad terram perdurant. Sic itaque disposuit naturæ Auctor, ut plurimi in calentibus & siccis regionibus montes sint, in quorum sinubus

aqua

aqua collecta ad terram perveniat, quæ abſque illâ mortua & inhabitabilis ſit futura. At vero in frigidis regionibus, ubi non eſt tantus æſtus, ut pluviæ, antequam in terram decidant, conſumantur, aut lapſæ deficiant; ideo opus non fuit tam vaſtas erigere moles, ad aquam, tam altè excipiendam, quæ etiam abſq; illis ſatis copioſè, & quandoque nimium deſcendit. Hinc fit ut in ſeptentrione flumina non è montibus, ſed è lacubus, & aquis in plano ſtagnantibus plerumque profluant, quod in regionibus fervidis aut nunquam, aut quam rariſſimè contingit.

Riphat, fil. Gomer. Gen. 10. Lat. *medicina*, ſive *relaxatio*, vel *bovile*.

Ripuarii, vocantur Germ. inſer. pop. qui trium fluviorum *ripis* clauduntur, Rheni ſc. Moſellæ, & Moſæ, *Ribuarii* quibuſdam vocantur. *Ripariolos* habent Cænalis & Jornandes. Hi alio nomine *Auſtraſii* vocantur.

Riſardis, portus in Mauritaniâ è reg. Gaditani freti. Plin. 5. 1.

Riſinum, Liburniæ urbs. Ptol. Hodie *Rhizinium*.

Rita, Thraciæ flu. Plin. 4. 11.

Riuſiana, Germ. urbs. Ptol. vulgò *Gengen*. Aliàs *Rhiuſiana*.

Rizon, urbs & flu. Illyriæ.

Rizonicus, ſinus Liburniæ. Ptol. Hodiè *Catharum*.

R O.

Roaga, fil. Somer. 1 Par. 7. Lat. *ſaturatus*, vel *inebriatus meditatione*, vel *eloquio*, aut *abſtructione*, ſive *ſeparatione*.

Robigo, ſive *Rubigo*, Dea Romanorum, quæ ideo colebatur, ut vitium ſegetum, quod *robigmem*, ſive *rubiginem* vocant, averteret. Varro lib. 1. de R. R. cap. 1. *Robigum* Deum facit, eumq; Floræ conjungit, cui etiam *Robigalia* feſta publicè inſtituta aſſerit. Horum mem. Columella lib. 10. qui totus conſtat ex carmine.

Hic mala rubigo virides ne terreat herbas
Sanguine lactantis catuli placatur & extis.

Plinius 18. 29. Hæc ſacra à Numâ Pompilio fuiſſe inſtituta anno regni ſui undecimo tradit, eaque ait ad 7. Cal. Maii celebrari ſolita, quo tempore ſegetes rubigini maximè ſunt obnoxiæ.

Roboam, fil. Solomonis, cujus cum avaritiam & crudelitatem, Judæi, quibus imperabat, ferre nullo modo poſſent, ab eo defecerunt ad Jeroboam, præter 2. tribus, Judæ ſc. & Benjamin, quæ regni diviſio in poſteris etiam regibus duravit. Lat. *dilatans populum*, aut *latitudo*, vel *platea populi*, ſive *odor*, vel *plenus cum populo*. Joſ. lib. 8. Τὸν τεῖχον ἀλαίζων ἀνὴρ ἢ ἀνὴρ, ἢ διὰ τὸ μὴ περιέχειν, τοῖς πολίταις φίλοις ἢ ἀρχὴν ὅπλισας. Ideoque ἀπ' ἀξίας ἢ ἀρχῆς Suidæ dicitur.

Rœcus, vel potius *Rhœcus*, plaſtes Samius, quem in Samo primum omnium plaſticen inveniſſe refert Plinius l. 35. c. 11.

Rœtius, mons Corſicæ inſ. Ptol. *Capo di muro* Leandro. *Monte di Mezzo* Pineto. Ex tabulis vero *Monte Roſſo* videtur.

Rogatianus, ſenator Romanus, qui ſemel tantum in die cibo operam dabat. Volaterranus.

Rogel, fons prope Jeruſalem in tribu Judæ ad Sept. Joſ. 15. Lat. *pes*, ſive *pedeſtris*, aut *explorans*, vel *delator*, ſive *accuſator*, aut Syriacè *conſuetudo*.

Rogelim, op. Galaad non procul à Mahanaim. 2 Reg. 17. Idem pl. n. quod *Rogel*.

Rogommelech, princeps Darii regis. Zach. 7. Lat. *lapidans regem*, aut *conſiliarium*, vel *purpura regis*, aut *conſiliarii*.

Rohob, civitas Leviratum in tribu Aſer. 1 Par. 6. Rex Sobæ. 2 Par. 8. Lat. *latitudo*, ſive *dilatatio*, aut *platea*.

Rohobia, fil. Eliezer filii Moyſis. 1 Par. 23.

Rohoboth, civitas Idumææ prope flu. patria Saulis, Idumæorum regis. Gen. 36. Idem pl. n. quod *Rohob*.

Roma, Latii in Italiâ urbs, de cujus origine & conditore diverſa legimus apud auctores. Receptiſſima opinio eſt, à Romulo & Remo fratribus conditam fuiſſe unde & nomen acceperit, an. primo ſeptimæ Olympiadis, teſte Dionyſio Halicarnaſſeo, quâ tempeſtate Achas Judæorum rex regnavit an. Mundi 3118. Aprilis 21. Alii vero ante Romulum conditam volunt, & appellatam *Valentiam* initio, deinde *Romam* ab Evandro Arcade, à Græco Ῥώμη *Robur*. V. Gloſſ. Ῥώμη *Valentia*. *Romam* autem dictam à muliere *Rome*, quam quidam Telephi filiam, Æneæ nuptam; alii Aſcanio natam, Æneæ neptem; alii Æſculapii filiam, uti tradit Marinus, ſive Marianus Lupercaliorum poeta, cujus hi verſus, qui apud Serviuum leguntur ad Eclog. 1. ita digerendi ſunt, & concipiendi.

Roma ante Romulum fuit
Et ab eâ nomen Romulus
Adquiſivit. ———
Sed Diva flava & candida Roma Æſculapi filia
Novum nomen Latio fecit. Hanc conditricem nomine
Ab ipſo omnes Romam vocant.

Nonnulli & appellationem & originem urbis ab *Romo*, ſeu *Remo* Æmathionis filio; alii à Latinorum quodam tyranno ejuſdem nominis deduxerunt. Vide Plut. in *Romulo*, & Solinum cap. 1. Topographiam Urbis Marlianus dedit. Vide & Onuphrium Panvin. lib. 1. Com. Reip. Rom. *Admiranda Romæ* peculiari libello recenſuit Lipſius, qui & *De magnitudine Romanâ* inſcribitur. Elogia hujus urbis penè ſunt infinita, Dionyſius verſ. 354. ubi de Tybride.

Θύμβρις, ὃς ἰμερτὴν ὑπολιμνάδα ἔνθεχα Ῥώμην,
Ῥώμῃ τιμήσας ἰμὸν μέγαν οἶκον ἀνάκτων,
Μητέρα πασάων πολίων, ἀρετὴν ἐθέλων.

Vult Romam fuiſſe totius mundi Metropolin. Sic Horat. lib. 4. Od. 3. *Romæ, principis urbium*. Ab Ammiano lib. 14. *Urbs Æterna* dicitur; Sic etiam locis infinitis alibi appellatur, non ſolum ab Ammiano, ſed ab ipſis quoq; Impp. ut ex illorum conſtitutionibus notum. In nummis quoque antiquis inſidens ſcuto Roma Victoriam dextrâ, ſcipionem ſiniſtrâ gerens cum hâc inſcriptione videtur. ROMÆ ÆTERNÆ. Polemon apud Athenæum: Ἐπίλοιπα τὰ ὅλης οἰκουμένης. Marcianus Heracleota Ἄστυ τι κοινὸν τὰ ὅλης οἰκουμένης. Eunapius Sardianus in Proœreſio: βασιλεύουσα Ῥώμη. Rutilius Numat. lib. 1. *Regina* ——— *pulcherrima mundi*
Inter ſidereos Roma recepta polos.

Virgil. Georg. 2. ſub finem.

Scilicet & rerum facta eſt pulcherrima Roma.

Æthicus: *Domina totius orbis Roma*. Solinus: *Caput orbis*. Jul. Frontinus: *Regina & Domina orbis*. Tityrus apud Virgilium Eclog. 1. de urbe Româ

Verùm hæc tantum alias inter caput extulit urbes,
Quantum lenta ſolent inter viburna cupreſſi.

Juvat hic ad Virgilii imitationem dixiſſe Velleium lib. altero: *Super totum terrarum orbem Roma extulerat caput*: & Vopiſcum in Caro de eâdem Româ: *Paſſa deinceps tot Neronis poſt Veſpaſianum caput extulit*. Ovidium quoque lib. 1. Faſtorum.

At poſtquam fortuna loci caput extulit hujus,
Et tetigit ſummo vertice Roma Deos.

Et lib. 4. *Poſt ubi Roma potens opibus jam ſecula quinq;*
Vicit, & edomito ſuſtulit orbe caput.

Eodem elogio illam afficiunt Plin. 3. 5. Juſtinus lib. 43. Idem Juſtinus lib. 18. *Cyneas à Pyrrho interrogatus, quæ tibi Roma eſſet, reſpondit: Regum urbem ſibi viſam.* Propertius lib. 3. eleg. 22.

Omnia Romanæ cedant miracula terræ;
Natura hîc poſuit quicquid ubiq; fuit.

Cum quo Propertii encomio conſonant verba iſta Ariſtidis, in oratione, quæ tota eſt *de laudibus Romæ*: Ὡς ἐστέφανται ἡ πόλις κύκλῳ ἡ γῆς ἐργαστηρίῳ. Et poſtea pulcherrimè: Ὃ, τι δ' ἂν μὴ σταθῇ ἰδίᾳ τις ὧν ἔξι ἡ γεωμένων, ἢ γεγονότων. Martialis.

Terrarum Dea, gentiumque Roma,
Cui par eſt nihil & nihil ſecundum.

Compendio hoc Martialis; ſed pulchrè item & ubertim Claudianus.

Qua nihil in terris complectitur altius æther,
Cujus nec ſpatium viſus, nec corda decorem
Nec laudem vox illa capit, quæ luce metalli
Æmula vicinis faſtigia conſeris aſtris.

Armorum legumq; parens, quæ fundit in omnes
Imperium, primique dedit cunabula juris.
Hæc eſt exiguis quæ finibus orta, tetendit
In geminos axes, parvaque à ſede profecta
Diſperſit cum Sole manus, &c.

Erinna etiam Poetria audienda eſt: Ea igitur ſic ad urbem Romam.

Χαῖρ᾽ μοι Ῥώμα θυγατὴρ Ἄρηος,
Χρυσείμιτρα, ϑαίρων ἄνασσα,
Σιμὸν ἃ ναίεις ὄρη γᾶς Ὀλύμπου
Αἰὲν ἀϑραύστων.
Σοὶ μόνᾳ πρόσβυτα δίδωκε μοῖρα
Κῶδ᾽ ἀβρήλιω βασιλήιον ἀρχᾶς,
Ὄρρα κεἰσιδέειν ἔχοισα κάρτος
Ἀγεμονίυας.
Σᾷ δ᾽ ὑπὸ ζυγλᾳ κρατερῶν λαπάδνων
Στέρνα γαίας ἀ πολεᾶς ϑαλάσσας
Σφίγγεται, σὺ δ᾽ ἀσφαλέως κυβερνᾶς
Ἄστια λαῶν.
Πάντα δὲ σφάλλων ὁ μίγις αἰὼν
Καὶ μιλαπλάσιον βίον, ἄλλοτ᾽ ἄλλως,
Σοὶ μόνᾳ πλησίστιον ἔρρει ἀρχᾶς
Οὐ μιλαβάλλ.
Ἦ γὰρ ἐν πάντων σὺ μόνα κρατίστας
Ἀνδρας ἀχματαὶς μεγάλως λοχεύεις,
Εὐσεβύν Δάματρος ὄπως ἀείσω
Καρπὸν ἀπ᾽ ἀνδρῶν.

Petronius Arbiter.

Orbem jam totum victor Romanus habebat,
Quà mare, quà terræ, quà ſidus currit utrumque.

Hor. lib. 4. Od. 15.

Porrecta majeſtas ad ortum
Solis ab Heſperio cubili

Idem lib. 3. Od. 3.

Horrenda latè nomen in ultimas
Extendat oras, quà medius liquor
Secernit Europen ab Afro,
Quà tumidus rigat arva Nilus.

Et poſt pauca.

Quicunque mundi terminus obſtitit,
Hunc tangat armis viſere geſtiens;
Quâ parte debacchentur ignes,
Quà nebulæ pluviique rores.

Tibullus lib. 2. eleg. 5.

Roma tuum nomen terris fatale regendis,
Quà ſua de cœlo proſpicit arva Ceres.
Quaque patent ortus, & quà fluitantibus undis
Solis anhelantes abluit amnis equos.

Dionyſ. Halicarn. Ἡ δὲ Ῥωμαίων πόλις ἁπάσης μὲν ἀρχεῖ γῆς, ὅση μὴ ἀνίμβαλός ἐστιν, ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ἀνθρώπων καλοικεῖται· πάσης δὲ κρατεῖ ϑαλάττης, ἣ μίσει τὴν ἐντὸς Ἡρακλείων στηλῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ὠκεανίδα, ὅση πλεῖσθαι μὴ ἀδυνατός ἐστι, πρώτη καὶ μόνη τῶν ἐν τῷ παντὶ πόλεων μυριονυοριῶν ἁπασῶν καὶ νήσους ὅρος ποιησαμένη τὴν δυναστείας. Idem lib. 1. Romam vocat τὴν ἠχμάνα τῆς γῆς καὶ τῆ ϑαλάσσης πόλιν. Cedrenus de ea: Πᾶσαν ἐκυκλοσαμένη τὴν οἰκουμένην. Philo de legatione ad Caium loquens de imperio Auguſti: διὰ γῆς καὶ ϑαλάττης ἔσχε τὸ κόσμε πιεσέντων. De nomine, præter ſupra dicta, audiamus B. Hieronymum, ævo jam inclinante: *Urbs potens*, inquit, *urbs Domina, urbs Apoſtoli voce laudata, interpretare nomen tuum: Roma aut* FORTITUDINIS *nomen apud Græcos eſt, aut* SUBLIMITATIS *apud Hebræos*; nempe à רום *exaltare*. Vide *Septimontium*.

Populi *Romani*, de quibus Cicero: *Semper appetentes gloriæ præter cæteras nationes ſunt Romani*. Plutarchus: Ῥωμαῖοι περιφιλόκαλοι τοῖς φίλοις. Vide de la Cerd. ad Virg. Æn. 6. v. 784. Dicuntur etiam *Romulidæ*. Perſius Sat. 1. ——— *Ecce inter pocula quærunt*
Romulidæ ſaturi quid dia poemata narrent.

Romandii, vel *Romandui* Ptol. populi ſub Rhotomago, quos Northmannos eſſe ſcribit Volaterranus. Hodie *Vermandois*.

Romatinum, Carnorum flu. Plin. hodie Venetæ ditionis eſſe, & *Limino* dici ſcribit Leander.

Romechium, locus Magnæ Græciæ inter Locros & Caulonem. Ovid. Met. 15.

Romechiumq; legit, Caulonaq; Narytiamque.

Romelia, pater Phace regis Iſrael. 4 Reg. 15. Lat. *excelſus*, vel *celſitudo Domini*, aut *projectus à Domino*.

Romula, arbor ſub quâ Romulus & Remus, pueri inventi ſunt, erat a. ficus Ovid. Faſt. 2.

Arbor erat, remanent veſtigia, quæq; vocatur
Romula nunc ficus, Rumina ficus erat.

Romulea, Ῥωμυλία Steph. urbs Samnitum in Italiâ.

Romulius Pollio, quum centeſimum ætatis annum exceſſiſſet, rogatus ab Auguſto Cæſare, quâ ratione vigorem illum animi corporiſque cuſtodiſſet. *Intus* (inquit) *mulſo, foris oleo*. Plin.

Romulus, Martis & Iliæ fil. Numitoris nepos, Remi frater, eodem cum illo partu editus. Erat enim Numitori frater nomine Amulius præferoci ingenio, qui non contentus fratri natu majori imperium præripuiſſe, ut poſteritati quoque ſuæ tyrannidem ſtabiliret, Lauſum prolem illius maſculum interemit. Iliam quoque, ut ipſum omnem nepotum fratri eriperet, ſub ſpecie honoris Virginem Veſtalem legit, eoque modo perpetuâ virginitate damnavit. Et tamen poſtea ex Marte (ut Romani credi voluerunt) gravida deprehenſa, gemellos peperit, quos Amulius in Tyberim abjici juſſit, matrem autem vivam in ripâ fluminis deſodi. Verùm cum id temporis Tyberis extra ripas reſtagnaſſet, nec adire uſquam ad juſti amnis curſum poſſet, qui mergendorum puerorum negotium ſuſceperat, proximâ eos alluvie, ubi poſtea Ruminalis ficus fuit, expoſitos reliquit. Quo in loco à Fauſtulo regii pecoris magiſtro inventi ſunt, & Laurentiæ uxori educandi traditi; quæ quòd vulgato corpore quæſtum faceret, ideoque *Lupa* inter paſtores vocaretur, factus eſt locus fabulæ, Romulum & Remum à *lupâ* educatos fuiſſe. Lactantius lib. 1. cap. 10. *Romuli nutrix lupa honoribus eſt affecta divinis. Et ferum, ſi animal ipſum fuiſſet, cujus figuram gerit. Author eſt Livius Larentiæ eſſe ſimulacrum, & quidem non corporis ſed mentis ac morum. Fuit enim Fauſtuli uxor, & propter vulgati corporis vilitatem Lupa inter paſtores, id eſt meretrix, nuncupata eſt.* Hæc ille. Non deſunt tamen qui veram belluam Romuli nutricem velint fuiſſe, non autem proſtitutam Larentiam. Strabo, qui Tiberii temporibus è Ponti regibus oriundus clariſſimus fuit, lib. 5. Μυθεύονται μὲν ἐξ Ἄρεως γενέσϑαι τὰς παῖδας ἐκϑεϑέντας δ᾽ ὑπὸ λυκαίνης ὀρεσϑῆναι σκυλακευομένας. Juſtinus lib. 38. ex emendatione Dempſteri: *Ipſi ferunt conditores ſuos lupæ uberibus alitos*. Plinius lib. 8. cap. 17. *Quæ de infantibus feraram lacte nutritis, cum eſſent expoſiti, produntur, ſicut de conditoribus noſtris à lupâ, magnitudini fatorum accepta ferri æquius quam feratum naturæ arbitror*. Adſcribam in tyronum gratiam celebriores poetas. M. Tullius lib. 1. de Divinatione:

Hic ſylveſtris erat Romani nominis altrix
Bellua. ———

Prop l. 2. eleg. 6. ——— *Tu criminis auctor*
Nutritus duræ, Romule, lacte lupæ.

Idem lib. 3. eleg. 8.

Eductoſq; pares ſylveſtri ex ubere reges.

Et lib. 4. eleg. 1.

Optima nutricum noſtris lupa Martia rebus,
Qualia creverunt mœnia lacte tuo.

Et ejuſdem libri eleg. 4.

——— *Quem non ſine matris honore*
Nutrit inhumanæ dura papilla lupæ.

Ovid. Faſt. 2.

Lacte quis infantes neſcit creviſſe ferino?

Martial. lib. 2. ep. 75.

A noſtrâ pueris parcere diſce lupâ.

Juvenalis Sat. 11.

Romuleæ ſimulachra feræ manſueſcere juſſæ.

Claudianus:

Hic patrius Mavortis amor, partuſq; notantur
Romulei, poſt amnis ineſt, & bellua nutrix.

Sidonius Apollin. Carm. 2.

Præbuit intrepidi mammas lupa fœta Quirino.

Hi poſtea cum adoleviſſent, de genere ſuo Fauſtulo edocti Amulium trucidant; avumque Numitorem in regnum

regnum reſtituunt. Nec ita multo pòſt collectâ magnâ paſtorum manu urbem novam in Palatino monte, ubi educati fuerant, ædificant. Et quoniam fratres gemini erant, nec ætatis verecundia differentiam facere poterat, ortâ inter eos contentione, uter novæ urbi nomen daret, & conditam imperio regeret, placuit rem avium judicio permitti. Cumque Remo in Aventino vultures 6. priores, Romulo autem in Palatino 12. ſed poſteriores apparuiſſent; illo tempore, hoc numero ſe priorem eſſe aſſerente, exorta inter paſtores primùm altercatio eſt, quæ deinde ad manus pervenit. Ibi Remus ictus cecidit. Vulgatior fama eſt ludibrio fratris Remum novos muros tranſiliiſſe: inde à Romulo, ſive à Celere quodam militum tribuno, Romuli juſſu fuiſſe interfectum. Ovidius in Faſtis.

Mœnia conduntur, quæ quamvis parva fuere,
Non tamen expediit tranſiluiſſe Remum.

Solus itaque regno potitus Romulus, ut urbem incolis frequentiorem redderet, Aſylum aperuit. Senatores centum, quos ab honore patres appellavit, conſcripſit. Vicinis connubia negantibus, virgines quæ ad Conſualium ſpectaculum convenerant, rapuit. Cecinenſes bellum inferentes prælio vicit, regeque obtruncato, Jovi Feretrio, opima ſpolia obtulit. Antemnates deinde & Sabinos prælio ſuperatos in civitatem recepit. Fidenates acie fudit, & ad opidum fugientes inſecutus urbem eodem impetu cepit. Veientibus quoque poſt adverſam pugnam pacem petentibus, centum annorum induciis conceſſit. Hiſce rebus geſtis, cum ad Capreæ paludem concionem haberet, ingenti coortâ tempeſtate, repente nuſquam comparuit, patrum, vt creditur, manibus diſcerptus. *Romulus* autem & *Remus* à *Rumâ*, i. e. *mamillâ* dicti ſunt, teſte Feſto. Idem tamen alibi. *Romulus & Remus à virtute hoc eſt robore appellati.* Hinc *Romulus* adjectivum: ut *Romula tellus* apud Virgilium Æn. 6. & *Gens Romula* apud Horatium. Item *Romuleus*, ut *urbs Romulea* apud Ovidium.

Romulus Momyllus, natus patre Oreſte Gottho, poſtremus Occidentis imperator, *Auguſtulus* dictus. Vide Car. Sigonium de Imp. Occid. & Onuphr. Panvin. Apud Michaelem Glycam hæc de Romulo iſto legimus: *Hic mihi notabis illud ipſum imperium, quod ſub Romulo initium habuerat poſt M.CCC. III. annos iterum ſub Romulo principe defeciſſe.*

Romulus, Conſul cum Placido, an. U. C. 1095.

Romus, Ulyſſis & Circes filius. Steph.

Ropicum, Corſicæ op. Ptol. *Rogela* Pineto.

Ros, fil. Benjamin. Gen. 46. Lat. *caput*, *vertex*, aut *ſummitas*, ſive *principium*.

Roſcius, hiſtrio inſignis, in arte ſuâ uſque adeo abſolutus, ut ſi quem ſignificare velimus cæteris ſui generis hominibus præcellere, *Roſcium* κατ' ἐξοχὴν appellemus. Hic cum obliquos haberet oculos, tutpiq; eſſet aſpectu, primus perſonâ in ſcenâ uſus eſt: populus tamen eum ſine perſonâ intueri malebat ob pronunciandi dulcedinem. Cic. 1. de Oratore. Item *Roſcius* Amerinus, qui in cauſâ patricidii defenſus eſt à Cicerone.

Roſcius Otho, in tribunatu ſuo legem tulit, quâ equeſtrem ordinem à plebe diſtinxit, equitibus 14. gradus ſeorſim aſſignans, in quos nemo reciperetur, niſi qui 400 ſeſtertiorum cenſum expleret. Hæc lex à latore *Roſcia* dicitur. Unde Horatius.

Roſcia dic ſodes melior lex, an puerorum
Nænia, quæ rectè regnum facientibus offert?

Juvenal. Sat. 3. ——— *Exeat, inquit,*
Si pudor eſt, & de pulvino ſurgat equeſtri,
Cujus res legi non ſufficit, & ſedeant hic
Lenonum pueri quocunque in fornice nati, &c.
Sic libitum vano, qui nos diſtinxit, Othoni.

Roſeæ campus, *Roſia* Ciceroni lib. 4. ep. ad Atticum, ager Sabinorum in territorio Reatino apud Velinum lacum. Virgil. lib. 7.

Qui Nomentum urbem, qui Roſea rura Velini.

Roſtochium, urbs maritima Saxoniam attingens, Λαυρεμβέργιον Ptol. Duci Mechelburgenſi ſubdita, populis ac divitiis opulentiſſima. Primùm arx fuit ruſticorum caſtellis ſepta, tunc circa annum 1170. communiri cœpit, & vallo cingi, atque in opidi formâ conſurgere. Frequentibus ſeditionum motibus, incendio, aliiſque calamitatibus ſæpe devaſtata eſt. Academiam habet Principum Megalopolitanorum, Senatûs & vicini populi liberalitate inſtitutam.

Roſtra, templum Romæ in foro ante Curiam Hoſtiliam, in quo erat ſuggeſtus è roſtris navium Antiatum, ex quo concionabantur.

Roſtrum Nemaviæ, op. Rhætiæ inter Auguſtam Vindelicîæ & Campodunum. Anton. *Roſhoptem* Lazio, *Memmingen* Simlero.

Roſulum, vicus Etruriæ, Sutrio & Nepitæ urbibus proximus, medius inter urbem Romam & Viterbium, 20. m. p. utrinque. *Monte Roſi* Leandro.

Rotenburgum, elegans Franconiæ op. ad Tubarum flu.

Roterodamum, urbs Batavorum litorea, elegans & longa inter Dordracum & Delphos.

Rotomagus, vide *Rhotomagus*.

Roveſium, Velaunorum op. in Gall. Aquitanicâ. Ptol. *S. Flour* Villanovano.

Roxana, Darii fil. Alexandri concubina, quæ cum prægnans eſſet à ſorore Saturâ in puteum demerſa eſt, quòd eam præcipuè honoribus Macedones cumularent. Plut. in Alex. Juſtinus v. à Caſſandro Macedoniæ regnum affectante ſimul cum filio interfectam vult.

Roxani, pop. cujus ſatrapam Gaurum 300. annis vixiſſe ſcribit Plutarchus de flum. circa Tigrim flu.

Roxicum, Corſicæ civitas. Ptol. vulgò *Rogebo*.

Roxolani, *Roſſi* Cedreno, *Baſtarnæ* Tacito, teſte Willichio, pop. Sarm. Europ. quorum reg. *Ruthenia* & *Ruſſen* in regno Polonico, inter Poloniam min. ad occ. & Podoliam ad ort. inter Daciam ad merid. & Lithuaniam ad Arctos, cujus metropolis *Leopolis* dicitur.

R U.

Rubeæ, promunt. cujus Plin. meminit. Mercatori Livoniæ promuntorium eſt ad mare Balticum, *Dagerort* nomine. Becano autem Scandiæ promunt. ſeptentrionale eſt verſus Bor. ultimum, quod hodie *Wardhuis* vocant. Idem ſcribit à Plinio *Duarma* dici.

Ruben, fil. Jacob natu maximus, ex Liâ. Gen. 28. Lat. *videns filium*, aut *filii viſio*, vel *filius viſionis*.

Rubi, urbs Apuliæ Peucetiæ, inter Canuſium & Barium. Horatius in Hodœporico.

Inde Rubos feſſi pervenimus, utpote longum
Carpentes iter. ———

Hinc *Rubeus*. Virgil. Georg. 1.

Nunc facilis Rubeâ texatur fiſcina virgâ.

Ita Servius, nec ineptè; videtur enim Poeta voluiſſe conjungere duo opida Italiæ. Alii tamen volunt vocem à *rubo* denominatam, quem fruticem inter vitilia enumerat Plinius; facilè enim flectitur, & apta eſt texendis fiſcinis.

Rubicon, flu. in octavâ Italiæ regione, in Apennino monte naſcens, & inter Ariminum & Ravennam in mare Adriaticum influens, antiquus Italiæ & Galliarum terminus. Lucan. lib. 1.

Fonte cadit modico, parviſq; impellitur undis
Puniceus Rubicon, cum fervida canduit æſtas,
Perq; imas ſerpit valles, & Gallica certis
Limes ab Auſoniis diſterminat arva colonis.

M. Tullius Philippicâ 6. *Flumen Rubiconem, qui finis eſt Galliæ.* Apud ortum *Rugon*, inferius vero *Piſatello* vocatur. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 296.

Rubigo, vide *Robigo*, Dea apud Romanos, cujus locus erat in Latio prope urbem Romam. Ovid. Faſt. 4.

Flamen in antiquæ lucum Rubiginis ibat.

Rubo, Sarm. Europ. flu. per Livoniam fluens ac mare Balticum ad Rigam urbem ſubiens. Ptol. *Dwina*, vel *Duna*, teſte Peucero.

Rubra, op. ſeu pagus Corſicæ. in orâ Auſtrali, inter Bonifacium, & Graniacum promunt. 4. m.p. Ptol. Hodiè *Solenſara* Ferrario.

Rubræ ſaxa, locus Hetruriæ in agro Veientum in viâ Flaminiâ, ab urbe Româ 9. m. p. circa Cremeram.

Grotta

Grotta Roſſa Celſo Cittadino. *Rubræ* Mart. l. 4. ep. 64.

Fidenas veteres, brevesq; Rubras.

Rubrenſis lacus, hodiè *le laç de Narbonne* lacus Gall. Narbon. urb. ſeu ſtagnum per quod Atax flu. labitur. *Rubreſus* Melæ, *Narbonenſis* Straboni, Steph. & Suidæ.

Rubricatus, flu. geminus: unus Hiſp. Tarracon. in Catalauniâ apud Barcinonem urb. fluens cum op. cognomine quod interiit, *Lobegrat* Cluſio. Alter in Africâ propriè dictâ, *Armua* Plinio, *Ardalia* Oroſio, ac Diacono. *Ladog* Caſtaldo, *Jadig* Leoni. Moletio vero *Quadilbalbat*, inter Hipponem Regium, & Tabracam fluens. Utriuſque meminit Ptolemæus. Prior Melæ *Rubricatum* dicitur.

Rubrum, mare, vide *Erythræum*.

Ruconium, Daciæ urbs. Ptol. *Regen* Lazio.

Rudiæ, urbs Calabriæ in Salentinis, à Græcis condita, patria Ennii poetæ, quem idcirco *Rudium hominem* vocat Cicero pro Archiâ poetâ. Ejus meminit Sil. Ital. lib. 12. ——— *Rudiæ genuere vetuſtæ,*

Nunc Rudiæ ſolo memorabile nomen alumno.

Ptolemæo ſing. num. Ῥυδία, itemque *Rhudia* Plinio. Reliquis auctoribus plur. Stephano Ῥυδίαι, Straboni Ῥυδίαι, *Ruia* hodie, teſte Cluverio.

Ruesium, urbs Aquitaniæ, inter Toloſam & Convenarum urb. Ptol. *Rieux* Mercatori. Sed Villanovano eſt *S. Flour*, urbs in fin. Arvernorum; inter illos & Ruthenos.

Ruſæ, op. Campaniæ in Samnii confin. ſive è contrà, Eſerniæ finitimum. Virg. lib. 7.

Quique Rufas Batulumq; tenent, atque arva Celennæ.

Rufrium Livio dicitur. *Rufræ* autem Silio pl. num.

Rufiana, Nemetorum urbs in Gall. Belg. Ptol. *Oppenheim* ad Rhenum eſt, auctore Heroldo.

Rufinus, conſularis à Fabricio Cenſore damnatus, quòd decem pondo argenti apud eum inventa eſſent.

Rufinus, unà cum Stilicone & Gildone relictus à Theodoſio ſen. imperii adminiſtrator pro tutelâ Arcadii & Honorii filiorum: Gildo in Africâ, Stilico in Occidente, Rufinus vero in Oriente, qui omnes cupiditate regni incenſi in ſuos principes arma converterunt, ex quo diverſis modis oppreſſi periere. Volaterranus.

Rufinus, Conſ. cum Euſebio, an. U. C. 1100. Alius Conſ. cum Laterano, an. U. C. 949.

Rufinus Preſbyter, flor. An. Dom. 390. Multum operæ contulit ad hiſtoriam illuſtrandam. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 11.

Rufius Voluſianus, Conſ. an. U. C. 1066. *Rufius* Albinus, Conſ. cum Conſtantino Cæſare, an. U. C. 1087. *Rufius* Poſthumianus, Conſ. cum Zenone, an. U. C. 1201.

Rufus, Conſ. an. U. C. 934. Alius Conſ. cum Conſtantio, an. U. C. 1210.

Rufus Purpureo, legatus Rom. in concilio Ætolorum. Liv. lib. 32.

Rufus, Centurio ſub Scipione Africano, cujus res geſtas ſcripſit. Appianus.

Rufus Virginius, orator egregius interfectus à Nerone.

Rufus, poeta Bononienſis, cujus mem. Martialis.

Rufus, medicus ſub Trajano principe, cujus extant libri 3. de appellationibus partium corporis humani, ubi & ſitum, & figuram, facultatem, & uſum earundem declarat.

Rufus, Corinthius Sophiſta, quanquam divitiis & generis nobilitate pollebat, plus tamen ad ejus laudem dicendi gloria, linguæque gratia contulit. Philoſtratus.

Rufus, Cyrenæus, Simonis Cyrenæi, qui crucem Salvatoris noſtri portavit, filius, quique poſtea verbi divini feliciſſimus & illuſtriſſimus diſſeminator extitit. Marc. cap. 13.

Rufus, D. Pauli diſcipulus, primus Avenionis epiſcopus. Anton. part. 1. tit. 2. cap. 28.

Rugii, pop. Germ. in orâ maris Baltici, quorum reg. *Rugia* inſula *Rugenlandt*, continenti Pomeraniæ penè juncta, contra Sundim urb. ubi *Rugium* Ptol. urbs, quæ & Vineta *Holmurg* Villanovano. Althamerus vero *Caminum* interpretatur Pomeraniæ urb. epiſcopalem.

Ruguſci, *Rhiguſcæ* Ptol. *Rheni* Steph. pop. Rhætiæ ad Rhenum flu. incolentes. *Rhynthaler*, & *Rhyngoewer* Scudo & Simlero teſtibus.

Rullus, ſolidum aprum Romanorum primus in epulis appoſuit, qui Ciceronis conſulatu legem Agrariam promulgavit, neque tamen pertulit, reſiſtente Ciceronе.

Ruma, civitas in tribu Judâ. 4 Reg. 23. Lat. *excelſa*, vel *projecta*.

Rumia, Dea quæ *rumis*, i. e. *mammis*, h. e. *pueris lactantibus* præſidebat. Varro de R. R. 2. 11. Dicitur & *Rumilia*.

Ruminalis ficus, vide *Romula*.

Ruminus, Jupiter ſic dictus, quod *rumam*, i. e. *mammam* animalibus cunctis præberet.

Rumon, præceps in Tiberi locus. Alex. ab Alex. 5. 26.

Runcaliæ, locus campeſtris ad Padum haud procul à Placentiâ. Hodie *Romandiola*.

Runcina, Dea, quæ frumento præeſſe ab antiquis creditâ eſt. Lilius Gyraldus Synt. 2. Hiſt. Deorum.

Rumoridis, conſ. cum Theodoſio Auguſto, an. U. C. 1156

Rupella, portus Santonum. Ptol. urbs Gall. Aquit. maritima; vulgò *la Rochella*.

Ruſcino, *Ruſino*, Ptol. *Ruſcinus* Avieno, vulgo *Roufillon*, colonia & urbs excita apud Parpinianum inter Narbonem ad Bor. & Gerundam urbem Hiſp. in ort. Item flu. ex monte Pyrenæo in mare per urbem Ruſcinonem labens, *Thelas* Melæ, *Tet* vulgò, teſte Varrerio.

Ruſconia, *Ruſcinona* Livio, *Ruſtonium* Ptol. *Rungoniæ* Anton. col. & urbs Maurit. Cæſarienſ. marit. inter Icoſium ad occ. & Ruſuccurrum ad ort. à Juliâ Cæſareâ 78. m. p. in ortum. *Morafus*, & *Temen de Fuſt* Marmolio.

Ruſcurium, *Ruſcurrum*, Anton. *Rhuſuccoræ*, Ptol. *Garbel*, teſte Moletio, urbs & Col. Maurit. Cæſar. inter Ruſconiam ad occ. & Saldas ad ort.

Ruſellæ, Thuſciæ op. mediter. Ptol. & Liv. hodie *Roſella*, teſte Leandro. *Ruſellana Colonia* Plinio, *Roſella* Antonino.

Ruſibis, *Ruſubis* Vict. Uticenſi, *Rutubis* Plinio, portus & op. Mauritan. Tingitanæ ad Cuſæ oſtium in mare Atlanticum labentis. *Omirabi* Marmolio.

Ruſicada, op. Africæ propriæ maritimum apud Cullu urb. *Eſtora*, ſive *Stora* Marmol. & Moletio.

Ruſium, Cedreno, *Topiris* Ptol. *Doberus* Thucyd. *Taprus* Procopio, urbs Thraciæ inter Philippos & Maximianopolim; hodie *Ruſio*.

Ruſpæ, Ptol. Africæ propriæ urbs maritima. Stella ſcribit eam *Alſaques* hodie vocari.

Ruſpina, urbs Africæ marit. inter Hadrumetum & Ruſpas. Silius lib. 3.

Quæque procul cernit non æquos Ruſpina fluctus.

Ruſſia, Poloniæ regio ad Meridiem, montes ac terminos regni Hungarici pertingens, cujus metropolis *Leunpurg*, quam Latini *Leopolin* vocant. *Ruſſia* quoque olim Sarmatia, nunc *Muſcovia* vocatur. Vide Ægid. Fletcherum in Ruſſorum Rep. cap. 1.

Ruſticus, Conſ. cum Olybrio, an. U. C. 1217. Alius Conſul cum Vitali, an. U. C. 1273.

Ruſticus Bolanus, Conſ. cum Calphurnio Piſone, an. U. C. 863.

Ruſtonium, vide *Ruſconia*.

Ruth, uxor Mahalon. Lat. *ſaturata*, vel *inebriata*.

Rutheni, vide *Rhuteni*.

Rutilia, Rom. mulier, quæ conſtans uſque adeo fuit, ut poſt amiſſum filium Cottam, quem in exilium fuerat ſequuta, lachrymas nullas emiſerit.

P. Rutilius Rufus, Conſ. cum Cn. Mallio, an. U. C. 649. Tum de vitâ ſuâ, tum Numantini belli hiſtoriam ſcripſit. Prioris operis mem. Tacitus initio lib. de vitâ Agricolæ. *Plerique* (inquit) *ſuam ipſi vitam narrare, fiduciam potius morum, quam arrogantiam arbitrati ſunt. Nec id Rutilio & Scauro, citra fidem, aut obtrectationem fuit.* De altero opere ita Athenæus ſub finem, lib. 6. Καὶ Ῥυτίλιος Ῥοῦφος ὁ τὴν σύντεξιν ἱστορίας γεγραφώς. Hanc hiſtoriam Græcè ſignavit, teſte eodem Athenæo lib. 4. At vitam ſuam Latinè prodidit. Aliter ſi eſſet, non hujus operis laudarent auctorem Sopater, & Diomedes, imò & Iſidorus lib. 20. Originum. Vir hic ſummus

mus in jure P. Scævolam & M. Manilium audivit, in Philoſophiâ Panætium. Exemplum innocentiæ fuit; neq; in Urbe alter eo ſanctior, vel integrior erat, teſte Cicerone. Hic actus in exilium à partibus Syllanis, Smyrnæ vixit. Tac. Annal. 1. *Publ. Rutilium legibus pulſum civem ſibi Smyrnæi addiderunt.* Deinde vero à Syllâ redeundi poteſtate factâ, reſpondit illud quod à Senecâ in 6. de Beneficiis ponitur: *Malo ut patriâ mei exilio erubeſcat, quam reditu mœreat.* Ovid. Pont.

Et grave magnanimi robur mirare Rutili
Non uſi reditus conditione dati:
Smyrna virum tenuit non Pontus & hoſtica tellus.

Vide Liv. lib. 70. Val. Max. 2. 5. & 6. 6. Velleium lib. 2. Plut. in Mario. Agellium 7. 14. Plurima de eo habes apud Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 22.

Rutilius Lupus, Rhetor, cujus mem. Quinctilianus.

Rutilius Numatianus Gallus, Itinerarium ſcripſit l. 2. ſed poſterioris libri pars melior periit. Fuit vir Conſularis præfectorius Urbis, tribunus militum & prætorio præfectus. Floruit ſub Theodoſio. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 15.

Rutilius Geminus, libros Pontificales ſecit. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. pag. 718.

Rutuba, flu. Liguriæ ex Apennino monte in mare Liguſticum deſcendens, vulgò *la Rotta*. Ejus mem. Lucanus lib. 2.

Dexteriora petens montis declivia Tybrim
Unda lavat, Rutubamque cavam.

Rutubis, flu. Maurit. Tingit. Vide *Kulibi*.

Rutuli, Latii pop. quorum Ardea metropolis fuit. Virgil. Æneid. 10.

Tros Rutiluſne fuat, nullo diſcrimine habebo.

Rutunium, Routon adhuc teſte Camdeno, op. Angliæ in comit. Salopienſi. Anton.

Rutupæ, Ῥουτόπιαι Ptolemæo, *Repcheſtre* Lhuydo, *Richborow* Talboto & Camdeno; portus & op. Albionis in orâ Angliæ exciſum apud Sandovicum port. & op. Hinc *Rutupinus*. Lucanus lib. 6.

——— *Veluti mediis qui tutus in arvis*
Sicaniæ, rapidum neſcit latrare Pelorum:
Aut vaga cum Tethys, Rutupinaq; litora fervent,
Unda Caledonios fallit turbata Britannos.

Juv. Sat. 4. ——— *Circæis nata forent, an*
Lucrinum ad ſaxum, Rutupinove edita fundo
Oſtrea.———

Auſonius in Catalogo Urb.

Puniſti Auſonio Rutupinum Marte latronem.

Vide Guil. Burtonum ad Antoninum, pag. 20. &c.

Ryſſadirum, Maurit. Ting. urbs ad mare Ibericum. Ptol. *Deyrat Milila* incolis, teſte Marmolio.

Ryſſadium, Libyæ promunt. Ptol. *Capo de Verde* Nigro.

S A.

Saaph, fil. Jahaddai. 1 Par. 2. Lat. *cogitans*, aut *prævolans*.

Saal, nomen viri. 1 Eſdr. 1. Lat. *poſtulans*, ſive *poſtulatus*, aut *commodatus*, ſive *ſepulchrum*, vel *infernus*, aut *fovea*.

Saananim, civitas, limes tribûs Nephthali. Joſ. 11. Lat. *motiones*, vel *motus dormientium*.

Saaraim, civitas in tribu Judâ, in quâ poſteri Simeonis habitaverunt. Joſ. 15. Lat. *portæ*, ſive *æſtimationes*, aut *appreciationes*, vel *capilli*, ſive *hordeum*, aut *tempeſtates*, ſive *dæmones*, aut *piloſi*, vel *hirci*.

Saba, vel *Seba*. Ex Scripturâ, inquit Bochartus ὁ μίγας, ſcimus 4. eſſe populos Seba nomine, quia totidem gentium conditores hujus nominis recenſet Moſes. Primum Chuſi filium. Secundum nepotem ex Rhegmâ. Gen. 10. 7. Tertium filium Joctan. Gen. 10. 28. Quartum denique filium Jockſan. Gen. 25. 3. Primi nomen per ם *jamech*, reliquorum per ש *ſhin* ſcribitur. E primis tribus nati populi commerciis, & ex quarto latrociniis dediti. Primus & ſecundus è Chami ſtirpe, tertius & quartus è Semi poſteris. Primus, ſecundus, & quartus mari Perſico, tertius Arabico proprior fuit. Inde eſt quod Sabæos ſcribit Plinius lib. 5. cap. 28. ad utrumque mare habitare. *Sabæi*, inquit, *propter thura clariſſimi, ad utraq; maria porrectis gentibus.* Nam quatuor hi pop. quantum libet diverſi, ſub uno tamen Sabæorum nomine continentur. Nos ex Viro magno ſingulis propriam ſedem aſſignabimus, & primum de *Sabæis* filiis *Joctan*. Cum autem de his agitur, eorum quoque nomen non caret homonymiâ. Sæpe n. ſacri ſcriptores, & poſt Agatharchidem, Diodorus & Artemidorus apud Strab. atque alii veterum Sabæorum nomine quatuor illos populos complectuntur qui Arabiæ εὐζώνῳ occupaverunt, Minæos nempe, Catabanos, & Chatramotas. Hic vero agimus de *Sabæis* propriè dictis, quorum pater fuit שבא *Seba*, vel *Saba* filius Joctan. De his Eratoſthenes, qui primus veterum Sabæos diſtinguit à reliquis Arabiæ odoratæ gentibus: Ἐχόμενοι δὲ τούτων Σαβαῖοι. Μητρόπολις δ' αὐτῶν Μαρὰβα. Locum inſpicienti apparebit his verbis poni Sabæos ad mare Rubrum inter Minæos & Catabanos, qui Arabici ſinûs fauces occupant. Dionyſius Periegetes. ——— Γαῖα

Χατεχμὶς ἐναίει κατηφείῃσι Πιερίδεσσιν,
Αὐτὰρ Ἐρυθραίης πλευρὴν παῖσι θαλάσσης,
Μιναῖοί τ' Σάβαί τ' ἠγγίγυοι Καταβανοί.

Sabæorum metropolis *Sabo*, vel *Sabor*. Agatharchides cap. 50. Τὸ δὲ τῶν Σαβαίων ἀφ' ὧν τὰς ἐθνὰς περιηγήσατο φιλῶν ἐστ' ὄρος ἔχον ὁ μεγαλο, κολωνὸς καλλιστος τῆς τῶν Ἀραβίων, ὁ καλεῖται Σαβάς. In Diodoro autem quem palam eſt Agatharchidem ſequi, meliùs legitur Σάβα. Verba ſic habent: Τῶν δὲ ἐθνῶν τούτων μεγίστολις ἔστιν ἡ καλουμένη Σάβα, ἐστ' ὄρος ὑψικόμιον. Ita Philoſtorgius lib. 3. Felicem Arabiam, in quâ Sabæi, tradit καθάπερ ἔστι τὰ ἐξωτάτω χωρίων, ἧς μητρόπολις ἡ Σάβα. Et cum Theophraſtus aromata gigni ſcribit ἀπό τι Σάβα τῆς Ἀδραμύτα, intelligit Saba Sabæorum metropolin, & regionem ei cognominem. Saba Ptolemæo eſt Σαβὰ, Stephano Σαβὼ & Σάβα. Σαβαί, inquit, πόλις μεγάλη, πλησίον τ' Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἡ φρέσιον. Idem alibi: Σάβα, πόλις μεγάλη, σχεδὸν τ' Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, οἱ κωλῖται Σαβαῖοι. Ejuſdem urbis aliud eſt nomen ab iſto plane diverſum *Mariaba*. Eratoſthenes de Sabæis: Μιλέμπολις δ' αὐτῶν Μαρὰβα. Artemidorus: Ἡ δὲ πόλις τῶν Σαβαίων, ἡ Μαρὰβα, κεῖται μὴ ἐστ' ὄρος ὑψηλὸν ἐς. Nomen *Mariabæ* Plinius *dominus omnium* interpretatur, nempe à verbo רבא *rabba*, quod *dominari* ſig. formatur nomen *Marab* pro loco vel tempore dominationis. Tres metropoles in Arabiâ hujus nominis enumerat Plinius. Cæterum Saba Græcorum alii myſterium explicant, ut in Plinio habetur lib. 12. cap. 14. alii ridiculè deducunt ἀπὸ τῆ σίβεσθαι, eò quod in cultu Deorum præcipuus thuris uſus eſt. Heſychius multò verius Σαβὰ, αἰχμαλωσία. Nam Ebraicè שבה Chaldaicè & Syriacè שבא, & Arabicè سبى eſt *captivum ducere*. Tamen *Saba* refert Bochartus potius ad Arabicum שבא, quod *eminere* ſig. Id enim in Sabæos apprimè quadrat, ſive ſitum reſpicias urbis metropoleos, quæ fuit in monte ſita, ut ſupra oſtendimus, ſive ſtaturam corporum incolarum, de quibus Agatharchides: Τὰ σώματα ἔχειν τῆ κατοικίδιον ἀξιολογώτερα. Præterea ſi mores hominum ſpectes, Geographus Arabs eos ita deſcribit: *Faſtu, jactantiâ, & ſuperbiâ reliquos populos ſuperabant.* Denique dignitate etiam & numero, & potentiâ videntur cæteris præcelluiſſe. In Agatharchide: τὸ τῶν Σαβαίων γένος μίγιστον τῆ ἀραβίαν, ἡ πανηλίας κύριον διὰ πλουτίαν. In Strabone: Ἡ τῶν Σαβαίων διὰ πλουτιζόμενη μεγίστη ἐθνῶν. In Diodoro Siculo Sabæi ſunt κολωνοφαπόταλοι τῆ Ἀραβικῶν ἐθνῶν. Divitiæ Sabæorum partim balſamo, & caſiâ conſtant, & myrrhâ, & thure, & cinnamomo, & palmâ & calamo odoratis, & cæteris id genus tantâ ubertate, ut in igne quotidiano non aliud lignum adhibeant quam ex caſiâ & Cinnamomo. Plin. 12. 17. *Non alia ligni genera in uſu ſunt, quam odorata: ciboſque Sabæi coquunt thuris ligno, alii myrrhæ.* Unde Virgil.

——— *Molles ſua thura Sabæi.*

Et rurſum ——— *Solis eſt thurea virga Sabæis.*

Fal. Flac. l. 6. —*Thuriferos, felicia regna, Sabæos.*

De Reginâ Seba, vel Saba vide Bochart. lib. 2. cap. 26. De שבא *Seba* vel *Saba* filio Rhegma. Vide eundem Phaleg. lib. 4. cap. 7. Sabæi, inquit, ex ſtirpe Chuſi, ubi locorum ſedes fixerint, conabimur hic aperire. Sabæos dicit Pomponius Arabiæ Fel. tenere partem oſtio maris Perſici proximam & Carmanis. Et in illo ipſo oſtio Carmanis proximo recenſet Arrianus in Periplo ὄρη μίγιστα λεγόμενα Σαβά, tanquam à Sabâ. Ptol. ſcribit *Aſabo*, & Marcianus *Paſabo*. Sed utrobique monent veſtigia nominis *Sabæ*. Hos Sabæos, ut putem patrem habuiſſe Sabam Rhegmæ filium ac Dedanis fratrem, facit locorum vicinia. Nam urbs *Dedan*, hodie *Daden* proximè abeſt ab illo freto, & prope Dedan erat Rhegma. Eoſdem veriſimile eſt per freti anguſtias trajeciſſe in vicinam Carmaniam, in quâ *Sabin* urbem deſcribit Ptol. & Plin. *Sabin* flu. Dionyſ. Perieg. *Sabas* populos vicinos Paſargadis. Sic n. ille:

Πρῶτα Σάβαι, μὴ τὰς δὲ Πασαργάδαι.

De altero *Sebâ* filio Chus, ac de *Sebâ* Abrahami nepote, vide Boch. Phal. l. 4. c. 8. & 9.

Sabadibæ, Anthropophagorum inſ. 3. in mari Indico, ſive Eoo. Ptol.

Sabæ, Indiæ pop. vulgò putantur apud Dionyſium, cujus verba ſunt:

Τῶν δὲ μέσοι ναίουσι Σάβαι. ———

Id eſt, *horum autem* (fluminum) *medii habitant Sabæ*, ſc. inter Aceſinem, Hydaſpen, & Cophetem, de quibus proximè egerat. Atqui hoc loco pro Σάβαι legendum Σίβαι rectè monuit vir magnus in Plinianis. Quippe in Indiâ Sabas nemo alius nominavit. Sed *Sibarum* mem. Strabo lib. 15. Diodorus lib. 17. Arrianus in Indicis, Nonnus in Dionyſiacis lib. 26. v. 218. Steph. in Σίβαι. Bochartus.

Sabalingii, pop. Germ. inter Cimbros quos *Jutlander* cum *Gutis* & *Vitis* Peucerus interpretatur.

Sabama, civitas, quam ædificaverunt filii Ruben. Joſ. 13. Lat. *converſio*, ſive *captivitas nimia*, aut *canities*, vel *ſeſſio multa*.

Sabana, Aureæ Cherſoneſi urbs. Ptol. *Saendebar* Mercator vocat, & in inſ. Japan locat.

Sabania, viri nomen. 2 Eſdr. 2. Lat. *convertens*, vel *captivans Dominus*, aut *intelligens*, vel *ædificans Dominus*, vel *intellectus*, aut *filiatio Domini*.

Sabarcæ, Indiæ pop. qui populi, non regum imperio regebantur. Q. Curtius.

Sabaria, hujus mem. Ammianus & & Antoninus. Plinius eam Norico annumerat, & Coloniam D. Claudii nominat. Lazio Auſtriæ op. eſt ad Angrum flu. nomine *Stain*. Bruſchius dicit Sabariæ, An. Dom. 1508. ſepulcrum Ovidii Naſonis inventum, teſtudine magnificum, & hoc epitaphio ornatum.

Fatum neceſſitatis lex.
Hic ſitus eſt Vates, quem Divi Cæſaris iræ
Auguſti patriâ cedere juſſit humo:
Sæpe miſer voluit patriis occumbere terris,
Sed fruſtra, hunc illi fata dedere locum.

Sabaria, *Gunſs* Germanis, *Benges* Hungaris, flu. Pannoniæ Sabariam urb. alluens & in Arrabonem influens.

Sabarim, locus trans Jordanem in terrâ Amorrhæorum, qui à *frangendo* hoc nomen invenit; ſiquidem ibi Iſraelitarum acies fracta eſt. Joſ. 7.

Sabata, Liguriæ urbs, quæ & *Vada Sabatorum*, & *Vada Sabatia*. Ptolemæus: Τῆς δὲ Λιγυείας ὑποκειμένης τοῖς Ἀπεννίνοις ὄρεσιν, εἰσὶ μεσόγειοι πόλεις, Σάβαλα, Πολυντία, Ἄσα, Ἄλβα Πομπηΐα, Διβάρνα, Imperitè opidum maritimū in mediterraneis poſuit. Jul. Capitolinus in Pertinace: *Avaritiæ ſuſpicione privatus non caruit, quum apud Vada Sabatia oppreſſis fœnore poſſeſſoribus, latiùs ſuos teneret fines.* Strabo lib. 4. in deſcriptione Alpium: Ἀρχοῦσι δ' αἱ Ἄλπεις, ἀπὸ Σαβὼ Μονοίκης λιμένος, ὡς εἰρήκασί τινες, ἀλλ' ἀπὸ τῶν αὐτῶν χωρίων, ἀφ' ὧνπερ καὶ τὰ Ἀπέννινα ὄρη καὶ Γίννων καὶ τὰ καλούμενα Σαβάτων Ὄυαδα, ἄπερ ἐξῆς τετάχη, &c. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 68. Silius lib. 8.

Quiq; tuos Flavina focos, Sabatia quiq;
Stagna tenent. ———

Sabatha, fil. Chus. Gen. 10. Vide. Boch. Phaleg. l. 4. c. 10.

Sabathaca, fil. Chus. Gen. 10. Vide Boch. Phaleg. lib. 4. cap. 4.

Sabathra, urbs Arab. Fel. Plin. Item col. & op. Africæ marit. *Saxambis* Moletio. *Rakianabes* Villanovano.

Sabatia, regiuncula Tuſciæ, circa lacum Sabatinum, inter urb. Romam ad ort. & Tarquinios ad occ. hodie *Paeſa di Anguillara*.

Sabazius, Bacchi cognomen, à *Sabis* gente Thraciæ ei inditum, teſte Euſtath. in Dionyſ. cujus ſacra *Sabazia* dicta. Vide Seldenum de diis Syris & Heinſium in Ariſtach. Sacr. cap. 1.

Sabbathai, nomen viri. 1 Eſdr. 11. Lat. *requies*, aut *ceſſatio mea*.

Sabbatia, vicus Celticus. Steph.

Sabbaticus amnis, de quo ſic Joſephus Bell. Jud. 7. 23. Τίτος δὲ Καῖσαρ, χρόνον μὲν τινα διέτριψεν ἐν Βηρυτῷ, καθ' ἃ παρεσκεύαζεν. Θεάτρου δὲ καὶ παρασκευὴν πόλεως φύσιν ἄξιον ἱστορῆσαι. Ἔστι μὲν γὰρ μέσος Ἀρκαίας τε Ἀγρίππα βασιλείας καὶ Ῥαφανίας, ἔχει δὲ θαυμασίαν ἰδιότητα. Πολὺς γὰρ ὢν ὅτε ῥεῖ, καὶ τὸ φοβερὸν ἐν χολαῖς, ἔπειτα δὲ πᾶς ἐκ τῶν ἀκτῶν ἐκλείπων, ἐξ ἡμερῶν ἑπτὰ μίαν, ἔρημον παραδίδωσιν ὁρᾶν τὸ πέλαγος. Εἶτ' ὥσπερ ἑβδομάδος γινομένης μεταβολῆς, ὁμοίως καὶ τὸ ἑβδόμην ἐκδίδωσι, καὶ ταύτην αἰεὶ τὴν τάξιν ἀκριβῶς τετήρηται διαφυλάττων, ὅθεν δὴ καὶ Σαββατικὸν αὐτὸν κικλήκασιν, ὅτι τὸ ἱερὸν τῶν Ἰουδαίων Ἑβδόμης, ἥτις ὀνομάσθη. Hæc ille. Hic vero de Sabbatis Judæorum nonnihil annotare liceat. Etſi enim obſervatio hebdomadum, quæ hodie obtinet ante tempora Theodoſii vulgo recepta non fuit, Græcos tamen & Aſiaticos in functione vitæ quotidianæ tale aliquid obſervare ſolitos accepimus. Quod quia imitatione Judæorum, qui jam tum per orbem ſparſi erant, inſtitutum eſt, etiam Sabbati nomen multi retinuerunt. Ejuſmodi eſt quod Suetonius ait, *Diogenem Grammaticum ſolitum Rhodi Sabbatis diſputare.* Sic ſeptimo quoque die feriæ pueris ſolitæ in ſcholis concedi. Lucianus in Pſeudologiſta: Καὶ ὁ μὲν Κόθορνός τινα εἶπεν, ὃ δὲ Ἑβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδόμαις, καιρὸν ἄγουσιν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἵππων καὶ διγλάδος. Gellius 15. 2. *Is in conviviis juvenum, quæ agitare Athenis hebdomadibus Lunæ ſolenne nobis fuit, ſimulatque modus epulis factus, & utiles, delectabileſque ſermones cœperant; tum ſilentio ad audiendum petito, loqui cœptabat.* Ubi notandum quod Ἑβδόμη feſtum erat publicum Athenis, quod Septimo quoque die Lunæ celebrarent in honorem Apollinis, cui dies ille ſacer. Suidas: Ἡμέρας τινὲς ἐνόμιζοντο Ἀθήνησι θεοῖς τισὶν, οἷον Νουμηνία, καὶ Ἑβδόμη Ἀπόλλωνι. Heſiodus Ἡμέραις:

——— Καὶ ἑβδόμῃ ἱερὸν ἦμαρ,
Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.

Idem ſervatum etiam in aliis rebus. Vulcatius Gallicanus in Avidio Caſſio: *Exercitium ſeptimo die fuit omnium militum, ita ut ſagittas mitterent, & armis luderent.* Lampridius in Alexandro Severo: *Capitolium ſeptimo die cum in urbe eſſet, aſcendit, templa frequentavit.* Diſputat etiam Clem. Alex. Strom. 5. ὅτι τὴν ἑβδόμην ἱερὴν οὐ μόνον Ἑβραῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληνες ἴσασι. Sed ante eum ſcripſit Joſephus jam ſuâ ætate adeo increbuiſſe ſeptimi diei obſervationem ex Judaico ritu, ut neget urbem ullam, aut Græcorum, aut Barbarorum, h. e. non Græcorum poſſe reperiri, quæ ceſſationem ab opere diei ſeptimi in ſuos mores non recepiſſet. Infignis planè locus, ideoque verba ipſa proferam: Οὐδ' ἔξεστι οὐδεμίαν πόλιν Ἑλλήνων, οὐδ' ἁπλῶς, οὐδὲ βαρβάρων, οὐδὲ ἓν ἔθνος, ἵνα μὴ τὸ τῆς Ἑβδομάδος ἂν ἀργῆσαι ἡμᾶς, τὸ ἔθος ἐκ διαπεφύκασιν. Hæc ille lib. poſteriore contra Apionem. Utcunque hoc ſit, illud interdum pro certo habetur, Ethnicos Judæorum Sabbata contemptui ac ludibrio ſemper habuiſſe, ſecundum Eccleſiæ querimoniam Thren. 1. 7. *Viderunt eam inimici ac Sabbata ejus deriſere.* Seneca apud Auguſtinum l. 6. de Civit. Dei c. 11. Judæis vitio vertit, *quod ſeptimam ætatis ſuæ & vitæ partem otiando perderent.* Juvenalis quoque: ——— *Cui ſeptima quæq; fuit lux*
Ignava, & partem vitæ non attigit ullam.

Idem alibi:

Obſervant ubi feſta mero pede Sabbatha reges.

Tacitus lib. 5. Hiſtor. *Septimo die otium placuiſſe ferunt; dein blandiente inertiâ, ſeptimum quoq; annum ignaviæ datum.* Claud. Rutilius.

Radix

Radix ſtultitiæ, cui frigida Sabbata cordi,
Sed cor frigidius religione ſuâ eſt,
Septima quæq; dies turpi damnata veterno,
Tanquam laſſati mollis imago Dei.

Plura inveniri poſſunt huc ſpectantia in Dione Caſſio, Juſtino, aliis. Sed hæc obiter.

Sabbatos, populos hodie Sabaudienſes eſſe ſcribit Volaterranus.

Sabbatus, Italiæ flu. Antonino eſt in Samnitibus, quem Leander nunc *Fiume di Beneventa* ait vocari; & *Samnium* à Floro dictum addit.

Sabe, Syrorum linguâ menſ. Februarius dicitur.

Sabee, civitas in tribu Simeon Joſ. 16. Lat. *ſeptem*, vel *ſeptimus*, aut *ſaturitas*, ſive *juramentum*.

Sabelli, pop. Italiæ, à Sabinis oriundi, inter Sabinos & Marſos incolentes. Hinc *Sabellus*. Horatius:

Sed ruſticorum maſcula militum
Proles, Sabellis docta ligonibus
Verſare glebas. ———

Itemq; *Sabellicus*. Virg. Geor. 3.

Ipſe ruit, denteſq; Sabellicus exacuit ſus.

Sabellicus, hæreticus, Chriſtum filium Dei eſſe negabat. Vixit circa A. D. 257. Socrates lib. 6. cap. 12.

Saber, fil. Caleb ex Maachâ concubinâ. 1 Par. 2. Lat. *confractio*, *ſpes*, vel *juramentum*.

Sabi, pop. Phrygiæ. Phrygii etiam Bacchos appellant *Sabos*. Steph.

Sabidius, vir Rom. gulæ deditus, plus vorabat, quam poſſet concoquere: quocirca ita fœtebat ejus halitus, ut nemo poſſit cum eo loqui; quem Martialis epigrammate inſectatur.

Sabin, Arabes Deum appellant, & illi decimas menſurâ non pondere perſolvunt. Vide Turneb. in Cic. de LL.

Sabina, Imperatrix, Adriani Imp. Romani uxor, quæ ſervilibus injuriis ab eo affecta adiit mortem voluntariam. Sext. Aurelius.

Sabini, pop. in 4. reg. Italiæ non procul à Româ, à religione & cultu Deorum cognominati, ut vulgo volunt, qu. ἀπὸ τῦ σέβεσθαι. Plinius lib. 3. cap. 12. *Sabini, ut quidam exiſtimavere, à religione & Deorum cultu Sebini appellati.* Et Feſtus Pompeius: *Sabini dicti, ut ait Varro Terentius, quòd ea gens præcipuè colat Deos*, i. e. ἀπὸ τῦ σέβεσθαι. Eccui vero credibile fiet, Italiam gentem in primis antiquam nomen ſibi impoſuiſſe è Græcâ linguâ quæſitum? Itaque longè aliter ſenſerunt alii auctores; à quibus Iſidorus Origin. lib. 9. cap. 11. habuit iſta: *Ab Italo Itali, à Sabino Sabini, à Sicano Sicani.* Hæc haud dubie, inquit Cluverius, habuit è Porcii Catonis Originibus gentium, civitatumque Italicarum. De hoc quidpe ita tradit Halicarnaſſ. Dionyſius lib. 2. Συνόδῳ δὲ ὁ Τυρρήνιος συγγενεῖς Ὀμβρικῶν ἔθνους, αὐθιγενεῖς ἱστορεῖ τὸ μὲν πρῶτον οἰκῆσαι περὶ τὴν καλουμένην Ῥαιτίνην· ἀνέβησαν δ' ὑπὸ Πελασγῶν ἐξελαθέντας, εἰς ταύτην ἀφικόμενοι τὴν γῆν, ἵνθα νῦν οἰκοῦσιν· ἀφ' μεγάλων ἄμα τῷ τόπῳ τέκνωμα, Σαβῖνοι ἐξ Ὀμβρικῶν περισπαρευθέντα. Κίτιον δὲ Πύρκιος τὸ μὲν ὄνομα τῷ Σαβίνῳ ὑπὸ τεθῆναί φησιν ὑπὸ Σαβίνης τῆς Σάγκου δαίμονος ἔπιχωρίου. Hunc Sabini gentis conditorem Silius Italicus non *Sabinum*, ſed *Sabum*, pronunciat, à quâ quidem primitivâ voce rectius derivatum provenit gentis vocabulum *Sabini*. Sic ille lib. 8.

Cunctis haſta decus clypeuſq; refertur in orbem.
Vertice & implumes, ac levi tegmine cruris
Ibant, & lati, par, Sancum voce canebant,
Auctorem gentis; pars laudes ore ferebant,
Sabe, tuas; qui de patrio cognomine primus
Dixiſti populos magnâ ditione Sabinos.

Sabinios *fortiſſimos, & florem Italiæ, adeo ac Reip. robur* Cicero vocat Orat. pro Q. Ligario. Laudati iidem gravitate morum & ſanctitate imprimis fuerunt. Sanè *triſtem ac tetricam diſciplinam* antiquis Sabinis Livius tribuit: *illoque genere nullum aliud incorruptius fuiſſe* diſertè ſcribit lib. 1. c. 18. Hinc libenter Poetæ cum matronas caſtas, pudicas, ſedulas, viri, familiæque magis, quam formæ ſtudioſas laudare volunt, cum Sabinis conferant. Horat. Epod. 2.

Quid ſi pudica mulier in partem juvet
Domum, atque dulces liberos,
Sabina qualis, aut peruſta Solibus
Pernicis uxor Appuli, &c.

Quem totum locum Statius lib. 5. Sylv. 1. ſic expreſſit.

Ipſa dapes modicas, & ſobria pocula tradit,
Exemplumq; ad herile monet, velut Appula conjunx,
Agricolæ parci, vel Sole infecta Sabino,
Quæ videt emeriti jam proſpectantibus aſtris,
Tempus adeſſe viri, propere menſaſque toroſq;
Inſtruit, expectatq; ſonum redeuntis aratri.

Martialis 1. 62.

Caſta nec antiquis cedens Levina Sabinis.

Juv. Sat. 6. ——— *Intactior omni*
Crinibus effuſis bellum dirimente Sabinâ.

Idem Sat. 10. ——— *Veteres imitata Sabinas.*

Virgil. Georg. 2.

Caſta pudicitiam ſervat domus, &c. dein ſubdit:
Hanc olim veteres vitam coluere Sabini.

Vetus adagium de iis fuit: *Sabini quod volunt, ſomniant.* De quo Feſtus & ad eum Scaliger. Vide Cluver. Ital. Ant. l. 2. c. 8.

Sabinianus, Conſ. cum Manl. Theodoro. an. U. C. 1018.

Sabinus Afidius, declamator lepido ingenio, quam ſententiam Leonidæ ad trecentos retuliſſet. *Ego*, inquit, *illi ad prandium promiſiſſem, ad cœnam renuntiaſſem.* Seneca Suaſor. 2.

Sabinus, Veſpaſiani frater, à Vitellio interfectus, qui Veſpaſiano res contra Judæos gerente, poſt Othonis mortem, Capitolium cum æde Jovis occupaverat.

Sabinus, Sophiſta ſub Adriano principe, ſcripſit Iſagogen ad materias, & hypotheſes, declamationum libros 4. præterea in Thucydidem enarrationem. Suidas.

Sabinus Maſurius, J. C. ſcripſit Faſtorum & memorabilium libros. Perſius Sat. 5.

Excepto ſi quid Maſuri rubrica notavit.

Ejus in Digeſtis apud Athenæum & Agellium crebra mentio.

Sabinus, Syrius memorandæ fortitudinis, qui tempore Titi, primus Hieroſolymæ muros aſcendit. Joſ. lib. 6. cap. 1.

Sabinus Tyro, ſcripſit περὶ κηπευμάτων, i. e. *de hortenſibus*. Plin. 19. 10.

Sabinus, Conſ. cum Meſſalâ, an. U. C. 966. Iterum cum Anulino biennio poſt.

A. Sabinus, quæ ſcripſerit docebit Ovidius, cujus erat ἐύγχειρος, Amor. 2. eleg. 18.

Quam cito, de toto rediit celer orbe Sabinus,
Scriptaq; diverſis rettulit ille locis.
Candida Penelope ſignum cognovit Ulyſſis,
Legit ab Hippolyto ſcripta nouerca ſuo.
Jam pius Æneas miſeræ reſcripſit Eliſæ:
Quodq; legat Phyllis, ſi modo vivat, habet.
Triſtis ad Hypſipylen ab Jaſone litera venit:
Dat votam Phœbo Leſbis amica lyram.

Scripſit igitur epiſtolam Ulyſſis ad Penelopen, Hippolyti ad Phædram, Æneæ ad Didonem, Jaſonis ad Hypſipylen, & illam Sapphûs extremo loco memoratam. Harum vero omnium extat nulla. Scio ſub nomine *Sabini* legi ternas, Ulyſſis ad Penelopen, Demophoontis ad Phylliden, & Paridis ad Oenonen. Sed indignæ prorſus Sabino, vel aliquo illius temporis Poetâ: quin neque noſtro ſi ævo ſcriptæ forent, multum laudis merentur. Sed non dubium, quin, ſi non omnes, ſaltem aliquæ ex ſex iſtis Sabini ſunt, quæ inter Ovidianas leguntur: Paridis ad Helenam, Helenæ ad Paridem: Leandri ad Heronem, Herûs ad Leandrum: Acontii ad Cydippen, Cydippes ad Acontium. Plura vero Sabinum ſcripſiſſe indicat idem Ovid. Ponticorum 4. 16.

Quiq; ſuam Trœzen, imperfectumq; dierum
Deſeruit celeri morte Sabinus opus.

Unde cognoſcimus eum obiiſſe ante Ovidium. Quidam *Trœzena* legunt, undè colligunt *Trœzenia* ſcripſiſſe. Alii verò *Triſenen*, quam fuiſſe aiunt amicam. *Dierum opus* vero interpretantur Faſtos, vel opus quale Heſiodi Ἡμέραι. Voſſius.

Sabis, flu. eſt inter Belgas, qui Nervios irrigat, & in Moſam flu. penes Condruſios, ſeu Mamurcium op. Leo-

dienſium influit. *Sambre* Leſſabæo. Item flu. Carmaniæ in ſinum Perſicum influens.

Sabiuſa, porta dicebatur, quæ rectà in Sabinos ducebat.

Sablones, Anton. *Sambeck* vicus Simlero circa Moſam prope Trajectum ſuperius.

Sabonam, vocat Bruſchius *Brixon* Germ. urb. in Alpibus ſitam & epiſcopali ſede decoratam. Hanc Niger tradit *Bretina* Ptolemæi eſſe. *Sabiona* legit Simlerus, & *Sebatum* Antonini eſſe dicit, atque *Brixinam minorem* deſignari, ubi olim epiſcopi ſedes fuit.

Sabrina, flu. Albionis ingens Angliam à Walliâ ſeparans, & in ſinum Sabrianum ad Briſtolium urb. influens, aliquot urbibus irrigatis, in quibus Salopia. Vulgò *The Severn. Sabrina* Tacito dicitur. Sic enim ille Annal. lib. 12. ubi de P. Oſtorio: *Cinctoſque caſtris Antonam & Sabrinam fluvios cohibere parat.*

Sabura, Jubæ Numidarum regis præfectus, & ſecundum ab illo locum obtinens, præmiſſus fuit cum parvis copiis, ut Curionem illiceret ad pugnam, ſimularetque ſibi commiſſum bellum fuiſſe, regemque receſſiſſe, qui tamen cum omnibus copiis inſequebatur. Lucanus lib. 4.

Mittitur exiguâ qui prælia prima laceſſat
Eliciatque manu, Numidis à rege ſecundus
Ut ſibi commiſſi ſimulator Sabura belli.

Vide Cæſ. de B. C. lib. 2. A. P. Sitio interfectus eſt, teſte Hirtio lib. de bello Africano.

Sabus, primus Aborigenum rex, à quo *Sabini* dicti.

Sacæ, pop. Aſiæ inter Scythiam citer. ad Bor. & Indiam citer. ad merid. Sogdianis ad occ. finitimi (quorum regio *Belor* Mercatori) ſine urbibus, unde Nomades per deſerta habitantes appellantur. Dionyſ. v. 749.

Τὴν μὲν δὴ πεχοῦσιν Ἰαξάρταο νέμονται
Τόξα Σάκαι φορέοντες, ἃ μακίτις ἄλλοθεν ἰλίγχοι
Τοξευτῆς· ἀ γὰρ σφι θέμις ἀνημέλια βάλλειν.

Hi cum Maſſagetis adeo celebres præ cæteris Scythis fuere, ut omnes Scythæ Aſiatici Maſſagetæ & Sacæ ab antiquis dicti fuerunt, teſte Strabone. Imò *Perſæ Scythas in univerſum Sacas appellavere à proximâ gente*, uti loquitur Plin. 6. 17. De Sacarum incurſionibus in Hyrcaniam & alias reg. ad Armeniam uſque, ubi regionem occuparunt *Sacaſenam* ab illis appellatam, quæ Ptolemæo eſt *Sacapene* (unde *Sagapenum* affertur) vide Strab. lib. 11. Montanus.

Sacazania, pagus Africæ ad Syrtim magnam. *Zedic* Marmolio.

Saccheni, Arab. pop. Steph.

Sacer mons, locus ad tert. milliarium ſupra Anienem, quem plebs Rom. poſt reges exactos, dum à potentioribus premeretur, occupavit. Cic. in Bruto. Ibi creati ſunt Tribuni plebis. Ovid. Faſt. 3.

Plebs vetus & nullis etiam tunc tuta Tribunis
Fugit, & in Sacri vertice montis erat.

Sacer portus, vel *Sacriportus*, locus in Italiâ Syllæ & Marii Junioris prælio nobilis. Velleius libro altero: *C. Marius ſepties Conſulis filius apud Sacriportum pulſus à Syllâ.* Lucan. lib. 2.

Jam quot apud Sacri cecidere cadavera portum.

Ἱερὸς λιμὴν dicitur Appiano Ἐμφυλ. α.

Sachalitæ, Indiæ pop. unde *Sachalites ſinus*, in quo Pelagiæ 7. inſulæ jacent. Steph.

Sacha, nomen viri. 1 Par. 11.

Sacos, vicus Pieriæ in Lacedæmone: ſic dictus, quòd incolæ *ſcutum*, σάκος Græcis dictum, primi invenerint. Gentile *Sacius*. Steph.

Sacra Inſula, circa Hiſp. eſt. Avienus in Ora maritima.

Sacra Solis, Arab. Fel. Prom. Ptol.

Sacra Via vocabatur, quæ Eleuſinem Athenis ducit. Athenæus.

Sacra Via, in Urbe Româ vocata eſt, quòd in eâ ictum ſit fœdus inter Romulum & Tatium. Hâc triumphantes in Capitolium ibant. *Sacer clivus* Horatio dicitur. Idem Sermonum lib. 1. Satyrâ nonâ.

Ibam forte Viâ Sacrâ (ſicut meus eſt mos)
Nèſcio quid meditans, &c.

Sacrani, pop. Italiæ non procul à Româ. Servius in illud Virgilii Æn. 7.

Et Sacranæ acies & pilati ſcuta Labici:

Dicunt, inquit, *quendam Corybantum veniſſe ad Italiam ac tenuiſſe loca, quæ Urbi vicina ſunt. Ex eo populos ducentes originem Sacranos adpellatos; nam ſacrati ſunt Matri Deûm Corybantes.*

Sacrum nemus, ſylva Batavorum in Hollandiâ apud Ageducem pagum, inter Lugdunum, Delfos & Hagam.

Sacrum promuntorium, Luſitaniæ locus. Ptol. *Caput S. Vincentii* hodie dicitur. Aliud in Corſicâ eidem Ptolemæo, *Cabo Corſo* Leandro, *Sege* Pineto. Tertium in Lyciâ eidem Ptolemæo, *Capo Chelidoni* Sophiano.

Sadalis, urbs Ægypti. Gentile *Sadalites*. Steph.

Sadducæi, vel *Saducæi* dicti inter Judæos, qui *Saducæum* quendam Legis magiſtrum ſequentes, neque reſurrectionem credebant, neque Angelos, neque ſpiritus. De quibus vide Joſephum.

Sadoc, fil. Achitob. 2 Reg. 8. Item ſacerdotis nomen. 2 Reg. 16. Filius item Meraroth. 2 Par. 9. Lat. *juſtus*, vel *juſtificatus*.

Sadyates, Ardyos filii Gygis fil. poſt patrem regnavit in Lydiâ. Herod. lib. 1.

Sædene, mons Cumæ. Steph.

Sænia, Tuſciæ mediter. op. Ptol. *Siena* hodie dici, & Coloniam *Senenſem* Tacito vocari docet Orlandius.

Sænos, Sinarum flu. Ptol.

Sæpinum, urbs Samnitum. Ptol. Hodie *Sepinum*.

Sætabis, vide *Setabis*.

Saga, iidem qui *Sacæ*. Mela lib. 3.

Salagaſſus, urbs Piſidiæ, vocatur etiam *Selgeſſus*. Steph.

Sagana, venefica mulier, quæ Varum puerum prætextatum ſuis incantationibus faſcinavit. Horatius in Epodis. *At expedita Sagana per totam domum*
Spargens Avernales aquas,
Horret capillis.

Ejuſdem ceu Necromantidis mem. Sat. 8. lib. 1.

Sagarei, pop. qui camelorum certamen in honorem Minervæ inſtituunt. Ælian.

Sagaraucæ, gens Scythiæ intra Imaum. Ptol.

Sagaris, flu. Aſiæ, qui ex Dindymo Galatiæ monte naſcens, & per Phrygiam Bithyniamque flexuoſo curſu delatus, tandem influit in pont. Euxinum. Ovidius Pont. 4. 10.

Huc Lycus, huc Sagaris, Peniuſq; Hypaniſq; Crateſque
Influit, & crebro vortice tortus Halys.

Sagartia, Cherſoneſus juxta mare Caſpium. Steph.

Sage, nomen viri. 1 Par. 11. Lat. *ignorans*, ſive *comprehendens*, aut *attingens*, vel Syriacè *multus*, ſive *multiplicans*.

Sagittarius, ſignum cœleſte, quem alii *Centaurum Chironem* arbitrantur. Alii *Crocum* filium Euphemes nutricis Muſarum fuiſſe volunt, & habitaſſe in Parnaſſo cum Muſis, & venationi incubuiſſe, unde & uſum ſagittis, & equo inſediſſe; poſt mortem vero precibus Muſarum, à Jove inter aſtra relatum, & variâ formâ conſcriptum. Idibus Februarii veſpere occidit, ac vehementer hyemat Columella. Vide omnino Cæſium in Aſtron. Poet. p. 84.

Sagra, flu. Magnæ Græciæ per fines Locrenſium in mare Auſonium influens. *Alaro* hodie Gabr. Barrio, *Sagriano* Leandro. *Suchriano* Nigro.

Saguntia, olim op. nunc pag. Hiſp. Bæt. in Vandalitiâ, *Gigonza*, vel *Giſconza*, teſte Morali.

Saguntum, vel *Saguntus*, *Morvedre* Morali, op. olim clariſſimum Hiſp. Tarraconenſis in finibus Hedetanorum, ab Annibale expugnatum & everſum. Fuit autem Pop. Romani fideliſſima ſocia, quam cum Annibal contra jus fœderis obſidione premeret, maluerunt Saguntini ſe, ſuaque omnia igni conſumere, quàm aut fœderati populi amicitiam deſerere, aut vivi in hoſtis poteſtatem pervenire. Florus 2. 6. *Saguntus vetus Hiſpaniæ civitas & opulenta, fideique erga Romanos. magnum quidem ſed triſte monumentum.* Hanc Stephanus *Zacanthan* appellare videtur. Inde Appiano in Ibericis populi Ζακανθαῖοι. Ζακανθαῖοι, inquit, ἄποικοι Ζακυνθίων ἐκ μέσου τοῦ Πυρήνους, ἐν τῷ παράλῳ Ἰβηρίας ὄντες. Sed peſſimus Geographus

graphus in rebus Hiſpanicis eſt Appianus, qui Saguntum inter Pyrenæos, & Iberum flu. collocat, quæ omnium Geographicorum conſenſu fuit inter Iberum & Sucronem, non longè à loco ubi nunc *Valentia*. Idem paulo pòſt miſerè prodit ſuam ignorantiam in Hiſpaniæ Geographiâ, qui Carthaginem novam, ſeu Spartariam eandem eſſe putat, quæ olim Saguntus, quæ à ſe invicem, plus quam 50. leucis diſtabant. Strabo lib. 3. Σαγοῦντον χτίσμα Ζακυνθίων. Livius lib. 21. *Civitas ea longè opulentiſſima, ultra Iberum ſita paſſus mille ferme à mari, oriundi à Zacyntho inſula dicuntur: miſtique etiam ab Ardea Rutulorum quidam generis.* Silius lib. 2. ubi de Annibalis clypeo.

Eminet excelſo conſurgens colle Saguntbos,
Quam circùm immenſi populi, condenſaq; cingunt
Agmina certantum, pulſantq; trementibus haſtis.
Extrema clypei ſtagnabat Iberus in orâ.

Hinc *ſaguntina fames* pro magnâ & extremâ. Lucan. l. 3.

Nèc pavet hic populus pro libertate ſubire
Obſeſſum Pœno geſſit quod Marte Saguntum.

Sahar, fil. Aſhur. 1 Par. 4. Lat. *lucidus*, aut *candidus*.

Sahar, fil. Simeonis, fil. Jacob. Gen 46.

Saharaim, nomen viri. 1 Par. 8. Lat. *nigri*, vel *turbidi*, aut *matutinantes*, vel *mane euntes*.

Sai, Thraciæ pop. oppoſiti inſ. Samothraciæ. Euſt.

Sai, Arab. op. in Æthiopiâ ſub Ægypto. Plin.

Sais, urbs Ægypti juxta unum ex Nili oſtiis, quod ab ipſa *Saiticum* dicitur. Pop. *Saitæ*, qui Minervam colunt. Propertius 2. 2.

Mercurioque Sais fertur Babeidos undis
Virgineum Brimo compoſuiſſe latus.

Ubi quæ de urbe *Sai*, & *Saiide* Minerva comminiſcitur Beroaldus ἀπερισθάνευτα ſunt. Pro *Sais* enim *ſacris* legendum, uti emendat Paſſeratius.

Saitini, Aſiæ pop. de quibus Alex. ab Alex. l. 3. c. 2.

Saixæ, pop. juxta Iſtrum. Steph.

Sala, flu. & urbs Maurit. Tingit. cis Atlantem minorem. Flu. *Buragrag*, urbs autem *Sella*, ſeu *Cela*. Eſt & *Sala* flu. ejuſdem Maurit. apud Atlantem majorem. Ptol.

Sala, op. Pannoniæ ſup. in Hungariâ. Ptol. *Zalawar* ex tab. recent. Item flu. Gall. Belg. per Lotharingiam fluens, *la Seille* vulgò. Eſt quoque *Sala* Turdulorum in Bæticâ urbs, & Hyrcaniæ op. Ptol. & urbs litoralis Thraciæ circa Hebrum flu. Herod. Item Germ. vicus non procul ab op. *Kunighofen*, à quo Franci dicti ſunt *Salici*, qui circa hunc vicum & flu. ejuſdem nominis habitarunt. Verum *leges Salicæ*, teſte Munſtero, non ab iſto vico ſeu flu. ſed à *Salâ* dictione Francâ, quæ Latinè *palatium* ſeu *aulum* ſig. hoc nomen habent.

Salabaſtræ, gentes circa Indum. Plin. 6. 20.

Salaboni, nomen loci. 2 Reg. 23.

Salabria, quæ & *Sarabræa*, civitas Cappadociæ. Ptol.

Salacia, Neptuni uxor. Auguſt. lib. 7. de C. D. *Jam utique habeat Salaciam uxorem Neptunus, quam inferiorem aquam maris eſſe dixerunt.* Feſtus. *Salaciam dicebant Deam aquæ, quam putabant ſalum ciere, hoc eſt mare movere, quo vocabulo Poetæ pro aquâ uſi ſunt.* Pacuvius. *Hinc ſævitiam Salaciæ fugimus.* Gloſſarium: *Salacia*: Ἀμφιτρίτη, Νηρεΐς. Quanquam Servius ab *aquâ ſalſâ* Salaciam dictam velit.

Salacia, urbs Turdetanorum in Luſitaniâ. Ptol. *Alcazar d' Oſal*, teſte Morali cum Reſendio.

Salacon, vir qui cum pauper erat, ſe divitem ſimulabat. Suidas. Hujus mem. Cic. 7. Epiſt: Ab hoc natum proverb. *Salaconeſ.*

Saladinus, Turcarum rex bellicoſiſſimus, A. D. 1180. cum Chriſtianis per 30. amplius annos variâ fortunâ bellum geſſit, ſæpius tamen victus, quam victor, donec Baldvino Hieroſolymorum rege mortuo multis partibus ſuperior, Hieroſolymam cepit, ejus regno finem imponens, & Ægyptum Syriamque imperio ſuo adjecit.

Sala, gens Colchidis, antiquis *Phthirophagi* dicti, teſte Plinio lib. 6.

Salai, mater Azubah. 3 Reg. 22.

Salamantica, op. in orientali tractu Luſitaniæ, vulgò *Salamanca*.

Salambo, Heſychius: Σαλαμβώ, ἡ Ἀφροδίτη παρὰ Βαβυλωνίοις. Lampridius in Heliogabalo: *Salambonem etiam omni planctu & jactatione Syriaci cultûs exhibuit.* Non tamen Syra hæc appellatio, vel Babylonica, ſed à Syromacedonibus impoſita, cum Σαλαμβὼ & Σαλαμβὼ ejuſdem ſint originis, nempe à σάλος, uti docet Etymologus in his: Σαλαμβάς, ὁ δαίμων, παρὰ τὸ αἰεὶ ἀκαταπαύστως, ἢ ὡς σάλος ἦν, ἢ ὅτι ἀκατάσχετον ὄρμησα ἐν Ἀσσυρίοις.

Salamiel, fil. Surisdadai, princeps tribûs Simeon, Num. 1. Lat. *pax*, *perfectio*, vel *retributio Dei*.

Salamii, Arab. pop. ſic dicti, quòd fœdus cum Nabathæis pepigerint. Salama enim *pacem* ſig. Stephanus. Nempe ab Hebræo שלום *Shalom* quod eſt *pax*.

Salaminus, unus ex Idæis Dactylis. Lil. Gyraldus lib. 6. Hiſt. Deorum.

Salamis, *Salamine*, Plinio & Polyæno, poſtea *Conſtantia*, teſte Stephano, urbs Cypri in orâ Orientali, exciſa, apud Hamacoſtum, five, ut nunc vocant, Famaguſtam, ab eâ parum in Bor. recedens. Pop. *Salaminii*.

Salamis, vel *Salamin*, hodie *Coluri*, teſte Sophiano, inſ. ſinus Saronici, inter Peloponneſum & Atticam, Æginæ proxima. Dionyſius v. 511.

Περσὶς δὲ Σκιαδὼς κορυφὴς, ἰφιπτόμεν Ἀβάντων
Φαίνονται Σαλαμὶς τε ἡ Αἰγίνης πολίηθεν.

Olim *Cychria*, & *Sciras*, & *Pityuſſa* dicta, teſte Strabone. Item *Ophis*, ut Euſt. refert. *Draconis inſulam* à Lycophrone appellari ſcribit ejus Commentator, quòd eam primò draco fera occuparit. *Salaminam* eam Hyginus vocat, & dicit ab Apollonio *Atthida* nominari. Nobis (inquit Bochartus) inſula *Salamin* eſt inſula τῶ ὀφεώδους. Arabicè n. סלם *ſalama* de ſerpente eſt *mordere* Interpretatio nominis ex hiſtoria patet. Cychreus, vel Cenchreus, dum in eâ inſulâ regnaret, ἀπέκλεινε ὄφιν ὑφορμοῦντα τὸ μέγεθος λυμαινόμενον τοὺς ἐγχωρίους. Ita Diodorus lib. 4. Et de eodem Apollodorus lib. 4. Κτείνας δὲ ὄφιν ὃν ὀφεώδη ἀπέκλεινε τῆσον, ἣ αὐτὸς ἐβασίλευεν. Inde *Salamin* à Lycophrone appellatur νῆσος δρακοντία. Ubi Scholiaſtes: Τὴν Σαλαμῖνα πρώην δρακόντων κατεῖχεν. Et paulo poſt: Κυχρεὺς δ' ὁ Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος υἱὸς, ὡς φησὶν Εὐμηλος, ἀπέλλε τὸ δρακοντία, καὶ τὴν Σαλαμῖνος βασιλείαν καθῆκεν. Et rurſum: Ὄφις πρότερον ἐλυμαίνετο τὴν Σαλαμῖνα, καὶ ἀοίκητον αὐτὴν ἐποίει, ὃν ὁ Κυχρεὺς ἀπέλασε, ὅθεν καὶ Ἀπάζιος ἐκλήθη. Nullo ſenſu; ſed legendum ἀνὴρ Ὄφις, i. e. Serpens dictus eſt. Quod ipſum agnoſcit Stephanus, quamvis alio tendat cum Cychreo ſcribit in Κυχρεὺς πάρος: Ὄφις ἐφοικίδιον διὰ τὸ τραχύτατα τὸ τρίτον. Euſtathius itidem, niſi quod Cychrei cognomen *Ophis* ibi ridiculè refertur ad τραχύτατα τόπα; ſed ſcribendum τρίτον. Eodem pertinet quod legitur in Pauſaniæ Atticis, Athenienſibus in Medos navali pugnâ circa Salaminem decertaturis, δρακόντα ἐν τῇ ναυτικῇ φαλάγγι, & Apollinem de eâ re conſultum reſpondiſſe Κυχρέα ἕλειν ἐν Ἥρᾳ. Quin juxta Steph. & Euſt. Salaminis vaſtator ſerpens non alius fuit, quam ipſe Cychreus, quem ab Eurylocho inde pulſum, Cereris ædituo volunt Eleuſine egiſſe. Et in Heſiodo apud Strabonem ſerpens à Cychreo educatus in inſulanorum perniciem ὑπὸ Εὐρύκλου (lege Εὐρυλόχου) ab Eurylocho pellitur. Denique in Etymologo Aſopus è Bœotiâ Salaminem profectus regem Ὄφιν interfecit, & pro eo regnavit. Hic claſſis Perſarum ſub Xerxe rege à Græcis diſſipata, teſte Mela. In eâ Telamon Ajacis ac Teucri pater regnaſſe fertur. Ajax ipſe apud Homerum.

——— Οὐδὲ γὰρ ὅστις
Ἕλτομαι ὡς Σαλαμῖνι γενοίμην ἠὲ τεκοίμην τε,

Horatius. ——— *Teucer Salamina patremq;*
Cum fugeret. ———

Hinc *Salaminius* & *Salaminiacus*. Horatius:

Urgent impavidi te Salaminii
Teucerq;, & Sthenelus ſciens
Pugnæ. ———

Luc. l. 5. *Ut Salaminiacum meminit mare.* ——

Salampſii, Maurit. Caſar. pop. Ptol.

Salampſo, Herodis filia. Joſephus.

Salanga, mons altiſſimus mari imminens inter Britanniam & Hiberniam.

Salangus, gens Italiæ, Alia Indiæ. Steph.

Salaniaca, Luſitaniæ op. Anton.

Salapæi, Thraciæ pop. Appianus.

Salapeni, Arabiæ Fel. gens. Ptol.

Salapia, *Salapiæ* Ptol. *Salpia* Dionyſ. Halicarn. urbs Apuliæ Dauniæ ad lacum, media fere inter Sipontum ad occid. & Barolum ad ort. ubi Annibal poſt Cannenſem victoriam amori meretricio operam dedit. Hinc *Salapina palus*, ſuper quo Salapia urbs. Lucan. lib. 5.

Quas recipit Salapina palus, & ſubdita Sipus
Mœnibus.

Salapuſius, à *ſale* & *puſius* compoſitum nomen. Quo nomine dictus eſt Calvus, Catulli familiaris, tanquam puer ob ſtaturam puerilem, plenus ſalis & oratoriæ mordacitatis.

Salaria, via & porta Urbis Romæ in Sabinos ducens. Mart. 4. 64. *Illic Flaminiæ Salariæque.*

Sic dicta, teſte Feſto, quod per eam Sabini *ſalem* ab urbe acceptum deferrent.

Salaria, urbs Hiſp. Tarraconenſ. gemina. Una Colonia Julia Salarienſis in vet. inſcript. urbs olim epiſc. in finibus Baſtetanorum, *Cazorla*, teſte Morali. Altera in finibus Oretanorum, op. ſeu pag. hodie apud Viſum op. inter Almagrum & Ubedam.

Salars, inſ. Libyæ. Gentile *Salarſius*. Steph.

Salas, Germ. flu. Strabo, inter quod & Rhenum Druſus occubuit. *Saal* hodiè vocatur, è Sudeto monte naſcens, & in Albim ad Calbam op. Saxoniæ influens.

Salaſi, *Salaſſii* Ptol. *Salaſſi* Strab. pop. Gall. Subalpinæ in Pedemontano principatu, per quos Duria flu. decurrit. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. cap. 13. quod eſt *de Salaſſis*.

Salathi, princeps militum. 1 Par. 11. Lat. *umbra*, ſive *tinnitus*, aut *aſſans*, vel *torrefaciens*, aut Syriacè *orans*.

Salathiel, pater Zorobabel. Agg. 1. Filius Jechoniæ. 1 Par. 3. Lat. *poſtulatus*, ſive *commendatus Dei*.

Saldæ, colon. & urbs Maurit. Cæſarienſ. Ptol. Hodie *Alger* Caſtaldo. *Tadelis* vero Mercatori; cujus ſententia videtur probabilior.

Salduba, op. Hiſp. Bæticæ apud oram, inter Malacam urbem, & Barbeſulam op. *Fuengirola* ex tab. recent.

Sale, urbs Hyrcaniæ. Ptol.

Sale, fil. Arphaxad Gen. 10. Luc. 3. dicitur filius Cainan, filii Arphaxad. Lat. *miſſio*, vel *mitteus*.

Salebim, nomen loci. 3 Reg. 4. Lat. *reſpiciens corda*, ſive *pugillus*, aut *vulpes*, aut *ſemita* in *mari*.

Salecha, civitas in Baſan. Joſ. 12. Lat. *caniſtrum tuum*, aut *elevatio*, vel *conculcatio tua*.

Salecis, & *Salex* flu. Maurit. Tingit. ultra Abylen Herculis columnam 90. ſtad. diſtans. Philoſtr.

Saled, fil. Nadab. 1 Par. 2. Lat. *afflictio*, aut Syriacè *calefactio*, vel *aduſtio*.

Saleius Baſſus. Vide *Baſſus*.

Salem. Vide *Jeruſalem*.

Salemoth, nomen viri. 1 Par. 24. Lat. *pacificatio*, *perfectio*, aut *retributio*.

Salenæ, op. Albionis mediter. in Angliâ. Ptol. *Salndy* Camdeno in agro Bedfordienſi non procul ab ipſa Bedfordiâ.

Saleni, pop. & op. Hiſp. Tarrac. in finibus Vardulorum & Cantabrorum, ad Neſuam flu. ab Iturriſſâ 7. leuc. in Occid. Mela.

Salentini, pop. Italiæ, quorum reg. (in mare ad ort. contra Epirum inſtar peninſulæ porrecta) Meſſapia, & Japygia, cum Calabriâ in orâ Boreali, *Terra d' Otranto* vulgo, Apuliæ Peucetiæ ad occ. contermina, in quâ 3. metropoles, *Erunduſium*, *Tarentum* & *Hydruntum*. *Salentinum* promunt. idem eſt cum Japygio. Virg. Æn. 3.

Et Salentinos obſedit milite campos.

Vide Cluver. Ital. Ant. 4. 13.

Salentinus lacus, apud Salentinos, qui ad margines uſque plenus, neque exhauſtis minuitur, neque ſuperfuſis aquis augetur.

Saleph, fil. Jectan. Gen. 10. Lat. *evaginans*, *evellens*, vel *diſcalceans*.

Salera, Africæ propriæ op. à Scipione occupatum. Livius.

Salernum, Picentinorum op. in Italiâ. Ejus mem. Lucan. lib. 2.

Veſtinis impulſus aquis, rademque Salerni
Culta Siler.

Silius lib. 8.

Ille & pugnacis laudavit tela Salerni.

Horatius lib. 1. ep. 15.

Quæ ſit hyems Veliæ, quod cælum, Vala, Salerni.

Titulo principis & Academiâ gaudet, præcipuè vero ſtudio medicinæ inſignis eſt. Cujus Doctores librum conſcripſerunt, cui titulus *Schola Salerni*, vel *Salernitata*, ac Anglorum regi dicarunt, non Henrico Octavo, ut quidam putant; Sic enim commentarius Arnoldi Villanovani (qui floruit A. D. 1313.) antiquior eſſet libro ipſo. Videtur itaque inſcriptus fuiſſe Richardo ſecundo, ſive Edvardo primo, qui cum Terram ſanctam verſus peregrinarentur, forte ad locum hunc pervenerunt, & profeſſores ejus honorario aliquo emolumento adornarunt.

Saleſii, pars Pæonum. Steph. Forte qui hodiè *Sileſii*, vel *Sleſi* vulgò.

Saletes, una ex Jovis filiabus, quam Nilo ortam Minervam Ægyptii fabulantur. Alex. ab Alex. 6. 4.

Saletio, op. Germ ſup. apud Rhenum flu. in Alſatiâ inter Argentoratum ad merid. & Spiram ad Bor. *Seltz* Rhenano.

Salganeus, Perſarum dux à Metabate non procul ab Euripo interfectus. Strab. lib. 9.

Salganeus, *Salganea* pl. num. Strab. & Liv. op. Bœotiæ ad Euripum, inter oſtium Iſmeni flu. & Anthedonem op. *Saganeus* Ptolemæo. Inde *Salganius* vel *Salganites*, vel *Salganeus* Apollo. Steph. *Salganico* Moletio.

Salgas, flu. & urbs *Salga* in Mauritaniâ. Steph.

Sali, Sarm. Europ. pop. Ptol.

Salia, flu. & op. Hiſp. Tarrac. in orâ Aſturum, patria Prudentii poetæ. Sic enim ille præfat. Hymn. Cathemer.

Oblitum veteris me Saliæ conſulis arguens,
Sub quo prima dies mihi.

Pop. *Salini*. *Salia* item flu. Lotharingiæ, vulgo *Selle*.

Salica, inſula quæ & Taprobane. Steph.

Salica, Oretanorum in Hiſp. urbs. Ptol.

Salici, pop. in Cordubenſi conventu. Plin.

Salii, ſacerdotes Martis, numero 12. à Numâ Pomp. primùm inſtituti, tunicis pictis, æneoque pectoris tegmine exornati; ſic dicti quòd *ſalientes* ancilia per urbem circumferrent. Plut. in Numa: Ὄνομα Σαλίων ἀπ' ὀρχήσεως. Ovid. Faſt. lib. 3.

Jam dederat Saliis (à ſaltu nomina ducta.)

Virgil. Æneid. 8.

Hic exultantes Salios, nudoſque Lupercos.

Saliorum 2. erant genera, antiquiſſimi *Palatini* dicti, atque à Rege Numâ inſtituti, Παλατῖνοι Dionyſio. His alios *Collinos*, ſive *Agonales* nuncupatos Tullus Hoſtilius adjunxit. Dionyſius. Aliter tamen Servius eos diſtinguit: *Duo*, inquit, *ſunt genera Saliorum, ut in Saliaribus carminibus invenitur, Collini & Quirinales à Numâ conſtituti, ab Hoſtilio vero Favorii & Paliorii.* Horum meminit Livius lib. 1. *Numa Salios duodecim Marti legit, cæleſtiaque arma (quæ ancilia appellantur) ferre ac per urbem ire canentes carmina cum tripudiis ſolennique ſaltatu juſſit.* Hinc *Saliaris*, ut *Saliare carmen*, quod cantabatur à Saliis: & *Saliares epulæ*, quæ exhibebantur his ſacerdotibus. Feſtus: *His* (Saliis) *per omnes ſacrorum dies, ubicunque manent, quia ampliſſimæ ponuntur cœnæ, ſi quæ alia magnæ ſunt Saliares appellantur.* Horat. lib. 1. Od. 37.

Nunc Saliaribus
Ornare pulvinar Deorum
Tempus erat dapibus, ſodales.

Id eſt, opimis dapibus. Vide ſis illic Interpretes, & Torrentium ad Suetonii Claudium, cap. 33. Vocantur etiam *Saliſubſuli* à Catullo epigr. 17. Virgilius vero etiam Evandri temporibus eos fuiſſe dicit, lib. 8. niſi hæc poeticâ licentiâ dixerit, ad ſua tempora reſpiciens. Sic enim ille:

Tunc Salii ad cantus, incenſa altaria circum
Populeis adjunt evincti tempora ramis.

Ubi videndus de la Cerda.

Salii, Germ. pop. qui & Franci dicuntur, quorum reg. *Franconia*, Sidonius Apollin.

——— *Salius pede, falce Gelonus.*

Am. Marcell. lib. 17. de Conſtantio ſcribens: *Quibus paratis, petit primos omnium Francos, eos videlicet, quos conſuetudo Salios appellavit.* Althamerus à *Salâ* flu. dictos putat. Hi Gallis expulſis, eorum ſedes occuparunt, Franciamque de ſuo nomine appellarunt. Item *Salii*, vulgò *Oldenzeel* pop. & op. Germ. in Tranſiſalanâ reg. inter Daventriam & Coverdiam.

Salim, nomen loci. 1 Reg. 9. Fil. Roboam. 1 Par. 11.

Salina, ſeu *Salene*, Ptol. op. Albionis in Angliâ, apud Verulamium, vulgo *S. Albans*. Camdeno vero *Salndy*. Item urbs Suetriorum apud Alpes maritimas in Gall. Subalpinâ, *Saluzza* poſterioribus & *Saluzzo* vulgo, teſte Varrerio. Item op. Daciæ exciſum in Tranſylvaniâ, circa Tibiſci fontes, olim urbs clara, nunc pagus, *Sigeth*, teſte Lazio. *Salinæ* quoque Rutilio locus erat Hetruriæ ad Cecinnam flu. ubi ſal conficiebatur; & *Salinæ* urbs Burgundiæ in Sequanis ampliſſima, vulgo *Salins*. *Salinæ* denique Saxonicæ dicitur Halla urbs Saxoniæ.

Salinum, Ptol. Pannon. infer. op. ad Danub. *Adem* Lazio.

Saliocanus, vide *Stallocanus*.

Saliſa, regio. 1 Reg. 9. Lat. *trina*, *ternaria*, ſive *principalis*, vel *principiſſa*, aut *ducisſa*.

Saliſi, pop. Alpini, Boiis, Helvetiiſque finitimi, quos Cato Tauricæ gentis eſſe arbitratur.

Salinus, nomen Arcadis, qui ab Æneâ in Italiam tranſvectus, juvenes Italos ſaltationem docuit.

Saliſſo, op. inter Treviros & Argentoratum. Anton.

Salmanca, Autrigonum urbs in Hiſp. Tarracon. Ptol.

Sallem, fil. Nephthali. Gen. 46. qui & *Sallum*. 1 Par. 7.

Salluſtius, inſignis orator & hiſtoricus Romanus, qui mutuas geſſit inimicitias cum Cicerone. De quo nos alibi. Interim videndus Voſſius de Hiſtoricis Latinis 1. 15.

Salluſtius Criſpus, prioris nepos, *Auguſto Cæſari amicus*, ut eum Plinius vocat, lib. 34. cap. 2. Ad eum eſt Horatii Ode 2. lib. 2. Ubi, ſis, vide Marcilium.

Salluſtius Philoſophus, ſcripſit librum de Diis & Mundo, quem primus è tenebris eruit, Græceque ac Latinè edidit doctiſſimus Leo Allatius, A. D. 1638.

Salluntum, Dalmatiæ urbs. Anton.

Sallyes, *Salyi* & *Salyes*, Plinio, *Salvii* Livio, *Saluvii* Marcellino, pop. Gall. Narbon. quorum metropolis Aquæ Sextiæ. Straho.

Salma, Arabiæ Deſertæ & Felicis tria opida. Ptol.

Salmacis, op. olim & fons Cariæ apud Halicarnaſſum urb. qui bibentes molles & obſcœnos & effœminatos facit. Ovid. Met. 15.

Cui non audita eſt obſcœna Salmacis unda?

Cujus rei rationem poetæ ad hujuſmodi fabulam referunt. Salmacidem Nympham ſc. fuiſſe fonti huic præſidentem, quæ Hermaphroditi, Mercurii & Veneris filii, pueri formoſiſſimi, amore capta, cum nullis eum blanditiis ad concubitum poſſet adducere, ſimulato diſceſſu ſeſe poſt vepres occultavit: cumque vidiſſet illum, qui ſolum ſe eſſe exiſtimabat, poſitis veſtibus, fontem ingreſſum eſſe, ſubito accurrens, abjectis indumentis arctiſſimè eum complexa eſt. Verum cum ne ſic quidem obſtinatum juvenis animum poſſet inflectere, à ſuperis dicitur petiiſſe, ut ex duobus corporibus in unum redigerentur. Quibus precibus vix finitis, ambo unum in corpus coaluerunt, ita tamen ut ſexus uterque remaneret integer. Quam corporis ſui mutationem cernens Hermaphroditus parentes ſuos dicitur invocaſſe, & ab iis ſummi muneris loco petiiſſe, ut ea fonti natura maneret, ut qui vir eum ingrederetur, ἀνδρόγυνος, h. e. *utrumq; ſexum habens*, inde exiret. Ovid. Met. 4.

Unde ſit infamis, quare male fortibus undis
Salmacis enervet, taſtoſq; remolliat artus,
Diſcite. ———

Hinc ſpolia ſine labore parta *Salmacia* dicuntur.

Salman, rex quidam de quo Oſee 10. Lat. *profectus*, *pacificus*, aut *retribuens*.

Salmana, rex Madian. Jud. 8. Lat. *umbra prohibita*, aut *umbra*, vel *imago commotionis*, vel *tinnitus commotionis*, vel *ſubmerſio prohibitionis*, aut *commotionis*.

Salmanaſſar, rex Aſſyriorum. 4 Reg. 17. Lat. *pax*, *perfectio*, aut *retributio ligata*, vel *pax*, *perfectio*, ſive *retributio nunc ablata*, vel, *nunc recedens*.

Salmantica, *Salmatis* Polyæno, nunc *Salamanca* urbs & Academia Hiſp. Tarracon. in finibus Vettonum. *Elmantica* Polybio, & *Helmantica* Liv. Sed hæc in Vaccæis.

Salmeni, gens ſolitaria. Steph.

Salmias, nomen viri. 1 Eſdr. 10. Lat. *pax*, *perfectio*, aut *retributio Domini*

Salmon, fil. Nahaſſon. Ruth. 4. qui & *Salma*, 1 Par. 2. Lat. *pacificus*, *perfectus*, aut *retribuens*.

Salmon, civitas Cretæ maritima. Act. 27. Græcè Σαλμώνη.

Salmonium, promunt. Cretæ. Dionyſius.

Ἐκ δ' ὀφιῶν Σικελῶν Κρήτης ἀνατείλαι οἶδμα
Μαχεῖν ἐπ' ἀντολίην Σαλμωνίδ' ἄχθε χαρέντα,
Ἣν Κρήτης ἀίσσουσιν ἰοῖσι θύμβραι ἀκρῶν.

Salmona, flu. Gall. Belg. parvus in Moſellam influens. *Salm* hodie Scaligero. Auſonius in Moſell.

Nec faſtidiosa Salmonæ uſurpo fluores.

Salmona, locus in quo caſtrametati ſunt Iſraelitæ profecti de monte Hor. Num. 33. Lat. *umbræ munus*, vel *numerus*, ſive *tinnitus numeri*, vel *muneris*, aut *imago noſtra*.

Salmone, urbs Piſatidis, & fons ejuſdem nominis à *Salmoneo* rege. Steph.

Salmone, op. & fons Peloponneſi, unde Enipeus flu. oritur, in Alpheum ab Olympiâ 40. ſtad. influens, quæ *Salmonis* dicitur Ovidio lib. 3. Amor. Eclog. 6.

Siccus ut ampleƈti Salmonida poſſit Enipeus.

Salmoneus, Æoli fil. non regis ventorum, inquit Servius, ſed cujuſdam apud Elidem, ubi regnavit, qui cum regiâ majeſtate contentus non eſſet, conatus eſt ſe Deum ſuis oſtendere, & fabricato æneo ponte ſublimi, adeo ut Elidis partem deſuper tegeret, ſuper eo agitabat currus ad imitanda tonitrua, & in quem jaculatus eſſet facem, eum jubebat occidi. Ob quam ſuperbiam Jupitur iratus, eum vero fulmine ad inferos detruſit. Virgil. Æn. 6.

Vidi crudeles dantem Salmonea pœnas,
Dum flammas Jovis & ſonitus imitatur Olympi;
Quatuor hic invectus equis & lampada quaſſans,
Per Græium populos, mediasq; per Elidis urbem
Ibat ovans, Divumq; ſibi poſcebat honorem;
Demens qui nimbos, & non imitabile fulmen,
Ære & cornipedum curſu ſimularat equorum.

Hunc Didymus in Homerum διορθῶν vocat. Heſiodus ἀδίκου & ὑπερφίαλον, Galenus παραπλῆγα, h. e. *vacordem*. Sed inſaniam ejus quis non attigit? Suidas de illo: *Machinâ quâdam fulgurabat, tonabat, populi animos conturbabat.* Val. Flaccus lib. 1.

Salmoneus nondum ille furens, cùm fingeret alti
Quadrifidâ trabe tela Jovis.

Ipſe de ſe Anthol. lib. 2.

——— Βεβρονταῖος δὲ Διὸς ἀντιμάομαι.

Didymus illum facit ἀντιβεβροντῶντα τῷ Διὶ ἢ ἀντιστράπτοντα. Siccis coriis hoc fieri docet Nazianzenus Orat. 2. contra Julianum: Σαλμωνεὺς οὗτος τις ἐξ βύρσης βεβροντᾶν. Aliter Homerus de illo ſentit; nam vocat ἀμύμονα, *inculpatum*; aitque Euſt. Salmoneum expreſſiſſe fulmina, non ut eſſet in Jovem impius, ſed, ut artifex egregius, quemadmodum Archimedes finxit urentia fulgura ex ſpeculis, & alius quidam terræ motus eſt imitatus.

Salmyca, urbs juxta Herculis columnas. Steph.

Salmydeſſus, ſinus Ponti. Steph. Strabo lib. 7. ait Salmydeſſum eſſe litus: alii flu. eſſe volunt, ut Sophocles & Lycophronis interpretes, Plinius vero opidum. Straboni aſſentitur Xeuophon Ἀναβάσ. lib. 8. de Salmydeſſo: Τίναγε γὰρ ὄξυ ἔπιπλοϋ ἡ θαλάττης. At Æſchylus in Prometheo in dextro Ponti latere Salmydeſſum conſtituit. Sic enim ille.

——————— Ἴνα
Τρεχῇα πόντε Σαλμυδησσία γνάθῳ
Ἐχθρόξενοι ναυτῆσι μίξιμα νίσν.

Scribitur & *Halmydeſſus*. *Stagnara* hodie ex tab. recent.

Salo, onis, flu. Hiſp. Tarrac. per Celtiberos in regno Arragonio apud Bilbilim urb. fluens, ac in Iberum influens. Hodie *Xalon*. Martial. 10. 20.

Salo, Strab. *Salonæ* Cæſari ac Ptol. *Salonæ* Plinio & Melæ, urbs Dalmatiæ in colle apud oram litoralem exciſa. *Salena* adhuc Sophiano, *Spalatro* aliis. Lucan. l. 4.

Quà maris Adriaci longas ferit unda Salonas.

Colonia Martia Julia Salona vocatur in antiquâ inſcriptione. Populi *Salonenſes*.

Salo, fil. Moſullam. 1 Par. 9. Lat. *caniſtrum, exaltatio*, ſive *conculcatio*, aut *æquiparans*.

Salobriaſæ, pop. circa Indiam. Plin. 6. 20.

Salodorum, & *Salodurum* in vet. inſcript. urbs Helvetiorum unus ex 13. conventibus juridicis, inter Baſileam & Friburgum. *Salothurn* Rhenano.

Salome, mulier, Marc. 15. Item filia Antipatri, Herodis filii.

Salom, pater Ahihud principis filiorum Aſer. Num. 34. i. e. *pacificus, præfectus*, aut *retribuens*.

Salomith, filia Zorobabel. 1 Par. 3. Filius Roboam. 2 Par. 11.

Salomon, vel *Solomon*, i. e. *pacificus*, fil. Davidis, rex Judææ, omnes ſuæ ætatis homines doctrinâ & ſapientiâ antecellens. Is Hieroſolymis templum ornatiſſimum extruxit, quod de ejus nomine vocatum eſt. Tandem vero ad idololatriam ab uxoribus & concubinis laſcinatus defecit; quâ de cauſâ ejus regnum paulo poſt eſt laceratum, ut ex hiſtoriâ ſacrâ liquido conſtat. Joſeph. Antiqu. 8. 3. Πάντας ὑπερβάλλων δυδαιμονίᾳ τι καὶ πλούτῳ, καὶ φρονήσει τοὺς βασιλεύσαντας, εἰ μὴ ὅσα τι περὶ γυναικῶν ἀπατηθεὶς παρανόμησε. *Omnium, quicunque fuerant regum ditiſſimum* vocat Sulpicius Severus. Cæterum de immenſis ejus divitiis, vide Pinedam de *Solomone* lib. 4. cap. 19. Villalpand. Tom. 2. lib. 5. cap. 44. uſque ad cap. 55. ubi docet Solomonis opes majores fuiſſe quam Impp. Aſſyriorum, Babyloniorum, Medorum, Græcorum, Romanorum, cæterorumque omnium. Vide quoque Suidam in Σολομῶν. Non omittendus hic Solomonis character qui occurrit apud Siracidem, Eccleſiaſtici cap. 47. Σολομὼν ἐβασίλευσεν ἐν ἡμέραις εἰρήνης, καὶ ἐδοξάσθη, ὡς ὁ θεὸς κατέπαυσε κυκλόθεν αὐτῷ· ἵνα χήσῃ οἶκον ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ, καὶ ἑτοιμάσῃ ἁγίασμα εἰς τὸν αἰῶνα· ὡς ἐσοφίσθη ἐν νεότητι αὐτοῦ, καὶ ἐπλήσθη ὡς ποίαμος συνέσεως· γῆν ἐπεκάλυψεν ἡ ψυχὴ σου πᾶσαν, καὶ ἐνέπλησε παραβολαῖς αἰνιγμάτων. Εἰς νήσους πόρρω ἀφίκετο τὸ ὄνομά σου, καὶ ἠγάπησέν σε ἐν τῇ εἰρήνῃ σου. Ἐν ᾠδαῖς καὶ παροιμίαις, καὶ παραβολαῖς καὶ ἑρμηνείαις ἀπεθαύμασαν σε αἱ χῶραι· ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ θεοῦ πάσης τῆς γῆς τοῦ ὀνομαλεσαμβὼν σὺν θεῷ Ἰσραήλ· συνήγαγες ὡς κασσίτερον τὸ χρυσίον, καὶ ὡς μόλυβδον ἐπλήθυνας τὸ ἀργύριον· παρέκλινας τὰ σπλάγχνα σου γυναιξί, καὶ ἐξουσιάσθης ἐν τῷ σώματί σου, &c.

Salon, regio Bithyniæ paſcendis bobus idonea, unde & *Salonenſis caſeus*. Strabo lib. 12. Stephano eſt urbs Bithyniæ. Gentile *Salonites*, vel *Saloneus*.

Salona, op. Gall. Narbon. in Provincia inter Avenionem, & Maſſiliam, vulgò *Salon*, apud Druentiam flu.

Salonæ, vide *Salo*.

Saloniana, Dalmatiæ urbs mediterranea. Ptol. *Czernicz* Moletio.

Saloninus, Aſinii Pollionis Germanici exercitûs ductoris fil. qui cum poſt captas Salonas, primo lauream, pòst etiam conſulatum adeptus fuiſſet, eodem anno ſuſcepit filium, quem à Salonâ captâ Salonium vocavit, quem conſtat natum ſtatim riſiſſe, quod parentibus omen infelicitatis fuit, vixit enim perparum. Servius.

Salopia, vulgò *Shrewsbury*, urbs Albionis ad Sabrinam flu. in Angliæ & Walliæ confin. inter Ceſtriam & Herefordiam.

Salphaad, fil. Hepher. 1 Par. 7. Lat. *umbra*, ſive *tinnitus formidinis*, vel *aſſationis*, aut *ſubmerſionis formido*.

Salpina, & *Salpiæ*. Vide *Salapia*.

Salſubium, op. Gall. Tog. in Romandiolâ. *Caſtro Caro* Blondo.

Salſuſe, op. ſeu potius arx Gall. Narbon. in orâ contra Leucatem arcem Gallorum proximam, ſub Hiſpanis. Melæ quoque eſt fons ejuſdem reg. *Fonte de Salſas*.

Salſum, flu. Hiſp. Bæt. Hirtius. *Guadajos* Cluſio. *Salobral* autem Vigenereo.

Saltiæ, pop. juxta Pont. Euxinum, qui & *Phthirophagi*.

Saltiga, op. Hiſp. Tarrac. in Baſtetanis Bigerræ urbi finitimum. Ptol. *Suorniglia* Moletio.

Saltuares, inf. parvæ in Nymphæo flu. Latii ſunt, quæ ad ictus ſaltantium moventur. Plin. 2. 95.

Saltus, *Conte de Sault*, comitatus Gall. Narbon. in Delphinatus & Provinciæ confin. Avenionenſi comitatui finitimus.

Saltus Caſtulonenſis, mons Hiſp. Tarrac. in Bæticæ confin. *Puerto Muledar* Floriano.

Saltus Galliani, pagus Æmiliæ apud Meldulam, hodie *Galeata*.

Saltzburgum, Latinis *Juvania* à *juvando* dicta. Nam Germanos Jul. Cæſar aggreſſus, in faucibus montium arcem munitiſſimam extrui curavit, ut milites in eâ refugium, & ſatellites juvamen haberent. Inde caſtrum *Juvanenſe*, Germanicè *Helffenberch* appellatum eſt.

Salu, pater Zamri illius qui cum Madianitide occiſus eſt. Num. 25.

Salur, Indiæ intra Gangem emporium. Ptol.

Salutaria, Syriæ, aut Euphratenſis urbs. Lib. Notit.

Salva, Pannon. inſer. urbs. Ptol. *Scalmar* Lazio, duobus à Budâ milliaribus, Auſtriam verſus.

Saluc, Libyæ inter. op. Ptol.

Salvia, mater Apulcii. Item op. Triacenſium in ς. Italiæ regione. Ptol. *Alia* Leandro.

Salvius Fuſius, inter eximii roboris viros recenſetur à Plinio lib. 7. cap. 20.

Salvius Julianus, J.C. nobiliſſimus temporibus Commodi Cæſaris.

Salus, Dea credita, unde *Salutaris porta* Romæ appellata, ab hujus Deæ æde, quæ proxima fuit.

Saluſa, fil. Suph. 1 Par. 7. Lat. *trinus*, *principalis*, vel *dux*.

Salutaris, vocatur pars Macedoniæ, Phrygiæ, Palæſtinæ, Syriæ, & Galatiæ. Lib. Notit.

Salyes, pop. Occidentales, qui contra Romanos bellum geſſerunt. Steph.

Sama, civitas in tribu Juda. Joſ. 15. Nomen viri 1 Par. 8. Lat. *audiens*, vel *obediens*.

Sama, fil. Jechoniæ. 1 Par. 3.

Samaa, frater David. 2 Reg. 22. Fil. Merari. 1 Par. 6. Lat. *audiens*, vel *obediens*.

Samaa, fil. Macelloth. 1 Par. 8. Lat. *nominatus*, vel *appoſitus*, aut *perditio*, vel *deſolatio*.

Samad, filius Elphaal. 1 Par. 8.

Samaia, pater Semri. 1 Par. 4. Fil. Joel. 1 Par. 5. Vir Gabaonites. 1 Par. 12.

Samamycii, pop. juxta Syrtim magnam. Ptol.

Samaoth, nomen viri. 1 Par. 27

Samara, promunt. in Occano Orientali, ubi deſinit Caucaſus.

Samarabriæ, gentes circa Indum. Plin. 6. 20.

Samardacus, homo ridiculus. Chryſoſtomus ad Epheſ. Hom. 18. Οὐχ' ὁρᾷς τὺς λιχνόφρυς γελωτοποιούς, σαμαρδάκους τοὺς οἰκίων ὑπερκύπτοντας. Vide Martinium.

Samareus, fil. Chanaan. Gen. 10. Vide Bochartum Phaleg. pag. 347.

Samaria, reg. Palæſtinæ inter Judæam ad merid. & Galilæam ad Sept. cum urbe ejuſdem nominis. Steph. Σαμάρεια, πόλις Ἰουδαίας, ἡ μετονομασθεῖσα Νεάπολις· καὶ Ἐπαφρόδιτος φησὶ τὸ ἐθνικὸν αὐτῆς Σαμαρεὺς εἶπε, ὁ δὲ Ἀντίοχος Σαμαρείτης. Joſephus ab Amri Iſraelis rege conditam ſcribit, qui *Simeron*, vel *Schomronem* montem à quodam *Semer* emit: civitatemque, quam in montis vertice extruxerat, à vendentis nomine *Simeron*, ſive (ut tranſtulit noſter interpres 3 Reg. 16.) *Samariam* appellavit. Hâc deinde reges Iſraelitarum pro regiâ uſi ſunt. Alias *Ecthenias* dicta eſt, teſte Euſebio. Mox poſt Hyrcani Judæorum Pontificis expugnationem ab Herode rege iterum ædificata, & in honorem Cæſ. Auguſti Σεβαστὴ dicta fuit.

Samaria,

Samaria, nomen viri. 1 Par. 12.

Samarobruni, pop. Gall. Belg. quorum præcipua urbs eſt *Samarobrinum*, vulgò *S. Quintin. Ambiens* Divæo, *Cambray* Leodio.

Sambicus, latro inſignis qui templum Dianæ expilavit in Elide.

Sambos, urbs Arabum: Cives *Sambi*, vel *Sambitæ*. Steph.

Sambratace, inſ. Arabiæ Fel. in orâ ad ortum maris Erythræi.

Sambrateni, pop. circa Judæam. Plin. 6. 20.

Sambri, Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plinius.

Sambatæ, Aſſyriæ gens. Ptol.

Sambroca, Hiſp. Tarracon. flu. Ptol. *Sambuca* Floriano.

Sambus, Indiæ flu. in Gangem influens. Arrianus. Item Arabiæ op. Steph.

Same, vide *Samos*.

Sameni, pop. Nomadum. Steph.

Samgar, fil. Anath, Judex in Iſrael. Jud. 3.

Samicum, urbs Triphyliæ. Steph.

Samir, civitas in tribu Judâ in montanis Ephraim. Joſ. 15. Nomen viri. 1 Par. 24.

Samnites, Italiæ pop. quorum regio *Samnium*, & *Samnis*, inter Latium, Campaniam, Caracenos, Pelignos, Veſtinos, & Sabinos continetur. Originem hujus gentis oſtendit Cluverius Ital. Ant. lib. 3. cap. 8. ubi de Auſonum gente diſſerit: qui poſtea dicti fuere *Opici*, & *Oſci*, ac tandem *Sabini* & *Sabelli*: quorum deinde pars maxima *Samnites* vocati. Strabo lib. 5. Ἔστι δὲ παλαιότατον γένος οἱ Σαβῖνοι, ἢ αὐτόχθονες· τούτων δ' ἄποικοι Σαμνῖται. Varro de L. L. lib. 6. *Hoc enim à Sabinis orti Samnites tenuerunt.* Gens bellicoſa fuit & ſummè potens, teſte Livio, lib. 10. utpote cujus opes & vires creverunt in tantum, ut 80. M. pedítum & 8. millia equitum armarent ad bellum. Sæpè graviſſimis bellis fatigarunt Romanos, nonnunquam vicerunt, ut memorabilis illa ad Caudinas Furcas parta victoria teſtatur, quam Livius lib. 9. commemorat, addens 50. annis eos planè ſubactos à Fabiis atque Papyriis. Sylla eorum 4. millia, vel (ut alii) 6. millia in Circo maximo, vel (ut nonnulli) in Campo Martio ad Ovilia, militibus ad cædem immiſſis, tradidit jugulanda per 3. dies continuas, clamitans, Romanum populum nunquam habiturum pacem, quamdiu Samniticum ſupereſſet nomen. Equitibus ſors belli pepercíſſet; ſed eos proſcriptione eſt inſectatus. Scribit & Strabo pleraſque eorum urbes tempore Syllæ funditus everſas, inque vicos redactas. Apud Livium quoque Papyrii Curſoris, de iiſdem reportatam victoriam, caſque urbium ruinas legas, ut ſuâ ætate, inquit Florus, *Samnium in ipſo Samnio requirerent.* De Samnitibus Horatius lib. 2. ep. 2.

Cædimur, & totidem plagis conſumimus hoſtem,
Lento Samnites ad lumina prima duello.

Lucanus lib. 2. ——— *Romanaq; Samnis*
Ultra Caudinas ſperavit vulnera Furcas.

Samnites ab haſtis quas ferebant dicti ſunt apud Feſtum, haſtæ enim à Græcis σαυνίαι dicuntur. Sane Græci quoque eos Σαυνίτας vocant. Dionyſ. v. 357.

Σαυνῖται δ' ἔθνη τοῖσι μίσην χθόνα ναιετάουσι,
Καὶ Μαρσῶν θοὰ φῦλα.

Samnium, urbs Britanniæ. Steph. Strabo lib. 4. Ἐν δὲ τῇ Ὠκεανῷ φασὶν εἶναι νήσους μικράς, ἃ πάνυ πελαγίαι, περικειμένην τὴν βρεττανικὴν τῇ Λείγηρῳ πολαμῷ. οἰκεῖν δὲ ταύτην, τὰς τῶν Σαμνιτῶν γυναῖκας, Διονύσῳ καθεχομένας, καὶ ἱλασκομένας τὰ ὄργια τελεταῖς τε καὶ ἄλλαις ἱερουργίαις ἐξιλιουμένας, &c. Ubi Caſaubonus: Dionyſius Periegetes unus eſt, ut puto, è veteribus, qui huius rei meminerit. Sic n. ille:

Ἀγχι δὲ νησίδων Ἴτιος πόρος, ἔνθα γυναῖκες
Λιθρῶν ἀντιτύρσιον ἀγαυῶν Ἀμνιτάων
Ὄργια μαίονται τελέσαι κατ' νόμον ἔξοχα Βάκχου.

Ad quem locum Euſt. Strabonis verba profert, & legit Ἀμνιτάων, deficiente litera σ. ut in *Halmydeſſius* pro *Salmydeſſius*, &c. Stephano urbs eſt Britanniæ decepto, opinor, propter locorum vicinitatem.

Samogitia, Polonici regni regio ad mare Balticum. De quo vide Cromerum, & Munſterum.

Samorna, & *Samornos*, Epheſus olim dicta. Steph.

Samos, inſ. maris Icarii, Joniæ adjacens contra Epheſum urb. *Parthenia* olim à *Parthenio* flu. teſte Strabone, cui & *Anthemuſa*, *Melamphylos Dryuſa* Ariſtoteli. *Cyparíſſia*, *Parthenoarufa*, & *Stephane* Plinio. *Imbriſos* Stephano, *Imbraſia* Hygino. Hic primùm vaſa fictilia fabricata, teſte Gellio, lib. 7. unde Auſonius:

Atq; abacum Samio ſæpe oneraſſe luto.

Horat. lib. 1. ep. 11.

Romæ laudetur Samos, & Chios, & Rhodis abſens.

Populi *Samii*. Ovidius Met. 15. de Pythagorâ:

Vir fuit hic ortu Samius.

Plinio ibi urbs ejuſdem nominis. Samios Plut. in vitâ Periclis valdè *literatos* eſſe tradit ex Ariſtophane. Sed Suidas ex Ariſtot. Samios *literatos* vocat, h. e. ſtigmate notatos; quod déficientibus civibus coacti fuerint ſervos, notis ſtigmaticis inſignitos, ad Reip. adminiſtrationem admittere. *Samiorum Flores* erat locus apud Samum, teſte Plutarcho, in quo Samii cum mulieribus omnibus voluptatis (præſertim libidinis) generibus operam dabant. In hâc inſulâ Juno præcipuè colebatur. Ovid. Met. 8. ——*Et jam Junonia lævâ*
Parte Samos fuerat. ———

Virgil. Æn. 1. ubi de Carthagine.

Quam Juno fertur terris magis omnibus unam
Poſthabitâ coluiſſe Samo.

Dionyſius verſ. 534.

Καὶ Σάμος ἰμερόεσσα, Πελασγίδος ἔδρανον Ἥρης.

Juv. Sat. ult. *Et Samiâ genetrix quæ delectatur arenâ.*

Ab hoc cultu Samii in Junonem ait Athenæus lib. 15. ὅθεν τὴν νομισμάλην ἡ Σαμίαν ταώς ἐστι. Quæ avis, pavo nimirum, Junoni ſacra. II. *Samos* altera, inſ. maris Ægæi Thraciæ adjacens, quæ *Samothrace* Ptol. & Pomponio, *Samothracia* Plinio dicitur. Virgilius.

Threiciamq; Samon, quæ nunc Samothracia fertur.

Ovid. *Threiciam tetigit feſſa carina Samon.*

Eſt autem inter Lemnum, & Imbrum; *Dardania* olim, teſte Plinio. III. *Samos*, quæ & *Same* Straboni, *Teleboas* Pauſan. *Melæna* Plin. eadem cum Cephallenia, inſula ſc. in mari Jonio prope Zacynthum. Homerus:

Δουλιχίη τε Σάμη τε ἰὴ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.

Ovid. Ep. 1. *Dulichiegi Sameq; & quos tulit alta Zacynthus.*

Idem lib. 1. Triſt. eleg. 4.

Nec mihi Dulichium domus eſt Ithaceve Same ve.

Denique *Samos* vicus Meſſeniæ, urbs Elidis, & Lyciæ civitas. Strabo. Nomen *Sami* quod attinet prout hiſce 3. inſulis, itemq; Elidis urbi commune eſt, mere Phœnicium eſt, inquit Bochartus. Nemo neſcit Hebraicè cœlos שמים *ſamaim* dici: Phœnices *ſamen*, vel *ſemin* efferebant. Hinc illis ζωσασημὶν צופה שמין ὁ ἐφορῶν κατοπτῆς, & Σαμημρῶμ שמים רום ὁ ὑψηγέτης. Ita ex Sanchoniathone Philo Byblius. Radix Arabicè שמו *ſama*, *eminere*, & *excelſum eſſe* ſonat. Unde factum, ut celſa loca Σάμοι dicerentur à Phœnicum illis qui primi colonias in Græciam deduxerunt; Talis *Thracia Samos*, vel *Samothrace*; de quâ Homerus:

Τῇ ὑπ' ἀκροθίνης κορυφῆς Σάμος ὑλήεσσα
Θρηικίης. ———

Neptunum fingit è ſummo vertice montium Samothraces tanquam ex altiſſimâ ſpeculâ Trojanos & Græcos obſervaſſe. Nempe Samothrace, teſte Plinio, *attollitur monte Saoce immenſæ altitudinis, à quo & Saocis olim dicta eſt.* Heſychius: Σαωκίς, ἡ Σαμοθρᾴκη, ὅτε ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον, Priſcianus in verſion. Dionyſ.

——— *Samothracia cernitur alta*

Hâc *Samus* Jonica nihilo fuit humilior. Strabo lib. 14. *Promuntorium habet Samus, quod Ampelos dicitur, obverſum Drepano Icariæ.* Eodemque nomine totus mons dicitur, ὁ ποιεῖ ἡ ὅλην νῆσον ὀρεινήν. Montem hunc Herodotus in Thaliâ. & Euſt. in Dionyſ. celſum eſſe ſcribunt εἰς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ὀργυιάς. Tertia etiam *Samos* prope Ithacam ab Homero σκοπελόεσσα, i. e. *prærupta* vocatur, quia montibus eſt inæqualis. Denique de *Samo* Elidis, ita Strabo lib. 8. Ἀχαικαὶ πόρθμοι ὑπότομοι τῇ αὐτῇ ὄψει ὑπὸ ὧν ἡ Σάμος χώρα πόλις. Itaque ne quis nos putet meris conjecturis niti, idem Strabo agnoſcit ab altitudine ſic dictam, ἐπειδὴ σάμους καλοῦσι τὰ ὕψη. Et Samochraciam

Euſtath. indidem appellari aſſerit: Σάμοι γάρ, inquit, φασι τὰ ὕψη. Ita etiam Conſtantinus Porphyrogeneta Them. 15. ubi de *Samo* Ionica: Σάμος ὑπὸ Ἀχαιῶν καὶ Σαμίας τῆς Μαιάνδρου πόλεως Φυγαδείς, ἃ διὰ τὸ ὕψηλον τῆς νήσου καὶ ὀρεινὸν. Οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἕλληνες σάμον τὸ ὑψηλὸν ἐκάλουν τόπον. Monſtri vero inſtar eſt, quòd Samum narrant diu fuiſſe deſertam, quia ferax *Neïdes*, vel *Neades* ibi ſtabulabantur, quarum barritu ſolum fundebatur. Heraclides de Politiis, ubi de Rep. Samiorum: Σάμος τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐρήμη ἐστὶν λίγεται καλῆσθαι Θηρίων μεγάλων φωνὰν ἀφιέντων, ἐκάλουν δὲ τὰ Θηρία Νηΐδας. Ælian. de Animal. 17. 28. Εὐφορίων δὲ ὁ τοῖς ὑπομνήμασι λέγει τὴν Σάμον ὑπὸ τῶν παλαιοτάτων τῷ χρόνῳ ἐρήμου, γενέσθαι δὲ ἐν αὐτῇ Θηρία μεγίθη μὴ μίγιστα, ἄγρια δὲ καὶ περιττολάσαι θεινά, καλεῖσθαι δὲ μὴν Νηΐδας, ἀπεῖναι καὶ μόνη τῇ βοῇ ἠχηρύναι τὴν γῆν. Inde corrigendus Suidas, qui in voce Νῆις ſic habet: Καὶ ὁ Σάμος δὲ Θηρία γενέσθαι φασὶν, ὧν φθεγγομένων ῥήγνυσθαι τὴν γῆν, ἐκαλοῦντο δὲ Νῆιδες, ὡς Εὐφορίων. Hinc ortum proverbium in uſu apud Samios: μείζων βία τῆς Νηΐδος. Vide Boch. Geogr. p. 508. ex quo præcedentia deſumuntur.

Samoſata, Aſiæ min. ſeu Syriæ urbs ad Euphratem, Commagenes metropolis, Luciani blaſphemi & Pauli Antiochi epiſcopi, blaſphemi in Chriſtum & hæretici, patria.

Samoth, nomen viri. 1 Par. 11. Lat. *nomina*, *deſolationes*, vel *perditiones*, ſive *ſtupefactiones*.

Samothracia, quæ & *Samothrace*, inſ. maris Ægæi, Thraciæ adiacens, eâ in parte quâ Hebrus in mare influit. Olim *Dardania* dicta, à *Dardano* Trojano, qui Palladium ſecum ferens, eò traditur confugiſſe. Ariſtoteles de Rep. Samothraciæ ſcribens, ait eam olim *Leucoſiam* dictam, deinde *Samum* (m literâ interpoſitâ) à *Sao* Mercurii & Rhenes filio. Gentile *Samothrax*, vel *Samothracius*. Fuit hæc inſula religione ac templo nobilis, quod unà cum Delphico, toto orbe ſanctiſſimum habebatur: Cereris ibi Proſerpinæque myſteria celebrabantur. Lege Strab. & Liv. lib. 45. Plutarchum in Æmilio, ac Diod. Sic. lib. 5. Hîc annulorum genus inventum, qui, cum ex ferro eſſent facti, auro cingebantur, vel planè aurei decolorabantur. Plin. 23. 1. Hinc *Ferrea Samothracia* Lucretio lib. 6. De his etiam Iſidorus lib. 19. cap. 5. Illuſtris Scaliger hos Samothracum annulos in 5. Manilii notat ex eorum genere fuiſſe, quos Græci φυσικὸς καὶ φαρμακίτας δακτυλίους & ἀλεξιτηρίους appellarunt. De quibus Johannem Kirchmannum, ſi lubet, vide, erudito de Annulis Comment. cap. 21.

Samphe, urbs Phœniciæ. Steph.

Sampſa, vicus Arabiæ. Sig. a. *Sampſa* Arabicè *Solem*. Ita Stephanus. Nempe ab Ebræo *Shemeſh*.

Sampſai, nomen viri. 1 Eſdras 4.

Samſiceramus, unus è Phylarchis Arabum, cui fil. fuit Jamblichus Romani nominis ſtudioſus, ut Cicero teſtatur in Epp. Porro Jamblicho huic filius alius ejuſdem nominis, fuit & ipſe Romanorum amicitiam ſervans, cui ab Auguſto patrium regnum eſt reſtitutum. Vide Strab. lib. 10. Genti Emeſſenæ imperabant, & regni ſedem Arethuſæ habebant.

Sampſira, Ægypti urbs. Steph.

Sampſace, nomen loci. 1 Macch. 15.

Sampſari, fil. Jeroham. 1 Par. 8.

Sampſon, vir Hebræus miro corporis robore à Deo donatus; ſed eâ lege, ut tamdiu robur, firmitatemque corporis retineret, quamdiu cæſariem. Itaque cum Philiſtini innumeris ab eo cladibus afflicti per mulierculam quandam, cujus amore tenebatur, perfeciſſent, ut ei capillus abraderetur, facilè ab eis comprehenſus & excæcatus eſt: eam tamen ille injuriam poſtea ſuâ & hoſtium clade vindicavit. Nam cum capillo renaſcente vires redeuntes diſſimulans, à principibus eorum in ampliſſimo quodam triclinio convivium agitantibus ludibrii cauſâ introductus, columnam quandam totas ædes fulcientem complexus, eamque ſummis viribus concutiens, ſimul cum ædificio evertit; quâ ruinâ & ipſe & inimici ejus omnes obruti ſunt, uti legitur in libro Judicum. Joſephus lib. 5. Ἑτύμως τὸ παιδίον Σάμψωνα καλοῦσιν: ἰσχυρὸν γὰρ Σπσημαίνῃ τὸ ὄνομα. Idem: Θαυμάζειν δὲ ἄξιον τὸ ἀρετῆς πρὸς τὸ ἰσχύειν, πρὸς τὸ ἀεὶ τὸ τελευταῖον μεγαλόφρον & ἀνδρεῖον. Καὶ τὸ μὲν ὑπὸ γυναικὸς ἁλῶναι, δεῖ τῇ φύσει τὸ ἀνθρώπων περιπεσεῖν.

Samuel, propheta, Judæis 40. annis præfuit, eiſque tandem regem petentibus Dei monitu Saulem dedit. Lat. *poſitus à Deo*, aut *nomen ejus à Deo*.

Samula, mulier quæ vixit 110. annis. Plin. 7. 48.

Samunis, Albaniæ urbs. Ptol. *Samacha* Nigro.

Samydace, urbs Carmaniæ. Steph.

Samylia, urbs Cariæ condita à Motylo, qui Helenam & Paridem hoſpitio ſuſcepit. Steph.

Sanagenſes, Gall. Narb. pop. Plin.

Sanan, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Sanaos, Phrygiæ op. Apolloniæ metropolis, teſte Strabone, lib. 12. *Vanida* Ptolemæo.

Sanape, Amazonum regina, vide *Sinope*.

Sanari, Sarm. Aſiaticæ gens. Ptol.

Sanballat, Samariæ præfectus, Alex. M. cum 8 millibus ſuorum ſe dedidit, ut ſibi in monte Garizim templum ædificare liceret, quod & præfecit. Item nomen viri. 2 Eſdr. 2.

Sanchoniathon, hiſtoricus, ſcriptor miræ antiquitatis. Si enim Porphyrio credimus, ὅτι Σεμιέραμις γέγονε τῆς Ἀσσυρίων βασιλίδος, de quo vide Voſſium de hiſtoricis Gr. lib. 1. cap. 1. & Bochartum de linguâ Phœnicià & Punicâ, lib. 2. cap. ult. Nomen Theodoretus ex Porphyrio, ſic explicat. Σαγχωνιάθων ὁ τῆς Φοινίκων διαλέκτου φιλαλήθης. Philoni dicitur fuiſſe vir πολυμαθὴς, καὶ πολυπράγμων, *doctus* & *curioſus*. Hiſtoriam autem contexuit, ut habetur in Porphyrio ἐκ τῶν τοῖς ἱεροῖς ὑπομνημάτων καὶ τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀναγραφῶν. Phœnicum ſermone conſcriptam Græcè reddidit Philo Byblius Adriano Imp. συγγεγραφὼς.

Sancus, Deus Sabinorum. Dionyſ. Halicarn. lib. 2. Κάτων δὲ ὁ Πύρκιος τὸ μὲν ὄνομα τῷ Σαβίνων ἥρωϊ τεθῆναί φησιν ὑπὸ Σαβίνων τῶν Σάγκου, δαίμονος ὀνομαζομένου. Τοῦτον δὲ τὸν Σάγκον ὑπὸ τῶν Πίστιον καλεῖσθαι Δία. Sil. Italicus lib. 8. ubi de Sabinis.

——— *Pars Sancum voce canebant*
Auctorem gentis.———

Idem Dionyſius lib. 4. Ἐν ἱερῷ Διὸς Πιστίου, ὃν Ῥωμαῖοι Σάγκον καλοῦσιν. Vide Varron. de L.L. lib. 4. In Quirinali colle ponitur ab Ovidio ædes Dii Fidii ſive Sanci. Sic enim ille Faſt. lib. 6.

Quærebam; Nonas Sanco, Fidione referrem,
An tibi Semo pater. Tunc mihi Sancus ait:
Cuicunque ex iſtis dederis, ego munus habebo,
Nomina terna fero; ſic voluere Cures.
Hunc igitur veteres donarunt æde Sabini;
Inque Quirinali conſtituere jugo.

Sanctus dicitur Propertio lib. 4. eleg. 10. ſc. à *ſanciendo*.

Sancte pater ſalve; cui jam favet aſpera Juno:
Sancte velis libro dexter ineſſe meo.
Hunc quoniam manibus purgatum ſanxerat Orbem,
Sic Sanctum Tatiæ compoſuere Cures.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. cap. 8. ubi de Sabinorum nomine, genere, ac finibus agit.

Sandabala, Indiæ flu. Ptol.

Sandalion, parva reg. Piſidiæ. Steph.

Sandaliotis. Vide *Sardinia*.

Sandanis, Lydus, Croeſo ſuadere conatus eſt, ne Perſis bellum inferret. Herodot. lib. 1.

Sandanus, Thraciæ flu. circa Pallenen. Plut.

Sandaraca, Bithyniæ portus ad Euxinum Pont. Strab.

Sandava, Daciæ urbs. Ptol.

Sandes, Σάνδης Perſis Hercules, teſte Symmacho, forte à Syriaco שנד *ſanad*, h. e. *ſævire*.

Sando, urbs Italiæ. Gent. *Sandonius*. Steph.

Sandrizetes, pop. Pannoniæ ſup. quorum urbs *Saint Andres* ad Dravum flu.

Sane, urbs Thraciæ inter Athon & Pallenen. Steph.

Sanea, urbs Indiæ. Steph.

Sanga, flu. Cantabrorum in Hiſp. citeriori. Plin. 4. 20. Eſt etiam ſervi nomen apud Terentium in Eunucho.

Sangarius, flu. Aſiæ in Dindymo monte naſcens, & per Phrygiam Bithyniamq; in Pontum illabens. Claud. lib. 2. in Eutrop.

——— *Dindyma fundunt.*
Sangarium, vitreo puri qui gurgite Galli.
Ejus mem. Dionyſ. ——Ἐτίρη δέ τοι ὑδρὸς κέκλιται
Εὐρυτέρη γαλόῳ παρ' ὕδασι Σαγγαρίοιο.
Sangarus Ptolemæo dicitur. Ovidius *Sangarim* vocat Pont. 4. 10.
Huc Lycus, huc Sagaris, &c. *Sangari* Bellonio, *Zagari* Nigro dicitur.
Sangia, vicus Phrygiæ, unde *Sangarius* flu. originem ſumit. Euſt.
Sanigæ, pop. Scythiæ Abaſcis finitimi, Σάνιγαι Arriano prope Sebaſtopolim. Eorum mem. Plin. 6. 4.
Sanguinarius, pons circa Spoletum, inter Narniam & Ocriculum. Aurel. Victor.
Sanina, urbs ad mare Rubrum. Steph.
Sanir, vel *Senir*, mons qui & *Hermon*. Deut. 7. Vocatur & *Sion*, Deut. 4.
Sanis, *Sanaus*, Strab. *Sani* adhuc in tab. recent. op. Phrygiæ Magnæ apud Diocæſaream. Ptol.
Saniturnus, flu. Æmiliæ apud Forum Cornelii decurrens. Hodie *Santerno*.
Sanni, pop. qui & *Macrones*. Strabo lib. 10.
Sannigæ, vide *Sanigæ*.
Sannina, Mediæ urbs, ad Hyrcanum mare. Ptol.
Santis, urbs Celtica. Steph.
Santones, qui & *Santonæ*, pop. & urbs Gall. Aquitanicæ epiſc. ſub arch. Burdigalenſi, quorum reg. *Xantonge*, vel *Xantoigne* & urbs *Xaintes* ad Carantonum flu. inter Pictavos ad Bor. & Burdigalam ad merid. Pop. etiam *Santoni*. Lucanus lib. 1.
Signa movet, gaudetque amoto Santonus hoſte.
Hinc *Santonicus* Oceanus, pars maris Aquitanici qui Aquitaniam inter oſtia Garumnæ & Ligeris alluit. Tibullus 1. 8.
Teſtis & Oceani litora Santonici.
Santonicum abſinthium à Columellâ memoratur, cujus etiam Martialis mem. 9. 94.
Santonicâ medicata dedit mihi pocula virgâ.
Juvenal. Sat. 8.
Tempora Santonico velas adoperta cucullo.
Santonum portus, la Rochelle. Vide *Rupella*. *Santonum promuntorium* Cap. *de Malvaſon* Mercatori, promunt. Aquitaniæ in orâ inter Burdigalam, & Santonum portum.
Sanua, Albaniæ urbs. Ptol.
Saon, hiſtoricus, celebratur Dionyſ. Halicarnaſſenſi ἐφεῦ αὐτῶν. ὁρομ. Ubi & de ſtylo ejus judicium fert. Viri eruditi ſuſpicantur eundem eſſe qui *Sans* dicitur Athenæo lib. 4.
Saoras, urbs dicta à *Saorâ* Nymphâ.
Saos, inſ. Saiorum. Steph. Vide *Samos*.
Sapæ, vel *Sapæi*, Thraciæ pop. Steph.
Sapdion, ſcribit Apollodorus Phrynes fuiſſe duas, quarum alterum *Claugelota* cognominarunt, *Saperdion* alteram. Cæl. Rhod. 14. 15.
Saph, nomen Gigantis. 2 Reg. 21. Lat. *pelvis, crater, phiala, limen*; *finis* vel *conſummatio*: *juncus* vel *pelagus*. Dicitur & *Saphai*. 1 Par. 20.
Saphan, fil. Gad. 1 Par. 5. Lat. *barba, labium*, aut *ripa*, vel *conflictio*, ſive *ſolitudo eorum*.
Saphar, urbs regia Arabum. Plin. 6. 23.
Saphat, fil. Huri. Num. 13. Pater Eliſei. 3 Reg. 18. Fil. Semeiæ. 1 Par. 3. Lat. *judex*, vel *judicans*.
Saphatia, fil. David. 2 Reg. 3 Filius Rahuel. 1 Par. 1. Vir Aruphites. 1 Par. 12. Lat. *judicans Dominum*, ſive *judicium Domini*.
Saphon, nomen loci. Joſ. 13.
Sapires, pop. juxta Pontum. Orpheus in Argon. Σάπειρες apud Steph. *Sabiri* Agathiæ.
Sapis, vide *Iſapis*.
Sapores, Perſarum rex, notiſſimus cladibus ab Impp. Romanis acceptis & illatis, maximè tamen inſignis victoriâ de Valeriano Imp. partâ; quem bello captum miſerè habuit, ut quoties currum conſcenderet, ejus humeris pedibus inniteretur. Claud. l. 2. in Eutropium.
——— *Socium nobis fidumq; Saporem*
Perculit, & Perſas in regia vulnera movit.
Ita locum iſtum reſtituit doctiſſ. Nicolaus Heinſius. Nomen erat plerisque regibus Perſarum commune, uti *Cæſares* Romanis. Sidon. Apollinar. Panegyrico Aviti:
——— *Parthicus ultro*
Reſtituit mea ſigna Sapor.
Sapphira, uxor Ananiæ. Act. Ap. cap. 5.
Sapphirine, inſ. in Arab. ſinu, è quâ *Sapphirus* gemma, Steph. licet corruptè legatur *Samphirine*.
Sappho, Samariæ vicus. Joſephus.
Sappho, inſignis poetria, carminis inventrix, quod ab eâ *Sapphicum* appellatum. Aliquis, inquit Voſſius, exiſtimare poſſet Sappho vixiſſe tempore Archilochi & Hipponactis, quia hos Sapphûs amatores Diphilus in Comœdiâ induxerit. Sed non hoc major is putandum, quàm quòd Hermeſianax eam ſcribit amatam ab Anacreonte: cum Sappho vixerit Olymp. 42. Anacreon autem 61. Quare ut Athenæus obſervat lib. 13. ſunt hi poetarum luſus. Olympiade eadem claruit Sappho Leſbia, poetria Lyrica, ut ait Suidas, qui addit, eâdem ætate fuiſſe Alcæum, Steſichorum, & Pittacum. Ac facilè cum eo conciliare eſt, quòd Euſebius ad 144. Olymp. an. 2. refert. Scripſit epigrammata, elegias, jambos & monodias. Diſtingue vero duas *Sapphones* unam Eretriam, alteram à Phaone adamatam, ut eſt apud Athenæum, ubi ſupra. Horat. 2 Carm. Od. 13.
Æoliis fidibus querentem
Sappho puellis de popularibus.
Idem in Epiſtolis.
Temperat Archilochi Muſam pede maſcula Sappho.
Hic adject. *Sapphicus*; ut *Muſa Sapphica* apud Catullum, epigr. 13.
Sapuri, montes Scythiæ inter Imaum. Ptol.
Sapyſelatum, mons Corinthiacus, *Arachnæum* Pauſan.
Sara, Aureæ Cherſoneſi emporium. Ptol. *Selungæ* Caſtaldo. Urbs item Cappadociæ. Anton.
Sara, uxor Abraham Gen. 27. Lat. *Domina*, vel *princeps*.
Sara, urbs Aureæ Cherſoneſi. *Selungæ* Caſtaldo.
Sara, ſive *Saraa*. Civitas in tribu Dan. Joſ. 19. Lat. *lepra*, vel *ſcabies*.
Sara, fil. Ephraim. 1 Par. 7. Lat. *caro, conſanguinitas, fermentum*, ſive *reſiduum*, vel *remanens*.
Sarabacus, ſinus Indiæ extra Gangem. Ptol. *Golfo Savolas* eum vocat Caſtaldus.
Sarabia, nomen viri. 1 Eſdr. 8. Lat. *ſiccitas Domini*, aut *prævalens cum Domino*, aut *pſallens in* vel *cum Domino*.
Sarabis, urbs Hiſp. Tarracon. in Vaccæis ad Durium flu. inter Vallifoletum, & Salmanticam. *Toro* Gometio, & Floriano.
Sarabus, Indiæ intra Gangem flu. Ptol.
Saraca, op. in mediterraneis Mediæ. Ptol. Eſt & eidem *Sarace* civitas in Colchide.
Saracena, Arabiæ Petrææ regio. Ptol. populi *Saraceni*, ſecundum alios in Arabiâ Felici. Qui ad *Saram* referunt, nugas agunt, ſed nec à loco *Saracâ* fuiſſe nominatos Stephano conceſſerim, cujus verba ſunt: Σάρακα χώρα Ἀραβίας, μεθ' ἣν οἱ Ναβαταῖοι, οἱ οἰκοῦντες Σαρακηνοί. Neque enim fuit *Saraca* prope Nabatæos, ſed in Sabæis, loco à Nabatæis remotiſſima. Vide Ptol. lib. 6. cap. 7. Verum eſt hodieque in Arabiâ extare vicum *Sawarakiam* inter Meccham & Medinam, vel ut alii volunt, in viâ quâ itur Mecchâ Hieroſolymas. Sed vicus ille obſcurior eſt, quam ut genti nomen fecerit, Neq; ab eo *Saraceni*, ſed *Sawarakieni* dicerentur. Hoc potiſſimum quod *Saracenos* ipſe ſe nunquam appellant, ſed à vicinis populis per contemptum ſic vocantur. Melius itaq; à latrociniis ſic dicti putat Bochartus ὁμίγας; nam Arabicè סרק *ſaraka*, eſt *latrocinari*; ſunt enim genus hominum plane λῃστικὸν.
Saraga, Sinarum urbs. Ptol.
Saragina, Marmaricæ vicus.
Saraguri, gens Aſiatica. Suidas.
Sarai, nomen viri. 1 Par. 2. i. e. *leproſus* vel *ſcabioſus*.
Saraia, fil. Cenez. 2 Reg. 8. Filius Ezriel, Jerem. 36. Lat. *princeps*, vel *canticum Domini*.
Saralus, Galatiæ op. Ptol.

Saramanne, Hyrcaniæ urbs. Ptol.

Saramena, reg. Asiæ min. circa Amisum. Strabo.

Sarangæ, pop. Caucasi juga incolentes. Plin. 6. 16.

Sarapani, pop. Colchidis. Strabo lib. 10.

Saraparæ, pop. circa Caucasum non procul ab Hyrcaniis, Plin. 6. 16.

Sarapis, inf. in sinu Indico. Steph.

Sarapis, vide *Serapis*,

Sarapidis insula, *Mazira* Ramusio, inf. maris Rubri, Arabiæ Fel. ad ort. adjacens. Ptol. Arrian.

Sarar, pater Ahiam, 2 Reg. 23. qui *Sachar*. 1 Par. 11. Lat. *umbilicus*, aut *cogitatio*, vel *infidiatio*, sive *cantans*, vel *Dominus*.

Saraſar, fil. Senacherib. 4 Reg. 19. Princeps quidam. Zech. 2. Lat. *præpositus thesauri*, vel *cellarii*, aut *psallentis thesaurus*, vel *cellarium*, sive *qui videt angustiam*, aut ex Ebræo & Syro, *castrametatio angustiantis*.

Sarath-asar, civitas in tribu Ruben in monte Bethphegor. Jos. 13. Lat. *psalmatio matutina*, aut *angustia*, vel *colligatio matutina*, sive *angustia*, vel *figura nigredinis*.

Sarathi, nomen viri. 1 Par. 4. Lat. *leprosus* vel *scaber*.

Saravus, *Sarra* ex ant. inscript. *Sara* Venat. Fortun. vulgo *Sar* flu. Gall. Belg. apud Salmonam op. Lotharingiæ oriens, & in Mosellam apud Treviros influens.

Sarbanissa, Cappadociæ urbs in Ponto Polemoniaco. Ptol.

Sarbatha, Arabiæ urbs. Ptol.

Sarbedicus, mons apud Curopalatem, videtur pars Tauri inter Syriam & Armeniam.

Sarbena, Assyriæ urbs. Ptol.

Sardabala, flu. Tingitanæ provinciæ. Plin. 5. 2.

Sardana, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Sardanapalus, ultimus Assyriorum rex, tricesimus à Nino, omni libidinis mollitieique genere effœminatissimus: adeo, ut non erubuerit inter scortorum greges nere, & muliebri habitu fœminas omnes lasciviâ antevire. Quamobrem indignum rati Assyrii tali fœminæ parere, duce Arbace desciscentes, bellum Sardanapalo intulerunt. Qui victus in regiam se recepit, & extructâ pyrâ, rebusq; omnibus clarissimis eò congestis seipsum unà cum regiâ combussit. Herodotus. Justinus. Cic. 5. Tusc. Qu. *Quomodo igitur jucunda vita potest esse, à quâ absit prudentia, absit moderatio? Ex quo Sardanapali opulentissimi Syriæ regis error agnoscitur, qui incidi jussit in busto:*

Hæc habeo quæ edi, quaq; exaturata libido
Hausit, at illa jacent multa ac præclara relicta.

Quid aliud (inquit Aristoteles) *in bovis, non in regis sepulchro inscriberes? Hæc habere se mortuum dicit, quæ ne vivus quidem diutius habebat, quam fruebatur.* Idem ad Atticum lib. 10. *Ni forte me Sardanapali vice in suo lectulo mori malle censueris.* Ovidius in Ibin.

Inque pyram tecum charissima corpora mittas,
Quem finem vitæ Sardanapalus habet.

Juvenalis Sat. 10. qualis animus exposcendus à Diis monstrans.

Nesciat irasci, cupiat nihil, & potiores
Herculis ærumnas credat, sævosque labores,
Et Venere, & cœnis, & plumis Sardanapali.

Vide Max. Tyrium Dissert. 29. extr. & Scholiasten Aristoph. Epitaphium ejus Græcè sic retulit Clemens sub fin. lib. 2. Stromatum.

Ταῦτ' ἔχω ὅσ' ἔφαγον, καὶ ἐφυβρισα, καὶ μετ' ἐρωτος
Τέρπ' ἔπαθον, τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λίλειπται·
Καὶ γὰρ ἐγὼ πολύς εἰμι Νίνε μεγάλης βασιλεύσας.

Athenæus tamen lib. 12. aliam inscriptionem fuisse monumenti Sardanapali indicat, ex quâ appareat, ipsum minimè fuisse ignavum; illam nimirum: Σαρδανάπαλος Ἀνακυνδαραξέω Ἀγχιάλω ἔθεμε, καὶ Ταρσὸν μιῇ ἡμέρῃ, ἀλλὰ σὺ τέθνηκας. Eusebii codices MSS. *Sardanapallum* vocant, ut observat magnus Scaliger, qui putat hoc nomen in obscœnam notam à Græcis detortum. Nam σαλλὸς idem quod φαλλός. Quo sine dubio respexit Cicero lib. 3. de Rep. *Sardanapallus ille vitiis multo, quàm ipso nomine deformior.* Invenitur etiam apud Hesychium: Σαρδανάπαλα, αἰσχρά, ubi restituendum arbitror αἰδοῖα. Pro vulgatâ lectione stant Strabo, Diodorus, aliique vetusti historici. Et, ut rectè idem Scaliger monet, *Sardanapalus* est Assyriacum שרדן פל *Sardan-pal*, posteriorque vocula legitur etiam in nomine Regis *Tiglathpalesar*.

Sardemisos, Tauri mont. promunt. inter Lyciam & Pamphyliam. Plin.

Sardene, mons ad Hermum flu. Herodot.

Sardessius, urbs Lyciæ prope Lyrnessum, ubi *Sardessius* Jupiter colitur. Steph.

Sardeuna, Armen. min. op. Ptol.

Sardiæi, Dalmatiæ pop. Polybius.

Sardiani, quo pacto à Smyrnæis, ancillarum coitu, victi fuerint, vide in dictione *Smyrnæi*.

Sardica, Thraciæ urbs mediter. Ptol. *Triadizza* Sophiano. Daciæ item op. Eutropius.

Sardinia, inf. in mari Ligustico. Græcis Σαρδὼ Σαρδῶς. Item Σαρδὼν Σαρδόνος. Hesych. Σαρδών, νῆσος μεγάλη πλησίον Ἀφρικῆς, ἡ καὶ Σαρδώνη, vel potius Σαρδινία. Dionys. Perieg.

Σαρδὼ τ' ὀρυτίγη καὶ ἀπείριτος εἰν ἁλὶ Κύρνος.

Incolæ Græcis plerumque Σαρδῶοι, & nonnunquam Σαρδόνιοι ac Σαρδώνιοι: Romanis vero *Sardi*. Nomen id unde originem traxerit, planè incertum est; quidpe Græcorum fabulas sequi piget. Sic Martianus Capella, lib. 6. *Sardinia à Sardo, filio Herculis, adpellata.* Idem habet Solinus cum Isidoro. Eadem Græcis Σανδαλιῶτις & Ἰχνοῦσα à figura fuit appellata. Stephanus. Ἐκαλεῖτο δὲ Ἰχνοῦσα διότι ὁμοίαν ἐστὶ τῷ ἀνθρώπου ἴχνει. Plin. 3. 7. *Sardiniam Timæus Sandaliotin adpellavit, ab effigie soleæ, Myrsilus Ichnusam, à similitudine vestigii.* Claudianus de bello Gildonico.

Humanæ speciem plantæ sinuosa figurat
Insula: Sardiniam veteres dixere coloni.

Silius Italicus lib. 12.

Insula fluctisono circumvallata profundo
Castigatur aquis, compressaque gurgite, terras
Enormes cohibet nudæ sub imagine plantæ.
Inde Ichnusa prius Graiis memorata colonis.

Pausanias in Phocicis: Ὅσα δὲ τῆς Σαρδοῦς τὸ ἀρχαῖον ὅτι μὴ ὑπὸ τῶν Βαρβάρων ἐγένετο, ἐκ οἵων. Ἕλληνες δὲ οἱ κατ' ἐμπορίαν ἐσπλέοντες Ἰχνοῦσαν ἐκάλεσαν, ὅτι τὸ χῶμα τῇ νήσῳ κατ' Ἰχνος μάλιστά ἐστιν ἀνθρώπου. Magnitudinem ejus quod attinet, Histiæus Milesius apud Herodotum lib. 5. νῆσον μεγίστην vocat. Scylax in Periplo. Μεγίστη Σαρδὼ, δυτέρα Σικελία. Diodorus lib. 5. Ἔχομεν δὲ καὶ Κύρνον νῆσον ἴσην ἡ σφοδρότητι νομίζουσι Σαρδὼ, τῷ μεγέθει παραπλήσιον τῇ Σικελίᾳ. Pausanias ubi supra: Ἡ δὲ Σαρδὼ μέγεθος μὲν ἐς δυσαμοσίαν ἐστὶν ὁμοία ταῖς μάλιστα ἐπαινουμέναις. Polybius lib. 1. Ἡ μὲν Σαρδὼ νῆσος καὶ τῷ μεγέθει, καὶ τῇ πολυανθρωπίᾳ καὶ τοῖς γεννήμασι διαφέρουσα. Plura vide apud Cluver. de Sard. Ant. Cap. 1. Habet hæc inf. à Sept. montes editissimos, qui prohibent quo minus à Boreâ possit perflari, quo fit ut aeris pestilentiæ maximè sit obnoxia. Quo nomine olim tam malè audivit, ut M. Cicero Quinctum fratrem moneat, etiam tum cum optimè valeret, meminisse eum debere, in Sardiniâ se esse; & alibi, Tigellium quendam Sardum hominem esse ait patriâ suâ pestilentiorem. Martialis quoque Sardiniam Tyburi, tanquam saluberrimo loco pestilentissimum opponit. *Nullo fata loco possis excludere, cum mors*
Venerit in medio Tybure Sardinia est.

Strabo lib. 5. περιέχει ἡ νῆσος τὸ θέρος. Mela *Cætera fertilis, & soli quam cœli melioris, atque ut fœcunda, ita pestilens.* Silius Italicus.

Serpentum tellus pura ac viduata venenis;
Sed tristis cœlo, ac multâ vitiata palude.

Causam hujus rei Claudianus eleganter expressit:

Dives ager frugum; Fœnos, Italosq; petenti
Opportuna situ, quæ pars vicinior Arcto
Plana solo, ratibus clemens: quæ respicit Arctos,
Immitis scopulosa, procax, subitisq; sonora
Fluctibus: Insanos infamat navita montes.
Hinc hominum, pecudumq; lues, hinc pestifer aer
Sævit, & excluso regnant Aquilonibus Austri.

Fertilitatem hujus inf. quod attinet, supra Polybium ac Pausaniam audivimus. Inde Val. Max. 7. 6. *Siciliam & Sardiniam benignissimas urbis Romanæ nutrices* vocat. Silius ubi supra. *Quâ*

Quà videt Italiam, ſaxoſo torrida dorſo,
Exercet ſopalis latè freta; pallidaque intus
Arva coquit, nimium Cancro ſumantibus Auſtris
Cætera propenſæ cererîs nutrita favore.

Strabo lib. 5. Ἐστι δὲ αὐτῆς τὸ πολὺ μέρος τραχὺ, καὶ ὀρεινὸν, πολὺ δὲ καὶ χωρίον ἔχον δυσβάτους τοῖς πᾶσι, πλὴν ὅσοις ἂν διατρίβωσι. Horat. lib. 1. Carm. Od. 31.

——*Non optimæ*
Sardiniæ ſegetes feraces.

Sardi vænales, Proverbium apud Cicer. lib. 7. epiſt. ad Gallum, quod vulgò de negotio prolixo accipiunt, ex eo quod Gracchus captâ Sardiniâ, tantam captivorum multitudinem abduxit, ut in eâ vendendâ multum temporis inſumptum fuerit. Licet alii per Sardos Etruſcos intelligunt, quod à Lydis, quorum Sardis urbs regia erat, genus duxerint; eoſque vænales appellari, qu. dubiæ fidei, & omni vento mobiles. Hinc *Sardonius riſus* adagium eſt in eos, qui intus triſtes, foris lætitiam ſimulant, ab herbâ *Sardoâ*, quæ guſtata dulcis videtur, ſed mortem affert, rictu ora contrahens, ut moriens ridere videatur, Solino teſte. Pauſanias in Phocicis. Πλὴν δὲ βοτάνης μιᾶς καθαρεύει ἡ ὑπὸ φαρμάκων ἡ γῆ, ἃ ἀργάζεται θάνατον· ἡ πόα δὲ ἡ ὀλίθρος σελίνῳ μὲν ἔστιν ὁμοιοῦσα, τοῖς φαγοῦσι δὲ γελῶσιν ἔοικυῖα ἕως τελευτῶν λίγυσιν· ὅθεν τοῦτο δὲ Ὅμηρος ἐς τὴν οἱ ἑταίρους ἄνθρωποι ἐπὶ ἀδύτοι ὑγιεῖ Σαρδόνιον γέλωτα ὀνομάζουσι. Heſychius. Σαρδόνιος γέλως, ὁ καθ' ὑπόκρισιν, ἢ ὅτι καταφρονητικῶς ἐμπεμβρύων γέλως· ἢ ὑποκοριστικῶς Σαρδόνιος γέλως, οἱ δὲ Σαρδὼ κατοικοῦντες, τῇ Κύρνῳ ἐπίνοσον γελῶντες, ἀμαζόμενοι ἀλλήλων· αἴτιον γὰρ ἠγοῦντο δακρύειν καὶ θρηνεῖν ἢ ἐν περιστάσεσιν γέλωτα κληθῆναι Σαρδόνιον· τινὲς δὲ ὑπὸ Σαρδόνος τινὸς φύεσθαι γὰρ τὴν βοτάνην ὑπαὐτὰ ἅς οἱ γυναῖκες μὴ ἀπαλμῶ καὶ γέλωτος ἀπολήγειν· ἄλλοι δὲ καθ' ὑπόκρισιν γινόμενον γέλωτα, Σαρδόνιον καλεῖν εἰώθασιν, ὅτι τῇ σισυρίνῃ τοῖς ὀδοῦσιν. Dio Chriſoſtomus Orat. 32. Τῶν γὰρ βοτανῶν ἀκηκόατε τῶν Σαρδονίων καλουμένων, ἃ γέλωτα μὲν ποιεῖ, χαλεπὸν δὲ θάνατον καὶ ἐπ' ὀλίθρῳ. Nonnus Baſſaricôn lib. 20.

Σαρδόνιον γελόων φιλοκέρτομον ἴαχε φωνὴν.

Videndus de la Cerda in illud Virgil. Ecclog. 7.

Imò ego Sardois videor tibi amarior herbis.

Alii proverbium à *Sardone* Carthaginenſium regione, ubi filii parentes ſeptuagenarios Saturno ridentes ſacrificabant, teſte Zenodoto. *Sardonica tinctura* apud Heſychium de colore præcellenti, qualis olim in Sardiniâ fuit: & per metaphoram de eo qui pudore rubeſcit, aut plagis ſanguine conſpergitur. Appellationem denique hujus inſ. quod attinet, Bochartus Σαρδὼς, vel Σαρδὼν nomen Punicum eſſe putat. Ebræis שׂעִ *Saad*, eſt greſſus, ſive veſtigium. Inde Σαρδὼ, vel Σαρδὼν dicta videtur hæc inſula, ſive Græci R inſeruerint, aut etiam ipſi Pœni, quâ epentheſi nil frequentius, ut Ebræis *Dameſek* & *Darmeſek*, quod pluribus probat eruditiſſimus author pag. 632.

Sardis, *Sardes*, Straboni & Zenophonti, urbs Lydiæ archiep. & metropolis, apud Tmolum mont. inter Thyatiram ad Bor. 36. & Philadelphiam ad Auſtr. 26. m. p. Horatius.

Quid concinna Samos, quid Cræſi regia Sardis.

Ovid. Met. 11. de Mæandro.

Vade, ait, ad magnis vicinum Sardibus amnem.

Sardoniæ, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Sardus, Herculis fil. à quo *Sardiniam* inſulam dictam volunt.

Sardus, urbs Illyriæ. Civis *Sardenus*. Steph.

Sarea, olim vocabatur Cappadocia. Steph. in *Cabaſſo*.

Sareas, fil. Thanehumeth. Jer. 10. Lat. *princeps*, vel *canticum Domini*.

Sarebias, nomen viri. 2 Eſdr. 9.

Sared, fil. Zabulon. Gen. 46.

Sareda, patria regis Jeroboam. 3 Reg. 11.

Saredatha, nomen loci. 2 Par. 4.

Sarepta, urbs Phœniciæ, Sidoni proxima, ab eâ 4. m. p. diſtans in ort. *Saphet* hodie Poſtello. *Sarapta* legitur apud Stephanum. Sic enim ille Σάρεπτα, πόλις Φοινίκης, ὁ πολίτης Σαρεπτηνὸς, καὶ Σαρεπτία, καὶ Σαρεπτηνός.

Sares, frater Phares filii Machir. 1 Par. 7. Lat. *radix*, vel *catenula*.

Sarganha, urbs Iberiæ. Steph.

Sarganhis, urbs & arx Ægypti. Steph.

Sargetia, *Sargentia* Tzetzæ, flu. Daciæ per Valachiam in Iſtrum fluens, in quo Decebalus rex theſauros condidit à Trojano bello petitus. *Strel* Hungaris, *Iſtrig* Germanicè hodie nominari ſcribit Sambucus.

Sargon, qui & Sennacherib, Aſſyriæ rex, Iſ. 20. Lat. *auferens protectionem*, vel *corpus*, aut *calorem*, ſive *hortum*, vel Syriace *rete*, ſive *retinaculum*.

Saria, vel *Saaria*, fil. Aſel. 1 Par. 8. Lat. *porta*, ſive *æſtimatio*, aut *capillus Domini*, vel *hircus*, ſive *hordeum*, aut *tempeſtas Domini*, vel *Dæmonis dominus*.

Saricha, urbs Cappadociæ. Steph.

Sarid, terminus Zabuloniæ tribus. Joſ. 19.

Sariphi, montes Aſiæ inter Paropamiſſadas, & Sogdianos, ex quibus Oxus flu. effluit.

Sarisberia, olim *Duniam*, & al *Sorviodunum*, *Sarisbury*, vel *Sarum*, teſte Camdeno, urbs epiſc. Angliæ inter Bathoniam 24. & Wintoniam 20. m. p.

Sariſabis, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Saritæ, Arab. Fel. gens. Ptol.

Sarmagana, urbs Arianæ provinciæ in Aſiâ, *Samarchant* hodie Nigro; non illa *Samarcand* quæ eſt in Sogdianâ.

Sarmatia, Toliſtobogiorum in Galatiâ urbs. Anton.

Sarmatia, regio latiſſima, ab ipſis Germaniæ finibus, & Viſtulâ amne in Hyrcaniam uſque extenſa. Sunt autem duæ *Sarmatiæ* Tanaide flu. diviſæ: quarum quæ Occaſum ſpectat, *Europæa*; quæ ortum, *Aſiatica* cognominatur. Habet autem Sarmatia Europæa à Septentrione Oceani partem, quem *Sarmaticum* ab eâ appellamus: ab Occaſu Germaniæ partem & Viſtulam amnem, à Meridie Jazygas Metanaſtas: ab Ortu vero Sarmatiam Aſiaticam & Tanaim fluvium. Quem tractum hodie tenent, quos Polonos, Ruthenos, & Tartaros appellamus. Sarmatia Aſiatica ab Ortu Hyrcaniâ terminatur, à Septentr. terrâ incognitâ, ab Occaſu, Sarmatiâ Europæâ, & Tanaide fluvio, à Meridie vero Ponti Euxipi parte. Breviter, Sarmatia Europæa, *Ruſſiam* hodie dictam, cum *Poloniæ* regni parte, & ejus membris *Livonia*, Lithuaniâ, &c. (& nonnullis *Tartariam Crimæam.*) complectitur. Aſiatica *Tartaros*, *Petigoras*, *Circaſſos* & *Morduitas* comprehendit. Habet autem utraque populos efferatiſſimos, partim montes & ſaltus incolentes, partim plauſtris pro domibus utentes, qui inde *Hamaxobii* dicuntur: partim rapto viventes, ſanguineque equino cum lacte commiſto inediam tolerantes. Unde Martialis lib. de Spectaculis.

Venit & epoto Sarmata paſtus equo.

Vide *Hippemolgi*. Populi Stephano ſunt Σαρμάται. Aliis, uti Dionyſio, Σαυρομάται, & Σαμάται. Sic enim ille de Sarmatiæ Europææ incolis, verſ. 304.

Τῶν μὲν πρὸς Βορέαο τιταυσμένα φῦλα νέμονται
Πολλὰ μάλ' ἐξείης Μαιωτίδος ἐς ῥόον λίμνης
Γερμανοὶ, Σαμάται τε, Γέται θ' ἁμα, Βαστάρναι τε.

Idem verſ. 652. ubi de Sarmatiæ Aſiaticæ populis:

Ἧτοι μὲν λίμνης Μαιωτίδος ἄγχι νέμονται
Αὐτοὶ Μαιῶται τε καὶ ἴδιοι Σαυρομάται,
Ἐσθλὸν Ἐνυαλίῳ γόνον Ἄρηϊ· ἐκ γὰρ ἐκείνης
Ἱππόμυς φιλότητι Ἀμαζονίδων ἐγένοντο,
Τῶν ποτε Σαυρομάτῃσιν ἐπ' ἀνδράσιν μίγησαν
Πλαγχθεῖσαι πάτρηθεν, ὑπὲρ ῥοὸν Θερμώδοντος.

Plinius lib. 3. *Sauromatas gentes Scytharum Græci vocant, quos Sarmatas Romani.* Qui tamen & Romanis etiam *Sauromatæ* dicuntur. Ovidius:

Proxima Baſtarnæ Sauromataque tenent.

Juvenalis Sat. 2.

Ultra Sauromatas fugere hinc libet, & glacialem
Oceanum.——

De *Sarmatis* Tacitus Hiſtor. lib. 1. *Mirum dictu, ut ſit omnis Sarmatarum virtus extra ipſos, nihil ad pedeſtrem pugnam tam ignavum: ubi per turmas* (hæ equitum ſunt) *advenit, vix ulla acies obſtiterit.* Florus l. 4. c. 12. *Sarmatæ patentibus campis inequitant; nihil præter nives, raraſque ſylvas habent. Tanta barbaries eſt ut pacem non intelligant.* Dicti ſunt *Sauromatæ*, ut vulgò volunt, ab oculis lacertarum. Σαῦρος enim *lacerta* eſt, & ὄμμα, *oculus*.

Ego certè, quid sibi velit hæc etymologia, plane nescio. Veriorem illam credo doctissimi Bocharti, qui *Sarmatæ* dicti putat שְׂאֵר מָדַי *Sear*, vel *Sar Madai*, quasi *Medorum reliquiæ* dixeris. Hoc ex antiquis auctoribus satis patebit. Plin. lib. 6. cap. 7. *Incolunt Sarmatæ, Medorum, ut ferunt, soboles, & ipsi in multa genera divisi.* Mela: *Sarmatæ gens habitu, armisque Parthicis proxima.* De Parthis porro sic Trogus lib. 41. *Sermo his inter Scythicum, Medumque medius, ex utroque mistus. Vestis olim sui moris, post stragulam accessere opes, ut Medis perlucida & fluida. Armorum patrius ac Scythicus mos.* Quin & Æthicus Medos & Parthos pro iisdem habet populis. *Generaliter*, inquit, *Parthia dicitur, quamvis universæ scripturæ sæpe Mediam vocant.* Legendum *universè*. Ita enim est in Orosio quem sequitur Κεδρ. lib. 1. cap. 2. Bochartus. Hinc *Sarmaticus*. Lucanus lib. 3.

——— *Et barbara Cone*
Sarmatica ubi perdit aquas.

Item *Sarmatis*. Ovid. Trist. 4. eleg. 10.

Juncta pharetratis Sarmatis ora Getis.

Sarmentus, vir, qui scurrilitate claruit, cujus meminit Horatius primo Sermonum. Sat. 5.

——— *Nunc mihi paucis*
Sarmenti scurræ pugnam Messique Cicerri
Musa velim memores. — Et paulo post:
Sarmenti domina exstat.

Juvenal. Sat. 5.

Si potes ista pati, quæ nec Sarmentus iniquas
Cæsaris ad mensas, nec vilis Galba tulisset.

Huius & Plut. mem. in Antonio: Ὁ δὲ Σάρμεντος ἦν τῆς Καίσαρος παιγνίων παιδαγωγὸς, ἃ δίλιτλα Ῥωμαῖοι καλοῦσι.

Sarmydessus, locus in Thraciâ. Suidas.

Sarnaca, Troadis vel Mysiæ urbs. Plin.

Sarnadæ, Pannoniæ op. Anton.

Sarnia, Britannica insula. Anton. *Garnsey* Camdeno.

Sarnius, Asiæ flu. in limitibus Hyrcaniæ. Strabo.

Sarnus, flu. Picentinorum, eos à Campaniâ dividens, ex monte Tifatâ proïluens (qui ibi *Sarnus* Vibio Sequ. dicitur) & in mare apud Stabias illabens cum urbe cognomine apud ort. vulgo *Sarno*. Virg. Æn. 7.

——— *Latè jam tum ditione premebat*
Sarrastes populos, & quæ rigat æquora Sarnus.

Ubi Servius: *Populi Campaniæ sunt à Sarno fluvio: Conon in eo libro, quem de Italiâ scripsit, quosdam Pelasgos, aliosque ex Peloponneso convenas ad eum locum Italiæ venisse dicit, cui nullum antea nomen fuerit, & fluvio, quem incolerent, Sarno nomen imposuisse ea apellatione patrii fluminis, & se Sarrastes appellasse.* Versum Virgilii ita reddidit Sil. l. 8. *Sarrastes etiam populos, totasq; videres*
Sarni mitis opes. ———

Vocat *mitem*, quia hic flu. non præceps, sed placidus, & utilis irrigandis agris. Statius Sylv. 1.

Nec Pompeiani placeant magis otia Sarni.

Item urbs Illyriæ. Steph.

Saro, nauta, qui moribus suis inelegantibus & inurbanis proverbio locum fecit. *Sarone magis nauticus.*

Sarohen, civitas in tribu Simeon. Jos. 19. Lat. *princeps*, vel *canticum gratiæ*, sive *principis*, vel *cantici gratia.*

Saron, sive *Sarona*, regio inter Cæsaream & Joppen. Item op. Palæstinæ. *Castel S. Lamperto* hodie. Item mons inter Taborum, & lacum Tiberiadis. Lat. *planities*, aut *canticum ejus.*

Saron, locus Trœzenis. Steph.

Saronicus, portus Achaiæ ad Isthmum Corinthiacum. Ptolemæus *sinum* facit *Saronicum*. Plin. 4. 5. *Sinus Saronicus olim querno nemore redimitus, unde nomen: ita Græciâ antiquâ appellante quercum.* Multi à *Sarone* Deo marino, nam Saronem fuisse regem, qui illic Atlepiæ marinæ regioni imperavit, in Corinthiacis scribit Pausanias. *Salaminiacus sinus* dicitur Straboni. Hodie *Golfo del' Engia* Castaldo.

Saronites, nomen viri. 1 Par. 27. Latinè *planities*, vel *planus*, sive *cantans.*

Sarophages, gentes Indiæ apud Indum flu. Plin. 6. 20.

Sarpedon, Jovis fil. ex Laodamiâ Bellerophontis filiâ. Hom. Iliad. 15. vel, ut Herodotus tradit in Polyhymnia, ejusdem Jovis fil. ex Europâ, frater Minois. Hic cum Lyciæ rex esset, & in armis strenuus, Priamo suppetias tulit adversus Græcos: ubi cum multa edidisset virtutis suæ documenta, tandem à Patroclo est interfectus. Corpus autem ejus, Jovis jussu, ab Apolline è medio pugnantium sublatum est, & flumine ablutum, ambrosioque respersum liquore, ac regiâ indutum veste ad sepulturam suis restitutum. Virg. Æn. 7.

Sævus ubi Æacidis telo jacet Hector, ubi ingens
Sarpedon ———

Genitivus casus Σαρπήδοντος dicitur Æolicè, teste Hesychio, quem is consule. Intelligere debemus (inquit Rittershusius) plures fuisse *Sarpedones*: quorum unus fuerit rex Thraciæ, teste Apollonii Scholiaste lib. 1. à quo nomen habet *petra Sarpedonia* ad Æmum mont. Thraciæ, cujus & Suidas meminit: quam semper fluctibus agitari aiunt, & in quo templum Neptuno sacrum. *Sarpedonia* quoque Atticæ op. Alius in Ciliciâ *Sarpedon* fuit, de quo Oppianus Halieuticôn lib. 3.

Οἷόν ἡμετέρης ἐρικυδέος ἐντύνοντα
Πάτρης ἐναστῆρος ὑπὲρ Σαρπήδονος αἰπεινῆς.

Sarpedon, Ciliciæ promunt. eam à Pamphyliâ distinguens. Pompon. lib. 1. Steph. urbs est Thraciæ. Item insulæ nomen. Suidas. Hesychius: Σαρπηδὼν, ἀκτὴ, αἴτη τῆ Σαρπηδονίᾳ· τότε δὲ τὸ Θρᾴκης, ἀεὶ κλυδωνιζόμενον, ἐρεῖν Ποσειδῶνος.

Sarra, urbs Phœniciæ, deinde Tyrus dicta, à pisce quodam qui illic abundat, quem *Sarram* vocant, ex cujus sanguine sericum in purpuram tingebatur. Inde *Sarranæ vestes* Tyriæ dictæ sunt, quæ & ostrinæ & purpureæ. Virgil. Georg. 2.

Ut gemmâ bibat, & Sarrano dormiat ostro.

Hinc Ausonius.

——— *Sarrano videor discumbere in ostro.*

Juvenal. ——— *Aut pictæ Sarrana Jerentem*
Ex humeris aulæa togæ.

Sidonius *Sarranam chlamydem* dixit Paneg. Anthem. & Columella *Sarranas violas*, pro purpureas, & Silius lib. 15. *Sarranum muricem.* Probus ad Virgilii locum supra productum. *Tyrum Sarram appellatam Homerus docet, quem etiam Ennius sequitur, cum dicit, Pœnos Sarrâ oriundos.* Agellius quoque lib. 14. cap. 6. ait, Tyrum prius dictam fuisse *Sarram.* Nomen autem *Sarræ* deduci notum est ex Ebræo *Tyri* nomine צוֹר *Tsor*. In quo literam *Tsade*, quæ medii est soni inter T. & S. Græci in T. mutarunt, & Romani in S. Ita factum, ut ex eodem צוֹר *Tsor* & Τύρος nasceretur & *Sarra*. Bochartus.

Sarrastes, Italiæ populi, vide *Sarnus.*

Sars, Hisp. Tarracon. flu. Pompon.

Sarsachim, unus ex principibus regis Babylonis. Jer. 39.

Sarsaga, Armen. min. urbs. Anton.

Sarsenna, pater & filius, nobilissimi scriptores, quos Plinius commemorat damnasse arbustorum rationem ad vites sublevandas. lib. 17. cap. 23.

Sarsina, vetus civitas in Æmiliâ, uberrimis pascuis nobilitata. Hanc nonnulli Plauti patriam faciunt, indeque eum *Sarsinatem* dictum volunt. Strabo lib. 5. Ἀπὸ Ῥαδέννης ἀρξάμενοι οἱ Ὀμβρικοὶ, κατέχουσι τὰ πλησίον, ἕως ἐφεξῆς Σαρσίνας, Ἀρίμινον, Σήναν, καὶ Καμαρῖνον. Silius l. 8.

——— *His populi fortes, Arminus, & armis*
Vel rastris laudande Camers; his Sarsina dives
Lactis. ———

Populi *Sarsinates* Plin. l. 3. c. 14. Plautus in Mostellaria.

Sol semper heic est, usque à mani ad vesperum,
Quasi flagitator adstans usque ad ostium.
Nec mihi umbra usquam est, nisi in puteo quæpiam est.
TR. *Quid? Sarsinatis ecqua est; si Umbram non habes.*

Ubi ad patriæ nomen alludit; quia *Sarsinas* ipse erat. Vide Festum in *Ploti.*

Sarte, urbs juxta Athon. Gent. *Sartæus.* Steph.

Sartha, amnis Cenomanorum urb. præterfluens, qui apud Normannos scaturiginem habens, ipsos à Cenomanis dividit.

Sarthan, locus non procul ab Jezraele. 3 Reg. 47. Lat. *angustia, tribulatio*, aut *colligatio*, sive *psalmatio*, vel *figuratio.*

Sarug,

Sarug, fil. Reu, Luc. 3. Lat. *palmes, ſarmentum, ramus*, vel *convolutio*.

Sarvia, vel *Zervia*, mater Joabi, Abiſai & Aſahelis, Davidis ſoror.

Sarum, op. Arab. Fel. Ptol.

Saruneres, Helvetii pop. Plin. qui apud Tſcudum *Sarnganſerlandt* inhabitant hodie.

Sarus, flu. geminus; unus Italiæ in Pelignis, apud Aufidenam oriens, vulgariter *Sangro*. Alter Ciliciæ, vulgò *Adena*, Adanam urb. alluens, ac in ſinum Iſſicum inter Cydnum (qui Tarſum alluit) & Pyramum influens. Eſt & *Sarus* in Cappadociâ, cujus mem. Plin. lib. 6. cap. 3.

Saſon, inſ. inter Epirum & Brundufium, 5. m. p. ab utroque diſtans. *Saſeno* Sophiano. Eſt & flu. in mare Adriaticum influens. Lucan. lib. 5.

Non humilem Saſona vadis, non litora curvæ
Theſſaliæ ſaxoſa timent.

Idem lib. 2.

Spumoſo Calaber profunditur æquore Saſon.

Silius lib 7.

Adriaci fugite infauſtas Saſonis arenas.

Saſones, pop. Scythiæ apud Imaum mont. Ptol. Hos ſorte pridem ex Scythiâ in Germaniam veniſſe atque ibi *Saxones* dictos ex aliorum ſententiâ memorat Albertus Crantzius.

Saſuri, gentes Indiæ. Plin. 6. 19.

Satala, urbs Armeniæ. Steph.

Satarchæ, Scythiæ Europ. pop. juxta Mæotidem: qui, teſte Solino, auri & argenti uſu damnato, ſe à publicâ avaritiâ abdicarunt. Hi bellicoſiſſimi ſunt. Val. Flac. l. 6.

Exomatæ, Torinique, & flavi crine Satarchæ,
Mellis honos Torinis, ditant ſua multra Satarchen,
Exomatos venatus alit.

Sataros, quæ & Patara, urbs Lyciæ. Plin. 5. 27.

Sataſpes, Perſa Theaſpis fil. à Xerxe rege cruci adfixus eſt, quòd Zopyri filii Megabyzi filiam virginem vitiaſſet, quodque etiam totam Africam non peragraſſet, quod ſe feciſſe ad diluendum ſtuprum dixerat. Herod. lib. 4.

Saternei, gentes circa Mæotim. Plin. 6. 7.

Saticula, Colon. & op. Samnii. *Saticola* Stephano & Diodoro Siculo. Pop. *Saticuli*. Virg. Æn. 7.

Accola Vulturni, pariterque Saticulus aſper.

Satio, Macedoniæ op. circa Lychnidem paludem. Polyb. lib. 5.

Satnius, mons apud Lycophronem. Steph.

Satorchæi, pop. juxta Mæotim paludem. Steph.

Satra, urbs Cretæ, *Eleutherina* poſtea dicta. Steph.

Satrachus, urbs & flu. Cypri. Lycophron. Quidam perperam ſcribunt, teſte Iſacio.

Satræ, pop. Græcorum in litoribus Thraciæ. Herod. lib. 7.

Satraidæ, Arianæ gens. Dionyſius verſ. 1098.

Σατραίδας δ' ἴσας τ' παρὰ πύχι Παρπασσοῦο
Ζυνὸν ὁμῶς μάλα πάντας ὑπαυχένιλλον Ἀρείωσς.

Satrapeni, Mediæ pop. militantes ſub Tigrane, quos Lucullus fugavit. Plutarchus.

Satria, urbs Italiæ. Steph.

Satrocentæ, pop. Thraciæ. Steph.

Satricula, op. Samnitum à Romanis captum, anno U. C. 439.

Satricum, op. Italiæ à Camillo Conſule captum, an. U. C. 37.

Sattagylæ, Aſiæ pop. Herodotus.

Sattala, Phrygiæ urbs. Ptol.

Satula, Arab. Felicis urbs. Ptol.

Satura, palus Latii inter Antium & Circeios, quæ & Pontina, 23. olim urbium locus, ut ex Mutiano tradit Plin. 3. 5. Virgil. lib. 7.

Quà Saturæ jacet atra palus, geliduſq; per imas
Quærit iter valles, atq; in mare conditur Vfens.

Et ejus imitator Silius lib. 8.

Quà Saturæ nebuloſa palus reſtagnat, & atro
Liventes cæno per ſqualida turbidus arva
Cogit aquas Vfens, atque inficit æquora limo.

Saturium, vel *Satureium* urbs Calabriæ non procul à Tarento. Steph. Hinc *Satureianus*. Hor. l. 1. Sat. 6.

Me Satureiano vectari rura caballo.

Saturnalia, feſta 5. aut 7. dierum menſe Decembri Saturno dicata, quibus Romani ſynthefin veſtem ſumebant, ſerviſque diſcumbentibus inſerviebant: muneraq; ultrò citroque mitti ſolebant. Vide Fungerum in *Saturnus*. Hunc *Saturnalicius* Mart. 5. 31.

Saturnalicias perdere, Varro, nuces.

Dicuntur etiam & *Cronia*. Quod oſtendunt hi verſus Attii veteris poetæ apud Macrobium Saturnalium l. 1. c. 7. *Maxima pars Graium Saturno, & maxima Athenæ,*
Conficiunt ſacra, quæ Cronia eſſe iterantur ab illis.
Dumq; diem celebrant: per agros, urbeſq; fere omnes
Exercent epulas lati; famuloſq; procurant
Quiſq; ſuos: noſtriq; itidem. Et mos traditus illinc
Iſte, ut cum dominis famuli epulentur ibidem.

Juſtinus lib. 43. *Rex Saturnus tantæ juſtitiæ fuiſſe traditur, ut neque ſervierit ſub illo quiſquam, neque quicquam privatæ rei habuerit: ſed omnia communia, & indiviſa omnibus fuerint, veluti unum cunctis patrimonium eſſet. Ob cujus exempli memoriam, cautum eſt ut in Saturnalibus, exæquato omnium jure, paſſim in conviviis ſervi cum dominis recumbant.* Ac ſimiliter Saturnus ipſe loquitur apud Lucianum. Ἐν τοῖς πρὸς Κρόνον, dialogo 1. Καὶ διὰ τοῦτο ἀπαλλαχθῆ κρίσεως, ἢ ἀδίκου, ἢ πανδικίας, ἢ ἐσοψηφίας σπάνιον ἢ δύλοις ἢ ἰλιυθέρους. Οὐδεὶς γὰρ ἐσμὲν ἡμῶν δοῦλος ἄλλου.

Saturnia, op. Latii à *Saturno* conditum. Editiora autem loca (teſte Diodoro) *Saturnia* dici conſueverant. Σατόρνια (inquit Stephan.) Italiæ primum dicebatur. Gentile *Saturninus*, quod & proprium viri eſt apud hiſtoricos Romanos. Virgil. Georg. 2.

Salve magna parens rerum Saturnia tellus,
Magna virum. ———

Plinius Romam ipſam ſic vocat. Inde *Saturnia porta* cujus mem. Varro & Plin. quæ & *Pandana* à ſemper *pandendo*, per quam neceſſaria in urb. inferebantur.

Saturniana, Colonia, Tuſcorum urbs. Ptol. Hodie *Saturnia*.

Saturniani, hæretici à *Saturnino* quodam dicti, vide *Saturninus*.

Saturnini, Italiæ pop. in Etruriâ, qui & *Aurinini*. Plin. 3. 5.

Saturninus, mons, qui poſtea *Tarpeius*. Eſt & gentile à *Saturnia*. Steph.

Saturninus, Syriæ præfectus, an. U. C. 749.

L. *Saturninus*, homo ſeditioſus, cam Trib. Plebis legem Agrariam per vim ferre vellet, Capitolium occupans unà cum ſuis, juſſu Senatûs eſt interfectus. Cic. Orat. 1. in Lucium Catilinam: *Simili ſenatuſconſulto C. Mario, & L. Valerio Conſulibus permiſſa eſt reſp. Num unum diem poſtea L. Saturninum, trib. plebis, & C. Servilium mors à Reip. pœnâ remorata eſt?*

Saturninus, Antiochenus, circa A. D. 140. Simonis Magi hæreſes ſparſit, & ſuas addidit, viz. Mundum, & homines ab Angelis factos eſſe, alios quidem naturâ bonos, alios vero malos & Deum Judæorum unum fuiſſe ex malis Angelis, ad quem deſtruendum Chriſtus venerit. Conjugium docuit à malis Angelis ortum. Irenæus l. 1. c. 12. Euſeb. hiſt. Eccleſ. 4. 7.

Saturnus, Oceani ac Tethyos filius. Plato in Timæo: Γῆς δ' ἡ Οὐρανῷ παῖδες Ὠκεανός τε καὶ Τηθὺς ἐγενέσθην, ὧν τούτων δὴ Φόρκυς τε καὶ Κρόνος, καὶ Ῥέα, καὶ ὅσοι μετὰ τούτων. At Heſiodus in ortu Deorum cùm Cœli uxorem Terram fuiſſe ceciniſſet his verſibus:

Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείσειν ἀοιδῇ
Ἐξ ἀρχῆς, οἵ τε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς ἄρρυε ἕπτλος.

Mox paulo inferius inter eorum filios Saturnum etiam commemoravit, uti patet ex his:

Τοὺς δὲ μετ' ὀπλότατος γίνετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,

Et Orpheus Hymno quodam in Saturnum compoſito, ita inquit:

Γαίης τ' ἠλάσιμα καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

Quam rem Ovidius quoq; Faſt. 1. ſic expreſſit.

Hâc ego Saturnum memini tellure receptum,
Cœlitibus regnis nam Jove pulſus erat.

Inde

Inde diu genti manſit Saturnia nomen,
Dicta fuit Latium terra latente Deo.

Fratrem habuit Titanem majorem natu, qui cum parenti, uti par erat, ſuccedere deberet, animadvertens tamen matrem, ſororeſq; in Saturnū proniores eſſe, jure ſuo ceſſit, eâ tamen lege, ne Saturnus prolem maſculam tolleret, ſed regnum ad ſuam ſtirpem rediret. Saturnus igitur ex pacto cum fratre inito, liberos ſuos maſculos, ubi primùm nati eſſent, devorabat. Verum cum Ops uno partu Jovem & Junonem edidiſſet, Junonem quidem Saturno oſtendit, Jovem vero clàm nutriendum ablegavit, adhibitis interim Corybantibus qui cymbalorum, tympanorumque pulſu obſtrepebant, ne pueri vagitus audiretur. Saturno autem, cum ille puerum depoſceret, ut ipſum devoraret, Ops lapidem oſtendit pannis involutum, eumque partu illo à ſe editum ſimulabat: quem ille acceptum ſine morâ devoravit. Poſthæc cum & Neptunum illa peperiſſet, eum quoq; clam Saturno educandum tradidit. Tertiò deinde geminos enixa Plutonem & Glaucam, Glaucam rurſus Saturno oſtendit. Plutonem autem abſcondit. Verum detectâ tandem fraude cum Titan reſciviſſet, fratri prolem maſculam eſſe, ſuoſque eâ ratione regni ſucceſſione pulſos eſſe, unà cum filiis, qui *Titanes* à patre cognominabantur, bellum adverſus Saturnum ſuſcepit: cujus exitus is fuit, ut victoriâ potitus Titan, Saturnum, Opemque utriuſque ſororem in poteſtatem ſuam redactos, muro incluſerit, donec Jupiter adultus, dejectis Titanibus, eos liberavit. Poſt hæc Saturnus cum ex oraculo didiciſſet, fore ut à filiis regno pelleretur: cum ab hoc Jovi inſidias ſtrueret, ab eo regno pulſus, in Italiam profugit, ubi aliquandiu apud Ianum regem latitavit: unde ea pars Italiæ *Latium* dicta eſt. Quod non obſcurè innuit Virgilius Æn. 8.

Primus ab ætherio venit Saturnus Olympo
Arma Jovis fugiens, & regnis exul ademptis.
Is genus indocile, & diſperſum montibus altis
Compoſuit, legeſq; dedit, Latiumq; vocari
Maluit, his quoniam latuiſſet tutus in oris.

Opem ſororem ſuam matrimonio ſibi conjunxit, & patri Cœlo virilia execuit. Minutius Felix: *Itaque latebram ſuam, quod tuto latuiſſet, vocari maluit Latium.* Scaliger in Conjectaneis ſcribit Saturnū linguâ Syriacâ, aut Aramæâ, quâ uſi Thuſci, ſignificare *latentem*. Sanè Ebræis סתר eſt *latuit, abſcondit*. Fuerunt tamen qui putarint *Saturnum* fuiſſe à Jove comprehenſum, & in vincula traditum, non autem fugiſſe, quorum ſententiam ſecutus eſt Plato in Euthyphrone: Αὐτοὶ γὰρ οἱ ἄνθρωποι τυγχάνουσι τοιοῦτοι ὄντες ὑπολαμβάνειν τὸν Δία τὸν Θεῶν ἄριστον καὶ δικαιότατον τοῦτον ὁμολογοῦσι τὸν αὐτῶν πατέρα δῆσαι, ὅτι τοὺς υἱοὺς καὶ πίνων ἂν ἐκ δίκης καὶ ἐκεῖνός γε αὐτὸν αὐτοῦ πολλοῦ ἕνεκα τοιαῦτα. At Hom. Iliad. Θ. non ſolum Saturnum vinctum fuiſſe à Jove memorat, ſed etiam ejus fratrem Japetum, amboſque fuiſſe conjectos in Tartarum, ut in his patet.

——— Σίδηρ δ' ἐμὲ καὶ ἀλιγίζω,
Χωομένης, ὃς εἶκε τὰ πάλαι πρόσθε ἴκανα
Ταῖς ἢ πότνιος, ἣν Ἰαπετός τε Κρόνῳ τε
Ἥμενοι, ὅτ' αὖτις ὑπέρβιον ὠλέσσατο,
Τάρταρ' ὑπὸ ζόφον, βαθὺς δ' ἔντο πάλαι.

Memoriæ tamen prodidit Lucianus in Saturnal. Saturnum neque fuiſſe à Jove vinctum, neque regno privatum, ſed libenter ac ſponte regnum illi conceſſiſſe, rerumque omnium, utpote ob ætatem impotentem filio tradidiſſe adminiſtrationem. Hoc regnante, ætatem auream fuiſſe fabulantur, terramque ſuâ ſponte, expertem vomeris & aratri peperiſſe fruges, communeſque id temporis, & nullis diſtinctas limitibus agrorum poſſeſſiones fuiſſe. Virgil. ubi ſupra:

Aureaq; (ut perhibent) illo ſub rege fuere
Secula, ſic placidâ populos in pace regebat.

Idem Georg. 2.

Aureus hanc vitam in terris Saturnus agebat.

Tibullus 1. 3.

Quam benè Saturno vivebant rege, priuſquam
Tellus in longas eſt patefacta vias.
Nondum cæruleas pinus contempſerat undas
Effuſum ventis præbueratque ſinum.
Nec vagus ignotis repetens compendia terris
Preſſerat externâ navita merce ratem.
Illo non validus ſubiit juga tempore taurus,
Non domito frænos ore momordit equus.
Non domus ulla fores habuit, non fixus, in agris
Qui regeret certis finibus arva lapis.
Ipſæ mella dabant quercus, ultroq; ferebant
Obvia ſecuris ubera lactis oves.
Non acies, non ira fuit, non bella, nec enſes
Immiti ſævus preſſerat arte faber.

Huic falcis inventionem tribuerunt antiquorum nonnulli, quoniam ut diximus, vitæ humanioris author fuit Italiam incolentibus, quos plantandi, ac falce metendi rationem docuit. Alii dixerunt eam falcem ſibi à matre fuiſſe datam, cum adverſus patrem, & ad liberandos è vinculis fratres armatus fuit, quâ etiam genitalia Cœlo abſcidit, quæ poſtea decidit in Siciliam, quæ ab eâ *Drepanum* dicta fuit, cum δρέπανον Græci *falcem* vocant. Apollonius lib. 4. Argon.

Ἀμφιλαφὴς, πίτνεχ Κυναυτίη εἰν ἁλὶ νῆσος
Ἣ ὑπὸ δὴ κείνῃ δρέπανον φατις, (ἷλαδε Μοῦσαι,
Οὐ ἰθέλων αὐτὸς πρηΐσσων ἵετο) ἅ ποτὲ παῖδος
Μήδεα τηλεθόωντα Κρόνος.

Fuit Saturnus ad res Venereas maximè propenſus; quare illa fabula de eo circumfertur, quòd cùm Philyram Oceani filiam amaret, Opi ſuperveniente, in equum ſe converterit, ut ſub eâ formâ amores ſuos occultaret. Virgil. Georg. 3.

Talis & ipſe jubam cervice effudit equinâ
Conjugis adventu pernix Saturnus, & altum
Pelion hinnitu fugiens implevit acuto.

Ad hanc Saturni fabulam, & ad locum etiam hunc Virgilii adſpiraſſe videtur Prudentius lib. 1. contra Symmachum:

Inde Deos quorum patria ſpectata ſepulchra
Scimus, in ære hebetes informavere minores:
Advena quos profugus gignens, & equina libido
Intulit Italiæ: Thuſcis namq; ille puellis
Primus adhinnivit, ſimulato Numine, mœchus.

Sicuti & Arnobius lib. 4. *Senex Saturnus jamdudum obſitus canis, atque annorum vetuſtate jam frigidus, veſtris carminibus indicatur ab uxore in adulterio comprehenſus induiſſe formam feri, & ſub pecoris ſpecie hinnitibus evolaſſe jactatis.* Porro Mythologiâ Saturni quod attinet ea peti poteſt ex Nat. Comite, l. 2. c. 2. Voſſius eum Adamum fuiſſe ſtatuit Theol. Gentili libro 1. cap. 18. Quanquam non negat in eo conſervatas nobis reliquias quaſdam de Patriarchâ Noe. Saturnum vero fuiſſe Noachum multis argumentis probat eruditiſſimus Bochartus Phal. lib. 1. cap. 1. Summum inter Planetas locum tenet Saturnus; tardè itaq; curſum ſuum abſolvit, nec niſi 30. fermè annis. Huic natura frigida & noxia itaq; eſt. Et Virgilius cum Georg. lib. 1. ait:

Frigida Saturni quo ſeſe ſtella receptet;

Nocentem etiam intellexit, non frigidam tantum rigentemque, ut Servius interpretatur. Propert. lib. 4.

Eſt grave Saturni ſidus in omne caput.

Lucan. l. 1. ——— *Summo ſi frigida cœlo*
Stella nocens nigros Saturni accenderet ignes.

Idem l. 10. *Frigida Saturno glacies* —— Cic. lib. 2. de N. D. *Quarum* (Stellarum errantium) *tantus concentus ex diſſimilibus motibus, ut cum ſumma Saturni refrigeret*, &c. Plin. 2. 8. *Saturni ſidus gelidæ ac rigentis naturæ.* Unde Ptolemæus ait hujus Planetæ dominante ſtellâ cauſam corruptionis fieri κατὰ ψύξιν. Perſ. Sat. 5. *Saturnumq; gravem noſtro Jove frangimus unâ.* Juvenalis Sat. 6.

Hæc tamen ignorat quid ſidus triſte minatur
Saturni. ———

Saturum, urbs Calabriæ non longè à Tarento. Vide Servium in illud Georg. 2.

Saltus, & ſaturi petito longinqua Tarenti.

Ex Stephano poſſit videri eſſe ſcribendum Σαλύγειον, qui ait eſſe χώραν πλησίον Τάραντος.

Satyri, Africæ interioris gens vaga, & ſemifera. Solinus.

Satyri, ex ſuperiore parte homines, niſi quod cornuti capite eſſent, ex alterâ capri, unde & *Capripedes* Poetis dicti. Habebantur inter Semideos olim, & ſylvis præeſſe credebantur; dicaces, laſcivi, & ludibundi, itaque & inter Bacchi comites olim habiti fuerunt. Cæterùm an feri hujuſmodi homines inventi unquam ſint, quæri poteſt. Plutarchus in Syllâ auctor eſt, revertente Syllâ in Italiam contra Marium dormientem Satyrum, qualem plaſtæ pictoreſque adumbrant, captum, adductumque ad Ducem: tentatumque per interpretes varios, edidiſſe vocem quidem, non tamen humanam, ſed ex hinnitu agni balatuque hirci confuſam. D. Hieronymus in vitâ Pauli Eremitæ ſcribit S. Antonium inter quandam ſaxoſam convallem incidiſſe *in quendam haud grandem homunculum, aduncis naribus, fronte* (ita deſcribit) *cornibus aſperatâ, cujus extrema pars corporis in caprarum pedes deſinebat. Interrogatum, quis eſſet, reſpondiſſe: Mortalem eſſe, & unum ex accolis Eremi, quos vario deluſa errore gentilitas Faunos, Satyroſque & Incubos vocans colat; legatione fungi gregis ſui, precarique, ut pro eo communem Dominum deprecetur, quem pro ſalute mundi veniſſe cognoverint, &c.* Finitâ narratione ſubjungit Hieronymus: *Hoc ne cuiquam ob incredulitatem ſcrupulum moveat, ſub rege Conſtantino, univerſo mundo teſte, deſenditur. Nam Alexandriam iſtiuſmodi homo vivus perductus, magnum populo ſpectaculum præbuit, & poſtea cadaver exangue, ne calore æſtatis diſſipareiur, ſale infuſo, Antiochiam, ut ab Imperatore videretur, allatum eſt.* Hæc ille: Sed rectè Caſaubonus lib. 1. de Poeſi Satyricâ cap. 2. ſtatuit, quicquid de Satyris legimus, ex Poetarum, pictorumq; fingendi licentiâ originem ducere: nihil hujus revera in rerum naturâ exiſtere: aut ſi quid viſum hujuſmodi fuerit, vel illudentis Damonis phantaſma, vel Naturæ luſum fuiſſe. Nam, ut eſt procax Natura, poteſt quandoque hominem cornutum, forte & capripedem producere: ſed toros greges, & genus hujuſmodi legitimum creare, de quo ille Antonianus Satyrus referebat, veriſimile non eſt. Atque ſi dentur maximè, non voce humanâ tamen, ſed belluinâ, ut ille à Syllâ captus Satyrus, loquerentur, nec noſtrum ſermonem intelligerent, degentes perpetuò inter feras. Iam remoti ab omni conſortio penitus & literarum, diſciplinæ, quam Dei, quam humanarum rerum habere poſſunt notitiam, ut ſciant quid Chriſtiani credant, ac ſperent quid erret, colatque Gentilitas? Profectò aut figmento inani deceptus Hieronymus fuit, temerè credens; aut ſpectro illuſus Antonius. Jam ille ad Conſtantinum allatus Satyrus, procul omni dubio monſtrum fuit, in quo luſit Natura. Plutarchus autem non affirmat, ſed refert famam. Φασι enim ait, i. e. *dicunt*, vel *ferunt*: Quo fere uti ſolent Hiſtoriarum conditores, cum de iis loquuntur, de quibus ipſi dubitant. Ælianus *Satyros* deducit ἀπὸ τῆς εὐσωρίας, quia eſſent dicaciſſimi. Alii à ſalacitate, quam σάτυν, veteres dixere: non abſurde vero (quoniam antiquiſſima quæque Græcorum verba Hebraicæ ſunt originis) aliquis putet Σάτυρος quaſi שׂעִירִים *Saturim* eſſe dictos, qui in ſpeluncis & montibus latere putabantur, unde in hominum conſpectum raro venirent.

Satyrorum inſulæ, ſunt tres contra Indiam extra Gangem ſitæ. Ptol. 7. 2. quas qui habitant, caudas habere dicuntur, quales Satyri pinguntur. Apud eundem *Satyrorum promuntorium* eſt in Æthiopiâ ad ſin. Arabicum.

Satyrus, hiſtrio apud Græcos, qui Demoſthenis linguâ perpediti vocem imitari ſolitus fuit. Plutarchus.

Satyrus, vir ſanctiſſimus, qui cum nullis tormentis nulliſque cruciatibus ab Orthodoxæ fidei cultu avocari poſſet, leonibus devorandis traditus eſt ſub Valeriano, & Gallieno. Volat.

Satyrus, Peripateticus vitam Philippi elucubraſſe dicitur ab Athenæo lib. 6. Alia etiam ſcripſit, de quibus Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 4. 11.

Sava, vicus Arab. Fel. Genr. *Savenus*. Steph.

Sava, Arabiæ deſertæ vicus. Ptol.

Savara, Aſſyriæ op. Ptol.

Savarabatis, Indiæ intra Gangem regio. Ptol.

Savari, Sarm. Europææ gens. Ptol.

Savaria, *Muer* Lazio & Heroldo, flu. Norici per Stiriam fluens in Dravum. *Savaria* vero op. Pannon. ſuper. urbs eſt Stiriæ primaria, vulgò *Gratz* 12. leuc. à Viennâ in Auſtr. recedens: licet Lazius *Leybnitz* eſſe putet, à Græcio (*Gratz*) 4. leuc. in ort. diſtans.

Savatra, Iſauriæ in Galatiâ civitas. *Souraceri* Nigro.

Saubaana, Armen. maj. urbs. Ptol.

Saubatha, Arab. Fel. metropolis. Ptol. *Sabbatha* Arriano, *Sabora* forte Plinii.

Sauciva, Pannoniæ urbs. Anton.

Saucona, flu. Gall. Celt. qui & *Arar*.

Save, civitas ſive vallis. Gen. 14. quæ & vallis regis ibidem dicitur.

Savera, vicus Lycaoniæ, qui poſtea in urb. magnum evadens, metropolis regionis evaſit. Strabo lib. 12.

Sauſeius Appius, Rom quidam, qui cum à balneo reverſus mulſum bibiſſet, ovumque ſorberet, repente mortuus eſt. Plin. 7. 53.

Savia, Pelendonum urbs in Hiſp. Ptol.

Savia Pannonia, quæ & *Riparienſis*, hodie *Windiſchland* Lazio.

Saul, ſextus rex in Edom, qui fuit ex Rehoboth. Gen. 36. Filius Simeonis Patriarchæ. Gen. 46. Item filius Cis, rex primus Iſraelitarum. 1 Reg. 9.

Saulium, vulgo *Savi*, op. ſeu pag. Liguriæ marit. teſte Blondo, in orâ ad ort. inter Genuam & Portum Delphini.

Saulus dicebatur Paulus Apoſtolus ante converſionem.

Saunis, urbs Arabiæ. Steph.

Saunites, vide *Samnites*.

Saunius, fons circa Eulidem urb. in Phocide. Pauſan.

Savo, vulgo *Savona*, urbs Liguriæ inter Genuam & Albingaunum. *Savo* item, *Saone*, teſte Sanſ. Geo. flu. Campaniæ inter Sinueſſam & Vulturnum in mare delabens. Plin. 3. 5. Hujus mem. Papinius Sylv. lib. 4.

Et Linterna palus, pigerve Savo.

Saura, urbs Samnitum. Steph. Suſianæ civitas. Ptol.

Saura, Thraciæ gens. Phavorinus.

Saurium, Hiſp. Tarrac. flu. Pompon.

Sauromatæ, pop. Septentrionales, qui & *Sarmatæ* dicuntur, quorum alii Aſiatici ſunt, alii Europæi. Tanai flu. diſcreti. Vide *Sarmatia*. Invenalis Sat. 15.

——— *Sauromataque truces.*

Idem Sat. 2. *Ultra Sauromatas*, &c. Ubi vetus Scholiaſtes: *Sauromatæ Sarmatæ ultimi ultra Pontum ſunt, vicini Amazonum, unde Sauromatides* (ita Σαυρομάτιδας emendat Rutgerſius) *appellantur.* Amazonas quoque *Sauromatidas* dictas, teſtantur Euſtathius Dionyſii Interpres, Stephanus & Plato de L. L. lib. 7. De his Hippocrates lib. de aere, locis, & aquis, Sect. 3. *In Europâ*, inquit, *eſt gens Scythica, quæ Mæotin paludem incolit, & à reliquis plurimum differt, Sauromatæ appellantur. Horum fœminæ equitant, arcu utuntur, atque ex equo jaculantur, & cum hoſtibus bellum gerunt, quoad virgines exiſtunt. Nec ante virginitatem deponunt, quam tres hoſtes interfecerint, neque prius cum viris congrediuntur, quam Sacra Deo patrio more peregerint. Quod ſi qua virum ſibi delegerit, equitatu ſoluta eſt, niſi communis expeditionis neceſſitas ingruat. Dextram autem mammam non habent. Puellis enim adhuc infantibus ferro ad id fabricato, & candente dextræ mammæ admoto, eam exurunt, ut ne incrementum capiat, ſed ad dextrum humerum & brachium omne robur & copia tranſmittatur.*

Saurus, nobilis ſtatuarius, cujus operam commemorat Plinius lib. 36. cap. 5.

Saus, *Savus*, Ptol. Sol. *Sabus* Trogo, flu. Norici ex Ocrâ monte profluens à Villaco 3. leuc. per Carniolam in ort. & per Saviam Pannoniam longo tractu in Danubium ad Taurunum urb. fluens. Claudianus de laud. Stiliconis lib. 2.

Pannonius, potorque Savi, qui clauſa tot annis.
Opida laxatis auſus jam pandere portis, &c.

Savus, Maurit. Cæſar. flu. *Saffaia* Marmolio.

Saxetanum, op. Hiſp. Bæt. mediter. Anton.

Saxi, juxta Pontum gens. Steph.

Saxinæ, Troglodytarum gens in Æthiopiâ. Plin.

Saxo Grammaticus, rerum Danicarum ſcriptor notiſſimus.

Saxones, Germaniæ populi. Ex veteribus eorum primus Ptolemæus meminit, qui Aurelii ætate fuit. Hic eaſdem Saxonibus ſedes tribuit, quas Tacitus Foſis, ut hi cum illis idem putandi, niſi *Foſorum* vox apud Tacitum corrupta, quæ Cluverii opinio eſt, Ant.Germ. l.3. c. 21. Unde nomen inditum non conſtat. Qui à *Sacis* Aſiatico populo & appellationem & originem repetunt, æque ineptiunt, atque qui *Miſnios* à *Myſis* derivant. Nec audiendi, qui à duritie & truculentiâ, quaſi *Saxei* eſſent, deducunt: namque quis credat Germanicam gentem à Latio ſibi appellationem petiiſſe? Wittichindus Corbeienſis lib. 1. Annal. refert, Saxonibus olim magnorum cultellorum (ut ipſe loquitur) uſum fuiſſe, quibus uſque hodie Angli utuntur, progenies Saxonum. Cultellos autem illos *Sahs* appellatos. Cum itaque inter eos & Thuringos ad dirimendas armorum diſceptationes, quibus invicem hactenus commiſſi fuerant, conſtitutus dies eſſet, quo convenirent ex utraque parte inermes, Saxones accinctos cultris ſub ſagis dicto loco & tempore adfuiſſe, & opportunitatem nactos Thuringos inermes ac imprudentes ſtrictis cultellis adortos ad unum omnes confeciſſe. Hinc factum, ut ab hac memorabili ſtrage, quam cultris illis, quos *Sahs*, ut diximus, appellabant, obtinuerant, *Saxonum* nomen ſibi acquirerent. Reinerus autem Reineccius Commentatione de Saxonum origine, quam Apologiæ inſtar Joanni Bodino oppoſuit, nomen gentis à vocabulo *Sache* fortaſſis dicendum exiſtimat; qu. judices ac diſceptatores, nempe à juſtitiæ laude, & judiciorum æquitate. Cæterum Saxonia 2x hodie eſt, *ſuperior*, in quâ eſt *Wittenberga*; & *Inferior*, quæ complectitur *Holſatiam*, *Stormariam*, in quâ *Hamburgum* Saxoniæ metropolis, & *Ditmarſiam*, in quâ Brema. Sebaſt. Munſterus.

Saxontium, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Saxarana, Thraciæ urbs. Anton.

S B.

Sbetzanum, op. in Mœſiâ circa Iſtrum. Laonicus.

Sbidi, epiſcopatus ſub ſede Seleucienſi G. Tyrius.

S C.

Scabala, regio Eretrienſium: Gentile *Scabalæus*. Steph.

Scabalis, vide *Scalabis*.

Scæa, urbis Trojanæ porta, ubi Laomedontis erat ſepulcrum, ita (ut Grammaticis placet) quod ad ſiniſtrum, h. e. occidentale urbis latus ſita eſſet. In Augurum enim diſciplinâ, quæ Ortum ſpectant, dextra; quæ Occaſum, ſiniſtra dicuntur. Strabo tamen lib.12. videtur ſentire *Scæ* portæ nomen, à *Scæis* Thraciæ populis ſumptum fuiſſe, cum quibus Trojanos multa nomina communia habuiſſe oſtendit. Virgil. Æn. 3.

——Arentem Xanthi cognomine rivum
Agnoſco, Scææq; amplectior limina portæ.

Alibi plurali numero extulit:

——Tum Scææ Juno ſæviſſima portas.

Hauſit ex Homero, apud quem loco non uno:

Αυτὰρ ἐπεὶ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο.

Propertius lib. 3.

Nec referam Scæas, & Pergama Apollinis arces.

Homerus Iliad. Σ.

Πὰν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσι.

Plautus in Bacchidibus ſcen. 9. act. 4.

Ilio tria audivi fuiſſe fata, quæ illi forent exitio:
Signum ex arce ſi periiſſet: alterum etiam eſt Troili mors:
Tertium cum portæ Scææ lumen ſuperum ſcinderetur.

Scæi, ſunt Thraces populi, *Scæus* amnis, & *Scæus* murus. Steph. pop. inter Thraciam & Troadem.

Scæva, miles Cæſaris fortiſſimus, qui apud Dyrrhachium magnâ Pompeianorum manu oppugnatus, multiſque vulneribus acceptis, adduci tamen non potuit, ut caſtelli ſibi commiſſi cuſtodiam deſereret. Lucan. l.6.

Scæva viro nomen: caſtrorum in plebe merebat
Ante feras Rhodani gentes: ibi ſanguine multo
Promotus Latium longo gerit ordine vitam, &c.

Scævæ autem qui ſiniſtrâ pro dextrâ utuntur, ex quo dimunitivum *Scævola*, Græcè Σκαιόλας. Utrumque nomen in cognomen abiit. Namque ad *Scævam* quendam ſcribit Horat. lib. 1. ep. 17. ubi Torrentius obſervat Juniorum & Caſſiorum cognominis illud fuiſſe.

Scævola, vide *Mutius*.

Scalabis, *Scalabiſcus* Ptol. *Julium præſidium*, & *Scalabitanus conventus* Plin. Colon. & urbs olim Luſitaniæ ad Tagum flu. ab Ulyſſipone 13. leuc. in ort. Toletum verſus. Hodie *Santaren* (à D. *Irene* virgine ibi martyrium paſſâ nomen habens) op. ampliſſimum, à Chriſtianis ingenti Maurorum clade recuperatum. A. D. 1184.

Scalæ Annibalis, pars mont. Jovis eminentior in orâ Hiſp. citer. ſeu Catalauniæ. *Monjui* Varrerio, *Coſta de Garaff* aliis, inter Barcinonem & Emporias.

Scaldia, inſ. Zelandiæ, à præterlabente *Scaldi* flu. ſic dicta.

Scaldis, *Scaldium* Cæſari, *Tabuda* Ptolemæo, vulgo *Scheld*, flu. max. Belgii in Veromanduis oriens, ac inter Arteſiam & Hannoniam per Flandriam & Brabantiam, in Oceanum infra Antwerpiam decurrens. Ejus mem. Plin. 4. 17. Vide Cluver. Germ. Ant. p. 451.

Scaldis pons, urbs Belgii, Hannoniæ præcipua, ad Scaldem flu. inter Cameracum & Montes 7. leuc. vulgo *Valenchiennes*.

Scamander, vel *Scamandrus* Homero, Herodoto, Qu. Calabro ac Ptolemæo, flu. Myſiæ in Aſiâ apud Helleſpontum ex Idâ monte profluens, quem Heſiodus Σκάμανδρον vocat. Ante *Xanthus* dicebatur, quod & Homerus innuit, cum ait.

Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

Suo more vetuſtiorem appellationem Diis, recentiorem hominibus aſſignavit. Ab exercitu Xerxis epotus fuit, authore Herodoto. In hoc fluvio ſponſæ jam nupturæ ſeſe abluebant, his verbis eum invocantes: Δέσποτα, Σκάμανδρε, τὸ παρθένιον. Quâ occaſione uſus Cimon quidam Athenienſis: cum generoſa puellæ amore teneretur, quæ jam viro deſponſata erat, in Scamandri virgultis ſeſe occultavit, caputque arundine coronavit; cumque illa ex more lavaretur, carmenque ſolenne caneret, Scamandrum, ut virginitatem ſuam acciperet, invocans, Cimon à virgultis proſiliens: Ego vero inquit accipio lubens, virginemque in ripam ſuſtulit, ubi & vitium ei obtulit. Videre poteris hâc de re plura in Epp. Æſchinis. Hujus flu. mem: Catullus de nuptiis Pel. & Thet.

Teſtis erit magnis virtutibus unda Scamandri,
Qui paſſim rapido diffunditur Helleſponto:
Cujus iter cæſis anguſtans corporum acervis
Alta tepefaciet permiſtâ flumina cæde.

Achilles ipſe apud Atticum ὅτι ταῦτα μάχῃ.

Scamandriam undam ſanctam ſalſo obtexi ſanguine,
Atq; acervos alta in amni corpore explevi hoſtico.

Xanthus ipſe apud Hom. Iliad. ε.

Πλήθεϊ γὰρ δήμοιο νεκύων ἐρεχθετὰ ῥέεθρα
Οὐδέ τι πῇ δύναμαι περάαν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν
Στεινόμενον νεκύεσσι. ——

Virg. Æn. 5. *——Cum Troia Achilles*
Examinata ſequens impingeret agmina muris,
Millia multa daret letho, gemerentq; repleti
Amnes, nec reperire viam, atq; evolvere poſſet
In mare ſe Xanthus. ——

Horat. epod. 13.

Te manet Aſſarici tellus, quam frigida parvi
Findunt Scamandri flumina, Lubricus & Simois.

Scamander, Hectoris & Andromaches filius, alio nomine *Aſtyanax*.

Scamandria, urbs Troadis parva, à portu Ilii parum remota. Plin. 4. 30.

Scambena, Mediæ op. Ptol.

Scambonida, vicus Atticæ in tribu Leontide.

Scamnos, Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plin.

Scamon, Mitylenæus, librum de rerum inventione ſcripſit, qui citatur Clementi. 1 Strom. itemque ab Athenæo lib. 14.

Scampis, Eordæatarum urbs in Macedoniâ. Ptol.

Scandaria, Coæ inſ. promuntorium. Strab. lib. 14.

Scandia,

Scandia, navale in Cytheris. Stephanus ex Pauſan. l. 3.

Scandia, vulgò *Schetland*, inſ. Oceani Britannici, ſeu Germannici inter Orcadas ad occ. & Scandinaviam ad ort. Norvegis parens. *Scandia* quoque pars Scandinaviæ Auſtralis è reg. Silandiæ inſ. in ort. recedens, vulgo *Schonen*.

Scandiæ, inſ. plures ſinûs Codani, Cimbricæ Cherſoneſo ad ort. adjacentes. Ptol. cui 4. ſunt, quarum maxima nunc *Gothland* contra oſtia Viſtulæ; ſed apud Melam ſunt ſeptem.

Scandinavia, quæ & *Scandia*, (licèt Scandia ſit portio Scandinaviæ inter Norvegiam & Sueciam in ſinum Codanum porrecta) & *Baſilia* Diodoro, & *Baltia* Pytheæ, teſte Plinio, non inſ. ut credidit idem Plinius, ſed peninſ. maxima Septentrionalis inter mare Balticum ad Auſtr. quo à Germaniâ ſeparatur, & Oceanum Septentrionalem, in plures regiones diviſa, ac 3. continens regna, Norvegiæ, Sueciæ & Gothiæ. *Vagina gentium* à Jornande dicitur.

Scantate, op Zimarenorum apud Nabataeos. Plin. 6. 28.

Scantia, ſylva in Campaniâ, ubi Scantiæ aquæ, ignem vomentes. Plin. & *Mala Scantiana* apud Macrobium.

Scaphe, urbs Meſopotamiæ. Ptol.

Scaphuſia, urbs Helvetiæ ad Rhênum, Conſtantiæ finitima.

Scapos, inſ. maris mediterranei. Plin. 4. 12.

Scapris, Tuſciæ portus. Anton. *Scarino* hodiè.

Scapteſyle, urbs parva Thraciæ è reg. Thaſi. Steph. Corruptè vulgò legebatur olim *Scaptenſia*, apud Lucretium, lib. 8. v. 810. Tu a. lege.

Qualeis expirat Scapteſula ſubter odores.

Feſtus, *Scaptenſula* (lege Scapteſula) *locus ubi argentum foditur in Macedoniâ, dictus à fodiendo: namque Græce* σκάπτειν *effodere dicitur.*

Scaptia, op. Latii, à quo *Scaptia tribus* Plin. 3. 5. Erat autem inter Soram & Fabrateriam. Populi *Scaptenii* Halicarn. Silius lib. 8. *Scaptia pubes.*

Scarabantia Julia, op. Boiorum in Norico. Plin. 3. 24.

Scardo, *Scardona* Ptol. *Scardo* adhuc, teſte Nigro cum Volaterrano, urbs Liburniæ marit. in Dalmatiæ confin. inter Jaderam ad occ. & Sicum ad ort. 12. m. p. Pop. *Scardonitani* Plinio. Ibi *lacus Scardonius*, vulgò *Proclian.*

Scardona, inſ. Illyrici, Liburniæ oræ adjacens. *Mal Conſiglio* Villanovano.

Scardus, *Scodrus* Livio, inter Dalmatiam & Mœſiam inſer. Ptol. *Marinat* Barletio.

Scari, urbs Lyciæ. Steph.

Scarphia, *Scarphe* Straboni, op. Locrorum Epicnemidiorum in Achaiâ, in Phthiotidis confin. apud oſtia Boagrii flu. *Bondonitza* Moletio. Seneca in Troadibus:

Beſſan, & Scarphen; Pylon an ſenilem? Hinc illuſt. Βοαγὰν τε Σκαρφήν τε ἠ Ἀνγειὰν ἱερέλειὴν.

Scarphe & *Scarphia* Euſtathio eadem; quem falli putat Delrius, quia, ſecundum illum, una eſt *Scarphia* Locrorum diſtincta à *Scarphe*, de quâ Pauſan. in Corinthiacis & Achaicis. Alia *Scarphia* Bœotiæ Straboni. Quod autem Seneca Pylon *ſenilem* dixerit, idem eſt quod Ovidius de eâdem urbe:

Nos Pylon antiquam, Neleia Neſtoris arva, &c.

Scarponna, op. olim nunc pag. Gall. Belg. in Lotharingiâ inter Tullum & Metas. *Scarpaigne* Ortelio.

Scarthon, flu. Aſiæ, ex Pholoe in Elean labitur. Strabo lib. 13.

Scatinia lex, à *Scatinio* latore nomen accepit, quâ præpoſteræ Veneris uſus coercebatur. Juv. Sat. 2.

Quod ſi vexentur leges ac jura, citari
Ante omnes debet Scatinia.

Alii legunt *Scantinia.*

Scaurus, cognomen familiæ Romanæ. Propriè autem *Scaurus*, Græcè Σκαῦρος, qui talos pedum extantes habet porrectos. Unde Horatius 1. Serm. Sat. 3.

—— *Scaurum pravis fultum male talis.*

Ubi vetus Schol. eum interpretatur, *qui talos diſtortos & diverſos habet.* Qui & Scambus eſt. Ver. Gloſſ. *Scaurus: σκαμβὸς, σκαλὸς, στρεβλόπους.* Ex hâc familiâ fuit Æmilius Scaurus, nobilis, at pauper, qui eloquentiâ ſuâ gloriam peperit. Conſul Ligures domuit, atque triumphavit: Cenſor viam Æmiliam ſtravit, pontem Æmilium fecit & carbonariam ob paupertatem exercuit. Scaurum filium ſuum, teſte Frontino, quòd in ſaltu Tridentino hoſti loco ceſſerat, in conſpectum ſuum venire vetuit; adoleſcens autem verecundiæ ignominiâ preſſus, mortem ſibi conſcivit. Plinius in Nat. Hiſt. dicit eum principem fuiſſe civitatis, & Marianarum rapinarum ſocium. Idem Plin. rurſum de eo. *Scaurus*, inquit, *à Vario Trib. plebis repetendarum accuſatus, & abſolutus.* Salluſtius in Jugurthino: *Scaurus, homo nobilis, impiger, factioſus, audax, ſed vitia ſua callidè occultans, cum eſſet vir Conſularis, & in ſenatu princeps, ab eo auxilium ad Jugurtham orator, ut eum ab oppugnatione Cirtæ, & obſidione adverſaris amoveret.*

Scaurus, alter ſuperioris fil. de cujus Ædilitate Plinius lib. 34. cap. 7. *In M. Æmilii Scauri Ædilitate 3. millia ſignorum in ſcenâ tantum fuere temporario theatro.* Idem 36. 2. *Trecenios LX columnas M. Scauri Ædilitate ad ſcenam theatri temporarii, & vix uno menſe futuri in eâ viderunt portari ſilentio legum.* Idem cap. 15. ejuſdem libri: *Theatra duo juxta fecit ampliſſima è ligno cardinum ſingulorum verſatili ſuſperſa libramento: in quibus utriſque antemeridiano ludorum ſpectaculo edito inter ſeſe averſis, ne invicem obſtreperent ſcenæ, & repente circumactu, ut contrà ſtarent, poſtremo jam die, deſcendentibus tabulis, & cornibus inter ſe cocuntibus, faciebat amphitheatrum, & gladiatorum ſpectacula edebat, ipſum magis auctoratum pop. Romanum circumferens. Quid enim miretur quiſque in hoc primum? inventorem an inventum? artificem, an auctorem? auſum aliquem hoc excogitare, an ſuſcipere? parere, an jubere? Super omnia erit populi furor, ſedere uſi tam infidâ inſtabilique ſede. En hic eſt ille terrarum victor, & totius domitor orbis, qui gentes & regna diribet, jura externis mittit, Deorum quædam immortalium generi humano portio, in machinâ pendens, & ad periculum ſuum plaudens. Quæ vilitas animarum iſta, aut quæ querela de Cannis? quantum mali potuit accidere? Hauriri urbes terræ hiatibus, publicus mortalium dolor eſt: ecce pop. Rom. univerſus, velut 2. navigiis impoſitus, binis cardinibus ſuſtinetur, & ſeipſum depugnantem ſpectat, periturus momento aliquo luxatis machinis*, &c.

Scaurus, Aurelius legatus, à Cimbris fuſo exercitu captus eſt, & cum ad conſilium ab his evocatus eos deterreret, ne Alpes tranſirent Italiam petituri, eò quòd diceret Romanos vinci minimè poſſe, à Bolo rege, feroci invene, interfectus eſt. Livius.

Scaurus, qui & *Terentius Scaurus*, grammaticus. Capitolinus in Vero: *Audivit Scaurum grammaticum Latinum, Scauri filium, qui Grammaticus Adriani fuit.* Ejus mem. Gellius lib. 11. cap. 15.

Mamercus Scaurus, infignis nobilitate & orandis cauſis, vitâ probroſus, inquit Tacitus Annal. 6. De probroſâ ejus vitâ lege Senecam lib. 4. de Benef. cap. 31. aut potius non lege impuritatem hominis & ἀῤῥητον μίξιν. Notat eum brevi ſtigmate Tertullianus de Pallio: *Daba catharticum impuritati Scauri, & aleæ Curii, & vinolentiæ Antonii.*

Scedaſus, vir inter Bœotios ditiſſimus, cujus filias Hipponem & Miletiam, quum impudici adoleſcentes per vim conſtupraſſent, ac demum occultandi ſceleris cauſâ in puteum demerſiſſent, Scedaſus pater impatiens mœroris ad earum tumulos ſeipſum confecit. Plut. in Pelopidâ.

Scelatici, Mauritaniæ pop. Plin. 5. 1.

Scempſa, urbs Thraciæ. Steph.

Scenæ, urbs Ægypti apud Nilum. Anton. pop. *Scenitæ.*

Scenitæ, Arab. Petrææ gens. Plin. Solinus cap. 37. *Verum hæc Arabia procedit ad uſque illam odoriferam ac divitem terram, quam Catabanes, & Scenitæ tenent, Arabes nobiles monte Caſio: qui Scenitæ cauſas nominis inde ducunt, quod tentoriis ſuccedunt, nec aliàs domos habent.* Ubi ſis vide Salmaſium in Plin. Exerc. pag. 483.

Scenopegia, erant Tabernaculorum feſta in quibus Judæi extruebant Tabernacula ad ſimilitudinem eorum,

rum, in quibus habitabant, quum Ægyptum pervagarentur.

Scepſis, urbs Myſiæ in Aſiâ mediter. à Palæſcepſi in Cæc. diſtans 60. ſtad. à Corylo jugo montis Idæ, unde Scamander manat, 120. ſtad. Ex hâc urbe fuerunt Metrodorus, qui artem memoriæ conſummavit, ac Demetrius Grammaticus, qui Trojanam extructionem compoſuit. Vide Stephanum.

Schedia, Ægypti vicus, navale habens, inter Nilum flu. & Alexandriam urb. Strabo. *Raſchit* Guilandino.

Schera, Siciliæ urbs mediterranea. Ptol. *Calameta*, teſte Aretio.

Scheria, dicta eſt Phæacia, ſive Corcyra, eò quòd Ceres metuens, ne fluvii ex continente influentes continenti eam adjungerent, Neptunum rogavit, ut amnes everteret, quo facto *Scheria* vocata eſt. Steph. Meliùs Bochartus deducit à Phœnicio סחרא *Schara*, quaſi *emporium* dixeris, aut *negotiationis inſulam*. Talis enim à Poetâ deſcribitur. Odyſſ. 3.

Οὐ γὰρ Φαίηκεσι μέλει βίος, οὐδὲ φαρέτρη,
Ἀλλ' ἱστοὶ καὶ ἐρετμὰ νεῶν, καὶ νῆες ἐΐσαι
Ἦσιν ἀγαλλόμενοι, πολιὴν διερήσετον ἅλα σεῦον.

Schinuſſa, inſ. parva maris Ægæi, una Sporadum, inter Melon & Ion. Plin. 4. 12. Stephano eſt inſula Phocica, vel Phocææ adjacens.

Scœnus, *Scheno* adhuc, portus Peloponneſi ad ſinum Saronicum, & ad iſthmum, ubi is auguſtior, à Cenchreis 40. ſtad. in Bor. *Schœnus* item pagus à Thebis 50 ſtad. cum flu. cognomine. Eſt & *Schœnus nuntis*, teſte Stephano, regiuncula à *Schœneo* patre Atalantes dicta, & flu. Arcadiæ, & alter apud Athenas fluens, teſte Strabone. *Schœni* meminit Papinius Theb. 7.

Qui breve litus Hyles, Atalantæumque ſuperbi
Schœnon habent. ———

Scia, op. Eubœæ. Steph.

Sciapodes, vel *Sciopodes*, pop. Æthiopiæ, q. d. *umbripedes*. Plin. 7. 1. ex Cteſiâ hominum genus eſſe ſcribit qui Monoſceli vocantur, ſingulis cruribus miræ pernicitatis ad ſaltum; eoſdem *Sciapodes* vocari, quòd in majori æſtu humi jacentes reſupini, umbrâ pedum ſe protegant.

Scias, regio Arcadiæ. Steph.

Sciathis, urbs Ægypti, apud Scetin mont. Ptol. Item Arcadiæ mons, teſte Pauſaniâ.

Sciathus, inſ. maris Ægæi inter Eubœam & Theſſaliam, Scopelo proxima, ante Magneſiam promunt. Ejus mem. Val. Flac. lib. 2.

Jam Sciathos ſubſedit aquis.

Sciathus autem ſecundum Bochartum, per metatheſin ex קשיחא *Kſiatha*, qu. dixeris *duram* & *aſperam* inſulam facto ex argumento nomine. Quod planum faciunt hæc Senecæ de conſolat. ad Helviam, cap. 6. *Deſerta loca & aſperimas inſulas, Sciathum & Seriphum, Gyarum & Coſuram pete.*

Scidrus, urbs Italiæ. Steph.

Scillus, *untis*, op. Peloponneſi apud Olympiam.

Scingomagus, vicus trans Alpes, à quo Italia incipit. Strabo lib. 4. *Seſans* hodie Tſchudo.

Scinis, latro crudeliſſimus Corinthius, qui arbores complicabat, hiſq; alligabat hominum brachia, ut in ſublime redeuntes lacerata membra diſcerperent. Prop. 3.

Arboreaſque cruces Scinis, & non hoſpita Grais
Saxa, & curvatas in ſua fata trabes.

Pauſanias in Corinthiacis narrat ut Scinis flexis pinis alligarit homines, quibus in ſublime renitentibus, diſcerperentur. Tangit hiſtoriam quoque Stat. Theb. 12.

Non truncibus monſtris Scinin, infandumque dediſti
Cercyona, & ſævum velles Scyrona creatum.

Ovid. lib. 8. Met. *Sinin* vocat.

Occidit ille Sinis magnis male viribus uſus:
Qui potuit curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late ſparſuras corpora pinus.

Idem in Epiſt. 2.

Cum fuerit Scyron lectus, torvuſque Procruſtes,
Et Sinis, & tauri miſtaque forma viri.

Idem in Ibin.

Quique trabes preſſas ab humo mittebat in auras,
Æquoris adſpectans hujus & hujus aquas.

Legendus Plutarchus in Theſeo, & Alexandro. Sed apud eum legitur *Sinnis*, uti quoque apud Euripidem in Hippolyto.

Scinthi, German. pop. Cheruſcis finitimi. Claudianus de bello Getico.

Quæque domant Scinthos, immanſuetoſque Cheruſcos.

Scioeſſa, mons Peloponneſi apud Patras, 9. collium opacitate umbroſus, & radiis Solis fermè inviſus, teſte Solino.

Scione, op. Macedoniæ apud Canaſtrum promunt. ad ſinum Thermaicum in peninſ. Patalenes. Vide Steph. Item urbs inſularis maris Ægæi. Arrianus.

Scios, pars agri Eretriæ in Eubœâ.

Scipiadæ, patronymicum pro *Scipionibus*. Virg. Geo. 2.

Scipiadas duros bello.

Idem Æn. 6. —*Aut geminos duo fulmina belli,*
Scipiadas, cladem Libyæ.

Sil. lib. 7. ——*Aut ubi nunc ſunt fulmina belli*
Scipiadæ. ——

Scipio Cornelius, à quo Scipionum gens patritia initium habuit, teſte Macrobio, patrem luminibus carentem pro baculo regebat, quem *Scipionem* Grammatici vocant. P. Corn. *Scipio*, cum quo primùm Imperatore Annibal ſigna in Italiam contulit. Is cum multas eſſet in Hiſp. victorias conſecutus, reſque geſſiſſet memoratu dignas, demum in quodam prælio adverſus hoſtes inito, dum ſe offert, ubi plurimum periculi erat, ſubitò occiditur. Livius.

Scipio Africanus, prioris fil. cujus vitam ac res geſtas C. Oppius, & L. Reginius literis mandavere. Puer certis diei horis ſecretum templi petere ſolebat, putabaturque apud vulgus cum Jove loqui. Annum agens 17. à patre in caſtra ductus eſt, principio belli Punici 2. Conſtatque jam tunc in congreſſu Annibalis primò circumventum ab hoſtibus ac ſaucium patrem liberaſſe, teſte Livio & Plutarcho. Deinde in Hiſpaniâ cum Carthaginenſes viciſſet, novamque Carthaginem cepiſſet, in Africam trajecit; ubi victo Annibale Carthaginem vectigalem reddidit. Livius.

Scipio Æmilianus, qui & *Africanus Minor* ab Africani maj. filio adoptatus (fil. enim erat L. Æmilii Pauli) Carthaginem & Numantiam, duas urbes pop. Romano inimiciſſimas evertit: tandem immaturâ ætate domi ſuæ dormiens interfectus eſt; non ſine ſuſpicione dolo id Gracchorum factum. Liv.

Scipio Naſica, Scipionis, qui unà cum fratre in Hiſp. cecidit, filius, à ſenatu vir optimus judicatus; Matrem Deûm tunc primum advectam, apudq; virum optimum ex oraculo divertentem hoſpitio excepit. Cum adverſus auſpicia conſulem ſe à Graccho nominatum comperiſſet, magiſtratu ſe abdicavit. Cenſor ſtatuas, quas ſibi Conſul quiſque in foro per ambitionem ponebat, ſuſtulit. Conſul Delminium Dalmatiæ urb. ſuperavit. Imperatoris nomen à militibus, & à ſenatu oblatum triumphum recuſavit. Eloquentiâ primus, juriſconſultiſſimus, ingenio ſapientiſſimus fuit, unde *Corculum* dictus, teſte Cæcilio. Plura de eo Livius. Scipio item qui Serapio cognominabatur, propter ſimilitudinem Suarii cujuſdam negotiatoris: ob id erat in Tribunatu plebeis admodum gratus, dignuſque Africanorum familiâ: nec erat in bonis funeris impenſa: aſſes ergo contulit populus, ac funus elocavit, quaque præferebatur, flores è proſpectu omni ſparſit. Hanc hiſtoriam habes apud Plinium conſcriptorem lib. 21. cap. 3. *Scipio* Africani fil. ponitur inter eos apud Val. Max. qui à parentibus claris degeneraverunt. Inter eruditos tamen à Cicerone in Bruto his verbis deſcribitur: *Scipio Africanus filium habuit illum, qui minorem Scipionem à Paulo adoptavit: qui ſi corpore valuiſſet, in primis eſſet habitus diſertus. Indicant tum orationculæ, tum hiſtoria quædam Græca ſcripta de Caſſina.* Hæc ille. Plutarchus in Africano, nihil de eo ſe compertum habere dicit, niſi eum Præturam geſſiſſe, & in eâ conſequendâ, à Circeio patris ſcribâ, adjutum fuiſſe. Hic Scipio Romæ primus aquâ

horas

horas divisit æque noctium ac dierum, an. U. C. 595.

Scipio, Pompei M. socer, post bellum Pharsalicum inter Pompeianos bellum refoventes, in Africam se recepit cum exercitu & Catone, Jubâ etiam rege adscito. Qui primo feliciter adversus Cæsarianos pugnans, victus tandem cum exercitu occubuit. *Scipionem*, cognomento *Salutatiônem*, è Corneliorum familiâ, alioquin virum despectissimum, inter præliandum in Africâ, perinde ac exercitus ducem Cæsar præposuit: quod cognosceret adversarios vetusto quodam confidere vaticinio, ut semper in Africâ vincere fatale Scipionum generi foret. Plut. in Cæsare.

Scira, locus in Atticâ. Eust. Item *Scira*, festa Athenienſibus peculiaria, in quibus umbracula ac scenæ fiebant, de quibus Gyraldus copiosè in lib. de annis & mensibus.

Sciradium, promunt. Atticæ videtur ad Saronicum sin. Plut. in Solone.

Sciraphion, locus ubi conveniebant, qui tesseris ludebant. Stephanus in *Sciros*.

Sciros, Ægina quondam dicta, unde Minerva *Sciras* appellata. Strabo lib. 9.

Sciratæ, Indiæ pop. simis naribus, apud quos inusitatæ magnitudinis olim serpentes fuisse, testatur Ælian. de An. lib. 26.

Scirestæ, mons in Achaiâ notissimus. Plin. 4. 5.

Scirri, pop. Galatiæ. Steph.

Scirtii, dodecapolis Cariæ, qui in eâ habitant *Sciritæ*. Steph.

Sciron, latro fuit, cujus ossa quum in mare cecidissent, in scopulos conversa feruntur, quæ adhuc *Scironia saxa* vocantur. Ovid. Met. 7.

Tutus ad Alcathoen Lelegeia mœnia limes
Compositò Scirone patet: sparsisque latronis
Terra negat sedem, sedem negat ossibus unda.
Quæ jactata diu fertur durasse vetustos
In scopulos, scopulis nomen Scironis inhæret.

Filius fuit Canethi & Heniocles. Locum in Megara habitavit, quem dixerunt *Petras Scironidas*. Viatores spoliatos præcipites agebat. Alii tradunt hospitibus jejunare coactis, panem pedibus offerre consuevisse: & apprehendentes, calcibus in mare de præcipitio deturbare. Megarenses scribunt, bonum virum fuisse: & ejus filiam Endeidem Æaco Jovis filio nupsisse: & ex his natos esse Peleum & Telamonem. Hunc Theseus interfecit. Ovid. ep. 2.

Cum fuerit lectus Sciron, torvusque Procrustes.

Ubi alii *Scyron*. Propert. 3. 16.

Nec tamen est quisquam sacros qui lædat amantes,
Scironis mediâ sit licet ille viâ.

Sciron, mons Atticæ in orâ inter Megara & Corinthum, ubi *Scironia saxa*, & *Scironides petræ* Straboni l. 9. à *Scirone* latrone dicta, non procul à Piræeo in mare instar scopuli 6. m. p. porrecta, teste Solino. Seneca in Hippolyto.

Et scelere petræ nobiles Scironidos.

Σκειρωνίδες πέτραι dicuntur etiam Euripidi in Hippolyto. Est & promunt. Phthiotidis ad sin. Maliacum, in quod Thermopylæ terminantur. Claud. de bello Getico:

Thermopylæ: vastata mari Scironia rupes.

Sciros, locus & habitatio est Arcadiæ apud Parrhasios; cujus incolæ *Scirita* vocantur. Vide Steph.

Scirphe, urbs Phocica. Steph.

Scirthani, Dalmatiæ pop. Plin.

Scirtiana, Macedon. urbs inter Lychnidum & Heracleam. Anton.

Scirtonium, urbs Arcadiæ. Steph. ex Pausan. l. 8.

Scirus, vates fuit Eleusinis, unde Minerva *Sciras* dicta.

Scirus, Arcadiæ vicus, Atticæ campus & flu. mons inter Megara & Corinthum. Steph. Paus. Strab.

Scirtus, flu. qui per Edessam decurrit. Cedrenus, Zonaras, Nicephorus, Evagrius.

Sclavi, pop. Scythiæ Europ. qui in Illyricum demigrantes *Sclavoniæ* nomen indiderunt. De nominis origine vide Ægidium Fletcherum in Russorum rep. c. 13. Subjicitur hæc regio hodie partim regno Hungarico, partim Venetis & principibus Austriæ. Duobus præcipuè fluminibus tota regio irrigatur, Savo, & Dravo, qui in Danubium corruunt. Sclavonica lingua, quæ nonnullis *Windischt*, & apud Latinos *Illyrica* appellari puratur, hodie omnium latissimè patet, ut quæ à mari Adriatico ad Oceanum Septentrionalem extendi videatur. Nam eâ utuntur Istrii, Dalmatæ, Bosnenses, Moravi, Bohemi, Lusatii, Silesii, Poloni, Lithuani, Prutheni, Scandinaviæ incolæ, Russi longè lateque imperantes, Bulgari, multæque circumvicinæ regiones Constantinopolim ferè usque, adeo ut ejus etiam inter Turcas frequentissimus sit usus Σκλαβωνὶ Procopio, *Sclavini* Jornandi. Vide Cluver. Germ. Ant. lib. 3. cap. 44. Quare a. *Sclavus* pro *servo* poni soleat, vide Voss. de Vitiis Sermonis lib. 2. cap. 17.

Scodra, urbs Dalmatiæ in Macedon. confin. apud Drilonem flu. Ptol. *Scurari*, & *Escodar* Turcis. Albaniæ reg. præcipua, ab Epidauro seu Ragusâ 60. m. p. in ort. ab Ascrivio in medio 30. *Scodrus* ibi mons altissimus, de quo Liv. lib. 3. dec. 5. forte qui aliis *Scardus*.

Scolis, mons & urbs Achaiæ. Steph.

Scolus, mons in orâ Bœotiæ ad ort. apud Eteonon & ostia Asopi flu. cum op. cognomine. Fuit & Macedon. op. apud Olynthum urb. teste Strabone. Stat. l. 7.

Qui Scolon, densamq; jugis Eteona iniquis.

Hinc proverbium: *Scolon ne proficiscere ipse, nec alteram comiteris*: quo utimur, teste Eust. cum significatur, abstinendum à convictu alicujus, vel à loco, à quibus nihil sit sperandum boni. Nam *Scolos* apud Strab. lib. 9. vicus est Bœotiæ ad radices montis Citharonis inamœnus, incultus, infrugifer, de quo Plin. 4. 7. Nihilominus in Scolo Bœotiæ pago panis totius Græciæ laudatissimus fiebat, Pausaniâ teste. Vide Boch. Geogr. pag. 473.

Scombraria, promunt. Hisp. Tarrac. apud Carthaginem Novam, *Saturni promuntorium* Plinio. *Cabo di Palos*, hodie vocatur, teste Clusio.

Scombraria, Hispaniæ inf. ante *Scombrariam* promunt. & apud Carthaginem Novam à qua 24. stad. recedit. *Scombroaria* Ptolemæo, quæ & Herculis, teste Strabone lib. 3. qui à multitudine *Scombrorum*, qui inibi capiuntur, sic dictam tradit. Vide sis illic Casaubonum. *Escombrera* hodie dici scribit Florianus.

Scopa, nomen villæ in Libyâ.

Scopadæ, Thessaliæ pop. Schol. Theocriti.

Scopas, insignis marmoris scalpendi artifex, unus ex iis qui Mausoleum cælaverunt. Plin. Ejus mem. Horat. Car. lib. 4. Od. 8.

Quas aut Parrhasius protulit aut Scopas,
Hic saxo, liquidis ille coloribus.

Item Ætolorum Prætor, qui Acarnaniis arma intulit, anno Mundi 3754.

Scope, inf. in mari Rhodiensi. Plin. Vicus in Libyæ Nomo. Ptol.

Scopelianus Clazomenius, Herodis Attici præceptor.

Scopelos, inf. multiplex: una maris Ægæi, apud Magnesiam promunt. Thessaliæ, Sciatho proxima. *Scopulo* nunc, teste Sophiano. Altera in mari Jonio apud Cephalleniam inf. *Capo Ducaco* Moletio. Alia Plinio inf. parva Asiæ, ante Troadem urb. Phrygiæ. Item urbs ad Varadinum flu. in Sarm. Asiaticâ. Ptol. Alia urbs Thraciæ mediter. Develto urbi finitima, ab eâ Hadrianopolim versus recedens, *Ischeboli* vulgo, teste Leunclavio. *Scopi* dici videtur apud Steph. Populi *Scopeni*.

Scopia, pl. num. urbs Dardanorum in Mysiæ sup. & Macedoniæ confin. *Scupa* dicitur Ptolemæo.

Scopia extrema, Doridis promunt. Ptol. quod Straboni *Termarium* dicitur, teste Villanovano.

Scopium, Thessaliæ op. Polyb.

Scopius, mons Macedoniæ. Plin. 4. 10. Item Thraciæ mons & Bithyniæ fluvius.

Scopus, locus juxta Hierosolymam. Joseph. Bell. Jud. 2. 22.

Scordisci, & *Scordiscæ* Straboni, *Scordissi* Trogo, Posidonio, & S. Ruso, pop. Pannoniæ infer. Araviscis finitimi ad Austr. quorum urbs *Sirmium*, teste Niceta. *Ra-*

ciam eis attribuit hodie Caſtaldus. Ipſi ſe vocant nunc *Byſnachi*, teſte Nigro. *Cordiſtæ* ſunt apud Athen. lib. 9. qui Galatas ex iis facit, qui cum Brenno Delphicum templum ſpoliaverunt.

Scordiſcus, Cappadociæ mons. Ptol. quem *Armonium* vocat Marcellinus.

Scoringa, Germ. regio. Diaconus.

Scorpiani. Non deſunt, qui Scorpianos populos dici conjectent apud Stephanum: Sed cum Herodotus nec in libro 7. quem is citat, nec uſquam alibi *Scorpianorum* meminerit, videtur Σκορπιανὸς deflexum ex Παρικανὸς. *Paricani*, vel *Paricanii* Aſiæ pop. ſunt, tam ex Herodoto lib. 3. & 7. quàm ex Melâ & Plinio noti. Quorum *Paricane* metropolis apud eundem Steph. ex Hecatæo. Bochartus de Anim. Bibl. l. 4. c. 3. 2.

Scorpiofera, Aſiæ regionis pars. Ptol.

Scorpius, ſeu *Scorpio*, unum ex XII Zodiaci ſignis, quod à Sole ſubitur pridie Idus Octobris. Oritur autem eodem tempore, quo Orion occidit. Qui Aſtronomicum poeticum conſcripſerunt, hunc eum volunt fuiſſe Scorpium, qui Orionem interemit, cum illa juvenili robore ferox, nullam eſſe feram jactaſſet, quam ipſe conficere non poſſet. Quam hominis jactantiam ægerrimè ferens Tellus, in perniciem ejus Scorpium protulit, qui infixo aculeo eum interemit. Hunc autem Scorpium à Jove ideo inter aſtra relatum volunt, uti mortalibus documento eſſet, ne ſuis plùs æquo viribus fiderent. Hyginus lib. 2. de Sign. cœl. Ampelius tamen ſcribit, quod Diana Scorpium, ejus juſſu, in monte inſulæ Chiûs Pelennæo ad Orionis perniciem natum, illi Deam inter venandum ſtuprare conanti ipſa ſuppoſuerit, quo vitâ privaretur. Quod etiam oſtendit Nicander in Theriacis:

Τὸν δὲ χαλαζήεντα κόρη Τιτηνὶς ἀνῆκε
Σκορπίον ὀκτιγδιον τεθηγμένον, ὅμβρῳ ἐπίκεχ
Βοιωτῷ τεύξασα κακὸν μόρον Ὠαρίωνι,
Ἀχθέντων ὅτε χεῖρι θοῇς ἐδαΐξατο πάντων.
Αὐτὰρ ὄγε σιβαρεῖο κὴν σφυρῷ ἥλατο ἴχνευς
Σκίρτῳ ἀπειρέσιος, ὀλίγῳ ὑπὸ λαῖτ λοχήσας.
Τῷδέ τίρας θέσπισεν ὑπ ἀγρόμενος ἀπλανὴς αὖτως
Οἷα κυνηλατέοντος ἀειδέλου ἐφιζάνοντα.

Hujus ſigni mem. Virgil. Georg. 1.

—*Ipſe tibi jam brachia contrahit ardens*
Scorpius, & cœli juſtâ plus parte relinquit.

Ovid. Met. 2.

Sævaq; circuitu curvantem brachia longo
Scorpion, atq; aliter curvantem brachia Cancrum.

Scotana, vicus Arcadiæ. Pauſan.

Scoti, Britanniæ pop. Septentrionales, quondam Anthropophagi, teſte B. Hieronymo 2. contra Jovinianum. *Quid* (inquit) *loquitur de cæteris nationibus, cum ipſe adoleſcentulus in Galliâ viderim Scotos, gentem Britannicam humanis veſci carnibus, & cum per ſylvas porcorum greges, & armentorum, pecudumque repertant, paſtorum nates, & fœminarum papillas ſolere abſcondere, & has ſolas ciborum delicias arbitrari?* Ammianus primus inter ſcriptores Latinos eorum meminit, quos ex Hiſpaniæ Cantabriâ oriundos, atq; inde in Hiberniam migrantes, tandem in Scotiâ ſedem fixiſſe dicit. *Guydhyl* Britannis, teſte Lhuydo, à picturâ qu. *Picti* appellati, teſte Iſidoro, vel ab *obſcuritate* ac *tenebris*, quæ σκότος dicuntur. An vero Scoti prius Hiberniam occuparint, dijudicent alii ex hiſtoriis. Illud certum (inquit Ferrarius) nomen Scotiæ utrique regioni fuiſſe commune; ac Scotos, ejectis Pictis, regione potitos, illi nomen indidiſſe. Scotos etiam (quos alii à Scythis voce depravatâ dictos putant) olim in Hiberniâ conſedidiſſe, nomenque Scotiæ ipſi Hiberniæ indidiſſe, & illam etiam Scotiam per aliquot ſecula appellatam fuiſſe invenitur apud Oroſium D. Proſperum Iſidorum, Bedam, Bernardum, &c. Horum regio *Scotia* dicitur olim *Caledonia*, de quâ Tacitus in Agricolæ vitâ. Vulgò *Albayn*, teſte Lhuydo, hodiè *Scotland*, ab Anglia monte Cheviotâ diſcreta, in plures regiones diviſa: in quâ Alata Caſtra, ſive Edinburgum, urbs regia, Andreapolis, & Glaſquum metropoles. Grampio monte aſpero & informi (cujus Tacitus meminit) bifariam dividitur. Is enim à Germanici maris litore ad oſtia Deæ fluminis latera Aberdoniæ abluentis, per mediam Scotiam, in Hibernicum mare tendens ad lacum Lomundum ſiſtitur. Incolæ qui cis Grampium mont. meridionalem partem habitant, ſunt benè morati, & humaniores: qui alteram partem Septentr. verſus accolunt, genus hominum aſperum ac longè duriſſimum eſt. Hinc *Scoticus* Claud. de laud Stilic. —*Ne bella timerem*

Scotica, vel Pictum tremerem.

Vide plura apud H. Boethium, J. Majoram, & G. Buchananum in hiſtoriis Scoticis.

Scotina, locus in Lacedæmone plenus quercubus. Verùm inde nomen non habet, ſed à Jove *Scotino* illic honorato. Steph. ex Pauſaniâ. Locus quem reſpexit in Laconicis reperitur, qui eſt liber 3. Itaque ſcribendum τεῖτο apud eum pro δικάτῳ. Inſuper pro Σκοῖνα, & Σκοῖνας, ſcribe Σκοῖνιτας, & Σκοινίτας. Loci ejuſdem mem. Polybius extremo lib. 10.

Scotinus, cognomen Heracliti Epheſii. Strab. l. 14.

Scotuſa, Thraciæ urbs juxta Topirim.

Scotuſſa, urbs mediter. Theſſaliæ Lariſſa finitima. Fuit & *Scotuſſa*, op. Macedoniæ ad Neſtum amnem. Hinc *Scotuſſæi* populi apud Plin.

Scribonius, Aphrodiſeus, Orbilii ſervus atque diſcipulus, mox à Scribonia Libonis filiâ, quæ prius Auguſti uxor fuerat, redemptus & manumiſſus. Sueton.

Scribonius Largus, claruit unà cum Caſſio; (cujus ſuperſunt de Animalibus problemata medica) Ejus extat liber de medicamentorum compoſitione. Ætatem utriuſque oſtendit, quod Scribonius codicis meminit, quem ab Atimeto, Caſſi ſervo, ac Cæſaris Tiberii legato acceperit. Scribonii etiam mentionem facit Galenus in libris κῆ τόπων, & alibi.

Scrobilus, promunt. Africæ ad ſin. Arab. Pompon.

Scropha Tremellius, Varroni de R. R. lib. 2. cap. 4. primùm appellatus eſt *Scropha*, quòd Quæſtor cum eſſet, Licinio Nervæ Prætori in Macedoniâ provinciâ relictus, qui præeſſet exercitui, dum prætor rediret, hoſtes arbitrati occaſionem ſe habere victoriæ, impreſſionem facere cœperunt in caſtra, Tremellius vero cum hortaretur milites, ut caperent arma, ac exirent contra: dixit celeriter ſe illos, ut Scropha porcos, dejecturum: idque fecit. Nam eo prælio hoſtes ita fudit, fugavitque, ut eo Nerva prætor Imperator ſit appellatus, & ipſe cognomen invenerit, ut diceretur *Scropha*. Verum Macrob. Sat. 1. cognominis hujus rationem aliam affert. *Tremellius Scropha*, inquit, *cum familiâ atque liberis in villâ erat. Servi ejus quum de vicino Scrophæ errarent, ſurreptam conficiunt. Vicinus advocatis cuſtodibus omnia circumvenit, ne quâ efferri poſſit; iſque ad Dominum appellat reſtitui ſibi pecudem. Tremellius, qui ex villico rem comperiſſet, Scrophæ cadaver ſub Centonibus collocat, ſuper quos uxor cubabat. Quæſtionem vicino permittit, quum ventum eſt ad cubiculum, verba jurationis concipit, nullam eſſe in villâ ſuâ ſcrophæm, niſi iſtam, inquit, quæ in Centonibus jacet, lectulum oſtendens.* Ea facetiſſima juratio Tremellio *Scrophæ* cognomentum dedit.

Sculienna, fluvius Flaminiæ. Liv. Plin. *Panaro* Leandro. Apud Strab. antiquum vocabulum corruptum legitur Σκυτάνα pro Σκαλλάνα: locus eſt lib. 5. *Lanam mollem & omnium longè pulcherrimam oi περὶ Μυτίνην τόπου ἢ Σκυλλάναν πόλιμον φέρουσι.*

Scupi, Myſiæ ſup. urbs. Ptol. *Scopia* Sophiano.

Scurgum, Germ. urbs. Ptol. *Schmeben* Villanovano in Pomeraniâ.

Scybeleus, locus Pamphyliæ, unde *vinum Scybeliticum*. Heſychius.

Scybis, Cretenſis ſculptor marmorarius. Plin.

Scybros, parva reg. Macedoniæ. Steph.

Scydiſſa, mons aſperrimus, & Moſchicis montibus conjunctus, qui ſupra Colchidem ſunt, cujus extrema ab Heptacometis obtinentur. Strabo lib. 12.

Scydra, urbs Macedoniæ in Emathiâ reg. Steph. *Siderocapſa* Bellonio.

Scylace, *Scylaceum* Val. Flacco, op. Myſiæ Aſiaticæ, inter

inter Cyzicum, & mont. Olympi radices. Steph.

Scylax, tres fuere Scylaces Caryandenſes. Antiquiſſimus eſt qui ſub Dario Hyſtaſpis filio floruit, alter Darii Nothi; tertius vero ætate Polybii. Vide Iſ. Voſſium ad Scylacis Caryandei Periplum. Quanquam certiſſimis argumentis evinci poteſt, Periplum iſtum, qui Scylacis Caryandenſis nomen præ ſe fert, quemque adoleſcens admodum recudendum curavit vir doctiſſimus prædictus, cujuſvis potius eſſe quam Scylacis, ut in ſecundis curis ſe clariùs docturum promittit, Obſervat. ad Melam, pag. 83.

Scylla, ſaxum in freto Mamertino inter Siciliam & Italiam, periculoſum nautis mare faciens, hodie *Scillo*, teſte Fazello. Brutiorum item op. apud Melam, *Siglio* Leandro. Et inſ. diſerta circa Thraciæ Cherſoneſum. Plin.

Scylla, filia Niſi regis Megarenſium, quæ Minois paterni hoſtis amore capta, ut illum beneficio aliquo demereret, patrem purpureo capillo, in quo ſitum erat regni totius fatum, ſpoliavit, eumque hoſti obtulit, tanquam futuræ conjugis dotem. Verum cum ſe ab illo ſperni videret, doloris impatientiâ in Cirin avem commutata eſt. Vide Fab. apud Ovid. Met. 8 Prop. lib. 3.

Tuq; ô Minoâ venundata Scylla figurâ,
Tondens purpureâ regna paterna comâ.

Idem lib. 4. permiſcens duas fabulas Scyllæ Niſi, & Scyllæ Phorci:

Quid mirum in patrios Scyllam ſæviſſe capillos,
Candidaq; in ſævos inguine verſa canes?

Virgil. Ecl. 6.

Quid loquar aut Scyllam Niſi, quam fama ſecuta eſt
Candida ſuccinctam latrantibus inguina monſtris.

Ovid. 4. Faſt.

Et vos Niſæi naufraga monſtra canes.

Idem Triſt. lib. 2.

Impia nec Tragicos tetigiſſet Scylla cothurnos,
Ni patrium crinem diſſecuiſſet amor.

Idem 3. Amor. eleg. 11.

Fer nos Scylla patri canos furata capillos
Pube premit rabidos inguinibuſq; canes.

Vide *Niſus*.

Scylla, Phorci filia, quæ cum mutuo Glauci amore teneretur, indignata Circe, quæ Glaucum miſerè deperibat, Scyllam ſibi ab illo præferri, fontem, in quo illa lavari ſolebat, noxiis herbis veneficiſque infecit. Cujus rei illa ignara, cum lavandi gratiâ fontem ingreſſa eſſet, videt inferiorem corporis partem in caninos rictus eſſe commutata: deformitatem tantoperè exhorruit, ut ſe ſtatim in vicinum præcipitaverit freturn, ubi & in ſaxum mutata ſingitur, Charybdi ex adverſo objectum, præternavigantibus vehementer periculoſum. Ovid. Met. lib. 4. & 14. Porro Siculum fretum, quia ſcopuloſum & anguſtum eſt, tanto fervet æſtu, ut fluctus inter ſe concurrentes, ſcopuliſque illiſi quendam quaſi latratum referant. Hinc fingitur Scylla à pube canibus & lupis ſuccincta, quam in freto ſcopulum eſſe conſtat. Grammatici à σκύλλω deducunt; unde Virg. Ecl. 6. ait *Scyllam, Dulichias vexaſſe rates. Scylla* autem Puniçè סקול *ſcol*, eſt *exitium*, & *lethale infortunium*; quo ſenſu Græcum Σκύλλω uſurpatur ab Helleniſtis. Scylla vero cur inde appelletur nemini non eſt obvium. Bochartus. Lucret. lib. 5.

aut rapidis canibus ſuccinctas ſeminarinis
Corporibus Scyllas.———

Catullus in Cirin:

Illum Scylla rapax canibus ſuccincta Moloſſis.

Seneca in Medea:

Quid? cum Siculi virgo Pelori
Rabidos utero ſuccincta canes
Omnes pariter ſolvit hiatus.

Ovid. in ep. Medeæ.

Aut nos Scylla rapax canibus miſiſſet edendos,
Debuit ingratis Scylla nocere viris.

Idem Amor. 2 16.

Nec quæ virgineo portenta ſub inguine latrant,
Nec timeam veſtros, curva Malea, ſinus.

Catullus:

Quæ Syrtes, quæ Scylla vorax, quæ vaſta Charybdis.

Propert. lib. 4.

Nec Scyllæ ſævo conterruit impetus ore,
Cum canibus rapidis inter freta ſæpe reperit undis.
Nec violenta ſuo conſumpſit more Charybdis.

Virgil. Æn. 3.

At Scyllam cæcis cohibet ſpelunca latebris
Ora exertantem, & naves in ſaxa trahentem.

Propert. lib. 2.

Crede mihi nobis miteſcet Scylla, nec unquam
Alternante vorans vaſta Charybdis aquâ.

Hinc *Scyllæus*. Virgil. Æn. 1.

Vos & Scyllæam rabiem, penituſque ſonantes
Acceſtis ſcopulos.———

Scyllaceum, op. in finibus Calabriæ. Virg. Æn. 3.

Cauloniſque arces & naufragum Scylaceum.

Dicitur etiam *Scylletium*, vulgo *Squillacci* Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 4. cap. 15.

Scylleum, promunt. Peloponneſi, in orâ Argiæ reg. in agro Hermionico, *Scyllium* Ptolemæo, *Capo Scigli* Sophiano, ſinum Argolicum à Saronico dividens. Σκύλλαιον ἄκρον Stephano dicitur. Eſt & op. Brutiorum in Italiâ. Mela lib. 2.

Scyllias, Herodot. lib 8. vir quidam Scyoneus, omnium ſuâ tempeſtate hominum optimus urinator, qui etiam in naufragio ad Pelium facto, multam pecuniam Perſis ſervavit, multa & ſibi lucratus eſt. Ad Græcos tranſire in animo habens, cum ex Aphetis mare ſubiiſſet, non prius emerſiſſe dicitur, quam ad Artemiſium pervenit, 80 fere maris ſtadia emenſus. Hunc Pauſanius *Scyllim* vocat, de quo inquit: Scyllis Scyoneus cum Cyane filiâ, claſſis Perſicæ quâ Xerxes Græciæ bellum intulerat, anchoras natando, urinandoque præcidit ad Pelium mont, & Sepiada Magneſiæ: quibus ſignum in Apollinis templo poſitum, ab Amphictyonibus, quod erat commune Græciæ concilium, & à Nerone Imp. Romam tranſlatum.

Scyllis, & Dipœnus Cretenſes marmora ſculpendo laudatiſſimi. Plin. 36. 4.

Scyllus, untis, op. Achaiæ, quo Zenophon donatus eſt à Lacedæmoniis. Strabo.

Scylurus, Cherroneſi rex, à quo multa caſtella condita fuiſſe commemorantur à Strabone lib. 7.

Scylurus, vel potius *Scilurus*, vir, qui (ut Plut. auctor eſt) cum relictis maribus filiis 80. diem eſſet obiturus haſtilium faſcem cuique obtendens, ut illum confringeret, jubebat. Id autem ſingulis ſe poſſe negantibus, ipſe ſingulatim educta haſtilia omnia facilè confregit: ita docens illos, ubi unà eſſe perſeverarent, firmos ac potentes fore; imbecilles autem, ſi ſeparentur, ac diſſiderent.

Scymniadæ, pop. cum Getis habitantes. Steph. fortè *Scymnitæ* Ptolemæi, quos in Sarm. Europeâ ponit.

Scymnus Chius, compluribus libris orbem deſcripſit, teſte Stephano in Πάρος.

Scyphia, op. Clazomeniorum. Steph.

Scyphius, vocari traditur primus ille equus qui natus eſt è Neptuni ſemine in ſaxo dormientis, atque ideo *Petræi* dicti. Pindari Scholiaſtes enarrans quorſum Petræus appelletur Neptunus Pythiâ quartâ: Ἐπίθετον Ποσειδῶνος ὁ πετραῖος: φασὶ δὲ ἡ ἀγάλμα διατεθῆναι τῷ πετραίῳ Ποσειδῶνι, ὅτε καὶ ἡ πέτρα ἐξετάδησεν ὁ πρῶτος ἵππος. Et paulo ante: Ἐπί τινος πέτρας κοιμηθεὶς ἀκαταμμάτου, ἧς ἡ Θορὶν ἐλέγομεν ἡ Γῆ, ἀνέδωκεν ἵππον πρῶτον, ὃν ἐκάλεσαν Σκύφιον. Nempe Pœnis (unde hæc fabula) שקוף *Sciph*, eſt *petra*, quomodo Chaldæis etiam ac Syris. Bochart.

Scyras, Laconicæ flu. ſe in mare exonerans. Pauſan.

Scyrmus, urbs in Dolionide prope Cyzicum. Steph.

Scyri, pop. Arabiæ, Indorum linguâ utentes. Plin. 6. 23.

Scyritæ, gentes inter Nomadas Indos, quæ narium loco foramina tantum habent. Plin. lib. 7.

Scyros, inſula contra Magneſiam in mari Ægæo, Lycomedis regis patria, in quâ Achilles puellari habitu educatus Deidamiam regis filiam vitiavit, & ex eâ Pyrrhum ſuſcepit. Hinc *Scyrius*, & *Scyrias*, fæm. Ovid. 1.

Art.

Art. Am. *Scyrias Æmonio victa puella viro.*
Hæc inſ. capris abundat feris, ex quibus adagium eſt apud Zenodotum *Capra Scyria*, in eos qui beneficium maleficio contaminant, ſicuti *capra Scyria* quæ calce mulctram lacte plenam evertit. *Scyrius principatus*, adagium ortum eſt, de tenui regno dictum, teſte Suidâ, quòd hæc inſ. à Pelaſgis & Caribus quondam inhabitata, petricoſa ſit & infrugifera. Lapis hujus inſ. integer ſupernatat, comminutus mergitur. Plin. 36. 17. Dionyſ. verſ. 521.

Σκυρὸς τ' ἀντιβόασα, ἧ αἰπεινὴ Πιτθάρηθος.

Ubi ſis vide Montanum. Græcè quidem σκύρος eſt λατύπη, ut volunt, i. e. quod à lapidibus marmorarii abradunt: Et in Euſt. σκυρώδης occurrit pro *petricoſo*, & in Heſychio σκυρωθῶσι pro λιθωθῶσι: Et in Pindaro Pythiâ 5. σκυρωτὰν ἕδραν Scholiaſtes λιθόστρωτον, Heſychius Σπάκεδον interpretatur. Inde Scyrus dici putatur, quia petricoſa eſt inſula. Sed vox hæc Græcis quam eſt infrequens, tam familiaris eſt Arabica שׂחוֹר *ſuchur* pro petris, à quâ Σκῦρος nomen deduci potuit non incommodè. Boch. Statius in Achilleide.

——— Quam ſe ſcopuloſa levavit Scyros.

Scythas, vel *Scythes*, Herculis fil. à quo *Scythiam* dictam putant: licèt nonnulli *Scythas* dictos volunt ἀπὸ τῆ σκύζεσθαι, ſunt enim iracundiores Cal. Rhod. Plinius vero lib. 7. cap. 56. *Arcum & ſagittas Scythen, Jovis filium inveniſſe dicunt. Scytha* quoque & *Scythes* læ pius culè pro *Scythicus* ponitur. Æſchylus in Prom. Ligato Σκύθιον εἰς οἶμον, pro Σκυθικὴν. Lycophron in Caſſandra χωρεῖν Σκύθην dixit. Idem quoque δέρκηται & χώρει Σκύθην. Pari ratione Martialis 4. 28.

Indos Sardonychas, Scythas ſmaragdos.

Scytheni, pop. prope Macrones. Steph. ex Xenophonte Ἀναβάσ lib. 4.

Scythia, provincia Aſiæ gemina; Citerior, quæ intra Imaum mont. Ptol. dicitur, inter Sarmatiam Aſiæ ad occ. & Scythiam alteram ad ort. ac inter mare Caſpium ad merid. & Oceanum Borealem, ſeu Scythicum ad Arctos, in plures regiones diviſa, quæ omnes ſub uno Tartariæ nomine comprehenduntur. Altera ulterior, ſeu extra Imaum mont. in ort. vergens, & ipſa in plures diviſa regiones, quarum quæ ad ort. extenditur Sericæ contermina *Cathay* nominatur; quæ ad occ. *Regno di Cambalu* dicitur, & *Mongul*. Equis Scythia maximè abundat, quorum carnibus populi veſcuntur. Aſinis vero propter loci frigiditatem, (uti & à fulminum caſu ob eam cauſam immunis eſt) caret, Plinio teſte. *Scythia* quoque Europæa pars eſt Sarmatiæ, ab oſtiis Tanais ad oſtia Iſtri Mæotidi & mari Euxino expoſita. Dionyſius.

Σύρεται εἰς Σκυθίην τε ἧ εἰς Μαιήτιδα λίμνην.

Virgil. lib. 1. Georg.

Mundus ut ad Scythiam, Riphæaſque arduus arces
Conſurgit, premitur Libyæ devexus ad Auſtros.

Pop. *Scythæ*, hodie *Tartari*, gens numeroſiſſima in plures populos diviſa. Sunt & *Scythæ* in Europâ, apud Mæot. paludem incolentes, qui & Mæotæ, Alani, Agathyrſi, Geloni, & Sauromatæ, quos omnes tam Europæos quam Aſiaticos Tartaros nominamus. Qu. Curtius lib. 6. c. 2. *Scythæ regionem campeſtrem, ac fertilem occupaverunt, graves adhuc accolæ* (Perſis ſc.) *Sedes habent in Europâ & Aſiâ. Qui ſuper Boſporum colunt, aſcribuntur Aſiæ. At qui in Europâ ſunt, à lævo Thraciæ latere ad Boryſthenem, atq; inde ad Tanaim alium amnem rectâ plaga pertinent. Tanais Europam & Aſiam medius interfluit: nec dubitatur quin Scythæ, qui Parthos condidere, non à Boſporo, ſed ex regione Europæ penetraverint.* Sunt in eruditis, inter quos eſt M. Zuerius Boxhornius, qui gentem Scythicam à ſagittandi ſtudio & arte Germanico vocabulo appellatam cenſeant. Neque pudere Germanos poteſt originis Scythicæ, quòd illa gens & rerum geſtarum gloriâ, & rectitudine morum ac ſimplicitate laudata ſcriptoribus ſit. Nec ſapientiæ laudem iis adimit Curtius lib. 7. cap. 8. *Scythæ*, inquit, *non ut cæteris barbaris rudis & inconditus ſenſus eſt. Quidam eorum ſapientiam capere dicuntur, quantamcunque gens capit, ſemper armata.* Et docet oratio, quæ ibi ſequitur, libera quidem, cæterum magnanima & ſapiens. Lege etiam egregium Horatii carmen lib. 3. Od. 24. in quo Scytharum mores Romanis præfert, & gentem ab æquitate, juſtitiâ, & pudicitiâ elegantiſſimis verſibus commendat. Scythæ & Ægyptii diu de generis antiquitate contenderunt: in quo certamine ſuperatis Ægyptiis, Scythæ antiquiores viſi ſunt. Scythæ olim nullas urbes habuerunt, nulla mœnia, domos ſecum ferentes, unde & *Hamaxobii* dicuntur. Hinc Horatius.

——— Campeſtres melius Scythæ
Quorum plauſtra vagos rite trahunt domos.

Idem alibi. *Te Dacus aſper, te profugi Scythæ.*
Scytharum juſtitiam oſtendit Boch. lib. 3. Geogr. c. 9. Vide quoque plura de illis apud eundem, cap. 13. ejuſdem libri. *Scytharum* vocabulum quàm latè ſumptum antiquiſſimis Græcis, docet Cluver. Germ. Ant. 1. 2.

Scythia parva, Straboni dicitur ea regio, quæ intra Boryſthenem & Tauricam Cherſoneſum eſt.

Scythiaca regio, Ægypti tractus. Ptol. Leg. *Scithiaca.*

Scythicum litus, Pomponius vocat totam eam oram litoralem uſq; ad oſtium Caſpii maris, quo ſe in Scythicum mare exonerat.

Scythinus Teius, Hiſtoricus. Athen. lib. 11. Etiam Jambos fuiſſe ex Diogene Laertio diſcimus in Heraclito, & Stephano in Τίος. Etiam ἐν τῇ Σκυθίνε περὶ φύσεως quædam adfert Stobæus in Eclogis Phyſicis lib. 1. c. 11.

Scythopolis, urbs Libyæ. Steph. Alia eſt in Decapolitanâ Syriâ. Plin. 5. 18. Strabo lib. 16. Galilææ proximam eſſe ſcribit. Ejus vetus nomen erat *Bethſan.* Euſeb. 1 Chron. Σκύθαι δὲ Παλαιστίνην κατέδραμον, ἧ δὲ Βαιθσὰν κατέχον δὲ ἐξ αὐτῶν πλησίον Σκυθόπολιν.

S E.

Seba, fil. Bochri. 2 Reg. 20. Lat. *ſeptem*, vel *ſeptimus*, ſive *ſaturitas*, aut *juramentum.*

Sebaſte, tergemina: una Paleſtinæ in Samariâ, vulgò *Samaria.* Altera Ptol. & Steph. quæ & *Auguſta* in orâ Ciliciæ apud Corycum, inde in ort. parum diſtans, hodie *Seveſta.* Alia Ptol. in Albione op. in fin. Damnoniorum, *Leskerd* Villanovano.

Sebaſtopolis, urbs gemina, una Cappadociæ mediterranea, *Suvas* hodie, præclara, à quâ nomen eſt regioni, & ubi ſedes eſt ſatrapæ Turcarum. Altera quæ & Dioſcurias Ptol. *Savatopoli* Nigro, urbs Colchidis maritima inter Phaſidem ad merid. 100. & Heracleam urb. Heniochorum ad occ. 80. m. p.

Sebeda, portus Lyciæ. Steph.

Sebendunum, Caſtellanorum in Hiſp. urbs. Ptol.

Sebenia, ſacerdos quidam. 1 Par. 15. Nomen viri. 2 Eſdr. 9.

Sebenicum, *Sicum*, Ptol. urbs Dalmatiæ in orâ, epiſc. ſub arch. Spalatenſi, Scordonæ proxima, inter Jaderam ad occ. 48. ac Tragurium in ort. 32. m. p.

Sebenitticum, *Sebennyticum* Steph. Strab. ac Ptol. *Sebenniticum* Melæ ac Plinio, oſtium Nili inter Bolbitinum ad occ. & Pathmeticum ad ort. *Sturioni* Nigro.

Sebeon, pater Anæ patris Oolibama alterius uxoris Eſau, de filiabus Chanaan. Gen. 36.

Sebetus, hodie *fiume della Maddalena*, teſte Scipione Mazzellâ, flu. Campaniæ apud Neapolim fluens. Ejus mem. Columella lib. 10.

Doctaque Parthenope, Sebethide roſcida lymphâ.

Statius Silv. lib. 1. Carm. 2.

At te naſcentem gremio mea prima recepit
Parthenope: dulciſque ſolo tu gloria noſtro
Reptaſti, nitidum conſurgat ad æthera tellus
Euboïs; & pulchrâ tumeat Sebethos alumnâ.

Vibius in Catalogo fluminum: *Sebethos Neapoli in Campaniâ.* Virgil. Æn. 7.

Nec te carminibus noſtris indictus abibis
Oebale, quem generaſſe Telon Sebethide nymphâ
Fertur; Teleboûm Capreas quum regna teneret.

Ubi Servius: *Oebalus filius eſt Telonis & nymphæ Sebethidis: hac autem eſt juxta Neapolim, ſed Telon diu regnavit apud Capreas inſulam, contra Neapolim ſitam.*

Sebia

Sebia, mater Joas. 4 Reg. 12. Filius item Saharaim. 1 Par. 8.

Sebinus, lacus Cenomanorum in territ. Brixienſi, ex quo Ollius flu. oritur. *Lago d' Iſeo* hodie dicitur.

Sebnim, nomen urbis, Gen. 10.

Sebritæ, qui & *Sembritæ* inf. Meroë vicini. Steph.

Sebthai, nomen viri. 1 Eſdr. 8.

Sebunta, *Eſebon* Ebræis, op. Palæſtinæ in Arabiæ Petræ confin. uti aliquibus videtur, in tribu Gad, Medavæ finitimum.

Sebuſiani, vide *Seguſiani*.

Secande, Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plin.

Secerræ, op. Hiſp. citer. in Catalaunià, inter Barcinonem & Gerundam. *S. Celloni* Varrerio.

Secela, urbs Palæſtinæ. Steph. ex Joſepho.

Sechem, fil. Galaad. Num. 26. Ab hoc metropolis Samariæ in tribu Manaſſe quæ *Sichem* dicitur.

Sechenias, fil. Obdiæ. 1 Par. 3. Lat. *vicinus Dominus*, aut *habitatio Domini*.

Seches, Heſychius: Σηχὶς τῷ Ἑρμῇ ἀσὴρ Βαβυλώνιος. Vide Voſſ. de Idol. l. 2. c. 22.

Sechia, fil. Saharaim. 1 Par. 8. Lat. *projectio*, *ramus* vel *ceſſatio Domini*, five *ſepiens*, aut *vallans Dominus*.

Sechrona, civitas in tribu Dan. Joſ. 13. Lat. *ebrietas*, *precium*, vel *merces ejus*.

Secoanus, flu. Maſſilienſium. Steph. De *Sequanâ* flu. loqui videtur.

Secontia, quæ & *Seguntia* Livio dici videtur, gemina eſt: *nova*, nunc *Siguenza*, urbs Hiſp. Tar. in Celtiberis, academia & epiſc. ſub arch. Toletano, in nova Caſtella, apud Arragoniæ fines, *Segontia* Plinio, & *Segortialaſta* Ptol. inter Bilbilim urb. Arragoniæ, & Complutum op. & acad. Caſtellæ novæ 16. leuc. *Vetus* vero *Medina Celi*, op. vicinum, à novâ 4. leuc. Bilbilim verſus 12. in monte, Ducali titulo ornatum.

Secontia, altera Ant. *Seguncia* Livio, op. Hiſp. Tar. in regno Arragonio, & in fin. Celtiberorum, *Muela* hodie, teſte Gaſp. Varrerio. Aliis eſt *Epila* op. ejuſdem regni à Cæſarauguſtâ 7. leuc.

Secor, Gall. Aquit. portus. Ptol. *Lyſſon* Villanovano & Cænali.

Seculares ludi, in honorem Apollinis & Dianæ inſtituti; fiebant autem centeſimo quoque anno, præcone per compita clamante: *Venite ad ludos, quos nemo mortalium vidit, neque viſurus eſt*. Hos inſtituit Valer. Publicola ob exactos reges. Varro de ſcenicis originibus lib. 1. ſcriptum reliquit, cum multa fierent portenta, ac tandem murus turriſque inter portam Collinam & Gabiuſam eſſent de Cœlo tacta, atque eâ de cauſâ Decemviri inſpexiſſent Sibyllinos libros renunciaſſe, ut Diti patri & Proſerpinæ Tarentini ludi fierent in Campo Martio 3. noctibus, & hoſtiæ immolarentur furvæ, & ludi centeſimo quoque anno celebrarentur. T. Livius. lib. 136. *Eodem anno ludos Seculares Cæſar ingenti apparatu fecit, quos centeſimo quoque anno (is enim terminus ſeculi) fieri mos eſt*. Sunt contra alii qui ſeculum ſtatuunt ambitum annorum centum & decem, & proinde factos Seculares ludos centeſimo & decimo anno vertente, ineunte centeſimo undecimo, quo tempore annus in Solem, luſtrum in annum, Periodus in luſtrum conveniret, ut Joſ. Scal. ſcribit. Iſtam ſententiam confirmare videtur Horatius in Carmine ſuo, quod *Seculare* appellat, his verbis:

Certus undenos decies per annos
Orbis ut cantus referatque ludos
Ter die claro, totieſque gratâ
Nocte frequentes.

Hos ludos celebravit Philippus Imp. an. poſt. U. C. 1000. In quibus fuerunt elephanti 30. alces 10. tigres 10. leones manſueti 40. leopardi manſueti 30. hyænæ 10. gladiatorum fiſcalium 2000. hippopotami quoque, rhinocerotes, arctoleontes, camelopardi, onagri, & equi feri.

Secundani, Gall. pop. in quibus Aurafio urbs. Plin.

Secundinus, Conſul, an. ab U. G. 1265.

Secundus, nomen viri. Act. 20.

Secundus, Sophiſta Athenienſis, quem aliqui *Epitkyram* vocant, quòd Architecti fil. fuerit; multæ quidem doctrinæ, mediocris eloquentiæ, æqualis, æmuluſque Herodis Attici; ex quo Herodes illud Heſiodi eleganti mutatione in eum cavillatus eſt:

Καὶ κεφαλὴ κεφαλῇ κολίῃ, ἠ τέκλον τέκλῳ.

Qui nihilominus ſenem poſtea morientem, & epicedio, & lachrymis honoravit. Ex Philoſtrato.

Seculiani, *Seguſiani* Cæſari, pop. Gall. Celt. quorum reg. *La Foreſt*, teſte Pineto, nominatur, inter Lugdunenſes ad ort. & Arvernos ad occ. ubi *Forum Seguſianorum* vulgo *Feurs*, & Mons Briſonis, *Montbriſſon* op. primarium.

Secuſſes, populi Alpini. Plin. 3. 20.

Secuſtero, op. Gall. Narbon. Anton. *Seſteron* Simlero.

Sedada, terminus tribûs Judæ. Lat. *latus*, *cibarium*, vel *venatio ejus*.

Sedecias, fil. Joſiæ regis, ſic nominatus à Nabuchodonoſor, cum prius *Mathanias* diceretur. 4 Reg. 24. Filius item Hananiæ. Jer. 36. Filius Chanaana. 3 Reg. 22. Filius Joachim. 1 Par. 3.

Sedecula, pag. Brutiorum apud fin. Napitinum in Calabriâ ulter. *Segiola*, teſte Barrio.

Sedeur, pater Eliſur, principis tribûs Ruben. Num. 1. Lat. *ager luminis*, vel *ignis*, five *ubera luminis*, aut *omnipotentis lumen*, vel *devaſtatoris ignis*.

Sedigitus, vide *Volcatius*.

Sedetani, *Sedentani* Silio, *Hedetani* Ptol. pop. Hiſp. Tarrac. apud Sucronem flu. incolentes. Silius lib. 3.

Sedentana cohors, quam Sucro rigentibus undis
Atq; altrix celſâ mittebat Setabis arce.

Σιδήλαι Appiano in Libycis. Σιδήλαοι Straboni lib. 3. Μιλὰ δὲ τὰς Καλλίβηκας φεῦξε Νότον εἰσὶν ἐν ὄρεσι οἰκοῦντες, ἢ Ὀφιοσίδαι, ἢ μ' ἢ Σάκραια χώρην Σιδήλαοι μίχθα Καρχηδόνι. Vide Dauſqueium ad prædictum Silii locum pag. 132.

Seduni, pop. Gall. Belg. ad Rhodanum inter Allobroges ad occ. & Rhetos ad ort. *Valleſiani* Italis, quorum urbs *Sedunum*, *Sion* Italis, & *Sitten* Germanis inter Mediolanum & Genevam.

Seduſii, pop. Germ. Suevis finitimi. Sunt qui horum op. *Sedan*, five *Eſdan* in Gall. Belg. ad Moſam putent; ſed falluntur, cùm apud Cæſarem pop. ſint Germ. non Galliæ.

Segalauni, *Segovellauni* Plin. pop. Gall. Narbon. ad Rhodanum in Delphinatu, quorum urbs *Valentia* & op. *Saillans*, teſte Dalechampio.

Segeda, *Segida* Strab. & Steph. *Seges*, teſte Marianâ, op. olim, nunc pag. Hiſp. Tarrac. inter Numantiam ſeu Soriam, & Uxamam. Fuit & *Segeda* op. Hiſp. Bæt. *Julia Contributa* cognominata, teſte Plinio.

Segedunum, op. Albionis in Northumbriâ, *Stighil* Camdeno, prope *Seton*. Item op. ſeu urbs Jazygum in confin. Daciæ ad Tibiſcum flu. *Segedin*, vel *Seged* Lazio.

Segelocum, op. Angliæ. Anton. *Littleborrough* Camdeno in Comit. Nottinghamenſi.

Segerra, Ptol. op. olim, nunc pagus Hiſp. Tar. in regno Valentiæ.

Segeſta, op. Siciliæ ab Æneâ conditum. Vide *Egeſta*, & Cluver. Sicil. Ant. l. 2. c. 2.

Segeſta, Tiguliorum, op. Liguriæ in orâ litorali, inter Genuam & Spediam. Vulgo *Seſtri di Levante*.

Segeſte, *Segeſtica* Straboni, urbs Pannon. ſup. ad Segeſticam inf. penè extincta, quæ *Seged*, vel *Segeſd*, & *Soſſed* hodie dicitur, Bonfinio teſte.

Segeſterorum urbs, *Segeſtero*, & alibi *Seguſtero* Anton. urbs. Gall. Narbon. epiſc. Provinciæ in Delphinatûs confin. ad Druentiam flu. Hodie *Siſteron*, vel *Ciſteron*.

Segeſtica, hodie *Zigea*, teſte Lazio, inf. Pannon. ſup. in Illyrici ſeu Liburniæ confin. ad Colapis cum Sao flu. confluentiam. Item op. Hiſp. Tarrac. quod Ambr. Moralis idem *Segedæ* eſſe putat. Hujus mem. Livius lib. 4. dec. 4. eam urbem opulentam vocans, & à Rom. P. Manlio duce captam referens.

Segetia, Dea quam priſci colebant, ut lætas faceret ſegetes.

Segida, vide *Segeda*.

Segiſa, Baſtitanorum op. in Hiſp. Ptol.

Segiſama Julia, *Segeſama* Strab. op. olim nunc pag. Hiſp. Tar. in fin. Vardulorum. *Veyzama*, teſte Steph. Garibæo. Alii in Vaccæorum & Cantabrorum confin. ponunt, quibus Ptol. magis ſuffragatur, illam inter Rhaudam, & Palantiam deſcribens.

Segiſamonclum, *Segiſmonculum* Ptol. op. Hiſp. Tar. in fin. Autrigonum, inter Calagurim, & Locobrigam.

Segiſamone, op. Hiſp. Tar. in fin. Cantabrorum.

Segni, pop. & op. Belgii in tractu Leodienſi, à Leodio 8. leuc. in Sylvâ Arduennâ. *Signey*, vel *Siney*, teſte Huberto Leodio.

Segobrica, hodie *Cabezza del Griego*, teſte Morali, urbs olim epiſc. Hiſp. Tar. ſub arch. Toletano, nunc pagus in Celtiberis. Eſt & *Segobriga*, op. Hiſt. Tar. in regno Caſtellæ, hodie *Sepulveda*.

Segodunum, urbs Germ. Ptol. *Nurnberg*, teſte Pirchaimero. Item urbs Ruthenorum in Gall. Aquitanicâ, vulgo *Rhodez*.

Segontia, *Seguntia* Livio, *Secontia* Anton. urbs Hiſp. Tarracon. Hodie *Siguenza*.

Segontia altera, Ptol. *Seguntia* Plin. *Seguntia* Livio, *Serguntia* Straboni, vulgo *Giſgonza* op. olim, nunc pag. Hiſp. Bæt. apud Lethem flu.

Segontiaci, pop. Belgarum in Comit. Hantonenſi. Cæſar. Horum op. *Vindonum*, hodie *Silceſter* Anglis, & *Caer Segont* Britannis: *Segontium* vero Antonini eſt op. Arvoniæ comit. Walliæ, contra Monam inſ. non procul à Bangorio, à Devâ ſeu Ceſtriâ urbe plus 40. mill. Nomen à præterfluente flu. qui etiamnum *Sejont* appellatur, ſumpſit.

Segor, op. Palæſtinæ non procul à lacu Aſphaltite ſeu mare mortuo.

Segorbia, urbs. Hiſp. Tar. vulgò *Segorve*.

Segoregii, pop. Gall. Narbon. de quibus Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 24.

Segortialacta, Arevacorum in Hiſp. Tarrac. urbs hodie *Sepulveda*, teſte Villanovano.

Segovellauni, Plin. qui forte *Segalauni* Ptol. pop. Gall. Narbon. *Valentinois* Pineto.

Segovia, Arevacorum urbs in Hiſp. Tar. *Segubia* Ptol. Alia in Bæticâ. Plin. Eſt item Germ. op. Ortelius ex Ptol. quam *Seckow* urb. Saliſburgenſis ditionis eſſe volunt.

Segub, fil. Hiel reædificatoris Jericho. 3 Reg. 16. Filius Eſron. 1 Par. 2. Lat. *fortificatus*, aut *exaltatus*.

Seguntia, urbs Hiſp. Tar. in Celtiberis. Livius.

Seguntium, vel *Segontium*, Angliæ urbs. Anton. quæ *Silcheſter* hodie dicitur in agro Southamptonenſi.

Seguſiani, *Secuſiani* Plin. pop. Gall. Celt. quorum tractus *Lyonnois*, & *la Foreſt*, trans Rhodanum nominatur, cujus caput eſt Mons Briſonis inter Lugdunum & Podium. Male *Sebuſiani* errore librariorum Cæſari dicuntur.

Seguſium, *Seguſio* Plin. & Ant. urbs Gall. Subalpinæ ad Alpium Cottiarum radices, vulgò *Suſa*.

Seheſimo, civitas in tribu Iſſachar. Joſ. 19. Lat. *humiliatio*, *fovea*: vel *meditatio jejunii*, aut *ſuperbia maris*.

Sehon, rex Amorrhæorum. Num. 21. Lat. *eradicatio*, ſive *concluſio*.

Seia, Dea dicta à *ſerendo*, alio nomine *Segeſta*.

Sejanus, vir, de quo multa Suetonius in Tiberio, & Juvenal. Sat. 10.

Seir, mons Idumææ inter Aſphaltitem, & Ægyptum, qui ab Eſau hujus montis accolâ, eo quòd eſſet hirſutus, nomen accepit. 1 Par. 4. Item vir quidam Horræus. Gen. 36.

Seira, civitas Idumææ. 4 Reg. 8. Lat. *parua*, ſive *tribulata*.

Seirath, nomen loci. Jud. 3.

C. *Seius*, dominus equi illius, unde eſt proverbium in infelices & calamitoſos, à M. Antonio, qui poſtea Triumvir fuit tempore belli Civilis, quum præſſet Italiæ, miſerando ſupplicio affectus eſt. Gellius. 3. 9. Vide Eraſmum in *Equus Sejanus*.

Sela, fil. Judæ ex Suâ uxore. Gen. 38.

Sela, civitas in tribu Benjamin. Joſ. 38.

Selahi, mater matris Joſaphat regis Judæ. 2 Par. 10.

Selaitæ, nomen familiæ. Num. 16.

Selambina, Hiſp. Bæticæ urbs. Ptol. *Salobrenna* Floriano.

Selampura, vel potius *Lampura*, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Selaſia, Diana ſic dicta. Heſychius: Σελασία, Ἄρτεμις. Σελασία τόπος ἐν Λακωνικῇ, ὅθεν εἰκὸς κληθῆναι τὴν Ἄρτεμιν.

Selcha, vel *Salcha*, civitas regis Og in Baſan. Deut. 4.

Selebin, civitas in tribu Dan. Joſ. 18.

Selec, nomen viri. 1 Par. 11.

Selemias, pater Juchal. Jer. 38. Pater Jeriæ. Jer. 37.

Selemith, nomen viri. 1 Par. 16.

Selene, urbs Tyrrheniæ. Steph.

Selenus, vide *Selinus*.

Seleph, nomen viri. 2 Eſdr. 3.

Selethai, fil. Semei. 1 Par. 8.

Seleucia, urbs Aſiæ multiplex. I. in Meſopotamiâ ad Tigrim flu. contra Cteſiphontem, inde 3. m. p. cognomento magna, patriarchæ Neſtorianorum ſedes, *Moſul*, teſte Nigro. Apud hanc, utpote Tigranis regiam, Amphicrates Athenienſis rhetor exulans, à Seleucianis rogatus, ut eos rhetoricam doceret, reſpondit, *Delphinum non capit patina*: quo dicto ſignificare voluit, exiguos ingenio non poſſe magna capere, quales erant ipſi Seleucienſes. Refertur à Plut. in Lucullo. II. Syriæ, *Pieria* cognomine, apud oſtia Orontis, *Soldin*, teſte Nigro; Utraque à *Seleuco*, Antiochi filio, unà cum Antiochiâ, & Apamiâ, condita. III. Ciliciæ, cognomento *Aſperæ*, ad Calycadnum flu. prius *Olbia*, & *Hyria*, teſte Steph. IIII. Piſidiæ, in Pamphyliæ confin. inter Antiochiam Piſidiæ ad Bor. & Pergen Pamphyl. ad merid.

Seleucobelus, urbs Syriæ juxta Belum. Steph.

Seleucus, qui & *Philopater*, 7. Syriæ rex, regn. an. 12.

Seleucus Emeſenus Grammaticus, Suidâ teſte, compoſuit Parthicorum libros duos. Alius Alexandrinus Grammaticus, cognomento *Homericus*, quem in omnes pene Poetas commentatum eſſe ait Suidas. Alius eſt *Seleucus* Babylonius, cujus mentionem facit Strabo lib. 1. Alius denique *Seleucus ὁ Σταλίγξ*, de quo Porph. lib. 2. *περὶ ἀποχῆς*.

Seleucus, urbs juxta Apameam in Syriâ. Steph.

Seleucus, Conſ. an. ab U. C. 573.

Seleucus, unus ex principibus Alexandri, qui poſt Alexandri mortem primus in Syriâ regnavit, anno 20. de quo Appianus in Syriacis.

Seleucus, Gryphi fil. cum patruo Cyziceno de Syriaco imperio dimicavit, atque acie victum interfecit. Ipſe à patruele regno pulſus, & à civibus in Palatio concrematus eſt. Olymp. 5. 3.

Seleucus Ceraunus, 10. Syriæ rex.

Seleucus Nicanor, Syriam occupavit, & reg. in eâ an. 31. Is tranſtulit Judæos in eas urbes, quas extruxerat, jus eis & municipalem ordinem cum Græcis æqualem tribuens.

Selga, urbs Pamphyliæ mediter. hodie *Philadelphia* Nigro. Stephanus eam in Piſidiâ ponit. Strabo quoq; *Selgenſes* Πισιδῶν ἀξιολογώτατος vocat, & 20. virorum millia olim in eâ urbe fuiſſe, ac prudentem Reip. adminiſtrationem laudat. Dionyſ. verſ. 859.

——— Καὶ ἰὼ ἱπολίσσαλο λαὸς
Πρὶν σοῦ Ἀμυκλαίων μεγαλήτυμος ἐν χθονὶ Σίλγη.

Hinc tamen impudici ἀσιλγεῖς dicti cum α epitatico. Ita Suidas & Etymologus. Euſt. ὅθεν καὶ ὑβριστὴν λέγουσι τὸν ἀσίλγειαν ὅτι ἡ καθαρὰς ζώντων. Ex quo fit, ut *Selgam* ſuſpicetur Bochartus per literarum metathefin, nomen habere ab Hebræo גלש *ſhagal*, i. e. *coire* & *conſtuprare*.

Selgia, Armen. maj. urbs. Prol.

Selim, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Selinus portus, *Saloneſ* Mercatori, *Porto Alberto* Caſtaldo, portus Marmaricæ inter Catabathmum ad occ. & Parætonium urb. in ortum.

Selinus, urbs gemina cum flu. cognomine; Una in orâ Siciliæ Auſtrali, inter Thermas ad ort. 18. & Mazaram

zaram ad occ. 12. m. p. (licet Ptol. oſtia Selinuntis inter Mazaram & Lilybæum ſtatuat) exciſa, à Megarenſibus, ſive à Phœnicibus condita: *Terra di Pulici* hodie Fazello; flu. vero *Madiuni* nominatur. Virg. Æn. 3.

Teque datis linquo ventis palmoſa Selinus.

Silius Italicus lib. 4.

Audax Hybla favis, palmis quoque onuſta Selinus.

Altera in orâ Ciliciæ, *Iſſenos* hodie Turcis, inter Jotapam ad occ. & Antiochiam ſuper Crago ad ort. prope oſtium Selinuntis flu. quæ & *Trajanopolis* dicta fuit, teſte Xiphilino, quòd ibi Trajanus Imp. deceſſerit. Luc. l. 8.

Quo portu mittitque rates, recipitque Selinus.

Selinus, flu. Epheſi duplex apud Dianæ templum fluens. Plin.

Selinuſius, lacus eſt apud oſtia Cayſtri flu. teſte Strab. lib. 14. Idem *Selenuſia*.

Selium, op. ſeu pag. Luſitan. inter Conimbricam & oſtia Mundi flu. *Sellir* Vaſconcello. Vel *Seira* pag. Conimbricæ proximus, ab eâ parum in ort. diſtans.

Sella, uxor Lamech. Gen. 4. Lat. *umbra*, *aſſatio*, ſive *tinnitus*, aut Syriacè *oratio*.

Sellæ, pop. Epiri. Lucan. lib. 3.

——— *Querculque ſilentes*
Chaonio veteres liquerunt vertice Sellæ.

Σελλοὶ apud Homerum, & ex eo Strab. & Steph.

Sellai, nomen viri. 1 Eſdr. 11.

Sellaſia, urbs Laconicæ. Xenoph. Steph.

Selleis, flu. Peloponneſi ex Pholoe monte in Arcadiâ profluens, ac inter Chelonatem promunt. & Cyllenen urb. in Ionium mare delabens. Hom. Iliad. 6.

Ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης πολυμήλου ἀπὸ Σελλήεντος.

Sellen, fil. Nephthali. Num. 26. qui Gen. 46. *Sallen*, & 1 Par. 7. *Sallum* dicitur.

Selles, fil. Helem. 1 Par. 7.

Selli, vel *Elli*, iidem qui *Dodonæi*. Steph.

Sellu, nomen viri. 2 Eſdr. 11.

Sellum, fil. Jabes. 4 Reg. 15. Filius Siſamai. 1 Par. 3. Filius Joſiæ. 1 Par. 5. Filius Nephthali. 1 Par. 7. qui Gen. 56. dicitur *Sallem*, & Num. 26. *Sellem*. Filius Sadoc. 1 Par. 6. Pater Ezechiæ principis. 2 Par. 26.

Sellun, fil. Col-hoza. 2 Eſdr. 3.

Sellus, Hiſp. Tar. flu. Avienus. Item vir quidam Athenienſis, qui cùm eſſet pauper, volebat tamen videri dives.

Selmai, pater Hagab. 2 Eſdr. 7.

Selmon, mons nivalis Pſ. 68. Item nomen viri 2 Par. 23.

Selomith, nomen viri. 1 Eſdr. 8.

Selybria, Thraciæ urbs ad Propontidem Ptol. Σηλυμβρία Stephano. Strabo tradit ante *Selin* dictam, poſtea addita *Bria*, quod Thracum linguâ urbem ſig. *Selybriam* appellatam. At Heſychius explicat Βρίαν ἢ τὰ ἀγροῖς κώμην. *Olybria* Suidæ dicitur.

Sem, filius Noæ, Gen. 5. Lat. *nomen*, *fama*, ſeu *ponens*, vel *poſitus*, aut *ibi*.

Semaath, mulier, 2 Par. 24. Lat. *audiens*, vel *obediens*.

Semachidæ, populus Atticæ in Antiochide, vel Epacriâ tribu, à *Semacho* quodam, cujus filiæ Bacchum hoſpitio ſuſceperunt, ac deinde ſacerdotes Bacchi ex eorum familiâ electæ ſunt. Steph.

Semaia, fil. Secheniæ. 1 Par. 3.

Semana ſylva, *Thuringerwaldt* Pyramio, ſylva Germ. inter Thuringiam, Voitlandiam, & Franconiam, Hercyniæ pars.

Semerith, nomen mulieris, 2 Par. 14. Lat. *cuſtodita*, vel *adamantina*, aut *ſpina*, vel *fœx*.

Semathei, fil. Sobal, filii Hur, 1 Par. 2. Lat. *nominatus*, *poſitus*, *deſolatus*, aut *ſtupefactus*.

Semeben, rex Seboim, Gen. 14. Lat. *nomen*, vel *fama robuſti*, vel *fortis*, aut *alæ*, vel *pennati*, ſeu *deſtruens fortitudinem*, vel *alam*, aut *pennam*.

Semeger, unus ex principibus regis Babyloniorum. Jer. 39. Lat. *aromata peregrini*, aut *ruminantis*, vel *certantis*.

Semei, fil. Gerſom, Exod. 6. Filius Gera, 2 Reg. 16. Filius Phadaia, 1 Par. 3. Filius Joel. 1 Par. 5. Filius Maſma, 1 Par. 4. Filius Jeth, 1 Par. 6. Frater Choniæ, 2 Par. 29. Lat. *audiens*, *obediens*, aut *nomen acervi*, vel *deſtruens acervum*.

Semei, fil. Onan, 1 Par. 2. Lat. *nomen meum*, aut *deſolatio*, ſeu *perditio mea*, vel *ſtupefactio*, aut *cœli*.

Semeia, pater Uriæ prophetæ, 3 Reg. 12. Filius Haſſub, 1 Par. 9.

Semeias, fil. Eliſaphan, 1 Par. 15.

Semele, Cadmi, Thebarum regis filia, ex quâ Jupiter Bacchum genuit. Propert. lib. 2.

Narrabis Semele quo ſit formoſa periclo.

Vide Fabulam apud Ovid. Met. 3. Hinc *Semeleius*, unde *Semeleius Evan* Ovidio, & *Semeleus Tyoneus* Horatio Bacchus vocatur.

Semelia, civitas in Oriente, unde oriundus Abdala, qui tranſiens in Africam vocabat ſe Mehedi, & ædificavit civitatem de nomine ſuo *Mehedomiam*. G. Tyrius lib. 19. cap. 21.

Semer, nomen viri, 3 Reg. 16.

Semeriæ, nomen viri, 1 Eſdr. 10.

Semeron, nomen montis, 2 Par. 13.

Semeron, civitas in tribu Zabulon.

Semeronius Babylonius Perſa hiſtoricus, citatur à Chronici Alexandrini auctore, pag. 88.

Semida, fil. Galaad, 1 Par. 7.

Semiguntus, Segeſti fil. Cheruſcorum ductor, à Germanico in bello captus eſt, & in triumpho ductus. Strab. l. 7.

Semiramis, Aſſyriorum regina, Nini regis uxor, ut quidam volunt, quæ poſt viri obitum, quòd intelligeret Aſſyrios gravatè mulieris imperium paſſuros, diſſimulato illius obitu, perſonam ejus aſſumpſit, donec filius Ninus adoleſceret, regnoque adminiſtrando, idoneus fieret. Juſtinus. Conon apud Photium Narrat. 9. tradit Semiramim non uxorem Nini ſed filiam fuiſſe. Ait præterea Juſtinus illam, concubitum cum à filio petiiſſet, ab eodem interfectam. Conon vero longè aliter. Scribit enim cum imprudens & ignara cum filio coiiſſet, re cognitâ eidem nupſiſſe, & ex eo tempore licitum ſemper fuiſſe Perſis commiſceri matribus. Hæc tanto libidinis ardore æſtuaſſe dicitur, ut poſt mariti mortem, non admiſerit ſolum, ſed etiam provocaverit ad Venerem pleroſque ex ſuis militibus, qui formâ eſſent elegantiore, quos poſtea crudeliter necabat. Et quod omnium longè turpiſſimum eſt, equum ab eâ adamatum, uſque ad coitum, Juba teſtis eſt apud Plinium. Fuit & iracundiâ tam vehementi, ut ei circa cultum corporis occupatæ, quum nunciatum eſſet Babylonem defeciſſe, æſtuans alterâ parte incompta ad eam expugnandam cucurrerit. Juvenalis.

Quod nec in Aſſyria pharetrata Semiramis urbe,
Mœſta nec Actiacâ fecit Cleopatra carinâ.

Ovidius 1. Amor.

Qualiter in thalamos formoſa Semiramis iſſe
Dicitur, & multis Lais amata procis.

Semiramis autem ſecundum nonnullos Aſcalonita fuit, quæ quarto loco apud Babyloniam annis 40. regnavit. Hæc anteceſſit militiâ, triumphis, divitiis, victoriis omnes mortales. Ipſam urbem Babylonem maximam ex opido fecit, ut magis dici poſſit illam ædificaſſe, quam ampliaſſe. Vide *Babylon*. Cum expiravit, in columbam verſa eſt: ideo abſtinent Syri ab his avibus. Tibul. 1. 7.

Quid referam ut volitet crebras intacta per urbes
Alba Palæſtino ſancta columba Syro.

Capello quidem *Semiramis* non eſt *columba*; ſed Hebraicè *Semi-ram*, h. e. *nomen meum eſt altum*. At vero quia Heſychius ait: Σιμίραμις ἀετὸς ὄρνις Ἑλληνικῶς, ideo Bochartus vocem conflatam ex duabus Arabicis putat שרי *Sera* ſc. & המאם *hemam*, quarum illa *montem*, hæc *columbam* ſonat. Columbâ etiam vexillum Babyloniorum inſigniebatur teſte Diod. Siculo, quod inſinuat Hieremias cap. 25. exhortans Hieroſolymitanos, ut fugerent à facie iræ columbæ, i. e. Babyloniorum, quos columba, h. e. Semiramis, armorum ferociâ magis quam Ninus, inſtruxerat. Aquinas. Cavendum hic ait Voſſius Semiramim intelligas Nini uxorem. Nec enim Ninus uxorem ejus nominis habuit, vel ſi ſic dicta, alia ſaltem eſt, quæ ſic à Græcis celebratur, eaq; annis

junior amplius mille. Melius Græcis ista norant Phœnices. Audiamus igitur Herennium Philonem Byblienſem, ex quo ſic Stephanus, ubi de Babylone: Βαβυλὼν τοῦτο ἀνδρὸς σοφοῦ, παιδὸς Βήλου σοφωτάτου, ὃν ὡς Ἡσίοδός φησι Σεμιραμίδος, ταύτης δὲ ὧν ἀρχαιοτέρα ἔτεσι χιλίοις δύο ὡς Ἑρέννιος, prout eum locum ex MSS. legi clariſſimo Salmaſio obſervatum.

Semiramoth, Sacerdos quidam, 1 Par. 13. Lat. *cælorum altitudines*, aut *nominis ſublimitas*.

Semla, 5. rex in Edom, Gen. 36.

Semlai, nomen viri, 1 Eſdr. 2.

Semma, fil. Age, 2 Reg. 23.

Semmaa, pater Jonadab, frater David, 2 Reg. 13.

Semneſerteus, rex fuit Ægypti, quo regnante Pythagoras in Ægypto fuit.

Semnones, Ptol. pop. Italiæ in orâ Umbriæ, mari Adriatico expoſiti, inter Æmil. ad occ. & Picenum ad ort. Item pop. Germ. Ptol. quorum regio Marchia Brandeburgenſis hodie dicitur.

Semones, ex illo Deorum numero, qui minorum gentium appellabantur, & ex hominibus relati in Deos: majores ſc. hominibus, minores Diis. Fulgentius de vocibus antiquis: *Semones dici voluerunt Deos, quos cælo nec dignos adſcribebant ob meriti paupertatem: ſicut Priapus, Vertumnus: nec terrenos eos deputare vellent per gratiæ venerationem.* Ovid. Faſt. 5.

Quærebam nonas Sanco Fidione referrem,
An tibi Serno pater. ———

Ubi *Sancus* vel *Sanctus Semo* dicitur non tam proprio nomine, quàm quod commune & aliis eſſet hujus generis Diis. Liv. lib. 8. *Bona Semoni Sanco conſuerunt conſecranda.* Vetus Poeta de Planetis apud Joſ. Scal. lib. 2. Lect. Auſon. cap. 19.

Terque ille ternos puro de veſpere tollens
Semonis Dii completur circulus anno.

Ubi *Semo Deus* Mercurius eſt, uti interpretatur Scaliger dicto loco. Nota autem hic alteram in *Semonis* produci, quod contra naturam originis videtur. *Semones* enim qu. *Semi-homines*, quod & Lipſio viſum Ant. Lect. 2. 18. Cæterùm media in *hominis* correpta eſt non producta. Sed veruſtiſſimi Latinorum non *homo*, *hominis*, ſed *hemo*, *hemonis*, dicebant, ſecundâ productâ. Ennius apud Priſcianum lib. 6.

Volturis in ſilvis miſerum mandebat hemonem.

Ubi *Volturis* nominativus antiquus eſt. Feſtus: *hemona humana: hemonem hominem* dicebant.

Semphe, urbs Arabiæ juxta Euphratem. Steph.

Sempronium, op. Pannon. ſuper. à *Sempronio* Secundino cive Romano conditore dictum, in Hungariæ & Auſtriæ confin. inter Viennam & Sabariam, *Oedenburg* Lazio.

Sempronius Atratinus, Conſ. ab U. C. an. 331. Hic Σοφὸς dictus eſt.

Sempronius Gracchus, vide *Gracchus*.

Sempronius, mons inter Oſcellam op. Inſubriæ & Sedunos trajiciendus, vulgò *M. Sempron*, & *Den Sempeler*.

Semran, fil. Iſſachar, Num. 2.

Semri, fil. Samaia, 1 Par. 4.

Semurium, campus Romæ vicinus, in quo erat templum Apollinis; cujus mem. Cic. in Anton. & Macrobius ubi de Accâ Laurentiâ loquitur.

Semus, Eleus Grammaticus, de quo videndus Voſſius de Hiſt. Gr. pag. 413.

Sen, nomen loci, 1 Reg. 7.

Sena, Piceni ſive Umbriæ in Italia op in litore Adriatici maris non longè à Metauro flu. à Gallis Senonibus conditum, & appellatum, ut ex Polybio conſtat lib. 2. Unde *Senogallia* dicitur Plinio l. 3. c. 4. Sil. l. 8.

Et Clanis, & Rubico, & Senonum de nomine Sena.

Idem lib. 15. ——— *Quà Sena relictum*
Gallorum è populis ſervat per ſecula nomen.

Alia op. Hetruriæ in eâdem Italiâ, ſive urbs hoc nomine, quæ hodieque durat, elegantiâ ſermonis Italici celebris. De utraque plura Cæſar Orlandius de urbis Senæ, ejuſq; epiſcopatus Antiquitate. Eſt & Flaminiæ ſive Æmiliæ flu. *Sena*. Vide *Senna*.

Senaa, civitas, 1 Eſdr. 2. Lat. *rabis*, vel Syriacè *inimicus*.

Senaab, rex Adamæ, Gen. 14.

Sene, rupes oppoſita rupi Boſes, 2 Reg. 14.

Seneca, L. Annæus Seneca Philoſophus, Cordubenſis, patrem habuit M. Annæum Senecam ordinis equeſtris eruditiſſimum. Philoſophus de Beneficiis ſcripſit libros 7. de Irâ libros 3. de Clementiâ ad Neronem libros 2. de Vitâ beatâ, de Tranquillitate, & de Brevitate vitæ, & alia. Nam Declamationum libri ad patrem pertinent. De Philoſopho, & ejus eloquentiâ judicium habes Quinctiliani cap. 1. Aliorum ex obſervatione Gellii lib. 12. cap. 2. quibus reſpondit Lipſius, quem vide. Fuit quoque tertius *Seneca* Tragœdus, habenturque hodie 10. Tragœdiæ *Senecæ* nomen præ ſe ferentes, de quarum auctoribus diverſa eruditi tradunt. Porro *Senecam* dictum qu. canus natus ſit, Caſſiodorus tradit.

Senecio, vir in Baticâ natus, & ibi Quæſtor, cujus mem. Tacitus & Plin. Ep. 5. Homo turbulenti ingenii, & quòd omnia grandia cuperet, *Grandio* vocatus. Sen. Suaſor. 1.

Seneia, nomen viri. 2 Eſdr. 11.

Senia, op. Illyrici, Plin. 3. 21.

Senna, vulgò *Miſa*, flu. Umbriæ in orâ Senonum ad Senam Gallicam urb. mari Hadriatico acceptus. Luc. l. 2.

Sennaque, & Adriacas qui verberat Auſidus undas.

Senaar, campus Babylonis, in quo regnavit Nimrod. Gen. 10 de quo vide Bochart. Phaleg. l. 1. c. 5.

Sennabaris, manſionis nomen ad trigeſimum ſtad. à Tiberiade diſtans. Joſeph. Ἄλωσ. l. 3. c. 16.

Sennacherib, 4. rex Babyloniorum, Judæam devaſtavit, Jeruſalem obſedit, 4 Reg. 18. Lat. *rubis deſtructionis*, vel *gladii*, aut *ſolitudinis*, ſive *ſiccitatis*, aut ex Hebræo & Syro, *inimici gladius*, vel *deſtructio*.

Senneſer, fil. Jechoniæ, 1 Par. 3.

Senogallia, vide *Sena*.

Senomani, Gallicè *Les Manceaux*, prius *Lemani* vocati à *Lemano* principe, qui *Lemannum* civitatem de ſuo nomine condidit, ſeu potius reſtituit, ac reſtauravit. Antea enim iſtud op. Sarrhon, Samothæ nepos condiderat, quod Sarrham, vel Sarthàm nominaverat: iſtudque poſtea Druidæ bello in Lemanos moto diripuerant, ac ſolo funditus æquaverant. Lapſu vero temporis Lemani & Senones bello inter ſe concitati, multiſque præliis utrinque commiſſis paceſh inierunt, ac fœdere percuſſo, ex utraque gente unicam fecerunt: eâ tamen conditione, ut nomine compoſito vocarentur; cujus nominis 2. priores ſyllabæ *Senones*, 2. poſteriores *Lemanos* ſignificarent.

Senones, pop. Gall. finitimi Belgis, qui Brenno duce urb. Romam incenderunt, & Capitolium obſederunt: quos Furius Camillus omnes ad internecionem redegiſſe dicitur. Σένωνες Straboni, Σήνωνες Polybio. Stephanus: Σένωνες, ἔθνος Γαλατικόν. Luc. l. 2.

Nos primi Senonum motus, Cimbrumq; furentem
Vidimus. ———

Silius lib. 8. ——— *Senonum de nomine Sena.*

Claud. *Et Senonum quatit arma fragor.* ——

Senſenna, civitas in tribu Judâ. Joſ. 15.

Senta Fauna, Pici regis filia, conjux Fauni fratris ſui, teſte Lactantio. Hanc Varro ſcripſit tantæ pudicitiæ fuiſſe, ut nemo illam, dum vixit, prater virum ſuum mas viderit, nec nomen ejus audierit. Propter quod in operto mulieres illi ſacrificabant, & *Bonam Deam* nominabant. Veteres *Faunam* & *Fatuam* dixerunt.

Senta, ſpecus eſt in orâ Dalmatiæ vaſto in præceps hiatu: in quem dejecto levi pondere quamvis tranquillo die, turbini ſimilis emicat procella. Plin. 2. 45.

Sentica, Ptol. urbs Hiſp. Tarracon. in Vaccæis, *Zamora* Morali.

Sentinum, Umbriæ op. in Piceni confin. ad Sentinum flu. quod nunc *Saxoferratum* dici poteſt. *Senec* Leandro, *Cerete* Nigro. Fluvius etiam nunc *Sentino* dicitur Blondo, & Leandro.

Sentinus Augur, poeta Romæ natus, ſcripſit epigrammata, in quibus ſecutus eſt Val. Cat. & Licinium Calvum.

Sentinus

Sentinus Saturninus, Conſul Romanus.

Senus, urbs Ægypti. Steph.

Senus, Scena Oroſio, *Sacana* Æthico, flu. Hiberniæ ad Limericum urb. *Shannon* Camdeno.

Sepelacus, locus in Hiſp. circa Saguntum. Anton.

Seon, civitas in tribu Iſſachar, Joſ. 19.

Seor, pater Ephron, Gen. 23.

Seorim, nomen ſacerdotis, 1 Par. 24.

Sepham, fil. Hur, 1 Par. 7.

Sephama, terminus Judæ ad Solis ortum, Num. 34.

Sephamoth, civitas, quam David ſuorum ſpoliorum participem fecit, 1 Reg. 30.

Sephar, mons, Gen. 10.

Sepharvaim, civitas Aſſyriorum, 4 Reg. 18.

Sephath, civitas, in quâ filii Judæ Chananæos ad unum interfecerunt, eamque *Hormah* nominaverunt. Jud. 1.

Sephatha, nomen vallis, 2 Par. 4.

Sephei, pater Ziza principis, 1 Par. 14.

Sepher, mons in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Ceelata, Num. 33.

Sephi, filius Eliphaz, 1 Par. 1. qui Gen. 36. *Sephua*, dicitur.

Sephi, fil. Sobal, 1 Par. 1. qui Gen. 36. dicitur *Sepho*.

Sephim, nomen viri. 1 Par. 26.

Sepho, fil. Eliphaz. Gen. 36.

Sephon, filius Gad. Gen. 36.

Sephor, pater Balac. Num. 22.

Sephora, obſtetrix Hebræorum. Exod. 1.

Sephora, filia Raguel, ſive Jethro ſacerdotis Midian, uxor Moſis. Exod. 2. 4.

Sephorim, urbs Palæſtinæ in Galilæâ ad mont. Carmeli radices, proxima Canæ; quæ & *Autocratoris* & *Diocæſarea* dicebatur.

Sepia, Macedon. promunt. Ptol. Apollonii Scholiaſtes: Σηπιὰς, ἀκρωτήριον τῆς Ἰωλκικῆς ὅπου καλὸν μύρον διὰ τὸ τὴν Θέτιν ἐκεῖσε εἰς σηπίαι μεταβληθῆναι διακομισθῆναι ὑπὸ Πηλέως.

Sepinum, *Sepinum* Ptol. col. & op. Samnii. Populi *Sepinates*.

Seplaſia, forum Capuæ, in quo unguentarii negotiabantur. Hinc *Seplaſiarius* pro unguentario, & effœminato.

Sepontia Paramica, Vaccæorum urbs in Hiſp. Ptol.

Septa, Græcis *Septon*, urbs Maurit. Tingit. ad fretum Herculeum. *Zeuta* Hiſpanis, *Ceni Maraz* Mauris, teſte Marmolio.

Septan, vel *Sephtan*, pater Camuel, principis tribûs Ephraim. Num. 34.

Septem Aræ, olim op. nunc pagus in Luſit. *Azumar* Vaſconcello.

Septem Fratres, ſeptem montes Maurit. Tingit. apud Herculis columnas; ubi olim elephantorum copia, teſte Solino.

Septem maria, Herodian. ἑπτὰ ὕδατα Dionyſ. Halicarn. *Atrianorum paludes* Plinio, *Stagna Hadriatica* Servio, *Paludes Tartari* Tacito, hodie *Lagune di Venetia*, paludes circa urb. Venetam, in quas Padus, cum Atheſi & Tartaro 7. oſtiis effunditur.

Septempeda, Picenorum urbs mediter. Ptol. *S. Severino* hodie L. Alberto.

Septemtrioni unde nomen ſit, non convenit. Quidam volunt eſſe à *ſolo numero ſtellarum*, ut *triones* ſit ſupplementum. Alii malunt *triones* eſſe *boves*, ut apud Nævium: *Trionum hic moderator ruſticus*. Sanè in Philoxeni Gloſſis legas: *Triones*, βόες ἀρχαίως. Eritque id nomen ab officio, qu. *teriones*, quia *ſolum terant*: vel qu. *terriones*, quia *terram arant*, *colantque*; vel qu. *ſtriones*, à *ſtriâ*, quam proſcindendo terram faciunt. Vide Varron. de LL. lib. 6. Feſtum in *Septentriones*; Gellium lib. 2. cap. 21. Ovidius lib. 1. ᾗ τριήκοντ:

——— *Scythiam, ſeptemque triones*
Horrifer invadit Boreas. ———

Virgil. Georg. lib. 3.

Talis Hyperboreo ſeptem ſubjecta trioni
Gens effræna virum Riphæo tunditur Euro,
Et pecudum fulvis velantur corpora ſetis.

Septicollis, urbs Roma ſic dicta quod *ſeptem colles* habeat, viz. *Palatinum*, *Quirinalem*, *Aventinum*, *Cælium*, *Viminalem*, *Exquilinum*, & *Janicularem*. Virg. Georg. 2. ubi de Româ.

Septemque una ſibi muro circumdedit arces.

Horatius in Carm. Seculari.

Vos, quibus ſeptem placuere colles.

Propertius 3. 11.

Septem urbs alta jugis, toti qui præſidet orbi.

Martialis lib. 4.

Hic ſeptem dominos videre montes.

Statius in Sylvis.

Quis ſeptem geminæ poſuiſſet mœnia Romæ.

Cic. Epiſt. 5. lib. 6. ad Att. ἐξ ἄστεως ἑπταλόφου. Vet. Gloſſ. *Septimons*, ἑπτάλοφος. *Septimontium* ἑπτάδιον. Ovid. Triſt. 1. 4.

Sed quæ de ſeptem totum circumſpicit orbem
Montibus, imperii Roma, Deumque locus.

Idem lib. 3. el. 7.

Dumque ſuos victrix ſeptem de montibus orbem
Proſpiciet domitum Martia Roma, legar.

Claud. de ſec. Conſul. Stilichonis.

——— *Septem circumſpice montes,*
Quos Solis radios auri fulgore laceſſunt. Et poſtea:
Quæ ſeptem ſcopulis zonas imitatur Olympi.

Septimancæ, Hiſp. Tar. urbs in Vaccæis. Anton. *Simancas* Cluſio in Caſtellâ reg.

Septimius Baſſus, Conſ. an. U. C. 1069.

Septimius Acyndinus, Conſ. an. U. C. 1091.

Septimontium, feſtum Rom. inſtitutum, cum ſeptimus collis urbi eſſet additus. Varro. Hoc die per urbem vehiculis vehi piaculum erat. Plut.

L. *Septimuleius*, quanquam C. Gracchi familiaris, avaritiâ tamen ductus, caput ejus abſcindere, & per urbem pilo fixum geſtare non erubuit, quòd Conſul Opimius auro id ſe repenſurum edixiſſet. Sunt qui tradunt liquato plumbo, quo ponderoſius eſſet, caput expleviſſe. Hinc poſt id factum roganti Scævolam, ut ſe in Aſiam præfectum educeret. *Quid*, inquit ille, *tibi vis inſane? Tanta malorum eſt multitudo civium, ut tibi ego hoc confirmem, ſi Romæ manſeris, te paucis annis ad maximas pecunias eſſe venturum.*

Septizonium, *Septiſolium* Plinio, locus Romæ in 12. regione à Severo Imp. fabricatus, ſicque à 7. columnarum ordine dictus. Fuit & *Septizonium* Titi in 10. reg. cujus mem. Suetonius & P. Victor.

Septumani, pop. Gall. Narb. quorum urbs Biterræ: ſic dicti à ſeptimâ legione, quæ ibi locata fuerat.

Sequana, *Sequanus* Straboni, vulgo *Seyne* flu. Gall. Celt. Lutetiam Pariſiorum mediam interſecans, unaq; cum Matronâ Belgas à Celtis dividens. Sidonius Apol. in panegyr. Major.

Rhenus, Arar, Rhodanus, Moſa, Matrona, Sequana, Ledus.

Lucanus lib. 1.

Optima gens flexis in gyrum Sequana frœnis.

Hinc *Sequanicus*. Martialis 4. 19.

Hanc tibi Sequanicæ pinguem textricis alumnam.

Sequani, pop. Gall. Belg. ab Æduis Arare flu. diviſi. Horum loca hodie tenent Burgundiones, Gallicè *Ceux de la Franche Comté, ou les Bourguignons*. Munſterus hos Sequanos dividit in *Ciſiuranos*, quos in *Obern Elſas* & *Suntgoew* ſtatuit, & *Tranſiuranos*. Eutropius lib. 6. de Sequanis Ciſiuranis: *Helvetii qui nunc Sequani appellantur.*

Ser, civitas in tribu Nephthali. Joſ. 19.

Sera, Sericæ reg. metropolis. Ptol. *Cambalcch* Nigro, *Sindinfu* Mercatori.

Serabis, flu. Hiſp. Tar. per regnum Valentiæ in mare Balearicum fluens inter Segorbiam & Dertuſam. Hodie *Segura*, vel *Zinira* teſte Cluſio.

Seranus, cognomen cujuſdam Romani nobiliſſimi, ſumptum à *ſero* pro *ſemino*, ſeu *planto*; quòd agrum cùm ſereret, abſens Dictator electus eſt. Plin.

Seraphim, i. e. *ardentes*, vel *igniti*. Iſ. cap. 6. Angelorum nomen, qui à *claritate* & *aſpectûs ſplendore* ita vocantur, vel quia Dei mandata cum fervore & zelo exequuntur.

Serapio, terrarum orbem descripsit. Cic. lib. 2. ad Att. ep. 6. Is est Serapio Antiochensis, eo enim scriptore usum se profitetur Plinius in elencho scriptorum lib. 6. Alius est *Serapio* Ascalonita, qui de interpretatione somniorum scripsit. Fulgent. lib. 1. Mytholog.

Serapion, Ælianus dictus, orator Alexandrinus, multa scripsit. Vide Suidam.

Serapion, nomen pictoris. Plin. 35. 10.

Serapion, Præsul Antiochenus sub Commodo Imp. Hieronymus.

Serapion quidam, pater 10 mill. monachorum, quos omnes tempore messis pretio conducebat, ut suâ operâ juvarent pauperum laborem: vivebat ipse pane & aquâ, unicâ veste contentus. Sozom. 8. 1.

Serapion, qui ob elegantiam ingenii *Scholasticus* meruit cognominari: scripsit contra Manichæos, laudatus ob fidei constantiam sub Constantino Imp. Hieron.

Serapion, martyr Alexandrinus sub Decio Imp. An. Dom. 251.

Serapis, Ægypti Deus, olim Româ exactus Pisone & Gabinio consulibus, cum Harpocrate & Iside, dejectis aris, quòd turpium religionum, & novarum superstitionum seminarium forent; etsi Athenienses eos olim in gratiam Ptolemæi receperint in urbem. Videtur Plutarcho, sed nimis præcipiti conjecturâ, significare *lætitiam*, quòd τὰ χαρμόσυνα, i. e. *hilaria* festa Ægyptii appellent σωρεί. Cum vero veteres per Serapin universam mundi molem, & ipsa rerum principia intelligerent, certatim eum templis magnificentissimis honestarunt, cujusmodi Memphi & in Alexandriâ celebratur. At nunquam ea Ægyptii intra opida admiserunt cum Saturni templis, quòd velut pervigiles, excubitoresque Deos in suburbiis suas habere voluerint sedes, ut ita essent muniti validis illorum præsidiis adversus hostium incursus, ipsimet autem pro aris, focis, templis, & patrio solo perpetuò excubarent. Statua ejus in Ægypto proditur fuisse ejusmodi forma, ut Sol exoriens os & labra perstringeret suo fulgore. Effigies ejus, quam ipsemet in Nicocreontis regis gratiam oraculo descripsit, rerum naturam omnem in se complectens, est hujusmodi.

Ἐιμὶ θεὸς τοῖσδε μαθεῖν, οἷον καγὼ εἶπα:
Οὐρανίῳ κόσμῳ κεφαλὴ, γαίης δὲ θάλασσα,
Γαῖα δέ μοι πόδες εἰσὶ, τὰ δ' ἔσθ' ὑπὸ τὰ πύθεα κεῖται,
Ὄμματα τηλαυγὲς λαμπρῷ φάει ἠελίοιο.

Ejus mem. Martialis lib. 10.

——— *Nec quæ turba Serapin amat.*

Sic & Varro produxit. Sed Martianus Capella, qui & multa alia sibi licere voluit eorripuit versu illo:

Te Serapim Nilus, Memphis veneratur Osirim.

Aliqui *Sarapis* scribunt. Unde templum hujus Dei Σαράπιον à Strab. vocatur, quod miris laudibus ab Amm. Marcellino celebrari notat Casaubonus in Strabonem. Nomen à Vossio lib. 1. de Theol. Gentili cap. 29. ab *Apis* & שׂר *Sar*, i. e. *princeps*, vel שׁוֹר, i. e. *bos* probabiliter deducitur; cum *Apidem*, qui formâ bovis celebratur, & *Osiridem* agriculturæ inventorem habitum, idem cum *Sarapide* numen fuisse ibidem probetur.

Serbes, *betis*, flu. Maurit. Cæsar. Ptol. *Miron* eum vocat Castaldus. *Sardabala* Plinio, teste Villanovano.

Serbi, pop circa Mœotim. Plin. Hos Dubravius scribit postea Lusatiam German. regionem occupasse. *Serbi* Cedreno sunt circa Dalmatiam, quos dicit quoq; Scythas vocari.

Serbinum, Ptol. op. Pannon. infer. ad Saum flu. *Swynaw*, vel *Swynar*, teste Lazio.

Serbonis, palus. Vide *Sirbonis*.

Serebia, nomen viri, 2 Esdr. 9.

Seren, civitas Arabum non procul à Troglodytis. Plin. 6. 29.

Serena, ex Hisp. oriunda, uxor fuit Stiliconis, socrus Honorii Imp. qui Mariam filiam ipsius, uxorem duxit. Hujus *Serenæ* laudes eleganti carmine celebravit Claud.

Annæus *Serenus*, Præfectus vigilum Neronis, fungis edendis interemptus. Plin. lib. 22. Senecæ amicissimus, ipso testante epist. 64. cui & libros de Tranquillitate inscripsit, monumentum amoris. Lipsi. ad Tac. An. 13.

Q. *Serenus* Sammonicus, carmine scripsit curationes morborum versibus Heroicis & alia, sicuti ex Ælio Spartiano in Caracalla, à quo occisus fuit, in Opilio Macrino, cui ejus scripta familiarissimæ fuere, colligitur. Charus fuit Severo & Gordiano majori Impp. ut Lampridius in Severo, Capitolinus in Gordiano Juniore scribit, qui & filii, Gordiani illius præceptoris, & bibliothecæ præstantissimæ meminit.

Seres, pop. Æthiop. inter. ad ort. inter Blemyas: & Orosio teste, pop. Indiæ citer. inter Indum & Hydaspen. Sunt & *Seres* pop. Asiæ ad ort. extremi, ultra Sinas; omnium mitissimi, justitiæque amantissimi, inter Sinas ad Aust. & Scythiam extra Imaum ad occ. & Bor. quorum regio *Serica*, nunc *Cathay*, teste Ferrario. De Seribus Dionysius v. 752.

Καὶ Τόχαροι Φῦλόγοί τε καὶ ὕδατα βάρβαρος Σηρῶν.
Οἵτε βίας μὲν ἀναίνονται καὶ ἔριδα μυκλὰ,
Λίθλα δὲ ξαίνοντες ὑφάμενοι ἀνθεμα γαίης
Ἐιμάσι τευχήσσιν πολυδαίδαλα τιμήεντα,
Ἐιδύμενα χερσὶν λειμωνίδ' ἀνθεσι πείνης,
Κείνοις ὅτι κεν ἔργον ἀεσχύνων ἐρέεσθαι.

Ubi Montanus: *Seres* ultima ad Orient. & Septentr. olim cognita gens, *serico* apud ipsos confecto, & ab iis nominato, nobilis, famâ solâ Dionysio noti fuerunt, distantia vero eorum à Scythiâ citeriore (quæ Scythia intra Imaum Ptolemæo dicitur) prorsus ignorata, & eos quidem juxta Imaum constituere videtur. *Barbaros* autem eos vocat, quod instar ferarum homines fugere dicerentur. Ita de iis Plinius lib. 6. cap. 17. *Seres mites quidem, sed & ipsi feris persimiles, cætum reliquorum mortalium fugiunt cum commercia expectant.* Quibus similia à Solino traduntur cap. 53. Sed quamvis hoc verum fuisse videatur, quod exterorum societatem fugerent, ut hodie Chinenses peregrinos in reg. suam introire non permittunt; ingeniosos tamen artifices fuisse ex telis sericis, ab iis confectis, constat; uti etiam hodie Chinenses artificiis nobiles sunt, & ingenio miti & quieto (perinde ac Seres, teste Solino) cum vicini Scythæ sævi ac truces sint. Et profecto quamvis *Sericam* plerique *Cathaiam* esse statuant, hoc est, Orientalem Tartariæ hodie dictæ partem; mihi tamen persuasum est Borealem potius esse Chinensis regni partem. Ptolemæus enim lib 6. cap. 16. Sericam (cujus Occiduum tantum latus cognitum habuit, neque enim Oceano, sed terrâ incognitâ eam terminat) non tantum Sinis, verum etiam magnâ ex parte Indiæ extra Gangem à meridie confinem facit, & præcipuas ejus urbes Ottocororam, & Seram circa gr. latitud. 37. & 38. constituit, cum Cathaia sec. tabulas recentiorum, ab Indiâ longè remota sit, neque ulla ejus pars gradu latitud. 55. australiòr sit. Plinius etiam lib. 6. cap. 17. Sericam Indiæ contiguam facit; quod etiam Melam sensisse, collato cap. 6. cum cap. 7. lib. 3. non obscurum est. Ubi fis Vossium consule. Stephanus ἀκοντιμυκὸς ἔθνος vocat. Sagittandi peritissimi habebantur. Horat. lib. 1. Odyss. 29.

Doctus sagittas tendere Sericas
Arcu paterno. ———

Sericum è *Serica* reg. à Persicis, Medicis, & Assyriis mercatoribus olim afferebatur; unde vestes inde confectæ modo Assyriæ & Medicæ, à gentibus unde materia immediatè allata, modo Sericæ, à gente ubi oriebatur, olim vocatæ, ut plerique statuunt. Satis probabile tamen est, quod sentit Fullerus, *Sericum* dictum ab Ebraâ voce שׂריקוֹת *Sericoth*, quæ pro *serico* usurpatur, Esaiæ 19. 9. inde vero regionem unde allatum est, Græcos *Sericam*, & ejus incolas *Seres* appellasse; ut *sericum* cum denominativi formam præ se ferat, à populo denominatum videretur. Quâ autem ratione apud Seres sericum conficeretur plerique veteres tam Græci quam Latini, ignorarunt, ideoque varias de eo conjecturas habuerunt, quales ratio propria suppeditabat. Plurimi igitur confectum putarunt ex lanugine quâdam foliis arborum adnascente. Amm. Marcell. lib. 23.

lib. 23. *Apud eos* (Seras) *abundè ſylvæ ſublucidæ, à quibus arborum fœtus aquarum aſperginibus crebris, velut quædam vellera mollientes, ex lanugine & liquore admiſtam ſubtilitatem tenerrimam pectunt, netenſque ſubtegmina conficiunt ſericum, &c.* Plin. 6. 17. *Seres lanificio ſylvarum nobiles, perfuſam aquâ depectentes frondium canitiem.* Non ipſas frondes eos carminaſſe, ut nonnulli nimis craſſè intelligunt, ſed canitiem frondium, h. e. frondibus adhærentem, depexuiſſe affirmat. Eadem etiam Solini ſententia eſt, cap. 53. qui *lanuginis teneram ſubtilitatem humore domitam* eos *depectere* affirmat. Plinius quidem alibi *lanata Sericarum arborum folia* nominat: Atque huc ſpectat illud Virgil. Georg. 2.

Velleraque ut foliis depectant tenuia Seres.

Seneca in Hippolyto.

Quæ fila ramis ultimi Seres legunt.

Idem in Hercule Oetæo.

Quæ Phœbeis ſubditus Eurus
Legit Eois Ser arboribus.

Claudianus:

Stamine quod molli tondent de ſtipite Seres.

Eratoſthenes apud Strab. à Nearcho refert, fieri τὰ Σηρικὰ ἐκ τινῶν φλοιῶν ξαινομένης βύσσου. Dionyſius. ex floribus fieri affirmat. Sed licèt ipſe in Epitheto ἀέλλα & aliis quæ verſ. 756. habet, poetico more ludat, ſerici lanificium perinde deſcribens, ac ſi ex ipſis floribus conficeretur probabile eſt tamen eos unde hæc hauſit, de lanugine quâdam floribus adhærente, aut iis ſuccedente, intellexiſſe, qu. ſalicis julis (qui ejus quaſi flores ſunt) adnaſcitur, aut qualis in goſſipio, ſeu xylo planta in folliculo floribus ſuccedente provenit. Materia ea Plinio bombyx vocatur per metaphoram, lib. 19. cap. 1. ubi de goſſipio loquens in Ægypto naſcente, *ſimilem*, inquit, *barbatæ nuci defert fructum, cujus ex interiore bombyce lanugo netur.* Eadem etiam hodie *bombagia* Italis dicitur, voce à nomine *bombyx* deducta; quamvis propriè *bombyx* ſignificet animalculum, à quo bombycina tela netur, & μιτωνυμικῶς telam ipſam, ſicut araneæ nomen tum animali tum ejus telæ tribuitur. Et profectò à veritate prorſus alienæ ſunt iſtæ veterum de ſerici ortu opiniones; à bombycibus enim vermiculis, quos & σῆρας Græci vocant, reverà conficitur. Heſych. Σῆρες ζῶα τινὰ ποιοῦσα μίλακα, ἢ ὄνομα ἔθνους, ὅθεν ἤρξαντο καὶ τὰ σηρικά, Σῆρες γὰρ οἱ σκώληκες. Quod & Suidas confirmat. Ex antiquioribus etiam Pauſanias in Eliacis bombyces σῆρας etiam vocatos, ſericum nere agnovit. Iſidorus 19. 27. *Sericum dictum quia id primum Seres miſerunt. Vermiculi enim ibi naſci perhibentur, à quibus hæc circum arbores fila ducuntur. Vermes autem ipſi Græcè βόμβυκες nominantur.* Unde Chryſoſtomus. Καλὰ τὰ σηρικὰ ἱμάτια, ἀλλὰ σκωλήκων ἐστὶν ὕφασμα. Vide Voſſium in *Sericum*.

Sereſer, unus ex principibus regis Babyloniorum. Jer. 39.

Sereth, fil. Aſhur ex Halaa. 1 Par. 4.

Sergentium, vide *Ergetium*.

Sergeſtus, Æneæ nauta. Virg. Æn. 3.

Sergia, Romana tribus. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 3.

Sergianus, Conſul, an. U. C. 885.

Sergium, ſuburbanum in faucibus Ponti, ad ſiniſtram, quod etiam *Daphne* dicitur. Steph.

Sergius, Proconſul, cognomento *Paulus*, Act. 13. Item nomen 4. Pontificum Rom. Quorum primus ſedit, A.D. 685. ſecundus, 84. 3. tertius, 905. quartus, 1007.

Sergius Servianus, conſul, an. U. C. 886.

Sergius, monachus C P. hæreſeos Neſtorianæ ſectator, & fautor; Mahumetum impoſtorem & pſeudoprophetam in Alcorano conficiendo & compilando juvit, eumq; omnis ſummam impietatis docuit. Zon. tom. 3.

Sergius Galba, orationem apud Latinos exornavit miſerationibus, communibuſque locis uſus, & egreſſus à propoſitâ orandi cauſâ, ut delectaret animos, promoveret, reinque augeret.

Seria, quæ & *Fama Julia*, Hiſp. Bæt. urbs ad Anam flu. Ptol.

Seriphus, inſula maris Ægæi, una Cycladum, inter Siphnum & Theram, quam Ariſtophanis Scholiaſtes in Acharnanes dicit eſſe νῆσον ἀτιμοτάτην, h. e. *inſulam vilißimam*; Seneca ad Helviam, cap. 6. deſertam & aſperrimam: *Deſerta*, inquit, *loca, & aſperimas inſulas Sciathum, & Seriphum pete.* Et apud Plut. de exilio, Stratonicus eò delatus cum ab hoſpite didiciſſet τὸν ῥαδιουργὸν *falſarium* in exilium mitti: Τί ἂν (ἔφην) ἐκ ἐξεδιηρτήσας, ὅπως, ἐὰν τ συνοχωρείας ταῦτης μετασχῃς. De eâdem ſic agit Corn. Tacitus, ac ſi tota ſit ſaxum, de Caſſio Severo dicens lib. 4. Annalium: *Boniſque exutus, interdicto igne & aquâ, ſaxo Seriphio conſenuit.* Seriphus ſcilicet, Euſtathio referente poſt Geographum, ὅτω πετρώδης ἐστὶ, ὥςε κωμῳδεῖται ὑπὸ τ Γοργόνος ἐκτο φαδεῖν, ὡς τῆ Περσέως αὐτόθι τεχθείσης, ἢ τ τ Γοργόνος διὰ τοῦτο κομισάσης καραλιῶ, δι' ἃς τὰς ἐκεῖ κατλίθωσεν. *Seriphos* igitur pro *Reſipho* dicta videtur per metatheſin, quia ר׳ש׳פ *reſiph* apud Phœnices *lapidibus ſtratum* ſonabat. Ovid. Met. 7. ——— *Planamque Seriphon*

Marmoreamque Paron.

Idem lib. 3. de Art. Am.

Sic tibi veſtitæ preſſa Seriphos erat.

Juvenal. Sat. 10.

Ut Gyaræ clauſus ſcopulis, parvaque Seripho.

Statius in Achilleide.

——*Hinc ſpretæ Mycones, humiliſque Seriphos.*

In hâc inſ. ranas prorſus mutas eſſe tradunt: unde proverbialiter *Seriphia rana* dicitur in homines mutos, ac dicendi, canendique prorſus imperitos.

Sermylius, civitas in Sithoniâ Macedoniæ. Herod. l. 7. Urbs juxta Athon. Steph.

Sernicium, locus in Italiâ inter Sulmonem, & Venuſium. Anton.

Serninus vicus, opidulum Lombardiæ Caſſadanæ. Anton. *Sermito* Leandro.

Seron, princeps exercitus Syriæ. 1 Machab. 3.

Seror, fil. Bechorath. 1 Par. 9.

Serrepolis, Ciliciæ urbs. Ptol. *Caſſipolis* Plinii, teſte Villanovano.

Serretes, Pannoniæ gens ad Dravum flu. Plin.

Serrheum, promunt. Thraciæ, & civitas Samothraciæ. Eſt & *Serrheus murus*, *Serrhei* quoque *montes*. Steph.

Serri, pop. Colchis vicini. Plin. 6. 5.

Sertorius, Nurſiâ oriundus, partium Marianarum fuit unà cum Cinnâ: moderatiùs tamen ſe geſſit, quam alii; Syllâ redeunte à bello Mithridatico, urbeque porito, ipſe quoq; in Hiſp. auſugit, ubi brevi tempore ob virtutem ſibi gratiam earum gentium conciliavit, traditur per eum Hiſpanos diſciplinam rei militaris Romanam didiciſſe, ac fortiores deinde fuiſſe. Nam præter artem rei militaris abſtinentiſſimus etiam voluptatum, tum religioſus eſt habitus, ut cervam quandam ſecum in expeditionibus haberet ſequentem, quam Dianæ numen dicebat eſſe, ex eâque reſponſa accipere, reſque gerendas auſpicari. Quare dux Luſitanorum delectus, parvis copiis multas urbes ſubegit, ſed & 4. Romanorum duces contra ſe miſſos, variis cladibus adflixit. Primò enim Cottam navali prælio ſuperavit, Phidiam Hiſpaniæ prætorem cum 2. mill. civium Romanorum interfecit: Domitium proconſulem contrivit; poſtremò Trajanum à Metello miſſum cum toto exercitu delevit. Denique Pompeio fortiter reſiſtens, à Perpennâ ſocio belli & ejuſdem factionis per proditionem in coenâ interfectus eſt. Vide Plut. *in Sertorio*. Lucanus lib. 2.

Quiq; feros movit Sertorius exul Iberos.

Servandus, Conſul, exilio damnatus, an. U. C. 1221.

Servianus Marcellius, Conſul an. ſalutis 105.

Servilia, mater M. Bruti, Julii Cæſaris adultera cui ſexagies ſeſtertiorum gemmam mercatus eſt.

Servilius Aſta, Conſ. an. U. C. 866.

Servilius Hala, vel *Ahala*, mag. equitum, Labicanos, Æquoſque Dictator vicit, an. U. C. 338. Sp. Melium ob regni affectati ſuſpicionem interemit. Tandem cuſtoditæ libertatis exilio pœnas pependit. Val. Max. 5. 3. Cic. Orat. pro domo ſuâ dicit illum reſtiturum fuiſſe.

Servius Cornelius Dolabella, Conſ. an. U. C. 838.

Servius

Servius Corn. Maluginenſis, conſ. an. U. C. 369. Alius Trib. militum, an. U. C. 370.

Servius Corn. Merenda, Conſ. an U. C. 470.

Servius Corn. Orphitus, Conſ. an. U. C. 803.

Servius Corn. Rufus, Conſ. an. U. C. 289.

Servius Fulvius Nobilior, Conſ. an. U. C. 498.

Servius Galba, Conſ. à Lucanis comprehenſus, operâ unius mulieris liberatur.

Servius Sulpitius Camerinus, Conſ. an. U. C. 254.

Servius Sulpitius Galba, prætor malè adverſos Luſitanos pugnavit, an. U. C. 604.

Servius Sulpitius Galba, Conſ. an. U. C. 785.

Servius Sulpitius Rufus, Conſ. an. U. C. 397.

Servius Tullus, 6. Rom. rex, regn. an. 44. Hic cenſum primus omnium ordinavit, qui (ut Eutropius ait) adhuc per orb. terrarum incognitus erat.

Serus, Indiæ extra Gangem flu. Ptol. *Coromoran* Mercatori.

Seſa, pater Ahiæ. 3 Reg. 4.

Seſac, rex Ægypti. 3 Reg. 11.

Seſac, fil. Barriæ. 1 Par.

Seſach, rex Babylonis. Jer. 25.

Seſai, filius Enac. Joſ. 15.

Seſamum, urbs Paphlagoniæ, in quâ primus Phineus habitavit. Steph. Didymus inſulam eſſe ſcribit.

Seſan, fil. Jeſi. 1 Par. 2.

Seſanium, op. inter Ægyptum & Æthiopiam. Plin. 6. 29.

Seſarethus, urbs Taulantiorum. Steph.

Seſatæ, Sinarum gens, corpore curto, lata facie, atq; ſima. Arrian. in Periplo.

Seſindium, urbs Indiæ. Steph.

Seſithacus, Ægemeri fil. Cheruſcorum ductoris fuit. Strabo lib. 7.

Seſoſtris, Ægyptiorum rex, Mœridis ſucceſſor, qui ſubactis maris Rubri accolis, alveum navigabilem conatus eſt ducere ex Nilo in mare Rubrum. Idem & Colchos ac Getas creditur ſubegiſſe, regioneſque omnes à ſe ſubactas trophæis inſigniviſſe; quorum aliquot ſe vidiſſe teſtatur Herodotus muliebri pudendo inſculpta. Hunc aliqui *Seſoſim*, nonnulli *Vexorem* vocant. Σεσώστις ſanè à Diodoro paſſim appellatur, ſed & aliis quibuſdam ſic dicitur; aliquibus *Seſonchis*, vel *Seſonchoſis*. Vide Scholiaſten ad lib. 4. Apollonii Rhodii. Sed miror equidem quod Juſtinus dicat lib. 2. Scythas viciſſe *Seſoſin*, ſive *Seſoſtrim* & in regnum repuliſſe, cum Herodotus, Dicæarchus, Diodorus Siculus, & alii prodiderunt hunc Scythas ſubegiſſe, omniumque quas adierit gentium fuiſſe victorem. Trogum tamen ſecutus eſt Val. Flac. l. 5 Arg. —*Ut prima Seſoſtris*
Intulerit rex bella Getis, ut clade ſuorum
Territus hos Thebas, patriumq; reducat ad amnem;
Phaſidis hos imponat agris, Colchoſq; vocari
Imperet. ———

Seſſites, flu. Gall. Ciſalpinæ per agrum Vercellenſem in Padum influens: vulgò *Seſſia*.

Seſtertium, locus extra Romam quo abjiciuntur eorum capita, qui Cæſarum juſſu ſupplicio afficiuntur. Plut. in Galba. Quarto ab urbe milliario videtur, ex D. Cypriani vitâ.

Seſtiæ aquæ, op. in Narbonenſi provinciâ, hodie Provinciæ caput, vulgo *Aix*. Aliqui *Sextiæ* ſcribunt.

Seſtiaria, Maurit. Tingit. urbs. Ptol. *Galba* Caſtaldo.

Seſtinates, Umbriæ pop. Plin.

Seſtium, urbs in mediterraneis Oenotrorum. Steph. *Saracina* Barrio.

Seſtius, civis Rom. à quo *Seſtiæ aquæ* dictæ. Fuit & ſcriptoris nomen, item medici, quorum mem. Plinius. *Sextius* forte magis aptè ſcriberetur.

Seſtus, urbs Europæ in litore Thracio, ab Abydo Aſiæ urbe Helleſponti anguſtiis diremptа, Herûs & Leandri amoribus nobilitata. Lucanus lib. 2.
Europamq; Aſiæ, Seſtonq; admovit Abydo.
Muſæus:
Σηστὸς ἔην ἠ Ἄβυδος ἐναντίον, ἐγγύθι πουλὺ
Γειτονίης εἴη πόλεις. ———
Solinus cap. 15. *Omnis magnus Helleſpontus ſtringitur in ſtadia ſeptem, quibus ab Europâ Aſiaticam plagam vindicat. Hic quoque urbes duæ, Abydus Aſiæ eſt, & Seſtus Europæ.* Seneca in Thebaide:
Hinc quâ relinquit nomen Jonii maris
Fauces Abydi Seſtos oppoſita premit.
Dionyſius in deſcriptione Orbis v. 515.
——— Τεῦρ Ἀθαμαντίδος Ἕλλης,
Σηστὸς ἔπειτ ἠ Ἄβυδος ἐναντίον ὅρμον ἔθηκε.
Plin. 4. 11. *Helleſpontus ſeptem ſtadiis Europam ab Aſiâ dividens, quatuor illic inter ſe contrarias urbes habet: in Europâ Callipolin & Seſton; in Aſiâ Lampſacum & Abydon.* Xenophon 8. ſtadia videtur aſſerere: Διαβὰς ἠ εἰς Σηστὸν καλουμένου ἦλα Ἄβύδε, ἠ ἀπέχουσα ὡ πλεῖον ὀκτὼ σταδίων. Sic ille lib. 4. rerum Græcarum. Pomponius lib. 2. *Eſt & Abydo objacens Seſtus, Leandri amore pernobilis. Eſt ea regio in quâ Perſarum exercitus diviſas ſpacio pelagoque terras auſus pontibus jungere.* Vide *Abydus*.

Seſuvii, pop. Gall. Celt. Cæſar; quorum urbs *Exiſnii*, teſte Marliano in provinciâ Turonenſi. Aliis autem *Seez* urbs epiſcop. in Normanniâ ſub archiep. Rhotomagenſi.

Seta, Rheſi ſoror ex Marte *Bithyn* filium ſuſcepit, à quo *Bithyni* Thraciæ pop. Steph.

Setabis, op. Hiſp. inter Carthaginem & Saguntum, in loco celſo ſitum. Silius lib. penultimo:
——*Excelſo nutritum colle crearat*
Setabis. ———
In Strabone ſcribitur Σίταβις, in Ptol. Σαίταβις cum amne cognomine, & vicinâ Sætabiculâ. Nomen factum eſſe ſuſpicatur Bochartus ex שתי בוץ *Seti-buts*, i. e. *ſtamine*, vel *telâ byſſi*, quæ ibi texebatur. Catullus:
Nam ſudaria Setaba ex Iberis
Miſerunt mihi munera Fabullus
Et Verannius. ———
Silius lib. 3. *Atq; altrix celſâ mittebat Setabis arce,*
Setabis & telas Arabum ſpreviſſe ſuperbas,
Et Peluſiaco ſilum componere lino.
Agrum habuit ſibi propinquum nomine *Spartarium*, à *ſparto* lini genere, ſive junci. Strabo ſiquidem χοιρόβλα, i. e. *juncarium* interpretatur.

Setæ, Indiæ pop. argenti ditiſſimi. Plin.

Setæum, regiuncula in M. Græciâ inter Sybarin & Thurios, ubi *petra Setæa* Lycophroni, teſte Barrio. Vide Steph.

Setantiorum portus, *Winander mere*, teſte Camdeno, portus Albionis in orâ Angliæ occiduâ, inter Walliam & Scotiam, Devæ, ſeu Ceſtriæ urbi finitimus. Camdeno tamen videtur pro λιμὴν portus, λίμνη lacus leg. apud Ptol. & *Wimander mere* deſignari paludem in agro Lancaſtrenſi, à Ceſtriâ ad 6. m. p.

Seteia, *Dee-mouth* Camdeno, æſtus ſeu flu. Albionis in orâ Angliæ & Walliæ, inter Beliſamam & Tiſobim flu. Aliis *Merſey*, apud quem *Lerpool*, vel *Leverpool*, op. & portus in Comit. Lancaſtrenſi.

Setelſis, Jaccetanorum in Hiſp. Tarracon. urbs. Ptol. *Aſtarlid* Marinæo.

Seth, fil. Adam. Gen. 4. Lat. *poſitus*, vel *poſuit*. Vide Joſeph. Ant. 1. 3. & Suidam in Σηθ.

Sethar, nomen ducis. Eſther. 1.

Sethon, ſacerdos Vulcani, Ægypti rex.

Sethri, fil. Oziel. Exod. 6.

Sethron, urbs Ægypti. Steph.

Setia, urbs Campaniæ, non procul à Tarracinâ, vino generoſo nobilitata, quod inde *Setinum* vocabatur. Martialis lib. 13.
Pendula Pomptinos quà ſpectat Setia campos.
Idem l. 4. ep. 64. ——— *Pendulamq;*
Uni dedite Setiam colono.
Plutarcho & Appiano Σήτιον. Straboni ac Ptolemæo Σητία. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 1021.

Setia, op. Hiſp. citer. in regno Arragonio. Ptol. Nunc *Seſſe*, intra montes Pyrenæos à Cæſaraugustâ 28. leuc. in Bor.

Setidava, Germ. urbs Ptol. *Foſen* Ortelio in Poloniâ, *Poſnania* Lat. recent.

Setiena,

Setiena, Gall. Narbon. arx. Avien.
Setienſis, Africæ Propriæ urbs. Ptol.
Setovia, Dalmatarum urbs. Appiano.
Setim, locus in campeſtribus Moab non procul à Jordane, & Phogor monte, unde Joſue miſit exploratores ad inveſtigandum Jerichuntis terram.
Setrai, nomen viri. 1 Par. 26.
Setubia, urbs Hiſp. Tar. Ptol. *Sepulveda*, Moletio.
Setuia, urbs Germ. in Luſatiâ. Ptol. hodie *Sittaw*.
Setundum, Æthiopiæ ſub Ægypto urbs. Plin.
Sevaces, Norici pop. Ptol.
Sevatum, op. Norici in com. Tirolenſi; vulgò *Schwatz*.
Severia, urbs Angliæ inter Wintoniam & Bathoniam, vulgo *Salisbury*. Pop. *Severiani*, vulgò *Wiltſhiremen*, teſte Lhuydo.
Severiani, hæretici quidam, à Tatiano primùm propugnati, deinde à *Severo* aucti, qui matrimonio penitus abſtinendum prædicabant. Hieronym. Sophronius.
Severinus, Pont. Rom. A. D. 638.
Severinus, vide *Boëtius*.
Severus, nomen 2. Impp. Romanorum, quorum primus Didio Juliano ſucceſſit, an. U. C. 947. Alter, Mammeæ fil. Heliogabali ſucceſſor, an. U. C. 974.
Severus Atilius, ad quem Lactantius ſcripſit duo epiſtolarum volumina, cujus mem. Hieronymus.
Severus, mons Italiæ, teſte Servio in illud Æn. 7.
Qui Tetricæ horrentis rupes, montemq; Severum.
Licet Marcellus *Severum* ibi adjectivè poſitū intelligat.
Seumara, urbs Iberiæ in Aſia. Strabo lib. 11.
Sevo, mons Germ. ab Ingævonibus habitatus. Solin. cap. 23.
Seuri, Hiſp. Tar. pop. Ptol. *Seurbi* Plinio.
Sex, *Sexi firmum* Plin. cognomine Julium, *Sexitania*, Athenæo, *Hexi* Melæ, urbs Hiſp. Bæt. apud oram litoralem regni Granatenſis. *Velez Malaga* Coquo & Pineto, *Motril* vero Floriano.
Sexana, Siciliæ urbs. Phavorinus.
Sexignani, vel *Saxagnani*, Gall. Aquit. pop. Plin.
Sexolitæ, gens ad Euxin. Pont. Pompon.
Sextæ, locus Britanniæ inf. Lib. Notit.
Sextani, Gall. pop. in quibus Arelate. Pompon.
Sextatio, Gall. Narbon. urbs. Anton.
Sextilius Lateranus, Conſul, an. mundi 4116.
Sextius Caballus, ſcurra maximus, *à calcitratu Caballi* nomen adeptus.
Sextum Philippi, locus territorii Rom. ubi Tiberis in duo diviſus inf. efficit inter Portum & Oſtiam.
Sextus, Philoſophus Charonenſis, Plutarchi nepos, qui Præceptor fuit M. Antonini Imperatoris.
Sex. Ælius Catulus, Conſ. an. Mundi 3965.
Sex. Ælius Pætus, Conſ. an. U. C. 765.
Sex. Atilius Seranus, vide *Seranus*.
Sex. Aurelius Victor, Conſ. an. U. C. 1122.
Sex. Cornelius Cethegus, Conſ. an. U. C. 776.
Sex. Domitius Calvinus, Conſ. an. U. C. 630.
Sex. Furius Medullinus, Trib. Mil. an. U. C. 336.
Sex. Julius Cæſar, Conſ. an. U. C. 663.
Sex. Julius Tullus, Trib. Mil. an. U. C. 332.
Sex. Nonius Quinctilianus, Conſ. an. U. C. 788.
Sex. Papinius Gallienus, Conſ. an. U. C. 788.
Sex. Pompeius, Conſ. an. U. C. 766.
Sex. Quinctilius Varus, Conſ. an. U. C. 301.
Sex. Sulp. Galba, Cæſar 7. regn. menſ. 7. an. mundi 4374.
Sexeris, urbs circa Meſopotamiam. Nicetas.

S I.

Siaa, nomen viri. 1 Eſdr. 2.
Siacha, palus Italiæ circa Cimmerios. Tzetzes. Chil. 12. Num. 448.
Siada, Anton. 7. inſulæ maris Britannici oræ Gall. Celt. Boreali adjacentes ante Leonam urb. Britanniæ minoris, ab eâ 7. leuc. in Cæc. Vulgo *les 7. Iſles*, teſte Camdeno. *Siadæ* autem à numero ſic dictæ, *Saith* enim Britannis *ſeptem* ſignificat.
Siæ, urbs Armen. maj. Ptol.
Siagathuri, pop. quorum mem. Martianus in deſcr. Sarmatiæ. Steph.
Siagul, Africæ Propriæ urbs maritima. Ptol. *Suſa*, teſte Marmolio.
Siaha, nomen loci. 2 Eſdr. 11.
Siala, Tyanitidis urbs in Cappadociâ. Ptol.
Siambis, inſula maris Britannici, quæ & *Sena*, vulgo *Seyn*, vel *Sayn*.
Sianticum, Norici urbs. Ptol.
Siara, Armen. min. urbs. Anton.
Siaturanda, Germ. op. Ptol.
Siavana, Armen. maj. urbs. Ptol.
Sibacena, Armen. maj. regio. Ptol.
Sibaræ, Indiæ pop. Plin. 6. 20.
Siba, vel *Ziba* ſervus Saul. 2 Reg. 9. Puer Mephiboſeth. 2 Reg. 16.
Sibæ, Indiæ pop. qui cum Deriade contra Dionyſium pugnaverunt. Steph. Dionyſius verſ. 1141.
Τῶν δὲ μετ' αὐτοὺς ναίουσι Σίβαι, ἠδ' Ταξίλοι αἰνόμορμοι.
Ubi Σίβαι corruptè vulgo legitur, teſtibus Salmaſio & Bocharto. Quippe in Indiâ *Sabæ* nemo alius nominavit. Sed *Sibarum* meminere Strabo, Diodorus, Arrianus, Nonnus, &c. Et Strabo quidem eos collocat inter Indum, & Hydaſpen, quo loco Σίβας Dionyſius.
Sibda, urbs Cariæ. Steph.
Siberena, urbs M. Græciæ in rupe præruptâ apud Neæthum flu. Gent. *Siberenus* Stephano.
Sibini, pop. contermini Suevis. Strab. lib. 7.
Sibora, Cappadociæ urbs. Anton.
Sibrium, Indiæ intra Gangem. op. Ptol.
Sibrus, flu. Lyciæ. Steph. in *Tremile*.
Sibutzates, Aquitaniæ pop. proximi Garumnæ. Ptol.
Siby, Arab. Fel. op. ſeu Elamitarum, quod Græci *Apaten* vocant. Plin. 6. 28.
Sibyllæ, variæ fuere, & numerantur à Clem. Alex. Varrone, aliiſque, de quarum nominibus poſteà videbimus. Unde vero *Sibyllæ* nomen provenerit, Græci ſuo more admodum nugantur. Quibuſdam qu. Σιὸς βουλὰ, *Jovis conſilium* dici videtur, Laconum more, Σὶς poſito pro Διὸς, ut *Sibylla* quidem tanquam Διοβόλα ſit dicta. Salmaſius diminutivum eſſe exiſtimat à Σίβα Σίβυλλα; ſicut ab Ἥρα ἥρυλλα à σκιὰ σκύλλα, de quo Heſychius. Quid autem ſi vox ſit Orientalis à סבל *ſabal*, *Sebula*, tanquam ſi *portatricem* dicas, ſive quæ habeat incolam Pythium, quales etiam fatidicæ fœminæ ἐγγαστρίμυθοι dicuntur. Antiquiſſima certe Sibylla *Sambethe*, quæ *Chaldæa* aliis, aliis *Hebræa*, dicebatur *Saba*, unde Bacchus quoque oriundus eſt. Ab hoc, ut loquitur Hermeas philoſophus, omnes mulieres τὸν μαντικὸν ἐλλάδα βίον dictæ fuere *Sibyllæ*. Cæterum *Sibyllæ* decem numero fuiſſe perhibentur. *Prima* ex Perſidâ oriunda, *Sambethe* dicta, cujus mem. Nicanor, qui res geſtas Alex. Mag. deſcripſit. Huic tribuuntur vaticinia de Chriſto, de regnorum mutationibus. *Secunda*, *Libyca*, cujus Euripides mem. in Lamiæ prologo, eique adſcribuntur vaticinia de Chriſti miraculis, quod ſurdi auditum, cæci viſum, claudi inceſſum receperint, mortui quoque fuerint revocati in vitam. *Tertia*, *Delphica*, cujus mentionem fecit Chryſyppus eo libro quem de divinatione in lucem dedit, & in Annalibus ſuis, nominavit Piſo. Creditur vixiſſe ante bellum Trojanum, adeoque Delphis nata. Alio nomine *Arthemis* audit. Nonnulli eandem eſſe volunt *Delphicam*, Erythræam, Siculam, Samiam, Rhodiam, quòd his in locis frequenter verſata ſit, ſed proprium ejus nomen fuiſſe Herophilen. Cum eſſet adoleſcentula adhuc παίζουσα egit in templo Apollinis τῷ Σμινθίῳ, ut Peucerus notat, & ſomnia quæ in Hecates templo excubantibus objiciebantur, explanavit. Dicitur & Delphis ſaxum quoddam conſcendiſſe, atque inde μαντεύεσθαι, ἡ ἐκ τῷ Διὸς κατέχου oracula proclamaſſe, cui quidem inde ſaxi *Herophilei* appellatio inhæſit. In Troade tandem non procul ab Idâ monte in nemore τῷ Σμινθίῳ eam ſepultam, ex epitaphio columnæ lapideæ inciſo obſervatum tandem ſcribit Pauſanias. Celebratur ejus vaticinium de colaphis Chriſto Domino

impingendis in paſſione, de ſputis, de felle & aceto in potum dando, creditumque Homerus plurimos ex ejus verſibus operi ſuo inſeruiſſe. *Quarta*, *Cumæa*, cujus mem. Nævius, teſte Varrone, in libris belli Punici, ſicut & Piſo in Annalibus. Hanc refert Lactantius ex Varrone, 9. oraculorum volumina obtuliſſe Tarquinio Priſco, & pro eis poſtulaſſe Philippicos trecentos, quos cum Rex, pretii magnitudine deterritus, ſolvere recuſaſſet, crematis 3. reliqua eam retuliſſe ad regem poſtulato eodem pretio, tum vero multo magis exiſtimaſſe regem inſanire mulierem, ideoque rurſus alia 3. volumina ultricibus dediſſe flammis, & nihilominus in pretio perſtitiſſe; tandem vero admiratione ductum Tarquinium inſpectos libros reſiduos trecentis illis aureis ſibi retinuiſſe, & arcæ lapideæ incluſiſſe in templo, Jovis Capitolini ſepoſitos & aſſervatos ad Corn. uſque Syllam, quo tempore Capitolium ſimul cum illis flagravit. Suetonius vero vult uſq; ad Auguſtum manſiſſe incolumes hoc libros, & ſub baſi Palatini Apollinis, cum Martiorum vatum & Bagoes Nymphæ carminibus conditos ſtetiſſe, eundemque Monarcham Sibyllinorum librorum habuiſſe delectum, exuſtis illis, qui nothi videbantur, reſervatis genuinis. Meminit hujus & Martyr Juſtinus in Gentium admonitorio, ubi dicit eam vaticinatam de Salvatoris adventu, & ejus operibus. *Quincta*, *Erythræa*, quam ſuam vocat civem Apollodorus Erythræus, Dionyſius vero *Nympham* fatidicam lib. 1. Eſt autem *Erythra* Joniæ urbs maritima Ptolemæo, quæ Stephano etiam Κυπάρολις dicitur. Eam ferunt vaticinatam Græcis, eſſe perituram Trojam, & Homerum mendacia ſcripturum. Conſt. Magnus Imp. in oratione quam Euſeb. libris de vitâ Conſtantini à ſe editis adjunxit, recitat hujus oraculum de adventu Chriſti, ſed dubiâ profectò fide, initialibus carminum literis præ ſe ferentibus hæc verba: ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΘΕΟΥ ΥΙΟΣ ΣΩΤΗΡ. Aſſerit idem M. Tullium Ciceronem Sibyllinam hanc Acroſtichidem carminibus Latinis incluſiſſe. Interim ſcribit Auguſt. lib. 18. de C.D. cap. 23. eandem ſe Acroſtichidem legiſſe inter Græca Erythrææ carmina, quæ ipſi exhibuit Flaccianus Africæ Proconſul. *Sexta* Sibylla, *Samia* fuit, de quâ mentionem facit Eratoſthenes in Annalibus. Illi cognomen fuit Φυλὼ, diciturque vaticinata de Chriſto infidente Aſello, & Hieroſolymam ingreſſo. *Septima*, *Cumana*, proprio nomine *Amalthæa*, *Erophyle*, & *Demophile*, quam aliqui cum *Cumæâ* eandem faciunt. Celebrantur ejus verſus, quibus per numeros exprimitur nomen Jeſu. *Octava*, *Helleſpontiaca*, nata in agro Trojano, vico Marmiſſâ, quam ſcripſit Heraclides Cyri temporibus fuiſſe. Illi defertur vaticinium de Chriſti doctrinâ, quodque legem completurus eſſet, non violaturus. *Nona*, *Phrygia*, quæ Ancyræ vaticinata eſt cum de aliis rebus, tum de morte Chriſti, ſcindendum eſſe rum templi velum, medio die ſuborituras tenebras, ipſumque adeo triduano ſomnio fata mortalia peracturum. *Decima*, *Tiburtina*, Tibure oriunda quod eſt op. Italiæ. Nomine proprio *Albunea* dicebatur, quam ut Deam coluerunt Tiburtini, juxta Anienis ripas. Hæc Chriſti reſurrectionem, aſſumptionemque prædixiſſe legitur. Plura de *Sibyllis* lege apud Onuphr. Panvinium, Blondellum, Caſaubonum Exercit. 1. contra Baronium. Sect. 10. cap. 11. Eraſmum Schmidium Diſſert. de Sibyllis, Barthium Adverſar. l. 9. c. 11.

Sibyrtus, urbs Cretæ. Sreph.

Sicambri, *Sygambri* Strab. nunc *Geldrenſes*, teſte Marliano, pop. Germ. infer. inter Moſam & Rhenum: Sed veriùs Geldrenſes trans Rhenum ex Suetonio, qui eos ad ulteriorem Rheni ripam deſcribit, ubi etiam Zutphanienſes. Ovid. ad Liviam:

Nec tibi deletos poterit narrare Sicambros,
Enſibus & Sævos terga dediſſe ſuis.

Horat. Carm. lib. 4. Od. 2.

——*Quandoq; trahet feroces*
Per ſacrum clivum meritâ decorus
Fronde Sicambros.

Et Od. 14. ejuſdem libri:

Te cæde gaudentes Sicambri
Compoſitis venerantur armis.

Horum regio *Sicambria*. Claud. lib. 1. in Eutropium.

Militet ut noſtris detorſa Sicambria ſignis.

Sicane, urbs Iberiæ. Steph.

Sicani, Hiſp. pop. Sicoris flu. olim accolæ, qui relictis ſedibus ſuis, Sicano duce, in Italiam ſe contulerunt, pulſiſque Aboriginibus Latium occuparunt; ipſique poſtea ab ipſis pulſi, quos ante pepulerant, inſ. vicinam Italiæ occupaverunt, & eam *Sicaniam* à ſuo nomine nuncupaverunt. Servius in illud Æn. 7.

Auruncæque manus, Rutuli, veteresque Sicani.

Silius lib. 16.

Sicana nunc tellus, nunc litora Ibera cruorem.

Hinc *Sicanis* fœm. Ovid. in Ibin.

Plurima quæ flammis Sicanis Ætna vomit.

Porro *Sicanos* à *Siculis* (uti putat Bochartus ὁ μίγας) neque gens, neque ſermo diſtinxit, ſed ſitus, & variæ, ut evenit, in eadem gente factiones. Et Punicâ voce שכנים *Sicani* dicti, qui Siculorum Pœnis erant proximi, qu. *vicinos* dixeris. Hebræis enim & Syris *Saken*, cujus plurale *Sekenim*, *vicinum* ſonat. Diodorus Siculos cum Sicanis conferens ait: Τούτους δὲ τὸ χάρακα τὰ μὲν πρὸς τὸν κυκλωπίνα μέρη κατῴκουν Σικελοί, τὰ δὲ πρὸς δυσμὰς Σικανοί. Huc facit illud Poetæ Æn. 5.

——*Nec litora longè*
Fida reor fraterna Erycis, portuſq; Sicanos.

Sicapha, Africæ propriæ op. Ptol.

Sicaris, vide *Sicoris*.

Sicca, *Sicca Veneria*, Ptol. & Procop. *Veneria* Solino, colon. & urbs Africæ mediter. media inter Cirtam ad occ. & Narangaram ad ort. Pop. *Siccenſes*.

Siceleg, civitas in tribu Judæ & Simeonis. Joſ. 15. & 19.

Siccum, locus, ſeu pag. Galatiæ in agro Ancyrano, ab Anaſtaſiopoli 12. m. p.

Sicemus, urbs Arabiæ. Steph.

Sicendis, lacus Theſſaliæ, mutas habens ranas, quæ tamen aliò tranſlatæ coaxant. Plin. 8. 58.

Sicenus, inſ. juxta Cretam, quæ prius *Oenoe* vocabatur. Steph.

Sichæus, fil. Pliſthenis Phœnicis, ſacerdos Herculis, maritus Didûs, Phœnicum omnium locupletiſſimus, quem ejus theſauris inhians Pygmalion, uxoris ejus frater, ſacrificiis intentum interfecit. Virg. Æn. 1.

Huic conjux Sichæus erat, ditiſſimus agri
Phœnicum.——

Juſtinus: *Sichæo magnæ, ſed diſſimulatæ opes erant, aurumque metu regis, non tectis ſed terræ crediderat, quam rem etſi homines ignorabant, fama tamen loquebatur.* Item *Sichæus* adjectivum. Virgil. Æn. 4.

Non ſervata fides cineri promiſſa Sichæo.

Sichem, quæ & *Neapolis*, Plin. ac Ptol. Plinio vero *Mamortha*, urbs Palæſtinæ in Samariâ apud. mont. Garizim excisa, à Samariâ 8. m. p. diſtans.

Sicila, locus Germ. ſuper. apud Mogontiacum, ubi Severus Imp. interfectus eſt. Lampridius.

Sicilia, (vide *Trinacria*) Tyrrheni maris inſula, à Thucydide *Sicania* dicta; frumenti adeo ferax, ut non immerito olim *Rom. Imperii horreum* fuerit appellata. Namque & optimum triticum, & nobiliſſima vina gignit: de quo Plinius; qui lib. 10. cap. 10. auctor eſt Leontinos Siciliæ campos ſtipulas cum centeſimo germine fundere. Et ideo inter ſubſidia frumentaria Reip. Rom. hæc inſula Ciceroni memoratur pro lege Manilià Oratione. Itaque mirum ab Euripide in Phœniſſ. *infrugiferam* appellari. Sed id ad illa tempora referendum eſt, cum à Cyclopibus, ſerendarum frugum ignaris, habitata inſula fuit, ut eruditè Grotius monet; quem vide, ſi lubet, Prolegomenis in illam Tragœdiam Poetæ. Hæc olim agro Brutio creditur adhæſiſſe, poſteaque impetu maris avulſa fuiſſe. Vide *Rhegium*. Vulgati Etymologi inde nomen traxiſſe volunt, qu. *Sicilita*, i. e. *reſecta*. Quanto melius Bochartus, qui duas tradit nominis notationes: Prima eſt hæc; *Siciliam* ſc. à Phœnicibus appellatam eſſe inſulam שכלול *Siclul*,

Sielul, i. e. *perfectionis*; quia inter omnes insulas quæ notæ erant tunc temporis, facilè primas obtinuit. Strabo lib. 2. Αὐτη δὲ ἡ ἅπασ' ἡμᾶς ἔδει μεγίστη, καὶ ἀρίστη. Altera est hæc. אשכול *Eſcol* Hebræis botrus est, ut & סגול *ſegol* Syris, vel סגולה *ſegula*, cujus plurale סגוליא *ſegulaia* pro botris. Quâ ipsâ voce verisimile est Phœnices Siciliam appellasse, qu. *botrorum insulam*. Est enim vini feracissima. Populi *Siculi* quos *acutos* & *lepidos* Cicero tradit, Tuscul. cap. 8. Et quia *lepidi*, idcirco iisdem *sales*, atque *facetias* idem tribuit 2. de Oratore, & in Verrinis. *Trilingues* Apuleius vocavit, quòd primò barbarè, deinde Græcè, & post Latinè locuti fuerint. Licet alii eâ voce *vafres* & *acutos* intelligunt. Quanquam neutrâ earum linguâ satis benè uterentur, quod Asconius in Divinationem Ciceronis in Verrem notat. Hinc *Siciliciſſitare* per jocum, pro Siculorum more malè Græcè loqui Prologo Menæchmorum Plautus dixit. Siculi olim vitam opiparam ducebant, ut apud Plat. lib. 3. *menſa Sicula*, & Apud Athen. l. 14. ex Cratino, *coquus Siculus* essent proverbio. Alio tamen tempore non deliciis sed laboribus operam dantes militiæ inserviebant, ut *Siculus miles* proverbialiter, teste Zenodoto, de mercenario milite, ac de nullum ministerii genus lucri causâ recusante diceretur. Furaces quoque habiti sunt; unde adagium apud Suidam: *Siculus omphacizat*, in eos qui vel vilia furentur, qualis est *omphax*. *Aula* quoque *Sicula* apud Juvenal. pro imperio duro, proverbio dicitur. Plura de Siciliâ videri possunt apud Fazellum, Cluverium, Bochartum, &c.

Sicilibra, Africæ Propriæ urbs. Anton. *Sicilippa* B. Augustino.

Sicinius Dentatus, strenuus bellator, ob ingentem fortitudinem *Achilles Romanus* appellatus, pugnasse dicitur 120. præliis, cicatricem aversam nullam, adversas 45. tulisse. Coronis aureis 8. donatus est. Triumphavit cum Impp. suis triumphis 9. Gell. 2. 12. Plin. 7. 38. 22. 5.

Sicinus, Ptol. *Sicynus* Melæ, *Sicenus* Straboni, *Sycinus* Plinio, *Oenoë* etiam Apollonio & Stephano, inſ. maris Ægæi, una Sporadum. Prope Pholegandrum (inquit Bochartus) est *Sicinus*, de quâ præter Melam & Ptolemæum meminit Scylax & Apollonius lib. 1. & apud Schol. ibidem Theolytus, Xenagoras, Cleon Curiensis, & Asclepiades Myrleanus. *Oenoë* quoque dicta fuit, διὰ τὸ οἶνον ἀμπελόφυτον, ut placet Etymologo & Apollonii Scholiasti. Tamen Apollonius utrumque nomen è fabulis repetens Thoantem Lemni regem in arcâ huc delatum narrat ex *Oenoë* nymphâ *Sicinum* peperisse; unde factum, ut inſ. prius *Oenoë*, deinde *Sicinus* diceretur. Et apud Scholiasten etiam Xenagoras *Sicini* nomen deducit ἀπὸ Σικίνε υἱῦ Θόαντος ἢ Νεϊδος νύμφης, pro quo Etymologus ἀπὸ υἱῦ Θόαντος Σικίνε ἢ Νύμφης Οἰνοναίδος. Utrobique legendum Οἰνοίδος. Mihi *Sicinus* tam fabulosus quam *Oenoë*, vel *Oenois*. Et *Sicinus* vel *Sicenus* inſ. dicta videtur à paupertate; quia סכן *ſiccen* Ebræis est *indigere*. Misera enim erat insula & ignobilis. Proinde apud Laertium Solon Pholegandrum & Sicinum, tanquam insulas obscuri nominis, & parvæ rei ita apponit Athenarum celebritati:

Εἰσὶν δή ποτ' ἐγὼ Φολεγάνδρε, ἢ Σικίνητε
Ἀλλ' Ἀθηναίης πολλοῖς ἀμπλάκιον.

Sicobaſilisſcer, Armen. urbs. Anton.

Sicobotes, gens in Sarm. Europæâ. Jul. Capitol.

Sicoris, Hisp. Tar. flu. non longè ab Ilerdâ fluens, juxta quem Cæsar Afranium & Petreium, Pompeianos duces, siti ad deditionem compulit. *Segre* Clusio, *Agua Naval* Beuthero. Lucanus lib. 4.

——— *Super hunc fundata vetuſtâ*
Surgit Ilerda manu: placidis prælabitur undis
Heſperios inter Sicoris non ultimus amnes:
Saxeus ingenti quem pons amplectitur arcu,
Hybernos paſſurus aquas.

Siculum mare, anguſtum atq; anceps alterno cursu, modo in Tuscum, modò in Jonium pelagus influit, vorticosum, Scyllæ & Charybdis sævitiâ incyltum. Hor. l. 2. Carm. Od. 12. *Nec durum Annibalem, nec Siculum mare*
Pœno purpureum ſanguine.

Ovid. *Siculum profundum* appellat. Met.

——— *Ratibuſq; inimica Charybdis*
Nunc ſorbere fretum, nunc reddere, cinctaq; ſævis
Scylla rapax canibus Siculo latrare profundo.

Silius *Siculum pontum* lib. 1.

——— *Avet Ægates abolere parentum*
Dedecus, & Siculo demergere fœdera ponto.

Sicum, urbs Dalmatiæ maritima in Liburniæ confin. inter Jaderam ad occ. & Salonas ad ort. ferme 50. m. p.

Sicyon, *Basilica* Sophiano, urbs Peloponnesi, Sicyoniæ regionis caput; quæ & *Ægialea*, & *Jonia*, teste Strabone, ac *Demetrias*, teste Plutarcho dicta est, inter Corinthum & Elidem, oleo abundans ac celebris. Virgil. Georg. 2.

Venit hyems, teritur Sicyonia bacca trapetis.

Ovid. 4. Pont. eleg. 15.

Quot Sicyon baccas, quo parit Hybla favos.

Idem in Ibin:

Aut ut oliviferâ quondam Sicyone fugato.

Statius Theb. 4.

Qui Drepani ſcopulos, & olivifera Sicyonis
Culta tenent. ———

Sicyonii, mollitiei maximè apud Cic. notantur, præsertim in calceis apud Athen. lib. 4. & Lucian. in Rhetore. Lucilius:

Et pedibus lævâ Sicyonia demit honeſta.

Lucretius lib. 4.

Unguenta & pulchra in pedibus Sicyonia rident.

Sicyone etiam præcipua fuit marmoris & metallorum officina: ibique Diopœnus & Scyllis primi sculpturæ marmoris operam dedere.

Sida, vel *Side*, urbs Pamphyliæ maritima apud Ciliciæ confinia, inter ostia Eurymedontis ad occ. Coracesium urb. ad ort. Pop. *Sidetæ*. *Sida* item Nicephoro, locus Palæstinæ à Cæsareâ 50. stad. distans. Prior *Chrisonda* Nigro, *Scandalor*, vel *Candalor* Moletio.

Sidace, urbs Lyciæ, à *Sidace* Amisodori filiâ. Steph.

Sidarus, urbs & portus. Gent. *Sidaruntius*. Steph.

Sidele, urbs Joniæ. Steph.

Siden, aliàs *Sideris*, Plin. stagnum Indiæ, in quo omnia demerguntur. *Silia* Straboni, *Silla* Diodoro, *Sila* Arriano.

Sidene, reg. Cappadociæ, in quâ *Siden* op. juxta Themiscyram, in orâ maris Euxini. Pop. *Sideni* Plinio, & *Sidenum* flu. Polemonium urb. alluens. *Sidene* item urbs Lyciæ, Steph.

Sideni, Germ. pop. Ptol. quorum reg. *Stetinerland*, in orâ Pomeraniæ. *Sideni* quoque pop. & urbs ac emporium Arab. Fel. vulgò *Ziden*, ad sin. Arab. apud Meccham, inde 12. m. p. distans.

Sidenum, vide *Sidene*.

Sidetani, Africæ pop. juxta Carthaginem. Strab. l. 3.

Sidia, reg. quædam, sic rectè legitur apud Stephanum, cui *Tios* civitas est Sidiæ.

Sidicinum, urbs Campaniæ. Hinc *Sidicinus*. Virg. Æn. 7.

Aurunci miſere patres, Sidicinaq; juxta
Æquora. ———

Sidon, i. e. *venatio*, aut *insidiatio*, sive *viaticum*, vel *ciburium*, aut *navis judicii*, Filius Chanaan. Gen. 10. Bochartus in Lexico Chaldaico צירון per *admirationem* explicat, quod non sine admiratione se legere testatur Bochartus. In loco quem citat ex libro *Vaikra rabba* nil tale habetur: nec ibi explicatur *Sidon*, sed צרא vel הצרא ex Dan. 4. 14. idque voce Græcâ אונטום ἔντως, i. e. ἀληθῶς *vere*, ut Græci & Vulgatus habent. Itaque hæc ἐδὼν παρὰ ἴσης. Sed verum esse puto quod *Sidonem* scribit Trogus *à piscium ubertate* sic appellari. Nam *Said*, i. e. *piscatio*, hodieque *Sidon* dicitur, ut Galilææ op. *Bethsaida*, qu. *domum piscationis* dixeris. Nam Sidoni minus congruit, quam Hebræi nos docent esse ad mare piscosissimum. Itaque cum Gen. 10. 15. legitur Sidon fuisse Chananis primogenitus, per Sidonem intellige Sidoniorum patrem, vel Sidonis conditorem, quocunque fuerit nomine. Ex quo loco Sidonem discimus fuisse valdè vetustam, ut quæ conditorem habuerit Chami nepotem, Noachi pronepotem. Itaque licet

Tyrum Sidonis æmulam, *antiquam* & *Cadmeam*, & *Ogygiam* Poetæ passim appellent; & Tyrii Esaiæ 23. 7. & Herodoto l. 2 2. antiquitatis nomine plurimum sese efferant; tamen Sidoni Tyrus cogitur submittere fasces, & illam pro parente agnoscere. *Post multos deinde annos* (inquit Trogus lib. 18.) *à rege Ascaloniorum expugnati Sidonii, navibus appulsi Tyrum urbem ante annum Trojanæ cladis condiderunt.* Id est, Josepho interpretante, lib. 8. Antiqu. annis 240 antequam templi fundamenta jecisset Solomon. Proinde cum de Sidone agatur in libris Mosis & Josue, & Judicum, & in vaticinio Jacobi Patriarchæ, qui vixit diu ante Mosem, de Tyro nihil reperimus ante tempora Davidis, nisi quis מבצר צור Jos. 19 29 putet esse *Paleotyrum* Itaque, ut observat Strabo; Οἱ μὲν ἔν ποιηταὶ τὴν Σιδῶνα τιθρυλλήκασι μᾶλλον. Et Homerus qui Sidonis & Sidoniorum meminit in tot locis, Tyrum ne nominat quidem. Jam si de magnitudine certamen instituatur, in libro Josue *Sidon* appellatur רבה *magna*, i. e. inter Phœnicias urbes maxima. Diodorus lib. 16. πλέτῳ τε καὶ ταῖς ἄλλαις χορηγίαις ἡ πόλις πολὺ περέχει τὴν τῶν Φοινίκων πόλιν· τὸ δὲ μέγιστον τειχίσει καὶ πυργώσει οὐκ πλείους τῶν ἑκατόν. Pomponius 1. 12. *Adhuc opulenta Sidon, antequam à Persis caperetur, maritimarum urbium maxima.* Sed Tyrus illi deinceps, si Straboni credatur, εὐδοκιμοῦσα *conferenda*; si Curtio *præferenda*. Is enim Tyrum affirmat & claritate & magnitudine, ante omnes urbes Syriæ, Phœnicesque fuisse memorabilem, quo tempore obsessa est ab Alexandro. Vide *Tyrus*. Sidonis Achilles Tatius, statim operis initio duos describit portus angusto aditu & lato sinu, in quorum interiorem naves hyeme se recipiunt, quia tutior est statio. Cæterum Tyrus à Sidone distat stadiis fere 200. Ita habetur in Strabone. In medio Sarepta nomen habet ab æris & ferri fusione, cujus ibi magnum fuisse proventum, Hebræi colligunt ex benedictione Aserhorum locorum incolæ. Deut. 33. 25. *Ferrum & æs sub calceo tuo.* Atque huc omnino pertinet illud Eumæi Sidonii apud Homerum antiquitatis sedulum indagatorem:

Ἐκ μὲν Σιδόνος πολυχάλκου εἴχομαι εὖσα.

Nec erat cur interpretes Poëtæ verba traherent in alienum sensum, qu. circa Sidonem æris fodinæ nullæ fuissent. Tyri & Sidonis incolis indulserat Deus ingenium acre, vividum, & ad omnia flexile. Arithmetica & Astronomia ab iis manarunt ad Græcos. Et, ut taceam recentiores, Sidoni Mochus de atomis philosophari cœpit ante Trojani belli tempora. Et Abdemonus Tyrius quæstionibus propositis Regem Solomonem provocare ausus est. Sed præcipua celebritas ex mechanicis artibus. Tyri mixtura purpuræ, Sidoni vitraria & textura sindonum ex lino tenuissimo feruntur inventa primum. Et fabrorum peritiam impensè laudat Solomon his ad Hiramum Tyri regem. 1 Reg. 5. 6. *Nosti non esse quenquam inter nos qui sciat cædere ligna ut Sidonii.* Hinc est quod Homerus appellet πολυσταδίλας, & si quid concinnum in vestibus, aut in vasis affabrefactum, aut ludicrum in crepundiis, id tribuere solet Sidoniorum industriæ. His artibus illorum opes in immensum brevi crevere, dum iis vacare licuit, per longæ pacis otium. Nam pacatè diu vixisse præ cæteris mortalibus vel hinc colligas quod Jud. 18. Sidonii proponuntur in exemplum summæ securitatis. Ita enim habetur vers. 7. de Lais incolis: *Habitabant securè, pro more Sidoniorum, quietè & confidenter.*

Sidona, reg. Ponti Cappadoci. Ptol.

Sidones, pop. Thraciæ prope Hebrum. Plin. Alii in Scythiâ.

Sidonia, urbs Troadis. Steph.

Sidonius Apollinaris, poeta, de quo Vossius de Poet. Lat. pag. 60. & de Hist. Lat. pag. 233.

Sidrach, vel *Shadrach*, qui & *Ananias*, nomen viri. Dan. 3.

Sidrona, op. Liburniæ mediter. *Belon* Nigro. Alii eandem putant cum *Stridone* D. Hieronymi patriâ.

Sidrones, Germ. pop. Ptol.

Sidus, vicus Corinthi, aut Megaridis navale. Item vicus circa Clazomenas, & alius Rubri maris, & locus Pamphyliæ. Steph.

Sidussa, urbs Joniæ. Steph.

Sidyma, urbs Lyciæ. Steph.

Siga, colon. & urbs Mauritaniæ Cæsar. Ptol. regia quondam Syphacis, inter ostia Malvæ ad occ. & Quisam urb. ad ort. apud ost. *Sigæ* fluvii. *Areşgol* Marmolio. *Humain* Castaldo. Aliis *Zerzen*. Flu. *Tenne* dicitur Castaldo.

Sigala, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Sigalion, simulachrum apud Ægyptios in sacris Isidis & Serapidis quod digito labiis impresso silentium imperare videbatur: unde & nomen accepit ἀπὸ τῦ σιγᾶν quod est *silere*. Alio nomine *Harpocratem* appellabant. Vide *Harpocrates*.

Sigamia, Colchidis flu. Plin. quem Arrianus Σιγάμιλω vocat. Ptolemæus Σιγάνιον opidum, sic (ut est verisimile) à flu. dictum, inter Cyaneum flu. & Neapolin collocat.

Sigatha, urbs Libyæ. Steph. ex Strabonis libro 17.

Sige, urbs Troadis. Gentile *Sigites* Stephano, qui & *Sigeum* promunt. & op. Troadis Ajacis sepulcro nobilitatum esse scripsit. Dictum Σιγεῖον, ut quidam volunt, ἀπὸ τῦ σιγᾶν, h. e. à *silendo* eò quòd Hercules præmio suo à Laomedonte fraudatus, dissimulato secessu, ibi se occultarit, indeque silentio magno reversus urbem repente adortus ceperit. Alii per antiphrasin sic dictum putant, quòd nullum ibi unquam sit silentium, aquis se perpetuò magno cum murmure saxis illidentibus. *Janizari* hodie Nigro, Sophiano, & Bellonio dicitur. Hinc *Sigeus* adjectivum. Virgil. Æn. 2.

——— *Sigea igni freta lata relucent.*

Item *Sigeius*. Ovid. Met. 13. — *Sigeia torvo*
Litora prospexit. Idem ep. primâ.
Hac ibat Simois, hic est Sigeia tellus.

Sigillaria, vicus Romæ, ubi *sigillaria* vendebantur. Gellius lib. 5. *Apud Sigillaria forte in librariâ ego & L. Paulus poeta consederamus.*

Sigindunum, Mysiæ sup. op. Ptol. quod Niger *Simedro* vocat. *Singidunum* Antonino. *Sigidunum* Zosimo lib. 3.

Sigius, mons Gall. Narbon. à quo sinus Galliæ incipit. *Setium* Ptol. & Avieno. *Capo de ser* Clusio.

Signia, Latii op. in cujus agro vinum nascebatur mirè austerum, ideoq; ventris profluvio sedando utile. Martial. lib. 13.

Potabis liquidum Signina morantia ventrem.

Sil. lib. 8. ——— *Spumans inimico Signia musto.*

Σίγνια Stephano, sive potius Σιγνία. Σιγναία Dionysio, vel potius Σίγνια. Σίγνιον Plutarcho dicitur in Syllâ. Item mons Asiæ in Phrygiâ magnâ apud Apameam urbem, ad illius radices sitam, Marsyâ flu. circumfluente.

Signus portus, quem Nisope inf. Lesbi efficit. Steph. Idem alibi *Signium* Lesbi portum esse scribit.

Signi, *Signæ*, vel *Signnæ* Herod. pop. Scythiæ Europ. seu Mysiæ infer. apud ostia & paludes Istri. Apud hos equi sunt hirsuti, & pernicissimi trahendis curribus, sed gestandis hominibus inutiles.

Siha, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Sihor, Nilus, Ægypti flumen, Jos. 13. Lat. *niger*.

Sila, vel *Syla*, silva Brutiorum maxima juxta Apenninum mont. Virgil. Æn. 12.

Ac velut ingenti Silâ, summóve Taburno, &c.

Silanion, statuarius cœlator. Plin. 34. 8.

Silanus, Claudii Principis gener, qui ereptâ sibi Octaviâ, dataque Neroni præ dolore gladio proprio se transfixit, idque die nuptiarum ad augendam invidiam. Tacit. Annal. 12.

Silanus, Titi Manlii Pontificis fil. qui à patre repudiatus, quòd pecuniam accepisset à Macedonibus, dolore animi se suspendit nocte sequenti: cujus exequiis neque pater interfuit, neque suadentibus, ut adesset, auscultavit. Val. Max. de Severitate.

Silarus, flu. Picentinorum, illos à Lucanis dividens, medius fere inter Salernum ad occ. & Pæstum ad ort. Hujus flu. ea fertur esse natura, ut virgulta & folia in ipsum decidentia lapidescant, Plin. 2. 103. *Sili* Nigro. Virgil. Georg. 3.

Est

Eſt lucos Silari circa, ilicibuſque virentem
Plurimus Alburnum volitans, cui nomen aſilo.

Silius lib. 8.

Nunc Silarus quos nutrit aquis, quo gurgite tradunt
Duritiem lapidum meſſis inoleſcere ramis.

Strabo lib. 5. Σιλάριδος πολλαχοῦ meminit. ἐφ' ᾧ (inquit) τῶν ἰδίων ἐφορεῖται, τὸ καθιέμενον εἰς αὐτὸν φυτὸν λιθοῦσθαι. Dionyſius.

Πρὸς δὲ νότον, μᾶλλα πολλὸν, ὑπὲρ Σειρηνίδα πίτυλον
Φαίνονται ἄρχοι Πυκεντίνου Σιλάριο.

Lucano *Siler* dicitur, lib. 2. —*Radenſq; Salerni*
Culta Siler. ———

Silbium, urbs Phrygiæ magnæ, inter Apameam ad occ. & Philomelium ad ort. Ptol.

Silda, *Gilda* Anton. colon. & urbs Maurit. Ting. Ptol.

Sile, Ægypti infer. op. Anton.

Sileni, pop. Indum flu. accolentes. Plin. 2. 20.

Silenus, hiſtoricus, Dionyſio Halicarnaſſ. lib. 1. celebratus. Calatianum fuiſſe, deque rebus Siculis ſcripſiſſe teſtatur Athenæus lib. 12. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 414.

Silenus, Bacchi nutritius & pædagogus, ſemper aſino vehi ſolitus: quem Aratus in gratiam alumni inter ſidera tranſlatum dicit. *Silenos* vero provectioris ætatis Satyros dici affirmat Pauſanias, quos ebrios, ut plurimùm fingunt. Unde *jacentem* inducit Virgilius, &

Heſterno inflatum venas (ut ſemper) Jaccho.

Ovid. Met. 4.

Quique ſenex ferulâ titubantes ebrius artus
Suſtinet, & pando non fortiter hæret aſello.

Phurnutus nomen habere vult ἀπὸ τῦ συλαίνειν, quod eſt *proſcindere convitiis*. *Quare Sillorum* libri dicti, quibus ut Scepticus, Dogmaticos omnes maledictis proſcindebat. Sed Ariſtophanis Interpres à voce σίηρ, quæ *penem* ſig. deducit. Lucianus quoque in Deorum concione cum his verbis deſcribit. Ὁ δὲ φαλακρὸς γέρων, σμὸς ἢ ῥῖνα ὅτι ὄνυ κῆ πολλὰ ὀχήμαρ. Apud Platonem vero in Alcibiade *Sileni*, nihil ſunt, niſi ſectiles imagunculæ ita concinnatæ, ut deduci & explicari poſſent: At clauſæ ridiculam tibicinis ſpeciem oſtentabant: apertæ venerabile numen exſerebant. Itaque his comparat Socratem Alcibiades, quod longè alius intrinſecus eſſet, quam extrinſecus videri queat. Vide Voſſ. de Idolol. lib. 1. cap. 21. Sileni fabula unde ſumpſerit originem, non niſi gravatè refert doctiſſimus Bochartus, nempe ex prophetiâ de *Silo*, qui Chriſtus eſt, horrendum in modum detortâ. Quod qu. per nebulam cum viderit Juſtinus M. hanc ipſam prophetiam ſcripſit Dæmones ad Bacchum retuliſſe, & in ejus myſteriis ὄνον *aſinum* recenſuiſſe: Hoc ille 2. locis; ſemel in poſteriore Apolog. pro Chriſtianis, & rurſus in Dialogo cum Tryphone Judæo, ubi mirâ metamorphoſi ὄνον in οἶνον librarii mutarunt. Jam vero ut res expendatur accuratius. 1. Ut ex שִׁיר *Sir*, i. e. *cantico*, Phœnices שִׁירָן *Siran*, & Græci fecere *Sirenes*; ita ex שִׁילָה *Silo*, vel שִׁיל *Sil* ab illis שִׁילָן *Silan*, ab his *Silenus* dictus. 2. Et quia de *Silo* dicitur, illius erit *doctrina populorum*, vel *congregatio docendi cauſâ*, Silenum aiunt fuiſſe valde doctum, & Bacchi εἰσηγητὴν, ἢ διδάσκαλον τῶν καλλίστων ἐπιτηδευμάτων. In Æliano, Silenus de altero orbe mira narrat; in Plutarcho, de morte agit, in Virgilio de principiis rerum diſſerit. 3. Additur ſive de Chriſto, ſive de Judâ, ut quidam volunt: *Ligans ad vitem aſellum ſuum, & ad generoſam vitem pullum aſinæ*: Inde Silenus eſt ὅτι ὄνυ τὰ πολλὰ ὀχήμαρ, uti loquitur Lucianus 4. Tale eſt quod calcandis uvis ideo Silenum addicunt, quia ſequitur in prophetiâ, ſive benedictione Jacobi; *Lavat in vino veſtimentum ſuum, & in ſanguine uvarum operimentum ſuum, inſtar calcantium in torculari*, ut explicatur in Eſaiâ 5. Sed nihil tam impium quam quod Silenum ſemper ebrium eſſe fingunt, uti ſuprà oſtendimus; quia ſtatim additur, *rubent illi oculi ex vino*, ac ſi eodem id ſenſu dicatur, quo à Solomone, Prov. 23. 29. 30. *Cui rubor oculorum* iis qui vino immorantur. 6. Sileno denique pro cibo apud Euripidem in Cyclope: Καὶ τυρὸς ἰσπὰς ἔστι, καὶ βοὸς γάλα. Coagulatus caſeus eſt, & lac bovis; quia prophetia finitur hâc clauſulâ; *Dentes ejus ex lacte albeſcent*. Nihil poterat Diabolus ſædiùs comminiſci, ut ſanctiſſima religionis noſtræ myſteria profanaret, & impiorum hominum cavillis exponeret.

Siler, vide *Silarus*.

Sileſia, Germaniæ reg. diu fuit ſub imperio Polonorum, ſed tandem ſubjecta coronæ Bohemicæ, accipiens nomen ab amne *Schleſo*, vel, ut alii ſentiunt, à *Schleſo* rege. Odera flu. perlabitur eam. Latitudo ejus patet itinere 3. dierum, & longitudo 4. dierum: extenditurque à reg. Hungarica, uſque ad Brandeburgenſem Marchiam. Sermo populi Germanicus eſt: ab alterâ tamen parte Oderæ flu. ubi Poloniam reſpicit, linguâ Polonicâ prævalet. Vide Munſt. & Sabellic. Enn. 10. 2.

Silices, Aſſyriæ pop. Plin. 6. 26.

Silindium, opidulum circa Idam. Steph.

Silis, vulgo *Sile*, flu. Venetiæ ex agro Tauriſano per Tauriſium, vel Tarviſium urb. fluens, & in mare apud Altinum delabens.

Silii, videntur à *Silo* quodam, i. e. aduncum naſum habente, nomen ſortiti. Fuit horum familia plebeia quidem primò, poſtea vero nobilis & honorata, maximè circa Auguſti tempora, cum etiam ad Conſulatum aſcendit: nam antea quæſturis, & præturis contenta ſubſtitit.

Silius Italicus, poeta præſtantiſſimus ex Hiſp. oriundus, Romæ natus eſt & educatus, gratiſſimus Domitiano Imp. cujus favore ad tertium Conſulatum perductus eſt. Virgilii natalem quotannis celebrabat, ſeptuagenarius ſeipſum interfecit dolore cujuſdam clavi inſanabilis. Petr. Crinitus.

Silius Nerva, Conſ. an. U. C. 817.

Sillyos, urbs Joniæ juxta Smyrnam. Steph.

Silo, civitas in tribu Ephraim. Joſ. 21.

Silo Poppædius, celeberrimus Italiæ dux, uti vocatur Velleio libro altero, cap. 16. Ubi *Pompedius* reponit Voſſius, ex Diodoro, ac Oroſio. Apud Appianum eſt Πομπαίδιος leviculo errore pro Πομπαιδίου, aut Πομπαίδιος; ita enim aliquos ſcribere video; in his Joſephum Ant. 19. 1. ubi tamen non hunc, ſed alium poſteriorem nominat. Dio quoque lib. 48. Antonii ducem quendam Ὀυπάδιον Σιλῶνα vocat, ſed leg. Πομπάδιον. Apud Sen. patrem Declamator quidam mendoſè *Pompeius Silo* vocatur: ac ita quoque hujus nomen corruptum apud Obſequentem. Plutarcho in Apophth. hic Πόμπιος, in Mario Πόμπλιος dicitur; utrobiq; ſcribendum Πομπάδιος, aut potius Πομπαίδιος, ut apud eundem in Catone minore. In hunc modum Florus, Livii Epitomator, aliique reſtituendi. Iſ. Voſſius.

Siloe & *Siloah*, fluviolus Palæſtinæ apud Hieroſolymam. Fuit & op. ſive pagus hujus nominis ibidem, teſte Joſepho.

Silphii, populi Libyæ, ad Syrtem uſque protenſi. Herod. lib. 4.

Silura, inſ. in Oceano Britannico (ut inquit Solinus) cujus homines nummos reſpuunt. Dant itaque res & accipiunt mutationibus.

Silures, *Silyres* Ptol. pop. Albionis inter Demetas ad occ. & Atrebatios in ort. quorum reg. ſeu tractus *Wenceland*, teſte Lelando; al. *Southwales*, quorum urbs *Venta Silurum* vocatur. *Silures* autem Camdenus ſtatuit in Herefordiâ, Radnoriâ, Brechiniâ, Monumethia, & Glamorgianâ.

Silurum inſulæ, vulgo *The Sorlings*, & Anglicè *Silley*, teſte Ortelio, ab occiduo Angliæ promunt. 6. leuc. Germ. diſtantes inter Waterfordiam urb. Hiberniæ ad Bor. 34. & Senam inſ. Britanniæ minoris vicinam Gobeo promunt. 26. Vide Boch. de Phœn. col. lib. 1. cap. 39.

Silys, Scythiæ Europ. flu. idem qui Tanais, & Jaxartes, teſte Plinio.

Sim, op. Phœnices ad Libanum mont. Arcæ urbi proximum.

Simæthus, Siciliæ flu. non procul à Catanenſi urbe, fluit enim in agrum Catanenſem teſte Strab. lib. 6. Græcè Σίμαιθος πόλαμος; Latini poſtea ſimpliciter

ſuis literis ſcripſerunt *Simætus*, unde tandem factum *Simetus*. Alii hinc Grammatici, vel exſcriptores, quibus dictitarum fuit apud Virgil. atq; Ovid. ac Macrobium idem vocabulum, facere *Simæthus*, & *Simethus*, ac *Symetus*, ut variè eorum auctorum varia referunt exemplaria. Apud Ptol. legitur Σιμαίθε πόλαμὸν ἐκβολαί. Sed Συμαίθε ſcripſiſſe ipſum Ptolemæum, argumento eſt vocabulum opidi mediterranei apud eandem Σύμηθος, quod & ipſum corruptum à Σύμαθος, ſeu rectius Σύμαιθος; unde opidani *Symethii*. Apud Theocritum antiquiſſimum poetam, natione Siculum, Idyllio 2. nomen mulieris ab hoc fictum legitur Σιμαιθὼ; quanquam eodem nomine memoratur meretrix Megarenſis, Alcibiadis amica, Heſychio, Suidæ, Phavorino, & aliis. Porro Virg. Æn. 9. ita canit.

Stabat in egregiis Arcentis filius armis,
Pictus acu chlamydem, & ferrugine clarus Iberâ,
Inſignis facie; genitor quem miſerat Arcens
Eductum Martis luco, Symæthia circum
Flumina, pinguis ubi, & placabilis ara Palici.

Ad quæ ita Servius: *Symæthus fluvius eſt Siciliæ, à rege Symætho dictus, haud longè ab urbe Catinenſi: circa quem ſunt Palici Dii.* Vibius in Catalogo: *Simetus* Siciliæ, vicinus Palicis. Ovid. Faſt. lib. 4.

Quaq; Simethæas accipit æquor aquas.

Idem 13. Met. nympham ei adſingit *Simethidem*:

Acis erat Fauno, nymphâq; Simethide cretus.

Hinc de eodem Acide ita poſtea:

Terga fugæ dederat converſa Simethius heros.

Silius lib. 14.

Qui fontes Vagadriſa tuos, & pauperis alvei
Hipparin, ac facilem ſuperari gurgite parco
Fantagiam, rapidiq; colunt vada flava Simethi.

De nomine Bochartus. Ut Adranus (inquit) in Cynamoſorum, ita Cynomoſorus in Symæthum influit, amnem Siciliæ, totius inſulæ ampliſſimum, de quo ſic Cluverius lib. 1. cap. 10. *Symæthus igitur eſſe deprehenditur is qui non modo hoc Pelorum inter Pachynumq; litore, ſed totius inſulæ maximus*, &c. Itaque tam à magnitudine ſumptum eſt *Symæthi* nomen quàm inſulæ *Samathus*, de quâ Stephanus: Μάγνα, νῆσος, Ἀλέξανδρος ὁ τρίτῳ Λιβυκῶν, ἣ καὶ Λιβύων φησὶν Σαμαθώ, ὅ ἐστι μεγάλη. Pro *Symætho* autem & *Samatho*, Afri, h. e. Pœni dicebant עצמת *Aſumath*, & עצמת *Aſamath*, vel etiam *Sumeth*, & *Sameth* per aphareſin apud illos receptiſſimam. Radix עצם *aſam* Hebræis, *numeroſum eſſe* fig. Sed verbum diſcretæ quantitatis tranſlatum eſt ad continuam. Hæc ille. Subdit. Τὸν ὐ Συμαίθε κισρίας, *in Symætho mugiles*, qui hodieque ſunt in pretio commendat Athen. l. 1. Itaque in loco ex Cyclope Antiphanis, quem lib. 7. idem citat, omnino legendum, ἔγω δ' ὑμῖν κισρεὺς Συμαίθιος, non Τμῶλος, ut habent noſtri codices. Quis enim mugiles procreari dixerit in Atticæ monte Hymetto? Sed neque mendo vacat quod in Polluce legere eſt, κισρεὺς ὁ Σκιάθε: Et in Clemente Alexandrino lib. 2. Pædag. Τὸν ὁ Σκιάθε κισρεῖς. Utrobique enim *Scyathus* eſt pro *Symætho*; ſed hæc obiter.

Simana, urbs Bithyniæ inter 2. fluvios. Steph.

Simena, urbs Lyciæ. Steph.

Simeni, Albionis inſ. pop. Ptol. quorum op. *Axon*, teſte Lelando, ad Alænum flu. in finibus Damnoniorum, *Hamſhirenſes* vero ſunt Nevyllio.

Simenus, cælator argenti. Plin. 34. 8.

Simeon, ſecundus fil. Jacob ex Liâ. Gen. 29. Fuit & nomen ſenis cujuſdam, qui Chriſtum Dominum noſtrum ſuſcepit in ulnas cum inferretur in templum. Luc. 2.

Simeon, Cleophæ fil. & 2. Hieroſolymorum Epiſcopus, & per martyrium carnis vinculis reſolutus. Nam à quibuſdam hæreticis accuſatus fuit tanquam Chriſtianus, & multis ſuppliciis afflictus per multos dies, ita ut etiam judex ipſe cum amicis ſuis de ejus patientiâ miraretur, & ad ultimum juberet eum ſimili, quem Dominus pertulit, paſſione vitam finire. Vide Euſeb. lib. 3. cap. 22.

Simeron, fil. Iſſachar. Gen. 46.

Simichidas, paſtor quidam apud Theocritum, quem Enarratores ipſius Theocriti patrem dicunt fuiſſe.

Similis, ex quâ familiâ prognatus incertum eſt; floruit autem ſub Adriano principe, cæteros illius præfectos ætate & honore antecedens. Centurio cum eſſet vocatus in conſilium ante præfectos: *Turpe eſt* (inquit) *O Cæſar, te cum Centurione diſſerere, præfectos vero non admitti.* Præfecturam demum invitus accepit, quam tandem depoſuit, vocatione datâ. Vixq; dimiſſus in agro 7. annis, quod reliquum vitæ fuit, in otio & quiete exegit, atque hæc moriens ſepulchro inſcribi juſſit: *Similis hic jacet, cujus ætas quidem multorum annorum fuit, ſeptem tamen duntaxat annis vixit.* Dio Caſſius in Adriano.

Simmias, philoſophus Thebanus, ſcripſit dialogos 25. qui ordine à Diogene Laertio commemorantur.

Simmias, Orbis univerſi periplum compoſuit, ut cognoſcimus ex epitome undecim librorum Artemidori Epheſii. Alius eſt Simmius Rhodius de quo Voſſ. de Poetis Græcis p. 59. 60.

Simbrivius, vel *Simbruvius*, lacus in Tiberim defluens, per quem Anio ferebatur. Silius lib. 8.

Quiq; Anienis habent ripas, gelidoq; rigantur
Simbruvio. ———

Ubi tamen Lipſius ex Livii lib. 8. mavult *Imbruvio*: itaque reponit in Tacito. Simbruvii autem gelu ſanum pronunciant medicorum filii. Celſus 4. 5. *Conſiſtere in gelidis, medicatiſq; fontibus, quales Cutilianarum, Simbruvianarumque ſunt, ſalutare eſt.*

Simoiſius, vir Trojanus, ſic dictus quòd ad ripas *Simoentis* flu. ſit natus. Is ætate florens, nec dum uxorem ſortitus, ab Ajace Telamonio interfectus eſt. Rationem reddit Homerus Ilid. 4.

Τέτυκά μιν κάλεον Σιμοείσιον, οὕνεκα τοκῆες
Θρηικὰ ἐς ἴλιος ἀπίδυκε, μιμνήσαθε δὲ οἱ αἰών.

Simois, *entis*, flu. Troadis, qui ex Idâ monte labitur per campum Trojanum, qui ab eo dicitur *Simoeſius*, & mari appropinquans commiſcetur Xantho, atque in paludem cogitur; qui exit in Helleſpontum juxta Sigeum promuntorium. Dionyſius v. 812.

Ξάνθῳ ἐπ' ὄφρυ ῥέοντι καὶ Ἰδαίῳ Σιμόεντι.

Virgil. Æn. 1.

Tune ille Æneas, quem Dardanio Anchiſæ
Alma Venus Phrygii genuit Simoentis ad undam?

Vide *Scamander*. Maximam autem fluviis hiſce famam Ilium, cujus mœnia olim præterlabebantur, conciliavit; unde *famâ quam naturâ majora eſſe flumina*, affirmat Mela l. 1. c. 18. Item flu. Siciliæ. Strabo lib. 13. Οἱ δ' εἰς Αἰγέστην τὴν Σικελίας φασὶ καλάσαι τὸν Αἰνείαν σὺν Ἐλύμῳ Τρωὶ καὶ Ἔρυκα, καὶ Λιλυβαῖον καλαχεῖν καὶ πολαμὸς εἶναι Αἰγέστην περσαγορεῦσαι Σκάμανδρον καὶ Σιμόεντα. Nempe ab eorundem nomine fluminibus in priſtinâ patriâ Troade. Sic enim eodem libro antea, οἱ δὲ πόλαμοι, ὅτι Σκάμανδρός, καὶ ὁ Σιμόεις μικρὸν ἔμπροσθεν τῆ νῦν Ἰλίῳ συμβάλλουσιν, εἶτ' ὄπι τὸ Σίγειον ἐκδίδασιν.

Simon, fil. Mattathiæ. 1 Mach. 2.

Simon, magus quidam, ſive impoſtor, qui à Petro Spiritûs Sancti gratiam mercari volebat (unde *Simoniæ* nomen inditum) Act. 8. De quo plura vide apud Euſebium. Item nomen Apoſtoli, Matt. 10. Item alius qui dicitur Cyrenaicus, & poſt Chriſtum crucem coactus baiulavit. Item nomen viri. 1 Par. 4.

Simon, Herodis ſervus, ſeditionis author, an. Mundi 3969.

Simon, Oniæ fil. ſummus Judæorum ſacerdos, anno Mundi 3779.

Simon, ſummus ſacerdos conſtitutus ab Herode, depoſito Jeſu, an. Mundi 3940.

Simon Aſmonæus, frater Judæ, dux & pont. max. reg. an. 8. Cum Romanis fœdus renovavit, eiſque aureum clypeum mille minarum miſit. Olymp. 159.

Simon Juſtus, pont. max. Judæorum, an. 28. Olymp. 134.

Simon Priſcus, pont. max. Judæorum, an. 13. Olymp. 119.

Simon, puer Tridentinus, à Judæis martyrio coronatus: quare Judæi variis ſupplicis necati, debitam luerunt pœnam, an. Mundi 3789.

Simon,

Simon, Athenienſ. philoſophus, Socratis diſcipulus, ſcripſit dialogos 34. Alius fuit qui ſcripſit de arte rhetoricâ. Alius medicus, alius ſculptor. Diog Laert.

Simon Magneſius, muſicus egregius, qui & ipſe ſuperiorum muſicorum more correpto, *Simodiam* introduxit, quemadmodum etiam & *Lyſis Lyſodiam*. Strabo lib. 14.

Simon, vel *Syneon*, cogn. *Metaphraſtes*, i. e. *interpres*, ludi Magiſter CP. ut quidam volunt. Compoſuit Græcè Sanctorum vitas, quæ habentur in Bibliothecâ Vaticanâ. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 25.

Simoniada, vicum in Galilææ finibus habet Joſephus in vitâ ſuâ, 60. ſtad. à Magno Campo diſtantem.

Simonides, Ceus, Poeta melicus, primus memorandi artem inveniſſe fertur. Cum enim cænaret in Theſſaliâ apud Scopam fortunatum hominem & nobilem, cecinifſetq; id carmen quod in eum ſcripſiſſet, in quomulta ornandi cauſâ poetarum more in Caſtorem, & Pollucem ſcripta fuiſſent, nimis illum ſordidè Simonidi dixiſſe, ſe dimidium jus ei, quod pactus eſſet, pro illo carmine daturum; reliquum à ſuis Tyndaridis, quos æque laudaſſet, peterer, ſi ei videretur. Paulo poſt eſſe fertur nunciatum Simonidi, ut prodiret, juvenes ſtare ad januam duos quoſdam qui eum magnoperè evocarent, ſurrexiſſe illum ipſum, prodiiſſe, vidiſſe neminem. Hoc interim ſpatio conclave illud, ubi epularetur Scopas, concidiſſe: eâ ruinâ ipſum oppreſſum cum ſuis interiiſſe: quos cum humare vellent ſui, neque poſſent obtritos innoteſcere ullo modo, Simonides dicitur ex eo quòd meminiſſet, quo eorum loco quiſque accubuiſſet, demonſtrator uniuſcujuſq; ſepeliendi fuiſſe. Hâc tum re admonitus inveniſſe fertur, ordinem eſſe maxime, qui memoriæ lumen adferret. Cicero. *Simonides à tyranno Hierone rogatus, quid, aut qualis, eſſet Deus, deliberandi cauſâ ſibi unum diem poſtulavit: cum idem ab eo poſtridie rogaretur, biduum petiit; cum vero ſæpius duplicaret numerum dierum, admiratuſque Hiero quæreret, cur ita faceret: quia quanto, inquit, diutius conſidero, tanto mihi res videtur obſcurior.* Excelluit Simonides in ciendâ commiſeratione, teſte Quintiliano, ac Dionyſio Halicarnaſſenſi. Unde Catullus.

Paulum quidlibet adlocutioris
Maſtius lacrymis Simonideis.

Horat. lib. 2. Od. 1.

Sed ne relictis Muſa procax jocis
Cea retractes munera naniæ.

Ubi *nænia* eſt carmen lugubre: *Cea* vero ſive *Ceïa*, ut Theocr. Idyll. 17. Κεῖος dicit, idem eſt ac *Simonideæ*. Eſt vero hic Simonides, qui cum 16. literis vetuſtis 4. adjeciſſet Palamedes Θ, Ζ, Φ, Χ, quatuor alias adjunxit, duas longas Η, & Ω, & duas duplices Ξ, & Ψ. Quanquam de iſto nec ſatis conſentiant veteres; vel ſaltem diſſentiant codices, librariorum forraſſe culpâ. Vide Plin. Marium Victorinum, & Suidam. De avaritiâ ejus Ælianus ποικιλ. 8. 2. Quo nomine eum & Pindarus Iſthm. Od. 2. quòd primus Muſam ἐργάτιν, h. e. *mercenariam* effecerit perſtringit, ut Scholiaſtæ notarunt. Fuit etiam *Simonides* Junior, prioris ex filiâ nepos; de quo Voſſius Hiſt. Gr. 4. 6. Alius *Simonides* Magneſius fuit, qui carmine ſignavit res geſtas Antiochi M. Sed & apud Suidam 2. præterea hujus nominis Poetas invenias. Unus fuit Caryſtius, vel Eretrienſis, qui reliquit Græcorum conventum in Aulidem trimerrorum lib. 2. & de Iphigeniâ unum. Alter erat Crinei fil. Amorginus dictus à patriâ Amorgo, unâ ex inſ. Cycladibus; qui præter elegiarum libros ſcripſit Jambos, unde & ἰαμβογέλως vocatus: imò & ſecundum nonnullos primus hoc carminis genere uſus fuit: quod antiquiſſimum eſſe arguit. Imò Suidas dicit claruiſſe poſt bellum Trojanum annis 406. Quomodo fuerit circa initium Olympiadum. Verum cenſeo centenarium excidiſſe librarii culpâ: ac pro ΜΣ, quod ſit 406. reſcribi oportere ΡΣ, h. e. 506. Quod tempus proximè abit ab Euſebiano numero. Incidit enim in Olymp. 26. quando clareſcere fortaſſe cœpit, qui majus nomen adeptus Olymp. 29. Et ſane hanc conjecturam firmant iſta Procli apud Photium: Ἰαμβων δὲ σοφιστὴς, Ἀρχίλοχος ὁ Παρίος καὶ Σιμωνίδης ὁ Ἀμοργῖνος, ὁ καὶ ἴαμβος. *Summum* etiam vocat Tzetzes in Chiliadibus hiſtoricis. Voſſius: quem ſis vide de Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 13.

Simplicius, Pont. Rom. an. ſalutis 469.

Simplicius Cilix, Græcus Ariſtotelis interpres, Juſtini & Juſtiniani tempp. floruit. Præceptores ſuos agnoſcit Ammonium ad lib. 1. φυσ. ἀκρ. comm. 12. & Damaſcium ad lib. 4. φυσ. ἀκρ. Adverſarium habuit & coætaneum Joannem Grammaticum, à *labore aſſiduo Philoponum* dictum, quem refutat ad lib. 8. φυσ. ἀκρ. In Perſidem aliquando profectus eſt cum Damaſcio Syro, Eulalio Phryge, Priſciano Lydo, Hermia ac Diogene Phœnicibus, & Iſidoro Gazæo Philoſophis, teſte Suidâ. Scripſit Commentarium in Jamblichum lib. de ſectâ Pythagoricâ, qui in Vaticanâ aſſervatur Bibliothecâ, teſte Geſnero.

Simpſimida, Parthiæ op. Ptol.

Simulus, vetus poeta, cujus verſus de Tarpeiâ memorat Plut. in Romulo.

Simundi, inſ. quæ poſtea *Taprobane*.

Simus, pictor. Plin. 35. 11.

Simylla, urbs Indiæ citer. Ptol. *Sintacora* Caſtaldo. *Timula* vero incolis dicitur.

Simyra, Phœniciæ urbs. Pompon. Alia Armen. maj. circa ortum Euphratis.

Simyrus, urbs Syriorum. Steph.

Sin, i. e. *rubus*, *eremus*, Arab. Petræa inter Elin, & Sina mont. *Al-Hillet*, teſte Maſio: qui locus *Arena Arabiæ* appellatur, teſte Poſtello.

Sina, Margianæ urbs. Ptol.

Sina, mons Arab. Petræa excelſus, qui & *Sinai*, *Syneus* Trogo, *Sinæus* Joſepho, ubi olim urbs epiſc. ſub Arch. Petrino, ab Hieroſolym. 300. m. p. Etymologus falſo deducit ab τὸ σίνος, ὅτι ἐκεῖ ἐβάτευε ἡ τῶν νόμων δύναμις.

Sinaca, Hyrcaniæ civitas. Ptol.

Sinada, vide *Synnada*.

Sinæ, pop. Aſiæ extremi ad ort. ultra Indiam extra Gangem, *Chineſi* hodie; ut reg. eorum *le China*, mari Eoo expoſita, inter Indiam & Sericam. Doctiſſ. H. Voſſ. ad iſta verba, Melæ lib. 1. cap. 2. *Seres media Eoæ partis incolunt*: Rem (inquit) acu tetigit, cum Seras media Eoi lateris tenere ſcribit. At vero quantum à veritate receſſit Ptol. & qui eum ſequuntur, quum tractum Aſiæ, qui eſt ultra Auream Cherſoneſum, ac Sinum magnum Auſtrum verſus vaſtè adeo extendit, ac Sinas in eo collocat? Sinenſes hodiernos antiquorum Seras qui eſſe dubitat, is quoque dubitet licet, idemne nunc atque olim Sol luxerit. At vero inſigniter falluntur, qui exiſtimant Sinas, vel Thinas veteribus celebratos, coſdem eſſe ac ſint Sinenſes vulgo dicti. In toto eo regno, Sinæ, & Sinenſium nomen ignotum eſt. Genus iſtud hominum omne id ſcit, quod ſparſim norunt cæteræ gentes, quæ cum iis comparatæ pro barbaris merito haberi poſſint, ſi ſolos exceperis Græculos; unum tamen hoc ignorant vocabulum. Sed ſane merâ factum eſt imperitiâ, ut vaſtum illud Serum imperium, quo nullum in orbe unquam illuſtrius fuit, Sinarum nomine cognoſcatur. Mirum nemini obſervatum hactenus Sinas eſſe regnum iſtud quod vulgò *Siam*, vel *Sian*, vel etiam *Siim* appellatur. Sinarum metropolim Sinas, vel Thinas vocat Ptol. Quis dubitare poſſit, quin illa ſit ea ipſa, quæ nunc *Siam* appellatur, regia nempe Siamenſium, ac ſita in inſ. ad orientalius oſtium flu. dicti *Menam*, quod *matrem aquarum* Indi interpretantur. Longè is oritur è lacu *Chiamay*, ac totus in ditione Siamenſium fluit, donec tribus tandem oſtiis in Oceanum effluat. Regnum hoc etiamnum nobile, olim tamen multò fuit nobilius. Diminutum eſt multum, ex quo reges complures huic à multis ſeculis ſubditi rebellare cæperunt. Illo tempore, nondum detectâ illâ Tartariæ parte, quæ orientem verſus excurrit, non niſi tria ultra Indum vaſta imperia noſcebantur, Serum, Indorum, ac inter utroque ſitum, Siamenſium, quod veteres Sinarum adpellarunt. Quicquid à Gange Seras aduſque interjacet, id olim reges Siam poſſederunt. Primi Arabes

Seras

Seras cum Sinis confuderunt, quorum errorem poſtea ſecuti ſunt alii. Verum hæc obiter, ut oſtenderemus quos vulgo Sinenſes dicimus, rectius Seras adpellari, Sinas vero antiquorum hodiernos eſſe Siamenſes.

Sinæus, fil. Canaan. Gen. 10. de quo Bochartus Phal. 4. 36. Vide quoque ſis *Peluſium*.

Sinalus, Medicus quidam, de quo Silius lib 5.

Ipſe olim antiquo primum Garamanticus Iammon
Scive pater dederat Sinalo morſuſque ferarum,
Telorumque graves ictus ſedare medendo.

Sinapatinga, urbs Indiæ intra Gangem. Ptol.

Sinarus, Indiæ flu. quem Hydaſpes in ſe recipit. Arrianus.

Sincar, Mediæ urbs Ptol.

Sincium, Pannoniæ op. Anton.

Sinda, urbs Piſidiæ, Ambladæ finitima; & apud Ptol. urbs Indiæ extra Gang. maritima. Vide Steph.

Sindæ, inſ. 3. maris Eoi, quæ & inſulæ Anthropophagorum, Sinarum oræ adjacentes, quæ, teſte Mercatore, ſunt hodie *Colebes*, *Gilolo*, & *Amboina*.

Sindeſſus, urbs Cariæ. Steph.

Sindi, pop. Scyth. Europ. ad Mæot. palud. incolentes. Val. Flaccus lib. 6.

Degenereſq; ruunt Sindi, glomerantq; paterno
Crimine. ——

Dionyſius verſ. 681.

Σινδοὶ, Κιμμέριοί τι, ἢ οἱ πάλαι Εὐξείνοιο
Κιμμερίοι τ' Ὀρίται τε, ἢ ἀλκιμίηλε Ἀχαιοί.

Sindia, urbs Lyciæ. Steph.

Sindocanda, civitas Taprobanæ. Ptol.

Sindoga, Parthiæ op. Ptol.

Sindonæi, pop. Thraciæ. Steph.

Sinera, urbs Phœniciæ. Steph.

Singa, Palladis nomen apud Phœnices, cujus numinis ſimulacrum Thebis Cadmus conſtituit. Pauſanias. Item Comagenæ regionis in Syria op. Ptol.

Singa, Indiæ pop. Plin.

Singara, urbs Arab. juxta Edeſſam. Steph. Item mons Meſopotamiæ cum urb. cognomine apud Tigrim flu. Ptol. Dicitur & *Singora*. *Sima* Nigro, *Atalib* aliis dicitur.

Singidava, Daciæ urbs. Ptol.

Singidonum, urbs Pannon. inſer. apud Sirmium urb. Hodie pagus modicus eſt, & *Sigetincz* dicitur Lazio.

Singidunum, urbs Myſiæ ſup. apud Danubium, *Zenderin* Lazio.

Singilia, vel *Syngilia* urbs Hiſp. Bæt. inter Aſtigi 25. & Malacam 7. leuc. vulgò *Antequara*.

Singilis, & *Singulis* Plin. & *Singilius* Iſidoro, Hiſp. Bæt. flu. ex agro Granatenſi oriens, ac apud Singiliam urb. decurrens, & per Aſtigi in Bætim fluens. *Xenil* Morali, *Guadaxenil* Navagiero.

Singiticus ſinus, ſinus Macedon. Ptol. *Eliacus* videtur à Diod. Siculo nominari lib. 11. *Golfo di monte Santo* dicitur Caſtaldo.

Singus, op. Macedon. in orâ orient. ad Athi mont. dices, ad ſinum Singiticum.

Singya, urbs Pamphyliæ. Steph.

Sinis, Colon. & urbs Armen. min. ad Euphratem. Ptol.

Sinis, vulgò *Naſcaro*, teſte Barrio, flu. Magnæ Græciæ Choniam urb. alluens. Sunt qui *Siris* legunt.

Sinna, urbs circa Libanum. Duas hujus nom. urbes habet Ptol. in Meſopotamiâ.

Sinnacha, Meſopot. urbs, in quâ Surena Parthorum Imp. Craſſum dolo captum interemit. Plut.

Sinnaus, lacus in Aſiâ, qui circumnaſcente abſinthio inficitur. Plin.

Sinoe, urbs Siciliæ. Steph.

Sinon, Siſyphi fil. Autolyci furis nepos, qui cum Ulyſſe ad bellum Trojanum profectus, cùm Graci decimo demum anno diffidentes Ilium vi capi poſſe, ad dolum proditionemque confugerent, omnium maximè idoneus viſus eſt, cui ob ingenii aſtutiam fallendorum Trojanorum, equique aperiendi negotium imponeretur. Plin. ait hujus inventum fuiſſe ſignificationem ſpecularum lib. 7. cap. 56. Virgil. Æn. 2.

Talibus inſidiis, perjurio; arte Sinonis
Credita res; captiq; dolis Lacrimiſq; coacti;
Quos neq; Tydides, nec Lariſſæus Achilles,
Non anni domuere decem, non mille carinæ.

Sinonia, inſ. maris Tyrrheni, inter Palmariam & Pontias. Ex quo errare Pinetus deprehenſus eſt illam *Januti* indigitans, cum *Januti* Dianium ſit Igilio proxima. Error item in Theſ. Ling. Lat. eſt, in quo inſula Corſicæ nominatur, à quâ longiſſimè diſtat.

Sinope, Aſopi fil. quam Apollo raptam in Pontum traduxit, & ex eâ genuit Syrum, quem tamen alii Martis & Æginæ, alii Martis & Parnaſſes filium faciunt. Quidam autem non ab Apolline viriatam, ſed ab eo & Jove perpetuam virginitatem ſortitam, cum ille ſpe concubitûs, quicquid poſtulaſſet, ei daturos ſe promiſſent.

Sinope, colon. & urbs maritima Paphlagoniæ, inter Cytorum ad occ. 164. & Amiſum ad ort. 139. m. p. olim Mithridatis regia. Fuit quoq; Diogenis patria. Ovid. Pont. 1. 4.

Non doluit patriâ Cynicus procul eſſe Sinopeus.

Val. Flac. lib. 6.

Aſſyrios complexa ſinus ſtat opima Sinope;
Nympha prius, blandoſq; Jovis quæ luſerat ignis
Cœlicolis immota procis. ——

Apollonius Rhodius:

Αὐλίκα δ' Ἀσυρίης ὑπέβαν χθονὸς. Ἔνθα Σινώπην
Θυγατέρ' Ἀσωποῖο καθίσαλο, ἢ οἱ ὕπαυσε
Παρθενίην Ζεὺς αὐτὸς ὑποσχεσίῃσι δολωθείς, &c.

Dionyſius Periegetes:

Ἔνθεν Ἀμαζονίδεσσιν ἀπ' ἤρι Ἀρμενίοιο
Λευκὸν ὕδωρ περέωσιν Ἐνυαλίῳ Θερμώδων,
Ὅς ποτ' ἀλωομένην Ἀσωπίδα δίκλο Σινώπῃ,
Καί μιν ἀκηχεμένην σφετέρῃ παρεναίσαλο χάρῃ,
Ζηνὸς ἐρημοσύνῃσιν· ὁ γὰρ φιλότητος ἐρωὴς
Ἰχανέων, πάτρης ἀπονόσφισεν ἂκ ἰθέλουσαν
Ἐκ τ' ἠ πολίεθεγεν ἐπαύνμον ἀνδρες ἔχεσι.

Sinopen autem Amazonum unam fuiſſe, & ab eâ urb. hanc dictam teſtatur Andron apud Etymologum in voce Σινώπη. Ὁ δὲ Ἀνδρὼν φησὶν μίαν τῶν Ἀμαζόνων φυγεῖσαν εἰς Πόντον παρὰ τὸ βασίλεια τῇ πόλει, πόνυσάν τε αὐλιζομένην ὕπνῳ περιορυχθῆναι Σινώπην· μεταφορικῶς δὲ τοῦτο σημαίνῃ τὸ πολλὰ πίνειν. Atqui non Σινώπη id ſign. ſed Σανάπη, quomodo ei ſcribendum fuerat. Auctor Scholiorum ad 2. Apollonii Rhodii librum: Ἐπὶ δὲ οἱ μίθυσοι Σανάπαι λίγονται παρὰ Θερξίτῃ, ἢ διαλύσαι χρῆναι ἢ Ἀμάζονες, κληθῆναι τὴ πόλιν Σανάπην, ὕστερα κ' ὕστερον Σινώπην. Sic Scribendum. Heſychius: Σανάπαν τὸ οἰνάδη, Σκύθαι. Sic lege, vulgo n. conſpurcatiſſimus hic locus.

Sinope, nobile ſcortum fuit, laſcivià valde celebris. unde *Sinopiſſare* proverbium eſt pro *laſcivire*.

Sinotium, novum & vetus, opida Dalmatiæ. Strabo.

Sinſi, Daciæ pop. Ptol.

Sintia, op. Macedon. mediter. circa *Sintios* montes, de quibus Thucydides. Vide Steph.

Sintii, vel *Sinties*, Thraces qui Lemnum olim incoluerunt. Hom. Iliad. α. ubi de Vulcano:

Κάππεσον ὠρμήθη —— ·
Ἔνθά μι Σίντιες ἀνδρες ἀφαρ κομίσαντο πεσόντα.

Idem de eodem Ulyſſeâ θ.

Οἴκαδε εἰς Λῆμνον μ' Σίντιες ἀγχιβαθύνες.

Sintœum, caſtellum Armeniæ à Galatis conditum. Steph.

Sinueſſa, colon. & urbs Campaniæ, non procul à Liri flu. ubi Minturnæ urbs extincta. Hujus ager *Sinueſſanus* dictus eſt copioſum apricis in ſaxis vinum gignens. Martialis 13. 108.

De Sinueſſanis venerunt Maſſica prælis.

Mollis Sinueſſa Martiali dicitur. 6. 42. Hinc *Sinueſſanus*. Martialis 11. 83.

A Sinueſſanis conviva Philoſtratus undis.

Horat. *Inter Minturnas Sinueſſanumq; Petrinum*. *Sinueſſa* hodie nominari tradunt Leander & Goltzius, qui dicit tantum ſupereſſe ruinas, & exiguum opidulum, hodie *Rocca di Mondragone* dictum. Sane ſerpentibus olim abundantem fuiſſe Sinueſſam teſtatur Ovid. Met. lib. poſtremo.

Vulturnus,

Vulturnus, niveiſq; frequens Sinueſſa colubris.

Sinope quondam dicta fuit. Plin. 3. 5. *Colonia Minturnæ, opidum Sinueſſa, extremum in adjectio Latii, quam quidam Sinopen dixere vocitatam.* Livius lib. 10. deſcribit eam juxta agrum Falernum: *Ubi Sinope*, inquit, *dicitur Græca urbs fuiſſe, Sinueſſa deinde ab colonis Romanis appellata.* Strabo lib. 5. Ἡ Σινόεσσα ὑπὸ Οὐολσίνιον κάλπης ἵδρυται, ἀφ' ἧς ἡ κάτω πόλις Σινωνία καλεῖται. Σινόεσσα dicitur Plutarcho in Othone, *Sinueſſa tepens* dicitur Silio lib. 8. Ab aquis commendatur. Tacitus Ann. 12. *In tantâ mole curarum Claudius valetudine adverſâ corripitur, refovendiſque viribus, mollitie cæli, & ſalubritate aquarum, Sinueſſam pergit.* Plin. 31. 11. *In eadem Campaniæ regione Sinueſſanæ aquæ ſterilitatem fœminarum & virorum inſaniam abolere produntur.* Hinc Mart. 11. 8.

Dicet & ictericam ſe forſitan altera mæcha
In Sinueſſano velle ſedere lacu.

Sinunia, Parthiæ urbs. Ptol.

Sinus magnus, Ptol. *Mar della China* ex tab. recent. inter Magnum promunt. Indiæ extra Gangem, & oſtia Seri flu.

Sinzita, urbs Armen. min. Ptol.

Sioda, Albaniæ op. Ptol.

Sion, i. e. *acervus*, *tumulus*, vel *ſpecula*, mons Jeruſalem, qui aliàs *mons Domini*, item & *mons ſanctius* dicitur, in cujus vertice erat arx conſtructa quæ à Davide civitas Davidis vocabatur. 2 Reg. 4.

Sion, mons Amorrhæorum, qui & *Hermon*. Deut. 4.

Sionia, urbs Pontica. Steph.

Sior, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Siparuntum, Ptol. op. Dalmatiæ mediter. in Myſiæ ſup. confin. *Selatina* Moletio.

Siph, eremus in Palæſtinâ. 1 Sam. 9.

Siphæ, vel *Siphe*, op. Bœotiæ ad ſin. Griſſæum, *Roſa* Sophiano. Navale Theſpiacæ. Steph.

Saphara, Ariæ urbs. Ptol.

Siphnos, quæ & *Merope*, teſte Steph. ſeu *Meropia*, & *Acis*, teſte Plin. *Sifano* Sophiano, inſ. maris Ægæi, una Cycladum, inter Melon ad Auſtr. & Dolon ad Arctos. Siphnum (inquit vir magnus Phœn. col. 1. 14.) cæteræ miſeram auri & argentifodinæ in immenſum locupletarunt. Euſtathius: Λίγιστα δὲ πόλις ἀκμάζει τοῖς πράγμασι οἱ Σίφνιοι, καὶ πλεῖστα μάλιστα, διὰ τὸ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐν τῇ νήσῳ εἶναι μέταλλα. Ita etiam Herodotus Muſâ 3. Νησαίων μάλιστα ἐπλούτεον, ὅτε ἦσαν αὐτοῖσι ἐν τῇ νήσῳ χρυσέων καὶ ἀργυρέων μετάλλων ὅσα ἀπὸ τῆς δεκάτης ἦν γινόμενον αὐτόθεν χρημάτων θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακείμενος ἴσιος τοῖσι πλουσιωτάτοισι. Et vetus auctor apud Suidam in Σίφνιοι: Οὗτοι πλουσιώτατοι ἐγένοντο ἀπὸ μόνου τοῦ νησιδίου, ἀλλὰ καὶ ἀπειρωλῶν τὸν μόλα συχνῶν, ὡς μὴ ἔν τε δεκάτην εἰς Δελφοὺς ἀπίστειλαν ἐπιτάλαντα, καὶ ἐπιθέντο τῷ χρησμῷ τοῦ τοῦτο ποιεῖν, τὰ τῷ πλούτῳ αὐτοῖς ὑπάρχειν οἷον, φαίνονται ἀργυρείαν μίλανον. Idem Suidas & Phavorinus: Ἰσοῦψὲς οἰκίαι, καὶ παχέμαλοι τῇ τέχνῃ, ὡς Σίφνῳ (lege Σίφνῳ) ἦσαν καλαὶ μάλα τοῖς ἐρχαζομένοις τὰ χρύσια μίταλλα. Ab hâc opulentiâ *Siphnus* Phœniciè dicta eſt נִסְבֹּ *Siphna*; quia סָפַן *ſaphan*, eſt *recondere*. Græci reddunt Θησαυρίσῃ, Prov. 1. 18. Et סְפוֹנִים *ſephunim* ſunt *theſauri reconditi*, Symmacho Κρυβῶν, Pſal. 17. 15. Quomodo Siphnii ex his opibus in ſummam inopiam inciderint, diſcere eſt ex Herodoto & Suidâ.

Sipontum, *Sypus*, & *Sepius* Straboni, *Sepus* Ptol.

Sipus Stephano, *Sipuntum* Melæ, *Siponto* adhuc dicta, colon. & urbs Apuliæ Dauniæ in orâ litoreâ ad Gargani montis radices, à Diomede condita. De origine nominis ita refert Strabo lib. 6. Ὠνομάζθο δὲ Σιπόεντος Ἑλληνικὸς ὁ τὴν ἀκυμαλιζόμενον σημαίνων. Silius lib. 8.

Quaſivit calaber, ſubductâ luce repente
Immenſis tenebris, & terram & litora Sipus.

Lucanus lib. 5.

Quas recipit Salapina palus, & ſubdita Sipus
Montibus. ———

Sippara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Sipphara, Meſopotamiæ urbs. Ptol. *Viſſaopatan* Caſtald.

Sipylum, & *Sipylus*, *Sipylos* Stephano, op. Lydiæ in Magneſiâ, abſorptum, teſte Plinio. Item *Sipylus*, mons ad Mæandrum flu. prius *Cerauninus* dictus, teſte Plut. lib. de Fluminibus & Montibus. Ovid. Met. 6.

Tunc cum Mœoniam virgo, Sipylumq; colebat.

Propertius lib. 2.

Nec tantum Niobe bis ſex ad buſta ſuperba
Sollicito lachrymans defluit a Sipylo.

Papin. Theb 6. ——*Geminis Niobe conſumpta pharetris*
Squalida biſſenas Sipylon deduxerat umbras.

Permiſcet autem fabulam Propertius loco adducto. Nam in Sipylo Niobe cum flet, longè abeſt à liberorum buſtis, quæ ad Thebas. Apollodorus lib. 3. Αὐτὴ δὲ Νιόβη Θήβας ἀπολιπόντα, πρὸς τὸ πάλιρα Τάνταλον ἦλθε εἰς Σίπυλον, κἀκεῖ Διὶ θυσαμένη ἡ μοῖρα εἰς λίθον μεθέβαλεν, ἣ χεῖται διακρυα νύκτωρ, καὶ μετ' ἡμέραν λίθος. Hom. Iliad. lib. ult.

Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν ὄρεσιν οἰοπόλοισιν
Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι ὄρνιθας
Νυμφάων, αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελωΐῳ ἰρρείουσιν
Ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδια φίσσει.

Sira, i. e. *olla*, *lebes*, *ſpina*, aut *rebellio*, nomen loci. 2 Reg. 3.

Siraci, *Siraceni* Ptol. *Siraces* Polyæno, pop. Aſiæ ad Achardum flu. intra Caucaſeos mont. *Siroen* hodie Nigro.

Siramnæ, Indiæ intra Gangem pop. Ptol.

Sirangæ, Lybiæ inter. gens. Ptol.

Sirbi, pop. Sarmatiæ Aſianæ. Ptol.

Sirbonis, *Sirbon* Steph. *Serbonis* Herodoto ac Diodoro Siculo, *Barathra* Polybio, palus ingens Palæſtinæ in Ægypti confin. inter Caſium & Peluſium, in orâ maris Syriaci. Dionyſius:

Ἡ δ' ὅσοι τολυρὴν ἐπ' ἀλεύασι θαλάσσης
Παῤῥαλίην ναίουσιν ὑσμινὶδ Σιρβωνίδ ἄλμης.

Diodorus lib. 1. Ἐστὶ γὰρ αὐτὰ μέσον τό τε κοίλης Συρίας, καὶ τὸ Αἰγύπτιε λίμνη, τῇ μὲν πλάτει ςαδίων πεντήκοντα, τῷ δὲ βάθει θαυμασίῳ, τῇ δὲ μήκει ὑπὲρ διακοσίους παράκειται ςαδίους, ν περιπορεύονται Σιρβωνίς. Τοῖς δὲ ἀπείροις τὸ περιπλέζονται κινδύνους ὑπερίσχυε κινδύνος. Στενὴ γὰρ τῷ μεταξὺ ὄντος ἡ ταινία παρέκλησε, διὸ τι μεγάλων πάντη ὑφεκαχυμένων, ἐκπεσὸν νότοι συνεχεῖς ἀνέμοις, ὑποβρύχιοι πλῆθος ἄμμου· αὐτὰ δὲ τὸ μὲν ὕδωρ κρύπτει τὸ ὑποφάνειαν ἀσφαλὲς ποιεῖ, τὸ τὸ λίμνης τόπον συμφυῆ τῇ χέρσῳ καὶ κρῆναι διάγνωσιν. Ejus mem. quoque Plut. in Antonio. Strabo vero lib. 17. lacum hunc turpi errore cum Aſphaltite Judææ confundit, *Serbonidem* quidem nominans, ſed *Aſphaltiten* manifeſtò deſcribens.

Sirenes, monſtra marina, poetarum fabulis celebratiſſima. Has finxerunt antiqui Acheloi fluminis, ac Terpſichores fuiſſe filias. Nicander autem lib. 3. Mutationum Melpomenen Sirenum matrem fuiſſe ſcribit, alii Steropen, alii Calliopen. Hæ igitur Siculum litus incolentes nautas præternavigantes ſuavitate cantûs in naufragium pelliciebant. Ovid. Art. Am. lib. 3.

Monſtra maris Sirenes erant, quæ voce canorâ
Quaſlibet admiſſas detinuere rates.

Nomina vero illarum tuerunt *Aglaope*, *Piſinoe*, *Thelxiopia*. Ut autem Chœrilus voluit *Thelxiope*, *Molpe*, *Aglaophonos*. Clearchus vero Solenſis in Amatoriis lib. 3. unam illarum *Leucoſiam* nominat, aliam *Ligeam*, tertiam *Parthenopen*. Mirabilis profecto dicebatur harum Sirenum ſuavitas cantûs, quando vel in apertam perniciem homines trahebant, efficiebantque, ut ſui ipſorum obliti in manifeſtam eædem ſe trahi paterentur. Nonnus Baſſaricon lib. 2.

Ὡς δ' ὅτε τις Σειρῆνι θελχιόων ὕμνον ἀκούων
Εἰς μόρον αὐτοκέλευσον ἀείρει θλκέα ναύτης
Θελγόμενος μελίσσαι καὶ ὄκ ἴτι κῦμα χαλέσσαι
Γλαυκὸν ἀκυμάντοισιν ὕδωρ λιόκαινεν ἐρίμοῖς
Ἀλλὰ λιγυφθόγγοιο πιθὼν δόλα μείρακος
Τίρπιλαι παλιλλίοιο λιλαιομένῳ, ἄτερ ἰάσας
Πλειάδ ἐπαπόρροιο καὶ ἄντυγα κυκλάδ Ἄρκτε.

Idcirco cum Minyæ per ea loca navigarent, Ancæo navem gubernante, ſe citharam ſumpſiſſe ſcribit Orpheus in Argonauticis, ſuoque cantu Sirenum cantum retudiſſe. Sic enim ille:

Ἔνθα δ' ἐριζόμενοι λιγυρὸν ὅτα γηρύσιν
Κοῦραι, ἀποσπάσας δὲ βερεῖῶν θέλγησιν ἀκοάς.
Δὴ τότε δὴ Μινύῃσιν ὑφήνανθε πύσις ἀοιδῆς
Σειρήνων, ὀλοὴ σφι παραπλαγξὶ ἕμιλλον
Φθογγὴν ὀλομβρίων, χειρῶν δὲ οἱ ἦκαν ἐρετμά.

Illæ autem poſtea deſperatione captæ, mutæque factæ in mare muſica inſtrumenta abjecerunt, uti teſtatur idem poeta in his :

Δὴ τότε φορμίζοντε καὶ ἀκρόπολιν περιήτην
Σειρῆνες θαμέβοσαν, ἑλὼ δ' ἄμπαυσαν ἀοιδιώ·
Καί ῥ' ἤ μὴν λατὰς, ἤ δ' αὖ χέλυν ὑψόθεν ἔβαλε χειρῶν.

Quæ omnia Apollonius ita declaravit Argonauticôn l. 4.

——— Αἶψα δὲ νῆσον
Καλὸν, ἀνθεμόεσσαν ἰσιδρεπέα, ἔνθα λίγειαι
Σειρῆνες σίνονται Ἀχελωΐδες, ἡδείῃσι
Θέλγεσαι μολπῇσιν, ὅτις παρὰ πείσματα βάλοιτο.
Τὰς μὲν ἄρ' ὀλλυμένας Ἀχελωΐη ἐνιπεφίσσα
Τείναλο Τερψιχόρη Μουσέων μία. Καὶ τοῖς ἀνῆκε
Θυγατέρ' ἠθέμεν ἁδμῆτ' ἔτι παρθενικῆσιν·
Ἀμμιγα μελπόμεναι· τόδε δ' ἄλγιον μὴ οἰκονοῖσιν
Ἄλλο δὲ παρθενικῆς ἀναλίγκιαι ἔσκον ἰδέσθαι
Ἀεὶ δ' ὑέρμα διδοκημέναι ἐν θαλάσσῃ.
Ἡ θαμὰ δὴ πολίων μελιηδέα νίσσον ἔλοντο
Τηκεδόνι φθίνειν ἔκτοθι, ἀπλήτοις δ' ἀέρα κῆρ τοῖς
Ἴσταν ὑπὲρ ζυμάτων ὄπα λείριον, οἱ δ' ὑπὸ νηὸς
Ἤδη πείσματ' ἔμελλον ἐπ' ἠιόνεσσι βαλίζειν,
Εἰ μὴ ἄρ' Οἰάγροιο πάις Θρηίκιος Ὀρφεὺς
Βιγνίλῳ ἐν χερσὶν ἑοῖς σύριγγα τανύσας
Κρατερὸν ἰὼ τερπάλιμον μέλος κατάχευεν ἀοιδῆς.

Erat autem illa Sirenum aſtutia, ut quibus rebus maximè quiſq; audiendis delectaretur, eas præcipuè canerent ; erantq; mirificè omnium præteritorum negotiorum memores ; quare ita inquiunt apud Hom. Odyſ. μ.

Διοτρεφὲς ἀγλαὲ παῖ Λαερτιάδη πολύμητα Ὀδυσσεῦ,
Νῆα κατάστησον, ἵνα τοιτέρων ὄπ' ἀκούσῃς.
Οὐ γάρ πω τις τῇδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι,
Ἀλλ' ὅγε τερψάμενός γε νέεται, καὶ πλείονα εἰδώς.
Ἴδμεν γὰρ τοι πάντ' ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ ἀρούρῃ
Ἀργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν,
Ἴδμεν δ' ὅσσα γίγνεται ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ.

Quoniam vero multi cum eò applicuiſſent ſuavitate cantûs irretiti recedere non poterant, ſed moriebantur inhumati in deſertis inſulis, opus erat multâ & prudentiâ, & animi contentione ad illa pericula devitanda. Idcirco Ulyſſem Circe ſic inſtruit apud Homerum.

Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἵ ῥά τ' ἀπάντας
Ἀνθρώπους θέλγουσι, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται,
Ὅστις ἀϊδρείῃ πελάσσῃ, καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ, καὶ νήπια τέκνα
Οἶκαδε νοστήσαντι παρείσεται, οὐδὲ γάνωνται.
Ἀλλά τ' Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ,
Ἥμεναι ἐν λειμῶνι, πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς
Ἀνδρῶν πυθομένων, τοὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν.
Ἀλλὰ παρὶξ ἐλάαν, σῖτὸν δ' ἔπαρ' ἀλεῖψαι ἑταίρους,
Κηρὸν ὑφαίνας μελιηδέα, μή τις ἀκούσῃ
Τῶν ἄλλων, ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν αἴκε σ' ἐθέλῃσθα,
Δησάντων σ' ἐν νηῒ ποσὶ χείρας τε πόδας τε
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτῆς πείρατ' ἀνάφθω.

Hoc pacto Sirenum illecebras evaſit Laertæ filius. Quò alluſit Juvenalis his verbis :

——— *Nam cum pro me Fortuna rogatur,*
Affigit ceras illâ de nave petitas
Quæ Siculos cantus effugit remige ſurdo.

Martialis lib. 3. ep. 64.

Sirenas hilarem navigantium pœnam
Blandaſque mortes, gaudiumque crudele
Quas nemo quondam deſerebat auditas
Fallax Ulyſſes dicitur reliquiſſe.

Erat autem tota fere illa ora alba propter inſepultorum oſſa, quod etiam ait Virgil. lib. 5.

Jamque adeo ſcopulos Sirenum advecta ſubibat
Difficiles quondam, multorumque oſſibus albos.

Cum vero Ulyſſes illarum fallacias obturatis auribus ſociorum, ipſeque malo alligatus fefelliſſet, fama eſt ipſas Sirenas ic in mare præcipitaſſe, neque amplius poſtea auditas. Cum vero ſe in mare præcipitaſſent, ſive illud Orphei, ſive Ulyſſis arte factum eſt, dicuntur in ſaxa fuiſſe converſæ, ſicuti teſtatur Orpheus in Argon.

Δεινὰ δ' ἀνεσταχόησαν, ἐπεὶ πύτμῳ ἧσι λυγρῇσι
Μοιρηδὸν θανάτοιο, σφέας δ' ὑπὸ βηγάδι πέτρῃ

Ἐς βυθὸν ἱσκάνουσαν ἀλιρρόθιόν θαλάσσης,
Πέτρῃσι δ' ἠπαφέσθην δέμας, μορφὴν δ' ὑπέροπλον.

Prope Pelorum vero fama eſt habitaſſe Sirenes. Servius in lib. 5. Æn. *Sirenes ſecundum fabulam tres in parte virgines fuerunt, in parte volucres, Acheloi fluminis, & Calliopes Muſæ filiæ. Harum una voce, altera tibiis, altera lyrâ canebat. Et primò juxta Pelorum, poſt in Capreis inſulâ habitarunt.* Unde eſt quòd Sirenas recenſet Ovidius inter Proſerpinæ Siculæ Deæ comites. Met. 5.

An quia cum legeret flores Proſerpina vernos,
In comitum numero mixtæ Sirenes eratis ?

Et apud Nonnum Dionyſiacorum lib. 13. verſ. 313. Catanenſes Γέγονα Σειρῆνων ἀοιδὸν ἄκουον. Hinc Statius Silv. lib. 2. in epicedio Glauciæ :

——*Tergeminum Siculâ de virgine carmen.*

Id eſt trium Sirenum cantus. Et Juvenalis Sat. 9.

Quæ Siculos cantus effugit remige ſurdo.

Et Claudianus in Epigr.

Dulce malum pelago Siren, volucreſque puellæ
Scyllæos inter fremitus, avidamque Charybdim
Muſica ſaxa freti habitabant dulcia noſtra.

Alii Sirenibus alias ſedes aſſignant : de quo non amplius hoc loco quæremus. Tantum aſſerimus cum Bocharto *Sirenum* nomen eſſe merè Punicum. Pœnis enim שִׁיר *Sir*, eſt *canticum*. Inde libro Solomonis titulus שִׁיר הַשִּׁירִים *Sir haſſirim*, i. e. *canticum canticorum*. Itaque *Siren* שִׁירֵן eſt *canorum monſtrum*, quale à poetis fingitur. Grammaticos interim nihil moror, qui deducunt ἀπὸ τῆ σύρειν *à trahendo* ; inde enim non dicerentur Σειρῆνες, ſed Συρῆνες. Varia autem de Sirenibus, earumque fabulâ tradiderunt veteres. Platoni Sirenes Deæ canendi ſunt ſive Muſæ, quæ orbes cœleſtes (ſi qui ſunt) vertunt & rotant ; de quo Macrob. lib. 2. in Som. Scip. cap. 3. Alii vero (uti ſupra diximus) unius Muſarum & Acheloi amnis filias tradiderunt : unde *Sirenes Acheloïdes* apud Sil. Italicum. Suidæ αἱ τῆ ψυχῆς ἀναμίξεις τῇ μουσικῇ δυνάμεις Sirenes vocantur. Pauſanias in Atticis, quod Torrentius ad Hor. lib. 4. Od. 2. obſervat, auctor eſt. apud veteres Poematum, Sermonumq; quorumvis efficacem ad ſuadendum venuſtatem aſſimulatam Sirenibus ; & inde Sophoclem appellatum *Sirena*. Quemadmodum & Val. Cato propter ſuavitatem carminum à veteri Poetâ *Latina Siren* dictus eſt, ut Suetonius de illuſtribus Grammaticis cap. 11. refert. Petronius : *Hæc ipſa cum diceret, tantâ gratiâ conciliabat vocem loquentis, tam dulcis ſonus pertentatum mulcebat aera, ut putares inter auras canere Sirenum Concordiam.* Heliodorus in Æthiopicis : Τρὶ δὴ ἦ λόγων ὥσπερ τινὸς Σειρῆνος κεκλημένης, καὶ πρὸς τὸ φαίνεσθαι κατηγκακισμένης. Hinc in Iſocratis ſepulchro *Siren* poſita fuit, tanquam perfectæ & efficaciſſimæ eloquentiæ ſymbolum, de quo Plut. in vitâ Iſocratis, & Philoſtratus in Sophiſtis. Alia vero à Muſis, & verâ eloquentiâ, quæ in rebus gravibus, ſeriiſque occupatur, *Sirenas* diſtinguunt : quippe quas nugacibus rebus ſermonis & elegantiæ curam impendere volunt : de quo videri Torrentius poteſt ad lib. 1. Horat. ep. 2. Vulgatiſſima ratio eſt, Sirenum fabulam ad illecebroſas voluptates referre, quæ blandis præſtigiis irretiunt homines, atque evertunt, de quo Syneſius epiſt. 145. Nec aliò interpretantur, quod 3. Sirenas commenti veteres fuerint. Eo enim numero triplicem illam voluptatem, quæ in σιτίοις, ἐν πότοις, καὶ ἀφροδισίοις, Platoni & Ariſtoteli ſtatuitur, expreſſam volunt. Servius ad illud 5. Æn.

Jamque adeo ſcopulos Sirenum advecta ſubibat.

Poſtquam breviter fabulam de Sirenibus expoſuiſſet : *ſecundum veritatem*, inquit, *meretrices fuerunt, quæ tranſeuntes, quoniam eos ducebant ad egeſtatem, hic fictæ ſunt inferre naufragia.* Vide Jov. Pontanum lib. 6. de bello Neapolitano. Socrates apud Stobæum : Δεῖ ὥσπερ Σειρῆνας τὰς ἡδονὰς παιδεῦσαι ἢ σωφρονῆσαι ἢ ἀμιτὸν ἰδεῖν ὥσπερ πατρίδα. Horatius.

——— *Vitanda eſt improba Siren*
Peſidia. ———

Hinc *Sirenius* ; Gell. 16. 8. *Ne, ut plerique alii, tu quoque in illis Dialecticæ gyris, atque Meandris, tanquam apud Sireneos ſcopulos conſeneſcas.* Sirenuſſa,

Sirenuſſæ, vel *Sirenuſæ*, *Petræ Sirenum* Melæ, *Saxa Sirenum* Solino, inſ. 3. parvæ, velut ſcopuli in ſinu Pæſtano apud promunt. Sirenuſſarum, quod ſinum prædictum finit: quarum propior *Leucoſia*, ſive *Leucoſia* dicitur, reliquæ *Parthenope* & *Ligia*. In genere *Le Sirene* dicuntur; in ſpecie, prior *la Licoſa*, altera *San Pietro*, reliqua *Gale*, ſeu *la Galetta*, & al. *il Gallo*.

Sirenuſſarum promuntorium, vulgò *Capo Leucoſo*, prom. Lucaniæ, quod ſinum Fœſtanum ad ort. finit, ex adverſo Athenæi in Picentibus eundem ſinum ad occid. claudentis, medium ferè inter Paſtum ad occ. & Veliam ad ort. Dionyſius.

Πρὸς δὲ Νότου μάλα πολλὸν ὑπὲρ Σειρηνίδα πέτρην
Φαίνεται πεγχοὰὶ Ποσειδήϊον Σιλάριον.

Ubi Montanus: Fallitur Euſt. qui Dionyſium affirmat Neapolin *Sireniam petram* hic vocare. A Neapoli Poeta jam ad alia progreditur; à quâ primò in Auſt. occurrit *Sirenia petra*, ultra quam Silarus flu. in Picentinis magis adhuc in Auſt. vergens. *Sireniam* a. *petram*, Minervæ promunt. vocat, juxta Surrentum, quod *Sirenes* inſedisſe feruntur, talem planè ſitum inter Neapolin, & Silarum obtinens, Plin. 3. 5. *Surrentum cum Minervæ promuntorio, Sirenum quondam ſede.* Niſi Sirenuſas inſulas intelligat huic propinquas ex deſcriptione Strabonis lib. 5. 6. licet ea ex Ptolemæi deſcriptione longius hinc diſtare videantur. Strabo lib. 1. *A locis Surrento vicinis cubito ſimilis quidam terræ flexus excurrit verſus fretum quod eſt juxta Capreas. Ab uno hujus jugi latere eſt τὸ Σειρήνων ἱερὸν, Sirenum templum. Ab altero, quod Poſidoniatem ſinum proſpectat, tres exiguæ ſunt inſulæ deſertæ atque ſaxoſæ, quas Sirenuſas vocant.* Sed & Ariſtot. in lib. Mirabil. eundem Sirenuſis ſitum aſſignat: Atque hi ſunt *Sirenum ſcopuli*, de quibus Virgilius, Ovidius, Mela, Hyginus, alii. Quin & *Surrentum* vel Συρρεντον, ut Græci efferunt dici putatur à *Sirenibus*. Stat. lib. 2. Carm. 2.

Eſt inter notos Sirenum nomine muros
Saxaque Tyrrhenæ templis onerata Minervæ.

Siret, pop. Thraciæ ſupra Byzantium. Steph.

Siricii, Armen. min. urbs. Anton.

Sirion Phœnicibus, *Sanir* Amorrhæis vocatur mons Hermon in Palæſtinâ.

Sirton, Gall. Aquit. urbs 15. m.p. à Burdigalâ. Anton.

Siris, flu. Magnæ Græciæ apud Metapontum, & Heracleam in ſin. Tarent. influens ad Sirim op. quod ibi erat, teſte Plinio. *Senno* hodie, teſte Scip. Mazzellâ.

Siris, flu. Libyæ, prope inſulas Phaſeluſſas. Steph.

Siris, ab Æthiopibus dicitur Nilus antequam totus confluat. Nam, ut inquit Plinius, *nec ante Nilus dicitur, quam ſe totum aquis concordibus junxit.* Dionyſ. v. 221.

Εἰδὲν πιοτάτοιο καλίρροον ὕδατα Νείλου,
Ὅς δή τοι Διβύηθεν ἰὼν ἀντολίωι πολὺς ἔρπων
Σῖριν ὑπ' Αἰθιόπων κικλήσκεται.

Ineptæ autem ſunt quas recenſet Euſtathius, ſed neq; ipſe probat, etymologiæ nominis Σῖρις è Græcâ linguâ petitæ, cum Æthiopica ſit vox: & quod ad illam attinet, quæ à Σείριος ducitur, quia circa Sirii ſeu Canis, ortum Nilus maximè exundet (Plin. lib. 5. cap. 9.) è converſo *Sirium* à *Siri* ſic dictum, qu. Niliacam ſtellam Fullerus probabiliter cenſet. Quod ad vocem Σῖρις, Hebræis שִׁחוֹר *Shior* vocatur, quod Æthiopes linguâ ſuâ *Shichri*, vel *Shibri* dixerunt, ut monet Scaliger, teſte Salmaſio; pro hoc Græci, voce ad linguæ ſuæ formam deflexâ, Σῖρις ſcripſerunt.

Siritæ, Magnæ Græciæ pop. ne ipſis quidem Sybaritis luxu cedentes. Cæl. Rhod. 7. 10.

Sirites, Nomadis cujuſdam nomen in Libyâ, primus Auleticæ inventor, qui & *Matroa*, h. e. Magnæ matris ſacra primus fertur tibiâ concinniſſe. Cæl. Rhod. 9. 7.

Sirius, ſtella in ore Canis, quæ à Latinis *Canicula* dicitur. Hyginus tamen in tractatu de ſignis cœleſtibus Sirium diverſum facit à Caniculâ, neque in ore Canis, ſed in capite ejus collocat. Hæc in cœli centro cum Sole conjuncta æſtum ejus duplicat, mortaliumque corpora nimio calore languida reddit. Dictus Sirius, ut quidam volunt ἀπὸ τῦ σειραίνειν, h. e. à ſiccando, propterea quod flu. & fontes nimio calore exſiccet: ut alii vero ἀπὸ τῦ σειρᾶν, h. e. ab evacuando, quòd corpo a noſtra ſudoribus evacuet. Quin & Solem ipſum quidem *Sirium* veteres appellarunt. Heſychius. Σείριος, ὁ Ἀρχίλοχος ὁ ἥλιος, ὁ δὲ Ἴβυκος πάντα τὰ ἄστρα. Suidas. Σείρ, σειρὸς ὁ ἥλιος, οἱ δὲ ἡ Σείριος. Heſiod. in Ἔργ.

——— Ἐπεὶ κεφαλὴ ἡ γόνατα Σείριος ἄζει.

Idem in Theog.

——— Ὅστε δίψει αὖος ἰμοῖο σαυτείσιν
Σειρὶς ἀζαλέοιο κελαινὴ τυθὸς αἴρῃ.

Lycophron in Caſſandrâ, de corpore Ajacis in litus è mari ejecto: Ἐκβιβεγαρβῆον νίκων ἀκτὰς Σειρὶς καταυανεῖ: quod obſervavit vir eximius, & ſingularis eruditionis Hadrianus Junius in Animadverſionibus. Quin & Virgilium ſic interpretantur ἀ τυχόντες. Georg. 4.

Jam rapidus torrens ſitientes Sirius Indos
Ardebat cœlo. ———

Non Solem autem ſed etiam omnia ſidera dici Σείριος ex Ibyco modo docuit Heſychius. Inde & Latinorum *ſidus* à σείριος eſſe ingenioſè nuper oſtendit χαριέστατος Tanaquillus Faber ad Dionyſ. Longinum. Apollon. lib. 3.

Τῷ δ' ἀναδράξασθαι ἅτις Σείριος Ὠκεανοῖο
Ὃς δή τοι καλὸς μὲν, ἀρείζηλός τ' ἐσιδέσθαι
Ἀντέλλει, μάλιστα δ' ἐν ἀστράσιν ἦκα φαίνῃ.

Virgil. Æn. 10.

Non ſecus ac liquidâ ſi quando nocte Cometæ
Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor,
Ille ſitim, morboſque ferens mortalibus ægris
Naſcitur, & lævo contriſtat lumine cœlum.

Maleficam hanc Sirii naturam Homerus etiam indicat Il. 22. Ὅστε κύν' Ὠρίωνος ὀπάζουσιν καλέσσι,
Λαμπρότατος μὲν ἴσκει, κακὸν δέτε σῆμα τέτυκται
Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι.

Ejuſdem ſideris pernicies apparet ex verſibus Oppiani lib. 3. Cyneg. ubi loquitur de fera quâpiam:

Καὶ κωὰς Σείριος οἶδε, ἡ ἀντέλλοντα τρέφεται
Αὐτίκα δὲ ῥυχμὸν καλαύλιον ὀρύσσει αἶγας
Ἠὲ κῦ σπάλυγγος ἀφυγίου, εἰσόκεν ἀζῃς,
Ἠέλιος παύσαιτο, ἡ ὀλομὸς χωὸς ἀστὴρ.

Valerius Flaccus lib. 1.

——— *Sic cum ſtabulis & meſſibus ingens*
Ira Deûm, & Calabri populator Sirius arvi
Incubuit; coit agreſtum manus inſcia priſcum
In nemus, & miſeris dictat pia vota ſacerdos.

Idem lib. 5.

Non ſecus Autumno quam cum magis aſperat ignes
Sirius, & ſævo cum nox accenditur auro
Luciferæ crinita faces; hebet arcas, & ingens
Jupiter: aſt illum tanto non liſcere cœlo
Vellet ager, vellent calidis jam fontibus amnes.

Lucan. l. 10. —— *Rapidus quâ Sirius ignes*
Exerit. Statius lib. 1. Silv. Carm. 3.

——— *Nec calido latravit Sirius aſtro.*

Sirmio, pagus Cenomanorum Venetiæ ad Benacum lacum in peninſulâ inter Brixiam ad occ. & Veronam ad ort. 20. m. p. circiter. Catullus ep. 32.

Peninſularum Sirmio, inſularumque
Ocelle, quaſcunq; in liquentibus ſtagnis
Mariq; vaſto fert uterque Neptunus,
Quam te libenter, quamq; lætus inviſo.

Sirmium, urbs Pannon. infer. non procul à Danubio flu. Ptol. *Sirmiſch* Lazio. Stephanus Sirmium πεδίον eſſe ſcribit, *Pæones* pro *Pannoniis* accipiens.

Sirnides, inſulæ quædam, de quibus Plin. 4. 12.

Siropum, Libyæ Nomi vicus. Ptol.

Siros, Bithyniæ flu. Plin.

Sirrha, urbs Thraciæ. Steph.

Sis, clivus quidam. 2 Par. 20.

Siſai, fil. Enach. Num. 33.

Siſalo, Hiſp. urbs inter Emeritam & Cæſarauguſtam. Anton.

Siſamnes, judex, qui licet Cambyſi regi chariſſimus eſſet, tamen ob iniquam ſententiam, quam pecuniâ corruptus tulerat, juſſu Cambyſis excoriatus eſt, ejuſque pellis ante Tribunal judicum expoſita, ut ea conſpectâ alii Judices alienâ fruerentur inſaniâ, ſibiq; caverent.

Siſamoi, fil. Elaſa. 1 Par. 2.

Siſan, op. in Ciliciæ fin. unde oriundus Simeon Stylites. Theodoretus.

Siſapho, Corinthius, frater Mamertis, qui ubi intellexiſſet filios ſuos à Mamerte fratre regnandi libidine interfectos, eum membratim diſcerpſit. Ovid. in Ibin.

Siſapone, Ptol. *S. Sapo* Straboni, op. olim Hiſp. Tarrac. in finibus Oretanorum, nunc pagus *Chilon*, teſte Henr. Coquo

Siſapone, Plin. *Siſapo* Strab. op. Hiſp. Bæticæ in Bæturiâ, nunc *Faente Ovetiuna*, teſte Morali, à Cordubâ 14 leuc. Emeritam verſus. Hic quæſtus magnus minii, ut propterea Cic. Philip. 2. *communem Siſaponem* dixerit, veluti proverbium, optimum n. ibi provenit, auctore Plinio.

Siſar, Mauritan. Cæſar. flu. Ptol. *Uſar* Plinio, teſte Villanovano.

Siſara, palus in Africâ propriâ. Ptol. Locus circa Niſibin. Ammianus.

Siſara, dux exercitûs Jabin regis Chanaan. Jud. 4. Magiſter militiæ Aſor. 1 Reg. 12.

Siſaraca, Murbogorum in Hiſp. Tarracon. urbs Ptol.

Siſauranum, Perſarum urbecula. Procop. Perſic. l. 2.

Siſcia, Pannon. infer. urbs. Ptol. *Seſſeg* Sambuco.

Siſenna, Statilius Taurus, Conſ. A. D. 12.

L. *Siſenna*, hiſtoriæ Rom. ſcriptor antiquus, in quo magnam jacturam fecerunt Romanæ literæ, non ſolum hiſtoriæ cauſâ, quâ vicit omnes ſuperiores; ſed etiam linguæ ipſius, cujus benè gnarum fuiſſe, & Cicero teſtatur, & indicio ſunt fragmenta qu.guſtûs cauſâ relicta nobis in libris Grammaticorum. Vertit etiam fabulas Mileſiacas Ariſtidis, uti oſtendit Voſſ. de Hiſt. Gr. l. 3. Meminit Ovidius lib. 2. Triſtium.

Vertit Ariſtidem Siſenna, nec obfuit illi
Hiſtoriæ turpes inſeruiſſe jocos.

Pluſcula autem ex iſtis Siſennæ Mileſiacis paſſim citat Chariſius lib. 2. Laudat & Servius. Meminere etiam vett. Grammatici commentarii ejus in Plautum. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. l. 1. c. 10.

Siſidius, Conſ. Rom. an. U. C. 1242.

Siſigambis, vel *Syſigambis*, uxor Darii ultimi Perſarum regis, quæ nulli ſuæ ætatis fœminæ pulchritudine ceſſit, teſte Qu. Curtio. Quam tamen victo Dario Alexander non ſolum non violavit, ſed & ſummam adhibuit curam, ne quis captivo corpori illuderet.

Siſigylis, urbs magna prope Celticam. Steph.

Siſolenſes, Italiæ pop. Plin.

Siſopa, Pannon. ſup. op. Ptol. *Zagabria* Moletio.

Siſyphium, locus in Aſiâ, de quo Strabo lib. 8.

Siſyphus, Æoli filius, qui cum Atticam latrociniis infeſtaret (unde Ovid. Met. 13.

—— Quid ſanguine cretus
Siſyphio, furtiſq; & fraude ſimillimus illi.)

à Theſeo occiſus eſt. Hunc Poetæ fabulantur eo ſupplicii genere apud inferos plecti, ut ſaxum ingens in montis cujuſdam verticem cogatur provolvere; quod cum ad ſummum penè extulerit, repente deorſum relabitur. Vetus Poeta apud Cic. lib. Tuſc. Qu.

——— Siſyphu' verſat
Saxum ſudans nitendo, neq; proficit hilum.

Ovid. Met. 13.

Ubi Æoliden ſaxum grave Siſyphon urget.

Idem alibi:

Aut petis, aut urges rediturum Siſyphe ſaxum.

Huc alluſit Virgil. Æn. 6.

Saxum ingens volvunt alii.———

Propertius lib. 2. el. 17.

Vel tu Siſyphios licet admirere labores.

Idem eleg. 20. ejuſdem libri:

Tum quoq; Siſyphio ſaxa labore geram.

Horat. Od. 14. lib. 2.— *Damnatuſq; longi*
Siſyphus Æolides laboris.

Vide Pauſan. in Corinthiacis. Apollodor. l. 1. Hygin. Fab. 60. Martial. 10. 5.

Nunc inquieti monte Siſyphi preſſus.

Seneca Tragœdus in Hercule Inſano:

Cervice ſaxum grande Siſyphiâ ſedit.

Idem in Hippolyto:

Umbræ nocentes cedite; & cervicibus
His his repoſitum degravet feſſas manus
Saxum, ſeni perennis Æolio labor.

Homerus Odyſ. λ.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον κεχάτην' ἄλγε' ἔχοντα
Λᾶαν βαστάζοντα τηλώεθρον ἀμφοτέρῃσιν.
Ἦτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε, ποσίν τε,
Λᾶαν ἄτε᾽ ἄνω ὦθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ᾽ ὅτε μέλλοι
Ἄκρον ὑπερβαλέειν, τοτ᾽ ὑπεκρύφασκε κελεύθου
Αὖτις, ὕπεδα πέδονδε δὲ κυλίνδετο λᾶας ἀναιδὴς.

Scientiam Siſyphi, ſive potius aſtutiam indicant Homerus, & Theognis: Hic Iliad. ζ.

Ἔνθα δὲ Σίσυφον ἔσχεν, ὃ κέρδιστος γένετ᾽ ἀνδρῶν,
Σίσυφος Αἰολίδης, ὁ δ᾽ ἄρα Γλαῦκον τέκε δῖον.

Ille verſ. 700.

Οὐδ᾽ εἰ σοφρονέων μὴ ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτῇ,
Πλείονα δ᾽ εἰδείης Αἰολίδαο Σισύφου,
(Ὅστις ἧ ἐξ ἀίδαο πολυιδείῃσιν ἀνῆλθε,
Πείσας Περσεφόνειαν αἰμυλίοισι λόγοις,
Ἦτι βεβλοῖς παγίῃσι λάθῃσι, βλαπτόμενος νόημα:
Ἀλλ᾽ ὅπως τις τοῦτό γ᾽ ὑπερφεύσαιλο,
Ὅπλοισι δὲ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψοι,
Ἐλθοι δ᾽ εἰς κρυεροῦ χῶρον Ὑπερβιμίοιο.
Κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵτε θανόντων
Ψυχὰς εἴργουσιν, καίπερ ἀναιτομίας.
Ἀλλ᾽ αὖθι καὶ εἶθιν Σίσυφος πάλιν ἦλυθεν ἔμπης
Ἐς φάος ἠελίου σφῆσι πολυφρονέων.)

Mythologiam Siſyphi habes apud Nat. Com. 6. 18. Lucretius vero lib. 3. in eos hanc fabulam convenire ſcribit, qui magiſtratus & honores à populo expetunt cum ſummâ animi contentione; neque unquam obtinere poſſunt, vel quòd indigni habeantur, vel quòd in hoc etiam maxima vis ſit fortunæ. Sic n. ait Epicureus Poeta.

Siſyphus in vitâ quoq; nobis ante oculos eſt,
Qui petere à populo faſces, ſævaſq; ſecures
Imbibit, & ſemper victus triſtiſq; recedit. (*quam,*
Nam petere imperium, quod mancum eſt, nec datur unAtq; in eo ſemper durum ſufferre laborem;
Hoc eſt adverſo nixantem trudere monte
Saxum, quod tamen à ſummo jam vertice rurſum
Volvitur, & plani raptim petit æquora campi.

Siſyrba, pars Epheſi, à *Siſyrbe* Amazone dicta. Steph.

Sitace, Perſica urbs, 15. ſtad. à Tigri flu. Xen.

Sitalces, Thraciæ rex, contra Perdiccam exercitum duxit, & Macedoniam vaſtavit, quibuſdam caſtellis captis.

Sitana, Hiſp. Tar. urbs. Sext. Avienus.

Sithalcus, Germanorum terras, quas nunc Franci obtinent, depopulatus eſt. Jorn. lib. rerum Geticarum.

Sitheni, pop. juxta mare Rubrum. Steph.

Sithon, filiam habuit Pallenen, quæ Clito nupſit, & Pallenæ Thraciæ urbi nomen dedit. Steph. Item Thraciæ mons Servio.

Sithonia, pars Thraciæ. Plin. 4. 11. quæ ab Hæmo monte averſa vergit in Pont. Eux. Herodotus vero l. 7. Sithoniam reg. in orâ marit. Macedoniæ collocat ad ſinum Termæum; ejuſque urbes facit *Toronam*, *Sermylam*, *Mecybernam*, & *Olynthum*. Poetæ autem Sithoniam pro ipſâ Thraciâ fere accipiunt. Ovid. ep. 2.

Nec vehit Actæas Sithonis unda rates,

Virgil. Eclog. 10.

Sithoniaſq; nives hyemis ſubeamus aquoſæ.

Sitia, Hiſp. Bæt. op. in conventu Tarrac. Plin. 3. 1.

Siticum, Italiæ op. Steph.

Sitioenta, Myſiæ infer. op. Ptol. *Tulza* Nigro.

Sitiogagus, flu. quo Paſargadas ſeptimo die navigatur, oritur, atq; fluit per Carmaniam. Plin. 6. 23.

Sitim, vide *Setim*.

Sitipha, Maurit. Cæſar. colonia. Ptol.

Sitiphis, Maurit. Ting. metropolis. Procop.

Sitomagum, Angliæ urbs. Anton. *Thetford* Camdeno.

Siton, Theſſaliæ urbs, quam & *Iton* dici ſcribit Steph.

Sitone, urbs circa Athon mont. Plin.

Sitones, pop. Scandinaviæ in Finlandiâ, teſte Willichio.

Sittacene, reg. Aſiæ, Mediæ ad merid. proxima, alio nomine

nomine *Arbelitis* dicta. Dicta à *Sittace* urbe totius regionis. Plin. 6. 16. *Paleſtine* & *Apollinaitis* dicitur Strabo. *Rabia* nunc eam Caſtaldus vocat.

Sittaphius, campus in Africâ propriâ. Ptol.

Sitteberis, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Sittocates, Indiæ flu. in Gangem fluens. Arrian.

Sitta, Paphlagoniæ urbs. Ptol.

Siva, Ciliciæ in Cappadociâ urbs. Ptol.

Siva, ſcriba regis David. 2 Reg. 20.

Sivan, nomen menſis. Eſther. 8.

Sivata, Galatiæ urbs. Ptol.

Sivorargum, prædii nomen eſt Sidonio 2. Epiſt. ad Domitium. *Vorangum* legit Pinetus.

Siuph, Ægypti urbs in Saitanâ tribu, unde Amaſis rex. Herod. in Euterpe.

Siur, Africæ propriæ urbs. Ptol.

Sixus, urbs Maſtieniorum. Steph.

Siza, pater Adina. 1 Par. 11.

Sizata, Syriæ urbs, aliàs *Lariſſa* dicta. Steph.

Sizyges, Serica gens. Ptol.

S L.

Slavi, pop. Germ. qui ab Hamburgo urbe ad Albim flu. uſque ad mare Scythicum varias regg. incoluere, qui & *Vandali*, & *Vinuli*, & *Oboritæ* dicti ſunt. Reg. *Slavia*, & *Slavonia*.

Sleſia, reg. Germ. (à *Sleſo* flu. qui in Oderam excipitur) ampla, in quâ ducatus 12. cujus caput eſt *Vratiſlavia*.

Sleſwicum, olim *Edeba*, hodie *Schleſwyck*, urbs Cimbricæ Cherſoneſi epiſc. ſub arch. Lundenſi: ab Hamburgo & Lubico 16. leuc. diſtans in Bor.

Slingæ, Friſiæ loci mem. vetus lapis Romæ ſub Carolo M. ſculptus.

Slotna, locus Daciæ in ingreſſu Tranſylvaniæ ad Auſtrum ubi aurifodinæ apud Tunſtenium op. *Saladna* Sambuco.

S M.

Smaragdites, mons juxta Carchedonem, ubi *Smaragdus* gemma legitur. Plin.

Smaragdus, mons in Ægypto ad ſin. Arab. Steph.

Smendis, Ægyptiorum rex, reg. an. 26. an. mund. 1960.

Smenus, Laconicæ flu. in Taygeto monte oriens. Pauſan.

Smerdis, Cambyſæ Perſarum regis frater, quem cum Cambyſes per ſomnum vidiſſet regio throno inſidentem, metuens ne regnum occuparet, occidi juſſit. Fuit alter *Smerdis* de quo vide in *Patixites*.

Smerdis, magus, 3. Perſarum rex, reg. menſ. 7.

Smila, urbs Thraciæ. Steph.

Smilax, puella formoſiſſima, quæ Croci pueri amore capta, cum ab eo ſperneretur, mutata eſt in fruticem ſui nominis, hederæ non diſſimilem, aut certè in ejus flores, candore, odoreq; lilium referentes. Ovid. Met. 4.

Et Crocon in parvos verſum cum Smilace flores.

Sminthe, urbs Troiæ. Steph.

Sminthens, Apollinis epitheton, cujus duplicem originem refert Homeri Interpres: Primam hanc; fuiſſe in Chryſe op. Myſiæ Crinem ſacerdotem Apollinis, cui Deus iratus immiſit in agros illius mures, qui fructus illius vaſtabant. A quo exoratus Deus cum rurſus placatus peſtem hanc tollere vellet, ad Ordem illius paſtorem venit, à quo hoſpitio acceptus, pollicituſque mali remedium, mures ſagittis omnes interfecit: eoque facto juſſit paſtorem Crinidi indicare, ipſum Apollinem humanâ ſpecie apud ſe divertiſſe & ab eo mures occiſos: quod audiens Crinis, templum Deo conſtruxit vocavitque Apollinis Sminthei, quòd ejus linguæ dialecto mures σμίνθαι vocantur. Altera talis eſt. Quum Cretenſes aliquando coloniam deducturi eſſent, ab Apolline reſponſum acceperunt, ut ibi urbem conderent, ubi eis terrâ geniti obſtitiſſent. Venientibus igitur ad Helleſpontum, noctu mures clypeorum lora arroſerunt; itaque mane cum id factum viderent, memores oraculi urbem poſuerunt quam *Sminthiam* appellaverunt. Clemens in Protreptico: Πολίμων τὰς ἀμφὶ τὴν Τροάδα καλουμένας ἱστορεῖ, τὰς ἱππικὰς μὲν, ὡς σμινθίους καλοῦσι, σίβειν ὅτι τὰς ἱππους τὰ πολεμίων διέτρωγον τὰ τόξων· ἢ Σμίνθιον Ἀπόλλωνα διὰ τὸ μῦς ἐκεῖνον ἐπιτρέψαι.

Smyrna, urbs Ioniæ. Milete amne irrigata, una ex 7. Aſiæ Eccleſiis, de quibus B. Joannes in Apocalypſi. Homeri, ut plurimi credunt, patria, qui inde *Smyrnæus* à Poetis vocatur. Lucanus:

Quantum Smyrnæi durabant vatis honores,
Venturi te meque legent.

Silius lib. 8.

Mantua Muſarum domus, atque ad ſidera cantu
Evecta Andino & Smyrnæis æmula plectris.

Stat. *Nec tot honoratas & Smyrna & Mantua laudes.*

Cum Sardiani Smyrnæos obſiderent non diceſſuri, niſi Smyrnæi uxores ſuas ſtuprandas emitterent, illi ancillas veſtibus uxorum indutas emiſerunt; ſicque hoſtes coitu ancillarum deſatigatos interfecerunt. Plut. Hi quanquam deliciis & luxui, operam darent, ſe tamen fortiter, ubi caſus accidiſſet gerebant, teſte Ariſtide: unde proverb. *Mores Smyrnæi*, de iis qui ita deliciis ſe dedunt, ut quæ viros fortes decent, non omittant.

S O.

Soaca, Arab. Fel. op. Ptol.

Soam, nomen viri. 1 Par. 24.

Soamus, Indiæ flu. Arrianus.

Soana, Aſiæ Sarmat. flu. Ptol. *Terchin*, teſte Nigro.

Soanæ, fluvii oſtia in Taprobanâ inſ. Ptol. 7. 4.

Soanda, urbs Armen. min. Strab. lib. 12. & in Cappadociâ Anton.

Soanes, pop. juxta Caucaſum, quorum mem. Strab. l. 11.

Soba, nomen loci. 1 Reg. 14.

Sobab, fil. David. 1 Par. 4. Filius Caleb ex Azubâ primâ uxore. 1 Par. 2.

Sobach, magiſter militiæ Hadarezer regis. 2 Reg. 10.

Sobal, fil. Seir Horrei. Gen. 36. Filius Hur primogeniti Caleb. 1 Par. 2. Filius Judæ. 1 Par. 4. qui Gen. 46. *Sela* dicitur.

Sobala, urbs Cariæ. Steph.

Sobannus, Indiæ extra Gangem flu. Ptol. *Sion* & *Menan* Caſtaldo.

Sobec, nomen viri. 2 Eſdr. 10.

Sobi, fil. Nahas de Rabbath filiorum Ammon 2 Reg. 1.

Sobidas, Parthiæ reg. Ptol.

Sobna, nomen ſcribæ. 4 Reg. 8.

Soboba, fil. Cos. 1 Par. 4.

Sobochai, nomen viri. 2 Reg. 11.

Sobotale, Sabæorum civitas ad mare Rubrum, includens ſuis muris templa 60. Plin. 6. 21.

Sobrius, vicus Romæ, quem Paulus ex Feſto ſic dictum ſuſpicatur, vel quòd in eo taberna nulla fuerit; vel quòd in eo Mercurio, lacte non vino ſupplicabatur.

Sochis, Ægypti rex, qui numini Solis apud Heliopolim obeliſcos quatuor quadraginta octo cubitorum longitudine dedicavit. Plin. 36. 8.

Socho, urbs in tribu Judâ. Joſ. 15. Alia conſtructa à Roboam. 2 Par. 11.

Sochus, Aſſyriæ locus, ab anguſtiis quæ Syriam aperiunt verſus Ciliciam, bidui itinere diſtans. Arrianus.

Socion, Philoſophus Peripateticus, genere Hiſpanus, ſcripſit Κέρας Ἀμαλθείας, i. e. Cornucopiæ librum multæ variæque Doctrinæ. Gellius. 1. 8. Lege *Sotion*. Hujus meminit Laertius: Ἐγχείρει δὲ Λαΐδι τῇ ἑταίρᾳ, καθά φησι Σωτίων ὁ διαδοχῶν. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 7. & Jonſium de Script. Hiſp. Philoſ. l. 2. c. 10.

Socoth, vel *Succoth*, prima manſio fil. Iſrael, poſtquam reliquerunt primas ſedes in *Rameſes*. Num. 33. Lat. *tabernacula*, vel *tentoria*.

Socoth benoth, Idolum Babyloniorum. 4 Reg. 17. Ubi, poſtquam Salmanaſſar Rex Aſſyriæ, exciſo Samaritanorum regno, incolas captivos abduxerat, migrare juſſit in Samariam colonias de Babel, de Cuth, de Avâ, de Hamath, & de Sepharvaim: dicitur, *Fecerunt autem ſingulæ gentes ſibi Deos, quos & repoſuerunt in templis excelſorum quæ fecerant Samaritæ, Gens quæq; in civitatibus*

ſuis, in quibus ille habitabant. Viri quidem Babel Succoth Benoth, & viri Cuth fecerunt Nergal, & viri Hamath fecerunt Aſimath. Avitæ a fecerunt Nibhaz & Tharthac, & Sephervei comburebant filios ſuos in igne τοῖς *Adramelech, & Anamelech Diis Sepharvaim.* Interpretatur a. סכות בנות *Succoth Benoth, tabernacula filiarum.* Sed Lxx. ſcribunt Σωκχὼθ Βενὶθ, tanquam proprium numinis vocabulum. Volunt Ebræi nugatores *Succoth Benoth* imaginem fuiſſe Gallinæ cum pullis ſuis, quod ad citatum locum habent RR. D. Kimchi & Salomon Jarchi. Atqui exploſis omnino Rabbinorum lyris, *Succoth Benoth* non tam Deum aliquem, Deamque, quam fanum ipſum, rituſque circa illud ſacros denotare cenſet Seldenus noſter. Ipſiſſimum enim erat (inquit) Babyloniæ Mylittæ, ſive Veneris Uraniæ templum, ubi puellæ corollis revinctæ, & ſedentes ſingulis in ſpatiis, quæ funiculis erant diſtincta, hoſpites opperiebantur, qui rite imploratâ Venere Mylittâ, pecuniâque quantulacunque datâ (quæ Deæ ſacra) cum eis à fano ſubductis rem haberent; nec cuiquam fas erat prius diſcedere, quam ad hunc ritum fuerit ad res Venerias electa. Unde fiebat, ut per biennium, nonnunquam & triennium, expectarent, quæ deformes erant & miſeræ. Lege quippe patriâ omnibus fœminis erat commune, ut ſemel in vitâ ſic deſidentes cum advenis conſuetudinem habeant. Cæterum beatiores vehiculis cameratis tectæ, relictâ à tergo famulitii turbâ profano conſiſtebant. Heic plane *Succoth Benoth* i. e. *filiarum* ſeu *mulierculatum tabernaculam.* Hiſtoriam autem ampliorem de hâc re habes apud Herod. lib. 1. & Strab. lib. 16. à quibus nos quæ attulimus. Abſque iis eſſet, quis locum etiam illum Hieremiæ in Epiſtolâ Barucho ſubnexâ omnino caperet? Comma dico 43. ubi ſcorta dioboloria Babyloniorum his verbis inſectatur. Αἱ δὲ γυναῖκες σεσιδήμεναι σχοινία ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐγκαθηῖαι θυμιῶσαι τὰ πίτυρα. Ὅταν δὲ τις αὐτῶν ἑρελκυσθεῖσα ὑπό τινος τῶν παρ᾽ πολυανδρίην κοιμηθῇ τὸν πλησίον ὀνειδίζῃ ὅτι οὐκ ἀξίωται, ὥσπερ καὶ αὐτὴ, οὐδὲ τὸ σχοινίον αὐτῆς διαῤῥαγῇ. Mulieres, inquit, funiculis circumdatæ in viis ſedent, ut furfures adoleant. Et ſiqua earum cum advenâ quovis, qui vi eam ſibi attraxerit, cubaret, proximam conviciebatur, quod nequaquam ſimili afficeretur honore, nec funiculus ejus diſrumperetur. Σχοινία hæc quænam fuerint, haud ſatis liquet. Æquè forſan ad σχοινία illa λεπτὰ ſive tenues funiculos, è quibus earum corollæ textæ, perinde ac ad funiculos qui ſpatia unicuique dividebant, ſpectare poſſint. Olympiodorus vero τὰ σχοινία fuiſſe vult σεζώματα, ſeu cingula quibus pudenda duntaxat operiebant, cætera nudæ. Σχοινία inquit, φησὶ τὰ σεζώματα. Καλύπτουσι γὰρ μόνα τὰ τῶν σώματος αἰσχήμονα, τὰ λοιπὰ παρεχόμενοι γυμνὰ καλύμματι τὰς ἑορτάς. Vide Selden. de Diis Syris Syntagm. 2. cap. 7.

Socrates, ἀνδρῶν ἁπάντων σοφώτατος oraculo judicatus, uti ſcribit Laertius. Philoſophus fuit Athenienſis, *reliquorum philoſophorum fons*, ut eum Quinctilianus, *& princeps*, ut Cicero vocarunt. Patrem habuit Sophroniſcum ſtatuarium, quemadmodum ex Xenoph. liquet, tenui hominem fortunâ, ſicut & ſe pauperem appellatum Socrates apud eundem teſtatur authorem in Oeconomico. Matrem Phanaretem obſtetricem habuit. Uxores eodem tempore duas habuit, Myrto, Ariſtidis Juſti filiam, & Xantippen, mulierem moleſtiſſimam, quæ (ipſo cum Diſcipulis diſſerente) menſam non raro ſubvertit. Auditor primò Anaxagoræ fuit, ſed cum diſputationibus ſublimioribus non admodum delectaretur, ad Archelaum defecit, qui Ethicen, ſive Moralem philoſophiam ei tradidit. Ipſe in libris, qui de dictis & factis Socratis à Xenophonte ſcripti ſunt, ſe per omnẽ vitam nihil aliud cogitaſſe indicat, quàm quæ juſta eſſent, quæ injuſta, atq; illis quidem operam ſedulo dediſſe, his ſe vero quam maximè abſtinuiſſe. Ingenio fuit patientiſſimo, & eundem ſemper circumferens vultũ, ſive egrederetur domo, ſive rediret, mille etiam perturbationibus Remp. obruentibus, quemadmodum Xantippen uxorem acrem & moleſtam de eo dicere conſueviſſe Ælianus prodidit. Docuit ſine mercede. Scriptorum nihil unquam ediditſe ipſum conſtat, quia ſentirer, atque ita etiam interrogantibus, quamobrem nihil ſcriberet, reſponderet: Ὀψὲ τὰ χαρτία τελοῦ ἢ γεγραπται τιμιώτερα. Sicut & hoc in ore frequenter ipſum habuiſſe Laertius teſtatur: Εἰδέναι μὲν μηδὲν, πλὴν αὐτὸ τοῦτο μηδὲν εἰδέναι. De traditionibus tamen ejus, quæ non editæ, quemadmodum oſtendimus, ſed à Platone ac Xenophonte expoſitæ ſunt, hæc Cicero retulit lib. 3. de Orat. *Socrates fuit is, qui omnium eruditorum teſtimonio, totiuſque judicio Græciæ, cùm prudentiâ, & acumine, & veneſtate, & ſubtilitate, tum vero eloquentiâ, veritate, copiâ, quam ſe cunque in partem dediſſet, omnium fuit facile princeps. Cum ad provectam admodum ætatem perveniſſet, ut paulo poſt tamen è vitâ ei eſſet excedendum, ab Anyto quodam divite & Melite poetâ, & Lycone Oratore accuſatus, quaſi Deos communes non coleret, ſed novos introduceret, cum ſe Dæmonem familiarem, cujus conſilio in rebus agendis uteretur habere dixiſſet, poſt latam ſententiam cicutâ ſublatus eſt, cum eo ipſe die, quo exceſſit è vitâ, diſputaſſet, diſcere nihil aliud eſſe, quam recordari*, quemadmodum Cic. ſcripſit in Tuſc. Qu. Perſius. —— *Barbatum hoc trede magiſtrum*

Dicere, ſorbitio tollit quem dira cicutæ.

Socrates, pictor, inter cujus opera eſt piger, qui appellatur ὀκνῶν ſpartum torquens, quod aſellus arrodit. Plin. 35. 11. Pauſanias autem dicit hunc à Polygnoto pictum.

Socrates, Rhodius, ſub Auguſto vixit. Reliquit libros de bello civili. Athen. lib. 4. Alius ab hoc videtur *Socrates* qui Laertio celebratur in Diogene. Alius etiam eſt *Socrates* Grammaticus, Etymologo laudatus in Εὐβοῖς. Fuit & *Socrates* Cous, quem Indigitamenta, i. e. preces quibus Dii invocantur, feciſſe author eſt Laert.

Socrates, C P. hiſtoriam Eccleſiaſticam à tempore Apoſtolorum, uſq; ad Chryſoſtomum ſcripſit. De quo vide Voſſium, & Valeſium.

Socration, cinædus quidam, quem ob ſtuprum commiſſum Piſo Prætor poſtpoſuit 2. aliis adoleſcentulis, Veraniolo & Fabullo.

Socratis inſula, in ſinu Arab. Ptol.

Socunda, Hyrcaniæ op. Ptol. *Socaana* Ammiano.

Socus, vir Trojanus, Hippaſi fil. generoſus animo, & corporis dignitate. Hic, teſte Homero, Ulyſſem vulneravit, ſed ab eo deinde ipſe interfectus eſt.

Soderani, pop. Germ. ubi *Berlin*, & *Brandenburg*, hodie, teſte Peucero.

Sodi, pater Geddiel. Num. 13. Lat. *ſecretum meum.*

Sodii, pop. Iberiæ. Plin. 6. 10.

Sodinus, flu. Plin. 6. 23.

Sodoma, ſing. num. & plur. *Sodomum* Solino, urbs maxima quondam Palæſtinæ ad lacum Aſphaltitem, de cœlo cum Gomorrha, Admah, & Zeboiim tacta, & à lacu abſorpta, cujus veſtigia adhuc apparent, ab Hieroſolymis ad 50. m. p. in ort. diſtans. Hic poma proveniunt aſpectu quidem pulcherrima, ſed levi tactu fumum exhalant, fuliginem favillaceam intrinſecus continentia, uti Tertull. in Apol. Hegeſippus, & Joſephus auctores ſunt. Vide *Aſphaltus.*

Sodræ, Indi flu. quidam accolæ. Diodorus.

Soducena, Armen. min. reg. Ptol.

Soeta, Scythiæ extra Imaum urbs. Ptol.

Soganæ, Gaulonitidis urbs. Joſ. de bell. Jud. 3. 1. qui ibidem habet *Soganem* Arabum vicum 20. ſtad. à Gabarâ diſtantem.

Sogdiana reg. *Maurenhaer* Mercat. *Zagatay* Leunclavio, provincia Aſiæ ingens, Scythiæ ad Bor. & Sacis ad ort. Bactrianæ ad merid. & Margianæ ad occ. confinis: per quam Jaxartes flu. magnus in mare Hyrcanum labitur. Urbes in eâ olim claræ, Oxiana, Maruca, Drepſa, & Alexandria: nunc pollet Maracanda, vulgo *Samarcand.* Pop. *Sogdii*, & *Sogdiani*, qui vitam ita deſpiciebant, ut ad mortem læti & alacres irent, autore Herodoto. Dionyſius:

Τοῖς δ᾽ ὑπὲρ πρῆξιν Χωρήσαμεν, οἷς ὑπὲρ γαῖα
Σκυθικὴ, τοὶ διὰ μέσσον ἁλιστέλλει ἰὸν ἐξ Ὠξου.

Qu. Curtius lib. 7. *Sogdiana regio majori ex parte deſerta eſt: octingenta ferè ſtadia in latitudinem vaſtæ ſolitudines tenent. Ingens ſpatium rectæ regionis eſt, per quam amnis,*

Polytimetum

Polytimetum vocant incolæ, fertur torrens. Vide ſis quæ ſequuntur.

Sogdonacus, Paſinis, regis Arabum, pater, qui Characem urb. Perſici ſinus intimam à fluminibus infeſtatam reſtauravit. Plin. 6. 27.

Sogiunti, pop. Alpini, Plin. 3. 20.

Sogocara, Armen. maj. urbs. Ptol.

Soha, nomen viri. 2 Eſdr. 7.

Sohar, fil. Simeon. Gen. 46.

Soboria, fil. Jeroham. 1 Par. 8.

Soines, locus Ægypti, apud Athanaſium tom. 2. ad vitam ſolitariam agentes epiſtolâ; ubi Hieracem & Dioſcorum exules in lapidicinas miſſos ait.

Soita, Armen. maj. op. Ptol.

Solana, Serica urbs. Ptol.

Solanidæ, inſulæ Arab. Fel. ad ort. Plin. 6. 28.

Solanus, unus ex amicis Ovidii, ad quem ſcribit lib. 2. Pont.

Solci, Sardiniæ urbs. Steph. Vide *Sulchi*.

Solenia, inſ. inter Dalmatiam & Iſtriam.

Solennus, Orphitus, Conſ. A. D. 111.

Solenus, Indiæ intra Gangem flu. Ptol.

Soletum, Calabriæ urbs. Plin. *Soleto* Leandro.

Soli, Vide *Soloe*.

Solicinium, Germ. urbs. Anton. *Solms* hodie Heroldo, inter Treverim & Moguntiam.

Solimanus, 12. Turcarum Imp. A. D. 1519.

Solimna, urbs Indiæ. Steph.

Solimnia, Ægæi maris inſ. Plin. 4. 12.

Solinates, Umbriæ pop. Plin.

C. Julius *Solinus*, ſcripſit rerum orbis memorabilium collectanea ad Avitum. Dictus eſt *Plinii ſimia*. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 3. p. 720.

Solis fons, qui & *Hammonis fons* Val. Max. *Canzaron di Mahoma*, Nebriſſenſi in Marmarica. Eſt & *Solis fons* in Troglodytarum reg. mirus, teſte Plinio. Nam circa merid. dulcis & frigidus eſt, circa med. noctis calidus & amarus.

Solis inſula, in mari Indico, inter Carmaniam & Gedroſiam.

Solis menſa, locus Æthiop. in Meroe inſ. quam ſemper novis ferculis inſtructam fabulantur. *Paeſe della Cucagna* Italis, *Pays de Panegon* Gallis, *Tierra di Mogollone* Hiſpanis, *Luy Lackerlandt* Germanis.

Solis mons, promunt. Maurit. Tingit. inter oſtia Diur, & Phthuth flu. *Benimager* Marmol. *Azafi* aliis, *Cabo Cantin* Caſtaldo, *Cabo Boiador* Floriano.

Solis portus, in Tabrobanâ inſ. Ptol.

Solis vallis, urbs non obſcura Marchiæ in Saxon. confin. Vulgo *Soltwedel*.

Solis urbs (vide *Heliopolis*) urbs Cœleſyriæ & Ægypti.

Sollax, flu. Aſiæ, idem Tigridi, Plin. qui & *Sylax* Euſtathio.

Sollium, vel *Solium*, Corinthi op. Steph.

Soloce, magna civitas, quæ notiore nomine *Seleucia* dicitur. Strab. lib. 16.

Solæ, vel *Soli*, civitas inſignis Ciliciæ, ab Achivis & Rhodiis ædificata, Arati, Chryſippi, & Philemonis Comici patriâ; Stephanus à *Solone* conditam ſcribit; poſtea *Pompeiopolis* dicebatur à *Pompeio* M. qui piratas in eam tranſtulit; quos dignos exiſtimavit, ut ſervarentur. Dionyſius:

Πολλαὶ δ' ἐξείης Κιλίκων μεγάαται πόληες,
Ἀυρηναὶ, Μαλλός τε, καὶ Ἀγχιάλεια, Σόλοί τε.

Eidem Dionyſio in Baſſaricis Σόλα dicitur, ſi Stephano fides. Græcorum hic inter Cilices agentium cum randè ſermo corrumperetur, hinc effectum eſt, ut qui vitioſè loquerentur σόλοικοι, qu. *Solis degentes*, & ipſa corrupta loquutio σολοικισμὸς vulgò à Græcis diceretur. Quinctil. lib. 1. *Barbariſmi, ac Solæciſmi fœditas abſit.* Heſychius. Σολοικισμὸς, ὅτι τις ἀτάκτως διαλέγεται. Idem Σόλοικον, τὸ ἀμαθές. Quid autem differant Solœciſmus & Barbariſmus præter Euſt. ad Iliad. β. docet Suidas in his: Ἔστι δὲ βαρβαρισμὸς ἐν τῇ κακῇ λέξει σπανὶ τὸ ὑφ' ἓν ὑδοκιμούντων Ἑλλήνων. Σολοικισμὸς δέ ἐστι, λόγος ἀκαταλλήλως ἀσυντάκτως ἐκ τοῦ, Ἐγὼ σὲ παιδεύω, ὁ τοῖχος ἵσταται. Sed interdum confunduntur. Sanè Heſychius: Σολοικίζει, βαρβαρίζει. Eſt etiam Cypri civitas Σόλοι dicta. Lycophron: Σόλοι, ἃ δὲ Κύπρῳ πόλις, ἀπὸ Σόλωνος τῷ Ἀθήνας τοῦ μοθέτου. Mem. ejuſdem urbis Laertius in Solone: Εἰσὶν οἱ μὲν ὕδατα, Σολεῖς, οἱ δ' ἀπὸ Κύπρου, Σόλιοι. Idem habet Achilles Tatius in Vitâ Arati.

Solbeis, Siciliæ urbs. Thucyd. lib. 6. *Solanto* Leandro.

Solbentia, Libyæ inter. promunt. Ptol.

Solomatis, amnis in Gangem influens. Arrianus.

Solomon, vide *Salomon*.

Solon, unus ex 7. ſapientibus Græciæ, patriâ Salaminius, Athenis claruit, Tarquinio Priſco Romæ regnante. Gellius 17. 21. Auctor Legum fuit Athenienſibus, annum ordinavit ac menſes. Piſiſtrati tyrannidem fugiens profectiones in terras diverſas multas ſuſcepit, ut in Ægyptum, ubi à Sacerdote quodam objectum eſt illi: *Græcos ſemper eſſe pueros, nec quenquam è Græciâ ſenem:* quemadmodum Plato & Juſtinus in Parænetico retulerunt. Inde in Lydiam ad Crœſum ſe contulit, qui cum opes ſuas ei oſtentaret, rogaretq; num quem ſeſe feliciorem judicaret? reſpondit, *Tellum quendam, pauperem admodum, alioqui juſtum, Athenis agentem: qui in ſuo prædiolo conſenuerat, ejuſque limites nunquam egreſſus erat. Fieri tamen poſſe, ut & Crœſus ipſe olim inter felicisſimos numeretur. Cæterum ante ſupremum vitæ diem neminem beatum eſſe judicandum.* Quâ ſententiâ nihil verius eſſe, Crœſus poſtea re ipſâ eſt expertus. Nam cum Cyro Perſarum & Medorum regi bellum inferret, acie victus, vivus in hoſtis poteſtatem pervenit. Quo tempore pyræ impoſitus, ut vivus exureretur, ſalubre Solonis conſilium dicitur agnoviſſe, ejuſque nomen in ſupremo illo vitæ diſcrimine ſæpius inclamaſſe. Quo audito, Cyrus ex ſuis miſit, qui cognoſcerent, quiſnam eſſet Deorum, hominumve, quem ille ſummo in periculo ſolum invocaret; remque totam edoctus, memor & ipſe humanæ viciſſitudinis Crœſum ab incendio liberavit: ſummoque quoad vixit, in honore penes ſe habuit. Juvenal. Sat. 10.

——— *Regem tranſeo Ponti*
Et Crœſum, quem vox juſti facunda Solonis
Reſpicere ad longæ juſſit ſpatia ultima vitæ.

Quam Solonis ſententiam tetigit quoque Auſonius ludo 7. ſapientum; Ovidius autem ſuam fecit, & ſic expreſſit. Ovid. Met. 3.

——— *Scilicet ultima ſemper*
Expectanda dies homini eſt, dicique beatus
Ante obitum nemo, ſupremaque funera debet.

Utrum vero etiam rectè id à Solone dictum ſit, diſquirit Ariſtoteles lib. 1. Eth. ad Nicom. cap. 10. Vide plura apud Plutarchum, Laertium, & Meurſium libro ſingulari de Solone.

Solon, *Solonium* Dioni. Allobrogum urbs. Epitome Livii.

C. Jul. *Solon*, homo ignobilis, quum conſumptis bonis ſub Commodo in ſenatum cooptatus eſſet, notatus eſt joco, ut qui ſpoliatis facultatibus in ſenatum relegatus eſſet. Occiſus eſt poſteà à Severo.

Solonium, op. Latii in confin. Hetruriæ. Agri Lanuvini fuit *Solonius campus*. Cic. de Div. lib. 1. *Educatus in Solonio, qui eſt campus agri Lanuvini.* Plutarchus in C. Mario *villam* vocat: Εἴς τι τῶν ἱπποδρόμων αὐτῷ Σολώνιον κατέσυρε. Feſtus: *Fomonal eſt in agro Solonio, viâ Oſtienſi, ad duodecimum lapidem diverticulo à milliario octavo.*

Solorius, mons Hiſp. quo Tarraconenſis à Bæticâ & Luſitanicâ diſtinguitur. Plin. Omnibus Hiſp. montibus altiorem eſſe ſcribit Iſidorus.

Solothurum, una ex præclaris & veteriſſimis Helvetiæ civitatibus ad Arolam flu. auriferum ſita, quam paulo poſt Trevirim conſtructam exiſtimant, *Solothurum* dicitur Antonino. Sita eſt in agro plano & fertili. Ad fœderis perpetui ſocietatem recepta eſt, A. D. 1481.

Solverſe, op. Plin. inter Noricas civitates numerat; locus hodie *Solveld* vocatur, teſte Lazio.

Soluentii, Libyæ infer. gens. Ptol.

Solus, *untis*, Siciliæ op. inter Eleutherum amnem & Thermas Himerenſes, teſte Ptol. apud quem Ὄλους corruptè

corruptè ſcribitur. Hodie *Solanto*. Græcis olim Σολέεις, & contractè Σολᾶς. Romanis *Solunitum* & *Solentum*; quemadmodum in Italiâ Τδρεῖς, ſive Τδρᾶς, *Hydruntum* & *Hydrentum*; Πυξέεις, ſive Πυξᾶς, *Pyxuntum*, ſive *Puxentum*. Opidani Σολέντιοι, & Σολεντῖνοι. Apud Stephani Epitomatorem ita legitur: Σόλοι, Κιλικίας πόλις, ἡ πρὸς Πομπηΐῳ πόλις. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ, κέκληται δὲ ἀπὸ Σόλωνος, ὡς Εὐεσπέριος, ἀνακτίζοντα ὑπὸ Πομπηΐου, καὶ μετανομάζοντα Πομπηϊόπολιν· ὁ πολίτης, Σολεύς, καὶ Σόλιος· τὸ θηλυκὸν Σολᾶντις, ὡς ἀπὸ τῆς Σολᾶς Σολᾶντος. Et ſequenti mox dictione: Σολᾶς πόλις Κιλικίας, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ· ἐκλήθησαν δὲ ἀπὸ Σολᾶντος κακοξένου, ὃν ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς· ὁ πολίτης Σολέντιος, καὶ Σολεντῖνος, μὴ τὸν καὶ Σολεντίνης, καὶ Σολαντιάς, καὶ Σολεντίς. Apud Suidam etiam hæc leguntur Σόλοι, Σικελίας πόλις καὶ Κύπρου. Poſterioris autem ſeculi Grammatici, ſive horum exſcriptores vocabula ea miſerè confuderunt, abſurdaſque ac miras inde Chimæras fabricarunt. A Suida ſiquidem ſcriptum fuiſſe haud dubito: Σόλοι, πόλις Κιλικίας, &c. Apud Steph. vero ſic legendum, Σολᾶς, πόλις Σικελίας, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ, κέκληται δὲ, &c. Plin. 3. 7. *Opida, Panormum, Solûs, Himeracum fluvio.* De antiquis hujus op. incolis ita Thucydides lib. 6. Ὦκουν δὲ καὶ Φοίνικες σχεδὸν πᾶσαν μὲν τὴν Σικελίαν ἐσταδὰ δὲ οἱ Ἕλληνες πόλεσι κατὰ θάλασσαν ἐπεσίπλουν, ἐκλιποντες τὰ πλείω, Μοτύην καὶ Σολόεντα, καὶ Πάνορμον ἐγγὺς τῶν Ἐλύμων συνοικίσαντες ἐνέμοντο. Nomen ejus quod attinet, quia urbs in loco præruptò & confragoſo condita fuerat (teſte Fazello) ideo dicta eſt à Pœnis סלע ם *ſelaim*, h. e. *rupes*, unde Græcorum Σολέεις. Bochartus. Item Σολέεις, Libyæ promunt, λάσιον δίνημα, in quo Neptuni templum. Hinc fuit in Heſychio: Σολοεντεῖς, ἄκρα, & Σολεέντιοι populi, quamvis utrumque ad meridiem juſto longius removeat. Apud Plinium Agrippa corruptè *Surrentiam* appellat. Verum nomen autem erat *Soloïs* ab Ebræo סלעים h.e. *rupes*, uti ſupra oſtenſum.

Soluſapra, Siciliæ op. Anton.

Solygeia, vicus Corinthi. Steph. ex Thucyd.

Solyma, ſing. & pl. num. & *Solymæ*, urbs clariſſima Judææ, quæ & *Hieroſolyma*. Juvenal.

Interpres legum Solymarum. ——

Item *Solyma*, urbs Lyciæ mediter. in colle, quæ *Solymus* Straboni dicitur apud urb. Termeſſum; pop. *Solymi* Plinio, qui eoſdem facit cum Piſidis. Alii *Solymos* eoſdem fuiſſe cum Lyciis aſſerunt, quorum tamen ſententia cum Homero non ſatis convenit, qui Bellerophontem à Lyciorum rege miſſum ait ad ſubjugandos Solymos. Solymi Deos coluere poſt mortem tres iſtos è viris principibus Ἄρσαλον καὶ Δρύον, καὶ Τρσσίβιον, ut eos appellat Plut. lib. de def. Orac. ubi eos ait vocatos Deos σκληρὸς: unde Turnebus *ſævos* vertit: ſed σκιρὸς reſcribendum eſſe ſatis conſtat ex Euſeb. lib. 5. Præp. Evang. cap. 5. ubi hunc locum adducit: ſed tres Principes appellat Ἄρσαλον, Ἄρυον καὶ Τόσιβιν. Ac Τόσιβις quoque eſt apud Suidam. Sed apud Theodoretum lib. 3. Græc. Affect. cur. ubi idem Plutarchi locus adducitur, pro Τόσιβιν eſt Τάσιβιν; item pro Δρύον, vel Ἄρυτον, ibi legas Ἄρυον. Σκιροὶ autem dicti videntur, quia ſtatuæ eorum eſſent è σκίρῳ, h. e. *marmore*, vel, ut alii malunt, *gypſo*. Ac nihil minus veriſimile, quam σκληροὺς dixiſſe, quos interemptos tantopere dolerent, & pro benefactis divinis afficere honoribus vellent. Ita Voſſius, contra quem vide Bochartum de Phœn. col. lib. 1. cap. 6. ex quo ſequentia delibavimus. Cilicia, inquit, vicina eſt Piſidia, montana regio, quam occupabant Piſidæ Solymorum ſoboles. Plin. 5. 27. *Inſident verticem Piſidæ, quondam Solymi appellati.* Steph. in *Piſidia*: Οἱ Πισίδαι, πρότερον Σόλυμοι. Solymos porro Phœnicum eſſe colonos ſermo palam arguebat. Chœrilus apud Joſeph. lib. 1. contra Ap.

Τῷ δ' ὄπιθεν διέβαινε γένος θαυμαστὸν ἰδέσθαι,
Γλῶσσαν μὲν Φοίνισσαν ἀπὸ στομάτων ἀφιεῖσες,
Ὦκησε δ' ἐν Σολύμοις ὄρεσι, σκληρὸν ἐνὶ κίμπτῳ.

Nempe, Strabone teſte lib 14. prope Phaſelidem eſt λίμνη, ὑπέρκειται δ' αὐτῆς τὰ Σόλυμα ὄρη. Ex horum vertice Neptunus apud Hom. Ulyſſem ad Phæaces navigantem proſpectat Odyſ. ε. verſ. 282.

Τὸν δ' ἐξ Αἰθιόπων ἀνιὼν κρείων Ἐνοσίχθων
Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὄρεος ἐΐδεν.

Et Iliad. ζ. verſ. 184. Lyciorum dux Bellerophon

—— Σολύμοισι μαχέσασθαι κυδαλίμοισι,
Καρτίστῳ δὲ πάντῳ γε μαχέσθω τόνδε δυσμὸν ἀνδρῶν.

Rurſum verſ. 204. Bellerophontis filium *Iſandrum*, aut *Piſandrum*, ut leget Strabo

Μαρνάμενον Σολύμοισι κατὰ κλισίας.

Unde Solymos colligere eſt Lyciis fuiſſe vicinos. At Joſephus, quem hæc latebant, cum in Chœrilo legeret Phœnicii ſermonis homines in Solymis montibus prope lacum habitaſſe, putavit de Judæis agi, & Aſphaltite lacu, à quo non procul abſunt Solymi montes, i. e. Hieroſolymorum, ut quidem interpretatur. His ſimile quid in Tacito Hiſtor. lib. 5. *Clara alii Judæorum initia; Solymos carminibus Homeri celebratam gentem, conditæ urbi Hieroſolyma nomen è ſuo feciſſe.* Et in Stephano: Ἱεροσόλυμα, ἡ μητρόπολις τῆς Ἰουδαίας, ἡ Σόλυμα ἐκαλεῖτο ἀπὸ τοῦ Σολύμων ὄρους. Et in Joſepho rurſus Ant. 7. 3. poſtquam urbem Jeroſolymam *Solyma* nominari dixit; Φασί τινες ὅτι καὶ Ὅμηρος ταύτα ἐνίμασεν Σόλυμα. Atque id ſecutus Tzetzes Chil. 7. Hiſt. 149.

—— Σολύμους λέγει δὲ τυγχάνειν τὰς ἱβραίους,
Οὕς Ὅμηρος καὶ λίσσεται ὡς ἀνωδοὺς σικάζειν.

Jam tandem ipſum Solymorum nomen unde dicatur docere eſt operæ pretium. צלם *ſelem* Hebræis *umbram* ac *tenebras* notat. Ejuſdem eſt originis צלמון *Salmon*, montis nomen, Pſalm. 68. cujus verticem arborum denſitas opacabat, ut conſtat ex Jud. 9. Neque alia fuit ratio nominis Solymorum; quippe id nomen complectitur Piſidiæ montana, de quibus Strabo lib. 12. Κύκλῳ δ' ὑπέρκεινται δρυμοὶ ποικίλης ὕλης. Bochartus.

Somer, fil. Moholi filii Muſi. 1 Par. 6. Filius Heber. 1 Par. 7.

Somona, flu. Gall. Belg. per Picardiam & Ambianos in oceanum Britannicum fluens; vulgo *Somme*.

Sommoria, fil. Roboam ex Abihail. 2 Par. 11.

Sondræ, gentes Indiæ. Plin. 6. 20.

Sontiates, pop. inter Aquitanos, Toloſæ ac Narbonæ, civitatibus Galliæ provinciæ Romanorum, & Hiſp. citeriori proximi, habentes op. naturâ loci ac manu munitum, in regno Francorum ſitum. Cæſar. *Ceux de Lavedan* nonnullis. Fulv. Urſinus *Sociates* legendum putat ex Oroſio. Athenæus lib. 4. *Sotianos* vocat.

Sonus, flu. in Gangem ſe exonerans. Plin. & Arr.

Soparma, Indiæ intra Gangem emporium, ſupra Cory promunt. Arrian. in Periplo.

Sopater, vir quidam ex Beræâ, cujus mem. B. Lucas in Act. Apoſt. Item dux Philippi an. mundi 3763.

Sopater, Apamenſis, Sophiſta & philoſophus, diſcipulus Jamblichi, quem Cæſar Conſtantinus interfecit ad fidem faciendam ſe Græcorum ac Gentilium religioni amplius addictum non eſſe. Prius enim fuerat ipſi familiaris. Scripſit de providentiâ. Item de iis qui præter merita felices ſunt, aut infelices. Suidas. Eunapius Sardianus in Ædeſio hujus mortis cauſam in Ablavium prætorio præfectum derivat. Quædam de hoc Sopatro legere eſt apud Sozomenum lib. 1. cap. 5. & Photium in Biblioth. qui hujus Eclogarum hiſtoriarum libros 12. recenſet.

Sophacæ, barbara gens apud Joſephum 1. 23.

Sophac, princeps militiæ regis Adarezer. 1 Par. 14.

Sophenatus, hiſtoricus, ſcripſit Cyri expeditionem quem Stephanus in *Carduchi*, & alibi citat.

Sophai, fil. Elcana. 1 Par. 6.

Sophan, civitas poſſeſſa à filiis Gad. Num. 5. 32.

Sophar, nomen viri. Job 11.

Sophene, reg. Armen. maj. in Meſopot. confin. ubi Tigris ſub terrâ conditus poſt 25. m. p. emergit. *Sephane* Trogo. Pop. *Sophenæ*. Lucan. lib. 2.

Cappadoces mea ſigna timent, & dedita ſacris
Incerti Judæa Dei, molliſque Sophene.

Sopher, princeps exercitus regis Sedeciæ. 4 Reg. 25.

Sophereth, nomen viri. 1 Eſdr. 2.

Sophi, in agendis armentis puer victum quæritavit, poſtea vero rex fuit Perſarum.

Sophia, urbs Myſiæ, in Serviæ & Bulgariæ confin. Procopius.

Sophia,

Sophia, mulier quædam Romana, quæ 3. filias imperante Adriano jugulari vidit cum gaudio.

Sophilus, Sicyonius vel Thebanus, Comicus mediæ Comœdiæ, cujus fabulæ nonnullæ commemorantur apud Athenæum.

Sophim, mons in tribu Ephraim. 1 Reg. 1.

Sophis, Chronologus, nominatur Joanni Tzetzæ Chil. 5. initio hist. 1.

Sophocles, poeta Tragicus, patriâ Athenienſis, tantâ orationis ſuavitate, ut vulgò μέλιτ͂α, h.e. *apis* cognominaretur, æqualis Euripidi ac Periclis, cujus etiam quandoque coliega fuit in præturâ. Natus fuit Olymp. 73. ante Socratem an. 17. Primus 3. actoribus uſus eſt, adjecto eo qui vocatur *Tritagoniſta*, h. e. tertiarum & ultimarum partium hiſtrio. Primus etiam choros ex juvenibus 15. introduxit, cum antea 12. tantum introducerentur. Primus quoque tragicas contentiones & compoſitiones inſtituit. Scripſit etiam Elegiam, & Pæanas, atq; orationem proſam cum de Choro adverſus Theſpim & Chœrilum contenderet. Obiit autem 6. an. poſt Euripidis mortem, cui ſtyli magnitudine præfertur, licet ejus ſententiis inferior. Filius habuit, *Jophontem*, *Leoſthenem*, *Ariſtonem*, *Stephanum*, *Meneclidem*. Exhibuit fabulas 123. quanquam alii dicant multo plures. Victorias autem 23. reportavit, quarum poſtremâ cum præter ſpem illi contigiſſet, repentino gaudio dicitur expiraſſe, ut eſt author Val. Max. lib. 5. Lucianus autem grano uvæ ſtrangulatum eum prodidit, quod & Sotadis verſiculus apud Stobæum confirmat.

Σοφοκλῆς βᾶχα φαγὼν ϛαφυλῆς πτηνὸς τίθηκε.

Vide Plin. 7. 29. Hinc *Sophocleus*. Cic. 16. Fam. *An pangis aliquid Sophocleum?* hoc eſt, grande, grave, & tale quale Sophocles? Virg. Ecl. 8.

Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno.

Unde Martialis 5. 31.

Varro Sophocleo non inficiande cothurno.

Idem lib. 3. ep. 20.

An in cothurnis horridus Sophocleis.

Juv. Sat. 6. *Grande Sophocleo carmen bacchamur hiatu.* Vide Græcum epigramma 3. Anthol. de ſepulchro Sophoclis, ubi Opſopæus notat præſtantiam ejus ſupra Æſchylum, & Euripidem.

Sophocles, dux Lacedæmoniorum, an. mundi 3193. Item grammaticus quidam, interpres Lycophronis & quorundam aliorum poetarum.

Sophonias, fil. Maaſiæ. Jer. 21. Item propheta, fil. Chuſi unus ex min. prophetis, qui & *Zephanias*.

Sophron, poeta Syracuſanus, cujus ſcriptis Platonem uſque adeo delectatum ferunt, ut etiam moriens capiti ea habuerit ſubjecta. Scripſit Mimos viriles & fœmineos, & alia quædam non contemnenda, ſed adeo implicita, ut à paucis intelligerentur.

Sophronia, matrona Romana, altera Lucretia Chriſtiana, cùm vim Decii principis videret ſe paſſuram, conſentiente viro, arrepto gladio ſeipſam transfixit, ac inter ſanctas mulieres eſt relata. Euſeb. lib. 8. cap. 17.

Sophroniſtæ, magiſtratus quidam apud Athenienſes, non diſſimiles iis, quos Romani *Cenſores* vocabant, licet longè plures eſſent, & poteſtate aliquanto inferiores: legebantur enim ex ſingulis tribubus decem, qui juvenum mores cenſerent. Sigonius.

Sophronium, nomen fœminæ, per diminutionem adulationis amatoria prolatum.

Sophtha, Perſici ſinûs inſ. Ptol. *Phara* Marcellini eſſe creditur.

Sopianæ, Pannon. inſer. urbs. *Soppan* Lazio, *Zeeblack* Simlero.

Sora, colon. & urbs Latii ad Lirim flu. in Campaniæ confin. inter Ferentinum, & Atinam, Arpino proxima. Juvenal. Sat. 3.

Si potes avelli Circenſibus, optima Sora
Aut Fabrateriæ domus, aut Fruſinone paratur.

Sil. lib. 8. *Sylla Ferentinos, Privernatumq; maniplos*
Ducebat ſimul excitos, Soræque juventus
Addita fulgebat telis, hîc Scaptia pubes
Hîc Fabrateriæ vulgus, nec monte bivoſo
Deſcendens Atina aberat, detritaque bellis
Sueſſa, atque à duro Fruſino haud imbellis aratro.

Stephanus *Soram* alteram collocat in Phœnice.

Sorabi, pop. Germaniæ in Miſniâ & Saxoniâ: quorum tractus *Sirbia*, & loca *Sorbec*, ac *Serveſtein* dicuntur.

Soracles, & *Soracte* neut. gen. mons Faliſcorum in Hetruriâ apud Tiberim, Apollini quondam ſacer. Virg. lib. 11. Æn.

Summe Deus ſancti cuſtos Soractis Apollo.

Idem l. 7. *Hi Soractis habent arces, Flaviniaque arva.* Silius lib. 8.

Haud procul & ſacrum Phœbo Soracte frequentant.

Horat. lib. 1. Carm. Od. 9.

Vides ut altâ ſtet nive candidum.
Soracte. ———

Hic fons olim fuit, Sole oriente exæſtuans, ex quo aves bibentes mortuæ illico decidunt, teſte Varrone. Item Galatiæ mons, in quo eriphium, i. e. ruta ſylveſtris, naſcitur, teſte Dioſcoride.

Soractia, Omanorum in Arab. Fel. urbs. Plin.

Soradeus, dæmon, quem Indi colebant: ſonat *vini auctor*. Athenæus lib. 1. Παρ' Ἰνδοῖς τιμᾶται δαίμων (ὃς φωνὴ Χάρης ὁ Μιτυληναῖος) ὃν καλοῦσι Σωράδην, ἑρμηνευόμενον δὲ Ἑλλάδι φωνῇ, Οἰνοποιός.

Soranus, Ditis ſeu Plutonis cognomen, à voce Græcâ σωρὸς, quæ *tumulum ſepulchralem* ſign. vel à *Sorâ* op. ad Soractem mont. ſito. Tradit enim Plin. 2. 92. eo in tractu tam peſtiferos ſpiritus exhalari, ut avibus ſint lethales. Unde videri poteſt Pluto dictus eſſe *Soranus*, non diſſimili ratione ab eâ, quâ Avernum pro inferis Poetæ acceperunt.

Soranus Epheſius, medicus. Alexandriæ vixit, deinde Romam venit, ubi artem exercuit, Trajani & Adriani temporibus. Suidas. Cæterum tres fuere *Serani*, de quibus Voſſius Hiſt. Gr. pag. 414.

Sorbiodunum, urbs Angliæ epiſc. in reg. Wiltoniæ inter Wintoniam ad ort. & Exoniam ad occ. vulgo *Saliſbury*. Duplex autem fuit *Sariſberia* (uti loquitur Bochartus) quarum vetuſtior collem occupabat aridiſſimum & prorſus inaquoſum. Id teſtantur diſertis verbis Britannici ſcriptores Guil. Malmeſburienſis: *Caſtellum erat*, &c. *aquæ penuriâ laborans, adeo ut mirabili commercio aqua ibi vendatur.* Et poeta anonymus ejuſdem ævi apud Camdenum:

Eſt ibi defectus lymphæ, ſed copia cretæ.

Et Petrus Bleſenſis in Epp. *Erat locus ille ventis expoſitus, ſterilis, aridus, deſertus.* Proinde vetuſtior illa Sariſberia in Itinerario Antonini *Sorbiodunum* dicitur priſco nomine, hodie *Old Sariſbury*, quod ex Britannicâ linguâ Camdenus *ſiccum collem* interpretatur. Nempe *dunum* eſt collis, & *ſorb*, vel *ſorba* tam Syris quam Britannis eſt *ſiccitas*. Radix שרב *ſerab*, eſt *ſiccum eſſe*. Unde שריב *ſiccus*, & שרבא *ſarba*, שרובא *ſeroba*, שורבא *ſorba*, vel *ſorbo*, *ſiccitas*. Hebræis etiam nota vox. Ubi enim habet Eſaias cap. 35. verſ. 7. *Erit locus aridus in ſtagnum, & locus ſiticuloſus in fontes aquarum*; pro loco arido in Hebræo textu eſt שרב *ſarab*. Boch.

Sorbotæ, pop. Æthiopiæ, apud quos homines eſſe creduntur 8. cubitorum. Plin.

Sorec, torrens in tribu Dan, prope Eſthaol, juxta quem Samſon adamavit Dalilam. Jud. 16.

Sorge, flu. Gall. Narbon. Plin.

Sori, nomen viri. 1 Par. 15.

Soritæ, Indiæ pop. qui piſcibus tantum degunt, illos ad Solem diſſectos torrentes, panemque ex iis conficientes. Qui tamen nullibi reperiuntur, totâ Indiæ orâ à Luſitanis peragratâ.

Soroga, Pannon. ſup. urbs. Ptol.

Sorona, Arcadiæ ſylva. Pauſan.

Sorthida, Babyloniæ urbs. Ptol.

Serviodunum, vide *Sorbiodunum*.

Soſandes, Indica conſignavit, ut videre eſt ex epitome Artemidori Epheſii.

Soſandra, inſ. juxta Cretam, ſic dicta, quòd cum Lycii aliquando noctu urbem invaderent, eos qui intus erant, conſervarint. Steph.

Sosias, Philosophus quidam impius, qui sublatâ penitus providentiâ, omnia temere fieri asserebat, quo in errore Euhemerum, Diagoram, Hipponem, & Epicureum versatos accepimus.

Sosibianus, vir quidam de quo Martialis.

E servo scis te genitum, blandeq; fateris,
Quum dicis dominum Sosibiane patrem.

Sosibius, grammaticus Laconicus, cujus mem. Suidas.

Sosicles, patriâ Syracusius, poeta Tragicus circa novissima Philippi Amyntæ filii tempora, unus ex iis quos Pleiadas appellarunt. Docuit fabulas 73. Victorias retulit 7. Suidas. Item cognomen Menæchmi apud Plautum, *à salutari fama.*

Soicrates, libros reliquit de rebus Cretensibus. Athenæus l. 6. Fuisse Rhodium è Laertio colligimus. Alius Phanagorites, cujus Ὁδοὶ citantur ab Athenæo lib. 13. Tertius Cyzicenus, vetus scriptor, cujus mem. Fulgentius Planciades voce *Nefrendes*.

Soicura, Careorum op. in Indiâ intra Gangem. Ptol. *Jacamcuri* Castaldo.

Sosimus, famam sibi peperit volumine περὶ χρήσεων. Athenæus lib. 14.

Sosigenes, astrologus, quem Cæsar Dictator annos vitio Pontificum per intercalandi licentiam turbatos ad Solis cursum redigens, adjutorem sibi adhibuit. Plin. 17. 25.

Sosipater, nomen ducis. 2 Mach. 12. Filius item Pyrrhi. Nomen Sancti cujusdam. Rom. 16.

Sosipatra, fœmina, vates doctissima è Libyâ, uxor Ædesii sophistæ. Eunapius.

Sosippus, Arab. Fel. ad sinum Erythræum portus. Ptol. Niger æstimat esse *Becare* Plinii, quem incolis *Necanidon* appellari scribit Pintianus.

Sosirate, Susianæ urbs. Plin.

Sositheus Syracusanus, unus de numero eorum, qui *Pleiades* appellantur, apud Ptolemæum, æmulus Homeri Tragici. Suidas.

Sosius, Syriæ præfectus an. mundi 3925. *Sosii* autem librarii & bibliopolæ Romæ fuerunt, de quibus Horatius ad Pisones:

Hic meret æra liber Sosiis.

Nec non lib. 1. ep. ult.

Scilicet ut prostes Sosiorum pumice mundus.

Sossinati, Sardiniæ pop. Strabo.

Sossius, Siciliæ flu. Ptol. *Pulici* Leandro.

Sosteum, Ægypti urbs. Lib. Notit.

Sosthenes, 26. rex Macedonum, regn. an. 11. Gallos vicit. Justinus lib. 24.

Sosthenes Cnidius, res Ibericas conscripsit. Plut. in Nilo.

Sosthenes, princeps Synagogæ Judæorum. Act. 17.

Sosthenis, Thessalorum in Macedoniâ urbs. Ptol.

Sosthenium, Thraciæ locus trajectui Constantinopolitano è reg. oppositus. Niceph. 7. 50.

Sostiaca, Daciæ Ripensis civitas. Lib. Notit.

Sostratus, vir Ægineta, Laodamantis filius.

Sostratus Cnidius, architectus, qui turrim excitavit in insulâ Pharo, jussu Ptol. Philadelphi, ad ostendendos nocturnos ignes nautarum cursibus, eique nomen suum inscripsit. Fuit autem inscriptio hujusmodi, teste Strabone lib. 17. ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ, ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΤΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΩΙΖΟΜΕΝΩΝ. Plinius l. 36. c. 12. *Magnificatur & alia turris à rege facta in insulâ Pharo, portum obtinente Alexandriæ, quam constetisse DCCC. talentis tradunt: magno animo nequid omittamus Ptolemæi regis, quod in eâ permiserit Sostrati Cnidii architecti structuræ ipsius nomen inscribi.* Lucianus autem in libello de rectè conscribendâ historiâ, non permissu regis, ut ait Plinius, sed eleganti Sostrati fraude, factum tradit, ut ipsius nomen fuerit insculptum: eum vide. Item *Sostratus* sculptor, qui ex ære signa faciebat. Plin. 36. 2. Item Cereris sacerdos apud Tacitum. Alius vates, qui per furorem multa Græcis prædixit, inter alia vero Athenienſibus Xerxis adventum, ut author est Herodotus. *Sostratus* quoque Sicyonius fuit, cognomento *Acrocherſites*, teste Suidâ.

Sosxetra, Gedrosiæ urbs. Ptol.

Sotades, Maronites, poeta turpissimus, scripsit Jamborum libros, quos appellavit *Cinædos*, linguâ Jonicâ, ubi libidinum lasciva species, & descriptio inerat. Fuere & alii duo Athenienses, alter Comicus mediæ Comœdiæ, alter philosophus, qui scripsit de mysteriis librum unum. Suidas.

Sotai, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Soter, 15. Rom. Ecclesiæ pontifex, annis 8. A.D. 169.

Soterichus, faber, cujus opera priscam & rudem simplicitatem præ se ferebant. Unde proverb. *Soterichi lecti.* Item Oasites, poeta sub Diocletiano, cujus encomium scripsit, item Dionysiaca, vitam Apollonii Tyanei, & alia. Suidas. Vide Voss. de Hist. Gr. l. 2. c. 16.

Soteridas Epidaurius, scripsit Musicæ libros 3, ut ait Dionysius.

Soteropolis, urbs quæ & *Pythia* vocatur, auctore Porphyrogennetâ, ubi aquæ calidæ, teste Zonarâ, qui hic extinctum toxico Constantinum M. Imp. tradit.

Soterus, portus sinus Arabici à latere Africano. Diod.

Sotira, Juno sic dicta ab antiquis, qu. *Salutaris* & *Sospitatrix*. Item urbs Arienorum, ab Antiocho Seleuci filio condita. Gentile *Sotirenus*. Steph.

Sovenochalei, Sarm. Asiat. gens. Ptol.

Soxatæ, Carmaniæ gens in Asiâ. Ptol.

Soxoa, Mediæ urbs. Ptol.

Sozomenus, historicus, Presbyter Pastorienſis, qui historiæ universalis amplissimum volumen scripsit; de quo vide Vossium, & qui eum nuper edidit, Valesium.

Sozopetra, Syriæ urbs. Cedrenus.

Sozopolis, circa Constantinopolim urbecula videtur apud Gregoram. Est quoq; Pisidiæ urbs Evagrio. Pamphyliæ urbem vocant Cedrenus & Nicetas in Alexio Comneno.

Sozusa, tres urbes, una Phœnices, altera Pisidiæ, tertia Æthiopiæ. Steph.

S P.

Spaco, nutrix Cyri regis: quæ dictio, quoniam Medorum linguâ canem sign. factum est, ut Cyrus creditus sit nutritus à cane. Herodotus.

Spacorum, vicus Hisp. inter Bracaram & Asturicam. Anton.

Spada, vicus Persicus, in quo primùm eunuchi facti sunt, qui inde *spadi*, vel *spadones* nominantur. Steph.

Spalai, Sarmatiæ Asiaticæ pop. Plin.

Spalatum, urbs Dalmatiæ archiepiscopalis Salonis proxima, apud oram litoream inter Traguriam ad occ. & Peguntium, sive Almissam ad ort. inde 15. hinc 20. m. p.

Spalethra, Thessaliæ urbs. Steph. *Spalathra* Magnesiæ. Plin.

Spammus, rex Ægypti, regn. an. 10. Euseb.

Spania, civitas Ægypti. Palladius in vita Aphthonii. Græci quoq; sic *Hispaniam* vocant.

Spanydrion, locus Phœniciæ, ubi S. Epiphan. latitabat.

Sparetus, 17. Assyriorum rex, regn. an. 40. Phœnices & Syros subegit, an. mundi 2438.

Spargapises, fil. Tomyridis Massagetarum reginæ, qui captus à Cyro seipsum interfecit. Herod. lib. 1.

Sparsius, vir quidam, quem Seneca scribit inter Scholasticos insanum, inter insanos fuisse Scholasticum. Vide Cælium.

Sparta, Peloponnesi civitas nobilissima, Lycurgi legibus optimè olim instituta. Mœnibus diu caruit, sed muri loco civium virtus fuit, quemadmodum ex Agesilai responsione ad quendam, causam quærentem, quamobrem tanta civitas non esset mœnibus cincta, liquet. Eust. in Odyss. α. sic dictam scribit Ἀπὸ τῆ μυθευομένου βῆ τῦ Κάδμε σπαρῶν ἀνδρῶν, οἱ καὶ τὴ παλαιὰν ἱστορίαν ἐκεῖ ἐκπαιδεύοντες Σπάρτοι ἀφ' ἑαυτῦ τὴ πόλιν ὠνόμασαν. Historiam hanc ex Timagorâ citat Stephanus Byzantinus in Σπάρτη. Hinc Epaminondæ sepulchro clypeus impositus est cum dracone insculpto, quo significabatur eum esse τῦ γένους τῆ Σπαρτιατῶν. Ita Suidas habet in Ἐπαμινώνδας. Sed ipsi Ethnici agnoscunt quicquid narratur

ἀεὶ τὸ μὴ Κάδμα σπαρτῶν commentum esse putidissimum. Multo verius igitur, quod alii volunt, *Spartam* vel à *Spartâ* dictam Eurotæ filiâ, & uxore Lacedæmonis, vel à *Sparto* Phoronei filio, vel διὰ τὸ τὰς πράτας τῆ συνοικισαίσας πόλιν Λίλεγας διασπαρήναι εἰς τοιοῦτον συνελθεῖν, ἡ μίαν ἴσχυσιν ποιήσασθαι. *Spartani* autem generosissimi fuere, servitutis impatientes, ut potius ad imperandum, quam ad serviendum nati viderentur: unde Proverb. *Generosior Spartâ*; de generosis, ac minimè timidis: Spartani enim nunquam tyrannidem admiserunt in urbe. Apud hos summus honor senibus habebatur, teste Plut. in Laconicis: Unde proverb. *In solâ Spartâ expedit senescere.* Quod de iis etiam dici potest, apud quos virtus in prætio sit, ut fuit apud Spartanos. Σπάρτην ἔλαχες, ταύτην κόσμει: Sign. Sorte tuâ contentus esto, & officium tuum strenuè facito. Cic. lib. 1. ad Att. *Eam quam mihi dicis obtigisse Σπάρτην, non modo nunquam deseram, sed etiam si ego ab illâ deseror, tamen in meâ pristinâ sententiâ permanebo.* Statius 1. Sylv.

Doctaque Cyrene, Sparteve animosa creavit.

Idem in Achilleide:

Progeniem cœli, Spartæve potentis alumnam.

Vide *Lacedæmon.*

Spartacus, gladiator Thracius, qui unà cum Chryse & Oenomao, effracto Lentuli ludo gladiatorio cum 70. gladiatoribus erupit Capuâ, manuque servorum, quasi justo exercitu comparato, Cervesium montem Campaniæ occupavit: ubi cum à Clodio Glabro obsideretur, ei castra diripuit, & Campaniam populatus, raptis prætorum fascibus appellatus est Imperator. Inde Lentuli exercitum in Apennino dissipavit; apud Mutinam Cassii castra delevit. Tandem vero cum de urbe invadendâ deliberavit, à M. Crasso pulsus, fugatusque, cum Brutium angulum occupasset, nec in Siciliam præ navium penuriâ trajicere potuisset, cum suis omnibus fortissimè dimicans occisus est. Plut. in Crasso. Lucanus lib. 2.

Ut simili causâ caderes, qua Spartacus hostis.

Vide Appianum. Horatius: Carm. lib. 3. Od. 14.

Et cadum Marsi memorem duelli:
Spartacum si qua potuit vagantem
Fallere testa.

Idem in Epodis:

Æmula nec virtus Capuæ, nec Spartacus acer.

Claudianus. ——*Vilis cum Spartacus omne*
Perdatus Italiæ ferro bacchatus & igni.

Athen. lib. 7. Καὶ Σπάρταχος δὲ ὁ μονόμαχος ἐκ Καπύης πόλεως Ἰταλικῆς ὁρμηθεὶς καὶ τὰ μεθύσια ἄπιτα, πολὺ πλῆθος ἀποστήσας οἰκετῶν (ὧν δὲ ἡ αὐτὸς οἰκέτης, θρὰξ γένος) κατέδραμε σασαν Ἰταλίαν, χρόνον ἐκ ὀλίγον, πολλὰν δύναμιν καὶ ἱκάστω ἡμέραν συρρύσταν εἰς αὐτόν. Καὶ εἰ μὴ ἀπέθανεν ἐν τῇ πρὸς Λικίνιον Κράσσον παρατάξει ἀ ἡ τυχόντα ἂν ἐδρᾶτα τοῖς ἡμιάσιοῖς παρέσχεν.

Spartacus, urbs Thraciæ. Steph. Item rex Bospori, an. mundi 3609. Et Ponti rex, an mundi 3614.

Sparte, vicus & mons juxta Pont. Eux. Steph. Et Armeniæ op. Cedreno.

Spartolus, urbs Macedoniæ. Steph.

Sparton, frater Phoronei, filium habuit Mycenæum. Est & mons *Sparton.* Steph.

Spatana, Taprobanæ insula portus. Ptol.

Spauta, Mediæ reg. lacus è quo sales coguntur, qui pruritum excitant. Strabo. *Spota*, teste Gyllio.

Spedia, Latinè dicitur Liguriæ op. quod incolis *Specie* vocatur, uti scribunt Blondus & Leander.

Spelaitæ, Hercules, Mercurius, & Apollo sic dicti, quod eorum simulachra alicubi in speluncis colantur. Steph.

Speluncæ, villa erat in Latio prope Amyclas urb. extinctam inter Tarracinam & Caietam. Hodie *Sperlunga*, teste Pineto.

Sperchea, vel *Sperchia*, Macedon. promunt. ad sinum Maliacum Ptol. *Thibela* Sophiano, *Comen* vero Nigro dicitur.

Sperchius, flu. Thessaliæ, teste Strab. lib. 8. qui Pindo monte oriens rapidè in sinum Maliacum labitur. Hodie *Agriomela*, vel *Selambria*, teste Sophiano. Lucan. l. 6.

——*Ferit amne citato*
Maliacos Sperchius aquos.

Ovid. lib. 1. Met.

Populifer Sperchius, & irrequietus Enipeus.

Virgil. Georg. 2. ——*O ubi campi,*
Sperchiusque, & virginibus bacchata Lacænis
Taygeta.——

Statius 4. Theb.

Sperchiusq; minax, Centaureusq; Lycormas.

Idem in Achilleide.

Et tenuis Sperchius aquis, spelunca; dolli
Muta senis.——

Hom. Iliad. φ.

Τὸν Σπερχειὸν, διίτρεφ & ἀκάμαντι γαμὲν Δηϊάνειρα.

Idem ibidem:

Σπερχειῷ ἀκάμαντι γυνὴ Διὶ δινηθεῖσα.

Sophocles in Philoctete:

Τεχνήσαι τι δεινὸν ἢ & ἔνοχον
Σπερχειῷ ἴσαι.——

Spermatophagi, pop. in extremâ Ægypto post Meroen. Strabo lib. 16.

Spes, Dea apud Romanos, cujus ædes in foro olitorio fuit. Livius lib. 1. Dec. 3.

Speusippus, Philosophus Athenienſis, Platonis ex sorore nepos, qui 8. annos Platonicæ scholæ præfuit. Ferunt hunc senio confectum sibi mortem conscivisse, mœrore impulsum. Plut. vero scribit illum pediculis efferverescentibus interiisse. De cujus libris vide Gellium lib. 3. cap. 17. Docuit mercede, quod & exprobratum ei à Dionysio. Et sanè pecuniæ erat amantior; ut indicio quoque est, quod ad Cassandri nuptias se contulerit spe mercedis pro versibus à se conscriptis, sed ineptis, frigidisque, ut censet Philostratus in Apollonio. Vide de eo Laertium, qui vitam illius descripsit. Supersunt Speusippi ὅροι, sive *definitiones*, quas Ficinus vertit.

Sphacteria, confinium Eleorum versus Messenen, sic dictum quòd illic Heraclidæ, mactatis hostiis, amicitiæ & concordiæ pacta iniverint. Est etiam insula, quædam, cujus mem. Pausan. lib. 3. aliter *Sphagia* dicta. Steph.

Spharia, insula Trœzeniorum in sinu Argolico. Pausan.

Spharus Bosporanus, historicus, de quo Vossius Hist. Gr. 1. 16. & Jonsius de Script. hist. Phil. 2. 6.

Sphagia, insula Peloponnesi in sinu Messeniaco inter Pylon urb. & Proten insula. *Sapientia* Sophiano.

Sphagites, promunt. Scythiæ. Steph.

Sphecea, Cyprus olim sic dicebatur. Steph. Item Eubœæ civitas. Lycophron.

Sphendale, vicus in tribu Hippothoontide. Steph.

Spherus, vel *Spharus* 16. Assyriorum rex. reg. ann. 20. Euseb.

Sphettus, vicus in Acamantide tribu à *Sphetto* Trœzenis filio: Inde *Sphettius.* Steph.

Sphinx, monstrum ex Typhone & Echidnâ natum, uti tradit Hyginus Fab. Poet. 151. caput & faciem habens puellæ, alas vero avium, reliquo corpore canis referens effigiem. Sedem habuisse dicitur in Sphingio monte juxta Thebas, atque inde in viatores impetum facere solebat. Quâ de re cum Apollo consuleretur, non alium tanti mali finem esse respondit, quam si quis Sphingis ænigma dissolveret. Id autem erat hujusmodi. *Quodnam id esset animal, quod mane quadrupes, meridie bipes, vesperi tripes esset?* Quod cum plurimi frustra conati dissolvere, à Sphinge essent interempti, Creon, qui id temporis Thebanis imperabat, edicto per Græciam universam promulgato, Jocastam sororem suam Laii viduam uxorem se ei daturum pollicitus est, qui Sphingis ænigma dissolveret. Cujus rei famâ excitus Oedipus, hunc in modum ænigma interpretatus est, ut hominem esse diceret, qui in infantiâ manibus & pedibus repens verius quàm incedens, quadrupes esset. Deinde in medio juventæ robore, ut est, bipes dici posset: Ingravescente autem ætate, assumpto scipione, tripes deberet judicari. Quam ænigmatis solutionem tam ægrè illa dicitur tulisse, ut protinus sese de saxo præcipitans, fregerit cervices. Sed hæc fabulosa esse constat. Revera enim Sphinges, teste Diodoro lib. 14. ex

ſimiarum genere ſunt, comis villoſis, mammis prominentibus, formâ haud diſſimili ab eâ quâ pinguntur, ſed paulo pinguiores: naturâ autem manſuetâ, pluribus exercitiis, diſciplinisque aptâ. Palæphatus autem hanc fabulam ex Cadmi hiſtoriâ ductam putat, qui cum uxorem haberet, nomine Sphingen, ex Amazonum genere, unà cum eâ Thebas pervenit: ubi occiſo Dracone rege, Thebarum regnum invaſit, Harmoniamque inſuper Cadmi ſororem matrimonio ſibi coniuxit. Quam rem Sphingem tam ægrè tuliſſe ferunt, ut relicto viro, cum pleriſque eorum, quos ſecum è patriâ adduxerat, Sphingium mont. occuparit, indeque quotidianas in Thebanos fecerit excurſiones, donec Oedipus, regis promiſſis excitus, montem noctu occupavit, Sphingemque nihil tale ſuſpicantem de medio ſuſtulit. Vide Nat. Com. lib. 9. cap. 18. Statius 1. Theb.

——Si Sphingos iniquæ
Callidus ambages te præmonſtrante reſolvi.

Tabula Cebetis: Ἐσὶ γὰρ ἡ ἐξήγησις ὁμοία τῇ τῆ Σφιγγὸς αἰνίγματι, ὃ ἐκείνη προβάλλοι τοῖς ἀνθρώποις· εἰ μὴ ἔν αὐτὸ συνίη τις, ἐσώζετο· εἰ δὲ μὴ συνίη, ἀπώλυτο. Vide Voſſium in *Sphinx*.

Sphragidium, antrum Nympharum in vertice mont. Citharonis in Bœotiâ. Pauſan.

Spica, ſignum in cœlo oriens in Virginis parte 10.

Spiculus, gladiator Rom. cui Romani ſtatuam ſubjectam ſtatuæ Neronis poſuerunt.

Spina, urbs extincta in Gall. Tog in orâ, inter Ravennam ad merid. & Hadriam ad Bor. apud oſtium Padi, quod ex eâ *Spineticum* appellatur.

Spina, urbs Inſubriæ, nunc *Spin*, pagus ad Adduam flu. Fuit & *Spina*, urbs Græciæ, olim clara, teſte Strabone, & *Spinus* flu. apud Steph.

Spinæ, op. Albionis in Angliâ, quod Lhuydus cum aliis *Newbury* interpretatur ab Oxonio 20. m. p. ſed illud excuſum eſt. Locus autem *Spene* vocatur, teſte Camdeno, pagus apud Neoburgum op. in comitatu Bercheriæ.

Spinambri, Græciæ pop. à quibus originem traxiſſe Tarquinios in Tuſciâ ſcribit Juſtinus: *In Tuſcis*, inquit, *Tarquinii à Theſſalis & Spinambris*. Ubi MSS. habent, *Inſpinambris*. Lege *Spinâ in Umbris*. Plurimi enim veterum confundunt Umbrorum & Tuſciæ terminos. Voſſius.

Spinates, Ægyptiorum rex, annis 9. Euſeb.

Spineticum, unum ex Padi oſtiis, quò Claudius Cæſar à Britanniâ triumphans, prægrandi illâ domo verius quam navi intravit Adriam. A *Spinâ* urbe nomen habet, quam à Diomede conditam eſſe volunt. *Primero* hodie Fabricio.

Spintharus, nobilis architectus Corinthius, Delphicum templum ædificavit. Pauſan.

Spinther, hiſtrio Rom. à cujus nomine vocatus eſt Lentulus *Spinther*, quod ejus ſimilitudinem maximè referret.

Spio, Nympha marina, Nerei & Doridis filia: ſic dicta à ſpeluncis, in quibus Nymphæ habitare dicuntur. Σπίος enim vel σπέος ſpeluncam ſonat.

Spira, celebris admodum Imperii & Epiſcopalis in Germ. civitas, cujus olim incolæ Nemetes, & urbs ipſa Nemetum dicebatur, vulgò *Spire*.

Spira Tauriea, locus ſic dictus in Taurica Cherſoneſo, ubi Dianæ ajunt fuiſſe templum. Procopius.

Spiræum, Peloponneſi promunt. Ptol.

Spiridion, Tremithuntis in Cypro inſ. epiſcopus ruſticus, ſed non propterea in rebus divinis minor. Aliquando enim per noctem venerunt fures ad caulas ejus ovium, qui ſubito vincti ſunt, nullo ligante, quos cum inveniſſet Præſul, eos inviſibilibus ſolvit vinculis, eiſq; dixit, ad meliora erudiens, Abite hinc ſumentes arietem. Plura ejus miracula fuſè tradit Sozomenus lib. 1. cap. 10. quem ſis conſule.

Spledon, vide *Aſpledon*.

Splendius, quidam Capuâ oriundus, qui captivos in bello beſtiis laniandos objiciebat. Polybius.

Spithamæi, Pygmæorum gens. Plin. 7. 2.

Spoletium, Livio colon. & urbs Umbriæ inter Fulginium & Interamnam. Pop. *Spoletini* Plinio, *Spoletani* Livio. Hinc *Spoletinus* nomen gentile. Mart. 13. 117.

De Spoletinis quæ ſunt cariosa lagenis
Malueris, quam ſi muſta Falerna bibas.

Idem lib. 14. ep. 114.

Spoletina bibis, vel Marſis condita cellis.

Sporades, inſulæ quædam ſic dictæ, quia in mari diſperſæ ſunt, nec ſicut Cyclades in orbem jacent. Mela 2. 7. *Hæ quia diſperſæ ſunt Sporades*. Pleræque earum à Cycladibus (quæ ſunt in mari Ægæo) ad meridiem vergunt, ſitu Cretæ viciniore, aliæ ad occaſum, in Cretico mari, ut *Théra*, *Anaphe*, *Therasia*, *Jos*, *Sicynus*, *Lagiſa*, *Pholegandrus*, *Cimolus*, *Siphnus*, *Melus*. Aliæ ad ort. in Carpathio mari, ut *Aſtypalæa*, *Telus*, *Chalcia*, *Carpathus*, *Caſus*, *Leros*, &c. (ut à Strabone enumerantur.) His Plinius *Gyaron*, *Patmon*, & ignobiles plurimas; Mela *Icaron*, ſeu *Icariam* addit. Dionyſius verſ. 530.

Νῆσοι δ' ἐξείης Σποράδες κεκλήαται αὖτε,
Οἷον ὅτ' ἀντιπέλειαι ἀν' ἠέρα ἰλάδιαι ἄγρης
Τηγεῖ νέφη κραιπνοῖο βιαιοτάτῳ βορέαο.

Ab Homero *Calydnos* appellari putant, inquit Strabo.

Sporgilus, vicus Atticæ. Steph.

Sporus, juvenis quidam, *quem exectis teſtibus etiam in muliebrem naturam Nero Imperator transfigurare conatus eſt*, uti loquitur Suetonius. Hunc mutato nomine *Sabinam* dixit ob ſimilitudinem formæ, Dio, Zonaras, Suidas; Vel *Poppæam*, altero Sabinæ uxoris defunctæ nomine. Ita Plut. in Galbâ. Apud quem malè ſcriptum Ποππαῖον παρονόμασεν, nam Ποππαίαν debuit ſcripſiſſe. Præter hiſtoricos multa de hoc inaudito monſtri illius conamine Dio Chryſoſtomus in oratione de pulchritudine.

Spurina, Græcè Σπυρίνας, dux Parthorum qui Craſſum interemit. Item Mathematicus ille, qui Cæſari prædixerat, ut Idus Martias caveret. Sueton. in Cæſ. *Introiit curiam ſpretâ religione; Spurinamque irridens, & ut falſum arguens, quòd ſine ullâ noxâ Idus Martiæ adeſſent; quanquam is veniſſe quidem eas diceret, ſed non præteriiſſe*. Alius inter Othonianos duces fuit, de quo Tac. Hiſt. 2. 11. Ejus jam ſenis ac traducti in otium vitam & mores Plinius explicat, lib. 2. ep. 1. Alius denique adoleſcens egregiâ formâ, qui cum fœminas viroſque ad libidinem aſpectu decoro invitaret, oris pulchritudinem vulneribus ſponte dehoneſtavit.

Spurius, inter prænomina antiquorum, duabus literis notatur *Sp.* quaſi *ſine patre*; quemadmodum in Problematis Plut. indicavit.

Sp. Carbilius, dedit Romanis literam G. primuſque dicitur ludum aperuiſſe.

Sp. Carvilius Maximus, Conſul, an. U. C. 460.

Sp. Caſſius Viſcellinus, ob regni Romæ affectati ſuſpicionem interemptus.

Sp. Furius Medullinus, à plebe Conſul electus. Dionyſius lib. 9.

Sp. Furius Medullinus, trib. mil. an. U. C. 378.

Sp. Largius Rufus, conſ. an. U. C. 248.

Sp. Lucretius Cinna, conſ. an U. C. . . . .

Sp. Melius, cum Regni Romæ affectare crederetur, à Servilio Halâ mag. equitum, approbante L. Quinctio Cincinnato Dictatore, interfectus.

Sp. Nautius Rutilius, Trib. mil. an. U. C. 332. Conſ. an. 340.

Sp. Papyrius, Trib. mil. an. U. C. 347.

Sp. Poſthumius Albinus, Trib. mil. an. U. C. 362.

Sp. Poſthumius, Decemvir, an. U. C. 303.

Sp. Poſthumius Albus, Trib. mil. an. U. C. 374.

Sp. Poſthumius Albus, Conſul, an. U. C. 288.

Sp. Poſthumius Paulus, Conſul, an. U. C. 580.

Sp. Oppius, Decemvir, an. U. C. 304.

Sp. Rutilius Craſſus, trib. mil. an. U. C. 339.

Sp. Servilius, primus Romæ divortium fecit, Olymp. 64. Dionyſ. Halic. lib. 2.

Sp. Servilius Priſcus, Conſ. an. U. C. 278.

S T.

Stabareni, vide *Tabareni*.

Stabiæ, urbs marit. Campaniæ in Picentinorum confin. ad oſtia Sarni, Pompeiis proxima, excita à L. Syllâ, teſte Plinio, pro quâ novæ *Stabiæ* non procul conditæ, à Surrento 6. m. p. Neapolim verſus. Cujus ora litus *Stabianum* à Seneca dicitur. Silius lib. 14.

Lætaque complebat Stabiarum litora plebes.

Vide magnum Cluverium de Ital. Ant. pag. 1158.

Stabilinus, Deaſter quidam. Alex. ab Alex. lib. ult. cap. ult.

Stabulæ, locus Germ. ſuper. in Alſatiâ, ab Argentorato 36. m. p. Baſileam verſus: & op. Gall. Belg. in orâ Picardiæ, vulgò *Eſtaples*, inter Monſteriolum ad merid. 3. & Bononiam ad Arctos 7. leuc.

Stabulum, locus Gall. Narbon. Anton. inter Salſuſas 48. & Pyrenæum mont. ubi in Hiſp. tranſitur, 16. m. p. Et *Stabulum novum*, eidem Anton. locus Hiſp. Tarrac. inter Barcinonem, & Tarraconem.

Stachir, Libyæ inter. flu. Ptol. *Senega* Marmolio.

Stachys, Pauli amicus. Rom. 16.

Stadia, olim dicta eſt *Rhodos*.

Stadiſis, Æthiopiæ ſub Ægypto op. ubi Nilus tanto fragore labitur inter montes, ut incolis auditum auferat. Plin.

Stagira, *Stantira* Ptolemæo, op. Macedon. marit. ad mont. Athi radices, in agro Olynthiaco, patria Ariſtotelis, teſte Laertio. *Liba nova*, teſte Sophiano, *Macra* vero Nicetæ. Michael quidam recens ſcriptor dicit Ariſtotelem fuiſſe Thracem. Nempe quia *Stagira* quibuſdam eſt in Thraciâ, uti Pauſanias ait in Eliacis. Ac videntur duo antiquiſſimi hiſtorici, Herodotus in Polymniâ, & Thucydides libb. 4. & 5. *Stagiram* tribuere Thraciæ. Nempe antiquiſſimis temporibus *Stagiros* fuit Thraciæ. Nec tamen Ariſtoteles Thrax, quia cum naſceretur Ariſtoteles jam Stagira erat Macedoniæ pars. Sane Philippus Alexandri parens tum extendit Macedoniam (quæ uſque ad Strymonem extendi ſolet) uſq; ad Neſſum. Sed Stagira non modo intra Neſſum, ſed etiam Strymonem eſt. Antiqui tamen limites, ne quidem uſque ad Strymonem patuiſſe videntur. Verum hoc multo ante natum Ariſtotelem fuit. Eſt autem & alia ratio, quamobrem Græcus, non Thrax, dicendus ſit Ariſtoteles. Quia nempe Græciæ, non Thraciæ attributæ fuerunt pleræque Græcorum coloniæ, quæ in Thraciæ litoribus ſitæ eſſent. Porro dicitur *Stagiros*, ut Herodoto, Thucydidi & in Epitome Strabonis. Dicitur item *Stagira* pl. num. ut Pauſaniæ, Stephano, aliis. Denique dicitur & *Stagira* in ſingulari num. ut Laertio in Ariſtotelis Teſtamento; Euſebio, &c. Voſſius. Stagiritarum lex fuit, ὁ μὴ κατέξει, μὴ λαμβάνει. *Quod non depoſuiſti ne tollas*. Ælian. ποικίλ. lib. 3. quam legem inter Solonis etiam leges recenſuit. Laertius.

Staliocanus, portus Gall. Narbon. ad mare Britannicum. Ptol. *Roſcou*, teſte Bertrando Argentræo; *Leona* vero Villanovano.

Stamena, urbs Chalybum. Steph.

Stampæ, Gall. Celt. op. præcipuum, ad Ivennam flu. vulgo *Eſtampes*.

Stanacum, urbs Norici. Anton. *Vacenkirchen* Lazio.

Stanos, Macedoniæ urbs. Nicetas.

Stao, Mediæ flu. in Caſpium mare effluens. Ptol.

Staphylus, Sileni, vel, ut alii, Silethi filius. Plin. 7. 56. Primus vinum aquâ miſceri docuit. Apollodorus tamen lib. 1. Tzetzes in Lycophronem, & Apollonii Schol. in 3. Argon. Staphylum Bacchi filium ex Ariadnâ, & Jaſonis ævum maternum faciunt.

Staphylus, Naucratites, de rebus Theſſalicis ſcripſit, teſte Scholiaſte in Apollon. lib. 4. nec non de rebus Atticis & Æolicis, quod ex Harpocratione diſcimus. Arcadicas etiam res conſcripſit. Sextus Empiricus adv. Mathematicos.

Staſeas, Neapolitanus, philoſophus Platonicus. Cic. de Fin.

Staſicrates, artifex Alexandrinus, Alexandro Macedoni gratiſſimus, qui dicebat mont. Athon in hominis ſtatuam formari, exſculpique poſſe.

Staſis, urbs Perſica, ſita in magnâ petra quam Antiochus Seleuci fil. habuit. Steph.

Statellates, *Statiellenſes* Cic. *Statycili* Plin. *Statelli* Straboni, pop. Liguriæ inter Apen. mont. & Tanarum flu. quorum urbes *Aquæ Statiellorum* dictæ, *Acqui* vulgò, & Alexandria urbs recens Tanaro flu. divita, ab Aquis Statiellis 15. m. p. in Bor. & Cæciam.

Staterius, civis Rom. ætate Ciceronis, qui ob convitioſa verba & ſermones mordiculos rei capitalis jure damnatus eſt.

Statilia, longæva mulier. Sen. epp. *Si ad naturam verum reſpexeris, etiam Neſtoris & Statiliæ vita brevis eſt.* Quæ ex nobili domo, Claudio Principe 99. annos vixit. Plin. 7. 48.

Statilinus, & *Statanus*, Dii præſides, quaſi hominibus aſtantes.

Statinæ, aquæ & inſ. in Campaniâ ſubito terræ motu enatæ. Plin. 2. 88. Stat. lib. 3. Sylv. Carm. 5.

Ænariosq; lacus medicos, Statinasq; renatas.

Statius, Poeta Comicus, qui *Cæcilius* dictus eſt. Cicero in Bruto: *Mitto C. Lælium, P. Scipionem. Ætatis illius iſta fuit laus, tanquam innocentiæ, ſic Latinè loquendi; non omnium tamen: nam illorum æquales Cæcilium, & Pacuvium malè locutos videmus.* De iiſdem ſic in Chronico Hieronymus ex Tranquillo. Olymp. CL. an. 2. *Statius Cæcilius Comœdiarum ſcriptor clarus habetur, natione Inſuber Gallus, & Ennii primum contubernalis. Quidam Mediolanenſem ferunt. Mortuus eſt anno poſt mortem Ennii, & juxta Janiculum ſepultus.* Agellius 4. 20. *Statius ſervile nomen fuit. Plerique apud veteres ſervi eo nomine fuerunt. Cæcilius quoque ille Comœdiarum Poeta inclytus ſervus fuit: & propterea nomen habuit Statius. Sed poſtea verſus eſt, quaſi in cognomentum: appellatuſque Cæcilius Statius.* In ejus fabulis *Aſotus* fuit: quod nomen & fabulæ ſuæ ſcecerat Euthycles Comicus, & è Latinis Ennius. In iiſdem *Synariſtuſæ*, teſte Gellio 15. 15. Quomodo & è Græcis fabulam inſcripſerant Crates & Menander. Sed & alias plurimas fabulas: quarum nomina ac fragmenta collegit Rob. Stephanus. Quanquam vero Cicero ad Atticum ſcribens, malum vocet Latinitatis auctorem; Volcatius tamen Sedigitus inter Comicos ei dat principatum. Voſſius.

Statius Papinius Poeta, qui ſub Domitiano vixit, perperam confunditur cum *Statio* Poeta, cogn. *Surculo*, qui claruit ſub Nerone. De Rhetore illo ſunt hæc Hieronymi in Chronico Euſebiano: *Olymp.* 209. *an.* 1. (is eſt Neronis ſecundus) *Statius Surculus Toloſenſis in Gallis celeberrimè Rhetoricam docet:* Ejus nomen verum ex Suetonii libello de claris Rhetoribus ſupereſt, ubi non *Surculus* vocatur, ſed *Urſulus*. *Urſi* enim & *Urſuli* familiæ ſunt nomina, ut ex vett. Inſcriptionibus conſtat. At Papinius *Statius*, nec *Urſuli*, vel *Surculi* cognomen unquam habuit, nec Toloſenſis fuit, ſed Neapolitanus. Reliquit Sylvarum libros 5. Thebaidos 12. Achilleidos 3. Mirum vero Martialem, cum adeo celebret Stellam Poetam, non meminiſſe Statii, tanti amici Stellæ, ut ei miſerit primum Sylvarum. Nempe ab invidiâ id factum videtur. Vide Gevartium ad 1. Sylv. cap. 35. Ejus mem. Juvenalis Sat. 7.

Curritur ad vocem jucundam & nomen amicæ
Thebaidos, lætam fecit cum Statius urbem,
Promiſitq; diem; tantâ dulcedine captos
Affixit ille animos, tantâq; libidine vulgi
Auditur; ſed cum fregit ſubſellia verſu
Eſurit, intactam Paridi niſi vendat Agaven.

Statones, Hetruriæ pop. quorum opidulum *Statonia* vocabatur, hodie *Scatono* Leandro. In horum agro vinum ſatis generoſum naſcebatur, quod *Statonienſe* appellabat. Plin. 4. 6.

Stator Jupiter, Romæ templum habuit à Romulo conditum, quod cum ejus milites in fugam à Samnitibus verſi eſſent, repente eo invocato ad pugnam redierint.

Statyelli, vide *Stalellates*.

Stavani, Sarm. Europ. gens. Ptol.

Staveni, Ariæ populi. Ptol.

Stauri, gentes circa Hyrcanum mare. Plin. 6. 16.

Stela, urbs Cretæ prope Paraſum & Rhythimnam. Steph.

Stelenus, rex Argivorum, quem Danaus regno pepulit, & ipſum regnum ad ſe pertraxit.

Stella Aruntius, Poeta Patavinus lepidiſſimus, carmine deſcripſit Domitiani victoriam de Sarmatis. Item ut Catullus Leſbiæ, ſive Clodiæ ſuæ paſſerem epigrammate celebravit, ita & hic carmine columnam ſuæ Janthidos ſive Violantillæ, vel, ut à ſe ipſe maluit vocari, *Aſteridos*, quia ſtella Græcis ἀστὴρ; imò & ab ἀστὶς ἐξ *ſtera*, à quo *ſterula*, unde *ſtella*. Martialis 5. 11.

Sardonychus, ſmaragdos, adamantas, jaſpidas uno
Verſat in articulo Stella, Severe, meus.
Nullas in digitis, plures in carmine gemmas
Invenies: inde eſt hæc, puto, culta manus.

Mirâ vero adulatione idem Martialis non dubitavit ſcribere tanto præſtare columbam Stellæ paſſeri Catulliano, quanto columba paſſere eſt major. Sic n. ille l. 1. ep. 8.

Stellæ delicium mei columba,
Verone licet audiente dicam,
Vicit, Maxime, paſſerem Catulli.
Tanto Stella meus tuo Catullo,
Quanto paſſere major eſt columba.

Nempe tam bono judicio hoc ſcriptum, quam Martialis prædictus & Statius Lucanum præferunt Maroni. Quid inſulſius? Stellæ & Violantillæ nuptias celebrat Statius in primo Sylvarum.

Stellates ager Suetonio, *Stellates campus* Livio, ager Campaniæ miræ fertilitatis in territ. Calenenſi. Sil. l. 11.

Stellateſq; docent campos, Cereremq; benignam.

Stene Deire, inſ. ſinûs Arabici circa Pentadactylum mont. Plin.

Stenobœa, vide *Sthenobœa*.

Stentor, Græcorum omnium vocaliſſimus, qui 50. hominum clamorem vocis magnitudine adæquabat. Hom. Ilid. 5. Ἐνθα τοῦ' ὄυσε Διὰ λευκώλενος Ἥρη
Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῳ,
Ὅς τόσον αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα.

Juvenal. Sat. 13.

Tu miſer exclamas ut Stentora vincere poſſis.

Stenyclerus, urbs Meſſeniæ. Steph.

Stephane, *Stephanis* Stephano, op. ſeu pagus Paphlagoniæ maritima, inter Armenen & Sinopen urb. proximam. Sed *Stephane* apud Stephanum eſt op. Phocidis, ſeu potius fuit.

Stephanopolis, quæ & *Corona* urbs Daciæ in Tranſylvaniæ, Moldaviæque confin. *Cronſtat* vulgò Germanicè, *Braſſow* vero Hungaris. Vide Plin. 35. 11.

Stephanus, nomen Diaconi. Eccleſiæ Chriſtianæ protomartyris. Act. 6.

Stephanus, nomen quorundam Paparum.

Stephanus, 60. annos probatiſſimus monachus fuit, & Antonio Magno notiſſimus; de quo Sozomenus l. 8. c. 1.

Stephanus, hiſtoricus ὁ τῷ ἀεὶ Κύπρε citatur ab Erymologo in Σείκεια. Fortaſſis idem eſt ac *Stephanus* Byzantinus: de quo Voſſius Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 22.

Stephon, Tanagricæ reg. in Bœotiâ locus. Plut. in Qu. Græcis.

Stercutius, dictus eſt Saturnus, quòd primus ſtercorandi agri rationem invenerit: ex quâ re fortaſſis regni ejus tempora feliciſſima fuiſſe feruntur.

Sterea, vel *Stiria*, vicus Atticus in tribu Pandionide. Steph.

Stereontium, Germ. urbs. Ptol. vulgò *Caſſel*, Haſſiæ urbs nota.

Sterope, Atlantis filia, una Pleiadum, quæ Marti Oenomaum pererit. Hygin. Fab. Poet. cap. 15.

Steropes, unus ex Vulcani miniſtris, à *fulmine* nomen habens. Vide *Brontes*.

Steſiarus, Moloſſiæ mons. Vibius Sequ.

Steſichorus, poeta Lyricus ex Himerâ Siciliæ urbe, à quâ Himeræus dictus eſt. Nomen ſuum obtinuit ab eo quod primus cum citharæ cantu chorum conjunxerit, nam vero nomine *Tiſias* dicebatur. Hic cum aliquando acerrimo carmine in Helenam, tanquam belli Trojani facem, eſſet invectus, à Caſtore & Polluce luminibus dicitur orbatus, alioque rurſus carmine cantatâ palinodiâ viſum recipiſſe. Philoſtratus lib 6. cap. 4. Horatius.

Steſichorique graves camœnæ.

Vide Quinctil. lib. 10. cap. 1.

Steſiclides, Athenienſis, laudatur à Laertio in Xenophonte ὁ τῇ τῶ ἀρχόντων ἡμῶν Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφῇ.

Steſilea, mulier admodum eleganti vultu, rarâ pulchritudine, cujus ſpectabilis forma cauſa fuit litium inter Ariſtidem & Themiſtoclem, qui eam amabant. Plut. in Them.

Steſimbrotus, hiſtoricus, ſcripſit res geſtas Cimonis ducis Athenienſium. Plut. in Cim. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 4. 7.

Steſimbrotus, ab Epaminonda patre Thebanorum duce interfectus eſt, quod contra mandatum patris cum hoſtibus Lacedæmoniis manum conſeruiſſet, quamvis partâ victoriâ. Plut.

Stetinum, urbs Germ. in Pomeraniâ, quæ ex vico poſt Vinetæ excidium in urb. maximam crevit; vulgò *Stetin*.

Steunos, Phrygiæ antrum. Pauſ. in Achaicis.

Sthenelus, Capanei & Evadnes fil. unus ex Græcorum ducibus, qui bello Trojano interfuerunt. Hunc Virgil. Æn. 2. inter eos annumerat, qui lignei equi alveo fuerunt incluſi. Sic enim inquit:

Thiſandrus, Sthenelusque duces & dirus Ulyſſes.

Hujus elogia habes in Heroicis Philoſtrati. Illud maximum, invite illum incluſum in hanc machinam. Verba Philoſtrati hæc ſunt: Καὶ ὁ ἵππος δὲ ὁ κοῖλος παρῄνει τὸ Σθενέλῳ, ὡς τηχομαχίαν ἥκοι ἐπὶ φάσκων, ἀλλ' ἁλοὺς ὑπὸ μαχῆς. Horatius 1 Carm. Od. 15.

Urgent impavidi te Salamiinii,
Teucerque & Sthenelus ſciens pugnæ.

Idem lib. 4. Od. 9. —*Non pugnavit ingens*
Idomeneus Sthenelusve ſolus
Dicenda Muſis prælia.

Fuit alter ejuſdem nominis, quem in concione Agamemnonis refert Homerus Perſei filium fuiſſe ex Andromedâ conjuge. Hinc *Stheneleius*. Ovid. Ep. 9.

Quem non mille feræ, quem non Stheneleius hoſtis, &c.

Idem Met. 2. ——*Proles Stheneleia Cycnus.*

Sthenobœa, Prœti Corinthiorum, aut, ut alii malunt, Argivorum regis, uxor, filia Jobatæ regis Lyciorum, quæ Bellerophontis amore capta, cum repulſam tuliſſet, apud virum eum detulit, tanquam vim ſibi afferre voluiſſet.

Sthenyo, una ex filiabus Phorci, & belluæ marinæ, Meduſæ ſoror, & Euryales.

Stilbe, Nympha, Lapitham filium ex Apolline peperit, à quo Lapithæ populi dicti.

Stilbo, is qui Diodorum dialecticum mori coegit, cum ei luſorias quæſtiones objiceret. Plin. 7. 53.

Stilbon, Mercurii ſtella dicitur, i. e. *radians*, quòd ejus orbis ſplendeat.

Stilico, Honorii Imp. ſocer, & Occidentis adminiſtrator, multis laudibus à Claudiano celebratus.

Stilpæ, urbs Siciliæ. Steph.

Stilpo, Megarenſis Philoſophus tempore primi Ptolemæi, diſcipulus Paſiclis Thebani; præfuit ſcholæ Megarenſi, ſcripſitque dialogos non minus 20. Suidas. De hoc Cic. in lib. de Fato: ‘ Stilponem Megarenm philo‘ ſophum, acutum ſane hominem, & probatum temporibus illis accepimus. Hunc ſcribunt ipſius familiares & ‘ ebrioſum & mulieroſum fuiſſe. Neque hæc ſcribunt vi‘ tuperantes, ſed potius ad laudem: vitioſam enim na‘ turam ab eo ſic edomitam & comrpeſſam eſſe doctrinâ, ‘ ut nemo unquam vinolentum illum, nemo in eo libidi‘ nis veſtigium viderit.

Stimicon, vel *Stimichon*, paſtor quidam apud Virgil. Eclog. 6.

Jampridem Stimichon laudavit carmina nobis.

Stiphana, lacus in Amaſienſium agro piſcoſus, & variis paſcuis abundans. Strabo lib. 12.

Stiphilus, unus ex Lapithis in convivio à Cœneo interfectus. Ovid. Met. 12.

Quinque neci Cæneus dederat, Stiphelumq; Eromumq;
Antimachumq; Helimumq; Securiferumq; Pyracmon.

Stirea, vide *Sterea*.

Stiria, Illyrici ſeu Slavoniæ reg. undique montibus cincta, aliis Valeria, aliis Japygia dicta; Norici pars, fodinis ferrariis fere omnibus totius Europæ regionibus præſtat. Præterea nullius rei, quæ uſui eſſe homini poteſt, indiga, vini, frumenti, pecoris, ſalis abundans.

Stiris, Phocidis op. Pauſ.

Stiſſum, *Ciſſa* Polybio, pag. Hiſp. citer. in Catalaunià.

Stobæus, antiquus author, ſcripſit ſententias ex Gracorum theſauris delectas, item Eclogarum libros 2. quorum prior Phyſicas, poſterior Ethicas complectitur. Ex veteribus autem neminem invenio, qui Stobæi mentionem fecerit, niſi quod in Suidæ Lexico hæc verba leguntur. Ἰωάννης ὁ ἐπονομαζόμενος Στοβαῖος ἀνθολόγιον ἐκλεξάμενος τὰς παρὰ πάσι φερομένας δόξας ἐν βιβλίοις δ' ἀπάνευ μὲν γράμμασι πάσης παιδεύσεως, ἔχοντι δὲ ταῦτα πρὸς ἐπίμετρον υἱὸν αὐτῷ. *Stobi*, Macedoniæ urbs in Pelagoniâ. *Starachino* Nardo.

Stoborrhum, Africæ propriæ promunt. Ptol.

Stœchades, inſulæ Gall. Narbon. contra Cithariſten promunt. oræ inter Maſſiliam, & Forum Iulium adiacentes. *Iſles des Jeres* pleriſq; dictæ. *Leguſtides* eas vocat Stephanus, quas Ptol. & Strabo 5. taciunt, alii 3. *Proten*, *Meſen* (quam & *Pomponianam*) & *Hypæam*. Luc. l. 3.

Venerat in fluctus Rhodani cum gurgite claſſis
Stœchados arva tenens. ——

Stoici, Philoſophorum ſecta, cujus auctor eſt Zeno Citticus. Strabo lib 14. Κίτιον ἔχει λιμένα κλειστὸν ἀλιτυθῆ ἔχει Ζήνων ὁ τὴν Στωϊκὴν αἵρεσιν ἀγχιγάτης Stoicis autem nomen à *porticu*, ubi docuit Zeno. Quaſi dicas, *porticenſes*, vel *porticuarios*. Docuit enim (ut ait Laertius) ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ τῇ ἐν Παναθηναίοις καλουμένῃ, ἀπὸ δὲ τῆς γραφῆς ἐστὶ Πολυγνώτου ποικίλη. Addit deinde diſcipulos ejus priuſquam ἀπὸ τῆς στοᾶς Στωϊκοὶ dicerentur, à magiſtro Zenone *Zenonios* vocatos: atque ejus rei auctorem laudat Epicurum in Epp. Nec tamen eos primos Στωϊκοὺς vocatos; ſed prius hoc nomen poſſediſſe τοὺς διαλεγόμενος ἐν αὐτῇ ποιητάς. A στοὰ v. Στωϊκὸς factum, auctâ vocalis quantitate: quâ reſervatâ, etiam Στοακὸς olim dixere: ut Comicus ille apud Athenæum lib. 12.

Ἀκούετ' ὦ Στόακες ἡμεσογεροὶ λόγου.
Vos Stoici me nugivenduli audite.

Ad Stoicam porticum alluſit Tertullianus, cum in præſcriptione adv. hæreticos ait: *Noſtram inſtitutionem de porticu Salomonis eſſe*. Ac Apoſtolorum etiam ætate Stoicos Athenis duraſſe, vel ex Actis eorum liquet, ubi dicitur eos Athenis Paulo reſtitiſſe de Reſurrectione docenti. Habuit hæc ſecta ſocietatem cum Cynicâ & Academicâ. Unde Juvenalis:

——— *Et Stoica dogmata legit*
A Cynicis tunicis diſtantia.

Univerſam autem Stoicorum philoſophiam breviter docebit Laertius in Zenone: futius in moralibus Enchiridion Epicteti: item Simplicius in Scholiis, & eo copioſior Arrianus, qui diſſertationes ab Epictero domi, vel in viâ habitas collegit ac digeſſit. Adeundus præterea recentior his Barlamus Gyracenſis epiſcopus in Phyſicis. Cleomedes in Meteoris. In utriſque L. Seneca. Vide & Cic. Paradoxa, ac Plutarchum περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων, ἢ περὶ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν. E junioribus juvabunt Schoppii moralia Stoica, ac imprimis adeunda Lipſii duplex Stoica manuductio. Multi ex Nobiliſſimis Romanorum hanc ſectam ſequebantur, ut Tabero, Cato, Varro: poſteaque Thraſeas Patus, Helvidius Priſcus, Rubellius Plautus: etiam hanc amplexus Imp. M. Antoninus, cujus tempore plures erant Stoici, quam alius ſectæ, ut S. Empiricus narrat. Nec mirum, ſi ſecta hæc placuerit graviſſimis quibuſque, cum nulla magis animum formet ad contemptum rerum humanarum, & patientiam in adverſis. Unde Sen de Conſt. Sap. cap. 1. *Tantum intereſſe inter Stoicos & cæteros ſapientiam profeſſos, quantum inter viros & fœminas*. Et ep. 83. vocat *fortiſſimam, & ſanctiſſimam ſectam*. Et quam pulcrum illud elogium apud Cic. 4. Tuſc. *Licet inſectemur iſtos* (Stoicos) *metuo ne ſoli philoſophi ſint*. Etiam ex antiquis Theologis pleriq; à Stoicis profecti ſunt. In his Pantænus Alexandrinus Antiſtes: qui, ut de eo refert B. Hieronymus ad Indorum Brachmanas miſſus fuit, ut Chriſtum prædicaret, philoſophus philoſophos facilius converteret, Stoicus Brachmanas, qui in multis convenirent. Diſcipulus ejus Clem. Alexandrinus, qui & ipſe paſſim ſe Stoicum prodit. Quid mirum? quando ea ſecta in aliquibus convenit cum religione Chriſtianâ. Hieronymus in Eſaiæ cap. 10. *Stoici cum noſtro dogmate in pleriſque concordant*. Nec tamen cuivis indoli æque hæc ſecta conducit: nam eos, quibus natura eſt faſtu turgida, ſi corrigere non valet, magis etiam inflabit: ſed modeſtum ingenium obtingat, magnis illud paſſibus ducet ad virtutem. Non hoc diffiteri potuit Plutarchus, etſi Academicus ipſe, & alias Stoicis ſatis iniquus. Sic enim ſcribit in Cleomene: Ἔχει τὸ ὁ Στωϊκὸς λόγος πρὸς τὰς μεγάλας ἐν ὄψεσι φύσεις ὑπερφυᾶς ἐν παραβολὴ βαθὺ δὲ ἐν πρὸς κεφαλὴν μῆκος, μάλιστα εἰς τὸ οἰκεῖον ἀγαθὸν ὑποδιδοῦσι, Voſſius. Hinc *Stoicida*. Juvenal. Sat. 2.

Fugerunt trepidi vera ac manifeſta canentem
Stoicida. ———

Stoidis, inſ. quæſtuoſa margaritis, juxta fretum Perſicum. Plin.

Stolus, urbs Thraciæ. Steph.

Stoma, palus Troadis circa Scamandri oſtia. Strabo.

Stonia, Ponti Galatici urbs in Cappadociâ. Ptol.

Stonos, op. Venetiæ in fin. Euganeorum, eorum caput, *Stenega* hodie, vicus agri Patavini.

Storna, urbs Indiæ extra Gangem. Ptol.

Storthynga, vertex Lacmi promunt. Magnæ Græciæ Lycophroni, hodie *Nau*, à Crotone ſupra 12. m. p. in merid.

Stovinus, Ligurum op. Steph.

Strabo, Cnoſſo quidem Cretæ civitate oriundus, ut lib. 10. ipſe refert, ſed natus Amaſiæ civitate Ponti, ut ipſemet de ſe profitetur l. 12. Philoſophus fuit Stoicus, quanquam & Philoſophiam Peripateticam attigit. Geographus præſtantiſſimus fuit, cujus 17. Geographiæ libri, quos Tiberio Cæſari rerum potiente conſcripſit, ut ex libb. 4. & 13. colligere eſt, etiamnum hodie extant. Scripſit & alios libros, ac inter eos, Commentarios hiſtoricos utiles ad moralem ac civilem philoſophiam, ut ipſe teſtatur lib. 1. ſed ad nos non pervenerunt. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 185.

Stragona, Germ. urbs. Ptol. *Voſnavia* in Poloniæ regno, teſte P. Apiano.

Strambæ, urbs Thraciæ. Steph.

Strapellini, Apuliæ pop. Plin.

Straturchus, Dorylai fil. frater Lagetæ Strabonis avi, dux Cretenſium, quem Strabo ſe vidiſſe aſſerit lib. 10.

Stratia, urbs Arcadica, à Phanei filiâ nominata. Steph.

Stratium, urbs Acarnaniæ. Steph.

Stratius, unus ex Neſtoris filiis.

Stratius, Jovis cognomen, qui apud Caras colebatur. Herod. lib. 5.

Strato, Sidonis regulus, qui (ut Hieronymus ſcribit) manu propriâ ſe volens confodere, ne imminentibus Perſis ludibrio foret, quorum fœdus Ægypti regis ſocietate neglexerat, retrahebatur formidine, & gladium, quem arripuerat, circumſpiciens, hoſtium pavidus expectabat adventum. Quem jamjamq; capiendum uxor intelligens, extorſit acinacem de manu, & latus ejus tranſverberavit compoſitoque ex more cadaveri ſe moriens ſuperjecit, ne poſt virginalia fœdera alterius coitum ſuſtineret. Ælianus quoque in varia hiſtoriâ Stratonem Sidonium quendam ſcribit in conviviis valdè delicatum, amiciſſimum Neoclis Cypri regis pari luxuriâ certantis.

Stratoclia, Aſiæ urbs ad Boſporum Cimmerium. Plin.

Stratones, octo fuerunt. Primus Iſocratis auditor. Secundus Lampſacenus philoſophus, Theophraſti familiaris & ſucceſſor, qui vocatus eſt Phyſicus, & Præceptor fuit Ptol. Philadelphi, ſcripſitque multos libros. Tertius, medicus, qui Eraſiſtratum audivit. Quartus hiſtoricus, quem tempore Ptolemæi Philometoris, & Perſei

Perſei ultimi Macedoniæ regis vixiſſe putat Voſſius, eò quòd illud potiſſimum bellum tractandum ſuſceperit, quod Romani cum Perſeo, & patre ejus Philippo geſſerunt. Quinctus quis ſit apud Diogenem deſideratur. Omnino aliquid deeſt. Sextus eſt poeta, epigrammatum ſcriptor. Septimus medicus antiquus, etiam memoratus Ariſtoteli, ſive Ariſtocli, prout legit Laertii interpres. Octavus vocatur Πεφαλωτικὸς βιβλιακὸς ὁ Ἀλεξανδρεύς, quem opus hiſtoricum de rebus inventis reliquiſſe ſcribit Clemens lib. 1. Strom. Videmus interim non meminiſſe Laertium Stratonis Geographi, quem ſub Tiberio vixiſſe ait Suidas. Sed fortaſſe is erat quinctus, qui nunc deſideratur. Mirum vero quod & Strato iſte Amaſenus fuiſſe dicatur. Nam Amaſenus quoque erat Strabo, & Geographus quoque fuit, ac ſub Tiberio vixit. Quare vel Suidas, vel librarius, Strabonem, Stratonemque confudiſſe videtur. Sane hoc veriſimilius ſit, quam, quod ſomniabat Franciſcus Patricius, nobilem illum Geographum, quem veteres omnes *Strabonem* vocant, *Stratonem* dici oportere.

Stratonica, Macedoniæ civitas in orâ ad ort. ad ſinum Singiticum. Ptol. A *Stratonice* Antiochi uxore dicta. *Franco caſtro*, teſte Sophiano. Item *Stratonica*, ſeu *Stratonicia* Strab. urbs Cariæ Alabandis finitima, ſed hodie jacet. Alia item erat in Lydiâ, & ipſa extincta.

Stratonice, Ariarathis Cappadocum regis filia, uxor Eumenis Pergami regis, cui Attalum peperit, qui illi in regno ſucceſſit. Strabo lib. 13.

Stratonicea, urbs Macedoniæ prope Cariam. Condita eſt autem ab Adriano, & *Adrianopolis* dicta. Eſt & aliud opidulum juxta Taurum. Steph.

Stratonicus, citharœdus, qui habuit in ludo 9. Muſarum imagunculas, & Apollinis unam, diſcipulos duos. Propterea interroganti cuidam, quot haberet diſcipulos, cum Diis, inquit, duodecim. Fuit & *Stratonicus* Philippi Macedonum regis, & Alexandri deinde filii Quæſtor, homo ditiſſimus ex quo illius nomen in proverbium abiit, ſicut Craſſus apud Latinos, uti Diod. Sic. & Ælianus prodiderunt. Plautus in Rudente : *Poſt animi cauſâ mihi navem faciam, atq; imitabor Stratonicum, Opida circumvectans labor.*

Stratonis inſula in ſinu Arabico. Plin. Strabo.

Stratos, urbs Acarnaniæ. Strabo. Liv. lib. 43. Ætolis tribuit : *Stratos*, ait, *validiſſima tum urbs Ætoliæ erat. Sita eſt ſuper Ambracium ſinum, prope amnem Acheloum.*

Straubinga, Bavariæ op. ad Danubium.

Strena, urbs Cretica. Steph.

Strenua, Dea, quæ & *Strenia* dici videtur Varroni. D. Auguſtinus à *ſtrenue* faciendo denominatam ait. Lil. Gyraldus Synt. 1. lib. Hiſt. Deorum.

Strepſa, urbs Macedoniæ. Steph.

Srevinta, Germ. op. Ptol.

Stridon, urbs Pannoniæ ſup. in Illyrici confin. ſive è contra. S. Hieronymi ſolum natale. *Sdrigna*, ſeu *Sdrin*, teſte Blondo cum al. op. & comitatus.

Strigonium, Hungariæ urbs ad Danubium. *Gran* Lazio.

Strigulia, hodie *Chepſtow*, teſte Lelando, op. Albionis in Walliâ contra Briſtolium, inter Gloceſtriam ad ort. & Landavam ad occ. ad 20. m. p. ab Herefordiâ totidem in Auſt.

Strobus, urbs Macedoniæ. Romanorum colonia. Steph.

Stroë, urbs Libyæ. Steph.

Strœbus, Byzantis frater. Vide Steph. in *Gynæcopolis*.

Strogola, urbs Lydiæ. Steph.

Strongyle, inſ. maris Tyrrheni non procul à Siciliâ, una Æolidum, cujus incolæ triduo ante ex fumo prædicere ſolebant, quinam flaturi eſſent venti ; unde factus eſt locus fabulæ, ut Æolus, qui in hâc inſ. regnabat, ventorum rex crederetur. Plin. 3. 9. *Tertia Strongyle in quâ regnavit Æolus.* Servianum fragmentum : *Æolus Lipari filiam Cyaneam in matrimonium ſumpſit, & Strongulam inſulam, in quâ maneret, accepit. Stromboli* Leandro dicitur. A rotunditate ſic dicta fuit ; nam Græci rotundum Στρογγυλον vocant. Cornel. Severus in Ætna: *Inſula, cui nomen facies dedit ipſa rotunda.* Silius Ital. lib. 14.

Mille Agathyrna dedit, perflataq; Strongylos Auſtris.

Item inſ. maris Ægæi, una Cycladum, quæ notiore nomine *Naxos* appellatur.

Strongylum, caſtrum ſuburbii urbis Conſtantinopolitanæ, ubi Conſtantinus Copronymus Iconomachus miſerè obiit, teſte Glycâ.

Strongylus, mons Carmaniæ, *Tochiſandan* Caſtaldo.

Strophades, Inſ. 2. in mari Ionio ad occidentale latus Peloponneſi, quæ & Plotæ. Apollonius lib. 2.

Οἱ δ' ὅτε δὴ ἐίξαντες ὑπὸ στόμα πρῶτον αἶψ' ὅθι νῆα
Σεύουσιν, Στροφάδας δὲ μιλαγκείης' ἀνθρώποι
Νάσους τοῖο γ' Ἴκελοι, πάρος Πλωτὰς καλέουσιν.

Sic dictæ ſunt ἀπὸ τ' στροφῆς, h. e. *à converſione* Calais & Zethæ, qui ad has uſque inſulas Harpyias perſecuti, inde retrorſum ſe converterunt. Virgil. Æn. 3.

——*Strophades Graio ſtant nomine dictæ*
Inſulæ Jonio in magno, quas dira Celæno,
Harpyiæque colunt aliæ.

Ovid. Met. 13.

Sævit hyems, jactatq; viros, Strophadumq; receptus
Portubus infidis. ——

Strophius, rex Phocidis, pater Pyladis, cujus beneficio Oreſtes matris ſuæ crudelitati eſt ereptus, & unà cum Pylade ejus filio liberaliſſimè educatus. Vide *Pylades*.

Struthia, urbs Phrygiæ in finibus Lycaoniæ. Steph.

Strybia, inſula Sporadum. Steph.

Stryme, inſ. maris Ægæi, apud Thaſon inſulam. Stephanus urbem Thraciæ eam facit.

Strymon, *Conozus* ante, teſte Plut. flu. Macedoniæ ex Orbelo monte manans, inque Ægæum mare influens, ſinum *Strymonicum* denominans : vel ex Scomio monte per Græcos & Læos, teſte Thucyd. fluens. *Siromona* Sophiano, *Rendine* aliis, *Radini* Nardo, *Marmora* Bellonio, *Iſcar* Lazio ; ſed hic Myſiæ, non Macedoniæ fluvius eſt. Hinc *Strymonius*, ut *Strymonia grues*, de quibus Virg. Æn. Georg. 1.

——*Improbus anſer*
Strymoniæque grues, & amarus intyba fibris
Officiunt, aut umbra nocet.

Ubi indicat grues venire ad Italos ab Strymone fluvio. Conſentit Papinius 4. Sylv. vocans *gruem hybernam*, & Statuens illam in Rhodope. Ideo Nonnus lib. 14. vocans grues Thracias, Θρηϊκίοις γερήνοιστν, iſtam attingit migrationem. Herodotus autem lib. 2. ait illas ex Scythiâ ire in Ægyptum. Id ipſum indicat Ariſtot. lib. 8. Hiſt. An. cap. 18. Seneca Tragœdus in Oedipo ab Thracij in Ægyptum, Oppianus lib. 1. Halieut. ab Ægypto & Æthiopibus ad loca alia. Virgil. Æn. 10.

——*Quales ſub nubibus atris*
Strymoniæ dant ſigna grues, atque æthera tranant
Cum ſonitu, fugiuntque Notos clamore ſecundo.

Lucanus lib. 5.

Strymona ſic gelidum, brumâ pellente, relinquunt,
Poturæ te, Nile, grues, primoque volatu
Effingunt varias, caſu mollitrante, figuras.
Mox ubi percuſſit tenſos Notus altior alas,
Confuſos temerè immiſtæ glomerantur in orbes,
Et turbata perit diſperſis litera pennis.

Statius lib. 7. Theb.

——*Qualis cum pallida cedit*
Bruma renidentem deducunt Strymona cycni.

Claudianus de bello Gildonico.

Pendula ceu parvis motura bella Colonis
Ingenti clamore grues æſtiva relinquunt
Thracia, cum tepido permutant Strymona Nilo.

Apud hunc flu. ſedit Orpheus poſt amiſſam Eurydicem. Virgil. Georg. 4.

Septem illum totos perhibent ex ordine menſes
Rupe ſub aerià, deſerti ad Strymonis undam
Fleviſſe, & gelidis hæc evolviſſe ſub antris
Mulcentem tigres & agentem carmine quercus.

Papinius Sylv. 5.

——*Qualis conſpectâ conjuge ſegnis*
Odryſius vates, poſitis ad Strymona plectris
Obſtupuit, triſtemque rogum ſine carmine flevit.

Καλλιγόνους

Καλλιγύρειον πολεμὸν vocat Euripedes in Rheſo.

Stucta, hodie *Iſtuyth*, vel *Y-ſtwith*, teſte Camdeno, flu. Albionis in Walliâ inter Bangorium urb. & Cardiganiam op. in Oceanum Hybernicum apud Aber *Y-ſtwith* op. decurrens.

Studius, Conſul, an. U. C. 1206.

Stuinus, urbs Ligurum. Steph.

Stulpini, Liburniæ gens. Plin.

Stumpium, Thraciæ urbs videtur apud Nicetam, *Stypium* Cedreno.

Stura, flu. geminus Gall. Subalp. unus ex Alpibus Cottiis per Marchiam Saluciensem fluens, ac apud Claraſcum op. Tanaro flu. congrediens, maximæ claritatis: alter per fines Taurinorum in Padum labens.

Sturæ, inſulæ in Gall. Oceano, inter Helium & Flevum. Plin.

Sturii, *Staveren*, pop. & urbs Friſiæ occid. in Batavorum confin. Vide *Staveræ*.

Sturium, inſ. Gall. Narbon. una Stœchadum, Plin. 4. 5. *Ribaude* Pineto.

Sturni, gens in Sarm. Europæâ. Ptol.

Sturntni, Calabriæ pop. Plin.

Styella, Megaridis caſtellum in Sicilia. Steph.

Styllagium, urbs Triphyliæ. Steph.

Stymbara, civitas quondam Græciæ, non procul à Tripoli in terra Ionica. Strab. lib 7.

Stympha, mons ex quo Arachtus flu. Epiri profluit. Strabo.

Stymphalia, *Stymphalis* Livio, reg. Macedoniæ, Eſtiotidi finitima. Ptol.

Stymphalus, mons Peloponneſi altiſſimus in Arcadiâ, *M. Poglisi*, teſte Nigro. Statius 4. Sylv. Carm. 6.

——— *Quantuſque nivalem*
Stymphalon, quantuſque jugis Erymanthon aquoſis
Terruerit. Idem in Theb.
Monſtriferumq; Erymanthon, & æriſonum Stymphalon.

Urbs vero quæ & *Stymphalum* Plinio, *Vulti* Nigro, ſeu *Longanico* Nigro, ad montis prædicti radices fuit, Tegeæ proxima. Eſt & *Stymphalus*, vel *Stymphalis* lacus, & flu. qui per agrum Argivorum ex eodem monte fluens, mutato nomine *Eraſinus* dicitur, teſte Pauſaniâ. Ab hoc lacu *Stymphalides* aves appellatæ ſunt, quæ tantæ magnitudinis fuiſſe dicuntur, ut Solis radios obumbrarent, omnemque Arcadiam devaſtarent, donec ab Hercule ænei crepitaculi ſonitu pellerentur. Lucret. lib. 5.

——— *Unciſque timendæ*
Unguibus Arcadiæ volucres Stymphala colentes.

Placet vero in hoc Mnaſeæ ſententia, quòd non aves, ſed homines fuiſſe arbitretur. Videntur autem prædones fuiſſe, ac uncos habuiſſe ungues, ob rapinas quas exercebant. Planè vero errat Nat. Comes, qui *Stymphalidis* & *Harpyias* pro iiſdem habet: clare enim diſtinguit Petronius.

Tales Herculeâ Stymphalidas arte coactas
Ad cœlum fugiſſe reor, pennaque fluentes
Harpyias cum Phineo maduere veneno
Fallaces epulæ.

Plura de hiſce avibus, ut poetas præteream, Pauſ. in Arcad. & Apollon. Schol. in 2 Argon. verſ. 1050.

Styra, urbs Eubœæ prope Caryſtum. Steph.

Styracium, Cretæ mons; unde *Styracites* Apollo. Steph.

Styrei, Graciæ pop. Herod. libb. 6. & 8.

Styx, fons Arcadiæ, ex Pheneo lacu, & ex Nonacri monte manans ex ſaxo (cujus aqua illico pota necat) & in flu. evadens. Ferrum ac æs erodit, ſolâque mulæ ungulâ aqua ejus contineri poteſt, cætera vaſa frigoris vehementiâ dirumpens. Hoc veneno quidam Alexandrum ab Antipatro ſublatum putant, non ſine conſilio Ariſtotelis. Palus item Theſſaliæ, teſte Plinio, ex quâ Titareſſus flu. egreditur. Styx etiam apud Poetas Inferorum flu. Ovid. Pont. lib. 4. eleg. 14.

Styx quoq; (ſi quid ea eſt) bene commutabitur Iſtro:
Si quid & interius quam Styga mundus habet.

A ſuperis tantâ veneratione habitus eſt hic flu. ut nefas ducerent quicquam eorum, quæ Styge teſte juraſſent, quoviſmodo violare. Si quis contra feciſſet totos centum annos divinitate ſpoliatus à nectare arcebatur. Virgilius. ——— *Stygiamque paludem*
Dii cujas jurare timent & fallere numen.

Hunc honorem ei datum volunt fabulæ, vel quod hujus filiæ, Victoria, Vis, Robur, Zelus Jovi opem tulerint adverſus Titanas: vel quod Styx ipſa pateſecerit Jovi conjurationem Deorum, qui ipſum volebant vincire. Homerus Iliad. 15. & Odyſſ. 5. de juramento Stygis ait, μέγιστον, & addit: Δεινότατόν γε μακάρεσσι θεοῖσιν: & Iliad. 14. Ἀθέσφατον ὕδωρ, *inviolabilem Stygis aquam.* Heſiodus in Theogoniâ.

Ἔνθα δὲ ναιετάει σεμνὴ θεὸς, ἀθανάτοισι
Δεινὴ Στύξ. ———

Idem eundem vocat ἀρρῆκτον, & de hoc flu. ἰσχὺν πολυμισῆ. Quin & Apollonio 2 Argon. juramentum ejus dicitur μεγίστη & ὑπερφιάλατη θεοῖσιν. Apuleius etiam lib. 6. ait aquas Stygis eſſe *formidabiles Jovi*, Diiſque aliis. Virgilius Georg. 4. & Æn. 6.

Alligat, & novies Styx interfuſa coercet.

Unde Papinius Theb. 2.

——— *Styx inde novis circumfluа campis*
Hinc objecta viæ torrentum incendia claudunt.

Hujus Stygiæ paluds nomen quibuſdam ἀπὸ τοῦ στυγεῖν deductum videtur, quod eſt *odiſſe, averſari, reformidare.* Unde Virg. ubi ſupra: *Triſti palus inamabilis undâ* dicitur, item Heſiodo στυγερὴ θεός. Alii ſtatuunt Στύγα eſſe ex שתיקה eliſo Sheva, ut fiat *Stika*, atque derivari à שתק *ſiluit*, quod mortuis convenit: unde Seneca in Hippolyto.

Regni tenacis dominus, & tacitæ Stygis.

S U.

Sua, ſocer Juda filii Jacob. Gen. 38.

Sua, rex Ægypti. 4 Reg. 17.

Sua, frater Caleb. 1 Par. 4.

Suaa, fil. Heber. 1 Par. 7.

Suada, & *Suadela*, perſuaſionis Dea, quæ Græcis Πειθὼ dicitur. Hæc comes Veneris fingitur, quòd qui amantur, gratiâ & oratione capiantur.

Suagela, urbs Cariæ, ubi ſepulchrum erat regibus Carum. Vocant enim Cares *Suan*, *Sepulchrum*, *Gelam* verò *regem*. Civis *Suageleus*. Steph.

Sual, fil. Suphæ. 1 Par. 7.

Suana, urbs Hetruriæ. Ptol.

Suani, Colchidis pop. auro abundantes. Plin. 33. 3.

Suanetes, *Suanitæ* Ptol. pop. Rhatiæ, quorum regio *Algoeæ* in Suevià, teſte Simlero, & urbs *Ravenſpurg* libera, teſte Tſchudo, inter Ulmam & Conſtantiam, ab Auguſta Vindelicorum 14. m. p. in occid.

Suar, pater Nathanael principis tribûs ſuæ Iſſachar. Num. 18.

Suardones, pop. Germ. Tacito, quorum urbs *Swerin* epiſc. ſub arch. Bremenſi in ducatu Megalopolitano, inter Wiſmariam ad Arctos, & Domitium in Auſtrum 4. leuc. quot à Guſtroviâ in occ. à Lubeco 7.

Suarni, pop. indomiti Gordiæorum montium incolæ. Plin.

Suaſa, Ptol. op. Semnonum mediter. in Umbriâ tranſapenninâ, in agro Senogalienſi. Item Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plin.

Subatrii, Germ. infer. pop. quos Druſus Germanicus in triumphum traxit, Sicambris bello victis. Strab. l. 7.

Subi, *Beles* Morali, flu. Hiſp. citer. in Coſſetaniâ reg. Plin.

Sublacum, Latii op. mediter. eſt. Hermolaus ex Frontino. *Sublaqueum* Tacito & Plinio. *Sollago* hodie Leandro.

Sublavio, urbs Norici. Anton.

Sublicius pons, qui poſtea *Æmilius*, teſte P. Victore, unus ex Romæ pontibus, cujus adhuc durant veſtigia ſub monte Aventino, ubi *L' Arſenale.*

Subrita, Cretæ urbs. Ptol. *Sandioia* Pineto.

Subromula, Italiæ urbs inter Hydruntum & Equoruticum. Anton.

Subſicinum, op. Calabriæ juxta Medanam flu. Anton.

Subſolanus, ventus ſpirans ab ortu Æquinoctiali adverſus Favonium; ita dictus quòd *ſub Sole* naſci videatur; unde & Græci *Apeliotem* appellarunt. Plin. 2. 47.

Subuel, fil. Gerſon. 1 Par. 23.

Subur, flu. Maur. Ting. qui ſe in Atlanticum Oceanum exonerat. Ptol. & Plin. *Subu* Marmolio & Caſtaldo. Item flu. Luſitaniæ, *Sor* vulgo, teſte Vaſconcello in Tagum apud Salvaterram op. influens.

Subur, op. Hiſp. citer. in orâ Catalauniæ, hodie *Siges*, vel *Ciges*, teſte Villanovano. Aliis *Cubilles* dicitur.

Suburra, vicus Romæ, de quo vide Varronem lib. 4. de L. L. Hinc vicina regio dicta eſt *Suburrana*, in quâ meretricum diverſoria erant, quæ ob id *Suburranæ* vocantur. Mart. 11. 79.

Ergo Suburranæ tironem trade magiſtræ.

Idem 12. 21.

Nulla nec in mediâ certabit nata Suburrâ.

Juvenalis Sat. 3.

——Ego vel Prochyten præpono Suburræ.

Perſius Sat. 5. *——Totâq; impune Suburrâ*
Permiſit ſparſiſſe oculos jam candidus umbo.

Succaſſes, Aquitaniæ pop. Plin. 5. 19.

Succubar, colon. Tingitaniæ apud Mauros. Plin. 5. 2.

Succubo, *Succubitanum municipium* Jul. Capitolino, op. Hiſp. Bæticæ, patria proavi Antonini Philoſophi: locus apud Arundam urbem.

Succuſanus, pag. qui & Suburra. Vide Varronem l. 4. de L. L.

Sucro, flu. & op. Hiſp. Tarrac. in regno Valentiæ, & finibus Conteſtanorum. Fluvius *Xucar* Beuthero; opidum *Cullera* hodie dicitur. Siſius lib 3.

Sedentana cohors, quam Sucro rigentibus undis
Atq; altrix celſâ mittebat Setabis arce.

De *Sucrone* Strabo nonnulla lib. 3. ſed rigoris haud meminit, uti nec Mela lib. 2. cap. 6. Ubi ſis Voſſium vide.

Suchæ, op. Æthiopicum circa ſinum Adulitanum. Plin.

Suculæ, vide *Hyades*.

Sudeni, Ptol. pop. Sarm. Europ. ad oram finûs Venedici incolentes: quorum reg. *Sudavv* in Pruſſia ducali, in peninſ. apud Regium montem.

Sudernum, Tuſcorum urbs mediterranea. Ptol. hodie *Muderno* Leandro.

Sudertani, pop. Hetruriæ, quorum op. *Sovretto*, teſte Volaterrano.

Sudeti, Σέδητοι Ptol. montes Germ. inter Franconiam ad occ. & Voitlandiam ad ort. *Wendenberg*, & *Fiechtelberg*. Ex quibus 4. flumina originem trahunt, Mœnus, Egra, Sala, & Nabus.

Sudidenis, Africæ propriæ urbs. Ptol.

Sue, fil. Abrahæ ex Ceturâ. Gen. 25.

Sue, fil. Jahaddai. 1 Par. 2.

Sue, fil. Supha. 1 Par. 7.

Suebi, Scythiæ intra Imaum montes. Ptol.

Suecia, vel *Suedia*, reg. Septentrionalis, Scandinaviæ pars, cui Norvegia ad occ. Gothia ad merid. hæret. Regnum amplum, plures complectens ad Bor. & ort. regiones. Regia Holmia, metropolis Upſala. Pop. *Suedi*, & *Sueci*, *Suiones* veteribus dicti apud Tacitum. Eſt & *Suedia*, ſeu *Suetia*, urbs Helvetiæ libera, & conventus jurid. *Sweitz* apud lacum Lucerinum.

Sueconi, Gall. Belg. pop. Plin.

Suel, Hiſp. op. poſt Carteiam & Calpen. Σοῦλα Ptolemæo; ejus meminere Mela, Plinius & Antoninus, ubi corruptè *Sivel*. A vulpibus dici putat Bochartus, quia Ebræis שׁוּעָל *ſual*, eſt *vulpes*; & ex Bæticâ tam vulpium, quam muſtelarum pelles peti ſcribunt recentiores. Sic à vulpibus nomen habent in Mæotide *Alopeciæ*; in Helleſponto *Alopeconneſus*. Contra Smyrnâ *Alopece*, in Bœotiâ mons *Alopecos*; in agro Attico *Alopecæ* vicus tribûs Antiochidis, ex quo Socrates oriundus; in Judæâ *Saalim*, vel *Sualim* ut legi mavult Hieronymus, 1 Sam. 9. 4. In Phrygiâ denique Ἐξαύνη, de quo Steph. in Ἀζανοί.

Sueſſa, Campaniæ op. Plin. 3. 5. *Intus coloniæ, Capua, Aquinum, Sueſſa, Venafrum.* Sil. lib. 8.

——Detritaque bellis Sueſſa.

Vocatur *Aurunca*, ſive *Auruncorum* ad diſcrimen *Sueſſæ Pometiæ*, ſeu *Pometiorum*, quæ erat in Volſcis. At quia illa Pometia jam inde ab Tarquinio Superbo everſa; plerumque hæc in Auruncis ſimpliciter ab auctoribus dicitur *Sueſſa*, ſine cognomine. Opidani inde *Sueſſani*.

Sueſſa, Volſcorum urbs, cognomine *Pometia*. Μητρόπολιν Οὐόλσκων appellat Strabo lib. 5. Dionyſius Ἑπταπυργίτιδα πόλιν vocat, & ἀγαθὰ τῷ ἔθνει. & Livius lib. 2. *opulentiſſimam*, ſed addit; *ut tum res erant.*

Sueſſiones, & *Sueſſones* Cæſari alicubi, *Sueſiones* Strab. *Veſſones* Ptol. (cui Auguſta *Veſſonum*, pro Sueſſonum) pop. & urbs Gall. Belg. in Campaniæ & Picardiæ confin. ad Axonam flu. vulgò *Soiſſons*.

Sueſſitani, pop. Hiſp. Tarrac. in Vaſconibus, quorum op. *Sueſtaſium* Ptol. *Sangueſa*, teſte Floriano, & Jo. Marianâ, in regno Navarræ, à Pompelone 6. leuc. in ort. Jaccam verſus, ad Aragonem flu. Legitur & *Sueſſetani*.

Sueſſula, *Sueſula* Straboni, colon. & op. Campaniæ apud Clanium flu. ægrè habitatum à Neapoli 8. m. p. diſtans. Pop. *Sueſſulani* Plinio.

Suetonius Tranquillus, vixit temporibus Trajani & Hadriani, ſub quo epiſtolarum magiſter fuit, ut ex Spartiano ſcimus in Hadriano; ubi & illud narrat eo excuſſum honore, quia ſe familiarius coerceret cum principis uxore. Vide Voſſium de Hiſt. Lat. lib. 1. c. 31. qui alibi eum vocat *emendatiſſimum & candidiſſimum, & cui familiare ſit amare brevitatem. Illud opinor*, inquit Eraſmus, *apud eruditos omnes in confeſſo eſſe, quod ad narrationis fidem attinet, primas deberi Suetonio, qui, ut quidam non infeſtiviter dixit; Prorſus eâ libertate ſcripſit Cæſarum vitas, quâ ipſi vixerunt.*

Suevi, pop. Germ. qui magnam illius partem tenuere, Mechelburgiam, Pomeraniam, & Marchiam (per quam *Suevus* flu. labitur) incolentes, ſic à *Suevone* monte (Germaniam à Sarmatiâ ſeparante, teſte Solino) dicti. Lucan. lib. 2.

Fundit ab extremo flavos Aquilone Suevos
Albis, & indomitum Rheni caput.

Claud. de laud Stilic. lib. 1.

Ut Suevus jam rura colat, flexoſque Sicambri
In falcem curvent gladios.

Horum reg. *Suevia* Tacito & Eutropio dicitur, vulgò *Schwaben*, multis & claris conſtans urbibus (quarum magna pars ſunt liberæ) olim ducatus ampliſſimus. In hâc Danubius oritur, teſte Ferrario.

Suevicum mare, idem quod *Balticum*.

Suevo, *Sevo* Solino, mons Germ. Carpatis pars occidua, inter Moraviam & Hungariam Tranſdanubianam ad Danubium uſque extenſus.

Suevus, *Spre* Althamero, Germ. flu. ex montibus Bohemiæ oriens, perque Luſatiam & Marchiam fluens, mixtuſque Havellæ in Albim influens. Becanus *Oderam* eſſe ſcribit.

Suffenus, ineptiſſimus Poeta, qui in ſuis operibus mirabatur ſe plurimum, ſibique blandiebatur & arridebat. Catullus ad Varum epigr. 22.

Nimirum idem omnes fallimur, neque eſt quiſquam
Quem non in aliquâ re videre Suffenum
Poſſis. Suus cuique attributus eſt error,
Sed non videmus manticæ quid in tergo eſt.

Suffetes, de quibus vir Magnus de Phœn. Colon. l. 1. c. 24. hæc habet. Didone fato functâ regium Carthaginis regimen mutatum in populare, aut vere ariſtocraticum. Nam ſumma rerum erat penes paucos judices, quibus jus vitæ & necis ſummum fuit in univerſos cives. Livius lib. 33. *Judicum ordo Carthagine eâ tempeſtate dominabatur, eò maximè quod iidem perpetui Judices erant: Res, fama, vitaque omnium in illorum poteſtate erat. Qui unum ejus ordinis, & omnes adverſos habebat.* Hannibal vero ut nimiam horum potentiam retunderet, & in ordinem cogeret, legem promulgavit pertulitque Præturæ ſuæ tempore, ut in ſingulos annos Judices legerentur, ne quis biennium continuum Judex eſſet. Hi Judices, aut qui in illis principem locum obtinebant, à Romanis ſcriptoribus *Suffetes* appellantur. Liv. lib. 28. *Suffetes eorum, qui ſummus Pœnis eſt magiſtratus.* Et lib. 30. *Senatus itaque Suffetes, quod velut conſulare imperium apud eos erat, vocaverunt.* Et lib. 34. *Cum Suffetes ad jus dicendum conſediſſent.* Sen. de Tranqu. cap. 3. *Nonvis enim niſi conſul aut prytanis, aut ceryx, aut ſufes adminiſtrare*

ſtrare Remp. Itaque *Suffeti*, vel *Suffetes* ſunt שופטים *Sophetim*, i. e. *Judices*. Ita vocantur Ebræis ſummi magiſtratus quos Judæorum Remp. adminiſtraſſe legimus, inde à morte Joſuæ uſque ad reges electos. Nemo non ſtatim agnoſcet hoc eſſe veriſimilius, quàm quod contendit vir maximus Notis ad Feſtum *Suffetes* eſſe שופים *Sophim*, i. e. ἱερῆας, ἱπτάμας, ὀπτίλιτας. Voſſius tamen *Sufes* legendum mavult quam *Suffes*.

Saham, fil. Dan. Num. 26.

Suicia, vulgò *Schwitz* op. univerſæ Helvetiæ nomen communicat. Vide *Suecia*.

Suidas, floruit temporibus Alexii Comneni, qui imperium ſuſcepit, An. Dom. 1081. Hoc de ætate ſcimus ex iis quæ ſcribit in voce Ἀδὰμ, ubi à Chriſto nato uſq; ad id tempus, effluxiſſe ait annos 1018. Sane Suidam ante annos claruiſſe quingentos etiam judicium eſt doctiſſimi Caſauboni. Sed poterat *Sexcentos* dixiſſe, ut facit Andræas Schottus præfatione in proverbia ex Suidæ collectaneis. Et ſi autem quantum ad Lexicon, proprie hiſtoricus non eſt; tamen magnam partem operis ſui hiſtoriis farcivit: quas à ſe ac diſcipulis ſuis, Latinè tranſlatas ſeorſim edidit Hieronymus Wolfius. Primus vero Latinè tranſtulit, atque etiam annotationibus illuſtravit Robertus Groſſereſt, vel Groſthead, i.e. Capito, Anglus, Epiſcopus Lincolnienſis, qui obiit, A.D 1253. uti teſtatur Balæus. Sed omnium facile induſtriam vicit Æmilius Portus, Franciſci fil. qui Græcum textum cum MSS. contulit, multiſque locis emendavit, obſcura item explicuit, integrum quoque Latinè tranſtulit. Adhuc tamen locis penè infinitis medicas requirit manus. Videri vero poſſit Suidas etiam alia in literas retuliſſe. Sanè Σοίδας ὁ Θεσσαλικοῖς adducitur ab Apollonii Scholiaſte in lib. 1. Ἀργοναυτ. Et eopſe libro legas, Σοίδας ἡ Ἀρεταφίλης, οἱ δὲ Εὐβοίας πεπεγμαλευμένοι. Imò Suidam ἐν γενεαλογίαις citat Stephanus in Ἄμυσος Sed cum Suidas ipſe meminerit Hermolai, qui Stephani epitomen fecit: omnino alius iſte Suidas fuerit. Videlicet duo minimum fuere Suidæ. Unus ipſo Strabone antiquior, de quo ſic ſcriptor ille lib. 7. Σοίδας δὲ τοῖς Θετταλοῖς μυθώδεις λόγους περιαιρεῖ, &c. Atque hujus etiam, tum libri γενεαλογιῶν, tum de Euboeâ, fuerint, quos Stephanus à Suidâ exaratos eſſe teſtatur. Alter Suidas, Lexici author, junior eſſe non poteſt Joanne Zimiſce. Siquidem voce Ἀδὰμ ab origine mundi exorſus temporum ſeriem uſque ad Zimiſcem perducit. Is autem imperare cœpit, A. D. 870. Et profectò ſi multo poſt vixiſſet, credo, ulterius tempora perduxiſſet. Siqua recentius ſeculum indicare videntur, ea fortaſſis addiderint juniores. Vel hoc verum eſt; vel locum, quem dixi, tranſcripſerit ex aliquo, qui Zimiſcis tempore vixerit. Nam is mos Suidæ, ad verbum priores exſcribere, neque mentione eos dignari. Neſcio autem quid in mentem venerit doctiſſimo Angelo Politiano, ut epiſtolâ ad Bernardum Ricium, quæ legitur libro undecimo, dubitaret, an ullus unquam Suidas fuiſſet. Quam ſententiam, quæ diximus ſatis refellunt: Voſſius. *Erat Suidas non admodum vetuſtus Grammaticus, nullius judicii, doctrinæ autem mediocris.* Ita Montacutius Exercit. 7. Sect. 1. *E Scholiis Ariſtophanis, ut & ex aliis Grammaticorum promptuariis in acervum ſuum infinita congeſſit.* Ita Deſ. Heraldus ad Arnob. lib. 3. Denique Caſaubonus not. ad Diog. Laert. *Nihil facilius fuerit, quam eum auctorem infinitis quibus ſcatet mendis liberare: quod tamen miror nequiviſſe videre virum eruditum ejus interpretem, cui, quum Suidas ſæpiſſimè integras Laertii paginas deſcribat, nunquam potuit hoc ſubolere: quod ſanè miror.*

Suinum, Piceni flu. ultra Truentum in Aprutio, Angolum urbem alluens, ac inter Vomanum ad occ. & Aternum ad ort. in mare decurrens. *Sino* ex tab. recent: aliis *Salino* vel *Salinello* dicitur.

Suiones, pop. Germ in orâ maris Baltici in Pomeraniâ, inter Lemovios & Rugios. Willichius Suedos interpretatur.

Sulchi, Sardiniæ urbs nob. ſima. Strabo lib. 5. ubi de Sardiniâ: Πόλεις δ' εἰσὶ μὲν πλείους, ἀξιόλογοι δὲ Καράλις, καὶ Σουλκοί. Pomponius 2. 7. *Sulcitana urbium antiquiſſimæ Caralis & Sulchi.* Pauſanias in Phocicis: Ὠκίσαν δ' αὐτὴν νῆσον οἱ ἀπὸ τῆς Λιβύης πόλεις οἱ Καρχηδόνιοι Κάραλίν τε καὶ Σέλχας. Claudianus de bello Gildonico:

Pars adit antiquâ ductos Carthagine Sulchos.

Stephanus: Σέλχοι, πόλις ἐν Σαρδοῖ, Καρχηδονίων κτίσμα. Inde *Sulcitani* Plinio & Hirtio, Σολκιτανοὶ Ptolemæo, qui eos etiam μεσημβρινωτάτους, h. e. *maxime Auſtrales* vocat. *Sylchis* autem inquit Bochartus, nomen fecit Syrum שולקא vel צולקא *ſulka*, i. e. *exuſtio*, quia cum urbs ſit in inſulæ parte maximè Auſtrali, Noto plane eſt expoſita, à quo Sardinia valdè infeſtatur. Pauſanias ubi ſuprà: Ὁ δὲ ἀὴρ ὁ ἐπιπλέων θολερὸς τε ὡς ὀπτᾶν ἰσχὺν νοσώδης, &c. Claud. —*Hinc peſtifer aer*

Sævit & excluſis regnant Aquilonibus Auſtri.

Sulla, Mathematicus fuit, qui Caligulæ conſulenti de geniturâ ſuâ certiſſimam necem appropinquare affirmavit.

Sulpitia, Paterculi filia, & Fulvii Flacci uxor, fœminarum pudiciſſima fuiſſe matronarum ſententiâ judicata eſt, quæ ſimulachrum Veneris ex Sibyllinis libris dedicaret. Plin. 7. 35.

Sulpitia, vel *Sulpicia*, poetria, cujus ſatyra extat unica. Sed caſtos præterea amores ſcripſit marito Calæno. Meminit eorum prater Martialem, (qui lib. x. epigr. 35. impenſè laudat) Sidonius Apollinaris carm. 9. Credit Voſſius ex iis eſſe illud apud Juvenalis interpretem in Sat. 6.

Ne me cadurcis deſtitutam faſciis
Nudam Calæno concubantem proferat.

Calæni mariti ipſa meminit in Satyrâ, ac Martialis quoq; ep. 38. l. memorati. Eſt ejus de ſeſe in eadem Satyrâ.

Primaq; Romanas docui contendere Graiis.

Sulpitius Gallus, Aſtrologus, qui in exercitu P. Æmilii contra Perſeum, deprehenſam noctu Eclipſim Lunæ mirantibus militibus enarravit. Plin. 12. 2. & Cic. lib. 1. Off.

Sulmo, op. Pelignorum in 4. reg. Italiæ, nonageſimo ab urbe diſtans lapide; Ovidii poetæ patria, ut ipſe teſtatur Triſt. 4. 10. Græcè apud Ptol. ſcribitur Σελμών. Quod Latino formatum ore *Sulmo*. At apud Strab. l. 5. accuſativus caſus legitur Σέλμον, corruptè forſan pro Σέλμονα, à recto caſu Σέλμων. Quidpe Latinis auctoribus pariter omnibus conſtanter dicitur *Sulmo, Sulmonis*. Unde Caſari belli Civ. lib. 1. & Plinio 3. 12. itemque Juvenali Sat. 6. opidani *Sulmonenſes*. Ovid. Pont. 4. 14.

Gens mea Peligni, regioq; domeſtica Sulmo.

Aquis, iiſq; frigidis abundabat. Ovid. Faſt. 4.

Hâc ego Pelignos, natalia rura petebam;
Parva, ſed aſſiduis humida ſemper aquis.

Idem 2. Amor. eleg. 16.

Me pars Sulmo tenet Peligni tertia ruris;
Parva, ſed irriguis ora ſalubris aquis.

Et Triſt. 4. 10.

Sulmo mihi patria eſt gelidis uberrimus undis
Millia qui novies diſtat ab urbe decem.

Silius Ital. l. 8. —*Conjungitur acer*
Pelignus; gelidoq; rapit Sulmone cohortes.

Sulmonenſis puella, pro ruſticâ puellâ apud Juvenalem:

De Sulmonenſi mera Cecropis. —

Porro idem Ovidius Faſt. l. 4. à *Solymo* Phryge *Sulmonem* conditum, denominatumq; fabuloſè fingit.

Serus ab Iliacis, & poſt Antenora, flammis
Attulit Æneas in loca noſtra Deos.
Hujus erat Solymus Phrygiâ comes unus ab Idâ:
A quo Sulmonis mœnia nomen habent:
Sulmonis gelidi, patriæ, Germanice, noſtræ
Me miſerum, Scythico quàm procul illa ſolo eſt.

Silius Italicus lib. 9.

Xantippo captus, Libycis toleraverat in oris
Servitium Satricus. Mox inter præmia regi
Autololum dono datus ob virtutis honorem.
Hinc domus & gemini fuerant Sulmone relicti
Matris in uberibus nati, Mancinus, & unà
Nomine Rhæteo Solymus: nam Dardana origo
Et Phrygio genus à proavo: qui ſceptra ſecutus
Æneæ, claram muris fundaverat urbem,

Ex ſeſe dictam Solymon celebrata colonis
Mox Italis paulatim attrito nomine S U L M O.

Verum hanc fabulam, ex nudâ vocabulorum ſimilitudine confictam Virgilius etiam riſiſſet: qui omnes Æneæ comites in unum confert Latium. Niſi forte eorum hoc amplectenda ſit auctoritas, qui, ut habet Dio Chryſoſtomus in oratione de Ilio non capto, totius Italiæ Æneam fecere Dominum. De cætero miſerandam hujus opidi calamitatem, quam bello civili inter Marium & Syllam perpeſſum eſt, narrat Florus 3. 21. Ciuv.

Suma, caſtellum Perſarum circa Tigrim alicubi videtur apud Zoſimum lib. 3.

Summanus, Pluto ſic dictus, qu. *ſummus* Deorum *Manium*: ut in Nupt. Philolog. docet Capella. Huic Romani nocturna fulmina aſſignabant, quemadmodum diurna Jovi. Plin. 2. 51 Ovid. 2. Faſt.

Reddita, quiſquis is eſt, Summano templa feruntur
Tunc, quum Romanis, Pyrrhe, timendus eras.

Summænium, dicebatur locus lupanaris, quòd ferè ſub mœnibus eſſet: qu. *Submœnium*. Inde *Summæniana* meretrices dicuntur. Marr. 3. 40.

Conviva quiſquis Zoili poteſt eſſe,
Summæniana cœnet inter uxores.

Sunam, *Sonna* Joſepho, op. olim Palæſtinæ, in tribu Iſſachar, nunc pagus. *Torondolos Gabra relis* hodie, teſte Benjam. Tudelenſi.

Suni, fil. Gad. Gen. 46.

Sunici, pop. Germ. infer. ad Rhenum, quorum op. *Zuns*, vel *Zons*, teſte Divæo, inter Coloniam Agrip. 3. & Noveſium 2. leuc. apud Durnom agrum.

Sunium, promunt. *Capo delle Colonne*, teſte Sophiano, ſic ob multas columnas marmoreas ibi exiſtentes dicta, promunt. Atticæ inter Piræum portum Athenarum ad occ. 43. & promunt. Leonum Euboeæ in ort. 37. m. p. eum op. cognomine, teſte Cicerone. Stat. l. 12. Theb.

Linquitur Eois longe ſpeculabile prorис
Sunion. ———

Dionyſius verſ 511.

Πρόσθι δὲ Σουνιάδος χαροπῆς ἰφθίπυργον Ἀβάντων,
Φαίνονται Σαλαμὶς τε καὶ Αἰγίνης πολίισθος.

Vide Ptol. decimâ Europæ tabulâ, Strab. initio lib. 9. Pauſan. lib. 1. itemque Ariſtophanem pag. 321.

Sunius, Arabica ſcripſit, quarum librum 4. citat Steph. in Ἐδεμαῖοι.

Suph, fil. Thau. 1 Reg. 1. Filius Elcana. 1 Par. 6. Nomen loci. 1 Reg. 9.

Supha, fil. Helem. 1 Par. 7.

Supham, fil. Benjamin. Num. 26.

Suphtha, urbs Parthiæ. *Geſtie* Theveto.

Sur, pater Cozbi, Madianitidis illius quæ cum Zambri interfecta eſt in genitalibus, qui quidem Sur princeps erat Madianitarum. Item fil. Abigabaon. 1 Par. 1.

Sur, nomen portæ in templo Solomonis. 4 Reg. 11.

Sura, flu. qui aquas ſuas in Moſellam evomit; hodie *Saur*.

Sura, Syriæ urbs juxta Euphratem. Item pagus Lyciæ, inter Myram & Phellum, ubi piſcibus inſidentes auguria exercebant, & reſponſa dabant, teſte Plutarcho. Item urbs Phœniciæ. Steph.

Surdaones, Hiſp Tarrac. pop. Plin. 3. 3. quorum tractus *Campos de Cerdamna* à Varrerio indigitatur, in Cœretanorum finibus.

Suriel, fil. Abihaiel, princeps Moholitarum. Num. 3.

Surrentum, Campaniæ op. perantiquum; quod etiam nunc vulgo incolis dicitur *Sorrento*. Memoratur Ennio, Diodoro, Straboni, Melæ, Silio, Plinio, Stratio, Tacito, Suetonio, Frontino, Ptolemæo, Dioni, Tabulæ Itinerariæ. Plin. lib. 3. cap. 5. *Herculanium, Pompeii: haud procul ſpectante monte Veſuvio, adluente vero Sarno amne: ager Nucerinus; & 9. m. p. à mari ipſa Nuceria: Surrentum, cum promuntorio Minervæ, Sirenum quondam ſede.* Mela lib. 2. cap. 4. adverſo litoris ordine. *Minervæ promuntorium, ſinus Puteolanus, Surrentum, Herculeanum.* Ptolemæus: Νεάπολις. Πικεντῖνοι ὅμοιως παρὰ τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος, Σάρνι πόλαι ἐκβολαὶ, Σόρριντον. Hoc quidem falſo, atque imperitè ſic tradidit Ptolemæus; niſi auctoritas ejus plus valeat, quàm reliquorum ſcriptorum omnium, qui Picentini agri initium ſtatuunt poſt Minervæ promuntorium. Strabo lib. 5. Συνεχὴς δ' ἐστὶ τῇ Πομπωνίᾳ τὸ Σύρριντον ἢ Καμπανῶν ἔσον περίκειται τὸ Ἀθηναῖον ἀκρωτήριον. Ubi malim Σύρριντον, ut eſt apud eundem Strab. lib. 1. Diodorum lib. 5. ac Dionem fine libri 52. Unde Latini ſuum *Surrentum* formaverunt. Quin à *Sirenum* nomine (vide *Sirenes*) opidi vocabulum deductum eſſe, maximè credibile eſt; quando illæ circa hæc loca ſedem habuiſſe feruntur. Quod ipſum apertè adfirmat Statius Sylv. lib. 2. carm. 2. quo Pollii celebrat *Surrentinum* his verſibus:

Eſt inter notas Sirenum nomine muros
Saxaq; Tyrrhenæ templis onerata Minervæ
Celſa Dicarchæi ſpeculatrix villa profundi:
Quà Bromio dilectus ager; colleſq; per alios
Uritur & prælis non invidet uva Falernis.

Cæterum *Surrentini colles*, qui opido imminent, circumjacentque; vini præſtantiâ maximè celebrantur. Ovid. Met. 15. *Inde legit Capreas, promuntoriumq; Minervæ,*
Et Surrentino generoſos palmite colles.

Statius Sylv. 3. 5.

Caraq; non molli juga Surrentina Lyæo.

Mart. lib. 13. ep. 110.

Surrentina bibis? nec Myrrhina pocula, nec aurum
Sume; dabunt calices hæc tibi vina ſuos.

Columella Ruſticarum rerum lib. 3. cap. 2. de vite Aminea loquens; *Campaniæ celeberrimos Veſuvii colles, Surrentinoſque veſtit.* Strabo lib. 5. ubi nobiliſſima Campaniæ vina enumerat: Ἡ δὲ περὶ ὁ Σύρριντον ἀνάμικτον καθίσταται τούτοις τοῖς ἐπιχωρίοις, ὅτι παλαίσιον δύναται. Plin. 14. 6. *Ad tertiam palmam variè venere Albana vina, Urbi vicina, prædulcia, ac rara in auſtero. Item Surrentina; in vineis tantum naſcentia; convaleſcentibus maximè probata propter tenuitatem, ſalubritatemque. Tiberius Cæſar dicebat, conſenſiſſe medicos, ut nobilitatem Surrentino darent: alioquin eſſe generoſum acetum: Caius Cæſar, qui ſucceſſit illi, nobilem vappam.*

Suſa, nomen ſcribæ. 1 Par. 18.

Suſa, orum, urbs Aſiæ nobiliſſima, Suſianæ reg. caput & regia, ad Eulæum flu. inter Seleuciam magnam ad occ. 450. & Perſæpolim ad ort. 275. m. p. ab Ecbatanis 450. in merid. à Memnone condita. Dionyſius:

Χωρὶς μὲν Κύρου ἔστι μέγας, χωρὶς δὲ Χοάσπης,
Ἕλκων Ἰνδὸν ὕδωρ, παρά τε ῥέων χθόνα Σουσῶν.

Ubi ſis vide Montanum. Junguntur Suſa & Ecbatana, quia ut æſtivos dies in Ecbatanis, ita hybernos Suſis agebat rex Perſarum. Ita Xenoph. Cyrop. lib. 8. Strabo lib. 15. Plutarchus de exil. Athenæus lib. 12. Euſtathius in Dionyſ. Ariſtides in orat. de Româ. Ut vel falli neceſſe ſit, vel corruptum eſſe Ælianum de An. l. 10. cap. 6. ubi Regem Perſarum deſcribit Θερίζοντα μὲν ἐν Σέσοις, χειμάζοντα δὲ ἐν Ἐκβατάνοις, repugnante naturâ rerum. Ecbatanis enim æſtate multo commodius degebatur, quia clima frigidius eſt quam Suſis, ubi aer æſtivus eſt tam fervidus, ut lacerti & angues circa meridiem in viis intercepti uſtulentur. Ita habetur apud Strabonem. Pop. *Suſiani*, ob artem ſagittariam olim clari. Prop. lib. 2.

Non tot Achæmeniis armantur Suſa ſagittis.

Claud. de bello Gildonico:

——Noſtraq; premant pharetrata ſecures ——Suſa.

Lucan. lib. 2. ——*Conjuret in arma*
Mundus, Achæmeniis decurrant Medica Suſis
Agmina. ———

Dicta autem putatur hæc vox à liliorum copiâ quæ illorum linguâ *Suſa* dicuntur. Athenæus lib. 12. Κλεοδήμαι δὲ τὰ Σοῦσα φασὶν Ἀριστόβουλος ἐν Χάρις διὰ τὴν εὐφυΐαν τῆς τόπου Σοῦσον γὰρ εἶναι τὴν Ἑλλάνων εὐθὺ τὸ κρίνον. Stephanus: Σοῦσα, &c. κέκληται ἀπὸ τῶν κρίνων, ἃ πολλὰ ἐν τῇ χώρᾳ πεφύκη ἐκείνη, Σοῦσα τὰ αὐτὸ καλοῦσι οἱ βάρβαροι. Etymologus: Σοῦσα ἡ πόλις ἀπὸ τῶν εὐφυεστάτων κρίνων, Σοῦσα γὰρ τὰ λείρια λέγεται. Quod multo verius quam quod ibidem alii volunt, *Suſa* dici ἀπὸ τοῦ ἐκπεπλεσμένου αὐτοῖς εἶναι, σοῦσι γὰρ ὑπὸ Σύρων τὸ ἔσπιον λέγουσι. Chaldæis quidem & Syris equus dicitur סוסא *ſuſa* & סוסיא *Suſia*. Sed Scriptura

tura differt à שושן. Ut taceam Suſa nuſquam ab equitatu commendari. Bochartus.

Suſana, op. Hiſp. Tarr. quod & *Suſanum*. *Campanillo*, teſte Hieronymo Suritâ. Silius lib. 3.

At non Sarmaticos attollens Suſana muros.

Suſanna, uxor Joachim. Item mulier quæ Chriſtum ſequebatur. Luc. 8.

Suſiana, *Suſis* Strab. reg. Aſiæ inter Aſſyriam ad occ. & Perſidem ad ort. cui Media ad Arctos incumbit, ſinu Perſico ad Auſtrum definita. *Suſiſtan* vulgo & *Cuſiſtan*.

Suſudata, Germ. civitas. Ptol. *Wilſnach* P. Apiano in Marchiâ Brandeburgicâ.

Suthala, fil. Ephraim. Num. 26. Filius item Zabab. 1 Par. 7.

Sutrium, urbs prius Tyrrhenorum, deinde Romanorum. Apud Appianum Civil. bell. lib. 5. Σύβριον corruptè legitur, quod imperitus geographiæ interpres, unà cum ſequenti voce χωρίον malè vertit *Inſubrum regionem*. Opidani Livio, Plinio & Frontino *Sutrini*: Συτρηνοὶ Stephano. A Romanis cum defecerint eos ad fidem reducendum mittitur Camillus, qui ut celeritate eos opprimeret, juſſit milites 3. dierum commeatum ſecum ferre, teſte Livio l. 6. Hinc natum proverbium: *Quaſi Sutrium eant*; apud Plautum in Caſina, & Feſtum, cum quid celeriter fit & inſtructè. Hinc etiam *Sutrius*. Sil. lib. 8. *Sutria tecta*. Coloniam Romanam fuiſſe, & quo tempore deductam docet Velleius l. 1. *Poſt 7. annos quàm Galli urbem ceperunt, Sutrium deducta colonia eſt.*

S Y.

Syagra, regio Ciliciæ prope Adum & Laertem. Steph.

Syagrius, vir illuſtris de quo Symmachus l. 3. ep. 19.

Syagros, extremum Arab. Fel. promunt. ad mare Rubrum. Plin. 6. 23. Item loci nomen apud Sophoclem à ſuum veneratione impoſitum. Græcis item *Syagros*, aprum ſignificat.

Syagrus, primus bellum Trojanum carmine cecinit, ut ait Ælian. ποικιλ. 14. 21. Sed incertum utrum fide id hiſtoricâ egerit, an ut ab Homero poſtea factum fabuloſè. Voſſius.

Syalis, urbs Maſtienorum. Steph.

Syaſſus, vicus Phrygiæ.

Sybaris, Medi cujuſdam ſervus. Juſtin. lib. 1. cap. 6. Ubi MS. *Sebares*. Sed leg. *Soëbares*. Is autem eſt *Oebares*, Græcè Οἰβάρης; utrumq; enim dicitur. Sic *Androcottos*, *Sandrocottos*, *Merdis*, *Smerdis*, *Oſthanes* Æſchylo eſt Σωσθάνης. Voſſius.

Sybaris, *Cochile*, teſte Barrio, & *Sabaro* teſte Mazzellâ, flu. M. Græciæ, ex fin. Brutiorum apud Muranum oriens, ac in ſinum Tarentinum non longè à Crathi flu. ſeſe exonerans. Ejus aqua oves & boves nigros facit, ſicuti contra Crathis albos. Plin. 31. 2. Ariſtoteles in Mirandis: Ὁ μὲν ἐν Σύβαρις τὰς πίνοντας ἀπ' αὐτὸ πυρετικὰς ἕξει ποιεῖ· ὁ δὲ Κρᾶθις τὰς ἀνθρώπους, λευκοῦς. Idem habet Strabo lib. 6. Pythagoras apud Ovid. Met. 15.

Crathis & huic Sybaris noſtris conterminus arvis
Electro ſimiles faciunt auroq; capillos.

Sybaris, M. Græciæ op. inter Crathin & Sybarim amnes, ab Achivis conditum, qui poſt Troiæ excidium vi tempeſtatis eò fuerunt appulſi. Hujus olim tanta fuit potentia, ut quaternas proximas rexerit gentes, & 25. urbes ſuo ſubdiderit imperio, & contra Crotoniates 300. hominum millia armarit. Strabo lib. 6. Ejus mem. Ovid. Met. 15.

Fraterit & Sybarim, Salentinumq; Neathum.

Poſtea *Thurium* & *Copiæ* vocabatur. Stephanus ex Strab. Θέριοι, φίλις Ἰταλίας, ἣ πρότερον Σύβαρις, ὕστερον δὲ Κωπία. Dionyſius verſ. 372.

Ἐνὶ δέ τοι καρπῷ Διὸς μέγα χασσαμένοιο
Δηλοῖαι Σύβαριες, ναίτας σπάρσοι πισύρας,
Μυγαμβίης ὑπὸ αἶσαν ἰὼν Ἀλφειῶ γεγάωσι.

Ubi quam exitii cauſam innuat Poeta, dum eos *Jove valdè irato* periiſſe indicat, hoc poſtea ſubjiciens de furioſâ Olympicorum præmiorum cupiditate, vix ſatis conſtat. Narrat vero Euſtathius eos τὰ ἐκ ταῦ ἀναθήματα, dona Jovi Olympio dedicata, diripuiſſe; quæ Dionyſio Ἀλφειῶ γόος vocantur, quòd Jovis Olympii templum poſitum eſſet in Olympiâ, quæ & Piſa, Elidis urbe, quam Alpheus flu. alluit: urbi autem Olympiæ nomen impoſitum ferunt ab Olympo monte vicino, Theſſalico Olympo cognomini, teſte Strab. lib. 8. Hæc quidèm commodiſſima videtur interpretatio, ſi qua melioris hiſtoriæ fide firmetur. Receptius tamen eſt (quod non modo Euſtathius, verum & Stephanus περὶ πολ. aliique tradunt) *eos oraculo monitos, Sybarin tunc interituram, cum hominem pluſquam Deum colerent, idque eveniſſe cum ab hero ſervus flagris cæſus primo in templum confugeret, nec tamen dominus à verberibus temperaret; cum vero ad herilis patris ſepulchrum confugeret, tum demum, monumenti paterni veneratione, abſtineret.* Hinc Jove irato, in perditiſſimam luxuriem eos ruiſſe ferunt, quam proximam fuiſſe exitii cauſam apud omnes conſtat. Oraculum, de quo modo dictum, ab Eraſmo in Chiliad. è Stephano recitatur:

Εὐδαίμων Συβάρεια, πανυδαίμων σὺ μὲν αἰεὶ,
Ἐν θαλίῃσι θεῶν τιμῶν γόνῳ αἰὲν ἰόντων.
Ἐυτ' ἂν δὲ πρότερον θνητὸν θεσπέσιον σιβίζῃ,
Τοῦνεκα σοι πόλεμός τε καὶ ἁμαξιτὸς ἔσσεται ἔξω.

Cæterum de luxu & mollitie Sybaritarum Plut. hoc refert in convivio 7. Sap. Συβαρίται, ὡς ἔοικε, πρὸ ὀνομάτων τὰς κλήσεις ποιοῦνται τῶν γυναικῶν, ὅταν ἀκούσωσιν καὶ χολὴν παρακινασωμένων ἰδόντι καὶ χρυσῷ φοιτᾶν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Zenobius, Cent. 5. Συβαριτικὴ τράπεζα [ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολυτελείᾳ. Τρυφηλοὶ γὰρ οἱ Συβαρῖται. Idem ibidem, uti quoque Diogenianus, Cent. 8. Συβαρῖται διὰ τρυφὴν] παροιμία ἐπὶ τῶν σφόδρα πορφυρούντων. Vide Cluverium de Ital. Ant. l. 4. c. 14. Hinc *Sybaritus*. Ovid. 2. Triſt.

Nec qui compoſuit nuper Sybaritida fugit.

Ubi opus intelligit Hemitheontis cujuſdam cinædi, de generibus voluptatum, & obſcœnarum libidinum.

Sybennitica, præfectura maritima in Ægypto. Steph.

Syberos, urbs Illyriæ. Steph.

Sybota, num. pl. *Sivita* Sophiano, portus & op. Epiri & inſ. apud Leucimnam promunt. Corcyræ i. l. in orâ orientali. Aliam inſ. hujus nom. Plin. ante Leucadiam locat. Apud illam ingens pugna navalis inter Corinthios olim & Corcyræos fuit, teſte Xenophonte.

Sybra, Phrygiæ caſtellum. Steph.

Sybridæ, vicus in Erechtheide tribu.

Syburpores, vel *Suburpores*, Libyæ gens. Ptol.

Sycæ, urbs apud novam Romam. Steph.

Sycaminon, urbs Phœnicum. Steph.

Syce, inſ. parva Joniæ ante Steph. Plin. 5. 31.

Syceus, unus Titanum, quem fugientem Tellus mater ſuſcepit, & inde ficum protulit.

Sycites, Bacchus dictus eſt ἀπὸ τῆ συκῆ, quod is non ſolum vini ſed etiam ficorum, & fructuum prope omnium fuerit inventor. Heſychio vero non eſt Συκίτης, ſed Συκιάτης.

Sycuſſa, inſ. parva ante Epheſum. Plin. 5. 31.

Syderis, flu. Parthiæ, ſeu Mediæ, in Caſpium mare influens, quod inde Hyrcanum incipit appellari. Plin. 6. 16.

Sydima, urbs in montanis Lyciorum. Plin. 5. 27.

Syedra, urbs Iſauriæ. Steph.

Syene, *Aſna*, teſte Jo. Leone, urbs Ægypti extrema, in Æthiopiæ confin. ad Nilum, olim Rom. Imperii, ſicut & nunc Turcici, terminus, inter Alex. Ægypti ad Arctos 570. & Meroen ad Auſtrum 962. m. p. teſte Plinio. Sed apud Strab. abeſt à Meroe 3000. ſtad. & apud Anton. ab Alexandriâ 600. m. p. à Memphi 160. ſchœnis, à Thebis 60. Ovid. Ponticorum lib. 1. eleg. 6.

Quid tibi ſi calida, proſit, laudere Syene,
Aut ubi Taprobanen Indica tingit aqua?

Dionyſius: —— Βαθυκρήμνοιο Συήνης.

Πολλὰ ὐ ἱστορίας (inquit Scholiaſtes ad verſum 223. ejuſdem Dionyſii) ἡ Συήνη, ἀπὸ Συήνης τινὸς ὕστερον κληθεῖσα. ὐ ᾗ ὄρθαρ ἔχ ἐστι τὰς διαστάσεις τοῖς ἐκεῖ διαστημάτων τῶ ἡλίε τροπάς· ὅτι ἐν ἀσκίοις καὶ μεσημβρίαν εἰσὶν οἱ ἀμφίσκιοι γνώμονες διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι τὸν τόπον τὸν τροπικόν. Ammianus Marcellinus lib. 22. *Dein Syene, in quâ Solſtitii tempore, in quo Sol aſtivum Auſtrinus curſum extendit, rectâ omnia ambientes radii excedere ipſis corporibus non ſinunt.*

Inde ſi ſtipitem quiſquam fixerit rectum, vel hominem aut arborem viderit ſtantem, circa lineamentorum ipſas extremitates contemplabitur umbras abſumi. Heliodor. Æthiopic. hiſt. lib. 9. Ἐδείκνυσαν δὲ ἡμῖν τὲς τῆ ἀγορομίνη γνώμονας ἀσκίες καὶ μεσημβρίαν ὄντας, τῆ ἡλιακῆς ἀκτῖνος καὶ τερπὰς θηρώσας ὑπὸ τοῖς αὖθι Σοήνῃσι εἰς ἀκρίβειαν καὶ κορυφὴν ἰσημερίης, &c.

Lucan. lib. 2. —*Umbras nuſquam flectente Syene.*

Claudianus *atram* vocat. Eidyllio de Nilo.

Is loca continuo Solis damnata vapore
Irrorat, populiſque ſalus ſitientibus errat,
Per Meroen, Blemyaſque feros, atramq; Syenen.

Statius *Eoam.* Sylv. 2. 2.

———*Quod Eoæ reſpergit vena Syenes.*

Idem Theb. lib. 4.

———*Nullaque umbratam nube Syenen.*

Obiter emenda Stephanum: Συήνη, inquit, πόλις Αἰγύπτε καὶ Θηβαΐδος ὅθι τὸ Νείλῳ: Lege μίλαξι Αἰγ. καὶ Αἰθ.

Syeſſa, tugurium quoddam in Lyciâ, à vetuſtâ quâdam *Syeſſa*, quæ Latonam excepit. Gent. *Syeſſeus* & *Syeſſeus*. Item urbs Tyrrhenorum. Gent. *Syeſſenus*. Steph.

Sygaros, inſ. in ſinu Arabico, in quâ nulli ſunt canes, atque aliunde importati, circa litora moriuntur. Plin. 7. 28.

Syia, urbs parva Cretæ, navale Elyri. Steph.

Syis, urbs Ægypti; unde præfectura *Syitis*. Steph.

Syleon, urbs Phrygiæ, ſecundū alios Pamphyliæ. Steph.

Sylina, inſ. ultra Britanniam. Sulp. Severus. Sunt qui eâ inſulâ *Sorlingas*, vel *Sylley* putant denotari.

Syliones, pop Chaoniæ. Steph.

Sylla, Romanus nobilis ex antiquâ Scipionum familiâ, adoleſcentiæ omnibus vitiis inquinatus. Quæſturam ſub Mario adeptus eſt, in quâ vitam omnem penitus commutavit; Literis Græcis & Latinis benè eruditus, facundus, acer, aſtutus, gloriæ cupidus, ſui ſecurus, pecuniæ maximus largitor, animo grandis; ut de illo dubitari potuerit (inquit Salluſtius) fortior ne an felicior eſſet. Miſſus à Mario ad Bocchum regem legatus, Jugurtham vinctum retulit: Mithridatem Aſiam crudeliſſimè vaſtantem compeſcuit; Socialis belli luctus repreſſit; Cinnæ dominationem fregit, & Marium, qui olim ſe Quæſtorem faſtidierat, ipſam illam provinciam proſcriptum & exulem petere coegit. Dictator deinde factus ita Remp. oppreſſit, ut teſte Cicerone in Verrem, nemo, illo invito, nec bona, nec patriam, nec vitam retinere potuerit. Privatus ad poſtremum Dictaturâ depoſitâ Puteolis periit phthiriaſi, i. e. morbo pediculari. Vide Plutarchum in *Sylla*, & Lubinum ad illud Juvenalis Sat. 1. ——— *Et nos*

Conſilium dedimus Syllæ privatus ut altum
Dormiret. ———

Soſipater Charisius lib. 1. *Sibyllam Epicadius de cognominibus ait appellatum, qui ex Sibyllinis libris primò ſacrum fecit: deinde Syllam: qui quod flavo & compto capillo fuerit, conſimiles Syllæ ſunt appellati: Inde effœminati hodieque Sylli dicuntur, quos vulgus imprudenter Pſyllos appellat.*

Syllanion, ſtatuarius nullo doctore nobilis.

Syloes, Herodoto Συλόης, Africæ promunt. quod Sataſpes, poſtquam ex Ægypto ſolvit, ad Columnas Herculis navigans, circumvectus in meridiem curſum tenebat. Idem alibi ſcribit hoc promuntorium Libyam terminare. In Hannonis periplo ejus etiam mentio eſt; ſorte ubi Ptol. poſt Cores promunt. (quo Africa ad merid. inclinare incipit) *Sylis* flu. oſtium deſcribit.

Syloſon, vir egregius, aliquando exilio mulctatus eſt, ſed quia divitiis & corporis præſtantiâ affluebat, chlamydem ſumptuoſam ſemper geſtabat. Quam cum Dario (qui poſtea Perſarum rex effectus eſt) dono dediſſet, is poſtea regnum adeptus, beneficii memor Syloſontem ſolo natalitio reſtituit. Vide Strab. lib. 14.

Sylvanectum, vulgo *Senlis*, Gall. Belg. op. in Picardiæ provinciâ, ſic dictum à *ſylvis*. Greg. Turonenſ. 9. 20.

Sylvania, urbs & conventus Helvetiorum inter Uriam & Suetiam; vulgo *Underwauld.*

Sylvanus, Deus ſylvarum. Servius ad iſtum Virg. Æn. 8.

Sylvano fama eſt veteres ſacraſſe Felaſgos
Arvorum, nemorumque Deo lucemque diemque, & c

Publica, inquit, *ceremoniarum opinio hoc habet, pecorum & agrorum Deum eſſe Sylvanum. Prudentiores tamen dicunt eſſe eum ὑλικὸν θεὸν*, i. e. *Deum τῆ ὕλης*. *Hyle autem eſt fax omnium elementorum, id eſt ignis ſordidior & aer, item aquæ & terræ ſordidiora, unde cuncta procreantur: quam Græci ὑλὴν, Latini materiam appellarunt: nec incongrue, cum materiæ ſylvarum ſint.* Quod ſi igitur Deus τῆ ὕλης eſt, idem erit cum Pane. Vet. Gloſſ. *Sylvanus*, Πὰν, θεὸς ὑλαῖος. Virg. tamen 1 Georg. manifeſto eos diſtinguit. Nam cum dixiſſet: *Pan ovium cuſtos, &c.* interjectâ deinde Minervæ ac Triptolemi mentione, ſubdit tandem.

Et teneram ab radice ferens, Sylvane, cupreſſum.

Lucanus lib. 3.

Hunc non ruricolæ Panes, nemorumque potentes
Sylvani, Nymphæque tenent.

Prop. 4. 4. *Sylvani ramoſa domus.* ———

Gratius Faliſcus in Cynegetico:

——— *Inculto Sylvanus termite gaudens.*

Vide Lil. Gyraldum Synt. 15. Horat. lib. 3. Od. 29.

Jam paſtor umbras cum grege languido,
Rivumque feſſus quærit & horridi
Dumeta Sylvani.

Apud eundem lib. 2. ep. 1.

Agricolæ priſci, fortes, parvoque beati
Tellurem porco, Sylvanum lacte piabant.

Juvenalis Sat. 6.

Nam quæ docta nimis cupit & facunda videri
Crure tenus medio tunicas ſuccingere debet
Cædere Sylvano porcum, quadrante lavari.

Statius lib. 6. Theb.

Non graſſante Noto citius nocturna peredit
Flamma nemus. Linquunt flentes dilecta locorum
Otia, cana Pales, Sylvanuſq; arbiter umbræ,
Semideumq; pecus migrantibus aggemit illis
Sylva, nec amplexæ dimittunt robora Nymphæ.

Sylvanus, avi ſui & ſororis filius, hoc modo. Valeria Tuſculanaria ob iram Veneris Valerium patrem ſuum deperibat, remque nutrici communicat, quæ dolis ſugiens herum, puellam quandam ex vicinis eum dixit adamare, quæ aſpectum ejus, apertumque concubitum vereatur. Aliquando pater poſtmodum debacchatus lumen petiit: nutrix vero præveniens, fugienſque ſeſe præcipitavit, filia quoque inde evadens peperit Sylvanum, quem Græci *Ægypanem* vocant. Pater quoq; Valerius dolore affectus ſeſe dedit in præcipitium.

Sylvanus, Conſul. an. U. C. 833.

Sylvia, nomen quo Ilia Romuli mater vocata eſt. Virgil. Æn. 7.

Aſſuetum imperiis ſoror omni Sylvia curâ,
Mollibus intexens ornabat cornua ſertis.

Ovid. Faſt. 2.

Sylvia Veſtalis cæleſtia ſemina partu
Ediderat, patruo regna tenente ſuo.

Sylvius, Æneæ fil. à quò poſtea omnes Albani reges Sylvii dicti ſunt. Virg. Æn. 6. —*Primus ad auras*
Ætherias Italo commiſtus ſanguine ſurget
Sylvius, Albanum nomen, tua Poſthuma proles:
Quem tibi longævo ſerum Lavinia conjux
Educet ſylvis regem, regumque parentem:
Unde genus longâ noſtrum dominabitur Albâ.
Proximus ille Procas Trojanæ gloria gentis
Et Capys & Numitor, & qui te nomine reddet
Sylvius Æneas. ———

Ovid. Faſt. 4.

Poſthumus huic: qui, quod ſylvis fuit ortus in altis
Sylvius in Latiâ gente vocatus erat

Syma, vel *Syme*, urbs Aſiæ. Hom. in Catalogo: Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγεν τρεῖς νῆας ἐΐσας.

Symætha, urbs Theſſaliæ. Steph.

Symæthus, flu. Siciliæ non longè ab Ætnâ. Vide Cluver. Sic. Ant. p. 124.

Symbolon, & *Symbolorum portus*, qui & *Pactorum portus* Straboni, *Sibula* Mercatori & al. portus Taurici inter Eupatoriam ad Iſthmum, & Cherſoneſum urb. ad ſinum Carcinitem.

Syme, inſ. inter Rhodum & Gnidum. Plin. 5. 38. Sic dicta

dicta à *Syme*, Jalysi filiâ, cum prius *Metapontii*, deinde *Ægle* vocaretur.

Symmachia, Venus dicta est à Mantinensibus, quòd in Actiaco prælio Romanis opem tulisset.

Symmachus, Romanus orator, missus à Senatu Constantinopolim ad Theodosii liberos, rogatum, ut Vestales à Christianis destrui minimè paterentur; cujus rei gratiâ putabant se adversa multa à Diis esse passos. Ejus igitur orationem & Prudentius & Ambrosius acerrimè confutarunt. Fuit alius ejusdem nominis sacrorum librorum interpres Græcus, parum doctrinæ synceræ, & Christianæ. Euseb. Hist. Eccl. lib. 6. cap. 14. De variis autem *Symmachis* vide Vossium ad Boetium p. 36.

Symphorosa, Getulii Martyris uxor: quæ mortem 7. filiorum pro religione Christianâ occumbentium tulit patientissimè, imò v. eos ad supplicium animavit. Hist. Eccles.

Symplegades, quæ & *Cyaneæ*, inf. duæ, sive potius scopuli, trans Bosporum Thracium in ipso Ponti Euxini ostio mille quingentis passibus ab Europâ distantes; tam modico autem inter se discretæ intervallo, ut ex adverso quidem intrantibus geminæ cernantur, paulum vero deflexâ acie, coeuntium speciem præbeant. Quæ res occasionem præbuit poetarum fabulis, qui eas olim inter se concurrisse tradunt; unde & nomen acceperunt ἀπὸ τῦ συμπλήσσειν, h. e. *à concurrendo*, seu *conflictando*. Ovid. Met. 15. —*Timait concursibus Argo*
Undarum sparsas Symplegadas elisurum.

Idem 1. Trist. eleg. 9.
Altera namq; parat Symplegadas ire per altas,
Scindere Eisstonios altera puppis aquas.

Et rursus in Epistolâ Medeæ:
Compressos utinam Symplegades elisissent.

Euripides in Prologo Medeæ:
Εἰθ' ὤφελ' Ἀργῦς μὴ διαπλῶσ' σκάφος
Κόλχων ἐς αἶαν Κυανέας Συμπληγάδας.

Ubi Scholiastes: Τὰς φησὶ τὸ σῶμα τῦ Πόντυ λέγει, αἱ δ' ἀπάντων τ' ὀφθεῖσαι δοκῦσιν εἶναῦθα καικεῖ φέρεσθαι. Eratosthenes Συρραδάς vocavit, Isacio teste, ut Latini *Concurrentia saxa*. Alii Συνδρομάδας dixerunt. Unde Val. Flac. lib. 1.
Certus Scythico concurrere Ponto Cyaneas.

Est etiam *Symplegas* sing. numero. Lucan. lib. 2.
Ut Pagasæa ratis peteret cum Phasidos undas
Cyaneas tellus emisit in æquora cautes,
Raptâ puppe minor subducta est montibus Argo,
Vanaq; percussit Pontum Symplegas inanem.

Seneca Tragœdus in Hercule Insano:
——Illa quæ Pontum Scythen
Symplegas artat.——

Martialis lib. 11.
Si constringantur geminâ Symplegade culi.

Vide *Cyaneæ*.

Synangus, urbs Phœnicum. Steph.

Syndicus, urbs contigua Scythiæ cum portu. Aliqui *Gorgippen* vocant. Steph.

Synesius, è Pentapoli Africæ Philosophus Christianus, Præsul Ptolemaidis factus, scripsit libros in Grammaticam, Philosophiam, panegyricos, epistolas & alia. Suidas.

Synnada, *Synada* Ptol. Sing. & pl. num. urbs Phrygiæ magnæ archiep. & metropolis, ingens, sub quâ 20 urbes episc. olim fuere, marmore clara, quod *Synnadicum* appellatur, teste Strab. l. 12. Claud. in Eutrop. l. 2.
——Pretiosaque pictis
Marmore, purpureis cui cedunt Synnada venis.

Vide sis illic Heinsium. Stephanus: Σύνναδα, πόλις Φρυγίας. Papinius *Synnaden* vocat, Sic n. ille in Surrentino Pollii Sylv. 2. 2.
Synnade quod mœstâ Phrygiæ fodere secures
Per Cybeles lugentis agros, ubi marmore pictlo
Candida purpureo distinguitur area gyro.

Syntyche, mulieris nomen. Philip. 4.

Syopii, pop. Liburnis vicini. Steph.

Sypalettus, vicus in Cecropide tribu. Steph.

Syphax, Numidiæ rex, qui cum Scipioni per Lælium fuisset conciliatus, bellique societatem cum eo iniisset, postea, violatâ fide Annibali adhæsit. Tandem victus à Masinissâ, vivus in Scipionis manus perductus est, à quo in triumpho circumductus, in carcerem inclusus, inediâ vitam finiit, regno Masinissæ concesso. Ovid. Fastorum 6.
Postera lux melior, vincit Masinissa Syphacem.

Propertius lib. 3. el. 11.
——Victi monumenta Syphacis.

Juv. Sat. 6. *Tolle tuum precor Annibalem, victumq; Syphacem*
E castris, & cum totâ Carthagine migra.

Corripuit secundam syllabam Claudianus lib. de Bello Gild.
——Haurire venena
Compulimus dirum Syphacem, fractumq; Metello
Traximus immanem Marii sub vincla Jugurtham.

Vide sis illic Barthium.

Sypheum, Brutiorum op. Livius lib. 30.

Syra, locus Judææ, qui sec. Josephum 20. stadiis ab Hebrone distat. 2 Reg. 3.

Syracusæ, *Syracossæ* Theocrito, prius *Ortygia*, urbs Siciliæ amplissima, in orâ ad ort. inter Catinam 48 & Pachynum promunt. in Austr. 40. m. p. Magnitudinem ejus innuit Pindarus quando μεγαλοπόλιας Συρήκοσσας, h. e. *grandiurbes Syracusas* vocat. Erat siquidem urbs non Sicularum modo, sed & Græcarum omnium celeberrima; ab Archiâ Corinthio annis ante Christum plus septingentis condita. Hujus partes 4. *Insulam*, *Acradinam*, *Tychen*, & *Neapolin* multis describit Cicero Verrinâ quartâ. Unde Ausonius.
Quis Catinam fileat, quis quadruplices Syracusas?

Alii quinctam addunt *Epipolas*. Portus duplex: Major unus octoginta stadiorum, cujus fauces quingentis passibus patent, ad Ortygiam inf. Arethusâ fonte insignem. Murorum ambitus apud Strab. erat ἑκατὸν ἢ ὀγδοήκοντα σταδίων, i. e. 24. m. p. Dicit Liv. lib. 25. in Syracusis captis *prædæ tantum fuisse, quantum vix captâ Carthagine fuisset*. Plut. etiam in Marcello: Λέγεται δὲ ἐλάττονα τῦτον ἢ τὸ ὕστερον ὑπὸ Καρχηδονίων διαρπασθῆναι πλῦτον γενέσθαι. Vocis originem quod attinet, doctissimus Fullerus Miscel. l. 4. cap. 10. Syracusarum nomen Punicè scribit צור כוסיא *Sor-Cosia*, qu. *Tyrum latentem* dicas. Frustrà, inquit Bochartus, cum Syracusas non condiderint Phœnices, sed Graci Dorienses, Archiâ duce; vide Thucydidem, Strabonem, & alios. Sed præcipuè Marcianum Heracleotam, qui simul nominis originem aperit his verbis.
Τὸ δὲ Ζέφυρον τ' Ἰταλίας οἱ Δωριῆς
Κατίσχον· Ἀρχίας δὲ τότε πρεσλαβὼν
Ὁ Κορίνθιος μῆ Δωριῆσι καλῶς εἶναι
Ἀπὸ τ' ὁμώρε λίμνης λαβόντας τόπυμα
Τὰς νῦν Συρακόσσας παρ' αὐτοῖς καλεμένας.

Paludem intellige *Syraco*, de quâ Steph. ubi de Syracusis: ἡ λίμνη, ἥτις καλεῖται Συρακώ. Melius quam *Tyraca*, quomodo scripsit Vibius in catalogo paludum: *Tyraca Syracusis*. *Syraco* autem vox Phœnicia est, ut *Hanno*, *Gisco*, *Dido*, *Samatho*. Radix סרח *serach*, vel *sarach* fœtere est. Nec immerito ἀπὸ τ' λοιμώδες nomen paludi factum, cujus exhalationes morbos creabant plurimos. Id ipsum enim Syracusani damno suo multoties experti sunt, & fere quotquot hostes æstatis aut auctumni mensibus Syracusas circumsederunt. Hinc illud Diodori l. 13. de Athenienses hanc urbem obsidione prementibus: Διὰ τὸ τ' ἀφεικέμβρον τότον ὑπάρχειν ἑλώδη, λοιμικῆς καλαστάσεως εἰς τὸ στρατόπεδον ἐμπεσόσης. Et lib. 14. de Carthaginensibus, quos ibidem per æstivos ardores gravis invaserat lues: Ἔοικε δὲ ὁ τόπος αἴτιος γεγονέναι πρὸς τ' ὑπερβολὴν τ' συμφορᾶς. Καὶ γὰρ Ἀθηναῖοι πρότερον τὸν αὐτὸν ἔσχον τρόπον παραβολὴν, πολλοὶ διαφθαρέντες ὑπὸ τ τότε ἑλώδες ὄντος τ τόπυ ἡ κοίλης. Ita cum eidem urbi Marcellus imminet: *Accessit* (inquit Livius lib. 25.) *pestilentia, commune malum*. Et paulo post: *temporis & loci vitio, & ægri erant, & morichantur*. Causam ad conditorem referunt. Myscellus enim & Archias, cum Delphos se contulissent oraculum consulturi de loco condendi urbis, ab Apolline rogati utrum mallent,
Πλῦτον ἔχειν ἑλάδων, ἢ τερπνοτάτην ὑγίειαν.

Salubritatem Myscellus, & Archias divitias elegit. Quarum urbium illa saluberrima, sed pauper fuit; hæc ditissima,

ditiſſima, ſed inſalubris. Hanc ſive hiſtoriam, ſive fabulam referunt Strabo lib. 6. Steph. in Συρακῶσαι, Ariſtophanis Interpres in Equit. ad verbum πλουτυγίαν, quo comicus tribuit Athenis Syracuſarum opes, & Crotonis ſalubritatem, Suidas denique in Ἀρχίας, & rurſum in Μάσκλον. Bochartus. Plura de civitate Syracuſanâ legere volentibus adeundi ſunt Fazellus & Cluverius.

Syraſtra, Indiæ intra Gangem vicus. Ptol. *Saurac* Caſtaldo.

Syrbane, inſ. in Euphrate. Steph.

Syria, provincia maxima Aſiæ, inter Ciliciam & mare Syrium ad occ. & Meſopotamiam ad ort. Euphrate flu. hanc diſterminante, illam monte Amano: cui Armenia minor incumbit ad Arctos, ad merid. vero Arabia deſerta, & Paläſtina; (quæ apud Ptol. à Syriâ diviſa eſt, ſed apud alios in Syriâ comprehenditur, ut pars illius) dividitur in plures regiones, Comagenem ad ſept. Phœniciam ad occ. Cœleſyriam ad meridiem, Palmyrenem ad ort. & Seleucidem circa medium. Longa inter Ciliciam & Arabiam 470. m. p. lata inter Seleuciam Pieriam & Zeugma 175. teſte Plinio. Heſychius annotat Συρίαν λίγουσι γῆν τὴν ἀπὸ Φοινίκης μέχρι Βαβυλωνίας. Vide *Aſſyria*, & Seldenum de Diis Syris Proleg. cap. 1. & Montanum ad Dionyſ. verſ. 772. Pop. *Syri*. Hinc proverbium: *Syri adverſus Phœnices* apud Suidam in verſipelles & fraudulentos mutuo, quales erant inter ſe Syri & Phœnices. Herodianus: Φιλιόφλοι οἱ Σύριοι. *Multa Syrorum olera* apud Plin. 20. 5. vice proverbii habeatur in eos, qui in rebus plus voluptatis, quam utilitatis afferentibus occupantur. *Syrus cum non ſis ne Syriſſa*, h. e. ne alius videri velis, quam ſis. Hinc *Syrius*. Virg. Georg. 2. *Cruſtumiis, Syriiſque pyris, gravibuſque volemis*. Propert. 2. 11.

Cum dabitur Syrio munere plenus onyx.

Syrianus, Alexandrinus philoſophus Platonicus, docuit Athenis, ſcripſitque in totum Homerum commentarios, libros 7. in Platonis Remp. & alia. Hujus diſcipulus & ſucceſſor fuit Proclus. Suidas.

Syriæ portæ, vide *Amanicæ Pylæ*.

Syrtiæ, gentes inter Nomadas & Indos, narium loco foramina tantum habentes, *anguium* modo loripedes. Plinius ex Megaſthene lib. 6. cap. 2. Ubi Salmaſius legendum cenſet *Syrtas*; quia nempe traherent pedes, ἀπὸ τῆς σύρτεως. Sed recte ſeſe habet vulgata lectio. Quâ naſtulâ ſorbebant, eâdem etiam ſibilabant. Confirmat hanc lectionem Ælianus de Anim. lib. 16. cap. 22. Ἔστι δὲ ἡ Συρτικὴ πίεζον Ἰνδῶν ἔθνος ἡ τοῦτο, ἢ ὅσοι σμικρὰς ῥῖνας, εἴτε φῦσαι ἐν βριζῶν ἀπαλῶν ἐν θαλάσσῃ τῇ τῆς ῥινὸς διαμείναντες. εἴτε ἡ τοῦτον ἢ τρόπον πίπτουσαι. Malè vulgo Σκιρτᾶται. Sed & ſequentia quis intelligat? Ridiculè verterunt interpretes: *Sunt & Scirate gens ultra Indiam, ſimi naribus, ſive ita nati, ſive à teneris aſſueti in mari degere, & urinando naſum offendere ad ſaxa.* Profectò ſcripſit Ælianus ἐν θαλάσσῃ, non ἐν θαλάσσῃ. Hæc vera eſt cauſa, quamobrem Mauri, & variæ Indorum & Æthiopum gentes ſimas habeant nares, quia nempe recens natis naſus infringitur. Voſſius ad Melam, l. 3. c. 9.

Syrinthius, urbs Cretæ. Gentile *Syrinthius*. Steph.

Syringx, Nympha Arcadica, una Naidum, quæ cum vim Panos, alioqui effugere non poſſet, invocato ſororum nomine, in calamos paluſtres eſt mutata. Ovid. Met. lib. 1.

Syrmæum, campus inter Nomadas & Nabataeos. Steph.

Syrmatæ, iidem qui *Sauromatæ*: Scribit enim Eudoxus Syrmatas ad Tanaim flu. habitare. Steph.

Syrmus, Triballorum rex. Arrian. lib. 1.

Syrna, urbs Cariæ à Podalirio condita. Aiunt enim Podalirium cum aberraſſet, delatum in Cariam à Caprario quodam ſervatum eſſe, & ductum ad Cariæ regem Damathum, cujus filiam è tecto delapſam, detracto ab ambobus brachiis ſanguine ille curavit: quod admiratus rex filiam ei conjunxiſſe fertur: & Cherſoneſum donaſſe, in quâ Podalirius 2. civitates, alteram uxoris nomine, *Syrnam*: alteram vero paſtoris nomine, à quo ſervatus fuerat, *Caprariam* condidit. Steph.

Syros, inſ. maris Ægæi, ab Andro 80. m. p. *Sirna* nunc in tabulis recent.

Syrophœnix. habitans in orâ maritimâ Syriæ. Juv. Sat. 8.

Sed cum pervigiles placet inſtaurare popinas;
Obvius aſſiduo Syrophœnix udus amomo
Currit, Idumææ Syrophœnix incola portæ.

Mulier *Syrophœniſſa* dicitur. Marc. 8.

Syros, maris Ægæi inſ. quam Homerus *Syriam* vocat in Odyſſeâ, uti Strabo & Stephanus teſtantur. *Syra* Sophiano adhuc dicitur. Locus Hom. eſt Odyſ. O. v. 402.

Νῆσος τις Συρίη κικλήσκεται (εἴ πυ ἀκούῃς)
Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο.
Εὐβοίτης, ἐύμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος.
Πεῖνα δ' οὔποτε δῆμον ἐπέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη
Νοῦσος ὀϊζυροὶ πέλασσε δειλοῖσι βροτοῖσι.

Inde per apharesin Phœnicibus familiarem, vel שירה *Sira* pro אשירה, i. e. *dives*. Vel שורה *Sura* pro אשורה *Aſyra*, i. e. *beata* dicta eſt hæc inſula. *Scyron* vero pro Syro perperam habent Scylax, Mela, & Ptolemæus. Sed in cenſu Cycladum apud Plinium Scyros eſt intruſa perperam, & libris repugnantibus, ut obſervatum eſt à magno Salmaſio. Bochartus. *Syros*, quoque flu. Arcadiæ in Alpheum influens. Pauſan. Item flu. M. Græciæ in Calabriâ ult. in ſinum Scyllaceum per Choniam urb. ſe exonerans, teſte Ferrario.

Syrtes, mare vadoſum & ſcopuloſum Africæ, inter Byzacenam ad occ. & Cyrenaicam ad ort. longè lateq; diffuſum; vulgo *le Secche di Barbaria*, & *Baxos di Barbaria* Hiſpanis, *mare Syrticum* apud Senecam. In magnam & parvam dividitur. *Magna*, ſinus eſt maris Africi, inter Leptin magnam ad occ. & Berenicen urb. Cyrenaicæ ad ort. aditu 316. m. p. patens, circuitu 625. teſte Plinio. *Golfo di Solocho*, & *Golfo di Palo*, in tab. *Parva*, inter Taphruras ad occ. & Zetham promunt. ad ort. apud Leptim magnam, quæ inter utramque intercedit, ambitu 300. m. p. patens, quot à Carthagine diſtat. *Golfo di Caps* Ortelio; & *Golfo di Beito* Fazello. Utraque navigantibus eſt periculoſiſſima, quòd mare ibi vadoſum ſit, arenæ vehens cumulos, qui loci faciem viciſſim immutant, dorſaque & brevia in alia atque alia loca transferunt. Virg. Æn. 1.

——— *Tres Eurus ab alto*
In brevia & Syrtes urget (miſerabile viſu)
Illiditq; vadis, atq; aggere cingit arenæ.

Idem Æn. 4.

Et Numidæ infræni cingunt & inhoſpita Syrtis

Horatius Carm. 2. Od. 6.

Barbaras Syrtes ubi Maura ſemper
Æſtuat unda.

Idem lib. 1. Od. 22.

Sive per Syrtes iter æſtuoſas.

Idem Epod. 6.

Exercitatas aut petit Syrtes Noto.

Propertius lib. 2.

Non ſic incerto mutantur flumine Syrtes,
Nec folia hyberno tam tremefacta Noto.

Inde *incerta Syrtis* dicitur Senecæ in Hippolyto. Idem Prop. 4. 19. ubi de impoſſibilibus:

Et placidum Syrtes portum, & bona litora nautis
Præbeat hoſpitio ſæva Malea ſuo.

Sil. l. ultimo. ——*Et ſemper naufraga Syrtis.*

Valerius Flaccus Argon. lib. penultimo:

——— *Et ſævus accedere Syrtes.*

Lucanus lib. 9. verſ. 304.

Syrtes vel primam mundo Natura figuram
Cum daret, in dubio pelagi terraq; reliquit.
(Nam neq; ſubſedit penitus, quo ſtagna profundi
Acciperet, nec ſe defendit ab Æquore tellus:
Ambiguâ ſed lege loci jacet invia ſedes:
Æquora fracta vadis, abruptaq; terra profundo,
Et poſt multa ſonant projecti litora fluctus.
Sic malè deſeruit, nulloſq; exegit in uſus
Hanc partem Natura ſui.) vel plenior alto
Olim Syrtis erat pelago, penituſq; natabat:
Sed rapidus Titan ponto ſua lumina paſcens,
Æquora ſubduxit Zonæ vicina peruſtæ:
Et nunc pontus adhuc Phœbo ſiccante repugnat.
Mox ubi damnoſum radios admoverit ævum,

Tellus

Tellus Syrtis erit : nam jam brevis unda ſuperne
Innatat & latè periturum deſicit æquor.

Salluſtius in Jugurtha. 'Cæterùm ſitum erat inter duas Syrtis, quibus nomen ex re inditum. Nam duo ſunt 'ſinus prope in extremâ Africâ, impares magnitudine, 'pari naturâ, quorum proxuma terræ prærupta ſunt, 'cætera, uti ſors tulit aſpera, alia in tempeſtate vadoſa : 'nam ubi mare magnum eſſe, & ſævire ventis cœpit, 'limum, arenamque & ſaxa ingentia fluctus trahunt ; 'ita facies locorum cum ventis ſimul mutatur. *Seneca lib. de Vitâ beatâ* : 'Sicut deprehenſi in mari Syrtico, 'modo in ſicco relinquuntur, modo torrente undâ 'fluctuantur. *Vide Pomp. Mel. lib. 1. cap. 7.* 'Syrti ſinus eſt centum fere millia paſſuum, quâ mare 'accipit, patens : trecenta, quâ cingit. Verum impor'tuoſus, atque atrox, & ob vadorum frequentiam bre'via, magiſque etiam ob alternos motus pelagi affluentis & reſluentis infeſtus. *Solinus cap. 30.* 'Inter 'duas Syrtes, quas inacceſſis vadoſum ac reciprocum 'mare efficit. Cujus ſali defectus atque incrementa 'haud promptum eſt deprehendere ; ita incertis mo'tibus, nunc in brevia reſcinditur dorſuoſa, nunc æſti'bus inundatur inquietis. Hactenus Latini ; jam Græcos videamus. Dio Chryſoſtomus in fabulâ Libycâ Orat. 5. Ἐσὶ δὲ ἡ Σύρτις κόλπος θαλάττης εἰσίχων ὄχι πολὺ τῆ χώρας, ἢ τοῖν ἡμισῦν, φασὶ, πλῶς ἀκολύτως πλέοσι. Τοῖς δὲ κατειςχθεῖσι, ἂν μὴ τὸν ἔκπλων δυνατὸν. Βραχεῖα γὰρ ἡ διάβασα, ἢ ταινίαι μαλακὴ μίσχει πολλῶ διήκουσα παλάσσης ἀπορον ἢ δύσκολον παρέχοσι τὸ πέλαγος· ὃ γὰρ ἐσὶ κατ' ἐκεῖνα τὸ τῆ θαλάττης ἀγχιςα καθαρὸν· κοίλος δὲ ἢ ψαμμώδης ὁ τόπος ὢν, ἐκδέχεται τὸ πέλαγος, ὅθεν ἔχων γαρὸν, &c. Strabo lib. 17. Ἡ χαλεπότης δὲ ἢ ταύτης τῆ Σύρτεως ἢ τῆς μείζος, ὅτι πολλαχῆ τενασρόδης ἐσὶν ὁ βυθὸς καὶ τὰς ἀμπώτεις, ἢ τὰς πλημμυρίδας, συμβαίνει τισὶν ἐμπίπτειν εἰς τὰ βράχη, ἢ καθίζειν, σπανίον δ' ἢ τὸ σωζόμενον σκάφος. Διὸτερ παρέθεν τὴ περάτλαν ποιῆσθαι, φυλαττόμενοι μὴ ἐμπέσωσιν εἰς τὸς κόλπας ὑπ' ἀνεμῶν ἀρύλακτοι ληφθέντες.

Syros, Jonica inſula, Aſiæ oppoſita, unde Pherecydes ortum habuiſſe dicitur. Strabo lib. 12. Vide Steph.

Syſcia, vide *Sciſſia*.

Syſimethres, Perſarum ſatrapa fuit, qui duos ex matre liberos ſuſcepit. Nam, authore Qu. Curtio, apud Perſas parentibus ſtupro coire cum liberis fas eſt.

T A.

TAba, à *Tabo* conditore dicta, urbs Lydiæ in Piſidiæ Cariæque confin. teſte Steph. quem ſis vide. Hanc Alexander in libro de Syriâ interpretatur *bonam*. Sane *Tobh* Ebræis *bonum* ſignificat.

Tabbaath, nomen viri. 1 Eſdr. 2.

Tabee, fil. Nachor ex Româ concubinâ. Gen. 22.

Tabeel, nomen viri. Iſ. 7.

Tabeliæ, nomen viri. 1 Par. 26.

Tabeni, pop. juxta deſertum Carmaniæ habitantes. Steph.

Tabareni, vide *Tibareni*.

Tres *Tabernæ*, locus non longè à Româ, Act. 28. Item *Tabernæ*, Anton. Germ. op. quod *Zabern* vocat Simlerus ſub epiſcop. Argentoratenſi. Item op. Maurit. Tingitanæ inter Lixum & Ziliam. Anton.

Tabiana, *Tibiana* Marcellino, Perſici ſinûs inſ. Ptol.

Tabii, urbs Italiæ, in quâ Remus inſtitutus eſt. Steph. Ita quidem vulgò apud eum legitur, ſed per ſummam imperitiam. Nam pro Ταβιεῖς Γαβιεῖς reponendum, illic enim Remus Romuluſque nutriebantur. Plut. in Romulo : Οἱ παῖδες εἰς Γαβίνες κομιδθέντες.

Tabis, urbs Arabiæ. Steph.

Tabor, mons Galilææ rotundus ac ſublimis.

Tabræa, *Tabracha* Plinio, *Tabathra* Stephano, *Thabraca* Ptolemæo, vulgò *Tabarca*, colon. & urbs olim epiſc. Africæ marit. cum inſ. vicina cognomine, inter Hipponem ad occ. & Utticam ad ort. qu. 100. m. p. coralii piſcatione dives. Claud. Prolog. lib. 2. in Eutrop.

Inclyta captivo memoratur Tabraca Mauro.

Silius lib. 3.

Tabraca tum Tyrium vulgus, Sarranaq; Leptis.

Juvenalis Sat. 10

Quales umbriferos ubi pardit Tabraca ſaltus
In vetulâ ſcalpit jam mater ſimia buccâ.

Ad quæ verba vetus Scholiaſtes : *Opacas ſilvas eſſe in Africâ Poeta dicit in regione Tabracenâ.* Nempe ורק Syris eſt libri folium, & Arabibus etiam arboris : unde תורקא *thauric*, σύκωσις, συκοσεφία. Itaque תורקא *Thauraca* eſt Φοινίκης, cujus nominis in Theſſaliâ fuit opidum, Stephano & Strabone teſtibus.

Tabremon, pater Benhadad regis Syriæ. 3 Reg. 15.

Tabuleium, poſtea *Theologium*, ſive *Dolegium*, hodie *Tholie* teſte Waſſerburgio, cœnobium in monte apud Treviros. Suris in vitis *SS.*

Taburnus, mons Campaniæ, olivetis abundans. Virg. Georg. lib. 2. —— *Juvat Iſmara Baccho*
Conſerere, atque olâ magnum veſtire Taburnum.

Hodie *Taburo* dicitur, teſte Leandro.

Tacape, urbs Syrtis parvæ. Ptol. vulgò *Campis*, Pœnis, inquit Bochartus erat טחב *tacabh*, h.e. locus humidus & irriguus. Plin. 18. 22. 'Civitas Africæ in mediis 'arenis, petentibus Syrtes, Leptinque magnam voca'tur Tacape, felici ſuper omne miraculum riguo ſolo. 'Ternis fere m.p. in omnē partem fons abundat, largus 'quidem, ſed certis horarum ſpatiis diſpenſatus inter 'incolas.

Tacaſim, civitas in tribu Zabulon. Joſ. 19.

Tacfarinas, Numidarum rex, Decium ad Pagydam vicit. Tacitus Annal. 3. A Dolabellâ vincitur & interficitur. Idem Annal. 4.

Tachos, rex Ægyptiorum, qui cum Ageſilaus Lacedæmoniorum regem brevis ſtaturæ hominem, qui iccirco venerat, ut cum eo belli ſocietatem iniret, eiq; auxilium ferret, hoc intempeſtivo joco laceſſiſſet : Parturiebat mons, ac Jupiter metuebat, ille autem murem peperit : regno ſuo eſt ſpoliatus, alieno à ſe Ageſilao, ſocietateq; diremptâ. Athen. l. 14. Plut. in Ageſilao.

Tachempſo, Nili inſula. Herod. lib. 2. Stephano inſ. Æthiopiæ juxta Libyam. Gentile *Tachempſites*.

Tacitus Cornelius, ſub Adriano Principe orator clariſſimus, æqualis ac familiaris Plinii Junioris. Gall. Belgicæ rationes procuravit, ad Veſpaſianos uſque pervenit, ab iiſq; honoribus evectus, hiſtoriam principum ſcripſit ab Auguſto ad Adrianum. De hoc ſcriptore nos alibi plura. Interim vide Voſſium de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 30.

Tacola, Indiæ emporium extra Gangem. Ptol. Hodie *Malacca*.

Tacompſos, vicus in fin. Ægyptiorum & Æthiopum juxta Philiam inſ. Gentile *Tacompſites*. Steph.

Tacubis, Ptol. *Tabucci* Anton. op. Luſitan. amplum & clarum, ubi reges Portugalliæ coronabantur, ad Nabanem flu. *Tomar* Moletio.

Tader, flu. Hiſp. Tar. in mare Ibericum influens. Segura Floriano & Navagerio.

Tænaria, *Capo Matapan* Soph. *Capo Matna* Gregoræ, promunt. Peloponneſi, dividens ſinum Meſſeniacum à Laconico, à Maleâ promunt. 84. m.p. Suidas : Ταίναρος, ἀκρωτήριον Λακωνικῆς. Statius Theb. 2.

Eſt locus Inachiæ, dixerunt Tænara gentes,
Quâ formidatum Maleæ ſpumantis in auras
Ic caput, & nullos admittit culmine viſus.
Stat ſublimis apex, ventoſque imbreſque ſerenos
Deſpicit, & tantum feſſis inſiditur aſtris.

Hic ſpecus horrendi, & hiatus profundi, ubi Cerberum, inferorum canem ab Hercule occiſum fabulantur. *Tænarus* Straboni, *Tænarum* Solino, nomen non tam promuntorii, quam urbis epiſc. ſub Archiep. Lacedæmonienſi, quæ Ptolemæo *Tænarium* dicitur, vulgo *Matna*, à Lacedæmone 45. m. p. in Africum. Sed Nigro *Porto delle Quaglie*, à coturnicum copiâ, nominatur. Lucan. l. 9.

Dorida tunc Malean & apertam Tænaron umbris.

Plin. 5. 4. *Opida, Tænarum, Amyclæ, Pheræ*, &c. Solinus cap. 12. percurrens hunc tractum : *Eſt & opidum Tæna-*

rum nobili vetuſtate. Incolæ *Tænaritæ. Pro Pytho Tænarum* adagium eſt, cum permutantur inæqualia, teſte Euſtathio. Item *Tænarium malum* proverbium eſt, cum crudeliùs in ſervos ſævitur. Nam Lacedæmonii ſervos, qui Tænarum confugiebant, reductos capite plectebant. Cæterum Tænarus, non ſolum op. & promunt. nomen eſt, ſed portus; de quo ſic Papinius lib. 2. Theb.

Interiore ſinu frangentia litora curvat
Tænarus, expoſitos non audens ſcandere fluctus:
Illic Ægæo Neptunus gurgite feſſos
In portum deducit equos.

Apollonii Scholiaſtes in lib. 1. ex Pherecyde: Ταίναρος ἀφ' ᾧ Ταίναρον καλεῖται, ἡ πόλις, ἢ ἡ ἄκρα, ἢ ὁ λιμήν. Fuit in hoc loco antrum, per quod aditus erat ad inferos. Suidas poſt nuper adducta verba: ἐν ᾧ τόμιον ἦν καλάγχιον εἰς ἅδου. Euripides in Hercule: Ταινάρου τόμα. Solinus ubi ſupra: *In Laconiâ ſpiraculum eſt Tænaron.* Apuleius lib. 6. de Tænaro: *Inibi ſpiraculum Ditis, & per portas hiantes monſtratur iter invium.* Sen. in Hipp. *Tænarii ſpecus.* Et in Oet. *Tænarias fores.* Lucan. lib. 6.

——Non Tænariis hic faucibus aer
Sedit iners, mœſtum mundi confine latentis
Ac noſtri. ——

Papinius Theb. 2.

Hoc, ut fama, loco pallentes devius umbras
Trames agit. ——

Val. 1. Argon. *—— Semperque patentem*
Tænaron. ——

Horat. lib. 1. Carm. Od. 34.

Quo Styx, & inviſi horrida Tænari
Sedes, &c.

Deſcenſus Orphei hoc loco ad inferos ipſe in primis meminit in Argon.

Ταίναρον ἠνίκ' ἔβλω σκολίὸν ὁδὸν ἀΐδος εἴσω.
Ἡμίλιφ πίσυνος κιθάρῃ δι' ὕδατ' ἀλόχοιο.

Virgilius Georgic. 4.

Tænaria etiam fauces, alti oſtia Ditis,
Et caligantem nigrâ formidine lucum
Ingreſſus, manesq; adiit, regemq; tremendum,
Neſciaq; humanis precibus mansuescere corda.

Ovid. Met. 10.

Ad Styga Tænariâ eſt ausus deſcendere portâ,
Perq; leves populos, ſimulacraq; funĕta ſepulcro
Perſephonen adiit, inamœnaq; regna tenentem
Umbrarum dominum.

Tænarus, (inquit Bochartus) vel Ταῖναρ, eſt ipſiſſima vox Phœnicia טינר *tinar,* quæ pro rupe paſſim occurrit in Chaldæâ paraphraſi. Syri vero trajectis literis ſcribunt טירן *tiran,* & טרנא *tirno.* Itaque *Tænar* eſt rupes. Et vero in Tænaro monte lapidicinas deſcribit Strabo lib. 8. Εἰσὶ δὲ, inquit, λαλομίαι λίθου σολυΐλικες, τῷ μὲν Ταινάριαι ἢ Ταινάριαι καλεῖσαι. Fuit & circa Tænarum, ut in Cytheris, purpuræ piſcatio: Val. Flac. lib. 5.

Accipe Tænarii chlamydem de ſanguine aheni.

Tæniolonga, Maurit. Ting. op. ad mare Ibericum. Ptol. *Meſenxa* Caſtaldo.

Tagæ, pop. Aſiæ ad Oxum flu. Bactrianæ incolentes. Solinus. Urbs Parthiæ Polybio. Ortelius ex tabulis *Turſon* interpretatur.

Tagaſte, urbs Africæ inter Hipponem Regium ad Bor. & Siccam Veneriam ad merid. 54. m. p.

Tages, Genii fil. teſte Feſto, & nepos Jovis, qui adhuc puer 12 Hetruriæ populos haruſpicinas tradĭtur docuiſſe. *Cic. lib 2. de Divin.* 'Tages quidam dicitur in agro 'Tarquinienſi cum terra araretur, & ſulcus altiùs eſſet 'impreſſus, extitiſſe repente, & eum affatus eſſe, qui 'arabat: Is autem Tages, ut in libris eſt Etruſcorum, 'puerili ſpecie dicitur viſus, ſed ſenili fuiſſe prudentiâ. 'Ejus aſpectu cum obſtupuiſſet bubulcus, clamoremque 'majorem cum admiratione edidiſſet, concurſum eſſe 'factum, totamq; brevi tempore in eum locum Hetru-'riam conveniſſe; tum illum plura locutum multis au-'dientibus qui omnia ejus verba exceperint, literiſque 'mandaverint: omnem autem orationem fuiſſe eam 'quâ aruſpicinæ diſciplina contineretur; De hoc Tage, quem nonnulli malum geniũ fuiſſe putant, Ovid. Met. 15.

Haud aliter ſtupuit, quam cum Tyrrhenus arator
Fatalem glebam motis aſpexit in arvis,
Sponte ſuâ primum, nulloq; agitante moveri;
Sumere mox hominis, terraq; amittere formam,
Oraq; venturis aperire recentia fatis.
Indigenæ dixêre Tagen: qui primus Hetruſcam
Edocuit gentem cujus aperire futuros.

Lucan. lib. 1. *——Dii viſa ſecundent,*
Et fibris ſit nulla fides: ſed conditor artis
Finxerit iſta Tages. ——

Alii dicunt hominem fuiſſe obſcurum, qui ſubitò inclaruit, quum artem divinandi eſſet profeſſus. Vide Lindenbrog. ad Cenſorin. de Die Nat. cap. 4.

Tagus, viri cujuſdam nobilis nomen. Sil. Ital. lib. 1.

——Volitabat ovans, acieſq; per ambas
Jam Tagus auratis agnoſcebatur in armis.

Alius fuit ejuſdem nominis apud Lucan. lib. 3.

——Cujus dum pugnat ab altâ
Puppe Tagus, Graiumq; audax apluſtre retentat,
Terga ſimul pariter miſſis & pectora telis
Transfigitur. ——

Tagus, mons Luſitaniæ, apud quem equæ dicuntur è vento concipere.

Tagus, flu. Hiſp. celeberrimus, vulgò *Tajo.* Oritur ex monte Oroſpeda in Celtiberis gemino fonte, ac per Toletum, Liboram, Norbam Cæſaream, Scalabim & Ulyſſipponem longo decurrens tractu, in Oceanum occiduum ſeſe (latus in ore 2. leuc.) exonerat, aurum gignens. Mela 3. 1. *Ulyſſippo & Tagi oſtium, amnis aurum gemmaſq; ferentis.* Plin. 4. 22. *Tagus auriferis arenis celebratur.* Et ex eo Solinus cap. 26. *Tagum ob arenas auriferas cæteris omnibus prætulerunt.* Audiamus Poetas. Ovidius Met. 15.

Quodq; ſuo Tagus amne vehit, fluit ignibus aurum.

Idem Amor. 1. 15.

Cedant carminibus reges, regumq; triumphi;
Cedat & auriferi ripa beata Tagi.

Martialis lib. 10.

Auriferumq; Tagum ſitiam, patriumq; Salonem

Idem eodem libro:

Aurea quicquid habet divitis unda Tagi.

Idem lib. 1.

Æſtus ſerenos aureo franges Tago.

Seneca Tragœdus;

Taguſq; liberâ turbidus gazâ fluens.

Quod a. *turbidus* dixit, idem eſt quod Martialis lib. 8.

Non illi ſatis eſt turbato ſordidus auro
Hermus, & Heſperio qui ſonat orbe Tagus.

Et ante eum Virgilius lib. 1. Georg.

——Atq; auro turbidus Hermus.

Juvenal. Sat. 3. *——Tanti tibi non ſit opaci*
Omnis arena Tagi, quodq; in mare volvitur aurum.

Idem Sat. 10.

Sed cujus votis modo non ſuffecerat aurum
Quod Tagus & rutilâ volvit Pactolus arenâ.

Silius lib. 1.

Hic certant, Pactole, tibi Duriuſq; Taguſque,
Quiq; ſuper Gravios lucentes volvit arenas
Infernæ populis referens oblivia Lethes.

Et ante omnes Catullus epigr. 30.

——Amnis aurifer Tagus.

Nomen ejus quod attinet, Phœnicię dictus eſt דג *Dag,* (ſi Bocharto credas) vel דגי *Dagi,* i. e. *piſcoſus.* Et laus à Trogo tribuitur in genere Hiſpaniæ amnibus, qui ſunt, ut ait, *lenes, & vineis, campiſque irrigui, æſtuariiſq; Oceani affatim piſcoſi.* At alii ſolum Tagum à piſcium ubertate commendant. Strabo lib. 3. Πολύϊχθυς δὲ ὁ πόλαμὸς (Τάγος) καὶ ὑστάτων πλέων. Marr. 10. 78.

Piſcoſi calamo Tagi notata.

Claud. *Non Tarteſſiacis illum ſatiarit arenis*
Tempeſtas pretioſa Tagi.

Tahat, fil. Afir. 1 Par. 6. Filius Bared. 1 Par. 7.

Tainni, pop. à Saracenis ad merid. vergentes. Steph.

Taizali, (vide *Texali,* ut in codice Græco habet Ptol.) Northumbri, teſte Lhuydo, pop. Albionis in orâ Angliæ Orientali, & Scotiæ confin. Verniconibus

(in

(in codice Græco Veſiconcubus) finitimi, quorum reg. *Northumberland* vocatur. Sed ex Ptolemæi deſcript. in orâ Scotiæ orientali ſunt, ubi Devana urbs, quæ *Aberdone* hodie dici putatur, *Taizalo* promunt. (de quo mox) Borealior.

Taizalum, Ptol. promunt. Albionis in orâ Scotiæ orientali, inter oſtia Celnii & Divæ flu. in ortum maximè porrectum, inter op. S. Joannis, & Aberdonam urb. Borealiorem.

Talabrica, & *Talabriga*, Luſitan. urbs. Ptol. *Talaga* Jac. Vaſconcello.

Talamina, op. Hiſp. Tarrac. inter Aſtyres & Callaicos. Ptol. *La Vega* Moletio.

Talantia, Spartana mulier, cum audiviſſet filium ſuum Pædaretum iniquè ſe apud Chios in regni adminiſtratione geſſiſſe, his ad eum verbis ſcripſit: *Aut te melius in Chii adminiſtratione gerito, aut iſtic maneto. Nam ſi Spartam redieris, non eſt quod ultra ſperes te victurum.*

Talaon, fil. Jaſii apud Argos regnavit. Boccat. 2. 38.

Talaria, urbs Syracuſiorum. Gent. *Talarinus*. Steph.

Talaus, op. & flu. Brutiorum in Lucaniæ confin. in orâ Calabriæ citer. Strabo. *Scalea*, teſte Barrio.

Talca, Ptol. *Talga* Melæ, *Tazara* Plinio, inſ. maris Caſpii fertiliſſima, ex quâ aliquid contingere nefas erat veteribus, quod Diis ſacra habebatur; Hyrcaniæ adiacet, & *Alca* hodie dicitur.

Talcinum, Ptol. *Talſini* hodie territorium, op. olim Corſicæ mediter. circa ortum Tuoli flu. inter Niolum & Curiam opida ex maioribus, inter Baſtiam & Adiacium 40. m. p in Corſicæ umbilico.

Talétum, ſanum erat Soli dicatum in Taygeti montis vertice. Pauſ.

Tallfates, pop. Germ. inſer. quorum pagus cum arce *Taltendorff*, ſeu *Dallendorff*, vel *Dollendorff*, in reg. Eifaliâ, apud Bonnam urbem.

Talthybius, præco in Græcorum exercitu. Hom. 1. Iliad. qui unà cum Eurybate ab Agamemnone miſſus eſt, ad Achillis caſtra, ut Briſeidem ab eo abduceret. Ovidius Ep. 3.

Eurybati data ſum Talthybioq; comes.

Talus, adoleſcens, ſororis Dædali filius repertâ ſerpentis maxillâ, parvulum cum ſecuiſſet lignum, imitatum poſtea dentium ſerpentis ſpiſſitudinem, ſerram ferreâm primus omnium fecit. Reperit etiam tornum, & roram figuli. Ita cum pluribus rebus profuiſſet, magnâ laude celebratus eſt. Hunc igitur puerum Dædalus, invidiâ motus, exiſtimans turpe, magiſtrum ab adoleſcente gloriâ vinci, dolo interfecit. Diodorus Sic. l. 5.

Tamare, Ptol. *Tamerton*, teſte Camdeno, op. Albionis in Dainnoniis, & Cornubiâ reg. inter Exoniam ad ort. 30. & Bodminum ad occ. 20. m. p. Aliis *Taveſtock* eſſe videtur op. eiuſdem reg.

Tamaris, *Tamara* Ptol. *Tamar* vulgò, flu. Hiſp. in Callaicis, à quo pop. *Tamarici*, per quos fluit, mori apud Celticum promunt. exceptus. Hujus fontes habebantur in auguriis, teſte Plinio.

Tamaritæ, pop. Aſiæ Hyrcanis finitimi. Avien.

Tamarus, *Tamer*, vel *Tamar* Camdeno, flu. Albionis per oram Cornubiæ Auſtralem fluens, *Tamaram* op. alluens, mariq; apud Plymmouthum (Plymouth) op. & port. exceptus. Aliis *Tone* dicitur.

Tamaſſus, Cypri inſ. urbs, Ταμάσσος Strephano, ἡ Τάμασος Straboni, Ταμάσσος Ptol. Ταμισία Polybio, Ταμασία Conſtantino Porphyrogennetæ in Them. *Tamaſeum* etiam hanc urbem vocat Plin. apud quem tamen codd. nonnulli antiqui *Tamaſius*. Eam innuere videtur Ovid. Met. 10. ex emendatione Nicolai Heinſii.

Eſt ager, indigenæ Tamaſenum nomine dicunt,
Telluris Cypriæ pars optima.

Tamaſſum, ubi μέταλλα χαλκῦ ἐσὶν ἄριστα, teſtibus Strab. lib. 14. & Steph. in Ταμάσσος Phœnices condidiſſe nemo ſcripſit. Nomen tamen eſt Syrum à metallorum fuſione. Nam אתמיצא *etmeſa* verbum eſt *liqueſcere*. Ac תמם *temes* eſt Ebræis *liquefactio*, dubitant autem interprètes utrum ad hanc Tamaſſum, an ad Brutiorum Temeſam, quæ & ipſa ære abundavit, pertineat illud Hom. Odyſ. α. v. 184.

——— Εἰς Τεμέσην μετὰ χαλκόν.

Tambras, urbs Parthyæorum. Steph.

Tameſis, vel *Thameſis*, *Jamiſſa* Ptolemæo, vulgo *Thames* (*Tems* vero pronunciant) flu. Albionis ex maximis, Londinum Angliæ regiam interluens, ac à Roffâ urbe 5. m. p. fluens, mari Britannico contra portum Iccium urb. Gallicum exceptus. Julius Cæſar lib. 5. de B. Gall. *Cujus* (loquitur de Caſſibellauno) *fines à maritimis civitatibus flumen dividit, quod appellatur Tameſis, à mari circiter millia paſſuum* 80. Et paulo poſt: *Quod flumen uno omnino loco pedibus, atque hoc aegre tranſiri poteſt.* Ubi vetus Interpres, (quem nonnulli Max. Planudem fuiſſe volunt) Θάμισιν vocat. Dioni vero lib. 40. Ταμέσας vocatur. Vide Burton. in Anton. pag. 173.

Tamtatis, urbs Ægypti. Steph.

Tamna, urbs Arabiæ. Steph.

Tamos, Memphites genere, Tiſſaphernis primò legatus, poſtea vero à Cyro fratre regis Perſarum, quod illius conſilia juvabat, Joniæ præfectus eſt. Cyro autem ſuperato, cæſoque à fratre, veritus regis iram, liberis, pecuniiſque, in naves impoſitis in Ægyptum ad regem Pſammeticum navigavit: quem quia beneficiis effecerat, perfugium ſibi futurum ſperabat. Sed is pecuniarum, quas advexerat ille, cupiditate illectus, ſupplicem & bene meritum, contra jus faſque peremit. Diod. l. 14. Thucyd. lib. 8.

Tamnum, Anton. op. Gall. Celt. Matiſconæ urbi finitimum *Burg en Breſſe* Fuſtillario Matiſconenſi. Item op. Aquitaniæ, Blaviæ proximum, *Talemond* Scaligero.

Tamuda, op. Maurit. Ting. cum flu. cognomine, *Tamuada* Melæ, *Bedia*, teſte Olivario.

Tamugada, urbs Africæ mediter. in Mauritaniæ confin. à Lambeſâ 14. m. p. diſtans.

Tamuſida, Ptol. urbs Maurit. Ting. mediter. Feſſæ finitima. *Tiſelfeldt* Marmolio.

Tamuſiga, op. Maurit. Tingit. extra Herculis columnas, in orâ Oceani Atlantici. Ptol. *Gazola* Moletio.

Tamyna, urbs Eretriæ. Strabo. Hic Jupiter *Tamynæus* colebatur. Steph.

Tamyrace, op. Sarmatiæ Europæ ad Carcinitem ſinum promunt. cognomine. Strabo.

Tamyras, flu. Phœniciæ inter Tyrum & Sidonem, vulgo *Damor*. *Damyras* Polybio, *Nagoras*, vel *Magoras* Plinio, & *Leon* Ptolemæo dici videtur.

Tamyras, vide *Thamyras*.

Tanach, urbs in tribu Aſer. Jud. 1.

Tanagra, Ptol. Bœotiæ nobile op. *Grææ* Homero, teſte Stephano, cui *Gephyra*, ut & *Oropus* ab Ariſtotele dicitur. Hodie *Anatoria* dicitur Caſtaldo. Ejus mem. Statius 7. Theb.

Mille ſagittiferos gelidâ de colle Tanagræ.

Nemo paulo humanior eſt, inquit vir magnus, qui non aliquid audiverit de Tanagræis gallis ad certamina natis. De illis ita Varro de R. R. 3. 9. *Sine dubio ſunt pulchri, & ad certandum inter ſe maximè idenei.* Plin. 10. 31. *Quidam Galli ad bella tantum & prælia aſſidua naſcuntur, quibus etiam patrias ſuas nobilitarunt Rhodum ac Tanagram.* Et Pauſanias in Bœoticis ubi de Tanagrâ: Ἔστι δὲ ἐν γένει δύο ἀγαθὰ ἀλεκτρυόνων, οἵ τε μάχιμοι, καὶ οἱ κόσυφοι καλούμενοι. *Sunt ibi gallorum genera duo, pugnaces, & qui merulæ vocantur.* Columella lib. 9. cap. 2. *Tanagrici plerumque Rhodiis ac Medicis amplitudine pares.* Idem *Deliaci, quoniam procera corpora & animos ad prælia pertinaces requirebant, præcipuè Tanagricum genus & Rhodium probabant.* Unde eſt quod proverbio jactabant veteres: Ἀλεκτρυόνα ἀξιόμαχον Ταναγραῖον, *Gallum pugilem Tanagræum.* Hi galli Colæphryges dicti ſunt à monte cognomine prope Tanagram in quo alebantur. Heſychius. Κολλάτρυξ, Ταναγραῖος ἀλεκτρυών, ἢ ἔρυθρος Βοιωτίας. Unde Bochartus nomen Phœnicium eſſe ſuſpicatur. Gallus enim Syris eſt תרנגל *tarnegal*. Græci autem L. finali rejecto, ut in Ἄσσυρία & Ἀσσύρια, ex *Tarnega* unius literæ tranſpoſitione *Tanagram* fecere. Ita ut urbs Tanagra ſit urbs galli, i. e. gallorum.

Tanagrus, ſive *Tanager*, *Negro*, teſte Celſo Citradino, flu. Lucaniæ ex Alburno monte apud Picenum op.

oriens, haud procul à Potentiâ decurrens, Auletamq; opidum alluens, qui in campo Atinate merſus ſub terrâ, poſt 20. m. p. emergit. Virgil. Georg. 3.

——— *Et ſicci ripa Tanagri.*

Tanais, *Don* incolis, flu. Sarm. Europ. notiſſimus & maximus, illam ab Aſiâ diſterminans, in Moſcorum finibus oriens, ac in merid. obliquè decurrens, ac in Mœoticam paludem magnâ vi aquarum influens. *Silus* Scythis dicitur, teſte Plinio, *Danubius* quoque olim dictus fuit, teſte Acrone Horatii Scholiaſte. Dixi hunc flu. Aſiam diſterminare ab Europa. Diod. Sic. lib. 1. Μίσχει Ταναΐδ᾽ πόλαμὸν τῷ διορίζοντι τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας. Incertus auctor in Pont. Euxin. & Mæotid. palud. periplo : τὸν δὲ Τάναϊν ποταμὸν, ὃς ἐστι τῆς Ἀσίας ὅρος τίμιον ἢ ὑπερέχει ἑκατέρα δίχα. Lycophron in Caſſan.

Λίμνην τε τίμιον τάναϊς ἀκραίφνης μίσγων.

Dionyſius verſ. 14.

Εὐρώπην δ᾽ Ἀσίης Τάναϊς διὰ μέσσον ὁρίζει :
Ὃς ῥά θ᾽ ἁλισόμενος γαίης διὰ Σαυροματάων
Συρίσσει ἐς Σκυθίην τε καὶ ἐς Μαιώτιδα λίμνην.

Et poſtea verſ. 661.

Ὅστε καὶ Εὐρώπην κοτίμενται Ἀσίδ᾽ ἄνακτες
Ἐς δύο Εὐρώπην, ἐς δ᾽ αὖγας Ἀσίδα γαῖαν.

Ovidius in Ponticis :

Quique duas terras, Aſiam, Cadmique ſororem
Separat, & curſus inter utramque facit.

Hinc ab Horatio *diſcors* vocatur in Odis.

——— *Tanaiſque diſcors.*

Lucanus lib. 3. ——— *Quà vertice latſus*
Ripheo Tanais diverſi nomina mundi
Impoſuit ripis, Aſiaque & terminus idem
Europæ, mediæ dirimens confinia terræ
Nunc hunc, nunc illum, quà flectitur, ampliat orbem.

Qu. Curtius lib. 6. *Tanais Europam & Aſiam medius interfluit.* Mela 1. 1. *Hoc mari & duobus inclytis amnibus Tanai & Nilo in tres partes univerſum dividitur. Tanais à Septentrione ad merid. vergens in mediam fere Mœotida defluit.* Vide eundem lib. 2. cap. ult. Ammian. l. 22. *Qui* (Tanais) *inter Caucaſeas oriens rupes per ſinuoſos labitur circumflexus, Aſiamque diſterminat ab Europâ, & in ſtagnis Mœoticis delitescit.* Marcianus Heracleota : Καὶ πάλιν ὁ Τάναϊς πόλαμὸς, ὅστις ἢ Εὐρώπην ἀπὸ τ᾽ Ἀσίας ὁμοίως ἢ τὸ Ἀρκτῷον διορίζει μέρος, εἰς ἢ Μαιῶτιν ἐκβάλλων λίμνην. Herodotus lib. 4. Ὄνδρ᾽ δὲ δὴ Τάναϊν πόλαμον, ὃς ῥέει πανίσχυρος ἐκ λίμνης μεγάλης ὁρμώμενος, ἐσιδιδοῖ δὲ ἐς μέζω ἔτι λίμνην καλεομένην Μαιῶτιν, ἐκδέχεται Σκύθας τε τοὺς Βασιλείους καὶ Σαυρομάτας. Addenda etiam erant è Plutarcho nonnulla, ſed lectorem id authorem ipſum remittimus (modo Plut. auctor ſit) lib. de Fluminibus. Ariſtoteles in Mereorologicis docet, veterum nonnullos credidiſſe, Tanaim flu. ex Araxe profluere. Locus eſt lib. 1. Ἐν μὲν δὴ τῇ Ἀσίᾳ φλῆγοί τε ἐκ τῆ Παρνίσσ καλουμένης φαίνονται ῥέουσαι ὄρους καὶ μέγιστοι πόλαμοὶ. Τοῦτο δὲ ὁμολογεῖται φαίνεσθαι τὸ μέγιστον ὄρος τῶν πρὸς ἕω καὶ μεσημβρίαν. Ὑπερβάλλει γὰρ ἅπαν τοῦτο φαίνεται καὶ ἔξω θαλάττης ἐς τὸ πέρας ἐκ ὄντων τοῖς ὑστέροις. Ἐκ μὲν τούτου ῥέουσι ἄλλοι τε πόλαμοι, καὶ ὁ Βάκτρος, καὶ ὁ Χοάσπης, καὶ ὁ Ἀράξης. Τούτου δὲ Τάναϊς ἀποχίζεται μέρος τι, εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην. Sic ſcribendus ille locus, Παρνισσὸς Dionyſio & aliis dicitur *Paropaniſſus*, uti ſupra vidimus. Fruſtra vero hic Olympiodorus Parnaſſum in Aſiâ quærit. Ineptè item Orpheus in Argonauticis :

Ἔνθαδ᾽ Ἀράξεω ῥοῦμα μεγαβρεμέτε ποταμοῖο
Ἐξ ὃ θερμάδλαι, Φᾶσις, Τάναΐς τε ῥέουσι.

Nugatur, more ſuo, poeta ille. Fragmentum Peripli Ponti Eux. & Mæot. pal. à Voſſio editum (cui hanc notam debeo) Ἐξίσου δὲ δίεσμον ἔχων τὸ ῥεῖθρον. Ubi rectè Tanaim δίεσμον vocat, ut & alii omnes. Ne fallant Troades Senecæ Tragici, cujus in exordio ſtatim Tanais ſeptem ora habere dicitur.

——— *Columen everſum occidit*
Pollentis Aſiæ, cœlitum egregius labor.
Ad cujus arma venit, & qui frigidum
Septena, Tanain ora pandentem bibit ;
Et qui renatum primus excipiens diem,
Tepidum rubenti Tigrin immiſcet freto.

Sic legendum ex MS. ſed nemo unquam Græcorum tam imperitus fuit, ut Tanaim ἐπτάςομον eſſe proderet. Error iſte ſolum eſt Romanorum. Quod jam Acron in Commentario ad Horatium videtur ſubodoratus fuiſſe. Romani namque ſolent ſæpe confundere Tanain & Iſtrum. Teſtis ejus rei etiam eſt Seneca in Qu. Nat. lib. 6. *Hinc qui medius inter pacata, & hoſtilia fluit, Danubius ac Rhenus ; alter Sarmaticos impetus cohibens, & Europam Aſiamque diſterminans : alter Germanos, avidam gentem belli, repellens.* Non ſollicitanda eſt hæc lectio, quod tamen quidam faciunt. Danubium etiam Tanaim vocat Tibullus lib. 3. ad Meſſalam, cum inquit :

Quaq; Hebrus, Tanaiſq; Getas rigat, atq; Sigynos.

Sic emendandus iſte verſus. Getæ enim & Sigyni, ad Iſtrum ſunt, non Tanain. Noli audire eos qui *Moſinos* ſubſtituunt : nam immenſum quantum ab Iſtro, & Tanai, diſtant. Ineptiſſimi vero qui *Morinos* cogitarunt ; qui tantum abſunt.

Quantum Hypanis Veneto diſtat ab Eridano.

Mirabitur forſan aliquis, quod auctor fragmenti ſupra memorati inquiat in Boſp. Cimmeriũ exonerari Tanain ; & quod infra os Mœotidis paludis idem faciat ac os Tanaidis, cum tamen tam vaſtum interſit ſpatium. Sanè id ipſum quoq; innuit Arrianus in περίπλῳ Ponti. Τάναϊς πόλαμὸς λίγνλαι ὁρίζει ἀπὸ τ᾽ Ἀσίας ἢ Εὐρώπην, ἢ ὁρμᾶται μὲν ἀπὸ λίμνης τ᾽ Μαιώτιδ᾽, ἰσβάλλ᾽ δὲ εἰς θάλασσαν τ᾽ τῦ Εὐξείνε Πόντ. Quem locum fruſtra emendare aggreſſi ſunt viri docti. Plutarchus Junior in lib. de Flum. Cr.u. metopon ad Tanaim collocat : Παρέκκειται δὲ τῷ Ταναΐδι ὄρος τῇ διαλίκλῳ τῶν ἐκοικούντων περσαγορευόμενον Βαξάβα, ὅπερ μεθερμηνευόμενον ἔστι Κεῖν μίτωπον. Alibi quoque ſimilia occurrunt exempla, ubi urbes Boſporanæ, Tanaiticæ dicuntur. Ratio ejus rei eſt, quod Boſporus Cimmerius etiam Tanais appellatus fuerit. Oſtendit hoc Procopius lib. 4. de Gothis : Τάναϊν δὲ καλοῦσι καὶ ὀνομάζουσι καὶ ἐκβολὴν ταύτην ἐν λίμνῃ ἀξυμβόλῳ τ᾽ Μαιώτιδ᾽, ἀχρὶ ἐς Εὔξεινον Πόντον. Is. Voſſius.

Tanais, urbs & emporium celebre (maximè pellium) Sarmatiæ, ad oſtia Tanais flu. ab iſthmo Tauricæ, ubi Precopenſium regia, itinere 5. dierum, ſeu 30. leuc. Germanis diſtans. *Aſoph* incolis, teſte Mercatore.

Tanais, viri proprium. Horat. Sarm. 1. Sat. 1.

Eſt inter Tanaim quiddam, ſocerumq; Viſelli.

Tanaquil, Tarquinii Priſci Romanorum regis uxor. Livius. Ponitur & pro quâvis uxore viro imperante. Auſon. epiſt. 23. ——*Tanaquil tua ne ſciat illud.*

Vide Scal. Auſon. lect. l. 2. c. 6. Juvenalis Sat. 6.

Conſulit Iſſericæ lento de funere matris
Ante tamen de te Tanaquil tua.

Tanarus, flu. Lombardiæ Ciſpadanæ. *Tanaro* Leandro. Corruptum ejus vocabulum legitur apud Ælianum Τάναρ᾽ pro Τάναρ᾽, quod inſcitia librarii factum, cui notius erat extimum Peloponneſi verſus meridiem promuntorium hoc nomine quam *Tanarus* Italiæ amnis Locus eſt Hiſt. Anim. l. 14. c. 29. ubi ὁ πάντῃ γνώριμ᾽ πόλαμὸς dicitur.

Tanatis, Mœſiæ ſup. op. Ptol. *Terriana* Nigro.

Tanes, vir Perſa eſt ducibus Darii.

Tanetos, *Toliapis* Ptol. inſ. Albionis in Angliâ Cantio adjacens, vulgò *Tenet*, vel *Thanet*.

Tanetus, *Tannetum* Anton. *Tanitum* Ptol. op. olim nunc pagus Æmiliæ in agro Regienſi, apud Niciam flu. inter Regium Lepidi 9. & Parmam 6. m. p. *Taneta* P. Diacono.

Tanfana, templum, *Benthemerberg*, teſte Geo. Bruno, locus Germ. in Weſtphaliæ & Friſiæ confin. apud veteres Marſos & Salios, ubi Benthema op. & comitat. à veteribus Saliis vix mill. Germanico in ort. diſtans.

Tanis, *Tanitis præfectura* Plinio, *Taphnis* Ezechieli, urbs Ægypti apud oſtium Taniticum, à Gigantibus condita & nominata teſte Iſiodoro, & Phaṛaonis quondam regia, ubi Moyſes, tot edidit ſigna. *Tanes* adhuc dicta, teſte Nigro, urbs quondam magna, Stephano authore.

Taniticum oſtium, *Sanicum* Strab. *Tanicum* Pomponio, unum ex 7. Nili oſtiis inter Peluſiacum ad ort. & Mendeſium ad occ. *Callixene*, teſte Bonacciolo cum aliis.

Tanos, urbs Cretæ. Gent. *Tanius*. Steph.

Tantalus,

Tantalus, Jovis & Nymphæ Plotæ fil. teſte Euſebio lib. 2. Præp. Evang. cum tamen Jo. Diaconus & Didymus Jovis & Plutûs Nymphæ filium fuiſſe arbitrentur: quem Tzetzes hiſt. 10. chil. 5. prædictâ quidem matre genitum, ac patre Imolo Lydiæ rege ſcribit. Lucianus in Dipſadibus Æthonis filium facit, uti teſtantur carmina ſequentia:

Τοῖα παθὼν τ' ἔτιμα κ) Τάνταλον Αἴθονος υἱὸν
Μηδαμὰ κοιμῆσαι δίψαλίω ὀδύνῃ.

Fuerunt qui dixerint Deos aliquando in hoſpitium ab hoc fuiſſe acceptos, qui cum lautum convivium illis paraſſet, Pelopem fil. cæſum inter cæteras epulas appoſuit. Id cum Dii cæteri cognoviſſent, ab iis epulis abſtinuerunt, præter unam Cererem, quæ ob raptæ filiæ dolorem pene deſipiens inconſulto humerum edit. Tum Dii reliqui ejus filii miſerti, eum rurſus jecerunt in lebetem, ac recoctum vitæ reſtituerunt, teſte Pindaro. Cum vero illi deeſſet humerus, Dei eburneum feciſſe dicuntur: qui humerus omnium poſtmodo Pelopidarum ſignum fuit, ut Spartis pilum ſicuti teſtatur Iſacius. Verum quia Deorum epulas humanâ cæde contaminaſſet, perpetuo epularum deſiderio ad inferos addictus eſt, qui tamen præſentes lautiſſimo regioque apparatu ſemper habet epulas, neque ullo pacto illas poteſt attingere, quamvis inſatiabili fame excruciaretur. Homerus lib. λ. Odyſ. ait Tantalum apud inferos perpetuâ ſiti vexari, & in aquâ eſſe perpetuò, quæ uſq; ad mentum aſſurgit: ſed quoties labris attingere conarur, illa ſtatim refugit: quod ipſum faciunt varia fructuum genera, quorum deſiderio ſemper diſcruciatur, ut eſt in his.

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον χαλεπ' ἄλγε' ἔχοντα,
Ἑστὼτ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ περιέλαζε γενείου.
Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ ἔφτιεν ἐλθεῖν,
Ὁσσάκι γὰρ κύψει ὁ γέρων πιέειν μενεαίνων
Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκε ἀναβρῶξαν· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, κατεζήνασκε δὲ δαίμων.
Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατακρῆθεν χέε καρπὸν,
Ὄγχνας τ' ἠδὲ μηλέας ἀγλαόκαρπους,
Συκέας τε γλυκερὰς, ἠδ' ἐλαίας τηλεθοώσας
Τῶν ὁπότ' ἰθύσει ὁ γέρων ὀφρὶ χερσὶ μάσσῃς
Τὰς δ' ἀνέμῳ ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα.

Alii putarunt lapidem illius capiti imminere, qui quoties bibere conaretur, toties illius caput percuteret. Cic. 4. Tuſc. Qu. *Poetæ impendere apud inferos ſaxum Tantalo faciunt ob ſcelera, animique impotentiam & ſuperbiloquentiam.* Euripides in Oreſte:

Διὸς πεφυκὼς (ὡς λέγουσι) Ταντάλου,
Κομψοῖς ὑφρτίλοισι δεσμᾶσιν πάτερ
Ἄϊδος ποτᾶται, κ) τίνει ταύτην δίκην·
Ὡς μὴν λέγουσιν, ὅτι θεοῖς ἀνθρωπος ὢν
Κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον
Ἀκόλαστον ἔχε γλῶσσαν, αἰσχίστων πόνων.

Ovid. *Quærit aquas in aquâ, & poma fugacia captat*
Tantalus, hoc illi garrula lingua dedit.

Tibullus lib. 1.
Tantalus eſt illic, & circum ſtagna, ſed acrem
Jam jam poturo deſerit unda ſitim.

Cornelius Gallus:

Οὗτος ὁ περὶ μακάρεσσι συνέστιος, ὅτος ὁ νέκταρ
Πολλάκις τετράρυ πλουσίμβροτος πέμπε,
Νῦν λιβάδος θνητὸς ἱμείρεται, ἡ φθονερὴ δὲ
Κέκτηται ἀεὶ χείλεσι ἴσα τανηνοτέρη
Πῖνε λίγειε τὸ τόρευμα, κ) ὄργια μάνθανε σιγῆς,
Οἱ γλάσσῃ περιστεῖς ταῦτα κολαζόμεθα.

Alii, uti Tzetzes ac Didymus, putarunt hanc pœnam irrogatam Tantalo, quia nectar & ambroſiam ſuis æqualibus impertiverit. Pindarus.

Μετὰ τρίτων τέταρτον
Πίνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψας
Ἀλίκεσσι συμπότοις
Νέκταρ, ἀμβροσίαν τε δῶκεν.

Propert. 2. 1.
Hoc ſi quis vitium poterit mihi demere, ſolus,
Tantaleo poterit tradere poma manu.

Idem eleg. 17. ejuſdem libri.
Vel tu Tantaleâ moveare ad flumina ſorte.

Idem lib. 4.
Fallax Tantaleo corripiare liquor.

Ovid. Amor. lib. 3. eleg. 6.
Sic aret mediis facili vulgator in undis,
Pomaq; quæ nullo tempore tangat, habet.

Claudianus:
Non aqua Tantalicis ſubducitur invida curis.

Seneca in Thyeſte:
Stat luſus vacuo gutture Tantalus,
Impendet capiti plurima noxio
Fruges avibus præda fugacior, &c.

Idem in Herc. Fur.
In amne medio faucibus ſiccis ſenex
Sectatur undas, abluit mentum ſenex;
Fidemq; cum jam ſæpe decepto dedit,
Ferit unda in ore: poma deſtituunt famem

Hujus mem. Statius 1. Theb. licet poenam non addit.
——Neq; enim arcano de pectore fallax
Tantalus, & ſævæ periit injuria cœnæ.

Tantali fabulam de divitibus avaris interpretatur Horat. Serm. lib. 1. Sat. 1.
Tantalus à labris ſitiens fugientia captat
Flumina; quid rides? mutato nomine de te
Fabula narratur. ——

Petronius Arbiter:
Nec bibit inter aquas, nec poma patentia carpit
Tantalus infelix, quem ſua vota premunt.
Divitis hæc magni facies erit, omnia latè
Qui tenet, & ſicco concoquit ore famem.

At Cicero curas & timores manes videtur putaſſe à mentibus hominum per hanc fabulam expellendos. Quod etiam ſenſit Lucretius in his carminibus.
Nec miſer impendens magnum timet aere ſaxum
Tantalus, ut perhibent, caſſâ formidine torpens:
Sed magis in vitâ Divum metus urget inanis
Mortales, caſumq; timent, quem cuiq; ferat ſors.

Tantalus, mons Leſbi, à *Tantalo* dictus. Steph.

Tanus, flu. Peloponneſi per Argiam fluens. Pauſ. *Tanaus* Euripidi dictus, agrum Argivorum à Spartano dividens. Item Siciliæ mons, teſte Fazello.

Taoca, Perſidis urbs Ptol. quam Thevetus *Thimar* vocari ait. Pop. *Taoci*. Dionyſius verſe 1060.

Πρῶτα Σάβαι, μίλιπνοα Παισαργάδαι, ἄγχι Ταοκοί.

Ubi vulgo ἄγχι δὲ Ταοκοί. Atqui cum *Taſcorum* alibi non fit mentio, Salmaſio libens aſſentior, qui Ταοκὸς pro Ταύκης in auctore aliquo malè exarato Dionyſium legiſſe arbitratur. In maritimâ enim Perſidis orâ, non longè à Paſargadis, *Taocene* regio, ubi *Taoce* urbs cum promunt. cognom. à Ptol. ſtatuitur, cujus quoque mem. tum Arrianus, tum Strabo lib. 15. urbem regiam nominans: Ubi enim in editis libris eſt ἐν τῇ παραλίᾳ ϗ Ὄκλων λιμέσιν, pro ϗ Ὄκλων Ταύκλων legendum eſſe monent Caſaubonus & Salmaſius. Montanus.

Tape, urbs Hyrcaniæ regia fuit, apud oram maris Caſpii à portis Caſpiis in ort. ſtad. 1400. diſtans. Strabo.

Tapheth, Solomonis filia. 3 Reg. 4.

Taphiæ, inſulæ, quas prope Echinadas Strabo lib. 10. ponit, quarum caput *Taphus*. Iis Taphii ac Teleboæ imperarunt; de quibus hujuſcemodi repetit originem Scholiaſtes Apollonii. Perſeo ex Andromedâ, ut narrat Herodotus, 4. fuere filii, Alarus, Sthenelus Neſtor & Electryon, qui ſimul regnaverunt. Ex Hippothoe Neſtoris filiâ & Neptuno Pterelas genitus eſt, ex eo Telebos & Taphus, à quò *Taphus* inſ. in quâ Teleboæ ac Taphii communi nomine, & imperio fuere. Igitur ii Hippothoes eorum aviæ pecuniam ab Electryone eorum neceſſario, qui pro eâ reſpondit, repetebant; quâ negatâ ad arma venere, armenta abigerunt, ipſum denique ac filios ſuſtulere. Alcmena vero Electryonis filia patrem ultura, Amphitryonem Thebanum, hominum potentiſſimum, in motrimonium accepit, atque hoc pacto, bello inter eos conflato, ab eodem Amphitryone deleti ſunt, eorumque regnum Cephalo profugo Athenienſi, qui exercitui præerat, donatum quod ad Ulyſſem ſucceſſione pervenit. Hæc ille *Taphiorum* nomen deducit Bochartus per aphæreſin ab חטף *hataph*, i. e. *à rapiendo.*

rapiendo. Erat enim gens latrociniis admodum dedita, Hom. Odyſ. O.

Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν Τάφιοι λῃζόμενοι ἄνδρες.

Idem Odyſſ. Π

Οὐνεκα λῃζήσων ἔπλησ' ἐπιπόμπῳ Ταφίοισι.

Apollonius lib. 1. Argon.

——Ἀτὰρ ὅτι γ' ἰθύνοντες ἀμείρεσθαι
Λῃζῳ Τάφιοι. ——

Taphiuſa, locus juxta Leucadem, in quo *Taphiuſius* lapis naſcitur. Plin. 36. 21.

Taphiuſſa, urbs Cephallleniæ, quondam *Taphos* appellata. Cives *Taphii*, vel *Taphiuſſei*. Steph.

Taphne, uxor Pharaonis regis Ægypti. 3 Reg. 11.

Taphnæ, civitas Ægypti, pop. *Taphnæi*. Vide *Tanis*.

Taphra, *Taphrura* Ptol. Africæ min. urbs. *Tachs* Moletio, & Olearius, inter Uſillam ad occ. & Theænas ad ort. à Carthag. 300. m. p.

Taphræ, *Taphros* Ptol. *Precop*, vel *Przecop* Mercatori, aliis *Mancup*, urbs Tauricæ in Iſthmo, regia Tartarorum Precopenſium, à Tanais oſtio 30. mill. Germanica in Auſt. Axiacam, ſive (ut nunc vocant) Oczacoviam verſus 14. à Boſporo Cimmerio 260. m. p. in occ. teſte Plin. quanta eſt Tauricæ longitudo. Auſpiciis Trajani Imp. capta fuit, teſte Floro, qui eâ tempeſtate vixit. *Taphre* Stephano dicitur, à ſervis, qui, dominis cum Thracibus bellum gerentibus, ſe eorum uxoribus commiſcuerant, habitata.

Taphron, Arabiæ Felicis urbs apud Marcellinum.

Taphros, *Fretum Etruſcum* Melæ, *Fretum Gallicum* Antonino, *Sinus Sardonius* Euſtathio, mare quod inter Sardiniam & Corſicam intercedit.

Taphſar, nomen regionis. Jer. 51.

Taphua, villa, terminus Palæſtinæ ad Ægyptum. Item alia in tribu Manaſſe Joſ. 12. & 15. data filiabus Salphaad. Joſ. 17. Filius Hebron. 1 Par. 2.

Taphus, vide *Taphiuſſa*.

Taposiris, *Taphoſiris*, Plut. & Apuleio, op. Ægypti parvum, inter Alexandriam & Canopum, ubi Oſiridis templum erat.

Taprobane, *Zeilan*, teſte Jo. Barrio cum Varrerio, inſ. magna maris Indici contra Cory promunt. (non *Sumatra*, ut Mercator ait, longè in ort. diſtans, cum Ptol. illam apud Cory promunt. Indiæ citer. deſcribat) cujus ambitus 2000. m. p. eſſe traditur. Lucet ibi Canopus, ſidus clarum & ampliſſimum. Homines corporum magnitudine alios antecellunt, cæruleis oculis, atroci viſu, terrifico ſono vocis. Vivunt ultra annos 100. Naſcuntur in eâ berylli & hyacinthi, ut Ptol. refert. lib 6. Item aurum & argentum, & marmor teſtudini ſimile; præterea gemmæ & margaritæ præcipuæ bonitatis. Apud eos annona nunquam augetur, neque ſunt fora, aut lites. Herculem colunt. Populus regem eligit, ſenectâ, clementiaque venerandum, & liberos non habentem. Et ſi poſtea gignit, abdicant, ne fiat hæreditarium regnum. Dionyſius verſ. 591.

Κεῖσαι δὲ ϛρεφθεὶς, τοτὲ μὲ περιπάγριος κολάπτης,
Αἰψά γε Καλιαὶ μεγάλου ὑπὸ νῆσον ἴκοιο
Μητέρα Ταπροβάνου Ασπιγείων ἱλειάοντων·
Αὐτὴ δ' ὑπερτάτη μίγδην πίλει

Hæc inſ. olim Σιμύνδα (vel πάλαι Σιμύνδα) dicta eſt, teſte Ptol. ipſius vero atavæ Σαλιχὴ & eius incolæ Σάλαι. Sic enim ille: Ταπροβάνη, ἥτις ἐκαλεῖτο πάλαι Σιμύνδα, νυῦν δὲ Σαλιχὴ, ἧς οἱ κατέχοντες αὐτὴν κοινῶς Σάλαι. Eadem etiam habet Steph. de urb. uti etiam Marc. Heracleota, & Peripli auctor; niſi quòd hi duo Παλαισιμύνδα habent, ubi Ptol. & Steph. diviſis vocabulis πάλαι Σιμύνδα. Sanè Plinius *Palæſimundi* fluvii cum op. cogn. in Taprobanâ mem. à quo inſulam denominatam veriſimile fit. Unde ſatis probabiliter contendit Salmaſius in cæteris etiam Παλαισιμύνδα legendum. A Σαλιχὴ autem vel Σάλαι *Scilan*, vel *Zeilan* deduci videtur. Quod autem Dionyſius Taprobanen elephantis abundare ait, idem eſt quod apud alios authores traditur. Solinus ex Plinio: *Elephantis repleta eſt majoribus multò quam fert India.* Alexander Lychnus apud Stephanum.

Θηρσὶν μὲν πίσλησι ἰϋρρίνων ἱλειάοντα.

Æn. Hiſt. An. 16. 18. ubi de hâc inſulâ: Ἔχει δὲ ἡ νῆσος ἐλεφάντων πολλῶν καὶ μεγίστων, &c. Tzetzes Chil. 8. Hiſt. 213.

Ἡ Ταπροβάνη τ' Ἰνδῶν νῆσος ἔϛι μεγίϛη
Ἐν ταύτῃ καὶ ἐλέφαντες, &c.

Hujus inſ. mem. quoque Ovid. Pont. 1. 6.

Quid tibi ſi calidâ, proſit, laudere Syene,
Aut ubi Taprobanen Indica tingit aqua?

Nomen ejus quod attinet *Taprobane* Bocharto eſt טפרן *Taph Parvan*, i. e. litus Parvan, ſeu Parvain, quod facit Solomonis Ophir; vide ſis doctiſſimum auctorem Geogr. pag. 768.

Tapſacum, Cyrenaicæ reg. op. Plin. 5. 5.

Tapſus, vide *Thapſus*. Item urbs Africæ marit. inter Rhuſpinam, & Rhuſpas, Lepti parvæ vicina. Sil. lib. 3.

Et Zama, & uberior Rutulorum ſanguine Tapſus.

Tapyri, populi non procul ab Hyrcanis. Dionyſius.

Τρκανίοι, Τάπυροί τε. ——

Ubi Montanus. Tapyros quod attinet (neque enim admitti poteſt altera lectio Τρκανίοι τ' Ἀπυροί τε, obſtat enim aliorum ſcriptorum auctoritas, qui nuſquam Ἄπυρος, ſed Ταπύρης appellant) eos Hyrcaniæ propinquos faciunt Q. Curtius & Plinius, quamvis de accurato eorum ſitu nihil ex illis colligi poſſit. Sed ſi recto ordine hic progrediatur Dionyſius, eos Hyrcaniâ Orientaliores, & proinde in Margianâ eſſe oporter, ubi Ταπύρης quoſdam locat Ptolemæus. Atque eo ferè ſitu eos locat Eratoſthenes, teſte Strab. affirmans μεταξὺ Τρκανῶν καὶ Ἀρίων Ταπύρας οἰκεῖν: manifeſtius vero conſentit ipſe Strabo, dum μεταξὺ Διρβίκων τε καὶ Τρκανῶν eoſdem conſtituit. Alibi tamen Ταπύρης habet Ptol. in Mediâ ſc. ac Tapuræos cum Tapuris montibus in ipſâ Scythiâ. His mos fuit, ut proprias uxores aliis viris, nuptui concedant, cum 2. aut 3. liberos ex iis ſuſcepiſſent. Vino proinde ac unguento oblinuntur. Juſtitiam colunt. Strabo lib. 12. Vide Steph.

Taracina, vide *Tarracina*.

Taraco, vide *Tarraco*.

Taranus, Jupiter à Gallis ſic dictus, cui humano ſanguine litabant. Lucan. lib. 1.

Et Taranis Scythicæ non mitior ara Dianæ.

Ubi Taranis idem eſt quod Jupiter βροντῶν, hoc eſt, tonans, à *Taran* quod Britannis noſtris *tonitru* ſonat, ut videtur Cluverio lib. 1. Ant. Germ. cap. 9. *Taramis* legit Bochartus; cui nomen factum videtur ex Phœnicio תרעם *tarem*, ſervili ת præfixo, à radice רעם *tonare*.

Tarandrus, regio Phrygiæ. Gent. *Tarandrius*. Steph.

Tarantus, urbs Bithyniæ, ubi *Tarantæus* Jupiter colitur. Steph.

Taras, Neptuni fil. quem *Tarentum* ædificaſſe nonnulli autumant. Vide *Tarentum*, quod Græcis Τάρας dicitur. Dionyſius. ——Τάρας δ' ἀλὸς ἐγγύθι κεῖται.

Taras, flu. Italiæ juxta Tarentum Stephano. Inter Metapontum ac Tarentum Appiano. Pauſanias quoq; in Phocicis dicit fluvium eodem nomine, quo urbs, vocari.

Taras, Aſiæ min. urbs. Curopalates. Eſt etiam Scythiæ flu. Val. Flac. lib. 6.

Quoſque Taras, niveumq; ferax Evarchus olorum.

Ubi alii *Tarax*.

Taraxippus, vir quidam in Iſthmo ab equis interemptus. Cæl. Rhod. lib. 31.

Tarbelli, pop. Gall. Aquit. apud Pyrenæi mont. radices; quorum urbs *Tarba*, & *Aquæ Tarbellicæ*. Hinc *Tarbellius*, & *Tarbellicus*, nom. gent. Auſonius in Moſel.

Numine adorato Tarbellius ibit Aturrus.

Lucan. lib. 1. —— *Et ripas Aturi, quà litore curvo*
Molliter admiſſum claudit Tarbellicus æquor.

Tarbelus, mons Cariæ, Cauno urbi maritimæ imminens. Qu. Calaber.

Tarbiaci, pop. in finibus Agrippinenſium. Tacitus.

Tarchetius, impius Albanorum rex, de quo Plutarchus in vitâ Romuli.

Tarchia, urbs Siciliæ. Steph.

Tarcho, vel *Tarchon*, Hetruriæ dux, & aruſpex inſignis, qui Æneæ ſuppetias tulit adverſus Turnum & Rutulos. Virgil. Æneid. 8.

Tarcho, vel *Tarchon*, Cilicum princeps vulgò creditur apud Lucan. lib. 9.

Cum Tarcho in motu linquendi ſigna Catonis
Suſtulit. ———

Ubi antea: *Tum Tarchon motus.* Sed in MS. P. inter lineas aſcriptum erat, *alias: dimotus*; quod viam præit ad veram lectionem, *Tarcondimotus*: ſic enim apud Florum vocatur; & Græcè Dioni eodem modo, Ταρχονδίμοτος. *Tarcondemus* eſt apud Plut. in Antonio. Quem Cic. 15. ep. 1. *Fideliſſimum ſocium amiciſſimumq;* P. R. appellat. Ταρχονδίμοτος Straboni lib. 14. Cæſari vero *Tarcondarius* dicitur.

Tarchonium, urbs Tyrrheniæ, à Telepho *Tarchonis* fil. condita. Steph.

Tarentaſia, Anton. & alibi *Darántaſia*, reg. & urbs archiep. Allobrogum, cujus Antiſtes Monaſterii op. inde ad 2. leuc. diſtant. moratur.

Tarentinus ſinus, *Thurinus* Ovidio, ſinus M. Græciæ inter 2. promunt. Japygium ad Bor. & Lacinium ad Auſtrum terminatus. *Golfo di Taranto* vulgò.

Tarentum, vel *Tarentus*, M. Græciæ urbs clariſſima, in intimo receſſu ſinus Tarentini, à *Tarante*, Neptuni filio primum condita, à quo & nomen accepit: deinde à Laconibus aucta, qui duce Phalanto illuc adventantes, expulſis incolis (ut Juſtinus lib. 3. ſcribit) eam tenuerunt. Incolæ *Tarentini*, qui cum Romanis aliquandiu bellum geſſerunt: quibus cum pares non eſſent, Pyrrhum Epirotarum regem auxilio ſibi acciverunt. Sunt qui *Tarentum* non à *Tarante* Nept. filio, ſed à Sabinâ voce *Tarentum* deducant, quæ illis *molle* ſig. propterea quod in agro Tarentino & nuces & lanæ molliſſimæ provenirent. Locum luxui deditum fuiſſe innuunt Strabo, & Euſtathius, qui τρυφὴν illi tribuunt. Unde Horat.

Pectinibus patulis jactat ſe molle Tarentum.

Idem ad Mæcenatem:

——— *Mihi jam non regia Roma,*
Sed vacuum Tibur placet, aut imbelle Tarentum.

Juvenalis Sat. 6.

Atq; coronatum & petulans, madidumq; Tarentum.

Sidonius Carm. 5.

Ipſaque, quæ petiit, trepidaverat uncta Tarentus.

Lacedæmonium vocant Horatius & Ovidius. Hinc *Tarentinus*. Horat. lib. 2. ep. 1.

Lana Tarentino violas imitata veneno.

Vide omnino clariſſimum Cluverium de Ital. Ant. pag. 1229. &c.

Targines, *Vernauda*; teſte Barrio, flu. M. Græciæ apud Locros decurrens. Mazzellâ vero teſte, antiquum nomen retinet, ac per agrum Crotonienſium fluit, ubi *Bernalda* opidum.

Tarichea, op. Palæſtinæ in Galilæâ ad lacum Geneſaret. *Jeſſirkin*, teſte P. Lachſtenio. Fuit etiam *Tarichea* op. Ægypti apud Canobum, teſte Stephano: & alterum apud Scenitas.

Tarinates, vel *Taranates*, pop. Sabinorum, quorum op. Taranum ad Himellam flu. apud mont. Severum & Cures, à Reate 10. m. p. in occ. diſtans, quot à Colle Scipionis.

Tariona, Liburniæ caſtellum. *Tuina* Nigro. Plinius incolas vocat *Tariotas*.

Tarius Ruffus, civis Rom. ex infimâ plebe ortus, conſulatum tamen in militari gloriâ adeptus eſt.

Tarna, urbs fertiliſſima. Hom. Iliad. 5. quam Enarratores vocatam poſtea *Sardis* dixerunt. Τάρνη Stephano, urbs Achaiæ: civis *Tarnius*.

Tarne, flu. Aquitaniæ ex Cemmenis mont. oriens, & in Garumnam influens. *Tarnis* Sidonio, carm. ult.

Hinc te Leſora Caucaſon Scytharum
Vincens aſpiciet, cituſque Tarnis.

Item fons Lydiæ ad Tmolum mont. cum op. cogn. Strabo.

Tarpeia, virgo Veſtalis, teſte Varrone, quæ arcem Capitolinam patris ſui Tarpeii cuſtodiæ commiſſam Sabinis prodidit: à quibus cum proditionis mercedem peteret (pacta enim erat, quicquid in ſiniſtris brachiis geſtarent, armillas intelligens, quas illi aureas, gemmataſque lævo in brachio ferebant) ſcutis illorum obruta *Tarpeio* monti nomen fecit, qui prius *Saturnius* dicebatur, ubi Tarpeiæ arces.

Tarpeius mons, idem Capitolino. Virgil. Æn. 8.

In ſummo cuſtos Tarpeiæ Manlius arcis Stabat.

Propert. 4. 4.

Tarpeium nemus, & Tarpeiæ turpe ſepulcrum
Fabor, & antiqui limina capta Jovis.

Tarpeia ſedes, & *rupes Tarpeia* Lucano dicitur.

Tarpeius, citharœdus Veſpaſiani tempore. Sueton.

Tarphara, urbs Arabiæ. Steph.

Tarpha, Steph. urbs Locrorum Epicnemidiorum juxta Phrygas. Homer. in Catal. Nomen habet à *Tarphe* propinquo fonte, ſive ab arborum denſitate: Ταρφὲς enim Græcis *denſus* dicitur.

Tarquinii, colonia & urbs Hetruriæ; οἱ Ταρκυνίοι Dionyſio Halicarnaſſenſi. Strab. vero ac Stephano ἡ Ταρκυνία, Ptolemæus habet Ταρκύνιαι; quem tamen, quia Romanorum plerumque ſequitur formationes, ſuſpicari poſſis ſcripſiſſe Ταρκίνιοι. Opidani inde dicuntur Vitruvio, Varroni, Tullio, Livio, Plinio, ac Frontino, *Tarquinienſes*, qui Dionyſio libb. 5. & 6. Ταρκυνίται, & Straboni lib. 5. Ταρκυνῆται. Vide Cluv. Ital. Ant. p. 518.

Tarquinius Priſcus, Demarathi Corinthii fil. Tarquiniis, urbe Tuſcorum natus, primùm Lucumo dictus; qui ubi ſe in patriâ nullo in honore eſſe vidit, quòd peregrino patre eſſet prognatus, ſuaſu uxoris (ea mulier ſatidica fuit, nomine Tanaquil.) Romam ſefe contulit: ubi brevi propter opes ingeniique dexteritatem in Anci regis amicitiam inſinuatus, ab eo relictus eſt liberorum ejus tutor: quorum tamen commoda propriis rationibus poſthabuit, brevique perfecit, ut magno plebis conſenſu rex crearetur. Quare ut regnum parum juſtè partum ſtabiliret, centum patres in Senatum allegit, qui minorum deinde gentium dicti ſunt, ſuæ eos factionis futuros ratus, cujus beneficio in Senatum veniſſent. Bellum primum cum Latinis geſſit, opidumque Apiolas vi cepit. Circo maximo primus locum deſignavit, locaque patribus equitibuſque diviſit, ubi ſibi quiſque ſpectacula faceret. Sabinos victos Collatiâ, agroque Collatino mulctavit. Corniculum, Ficulneam veterem, Cameriam, Cruſtumerium, Ameriolam, Meduliam & Nomentum, priſcorum Latinorum opida partim expugnavit, partim in deditionem accepit. Tandem cum annos 38. regnaſſet, dolo liberorum Anci, in curiâ obtruncatus eſt. Liv. lib. 1.

Tarquinius Superbus, ſeptimus & ult. Rom. rex, à moribus cognomen adeptus. Tulliam, Servii Tullii filiam uxorem duxit, præferoci ingenio mulierem, cujus conſilio ſocerum interfecit, regnumque ſceleſtè occupavit. Bello tamen ſtrenuus fuit. Latinos, Sabinoſq; domuit. Sueſſam Hetruſcis eripuit, Gabios per Sextum fil. ſimulato perfugio in ditionem redegit. Ferias Latinas primus inſtituit. Capitolium ſtructurus, caput humanum in fundamentis invenit; quâ de re aruſpices conſulti reſponderunt, eam arcem caput gentium futuram. Demum cum Sextus ejus fil. Lucretiæ per vim ſtuprum intuliſſet, cum univerſâ familiâ in exilium actus, ad Porſenam Hetruriæ regem ſe contulit; qui pro ejus reſtitutione nequicquam Romanis bellum intulit. Livius. Plut.

Tarquinius Collatinus, Ægerii, ex Tarquinii ſuperbi ſorore fil. gener Sp. Lucretii, qui Romæ præfecturâ urbis fungebatur. Cùm in Ardeæ obſidione cum regiis juvenibus cœnaret, exortâ de uxoribus mentione, cum ſuam quiſque certatim laudaret, Collatinus negat verbis opus eſſe, paucis id quidem horis ſciri poſſe, quantum cæteris præſtet ſua Lucretia. Quid multa? citatis pariter equis Romam advolant, regiaſque nurus in conviviis, luxuque cum æqualibus deprehendunt. Deinde Collatiam petentes Lucretiam nocte ſerâ lanæ deditam inter lucubrantes ancillas in medio ædium ſedentem inveniunt. Quare muliebris certaminis laus penes Lucretiam fuit. Adveniens vir, Tarquiniique benignè accepti, victor maritus comiter invitat regios juvenes. Ibi S. Tarquinium mala libido ſtuprandæ per vim Lucretiæ

cretiæ capit: tum forma, tum ſpectata caſtitas incitat. Diſſimulatâ tamen in præſens cupiditate, tum quidem unâ cum cæteris in caſtra redit; ſed paucis poſt interjectis diebus Collatiam reverſus, & à muliere propinquâ hoſpitio exceptus, nocte intempeſtâ conceptum animo facinus vi, miniſque exequitur. Quam rem mulier caſtiſſima, tam ægrè tulit, ut poſtridie viro, patreque per literas accerſitis, cum rem, uti geſta erat, expoſuiſſet, necem ſibi conſciverit. Pulſis deinde ob facinus tam tetrum Tarquiniis, Collatinus Bruto in Conſulatu datus eſt collega: quo tamen non multo poſt coactus eſt ſe abdicare, non aliam ob cauſam, niſi quod Tarquiniorum propinquus eſſet, eodemq; quo ille nomine dicereturr. Livius.

Tarrabeni, Corſicæ inſ. pop. Ptol. quorum tractus & op. *Baſilica* Leandro dicitur.

Tarracina, quæ & Anxur prius dicta, teſte Plinio, *Taracina* Straboni, *Tarrachina* Stephano, colon. & urbs Latii in colle apud Uſentis oſtia, media fere inter urb. Romam & Neapolim. A Græcis urbi hoc nomen fuiſſe impoſitum teſtatur Strabo lib. 5. *Sequitur poſt centum ſtadia à Circæo Tarracina*, Τερραχίνη καλεμένη πρότερον ἀπὸ τῆ συμβεβηκότος, i. e. ab aſperitate.

Tarraco, inſignis Hiſp. civitas, Scipionum opus à quo provincia ipſa *Tarraconia* & *Tarraconenſis* vocatur. Mela lib. 2. cap. 6. *Tarraco urbs eſt in his oræ maritimarum opulentiſſima.* Hinc *Tarraconenſia vina* optima. Mart. 13. 115.

Tarraco Campano tantum ceſſura Lyæo,

Silius lib. 3. ——— *Dat Tarraco pubem*
Vitiferæ, & Latio tantum ceſſura Lyæo.

Plin. 14. 6. *Hiſpaniarum Laletana* (vina) *copiâ nobilitantur, elegantiâ vero Tarraconenſia.* Syrum habet nomen טרכון *Tarcon*, qui regiam, aut palatium dixeris. Mart. 10. 104. *Hiſpanis pete Tarraconis arces.*

Auſonius in Emeritâ.

Corduba non, non arce potens tibi Tarraco certant.

Quod vero ait auctor noſter, Tarraconem eſſe Scipionum opus, teſtes ſecum habet Plinium & Solinum, idq; quia non parum auxerunt. Alioquin autem de Tarracone jam ſcripſerat Eratoſthenes, antequam Scipiones pedem in Hiſpaniâ fixiſſent.

Tarraga, colon. & op. Hiſp. citer. haud obſcurum in Catalauniâ. Pop. *Tarragenſes* Plin.

Tarros, *Tharros* Anton. *Larghier*, teſte Nigro, urbs Sardiniæ litoralis ad occid. epiſc. ſub. arch. Turritano.

Tarrha, urbs Lydiæ, & alia Cretæ, patria Lucii Grammatici, ubi *Tarrheus* Apollo colitur. Item alia juxta Caucaſum, colonia Cretenſium. Steph.

Tarſa, vicus olim Comagenes in Syriâ populoſus ad Euphratis ripam, à Samoſatis 150. ſtad. in merid.

Tarſatica, *Tarſaticum* Anton. op. Liburniæ litorale. *Terzacz* Lazio. *S. Maria de Trianſiarch* Simlero.

Tarſea, urbs Bithyniæ, aliàs Tarſus dicta. Steph.

Tarſeion, Steph. op. Hiſp. apud columnas Herculis; quod aliis Carteia eſt.

Tarſium, Ptol. op. Pannoniæ infer. ubi Maximinianum Imp. occubniſſe Aurel. Victor teſtatur, *Tarſum* habent alii codices.

Tarſius, flu. Troadis. Strabo.

Tarſuras, Colchinis flu. Arrianus.

Tarſus, urbs Ciliciæ clariſſima, Strabo lib. 15. & reg. totius caput, in campis ſita. & Cydno amne irrigata: cujus conditorem volunt fuiſſe Perſeum, Danaes filium. Solinus cap. 41. *Matrem urbium habet Tarſon, quam Danaes proles nobiliſſima Perſeus locavit.* Unde Lucan. l. 4.

Deſeritur Tauriq; nemus, Perſeaq; Tarſos.

Alii tamen urbis hujus originem ad Sardanapalum referunt, poſtremum Aſſyriorum regem: cujus etiam monimento inciſum erat, quòd Tarſum & Anchialum die uno condidiſſet. Hæc fuit Apoſtoli Pauli patria. Act. 21. com. 39. Εἶπε δὲ ὁ Παῦλος. Ἐγὼ ἄνθρωπος μέν εἰμι Ἰουδαῖος Ταρσεὺς, τῆς Κιλικίας οὐκ ἀσήμου πόλεως πολίτης. Dicta vero Tarſus eſt, ut quidam exiſtimant, à ſiccitate. Ταρσεῖν enim & Τέρσειν ſiccare ſig. vel quòd hujus reg. loca primò poſt diluvium ſiccarentur: vel, ut Eratoſthenes, quoniam in eo tractu primi degentes homines, tritici, & leguminum fruges, ut reconditæ perdurarent, exſiccaſſe perhibentur. Alii à parte pedum, quæ *Tarſus* dicitur, ut in manu, ſic vocatam volunt; quoniam eo loco Bellerophon de Pegaſo cecidiſſe, pedemq; offendiſſe dicitur. Dionyſius Periegeres verſ. 869.

Ταρσὸν δ' ἐκλιμένων ὅθι δὴ πόδα Πήγασος ἶσος
Ταρσὸν ἀφεὶς χόρτῳ λίπεν ἴχνια, τύμβος δ' ἐπέπηγε
Ἐς Διὸς ἱμέρῳ πίσυνα ἄρμα Βελλεροφόντης.

Polyhiſtor tamen non Bellerophontem, ſed Pegaſum eo in loco crus fregiſſe ſcribit. Ideo Juvenalis de Tarſo Sat. 3. ——— *Ripâ nutritus in illâ,*
Ad quam Gorgonei delapſa eſt penna caballi.

Hodie *Teraſſa* incolis, & *Terſis* Turcis, teſte Leunclavio.

Tartari, populi longè lateque in Scythiâ & Sarmatiâ dominantes, olim *Scythæ* dicti ſunt.

Tartarus, flu. Venetiæ ex Atheſi in Padum per Hadriæ fines decurrens; ex quo unum ex Padi oſtiis *Tartarum* à Plinio nominatur. Eſt & *Tartarus*, & *Tartara* num. pl. locus inferorum à poetis plurimùm celebratus; in quo fontes plectuntur, à verbo Græco ταράσσω, *conturbo*, quod illic omnia plena ſint perturbationis; vel ἀπὸ τῦ ταρβαρίζειν, i. e. à tremore frigoris. Sole enim caret, inquit Servius. Aliis placet ab ἴταρος derivari, ſecundo inde finito τῦ τάρος, Τάρος, atque per anadiploſin Τάρταρος. Doctiſſimo D. Windetro origo Chaldaica multò magis placet, à themate דרר *dardar*, i. e. *decidit*; quo ſenſu Tartarus pro eo quod ſubfidit, ac fundum petit, accipitur. Sic Hebræi תחתיות ארץ, *infima terræ* pro Gehennâ uſurpant. Hom. Iliad. Θ.

Ἣ μὲν ἐλὼν ῥίψω εἰς Τάρταρον ἠερόεντα,
Τῆλε μάλ' ὄχι βαθέῃσιν ὑπὸ χθονὸς ἔδι βερεθρον,
Τόσσον ἔνερθ' αἴδαο ὅσον ἐξ ἔρος ἐς πατὰ γαίης.

Virg. Æn. 6. ——— *Tartarus ipſe*
Bis patet in præceps tantum, tenditque, ſub umbras
Quantus ad æthereum cœli ſuſpectus Olympum.

Non deſunt, inquit vir magnus, quibus Tartarus nihil aliud eſt, quam aer craſſus, frigidus ac tenebroſus circa polos. Ita Crates apud Stephanum: Τάρταρος, Κράτης, ὁ ὑπὸ τοῖς πόλοις ἀὴρ παχύς τε καὶ ψυχρὸς τόπος, καὶ ἀφώτιστος. Heſychius: Τάρταρος, ὁ ὑπὸ τὴν γῆν καθήκων τόπος.

Tarteſſus, *Cartheia*, vel *Carteia* Ptolemæo, nomen habet à flu. præterlabente. Steph. vulgò *Tariffa*, op. Hiſp. Bæt. in orâ, inter Calpen & Bellonem. Apud Sil. Italicum Carteia à Tarteſſo diverſa eſt. Livius autem Carteiæ ſitum deſcribens omnino eadem fuiſſe oſtendit. Uno verbo (inquit Bochartus) triplex eſt Tarteſſus apud veteres. Una propriè dicta in inſulâ ad Bætis oſtia, qui & ipſe Tarteſſus de nomine urbis dictus eſt. Duæ ſic dictæ καταχρηστικῶς, Carteia, nimirum, & Gades. Has condidere Phœnices, ac primam illam jam conditam invenerunt. Vide quæ ſequuntur, imò & quæ præcedunt apud authorem eruditiſſimum Geogr. p. 671. Hinc *Tarteſſius*. Ovid. Met. 14.

Preſſerat occiduus Tarteſſia litora Phœbus.

Item *Tarteſſiacus*. Mart. lib. 9. ep. 61.

In Tarteſſiacis domus eſt notiſſima terris.

Tarvanna, urbs Belgii, Morinorum metropolis, in Picardiæ & Arteſiæ confin. à Carolo 5. Imp. ſolo æquata.

Tarvedum, *Orchas*, Ptol. *Orcha* Diodoro Siculo, promunt. Albionis in orâ Scotiæ Boreali, contra Orcades porrectum. *Hewburn* Camdeno.

Tarveſede, pagus Rhætiæ, S. *Jacob in Clavenerthal* Scudo. *Speluga* vero Simlero.

Taruntius, vir philoſophiæ, tum Mathematicarum in primis ſtudioſus; de quo Plut. in Rom.

Tarus, Lombardiæ Ciſpadanæ flu. Plin. *Taro* Leandro.

Taruſates, pop. Gall. Aquitan. quorum op. *Taruſe*, teſte Marliano in Auſcenſi dioceſi, inter Vocates & Fluſtates.

Taruſcum, Saliorum urbs in Galliâ. Ptol. vulgò *Taraſcon*.

Taſitia, Æthiopiæ ſub Ægypto vicus. *Tapiè* Anton.

Tatianus, Rhetor Chriſtianus, de quo Euſeb. lib. 4. cap. 16. Hiſtor. Eccleſ. 'Tatianus quoque vir, inquit, 'eruditiſſimus, in primâ ætate ſuâ magnâ cum admira-'tione oratoriam docuit, ex quâ non parum gloriæ quæ-'ſierat;

fierat: poſtmodum ad noſtra ſe ſtudia convertens, libros etiam ipſe adverſus gentes dignos memoriâ reliquit

Tatienſes, tertia pars pop. Rom. à T. *Tatio* dicta.

Tatius, Sabinorum dux, acerrimus pop. Rom. hoſtis, qui proditione Tarpeiæ virginis Capitolio capto, ex ſuperiore loco adverſus Romanos in aciem deſcendit: ubi cum aliquandiu acerrimè, ſed variâ victoriâ pugnatum eſſet, tandem dirempto interventu Sabinorum prælio, pax ita convenit, ut Sabini in urbem, Tatius in regni partem acciperetur. Verum cum poſtea Tatii propinqui Laurentium legatos pulſaſſent, eamque injuriam Tatius inultam reliquiſſet, illorum pœnam in ſe convertit. Nam cum Lavinium ad ſolenne ſacrificium veniſſet, concurſu cpidanorum facto, eſt interfectus. Liv. lib. 1. Virg. Æn. 8.

Tava, urbs Ægypti. Steph.

Tavaca, urbs Siciliæ. Steph.

Tauriaci, vide *Rauriaci*.

Tauchira, Libyæ civitas, *Arſinoe* poſtea dicta. Steph.

Tavium, Galatiæ urbs. Ptol. Trocmiorum gentis, teſte Plinio.

Taulantii, *Taulanti* Plinio, *Talantii* Procopio, pop. Macedoniæ mediter. Dyrrachio finitimi & Apolloniæ, quorum reg. *Tallandt* Lazio, *Tamoriza* Caſtaldo, *Muſachia* Nigro: apud quos vinum ex melle fit, ut Ariſt. author eſt. Urbs Arniſſa, *Alada* Moletio. Zonaræ ſunt inter Dalmatas. Lucan. lib. 6.

Quemque vocat collem Taulantius incola Petram.

Silius lib 15.

Quaque per Illyricum Taulantius incola litus, &c.

Taunais, ſi rectè ſcribitur apud Steph. ſecundum aliquos eadem eſt, quæ *Taurica*.

Taurania, urbs Italiæ in Brutiis, quæ *Tauranium* Pomponio & Plinio dici videtur.

Taurarii, pop. in Taurica reg.

Taurea Inbellius, Campanus, memorandâ vir fortitudine, cum in caſtris Annibalis Claudium Aſellum Romanum ingenti hominem robore in exercitu apud Nolam provocaſſet, poſt inania verba & garrulitatem, ejus congreſſum minimè ſuſtinens, refugiebat. Claudius vero inſequens cum illo urbis portam ingreſſus, tutus, ſtupentibus hoſtibus, per alteram curſu contendens evaſit. Hic poſteà captâ à Fulvio Capuâ manu propriâ conjuge, liberiſque interfectis ſe poſtremo ante pedes Imperatoris gladio tranſfixit. Livius de bell. Pun. 2.

Taureus, Neptuni epitheton, quoniam ei tauros immolabant, vel quia ſit Deus maris, quod ſonum emittat ſimilem voci taurinæ.

Taurentinum, *Tauroentium* Ptol. *Taurenta* Cæſari, *Taurentum* Antonino, *Tolon*, ut plerique videtur, urbs Gall. Narbon. in orâ Provinciæ inter Maſſiliam, & Forum Julium 12. leuc. in ort. Sed apud Anton. Telo à Taurento diverſus eſt, 12. m. p. ab eodem diſtans in ort.

Tauroes, ſeu *Tauroi* à Steph. Maſſilienſium colonia dicitur.

Tauresium, op. Macedoniæ in Myſiæ confin. in Dardaniâ reg. Juſtiniani Imp. patria, quæ aliis *Priſtena*, ſeu *Priſdena* nominatur, apud Juſtinianam primam, teſte Procopio, quæ à Nicephoro Calliſto Achridus appellatur, Lychnidus Ptolemæo. Item *Tauresium*, urbs Mediæ, Perſarum regia, quæ *Tabreſium* quoque dicitur.

Tauri, pop. Sarm. Europæ, qui, teſte Plinio, Tauricam Cherſoneſum incolunt, qui & *Tauroſcythæ* Plin. ac Ptolemæo dicuntur, ſed teſte Procopio Dromum Achillis inſulam inhabitant. Lucan. lib. 2.

Armenios, Cilicaſque ferox, Tauroſque ſubegi.

Ovid. Pont. lib. 3. eleg. 2.

Eſt locus in Scythiâ, Tauros dixere priores.

Taurianum, urbs Brutiorum à Saracenis exciſa, cujus rudera apud Palmam pag. cernuntur: cui *Seminaria* op. ſucceſſit amplum.

Taurianus ſcopulus, Ptol. *Terinæus* Plin. locus Brutiorum in orâ litorali, *la Nave*, teſte Barrio.

Taurica Cherſoneſus, vulgo *Tartaria minore* Europæis & Italis, *Gazaria* aliis, & incolis *Precopika*, peninſula Europæ, cujus fines ſunt Iſthmus, Palus Mæotis, Pontus & Cimmerius Boſporus. Famoſa olim aræ Dianæ, ſive, ut Herodotus vult Iphigeniæ, Agamemnonis filiæ, cui ibi humanis hoſtiis immolatum. Ovid. Triſt. 4. el. 4. Qu. Curtius lib. 4. Herodotus lib. 4. Aug. de C. D. l. 7. capp. 19 & 26. Hæc ara poſtea Ariciam in Italiam tranſlata eſt, teſte vetere Schol. ad ep. Horatii ad Piſones, verſ. 16. Ovid. Pont. 1. 3.

Aut quid Sauromatæ faciant, quid Jazyges acres,
Cultaque Oreſteæ Taurica terra Deæ.

Lucanus lib. 1.

Et Taranis Scythicæ non mitior ara Dianæ.

Juv. Sat. 15. —*Quippe illa nefandi Taurica ſacri*
Inventrix. —

Taurini, pop. Italiæ in Gall. Subalpinâ & Pedemontanâ reg.. inter Libycos ad ort. Suetrios ad occ. Salaſſos ad Arctos, Pado eos ad Auſtr. terminante. Licet eos Leander *Piemonte* indigitet. Horum caput eſt *Auguſta Taurinorum*, urbs, & Academia, totius principatûs Pedemontani conventus juridicus. Principis ſedes eſt & vulgo *Turin* vocatur. *Taurinorum* mem. Sil. Ital. l. 3.

His tandem ignotas tranſgreſſus caſibus Alpes
Taurinis dulcor ſtatuit tentoria campis.

Tauriſci, pop. Pannoniæ ſup. quorum reg. *Steyrmark*, teſte Lazio, dicitur.

Tauriſci, pop. Alpini in finibus Helvetiorum apud Alpes ſummas, & ort. Rhodani, quorum urbs *Uren*, (*Elsorff*, teſte Scudo) nominatur ab *ure*, qui ſunt genus taurorum, primus Helvetiorum conventus qui ex Italiâ in Helvetios proficiſcentibus occurrit, inter Adulam mont. 20. & Lucernam urb. 20. m. p. *Tauriri* etiam Anton. teſte Ortelio dicuntur. Sunt & *Tauriſci* Plinio & Livio, pop. Norici Alpini, Alpes Noricas incolentes. Carni quoque *Tauriſci* Plin. dicuntur, qui Carnicas Alpes incolunt. *Tauriſci* etiam apud Steph. pop. Alpini, quos & *Taurinos* dici ait apud Polybium.

Taurocinium, flu. Brutiorum per agrum Rheginorum fluens. *Calopinaco*, teſte Barrio.

Tauroi, vide *Taurentium*, & *Taurianum*.

Tauromenius, Vib. Sequ. flu. Siciliæ prope Tauromenium urb. fluens, *Acæſine* Thucyd. *Aſine* Plin. *Cantara* Leandro.

Taurominium, *Tauromenium* Prol. Paterculo & Strab. quod & Naxos, teſt. Plin. & Solino (licet apud Strab. ſint urbes diverſæ) colon. & urbs Siciliæ inter Meſſanam ad Bor. & Catanam ad Auſt. 30. m. p. nunc *Taormina*, ab Andromacho, Timæi hiſtorici patre, condita. *Tauromenon* Ovidio lib. 4. Faſt.

Himeraq; & Didymen, Agrigentaq; Tauromenonque.

Hinc *Tauromenitanus* nom. gent. Lucan. lib. 4.

Tauromenitanam vincunt fervore Charybdim.

Silius lib. 4.

Tauromenitanâ cernunt â ſede Charybdim.

Juvenal. Sat. 5.

Mullus erit domino quem miſit Corſica, vel quem
Tauromenitanæ rupes. —

Tauropolis, urbs Cariæ quæ & *Stauropolis*.

Tauropolium, urbs Aquitaniæ. Erat & templum Dianæ in Samo inſ. præclarum, Steph. in *Icaria*. Dionyſius.

——Ὀθι Ταυροπόλοιο θεοῖο
Βωμοὶ κτισσάμενοι ἀθανάτοις ἄγχιστα ἔχουσι.

Vide Suidam in Ταυροπόλαι.

Tauroſcythæ, pop. Sarmatiæ, qui Taurum mont. habitant penes Achilleum curſum.

Taurunum, *Taururum* Prol. *Belgrado* Italis, *Nander Alba* Hungaris, *Griechiſch-Weiſſemburg*, i. e. *Alba Græca* Germanis, urbs Pannoniæ infer. ad Sai cum Danubio confluentiam, in Myſiæ ſup. confin. caput Serviæ.

Taurus, mons Aſiæ totius longè maximus, qui ab Indico mari exurgens vaſtè ſatis attollitur: dein dextro latere ad Sept. ſiniſtro merid. verſus flectitur in occid. rectus, & perpetuo jugo, multarumque gentium, quâ deorſum agit, terminus, ſed pro gentium ac linguarum varietate diverſa nomina ſortitur. Nam in Lyciæ *Cragus*, in Pamphyliâ *Coraceſius*, & *Sarpedon*, in Ciliciâ *Taurus* (unde Ovid. Met. 2.

Ardet Athos, Tauruſque Cilix, & Tmolus & Oete.) in Armeniâ min. *Antitaurus*, in Syriâ *Amanus*, in Meſopotamiâ *Chaboras*, in Armeniâ maj. *Pariedrus*, & *Gordiæus*, ac *Maſchicus*, in Meſopotamiæ & Armeniæ maj. confin. *Niphates*, in Colchide *Coraxicus*, in Iberiâ & Albaniâ *Caucaſus*, in Mediâ *Zagrus*, in confin. Aſſyriæ ulterius *Oronies*, *Jaſonius*, *Coronus*, & *Choatras*, in Parthiâ *Paracoathras*, in Carmaniâ *Strongylos*, in Bactrianâ *Paropamiſus*, in Scythiâ *Imaus*, inter Scythiam & Indiam *Emodus*: quos montes in univerſum *Ceraunios* vocari à Græcis teſtatur Plinius. Mela etiam ſub eodem vocabulo maximam ejus partem comprehendit. Qu. Curtius videtur eum duobus tantum nominibus deſignare, *Tauro* & *Caucaſo*.

Taurus, mons Germ. in fin. Cattorum Tacito, & Jornandi mons Sarm. Europ. juxta Mæotidem pal. & Herodiano, mons Tauricæ Cherſoneſi, & Melæ mons Germ. ſeu Norici in tractu Saliſburgenſi & Carinthiæ confin. altiſſimus, teſte Ortelio, *Thaurn* incolis. Item *Taurus*, mons Arabiæ Petrææ ad fin. Arab. cum op. cogn. *el Tor*, à monte Sinâ 60. m. p. in merid. ab Heropoli urb. 60. in ort. Item *Taurus*, promunt. Siciliæ in orâ Orientali. *Capo di S. Croce* Fazello. Item fluviolus Peloponneſi per Argiam apud Trœzenem fluens.

Taurus, ſeu *Taurophagus*, Bacchus dictus eſt, quòd tauro aſſimiletur, ex ebriorum violentiâ, aut quòd natus ſit tauri ſpecie, aut quòd primus tauros jugo ſubjecerit, & arare docuerit, aut quòd Poetis hymnos in Bacchi honorem canentibus taurus pro præmio daretur.

Taurus, ſecundum Zodiaci ſignum, ſtellarum, ut Hygino placet, 44. quod à Sole ſubitur 3. Idus Apriles. Hunc Poetæ fabulantur Taurum eum fuiſſe, qui Europam rapuit. Vide Cæſii Cœlum Aſtronomico poet. ubi de Tauro.

Taurus, Berytius Philoſophus Platonicus ſub Antonino principe, ſcripſit de differentiâ Sectarum Platonis & Ariſtotelis, de corporeis, & incorporeis, & alia. Suid. Hujus ſæpe meminit Gellius.

Taus, Scotiæ fluvius. *Tay* Çamdeno, per Perthiam comit. fluens.

Taxiana, inſ. circa Peloden ſinum. Steph. Suſianæ adjacens ad ſinum Perſicum.

Taxila, num. pl. urbs maxima Indiæ citer. inter Indum & Hydaſpen, quam Strabo lib. 15. amplam & legibus munitam ſcribit. Arrianus: *Alexander trajecto Indo Taxila venit urbem magnam, & felicem, omnium quæ inter Indum & Hydaſpen, maximam.* Vide Philoſtratum de vitâ Apollonii.

Taxilus, Taxilorum rex. Strab. lib. 15. Ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Τάξιλος. Hunc vocat Appianus ὕπαρχον, non βασιλέα. Diodorus Sic. auctor eſt Mophin tunc fuiſſe vocatum quando venit Alexander, ſed ab Alexandro *Taxilum* mutato nomine fuiſſe appellatum, quod fuerat ipſius patri paulo ante mortuo nomen. *Omphis* Q. Curtio dicitur. *Omphis*, inquit, *permittente Alexandro, & regium inſigne ſumpſit, & more gentis ſuæ nomen, quod patris fuerat, Taxilum appellavere populares, ſequente nomine imperium, inquemcunque tranſiret.*

Taygete, vel *Taygeta*, Atlantis & Pleiones filia, teſte Hygino, una Pleiadum, quæ Jovi peperit Lacedæmonem, urbis ſui cognominis conditorem. Virg. Geo. lib. 4.

Taygete ſimul os terris oſtendit honeſtum
Pleias, & Oceani ſpretos pede reppulit amnes.

Taygetus, ſeu *Taygeta*, pl. num. *Portes*, teſte Nigro, mons Laconicæ apud Euroam flu. & Spartam urb. Amyclis imminens, cujus bona pars cum terræ motu corruiſſet, Spartanorum urb. oppreſſit. Cic. lib. 1. de Divin. Claud. de bello Getico.

Culmina Taygeti trepidæ vidiſtis Amyclæ.

In hoc monte venari ſolebant veteres. Virg. Geo. l. 3.

Taygetique canes.——

Propert. 3. 14.

Et modo Taygeti crines aſperſa pruinâ
Sectatur patrios per juga longa canes.

Lacænæ virgines ibidem Bacchabantur. Virg. Geo. l. 2.

——*Virginibus bacchata Lacænis*
Taygeta.——

Servius: *Mons Laconum Baccho conſecratus.* Erat enim vitifer. Theognis, verſ. 875.

Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμῆς κορυφῆς ἀπὸ Ταϋγέτοιο
Ἄμπελοι ἤνεγκαν.

Hunc montem Strabo vocat ὕψηλον lib. 8. Unde Statius lib. 1. Achil. —— *Minor Othrys, & ardua ſidunt*
Taygeta.——

Imò Taygeti tanta eſt altitudo, ut qui in ejus ſit cacumine totam Peloponneſum videre queat. Staſinus apud utrumque Tzetzen.

—— Αἶψα δὲ Λυγκεὺς
Ταΰγετον περόεσσαν ἐπὶ ταχέεσσι πεποιθὼς,
Ἀκρότατον δ' ἀνάβαις, διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν
Ταντα λίδεω Πέλοπος.

Longitudinem ejus innuit Homerus Od. ζ. hoc verſu:

Ἢ καὶ Ταΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρυμάνθου.

Lucan. lib. 5. —— *Gelidique inculta juventus Taygeti.*

Unde Statius lib. 1. Silv.

Et Dryadum viduare choris algentia poſſet
Taygeta.——

Tazata, inſ. Oceani Scythici; quæ *Talga* Melæ dici videtur, & *Chalca* Ptolemæo in mari Hyrcano.

Tazus, Tauricæ Cherſoneſi op. mediter. Ptol. *Theodoro* Nigro. Item op. Sarmatiæ Aſianæ in orâ maris Euxini, ad ſinum Cerceticum, inter Achæam vicum ad occ. & Ampſalim urb. ad ort. Ptol. *Suſaco* Mercatori.

T E.

Teanum, cogn. *Sidicinum* Plin. & al. vulgo *Tiano* colon. & urbs Campaniæ, à Capuâ 12. m. p. Caſinum verſus 20. in colle, inter Cales 4. & Sueſſam 8. à Venafro 18. in merid. Nomen Gent. *Teanus* apud Stephanum. *Teanum* alterum, *Apulum* cogn. *Theanum* Ciceroni, urbs Apul. Dauniæ apud Frentanorum fines exciſa, in mont. Apen. inter Luceriam ad ort. & Larinum in Corum, ab eo 18. m. p. diſtans.

Teati, qui & Julienſes, Hiſp. citer. pop. Plin. 3. 3.

Tearus, flu. Thraciæ, qui ex 36. fontibus manat, teſte Herod. lib. 4. ubi ſcribit Darium ad Scythas proficiſcentem perveniſſe, & caſtra ad eum triduo continuaſſe, aquâ illius dulciſſimâ & limpidiſſimâ delectatum, columnâ ibi cum inſcriptione erectâ.

Teatea, *Teate* Silio, *Tegeate* Straboni, urbs Marucinorum metropolis inter Atriam ad occ. 12. & Anxanum ad ort. 15. Hic *Teatinorum* Societas exordium habuit. Pop. *Teatini* Plin. *Teates* Appiano Alexandrino. Silius l. 8. *Corfini populos, magnumq; Teate trahebat.*

Tebaoth, nomen viri. 2 Eſdr. 7.

Tebath, nomen urbis. 1 Par. 8.

Tebbath, nomen loci. Jud. 7.

Tebeth, nomen menſis. Eſth. 2.

Tebeſta, urbs Africæ medit. quæ & *Teveſta*. Ptol. Anton

Tecelia, Ptol. op. Germ. in Weſtfaliâ, à Monaſterio fere 5. mill. in Bor. *Tekelenborch* Ortelio.

Tecmeſſa, ancilla, de qua Hor. lib. 4. Od. 2.

Movit Ajacem Telamone natum
Forma captivæ dominum Tecmeſſæ.

Tecmon, urbs Theſprotorum. Steph.

Tecolata, Gall. Narb. urbs in Provinciâ. *S. Maximin* Simlero.

Tectoſages, pop. Germ. juxta ſylvam Hercyniam incolentes. Cæſar. quos B. Rhenanus apud Sylvam nigram juxta Nicri flu. ripas habitaſſe tradit. Quorum adhuc extat veſtigium *Teck* arx, antiquum nomen redolens in Ducatu Wirtembergenſi.

Tectoſages, *Tectoſagæ* Steph. & ſingulari *Tectoſax*, *Tectoſagi* Trogo. *Toliſtobigi* Floro pop. gemini: primi Gall. Narbon. quarum metropolis eſt Toloſa. Auſonius in Catalogo urb. de Narbone:

Interiuſq; premunt Aquitanica rura Gebennæ
Uſque in Tectoſages.——

Alteri Galatiæ pop. in Aſiâ, *Tectoſacæ* Ptol. *Toliſtobogii* Steph. quorum urbs Ancyra, Olenus, & Corbeuntus, à Tectoſagibus Galliæ profecti, qui & regioni

gioni nomen indiderunt, Galatiam appellantes.

Tediaſtum, urbs Liburniæ in mediter. Ptol. *Smodruſch* hodie dicitur.

Tegamus, canalis maris apud Alexandriam Ægypti, per quem ad urb. accedunt navigia. Plin.

Teganuſa, *Thiganuſa* Ptol. inſ. ſinûs Meſſeniaci parva, inter Sphagiâ inſ. & Acritam promunt. *Caura* Sophiano.

Tegea, *Tegæa* Ptol. *Tegæa* Poetis, à *Tegeate* conditore dicta, urbs Peloponneſi in Arcadiâ, à Mantineâ 12. m. p. diſtans. Hic oſſa Oreſtis Gigantis Olymp. 58. inventa, teſte Solino. Virg. Æn. 5.

Alter ab Arcadiâ Tegeæ de ſanguine gentis.

Hinc *Tegeæus*. Ovid. Faſt. 6.

Liba ſuâ properata manu Tegeæa ſacerdos.

Propert. ——— *Calami, Pan Tegeæe, tui.*

Item *Tegeaticus*. Stat. 1. Sylv. carm. 2.

Et de Mænaliâ volucer Tegeaticus umbrâ.

Quomodo Tegeatæ & Pheneatæ diutino bello ſe mutuo afflixerint, docet Plut. in Parallelis. Item *Tegea*, *Tege* Ptol. op. Africæ mediter. Thebanæ proximum ad 6. m. p. diſtans, apud ſinum Numidicum.

Tegeſſus, urbs Cypri. Steph.

Tegeſtra, urbs Illyriæ. Steph. Vide *Tergeſte*.

Teglaphalaſſar, Aſſyriorum rex, totam Galaitidem reg. vaſtavit. Joſ. 9. 22.

Tegyra, op. Bœotiæ, ubi Apollo cultus fuit, qui propterea *Tegyræus* dicitur.

Teium, urbs Paphlagoniæ, in orâ maris Euxini, Anacreontis patria. Licet aliis patria ejus *Teos*, vel *Teos*, urbs Joniæ; unde *Teius*. Horatius.

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathyllo
Anacreonta Teium.

Ovid. Triſt. 2.

Præcepit Lyrici Teia muſa ſenis.

Tela, op. Hiſp. Tarrac. Anton. Hinc *Telenſe concilium*.

Telamon, ſive *Telamo*, Etruriæ portus. Plin. 3. 5. *Mox Umbro navigiorum capax, & ab eo tractus Umbriæ, portuſque Telamon.* Τελαμών Stephano, qui etiam πόλιν eum vocat. Ptol. Τελαμὼν ἄκρον dicitur. Originem opidi, nominiſque ad Argonautarum uſque tempora antiquiſſimi Græcorum ſcriptorum retulerunt, teſte Diodoro Siculo lib. 4. cui Τελαμὼν λιμὴν dicitur.

Telamon, rex Salaminis inſulæ, Æaci fil. unus ex Argonautis, ſociuſq; Herculis in expugnatione Trojæ, qui quod omnium primus murum conſcendiſſet, virtutis ergo donatus eſt Heſione, Laomedontis filiâ, ex quâ Teucrum ſuſcepit, cum jam Ajacem ex aliâ uxore genuiſſet, qui à patris ſui nomine *Telamonii* paſſim à poetis appellantur. Ovid. Met. 13.

Dummodo quod fratres Telamon Peleuſq; fuerunt,
Ajacis meritum non ſit. ———

Telandrus, *Telandrum*, vel *Telandria*, urbs Cariæ Steph.

Telane, urbs antiquiſſima Syriæ, quam Ninus inhabitabat ante Ninum conditam. Steph.

Telchines, pop. Rhodi inſ. eo ex Cretâ profecti (unde Rhodus *Telchinia* dicta) Jalyſum urb. incolentes. Ovid. Met. 7. ——— *Jalyſios Telchinas,*

Quorum oculos ipſo mutantes omnia viſu
Jupiter exoſus fraternis ſubdidit undis.

Malefici ſiquidem homines fuiſſe perhibentur, aſpectu ſolo omnia effaſcinantes. Unde Heſychius & Suidas interpretantur Τελχῖνες, βάσκανοι, γόητες, θελγεῖς. Statius Sylv. 4. ——— *Idæis Telchines in antris.*

Telchinia, Peloponneſi urbs, *Sicyon* poſtea dicta. Steph.

Telchinius, Apollo dictus eſt apud Lydios à Telchinibus hominibus maleficis & faſcinatoribus qui Rhodum incolebant, quòd quemadmodum illi animalia & ſtirpes aquâ Stygiâ inſperſa faſcinarent, ſic Apollo quoties irritaretur, immiſſâ peſte, homines & pecora perderet.

Telchir, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Telchis, urbs Æthiopiæ in Libyâ. Vide Steph.

Telchius, alter ex Caſtoris & Pollucis aurigis, qui unà cum Amphito Dioſcuriadem urb. apud Colchos tradidiſſe. Plin. 6. 5. Ab his gens Heniochorum orta eſt. Strabo tamen lib. 11. Rhecam & Amphiſtratum vocat, ut in alterutro mendum ſit. Sed fieri poteſt, ut horum fratrum plures fuerint aurigæ.

Telaba, Albaniæ op. Ptol.

Teleboæ, vel *Teleboes* (vide *Taphii*) pop. Ætoliæ, ſeu Acarnaniæ, ut apud Ariſt. in politicis, & Caprearum inſularum latrociniis dediti.

Teleboon, flu. ad Tigridis fontem. Steph. Item unus ex Centauris, Ixionis ex Nubis fil. Ovid. Met. 11.

Telebois, regio Acarnaniæ. Steph.

Telecrus, rex Laconiæ.

Teleda, vicus max. Syriæ juxta Coryphen promuntorium. Theodoretus.

Telegonus, fil. Ulyſſis ex Circe, qui cum jam adoleviſſet, videndi patris cupidus, in Ithacam navigavit: cumque à miniſtris paternis incognitus aditu prohiberetur, aliquot ex iis occidit. Ad quem tumultum excitus Ulyſſes, cum & ipſe jam ſenior ſuis opem ferret, à filio ſuo occiſus eſt oſſe piſcis cujuſdam, qui à Græcis Xiphias dicitur. Unde Horatius.

Telegoni juga parricidæ.

Quod ubi cognovit Telegonus, relictâ Ithacâ in Italiam venit, ubi Tuſculum condidit. Ovid. Faſt. 3.

Telem, civitas in tribu Judâ. Joſ. 15. Nomen viri. 1 Eſdr. 10.

Telemachus, Ulyſſis ex Penelope fil. quem ad Trojam proficiſcens apud matrem reliquit, multis à procis affectus injuriis, tandem patre domum reverſo, in illis ulciſcendis ſe præbuit adjutorem. Ovid. Ep. 1.

Tres ſumus imbelles numero, ſine viribus uxor,
Laerteſq; ſenex, Telemachuſq; puer.

Horatius 1. Ep. 7.

Haud malè Telemachus proles patientis Ulyſſei.

Penelopæus Telemachus apud Catullum ep. 56. Celebratur ejus dictum apud Homerum:

Οὐδὲν ἐγὼν τοῦτο ἀναξ ὄσσομ' ἀμαλλοσύνῃ.

Telemus, Eurymi fil. inter Cyclopas vates egregius, qui Polyphemo prædixit quæcunque ab Ulyſſe paſſus eſt. Ovid. Met. 13.

Telemus Eurymides, quem nulla fefellerat ales,
Terribilem Polyphemon adit: lumenq; quod unum
Fronte geris mediâ, rapiet tibi, dixit, Ulyſſes.

Telenicus, vir adeo notæ paupertatis, ut Seriphii verbum inde finxerint, dicantque Τελενικίσαι pro evacuare. Unde proverb. *Telenico pauperior.*

Telenis, peſſimus & indoctus tibicen. Dicitur & *Tellen*. Vide Eraſmum in Chiliad.

Telephae, uxor Cadmi, quam duxit ante Hermionem. Steph. in Dardano.

Telephanes, ad regnum Lydiorum Cumis ex oraculo accerſitus, qui antea currus factitabat. Item tibicen, de quo Demoſthenes in oratione contra Midiam.

Telephe, Europæ mater, in Thaſſo inſ. obiit. Steph.

Telephii, op. Colchorum juxta Phaſin flu. in ripâ præruptâ.

Telephius, vicus & fons Lyciæ à Patarâ urbe 7. ſtad. diſtantes.

Telephus, Myſorum rex, Herculis fil. ex Auge Nymphâ, qui cum avi ſui juſſu in ſylvis expoſitus eſſet, à cervâ aliquandiu dicitur educatus. Quæ res tantam futuræ claritatis opinionem de eo præbuit, ut mox à Myſiæ rege adoptatus ſit, & regni hæres inſtitutus. Factus itaque Myſorum rex, cum Græcos ad Trojanum expeditionem proficiſcentes prohibere conaretur, ne per Myſiam iter facerent, ab Achille vulneratus eſt. Cujus plagæ cum nullum ſatis efficax remedium inveniretur, oraculo reſponſum eſt, fore ut eâdem haſtâ, quâ vulneratus erat, ſanaretur. Reconciliatus itaq; Achilli, ab eo impetravit, ut ex haſtâ quâ vulneratus erat, ſanaretur, rubigine malagma conficeret, & vulneri ſuo imponeret: quo facto ſtatim ſanitatem conſecutus eſt. Prop. lib. 2.

Myſus & Hæmonii juvenis qui cuſpide vulnus
Senſerat hâc ipſâ cuſpide ſenſit opem

Ovid. *Telephus æternâ conſumptus tabe periſſet,*
Si non quæ nocuit dextra tuliſſet opem.

Seneca Tragœdus in Troadibus:

Inhoſpitali Telephus regno impotens
Dum Myſiæ ferocis introitus negat,

Rudem cruore regio dextram imbuit
Fortemq; eandem ſenſit & mitem manum.

Horatius Epod. 7.

Movit nepotem Telephus Nereium,
In quem ſuperbus ordinarat agmina
Myſorum, & in quem tela acuta torſerat.

Alii dicunt herbarum virtute reſtitutum. Claudianus :

Sanus Achilleis remeavit Telephus herbis,
Cujus pertulerat vires, & ſenſit in uno
Lethalem placidamq; manum, medicina per hoſtem
Contigit, & pepulit quos fecerat ipſe dolores.

Telephus, Pergamenus grammaticus, ſcripſit ferè omnia quæ ad grammaticam pertinent ; inter alia collationes epithetorum eidem rei congruentium, ad copiam parandam elocutionis. Suidas.

Telephus, mendicus quidam peram geſtans apud Ariſtophanem. Item nomen juvenis apud Horatium in Odis.

Telepiſſa, vel *Telpiſſa*, fons, cujus aquâ Tireſiam extinctum fuiſſe fabulantur poetæ. Vide *Telphuſſa*.

Teleſarchus, ὁ Ἀργολικὸς citatur Sexto Empirico 1. Adverſus Mathematicos, cap. 12.

Teleſilla, mulier poetria nobilis, cui etiam apud Argos ante Veneris templum ſtatua poſita eſt. Pauſan.

Teleſphorus, 6. Pont. Rom. ſedit an. 7. A. D. 133. Martyrio coronatus. Euſeb. Hiſt. Eccl. lib. 5. cap. 6.

Teleſia, *Teleſſia* Ptol. colon. & urbs Samnii, inter Beneventum ac Teanum. *Theleſa* Leandro.

Teleſto, Nympha Oceani ac Tethyos filia. Heſiod. in Theog.

Teleſtor, pater Euripidis poetæ.

Telethrion, mons Oechaliæ in Eubœâ. Steph.

Telethuſa, uxor Lycti, ſeu Lygdi, mater Iphidis puellæ quæ in puerum mutata fuit. Ovid. Met. 9.

Teleuriæ, Macedonum rex, in portu Athenienſi, Athenienſium & naves & homines plures cepit. Xenoph.

Tellen, vide *Telenis*.

Tellias, Herod. lib. 8. vates Helæus, qui Phocenſibus cum Theſſalis bellum gerentibus rem hujuſmodi commentus eſt. Sexcentos viros è Phocenſibus præſtantiſſimos, gypſo tam ipſos, quam arma illinit, eoſque ſub noctem in Theſſalos dimiſit, dato præcepto, ut quemcunque albicantem non cernerent, eum obtruncarent. Hos primum Theſſalorum excubitores prodigium quoddam eſſe arbitrati, deinde ipſe exercitus adeo exhorruerunt, ut 3. millibus cæſorum, atque ſcutorum Phocenſes potiti ſint.

Telis, *Les* Navagiero, flu. Gall. Narbon. Obri finitimus. Vide Plin. 5. 4.

Tellus-luris, terræ Dea, rerum omnium mater & alumna : quanquam frequenter pro ipſâ terrâ accipitur.

Tellus, neſcio quis pauper, cujus inopiam Solon Crœſi divitiis feliciorem eſſe prædicavit. Plut.

Telmera, urbs Cariæ. Steph.

Telmeſius, Thebanorum mons. Palæph.

Telmiſſus, urbs Piſidiæ, de quâ ſic vir magnus de Ph. Col. lib. 1. cap. 6. Solymi, inquit, Strab. authore lib. 13. *Termiſſenſes* appellantur à *Termeſſo* promunt. cui imminet Solymus : Τῆς γῆν Τερμήσσιος ἀκρης, inquit, ὁ ὑπερκείμενος λόφος καλεῖται Σόλυμος, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Τερμησσεῖς Σόλυμοι καλοῦνται. Ubi leg. *Telmiſſum* & *Telmiſſenſes*. Nam pro Τερμήσσιος libri ſcripti habent Τελμήσσιος, ut obſervatum eſt à Caſaubono. Sic in his verbis l. 14. Ὑπερκεῖται δ' αὐτῆς τὰ Σίλυμα ὄρος, καὶ τέρμιος Πισιδικὴ φύλις ὑπεκειμένη τοῖς ἔθνεσι. Ubi malè pro *Telmiſſo* legi *Termiſſum* patet ex Euſt. qui hunc ipſum locum ſic citat ubi de Phaſelide, habet enim Τέλμισσον. Sed & Arrianus lib. 1. ἀναβάσ. conſtanter ſcribit Τελμισσὸν & Τελμισσίας. Et Heſychio Τελμισσεῖς ſunt ἔθνος περὶ Λυκίαν ; & apud Cic. de Divin. lib. 1. *Telmeſſus in Cariâ eſt*. Suidas etiam habet Τελμισσεῖς ex Polemone ac Dionyſio Chalcidenſi, qui ſcripſit urbium origines. Et vero Solymorum linguâ *Telmiſſus* erat תַּהֲלָמִישׁ *Tahalmis*. Nempe *halmis* Ebræis *rupem* ſonat, & ad formam nominis pertinet ת præpoſitum : Quod à ſaxo deductum ſeu monte prærupto cui incumbebat. Arrianus : χωρίον δὲ ὀχυρὸν ὑπερύψηλον καὶ πάντη ἄπρυτον.

Telmiſſina, nomen urbis, de quo vide Voſſium ad Juſtinum lib. 11. cap. 7.

Telmon, nomen viri. 1 Par. 9.

Telo Martius, Anton. Gall. Narbon. portus. Hodie *Tolon*, vel *Toulon*.

Telobis, Hiſp. Tar. in Jaccetanis op. Ptol.

Telon Maſſilienſis, navigandi & aſtrorum peritiſſimus. Lucanus lib. 3.

Dirigit huc puppim miſeri quoque dextra Telonis,
Quâ nullum melius, pelago turbante, carinæ
Audivere manum, nec lux eſt notior illi
Craſtina, ſeu Phœbum videat, ſeu cornua Lunæ.

Telon, Oebali pater. Virg. Æn. 7.

——— *Quem genuiſſe Telon Sebethide nymphâ*
Fertur, Teleboum Capreas cum regna teneret.

Telos, vel *Telus*, inſ. maris Carpathii, ante Gnidum urb. Cariæ, quæ *Agathuſa* Callimacho, teſte Plin. Unde *Telina unguenta* eidem Plin. 13. 1. ep.

Telphuſſa, fons, cujus aqua adeo frigida eſt, ut Tireſias vates ex eâ bibens ſenex obierit. Item urbs Arcadiæ, à *Telphuſſâ* Nymphâ Ladonis filiâid nomen habens. Steph.

Telphuſſium, vel *Tilphoſſium* op. Bœotiæ, ubi laudatus Bacchus eſt à Pindaro. Item mons & fons ibidem.

Telumnum, Aquitaniæ urbs. Anton.

Telys, Sybaritarum tyrannus. Herod. lib. 5.

Temala, urbs & flu. Indiæ extra Gangem. Ptol.

Temathea, Meſſeniæ mons. Pauſan.

Tembaſa, Lycaoniæ op. in Tauro monte. Plin.

Tembrium, urbs Phrygiæ, Charax *Tymbrium* vocat. Steph.

Tembrius, flu. juxta Pontum. Orpheus in Argon.

Tembrogius, Phrygiæ flu. in Sangarium influens, teſte Plinio.

Tembros, urbs Cypri, in quâ Helates Apollo colitur. Steph.

Temenia, urbs Phrygiæ. Steph.

Temenium, locus Meſſenes, ubi Temenus ſepultus eſt. Steph. Item vicus in Argiâ ad Argolicum ſinum. Strabo.

Temenos, locus Siciliæ infra Epipolas, juxta Syracuſas. Incola *Temenites*. Eſt & *Temenites* collis in Thraciâ juxta Triballum. Steph.

Temeſa, vide *Tamaſſus*.

Temeſeus, fœnerator quidam, quem Eurymus Locrenſis athleta coegit reddere quicquid uſurario quæſtu ſibi paraverat.

Temnes, Sidoniorum rex, civitatis proditorem interfici curavit. Diod. Oroſius 3. 7.

Temnos, Æolidis urbs. Plin. Steph. Item mons inter Aſiam & Thebeum campum. Ptol.

Tempe, regiuncula Theſſaliæ, in valle amœniſſimâ, per quam Peneus flu. decurrit, à Poetis celebrata, inter Lariſſam, & oram maritimam, montibus Olympo, Oſſâ, & Pelio cinctâ ; ubi aquæ æs erodit, teſte Plinio l. 31. c. 2. De quâ Ælian. l. 2. c. 1. Ovid. Met. 1.

Eſt nemus Æmoniæ, prærupta quod undiq; claudit
Silva, vocant Tempe ; per quæ Peneus ab imo
Effuſus Pindo ſpumoſis volvitur undis.

Virg. Georg. 4. *Paſtor Ariſtæus fugiens Peneia Tempe.* Hinc *Theſſala Tempe* Ovidio & Horat. Od. 7. lib. 1. qui alibi. *Aut Zephyris agitata Tempe.*

Virg. ob frigiditatem laudat Georg. 2.

——— *Aut frigida Tempe.*

Nugantur grammatici cum *Tempe* dicta eſſe putant, tanquam τρέπω, vel τίρω. A religione loci nomen hoc inditum eſt. Itaque rectè Mela : *Hic ſacro nemore nobilia Tempe.* A τίμνω enim fit τίμβος, & contractè τίμος. Pro eo vero Macedones & Æoles, quibus ubique placet ω ἀντὶ τοῦ μ, dicebant τίμπος. Itaque τίμπος æque ac τίμβος & *lucum* & *fanum* ſig. Hinc quoque Romani ſuum fecere *templum*, cujus tantum ſupereſt diminutivum *templum*, vel *templum*, obliterato priori ad vitandam ambiguitatem ejuſdem, ſed aliud ſignificantis vocabuli. Qui τίμπη interpretantur τὰ γυνά, illi non vocem exprimunt, ſed ſitum deſcribunt. Iſ. Voſſius. Eſt qui τίμπη ab Ebræo טָמַן deducit, i. e. *abſcondere*

Sanè

Sanè Ovidius Tempe describit per nemus *Prærupta quod undique claudit Sylva.* Unde Seneca in Troadibus.

———*Thessali montes & opaca Tempe.*

Stat. Theb. lib. 6. ———*Umbrosaque Tempe.*

Idem lib. 10. ———*Tenebrosaque Tempe.*

Lucanus lib. 1. ———*Nemorosaq; Tempe.*

Sunt & *Tempe* Bœotiæ, quæ *Teumessia* dicuntur à Teumesso op. Stat. 1. Theb.

Illius in speciem, per quem Teumessia Tempe.

Ovid. Met. 7.

Inde lacus Hyries videt & Cycneia Tempe.

Sunt & alia in Siciliâ. Ovid. Fast. 4.

Hinc Camerinam adiit, Thapsonq; & Heloria Tempe.

Denique loca quælibet amœna, nemora præsertim atq; aquas habentia κάλλιχρωτικῶς *Tempe* vocamus.

Tempestas, Romanorum numen. Ovid. Fast. 6.

Te quoq; Tempestas meritam delubra fatemur,
Cum pene est Corsis obruta classis aquis.

Templum Veneris, op. quoddam, vulgò *Cap. de Crux.*

Templarii, hæretici in Solymorum civitate an. 1030. post interitum Philippi Augusti, quia frequenter in templis versabantur, sic dicti. Simulacrum habebant factum summo artificio, cui hominis cutem superinduxerant, & binos præfulgentes carbunculos sub ipsâ fronte collocaverant, qui micabant oculorum vice. Huic autem simulacro sacra faciebant mortuorum corpora in cineres redacta. Cæteris potum dabant, qui potione firmiores & constantiores se futuros putabant. Eos vero qui ex Templarii virginisque conjugio nati fuissent, subjecto igne torrebant, simulque ex humore deliquati suum perungebant simulachrum, quo majorem probarent religionem. Damnati sunt tandem in concilio Viennensi, sententiâ Clementis Pont. Max. qui Benedicto succesit.

Tempsis, cacumen Tmoli montis, in quo 100. annos vivunt incolæ. Plin. 7. 48.

Tenagus, locus Susianæ reg. ad fin. Persicum. Ptol.

Tenchteri, al. *Thenchteri*, *Tanchari* Appiano, *Tenterides* Plutarcho, *Tenchateri* Livio, pop. Germ. quorum reg. *Drent*, teste H. Junio dicitur, inter Frisiam ad Bor. & occ. Westphaliam ad ort. & Transisalanam ad Aust.

Tendeba, Cariæ vetus op. Steph.

Tenea, *Tenæa* Suidæ, pagus agri Corinthiaci, arboribus consitus. Unde Proverbium:

Εὐδαίμων γε Κόρινθος, ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα Τενέαζε.

Tenea, flu. Umbriæ. Vide *Tinia.*

Tenebria, vicus Iberiæ. Steph.

Tenebrium, prom. Hisp. Tar. cum op. cogn. inter ostia Iberi in 2. alveos infra Dertusam urb. divisi. *Cabo de Alfaques* Moletio.

Tenedos, *Tenedo* Sophiano, inf. maris Ægæi, sive Hellesponti, amœna, contra Sigeum, Troadis promunt. inde 12. m. p. (sed teste Strab. 40. stad. ad 80. patens) in occ. & Circium distans, Apollini, qui ibi præcipuè colebatur, sacra, prius *Calydne*, test. Paus. ac Diod. Sic. *Phœnice* & *Lyrnessus* etiam, uti Plin. auctor est, 5. 13. Inf. hæc ante bellum Trojanum florentissima fuit, in quâ Græci supremas illas, quibus Troja periit, insidias struentes, sese occultarunt. Virg. Æn. 2.

Est in conspectu Tenedos, notissima famâ
Insula, dives opum, Priami dum regna manerent.

Dionys. vers. 537.

Λίσβη τ' ἀφυχόεσσα, καὶ ἱμερόεσσα Τενέδοιο.

Vulgò dici putatur qu. Τένε δῶρον, à Tene quodam, quem Cygnus pater à novercâ concitatus cum arcâ inclusum in mare projecisset, is ad inf. Leucophryn ejectus est, & ab incolis Rex creatus, & post obitum pro Deo cultus. Atque ita factum ut inf. pro Leucophry *Tenedos* appellaretur. Ita referunt Aristot. & Heraclides in politiis. Strabo lib. 13. Diod. lib. 5. Paus. in Phocicis, Plut. in Hellenicis, Conon apud Photium, Serv. in Æn. 7. Eust. in Il. α. Isacius in Lycophronem. Suidas in Τενέδου ἀνθρωπος. Stephanus, Phavorinus, aliique. Tenem vero hunc à Tenediis relatum fuisse in Deos, docent hæc Ciceronis in Verrem 1. *Tenem ipsum, qui apud Tenedios sanctissimus Deus habetur, qui urbem illam dicitur condidisse, cujus ex nomine Tenedos nominatur.* Tamen hanc tabulam non esse ex ultimâ vetustatis memoriâ repetitam ex eo colligere est (inquit Bochartus) quod de Tene nil quicquam habetur apud poetas vetustiores. Sed nec in Apollodoro, Hygino, Palæphato, & Mythologorum aliis. Nec à *Tene* fieret *Tenedos*, sed Τένε δῶρον, ut Κρήτη μίνωιον, neque enim sert Græcæ linguæ genius, ut aliter coalescant substantiva cum adjectivis. Denique Τένεδ ος vel Τενέδ ος neutrum esset, non fœmininum. Sed fingenda fuit hæc fabula, quia pudebat Tenedios nescire suas origines, & rationem nominis sui. At Phœnices si consuluissent, inf. suam didicissent Tenedum dici quasi insula תֹּפֶת אֵדֹם *tin-edom*, i. e. *luti rubri*, cujus plurimus in figulinis usus. Et in Tenedo celebres fuere figulinæ. Unde *Tenedia vasa* magno in pretio apud veteres, quod Plut. in lib. de vitandâ censurâ, & ex eo Aristoph. Schol. in Nub. Act. 4. Scen. 3. his verbis docent: Τὸν δὲ περίξεστον ἢ καλὴ Αὐλὶς, ἢ Τένεδ ος ἀστικωτάτοις τοῖς κεραμεῖς καθαρεύουσι ἔστι τῆ ἀγυρᾶ. Boch. *Tenedius tibicen*, de falso dicitur apud Steph. *Securis Tenedia* pro expeditâ & severâ justitiâ. *Tenes* enim (de quo supra) legem tulit, atque induxit morem, ut à tergo Judicis astaret quispiam securim tenens, viz. in hoc paratus, ut qui perperam quid in judicio dixisset, mendacium, opinor, aut falsum testimonium, eum protenus securi feriret.

Tenericus campus, circa lacum Copaidem. Strabo.

Tenesis, Æthiopiæ sub Ægypto regio. Strabo.

Tenion, urbs Achaiæ. Steph.

Tenissa, Maurit. Cæs. op. Ptol. *Tremissen* Nigro.

Tennagora, Ind. intra Gangem urbs. Ptol.

Tennes, qui & *Tenes*, vide *Tenedos.*

Tennum, op. ex Æolicis, unde Hermagoras fuit is qui de dicendi arte conscripsit. Strab. lib. 14. Unde *Tennites* Ciceroni pro Flacco.

Tenos, Laconiæ urbs. Steph.

Tenos, inf. in Ægæo mari, una Cycladum, in quâ urbs est ejusdem nominis, quam propter aquarum abundantiam Aristoteles *Hydrussam* appellatam dicit, alioquî *Ophiussam.* Plin. 12. 4. Steph. à *Tene* conditore dictam scribit. Ejus mem. Ovidius Met. 7.

At non Oliaros, Didymeq; & Tenos & Andros,

Tenos, inquit Bochartus, Doricè Τῆνος, Phœniciè insulæ תַּנּוֹת *thannoth*, i. e. draconum, seu serpentum. Aristoph. Schol. in Plutum: Ἐν τῇ Τήνῳ μίᾳ τῶν Κυκλάδων νήσων ὄφεις καὶ σκορπίοι δεινοὶ ἐγένοντο. Ibidem Ὀφιοῦσσα, i. e. *Anguina* dicitur ab Antimacho. Quod & alii imitati sunt. Atq; eodem referri potest quòd à nonnullis *Hydrussa* dicebatur: nempe ab *hydris* facto nomine, non ab aquis, ut veteres volunt, Eust: Τῆλε καλέεσθαι ὑπὸ τῶν Τήνιον ἐκάλουν. Steph. Ἐκλήθη δὲ Τήνιος, διὰ τὸ καλλίβοτον εἶναι, καὶ Ὀφιοῦσσα. Plin. *Tenos cum opido 15. m. p. porrecta, quam propter aquarum abundantiam Aristoteles Hydryssam appellatam ait, aliqui Ophiussam.* Quin & vipera *Tenia* dicta est, tanquam esset à Teno. Hesychius: Τενία, ἔχιδνα: quia Tenus fuit θηριώδης, ut habet Scholiastes qui supra. Aristoteles in fine lib. de Mirab. narrat de serpente quodam in *Teno* urbe magicis cantibus exanimato. Sed *Tenus* illa in Thessaliâ fuit, non in insulâ *Teno.* Τενίων σκορπίων *alliorum ex Teno* mem. Aristoph. in Pluto, quæ volunt fuisse δεκμήτια *acerrima.* In Arist. autem non occurrit, quod ex eo citat. Steph. ibi φύλλον σύγκριμα εἶναι ἐξ ὧν πῦρ ἀναπτύει πάνυ ῥᾳδίως. Nihilo fortasse verius quàm quod asserit Athenæus lib. 1. ibidem esse fontem cujus aqua vino non miscetur. Antholog. 1. 38. Antipater Tenum ita cum Delo confert.

Νῦν δὲ σὺ μὲν ζώεις, ἐγὼ δ' ὀκνέω τίς κεν ἐείλοι
Ὀφθῶς Τῆνον Δῆλον ἐπαμείψεται;

Unde colligitur Tenum insulam esse non magnæ rei. *Tenos* item apud scriptores Britannicos, inf. Albionis ante ostia Tamesis, Cantio adjacens, vulgo *The Isle of Tenet.*

Tensa, M. Græciæ inf. ab Jonibus instituta. Solinus.

Tentyra, *orum*, & *Tentyris*, urbs & nomus Ægypti ad Nilum cum inf. teste Plin. Incolæ *Tentyritæ*, qui tanto crocodilis terrore esse dicuntur, ut solâ voce eorum

auditâ in fugam vertantur. Plin. 25. 8. Strab. lib. 17. Juvenal. Sat. 15.

Quâ vicina colunt umbroſæ Tentyra palmæ.

Eſt & locus Thraciæ in ora contra Samothraciâ inſulam, cujus mem. Ovid. 1. Triſt. el. 9.

Saltus ab hâc contra brevis eſt Tentyra petenti.

Ita quidem locus ille vulgo legi ſolet. Pro *Tentyra* vero (notante doctiſſimo Nic. Heinſio) veteres plerique *Epira*, vel *Empyra*. Combianus autem pro diverſâ lectione *Tempyra*, quomodo & duo alii, rectè. Liv. l. 38. c. 41. *Inde Æniorum fines, præter Apollinis, Zerinthium quem vocant incolæ, templum ſuperant. Alia angustiæ circa Tempyra excipiunt, (hoc loco nomen eſt) non minus confragoſæ.* Faceſſat ergo Ortelius, qui cum Merulâ *Stentora* emendandum cenſet.

Tenupſis, op. Nubæorum in Æthiopiâ ſub Ægypto. Plin.

Teos, *Teios* Thucydidi, *Suſor* nunc Theveto & Moletio, urbs & portus Joniæ in orâ litorali inter Erythras ad Bor. & Colophonem ad Auſt. Anacreontis, & Erinnæ poetriæ patria, licet alii *Teium* Anacreontis patriam ſcribunt. Hinc *Teius* adject. Horat.

——— *Et fide Teiâ*
Dices laborantes in uno
Penelopen vitreamque Circen.

Eſt alia in Scythiâ, de quâ ſis Stephanum conſulas.

Tephene, Palæſtinæ toparchia. Plin.

Tephlis, Cedreno *Tiphlis* Curopalati, urbs Mediæ, ſeu potius Armen. mai. in Georgianis, munitiſſima, ubi diu Turcarum præſidium fuit; ſed noſtrâ tempeſtate à Perſis recuperata eſt. *Artaxata* veteribus dicta putatur.

Tepula Aqua, urbis Romæ. Plin. 36. 14. etiam *Julia* vocatur apud Frontinum.

Teracatriæ, campi Germ. juxta Danubium. Ptol. *Kunigwiſer*, & *Marchfelder* Lazius dicit eos hodie vocari.

Terapſa, inſ. non magna juxta Carthaginem. Steph.

Terbetia, urbs Siciliæ. Steph.

Terebus, flu. Hiſp. Tar. in mare Ibericum inter Carthaginem novam & Alonas influens, qui idem cum Tadero Plinii eſſe videtur.

Teredon, urbs ad ſin. Perſicum. Ptol. *Balſara* Ortelio. Hujus meminit Dionyſius verſ. 982.

Τῆς τ' ἀπὸ πρόχοῃσι Τερηδόνος ἰχθύες ὀδμὴν.

Ubi Scholiaſtes πόλιν Περσικὴν vocat.

Terentia, Ciceronis uxor, 93. vitæ annum explevit. Val. Max. 4. 18. Sed Plin. 7. 48. annos 117. vixiſſe tradit. Repudiata à Cicerone nupſit Salluſtio, deinde Meſſalæ Corvino. Hieronymus contra Jovinianum: *Illa conjunx egregia, & quæ de fontibus Tullianis hauſerit ſapientiam, nupſit Salluſtio inimico ejus, & tertio Meſſalæ Corvino, & quaſi per quoſdam gradus eloquentia devoluta eſt.* De hâc flebiliter Tullius ipſe ad Att. lib. 2. *De Terentia*, inquit, *auditum ex Philotimo, eam ſceleratè quædam facere.*

Terentianus, vir quidam, cui librum ſuum *de ſublimi dicendi genere* dedicavit Dionyſ. Longinus. Utrum vero ille ipſe fuerit, cujus hodieque libellus extat *de metris*, opus omni elegantiarum genere conditum, & amabili quâdam ingenii amœnitate temperatum, res eſt quæſitu digna, inquit vir doctiſſ. Tan. Faber notis ad Longinum nuper editis, & alias ſe quæſiturum promittit.

Terentius, Poeta Comicus, Carthagine natus, Terentii Lucani liberrus, qui cum eſſet egregiâ indole à patrono eruditus, venit in amicitiam nobilium, maximè Lælii & Scipionis; quorum operâ adjutus in ſcribendo fertur ob elegantiam ſermonis, teſte Cicerone, cui adſtipulatur etiam Varro. Quid quod eandem ipſe famam augere videtur, non enim niſi leviter ſe tutari conatur Prologo Adelphorum. Vide Voſſ. de Poet. Lat. pag. 9.

Terentius Culeo, vel Culleo, ſenator Rom. captus à Carthaginenſibus, redemptus eſt ab Africano majore, ac currum ejus cum pileo capiti impoſito ſequebatur. Livius. Hinc natus error apud quoſdam, Terentium Comicum hunc eſſe putantes.

Terentius Scaurus, Grammaticus, quem Gellius dicit floruiſſe Adriani temporibus, ac librum de Cæſellii Vindicis Grammatici erroribus ſcripſiſſe.

Terentius Varro, collega Æmilii Pauli poſt cladem Cannenſem cum reliquiis exercitûs Canuſium ſe recepit. Cui Romam redeunti gratulatus eſt pop. Rom. quòd de Rep. non deſperaſſet. Plut.

Terentus, locus in Campo Martio, haud procul à Capitolio, ubi templum Plutonis & Conſi, araq; ſub terrâ Inferis dicata, ſic à *terendo* dictus, quod ibi Tyberis ripas rumpens, terram tereret. Ejus mem. Papinius Sylv. 1. 4. *Aut inflaurati peccaverit ora Terenti.*

Hinc *ludi Terentini*, qui & *Seculares*. Mart. 4. 1.

Hic colat ingenti redeuntia ſecula luſtro,
Et quæ Romuleus ſacra Terentus habet.

Terenuthis, urbs Ægypti. Steph.

Tereſſa, Æolidis urbs. Pompon.

Tereus, rex Thracum, Martis ex Biſtonide Nymphâ fil. qui, cum Prognen, Pandionis Athenarum regis filiam uxorem duxiſſet, ejus etiam ſororem Philomelam per ſpeciem viſendæ ſororis abductam vitiavit, vitiatæque linguam præcidit, arctiſſimæque eam cuſtodiæ incluſit. Quod facinus cum illa indicare non poſſet, acu in tela depictum ſorori ſuæ tranſmiſit. Quâ re cognitâ, Progne ultionem in Orgiorum tempus differt: quo tempore matronis pluribus comitata, quæ Bacchantium ritu thyrſos & cornua geſtabant, ſororem carcere eripit, Bacchantiſque habitu indutam in aulam perducit, ubi cum illâ communicato conſilio, Itym filium direptum dilacerat, patrique comedendum apponit. Quod cum ille ex pueri capite, ſub cœnæ finem in convivium allato cognoviſſet; jamque ſtricto gladio ad ultionem properat, Progne mutata eſt in hirundinem, Philomela in avem ſui nominis, Itys in Phaſianum, Tereus autem in Upupam. Hanc fabulam multis verſibus deſcribit, Ovid. Met. 6. Virgil. Ecl. 6.

Aut ut mutatos Terei narraverit artus,
Quas illi Philomela dapes, quæ dona pararit.

Mart. 4. 49.

Ille magis ludit, qui ſcribit prandia ſævi
Tereos; aut cœnam, crude Thyeſta, tuam.

Idem lib. 12.

Flet Philomela nefas inceſti Tereos ——

Stat. lib. 12. Theb.

——— *Et iniquum Terea clamant.*

Tergedum, Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plin.

Tergemina, Diana dicta eſt. Solet enim Luna in triplicem ſpeciem ſeſe convertere; aut quòd ipſa tres facies, ſeu tres vias, h. e. tria nomina in diverſis locis habeat; eſt enim Luna in cœlo, Hecate apud inferos, ſive Proſerpina, Diana vero in terrâ ſeu ſylvis vocatur. Horat. *Montium cuſtos, nemorumque virgo,*
Quæ laborantes utero puellas
Ter vocata audis, adimiſque letho
Diva triformis.

Et Virgilius: ——*Tria virginis ora Dianæ.*

Incertus auctor:

Terrat, luſtrat, agit, Proſerpina, Luna, Diana
Ima, ſuperna, feros, ſceptro, fulgore, ſagittâ.

Tergeſte, *Tergeſtum*, Ptol. & Melæ, colon. & urbs Carnorum, ſeu Hiſtriæ in confin. marit. ab Aquileiâ 25. m. p. in ort. Pop. *Tergeſtini*. Hic *Tergeſtinus ſinus*, qui & *Aquileius* dicitur. *Tergeſtra* vocatur Stephano. Dionyſ. v. 380.

——— Τῇσι σὺν Ἀδρίας ἅλμη
Πόντου ἐς ἀγχίπορον Ἀκυλήιον ἵνθα νέονται
Ἄκρην Τεργεσταίων, μυχάτοις ὑπὸ πείρατα Πόντου.

Tergilani, Lucanorum gens. Plin.

Tergis, urbs Libyæ juxta Æthiopiam. Steph.

Teriæ, *Tyriæ* Diodoro, Siciliæ flu. inter Amenanum & Simæthum apud Catanam urb. fluens. *La Jaretta.*

Teridata, Meſopotamiæ urbs. Ptol.

Terina, urbs Italiæ in Brutiis, ad ſinum Hipponiatem (qui & *Terinæus* Plinio ex eâ nominatur, vulgò *Golfo di S. Eufemia*) in Calabr. ulter. apud oſtia Ocinari, ſive Sabbati flu. *Terina* etiam flu. qui op. irrigat. appellatur, teſte Steph. qui *Terinam* à Crotoniatis conditam ſcribit.

Termantia, *Termes* Prol. op. Hiſp. Tar. in Arevacis, apud Durium flu. exciſus. *Nueſtra Senora de Tiermes* adhuc nominatur, teſte Morali, apud Uxamam urb. Pop. *Termeſtini* Tacito.

Termela,

Termela, vel *Termera*, urbs Lyciæ, à *Termero* dicta. Vide Steph.

Termerium, promunt. Myndiorum in Caria.

Termes, vide *Termantia*.

Termetis Asiæ min. mons, Olympi radicibus junctus. Plin.

Termile, mons Lyciæ. Vide *Tremile*.

Terminus, Dei loco habitus est, quod post Saturnum exactum cædes ac lites rusticorum dividendis agris sustulisset. Sacrificabant ei mense Febr. in æde, quâ super eum foramen in tecto patebat, quòd nefas esse putarent Terminum intra tecta consistere. De hoc extat lepidum ænigma apud Agellium, quod Jovi solus omnium deorum cedere noluerit. lib. 12. cap. 6.

Semel minusne, an bis minus sit, non sat scio,
An utrumque eorum, ut quondam audivi dicier,
Jovi ipsi regi noluit concedere.

Festa ejus dicuntur *Terminalia*. Horatius.

Vel agna festis cæsa Terminalibus.

Ovid. Fastorum 2.

Spargitur & cæso communis Terminus agno:
Nec queritur lactens cum sibi porca datur.
Conveniunt, celebrantque dapes vicinia simplex;
Et cantant laudes, Termine sancte, tuas.
Tu populos, urbesque & regna ingentia finis:
Omnis erit sine te litigiosus ager.
Nulla tibi ambitio est: nullo corrumperis auro:
Legitimâ fervus credita rura fide.

Termissum, Hisp. amplissimum op. Appian.

Termissus, Strab. *Termessos* Ptol. *Termesus* Livio, (vide *Telmissus*) urbs Pamphyliæ in Pisidiâ, inter Pergen ad Aust. & Antiochiam ad Bor.

Termus, Sardiniæ flu. Ptol.

Terpander, Arnæus, sive Lesbius, poeta Lyricus, primus in Lyrâ Heptachordum & lyrici carminis canonem scripsit; quanquam Philemoni quidam adscribunt. Suid. Hujus famæ ac nominis maximi judicium patet, quòd Lacedæmonii seditione quâdam admoniti fuerint ab oraculo, ut ad Terpandrum mitterent, qui lyræ & poeseos dulcedine animos vulgi ac tumultus sedaret. Unde proverbium apud Græcos *Lesbius cantus* pro dulci musices concentu.

Terphalæi, populi. 1 Esdr. 4.

Terpnus, citharœdus, cujus cantu oblectarũ Neronem scribit Suetonius in his: 'Statim ut imperium adeptus 'est, Terpnum citharœdum vigentem tunc prater alios 'accersit, diebusque continuis post cœnam canenti in 'multam noctem assidens, paulatim & ipse meditari, 'exercitarique cœpit, nec eorum quicquam omittere, 'quæ generis ejus artifices, vel conservandæ vocis 'causâ, vel augendæ factitarent.

Terpsichore, una 9 Musarum, sic dicta quod *choreis* & tripudiis *delectetur*. Huic quidam citharæ inventionem tribuunt.

Tertia, sive *Tertulla* per diminutionem, Bruti soror, uxor Cassii, sic dicta, quia post 2. edita esset. Hæc abortum fecerat, quod queritur Cic. ad Attic. lib. 4. *Tertullæ nollem abortum: tam enim Cassii sunt jam, quam Bruti ferendi.*

Tertius, nomen viri. Rom. 16.

Tertullus, nomen Oratoris cujusdam, accusatoris Pauli. Act. 24. Item Consul, A. D. 412.

Tertullianus, Theologus, patriâ Carthaginensis, nobilitate insignis, variâ doctrinâ instructissimus, floruit A.D. 200. *Solertissimus omnium doctrinarum scrutator, impietatis omnis rigidissimus censor.* Ita de eo Montacutius noster. Durius culè cum ego agit Calvinus: *Scis*, inquit, *quam durus sit, & asper sermo Tertulliani, certè strictim magis quam loquitur.* Quanto melius Junius, cui dicitur *Auctor antiquitate celebris, auctoritate gravis, sermonis proprietate purissimus, & scientiarum nervis instructissimus.* Sanè B. Cyprianus adeo Tertulliani scriptis delectabatur, ut quotidie aliquid ejus ante oculos habuerit, servo suo inquiens; *Da mihi Magistrum*, i.e. Tertullianum. Alius fuit ejusdem nominis Jurisconsultus ab hoc diversus, de quo vide Menagium Juris Civ. Amœnit. cap. 12.

Terua, urbs Armeniæ. Ptol.

Tesa, Carmaniæ urbs. Ptol.

Tessinum, op. Piceni, in fin. Aprutii apud Truentum flu. *Muro Trassino* Blondo.

Tethys, uxor Oceani, Terræ & Cœli filia. Hesiodus in Theogonia:

Οὐρανῷ ἐνιδείσα τέκ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Κοῖόν τε, Κρεῖόν τε, Ὑπερίονά τ', Ἰαπετόν τε,
Θείαν τε, Ῥείην τ', Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε,
Φοίβην τε χρυσοστέφανον, Τηθύν τ' ἐρατεινήν.

Ovid. Fast. 5.

Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn.

Catullus ep. 61.

Luce tamen cana Tethyi restituor.

Ovid. Fast. 2. ——— *Canamq; petit Saturnia Tethyn.*

Virg. Georg. 1.

Teq; sibi generum Tethys emat omnibus undis.

Dicta est quibusdam hoc nomine qu. τιθήνη, i. e. *nutrix* cum aliorum, tum Deorum. Est enim humiditatis domina, qua omnia aluntur. Homerus.

Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν.

Aliud tamen etymon exsculpsit Plato in Cratylo: Τὸ δὴ τὴν Τηθύν δὲ οὐκ ἄτοπον ὄνομα, τι βούλεται. ΣΩΚΡ. Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται γε ὀλίγου αὐτὸ λέγειν, ὅτι πηγῆς ὄνομα ἀπεικασμένον ἐστίν. Τὸ γὰρ διαπίδυσιν καὶ τὸ ἀθρόον πηγῆς εἰκασμά ἐστιν. Ἐκ δὲ τούτων ἀμφοτέρων τὸν ὀνομάτων ἡ Τηθὺς τὸ ὄνομα σύγκειται. Ponitur aliquando pro mari. Lucan. lib. 6.

Aut vaga cum Tethys Rutupinaq; litora fervent,
Unda Caledonios fallit turbata Britannos.

Idem lib. 1. ——— *An sidere mota secundo*
Tethyos unda vagæ lunaribus æstuet horis.

Ubi maris fluxûs, refluxusq; causam facit lunare sidus, uti Tullius lib. 2. de Divin. Sen. de Provid. Plin. 2. 99. Strabo libb. 1. & 3. Photius doctè & ubertim cap. 241. Solin. cap. 36. Vide Melam lib. 3. cap. 1. Et adde Silium, qui sic de hac re lib. 3.

Cymothoes ea regna vaga, pelagique labores
Luna movet. Luna immissis per cærula bigis,
Fertque refertque fretum, sequiturq; reciproca Tethys.

Tetrachoritæ, pop. qui aliàs *Bessi* ac *Tetracomi*. Strab. l. 7.

Tetragonis, Arachosiæ op. sub Caucaso. Plin. Quod ante *Cartana* dictum fuit.

Tetrapolis, reg. Syriæ, in qua sunt quatuor urbes à Seleuco rege conditæ, quæ sorores appellantur, *Antiochia*, à patre, *Seleucia*, à se, *Apamia*, ab uxore, & *Laodicea*, à matre, nominatæ. Item locus Atticæ, 4. op. constans, *Oenoë*, *Probalintho*, *Tricorytho*, & *Marathone*. Steph.

Tetrici, duo fuere, Senior, Junior, quorum vitas inter 30. Tyrannos scripsit Trebellius Pollio.

Tetricus, (inquit Servius) mons in Sabinis asperrimus, unde tristes homines *tetricos* dicimus. *Tetrica* Virgil. l. 7.

Qui Tetricæ horrentes rupes, montemque Severum
Casperiasque colunt. ———

Itemque Silio Italico lib. 8.

——— *Nec non habitata pruinis*
Nursia, & à Tetricâ comitantur rupe cohortes.

Tetrinius, latro quidam de quo Sueton. in Caligula.

Teuca, quæ & *Teutha*, regina Illyricorum, Romanos sæpe fregit, castitate admodum clara. P. Junium & T. Coruncanum, legatos Romanorum summâ injuriâ interemit. Plin. 34. 6.

Teucer, Cyzicenus, historicus, edidit volumen de terrâ auriferâ, de Byzantio, rerum Mithridaticarum libros 5. de Tyro totidem, totidemque rerum Arabicarum, adhæc historiæ Judaicæ libros 6. & alia. Suidas.

Teucer, Scamandri Cretensis fil. qui in Troade unà cum Dardano genero regnavit; unde Ilienfium regum fluxit origo. Ab hoc Troia *Teucria* dicebatur. Virgil. Æn. 2. *Ergo omnis longo solvit se Teucria luctu.* Et pop. *Teucri*. Ovid. Trist. 1. 2.

Æqua Venus Teucris, Pallas iniqua fuit.

Idem Met. 13.

Inde recordati Teucros à sanguine Teucri.

Teucer, Telamonis ex Hesione fil. sagittandi peritissimus, quem Hom. Iliad. 8. inducit sub Ajacis fratris sui clypeo latentem, multosque Trojanorum occultè

ex

ex insidiis vulnerantem. Hic cum eversâ Troiâ, in patriam rediisset, indignatus Telamon, quòd necem Ajacis fratris sui, Ulyssis insidiis circumventi, ultus non esset, Salamine eum expulit. Patriâ itaque profugus, navigavit in Cyprum, ibique urb. condidit, quam de nomine relictæ patriæ Salaminem vocavit. Horatius.

——Teucer Salamina, patremque
Cum fugeret. ——

Idem. *Urgent impavidi te Salaminii,*
Teucerq; & Sthenelus sciens pugnæ.

Et Car. 4. Od 9.

Primusve Teucer tela Cydonio
Direxit arcu. ——

Teuchira, urbs Cyrenaicæ marit. quæ & *Arsinoe*, vulgò *Tocara*.

Teuderium, Ptol. urbs Germ. in Westphaliâ; vulgò *Paderborn*.

Teumessius, mons Eœotiæ (vide *Theumessius*) ubi Hercules Teumessium leonem, adhuc puer, occidisse traditur. Hinc *Teumessius*. Papin. lib. 6. Theb.

Non alias tacitâ juvenes Teumessius ira
Mente acuit. ——

Item parvum op. in Theban. finibus, flu. quoque & regio.

Teuchis, urbs Ægypti, & lacus. Steph.

Teuriochæmæ, pop. Germaniæ. Ptol. *Thuringer* Peucero.

Teutates, linguâ Gallicâ dictus est Mercurius. Luc. l. 1.

Et quibus immitis placatur sanguine diro
Teutates, horrensq; feris altaribus Hesus.

Livius lib. 26. *Scipio in tumulum obversus quem Mercurium Teutatem appellant.* Teutates igitur Gallis idem qui Phœnicibus Τάαυτος, & Ægyptiis *Thouth*, vel *Theuth*, & *Thoth*. Philo Byblius ex Sanchoniathone Phœnicio scriptore vetustissimo: Ἀπὸ Μισωρ Τάαυτος, ὃς ηὗρε τὰ πρῶτα στοιχεῖα γραφῆς, ὃν Αἰγύπτιοι μὲν Θωὺτ, Ἀλεξανδρεῖς δὲ Θοὺθ, Ἕλληνες δὲ Ἑρμῆν ἐκάλεσαν. Plato in Phlebo: Φωνὴν ἄπειρον καὶ ἀόριστον, εἴτε τις θεὸς, εἴτε καὶ θεῖος ἀνὴρ τυγχάνει, ὡς λόγος ἐν Αἰγύπτῳ Θεὺθ τινα τοῦτον γενέσθαι. Idem πάλιν γράμματον appellatur in Phædro, ubi rex Ægypti *Thamus* multis cum illo disserit de usu literarum. In Cicerone legitur *Thoyth* & *Theuth*. In Lactantio *Theutus* & *Thot*, ut in Græco epigrammate:

Πρῶτος Θεὸς ἰδὼν ἑρμαίνειν ἔδωκε βίοτον ἀγείρειν.

Quomodocunque legas Gallicum Teutatis nomen inde apparet esse dedexum. Bochartus.

Teutha, vide *Teuca*.

Teuthadamos, pater Pelasgi. Hom. 2. Iliad.

Teuthis, vir princeps, qui ad expeditionem Trojanam cum Græcis navigare volens, dum in Aulidis rupes impegisset, indignatus Palladem vulneravit. Item urbs Arcadiæ. Steph.

Teuthrania, *Tripoli* Moletio, urbs Paphlagoniæ ad Carambim promunt. Stephanus vero *Teuthraniam* à *Teuthrante* dictam, urb. Mysiæ, non Paphlagoniæ facit. Unde Ovid. 2. Trist.

Forsitan ut quondam Teuthrantia regna tenenti,
Sic mihi res eadem vulnus opemq; ferat.

Teuthras, Pandionis fil. Ciliciæ & Mysiæ rex, qui Augen Alei filiam ab Herc. compressam, ideoque patris jussu unà cum Telepho filio arcæ inclusam, & ad ostium Caici flu. delatam uxorem duxit, filiumque ejus Telephum pro suo educavit: ut ex Euripidis sententiâ refert Strabo lib. 13. Sunt qui Teuthrantem hunc 50. filias habuisse tradunt, quas Hercules omnes nocte unâ compressit, gravidasque reliquit. Ovid. Ep. 2.

Non tibi crimen erunt Teuthrantia turba sorores.

Hinc *Teuthranteus*. Ovid. Met. 2.

Peneusq; senex, Teuthranteusq; Caicus.

Teuthras, flu. nomen. Prop. lib. 1.

Aut teneat clausum tenui Teuthrantis in undâ.

Apud Strab. lib. 6. est Italiæ urbs aut flu. de quo sis ibi consule Casaubonum. Sanè Silius, qui solet à fluviis nomina fingere, Cumanum quendam Teuthrantem vocat lib. 2.

Teuthrone, Laconicæ urbs. Ptol. *Scopia* Nigro.

Teutlussa, insula Joniæ. Thucyd. Gentile *Teutlussius*. Steph.

Teutoburgensis saltus, sylva Germ. in Westphaliâ, inter Amasium & Lupiam flu. apud *Falckenberg* arcem, inter Monasterium, & Padeburnam.

Teutoburgium, *Drasat* Lazio; al. *Erdeudy*, & *Senna Erdet* op. proximum, urbs olim, nunc pagus Pannon. sup. ad Drai cum Danubio confluentiam, à Budâ 22. leuc. in Euronot. Alii, ut Lazius, *Funfkirchen*, i. e. Quinque ecclesias, illam indigitant. *Teutoburgium* alterum, *Doesburg*, qu. Drusiburgum, op. Germ. infer. in Geldriam, ad Fossam Rheni Drusianam, inter Noviomagum ad occ. & Zutphenum ad ort.

Teutoni, *Teutones* Ptol. pop. Germ. mare Germanicum apud Cimbros incolentes. Quanquam hodie omnes Germani *Teutones* vocantur. Luc. lib. 6.

Cantaber exiguis, aut longis Teutonus armis.

Hinc *Teutonicus*. Virg. 7. Æn.

Teutonico ritu soliti torquere cateias.

Claud. in Eutrop. lib. 1.

Teutonicus vomer, Pyrenæiq; juvenci
Sudavere mihi. ——

T H.

Thaan, fil. Nachor ex Româ concubinâ. Gen. 22. Lat. *hyacinthinus*, *festinans*, aut *silens*.

Thabii, Scythiæ mons. Mela lib. 3.

Thabor, mons Palæstinæ in Galilæâ apud campum Esdrelon, à Nazareth ad 6. m. p. in ort. distans. Alter est in tribu Nephthali versus Dan. Est & *Thabor*, urbs Bohemiæ, quæ & *Thaboria*, valdè munita, inter Pragam 11. & Budovissam 6. leuc.

Thabraca, vide *Tabraca*.

Thadal, vel *Tidal*, Rex Gentium. Gen. 14. Lat. *conterens jugum*, sive *scientia elevationis*, vel *ascensionis*.

Thaddæus, unus ex 12 Apostolis, qui & *Lebbæus* Mat. 10. De quo Euseb. lib. 1. cap 5 hist. Eccles.

Thahan, fil. Thale. 1 Par. 7. Lat. *deprecans*, aut *misericors*, sive *gratiosus*, vel *gratia*.

Thahath, nomen viri. 1 Par 6. Lat. *subter*, vel *pavor*, vel Syriacè *descensio*. Est item 23. Israelitarum mansio. Num. 33.

Thais, meretrix nobilis, patriâ Alexandrina, quæ cum Athenas quæstûs gratiâ sese contulisset, Atticæ juventutis florem in sui amorem pellexit. Hanc carminibus suis celebravit Menander, unde & *Menandrea* dicta est. Prop. 2. 6.

Turba Menandreæ fuerat nec Thaidos olim
Tanta, in quâ populus lusit Erichthonius.

Idem lib. 4. eleg. 5.

Sed potius mundi Thais pretiosa Menandri,
Cum ferit astutos Comica mœcha Getas.

Lemma est apud Martialem *Menandri Thais*, cui subscriptum est.

Hæc primum juvenum lascivos lusit amores.
Hæc Glyceræ vere Thais amica fuit.

Lege Athen. 13. 13. Qu. Curt. lib. 5. Plut. in Alex. Ovid. 3. de Art. Am.

Dum fallax servus, durus pater, improba lena
Vixerit, & meretrix blanda, Menandros erit.

Juv. Sat. 3. — *An melior cum Thaida sustinet, aut cum*
Uxorem Cœcus agit, vel Dorida nullo
Cultam palliolo. ——

Thalama, nomen urbis. Xenoph. Ἑλλ. lib. 7. Ἀποκεκλεισμένους ὑπὸ τῶν Θαλάμων. Lege cum Θ majusculo. Est enim urbis proprium, de quâ Polyb. lib. 4. & Eust. ad Odyss. ι.

Thalamæ, urbs Messeniæ, Pasiphaes templo & oraculo nobilis. Plut. in Agide. *Basilipotamo* Nigro. *Calamata* Gemisto.

Thalamanæi, pop. Persis subditi. Steph.

Thalamia, urbs Thessaliæ, quæ & *Thameia*. Steph.

Thalassar, & *Thelassar*, reg. Syriæ Is. 37. Lat. *suspensio*, vel *tumulus principis*, aut *suspendens canticum*, vel *tumulus canentis*.

Thalassius, Deus nuptiarum, vel vox nuptialis, ut quidam volunt, quâ se ad operas domesticas duci novæ sponsæ admonebatur; θαλάσσειν enim Græci *lanificium* vocant.

vocant. Originem exponit Livius Lib. 1. Sed prolixiùs Plut. in Romulo. Catullus in Epithalamio Juliæ.

Satis diu
Luſiſti nucibus, lubet
Jam ſervire Thalaſſio.

Martialus *Thalaſſum* vocat. Sic enim ille.

Nec tua defuerint verba Thalaſſe tibi.

Item *Thalaſſionem* legimus apud eundem:

Quid ſi me jubeas Thalaſſionem
Verbis dicere non Thalaſſionis,

Thale, nomen viri. 1 Par. 7. Lat. *humectans* aut *virescens.*

Thales, unus è 7. Græciæ ſap. qui Phyſicen primus, & aſtrologiæ ſecreta deprehendit. Solis eclipſin primus prædixit, quæ fuit an. mundi 3379. Exceſſit è vitâ, dum Gymnicum certamen ſpectaret, æſtu ac ſiti lapſus, jam ſenex Olymp. 58. Ajebat, ſe trium maximè rerum cauſâ gratias Fortunæ agere: Πρῶτον μὲν ἀνθρωπος ἐγενόμην· ἔπειτα, ὅτι ἀνὴρ, εἶτα, ὅτι Ἕλλην, καὶ οὐ βάρβαρος. Vitam ejus habes apud Laertium. Nonnulla etiam de eo invenies apud Plutarchum. Item poeta Lyricus, Cretenſis quem è Cretâ Solon Spartam miſit, cujus odis ac poeſi Spartani deliniti, animarum ſeritatem nimiam ex Lycurgi legibus imbutam caſtigabant. Plut. in Solone.

Thaleſtria, vel *Thaleſtris*, regina Amazonum, quam alii *Minitheam* vocant, quæ 35. dierum inter confertiſſimas gentes itinere facto, cum 300 mulieribus occurrit Alexandro in Hyrcaniâ res gerenti, ut liberos ex eo ſuſciperet: & ut viſa eſt uterum impleſſe, diſceſſit. Strabo lib. 11

Thalia, una ex 9. Muſis, ἀπὸ τῆ θάλλειν, *virere*, ſeu *florere*, quod Poetarum fama nullo tempore marceſcat. Horatius *argutam* eam appellat Car. 4. 6. Statius vero *laſcivam* 2. Sylv. 1. Item inſ. quædam Tyrrheni maris. Ariſtot. in Mirabilibus.

Thallus, hiſtoriam Syriacam diligentèr tractavit, ut auctor eſt Africanus apud Euſeb. lib. 1. Chron. Eius mem. Juſtinus Martyr, Tertullianus, Minucius Felix & Lactantius.

Thalpuſa, urbs Orchomeni in Arcadiâ. Steph.

Thamanæi, Perſis tributarii. Herod. lib. 3.

Thamar, uxor Her. Gen. 38. Filia David. 2 Reg. 13. Filia Abſolon. 2 Reg. 14. Item urbs Syriæ. Lat. *palma, dactylus, conſummatio, permutatio*, aut *amaritudo.*

Thameſis, vide *Tameſis.*

Thammata, op. Palæſtinæ medit. in Arabiæ Petr. confin. *Timia* hodie Benjamino Tudelenſi.

Thamna, urbs Palæſtinæ. Steph.

Thamna, concubina Eliphaz. Gen. 37. Lat. *prohibita*, aut *perfecta*, vel *conſummata commotio.*

Thamna, civitas in tribu Judâ. Joſ. 15. Lat. *imago*, vel *figura*, aut *numeratio*, vel *numerans.*

Thamnath ſera, civitas in montanis Ephraim, ab Iſraelitis Joſuæ duci, tanquam hæreditas attributa; quæ & *Thamnath-hares* per literarum tranſpoſitionem. Lat. *figura*, vel *imago extenſa*, vel *remanens*, aut *fætens*, ſive *numeratio reſidua*, aut *numeratio extenſionis*, vel *fætoris.*

Thamuda, locus prope Nabatæos Arabas Steph.

Thamyras, vel *Thamyris*, Suidas. Poeta Thracius, qui cum omnes pulchritudine præcelleret, ab initio mares dilexit, deinde mutatâ conſuetudine, Muſas amavit, cum quibus de cantu certavit hiſce conditionibus, ut ſi vinceret, earum complexu potiretur; ſi ſuccumberet, ab illis pateretur, quicquid eis videretur. Itaque ſuperatus, & oculis & lyrâ privatus eſt. Hinc proverbium in eos qui præter ingenium propriùm aliquid agunt, *Thamyras inſanit.*

Thanatos, vide *Tanetos.*

Thaneum, urbs Ægypti. Vide *Tanis.*

Tanebumeth, pater Saraiæ. Jer. 40. Lat. *murus*, ſive *finum indignationis*, vel *caloris*, aut *mortis.*

Thaphnes, vel *Thaphnis*, civitas Ægypti. Ezech 30.

Thapſacus, urbs Syriæ juxta Euphratem. Steph. Antea *Europum*, poſtea *Amphipolis* dicta fuit. Plin. 5. 24.

Thapſipolis, prope Chalcedonem eſt. Steph.

Thapſus, op. Siciliæ vetus in peninſulâ ſitum non procul à Syracuſis, plana & quam minimum à mari eminens, adeo ut undis merſa videatur; unde & nomen ἀπὸ τῆ θάπτειν, quod in mari quodammodo *ſepulta* videatur. Unde Virg. Æn. 3.

Thapſumque jacentem.

Ita vulgus Grammaticorum. *Thapſi* vero nomen è Phœnicio תפסיהא *thapſiha* ſumptum putat Bochart. ὁ μίγας, quod pro abſciſſione ſumitur in Ebræorum libris. Nempe Siciliæ Thapſus tam anguſto colle cohæret, ut ab eâ putetur eſſe divulſa, & planè abſciſſa. Thucyd. l. 6. Ἔστι δὲ χερρόνησος μὴν ἐς γαῦρ ἐσπίπτη πρόχωσα εἰς τὸ πέλαγος, τὸ δὲ Συρακόσιον πόλισμα ὅτι σχεδὸν ποιλῶ ἀπέχει. Stephanus: Θάψος πόλις Σικελίας ἔχει ἐν χερρόνησος ἐν τῷ γαῦρ τῷ ἐσπίπτη. Revera enim tam anguſtâ cervice continenti jungitur, ut eminus conſpicientibus videatur eſſe inſula. Nec deſunt qui *inſulam* appellent. Servius in Æn. 3. *Thapſus inſula non longè à Syracuſis, plana & penè fluctibus par.* Neque alia mens Dioſcoridis, cum *Thapſiam* ſcribit ὁ Θάψῳ τῇ νήσῳ primùm eſſe repertam. Neque enim terrarum uſpiam ulla alia eſt inſula *Thapſus.* Et fallitur Marcellus cum vult unam eſſe Sporadum, quamvis præeuntem habuerit Nicandri Scholiaſtem in Theriacæ verſ. 529.

Thara, fil. Micah. 1 Par. 8. Lat. *ululans*, aut *malefaciens*, vel *cubiculum malitiæ, paſtoris*, vel *ſocii.*

Thara, nomen viri. 1 Par. 9. Lat. *contentio prava*, aut *ſocii*, vel *paſtoris.*

Tharaca, rex Æthiopiæ. Iſ. 37. Lat. *explorator*, vel *contemplator obtuſus*, ſive *legis hebetudo*, vel *impedimentum*, vel *turturis obtuſio*, aut *hebetudo.*

Tharana, fil. Caleb. 1 Par. 2. Lat. *explorator*, vel *contemplator gratiæ*, aut *miſericordiæ.*

Thare, fil. Nachor. Gen. 11. Lat. *odorans, ſpirans*, aut *abigens.*

Tharela, civitas in tribu Benjamin. Joſ. 18. Lat. *exploratio*, vel *turtur maledictionis*, aut *fortitudinis*, aut *ilicis*, aut *explorans ilicem*, vel *fortitudinem.*

Thares, Eunuchus, Eſth. 2. Lat. *hæres, miſer*, vel *exul.*

Thargelia, feſtus dies apud Athenienſes Apollini & Dianæ ſacer, à quo menſis Aprilis denominatus eſt. Gyraldus lib. de an. & menſibus.

Thargella, nobilis fœmina, philoſophiæ ſectatrix. Plut. in Pericle.

Thariba, vicus quidam, cujus mem. Steph. in *Candava.*

Tharops, Oeagri pater, Orphei avus, cui Bacchus regnum Thraciæ, Lycurgo occiſo, dedit, eo quod Lycurgi inſidias detexiſſet. Diod. lib. 3.

Tharſis, op. ſeu locus Comagenes, à Samoſatis 13. m. diſtans. *Tharſis* item in Sacris literis memorata *Tarſus* eſt, teſte Joſepho, urbs Ciliciæ præcipua. Euſebius autem ad Hiſp. refert: Θάρσεις ἐ Ἰβηρίς. Vide Bochartum in תרשיש. Phal. l. 3. c. 7.

Tharthac, Idolum Hevæorum. 4 Reg. 17. Lat. *concatenatus*, ſive *retruſus*, vel *concluſus.*

Tharthan, princeps quidam. Eſ. 20.

Thaſſi, fil. Mathathiæ. 1 Mach. 2.

Thaſus, vel potius *Thaſſus*, inſ. maris Ægæi, inter Lemnon inſ. & Abderam urbem Stat. lib. 5. Theb.

Et Paros, & nemoroſa Thaſos, crebræq; relucent
Cyclades.

Item op. ejuſdem nominis in eâdem inſ. à Pariis conditum, teſte Strab. *Thaſium vinum* à Plauto laudatur in Pœnulo, itemque apud Apul. in Apol. Unde adagium *Thaſium infudiſti*, ubi quis vinum temperat non aquâ, ſed alio vino potentiore; ex Ariſtoph. in Pluto. Antiphanes apud Athenæum:

Οἵνός τε Θάσιος ἡδὺς μέγας ἡ σίμικρος.

Plin. 14. 7. *In ſummâ gloriâ fuere Thaſium Chiumque.* Dio Chryſoſt. Orat. 6. Ἥδιον δὲ πίνει τὸ χίον τοῦ θάσιου, ἢ οἱ ἄκροι τὸ Θάσιον οἶνον. Vide Ælian. ποικιλ. 12. 31. & 13. 6. Erat autem vinum iſtud ſuavi odore maximè celebratum; Unde Athen. lib. 1. vocat πολυαγγεῖον, Et Clemens Pædag. lib. 2. cap. 2. *Thaſium odoriferum* dixit. De la Cerda in illud Georg. 2.

Sunt Thaſia, vites, ſunt & Mareotides albæ.

Dionyſium frumenti feracem eſſe innuit hanc inſulam, v. 523. —Ὠγυγίῃ Θάσῳ, Δημήτερος ἀκλὴ.
Mira quoque ejus fertilitas commendatur à Zenodoto, qui ſcribit Calliſtratum oratorem Athenienſibus perſuadere conatum, ut reg. illam occuparent, tanquam fœcundiſſimam, & quæ auri etiam venas haberet: qui tandem orationem concludens, dixit: *Summa Thaſus bonorum eſt.* Unde *Thaſi* nomen à טס׳ *Thaſe*, i. e. *auri bractieâ*, deducit Bochartus. Ante Phœnicium adventum Græcis nomen erat Χρυσῆ, propter aurum. Euſtathius ex Arriano: Ἐκαλεῖτό ποτὲ ἡ χρυσῆ νῆσος διὰ τὰ χρυσᾶ μέταλλα. An eodem referendum, quod etiam *Odonus* dicta eſt? Sanè Heſychius: Ὄδωνις, ἡ Θάσος τὸ φάλαν; tanquam ab Arabico עדן *adana*, unde addito ſervili Minn, מעדן *madan*, eſt *fodina*, ut Hiſpanis *Almaden*.

Thathanai, vel *Tatni*, nomen viri. 1 Eſdr. 3. Lat. *donans*, vel *donator*.

Thaumacia, urbs gemina: Una in Magneſiâ, altera in Phthiotide, ad fin. Maliacum. teſte Strabone, apud quem lib. 9. Θαυμακὰς legas. Livius lib. 32. *Thaumaci à Pylæ ſinuq; Maliaco per Lamiam euntι, loco alto ſiti ſunt, ipſis ſaxibus immtnentes ejus quam Cœlen vocant: Theſſaliæque tranſeunti confragoſa loca, implicitaſque flexibus vallium vias, ubi ventum ad hanc urbem eſt, repente velut maris vaſti, ſic imminenſa panditur planities, ut ſubjectos campos terminare oculis haud facile queas: ab eo miraculo Thaumaci appellati.*

Thaumantias, Iris ſic dicta, Thaumantis & Electræ filia, nuncia Deorum in rebus malis, ut Mercurius in bonis. Cæterum & ex admiratione hoc nomen accepit, quæ de ejus coloribus naſcitur. Auctor Servius imillud Virg. Æn. 9.

Ad quem ſic roſeo Thaumantias ore locuta eſt.

Hinc *Thaumantis*. Stat. Sylv. 3. carm. 3.

—*Imbriferâ potitur Thaumantide Juno.*

Item *Thaumantea*. Ovid. Met. 14.

—*Romuleos cum virgine Thaumanteâ*
Ingreditur colles.——

Thaumaſium, mons Arcadiæ, in quo Saturnus lapidem devoravit. Steph.

Thea, Nympha, Oceani ac Tethyos filia. Heſiod. in Theog. Stephano Θία eſt urbs Laconiæ.

Theagenes, tres Athenis diverſis temporibus Suidas fuiſſe recenſet. Unum, qui de Homero ſcripſit, de quo Tatianus λόγῳ πρὸς Ἕλληνας, & ex eo Euſeb. de Præp. Evang. lib. 10. Alium, qui Caprus eſt appellatus, quòd multa promittens nihil præſtaret; pauper enim erat, ac dives videri volebat. Tertius fuit vir potens ac dives, qui liberalitate ac beneficentiâ, publicè ac privatim multa laude digna geſſit. Quartum addit Pauſanias, athletam, patriâ Thaſium, qui 140. coronas è certaminibus retulit.

Theagenes, vir quidam uſque adeo ſuperſtitioſus, ut domi haberet Hecates ſimulacrum, nec uſque pedem moveret, niſi illo conſulto. Unde proverbium: *Theagenis Hecateum.* Fuit & *Theagenes* Megarenſium rex, Cytonis ſocer, juxta Thucydidem. *Theagenes* quidam dux erat tempore Philippi Macedonis apud Plut. in Alex. *Theagenem* Cnidium Criticum, Herodis ſub Adriano magiſtrum laudat Philoſtratus lib. 2. Sophiſt. Herodes *Theagenem* Cynicum ab Attalo Sorani Methodici diſcipulo ſuâ ætate occiſum fuiſſe, auctor eſt Galenus l. 13. Meth. Med. cap. 15. *Theagenes* quidam Marino Philoſopho Platonico æqualis erat, teſte Damaſcio apud Photium Eclog. 242. *Theagenes* Charicleæ amicus ab Heliodoro in Æthiopicis memoratur. De φιλοπλάτῳ autem iſto Theagene Priſco apud Ariſtophanem agit quoque Suidas in Θεαγένης, & Ἀρχιάδας.

Theages, Philoſophus, cujus mem. Plato; de quo etiam Ælianus ποικιλ. 4. 15.

Theangela, urbs Cariæ. Steph.

Theano, Antenoris uxor, ſacerdos Palladis, Hom. Iliad. 6. Palladium Græcis prodidit. Suid. in voce *Palladium.*

Theano, Metaponti Icari regis uxor, quam cum ob ſterilitatem maritus repudiare vellet, illa paſtores ſubornat, ut puerum unum vel alterum invenirent, quem pro ſuo ſupponeret. Opportunè tunc temporis Menalippe, Deſmontis filia (quam Neptunus compreſſerat) gemellos peperat. Quod tam ægrè tulit Deſmontes, ut & filiam excæcatam carceri incluſerit, infantes autem feris objici juſſerit. In hos itaque cum paſtores inciderent, divinitus ſibi eos oblatos rati, ad Theano deferunt, quæ eos pro regis pueris educavit. Verum cum poſtea ex Metaponto concepiſſet, gemelloſque peperiſſet, virumque ſuum animadverteret majore ſuppoſititiorum, quam legitimorum amore teneri; utcunque potuit ad tempus dolorem diſſimulavit. Verum cum jam ad legitimam ætatem liberi perveniſſent, indicat iis duos majores natu, quos fratres ſuos eſſe rebantur, ſuppoſititios eſſe, hortaturque ut in venatione perductos interficerent. Quod cum illi conarentur, Neptunus filiis ſuis ſupperias tulit, cujus operâ adjuti illi Theanûs filios interfecerunt. Quorum corpora cum in regiam eſſent allata, Theano venabulo incumbens ſe interfecit. Hygin. Fab. Poet. 186.

Theano, Metapontina, vel Thuria Brontini Pythagorei uxor. Scripſit περὶ Πυθαγόρου, & Ἀποφθέγματα Πυθαγορείων, teſte Suidâ in Θεανώ. Sed cum multæ ejus nominis fuerint, magna deinde orta eſt confuſio. Theano Crotoniada Pythagoræ uxorem facit Suidas in Θεανώ, quam primam fœminarum fuiſſe philoſophatam, & poemata ſcripſiſſe, Didymus lib. de Philoſophiâ Pythagoricâ tradit apud Clem. lib. 4. Strom. Hujus Theanûs Pythagoricæ quædam citat idem Strom. 4. Hæc defuncto marito ſcholæ præfuit, teſte Theodoreto Serm. 2. Hæc forte eſt illa Πυθαγορικὴ φιλόσοφος, cujus apophthegmata laudat Theo Progymnaſm. cap. 5. Vide Voſſ. de Poet. Gr. cap. 4.

Theano, Pauſaniæ mater, quæ dicitur laterem primum ad introitum, in quâ proditor filius erat, attuliſſe, ut eum exitu prohiberet, & fame necaret. Polyænus Stratagem. lib. 8.

Theanum, corruptè pro *Teanum.*

Thebaïs, inſigne Statii opus, totius 12. annis ſummâ curâ ab eo elaboratum. Nomen autem habet ab argumento, eò quòd bellum contineat inter Eteoclem & Polynicem ad Thebas geſtum, in quo duo fratres mutuis vulneribus perierunt. Juvenal. Sat. 7.

Curritur ad vocem jucundam & nomen amicæ
Thebaidos, lætam fecit cum Statius urbem,
Promiſitque diem, tantâ dulcedine captos
Afficit ille animos, tantaque libidine vulgi
Auditur.——

Item *Thebaïs*, nomen patronymicum fœm. Ovid. Met. 6.

——*Et omnes*
Thebaides juſſis ſua tempora frondibus ornant.

Thebes, urbs terræ Chananææ. Jud. 9. Lat. *cœnoſus*, aut *ſericeus*, vel *ovum.*

Thebe, *Theba*, & *Thebæ*, vulgò *Theves*, teſte Jo. Leone Africano, urbs Ægypti, à Buſiride rege condita, ambitu 140. ſtad. uti refert Herodotus; centum portis nobilis. Dionyſ. verſ. 249.

Θήβῃσι Ὠγυγίῃσι ἑκατόμπυλον.

Juvenal. Sat. penultimâ:

Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.

Mela lib. 1. cap. 9. *Et Thebæ, uti quæ (ut Homero dictum eſt) centum portas, ſive (ut alii aiunt) centum aulas habent, totidem olim principum domos; ſolitaſque ſingulas, ubi negotium exegerat, dena armatorum millia effundere.* Ubi nunquam ſine laude nominandus clariſſimus Voſſius: Primus Pintianus hunc locum ita conatus eſt corrigere *ducentos armatos milites effundere:* eamque emendationem valde probant viri eruditi. Nempe non rectè intellexerunt verſus iſtos Homeri Iliad. 9.

——Οὐδ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται
Αἵθ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστην
Ἄνδρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν.

Loquitur hic non de univerſâ Thebanorū militiâ, ſed de ſolis aurigantibus & ἁρματοπόροις. Virginti n. curruum millia ex hâc urbe ad bellum ſolita fuiſſe prodire affirmat Diodorus Siculus. Sed vero numerus militum is omnem

omnem videtur fidem ſuperare. Nam ſi ex unâ quâque portâ dena armatorum millia ad bellum proficiſcerentur, jam oportet, ut numerus militum fuerit decies centenum millium. Rectè tamen ſeſe habere locum hunc Meliæ, adparebit ex illuſtri loco vetuſtiſſimi cujuſdam auctoris, cujus verba nobis ſervavit Scholiaſtes quidam ad novum Homeri librum, ante aliquot annos in Germaniâ editus. Is itaque hoc pacto de Thebis loquitur: Ἐν ταύτῃ δὲ ὧν περίεργον τὰ βασίλεια τ Αἰγύπτε, εἰς ἃ πόλεις ἔσχεν εἴκοσι λίβυες, Αἰγύπτε, Αἰθίοπες. Νῦν δὲ Διόσπολις ὀνομάζεται· εἶχε δὲ κώμας μὴ τετρακοσίας τριχιλίας τεσσαράκοντα. Τὸ δὲ ἄγυιον εἶχεν ἀράσσας γ, ἡ πύλας ἑκατὸν, ἀνδρῶν δὲ μυριάδας ψ. Ταύτῳ ἐστέλλετο ὁ βασιλεὺς Ὄσιρις. Ἐξ ἑκάστης δὲ πύλης ἱστάμενον σκάλπα μὲν μύριοι ἵππεις δὲ χίλιοι, ἁρματηλάται δὲ διακόσιοι. Hæc verba unicè confirmant hanc quam reddidimus Meliæ lectionem. Sed quis non obſtupeſcat tam portentoſo numero, aut credat in unâ urbe vel mille millia armatorum, vel ſeptuagies centena hominum millia claudi potuiſſe & comprehendi? Docet tamen id ipſum etiam Strabo qui eos centum myriadum exercitus habuiſſe ſcribit. Aliquanto pauciores refert Corn. Tacitus. Is namq; lib. 2. Thebas olim habitaſſe inquit ſeptingenta millia ætatis militaris. Nonnulli viri eruditi, & hanc ſummam nimiâ eſſe exiſtimant, ideoq; *ſeptuaginta* millia pro *ſeptingentis* reponunt. Verum illos errare, ſatis indicat is quem adduximus locus. Sunt tamen & in hoc nonnulla, de quibus aliquis meritò poſſit inquirere. Qui enim fieri potuit, ut hic centum equitum millia alerentur, cum tantum centum illic numerarit equilia Diod. Siculus, quorum unumquodq; ducentos caperet equos? Poſſit tamen hoc ita excuſari, ut nempe 100. iſta equilia dicantur deſtinata fuiſſe equis tantum Curulibus. Strabo ſuo tempore, cum minimæ eſſent Thebæ, in longitudine occupâſſe inquit octoginta ſtadia. Sed vero antequam Cambyſes urbem eam vaſtaret, tum longè maximam fuiſſe certum eſt. Euſtathius ad Dionyſium inquit eam tunc extenſam fuiſſe ad 420. ſtadia. Porphyrius in optimis Scholiis ad Iliada Homeri nondum editis, nec non Stephanus Grammaticus ſimilia ſupra memoratis ex Catone citant, ac 400. ſtadiorum faciunt longitudinem. Sed quomodo tanta potuit eſſe longitudo Thebarum ſi mille tantum & ſeptingentas ἀράσσας comprehenderit? Iſte enim ἀριθμὸς numerus commodè contineri poteſt ambitu ducentorum & ſexaginta quatuor ſtadiorum. Videtur autem hæc urbs in longum fuiſſe porrecta ad ripas Nili, ac non multum poſſediſſe latitudinis. Sed vero omnia prius credam, quàm tantam incolarum copiam in ullâ unquam fuiſſe urbe. Unum adferam unde quam maximè abſurdum id eſſe adparebit. Traduut Diodorus Siculus & alii, Ægyptum cum maximè populo abundaret, habuiſſe in univerſum ſeptuagies centena hominum millia. Atqui ſi totidem quoque Thebis fuiſſent, jam oporteret cæteras Ægypti urbes vacuas fuiſſe habitatoribus. Hinc adparet quæcumque de Thebanis Ægyptiis, eorumque potentiâ dicuntur, accipienda de totâ Ægypto. Verum id eſſe & univerſam Ægyptum Thebas olim fuiſſe vocatam luculentiſſimus teſtis eſt Herodotus lib. 2. ubi de Deltâ, Πάλαι, inquit, αἱ Θῆβαι Αἰγυπτ ἰκαλέοντο. Sed & Ariſtoteles Meteorolog. 1. Τὸ ἀρχαῖον ἡ Αἰγυπτ Θῆβαι καλοῦνται. Hæ Thebæ palmis inclytæ fuerunt. Vide Paſſeratium in illud Propert. 4. 5.

Seu quæ palmifero mittunt venalia Thebæ.

Thebe, Latinis *Thebæ*, urbs Bœotiæ ad Aſopum & Iſmenum flu. regionis quondam primaria, ab Athenis 40. m. p. in Bor. *Tiva* Sophiano, & *Stives*, vel *Stibes*. A Cadmo condita fuiſſe dicitur. Hinc Prop. 1. 7.

Dum tibi Cadmeæ dicuntur Pentice Thebæ,
Armaq; fraternæ triſtia militiæ.

Val. Flac. lib. 6.

Hac duce Cadmeæ viderunt prælia Thebæ.

A Statio *Aoniæ* vocantur, ab Horatio & Statio *Echioniæ*, ab Ovidio & Lucano *Oedipodioniæ*, à Seneca *Herculeæ*. Hæ Thebæ ſeptem portas habuere. Unde Juvenalis de bonorum paucitate:

— *Numero* (inquit) *vix ſunt totidem quot*
Thebarum portæ, vel divitis oſtia Nili.

Heſiodus Ἔργ. α.

Τὰς μὲν δὰ ἑπτάπυλοι Θῆβαι, Καδμηίδι γαίῃ.

Ubi Tzetzes: Τρεῖς εἰσὶ Θῆβαι. Αἱ ἑπτάπυλοι, ἃς ὁ Κάδμος ἔκτισεν ἐν Βοιωτίᾳ. Αἱ ἑκατόμπυλοι ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ αἱ Ἡπταπόλεις εἰσὶ τε Ἀτεχμυνίτου. Euſt. novem Thebas fuiſſe memorat, ſed non nominavit. Sunt qui vocis originem ab Ægypto accerſunt, & Bœoticas Thebas volunt ab Ægyptiis nomen mutuari. Varro autem *Thebas*, vel ſine affatu *Tebas*, ex Sabinorum linguâ *colles* exponit. Alii Cadmum ſibi fingunt urbem à ſe conditam à תבה *Theba* nominaſſe, i. e. nave, in formam arcæ, quâ in Bœotiam ſit advectus. Pauſanias à *Thebe* deducit, Aſopi ſc. filiâ. Euſtathius. Ἀπὸ τ Θηβαίας, ἣ τὸ δρόμον τῷ βοῒ, à curſu bovis, quem ducem itineris habuerit Cadmus. Quin ſi fides Etymologo, & Iſacio in Lycophronem. Θῆβα Συρστὶ λίχνια ἢ βᾶις. Nugæ nugaciſſimæ. *Thebæ* igitur Bocharto בא à תבא *bes*, vel בית *betſa* lutum. Quod etymon quam ſit appoſitum, te docebunt hæc Dicæarchi in libro, cui titulus: Βίος Ἑλλάδος, p. 174. ubi de Thebis. Ἐγκειμένου χαράξαι διὰ τὰς πλημμύρας, ἢ τὰ πνεύματα, ἢ γὰρ νέφος ἢ σκιὰν ἔχει πολύν. Vide ſis doctiſſimum authorem de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 16.

Thebe, vel *Thebæ*, Ciliciæ urbs, Eetionis regia, patria Andromaches, quam Ovidius iccirco *Thebaidem* cognominat lib. 3. de Art. Am. *Philippolim* vocatam refert Polybius lib. 5. Stephanus *Philippos*, qui eam in Theſſaliâ ponit. Hodie *Zeiton* appellari ait Sophianus. Ovid. Met. lib. 12.

Eetioneas implevi ſanguine Thebas.

Thebæ item Lucaniæ, op. Brutiorum mediter. in Calabriâ citer. ad Crathin flu. Item op. Troadis, ab Achille cum Lyrneſſo everſum. Hom. Sunt & *Thebæ* Saxonicæ, op. inter Vitebergam & Lipſiam; vulgò *Dieben*.

Thebeta, caſtellum Meſopotamiæ. Steph.

Thebni, fil. Gineth. 3 Reg. 16. Lat. *palea*, vel *fœnum*, *intelligens*, aut *filiatio*.

Thecua, civitas Judææ, 6. mill. à Bethlehem diſtans, à Roboam conſtructa. 2 Paral. 11. Filius Aſhur. 1 Par. 4. Lat. *tuba*, *clangor*, vel *fixa*.

Thecua, pater Sellum mariti Holdæ Prophetidis, 2 Par. 34. Lat. *ſpes*, *funiculus*, *linea*, vel *congregatio*.

Thegilus, epitheton Minervæ. Steph. in Pamphyliâ.

Thegonium, urbs Theſſaliæ. Steph.

Thehen, fil. Ephraim. Num. 26. Lat. *deprecans*, aut *miſericors*, ſive *gratioſus*, vel *caſtrametans*.

Thelamuſa, caſtellum Arabiæ juxta Euphratem. Steph.

Thelaſſar, regio Syriæ. 4 Reg. 19. Lat. *coacervationem*, vel *ſuſpenſionem auferens*: aut *coacervationis receſſus*.

Thelbencane, Babyloniæ urbs juxta Euphratem flu. Ptol. Hodie *Maraga*.

Thelda, Meſopotamiæ op. Ptol. *Bachdad* Nigro.

Theleſinus, vir quidam, quem turpi quæſtu divitem factum ridet Mart. lib. 6.

Quum coleret puros pauper Theleſinus amicos,
Errabat gelidâ ſordidus in tegulâ:
Obſcœnos poſtquam cœpit curare cinædos,
Argentum, menſas, prædia ſolus emit.

Fuit etiam Theleſinus poeta, de quo, & ad quem Juv. Sat. 7.

— *Quæ*
Componis dona Veneris, Theleſine, marito.

Theleſis, Argiva mulier, Argos op. Græciæ, à Cleomene, Spartanorum rege obſeſſum, unà cum cæteris mulieribus tutata eſt.

Thella, vicus Jordani proximus in finibus Galilææ. Joſ. lib. 3. cap. 2. de bello Jud. *Thalla* Hegeſippo.

Thelmniſſus, Syriæ op. ad Orontem flu. Ptol.

Thelphuſſa, vide *Telphuſſa*.

Thema, fil. Iſmaelis. Gen. 25. Lat. *admiratio*, aut *conſummatio*, vel *Auſter*.

Themaci, vicus in tribu Erechtheide. Steph.

Theman, civitas principum Idumæorum, quæ à *Theman* filio Eliphaz ex Adâ uxore nomen accepit. Inde *Themanites*. Job. 4.

Themani, fil. Aſhur ex Naari uxore. 1 Par. 14.

Themanim, vide Hammondū in Annotat. ad 2 Pet. 2. 5.

Thembrimus, urbs Cariæ, à *Thembrimo* quodam. Steph.

Themilas, proprium viri. Servius.

Themis, *idis*, vel, ut nonnulli, *istos*, Cœli ac Terræ filia, quæ Jovis nuptias fugiens, ab eo in Macedoniâ compressa fuit. Hæc Dea putabatur, quæ præciperet hominibus id petere, quod fas esset, ut ait Festus. Nam Θέμις Græcè *fas* dicitur: habuitque vetustissimum oraculum in Bœotiâ ad Cephisum amnem. Ovid. Met. 1.

Fatidicamq; Themin, quæ tunc oracla tenebat.

Calpurnius. ——— *Tandem squallore, situq;*
Alma Themis posito. ———

Claud. *Sic cecinit longæva Themis.*

Themiscyra, *Lirio* Nigro, *Fanagoria*, teste Pineto (eo quod in Phanagoriâ sit, quæ apud Strab. *Themiscyra* dicitur, unà cum flu. in Trim labitur) urbs Cappadociæ maritima apud ostia Iridis flu. (à quo nunc accipit nomen vulgare) in Ponti Galatici & Polemoniaci confin. Aliis *Temir*, & *Temisira* dicitur, apud Thermodontem flu.

Themison, medicus Laodicenus, auditor Asclepiadis Myrleani, quem Pompeii magni ætate vixisse dicit Vossius. Hic cum præceptor novam sectam condidisset, multa in eo innovavit, tertiamque Sectam fecit; Hinc Sen. Ep. 95. *Adjice nunc quod artes quoque plerasque, imo ex omnibus liberalissimæ habent decreta sua, non tantum præcepta: Sicut medicina. Ita; alia est Hippocratis Secta, alia Asclepiadis, alia Themisonis.* Ea Themisonis secta fuit Methodica. Meminerunt ejus Dioscorides lib. 7. cap. 2. Corn. Celsus in proœmio, & Plin. 12. 17. Ubi *summum authorem* vocat. Non audiendus autem Interpres Juvenalis ad illud Sat. 10.

Quot Themison ægros auctumno occiderit uno.

Ubi ait: *Themison Archiater illius temporis, cui detrahit.* Vult igitur vixisse temporibus Domitiani: nempe non vidit Themisonis nomen poni pro quovis Methodico; quia cum primitus multi Themisonem sequi se profiterentur, neutiquam tantum præstarent, ac sectæ conditor, sed multis necis causa forent. Crebra quoque mentio *Themisonis* apud Cælium Aurelianum, ut mittam Paulum Ægnetam l. 12. c. 15. atq; alios. Vossius.

Themison, in Pellenide citatur ab Athenæo lib. 6.

Themisonium, reg. Phrygiæ magnæ, & urbs ejusdem: cujus pop. *Themisonii* Ptolemæo dicuntur, à Cibyris parum in occid. distantes.

Themissa, Africæ propriæ op. Ptol.

Themissus, urbs Cariæ, quam condidit Dadus à *Themisso* filio, quem lupi dilaniavere. Steph.

Themistagoras, auctor fuit Aurei libri. Ita enim inscripsit Etymologus in Ἀσυτάλωτα.

Themistius, philosophus sub Juliano Imp. apostata, cujus præfectus prætorii fuit Constantinopoli, scripsit Paraphrasin in Aristotelis Physicam libris 8. &c. Præterea edidit sua, viz. de interpretatione, & inscriptione prædicamentorum, disputationes etiam quasdam & orationes. Hic Valentem Imp. quotidiè sævientem in Orthodoxos, authoritate suâ & epistolis reddidit mitiorē.

Themisto, filia Zabii Hyperboreorum regis.

Themistocles, Athenienſis clarissimus, qui cùm adolescentiam in omni luxûs lasciviæque genere peregisset, tandem cum in virum evasisset, juventutis suæ maculas præclarissimis gestis delevit. Nam & primus Piræum munivit, & prælio navali Persas apud Salaminem vicit. Post hæc ab ingratâ patriâ exul factus ad Xerxem confugit, à quo dux exercitûs adversus Athenienses magno cum honore creatus, cum videret patriæ suæ ingentis cladis periculum imminere, hausto tauri sanguine seipsum interfecit, ne aut regi de se benè merito infidelis esset, non pugnando viriliter, aut patriæ suæ hostis atque oppugnator videretur. Plutarchus. Vir alioqui tantus, *ut nemo Græcorum ei anteferatur, pauci pares putentur*, quemadmodum de eo Nepos censuit, qui ejus vitam scripsit, quam post eum Plutarchus Græcè dedit: Itaque & jactare solitus fuit, *ferocissimos pullos generosissimos equos evadere, si rectè docti, formatique fuerint.* S. Hieronymus ep. ad Nepotianum scribit, Themistoclem, cum expletis centum & septem annis se mori cerneret, dixisse dolere se, quod tum egrederetur è viâ, quando sapere cœpisset: Sed ibi pro Themistoclis nomine Theophrasti substituendum monet Casaub. ad Characteres Theophrasti. *Themistocles cum recusasset lyram habitus est indoctior.* Cic. 1. Tusc. Qu. Quinctil. lib. 1. cap. 17. Idem Cic. de Fin. lib. 2. Themistocles cum ei Simonides artem memoriæ polliceretur: *oblivionis*, inquit, *mallem. Memini enim etiam quæ nolo, oblivisci non possum quæ volo.* Idem cum ex duobus filiam suam ambientibus, bonis moribus præditum diviti prætulisset, Ἀνδρα, ἔφη, ζητῶ χρημάτων δεόμενον μᾶλλον, ἢ χρήματα ἀνδρός. Plut. in Apophth. Ælian. lib. 11. & alii hoc Themistocli etiam tribuerunt: Ἐπεί τις αὐτὸν δύο ἐπῄει, τὸ μὲν εἰς ἄδυ τέρπουσαν, τὸ δὲ δι' αἰδοῦς βῆμα, ἄδικον ἂν τὸ ἑτέρᾳ πλεῖον τοῦ ἑτέρου.

Themistoclea, soror Pythagoræ, cujus placitis & opinionibus plerisque in locis usus est Pythagoras.

Themistogenes, Syracusanus historicus, Cyri expeditionem, & bella quæ in historiâ Xenophontis continentur, composuit. Suidas.

Themna, Arabiæ desertæ op. Ptol.

Themna, civitas maxima in tribu Dan, sita in monte Ephraim. Jos. 19. Lat. *imago*, vel *figura*, aut *numeratio*.

Thenach, vel *Thanach*, civitas in tribu Manasse. Jos. 17. Lat. *confringens*, vel *humilians te*, aut *respondens tibi*.

Thenæ, urbs Cretæ vel Arcadiæ, alii montem esse dicunt. Steph.

Thenna, Africæ propriæ urbs. Anton.

Theo, vide *Theon*.

Theobricula, Hisp. urbs circa Asturiam. Anton.

Theoclymenus, vates, qui Penelopæ prædixit Ulyssis in Græciam reditum. Hom. Od. 17.

Theocrestos, res Libycas conscripsit, quarum primum librum citat Apollonii Schol. in lib. 4.

Theocrines, viri proprium, qui primùm Tragœdiarum actor fuit, deinde calumniator, & Sycophanta. Unde Demosth. pro Ctesiphonte Æschinem tragicum Theocrinen vocat.

Theocritus, poeta Syracusanus suavissimus, floruit sub Ptolemæis, Lagide ac Philadelpho, qui sic ipse de se:

Ἄνδρες ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδε γράφω
Εἰς ὄν τὴ πολιὴν εἶμι Συρακοσίων.
Τὸς Πραξαγόρεω ἀδελκιστῆς τε Φιλίνης,
Μισῶν δ' ὐθυτίλου ἔπος· ἐκλακυσάμλω.

Scripsit linguâ Doricâ quæ extant Idyllia 36. Quod scripti genus in Bucolicis Virgilius imitatus est. Unde Eclog. 6.

Prima Syracusio dignata est ludere versu
Nostra, nec erubuit sylvas habitare Thalia.

Item auguris nomen apud Plut. in Pelopida. Alius inter historicos recensetur à Fulgentio. Mythol. lib. 1.

Theodamas, pater Hylæ fuit, qui cum Herculi cum Deianirâ & Hyllo filio ad Dryopes venienti, esurientique cibum denegasset, ille arreptum unum ex bobus Theodamantis mactavitque, atque coxit. Quapropter Theodamas arma adversus Herculem movit: seruntq; Herculem in eo certamine ita ab hostibus pressum, ut etiam Deianiram uxorem armarit, quæ & in mamillâ vulnerata est. Ipse tamen victoriam obtinens Theodamantem occidit, filiumque ejus Hylam secum abduxit, quem tum deinde pro chariſſimo habuit, eumq; etiam cum Argonautis proficiscens, abduxit. Vide *Hylas*.

Theodas, vide *Theudas*.

Theodectes, orator, Cilix genere, discipulus Platonis, Isocratis & Aristotelis, qui ei suos de Rhetoricâ libros dedicavit: Conversus deinde ad Tragœdias, scripsit fabulas L. Decessit Athenis annos natus 41. Scripsit & versibus artem Rhetoricam, laudavit & virum Artemisiæ Mausolum unà cum claris eo tempore oratoribus. Alius orator, prioris fil. qui scripsit encomium Alexandri regis Epirotarum, commentarios historiæ, artem Rhetoricam libris 6. aliaq; quamplurima. Suidas.

Theodora, virgo Antiochena sub Diocletiano, quæ cum ob Christianam fidem in carcere detineretur, militis cujusdam ad eam stuprandam missi libidinem & furorem adeo verbis emollivit, ut non solum à flagitio hominem

hominem deterruerit, verum etiam mutatis veſtimentis cum eo exitum è carcere, quo per Diocletianum fuerat incluſa, & impunitatem meruerit.

Theodorias, urbs Phrygiæ, quæ & *Laodicea*.

Theodoricus, Oſtrogothorum rex, An. Dom. 457. Alius qui Italiam obtinuit, regnavitque annis 33. Alius Gallorum rex, qui ignaviæ deditus, adeundi ſalutandique ſui copiam nulli, niſi Calend. Mart faciebat, & per Ebroinum regnum adminiſtrabat. Hanc ignaviam regni proceres indignè ferentes Theodoricum & Ebroinum monaſteriis incluſerunt, advocato in regem Childerico, A. D. 673.

Theodoricus, quia Arianâ hæreſi commaculatus (hâc enim à Valente Imp. Gothi imbuti erant) Joannem epiſcopum, Agapetum, & Patri Conſt. Theodorum & Importunum legatione ad Juſtinum miſit, ut expulſos epiſcopos revocaret, aut ſe Italiam devaſtaturum: cui à Juſtino epiſcoporum reſtitutio fuit negata. Verum à Joanne & Rom. ſenatoribus coronari Imperator voluit.

Theodoropolis, Thraciæ urbs in Mœſiâ reg. à Juſtiniano rege condita. Procopius.

Theodorus, Aſiæ flu. circa Bactros aurum ſecum ferens. Ariſtot.

Theodorus, palus circa Hiſp. Bæticam. Avienus.

Theodorus, & *Teladeus*, fratres Samii ſculptores celeberrimi, quorum alter in Samo Pythii Apollinis ſignum incœpit, alter Epheſi eodem tempore ex alio ſaxo abſolvit: quibus ſimul compoſitis ita convenit, ut unum corpus ab uno artifice, & ex uno lapide ſculptum videretur. De hoc Diodoro Diogenes teſtatur, quòd non ſolum ſculptor, ſed etiam architectus fuerit, unuſque conſuluit ſubjiciendos eſſe carbones fundamentis Epheſii templi. Nam cum humidus eſſet locus, omiſſâ ligni naturâ, ſoliditatem accepit humor immobilem. Idem primus ferrum fundere docuit, ſtatuamque ferream fecit. Pauſan.

Theodorus, qui Ἄθεος cognominatus eſt, dicebat, nugas eſſe, qui de Diis ſermones haberentur, nec Deos eſſe; quare omnes ad furta, perjuria & rapinas hortabatur. Suidas.

Theodorus Gadareus, nobilis orator (Gadara vero civitas eſt non longè ab Aſcalone) verum ipſe duci maluit Rhodius, teſte Strab. cujus tempore fuit. Ejus diſcipuli *Theodorei* dicti ſunt, inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetoricâ ſcripſit. Tiberius quoque Imp. cum ſeceſſiſſet Rhodum, eum ſtudioſè audivit. Quinctil. lib. 6.

Theodorus, Byzantius ſophiſta, qui à Platone Ἀσεβοδίδακτος vocatus eſt. Scripſit contra Thraſybulum & Andocidem & alia quædam. Suidas. Cæterum de variis *Theodoris* præter Laertium, vide Voſſium & Jonſium.

Theodoſia, *Theudoſia* Appiano, Polyæno, & Stephano, *Caffa* Italis, *Coſo*, vel *Coſe* Turcis, teſte Leunclavio, urbs Tauricæ Cherſoneſi præclara, & Satrapæ Turcarum ſedes, inter Cherſoneſum urb. ad occ. 165. & Panticapæum ad ort. 35. m. p. à Byzantio 470. mari rectâ navigatione in Bor. olim Genuenſium colonia, à Mahumete 2. Turcarum Imp. capta. Item *Theodoſia*, urbs Paphlagoniæ archiep. & metropolis, *Gangrorum* cognominata ad alterius diſcrimen.

Theodoſius, nomen proprium 2. Rom. Principum. *Theodoſii* magni vitam lege apud Euſebium.

Theodoſius, Bithynus, qui & Tripolites, teſte Voſſio, quem ſis vide de Scientiis Mathematicis cap. 16. & 33.

Theodotus Chius, præceptor ultimi Ptolemæi in Rhetoricâ: Decertantibus in conſilio regis, an profugus Pompeius eſſet recipiendus, ſolus conſuluit interfici debere; Quod ſanè factum eſt. Hunc poſtea Brutus jam Auguſto inimicus in Aſiâ comprehenſum & ad ſe adductum interfici juſſit. Plut. in Pompeio. Alius fuit qui tempore Herodis Attici præfuit Athenienſium ſcholæ. Philoſtr. in Soph.

Theodotus, Bactrianorum præfectus, regem ſe appellari juſſit. Juſtinus.

Theodotus, res Phœnicum conſignavit, ſed linguâ Phœniciâ. Græcè eas ſive Χώτῳ, ſive Ἄστῳ (variant enim codd.) tranſtulit, teſte Tatiano. Alius ab hoc videtur *Theodotus*, cujus quartum adverſus Epicurum librum citat Laert. lib. 10. Alius item Grammaticus Etymologo in Θεόγονον celebratus. Alius quoque hæreticus, de quo Euseb. Eccleſ. Hiſt. l. 5. c. 8.

Theogneté, Laodici fil. Jaſonis mater. Apollon. Schol.

Theognis, Poeta Græcus, natus Megaris, non Siciliæ, ut Plato putavit, ſed Atticæ, ut ex ipſo Theognide non obſcurè colligit Val. Harpocration, Cræſi temporibus fuit, ſed diu ſupervixit, nempe ad initium belli Perſici. *Theognis* alter Comicus, ſed frigidus adeo, ut Χίων, ſive *Nix* diceretur. Ætatem ejus indicat, quòd cum Euripide à Nicomacho ſit victus. *Theognis* (alius ut arbitratur Voſſius tam à Tragico, quam ab eo cujus ἔπη habemus) volumen compoſuit de ſacrificiis Rhodiis, cujus ex operis 2. libro teſtimonium petit Athenæus lib. 8. *Theognis* dux quidam Athenienſium, cujus mem. Polyænus Strataget. lib. 5. pag. 397. Unus item è ſectatoribus Arii. Socr. hiſt. Eccleſ. l. 1. c. 8.

Theomneſtus, Artis Veterinariæ ſcriptor Græcus. Alius Athenis clarus adminiſtratione Reip. & Niciæ æmulus, Strabo lib. 14.

Theon, pictor Samius. Quinctil. lib. 12. Alter Mathematicus, qui ſcripſit de ſpiritibus ad Ptolemæum aſtrologum. Alius, qui Apollodori Ephilli ἐπιτόλους εἰσαγωγὴν commentario illuſtravit, patriâ Alexandrinus, Stoicus ſub Auguſto. Suidas in Θέων. Cæterum de hoc, uti de Theone Smyrnæo vide Voſſium de Scient. Math. capp. 14. 16. 33. 62. Vide ſis quoque Suidam, apud quem plures Theones invenies.

Theonas, Alexandrinæ Eccleſ. epiſcopus, A. D. 284. Euſeb. Alius Monachus Ægyptius, Græcis & Latinis literis eruditus, anno 30. habuit ſilentium. Porrò à nemine viſus iraſci, aut mentiri, aut vanum aliquid vel aſperum, vel infirmum protuliſſe ſermonem. Sozom. lib. 8.

Theoninus, ut *deus Theoninus* apud Horat. i. e. dicax. Theon enim fuit dicaciſſimus & maledicus, per quem detractatores & maledici intelliguntur. Acron.

Theon ochema, id eſt, *Deorum currus*, jugum montis ſemper ardentis in Æthiopiâ ſeu Libyâ inter. Ptol.

Theophanes, Mitylenæus hiſtoricus, qui Pompeii M. res geſtas conſcripſit: quamobrem ab eo in concione militum civitate donatus eſt. Cic. pro Archiâ Poetâ.

Theophania, ſacra quæ fiebant Delphis. Herodot. l. 1.

Theophila, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Theophila, uxor Euſtathii Aulici Imp. Trajani, qui dum cervum in venatione ſectaretur, viſo inter ejus cornua ſimulachro: auditaque hâc voce: Cur me perſequeris? ſtatim ad fidem Chriſtianam ſe recepit unà cum uxore Theophilâ. Quod ubi poſtea reſcivit Trajanus, ambos in tauro æneo comburi juſſit. Volater.

Theophilus, vir ad quem ſcribit D. Lucas Evangelium & Acta Apoſtolorum.

Theophilus, hiſtoricus, literis mandavit Italica & Peloponneſiaca. Plut. in Paral. Min. *Theophili* (eiuſdem an alterius, non ſat ſcio) librum 1. Ἀναγωγικὸν advocat Steph. in Παλικὴ. *Theophilum* quoque inter eos hiſtoricos, qui & Judæorum meminerint, reponit Flavius Joſephus lib. 1. contra Ap.

Theophilus, Cæſareæ Palæſtinæ præſul, Severo imperante, librum in Marcionem edidit, tum alia quæ ab Hieronymo commemorantur. Alius quoque præſul Alexandrinus, qui ſcripſit adverſus Originem. Item Comicus antiquæ comœdiæ; cujus fabulas enumerat Suidas. Alius Martyr. A. D. 251.

Theophraſtus, philoſophus ex Ereſſo Leſbi op. ſic vocatus ob vocis & eloquentiæ ſuavitatem qu. divinam, quum antea *Tyrtamus* vocaretur. Strabo lib. 13. Τύρταμος δ' ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Θεόφραστος. Μετωνόμασε δ' αὐτὸν Ἀριστόλεως θεάσασθαι μὲν αὐτοῦ τὴν θείαν φύσιν καὶ τὸ τοῦ λόγου ἁπλοῦν καὶ καθαρόν, ἅμα δὲ καὶ τὸ ἐφέλκεσθαι αὐτῷ ζῆλον ὑπομιμνήσκων, ἅπαντας γὰρ λαχεῖν ἐπωνύμους τῶν μαθητῶν Ἀριστοτέλους, λογιώτατον δὲ Θεόφραστον. Idem de hoc Tyrtami nomine habes apud Diog. Laert. Hetych. Illuſtrium, Suidam, alioſque. Succeſſit Ariſtoteli in Scholâ Peripateticâ. Dicere

ſolebat, *doctum hominem ex omnibus ſolùm neq; alienis locis peregrinum eſſe, neque inopem amicorum.* Habuit diſcipulos ad 2. millia. Opera ejus à Diogene commemorantur, de quibus libro ſingulari egit Jo. Meurſius. Vide Gellium lib. 13. cap. 5. *Hominem doctiſſimum* vocat Cic. in Bruto. Idem Tuſc. Qu. lib. 3. *Theophraſtus moriens accuſaſſe naturam dicitur, quod cervis & cornicibus vitam diuturnam, quorum id nihil intereſſet: hominibus quorum maximè interfuiſſet tam exiguam vitam dediſſet: quorum ſi ætas potuiſſet eſſe longinquior, futurum fuiſſe, ut omnibus perfectis artibus, omni doctrinâ hominum vita erudiretur.* Alter fuit Epheſius, de quo Ælianus in Var. Hiſt.

Theophylactus Simocattus, Hiſtoricus Græcus, de quo Voſſ. lib. 2. cap. 23. Alius Bulgariæ Præſul, qui ſcripſit in Evangelia & Epiſtolas.

Theopolemus, & Hiero, fratres fuerunt, qui unà Apollinis fanum expilarunt; quo facto pœnam judicii reformidantes, domo profugerunt. Cic. Verr. 5.

Theopolis, maxima civitas Orientis, ſic à Juſtiniano nominata poſt terræ motum, mutato *Antiochiæ* nomine. Steph.

Theopompus Cnidius, orator & hiſtoricus poſt Herodotum & Thucydidem, quibus ut in hiſtoriâ minor, ita oratori magis ſimilis, ut qui antequam eſſet ad hoc opus ſollicitatus, diu fuerit orator. Quinctilianus.

Theopompus, Sinopenſis hiſtoricus, cujus libri περὶ σεισμῶν mem. Phlegon Trallianus cap. 19.

Theopompus Colophonius, ἱστορικὸς, cujus librum, nomine ἁρματίου citat Athen. lib. 4.

Theopompus, Athenienſis Comicus, cujus Pollux, Athenæus, Laertius, Harpocration, & alii veterum meminerunt.

Theopompus Chius, hiſtoricus inter Iſocratis diſcipulos familiam ducebat. Vide Voſſium de hiſt. Græcis lib. 1. cap. 7.

Theopompus, Philoſophus apud Chæroneam. Eutrop. lib. 10.

Theotimus, in 2. rerum Italicarum teſtis adducitur à Plut. Par. Min.

Theotimus, Eleus pugil. Pauſan. lib. 6.

Theoxena, mulier, quæ à Philippi Macedonis militibus cincta, cùm eorum manus effugere non poſſet, ſeſe præcipitem dedit in mare. Liv. lib. 40.

Theoxenia, apud Græcos erat ſacrificium quod omnibus ſimul diis exhibebatur. Pollux & Heſychius.

Theoxenius, Apollo dictus eſt à Pellenſibus, à quibus in honorem Apollinis Theoxenii certamina inſtituta fuerant.

Thera, *Gozi*, teſte Nigro, inſ. maris Ægæi apud Cretam, quæ, ut primùm enata eſt, *Calliſte* appellata fuit, teſte Plinio, juxta Diam, à quâ Therafia poſtea avulſa eſt, proxima Anaphe, ab Heracleo op. Cretæ 85. m.p. in Bor. ab Jo 25. Callimachus apud Strab. lib. ult.

Καλλίστη πρεσπάρθεν, τὸ δὲ ὕστερον ὄνομα Θήρη
Μήτηρ Δίωπτα πατρὸς Φ' ἡμετέρης.

Pauſanias in Laconicis: Τῶν δὲ Λακεδαιμονίων ὁ Θήρας ἔστιν ὃν ἐς τὴν νῆσον τὴν τότε ὀνομαζομένην Καλλίστην, &c. Ab eo igitur hæc inſ. ſic dicta. Ex *Therâ* autem poſteris fuit Battus, qui Cyrenas in Africâ condidit. Ἱερὰν νᾶσον vocat Pindarus in Pythiis Odyſſ. 4. Vide ſis illic Benedictum. Apollonius lib. 4.

Ὡς ἔφατ', ἀδ' ἀλίησιν ὑπόκρισιν Αἰσονίδαο
Εὐφημῶ. Βάλον δὲ, διοπτεύσιον ἑαυτῆς,
Ἦκεν ὑπὸβρυχίλιον· τὸ δ' ἔκτοθι νήσου Φ' ἁλῶσα
Καλλίστη, παίδων ἱερὰ τροφὸς Εὐάνδοιο,
Οἱ πρὶν μὴ πότε δὴ Σιντιάδα Λῆμνον ἵκωνται.
Λήμνῳ δ' ἐξελαθέντες ὑφ' αἱμοβόρῳ Τυρσηνοῖσι
Σπάρτῃ εἰσαΐξαντες ἐοίσιοι, ὧν δὲ λίποντας
Σπάρτῃ Λυκαίοιο Φ' υἷες παῖς ἄγαγε Θήρας
Καλλίστῃ ὅθι νῆσον, ἀμειψάμενοι δ' ὄνομα Θήρης
Ἐξ ἧσθεν. ———

In hâc inſulâ 7. aut 8. annorum pueros defunctos non lugebant. Eſt & Rhodi civitas humilis, & alia Sogdianæ, alia Cariæ. Steph. Vide omnino Palmerium ad Strab. lib. 1. pag. 57.

Therambes, urbs circa Pallenem. Herodot.

Theramenes, Athenienſis philoſophus, de quo Cic. 1. Tuſc. 'Quàm me delectat Theramenes, quam elato 'animo eſt. Etſi enim flemus quum legimus, tamen non 'miſerabiliter vir clarus emoritur: qui cum conjectus 'in carcerem 30. juſſu Tyrannorum venenum ut ſitiens 'obbibiſſet, reliquum ſic è poculo ejecit, ut id reſonaret. Quo ſonitu reddito ridens, Propino, inquit hoc 'pulchro Critiæ; qui in eum fuit teterrimus. Græci 'enim in conviviis ſolent nominare, cui poculum tradituri ſunt. Hæc Cicero.

Theramnæ, op. Sabinorum, ex quo Actius Clauſus, qui poſt Claudius dictus eſt, originem habuit.

Therapnæ, *Theramne* Steph. *Terapnæ* Papinio, op. Laconicæ apud Eurotam flu. proximum quoque Spartæ urbi, ubi Diana primùm colì cœpit, teſte Solino. Stat. Theb. lib. 3.

Taxnariumque cacumen, Apollineaſque Terapnas.

Idem 4 Silv. 8.

——— *Umbroſaque magis coluere Terapnæ.*

Terapne dicitur Silio lib. 6. ubi

——— *Animoſa Terapne.*

Hinc adject. *Terapnæus*, vel *Therapnæus.* Statius Sylv. 2. 2.

Blanda Therapnæi placeant vineta Galeſi.

Item urbs Cretæ una ex præcipuis, teſte Solino.

Therafia, inſ. maris Ægæi, in duas à terræ motu diviſa, inter Delum ad Bor. & Cretam ad Auſt. 160. m p. *Santorino* Sophiano. Vide *Thera.*

Thergubis, Meſopotamiæ urbs. Prol.

Thericles, figulus Corinthius, à cujus nomine fictilia quædam vaſa *Thericlea* dicta ſunt. Plin. 18. 40.

Therionarce, Doridis inf. circa Gnidum. Plin.

Therma, parva reg. Siciliæ. Steph.

Therma, Bithyniæ urbs. Steph. & Cappadociæ op. Anton. Africæ quoque Propriæ. Strabo. Eſt & locus Pruſiæ. Steph.

Thermæ Stygianæ, Tuſciæ urbs. Anton. *Eagni Sabatini* Leandro. Item civitas Thraciæ; unde *ſinus Thermaicus.* Urbs quoque Angliæ, vulgò *Bathe. Thermæ* quoque in Galliâ ſunt, vulgo *Chaudes Aigues*, op. Velaunorum, inter Fanum S. Flori & Mimatum. *Thermæ* item geminæ, Germaniæ urbes ſuperior & inferior, utraque *Baden* vulgò. Una in Helvetiis ad Limagum flu. inter Tigurum 2. & Baſileam 6. leuc. ubi comitia generalia Helvetiorum fiunt. Altera urbs marchiæ Badenſis caput in Briſgoiâ & ſilvâ nigrâ, inter Friburgum ad Auſtrum 8. & Spiram in Bor. ferè totidem leuc. ab Argentorato 5. Sunt & *Thermæ* Auſtriacæ, *Baden*, op. cum Balneis inter Viennam & urbem novam 4. leuc.

Thermæ Himerenſes, colonia & urbs Siciliæ in orâ occiduâ, ad oſtia Himeræ flu. inter Panormum ad Auſt. & Cephalœnium ad Bor. Vide Cluv. Sicil. Ant. p. 280.

Thermæ Selinuntiæ, colonia & urbs Siciliæ in orâ meridionali, inter Agrigentum ad ort. 40. & Lilybæum ad occ. 18. mill. paſſ. *Xacca*, vel *Sacca* hodie Fazello. Vide Cluver. Ant. Sicil. pag. 222.

Thermida, Carpetanorum urbs. Ptol.

Thermidava, Dalmatiæ op. Ptol.

Thermodon, *Pormon*, teſte Nigro, flu. Cappadociæ in mare Euxinum, inter Themiſcyram ad occ. & Polemonium ad ort. prolabens. Eſt etiam flu. Scythiæ Europ. apud Plut. & Thraciæ apud Suidam & Statium. Thermodonta vero Amazones incoluere. Unde Dionyſius de Amazonibus:

Πλαγχθεῖσαι πάτρηθεν Χάπεσθι Θερμώδοντος.

Virgil. Æneid. 11.

Quales Threiciæ cum flumina Thermodontis
Pulſant, & pictis bellantur Amazones armis.

Propertius lib. 3. el. 4

Qualis Amazonidum nudatis bellica mammis
Thermodontæis turba lavatur aquis.

Idem 4. 4. *Illatuit celerem qualis prope Thermodonta*
Strymonis abſciſſo fertur aperta ſinu.

Claud. *Qualis Amazonidum peltis exultat ademptis*
Nuda cohors: quoties Arction populata virago
Hippolyte niveas ducit poſt prælia turmas.

Scu

Seu flavos ſtravere Getas, ſeu forte rigentem
Thermodontiacâ Tanaim fregere ſecuri.

Nonnus lib. 10.

Οὐκ ἀπὸ Θερμώδοντος Ἀμάζονες.

Hinc ab Ovidio *Amazonius Thermodon.* Idem Pont. 4. 10.

Et tu feminæ Thermodon cognite turbæ.

Statius quoque Amazonas deſcribens, *Thermodontiacas turmas* vocavit, uti Seneca Tragadus *Thermodontiacam catervam.* Tryphiodorus.

Αἱ δ' ἀπὸ Θερμώδοντος ἀριπρεπέος γενεάων.

Dionyſius Periegetes.

Λευκὸν ὕδωρ πεπότηται Ἐνυαλίου Θερμώδοντος.

Quinctus Calaber lib. 1.

Καὶ τοτε Θερμώδοντος ἀπ' ἀμφιρύτοιο ῥοάων.

Memoratur præterea ab Æſchylo, Apollonio, Orpheo, &c. Homeri Interpres: Αἱ δὲ Ἀμάζονες λέγονται ὑπὸ Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης ἐνταῦθα: τετρῆσθαι φασὶ Θερμώδοντι πόλεμον τὸν Σκυθικόν.

Thermopylæ, anguſtiæ montis Oetæ cum urbe cognomine in Phthiotide reg. apud ſinum Oetæum, ubi ex Phthiotide in Theſſaliam tranſitus eſt, variè indigitatæ. *Scelos* Jo. Lydo: *Terremoto* Bonacciolo; *Bocca di lupo* Nardo, *Lycoſtoma* Græcis. Hic Perſarum impetum Leonidas Spartanus cum paucis ſuſtinuit: ubi Euthycus ob exacerbatam domum remiſſus, potius dimicando mori voluit, quam ſolus periculum declinare. Cic. lib. 2. de Fin. Appellantur etiam *Pylæ* Livio lib. 6. Decad. 4. Catullus.

Lyphaque in Oetæis Mallia Thermopylis.

Claudianus. ——— *Primo conamine ruptæ*
Thermopylæ. ———

Vide Strab. lib. 9. & Plut. in Cat. Cenſor.

Thermus, op. Ætoliæ. Gent. *Thermius*; poſſeſſivum *Thermicus.* Steph.

Thermuthis, Pharaonis filia, quæ Moyſen educavit. Joſ. Ant. lib. 2.

Thermydra, portus civitatis unius in Rhodo. Steph.

Therne, urbs Thraciæ. Steph.

Thero, vel *Theron*, viri proprium. Virg. Æn. 10.

Therodamas, rex Scythiæ, qui, ne per inſidias occideretur, leones hominum ſanguine alebat, quo magis ſævirent. Ovid. Pont. 1. 3.

Non tibi Therodamas, crudusque rogabitur Atreus.

Idem in Ibin.

Therodomanteos ut qui ſenſere leones.

Theromachus, ſtatuarius egregius. Plin 15. 10.

Theron, Agrigentinorum tyrannus. Vide Benedictum ad Pindari Olymp. Od. 2. Item nomen unius ex canibus Actæonis. Ovid. Met.

Nebrephonuſque [illegible] *ax cum Lælape Theron.*

Therſa, civitas [illegible] monte, quâ Iſraelitarum reges ante cor[illegible]ariam pro regiâ uſi ſunt. 4 Reg. 5. Item [illegible]a filia. Num. 26. Lat. *complacens, volens, ſuavi[illegible]rens.*

Therſander, [illegible]icis fil. ex Argiâ, teſte Statio, qui unà cum c[illegible]racorum principibus ad Trojam navigavit.

Therſar[illegible] Aſſyriæ urbs. Ptol.

Therſilochus, Antenoris fil. in bello Trojano occiſus: quem Virgilius Æn. 6. inter viros fortes enumerat, qui etiam apud Inferos arma tractent.

Therſippus, 4. Athenienſium princeps, reg. annos 12. anno mundi 2971.

Therſita, gens Iberica. Steph.

Therſites, Græcorum omnis fœdiſſimus, idemque ignaviſſimus, quem Achilles ſibi procaciter convitiantem pugni ictu interfecit. Hujus inſignis deformitas ab Hom. lib. 2. Iliad. γεγραμμένος expreſſa, effecit, ut cum hominem vehementer fœdum ſignificare velimus, *Therſitæ faciem* eum habere dicamus. Verſus Homeri hi ſunt:

Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολώα,
Ὅς ῥ' ἔπεα ἐρικυδέα ἔσπε ἀκοσμάλα πολλά τε ἤδη
Μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν,
Ἀλλ' ὅτι οἱ εἰσαιτο γελοίιον Ἀργείοισιν
Ἐμμεμαὼς· αἴσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε.
Φολκὸς ἦν, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, τὼ δὲ οἱ ὤμω

Κυφὼ, ἐπὶ στῆθος συντετμηότε· αὐτὰρ ὕπερθε
Φοξὸς ἦν κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

Ovid. *Tam mala Therſiten prohibebat forma latere*
Quam pulchra Nireus conſpicienda erat.

Juvenalis Sat. 8.

Malo pater tibi ſit Therſites, dummodo tu ſis
Æacidæ ſimilis, Vulcaniaq; arma capeſſas.

Οὐδιδανὸν, *nullius pretii hominem* vocat Qv. Smyrnæus lib. 1. Lycophron vero πιθηκόμορφον, h. e. *Simiæ ſimilem.*

Theruingi, pop. trans Iſtrum, quos Trajanus Imperator ſubegit. Eutrop.

Theſeus, Ægei regis Athenarum fil. ex Æthrâ Pitthei filiâ, qui adhuc adoleſcens operâ Medeæ novercæ pene veneno periit. Sed poſt mortem patris ad regnum evectus, tam multa memoratu digna geſſit, ut inter plures Hercules unus connumeretur. Debellavit Amazonas, earumq; reginam Hippolyten ſecum abduxit, ex quâ genuit Hippolytum. Creontem regem Thebanorum, cadavera Argivorum, qui in bello Thebano occiderant, ſepeliri prohibentem, interfecit. Oppreſſit etiam terribilem taurum in Atticâ, Minotaurum in Labyrintho occidit, & Ariadnam, Phædramq; Minois filias clam ſecum abduxit: ſed relictâ in Chio inſ. Phædram ſibi conjugio copulavit. Scironem, Procruſten, & Scinim latrones Atticæ neci dedit. Debellavit Centauros, Thebas domuit, Pirithoum præcipuâ coluit amicitiâ (vide *Pirithous*) quo cum deſcendit ad inferos ad rapiendam Proſerpinam: Sed occiſo Pirithoo, ipſe aliquandiu in vinculis Plutonis fuit detentus, donec ab Hercule, qui illum ſummâ proſequebatur benevolentiâ, liberaretur. Poſtremo jam ſenior, tot, tantiſque rebus geſtis, patriâ, regnoque pulſus, in Scyrum inſ. navigavit, ubi & periit, à rege Lycomede (ut quidam tradunt) interfectus: aut (ut alii malunt) cum à cœnâ deambularet, ex loco edito delapſus. Vide Plutarch. in *Theſeo*, & Meurſium de Reg. Athen. lib. 3. Vide Lud. de la Cerdam in illud Æn. 6.

——— *Sedet, æternumq; ſedebit*
Infelix Theſeus. ———

Hinc *Theſeis*, fabula ſc. de Theſei rebus geſtis conſcripta. Juvenalis Sat. 1.

Vexatus toties rauci Theſeidæ Codri.

Item *Theſides*, unde Athenienſes *Theſidæ* dicuntur. Virgil. Georg. 2.

Præniaq; ingentes pagos & compita circum
Theſidæ poſuere. ———

Hinc etiam *Theſeus.* Prop. 1. 3.

Qualis Theſeâ jacuit cedente carinâ
Languida deſertis Gnoſſia litoribus.

Theſeus, hiſtoricus, illuſtrium virorum vitas conſignavit libris 5. Item Corinthiacorum lib. 3. Suidas & Etymologus. Etiam Theſei è ſcriptis narratiunculam adfert Stobæus Serm. de Fortit.

Theſmophoria, vide *Eleuſinia.*

Theſmophoros, Cereris epitheton, quæ & *Legifera* poetis dicitur. Vide *Ceres.* Item Iſis ſic dicta, quæ leges Ægyptiis ſtatuiſſet, quibus æquè omnibus juſtitia ſervaretur. Diodorus.

Theſpia, Herodot. *Theſpiæ* Xenophonti, Ptol. Plin. & Strab. *Teſpe* adhuc, urbs Bœotiæ proxima Thebis, inde 12. m. p. in Meridiem, ad Theſpium flu. (de quo Heſychius: Θέσπιος, πόλεμος Βοιωτίας) Plataïs finitima. Hinc *Theſpius*, ut *Theſpia rupes* apud Catullum. Item *Theſpiacus*, ut *mœnia Theſpiaca* apud Val. Flaccum lib. 1. Numeratur autem hæc urbs inter ea loca, quæ Muſis conſecrata credidit antiquitas, unde & Muſæ ipſæ *Theſpiades* cognominantur.

Theſpis, ex Icariâ Atticæ civitate, primus poeta Tragicus, & qui perſonas invenit. Horatius ad Piſones:

Ignotum Tragicæ genus inveniſſe camœnæ
Dicitur, & plauſtris vexiſſe poemata Theſpis,
Quæ canerent, agerentq; peruncti fœcibus ora.

Theſpius, ſive *Theſpius*, Athenienſis, Erechthei regis filius, qui è pluribus fœminis filias genuit 50. cum quibus vocatus ad epulas Hercules ſigillatim concubuit, ſuſcepitque totidem liberos mares, qui *Theſpiades* dicti ſunt.

ſunt. Hi cum Jolao, Herculis ex Iphicleo fratre nepote in Sardiniam profecti, civitates quamplurimas extruxerunt Diod. lib. 5. Silius lib.

Nec parvum decus, advectо cum claſſe paternâ
Agmine Theſpiadum, terris Jolae dediſti.

Theſprotia, Epiri reg. Chaoniæ proxima. Plin. lib. 4. in proœmio, cujus incolæ *Theſprotæ* & *Theſproti* Ptol. & Strab. Horum mem. Lucan. lib. 3.

Theſproti, Dryopeſq; ruunt, quercuſq; ſilentes.

Vide ſis Paſſeratium in illud Prop. lib. 1. el. 11.

Et modo Theſproti mirantem ſubdita regno
Proxima Miſenis litora nobilibus.

Theſſalia, reg. & pars Macedoniæ apud Ptol. Achaiæ, ſeu Helladi ad merid. & Epiro ad occ. confinis, ad ſinum Pelaſgicum & Maliacum: licet apud Plinium ac Melam & Solinum ſit reg. à Macedoniâ diſtincta, inter illam ad Arctos, & Bœotiam ad Auſtr. montibus Olympo, Oſſâ, Pelio ad Bor. Othry & Oetâ ad merid. Pindoque ad occ. cingentibus. Varia nomina habuit apud veteres. *Æmonia* enim teſte Halicarnaſſ. *Dryopis*, teſte Plinio, *Heſtiæotis*, teſte Strab. *Eſtiotis*, Ptol. *Pelaſgia*, teſte Steph. *Argos Pelaſgicum* Homero, teſte Strabone, & Solino, dicta eſt. Variè quoque vulgò nominatur. *Comenolitari* Caſtaldo. *Thumeneſtia* Anton. Geufræo; *Lumina* Lazio. In 4. reg. diſtribuitur à Strab. in *Theſſaliotim*, *Phthiotidem*, *Pelaſgiotim*, & *Hæſtiotim*. Hic primùm equi domari cœperunt. Vide Pauſan. initio Phocicorum ſive lib. 10. Unde verſiculus:

Ἵπποι Θεσσαλικοί, Λακιὸ αἰμύνιόι τε γυναῖκες.

Fuit & *Theſſalia* op. illius reg. olim, teſte Solino præcipuum. Pop. *Theſſali*, Cic. Cæſ. & al. In Theſſaliâ diluvium ſub Deucalione contigit, ſtagnante Peneo flu. Unde Claud. lib. 2. de Raptu Proſ.

Sic cum Theſſaliam ſcopulis incluſa teneret
Peneo ſtagnante palus, & merſa negarent
Arva coli, trifidâ Neptunus cuſpide montes
Impulit adverſos: tum forti ſaucius ictu
Diſſiluit gelido vertex Oſſeus Olympo.

Cæterum ora Theſſaliæ inter Penei flu. oſtia ad Bor. & Thermopylas ad Auſt. continetur. Incolæ edaces fuiſſe perhibentur, quòd *Theſſala bucca* ſit in proverbio apud Athenæum & Jul. Pollucem: ſicut & *Theſſalicum numiſma*, apud Suidam & Heſychium pro pecuniâ adulterinâ, ſive pro fuco & fraude. *Theſſalorum* quoque *commentum* apud Suidam in eos qui fraude alios circumveniunt, dicitur. Theſſali maleficiis addicti fuiſſe, à Medeâ ſuperſtitiones & veneficia edocti, traduntur: unde apud Ariſtoph. Apul. & Plin. 30. 1. magiam apud Theſſalos propagatam apparet. Teſtantur id paſſim Poetæ. Plautus in Amphitryone.

Ego pol illum ulciſcar hodie Theſſalum veneficum.

Horatius in Odis:

Quæ ſaga, quis te ſolvere Theſſalis
Magus venenis, &c.

Idem in Epodis:

Quæ ſidera excantata voce Theſſalâ
Lunamque cœlo diripit.

Idem Ep. lib. 2.

Somnia, terrores magicos, miracula, ſagas,
Nocturnos Lemures, portentaq; Theſſala rides.

Tibullus 2. 4.

Quicquid & herbarum Theſſala terra gerit.

Loquitur de venenatis. Unde Propertius 1. 5.

Et bibere è torâ toxica Theſſaliâ.

Idem 3. 24.

Quod mihi non patrii poterant avertere amici,
Eluere aut vaſto Theſſala ſaga mari.

Lucanus lib. 5.

Theſſala quinetiam tellus herbaſq; nocentes
Rupibus ingenuit. ———

Claudianus in Ruf. lib. 1.

———*Novi quo Theſſala cantu*
Eripiat Lunare jubar. ———

Theſſalonica, *Salonichi* Sophiano, & aliis, urbs Macedoniæ ad ſin. Themaicum clariſſima, emporium amplum & ſedes Præfecti, ab Apolloniâ, & Dyrrhachio 265. m. p. in ort. Pop. *Theſſalonicenſes*. Claud. 2. in Ruf.

Tangebat Macedum fines, muroſq; ſubibat
Theſſalonica tuos. ———

Theſſalus, medicus ſub Nerone Imp. qui triduanum jejunium ægris quibuſlibet imperabat, totiuſque medicinæ perfectam cognitionem intra 6. menſes pollicebatur, contra cujus placita multis in locis diſputat Galenus.

Theſſyris, Sarm. Europ. flu. Ptol. qui & *Hetheſſyris* legit.

Theſtia, Acarnaniæ urbs. Polyb. & op. Laconiæ ad Euroram. Cedrenus.

Theſtiades, Vide *Theſpis*, ubi *Theſpiades*, de iis enim eadem hiſtoria narratur.

Theſtidium, urbs Theſſaloniæ, item ſtagnum Thraciæ. Steph.

Theſtis, urbs Arabum, & alia Libyæ. Steph. & fons in Cyrene. Herodot.

Theſtius, Parthaonis fil. pater Toxei & Plexippi, & Althææ matris Meleagri, quæ *Theſtias* dicitur. Ovid. Met. 8.

Theſter, Idmonis & Laothoes filius, pater Calchantis, qui ab eo *Theſtorides* vocatur. Ovid. Met. 12.

———*Veri providus augur*
Theſtorides. Statius 1. Achill.
O nimium Phœbi, tripodumq; oblite tuorum
Theſtoride. ———

Theſtorus, urbs Thraciæ. Steph.

Theſtylis, mulier quædam ruſtica apud Theocritum in Virgil. in Pharmaceut.

Thetis, Nerei & Doridis fil. quam cum Jupiter, pulchritudine ejus captus adamaret, uxoremque ducere decreviſſet, monitus eſt à Prometheo, ita eſſe in fatis, ut quicunque ex eâ naſceretur, patre major eſſet futurus. Quâ re auditâ, Jupiter à nuptiis ejus abſtinuit. Thetidem vero poſtea Peleus uxorem duxit, Æaci fil. qui Achillem ex eâ ſuſcepit. Ovid. Met. 11. Vide Nat. Com. lib. 8. cap. 2. Catullus.

Tene Thetis tenuit pulcherrima Neptunine?

Accipitur quandoque pro mari. Virgil. Ecl. 4.

———*Tentare Thetim ratibus.*

Sic *plana Thetis* pro tranquillo æquore apud Statium 5. Theb. Claud. 1. de Rap. Proſ.

Hic latrat Gætula Thetis.

Theudale, Africæ Propriæ urbs. Ptol.

Theudas, nomen viri. Act. 3. de quo vide Euſeb. lib. 2. cap. 12.

Theudurum, pag. Germ. inſer. in duc. Juliacenſi. *Tudder* Simlero.

Theumeſius, vide *Teumeſius*.

Thiagola, palus Myſiæ inſer. ad oſtia Iſtri. Ptol.

Thibrus, nomen urbis apud Lycophronem. Steph.

Thichis, Hiſp. Tar. flu. ad Rhodam urb. Pompon. *Ter* Varrerio. Alius ejuſdem nominis eſt in Gall. Narbon. Idem Pompon.

Thicon, nomen pagi. Ezech. 47.

Thietmarſia, reg. Daniæ & Holſatiæ ad Occidentem proxima, de quâ vide Alb. Krantzium in Saxonia.

Thilon, fil. Simon. 1 Par. 4.

Thimbron, Lacedæmonius, quaſdam Aſiæ civitates in fidem accepit. Xenoph. lib. 3.

Thinæ, Sinarum metropolis. Ptol. *Tenduc*, ut videtur Mercatori.

Thinge, urbs Libyæ. Steph.

Thiniſſa, Zeugitanæ provinciæ urbs Ptol. Hodie *Tunis*.

Thinus, flu. Angliæ in orâ orientali per Northumbriam fluens. *Tina* Ptolemæo. Vulgò *Tine*, apud Boderiam cum portu *Tinmouth* vulgaritèr nuncupato.

Thiodamas, vide *Theodamas*.

Thiras, fil. Japheth. Gen. 10. Vide Bochartum Phaleg. lib. 3. cap. 2.

Thiria, fil. Jaleleel. 1 Par. 4. Lat. *explicatio*, vel *contemplatio*.

This, urbs Ægypti prope Abydum. Civis *Thinites*. Steph.

Thisbe, quæ & *Ogygia*, & *Hyantis* dicta eſt, *Janizi* nunc, teſte Nigro, op. Bœotiæ mediter. ſub Helicone mont. Homerus.

Καὶ πας τ' Ἐυτρωπίδι πολυτρήρωνά τε Θίσβην.

Thisbe, puella Babylonica. Vide *Pyramus*.

Thiſias, Siculus, antiquiſſimus artium ſcriptor. Quinctilianus lib. 3. cap. 6.

Thiſica, urbs Africæ propriæ. Ptol.

Thiſoa, urbs Arcadiæ. Steph.

Thiſſamiſſa, Cariæ portus. Mela.

Thmuis, urbs Ægypti. Steph.

Thnocia, vel potius *Thoenia*, Arcadiæ urbs. Pauſan.

Thoa, vel *Thoe*, Nympha marina, Tethyos & Oceani filia, à *natandi celeritate* dicta. Heſiod. in Theog.

Thoana, Arab. Petr. op. Ptol.

Thoanes, pop. ſupra Colchidem, finitimi Phthirophagis. Strabo.

Thoantium, litus Rhodi inſ. Strabo. Urbs Carpathi inſulæ. Ptol.

Thoar, Meningis inſ. op. Plin.

Thoaris, Cappadociæ flu. Arrianus.

Thoas, antis, Tauricæ reg. rex, ad quem delata eſt Iphigenia Agamemnonis filia, & ab eo Tauricæ ſacris præfecta. Eum poſtea occidit Oreſtes, à ſorore adjutus, cum illum quoque Thoas Dianæ ara deſtinaſſet. Ovid. Pont. 3. 2.

Regna Thoas habuit Mæotide clarus in orâ;
Nec fuit Euxinis notior alter aquis.

Hinc *Thoanteus*. Val. Flaccus lib 8.

Illa Thoanteæ tranſit deflexa Dianæ.

Item Lemni rex, Liberi patris fil. ex Ariadne Minois filiâ, pater Hypſipyles, ſolus filiæ p erare ſervatus, cum cæteræ omnes Lemniæ mulieres viros ſuos & parentes trucidarent. Ovid. Met. 7.

Thochen, civitas. 1 Par. 4.

Thocnia, vide *Thnocia*.

Thogarma, fil. Gomer. Gen. 10. Vide Boch. Phaleg. 3. 11.

Thohu, fil. Eliu. 1. Par. 1. Filius Suph. 1 Par. 6.

Thola, fil. Iſſachar. Gen. 46. Filius Phua, dux in Iſrael. Jud. 10.

Tholad, civitas in tribu Simeon. 1 Par. 4.

Tholmai, fil. Enac. Joſ. 15. Rex Geſur. 2 Reg. 3.

Tholobii, Hiſp. Tar. flu. & op. Mela.

Tholoſa, vide *Toloſa*.

Tholubana, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Thomas, unus ex Chriſti Apoſtolis. Jo. 11. Lat. *gemellus*.

Thomuis, Ægypti urbs, circa Chenoboſciam. Anton.

Thomyris, Scytharum regina, quæ irata quòd Cyrus rex Perſarum Sargapiſcem filium bello captum ad mortem impuliſſet, non prius finem fecit furori, quàm mortuum ulta ſit. Contractis itaque copiis ita conflixit, ut maximam inimicorum partem, cum ipſo etiamnum rege occiderit. Nec tamen hoc eventu propterea emollita eſt animi rabies: mortui enim caput in utrem humano cruore plenum demiſit, his verbis inſultans: *Fili mei ſanguinem hauſiſti, & meum ſitiviſti, Cyre, At ego te cruore ſaturabo.* Herodotus lib. 2.

Thon, Africæ Propriæ urbs. Appian.

Thon, primus apud Ægyptios medicinam in artem redegit. Hom. Od. 4. Alter, teſte Hellanico, rex Canopi, ad quem cum Menelaus Trojâ cum Helenâ diſcedens, tempeſtate maris deduceretur, fuit primùm ab illo, antequam Helenam conſpiceret, gratè ſuſceptus. Sed ut illam conſpexit, vim Menelao inferre conatus, ab illo interfectus eſt.

Thonia, urbs & caput Gabaonitarum, à Gazâ mille quingentos triginta ſeptem paſſus diſtans.

Thonis, urbs Ægypti ad oſtium Canopicum, ubi lacus *Thonites*.

Thonites, Armen. maj. lacus in confin. Meſopot. Dionyſius verſ. 987.

Ἔστι δέ τις λίμνη μέσα πέλαγος ὕδατι λίμνης
Οὔνομα Θωνίτης, ἧς ἔλκεται ἐς μυχὰ Τίγρις
Δύσιν πολὺν ὑπερθε· πάλιν δ' ἐξαῦτις ἀναχθὲν
Ὀξύτερον περάᾳσι κάτω ῥόον.

Thonitis dicitur Straboni lib. 16. Διαῤῥεῖ δ' ὁ Τίγρις τὴν Θωνίτην καλουμένην λίμνην. *Thoſpites* eſt Plinio, ubi de Tigri: *Fertur autem & curſu & colore diſſimilis, tranſvectuſque occurrente Tauro monte in ſpecu mergitur: ſubterque lapſus, à latere altero ejus erumpit. Locus vocatur Zoroanda. Eundem eſſe manifeſtum eſt quod dimerſa perfert. Alterum deinde tranſit lacum, qui Thoſpites appellatur, rurſuſque in cuniculos mergitur, & poſt 25. m. p. circa Nymphæum redditur.*

Thonius, unus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius.

Thonos Concoloros, Sardanapali cognomen. Jornandes de regnorum ſucceſſionibus: *Thonos Concoloros, quem Græci Sardanapalum nominant.* Neque aliter Euſeb. in Chron. (& ex eo B. Hieronymus) Σαρδανάπαλον, ὅπερ τινὲς Θωνὸν Κογκόλορον ὀνομάζουσι. Apud Suidam tamen non *Thonos*, ſed *Conus Concolorus* vocatur. Ejus hæc verba ſunt: Κοττοσυγκόλορος ὁ Ἑλληνιστὶ ὀνομαζόμενος Σαρδανάπαλος.

Thoon, vir Trojanus ab Ulyſſe interemptus. Ovid. Met. 13. *Exitioq; dedi cum Chenſidamante Thoona.*

Thooſa, Phorci filia, ex quâ Neptunus Polyphemum ſuſcepit. Hom.

Thootes, unus ex præconibus Græcorum. Hom. Iliad. 12.

Thor, magus apud Saxonem Grammaticum, qui ludificatis idiotarum mentibus divinitatis faſtigium ſibi arrogabat.

Thora, Campaniæ op. Florus 3. 20.

Thoræ, vicus in tribu Antiochidc. Steph.

Thorates, Apollo ſic dictus. Heſychius: Θοράτης, Ἀπόλλων παρὰ Λάκωσι.

Thorax, mons juxta urb. Magneſiæ, in quo dicunt crucifixum fuiſſe Daphitam Grammaticum, propterea quòd reges verbibus incelleret. Unde proverbium: *Cave à Thorace.* Stephano urbs eſt Ætoliæ, & alia Magneſiæ.

Thoricus, vicus Ægypti prope Canopum juxta Alexandriam. Steph.

Thoricus, vicus in tribu Acamantide. Hecataeus urbem eſſe tradit.

Thornax, mons Laconiæ. Steph. Heſychius: Θόρναξ, ἰδίᾳ Ἀπόλλων ἐν τῇ Λακωνικῇ, ἀπὸ Θώρακος, Θώρακος δὲ Ἀτλάντων. Meminit ejus quoque Herod. Muſa 1.

Thoronus, inſ. prope Corcyram, *Phanu* Nigro.

Thorſus, Sardiniæ flu. Pauſan.

Thorycium, urbs Italiæ verſus Crotonem & Criminiſſam. Iſac. in Lycophr.

Thoſpites, Armen. maj. regio & urbs. Ptol. Vide *Thonites*.

Thou, Ægyptii op. inter Peluſium & Memphim. Anton.

Thous, unus ex Trojanorum principibus. Hom.

Thrabunactum, Africæ propriæ urbs. Anton.

Thraceſium, Aſiæ min. tractus ad Ægæum mare. Complectitur ferè Lydos, Mœonas, Caras & Jones: uti docet Porphyrogen.

Thracia, ſic à ſævitiâ incolarum, teſte Iſidoro dicta, olim *Perca*, teſte Steph. & *Sithon*, teſte A. Gellio, regio max. Europæ, mari Ægæo ad Auſtr. Propontide, quâ ab Aſiâ ſeparatur ad ort. & mari Euxino definita, à Myſiâ ſup. & inſer. ad occid. & Bor. Hæmo monte diviſa: A Macedoniâ pariter ad Occ. Neſſo flu. diſterminata. *Romania* Sophiano. In eâ Mars ubique colebatur; erant enim gens bellicoſa. Unde Horatius.

——*Bello furioſa Thrace.*

Et alibi. *Natis in uſum lætitiæ ſcyphis*
Pugnare Thracum eſt.

Ut & apud Ovid. Ep. 2. *Armiferam Thracen* legas. Quæ proinde forſan *horrida* Catullo, & *ſæva* Statio dicitur. Eidem Statio *Tumidi Thraces*. Virg. Geor. 3.

Terra procul vaſtis colitur Mavortia campis,
Thraces arant.——

Porro de virtute Martiâ Thracum ſunt illa Euripidis in Hecuba. —Θρῄκες
Δογχοφόροι, ἵππιοι, ἰοὺ ἰοὺ, Ἄρεϊ κάτοχοι γᾶς.

Et in eâdem Tragœdiâ de eâdem gente, φίλιππον λαὸν. Minutius in Octavio: *Mars Thracius.* Virg. Georg. 4.

——*Rhefi Mavortia tellus.*

Huc pertinet dici ab Arnobio lib. 4. ex ſententiâ Sophoclis Martem *in Thraciæ finibus procreatum*, & ab Hom. Odyſ. 8. Deum hunc abſolutum à Vulcani vinculis abiiſſe in Thraciam. Datum locum credit Lud. dé la Cerda huic natalitio à moribus Thracum bellicoſiſſimis.

Plin. 4. 11. *Thracia inter validiſſimas Europæ gentes.* Plut. lib. 1. de LL. Καρχηδόνιοι μὲν Κελτοὶ δὲ Ἴβηρες καὶ Θρᾷκες, πολεμικὰ ὄντα ταῦτα γένη. Ob hanc cauſam fortaſſe Pomponius Thracibus fœcunditatem negat, & ſolum ſertile. Verba eius opponam; *Regio nec cœlo ſta, nec ſolo: & niſi quà mari propior eſt, infœcunda, frigida, eorumque quæ ſeruntur, malignè admodum patiens. Raro uſpiam pomiferam arborem, vitem frequentius tolerat: ſed nec eius quidem fructus maturat ac mitigat, niſi ubi frigora obiectu frondium cultores arcuere. Viros benignius alit, non ad ſpeciem tamen: nam & illis aſper atque indecens corporum habitus eſt: cæterum ad ferociam & numerum, ut multi immiteſque ſint, maxime ferax.* Hæc ille. Cæterum voces illæ *colitur*, & *arant* apud Poetam aliud planè præ ſe ferunt. Hinc fertilitatem ei dat Euripides in Hecuba, cujus hæc ſunt ex verſione Eraſmi:

Troico emiſit ſolo
Ad hoſpitam Polymeſtoris Thraciæ domum,
Qui Cherroneſi fertilem glebam colens
Armis ferocem Martiis gentem regit.

Ubi Verba Græca ſignata ſunt, ἀρίστην πλάκα. Quin & Plato lib. 7. Leg. loquens de Thraciâ, illi attribuit γεωργεῖν, βυκολεῖν, ποιμαίνειν. Ammianus dat Thraciæ *immenſam camporum placiditatem.* Idem clarè lib. 31. loquens de Thraciâ, *ceſſitis*, inquit, *eſt feraciſſimi.* Iterum: *vicos uberes.* Apud Cedrenum orientales homines frumenti inopiam paſſi migrant in Thraciam, non facturi, niſi hæc fertilis. Vites vero quod attinet, Hippocrates in Epp. locum quendam Abderæ urbis (quod op. Thraciæ eſt) ornatum exhibet αὐτορύτοις ἀμπέλοις. Unde Athen. lib. 1. Ἐπιεικῶς δὲ ἡ Θρᾴκη ἐθαυμάζετο ὡς ἡδύοινος. Verum enim vero rectè Pomponius ait, infœcundam eſſe Thraciam, niſi quà mari vicina eſt. Univerſum enim hujus reg. litus Græcis erat refertum coloniis; vinaque hic naſcebantur generoſiſſima, Maronæum, Biblinum, aliaque, vixque in ullâ reg. major erat cultus Bacchi, quam in litoralibus illis Thraciæ opidis, adeo illa paſſim erant πολύοινα. At vero interior tractus, qui proprie Thracia erat, altior & frigidior ora illa quam Græci inhabitabant, vel nullum omnino, vel malignum ſatis producebat vinum. Neque id tam regionis, quam incolentium vitio imputandum eſſe videtur. Barbari enim & bellatores erant plerique Thraces, agriculturæ ignari, lacte tantum & pecoribus viventes, aut raptu vicinorum. Vitam illorum breviter ſic deſcripſit Herodotus: Ἀρχὴν εἶναι κάλλιστον γῆς δὲ ἱγάται, ἀτιμότατον, τὸ ζῆν ἄπο πολέμου καὶ λῃσύνης κάλλιστον. Hinc *Thracius.* Ovid. Ep. 1.

Thracia nocturno tangere caſtra dolo.

Item *Threicius.* Virg. 3. Æn.

Infelix Priamus furtim mandarat alendum
Threicio regi. ———

Cujus fœm. *Threiſſa.* Idem lib. 11.

——Auratâ volucrem Threiſſa ſagittam
Deprompſit pharetrâ. ———

Item *Threſſa.* Horat. *Me nunc Threſſa Chloe regit.*

Thracis, Phocica urbs. Pauſan.

Thracon, vicus prope Antiochiam. Incola *Thracocometes.* Steph.

Thrambus, promunt. Macedoniæ. Steph.

Thraſeas, vel *Thraſius*, Augur, qui in ſummâ ſiccitate Buſirim Ægypti tyrannum adiens, oſtendit à ſuperis poſſe exorari pluviam, ſi Jovi hoſpites immolaret. Quærente deinde tyranno, quiſnam & cujas eſſet, cum ſe peregrinum profiteretur, *Tu igitur primus*, inquit, *Ægypto dabis aquam.* Itaq; primus immolatus eſt. Ovidius lib. 1. de Art. Am.

Dicitur Ægyptus caruiſſe juvantibus arva
Imbribus, atq; annos ſicca fuiſſe novem;
Cum Thraſius Buſirin adit, monſtratq; piari
Hoſpitis effuſo ſanguine poſſe Jovem.
Illi Buſiris, ſies Jovis hoſtia primus,
Inquit: & Ægypto tu dabis hoſpes aquam.

Idem in Ibin:

Ut qui poſt longum ſacri monſtrator iniqui
Elicuit pluvias Victima cæſus aquas.

Thraſeas Pætus, Philoſophus Stoicus ſub Nerone, à quo cum juſſus eſſet mori, fletum ſuorum magnâ conſtantiâ compeſcuit: porrectiſque alacriter ad inciſionem brachiis, humumque cruore aſpergens: Hunc, inquit, ſanguinem libemus Jovi liberatori. Tacitus l. 16. Martialis:

Quod magni Thraſea, conſummatiq; Catonis
Dogmata ſic ſequeris, ſalvus ut eſſe velis, &c.

Juvenalis Sat. 5.

Quale coronati Thraſea Helvidiuſq; biberunt
Brutorum & Caſſi natalibus.

Thraſo, nomen militis glorioſi apud Terentium. Item pictor ſic dictus. Strab. lib. 14.

Thraſybulus, Athenienſis exul, comparato exercitu 30. tyrannorum dominationem Athenis ſuſtulit, juvante Lyſandro, Lacedæmoniorum duce, exuleſque reduxit. Inſuper plebiſcitum tulit, quod ἀμνηστίαν vocant, quò injuriarum memoria deleretur, exulibus jurejurando adactis. Cicero Phil. 1. Val. Max. de modeſtiâ. Ipſe tandem noctu interfectus eſt. Item dux Mileſiorum, qui, ut portum Sicyoniorum occuparet, ea adverſâ parte opidanos tentavit: dumque ſic detinerentur, cum inſperatâ claſſe portum cepit. Frontin. l. 2.

Thraſyllum, vel *Thraſyllus*, mons Myſiæ, Caico amni vicinus, *Theutras* poſtea dictus Plutarcho lib. de Flum.

Thraſyllus, Æxoneus, quem inauditus quidam ac novus dementiæ morbus invaſit. Nam Athenis relictis migrabat in Piræeum, quumque ibi habitaret, omnes naves quæcunque in eo ſubducerentur, ſuas eſſe putabat, & in album ſuum referebat. Vide Ælian. ποικιλ. 4. 25. Auctor hujus rei Heraclides Ponticus apud Athen. in fine lib. 12. Sed ibi Θρασύλαος Ἀξωνεύς vocatur. Alter Athenienſis rei militaris peritiſſimus, qui claſſis præfectus Mindarum Lacedæmoniorum ducem apud Seſtum Helleſponti urb. navali prælio ſuperavit. Thucyd. lib. 8. Item vetus author, de quo Juvenalis Schol. in Sat. 6. *Thraſyllus multarum artium ſcientiam profeſſus, poſtremo ſe dedit Platonicæ ſectæ, ac deinde matheſi, quâ præcipuè viguit apud Tiberium*, &c. Patriâ Mendeſius fuit, & inter alia de lapidibus ſcripſit. Plut. de Flum. Sed præterea hiſtoriam Ægyptiacam conſcripſit, eodem ibidem teſte; Alius forſan eſt, qui de lectione librorum Democriti ſcripſit, de quo Laertius & Plin.

Thraſymachus, Carthaginienſis Sophiſta, Iſocratis diſcipulus, periodon, & colon primus monſtravit. Vide Suidam.

Thraſymenus, lacus in agro Peruſino, Annibalis victoriâ, & Flaminii Conſulis clade nobilis. Apud Strab. lib. 5. ubi de maximis ei ſermo eſt, Etruriæ lacubus, per ſimplex T legitur Τρασυμήνη λίμνη. Polybius Θραασυμήνιον λίμνην habet. Statius *Traſimenum* vocat. Sylv. 1. 4.

——Gaudent Traſimenus & Alpes
Cannenſeſq; animæ. ———

Ovid. Faſt. lib. 6.

Sunt tibi Flaminius Thraſymenaq; litora teſtes.

Vide omnino Cluver. Ital. Ant. lib. 2. pag. 578.

Thrauſi, Thraciæ pop. qui naſcentes lugent, morruos autem per luſum & lætitiam terræ mandant.

Thria, vicus in tribu Oeneide. Vide Steph.

Thrince, urbs prope columnas Herculis. Steph.

Throana, latronum, ſive λῃστῶν reg. urbs in Indiâ extra Gangem. Ptol. *Targin* Caſtaldo.

Thront, *Pile*, teſte Steph. Luſignano, urbs (cum promunt.) Cypri olim epiſc. nunc pagus in orâ Auſtrali, ubi Orientalis incipit. Aliis *Saline* dicitur.

Thronium, op. Achaiæ geminum, unum in fin. Locrorum Epicnemidiorum, à Scarphiâ 30. ſtad. in merid. diſtans: Alterum Phocidis, Lilææ finitimum, in merid. diſtans inde 75. ſtad. recedens. Forte idem cum ſuperiore, ob vicinitatem utriq; regioni attributum.

Thryanda, urbs Lyciæ. Steph.

Thryon, vel *Thryum*, Meſſeniæ op. non procul ab Alpheo flu. Hom. in Catal. & Strabo lib. 8. Ejus quoque mem. Stat. lib. 4. Theb

Quos Thryon, & ſummis ingeſtum montibus Æpy.

Thubal, fil. Japheth. Gen. 10. Vide Boch. Phaleg. 3. 12.

Thucydides,

Thucydides, Athenienſis hiſtoricus patre Oloro natus, genus à ducibus Miltiade & Cimone, qui & ipſi Æaco, Jovis filio originem debuere, duxit. Uxorem habuit è Thraciâ oriundam, alioquin divitem, cujus opes aſſecutus, non in voluptates, ſed partim in otium literarum erogavit. Nam bellum Peloponneſiacum ſcribere aggreſſus, quo tempore illud gerebatur, Athenienſibus pariter ac hoſtibus Lacedæmoniis militibus, qui bello intereſſent, mercedem præbebat, ut res quotidiè veras ei renunciarent, quas fidelius, ſe accepturum ſperabat, ſi non ſolum ab amicis, ſed etiam ab inimicis edoceretur, ne partes quiſque ſuas falſò tueretur. Præceptores habuit, in Philoſophiâ Anaxagoram, in Rhetoricâ Antiphontem, cujus & ipſe mem. lib. 8. dicens eum cauſam fuiſſe, perdendæ Reip. & conſtituendæ tyrannidis trecentorum. Ejus cum Herodoto cõllationem vide apud Quinctil. lib. 10. cap. 1. Dionyſius Halic. ſcribit Demoſthenem adeo Thucydidis ſtylum probaſſe, ut ejus librum octies ſcripſerit, totumque fere ediderit. Cic. de Oratore: *Graviter ſanè & probè res geſtas & bella, & prælia narrat Thucydides.* Idem ibidem: *Thucydides omnes dicendi artificio meâ ſententiâ facile vicit.* Vide Voſſ. de H. Græcis lib. 1. cap. 4. *Toucydides* alios Marcellinus ponit: Unum Meleſium Athenis inter principes viros ac duces, æmulum Periclis: Alium Pharſalicum, Memnonis filium, cujus mem. Polemon in iis quæ de Acropoli ſcripſit. Quartum poetam, natione *Achedryſium*, cujus mem. Androtion in Attide, dicens eum filium eſſe Ariſtonis, qui fuit tempore Ariſtonis Comici, & Agathonis Tragici, & Nicerati verificatoris.

Thule, nomen inſulæ, de quâ diſſerentem Bochartum his verbis audire operæ pretium fuerit. De Thules inſulæ ſitu, inquit, tres ſunt veterum ſententiæ. Una Procopii lib. 2. Gothicorum, Thulen eſſe Scandiam, quæ inſ. non eſt, ſed peninſula, & ab iis locis remotiſſima, in quibus alii Thulen deſcribunt. Secunda Pytheæ Maſſilienſis, Thulen 6. dierum navigatione in ſeptentrionem à Britanniâ diſtare, habere Tropicum æſtivum pro circulo Arctico, & ſolſtitio nullas noctes, ut nullos contra per brumam dies, quæ ad amuſſim *Iſlandiæ* quadrant. Tertia ſententia eſt Ptolemæi & Marini, quibus Thule inſ. eſt non magna ad gradum 63, ubi maxima dies eſt 20. horarum, à Britanniâ vix bidui curſu remota; quæ Schetlandiæ conveniunt, uni Orcadum. Ex his tribus ſententiis quarta emergit quæ noſtra eſt. Græcos & Romanos ſcriptores cum ex incertâ famâ accepiſſent in ultimo ſeptentrione aliquam eſſe inſulam hujus nominis, atque ea nuſquam compararet, tamen quamque ſic appellaſſe, quam putavit eſſe extremam. Hanc porro famam à Phœnicibus ad Græcos dimanaſſe ſuadent, primò ipſum nomen Thule תולי quod planè Phœnicium eſt, teth expreſſum per theta, ut in Cadmi Alphabeto, תולי *Thule* a. Syris propriè *umbræ* ſunt. Hinc תולי רשאא *thule Ramſa, umbræ veſpertinæ*, Jer. 6. 4. in Chald. Paraphr. Itaque Phœnicibus גזירת טולו *gezirat Thule*, erat *inſula tenebrarum*, vel quod idem eſt, *tenebricoſa*. Ita enim *Thule* à veteribus deſcribitur. Sil. Sylv. 3.

Vel ſuper Heſperiæ vada caligantia Thules.

Et lib. 4. ——— *Aut nigræ litora Thules.*

Et lib. 5. ——— *Quantuſque nigrantem*
Fluctibus aſſiduis feſſoque Hyperione Thulen Intrarit.

Apud Strab. lib. 4. Ἠλίου δὲ μὴ ἔχειν καθαράς. Mela 3. 6. *Noctes per hyemem obſcuræ.* Plin. 2. 75. *Nulli per brumam dies.* 20. Antonius Diogenes, antiquiſſimus ſcriptor, qui περὶ Θάλω ἀπίστων λόγως κδ'. h. e. *Incredibilium de Thule inſulâ*, libros 24 ſcripſit, ὃ λίαν πόῤῥω τῆς χειρὸς τῷ βασιλέως Ἀλεξάνδρῳ, uti teſtatur Photius tmem. 166. vel fabulam, vel hiſtoriam ſuam profitetur ſe deſcripſiſſe ex cypariſſinis tabulis Tyri effoſſis, cum urbs capta eſt ab Alexandro, è Mantineæ & Dercyllidis tumulis, qui è Tyro profecti poſt varios errores tandem in Thulen migrarunt, & ibi aliquandiu hæſerunt. Unde Græcos liquidò conſtat à Phœnicibus didiciſſe de Thule inſulâ quicquid afferunt. Hæc vir magnus de Phœnic. colon. lib. 1. cap. 41. Miror autem quid Claudiano in mentem venerit, cum ſcripſit.

———*Ratibuſque impervia Thule.*

Cum diſertè contrarium affirmet Dionyſius ὁ Περιηγήτης verſ. 581.

Νῆσον γὰρ Θάλῃ ἔπαρχεϊ νηῒ περήσας.

Hujus inſ. quoque mem. Virgil. Geor. 1.

———*Tibi ſerviet ultima Thule.*

Unde Claud. ——— *Thulen procul axe remotam.*

Thunicates, pro *Rhunicatæ* legit Aventinus apud Ptol. Vindelicię pop. ſunt, quorum tractus hodie *Im Thunca* in Bavariâ.

Thuras, ſive *Thurras*, inter Deos ab Aſſyriis relatus, & Mars dictus. Vide Suidam in voce Θέρας.

Thuria, Strab. *Thurium* Ptol. *Thyrea*, ut videtur Plinio, op. Meſſeniæ apud fines Laconicæ, *Calamata* Nigro, *Cumeſtra* Moletio. *Thurii* ob animi fortitudinem & conſtantiam apud veteres celebrabantur. Unde natum adagium *Thurium lerna* apud Suidam, de intrepido & ad bellum parato.

Thuria, fons Magnæ Græciæ, *Acqua Favella* Leandro.

Thuriæ, vel *Thurium*, vel *Thurii*, urbs Magnæ Græciæ olim nobiliſſima, ad ſinum Tarentinum, ſita inter Crathin & Sybarim amnes. Pop. *Thurii* & *Thurini*, de quibus Strabo lib. 6. & Diod. Sic. lib. 12. Ovid. Met. 15.

Thurineſque ſinus, Temeſenque & Japygia arva.

Thuſcia, vel *Tuſcia*, fœcundiſſima Italiæ reg. à Latio Tiberi, à Liguribus Macrâ flu. dirempta, alio nomine *Hetruria* dicta, hodie vero *la Toſcana*. Sic dici quibuſdam videtur ἀπὸ τῆ θύειν, h. e. *à ſacrificando*, propterea quod Tyrrheni ſemper habiti fuerint religioſi, deorumque cultui & ſacrificiis, ad ſuperſtitionem uſque dediti. Vide *Hetruria*, vel *Etruria*.

Thyades, Bacchi ſacrificulæ, quas *amentes* vocat Statius, *pervicaces* Horatius, qui alibi. 2. 19.

Pulſo Thyas uti concita tympano.

Virgil. Æn. 4. ——*Qualis commotus excita ſacris*
Thyas. ———

Stat. Theb. l. 3. ——*Inſano veluti Teumeſia Thyas*
Rapta Deo. ———

Val. Flac. lib. 1. ——— *Bœotia qualem*
Thyas, & infelix cuperet vidiſſe Citheron.

Thyamis, *Capo Niſta* Nigro, promunt. Epiri quod Theſprotiam reg. à Ceſtrinâ ſeparat, inter Buthrotum ad Arctos & Sybota ad Auſtr. ad oſtia flu. cognominis, Theſprotiam à Ceſtriniâ dirimentis, teſte Thucydide.

Thyatyra, urbs Lydiæ ad Lycum flu. *Pelopia*, & *Euhippa*, aliquando dicta, teſte Plinio. *Semiramis* & *Myſorum ultima*, teſte Steph. inter Sardes ad merid. 30. & Pergamum ad Bor. 58. m. p. una ex 7. Eccleſiis Aſiæ in Apocalypſi D. Joannis memoratis. Item una Echinadum. Plin. 4. 12.

Thybris, vide *Tiberis*.

Thyella, *Hyella* Herodoto, op. Brutiorum, ab Oenotriis habitatum apud Amantiam urb. in Calab. citer.

Thyeto, vel *Cineto* Barrio.

Thyeſſus, urbs Lydiæ, à *Thyeſſo* caupone. Alia eſt Piſidiæ. Steph.

Thyeſtes, fil. Pelopis ex Hippodamiâ, Tantali nepos, qui cum Atreo fratri cui peſſimè cupiebat, aliter nocere non poſſit, uxorem ejus per adulterium polluit. Atreus vero ei filium epulandum appoſuit. Ob quæ flagitia, Sol ne polluereturi, retro curſum fertur convertiſſe. Perſius Sat. 5.

——— *Aut ſi quibus olla Thyeſtæ*
Fervebit. —— Martialis.
Ille magis ludit, qui ſcribit prandia ſævi,
Tereos, aut cœnam crude Thyeſta tuam.

Idem lib. 10. *Diri prandia nec refert Thyeſtæ.*

Hinc *Thyeſteus* Ovid. Met. 15.

Neve Thyeſteis cumulemus viſcera menſis.

Thyia, Deucalionis filia, quæ ex Jove peperit Macedoniam, quæ reg. Macedoniæ nomen dedit.

Thymaradæ, vicus in Hippothoontide tribu. Steph.

Thymbræus, Apollinis cognomen, ſive à *Thymbrâ* Troadis campo, ſive ab ejuſdem nominis urbe in quâ colebatur;

batur, impoſitum. Campo autem *Thymbræ* nomen factum putatur à *thymbræ* herbæ copiâ, quam Latini *cunilam* vocant, cujus hoc in campo maximus eſt proventus. Servius in illud Virg. Æn. 3.

——*Da propriam Thymbræe domum.*

Apollinis *Thymbræi* templum Strabo eâ in parte, quâ Thymbrius flu. in Scamandrum influit, quo in templo ferunt Achillem à Paride fuiſſe interemptum: Unde factus eſt locus fabulæ, Achillem Apollinis ſagittis occiſum fuiſſe. Stat. Sylv. 4.

Torpor eſt noſtris ſine te Camœnis
Tardius ſueto venit ipſe Thymbræ Rector.

Idem Sylv. 3. 2. *Pergama Thymbræa.*

Thymbraea, civitas ad Pactolum ſita.

Thymbris, Siciliæ flu. qui & *Thybris*. Schol. Theocriti.

Thymele, ſaltatricula notitia Domitiani temporibus, cujus geſticulatione Domitianus impenſè fertur delectatus; à quâ & *Thymelicæ cantilenæ* quibus olim plurimùm colebatur Bacchus. Mart. 1. 5.

Quâ Thymelem ſpectas, deriſoremq; Latinum.

Juvenalis. ——*Thymele tunc ruſtica diſcit.*

Cæterum de *Thymelicis* vide Ritterſhuſium in Salv. pag. 207. Alex. ab Alex. 3. 9. & Angel. Polit. Ep. lib. 7. ad Bapt. Guarinum.

Thymiateria, urbs Libyæ ad Oceanum Atlanticum ſita. Steph. Hodie *Azamor* dici Ramuſius conjicere videtur.

Thymiathis, flu. Epiri, Strab. lib. 7. Ῥεῖ δὲ ἡ Θυμιάθις πλησίον. *Thyamis* Thucydidi (de quo ſupra) ſic enim ille: Θύαμις πόλεμος ἐξέζων τὴ Θεσπρωτίδα ἡ Κασσώπην: quem locum cum videatur Strabo exſcribere, non eſt dubium ſcripſiſſe eum Θύαμις. Sic enim Plin. & Ptol. habent & libri veteres.

Thymœtes, Oxidiæ regis fil. nothus, Athenienſium rex 15. regn. an. 8. ultimus ex familiâ Erectheidarum. Item Priami fil. ex Ariſbe, aut, ut alii malunt, Ariſbes maritus, cujus uxor cum filium peperiſſet eodem die, quo Hecuba Paridem, aſſerentibus hariolis, eo die natum eſſe puerum, cujus cauſâ Ilium everteretur, juſſit Priamus utrumque interfici. Et Paris quidem matris aſtu clam traditus eſt educandus: Thymetis autem puer eſt interfectus. Cujus injuriæ ultione in multos annos dilatâ, Thymœtes, cum equi lignei dolum ſentiret, commodum ſibi vindictæ tempus oblatum ratus, primus author fuit, ut in urbem reciperetur. Servius enarrans locum illum Virgilii Æn. 2.

——*Primuſque Thymoetes*
Duci intra muros hortatur & arce locari
Sive dolo, ſeu jam Troiæ ſic fata ferebant.

Thyne, urbs Libyæ. Inde *Thynæus*. Steph.

Thynia, reg. Thinorum. Steph. Thyni autem pop. Thraciæ ex adverſo Bithyniæ. Unde illud,

Thyni Thraces erant quæ nunc Bithynia fertur.

Hinc adj. *Thynus*, ut apud Horat. *Thynâ merce beatus*, i.e. inquiunt, *Bithynâ*. Idem alibi.

Ne Cibyratica ne Bithyna negotia perdas.

Thynias, *Sagora*, teſte Nigro, op. Thraciæ in orâ maris Euxini ad Thyniam promunt. apud Apolloniam, ab eâ in merid. Byzantium verſus. Inde *Thyniacus ſinus* apud Ovid.

Thynias, ſeu *Thynnias*, Plin. Mel. & al. inf. maris Euxini in orâ Ponti, Bithyniæ adverſa, *Thyneis* Orpheo, *Thynis* & *Thyne*, Steph. *Apollonia* Arriano, *Farnaſia* nunc, teſte Nigro. Catullus ad Sirm.

Vix mihi ipſe credens Thyniam atque Bithynos
Liquiſſe campos, & videre te in tuto.

Thynos, op. Ciliciæ. Plin. 5. 17.

Thynus, viri proprium, cujus Orpheus mem. in Argon.

Thyodamas, vel *Thiodamas*, aut *Theodamas*, fil. Melampodis, divinandi peritus. Statius lib. 8.

Inſignem famâ ſanctoque Melampode cretum
Thyodamanta volunt, qui cum ipſe arcana Deorum
Partiri, & viſas uni ſociare ſolebat
Amphiaraus aves, tantæque haud invidus arti
Gaudebat dici ſimilem, juxtaque ſecundum.

Thyoneus, Bacchi cognomen ἀπὸ τῆ θύειν, ut vulgò volunt, propterea quod illi adhuc inter homines verſanti ſacrificaretur. Alii à Semele matre ſic vocatum putant, quæ alio nomine dicta eſt *Thyone*. Horat. 1. 17.

——*Nec Semeleius*
Cum Marte confundet Thyoneus Prælia.

Catullus ep. 24.

At vos quo lubet hinc abite lymphæ
Vini pernicies, & ad ſeveros
Migrate, hic meriis eſt Thyoneus.

Ovid. Met. 4.

Additur his Nyſeus, indetonſuſque Thyoneus.

Item Liberi fil. qui in Chio inſ. regnavit, pater Thoantis regis, cujus filia fuit Hypſipyle. Acron in Horatii locum ſupra adductum.

Thyræi, pop. Salentinorum inter Tarentum & Brunduſium, quorum op. *Turi* in Apuliæ Peucetiæ finibus apud Nuces op. à Cuperſano urbe 10. m. p.

Thyre, op. Meſſeniorum, cujus mem. Pap. lib. 4. Theb.

Et Lacedæmonium Thyre lectura cruorem.

Hinc ager *Thyreates*, de quo quum bellum eſſet inter Argivos & Lacedæmonios, res pugnæ 300. militum utrinque commiſſa eſt: quibus omnibus interfectis, Othryades Spartanus, qui ſolus evaſerat, ſe interemit, & aliis ſe comitem dedit.

Thyrea, inſ. Peloponneſi apud Hermionem, unde *ſinus Thyreaticus*, qui & *Hermionicus*. *Thyrea* item Strab. Thucyd. & Herod. *Thyrſa* Pauſan. op. Peloponneſi mediter. in Argivorum & Spartanorum confin. *Thyræum* Stephano, nunc *Burdugna*, teſte Nigro.

Thyreum, urbs Arcadiæ ab Hypſunte filio Lycaonis condita. Steph.

Thyrea, inſ. Peloponneſi. Herod. lib. 4. ab Athenienſibus capta, an. mundi 3538.

Thyrion, Acarnaniæ op.

Thyros, urbs in regno Neſtoris. Hom.

Thyrſagetæ, pop. Sarm. Gelonis ac Turcis finitimi, ſylvas incolentes, victumque ſibi venatu comparantes, *Tyrregetæ* Strab. *Thuſſagetæ* Plin. & alibi *Thyrſagetæ* in utrâq; Sarmatiâ apud Mæot. pal. Val. Flac. lib. 6.

Non ego ſanguineis geſtantem tympana bellis
Thyrſageten, cinctumq; vagis poſt terga ſilebo
Pellibus. ——

Thyrſus, nomen paſtoris apud Virg. in Bucolicis.

Thyrſus, flu. Sardiniæ in orâ occid. vulgò *Torſo*.

Thyſdrus, *Tiſdrus* A. Hirtio. *Tiſdrum* Jul. Capit. *Tuſdrum*, ſeu *Tuſdrus* Anton. *Tuſdritanum* op. Plin. colon. & urbs olim Africæ mediter. à Teveſtâ 185. m. p. ex Anton. diſtans.

Thyſſus, *Thyſus* Herod. *Thyſſa* Strab. op. Macedoniæ in monte Atho.

Thyſtrus. urbs Libyæ. Herodian. lib. 6.

T I.

Tiar Julia, urbs Hiſp. Tar. Ptol. *Tervel*, teſte Meletio.

Tiarantus, *Sereth*, teſte Peucero, flu. Scythiæ Europ. per Daciæ fines, ſeu per Moldaviam, ubi op. cognomen alluit, in Iſtrum influens.

Tiaſum, *Diod*, teſte Lazio, op. Daciæ in Valachiæ ac Tranſylvaniæ confin.

Tibareni, pop. Cappadociæ apud Chalybes, inter eos ad ort. & Cotyorum ad occ. incolentes. Dionyſ. v. 766.

Μάκρωνας, Φίλυρές τε ἠδ' οἱ μόσυνας ἔχουσι
Δυσκλέες· τοὶ δ' ἄγχι πολυρρήνες Τιβαρηνοί.

Hos inter Pharnaciam ac Trapezuntem locat Strabo, Plinius vero ſitu aliquanto magis Occidentali eos & Chalybas ponit. De his Mela 1. 20. *Tibareni Chalybas attingunt, quorum in riſu luſuque ſummum bonum eſt.*

Tibeon, vide *Tibium*.

Tiberiacum, op. amplum in territ. Ravennate, à Ravennâ 13. m. p. Ferrariam verſus, *Bagnacavallo*, teſte Hieronymo Rubeo. Item op. Germ. infer. in ducatu Juliacenſi, ad Erpum flu. inter Colon. Agrip. ad ort. & Juliacum ad occ. 3. leuc. *Bercheim*, teſte Ortelio; Aliis eſt *Berrick* op. ad Rhenum ejuſdem tractus.

Tiberias, *Tabarie* nunc, teſte Nigro, urbs Palæſtinæ cum lacu cognom. in Galilæâ à Nazareth ſupra 10. m. p.

m

in ort. inter Scythopolin ad meridiem & Capharnaum ad Bor. Ab Herode in honorem Tiberii Cæſaris condita, teſte Steph. Lacus autem *Geneſareth*, & *mare Tiberiadis*, & *Galilææ* nominatur.

Tiberina caſtra, pagus Vindeliciæ in Bavariâ apud Dingelfingum op. *Peringen*, teſte Lazio.

Tiberina, inſ. ut Vitruvius eam vocat, quam Tiberis flu. in urbe Roma ambit. *Lycaoniam* quondam dictam ſcribit Blondus. Æſculapio ſacram ſcribit Halicarnaſ.

Tiberina, oſtia duo, quibus Tiberis flu. in mare Tyrrhenum apud Oſtiam & Portum Auguſti urbes exciſas urbe Roma 16. m. p. exoneratur.

Tiberinus Sylvius, Capeti fil. Albanorum rex, qui in vicino flu. ſubmerſus effecit, ut pro *Albula*, *Tiberis* diceretur. Item Tiberis flu. præſes; ponitur etiam pro ipſo Tibere. Virg. Æn. 1.

Carthago [illegible]um contra Tiberinaq; longe
Oſtia. ———

Tiberiopolis, urbs Phrygiæ magnæ apud ort. Cayſtri flu. à Philadelphiâ ad 6. m. p. in Cæciam. Altera in Thraciâ in Myſiæ infer. confin. *Strumitza* Curopal. *Varna* Leunclavio.

Tiberis, celeberrimus Italiæ flu. è mediâ fere longitudine Apennini, Aretinorum finibus defluens, qui multis deinde flu. auctus, ab Hetruriâ Latium Janiculumque ipſum ab urbe Româ dirimit, tandemque decimo ſexto ab Urbe lapide 2. oſtiis modico intervallo dirempto in mare evolvitur, eâ in parte quâ Ancus Oſtiam extruxit. Dionyſ. Halic. lib. 1. Ὁ Τίβεις πόταμος τὰς μὲν ἀρχὰς λαμβάνῃ τῆ μεσογείας τῆ Ἀπεννίνων ὀρῶν, ὡς δὲ τὸ Τυῤῥηνικὸν ἐξιὼν πέλαγος, Ὠστίας ἀφίησι πλησίον ἑκατέρας. Strabo lib. 5. Ῥεῖ δ' ἐκ τῆ Ἀπεννίνων ὀρῶν ὁ Τίβεις· πολυζώται δ' ἐκ πολλῶν ποταμῶν· μέρος μέντοι δι' αὐτῆς φερομένου τῆ Τυῤῥηνίας· τὸ δὲ ἐφεξῆς διορίζων αὐτ' αὐτῆς πρῶτον μὲν τὴ Ὀμβρικῆ, εἶτα τὴν Σαβίνης ἐῤ Λατίνης. Vide Plin. ſen. lib. 3. cap. 5. & Plin. jun. lib. 5. ep. 6. Dionyſ. lib. 9. de latitudine altitudineque ejus, inter urbem & oſtium ita tradit: Τῶ δὲ Τιβέρεως πόταμῶ τὸ μὲν ἔυρος ὃν πλέθρων πλείθρων μάλιστα, τὸ δὲ βάθος, οἷον τε ναυσὶ πολλῇς μεγάλαις· τὸ δὲ ῥεῦμα, ὅσπερ τι ἄλλο, ὀξὺ κ) δεινὸς ἐργαζόμενος μεγάλας, ὃν ἐκ ὀνίσι πιζοῖς διελθεῖν, εἰ μὴ κ) χειμῶν ἦν. De nominis diverſi diverſa prodidere. Livius à *Tiberino* Albanorum rege dictum exiſtimat, in trajectu ejus ſubmerſo, quam ante *Albula* diceretur. In quâ ſententiâ Ovidius quoque fuiſſe videtur lib. 2. Faſt.

Albula, quem Tiberim merſus Tiberinus in undis
Reddidit, hybernis forte tumebat aquis.

Servius autem Tiberis nomen ipſâ etiam Albâ vetuſtius eſſe contendit, ideoque nominis ejus Originem ad *Tybrim* potius Hetruſcorum regem referendam putat, qui Latium etiam crebris latrociniis infeſtans, tandem circa hunc flu. eſt occiſus. Cui ſententiæ Virgilius quoq; non obſcurè ſubſcribit, apud quem ſic loquitur Evander, lib. 8. Æn.

Tum reges, aſperq; immani corpore Tybris,
A quo poſt Itali fluvium cognomine Tybrim
Diximus, amiſit verum vetus Albula nomen.

Dicitur & Θύμβρις. Stephanus: Θύμβρις, πόλεως Ῥώμης ὃς κ) Τίβεις. Vocabatur etiam Θύβρις, & ſine aſpiratione Τύβρις. Unde Servius in Æn. 8. *In ſacris Tiberinus, in xaνολεξίᾳ Τίβρις, in poemate Tybris* vocatur. Dionyſius ubi de terrâ Latinorum:

——— Ἧς διὰ μέσσης
Θύμβρις ἑλισσόμενος καθαρὸν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει
Θύμβρις ἰὼ ῥείτης, πόλεμόν βασιλεύσαν ἄλκαρ,
Θύμβρις, ὃς ἱμερίλιο ὑπολιμένιλαι ἀνδιχα Ῥώμιλο.

Silius lib. 8.

Nec non ſceptriferi qui potant Tybridis undam.

Virg. Æn. 8. ——*Ego ſum pleno quem flumine cernis*
Stringentem ripas, & pinguia culta ſecantem
Cæruleus Tybris, cœlo gratiſſimus amnis.

Idem alibi: ——*Ubi Lydius arva*
Inter opima virum leni fluit agmine Tybris.

Tiberius, Rom. Imp. inter Cæſares notiſſimus, non uſq; adeo laudabilis, cujus tamen fuit vox honeſtiſſima. *Boni paſtoris eſt tondere pecus non deglubere.* Brevem eius hiſtoriam habes apud Tac. 6. Annal. extremo. De hoc Tiberio ſic Plin. 11. 37. *Ferunt Tiberio Cæſari nec aliis genitorum mortalium, fuiſſe naturam, ut expergefactus noctu pauliſper, haud alio mâdo, quam luce clarâ contueretur omnia, paulatim tenebris ſeſe obducentibus.* De nomine Probus in Epitome: *Tiberii cœperunt vocitari, qui ad flumen Tiberim naſcebantur.* Hinc adj. *Tibereius*. Stat. Sylv. 3. 3.

——— *Tibereia primum*
Aula tibi, vix dum ora novâ mutante juventâ
Panditur. ———

Fuit & ejus nominis grammaticus, qui de Ideis orationis ſcripſit libros 3. aliaque complura. Suidas. Item Artis Veterinariæ ſcriptor Græcus.

Tibeſis, Scythiæ flu. Herod. lib. 4.

Tibia, Phrygia, in univerſum ſic dicta. Suidas: Τιβία, Φρυγία ὅλη. Vide Palmer. pag. 575.

Tibiſca, Mœſiæ infer. op. Ptol. *Sophia* Nigro.

Tibiſcum, Daciæ flu. in Jazygum confin. ad *Tibiſcum* flu. in Hungariâ Tranſdanubianâ.

Tibullus, poeta elegiographus, juxta Quinctiliani ſententiam, imprimis elegans, terſus, ad amores & delicias aliquanto proclivior. Ovid. 1. Amor. 15.

Donec erunt ignes, arcuſq; Cupidinis arma,
Diſcentur numeri, culte Tibulle, tui.

Horatius de patre ſuo.

Nonne vides Albi ut malè vivat filius ——

Ubi Theod. Marcilius: Ut Satyrâ 2. Mæcenati ſuo, ita nunc Albio Tibullo verres hic dentis ſui obliquum ictum infligit. Ibi Mæcenatis mollitiem, hic Tibulli miſeram vitam, ſive paupertatem adrodit. Hæc ille. Atqui alibi de eodem Tibullo.

Non tu corpus eras ſine pectore Dii tibi formam,
Dii tibi divitias dederant, artemque fruendi.

Et alibi. *Albi noſtrorum ſermonum candide judex.*

Ubi alludere videtur ad nomen *Albii*.

Tibur, civitas in Sabinis 16. ab Urbe lapide, crebris fontibus irrigua, & ſingulari aeris temperie commendata. Ovid. Faſt. 4.

Et jam Telegoni, jam mœnia Tiburis udi
Stabant; Argolicæ quæ poſuere manus.

Horatius. *Ne ſemper udum Tibur & Æſulæ*
Declive contempleris arvum, & Telegoni juga parricidæ.

Eſt autem hoc op. origine Græcum, à *Tiburto*, Catillo, & Corâ Amphiarai liberis poſt prodigioſum patris ad Thebas interitum communiter conditum, & à *Tiburti* nomine natu maximi *Tibur* appellatum. Virg. Æn. 7.

Tum gemini fratres Tiburtia mœnia condunt
Fratris Tiburti dictam cognomine gentem
Catilluſque acerque Coras, Argiva juventus.

Silius lib. 8. ——*Et Tibur, Catille, tuum.*

Herculeum vocat. Propert. 2. 32.

Curve te in Herculeum deportant eſſeda Tibur?

Credo, quòd ibi templum Herculis. Strab. l. 5. Τίβυρτος ἀ τὸ Ἡρακλεῖον. Pomis abundabat. Horat. lib. 1. Carm.

Et præceps Anio, & Tiburti lucus, & udis
Mobilibus pomaria rivis.

Hinc *pomoſum* vocat Columella, lib. 10.

Hic Turni lacus, & pomoſi Tiburis arva.

Idem Horat. 2. Sat. 4.

Picenis cedunt pomis Tiburtia poma.

Silius lib. 4.

Quoſque ſub Herculeis taciturno flumine muris
Pomifera arva creant.

Vide Plin. 17. 16.

Ticarinia, urbs ad Pont. Eux. Palæph.

Ticarius, Corſicæ flu. Ptol. *Groſſo* Leandro.

Tichioes, caſtellum prope Trachinam. Steph.

Tichos, caſtellum Achaiæ. Steph.

Ticida, poeta quidam, qui epigrammata ſcripſit tempore Val. Catulli. Amavit *Metellam*, quam ficto nomine *Perillam* vocavit. Ovid. Triſt. 2.

Quid referam Ticidæ, quid Memmi carmen? apud quem
Nomen adeſt rebus, nominibuſque pudor.

Ticinum, nobile Inſubrum op. hodie *Papia* vocatur, vulgo *Pavie.*

Ticinus, flu. Inſubriæ in Padum influens. *Teſino* hodie dicitur. Ejus mem. Silius lib. 4.

Cæruleas Ticinus aquas, & ſtagna vadoſo
Perſpicuus ſervat turbari neſcia fundo.

Unde Claud. in 6. Conſul. Honorii.

Colla levant pulcher Ticinus, & Addua viſu
Cæruleus.——

Tiella, una ex 3. Hyblis Siciliæ. Steph.

Tifata, Livio & Velleio Campaniæ mons, Capuæ urbi imminens, teſte Dionyſio. Ejus mem. Stat. 4. Sylv.

Ceſſat apex procul iſta tuis, Tifata, Teate.

Silius lib. 12. ubi de Annibale.

——*Arduus ipſe*
Tifata invadit proprior, quà montibus inſtat
Collis, & è tumulis ſubjectam deſpicit urbem.

Tifernum, urbs gemina Umbriæ: unum *Tiberinum* cogn. ſitum in planitie, non procul à Tiberi flu. à quo denominatur, vulgo *Citta di Caſtello*: Alterum *Metaurenſe* dictum ad *Metaurum* flu. in valle à priore 20. m. p. op. haud obſcurum ducatus Urbinatis.

Tifernus, Phiternus, Ptol. (ut quibuſdam placet) flu. Frentanorum, illos ab Apulis Dauniis dividens ex Apennino monte in mare Hadriaticum per Larinum ad Thermulas influens.

Tigava, Plin. Ptol. *Tigaviæ* Anton. urbs Maurit. Cæſar. mediter.

Tigellinus Sophonius, vel *Tigillinus*, vir Romanus, vitæ corruptiſſimæ, qui Neroni intimarum libidinum conſcientiâ cum eſſet familiaris, plurimis ſummis viris per calumniam exitium machinatus eſt. Poſteà rerum potito Othone, ad aquas Sinueſſanas, ſupremæ neceſſitatis nuncio accepto inter concubinarum oſcula fauces ſibi præcidit. Tacit. l. 1. Hiſt. Juvenalis Sat. 1.

Pone Tigellinum; tædâ lucebis in illâ,
Qua ſtantes ardent, &c.

Tigellius, vide *Hermogenes*.

Tigi, Maurit. Cæſ. op. Ptol. *Tigiſi* Anton.

Tignia, flu. Piceni apud *Tignium* op. fluens. *Tenna* Franciſco Pamphilo, *Tinea* aliis.

Tignium, Piceni op. Cæſar, medium fere inter Firmum ac Tollentium. *S. Maria in Giorgio* Leandro.

Tigrana, urbs Arm. maj. *Simolachach* Georgianis, *Tauris*, Nigro & Theveto. Sed ſitus apud Ptol. haud convenit, cum *Tauris* in Mediâ ſit non in Armeniâ.

Tigranes, rex maj. Armeniæ, qui auxilium ferens Mithridati, victus eſt primo à Lucullo, deinde à Pompeio M. in deditionem acceptus, & in regnum reſtitutus, perſolutis 6000. talentis. Crebra ejus mentio apud Cic. pro Lege Maniliâ. Luc. lib. 2.

Tigranemq; meum, nec Pharnacis arma relinquas.

Tigranocerta, urbs Arm. maj. quæ *Tigranopolis* ac *Tigranopetra*, teſte Appiano, dicta eſt, à Niſibi urb. Meſopot. 36. m. p. in Bor. ad Nicepharium flu. teſte Tacito, apud Maſium mont. qui Gordyæo finitimus eſt, teſte Strabone. Ea hodie *Sultania* Jovio dicitur, Bonacciolo vero *Sava*.

Tigres, Peloponneſi flu. qui poſtea *Harpys* dictus fuit à demerſâ in eo unâ *Harpyiarum*. Apollod. lib. 1.

Tigris, inſignis Aſiæ flu. qui in Armeniâ maj. loco plano & conſpicuo naſcens per Arethuſam lacum ita tranſtulit, ut neque aquæ, neque piſces commiſceantur. Occurrente deinde Tauro in ſpecum demergitur, & ab altero ejus montis latere erumpit, & mox per Thoſpiten lacum tranſvectus, rurſus in cuniculos mergitur, & poſt 20. m. p. luci redditur. Poſt hæc Meſopotamiam ab ortu alluit, tandemque in 2. diviſus cornua, in Euphratem influit, à quo in Perſicum ſinum defertur. Dionyſ. ——Πολαμὸν ὠκὺς ἀκάητον
Τίγρις ἐυῤῥείτης φερέσσαι.——

Solinus cap. 40. *In Armeniæ majoris regione caput tollit, mirè quam lucido conſpicuoque fonte, in loco haud edito, qui Elongoſine nominatur; nec tamen ab exordio totus eſt. Primum pigrè fluit, non cum ſuo nomine, at cum fines Medorum invectus eſt, Tigris dicitur: ita enim Medi nominant ſagittam.* Luc. lib. 3. verſ. 256.

Quaq; caput rapido tollit cum Tigride magnus
Euphrates, quos non diverſis fontibus edit
Perſis, & incertum, tellus ſi miſceat amnes,
Quod potius ſit nomen aquis. Sed ſparſus in agros
Fertilis Euphrates Phariæ vice ſungitur undæ:
At Tigrim ſubito tellus abſorbet hiatu
Occultoſq; tegit curſus, rurſuſq; renatum
Fonte novo flumen pelagi non abnegat undis.

Juſtinus lib. 42. *A cujus* (Armeniæ) *montibus Tigris fluvius modicis primo incrementis naſcitur: interjecto deinde aliquanto ſpatio, ſub terras mergitur; atque ita poſt quinque & viginti millia paſſuum grande jam flumen in regione Sophene emergit, ac ſic in paludes Euphratis recipitur.* Boetius lib. 5. de Conſ. Phil.

Rupis Achæmeniæ ſcopulis, ubi verſa ſequentum
Pectoribus figit ſpicula pugna fugax;
Tigris & Euphrates uno ſe fonte reſolvunt,
Et mox abjunctis diſſociantur aquis.
Si coeant, curſumq; iterum revocentur in unum,
Confluat alterni quod trahit unda vadi:
Conveniant puppes, & vulſi flumine trunci,
Miſtuq; fortuitos implicet unda modos:
Quos tamen ipſa vagos terræ declivia caſus,
Gurgitis & lapſi deſſuus ordo regit.

A Seneca *Violentus* dicitur, à Nonno ὠκυρόης, & in Anthолog. lib. 3. legimus:

Ἰουλιανὸς μὴ Τίγρις ἀγάρροον ὑδὰτ χέῃται.

Vide Lud. de la Cerdam in illud Virg. Ecl. 1.

Aut Ararim Parthus bibit, aut Germania Tigrim.

Et Arrianum lib. 7. de exped. Alex. *Sylax* quondam vocatam tradit Euſt. *Sollax* habet Plut. lib. de Flum. *Hidekel* Ebræis dicitur, teſte Ar. Montano. *Tegil* hodiè nominari ſcribit Caſtaldus & *Sir* Pinetus. *Diglath* vocat eum Joſephus, *Diglito* quoque eum vocari eâ parte nempe qua tardior fluit, Plinius auctor eſt, cui etiam *Paſitigris* dicitur, ut & Arriano. Euſtathius alium *Tigrim* in Paphlagoniâ eſſe ait, ex Xenophonte.

Tigulia, ſive *Tigullia*, op. Liguriæ in orâ litorali, ad ort. medium inter Genuam urb. ad occ. & Erycis portum ad ort. utrinque 30. m. p. *Seſtri di Levante* teſte Aug. Juſtiniano.

Tigurinus pagus, Cæſari in Helvetiis eſt. Rhellicanus credit *Zurich* hodie vocari. Poſterioris ſeculi ſcriptoribus *Tigurum* appellatur, urbs ad Limagum flu. in Helvetiâ.

Til, Aſiæ amnis quem gens Sogor accolit. Turci *Nigrum* vocant, & antiquiſſimi principes *Ver* & *Cuni* nominarunt. Niceph. l. 18. cap. 30.

Tilatæi, pop. Thraciæ. Thucyd. lib. 2.

Tilaventum, majus & minus, Venetorum reg. flumina apud Plin. ſunt. *Tilavemptum* Ptolemæus habet. Leander hos fluvioshodie in Foro Julio deſcribit, dicique majus *Tagliamento*, minus a. *Stella* ab indigenis vocari.

Tileburgum, vicus Albionis apud Thameſim flu. infra Londinium urb. haud procul. Beda. Vulgò *Tilbury*.

Tillium, Sardiniæ urbs litoralis verſus occ. Ptol. Hodie *S. Reparata* Moletio.

Tilogrammum, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Catigan* Caſtaldo.

Tilos, vide *Tylos*.

Tilox, Corſicæ promunt. apud Calviam op. Ptol. Capo *Revelat*, vel *Chevalar*, M. *Tignoſo* Ferrario.

Tilphoſſa, Strab. *Tilphuſia* Apollodoro, fons Bœotiæ ſub *Tilphoſio* monte labens, ubi Tireſiæ vatis ſepulcrum eſt, qui ibi ex aquâ frigidâ eporâ interiit, teſte Ariſtoph. Pindarus Μιλτιάδης ἀμβρόσιον ὕδωρ Τιλφώσας ἔπι καλλιῤῥήτας. A *feracitate* dici videtur, quaſi תל בוש *Tel-phus*, h. e. *mons ferax*. Bochartus.

Tilphoſſæum, regiuncula Theſſaliæ. Steph.

Timæi, Siciliæ pop. Steph. in Ἐυκαρπία.

Timæus, Siculus, hiſtoricus, qui res Græcas conſcripſit, etiam uſque adeo arrogans, ut Thucydidem & Philiſtum in hiſtoriâ ſe facilè ſuperatum jactet. Ipſe vero Siculâ quadam pinguedine delibutus ad ridenda, minimeque ad hiſtoriæ gravitatem pertinentia digreditur. Plut. in Niciâ. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 12.

Timæus, Locrus, philoſophus Pythagoricus, cujus extat libellus de naturâ & animâ mundi, Dorica ſcrip-

tus dialecto, quemque Plato loquentem inducit in dialogo ſuo, cui inde *Timæo* nomen; quem item de Pythagorâ librum ſcripſiſſe ait Suidas. Vide Jonſium de Script. Phil. pag. 32. Diverſus ab his duobus eſt *Timæus* ille Lexici Platonici auctor, apud Phot. Cod. 151. Itemque *Timæus* Mathematicus, laudatus Plinio. *Timæus* quidam de medicinâ metallicâ ſcripſit, ut auctor eſt idem Plin. 33. 3. ubi perperam *Remeus* legitur.

Timagenes, Rhetor Alexandrinus, de quo vide Lamb. in Horatianum illud lib. 1. ep. ult.

Rupit Hyarbitam Timagenis æmula lingua.

Timagenes, Mileſius hiſtoricus, de quo & cæteris *Timagenibus*, vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pagg. 151. & 420.

Timagoras, Athenienſis, capitali ſupplicio affectus, quòd Darium, ad quem legatus miſſus fuerat more Perſarum adulando adoraverat. Suidas & Valerius Max.

Timandra, Ledæ fil. Helenæ ſoror Echemo Arcadi nupſit. Apollod. & Pauſ. in Arcad. Servius in Æn. 8. Evandrum hujus Echemi filium facit.

Timanthes, pictor egregius Xeuxis tempore. Hujus eſt Iphigenia poetarum laudibus celebrata, quâ ſtante ad aras peritura, quum mœſtos pinxiſſet omnes ac triſtitiæ omnem imaginem conſumpſiſſet, patris vultum velavit, quem dignè non poterat oſtendere. Pinxit & Cyclopem parvâ in tabulâ, cujus magnitudinem exprimere cupiens, pinxit juxta Satyros thyrſo pollicem ejus metientes. Plin. 35. 8.

Timarchides, ſculptor nobiliſſimus. Plin. 36. 5. Fuit & pictor egregius. Plin. 34. 9.

Timarchus, ſtatuarius nobilis. Plin. 34. 8. Alius in quem extat Æſchinis accuſatio, Demoſthenis amicus. Alius Nicoclis fil. qui 2. ordines habuit maxillarum. Vide Plin. 11. 37.

Timavus, flu. maximus Carnorum, ſed breviſſimi decurſus 19. fontibus ex vicino monte erumpens, quibus confluentibus vix ad 2. m. p. latiſſimus Hadriaticum pelagus ultra Aquileiam 7. Tergeſte verſus petit. Virg. Æn. 1. de Antenore.

Antenor potuit ——— ———
Regna Liburnorum, & fontem ſuperare Timavi.
Unde per ora novem vaſto cum murmure montis
It mare præruptum, & pelago premit arva ſonanti.

Claud. de 6. Conſul. Honorii.

Mincius, inque novem conſurgens ora Timavus.

Lucan. *Atque antenorei diſpergitur unda Timavi.*

Martialis 4. 25.

Et tu Ledeo felix Aquileia Timavo.

Hodie in foro Julio deſcribitur à Leandro, qui dicit eum *Timavo* vocari. Niger vero eum *Larechia* nominat. Vide Cluv. Ital. Ant. pag. 189.

Timethus, Siciliæ flu. *Il Patteſe* Fazello, ſic ab urbe nominatus, *Traina* aliis, flu. Siciliæ in orâ occiduâ, inter Agathyrium ad Auſt. ac Tyndarum ad Eor. juxta urb. Pactenſem mari exceptus.

Timica, Maurit. Cæſ. urbs. Ptol. *Tremeſin*, ac *Telenſin* Marmolio.

Timochares, Athenienſis, regis Pyrrhi amicus, qui ad C. Fabricium conſulem furtim venit, ac præmium petivit: & ſi de præmio conveniret, promiſit regem venenis necare: idque facilè eſſe factu dixit, quoniam filii ſui pocula in convivio regi miniſtrarent. Eam rem Fabricius ad Senatum ſcripſit; Senatus legatos ad regem miſit, mandavitque, ut de Timochare nihil proderent, ſed monerent, ut rex circumſpectiùs ageret, atque à proximorum inſidiis ſalutem tutaretur. Gellius ex Val. Antiate 3. 8. *Timochares* quidam ὁ τοῖς κατὰ Ἀντίοχον citatur Euſebio lib. 9. de Præp. Evang. Alius forſan *Timochares* eſt Scholiaſtæ Arati laudatus.

Timoclea, mulier Thebana, ſtuprum à quodam barbaro Thracum principe per vim paſſa, injuriam hoc modo ulta eſt. Odio enim diſſimulato, dixit ſtupratori ſe ſcire locum, ubi plurimum eſſet auri, perductuſque eſt ad altiſſimum puteum, qui fuit in remotiore domûs parte. Quò cum Thrax veniſſet, & jam pronus immineret puteo, à Timoclea quæ à tergo ſtabat dejectus eſt in præceps, & ſaxis obrutus. Sabellicus ex Hut.

Timocles, Comicus Athenienſis, fabulas ſcripſit, quarum nonnullas commemorat Athenæus.

Timocreon, Rhodius quidam, qui propter cibi & vini aviditatem hoc tulit epitaphium:

Multa bibens, & multa vorans, male deniq; dicens
Multis, hic jaceo Timocreon Rhodius.

Timolaus Lariſlæus, è Lariſſâ Macedoniæ, diſcipulus Anaximenis Lampſaceni. Scripſit poema de bello Trojano. Suidas.

Timoleon, Corinthius, dux inclytus viribus fortiſſimus, vitâque abſtinentiſſimus, miſſus cum triremibus ad liberandas à Dionyſii tyrannide Syracuſas, quem Dion Syracuſanus implorato Corinthiorum auxilio, expellere conabatur, quinquageſimo poſtquam Syracuſas appuliſſet die, urbe potitus, ac Dionyſio clam ſeſe atq; arcem Timoleonte dedente, ab eo cum paucis in exilium Corinthum miſſus eſt. Ille vero arcem ſolo æquavit, & Syracuſanis libertatem reſtituit. Deinde contra Leontinos pergens eorum tyrannum bello captum interfecit. In ſummâ æqualis fuit Timotheo, Ageſilao, Pelopidæ, Epaminondæ. Plut.

Timolus, vide *Tmolus*.

Timomachus, Byzantius, pictor nobilis, Jul. Cæſaris ætate. Fecit Medeam & Ajacem quos ipſe Cæſar 80. talentis emit, in temploque Veneris dedicavit. *Timomachus* ὁ Κυπριακὸς advocatur ab Athen. lib. 14.

Timon, Apolloniates, ſeu Nicenus philoſophus, qui apud Chalcedonem philoſophiam & oratoriam exercuit, charus Ptolemæo Philadelpho. Scripſit Tragœdias, Comœdias, & Satyras. Amarulentus & mordax fuit, *Sillorum*, i. e. dicacitatum ſcriptor.

Timon, Athenienſis, temporibus Peloponneſiaci belli, inhumanus, ac vitans hominum congreſſus, præter unius, Alcibiadis adoleſcentis. Interrogatus autem quæ cum illo cauſa eſſet amicitiæ: *Quod ſciam*, inquit, *illum quandoque multorum malorum Athenienſibus cauſam futurum.* His de cauſis ab Athenienſibus μισάνθρωπος eſt appellatus, qu *genus hominum infenſum habens.* Sed & mortuo mirum contigit, ut ſepulcrum ejus, quod erat in litore, mare quaſi peroſum exundatione ab ſe abſtruſerit, longeque expulerit. Erat autem Timon ex eo Atticæ pop. ſeu op. cui Κολυττὸς nomen. Indidem oriundus Plato Philoſophus. Κολυττὸς autem ad radices montis Hymetti jacebat. Patrem habuit Echecratidem, nullâ aliâ re inſignem, quàm quòd Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere (verba ſunt Tanaqu. Fabri ad Luciani Timonem) cum eam rem Plut. διὰ παροιμιάσεως in vitâ M. Antonii abſolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuiſſe, & moribus adeo factum ad humanitatem, nihil ut ipſo χρηστότερον, nihil benignius extiterit. Nam quòd illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quid ita? inquies. Quia non homines ille, ſed feras oderat, quibus ætas illa ſcatebat. Certè qui Ariſtophanis fabulas legerit, de his mecum 3. non commutabit verba. Accedat his Platonis teſtimonium, qui ita ſcripſit Ep. 24. inter illas quæ non ita pridem à Leone Allatio vulgatæ ſunt. Συνίγνων, inquit, ὅτι Τίμων ὢν ἦν ἐκ μισάνθρωπος. Μὰ ἐυφήμως μέντοι ἀνθρώπους ὁ ἀδικαίως θηρία φιλεῖν. Extat ejus epitaphium olim à Callimacho ſcriptum; & item alterum quod homo providus ſibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio eſt:

Ἐνθάδ' ὑποβρίθας ψυχὶῳ βαρυδαίμονα κεῖμαι,
Τέτρυμαι δ' ὦ πούτιδες, κακοὶ δὲ κακῶς ὀλοισθε.

Ait Plut. ſepultum fuiſſe Ἀλᾶσι, ſed cum 2. ſint Ἀλαί, locum illum Plut. de Araphenidibus intelligas, non de Æxonidibus: nam priores Ἀλαὶ ad tribum Ægeidem pertinebant, alteræ non item.

Timonax, ὁ πρώτῳ κατὰ Σκυθῶν citatur Apollonii Scholiaſtæ in l. 4. & eoſdem libro Τιμώνακτος ὁ πρώτῳ τῶν Σικελικῶν.

Timonium, caſtellum Paphlagoniæ. Steph.

Timoſthenes, præfectus claſſis Ptol. Philadelphi. Scripſit de portubus libros 10.

Timotheus, dux Athenienſium feliciſſimus, Cononis filius, ad cujus imaginem pictores Fortunam depinxerunt cogentem urbes ad rete, ipſo juxta dormiente. Quod

Quod vel aſſentationis vel invidiæ cauſa in eum ſic excogitatum fuit. A Platone frugali, Muſicâque cœnâ exceptus, cum ex eâ melius quàm poſt opiparas epulas ſe haberet, dicere conſuevit: *Qui cum Platone cœnant, etiam poſtero die bene habent.* Vide Suidam, & Cic. lib. 1. de Off. 2. *Timotheus* Athenienſis, Comicus mediæ Comœdiæ, cujus fabulas nonnullas commemorat Athenæus. 3. *Timotheus*, muſicus Mileſius, ſub Philippo rege Macedonum. Hic cum decimam Chordam Lyræ adjeciſſet, à Lacedæmoniis civitate ejectus eſt. Id SCtum apud Boëthium habes lib. 1. de Muſ. cap. 1. Vide Suidam. 4. Alius ſculptor nobiliſſimus, unus ex illis qui Mauſoleum cœlaverant. Plin. 34. 5. Alius comes peregrinationum D. Pauli, epiſcopus Eccleſiæ Epheſinæ, Martyr ſub Nerone. Volat. lib. 2.

Timotheus Athenienſis, volumine claruit de Vitis. Laert. in Plat. Ariſt. Zen. & Speuſ. Voſſius eundem putat cum Timotheo illo, cujus Ἀργολικὰ citat Plut. de Flum. capp. de Inacho, & Hebro. At omnino diverſus eſt *Timotheus* gentilis Theologus, de quo Arnobius l. 5. Eſt & alius *Timotheus* Chronographus Chriſtianus, qui de initio rerum ac Deo præclarè ſcripſit. Alius denique *Timotheus* Gazæus, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. l. 2. c. 21.

Timoxenes, Achæorum dux, an. mundi 3745.

Timoxenus, ὁ τῷ περὶ λιμένων laudatur ab Æſcyli Scholiaſte in Perſas; ſed leg. περὶ λιμένων. Voſſius.

Timyra, urbs juxta Iſauriam, & flu. Indiæ. Steph.

Tina, Ptol. flu. Albionis per Northumbriam in ort. fluens, vulgò *Tine* Gamdeno, ad cujus oſt. op. & portus *Tinmouth* à Bervico in confin. Scotiæ 50. m. p. in meridiem.

Tinda, *Stabulum Diomedis* Anton. op. olim Thraciæ mediter. inter Philippos ad oc. 61. & Maximianopolim ad ort. 18. m. p.

Tinde, Chalcidica urbs Thraciæ. Steph.

Tindium, urbs Libyæ. Steph.

Tinge, promunt. Africæ, quod ferunt ab Antæo conditum. Vocatur etiam *Ampeluſia*.

Tingi, *Tingis* Ptol. *Tingios* Steph. corruptè pro *Tingis*, vulgo *Tanger*, colon. & urbs Mauritaniæ Tingitanæ caput, extra Herculis columnas, inter Septam ad ort. 60. & Ziliam ad occ. 24. m. p. à Lixia 54. De eâ Sil. l. 3.

Et Tingin rapido mittebat ab æquore Lixus.

Tinia, Plin. *Tenea* Strab. Umbriæ flu. in Tiberim fluens. *Topino* Leandro. Sil. l. 8.

In Tiberim properans, Tiniæq; inglorius humor.

Vide Plin. 3. 5.

Tinnetio, vicus Rhætorum Anton. *Tintſchen* Germanis, teſte Tſchudo.

Tinurtium, op. Gall. Celt. ad Ararim flu. Spartianus in Severo. Vulgò *Tournon*.

Tinus, vide *Tina*.

Tios, vide *Tium*.

Tipanilla, pop. juxta Caucaſum Steph.

Tipaſa, urbs Maurit. Cæſar. Ptol. *Taves* Merc. *Saſa* Mor. *Tenet* Caſtaldo.

Tiphernum, vide *Tifernum*.

Tiphœus, vide *Typhœus*.

Tiphys, primæ navis, quæ Argo dicta eſt, gubernator, & Argonautarum in Colchicâ expeditione ſocius, Hagnii fil. juxta Apollodor. lib. 1. & Val. Flac. Argon. l. 1. At Hyginus Fab. 14. 18. Bœorum illum facit, Phorbantiſque & Hymanes filium. Morbo præterea abſumptum eſſe refert in Maryandinis in Propontide apud Lycum regem. Vide Pauſ. in Bœot. Steph. de urb. Apollon. & ejus Schol. Val. Flaccum (qui illi Erginum ſucceſſiſſe vult) Apollodorum & Hyginum. Orpheus:

Τίφυτ' Ἀγνιάδω δολιχῆς ἰθυντορ ἁνίης.

Virgil. Ecl. 4.

Alter erit tum Tiphys, & altera quæ vehat Argo
Delectos heroas. ———

Ubi Servius *Tiphya* poni ait pro quocunque navis gubernatore. Propriè accepit Ovid. 1. Art.

Tiphys in Æmoniâ puppe magiſter erat.

Itemque Seneca in Medeâ:

Auſus Tiphys pandere vaſto
Carbaſa ponto, legeſque novas
Scribere ventis.

Idem ibidem:

Tiphys imprimis domitor profundi.

Sic & Claud. lib. 1. de bello Getico.

Intalli cum clauſtra freti coeuntibus æquor
Armatum ſcopulis audax irrumperet Argo
Omnibus attonitis ſolus poſt numina Tiphys
Incolumem tenui damno ſervaſſe catinam
Fertur, & ancipitem montis vitaſſe ruinam.

Sed proverbialiter idem Ovid.

——— *Tiphys-dicar amoris ego.*

Atq; idem Seneca his verſibus vaticinio plenis.

Venient annis ſecula ſeris,
Quibus Oceanus vincula rerum
Laxat, & ingens pateat tellus,
Tiphyſq; novos detegat orbes
Nec ſit terris ultima Thyle.

Et in loco Virgilius ſuperius adducto. Neque hoc ſolum, ſed à *Tiphy* dicti *Tiphæenſes* pop. Bœotorum, qui eſſent ſcientiſſimi rei maritimæ, quod eſt apud Pauſ. in Bœot. Quin ab eodem gubernatore navigium ſic dictum eſt, nam Sidon. Apoll. lib. 1. Ep. ita ſcribit: *Tiphyn curſoriam, ſic navigio nomen eſt, aſcende.*

Tiquadra, maris Balearici inſ. Plin. Apud nonnullos *Tiquadra* legi ait Hermolaus: Hodie *Contera* Floriano.

Tireſias, vates Thebanus Everi fil. qui cum aliquando in Cithærone vidiſſet 2. dracones coeuntes, obſervatâ fœminâ ex iis occidit illam: quo facto in fœminam & ipſe mutatus eſt. Deinde cum rurſus poſt 7. annos eodem pacto, & marem draconem interfeciſſet, in priſtinam formam rediit. Quo factum eſt, ut exorto poſtea jocoſo inter Jovem & Junonem certamine, Virine an fœminæ majorem ex coitu voluptatem caperent, ille potiſſimum judex ſit adhibitus, ut qui utrumque fuiſſet expertus. Tireſias autem pro Jove ſententiam tulit, aſſerens multo plus de coitus voluptate percipere fœminas. Dixit enim τὰ μοιρῶν δέκα δίκα, τὰ δ' ἐνδεκὰ τρίπτυχ' ἐμάν, τὰ δὲ γυναῖκα τὰς ἁπάσα ut ait Phlegon. Ob quod à Junone excæcatus eſt. Alii vero propterea excæcatum dicunt quòd Palladem nudam in fonte conſpexiſſet. Jupiter autem in ſolatium viſus amiſſi, divinationis peritiam illi dedit, & ut 7. ætates viveret, inquit idem Phlegon; Licet Agatharchides dicat eum vixiſſe ſolum πέντε γενεῶν πλέον. Hinc Lycophron eum vocat πυκρόμαντιν πίμπλον, Lucilius *grandævum*, Statius *longævum* vocat. Hujus animam evocat Ulyſſes apud Hom. Odyſ. 10. (Vide ſis quoque Horatium) multaq; ab eo futura edocetur. Strab. lib. 9. author eſt ejus monumentum fuiſſe ſub Tilphoſſo monte Bœotiæ, juxta fontem ejuſdem nominis, ubi profugus diem ſuum obiit, cum jam ſenex gelidiſſimam Tilphoſſæ aquam hauſiſſet, ibidemque Thebanos ſepulto divinos honores ei tribuiſſe. Vide Ovid. Met. lib. 3. Ponitur pro cæco apud Juv. Sat. 13. ———*Tandemq; fatebere lætus*
Nec ſurdum, nec Tireſiam quenquam eſſe Deorum.

Tiria, urbs Leucoſyrorum. Steph.

Tiridates, Armeniæ rex. Horat. l. 1. 26.

Quid Tiridaten terreat unice
Securus. ———

Meminit quoque *Tiridatis* Armeniæ regis, ejuſdemque in in urbem Rom. introitûs Tranquillus in Claudio Cæſ. Item nomen magi cujuſdam apud Plin. l. 30. c. 3.

Tiriſcum, (quod jam *Tavos* dicitur) op. Daciæ; *Turo* Lazio, aliis *Groſſechana* in Valachiâ.

Triſſa, urbs Macedon. in Emathiâ. Ptol. *Leſterocori*, teſte Moletio.

Triſta, Ptol. vulgò *Driſta*, urbs Myſiæ infer. hodie metropolis in Bulgariâ.

Triſtria, vulgò *Capo Lemano*, Myſiæ inf. promunt. in orâ maris Euxini, inter Dionyſiopolim & Odeſſum. Ptol.

Tiriza, op. Paphlagoniæ. Steph.

Tiro, Ciceronis libertus, occultas ſcribendi notas, quæ hodie *Siphræ* dicuntur, primus inveniſſe fertur. Hodie vero ita frequens eſt modus iſte ſcribendi, ut nullus ferè ſit neque princeps, neque nobilis, quin ſuas habeat

habeat ſiphras. Polyd. Vergil. l. 2. c. 7. de rer. invent.

Tirolis, reg. Germ. non obſcura, tit. Comitatus inſignis, partem Rhætiæ, partem Norici magnam, & partem minimam Cenomannorum Italiæ complectens, Auſtriacis principibus parens.

Tirſe, urbs Mygdoniæ. Steph.

Tirynthi, flu. Argivus. *Tirynthi* vero *Tirynthia* Heſychio, nomen urbis, patriæ Herculis in Peloponneſo, quæ proxima Argis eſt, unde Hercules *Tirynthius* appellatus eſt, quamvis Thebanus quoque vocatur.

Tiſæum, Theſſaliæ mons. Polyb. Promuntorium quoque ibidem eſt. Apollon. lib. 2.

Tiſamenes, Antiochi fil. qui apud Delphos oracula reddebat.

Tiſandrus, vide *Theriſander*.

Tiſara, portus & op. Latinorum. Steph.

Tiſaranthas, flu. Scythiæ, Herodotus l. 4 Lege *Tiarantus*.

Tiſebarica, reg. Æthiopica ſupra Berenicem, cujus partem maritimam Ichthyophagi incolunt. Periplus Arriani.

Tiſia, urbs Italiæ. Steph.

Tiſiana, Scythiæ flu. Jornandes.

Tiſias, Steſichorus poeta imprimis ſic dictus, qui poſtea à *Chorea* nomen ſortitus eſt.

Tiſias, Coracis Rhetoris diſcipulus. Vide *Corax*.

Tiſiatum, Africæ urbs à Scipione deleta, Strabo.

Tiſiphone, *ultricem cædis* ſig. Invidi enim & vindictæ cupidi furiis merito agitari dicuntur. Monſtroſam hujuſce vocis notationem adfert Statii Schol. in 1. Theb. *Tiſiphone*, inquit, *quaſi τίνων φονὰ, id eſt, iſtarum* vox. Hor. Serm. 1. Sat. 8. —*Hecaten vocat altera, ſævam*

Altera Tiſiphonen. ———

Tibullus l. 3.

Tiſiphoneq; impexa feros pro crinibus angues.

Sævit. ———

Claud. lib. 1. de Raptu Proſ.

——— *Crinitaque ſontibus hydris*
Tiſiphone quatiens infauſto lumine pinum
Armatos ad caſtra vocat pallentia manes.

Virgil. Æneid. 6.

Tiſiphoneque ſedens pallâ ſuccincta cruentâ
Veſtibulum inſomnis ſervat noctesque dieſque.

Ultrix dicitur eidem, ut & Papinio lib. 8. Theb.

Tiſis, urbs Ægypti, quam condidit *Tiſis*. Steph.

Tiſobis, flu. Albionis per Walliam fluens pelago apud Aſaphenſem urb. exceptus, vulgo *Teſe*. Aliis *Clwyd*, *Conwey* vero Camdeno. *Tæſobis* Ptolemæo. Sic enim ille lib. 2. cap. 3. Τοισόβιος πύλαμις ἐκβολαί.

Tiſſa, Siciliæ urbs. *Randazo* Nigro. Sil. lib. 14.

Venit Amaſtra viris & parvo nomine Tiſſe.

Tiſſaphernes, rex Perſarum, Ageſilao bellum indixit.

Tiſurus, op. Africæ propriæ. Ptol.

Titacidæ, vicus in Antiochide tribu, à *Titaco* qui Aphydnas Dioſcuris prodidit. Steph.

Titan, vel *Titanus*, Cœli & Veſtæ fil. frater Saturni natu major, ad quem quamvis paternæ hæreditatis jus pertineret, quoniam tamen matrem & ſororem in Saturnum propenſiores eſſe ſentiebat, ſuo illi jure eâ lege ceſſit, ne quam ſobolem maſculam educaret, ſed cœli imperium ad liberos ſuos rediret. Verum cùm poſtea Opis dolo factum intelligeret, ut primum Jupiter, deinde Neptunus & Pluto clam eſſent educati, eâque viâ liberos ſuos avitâ ſucceſſione dejectos videret, unà cum filiis ſuis *Titanibus* bellum adverſus fratrem ſuſcepit, cujus exitus is fuit, ut victus prælio Saturnus, unà cum matre, & ſorore in hoſtium manus pervenerit, arctiſſimæque cuſtodiæ fuerit incluſus, donec adultus Jupiter, victis Titanibus eum liberaverit. Ponitur aliquando pro *Sole*. Ovid. Met. 1.

Nullus adhuc mundo præbebat lumina Titan.

Juvenalis Titanem poſuiſſe videtur pro Prometheo.

E meliore luto finxit præcordia Titan.

Heſychius: Τιτὰν, παιδιαρίσκε, ἢ τὸ τῦ Ἀντιχείσε ὄνομα. Sed poſteriore modo ſumptum vocabulum ſcriberetur Τειτὰν, ut adimpleatur numerus 666. qui in Apocalypſi notatur, ut numerus Beſtiæ, vel Antichriſti. Palmerius. Hinc *Titanius*, ut *Titania caſtra* apud Virg. & *Titania bella* apud Sil. Italicum. Item *Titaniacus*; Ovid. Met. 7.

Hinc Titaniacis ablata draconibus, intrat
Palladias arces. ———

Item *Titanicus*. Unde proverb. Τιτανικὸν βλέπειν *Titanicum tueri*. Vide Nat. Com. lib. 6. cap. 20.

Titanes, filii feruntur Titani fratris Saturni, de quo ſupra. Aliis videntur ſic dicti ἀπὸ τῦ τίσιος, i. e. ab ultione; aliquibus ἀπὸ τῦ τιταίνειν, quod eſt *trahere*, vel *extendere*. Diodorus omnes communi nomine à Titeâ matre vult appellatos, quæ quidem fabuloſa omnia. Euſt. in Hom. & alii intelligunt per eos ſpiritus & ventos, qui ex cœlo, i. e. aere, ad terram demiſſi occultantur in eâ, atque ita terræ motus generant, qui ſæpe multos homines opprimunt & conficiunt. Atque eò etiam (ſi Phyſicè fabulam enodes) referri poſſunt & verba Heſiodi in Theog. ubi ſimul etymon proditum ab eo, quod ſupra expreſſimus: Sic enim ait,

Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ὀνόμηνεν καλέεσκε,
Φάσκε δὲ πατρογόνους ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι
Ἔργῳ, τοῦο δ' ὄπιστα τίσιν μεγάλην ἐτίσαι.

Suidas: καλαχθονίους δαίμονας exponit. Sanè Hom. hymno in Apollinem.

Τιτῆνές τε θεοὶ, τοὶ ὑπὸ χθονὶ ναιετάουσι
Τάρταρον ἀμφὶ μέγαν, τῶν ἐξ ἀνδρές τε θεοί τε.

Hos fama eſt omnium primos metendi artem à Cerere fuiſſe doctos. Apollon. lib. 4.

Δηὼ γὰρ κείνη γε δὴ πύρι πάσατο γαῖαν,
Τιτῆνας δ' ὕδατι ζαχὺν ὄμβριον ἀμήσασα.

Ex horum ſanguine cum Diis bellum gerentium, qui in terram defluxit, varia ſerpentum genera exorta eſſe ſcribit Nicander in Theriacis hoc pacto.

Ἀλλ' ἤτοι κακόεργα φαλάγγια, σιὼ ἢ ἀνίγκης
Ἐρπετὰ, ἴχιάς τε ἢ ἄχθια μύρια γαίης
Τιτήνων ἐκπεσεν ἀφ' αἱμάτων.

Quin & Orpheus hymno in Titanes:

Τιτῆνας ὑμᾶς τε ἢ Οὐρανῦ ἀγλαὰ τέκνα
Ἡμετέρων πρόγονοι σωτῆρες, γαίης ὑπένερθεν
Οἰκοῦντες Ταρτάριοισι μυχοῖς χθονὸς ἐνναέτειραι
Ἀρχαὶ ἢ πηγαὶ σκιδνᾶν θνητῶν πολυμόχθων,
Εἰναλίων πλειῶν τε, ἢ οἱ χθόνα ναιετάουσιν
Ἐξ ὑμέων γὰρ πᾶσα πέλει γενεὰ ἢ κόσμος.

Titanus, flu. Æolidis. Plin. 5. 30.

Titareſius. Heſychius: Τιταρήσιος, πόλεμος Ἠπείρε. Ubi Grammaticus aliàs longè doctiſſimus ſuam in Geographicis inſcitiam prodit: Eſt enim Pieriæ & Theſſaliæ flu. longè ab Epiro. Sed fefellit eum Homerus, qui eò quòd de Perabis dixit Iliad. β.

——— Μητιόλαμοί τε Πελασγοὶ,
Οἱ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔναιον
Οἵτ' ἀμφ' ἰμερτὸν Τιταρήσιον ἴρηξ' ἐϊμονέοντο.

Putavit Titareſium ac Dodonem eſſe in eodem regionis tractu. Sed in eo falſus eſt. Duplices enim *Perabi*, qui cum à planis Theſſaliæ locis à Lapithis pulſi fuerunt, biſariam diviſi ſunt: Alii ad Olympum, & Pieriæ loca montuoſa, unde fluit Titareſius, habitavere; alii ad Æthicas profecti ſunt, & ibi manſerunt in montibus Theſprotiæ ac Dodonæ vicinis; qui nihilominus propter idem nomen & conſanguinitatem uniti ſub Guneo duce ad Trojam profecti ſunt. Lucanus hunc flu. *Titareſum* vocat, lib. 6.

Solus in alterius nomen cum venerit undæ
Defendit Titareſus aquas, lapſuſque ſuperne
Gurgite Penei pro ſiccis utitur arvis.
Hunc fama eſt Stygiis manare paludibus amnem,
Et capitis memorem, fluvii contagia vilis
Nolle pati, ſuperumque ſibi ſervare timorem.

Nimirum voluit exprimere illud Homeri Iliad. B. ubi ſupra. Οἵ τ' ἀμφ' ἰμερτὸν Τιταρήσιον ἴρηξ' ἐϊμονέοντο,
Οἵ ῥ' εἰς Πηνειὸν ῥοδίην καλλίῤῥοον ὕδωρ,
Οὐδ' ὄγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ
Ἀλλά τε μίνυθά περ ῥέει ἠΰτε ἔλαιον,
Ὅρκα γὰρ δεινῆς, Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.

Titaron, urbs Theſſaliæ. Steph.

Titenus, Colchidis flu. in Pont. Eux. ſe exonerans. Apollon. lib. 4.

Tithonus, Laomedontis, Trojanorum regis fil. qui cum ob formæ præstantiam ab Aurorâ adamaretur, ab eâdem raptus est, & curru ejus in Æthiopiam advectus, ubi & Memnonem ex eâ genuit. Vide Servium in illud Æn. 4. *Et jam prima novo spargebat lumine terras*
Tithoni croceum linquens Aurora cubile.
Fabulantur Poetæ, hunc summi muneris loco longissimam vitam ab Aurorâ petiisse, eâque impetratâ, cum ætates plurimas vixisset, decrescente quotidie ex senio corpore, tandem in cicadam versum fuisse. Horat.
Longa Tithonum minuit senectus
Idem lib 1. Od 28. —*Tithonusque remotus in auras.*
Ubi Acro & Porphyrio, itemque alii oscitantes interpretes acceperunt pro Tithono mortuo. Atqui poeta fabellam perstringere voluit ex mythologiâ, ut dixi, de Tithono in cicadam verso, & suspenso in auris, sive aere, in canistro sive fiscellâ. Eust. ad Iliad. ϕ. Οἱ πάλαι λαλῆσαι φασὶ Τιθωνὸν, ὅτι τε εἰς τέττιγα διὰ γῆρας μετεβλήθη, ἢ ὅτι ἐν ταλάρῳ, ἢ ἐν καρτάλλῳ ἐκρεμάσθη. Cleanthes apud Athen. lib. 3. Τιθωνὸς ἀθανασίας ἐπιθυμήσας ἐν θαλάμῳ (lege ἐν ταλάρῳ) κρεμάσαι πάλιν ὑπὸ γήρως ἐστερήθη τῶν ἁβίων. Propert. 2. 18.
At non Tithoni spernens Aurora senectam
Desertum Eoâ passa jacere domo est.
Illum sæpe suis decedens fovit in ulnis
Quàm prius abjunctos sedula lavit equos.
Illum ad vicinos cum amplexa quiesceret Indos
Maturos iterum est questa redire dies, &c.
Tithorea, urbs Eœotiæ à *Tithoreâ* Nymphâ. Steph.
Tithras, vicus in tribu Ægeide. Steph.
Tithronium, urbs Phocidis. Steph.
Titi Livii duo fuere, Alter Tragœdiarum scriptor, qui ob ingenii meritum à Livio Salinatore, cujus liberos erudiebat, libertate donatus est. Alter Patavinus, qui floruit sub Augusto ac Tiberio. Vide *Livius*.
Titia curia, & *Titienses* tribus, dicta à *Tito* Tatio. Festus.
Titianus, Titiani fil. orator Græcus, præceptor Maximini principis, scripsit libros provinciarum pulcherrimos. Appellabatur simia sui temporis, quod omnia prope imitaretur. Jul. Capit.
Titii, sacerdotes Apoll. à *titiis* avibus, quas in auguriis certis observare solebant, sic dicti. Var. l. 4. de L. L.
Titius, Illyrici flu. Ptol. *Gerha* Favolio. *Variecha* incolis, teste Nigro. Item Syriæ præfectus, an. mund. 3956.
Titoneus, mons apud Dionys. lib. 1. Gigantiadis. Incola similiter *Titoneus*. Steph.
Titormus, bubulcus monstrosæ fortitudinis, cum Milone Crotoniatâ de robore certavit, vicitque, cum pedem tauri unâ manu, alterâ vero alterius tauri pedem, ipsis per vim conantibus resilire, traheret. Ælian. ποικ. 12. 22.
Tituacia, Carpetanorum urbs in Hisp. Tar. Ptol. *Xetafe* Moletio.
Titulcia, locus Hisp. inter Emeritam & Cæsaraugustam. Anton. *Vayona* Morali.
Titus, clarissimus Romæ Imp. Vespasiani fil. Domitiani frater. Dictus est *amor*, ac *deliciæ humani generis* Tranquillo in ejus vitâ. Ubi vox *deliciæ* una ex illis est, quas observat Casaubonus negotium facessere Græcis interpretibus. Itaque ex iis alii omiserunt isto loco, ut Pæanius, qui ita vertit: Τὸ πλῆθος γὰρ αὐτὸν κοινὸν ἴδρυτο περιπόθητον. Alii pro eâ posuerunt τρυφὴ: cujus tamen dictionis similem usum non reperies apud eos, qui verè Ἑλληνίζουσι. Suidas. Ὡς πρὸς ἅπαντας ἦρος ἡ τρυφὴ τῇ ἐπιτῇ περσαγορευθῆναι γένοιτο. Memorabilis est vox illius apud Suet. in ejus vitâ: *Amici hodie diem perdidi.* Quod plenius explicat Themistius Orat. 6. Τίτε τῇ γαμετῇ τὸ λαμπρὸν ἡ μία ἐκείνη ῥῆμα, ὅτι, Τάμισον ἐκ ἐβασίλευσα, ἐδὲν γὰρ ἐπόησα. Interfectum à Domitiano fratre Dio, ex eoque Zonaras, item alii, ut Suidas, notant. Suet. tamen febri extinctum adstruit, ut & Eutrop. Aurel. Victor, aliique minorum gentium historici. Vide Theod. Marcilium ad Sueton.
Titus, nomen viri, ad quem Epistolam scripsit B. Paulus, cum in Cretâ eum reliquisset, ut oppidatim presbyteros constitueret.

Titus Æmilius Mamercus, conf. anno mundi 3494.
Titus Annius Fusius, conf. anno mundi 3811.
Titus Annius Ruffus, conf. an. U. C. 626.
Titus Antonius Xvir, an. U. C. 304.
Titus Apronianus, conf. an. U. C. 869.
Titus Aurelius Anton. Pius, 16. Rom Imp. A. D. 140.
Titus Cæcilius Siculus, Trib. Mil. an. U. C. 311.
Titus Claudius Nero, conf. an. U. C. 552.
Titus Coruncanus, conf. an. U. C. 473.
Titus Didius Vinius, conf. an. U. C. 656.
Titus Ebutius Helva, conf. an. U. C. 255.
Titus Furnius, conf. an. U. C. 737.
Titus Geganius Macerinus, conf. an. U. C. 322.
Titus Genutius Xvir, an. U. C. 303.
Titus Herminius Aquilinus, conf. an. U. C. 248.
Titus Junius, conf. an. U. C. 821.
Titus Largius, apud Rom. primus Dictator. Liv. lib. 2.
Titus Livius. Vide *Livius*.
Titus Lucretius, conf. an. U. C. 246.
Titus Manlius Torquatus Dictator, an U. C. 404. 407.
Titus Menenius Lanatus, conf. an. U. C. 277.
Titus Minucius Augurinus, conf. an. U. C. 449.
Titus Numicius Priscus, conf. an. U. C. 281.
Titus Pinarius, mag. equitum, an. U. C. 363.
Titus Quintius Barbatus Interrex, an. U. C. 311.
Titus Quintius Barbatus, conf. an. U. C. 312.
Titus Quintius Capitolinus, Trib. Mil. an. U. C. 351.
Titus Quintius Cincinnatus Poenus, conf. an. U. C. 328. Item Trib. plebis, an. U. C. 310.
Titus Quintius Crispinus, conf. an. U. C. 546.
Titus Quintius Flaminius, conf. an. U. C. 556.
Titus Quintius Flaminius Apellas, conf. an. U. C. 631.
Titus Romuleius Xvir, an. U. C. 303.
Titus Saturninus, conf. an. U. C. 950.
Titus Sempronius Gracchus, conf. an. U. C. 577.
Titus Sempronius Longus, conf. an. U. C. 536.
Titus Servius Fidenas, Trib. Mil. an. U. C. 332.
Titus Statilius Taurus, conf. an. U. C. 728.
Titus Valerius, conf. an. U. C. 424.
Titus Virginius Tricostus, conf. an. U. C. 258.
Titus Virginius Cælimontanus, conf. an. U. C. 307.
Titus Veturius Calvinus, conf. an. U. C. 433.
Titus Veturius Xvir, an. U. C. 303.
Titus Veturius Geminus, conf. an. U. C. 260.
Titus Vinidius Quadratus, Syriæ præses, An. Dom. 52.
Tityrus. Hic nomen peperit fistulæ cantus, cui vacabat. Aristoph. enim καλαμίτην σύριγγα dixit, quam Dorienses Τιτύρειον vocant. Athenæus lib. 4. ὁδὶ καλάμιν ὠλὸς τιτύρειν καλεῖται παρὰ τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Δωριεῦσι. Grammatici veteres notant hircum appellari *Tityrum* Afrorum linguâ, eandemque ἐσωτυμίαν fortitum eorum custodem. At Servius asserit arietem majorem *Tityrum* dici linguâ Laconum. Fungerus.
Tityus, Jovis fil. ex Elarâ Orchomeni filiâ, quam cum Jupiter compressisset, gravidamque reddidisset, veritus Junonis indignationem, inter terræ viscera eam occultavit; instante vero legitimo partus tempore, Elara miræ magnitudinis puerum enixa est, qui quòd dehiscente terrâ luci redditus esset, Terræ fil. creditus est. Hic cum postea adultus, Junonis instinctu Latonam de stupro interpellasset, vimque illi inferre conatus esset, Jovis fulmine ictus, aut (ut alii malunt) Apollinis telis confixus est, & ad inferos detrusus, ubi humi exporrectus 9. terræ jugera dicitur occupare, jecurque perpetuo cum Lunâ renascens vulturi, aut, ut Hygino placet, serpenti exedendum præbere. Hom. Odyss. λ.
Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικυδέος υἱὸν
Κείμενον ἐν δαπέδῳ, ὃς ἐπ' ἴντια κεῖτο πιλίσθω.
Τῷ πὰρ δὲ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον, &c.
Virgilius. Æn. 6.
Nec non & Tityon terræ omnipotentis alumnum
Cernere erat; per tota novem cui jugera corpus
Porrigitur; rostroq; immanis vultur adunco
Immortale jecur tondens, fœcundaq; pœnis
Viscera, rimaturq; epulis, habitatq; sub alto
Pectore: nec fibris requies datur ulla renatis.
Ovid.

Ovid. Met. 4.
Viscera præbebat Tityus lanianda, novemq;
Jugeribus distractus erat.
Idem Pont. 1. 2.
Sic inconsumptum Tityi semperq; renascens
Non perit, ut possit jugiter esse jecur.
Idem in Ibin.
Jugeribusq; novem qui summus distat ab imo,
Viscera q; assiduè debita præbet avi.
Bene *præbet*. Ita quoque Seneca:
Præbet volucri Tityus æternas dapes.
Idem in Thyeste:
Aut pœna Tityi semper accrescens jecur
Visceribus atris pascit effossis aves.
Tibullus l. 1. el. 3.
Forrectusq; novem Tityus per jugera terræ
Assiduas atro pectore pascit aves.
Claudianus in Gigantom.
Quid dicam Tityum, cujus sub vulnere sævo
Viscera nascuntur gravibus certantia pœnis.
Horat. Carm. lib. 3.
Incontinentis nec Tityi jecur
Relinquit ales.
Idem alibi, de Plutone. —— *Qui ter amplum*
Geryonem Tityonque tristi
Compescit undâ. ——
Statius Theb. 1.
Terrigenam Tityum Stygiis extendit arenis.
Qu: Calaber. lib. 3.
Οἷος ὑπερφίαλος Τιτυὸς πάϊς ἐπτύετο Λητὼ
Ἐρχομένην Πυθῶ δὲ βιαίζετο κῆρι χολωθείς
Ἀκαμάτων περ ἰόντα θεὸς ὑπεδείματο Ἀπόλλων
Ἀμφηρεῖς βελέεσσιν, ὁ δ' ἀργαλέῳ ὀϊστῷ λύθρῳ
Πελυτίλεσθ' ὁμοῦ ἔκειτο κὴ χθονὸς ἀμφιπέδοιο
Μείρετ' ὀιζύς· νὺ δ' ἅ γε ἀέκοντά γε πεσόντα
Ἀχθόμενον μακάρεσσι, γελασσὰ δὲ πότνια Λητώ.
Ait Tityum Apollinis telis confixum. Ita ante eum Apollonius:
Ἦ ῥ' Ἀπόλλων Φοῖβος ὑπερφίαλον ἐπέτυκτο
Βάπτας, ὅπῃ πολλὸς ἰλὺς ἐρύοντα καλύπτῃσι
Μηλίῃ ἔμπαλιν Τιτυὸν μέγαν, ὃν ῥ' ἔτεκέν γε
Δῖ' Ἐλάρη, θρέψεν δὲ ἧ ἀψ ἐλοχεύσατο Γαῖα.
Callimachus vero in lavacrum Dianæ non ab Apolline sed à Dianâ confossum Tityum fuisse ostendit, cum ait:
Ἀφίημι καρδίης Τιτυοκτόνον. ——
At Pausanias in Laconicis scriptum reliquit in quodam templo positas fuisse Apollinis & Dianæ imagines, à quibus utrisque Tityus sagittis conficeretur. Ejus quoque mem. Apollon. lib. 1.
Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγαθυμοῦ τίκτε κούρη.
Strabo lib. 9. hanc fabulam ad historiam transtulit, dicitque quo tempore Apollo dictus est è cœlo in terras adventasse, ac homines mansuefeciss̄e, qui prius arborum sylvestrium fructibus tantum vescebantur, Tityum tyrannum Panopeæ crudelissimum, hominem fuisse violentum, atque prorsus flagitiosum, quem Apollo sagittis confecit. Lucretius vero lib. 3. ad rei Veneriæ cupiditatem, animique sollicitudines hanc fabulam retorsit; cum dicat fieri non posse omnino multa, quæ traduntur de inferis, neque Tityum, si par jecur universo terrarum orbi habuisset, perpetuum dolorem ita pati potuisse; sed per hæc animi curas antiquos significare voluisse, ut ab iis retrahamur. Verba ejus apponam:
Nec Tityon volucres ineunt Acheronte jacentem:
Nec quod ibi magno scrutentur pectore quidquam
Perpetuam ætatem possint reperire profectò
Quamlibet immani projectu corporis exstet
Qui non sola novem dispersis jugera membris
Obtineat, sed qui terrai totius orbem:
Non tamen æternum poterit perferre dolorem,
Nec præbere cibum proprio de corpore semper.
Sed Tityos nobis hic est, in amore jacentem
Quem volucres lacerant, atq; exest anxius angor
Aut aliâ quâvis scindunt torpedine curæ.
Vide Nat. Com. lib. 6. cap. 19. Item Tityus Orator homo loquax sanè & satis acutus; de quo Cic. in Bruto.

Tium, *Tion* Ptol. *Teium* Strab. *Tio* etiam hodie, teste Moletio, urbs marit. Paphlagoniæ, à Meletis condita, teste Melâ. Quidam confundunt hanc urbem cum *Teo* urbe Joniæ, Anacreontis patriâ.

T L.

Tlepolemus, Herculis & Astyoches filius, quam ex Ephyrâ urbe Peloponnesi rapuerat. Hom. in Catalogo. Hic cum adolevisset, clarus rebus bellicis, corporisque proceritate insignis, Lycimnium avunculum suum Matre progenitum, & patri suo charissimum jam senem interfecit. Propter quod fabricatis navibus, contractâque juvenum manu patriam reliquit, Rhodumque venit, in quâ 3. urbium regnum obtinuit. Bello vero Trojani tempore 9. navium classe Græcis suppetias tulit, quo in bello à Sarpedone Jovis filio interfectus fuit. Ovid. Ep. 1. *Sanguine Tlepolemus Lyciam repetescerat hastam*
Tlepolemi leto cura novata mea est.
Tlesias, 2. Archon, seu princeps annuus Atheniensium, circa Olymp. 25.
Tletes, pop. Iberici juxta Tartessios. Steph.
Tlos, urbs Lyciæ, à *Tlo* Mileti & Praxidices Nymphæ filio. Gentile idem, vel *Tloens*, *Tloites*, sive *Tlius*. Item urbs Pisidiæ, possessivum *Tloicus*. Steph.

T M.

Tmarus, Thesprotiæ in Epiro mons. *Tomarus* Plinio & Solino. Unde *Tmarius*. Hesychius: Τμαρίῳ Διὶ τὸ Δωδώνῃ, Callimachus Hym. in Cererem:
Ὧρσεν ἐν Τμαρίοισι. ——
Tmolus, mons Phrygiæ magnæ, ex quo Pactolus fluit, in confin. Lydiæ (ad flu. cognom. in Mæandrum per Sardes, quas alluit, influentem, cujus mem. Herod. & Plin.) in agro Trallensi & Sardensi, vitibus consitus, qui & *Tempsis* dictus est, teste Plinio; quem vide 15. 29. Virgil. Georg. 2. de variis vitium generibus:
Tmolus & assurgit quibus & rex ipse Phanæus.
Theophr. 4. Hist. cap. 6. Τμῶλος ἔχει ἀμπέλους. Auctor Tragœdiæ Thebaidos:
Hinc nota Baccho Tmolus attollit juga.
Ovidius Pont. 4. 15.
Africa quot segetes, quot Tmolia terra racemos.
Strabo lib. 13. in genere, Τμῶλος εὐδαίμων ὄρος. Et lib. 14. inter loca quæ asserunt ὕπνος αἴτιος, numerat Tmolum. Et iterum de eodem *Tmolo*, & locis aliis ita ait: διαφέρει χρυσοῦσσα, ἢ πρὸς Ἕρμωνα, ἢ πρὸς Καΐστρου πεδία. Hunc pertinet hymnus Orphei ad Sabazium ubi ait Bacchum insutum à Jove femori, & eductum.
—— Ὅτε τέλεσσ' ὑμῆν ἔλθῃ
Τμῶλον ἐς ἠγάθεον. ——
Crocum quoq; plurimum gignit hic mons. Virg. Georg. 1.
—— *Nonne vides croceos ut Tmolus odores,*
India mittit ebur? ——
Nam ibi per *odores croceos*, vulgaris Servius *crocum* intelligit, cujus interpretatio commoda est. Nam Solinus, Columella, & Martianus aiunt hunc montem esse florentissimum croco: primus cap. 53. Secundus lib. 3. cap. 8. postremus lib. 6. cap. de Phrygiâ; in quo ubi legitur *Tmolus loco florens*, legendum *croco*, ex doctorum censurâ. Alii tamen per *croceos odores* vinum redolens & fragrans intelligunt. Sil. Italicus lib. 7.
It montis decus, atq; ex illo tempore dives
Tmolus. ——
Dicitur quoque. *Timolus* vel *Tymolus*, teste Steph. Ovid. Met. 6. *Deseruere sui Nymphæ vineta Timoli*
Ubi tamen alii *Tmoli* legi debere contendunt. Idem Ovid. Met. 11. —— *Freta prospiciens latè riget arduus alto*
Tmolus in ascensu: clivoq; extensus utroq;
Sardibus hinc, illinc parvis finitur Hypæpis.
Tmous, fil. Tremyli & Praxidices, in Lycia natus.

T N.

Thyssus, urbs Cariæ. Gentile *Thyssens*. Steph.

T O.

Tobiæ, nomen viri. 1. Eſdr. 2.

Tobius, Τώβιος ſeu Τόβις Camdeno, flu. Albionis per Walliam in Oceanum ad Maridunum decurrens.

Tobrus, urbs Africæ propriæ. Ptol. Eandem cum Tuburbo Antonini eſſe credit Simlerus.

Tochari, pop. Indiæ, vel Sericæ. Ptol. Dionyſius :

Καὶ Τόχαροι Φρῦγές τε. ———

Tochata, urbs Cappadociæ ad Lycum flu.

Tocigonus, Venetæ reg. in agro Patavino flu. *Sciocco* Leandro.

Tocoloſida, op. Maurit. Ting. Ptol. *Mergo*, ſeu *Amargo* Marmolio.

Tolbiacum, Gall. Belg. op. Tacitus. *Zulpick* Divæo.

Tolentum, Italiæ op. in Piceno. Plin.

Tolerium, urbs Italiæ. Steph.

Toletum, *Toledo*, colon. & urbs Hiſp. Tar. Carpetanorum caput, in umbilico Hiſp. ad Tagum flu.

Toliapis, *Shepey* Camdeno, inſ. Albionis in mari Germanico contra Trinobantes, & Thameſis oſtia : ubi etiam Counos *Gocyinge* haud procul ab oſtio Tameſis.

Toliſtobii, *Toliſtobogi* Strab. & Ptol. qui & *Tectoſages*, pop. Galatiæ in Aſiâ. Τολιστοβόγιοι Stephano.

Tolmideſſa, Syriæ urbs in Chalcidicâ regiunculâ. Ptol.

Tolophon, urbs Locrorum Ozolorum. Steph.

Toloſa, vulgò *Tholouſe*, colon. & urbs Gall. Narbon. in Aquitan. conſin. ad Garumnum flu. Dicitur & *Tholoſa*. Hinc *Aurum Tholoſanum* ; de quo vide Cic. 2. de N. D. Gellium, & Juſtin.

Tolumnius, augur, qui pro Turno bellavit in Æneam. Virgil. Lib. 12.

Expediuntq; manus ; primuſq; Tolumnius Augur.

Item Veientum rex, qui Romanorum legatos interfici juſſit, an. U. C. 317.

Tomadæorum, inſulæ 2. Arabici ſinûs. Ptol. 4. 8.

Tomarus, (vide *Tmarus*) Strab. & Steph. mons Theſprotiorum Dodoneo oraculo imminens. Orpheus in Argonauticis, ubi de Argo :

Δι᾽ τοτ᾽ ὄπαζομίσσα Τομαρὶς ἴκλαγε φηγὸς.

Dicitur per conciſionem *Tmarus*. Unde Virg. Ecl. 8.

Aut Tmarus, aut Rhodope, aut extremi Garamantes.

Tomeus, urbs juxta Odeſſum. Steph.

Tomis, vide *Tomos*.

Tomiſſa, regiuncula, diſtinguens Cappadociam à Tauro. Steph. Τόμισα Straboni.

Tomos, Ælian. & Strab. *Tomi* Ptol. *Tomis* Marcellino, *Tomiſwar* Cælio Calcagnino, *Kiow* Ciofano ; ſic *ab inciſione* Abſyrti fratris Medeæ ibi ſecti dicta, urbs Myſiæ infer. in orâ maris Euxini, ubi Ovidius exulavit. Ovid. Triſt. 3. elegiâ 9. cui Titulus *Unde Tomos dicta ?*

Inde Tomos dictus locus hic, quia fertur in illo
Membra ſoror fratris conſecuiſſe ſui.

Cic. in orat. pro lege Manilia : *Primum ex ſuo regno ſic Mithridates profugit, ut ex eodem Ponto Medea illa quondam profugiſſe dicitur, quam prædicant in fuga fratris ſui membra in iis locis quà ſe parens perſequeretur, diſſipaviſſe, ut eorum collectio diſperſa, mœrorque patrius celeritatem perſequendi retardaret.* Statius in Sylvis.

——— *Nec triſtis in ipſis*
Naſo Tomis. ———

Pop. *Tomitæ*. Ovid. Pont. 1. 5.

Non vacat in quâ ſint poſiti regione Tomitæ
Quærere. ———

Hinc *Tomitanus*. Idem Pont. 1. 3.

Naſo Tomitanæ jam non novus incola terræ.

Tomyris, vide *Thomyris*.

Tongri, vide *Tungri*.

Tonice, Ptol. *Zazella* nunc teſte Stuchio, urbs & emporium Æthiopiæ ſub Ægypto ad ſinum Barbaricum inter Sarapionis portum & promunt. ad Bor. & Raptam metrop. ad merid. Aliis eſt *Mombaza*, urbs regia & ampla in eadem regione.

Topazus, inſ. in mari Rubro Plin. 6. 29. in quâ reperitur lapis *Topazius* mirè pellucidus, ſplendoreque aureo refulgens, ut interdiu non videri poſſit. Gentile *Topazius*. Steph.

Topiris, Ptol. *Topirium* Anton. *Doberus* Thucyd. *Toprus* ſeu *Toparum* Procop. *Ruſio* nunc, teſte Jo. Lydo, urbs Thraciæ à Philippis 38. m. p. in ort. ab Hadrianopoli 132.

Toranius, mango quidam, de quo Plin. 7. 12.

Toretæ, pop. Pontici. Steph. Vide *Oretæ*.

Torini, pop. Scythiæ Jaxamatis proximi, ubi perfecti mellis copia. Val. Flac. lib. 6.

Mellis honos Torinis, ditant ſua mulctra Satharchen.

Tornacum, olim Nerviorum in Gall. Belg. civitas. Hodie *Tournay*. Petrus Apianus dicit *Bagadum* eſſe Ptolemæi.

Toronaicus ſinus, Ptol. *Golfo di Rampo* Nardo, *Golfo di Agromana* Caſtaldo, ſinus Macedon. inter Singiticum & Thermaicum.

Torone, op. geminum : unum Epiri in orâ Litoreâ, inter Sybotam, & oſt. Acherontis flu. *Parga* Nigro. Alterum Macedon. ad ſin. Toronaicum inter Derrim & Caſſandriam, à *Torone* Neptuni filiâ, teſte Steph. ſic dictum. *Longo* Sophiano, *Rainero* Nigro. Vide Steph.

Torquatus, cognomen Titi Manlii, *à torque* impoſitum, quem occiſo ad Anienem Gallo detraxit. Hic eſt ille Torquatus Manlius, cujus juſſu cum filius adverſus hoſtem, à quo vocatus fuerat, pugnaſſet, eoque occiſo, equeſtria ſpolia victor ad patrem tuliſſet, ſubito eum, quod adverſus edictum ſuum, & rei militaris diſciplinam feciſſet, virgis cæſum ſecuri juſſit percuti.

Torquatus Aſprenas, conſ. an. U. C. 880. Livius.

Torrhebus, urbs Lydiæ, à *Torrhebo* Atyis filio. Vide Steph.

Tortomion, urbs inter Syriam & Armeniam. Steph.

Tortona, Siciliæ urbs. Steph.

Torroſa, hodie dicitur quæ olim *Antarados*.

Totilas, Gothorum rex, ad Placentiam Romanos vicit, fugavit ceciditque, & omnia Imperialia opida cepit, an. U. C. 1297.

Totonefium, litus & op. Britanniæ in comit. Devoniæ. *Totneſſe* Camdeno.

Tottaium, urbs Bithyniæ inter Nicæam & Dablim. Anton.

Tougeni, pop. Helvetiorum, quibuſcum Marius Rom. bellum geſſit. Strabo. Horum urbs *Tuggium*, ſeu *Tougium* vulgò *Zug*, unus ex 13. Helveticis conventibus ad lacum Tugienſ. inter Luceriam ad occ. 2. & Tigurum ad Cæc. 3. leuc.

Toxandri, pop. Belgii, quorum reg. *Toxandria* Marcellino cum *Toxandro* op. cogn. in Brabantiâ.

Toxii, & *Toxiani*, pop. Taurici. Steph.

T R.

Trabala, urbs Lyciæ. Steph.

Trabea, poeta, cui inter Comicos octavus locus aſſignatur. Hujus mem. Cicer. 4. Tuſc. & de Fin.

Trachalus, orator Domitiani temporibus. Quinctilianus lib. 10. cap. 1. *Erant præclara & nuper ingenia, Nam & Trachalus* (alii *Trachallus*) *plerumque ſublimis, & ſatis apertus fuit*, &c.

Trachas, urbs Latii. Ovid. Met. 15.

Antiphatæq; domus Trachaſq; obſeſſa palude.

Trache, inſ. parva inſtar ſcopuli in mari Jonio apud Corcyram.

Trachea, ſeu *Trachia* apud Strab. tota Iſauria apud Strab. dicitur, teſte Steph.

Trachin, vel *Trachis*, vel *Trachyna*, urbs Phthiotidis, à quâ *Trachinia* reg. ad ſin. Maliacum ſub monte Octâ.

Trachina, urbs Latii quæ nunc *Tarracina*.

Trachinia, regiuncula Phthiotidis in orâ ſinûs Maliaci, ubi Heraclea urbs cognomine *Trachin* cujus mem. Ovid. Met. 11. ubi *Herculeam Trachina* vocat. Hinc *Trachinius* apud eundem Ovid. ibidem.

Hæc quoq; quæ ſequitur ventis Trachinia puppis.

Trachiris, Libyæ infer. flu. Ptol. *Gambea* Barroſo.

Trachones, 2. colles Cœleſyriæ apud Damaſcum. *Hippos mons* Ptol. Inde pop. *Trachonitæ* in Arabiâ.

Trachonitis, *Bacar* hodie, teſte Gul. Tyrio, reg. Palæſtinæ, quæ & *Ituræa* Straboni, & *Petræa* Hegeſippo, in Cœleſyriâ, inter mont. Libani, & lacum Tiberiadis. Vide Plin. 5. 14.

Trachyna,

Trachina, vide *Trachin*.

Tramenothyritæ, Troadis pop. quos Tzetzes *Grimenothyritas* vocat.

Tragaſæ, reg. Epiri, à *Tragaſo* quodam, in cujus gratiam Neptunus ſalis denſationem fecit: unde *ſal Tragaſæus*. Steph.

Tragia, *Tragiæ*, & *Tragæa*, Steph. inſ. maris Ægei parva apud Samum, quam Strabo ante Miletum urb. Cariæ deſcribit, qu. inter illam & Samum. Item op. Naxi inſ. ubi Apollo colebatur, *Tragæus* dictus. Steph.

Tragilos, urbs Thraciæ juxta Cherſoneſum Macedonicam. Steph.

Tragurium, *Trau*, inſ. Dalmatiæ proxima cum urbe cognomine. Vide Plin. 4. 21.

Trajana, Picenorum urbs. Ptol. Aliis *Triana*.

Trajana colonia, op. Germ. infer. ad Rhenum. Anton. *Keyſerwerd* Ortelio.

Trajana legio, Ptol. op. Germ. ſup. ad Rhenum. Ptol. *Drechſhauſen* Ortelio.

Trajana via, in Apuliâ, inter Beneventum in Hirpinis & Brunduſium in Salentinis.

Trajani monumentum, op. Germ. inſ. ad Rhenum, & Francofordam urbem. *Cronburg*, vel *Tranburg*, teſte B. Rhenano.

Trajani pons, Hiſp. urbs ſuper Tagum flu. *Ponte de Alcantara* Cluſio.

Trajanopolis, urbs Thraciæ inter Maximianopolim ad occ. 58. & Apros ad ort. 23. m. p. ab Hadrianopoli ad Euronotum 86. Item urbs Phrygiæ magnæ. Ptol. Fuit etiam urbs Siciliæ mediter. *Dragina* Curopalatæ, *Troyanopolis* autem legit Fazellus. Vide *Tranum*.

Trajanus, flu. Ægypti. Ptol. Hujus oſtium apud Moyſen *Pihahiroth* vocari dicit Becanus.

Trajanus portus, op. olim & portus Tuſciæ in orâ inter Populonium ad occ. & Telamonem ad ort.

Trajanus Patricius, ſub Juſtiniano Principe floruit. Temporum epitomen ſcripſit. Suid.

Trajanus, inter Cæſares optimus, quemadmodum teſtatur acclamationis in creandis Impp. formula: *Sis felicior Auguſto, melior Trajano*. Claudianus de Theodoſio lib. de 4. Conſ. Honorii.

——*Victura feratur*
Gloria Trajani; non tam quod Tigride victo
Noſtra triumphati fuerint provincia Parthi,
Alta quòd invectus fractis Capitolia Dacis,
Quàm patriæ quòd mitis erat.

Trajectum, geminum: ſuperius quod ad *Moſam*, & inferius quod ad *Rhenum* nominatur. Superius *Maeſtricht* vocatur, urbs Germ. infer. in Brabantiâ, à Coloniâ 12. leuc. in occ. Antwerpiam verſus, à Leodio 4. leuc. in Bor. quot ab Aquiſgrano in occ. Inferius *Utrecht*, urbs Germ. infer. in Batavis à Coloniâ 23 leuc. in Bor. diſtans, à priore Trajecto 21 leuc. in Bor. & Cæc. recedens. *Ultrajectum* quoque Latinè dicitur.

Trajectum, item Francorum geminum: Unum ad *Mænum* in Franconiâ, emporium max. & urbs libera, à Moguntiâ 4. leuc. à Spirâ 12. Alterum ad *Oderam* in Marchia. Utrumque vulgò *Francfurd*.

Trajectus, pagus Albionis ad Sabrinam flu. in Angliæ & Walliæ confin. Briſtolio, Chepſtovioq; vicinus. *Auſtclive* Camdeno.

Tralles, & *Trallis*, num. ſing. Plin. & Ptol. quæ prius *Euanthia*, *Seleucia*, & *Antiochia* dicta eſt, teſte Plin. *Chora* Nigro, urbs Lydiæ ab Epheſo ad 30. m. p. in Eurum. Juvenal. Sat. 3.

Hic Andro, ille Samo, hic Trallibus aut Alabandis.

Tralli, & *Trallii*, pop. Illyriæ, quorum reg. *Trallia*.

Trallion, in Bithyniâ pertingit uſque ad Aſtacenum ſinum. Steph.

Trampe, urbs Joniæ. Steph.

Trampya, urbs Epiri. Steph.

Tranſalpina Gallia, eadem quæ *Comata*; diducitur in Belgicam, Celticam, & Lugdunenſem.

Tranſlucum, locus Daciæ Ripenſis. Lib. Notit. *Landtuberwaldt* Ortelio.

Tranſtiberina, reg. urbis Romæ, in quâ Vaticanus mons. Mart. lib. 1.

Pulchra quidem, verum Tranſtiberina domus.

Tranſſylvania, vel *Ultraſylvania*, quæ & *Pannodacia*, & Dacia Ripenſis, vulgo *Sibemburgen* dicitur, pars fuit olim Daciæ, & extrema ejus reg. trans montes Carpathios ad Axiacum flu. uſque producta. Hanc cingunt 2. Walachiæ, Tranſalpina & Moldavia: illa Danubio, hæc mari Euxino admota; utraque cum Tranſſylvaniâ, eam Europæ nunc occupant partem, quæ olim Daciæ erat. Vide Bonfin. lib. 1. rerum Hungaricarum.

Tranum Latini vocant, urbs Peucetiæ Apuliæ, quam vernaculè *Trani* dicunt. Volaterranus ait nonnullis Plinii *Trinium* dici, (Plinio tamen Trinium flu. eſt, non op.) olim *Trajanopolis* dicebatur. Leander.

Trapeza, urbs Arcadiæ. Steph. & promunt. Troadis, ubi primum Helleſpontus ſe concitat.

Trapezopolis, urbs Cariæ ad Mæandrum. Ptol.

Trapezus, urbs juxta Pont. Eux. Sinopenſium colonia, hodie *Trebiſonda*. Vide Steph. & Stuk. ad Arr. per. pag. 67.

Trarum, mons Lycophroni. Iſacius dicit Trojanæ reg. eſſe. *Troron* legit Scaliger.

Trauchenii, pop. juxta Pontum, Sindis finitimi. Steph.

Trauſi, pop. quos Græci *Agathyrſos* vocant. Steph.

Trebaſius, J. C. Cic. familiaris, ut ex ejus fam. epp. patet, lib. 7. *Trebatii* mem. Horat. lib. 2. Sat. 1.

——*Trebati*,
Quid faciam præſcribe.

Trebia, Gall. Ciſalp. flu. non procul à Placentiâ, ex Apennino defluens; juxta quem Annibal L. Sempronium conſ. maximâ clade profligavit. Apud Polybium Τρεβίας ποταμὸς, corruptè apud Appianum Τερβίας Sil. l. 4.

——*Planitiem metuens Trebiamq; petebat.*

Luc. lib. 2. ——*Quod non in Punica nati*
Tempora Cannarum ſumus Trebiæque juventus.

Item Celtiberorum civitas in Hiſpaniâ.

Trebiates, Umbriæ pop. Plin. 3. 14.

Trebonius, cum Bruto & Caſſio conjuravit contra Cæſarem: in Aſiâ deinde fraude Dolabellæ interfectus crudeliſſimè fuit. Cic. in Philippicis.

Trebonius, pudicæ ſanctitatis miles, qui Luſium, Marii ex ſorore nepotem, caſtitati ſuæ ſtuprum & inſidias molientem interfecit. Plut.

Trebula, op. Sabinorum, pop. *Trebulani*. Apud hos præſtantiſſimi fiebant Caſei. Mart. 13. 33.

Trebula nos genuit: commendat gratia duplex
Sive levi flammâ, ſive domamur aquâ.

Vide Plin. 3. 5.

Trecæ, *arum*, urbs nobilis & potens in Campaniâ Gallicanâ. *Troye en Champaigne*.

Trecaſſes, vide *Tricaſſini*.

Trechus, vir Ætolus, bellator egregius à Marte in bello interemptus. Hom. Iliad. 5.

Trecorenſes, Armoricæ Britanniæ pop. vulgò *Ceux de Lantriguer*.

Tremile, Lycia olim ſic dicta, & pop. *Tremilenſes*. Steph.

Tremithus, *Tremethus*, Ptol. Cypri pagus, cui Nicoſia ſucceſſiſſe traditur, nunc totius inſ. metropolis in orâ Boreali. Vide Steph.

Trerus, regiuncula Thraciæ, pop. *Treres*, quos Callimachus Τρήρωας dixit, Theopompus *Trares*.

Trerus, Latii flu. in Lirim ad Fregellas influens. Strab.

Tres Tabernæ, pag. in viâ Appiâ occurrens. inter urb. Romam 26. & Forum Appii 22. m. p. ultra Velitras. Hic Severum Imp. à Maximino occiſum tradunt auctores miſcellaniæ hiſt. & Zoſimus. Item locus Macedon. inter Scampas & Lychnidum.

Tretum, ac *Tretus*, mons Peloponneſi apud Mycenas, & Nemeam ſylvam, ubi Hercules leonem interfecit.

Tretum, *Tritum* Strab. Africæ propriæ promunt. *Capo Ferrato* Caſtaldo.

Treva, Germ. urbs. Ptol. *Travemund* in tab. recent. in Saxoniæ & Holſatiæ confin. apud oſt. *Treva* fluminis.

Treventum, Samnii urbs. Plin. pop. *Treventinates*.

Treviri, *Treveri* Plin. & Melæ, *Triviri* Ptol. pop. & & urbs Gall. Belg. ad Moſellam flu. vulgò *Trier*. Antiquiſſima, ut volunt, omnium urb. Europæarum à

Trebetâ Nini Aſſyriorum regis fratre condita & nominata; an. ante Chriſtum natum 1496. Æn. Sylv. Luc. l. 1.

Tu quoq; lætatus converti prælia Trevir.

Auſon. in Catal. urb.

Trevericæ; urbis ſolum, quæ proxima Rheno.

Triarius, magnus orator, cujus mem. Cic. lib. de Oratoribus. Livius.

Triballi, vulgò *Bulgari*, pop. Myſiæ infer. teſt. Nicephoro & Laonico, cum Lazio & al. quorum reg. *Bulgaria*. In his feruntur fuiſſe qui viſu faſcinabant, & interimebant quos irati diutius & fixis oculis aſpexiſſent, teſte Plinio. Hos Steph. in Illyrico perperam ponit.

Tribori, Gall. Bel. pop. Ptol. Hodie *Trieriſche* poſſunt appellari ab eorum metropoli *Trier*.

Triboces, *Tribocci* Ptol. *Tribochi* Plin. pop. Germ. ſup. quorum reg. Alſatia, vulgo *Elſas*, cujus caput eſt Argentoratum.

Tribonianus, J. C. Paganum fuiſſe & Ἄθεον præter Suidam teſtis eſt Heſych. Illuſtris in catal. illuſtr. virorum. Vide Coleri Parerg. cap. 17.

Tribulium, *Tribunia* Lib. concil. urbs Dalmatiæ inter Epidamnum & Rhizanam. Vulgò *Trebigna*.

Trica, aut potius *Tricca*, urbs Theſſaliæ, à *Tricca* Penei filiâ dicta. Steph. Plin. verſ. 3. 10. *Tricam* & *Apinam* op. quondam fuiſſe Apuliæ ſcribit; à Diomede condita, quæ everſa in proverbium abiit. Nam *Tricæ* pro nugis, rebuſque futilibus accipiuntur ac etiam pro impedimentis, ut frequenter apud Cic. Unde *tricari*, verbum, & *tricones*, qui nugis alios detinent, & *Tricinus quæſtus*, qui tarde fit, & *Tricæ Atellanæ* apud Varr. pro nugis imoeditiſſimis.

Tricadiba, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Quiloa* Caſtaldo.

Tricalon, urbs Siciliæ. Steph.

Tricatana, caſtellum Philiſtiæ. Steph.

Tricaſſini, Ammian. *Trecaſſes* Plin. *Tricaſes* Anton. *Tricaſii* Ptol. vulgò *Troyes* pop. & urbs Gall. Celt. in Belgicæ confin. ſive è contra, à Rhemis 26. leuc. in ort.

Tricaſtini, pop. Gall. prope Druentium flu. Hinc *Tricaſtinus*. Silius lib. 3.

Jamq; Tricaſtinis incedit finibus agmen.

Tricca, vide *Trica*. Eſt autem Eſtiotidis Macedoniæ reg. urbs. Ptol. *Tricala* Sophiano & Bellonio. Hic natus eſt Æſculapius, qui ob id *Triccæus* dicitur.

Tricenſima, Germ. urbs. Ammianus, quam Pet. Divæus putat eandem eſſe cum *Legione Trigeſima Ulpia* Ptolemæi; & an ea Ultrajectum in Hollandiâ deſignetur, ſe nolle contendere ait. Vide *Utricenſum*.

Trichonion, urbs Ætoliæ. Steph.

Triclaria, Diana dicta eſt, cui ſanguine humano quondam litari ſolitum erat, quod in ipſius delubro Menalippus & Comætho amore victi turpiter coiſſent. Pauſan. addit ob hanc templi profanationem ſecutam magnam agrorum ſterilitatem, conſultumque Apollinem reſpondiſſe, ut Menalippum & Comæthonem & præterea ſingulis annis virginem pulcherrimam ſacrificarent; tandem Eurypylum illius ſacrificii crudelitatem ſuſtuliſſe.

Tricolini, urbs Arcadiæ à *Tricolino* fil. Lycaonis. Steph.

Tricongius, Novellus Mediolanenſis ſic dictus, qui geſtis honoribus à præturâ ad conſulatum uſque pervenerat. Hic enim 3. congiis epotis, ſpectante, miraculi gratiâ, Tiberio Imp. præclarum cognomen ſibi vendicavit.

Tricorii, pop Gall. Narb. quorum op. *Tricorium le Craux*, teſte Pinero.

Tricorneſii, Myſiæ ſup. pop. Ptol. quorum reg. *Topliza* Caſtaldo.

Tricornium, Myſiæ ſuperioris opidum. Ptol. *Columbacz* Nigro.

Tricorythum, vicus in Æantide tribu. Vide Steph.

Tridentum, *Tridente* Ptol. vulgò *Trent*, urbs ad Atheſim flu. à Verona 48. & Mantua 60. m. p. in Bor.

Trieres, urbs Syriæ. Item gens quædam dicta à *Trigro* Ombriarai & Thraces finio. Steph.

Trieterica, Bacchi ſacra, quæ tertio quoq; anno celebrabantur. Virgil.

——— *Audito ſtimulant Trieterica Bacchi*
Orgia. ———

Stat. Theb. 2. — *Non hæc Trieterica vobis*
Nox patrio de more venit. ——

Trifolianus, mons Campaniæ Neapoli imminens, ſic à *trifolii* copiâ dictus. Unde *vinum Trifolinum* apud Mart. 31: 111. *Non ſum de primo fateor Trifolina Lyæo.*

Trigaboli, pop. Gall. Ciſalp. ut Leander ſcribit inter 2. Padi flu. oſtia habitantes, quos poſtea *Teſalios* ait vocatos.

Trigarius, locus juxta Campum Martium. Plin. 37. 13.

Trigemina, porta Romæ dicebatur per quam *Trigemini* fratres Horatii exierunt; eam Marcellinus *Oſtienſem* vocat, teſte Marliano, qui eam hodie *Porta S. Pauli* vocari ſcribit.

Triglypton, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol. *Pegu* Caſtaldo.

Trileuci, 3. ſcopuli Oceani Cantabrici in orâ Hiſp. Bor. *Pennas de Guzman* Ortelio; ubi op. *Trileucum*.

Trimmanium, *Trimammion*. Anton. op. Myſiæ inf. ad Iſtrum flu. *Drimago* Ortelio.

Trimontium, op. Albionis in Selgoviis apud oram occiduam, inter Angliam, & Scotiam, *Atterith* nunc, teſte Camdeno. Item urbs Thraciæ eadem quæ *Philippopoli*.

Trinacria, Sicilia à *trinangulari* figurâ ſic dicta, quæ & *Triquetra*. Hinc *Trinacrius*. Virgil.

Præſtat Trinacrii metas luſtrare Pachyni.

Item *Trinacris*, ut *Hybla Trinacris* apud Ovidium: Idem Faſtorum 4.

Terra tribus ſcopulis vaſtum procurrit in æquor,
Trinacris, à poſitu nomen adepta loci.

Idem Ovid Met. 5.

Vaſta Giganteis injecta eſt inſula membris
Trinacris. ———

Trinemeis, vel *Trinemia*, vicus in Cecropide tribu. Steph.

Trineſia, Indiæ intra Gangem inſ. Ptol. *Rheſiphe* Caſtaldo.

Trineſſa, locus Phrygiæ. Steph.

Trinium, flu. Frentanorum in Apulia (cum op. cogn.) ex Apennino monte, ubi is *Maiella* vocatur, profluens, & in mare Hadriaticum labens.

Trinobantes, *Trinovantes* Tacito, pop. Albionis, quorum reg. *Middleſex* hodie dicitur.

Triocala, *Triocla*, Ptol. *Tricala* & *Tricalum*, Steph. urbs Siciliæ apud oram Auſtr. pop. *Triocalini*. Ejus mem. Sil. lib. 14. *Et mox ſervili vaſtata Triocala bello.*

Trioditis, Hecate, quòd in *triviis* colatur. Steph.

Triopala, fluvius, qui & *Aſſorus* dictus.

Triopas, Theſſalorum rex pater Meropis. Steph. Item Eriſichthonis pater, qui idcirco *Triopeius* dicitur. Ovid. Met. *Nec tamen idcirco ferrum Triopeius illa*
Abſtinuit. ———

Sic & *Triopeis* pro Eriſichthonis filia, Triopæ neptis. Idem Ovidius.

Sæpe pater dominis Triopeida tradit.

Alius inter Argivorum reges ſeptimo loco ponitur à veteribus, Phorbantis fil. Alius Abantis fil. veteri Theocriti Scholiaſtæ ex Jaſone rerum Cnidiarum ſcriptore celebratur. Mem. & Euſt. cujuſdam *Triopæ* Perrhæborum regis, quem fil. Carnabas violenter in imperio ſe gerentem occidit. Alius denique fuit, quem *Deum* vocat Herodes Atticus, quem Iphimediæ patrem nominat Apollodorus lib. 1. Bibl. Salmaſius.

Triopion, vel *Triopia*, urbs Cariæ. Steph.

Triopius, Apollo ſic dictus, vel à *tripodibus* æreis, quos ferebant victores in certamine Apollinis Triopii: quos tamen è ſacro victores auferre non poterant, ſed ipſi Deo relinquere cogebantur; vel qu. Τριόφθαλμος ab inſigni prudentiâ; vel à *Triopâ* Solis filio, rege Theſſalorum.

Triozenus, Thrax, unus ex his qui venerunt in auxilium Trojanorum.

Triphylia, eadem quæ *Elis*. Dicuntur autem *Triphylî* quod è *tribus* numero *tribubus* collecti ſint, vel à *tribus portis*, vel à *Triphyle* matre Clytii. Steph. *Triphyllis* Dionyſio verſ. 409.

Tri-

Τῆς πρὸς ἀρ Ζεφύρου Τριτωνίδος ἄφθιτα γαίης.

Hinc Jupiter *Triphyllius* dictus.

Tripodiſcus, vel *Tripodiſci*, vel *Tripodiſce*, vicus aut civitas Megaridis. Steph.

Tripolis, urbs gemina: Una Phæniciæ marit. & emporium ac ſedes Præfecti, inter Orthoſiam ad Arctos 50. & Byblum ad merid. 36. m. p. ſic vocata quod *tribus urbibus* ſtadio inter ſe diſtantibus olim conſtaret, ſeu quòd *trium urbium*, h. e. Aradi, Tyri & Sidonis eſſet colonia, teſte Steph. Dionyſius verſ. 914.

Καὶ Τρίπολιν λιπαρὴν, Ὀρθωσίδα τε Μάγδόν τε.

Altera *Tripolis* Solino, *Leptis magna* Plin. Ant. & Ptol. (qui Neapolim & Leptim magnam eandem urb. facit) urbs Africæ litoralis apud Syrtim parvam ex *tribus urbibus* & ipſa conſtans, Taphris, Abrotono & Lepti magna, quæ ad eam conſtituendam convenere. Erant aliæ hujus nominis urbes; una in Theſſaliâ, teſte Livio, alia in Cariâ, teſte Steph. & alia in Lydiâ, teſte Plinio. Pop. *Tripolitani*.

Tripolyſſi, pop. Theſprotici. Steph.

Tripontium, pagus Angliæ in Com. Northamptonienſi. Anton. *Toceter* Camdeno.

Triptolemus, Eleuſii, ut Hygino placet, aut, ut Pauſanias mavult, Celei Eleuſini regis fil. qui primus in Græciâ agriculturæ rationem creditur inveniſſe. Ovid. Faſt. lib. 4.

Iſte quidem mortalis erit, ſed primus arabit,
Et ſeret, & cultâ præmia tollet humo.

De *Triptolemi* legibus apud Athenienſes 3. duntaxat præcepta in Eleuſine templo ſcribit Xenocrates Philoſophus: *Venerandos Deos; honorandos parentes, carnibus non veſcendum eſſe.* Ovid. Triſt. 4.

Nunc ego Triptolemi cuperem conſcendere currus.

Stat. 4. 2. ——— *Ætherei felix ſic orbita fluxit*
Triptolemi. ———

Socrates apud Platonem oratione ad Judices, inter judices infernales Triptolemum refert. Eam orationis partem Cicero laudat Latinè converſam. 1 Tuſcul. c. 41.

Triquetra, Sicilia ſic dicta. Horat. 2. Sat. 6.

——— *Militibus promiſſa, Triquetrâ*
Præmia Cæſar, an eſt Italâ tellure daturus?

Hinc *Triquetrus* adject. Lucret. l. 1. de Empedocle,

Inſula quem Triquetris terrarum geſſit in ore.

Triſanton, flu. Albionis cum op. cogn. in Auſtrali orâ contra Vectim inſ. decurrens. Ptol. op. vulgò *Southampton* dicitur in agro Hantonienſi.

Triſimachus, libros κλίσιων condidit, quorum tert. citat Plut. Par. Min. cap. 6.

Triſmegiſtus, vide *Mercurius*.

Triſmis, Myſiæ inf. op. Ptol. *Trachina* Nigro. Sed lege Τρησμὶς vel Τρωσμὶς, quomodo Conſt. Porphyrogeneta lib. 2. Them. dicitur. Antonini etiam itinerario *Troſmis* eſt, & Notitiæ Imperii.

Triſpla, pop. Thraciæ. Steph.

Tritæa, urbs Achaiæ. Steph.

Tritanus, prodigioſæ fortitudinis gladiator. Vide *Titormus* & Plin. 7. 20.

Trite, urbs circa Herculis columnas. Steph.

Tritea, urbs Troica ab Ariſbenſibus condita. Alia inter Phocidem & Locros Ozolos. *Tritææ* v. in Achaiâ eſt. Steph. Pop. *Tritees* Herodoto.

Tritium Metallum, Hiſp. Tar. op. in fin. Autrigonum exciſum, *Treio* Moletio.

Tritium, *Tuboricum* Ptol. *Tobolicum* Pompon. op. Hiſp. Tar. in fin. Vardulorum; *Mondragon* hodie, teſte Hen. Coquo.

Tritogonia, Pallas dicta eſt, quòd apud Tritonem Africæ paludem apparuerit, vel à nomine Τρίτω, i. e. κεφαλὴ (ſic enim Æoles vocant ut ait Ariſtoph. Schol. in Nub.) quòd ſit ex Jovis capite edita. Unde Heſiod. in Theog.

Αὐτὰρ ὁ ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν, &c.

Vel quòd eadem cum Lunâ credatur, quæ 3. poſt coitum die apparere incipit: vel denique authore Suidâ, quòd Τρίτη μετ' Ἄρτεμιν ἢ Ἀπόλλωνα γεννᾶται.

Triton, Deus marinus, Neptuni & Salaciæ marithæ Nymphæ fil. quem poetæ fingunt Neptuni tubicinem fuiſſe. Virg. Æn. 1.

Cymothoe ſimul & Triton adnixus acuto
Detrudunt naves ſcopulo.

Ovid. Met. 2.

Cæruleos habet unda Deos, Tritona canorum
Proteaq; ambiguum. ———

Idem alibi:

Cæruleum Tritona vocat, conchâq; ſonanti
Inſpirare jubet fluctus.

Statius 3. Theb.

Stat celer obſequio juſſa ad Neptunia Triton.

Sidonius Apollinaris -

Fiſtrigero quæ concha vehit Tritone.

De *Tritonibus*, vide Plin. lib. 9. cap. 5.

Triton, Africæ flu. ex *Tritonide* palude erumpens, à cujus nomine Pallas *Tritonis* & *Tritonia* dicitur, quòd circa hunc flu. vel lacum primùm apparuerit. Luc. l. 9.

Hanc & Pallas amat, patrio quod vertice nata
Terrarum primam Libyen (nam proxima cœlo eſt
Quod probat ipſe calor) tetigit: ſtagnisq; quieta
Vultus vidit aqua, poſitoq; in margine plantas,
Et ſe dilectâ Tritonida dixit ab undâ.

Silius lib. 3.

Hinc qui ſtagna colunt Tritonidos alta paludis
Qua virgo (ut fama eſt) bellatrix edita lympha
Invento primam Libyen perfudit olivo.

Hinc *Tritoniacus*. Ovid. Met. 15.

Quum Tritoniacam novies ſubiere paludem.

Cæterum flu. hic *Triton* תַּעֲרִית *tarith* à Pœnis dicebatur, ἀπὸ τῆς νομῆς à paſcuo ſc. quia Nomadum paſcuis initium erat à Tritone. Cum enim reliqua pars Africæ ut plurimum ſit arabilis, à Tritone uſque in Ægyptum plerique erant meri Nomades, carne ſolum & lacticiniis veſci ſoliti. Herodotus in Melpomene: Μίσγεσι δὲ Τριτωνίδι λίμνῃ σφι Αἰγίμιοι Νομάδες οἵοι χρυσοφόροι τε καὶ γαλακτοπόται Λίβυες. Vide Boch. de Ph. Colon. pag. 533. In hâc palude Phla inſulam ponit Herodotus. Alia eſt *Triton* palus ad montem Atlantem proxime Oceanum. Diod. lib. 3. [cujus mem. Claud. 1. de laud. Stil.

Heſperidum Triton, & Gir diviſſimus amnis.]

Qui lib. 5. *Tritonem* flu. habet in Cretâ. Cæterum de Tritonia Minerva vide Meurſium de regn. Athen. p. 17.

Tritonice, Ponti urbs, quæ & *Tomos* dicta.

Tritonus, Macedon. op. Steph.

Triturita, inſ. ſeu villa parva Hetruriæ, apud Arni fluoſtia. Rutilius Itin. lib. 1.

Inde Trituritam petimus, ſic villa vocatur.

Trivia, Diana ſic dicta quòd *triviis* præeſſet, unde & 3 facies habere fingebatur. Lucret.

Aulide quo pacto Triviai virginis aram
Iphianaſſai turparunt ſanguine fœdè
Ductores Danaum delecti, prima virorum.

Ovid. Pont. 3. 2.

Protinus immitem Triviæ ducuntur ad aram
Evincti geminas ad ſua terga manus.

Triviæ lacus, *Stagnum Dianæ* Ovidio, *lacus Hippolyti* Statio, *lacus Nemorenſis* Tranquillo, *Speculum Dianæ* Servio, *Lago di Nemo* Erythræo, lacus Latii apud Ariciam op. ab eo 4. m. p. diſtans. Virgil. Æn. 7.

Audit & longè Triviæ lacus, audit amnis
Sulfureâ Nar albus aquâ, fonteſq; Velini.

Triviæ lucus, *Nemus Triviæ* Silio, *Gallinaria Sylva* Ciceroni, locus Campaniæ in ſinu Cumano. Sed aliis *Selva di Nemo* in Latio apud lacum *Triviæ*. Virg. Æn. 6.

Jam ſubeunt Triviæ lucos, atq; aurea tecta.

Trivicum, Hirpinorum in Italiâ op. vulgò nunc *Trevico* dictum, epiſcopali dignitate inſignitum. Horat. in Hodœporico. ——— *Niſi nos vicina Trivici.*
Villa recepiſſet. ———

Triumphalis, porta Romæ dicta eſt, quòd per eam triumphantes victores in urb. deducerentur.

Triumpilini, Plin. ſedem habent juxta lacum Cumanum. Suntq; Euganeorum reliquiæ, & vocantur hodie *Triplever*, & vallem Trupiam incolunt, teſte Simlero.

Trizi, pop. juxta Iſtrum, merid. verſus. Steph.

Troas,

Troas, reg. Aſiæ min. quam Ptol. *minorem Phrygiam* vocat, Helleſponto adjacens. Hanc Hom. ab Aſopo flu. uſque ad Caici flum. oſtia produxit. Plin. autem, cæteriqué recentiores Lecto promuntorio eam ab Æolide dividunt. Virg. Æn. 5.

At procul in ſolâ ſecretæ Troadis actâ.

Ita quidem Ferrarius: ſed ibi legendum *Troades*, i. e. Trojanæ mulieres, quæ *Troiades* quoq; Perſio dicuntur.

Trocmi, Ptol. *Trocmeni*, Steph. *Trogmi* Plin. pop. Galatiæ in Aſiâ.

Troes, vir quidam è Phœniciâ, de quo Hom. Od. 11.

Træſen, op. Peloponneſi ad ſin. Argolicum, Pittheï olim regia, & Theſei patria. Unde Stat. Theb. 4.

——— *Et quas Theſeia Træzen*
Addit opes. ———

Qui inde à poetis *Træzenius* appellatur. Ovid. Met. 5.

Hic Ixionides, illic Træzenius heros.

Træzena dicitur Ptol. *Poſidonia* Strab. *Anthia* & *Hyperia* Pauſaniæ, *Apollonia* & *Aphrodiſias* Stephano, inter Corinthum & Scyllæum promunt. ad 44. m. p. à litore 15. ſtad. Ovid. Faſt. 2.

Altaque Træzene, Parrhaſiæque nives.

Idem Met. 15.

Eſt prope Pittheam tumulus Træzena ſine ullis
Arduus arboribus. ———

Item op. Meſſeniæ mediter. ab Ithome 15. m. p. in ort. *Træzina* in tab. recent. Pop. *Træzenii*, quos fide ſocietatis Atticæ illuſtres vocat Mela. Vide Plut. in Themiſtocle.

Trogilia, *Trogilias* Plin. *Gatoniſi* Sophiano, inſ. parva Joniæ apud Trogilium promunt.

Trogilium, *Trogyllium*, Ptol. *Mycale* Herodoto, promunt. Joniæ in orâ inter Epheſum & oſtia Mæandri contra Samum inſ. à Sunio promunt. Atticæ 1600. ſtad. teſte Strab. *Capo Tigrua* Moletio.

Trogilorum portus, *Stinchino* Fazello, portus Siciliæ in orâ inter Syracuſas, & Taphum peninſ. Ibi Trogilus op. olim, nunc pagus, *Targia* teſte Aretio. Apud Steph. vero non op. ſed reg. appellatur. Pop. *Trogilii*.

Troglodytæ, pop. Æthiop. ſub Ægypto apud oram ſinus Arabici & Barbarici, quorum reg. *Sirſia* nominatur, teſte Caſtaldo. Hi in ſpecubus habitantes (unde nomen) paupertatem colebant, ſerpentibus veſcentes, teſte Melâ. Dicuntur & *Trogodytæ*. Inde ſinus *Troglodyticus*, qui & *Barbaricus*.

Trogylium, vide *Trogilium*.

Troja, reg. min. Aſiæ, teſte Servio, cujus caput fuit Ilium, Homeri, Virgiliique carminibus notiſſimum, ita dicta à *Troe* rege, Erichthonii fil. cum antea à Teucro *Teucria*, & à Dardano *Dardania* diceretur. Non raro tamen Troja à poetis pro ipſo Ilio accipitur. Ovid. Ep. 1.

Troja jacet certè Danais invisa puellis.

Virg. Æn. 3. ——— *Et campos ubi Troja fuit.*

Catullus. *Troja virum & virtutum omnium acerba cinis.*

Hinc *Troius*: Virg. Æn. 1.

Arma virum, tabulaque & Troia gaza per undas.

Item *Trojanus*. Ovid.

Puppis Achæmeniden Graium Trojana recepit.

Item *Troicus*. Ovidius Epiſt. 1.

——— *Troica fata canunt.*

Item urbs Epiri mediter. in Chaoniâ, alia in Apuliâ Daunià, à Benevento 36. m. p. in Bor. Item vicus in Atticâ, qui & *Nypete* Stephano. Item pagus in Ægypto ad Troicum mont. Strabo lib. 17.

Troicus mons, & Troites flu. in Ægypto ſunt. Steph. Nimirum juxta Troiam Ægypti urbem.

Troilus, Priami & Hecubæ fil. qui juvenili audaciâ ferox cum Achille congredi non dubitavit, à quo nullo negotio interemptus, temeritatis ſuæ pœnas dedit. Virgil. Æneid. 1.

Parte aliâ fugiens amiſſis Troilus armis
Infelix puer, atque impar congreſſus Achilli
Fertur equis, curruque hæret reſupinus inani.

Horat. 2 9. ——— *Nec impubem parentes*
Troilon, aut Phrygiæ ſorores
Flevere ſemper. ———

At Lycophron & Theocritus ab Achille adamatum tradunt, cui cum ſe indulgere nollet, in templo Apollinis ab illo ſit occiſus. Hoc tamen refutat Tzetzes in Lycophr. quia nequaquam pulcher Troilus, aut juvenis fuerit, verum jam ſenior ac barbâ hiſpidus, prorſuſque Achillis amoribus ineptus. Vide Cauter. Nov. Lect. lib. 2. cap. 9.

Tronodorum, op. Gall. Celt. in Burgundiæ ducatu. *Tonnere* Belforeſtio.

Tropæa, urbs Brutiorum marit. apud Vaticanum promunt. ubi ſinus Hipponiates definit. Steph.

Tropæa Auguſti, Liguriæ op. marit. Ptol. Hodie *Torbia* Leandro.

Tropæa Druſi, op. Germ. inter Rhenum & Salam; ubi Druſus obiit, & Tiberius Auguſtus à militibus Imp. ſalutatus eſt. Tacitus.

Trophilus, hiſtoricus, reliquit Collectanea mirabilium narrationum ex quibus 4. loca excerpſit Stobæus Serm. de morbis, & moleſtiarum in eis ſolutione.

Trophimus, vir Epheſinus. Act. 20. & 21.

Trophonius & Agamedes adytum Delphicum ex 5. lapidibus ſtruxerunt. Steph.

Trophonius, vates ſpeluncam habitans, in quam qui deſcendebat perpetuo agelaſtus & irriſibilis erat. Unde proverb. *In antro Trophonii vaticinatus es.* Niceph. Greg. in Syneſ. de Inſomn. Ἐγένετό τις ἀνὴρ Τροφώνιος ὄνομα, μάντις ἢ τέχνῃ, ἴσως ὑπὸ κατοδόξης ὅτι τι σοφίσαιτο ἑαυτὸν ἐμβαλὼν ἐς παλαιρύφας αὐτῷ ἢ βίον ἀσκήσαντι, ὁ δὲ σοφίσαιτο φασὶ μαθεῖν ἀπόβλητα τοῖς θεαταῖς ἐς ἐρώτησιν ἀεὶ ὁτιοῦν. Hinc Jupiter *Trophonius* dictus, quòd redderet oracula in ſpecu Trophonio, teſte Strab.

Tropis, inſ. quædam. Steph.

Tros, *Trojs*, rex Trojanorum, Erichthonii fil. Ili pater, à quo Phrygia minor *Troas* appellata eſt. Virgil. Georg. 3.

Aſſaraci proles, demiſſaque ab Jove gentis
Nomina, Troſq; parens, & Trojæ Cynthius auctor.

Quin & Trojani ab hoc *Troes* dicti ſunt. Virg. Æn. 1.

Egreſſi optatâ potiuntur Troes arenâ.

Troſſulum, op. Tuſciæ mediter. inter Volſinios & Ferentinos 8. m. p. exciſum. Ex eo equites *Troſſuli* dicti. Plin. 33. 2. Perſius Sat. 1.

——— *Unde iſtud dedecus, in quo*
Troſſulus exultat tibi per ſubſellia lævis?

Trotilum, Siciliæ op. Thucyd. lib. 6.

Trucones, inſ. parvæ Illyrici in Phariam & Corcyrum. Pomp.

Truentum, *Truentinum* Ptol. hodiè *Tronto* flu. Piceni ex Apennino mont. in Sabinis apud Nurſiam oriens, ac per Aſculum urb. quam circumfluit, in mare Hadriaticum ad Truentum op. exciſum, vel juxta illum influens. Hinc *Truentinus*. Sil. lib. 8.

Quiq; Truentinas ſervant cum flumine turres.

Trychæ, urbs Eubœæ. Apollonius *Trychanta* vocat. Unde *Trychantius* derivari poteſt. Steph.

Tryphæna, nomen mulieris. Rom. 16.

Tryphiodorus, Ægyptius poeta, ſcripſit Marathonica, excidium Ilii, Odyſſeam, i. e. poema de erroribus & laboribus Ulyſſis, paraphraſes comparationum ab Homero poſitarum. Suidas.

Typhon, Alexandrinus grammaticus, Auguſti tempore, ſcripſit de copiâ orationis, de Orthographiâ, & alia à Suidâ commemorata. Item Judæus quidam adverſus quem ſcripſit Juſtinus Martyr. Alius Originis auditor, ad quem nonnullæ ſunt ejus epiſtolæ, in ſacris literis eruditiſſimus fuit, ut ejus multa oſtendunt monumenta. Hieronymus.

Typhoſa, nomen mulieris. Rom. 16.

T U.

Tuæſis, Ptol. vulgò *Twede*, flu. Albionis in orâ orientali Angliam à Scotiâ dividens, ubi Bervicium op. ab Eboraco 110. m. p. ad Bor. & Cæc.

Tubalcain, fil. Lamech ex Sella uxore. Gen. 4. de quo vide Joſeph. lib. 1. Ant. Jud.

Tubantes, Germ. pop. in Tranſiſalanâ, apud Friſiæ & Weſtphaliæ

Weſtphaliæ confin. quorum reg. *Twendt*, teſte Pyramio.

Tubanti, pop. Germ. Ptol. quorum urbs *Tubinga* Lazio ad Nicrum flu. in Suevia. Sed aliis iidem Tubantibus ſunt ſuperius deſcriptis.

Tubero, Romanus, notiſſimus ex Ciceronis oratione pro Qu. Ligario.

Tuberum, nomen flu. de quo Plin. 6. 13.

Tubiluſtria, feſta erant apud Rom. quibus tubæ ſacrorum in atrio Saturni expiabantur die 23. Martii. Varro & Feſtus.

Tubucci, Anton. op. Luſitaniæ in regno Portugalliæ ad Tagum flu. *Abrantes* Vaſconcello.

Tuburbo, Plin. *Tuburbi* D. Auguſt. *Tuburbum* Anton. colon. & urbs Africæ mediterranea à Muſti 6. m. p. Alterum quod *minus* cognominatur ab Anton. inter Carthaginem 46. & Vicum Auguſti 56. mill. *Caſal Romol* hodie nominari dicitur.

Tuburnica, Ptol. Colon. & urbs Africæ mediter.

Tubuſuptus, Ptol. urbs Maurit. Cæſ. proxima Saldis, teſte Anton.

Tucca, L. Varius & Plotius, viri doctiſſimi, amici Virgilii, hæredeſque ex parte teſtamenti relicti, juſſu Auguſti carmina Æneidos emendaverunt hâc lege, ut nihil adderent. Servius. Item urbs Africæ in Mauritan. confin. ad oſtia Ampſagæ. Ptol.

Tucci, Turdulorum in Bæticâ urbs. Ptol. *Tuccis* Strab. *Auguſta Gemella* Plinio. *Martos* Morali & Cluſio.

Tucia, flu. prope Romam decurrens. Silius 13.

Tucia deducit tenuem ſine nomine rivum.

Ubi al. cod. *Turia*.

Tucris, Hiſp. urbs. Ptol. vulgò *Trudela*.

Tude, Hiſp. Tar. urbs in Gallæciâ, vulgo *Tuy*.

Tuder, *Turde*, Ptol. *Turdetia*, Plut. *Tyderta*, Steph. vulgò *Todi*, colon. & urbs Umbriæ in colle apud Tib. flu. media inter Perufiam & Narniam. Hinc *Tuders* & *Tudertes* pop. Silius lib. 4.

Et Gradivicolam celſo de colle Tudertem.

De hoc tractu vide quæ doctiſſimè, ut omnia, ſummus vir Joſ. Scaliger ſcribit ad Propertium. Idem monſtrum lectionis apud Strab. lib. 5. ſc. Τυδερτόλκις ita corrigit: Καὶ Τύδης ὄλκις πόλις, quemadmodum apud Silium:

Sed domus haud obſcura Tuder, motuque per Umbros
Bellator populos. ——

Eſtque omnino ita legendum, inquit Caſaubonus, aut certe Ὀμβρικὴ πόλις. Nam & ille locus naturâ fuit munitus in colle ac loco edito ſitus, & Strabo hujuſmodi locos ſolet ὀμβρικὰς appellare. Silius lib. 6.

—— *Colles Umbros, atque arva petebat*
Annibal, excelſo ſummus quâ vertice montis
Devexum lateri pendet Tuder.

Tuditanus, nomen viri proprium, quòd caput malleo ſimile haberet.

Tuerobis, flu. Albionis per oram Walliæ occiduam decurrens & in mare Hibernicū prolabens. *Tivy* Camdeno.

Tueſis, vide *Tuaſis*.

Tugia, op. Hiſp. Tarr. mediter. vulgò *Alcaraz*, inde *Saltus Tugienſis*, unde Bætis flu. profluit, *Argentens* Strab. *Argentarius* Avieno.

Tugini, pop. in Helvetiis, quorum mem. Strab. lib. 4. & 7. ubi de Cimbris. Eorum op. *Tugium* eſt quod vulgò *Zug* vocant.

Tuiſco, Germanorum pater, fil. Aſcenæ, nepos Gomeri, pronepos Japheti.

Tulcis, modicus amnis Hiſpaniæ ad Tarraconem. Pompon.

Tulingi, pop. Germ. Rauracis & Latobricis finitimi, inter Rhenum & Danubium. Cæſar. Marlianus Lotharingos eſſe putat.

Tuliphurdum, Germ. urbs. Ptol. *Dreckford* P. Apiano in Weſtfaliâ.

Tuliſurgium, urbs Germ. Ptol. *Brunſwick* Apiano. Vide *Brunſwicum*. Lege *Tubiſurgium*.

Tullia, filia Servii, ſexti Rom. regis, Tarquinio Sup. nupſit, qui poſtea ut potiretur regno ſolus, ſocerum ſuum interfecit. Ferunt hanc mulierem eâdem regnandi libidine, quâ maritum, æſtuaſſe, adeo ut cum intellexiſſet patrem interfectum, vehiculo ſe properè ferri juſſerit, quo interfectori gratularetur. Quum autem inter eundem comperto cadavere, equi & auriga conſtitiſſent, erubeſcerentque mortuum conculcare; mulier nefaria currum ſuper faciem mortui patris duci juſſit. Ovid. in Ibin.

Infamemq; locum ſceleris quæ nomine fecit
Preſſit & inducto membra paterna rotis.

Tullius, nomen oratoris Latinorum omnium principis. Vide *Cicero*.

Tullum, urbs Gall. Belg. in Lotharingiâ ad Moſellam flu. Anton. vulgò *Toul*. Item mons Illyrici mari Hadriatico obverſus, *Telez* Lazio. Item pagus Rhætiæ ad Oenum flu. in comit. Tirolenſi.

Tullus Hoſtilius, 3. Rom. rex, ne ipſo quidem Romulo belli gloria inferior, qui pop. Rom. otio paciſque artibus ſub Numâ aſſuetum ad belli ſtudia revocavit. Virg. Æn. 6. —— *Cui deinde ſubibit*
Otia qui rumpet patriæ, reſideſq; movebit
Tullus in arma viros, & jam deſueta triumphis
Agmina. ——

Ingeninm hoc Tulli allucet ex verbis iſtis Livii: 'Hic 'non ſolum proximo regi diſſimilis, ſed ferocior etiam 'Romulo fuit: tum ætas virefque, tum avita quoque 'gloria animum ſtimulabat. Seneſcere igitur civitatem 'otio ratus, undiq; materiem excitandi belli quærebat. Eutrop. lib. 1. *Hic bella reparavit, Albanos vicit.* Plut. de Fort. Rom. 'Servius Tullus omnium regum maximè, '& potentiam auxit populi, & Remp. ornavit, ordinem-'que cenſus & militiæ inſtituit, primuſque cenſor & in 'ſpectator vitæ ac modeſtiæ civium fuit, credituſq; eſt 'vir fuiſſe fortiſſimus ac prudentiſſimus.

Tunes, *Tunis* Strab. *Tuniſenſe* op. Plin. (*Thiniſſa* forſan Ptol.) vulgò *Tuniſi*, urbs Africæ, à Carthagine 12. m. p. teſte Livio, hâc tempeſtate clara & regia, ampliſſima Satrapæ ſedes. Non longè abhinc Romani fracti & cæſi à Cathaginenſibus, Xantippo Lacedæmonio auxiliante, quo tempore M. Regulus captus eſt. Dicitur & *Tunetum*, unde pop. *Tunetei*. Sidonio *Tuniſei* in paneg. Anthem. *Torrida Tuniſeos infert mihi Byrſa furores.*

Tungri, vulgò *Tongeren* pop. & urbs Belgii in Brabantiâ, à Leodio & Trajecto 3. leuc. in ort.

Tungrorum fons, *Iſerborn* Andr. Baccio, locus apud Tungros; ſed teſte Gilberto Limburgio *Savenier* apud pagum *Spa*, cujus aquæ ſalubres adverſus cuiuſcunque generis morbos fere eſſe perhibentur. Vide Plin. 3. 12.

Tunicates, pop. Vindelicię inter Auguſtam & Ratiſbonam. Ptol.

Tuntobriga, *Braganza*, urbs Hiſp. Tar. Ducatus titulo inſignis in Portugalliâ, inter Mirandam & Bracaram.

Tuola, Corſicæ flu. Ptol. *Golo* Leandro.

Turarius, vicus Romæ. Aſconius.

Turba, Hiſp. urbs. Livius lib. 35.

Turbo, *onis*, gladiator apud Horat. Serm. 2.

Corpore majorem rides Turbonis in armis.

Turcæ, vel *Turci*, Scythiæ pop. teſte Pomponio lib. 1. cap. ult. à quibus orti judicantur qui tempeſtate noſtrâ latiſſimè imperitant, immaniſſimi & crudeliſſimi hoſtes Eccleſiæ Dei & Chriſti. *Turca* (inquit Faber) *vaſtatorem* ſig. veræ ſc. religionis, pietatis, honeſtatis & pacis. Herodotus inter feras gentes ſeptentrionis ἱππάκας ponit, quæ appellatio à *Turcorum* nomine non eſt aliena, etſi ſunt qui à *Teucris Turcos* deducunt, Chron. Peucceri. At *Tharthak* Idolum eſt Reg. 2. 17. Alii ex *Turcâ* Perſarum urbe magnâ & opulentâ hoc genus hominum progreſſum eſſe tradunt. Nomen *Turci* (inquit idem Faber) ſig. hominem, qui agreſtiorem victus rationem ſequitur. Chalcondylas lib. 2. de rebus Turcicis. Et Perſas quidem Τέρκας dictos ex Nicetâ apparet. Invenio & à flu. rapido *Turck* qui in mare Hyrcanum influit, nomen ſuum *Turcos* accepiſſe. Hinc *Turcicus*, ut Turcicum imperium, quod cœpit, An. Dom. 623. Vide ſis Fungerum in *Turcæ*.

Turde, Vilumbrorum civitas in Italiâ. Vide *Tuder*.

Turdetani, pop. Luſitan. in regno Portug. ad meri-

diem, quorum reg. *Turdetania*. Hos adeo opulentos fuiſſe refert Strabo, ut præſepibus uterentur argenteis. *Turtutani* Stephano ſunt, qui eos unà cum *Turdulis* confundens circa Bætim deſcribit.

Turduli, Ptol. & Mel. pop. Hiſp. Bæticæ inter Mellariam & Bariam incolentes, partim in Vandalitiâ, partim in regno Granatenſi, Baſtulis finitimi. Alii in Luſitan. in orâ inter Mundam & Durium flu. inhabitantes, quorum tractus *Betra* Vaſconcello.

Turgana, Arab. Fel. inſ. Ammian. lib. 23. in quâ Serapidis maximum eſſe templum ſcribit. Ortelius putat eandem eſſe cum *Serapide* Ptolemæi.

Turia, vel *Turias*, *Turium* Plin. *Durias* Melæ, *Guadalaviar*, teſte Cluſio, flu. Hiſpan. Tarracon. haud procul à fontibus, Tagi, & Sucronis, à Turulio urbe 10. leuc. oriens, ac in mare Ibericum juxta Valentiam influens. Claudianus de laud. Serenæ:

Floribus, & roſeis formoſus Turia ripis.

Turiaſo, Ptol. *Turiaſſo* Plin. vulgo *Tarazona*, urbs Hiſp. Tar. in regn. Arragonio.

Turii, *Thurii* Strab. *Thurium* Plin. pop. & urbs M. Græciæ. Vide *Thuriæ*.

Turingi, *Toringi*, ac *Thuringi*, vulgò *Duringer*, pop. Germ. quorum reg. *Turingia* vel *Thuringia*, cujus urbes *Erfordia*, *Icna*, &c.

Turmeda, civitas Syriæ, quæ & *Amphipolis*. Steph.

Turmodigi, pop. ſive op. Hiſp. Tar. Plin.

Turni, Calabriæ op. mediter. Τοῦρνοι Ptol. ſive ut paulo vetuſtiores ejus auctoris interpp. legerunt, Στοῦρνοι.

Turnus, dux, qui ab Æneâ eſt occiſus. Virg. Æn. 2.

Turones, pop. & urbs Gall. Celt. archiep. & Academia, apud Ligerim flu. inter Aurelianos ad ort. 34. & Andegavos ad occ. 30. m. p. Gall. Regio *Turonia*, vulgò *Touraine*, & urbs *Turo*, hodie *Tours*.

Turpio Ambinius, auctor comœdiarum Terentii temporibus.

Turrena Auguſtalis, Tuſciæ urbs maritima. Cato. *Burnea* Leandro.

Turres, Anton. vulgò *Turi* op. Apul. Peucetiæ.

Turres, Anton. vulgò *S. Severa* op. Hetruriæ litorale inter urb. Rom. 30. & Centum cellas 28. m. p.

Turres, Anton. *S. Biaſo*, teſte Barrio, op. ſeu caſtrum Brutiorum in Calabriâ citer. in confin. ulterioris, ad ſin. Hipponiatem.

Turres, Anton. *Thurn* Lazio, op. Liburniæ mediter.

Turris Libiſſonis, Plin. *Turnis Biſſonis* Ptol. vulgò *Torre*, civitas Sardiniæ.

Turulis, Hiſp. Tar. flu. Ptol. ad urb. cogn. *Riode Morvedre*, Ortelio, *Rio Segura* Coquo.

Turulum, *Zorlich* Leunclavio, urbs Thraciæ inter Hadrianopolim & Byzantium.

Turuntus, Sarm. Europ. flu. Ptol. *Duina* Becano.

Turuptiana, Hiſp. Tar. urbs. Ptol. *Tui* vulgò.

Turrus, Fori Julii flu. Plin. *Turro* Leandro.

Turzo, Africæ propriæ urbs. Ptol.

Tuſcanienſes, Etruriæ pop. Plin. 3. 5. *Toſcanello* hodie eorum locus dicitur Leandro.

Tuſcenius, homo furioſus & avarus, cujus mem. Cic. ad Qu. Fratrem lib. 1.

Tuſcia, ſive *Thuſcia*, quæ & *Hetruria*, provincia Italiæ nobiliſſima, inter Liguriam ad occ. Macra flu. diviſa, & Latium, Umbriamque ad ort. Tiberi diſcreta, ad Arctos monte Apen. à Galliâ Togatâ ſeparata, ad merid. pelago Tyrrheno definita, longa 248. m. p. lata nullibi 100. In 2. regg. dividitur: in eam quæ paſſim *Toſcana* nominatur, (in quâ Florentia, Sena, Piſa, & Aretiæ urbes claræ) magno Duci Herruriæ ſubjecta: & eam, quæ patrimonium Eccleſiæ dicitur, Pontifici Rom. ſubjecta, ab alterâ Peliâ & Oſâ flu. ſeparata.

Tuſcianus, ῥήτωρ δεινότατος. Suidas.

Tuſculum, Strab. Latii op. 12. ab Urbe lapide, arduo in colle ſitum, opus Telegoni, Ulyſſis & Circes filii. Ptol. & Dio lib. 58. Latinâ formatione id habent Τύσκλον, Straboni vero lib. 5. & Plut. in Cicer. Τοῦσκλον dicitur Dionyſ. v. Halic. & Steph. Τοῦσκλον. Sil. l. 7.

Quod peperere decus Circeo Tuſcula dorſo
Mœnia, Laertæ quondam regnata nepoti.

Martialis 9. 60.

Seu tu Paſtanis genita es, ſeu Tyberis arvis
Seu rubuit tellus Tuſcula flore tuo.

Propert. 2. 23.

Quid petis Æacæ mœnia Telegoni?

Hodie *Frascata* dicitur, *Tuſculo* vero Leandro. *Telegon* à conditore dictum ſcribit Niger. Hinc *Tuſculanum*, villa Ciceronis celebratiſſima, in quam ille poſt forenſia negotia animi recreandi gratiâ ſe recipiebat; ubi aut cum doctis aliquibus, quos abduxerat, ſe declamando exercere, aut philoſophica ſtudia intermiſſa revocare ſolebat. *Grotta Ferrata* hodie dicitur.

Tuſcus, vicus Romæ in quo Tuſci habitaverunt, qui Porſenâ ab obſidione recedente remanſerant. Vide Marcilium in illud Horat. Serm.

——*Tuſci turba impia vici.*

Tutanus, Deus, qui homines *tueri* putabatur. Varro. *Tutanum Deum Romæ omnes qui laborant, invocant.*

Tutia, virgo Veſtalis, cum argueretur inceſti, argumentis purgare ſe dedignata mortalibus, ad Tiberim flu. cribrum detulit, ibique ſubmerſit, hâc additâ prece: *O Veſta, ſi pia & caſta ſum, hanc è Tiberi aquam ad templum tuum perferam.* Et ipſa pertulit. Livius. Diſſimile quiddam legimus apud Dionyſ. Halicarn. Morbus enim quidam Romæ incidit in fœminas, & mors quanta nondum prius, maximè in prægnantes, cruda, inſolitaque parientes, & cum fœtibus morientes. At quia preces ad aras Deorum factæ, nec pro urbe expiatoria ſacrificia, aut pro domibus privatis facta, ceſſationem afferebant malorum, fit à ſervo quodam indicium Pontificibus quod Sacerdos quædam Veſtæ, *Urbina* nomine amiſſâ virginitate, ſacrificia pro urbe faciebat, non ipſa pura. Pontifices ergo eam removentes à ſacrificiis & pœnam apponentes, poſtquam eſt manifeſtè redarguta, virgis ceciderunt, perque urbem eam ferentes, vivam defoderunt. Eorum vero qui cum illâ illam impiam corruptionem peregerunt, alter ſeipſum interfecit, alterum prehendentes ſacrorum inſpectores, tanquam mancipium necarunt; & ſic ſtatim morbus ille deſiit.

Tutulina, Dea. Varro: *Tuam fidem, Tutulina, invoco, quæ adeſſe mortalibus ſoles.* D. Auguſt. lib. 4. de C. D. eam præeſſe frumentis collectis atq; reconditis ſcribit, ut *tutò* ſervarentur.

Tutunus, i. e. Priapus. Vide *Mutunus*.

T. Y.

Tyana, Cappadociæ civitas, media fere inter Cæſaream ad Bor. & Tarſum urb. Ciliciæ ad merid. Hic Apollonius natus fuit, qui ideo *Tyaneus* dictus eſt. Hinc *Tyaneius*. Ovid. Met. 8.

——*Oſtendit adhuc Tyaneius illic*
Incola de medio vicinos corpore truncos.

Tyberis, vide *Tiberis*.

Tybur, vide *Tibur*.

Tyche, vide *Syracuſæ*. Item Nympha, Oceani & Tethyos fil. Heſiod. in Theog.

Tychius, vir Aſiaticus. Act. 20.

Tychius, faber celeberrimus. Hom. Il. 7. Ovid. Faſt. 3.

Nec quiſquam invitâ faciet bene vincula plantæ
Pallade, ſit Tychio doctior ille licet.

Tyde, urbs Hiſp. Tar. in Callaicis ad Minium flu. vulgo *Tuy*. Silius lib. 3.

Oeneæ miſere domus Ætolaque Tyde.

Tydeus, fil. Oenei regis Calydoniæ, & Peribææ, vel, ut aliis placet, Althææ, qui cum fratrem ſuum Menalippum inſcius occidiſſet, ad Adraſtum regem profugit, cujus filiam Deiphilen conjugem duxit. Poſtea à Polynice, qui alteram Adraſti filiam, Argiam nomine, uxorem habebat, legatus ad Eteoclem regem Thebarum miſſus eſt, ut pacti memor, fratri regnum redderet. Ad quem cum veniſſet, regiamq; eſſet ingreſſus, Eteocles negavit ſe regno ceſſurum eſſe. Quo reſponſo Tydeus vehementer commotus eſt, ita ut non ſit veritus & hoſtis, & ſolus, Thebanos omnes quotquot tum forte cum Eteocle eſſent in convivio, ad quodlibet certaminis genus provocare. Atque ut animoſè provocavit,

ita

ita omnes (ſic illi Pallas propitia fuit) ſtrenuè vicit. Quamobrem Thebani dolore ac indignatione accenſi, reverſuro inſidias retenderunt, collocatis ad opportunum locum, quà Tydeus tranſiturus erat, 50. juvenibus, cum 2. ducibus Mæone Æmonis, & Lycophonte Autophoni filio, quos Tydeus in ſe impetum facientes trucidavit, uni tantum parcens Mæoni, quem acceptæ cladis nuncium ad Eteoclem remiſit. Profectus deinde unà cum Polynice & Adraſto, reliquiſq; Græciæ principibus ad bellum Thebanum, poſt multas res præclariſſimè geſtas, à Menalippo quodam Thebano lethaliter vulneratus, occubuit. *Cruentum* vocat Statius, *fulmineum*, *magnanimum*, & *iræ immodicum*.

Tydides, Diomedes Tydei filius, bellator ſtrenuus, qui præter alia benè ac fortiter geſta Venerem in dextrâ vulneravit. Hom. Il. 5. De eo Horat. 1. 14.

——— *Ecce furit te reperire atrox*
Tydides melior patre.

Idem Od. 6. ——— *Tydidem ſuperis parem.*

Virgil. Æn. ——— *O Danaum fortiſſime gentis*
Tydide. Vide *Dionedes*.

Tyella, op. Siciliæ. Dod. Sic. *Judica* Fazello.

Tyenis, mons Colchorum, à *Tyenide* flu. Steph.

Tygeni, qui potius *Iceni*, pop. Angliæ, quorum rex Præſutagus Neronem Imp. hæredem inſtituit.

Tylangium, Triphyliæ in Peloponneſo op. Polybius.

Tyleſium, ſeu *Tyleſſium*, vel *Tyleſſus* apud. Steph. *Aiello*, teſte Barrio, op. Brutiorum apud oram Calabriæ citer. & ſinum Terinæum. Lycophron.

Tylis, urbs Thraciæ prope Hæmum. Steph.

Tylus, inſ. ſinus Perſici, ab oſtio Euphratis navigatione 24 horarum in ort. diſtans. Hujus nominis duas inſulas habet Plin. in mari Rubro, 10. m. p. inter ſe diſtantes. Item Meſſeniæ in Peloponneſo urbs, quam nonnulli Oetylum vocant, inquit Strabo ex Xylandri interpretatione. Prioris memin. Theophraſtus & Arrianus lib. 7. ubi ſcribit ferre palmas, oleas creare, & vineis abundare.

Tymbriani, pop. inter Piſidiam. & Lycaoniam. Plin. quorum urbs *Tymbria* erat in Piſidiâ, *Tymbrion* Xenophonti dicta. Erat & *Tymbria*, vicus Cariæ apud Mæandrum flu. & Myuntem urb. inde 4. ſtad. ubi Avernus, teſte Strab.

Tymenæon, urbs juxta Phrygiam. Steph.

Tymenna, vicus Lyciæ. Steph.

Tymes, *etis*, urbs Libyæ. Steph.

Tymniſſus, urbs Cariæ. Steph.

Tymnus, urbs Cariæ. Steph.

Tympania, Ptol. *Tympanea*, Polyb. *Tympaneæ*, & *Typaneæ*. Steph. *Typania* Plin. urbs Elidis mediterranea in Arcadiæ confin. *Stroviſo* Nigro, *Verdegna* Caſtaldo, *Leondari* Moletio.

Tymphæi, pop. inter Epirum ad occ. & Theſſaliam ad ort. quorum op. *Tymphæa*. Steph. Vide Strab. lib. 7. & Plin. 4. 2.

Tymphe, mons Theſprotiæ. Steph.

Tymphreſtus, vel *Typhryſſius*, mons Phthiotidis apud fin. Maliacum.

Tyndaris, *Tyndarium* Ptol. colon. & urbs Siciliæ, in orâ litorali, ſive potius mari abſorpta, à *Tyndaro* Lacedæmonio condita, & nominata. Silius lib. 14.

——— *Geminoque Lacone*
Tyndaris attollens ſeſe adfuit.

Item Helena ſic dicta. Virg. Æn. 2.

Tyndarida aſpicio; dant clara incendia lucem.

Tyndarus, rex Oebaliæ, maritus Ledæ, quæ eodem tempore 2. peperit ova, è quorum altero, quod ex Jove conceperat, excluſi fuerunt Pollux & Helena, & altero quod conceperat ex Tyndaro, Caſtor & Clytæmneſtra. Ex his priores 2. immortales fuere, poſteriores mortales. Vide *Caſtor* & *Pollux*. & Servium ad illud Æn. 2.

Non tibi Tyndaridis facies inviſa Lacænæ.

Dicitur & *Tyndareus*. Ovid. ep 8.

Me tibi Tyndareum vitâ gravis author & annis
Tradidit. ———

Item *Tyndareus* adject. Val. Flac. lib. 1.

Tyndareuſq; puer mihi vellere gratior Helles.

Tynes, *etis*, urbs Siciliæ. Steph.

Typæon, mons Elidis. Steph.

Typaneæ. Vide *Tympania*.

Typhœus, Gigas Terræ & Titani fil. quem illa Jovi irata in perniciem cœleſtium fertur edidiſſe. Virgil. Georg. 1. ——— *Tum partu terra nefando*
Caumq; Japetumq; creat, ſævumq; Typhœa.

Hic cum in ingentem corporis molem adoleviſſet, eo væcordiæ provectus eſt, ut Jovem de cœli poſſeſſione dejicere conaretur. Quapropter fulmine ab eodem ictus eſt, & ſub Inarimen inſ. detruſus, ut placet Virgilio Æn. 10.

Tum ſonitu Prochyta alta tremit, divumq; cubile
Inarime Jovis imperiis impoſta Typhœo.

Habuit ex Homero, qui ſic in Catalogo.

Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

Claud. lib. 3. de Rapt. Proſ.

——— *Rupitne Typhoia cervix*
Inarime? ———

Lucan. l. 5. ——— *Ceu Siculus flammis urgentibus Ætnam*
Undat apex: Campana fremens ceu ſaxa vaporat
Conditus Inarimes æternâ mole Typhœus.

Pindarus tamen in Siciliâ ſub Ætnâ monte ſepultum refert Pyth. 1. his verbis:

Ὅστ' ἐν αἰνῷ Ταρτάρῳ κεί-
ται Ζηὸς πολίμιος
Τυφὼς ἑκατοντακάρανος.

Et paulo poſt:

Σικελία τ' αὐτῷ στιζῇ
Στέρνα λαχνάεντα. Κίων
Δ' οὐρανία συνέχει
Νιφόεσσ' Αἴτνα.

Eum ſequuntur 1. Ovidius, qui ſic Faſt. 4.

Alta jacet vaſti ſuper ora Typhoeos Ætna
Cujus anhelatis ignibus ardet humus.

Idem Met. *Vaſta giganteis injecta eſt inſula membris*
Trinacria; & magnis ſubjectum molibus urget
Ætherea auſum ſperare Typhoea ſedes
Nititur ille quidem, pugnatq; reſurgere ſæpe:
Dextra ſed Auſonio manus eſt ſubjecta Peloro,
Læva, Pachyne, tibi, Lilybæo crura premuntur.

2. Silius lib. 14.

Tum Catane ardenti nimium vicina Typhœo.

3. Val. Flac lib. 2.

——— *Siculâ preſſus tellure Typhoeus.*

Heſiodus Typhœum Terræ & Tartari filium facit:

Αὐλὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεύς,
Ὄπλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη
Ταρτάρου ὑφ' φιλότητι διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.

Typhon, Gigas, de quo ſic ſcribit Homerus Hymn. in Apoll. Junonem ægrè ferentem, quod Jupiter ſine ſe ex capite Minervam peperiſſet, Cœlum ac Terram precatam fuiſſe, omneſque Deos ſuperos & inferos, ut poſſet & ipſa ſine maris congreſſu parere, quæ cum manu humum percuſſiſſet, ſequenti poſtea tempore natus eſt ex Terrâ Typhon, qui draconæ educandus traditus eſt, ut patet ex his verſibus.

Ἀγχοῦ δὲ κρήνη καλλίῤῥοος, ἐνθα δ' ἔπεφνεν
Κτείνας ἀνακ Διὸς υἱὸς ὑπὸ κεφαλῆφι βιοῦ,
Ζαίρριά, μεγάλιον τίρας ἀγέμεν, ἢ κακὰ πολλὰ
Ἀνθρώπους ἔρδησκεν ὅσοι χθονὶ, πολλὰ μὲν αὐτούς,
Πολλὰ δὲ μῆλα τανύτριθ', ἐπεὶ πίλε πῆμα βαρούν.
Καὶ τὸν δὲξαμένη χρυσοθρόνος ἔτρεφεν Ἥρη
Δεινὸν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα, πῆμα βεβλῆσθαι,
Ὅν ποτ' ἄρ' Ἥρη ἔτικτε χολωσαμένη Διὶ παντὶ,
Ἐπεὶ ἄρα δὴ Κρονίδης ἐρικυδέα γείνατ' Ἀθήνην
Ἐν κορυφῇ. ———

Seneca in Octaviâ:

Non tam ferum Typhona neglectum Jove
Irata Tellus edidit quondam parens.

Eundem faciunt poetæ cum Typhœo. Plura qui de Typhone videre velit, conſulat D. Dickinſonum in Delph. Phœnic. cap. 2. & Boganum in epiſtolâ libro iſti præfixâ, ubi eruditè, ut ſolet, de gigante diſſerit. Item *Typhon*, teſte Diodoro, Oſiridis, Ægyptiorum regis

frater, qui illo interfecto & in 25 partes diſcerpto, regnum occupare conatus eſt; tandem vero ab Iſide victus, meritas impietatis ſuæ luit pœnas. Item venti nomen, de quo Plin. 2. 48. & Gell. 19. 1. Hinc *Typhonicus*, unus è ventis ſubitis & repentinis. Act. 27.

Typhonis inſula, è reg. Trojæ, quæ & *Calydna* Qu. Smyrnæo, & *Typhonis Scopuli* apud Lycophronem.

Typhreſtius, op. & mons Trachiniæ, unde Sperchius flu. ortum habet; idem *Tymphreſto* apud Strab. Eſt & mons Mileſiorum in Cariâ.

Tyra, vel *Tyras*, Sarm. Europ. flu. inter Iſtrum & Boryſthenem in mare Euxinum labens. Ptol. Ejus mem. Ovid. Pont. 4. 10.

Partheniuſque rapax, & volvens ſaxa Cynapes,
Labitur, & nullo tardior amne Tyras.

Tyracinæ, urbs Siciliæ. Steph.

Tyrambe, Sarm. Aſiat. urbs. Ptol. Hodie *Trapano*.

Tyrannion Amiſenus, diſcipulus Eſtiæi Amiſæi, nobilis grammaticus, tempore Pompeii M. Romæ docuit. Ductus eſt à Lucullo captivus in bello Mithridatico: prius dicebatur Theophraſtus; mutavit autem nomen, quòd inter æquales ſuperbis verſaretur moribus. Clarus & dives ob doctrinam factus adeo eſt, ut ſupra 3. millia librorum poſſideret. Deceſſit ſenex morbo podagræ. Alius è Phœnicià prioris nepos, à quo nomen ſibi uſurpavit, quum prius *Diocles* vocaretur. Captivus & ipſe Romam ductus, à quodam Dymante Cæſaris liberto emptus: deinde dono datus Terentiæ Ciceronis, ab eâque liber factus; ludum Romæ aperuit, ſcripſit libros 67. Suidas.

Tyrannoſbora, Indiæ intra Gangem Emporium. Arrian. in Periplo.

Tyrannus, Sophiſta, ſcripſit de diviſione orationis libros 10. Suid.

Tyras, Myſiæ inf. urbs. Ptol. *Zethazava* Nigro.

Tyrediza, vel *Tyrodiza*, urbs Thraciæ. Steph.

Tyres, flu. Scythiæ, poſt Iſtrum ſecundus. Herodot. l. 4.

Tyridates, vide *Tiridates*.

Tyritacite, urbs Ponti. Steph.

Tyrius, Gall. Narbon. flu. Sext. Avienus.

Tyrmenii, pop. Scythiæ, peritiſſimi navigandi: Sign. autem hoc vocabulum *fugitivi*. Steph.

Tyrmidæ, vicus in tribu Oeneide. Steph.

Tyro, virgo Theſſaliæ, Salmonei & Alcidices filia, quam noverca Sidero (quam Alcidice Alei filiâ defunctâ in uxorem duxerat Salmoneus) malè admodum ac duriter excepit. Cæterum cum Tyro Enipei flu. amore flagraret, atque ad illius fluenta continenter accedens propter amnem conqueri minime deſineret, Neptunus interim ſumptâ Enipei formâ cum ipſâ concubuit. Hæc autem cum geminos clanculum peperiſſet, illos expoſuit. Jacentibus autem pueris, & equariis paſtoribus prætereuntibus, equarum una, quum infantium alterum ungulâ caſu quodam tetigiſſet, faciei partem lividulam reddidit. Tum equarius infantes ambos ſuſcepit alendos, & cui lividula reddita erat faciei pars *Peliam* nominavit, quaſi *Lividum* dixeris, alterum vero *Neleum*, qui cum ad juſtam integramque ætatem perveniſſent, matre ſuâ & ejus novercâ agnitâ, quum matrem ab illâ malè affectam comperiſſent, in illam impetum fecerunt, & quamvis in Junonis templum confugiſſet, Pelias tamen eam ſuper aram ipſam jugulavit. Cretheus poſtea Salmonei frater Tyronem neptem cepit uxorem, ex quâ nati ſunt illi filii Æſon, Amythaon & Pheres. Apollod. Bibl. 1. Diod. Sic. lib. 4. Tzetzes in Lycophr. & alii. Prop. 2. 28.

Vobiſcum eſt Jope, vobiſcum eſt candida Tyro.

Idem 1. 13. *Non ſic Æmonio Salmonida miſtus Enipeo*
Tanurius facili preſſit amore Deus.

Idem eleg. 19. lib. 3.

Teſtis Theſſalico flagrans Salmonis Enipeo
Quæ voluit liquido tota ſubire Deo.

Ovid. in ep. Herûs.

Si neque Amymone, nec laudatiſſima forma
Criminis eſt, Tyro, fabula vana tui.

Idem Amor. 3. 5.

Siccus ut amplecti Salmonida poſſet Enipeus,
Cedere juſſit aquam, juſſa recedit aqua.

Tyropœum, Thraciæ caſtellum. Cedrenus.

Tyrrheni, pop. inſulares maris Ægæi, Lemnum, Imbrum, & alias inſulas oræ Thraciæ incolentes, à quibus *Tyrrhenicus ſinus* dictus eſt.

Tyrrheni, pop. Italiæ, inter Macram & Tiberim amnes incolentes, quos Latini *Tuſcos* & *Etruſcos* vocant, *Tyrrhenos* autem Græci nominarunt à *Tyrrheno* Atyos filio, qui è Lydiâ colonos in hanc regionem deduxit. Atys enim ex poſteritate Herculis & Omphales unus, cum ſterilitate ac famâ populum ſuum emittere cogeretur, è duobus filiis ſorte jactâ, Lydum quidem regni ſucceſſorem tenuit, Tyrrhenum autem cum bonâ populi parte ad quærendas novas ſedes emiſit: qui cum poſt longos errores in Inferi maris oræ ſedes fixiſſet, totum eum tractum de ſe *Tyrrheniam*, & mare ipſum *Tyrrhenum* vocavit. Vide Servium in illud Æn. 1.

Gens inimica mihi Tyrrhenum navigat æquor.

Hos omnes ſcriptores ſuperſtitioſiſſimos fuiſſe tradunt, uti inter alios Plutarchus ſcribit in Sympoſ. A quibus Romani ceremonias ſacras edocti fuere. Scribit Athenæus in illorum conviviis & epularum apparatibus, nudatis corporibus virgines diſcumbentibus miniſtraſſe convivis; mulieresque apud eoſdem fuiſſe communes, quæ etiam pudore depoſito, gymnaſiis publicis & palæſtris nudæ cum viris luctari ac ſe exercere conſueverant. Minime enim apud illos turpe putabatur, nudatas fœminas vulgò conſpici. Fuiſſe autem illas dicunt formâ, ut plurimùm, eleganti; vinique imprimis cupidas, & potentes bibaces, &c. Tyrrheni tubam ancam inveniſſe dicuntur. Virg. Æn. 8.

Tyrrhenuſque tubæ mugire per æquora clangor.

Idem Georg. 2.

Inflavit cum pinguis ebur Tyrrhenus ad aras.

Ubi 1. notat vitium gentis. Nam Catullus ad Egnatium.

Aut parcus Umber, aut obeſus Etruſcus.

2. Obiter tangit inventum tubæ quod fuit Etruſcorum. Ideo Sophocles in Ajace: Χαλκοσθμε κώδιγξ ὁς Τυρσηνικῆς.

Tyrrhus, Latini regis armentarius, cujus cervus manſuetus ab Aſcanii comitibus occiſus, primam belli cauſam præbuit inter Trojanos & Latinos. Hinc *Tyrrhides* patronym. maſcul. Virgil. Æn. 7.

Cervus erat formâ præſtanti & cornibus ingens
Tyrrhidæ pueri, quem matris ab ubere raptum
Nutribant, Tyrrhuſq; pater, cui regia parent
Armenta, & latè cuſtodia credita campi.

Tyrtæus, poeta Græcus, cujus ſæpe mem. Plato in Libb. de Legg. *O divine poeta Tyrtæe* (inquit) *ſapiens certè ac bonus nobis eſſe videris, quia excellentiſſimos eos extuliſti laudibus, qui in bello excelluerant:* Horatius.

Tyrtæuſq; mares animoſa in prælia miſit.

Tyrtamus, vide *Theophraſtus*.

Tyrus, vel *Tyros*, Phœniciæ inſula, & urbs celeberrima, orbis olim emporium. *Sarra* olim vocabatur, Feſto & Gellio teſtibus. Unde Virgilii Scholiaſtes in 4 Georg. *Quæ nunc Tyrus dicitur, olim Sarra vocabatur, à piſce quodam qui illic abundat, quem linguâ ſua Sar appellant.* Verum quidem eſt, ut dixit, Romanos veteres pro *Tyro* dixiſſe Sarram: Ita in fragmentis Ennii: *Pœnos Sarrâ oriundos*; unde eſt quod pro Tyrio poeta dixit *Sarranum oſtrum*: & Juvenalis *Sarrana aulæa*: & Silius lib. 6. *Sarranam Junonem*; & *Sarranam eadem*; & lib. 7. *Sarranum navitam*; & lib. 8. *Sarrana numina*; & l. 9. *Sarranum nomen*. Columella quoque *Sarranam violam* dixit, i. e. purpuream, quia purpura ex Tyro. Et fortaſſe apud Steph. Φοινίκης πόλις Σάρα, unde Gentile *Sarranus*; id ipſum erat Græcis quod Romanis *Sarra* & *Sarranus*: Σάρα ſaltem plurimum accedit ad Ebræum צר *Sor*, quo nomine Tyrum appellant ſacri ſcriptores. Sed piſcis *Sar*, unde *Sarra*, ſi quidem Servio fides, non extat ullibi gentium. Et *Sarræ* nomen deduci notum eſt ex Ebræo Tyri nomine צור *Tſor*; in quo literam ץ quæ medii eſt ſoni inter T. & S. Græci in T. mutarunt & Romani in S. Ita factum ut ex eo de *Tſor* & Τύρος naſceretur &

Sarra.

Sara. Sed Servium verſimile eſt, cum alicubi legiſſet quod in Trogo habetur, Sidonem à piſce dici, nempe à צור tituhante memoriâ id de Tyro ſcripſiſſe quod de Sidone legerat. Non diſpari errore Origenes: *Tyrus*, inquit, *apud Ebræos ſonat idem quod nobis venantes*. Imo *Tyrus rupem* ſonat, ſed *Sidon* vel à *venatione*, vel à *piſcatione* dicitur. Hæc Bochartus, qui ait in Phœnice Tyri nomen commune fuiſſe multis urbibus, ut conſtat ex Periplo Scylacis, qui hæc habet in deſcriptione Phœnices: Ἀπὸ δὲ Θαψάκου ποταμοῦ ἐστὶ Τρίπολις Φοινίκων, Ἀραδος νῆσος ἐν λιμνῇ, βασιλεία Τύρε ὅστις ἐστὶν ἡ τράπεζα ἐν λιμνῇ ὑπὸ τὴν γῆν. Et paulo poſt: Ὄρος, Θεῶν πρόσωπον. (Ita legit Cl. Voſſius pro vulg. Τύρος) Τύρος ἐν λιμνῇ, Βάρυλος. Et aliquanto infra: Εἶτα ἄλλη πόλις Τύρος λιμένα ἔχουσα ἐντὸς τείχους. Αὕτη δὲ ἡ νῆσος βασίλεια Τυρίων. Quod ſequitur propter vitium interpunctionis vir quidam doctiſſ. uſq; adeo non intellexit, ut è mari fecerit continentem: Καὶ ἀπέχει τράπεζα ὑπὸ θαλάσσης γ' Παλαίτυρος πόλις, ἣ ποταμὸς διὰ μέσης ῥεῖ. En tibi lector in unâ Phœnice quatuor urbes *Tyri* nomine, nempe 2. in continente, & inſulares duas: quarum illa celeberrima quæ fuit in inſulâ vicinâ Palætyro; non tamen antiquiſſima. Eâ quippe vetuſtiorem eſſe Palætyrum, vel ex ipſo nomine conſtat. Neque enim aliud Palætyrus, quam vetus Tyrus. Itaque ejus mentio fit in libro Joſuæ 19. 29. Ibi enim מבצר צור *civitas munita Tyrus*, Aſeritarum limes ad mare non procul à Sidone, non poteſt alia eſſe quam Palætyrus. Tum igitur extabat Palætyrus, nempe tempore κληρυχίας ſeu diviſionis terræ Chanaan, annis fere 200. antequam in vicinâ inſ. conderetur famoſa illa Tyrus. Vide quæ ſequuntur apud Authorem longè doctiſſimum de Ph. Col. pag. 861. Tyron Ἀγχίλιον vocat Dionyſius, & Virgil. *Antiquam* Æn. 4. Inſula rupibus undiquaque cingebatur. Nonnus lib. 40. de Tyro:

——— Ἀκινήτοις δὲ θαμίζλοις
Αὐτομάτη ζωθήκα συνάπτηλαι ἀζυγι πέτρῃ.

Et de urbe ibidem conſtruendâ.

Πέζατο δ' ἀμφοτέρῃσι ὑπακείμενον ἄκρῳ κολάπτῃς.

Lucan. lib. 3. *inſtabilem* vocat, inſula enim olim fuit. Ovid. Met. 15.

Fluctibus ambitæ fuerant Antiſſa Pharoſque
Et Phœniſſa Tyros, quarum nunc inſula eſt.

Qu. Curtius Tyrum affirmat & claritate & magnitudine ante omnes urbes Syriæ, Phœnicesque fuiſſe memorabilem, quo tempore obſeſſa eſt ab Alexandro. De divitiis ejus & cum omnibus gentibus ob mercaturam commercio, vide Ezechielem Prophet cap. 27. Tyros & Phœnices auctores navigationis facit Pomp. Sabinus in l. 1. Æn. *Phœnices condidere Tyrum in mari, propter merces, primi mortalium negotiatores in marinâ aleâ*. Dionyſius Afer de iiſdem:

Πρῶτοι δ' ἐμπορίης ἁλιδινέι ἐμνήσαντο.

Etiam Propertius huc reſpexit l. 7. cum ait:

Utque maris vaſtum proſpectet turribus æquor
Prima ratem ventis credere docta Tyros.

Quin & Plin. 7. 56. *Mercaturas Pœni repererunt. Tyrus* item Laconicæ, Lydiæ, item Piſidiæ urbs. Steph. Fuit etiam locus & præſidium trans Jordanem, inter Arab. & Judæam, quem deſcribit Joſ. Ant. l. 12.

Tyſias, princeps & inventor artis Rhetoricæ fuit, uti docet Cic. lib. 1. de Inventione.

V A.

Vabar, Maurit. Cæſ. op. Ptol. *Eiſmeo* Caſtaldo, inter Ruſazum ad occ. & Saldas ad ort. occurrens.

Vabrenſe Caſtrum, & aliis *Vabræ*, urbs Gall. Narbon. in reg. Occitanâ, Biteris proxima. Greg. Turonenſ. vulgo *Vabres*.

Vacallineus pagus, in Germ. infer. apud Arnwillerium op. à Col. Agrip. 6. leuc. in merid. *Vachlendorff*, teſt. Ant. Morillonio.

Vacaria, ſive *Avacaria*, locus in Africâ Prop. Anton.

Vacatum, munimentum circa Perſidem. Anton.

Vacca, *Vacua* Strab. *Vacus* Ptol. *Baccis* Oroſio, vulgo *Vouga*, flu. (cum op. ſeu pago) Hiſp. Luſitan. inter Durium ad Bor. & Mundam ad Auſtr. in Oceanum occidduum fere medius decurrens. Item urbs Africæ, unde pop. *Vaccenſes* apud Sall. de bello Jugurthino.

Vaccæi, pop. Hiſp. Tar. per quos Durius flu. labitur. Silius:

——— *Lateque vagantes*
Vaccæi. ———

Vacomagi, Albionis inſ. pop. Ptol. quorum op. *Sterling*, teſte H. Boetio. Camdeno vero ſunt, ubi Moravia, vulgo *Murray*.

Vacorium, urbs Norici. Ptol. *Villach* Jovio & Sabellico. Sed Lazio eſt *Straesburg* op. Gurco ubi finitimum, milliario Germanico in Bor. Altenhoffum verſus diſtans: vel ipſum *Altenhoffen*, à Viruno 1. mill. in Auſtr. Viropolim verſus recedens.

M. *Vaccus*, dux Fundanorum in Privernati bello, quum à L. Papyrio captus eſſet, ædes ejus dirutæ ſunt, & bona publicata ob regnum ab eo affectatum. Liv. lib. 8. Cic. pro domo ſuâ.

Vacoſius, dux Arraxerxis, templum Hieroſolymitanum violavit, ulciſcens mortem Jeſu quem Joannes frater interemerat. Joſ. 11. 7.

Vacua, vide *Vacca*.

Vacuna, ruſticorum Dea, quæ præeſſe *vacantibus* & otioſis putabatur: cui cum agricolæ laboribus ruris vacarent, ut poſt perceptos fructus requieſcerent, per hyemem vota ſolvebant, & ſacrificabant. Ovid. Faſt. 6.

Nam quoque tum fiunt antiquæ ſacra Vacunæ,
Ante Vacunales ſtantque ſedentque focos.

Horat. 1 Ep. 10.

Hæc tibi dictabam poſt fanum putre Vacunæ.

Vada, *Wagening* Divæo, op. Batavorum in Ducatu Geldriæ, inter Noviomagum & Trajectum.

Vadimon, Jani cognomen apud Etruſcos.

Vadimonis lacus eſt, in quo fluctuant inſulæ, de quo Plin. multa commemorat lib. 8. epiſt. 20. Mem. hujus lacûs Polyb. lib. 2. Ubi τὸ Οὐαδίμωνα λίμνῃ appellat, corruptè forſan à genuino Οὐαδίμωνα. In fragm. Sotionis de miraculis fontium, flu. & lacuum ſic ſcriptum eſt. Ἐστὶ δὲ ἡ Λακέδαιμων ἡ Ἀμμωνος καλουμένη λίμνη, ἡ μεγάλη ἐν Ἰταλίᾳ, ὁμοίως ἔχουσα ταῖς περὶ μετακινήσεως. Ubi etiam viri docti rectè correxerunt Λάκος Οὐαδίμωνος. Sen. Nat. Qu. 3. 25. *Ipſe ad Cutilias natantem inſulam vidi; alia in Vadimonis lacu vehitur*. Plin. 2. 95. *Quædam inſulæ ſemper fluctuant, ſicut in agro Cæcubo, & Vadimonis lacu*. Apud Liv. lib. 9. leges apud hunc lacum à Romanis cæſos fuiſſe Etruſcos, an. U. C. 645. Denique Florus lib. 1. cap. 12. Tandem omnes reliquias Gallorum in Etruriâ ad lacus Vadimonis Dolabella delevit. *Lago di Baſſanella* Leandro dicitur, ſed *Lago di Viterbo* Fabricio.

Vaga, *Vagenſe* opidum, Plin. urbs Africæ mediter. excila, ubi Hunnericus rex Vandalorum Catholicorum perſecutor miſerè obiit. Ejus mem Silius lib. 3.

Tum vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo.

Alia, urbs Maurit. Cæſar. mediter. Juliæ Cæſareæ finitima, *Tegdemet* Villanovano.

Vaga, flu. Albionis in Wallia, in Sabrinam apud Cheſtovium Influens, *Gowy*, *Gwy*, vel *Wy* hodie vocatur.

Vagedruſa, fons Siciliæ apud Syracuſas, quæ & *Arethuſa*. Ejus mem. Sil. l. 14.

Qui fontes Vagedruſa tuos, & pauperis alvei
Hypaten. ———

Vageni, *Vagienni* Plin. *Bagienni* Varroni, *Batieni* Prol. *Bacienni* Paterculo, pop. Liguriæ ad ortum Padi, quorum op. vulgò *Vigon* dicitur. De Vagenis Silius lib. 8.

Tum pernix Ligur, & ſparſi per rura Vageni.

Vagniacum, vulgò *Maidſton*, teſte Camdeno, op. Albionis in Angliâ, inter Londinum 28. & Durovernum 24. m. paſſus in Cantio. Anton. Talboto eſt *Wrotham* pagus ejuſdem tractus.

Vahalis, Batavorum flu. aut potius pars Rheni. Tac. Annal. 2. *Rhenus*, inquit, *uno alveo continuus, aut modicas inſulas circumveniens, apud principium agri Batavi, velut in 2. amnes dividitur: ſervatque nomen & violentiam*

curſus, quâ Germaniam prævehitur, donec Oceano miſceatur; ad Gallicam ripam latior & placidior affluens; verſo cognomento Vahalem accolæ dicunt: moxque id quoque vocabulum mutat Moſâ flumine: ejuſque immenſo ore eundem in Oceanum effunditur. Nomen *Vahalis* quod attinet, variè id in Cæſaris exemplaribus variis ſcriptum reperitur. Quædam enim habent *Vachalis*, quædam *Vaccalis*, alia etiam *Walis*. Cæterum verum & germanum hujus flu. nomen tam apud Cæſarem quam Tacitum *Vabales* eſſe affirmat Cluverius; quemadmodum apud Servium quoque legitur *Vabal*. Germanis olim ut nunc etiam dicebatur *Wael*, ſive *Waal*, geminato A. quia craſſus ejus in hoc vocabulo ſonus.

Vaiezatha, fil. Aman. Eſt. 9. i. e. *aſpergens thalamum*, vel ex Ebr. & Syro, *væ olivæ*.

Valachia, reg. Sept. perquàm lata, à Tranſſylvaniâ incipiens uſque in Pont. Eux. protenſa, plana ferme tota, & aquarum indiga.

Valaſca, Bohemorum regina, quæ factâ cum cæteris mulieribus conjuratione, de excutiendo virorum principatu, copiarum ductrix bellum movit, interfectiſque viris, fœminas omnes aſſeruit in libertatem. Volater.

Valdo, vir quidam pius, qui univerſum patrimonium pauperibus erogavit, dictitans inter Chriſtianos omnia communia eſſe debere. Ab hoc pauperes quidam Lugdunenſes *Valdenſes* appellabantur.

Valena, Pannon. ſup. urbs ad Danub. Ptol. *Gran* Villanovano.

Valens Imperator, pietatis & Chriſtianæ relig hoſtis, ab adverſariis barbaris crematus eſt. Sozom. 8. 15 & 25.

Valentia, urbs Hiſp. Tar. in orâ Conteſtanorum ad Turiam flu. regni Valentini caput, ampla, nobilis, & elegans, à Barcinone 49. leuc. in merid. à Toleto 60. in ort. Item colon. & urbs Gall. Narbon. ad Rhodanum flu. in Delphinatu. Item op. Hiſp. Tar. ad Minium flu. in Bracarum & Callaicorum confin. contra Tyden urb. Item op. Gall. Ciſalp. ad Padum flu. Fuit & *Valentia* quoque in Brutiis. Vide *Roma*, nam & urbs iſta *Valentia* quondam dicta. Item *Valentia* Britanniæ inf. pars. Anton. quam Gyraldus Cambrenſis *Scotiam* vocat.

Valentinianus, 44. Rom. Imp. A. D. 388. Alius Imp. cum Theodoſio, A. D. 426.

Valentinus, 98. Rom. Pontifex, A. D. 827. Item Hæreticus, qui Chriſtum in Subſtantiâ corporis noſtri non fuiſſe aſſeruit. A. D. 142.

Valeponga, Hiſp. urbs. Anton. inter Liminium & Cæſarauguſtam.

Valeria, nomen proprium Meſſalorum ſororis, quæ amiſſo conjuge, cum rogaretur, cur alteri non nuberet, ait, *Sibi ſemper maritum Servium vivere.*

Valeria Colonia, Corſicæ urbs. Ptol. *Leria* Pineto. Sed *Aleria* eſt in Græcis exempl. & ſic etiam apud Plin. & Anton. 2. op. Hiſp. à quâ *Valerienſes* pop. Plin. 3. 1. *Querra* Cluſio ac Taraphæ. In Caſtella novâ (ut vocant) ſita eſt. 3. Regio Italiæ juxta lacum Fucinum, cujus urbes *Valeria* ſive *Marſi*, *Carſeoli*, *Amiternum*, *Furconium* & *Reate*. 4. Regio Pannoniæ ſup. inter Draum & Saum flu. quæ hodie *Stiria* vocatur, teſte Lazio, *Crabaten* vero Rhenano.

Valeria via, in Siciliâ, inter Meſſanam, & Lilybæum. Strabo. Alia in Italiâ, quæ ad urbes Valeriæ ducebat per Tybur. Strabo. Vulgo *Il piano di S. Spirito*, & *Della Cellu*, teſte Cluſano in 4. Ovid. Triſt.

Valeria virgo, cum Valerios peſtis invaſiſſet, ab oraculo commonefacta, malum id ceſſaturum, ſi quotannis Junoni virginem immolarent, in ſortem eſt ipſa vocata: ſed Lupercæ enſem corripuit: & impoſitâ foco virgulâ cum malleo, enſem juvencæ, penes templum paſcenti, impoſuit. Virgo igitur, re intellectâ, immolata juvenca, malleum arripuit, domumque & ægros circumluſtrans, ictu parcente, feriebat, cumque unicuique valedixiſſet, eos exſuſcitavit incolumes. Quocirca & hoc tempore myſterium illud fieri conſtat. Plut. in Parall.

Valeria Tuſculanaria, quo pacto dolis cum patre Valerio coierit, vide in verbo *Sylvanus*.

Valerii prius *Valeſii*, teſte Quinctiliano, appellati, ſicut *Fuſii*, deinde *Furii*.

Valerius, L. Valeſii fil. qui primum de Veientibus, deinde de Sabinis triumphavit. Hic quia in locum Tricipitini collegæ conſulem non ſubrogaverat, & domum in Veliâ, tutiſſimo loco habebat, in ſuſpicionem regni affectati venit. Quo cognito apud populum queſtus eſt, quòd tale aliquid timuiſſent; quapropter emiſit qui domum ſuam diruerent, ſecures etiam faſcibus dempſit, eaſque in populi concione ſummiſit. Legem inſuper de provocatione à magiſtratibus ad populum tulit. Hinc *Publicola* dictus eſt; & cùm diem obiiſſet, publicè ſepultus, & annuo matronarum luctu honoratus. Hic quadrigâ primus in triumpho vectus eſt ſine ullâ invidiâ: præterea collegæ Bruto honores funuſque curavit, funebremque orationem de ipſius laudibus habuit, quæ adeo jucunda fuit Romanis, ut ex eo conſuetudo manarit, ut qui ſtrenuè pugnando occubuiſſent, ab optimatibus laudarentur. Plut.

Valerius, M. Publicolæ frater, conſ. unà cum Poſthumio Tuberto factus, & contra Sabinos profectus rem feliciter fratris auſpiciis & adminiſtratione geſſit. Ex quo publicè ei domus ædificata.

Valerius Corvinus, Trib. mil. ſub duce Camillo reliquias Senonum perſequente, adverſus Gallum provocatorem ſolus proceſſit. Corvus ab ortu Solis galeæ ejus inſedit, & inter pugnandum ora oculoſque Galli reverberavit, & hoſte victo Valerius *Corvinus* dictus fuit. unde Manilius:

Et cum militiâ volucris Corvinus adeptus
Et ſpolia, & nomen.

Hic quum ingens multitudo ære alieno oppreſſa Capuam occupare tentaſſet, & ducem ſibi Quinctium neceſſitate magnâ compulſum feciſſet, ſublato ære alieno ſeditionem compreſſit. Hæc Cæcilius. Livius vero addit, de Samnitibus eum triumphaſſe, ſexies conſulem fuiſſe, hoſtes Titi Manlii morte exultantes compreſſiſſe. Vixit præterea, teſte Valerio, corporis & animi viribus integris annos centum.

Valerius Potitus, poſt Xviralem invidiam plebem in patres incitatam legibus & conditionibus ſuis mitigavit, unde *Potiii* nomen adeptus. Primus quoque conſ. poſt Xviros, cum Volſcos Æquoſque ad Algidum magnâ laude debellaſſet, triumphus ei à patribus negatus fuit. Sed ſuadente Icilio Tribun. pleb. primus ſine authoritate Senatûs triumphavit cum collegâ ſuo M. Horatio. Quamobrem *Maximi* cognomen adeptus eſt, quod nemini à Senatu præterquam Fabio Maximo conceſſum eſt. Plut.

Valerius Levinus, conſ. cum Pyrrho prælio congrediens, in Lucaniâ infeliciter pugnavit. Iterum poſtea conſ. contra Agrigentam miſſus, ac ſuperato Hannone Duce Carthaginenſium, op. in poteſtatem recepit, Senatum ſecuri percuſſit. Alter contra Philip. Maced. feliciter bellum geſſit, teſte Livio.

Val. Flaccus, M. Catonis familiariſſimus, eundem ex agro Tuſculano ad Remp. adduxit pariter & inſtruxit. Conſ. cum eodem Catone circa Mediolanum cum Gallis & Inſubribus & Boiis, collatis ſignis, pugnavit, ubi 10000 hoſtium ſunt cæſa. Cauſam mulierum de abrogandâ lege Oppiâ contra collegam ſuum Catonem obtinuit; quorum vide orationes elegantes apud Livium lib. 4. bell. Maced.

Valerius Flaccus, Poeta, cujus vitam pete ex Lilio Gyraldo, Petro Crinito, &c. Laudatur Quinctiliano lib. 10. cap. 1. *Multum*, inquit, *in Valerio Flacco nuper amiſimus.* Martialis:

Cenſetur Apona Livio ſuo tellus
Stellâque, nec Flacco minus.

Idem alibi ad eum:

O mihi curarum precium non vile mearum
Flacce Antenorii ſpes & alumne Lari.

Valerii Flacci (inquit Cæſ. Scaliger) *ingenium felix, diligentia non vulgaris, ſed immaturâ morte præventus, acerbum nobis poema ſuum reliquit.* A Juvenale tamen fugillatum fuiſſe notat Lubinus ad Sat. 1. quem ſis vide.

Verum

Verum de Flacco hoc, uti cæteris Latinis poetis, nos alibi.

Valerius Soranus, poeta, quem Cicero in lib. de Oratore doctiſſimum togatorum appellat. Plut. vero virum philoſophum & eruditum dicit, ac interfectum à Cn. Pompeio.

Valerius Antias, ſcriptor hiſtoriæ ſæpe ab authoribus teſtis citatur, ut à Livio. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat.

Valerius Procillus, militavit ſub Cæſare in Galliam miſſus legatus ad Arioviſtum, ut eſt in Comment. Cæſaris.

Valerius Maximus, hiſtoricus, ſcripſit dicta ac facta memorabilia ad Tib. Cæſarem. Militavit ſub S. Pompeio, ut ipſe de ſe teſtatur, ubi de inſtitutis antiquis loquitur.

Val. Martialis, vide *Martialis*.

Val. Aurelianus, 33. Rom. Imp. A. D. 202.

Val. Maximus Baſilius, conſ. an. U. C. 1219.

Val. Turpilianus Trachala, conſ. an. U. C. 820.

Val. Torquatus, pro Reip. ſalute obiit mortem. Nam cum P. Æmilius reſponſum accepiſſet ex oraculo, victoriam ſe reportaturum, ſi aram in eo loco ædificaret, ubi inſignem cum curru hominem demerſum aſpiceret: poſt 3. demum dies Val. Torquatus (ſic enim in ſomnis fuerat admonitus) ſumptis ſacerdotalibus inſignibus (nam augurali ſcientiæ præditus erat) educto exercitu, & multis ante ſe interfectis, à terrâ abſorptus eſt. Tum Æmilius, ſtructâ ibi aræ, victor evaſit: ex quâ victoriâ 160. turres geſtantes Elephantos Romam miſit. Ex quo autem tempore ſuperatus eſt Pyrrhus, ex aræ ipſa eduntur oracula. Plut. Paral.

Valgius, magnus omnino poeta fuit; ſic enim de eo Tibullus ad Meſſalam:

Valgius, æterno proprior non alter Homero.

Eundem Horatius lib. 1. Sat. 10. cum Virgilio, Vario, Mæcenate, atque aliis conjungit, quibus ſi placere poſſit, negat ſe ineptorum hominum judicia morari.

Valinſa, eſt in Alpibus regiuncula, quæ hodie *Wallisſerlandt* vocatur. Eam olim tenuere *Viberi*, *Veragri*, & *Seduni*. Joſ. Simlerus.

Vallata, op. Hiſp. Tar. in Vaccæis. *Vanenza* Cluſio.

Vallatum, Rhætiæ op. *Veillenbach* Simlero.

Vallius Syriacus, citatur Senecæ inter celebres ſui ſeculi declamatores. Ejus eſt illud in Stertinium Maximum, à quo premebatur quum comes ejus fuiſſet: *Per duodecim annos in officio tuo fui, dic quid peccaverim? Sed hæc eſt conſuetudo veſtra, injuriam vocatis finem ſervitutis.*

Vallonia, Dea quæ *vallibus* præerat.

Vallum, the Pitts Wall adhuc dictum, murus Albionis, quem Hadrianus Imp. inter Britanniam 1. & 2. h. e. Angliam & Scotiam, ad reprimendas barbarorum incurſiones, ædificavit. Æl. Spart.

Vandali, qui & *Venedi*, *Fenni*, & *Slavi* poſterioribus, pop. Septentrionales, qui non ſolum Germaniam ad oram maris Baltici, ubi ducatus Megalopolitanus eſt, *Vandalia* olim dictus, tenuere, ſed etiam per Pomeraniam, Poloniam, Sleſiam, Bohemiam, Ruſſiam ac Dalmatiam, teſte Alberto Krantzio, effuſi ſunt: ſicut in Galliam ac in Hiſp. progreſſi, ibi ſedes in Bætica locarunt, quæ propterea *Vandalitia*, *Andaluzia*, magnâ ex parte nominatur: inde in Africam trajicientes illam occuparunt, diuque eam tenuere, ſicut & Sardiniam, ſub Genſerico rege. Alii *Vandalos* à *Vandâ* reginâ dictos, primo in Poloniâ juxta Viſtulam flu. habitaſſe ferunt. Alii ex *Vandalo* Tuiſconis filio, & Manni nepote, dictos volunt ex Beroſo.

Vangiones, *Worms*, pop. & urbs Germ. ſup. ad Rhenum in Palatinatu, inter Spiram ad Auſt. 6. & Moguntiam in Bor. 7. leuc. urbs libera. Lucan. lib. 1.

Vangiones, Bataviq; truces, quos ære recurvo
Stridentes acuere tubæ.

Vania, nomen viri. 1 Eſdr. 10. Lat. *nutrimentum*, ſive *arma Domini*.

Vaphres, Ægyptiorum rex, regn. an. 30. an. mundi 3360.

Vapingum, Gall. Narb. urbs. Anton. *Gap* Simlero.

Vapſi, pater Nahabi principis tribûs Nephthali. Num. 13. Lat. *fragmentum*, *particula*, vel *diminutio*.

Vara, flu. Albionis per Moraviam reg. Scotiæ in ortum fluens. *Murray Firth* Buchanano. Aliis eſt *Cloyd*. Quidam *Varar* legunt. Eſt autem *Varar*, ſeu *Vara*, uti apud Ptol. op. Scotiæ ad oſtia flu. cognominis, quod *Dunbar*, qu. *Varæ caſtrum* dicitur.

Varalii, pop. in orâ Dalmatiæ, quos *Ardiæos* vocarunt. *Vardæi* forſan Ptolemæi, quos Italiæ quondam populatores vocat Plinius.

Varamus, Venetorum flu. *Caloro* Leandro.

Vargiones, Germ. pop. Ptol. Scudo *Baer Landtgrafſchaps* videtur, ad fontes Danubii.

Varianus, vicus inter Patavium & Bononiam. Anton. *Frigarola* forte hodie.

Varini, Germ. pop. Tac. *Newve Marck*, pars Brandeburgicæ Marchiæ Willichio; Althamerus cenſet hos *Vaarmienſi* urbi epiſc. in Pruſſiâ nomen reliquiſſe.

Variſti, qui *Nariſci* Tac. videntur (utroque modo apud Jul. Capitolinum legitur) pop. Germaniæ.

Varius, poeta Tragicus, Virg. & Horatii familiaris, unus ex iis quibus Auguſtus Æneidem commiſit emendandam. Horat. Sat. 1.

Plotius & Varius Sinueſſæ Virgiliuſque
Occurrunt. ———

M. *Varro*, poeta Rom. quem Fab. Quinct. inter peritiſſimos Satyræ ſcriptores enumerat. Ejus verba lib. 10. cap. 1. hæc ſunt. 'Alterum illud eſt & prius Satyræ 'genus, quod non ſolâ carminum varietate miſtum con- 'didit Terentius Varro, vir Romanorum eruditiſſimus. 'Plurimos hic libros & doctiſſimos compoſuit, peritiſ- 'ſimus linguæ Latinæ, & omnis antiquitatis, & rerum 'Græcarum noſtrarumque, plus tamen ſcientiæ collatu- 'rus quam eloquentiæ. Vide Auguſt. de C. D. lib. 6. cap. 2. Unicum de illo teſtimonium impreſentiarum adferam, idque ex M. Tullio Cicerone Acad. Qu. lib. 1. 'Tum ego, ſunt, inquam, iſta Varro. Nam nos in no- 'ſtra urbe peregrinantes, errantesque tanquam hoſpi- 'tes, tui libri quaſi domum deduxerunt: ut poſſemus 'aliquando, qui, & ubi eſſemus, agnoſcere. Tu ætatem 'patriæ, tu deſcriptiones temporum, tu ſacrorum jura, 'tu ſacerdotum munera, tu domeſticam, tu bellicam 'diſciplinam, tu ſedem regionum & locorum, tu om- 'nium divinarum humanarumque rerum nomina, ge- 'nera, officia, cauſas aperuiſti: plurimumque poetis 'noſtris, omninoque Latinis & literis luminis attuliſti, '& verbis: atque ipſe varium & elegans omni fere 'numero poema feciſti: philoſophiamque multis locis 'inchoaſti, ad impellendum ſatis, ad docendum parum. Fuit & alter *Varro*, de quo in dictione *Terentius*.

Varus, Syriæ præſes, An. Dom. 3.

Varus, Pergæus, qui verbis aſſentatorum corruptus, perſuaſit ſibi ſe omnium eſſe formoſiſſimum, arte quoque & robore in palæſtrâ omnes excellere, imò ne Muſas quidem ipſas cantare ſuavius.

Varus, flu. Gall. Narbonenſem à Liguriâ diſterminans. Strabo. *Il Varo* hodie.

Varus Quintilius, Gall. Ciſalpinæ præfectus fuit ſub Auguſto, cujus auxilio Virgilius amiſſos agros recuperavit: cujus beneficii memor Poeta 6. Eclog. illum miris laudibus in cœlum extollit. Hic poſtea Germanico exercitui præfectus, dum fœderibus nuper initis plus ſatis confidit, & à belli cogitatione ad jus dicendum ſe convertit, repentè ab Arminio circumventus cum 3. legg. obtruncatur. Mortem ejus deflet Horatius lib. 1. Carm.

Vaſatæ, & *Vaſates*, *Vaſſatæ* Anton. *Vaſſæi* Plin. *Vaſarii* Ptol. vulgò *Bazas*, pop. & urbs Aquitaniæ. Auſon. Idyl. 1.

Vicinas urbes colui patriaque domoque,
Vaſatas patriâ, ſed lare Burdigalam.

Vaſcones, pop. citer. Hiſp. quâ in Gallicum & Britannicum Oceanum vergit, ad Pyrenæum poſiti. Hi à Metello Romanorum duce obſeſſi, in tantam famem compulſi ſunt, ut humanâ carne veſcerentur. Juv. Sat. 15.

Vaſcones (ut fama eſt) alimentis talibus uſi
Produxere animas. ———

Vaſio,

Vaſio, Gall. Narb. urbs in Provinciâ. Mela. *Vaiſon* Cœnali.

Vaſſeni, primogenitus filiorum Samuelis. 1 Par. 6.

Vaſſionenſe, op. *Vaſſiorum* civitas, Ptol. *Forum Vocontiorum* Cic. Vide *Vaſio*.

Vaſthi, uxor Ahaſueri regis. Eſth. 1.

Vataſtica, inſ. in flu. Rheno, finitima Batavis & Friſiis, quæ eſt Diœceſis Trajectenſis. Tacitus.

Vaticanus, collis non procul à Tiberi ſupra molem Adriani, conterminus Janiculo, vinum quidem ſatis copioſum gignens, ſed parum laudatum. Mart. 1. 19.

Quid te, Tucca, juvat vetulo miſcere Falerno
In Vaticanis condita muſta cadis?

Ejus mem. Juvenal. Sat. 6.

Et Vaticano fragiles de monte patellas.

Sic à *vaticiniis*, quæ ibi fiebant, dictus fuit, teſte Gellio. lib 16. cap. 17. quem fis conſule. Antepenultimam ſyllabam corripuit Horat. Carm. 1. Od. 20.

——— *Simul & jocoſa*
Redderet laudes tibi Vaticani
Collis imago.

Vatinius, cum eſſet dignitati Ciceronis ſemper adverſus, ita poſtea prævaluit amicitiâ ejus, ut duo judiciis publicis ab eo ſit defenſus. Val. Max. *Vatinius* (inquit Seneca) *aſſiduo convitio depudere didicerat.* In tantum autem odium pop. Rom. pervenerat, jam detectis illius vitiis, ut in proverbium ceſſerit *odium Vatinianum*. Catullus ad Calvum.

Ni te plus oculis meis amarem
Jucundiſſime Calve, munere iſto
Odiſſem te odio Vatiniano.

Vatinius, ſutor quidam, qui è calice vili atque deformi vitreo bibit, qui quatuor roſtra, inſtar naſorum protenſa habuit. Juv. Sat. 5.

Tu Beneventani ſutoris nomen habentem
Siccabis calicem naſorum quatuor. ——

Hujus mem. Tac. lib. 15. De illo quoque ſic Martialis.

Vilia ſutoris calices monumenta Vatini
Accipe, ſed naſus longior ille fuit.

Hinc magna vaſa, vilia, & lignea, *Vatiniana* dicuntur. Idem Martialis.

Quæ ſulphurato nolit empta ramento
Vatiniorum proxeneta fractorum.

Vatrenus, Plin. amnis qui Forum Cornelii alluit, ut Niger tradit. *Saterno* Leandro.

Vatuca, op. Germ. infer. in fin. Eburonum, apud Trajectum ſuperius, inde 2. leuc. in ort. *Valkenburg* Marliano. Aliis eſt *Hertzogenrode* op. inter Juliacum & Aquiſgranum, qui *Varucam* legendum volunt.

Vaunia, vel *Vannia*, Ptol. op. Venetiæ, Inſubriæ finibus propinquum. Hodie *Lovino* dici putatur.

U B.

Ubii, pop. Germ. infer. qui & Agrippinenſes, quorum extat adhuc pag. *Ubich* in territor. Juliacenſi, teſte Ortelio.

Ubil, nomen viri. 1 Par. 27. Lat. *adductus*, *portatus*, *luctuoſus*, vel *veteraſcens*.

U C.

Ucalegon, unus ex Trojanis proceribus, qui belli tempore, quòd annis confectus eſſet, prælio abſtinuit, ut refert Hom. Iliad. 13. Idem de illo & Antenore Il. 3.

Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
Εἵαλο δημογέροντες ὅπη Σκαιῇσι πύλῃσι,
Γήραϊ μὲν πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
Ἐσθλοί, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην,
Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσιν.

Virg. Æn. 2. ——*Jam proximus ardet Ucalegon.* Id eſt, Ucalegonis domus. Inde Juvenalis Sat. 3.

Vivendum eſt illic ubi nulla incendia, nulli
Nocte metus, jam poſcit aquam, jam frivola transfert
Ucalegon, tabulata tibi jam tertia fumant.

Ubi ponitur pro cive quovis.

V E.

Vectis, Ptol. *Vecta* Eutrop. inſ. maris Britannici, oræ Auſtrali Angliæ proxima, contra Triſantonis flu. oſtia, & Antonam op. & emporium celeberrimum.

Vectius Meſſius, Volſcorum rex, an. mundi 3135.

Vectius Marcellus, Neronis Imp. procurator, cujus prædia ab utraque parte viæ publicæ, ſc. prata & oleæ, in ſedes contrarias tranſgreſſa fuere, quod maximè mirandum eſt. Plin.

Vectius Bolanus, Britanniæ præfectus. Tac. Hiſt. 2.

Vectius Valens, medicus. *Titinius* Qu. Sereno Sammonico dictus:

Talia præcepit Titini ſententia Vecti.

Fuit autem Meſſalinæ non ſolum medicus ſed etiam adulter. Vide Tac. Annal. 11.

Vectones, pop. Hiſp. in Luſitaniâ, ab Aſturibus Durio amne diſcreti, Plinio teſte. Luc. lib. 4.

Vectoneſq; leves, profugiq; à gente vetuſtâ
Gallorum Celtæ miſcentes nomen Iberis.

Vedius Pollio, eques Rom. Auguſti amicus, & multum apud illum potens, murænarum vivariis ſervos damnatos immergere ſolebat. Accidit autem aliquando, ut cum Auguſtus apud ipſum cœnaret, unus è ſervis calicem cryſtallinum frangeret. Ex quo rapi eum ad mortem & murænis objici Vedius juſſit. Puer ad Cæſaris pedes fugit, non mortem quidem deprecans, ſed ne piſcium eſca fieret. Ibi motus novitate crudelitatis Cæſar, & puerum dimitti, & cryſtallina protinus omnia perfringi, piſcinamque compleri juſſit. Sen. Plin. & alii. Crudelitatis quoque Vedianæ Tertull. mem. lib. de Pallio.

Vedra, *Were*, teſte Camd. flu. Albionis in agro Dunelmenſi oriens, & in ortum fluens.

Vediantii, pop. Alpini Liguriæ (licet nunc in Gall. Narb. cenſeantur) ad Alpes maritimas. Plin.

Vegeſatum, op. Belgii in fin. Eburonum ad Moſam, medium inter Leodium & Trajectum 2. leuc. *Weſet* Germanis, *Viſe* Gallis dicitur.

Vegeti, Aſiæ pop. Mela.

Vegetius, ſcripſit de re militari ad Valentinianum Principem libros quatuor, quos poſt omnes omnium editiones ope veterum librorum correctos unà cum notis ſuis edidit Godeſcalcus Stewechius Lug. Bat. An. Dom. 1592.

Vegetius, Mulomedicinæ quatuor libros ſcripſit, quos A. D. 1528. Jac. Faber ex uno ſolum codice edidit; ſed cum variis codd. poſtea contulit, multiſque partibus emendatiores in lucem emiſit Jo. Sambucus Pannonius A. D. 1574.

Veia, venefica mulier apud Horat. Epod. 5.

Veii, colon. & urbs antiquiſſima Hetruriæ, apud Tiberim, media fere inter urb. Romam & Feſcenniam 14. m. p. à Comero condita, & à Camillo longâ 10. annorum obſidione capta, & exciſa, an. U. C. 358. Fabiorum cæde memorabilis fuit hæc urbs. Ovid. Faſt. 2.

Hæc fuit illa dies in quâ Veientibus armis
Tercentum Fabii ter cecidere duo.

Pop. *Veientes*. Hinc *Veientanus*, ut *vinum Veientanum*, de quo Horat. 2. Serm. Sat. 3.

Qui Veientanum feſtis potare diebus
Campanâ ſolitus trullâ, vappamq; profeſtis.

Martialis 3. 49.

Veientana mihi miſces, tibi Maſſica potas.

Et alibi. *Veientana tuam ſi bibat uva ſitim.*

Vejovis, apud Rom. inter ſiniſtra, ſeu noxia numina habebatur, quem non auxilii alicujus ſpe venerabantur, ſed ideo tantum, ne quid ipſe noxæ inferret. Ejus mem. Ovid. Faſt. 3.

Vis ea ſi verbi eſt, cur non ego Vejovis, edem
Ædem non magni ſuſpicer eſſe Jovis?

Vide Gell. 5. 12.

Velabrum, locus Romæ juxta Aventinum mont. *velis* obtenſus, ſub quibus oleum & ſimilia vendebantur. Plautus in Captiveis:

Quaſi in Velabro olearii.

Horat.

Horat. *Cum ſcurris ſartor cum Velabro omne macellum.*
Hinc *Velabrenſis.* Mart. 11. 53.
Et Velabrenſi maſſa recocta foco.
Inde *Velabrenſis caſeus*, qui in Velabro conficiebatur. Martialis 13. 32.
Non quemcunque focum, nec fumum caſeus omnem,
Sed Velabrenſem qui bibit, ipſe ſapit.
Siquidem, teſtante Plin. 11. 42. *Fumus imbibitus auget gratiam caſei, qualis in ipſâ urbe conficitur.* Varro à *vehendo* derivat, quòd cum Aventinus olim diſcluderetur paludibus à montibus reliquis, neceſſe eſſet eò navibus advehi. Unde *Velaturam facere* dicebantur, qui operam ſuam collocantes mercede ex vecturâ vivebant. Duplex a. fuiſſe *Velabrum* invenio, maius & minus. Varro: *Palus fuit in minori Velabro.* Unde quod ibi vehebantur lintribus, *Velabrum*, ut & illud maius. Propertius:
Qua Velabra ſuo ſtagnabant flumine, quaq;
Nauta per urbanas velificabat aquas.
Tibullus quoque:
At quâ Velabri regio patet, ire ſolebat
Exiguus pullâ per vada linter aquâ.
Velauni, inter Alpinas gentes memorantur Plin 3. 20.
Velia, Lucaniæ op. in ſinu Pæſtano conditum à Phocenſibus, antea *Elea* dicta. Virgil. lib. 6.
——— *Portuſq; require Velinos.*
Horatius 1. 15.
Quæ ſit hyems Veliæ, quod cœlum, Vala, Salerni.
Hinc *Velina tribus.* Horat.
——*Hic multum Fabiâ valet, ille Velinâ*
Perſ. *Libertate opus eſt, non hâc, qua ut quiſq; Velinâ*
Publius emeruit. ———
Vide Steph.
Velicer, vide *Aa.*
Velinus, lacus Sabinorum in Umbriæ confin. Virgil. l. 7.
Sulfureâ Nar albus aquâ, fonteſq; Velini.
Velitræ, colon. & urbs Latii in viâ Appiâ, à Româ 20. m. p. in Eurum Privernum verſus diſtans. Sil. l. 8.
Setia, & è celebri miſerunt valle Velitræ.
Vellauni, vel *Velauni*, pop. & urbs Aquitan. ad mont. Cemmenum, Arvernis, Gabalis, & Ruthenis finitimi, quorum reg. *Velay*, urbs vero *S. Fleur*, teſte Jo. Poldo.
Vellaunodunum, op. Gall. Celt. quod Cænalis & Ortelius idem faciunt *Antiſſiodoro.* Anton. & *Autrico* Ptol. Aliis eſt *Chaſteaulandon*, teſte Vigenerio. Aliis *Veron* apud Senones.
Vellica, urbs Cantabrorum mediter. Ptol. *Victoria* Villanovano.
Velocaſſes, pop. Gall. Belg. in confin. Celticæ circa Sequanam flu. Plin. 4. 8. Hos putat Ferrarius eſſe *Baiocenſes* in Normandiâ, *Verocaſſes* autem circa Sequanam: Cæſar enim eos inter Caletes & Veromanduos recenſet.
Velona, vulgo dicitur Epiri civitas, quæ & *Apollonia.*
Venafrum, civitas Campaniæ, olcis abundans. Horat. 2. Carm. Od. 6. —*Viridique certat*
Bacca Venafro.
Mart. lib. 13. ep. 95.
Hoc tibi Campani ſudabit bacca Venafri.
Juvenal. Sat. 5.
Ipſe Venafrano piſcem perfundit.
Strabo lib. 5. Ἐυέλαιός ἐϛι ϗ ἀᾶσα ἡ περὶ τὸ Οὐίναφρον. Plin. 15. 2. de oleo: *Principatum in hoc quoque bono obtinuit Italiæ toto orbe, maxime agro Venafrano. Venafri* hodie dicitur Leandro.
Venantodunum, i. e. *venatorum mons*, ut ſcribit Lelandus, qui hoc Angliæ op. ſic vocat quod vulgò *Huntington* dicitur.
Venaria, inſ. parva maris Tyrrheni. Plin. 3. 6.
Vendenis, op. Myſiæ ſuper. *Raveniczen* Lazio.
Vendum, op. Iapodum in Norici, Pannoniæ, Liburniæque confin. *Windiſchuſtatz* Lazio.
Venedi, *Veneda* Ptol. pop. Germ. Boreales quorum reg. *Finlandt*, teſte Erberſtinio ad ſin. Venedicum, ad Suedicum regnum ſpectans.
Venedotia, *Gwinedhia* Lelando, reg. Albionis in Cambriâ, ad Bor. vulgò *Northwales.*
Veneli, Ptol. *Unelli*, pop. Gall. Celt. quos Jul. Cæſar inter civitates Armoricas Oceanum attingentes reponit. Ptol. autem eos locat inter Lexovios & Biducaſſos.
Veneliocaſii, pop. Gall. juxta Sequanam flu. Ptol. *Velocaſſes* Cæſari. Vide *Velocaſſes.*
Veneria, inſ. vide *Venaria.* Fuit etiam cognomen Siccæ urbis in Africâ, & Nebriſſæ urbis in Hiſp. Bæt. teſte Plin.
Veneris portus, op. oræ Liguſticæ cum arce contra portum Erycis. Anton.
Veneti, *Vannes*, pop. & urbs Gall. Celt. inter civitates Aremoricas. Alii in Italiâ, de quibus mox.
Venetia, reg. Italiæ max. ab Addua flu. (quo ab Inſubriâ ad occ. ſeparatur) uſque ad Timavum flu. (quo ab Itris dividitur) protenſa, Pado ad merid. à Gall. Tog. diviſa, Alpibus vero Rhæticis & Julijs ad Arctos à Rhætiâ & Norico ſeparata, ſub ſe Carnos complectens: tametſi Ptol. Venetiam à Carnis diſtinguat. Pars occidua inter Adduam & Atheſin flu. *Lombardia* nominatur, ſeu ſub Longobardiâ continetur (Longobardia enim latius patet, Inſubres & alios pop. continens) Inter Atheſin & Liquentiam flu. (qui Venetos dividit à Carnis) *Marca Triviſana* dicitur. Reliquum, in quo Carni & Forojulienſes ſunt, uſque ad Timavum *Friuli* & *La Patria* nominatur. Pop. *Veneti* ab *Henetis* pop. Paphlagoniæ in Aſia ſic dicti, & derivati, ut multi tradunt. Caput hujus reg olim fuit *Aquileia*, nunc autem *Venetiæ*, urbs maxima inter ſtagna Hadriatica, poſt Aquileiæ excidium conſtructa ſuper palis in terrâ ſub aquâ defixis, & inſulis parvis cohærentibus, ut inter orbis miracula meritò adnumerari poſſit, urbs libera, terrâ, marique longè dominans, *Venice* Anglis dicta. Actius Sannazarius;
Viderat Adriacis Venetum Neptunus in undis
Stare urbem & toto ponere jura mari:
Nunc mihi Tarpeias quantumvis Jupiter arces
Objice & illa tui mœnia Martis ait;
Sic pelago Tybrim præfers; Urbem aſpice utramq;
Illam homines dices, hanc poſuiſſe Deos.
Quæ nos olim ita Græce reddidimus:
Ἀδριακοῖς Βενέτων ἤδη εἰν ὑδάτεσσι Ποσειδᾶν
Ἄχνυ ϑέσιν, ὁλῇ θυσμὰ τε ϑεῖναι ἁλί,
Νῦν μοι Ταρπείας ὅσον, Ζεῦ, ἄϑλιος, ἀκρας
Ἐσσὶ ϗ αὐτα τιϑῇ τείχη Ἄρεως ἔρα:
Ὡς πολλάχις ϑύμβραι περίϐλεπτος πόλεως βλέπε δ' ἄμπυξ,
Τὴν αὐτῆς φάσεις, τὴν τιϑέναι δὲ ϑέσις.
Hinc *Venetus*: Sil. lib. 8.
Nec non cum Venetis Aquileia perſurit armis.
Prop. *Quantum Hypanis Veneto diſſidet Eridano.*
Venetus lacus, *Cellerſee* Munſtero, & *Underſee* Scudo, lacus Sueviæ in Helvetiorum confin. Mela.
Venicnium, *Rameſhead*, teſte Camdeno, promunt. Hiberniæ in orâ Bor. inter Borcum & Rhobogdium promunt. Ubi populi *Venicnii.*
Venilia, Nympha, uxor Fauni, & ſoror Amatæ Latini regis conjugis, mater autem Turni. Virg. Æn. 10.
Indignum eſt Italos Trojam circumdare flammis
Naſcentem, & patriâ Turnum conſiſtere terrâ,
Cui Piſumnus avus, cui diva Venilia mater.
Item acceſſus maris. Varro: *Venilia, unda quæ ad litus venit: Salacia, unda quæ ad Salum redit.* Quibus nominibus incrementa maris reciproca & decrementa quotidiana deſignabant Romani. Vide Scaligerum Append. ad Coniectan. Varron. pag. 181.
Vennenſes, pop. Hiſp. Tar. Mela, quorum op. *Duegna* videtur Pineto.
Vennonæ, Anton. op. Albionis in Angliâ inter Bennaventam 17. & Etocetum 18. m p. Camdeno videtur eſſe *Highcroſs*, pag. agri Leiceſtrenſis non longè à *Eensford bridg* diſtans.
Vennones, *Venones*, Plin. *Vinnonet*, Ptol. op. Rhætiæ. Strabo. quorum reg. *Vinſtgow*, & *Engadin* dici ſcribit Tſchudus. *Venoſta vallis* dicitur Luithprando.
Vennonetes, pop. Rhætiæ Alpini in Italiæ confin. Plin. quorum reg. *Veltlin* Germanis dicitur.
Venonius hiſtoricus, Tullio celebratus lib. 12. ad Atticum: *At moleſtè fero, Venonii hiſtoriam me non habere.* Exilem fuiſſe, oſtendit ejuſdem Cic. locus in 1. de Legg.

Si ad Fabium, aut ad eum, qui tibi ſemper in ore eſt, Catonem, aut ad Piſonem, aut ad Fannium, aut ad Venonium veniam: quid tam exile quam iſti omnes. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. pag. 726.

Venta Belgarum, vulgò *Winchester* Anglicè, *Caer Gwent* Britannicè, *Wintanchester* Saxonicè, urbs Albionis in Angliâ inter Londinium ad ort. 52. et Exon. ad occ. 90. m. p. à Sariſberiâ 20. ad ort. Item urbs Angliæ, & emporium præclarum ad oſtia Sabrinæ flu. quæ hodie *Briſtow* vocatur.

Venta Icenorum, quæ videtur *Venta Simenorum* Ptol. *Norwich*, teſte Priſæo, urbs Albionis in orâ Angliæ orientali, à Londinio 80. m. p. in Eurum, in Norfolciâ regione.

Venta Silurum, Camdeno & Lhuydo *Caer Went* op. Walliæ Comit. Monumetenſ. Briſtolio adverſum in alterâ ripâ Sabrinæ non procul ab oſtiis Rhatoſtathybii fluvii.

Venulus, unus ex Latinorum proceribus qui in magnam Græciam legatus miſſus, ut Diomedem in belli ſocietatem aſciſceret, re infectâ rediit. Virg. Æn. 8.

Mittitur & magni Venulus Diomedis ad urbem,
Qui petat auxilium, & doceat quæ cauſa petendi.

Venus, ab antiquis autorum, gratiarum, pulchritudinis, deliciarum, voluptatumque omnium habita eſt Dea: ira dicta à *veniendo*, quod ad omnes res *veniat*, ut auctor eſt Cic. lib. 2. de N. D. Hanc poetæ ex ſpumâ maris & Cœli teſticulis natam fabulantur, à Saturno exciſis & in mare projectis, unde & ἀπὸ τῆ ἀφρῶ, h. e. *à maris ſpumâ, Aphroditem* appellarunt. Ovid.

——Venus orta mari mare præſtat eunti.

Muſæus:

Αἰζόεντες ὅτι Κύπρις ὑπεπρομολε δῖα Θαλάσσης:
Καὶ κεχαρίεν πόντοι ἐ ἠμετέρων ὑδυνάσατο.

Fertur in conchâ margaritarum feraci fuiſſe concepta, in quâ etiam navigavit in Cyprum, quare cum de formoſâ muliere loqueretur Venus apud Papinium, illam dignam eſſe inquit, quæ ſua eſſet ſoror, & in eâdem conchâ navigaret.

Hæc & cæruleis mecum conſurgere digna,
Fluctibus, & noſtrâ potuit conſidere conchâ.

Porro 4 Venerum mem. Cicero lib. 3. de N. D. *Venus*, inquit, *prima Cælo & Die nata: cujus Elide templum vidimus. Altera ſpumâ procreata, ex quâ & Mercurio Cupidinem ſecundum natum accepimus. Tertia Jove nata & Dione, quæ nupſit Vulcano, ſed ex eâ & Marte natus Anteros dicitur. Quarta Syria, Tyroque concepta, quæ Aſtarte vocatur, quam Adonidi nupſiſſe proditum eſt.* Hæc ille: Pauſanias vero in Bœoticis tres *Veneres* fuiſſe ſcribit, quarum una *Cœleſtis*; altera *Popularis*, tertia *Apoſtraphia* dicta eſt. At Plato in convivio duas eſſe Veneres, & duas Cupidines inquit in his: Πάντες γὰρ ἴσμεν, ὅτι ἂν ἄτερ ἑαυτὸς Ἀφροδίτη, ταύτης δὲ μιᾶς μὴ ὔσης, ἓς ἂν ὦ Ἔρως. Ἐπεὶ δὲ δύο ἐστὶ, δύο ἀνάγκη καὶ Ἔρωτας εἶ. Πῶς δὲ ἀ δύο τὰ θεὰ, ἡ μὲν ἁ πρεσβυτέρα, ἀ ἀμήτωρ, Οὐρανία θυγάτηρ, ἣν δὴ καὶ Οὐρανίαν ἐπονομάζομεν, ἡ δὲ νεωτέρα, Διὸς καὶ Διώνης ἣν δὴ Πάνδημον καλοῦμεν. Vide ſis plura apud Nat. Com. l. 4. cap. 13. Eſt item *Venus* una errantium ſtellarum inter Solis & Mercurii ſpharas ſita, quæ φωσφόρος Græcè, *Lucifer* Latinè dicitur, ſc. cum Solem antegreditur: cum autem eundem ſubſequitur, *Heſperus* & *Veſper*, & *Veſperugo*. Venus aliquando pro *amaſiâ*. Plaut. Curcul. 1. 3. *Tun' meam Venerem vituperas?* Idem in Pœnulo 1. 2. *Hanc equidem Venerem venerabor, me ut amet poſthac propitia.* Lucret. lib. 4.

Nec Veneres noſtras hoc fallit,

Id eſt: *Nec hoc ignorant noſtræ puellæ.* Virgil. Eclog. 3.

Parta meæ Veneri ſunt munera.

Nomen ejus quod attinet; Suaviter, inquit Seldenus de Diis Syris, forſan iis inſanire viderem, qui has literas, & quicquid non eſt ultro obvium oſcitantibus, nimium temnunt, ſi *Veneris* nomen a בנות *benoth* in Succoth Benoth peterem. Nemo tamen eſt qui neſcit facillimam & frequentiſſimam eſſe elementi B. in V. migrationem. Quod ſi T finale per S, ut Judæi hodierni, pronuncies, tum *Venos* in *Benoth* expreſſiſſimum habes: Et *Binos* Græcâ pronuntiatione eſt *Venus* noſtrâ. Sane Suidas: Βὴθ, ὄνομα Θεᾶς. Etiam VENOS GEN. pro *Venere Genetrice* legitur in Nummis Juliæ Auguſtæ Septimii Severi uxoris, ſi fides Adolpho Occoni, cujus Numiſmata conſulas pag. 366. Ita *Benoth* ipſum etiam Numen denotabat, & *Succoth* tabernacula, ſeu ædes ejuſdem. Vide plura apud ipſum authorem Synt. 2. cap. 7. *Venus à veniendo* dicta putatur Ciceroni lib. 2. de N. D. quem ſequitur Arnobius lib. 3. *Quod*, inquit, *ad cunctos veniat, Venerem cognominatam.* Vide ſis Fungerum in *Venus*, & Voſſium in *Veneſtus*.

Venuſia, Ptol. op. Apulorum Dauniorum, non procul à finib. Lucaniæ, Horatii patria, qui ideo *Venuſinus* dictus eſt. Sic enim ipſe Sat. 1. lib. 2.

——Sequor hunc Lucanus an Appulus, anceps,
Nam Venuſinus arat finem ſub utrumque colonus.

Straboni Οὐενουσία. Plutarcho Βενουσία dicitur. Hodie *Venoſo*.

Vepicus. Silius lib. 8.

Vepicus quondam nomen memorabile ab alto
Saturno ſtatuit genitor, quem carmine Circe
Exutum formâ volitare per æthera juſſit,
Et ſparſit plumis croceum fugientis honorem.

Eſt autem *Vepicus*, *Picus parvulus*, ut *Vejovis* pro *parvo Jove*, & *veſtibulum*, quod eſt *ſtabulum parvum*: nam *ſtabulum* quoq; pro hominum ſtatione ponitur, & Plautus *ſtabularium* pro *caupone* poſuit.

Veragrani, pop. Gall. Narbon. inter Allobroges ad occ. & Sedunos ad ort. apud Rhodanum flu. quorum op. *Octadorus* Cæſari, nunc *Martenach* dicitur.

Verbanus, lacus Gall. Ciſalp. Ticinum Alpibus defluentem accipiens & eundem in Padum tranſmittens. Hodie *Lago Maggiore* dicitur.

Verbigenus, pagus Helvetiorum inter Celtas. Cæſar in Comment. *Orbe* hodie dicitur.

Verbinum, Anton. op. Gall. Belg. in Picardiâ in fin. Laudunenſium, hodie *Vervin*.

Vercellæ, urbs Libycorum in Inſubrum & Salaſſiorum confin. ad Seſſitem flu. etiam vulgò *Vercelli*. Ejus mem. Sil. lib. 8.

Vercellæ, ſuſcique ferax Pollentia villi.

Vereſis, flu. Latii per agrum Prænestinum, fluens. *Vereſto* Leandro, *Verde* aliis.

Veretum, op. Salentinorum exciſum, à Leucâ 4. m. p. diſtans, Japygio promunt. vicinum. *Uretum* apud Ptol. legitur à *Vereto* diverſum quod aliis eſt *Vano*, aliis *Oria*.

Verga, Liv. poſtea *Vergianum*, *Rogiano* Barrio, op. Brutiorum mediterraneum in Calabriâ citer. ad Iſaurum fluv.

Vergellus, qui & *Gellus*, flu. Apuliæ apud Cannas fluens, quem Annibal ponte ex Romanorum interfectorum cadaveribus confecto trajecit. Is in Aufidum labitur, & *Fiume di Canne* nominatur.

Vergeminum, op. Gall. Ciſpad. ad ripas Ticini, *Viglebanum* Hermolao Barbaro.

Vergentum, Hiſp. op. Plin. 3. 1.

Vergiliæ, 7. ſtellæ inter os Tauri & Arietis caudam ſitæ, teſte Hygino lib. 2. de ſignis cœleſtibus: ita dictæ, quòd circa Æquinoctium vernum matutinum oriantur. Propert. 1. 8.

O utinam hyberna duplicentur tempora bruma,
Et ſit iners tardis navita Vergiliis.

Plautus in Amphitryone:

Nec Jugulæ, neque Veſperugo, neq; Vergiliæ occidunt.

Vide *Pleiades*.

Verginium mare, ut Ptol. vel *Hibernicum*, ut aliis placet, mare eſt quod Hiberniam & Angliam interluit, *Mor Vveridh* Britannis vocari ait Humfredus Lhuydus. *Canalem* vero *S. Georgii* vocant Angli & Galli.

Vergium, Liv. op. Hiſp. citer. in Catalaunià in fin. Ilergetum, nunc pagus. *Vierzo* Morali.

Vergobretus, ſummus erat apud Heduos magiſtratus, qui creabatur annuus, & vitæ, neciſque in ſuos habebat poteſtatem. Cæſar. lib. 1. de B. G.

Veritas, Temporis filia & Virtutis mater, Dea exiſtimata eſt à Gentibus. Fingebatur mulier pulchra, magna, ſimpliciter ornata, illuſtris ac ſplendida, cujus oculorum

oculorum orbes puro lumine nitebant, ut aſtrorum & ſtellarum fulgorem imitari viderentur. Vide Plut. in Qu. Rom.

Vero, flu. Celtiberiæ. Vide *Verones*. Mart. 1. 49.

Sterilemque canum nivibus effrallis ſacrum
Vada Veronem montibus.

Verocaſſes, pop. Gall. Belg. juxta Sequanam incolentes, Caletibus finitimi, hodie *Vulxin*.

Verodunum, *Verdun*, urbs Gall. Belg. ad Moſam epiſc. Lotharingiæ in Campaniæ confin. ſub archiep. Trevirenſi.

Verolamium, Anton. *Verulamium*, Tac. *Violanium*, Ptol. hodie *Verulam*, urbs olim Albionis, nunc pagus Angliæ apud Tameſim flu. & op. S. Albani, inter Londinium ad ort. 21. & Oxonium ad occ. 30. m. p.

Veromandui, Gall. Belg. pop. Plin. 4. 17. vulgò *Vermandois*.

Verometum, *Burrow*, teſte Camdeno, op. olim Albionis, nunc pagus Angliæ in Leiceſtriâ com. eo loco qui hodie *Burrow hill* dicitur, inter Margidunum & Ratas 12. m. p. à Lindo 40. in Auſtr. Londinium verſus.

Verona, colon. & urbs Cenomanorum Venetiæ, ad Atheſim flu. interluentem, urbs clariſſima, & maxima totius Venetiæ, ſi Venetias excipias, inter Ferrariam ad Euronot. & Tridentum in Circium 50. m. p. Hujus vocabulum, ut reliqua Italiæ Latino more Ptolemæo quoque refertur Οὐηρῶνα. Apud Strab. vero lib. 4. legitur Οὐήρωνα, lib. autem 5. Βήρωνα. Apud Procopium variè legitur in Gothicis: libb. 2. & 4. Βερόνη, lib. autem 3. τὴν Βηρῶνα, quum lib. 4. ſit ἀμφὶ Βηρώναν. Catulli patria fuit. Ovid. Am. 3. 14.

Mantua Virgilio gaudet, Verona Catullo.

Mart. 10. 103.

Nec ſua plus debet tenui Verona Catullo.

Idem lib. 14. ep. 195.

Tantum magna ſuo debet Verona Catullo
Quantum parva ſuo Mantua Virgilio.

Catullus ipſe Carm. 68.

Atqui non ſolum hunc ſe dicit cognitum habere
Brixia, Chineæ ſuppoſita ſpecula;
Flavus quam molli percurrit flamina Mela:
Brixia Veronæ mater amata meæ.

Βήρων & Stephano dicitur. *Verona* altera, urbs Helvetiorum, *Bern*, ut aliquibus videtur. Pop. *Bernenſes* Plinio, qui tamen tam Veronam quam Bernenſes in Rhætis commemoret. Ferrarius.

Verones, pop. Hiſp. Tar. quos Vero flu. alluit Sil. l. 3.

At Veronum alas Balarus probat æquore aperto.

Veroviacum, *Werwy* &, pagus Belgii in Flandriâ ad Legiam flu.

Verovicum, *Warwick*, op. Angliæ Conventriæ finitimum ab eâ 6. m. p. in Auſtr. recedens.

Vetra, ara fuit Romæ, ad quam orabant, ne Agrippæ naſcerentur.

C. *Verres*, Quæſtor Cn. Carbonis, deinde legatus ac Proquæſtor Cn. Dolabellæ, utrumque prodidit. Lucullo & Cottâ Conſulibus. Prætor urbanam juriſdictionem obivit, quâ perfunctus Sacerdoti in Sicilia Quæſtor ſucceſſit, eamque non ſuccedente ſibi Arrio per triennium tenuit. Sed libidinoſè, avarè, crudeliterque verſatus in provinciâ poſtulatus eſt repetundarum à Siculis. Cicerone vero in gratiam Siculorum accuſationem magnâ vi & arte peragente, quum parum ſubſidii ſibi in Hortenſio eſſe videret, deſperato patrocinio, ſponte in exilium abiit, ubi 26. annis per ſummam quietem traductis, à Triumviris tandem proſcriptus & occiſus eſt. Plin. 34. 2. Propter Corinthia vaſa proſcriptum tradit, quòd iis viz Antonio ſe cedere negaviſſet. Seneca etiam fortiter deceſſiſſe ſcribit ex auctoritate Pollionis. Liberos habuit antequam in exilium abiret filiam nuptam, & filium prætextatum parum pudicum. Vide Cic. in Verrinis, Aſcon. Pedian. & Lact. lib. 2. cap. 4. Juvenalis.

Si fur diſpliceat Verri, ſi homicida Miloni.

Idem: *Charus erit Verri, qui Verrem tempore quo vult*
Accuſare poteſt. ———

Vertigernus, Britannorum rex, An. Dom. 449. Lege *Vortigernus*.

Vertebriga, op. Hiſp. Bæt. Plin. 3. 1.

Vertodunum, op. Lotharingiæ, vicinum Meterſibus.

Vertumnus, Deus habitus eſt in Latio in omnes ſeſe vertens formas, quemadmodum & de Proteo ſuo comminiſcuntur Græci. Hic cum Pomonam Nymphan adamaret, in anum ſeſe convertit, hortoque ejus ingreſſus, multis ei rationibus perſuadere conatus eſt, ut ſibi conjugio jungeretur. Verum cum eâ viâ nihil proficerent, poſitâ anûs perſonâ in juvenilem rediit formam: cujus pulchritudinem admirata Nympha, vim jam inferenti Deo non admodum ſe præbuit moleſtam. Quâ de re vide Ovid. Met. 14. Acron in Horat. lib. 2. Serm. Sat. 7.

Jam mœchus Romæ, jam mallet doctus Athenis
Vivere, Vertumnis quotquot ſunt natus iniquis.

Vertumnum ait eſſe Deum humanarum cogitationum præſidem: ideoque multiformem fingi & inconſtantem, quemadmodum & illæ variæ ſunt & mutabiles. *Iniquo*, autem *Vertumno natos eſſe* interpretatur, qui cogitationes ſuas regere non poſſunt. Tib. Donatus Vertumnum dicendum exiſtimat, quemadmodum & Portunum, quem iccirco coli arbitratur ut res inſtitutæ, ad quem deſtinatæ ſunt, ad finem perducantur. Non deſunt qui *Vertumnum* dictum putent, quod lacum Curtium in Tiberim *averterit*. Quam opinionem tangit & Ovid. l. 6. Faſt.

Curtius ille lacus ſiccas qui ſuſtinet aras
Nunc ſolida eſt tellus, ſed lacus ante fuit.
Nondum conveniens diverſis ille figuris
Nomen ab averſo ceperat amne Deus.

Hujus feſta dicta ſunt *Ventumnalia*, quæ menſe Octobri celebrabantur. Prop. 4. 2.

Vertumnus verſo dicor ab amne Deus.

Subdit aliud etymon in ſequentibus:

Seu quia vertentis fructum percepimus anni
Vertumni rurſus credimus eſſe ſacrum

Inter Semones deos Vertumnum numerat Fulgentius de priſco ſerm. in *Semones*. Tibullus:

Talis in æterno felix Vertumnus Olympo
Mille habet ornatus, mille decenter habet.

Horat. ep. ult. lib. 1.

Vertumnum Janumq; liber ſpectare videris.

Vertumnum etiam Latini dicerent deſultorem à *vertendis* & mutandis, vel alterandis equis. Prop. ubi ſupra:

Eſt etiam auriga ſpecies Vertumnus, & ejus
Trajicit alterno qui leve pondus equo.

Veruca, op. Camorum inter Natiſonem ac Timavum M. *Falcone*, teſte Leandro. Nigro autem Veruca longe hinc diſtat in agro Veronenſi ad Atheſim flu. *La Chiuſa* vulgò inter Veronam ac Tridentum. Eſt & *Veruca* arx firmiſſima in Gall. Subalp. ad Padi ripam contra Creſcentiam op. vulgò *Verra*.

Verulum, *Verule* Frontino, colon. & urbs Latii in Hernicis apud Coſam flu. media fere inter Anagniam & Soram. Pop. *Verulani*.

Veſbius, ſive *Veſvius*, & *Veſuvius*. Vide *Veſevus*.

Veſci, quod & *Faventia*, *Veſcis* Ptol. urbs Hiſp. Bæt. vulgò *Hueſca*, vel *Gueſca*.

Veſcianum, villa Campaniæ inter Capuam & Nolam in agro *Veſcio* urb. extinctæ. Cic. A Livio memoratur inter Atellam & Veſuvium.

Veſcinis, Liv. flu. Campaniæ apud mont. Veſuvium fluens in Craterem ſinum.

Veſevus, qui & *Veſvius* & *Veſuvius*, mons Campaniæ Nolæ vicinus, agros habens miræ fertilitatis præterquam in ſolo cacumine, ubi planitiem habet magnam, fructum omnino nullum ferentem. Conſtat enim hunc montem ſæpius arſiſſe; nunquam tamen vehementius, quàm imperante Tito: quo tempore erumpens ex eo ignis, & vicinas regiones latiſſimè populatus eſt, & Plinium, Naturalis hiſtoriæ ſcriptorem, qui cognoſcendi cupiditate eò ſe contulerat, fumo flammiſque enecavit, quâ de re vide epiſtolam Plinii Junonis ad Corn. Tacitum. Galenus de Methodo medendi lib. 5. Ὅτι λέγει ἐν τοῖς συγγράμμασι οἱ παλαιοὶ Ῥωμαῖοι καὶ τῶν οἱ ἀκρα-

βίσιγοι Βισέβιον ὀνομάζουσι· τὸ δὲ ἔνδοξόν τε καὶ νέον ὄνομα τῇ λόφῳ Βίσβιος. Primùm quidem Romani fecere *Veſevus*. Lucret. lib. 6.

Qualis apud Cumas locus eſt, montemq; Veſevum, &c.

Virgil. Γεωργικῶν 2.

Talem dives arat Capua, & vicina Veſevo
Ora jugo. ———

Val. Flaccus Ἀργοναυτικῶν 4.

Sic ubi præruptî tonuit cum forte Veſevi
Heſperiæ lethalis apex.

Silius l. 12. *Monſtrantur Veſevæ juga.* Stat. Sylv. 4. 8.

Tertia jam ſoboles procerum tibi nobile vulgus
Creſcit & inſani ſolatur damna Veſevi.

Auſon. Idyll. 10.

Ferq; vaporiferi graditur vineta Veſevi.

At Græci videntur poſtea feciſſe Βίσβιον, i. e. *Veſbius*, ſive *Veſvius*; quos Romani etiam ſecuti ſunt. Columella lib. 10.

Fontibus & Stabiæ celebres & Veſvia rura.

Silius lib. 17.

Evomuit paſtos per ſecula Veſvius ignes.

Stat. Silv. 4. 4. ——*Fractus ubi Veſbius egerit iras*
Æmula Trinacriis volvens incendia flammis.

Mart. 4. 44.

Hic eſt Pampineis viridis modo Veſvius umbris.

Incendia ejus crebra fuere variis temporibus. Diodorus lib. 4. Ὠνομάσθη δὲ ἡ τὸ σπέδιον τοῦτο Φλεγραῖον ἀπὸ τῆς λόφου τοῦ παλαιὸν ἄπλετον πῦρ ἐκφυσῶντος, καλεῖται δὲ ὁ τόπος Οὐισέβιος. Naturam ejus deſcribit Strabo lib. 5. Ὑπέρκειται δὲ τῶν τόπων τούτων ὄρος τὸ Οὐισέβιον, ἀγρεῖς μὲν οἰκούμενον παγκάλοις, πλὴν τῆς κορυφῆς, αὕτη δ' ὁλόπεδος μὴν πολὺ μέρος ἐστὶν, ἄκαρπος δ' ὅλη. Xiphilinus ex Dione. Καὶ αὐτῆς τὰ μὲν ἄκρα ἡ σποδὸς ἔχει, ὁ δὲ πώλος ἀνίεται τῷ πυρὶ, ἡ ἀναδίδωσι τὸ μὲν ἡμέρας κατὸν, τὸ δὲ νυκτὸς φλόγα. Vide Sen. Nat. Qu. l. 6. c. 2.

Veſontio, Viſontium Ptol. *Biſuntio* Amm. quæ & Chryſopolis in lib. concil. *Beſançon*, urbs maxima Sequanorum & metrop. Burgundiæ comitatûs ad Dubim flu. circumfluentem, emporium & urbs libera.

Veſpaſiæ, pagus Umbriæ in monte juxta fines Sabinorum, à Nurſiâ 6. m. p. Spoletium verſus; unde nomen *Veſpaſiano*, Imp. Suet.

Veſpaſianus, victo Vitellio, Rom. Imperio potitus eſt, cujus vitam habes apud Suetonium, & Euſeb. l. 3. c. 3.

Veſper, vide *Venus*.

Veſta, Saturni filia ex Ope; quanquam à Poetis non raro pro terrâ ſumitur, ſive quòd omnibus terrâ *veſtiatur*, ſive quod *vi ſua ſtet*. Ovid. lib. 6. Faſt.

Stat vi Terra ſuâ; vi ſtando Veſta vocatur.

Non deſunt qui ἀπὸ τῆς ἑστίας, nomen hoc deducunt, inter quos eſt Tullius lib. 1. de N. D. Interdum ponitur pro igne. Ovidius:

Nec tu aliud Veſtam, quam vivam intellige flammam,
Nataq; de flamma corpora nulla vides.
Jure igitur virgo eſt quæ ſemina nulla remittit.

Veteres autem 2. fuiſſe Veſtas affirmabant: unam Saturni matrem, alteram ejus filiam. Ovid. ubi ſupra:

Ex Ope Junonem memorant, Cereremq; creatas;
Semine Saturni tertia Veſta fuit.

Confundunt tamen has Poetæ, alteram pro alterâ ponentes. Id tamen obſervandum eſt: Cum Veſtam pro terrâ accipiunt, de matre Saturni eſſe intelligendum: quando vero virginem nominant, de filiâ ejus eſſe intelligendum, quam ignem eſſe voluere. Quæ ſi propriè referatur ad aras, & focos publicos, valde eſt veriſimile, cum pleraque omnia vocabula ſacra ſint ab Oriente, etiam *Veſtam*, ſive Ἑστίαν eſſe ab אש *eſh*, i. e. *ignis*, & יה uno ex Dei nominibus, ut κύριον ſonet *ignis Deus*. Ideoque propriè ſymbolum potius Numinis, quam Numen ipſum ſonet. Hanc unam ex Diis Penatibus eſſe volunt, quos Æneas in Italiam advexit. Virgil. Æn. 2.

Sic ait & manibus vittas, Veſtamq; potentem
Æternumq; adytis effert penetralibus ignem.

Cui ſententiæ non obſcurè adſtipulatur & Livius, cum Veſtæ ſacra vetuſtiſſima eſſe aſſerit, & ab Albanis accepta, à Numâ autem Pompilio primum Romæ inſtituta, multiſque ceremoniis venerabiliora effecta. Primum enim ille ſacerdotes ei creavit, ſtipendioque publico donavit, perpetuâque virginitate frui eas lege juſſit. Quarum potiſſimum cura erat, ut ignem perpetuum conſervarent; qui ſi forte per negligentiam fuiſſet extinctus, nequaquam alio ex igne reparare fas erat, ſed accenſâ per ſomites ex Sole flammâ purus & cœleſtis ignis eliciebatur. Porro virgo Veſtalis legebatur intra annum 16. ſuæ ætatis, 30. vero annos oportebat eam manere virginem, poſtea nubere licebat. Quod ſi interim forte ſtuprum commiſiſſet, viva defodiebatur. Unde Juven. ——— *Cum quo nuper vittata jacebat*
Sanguine adhuc vivo terram ſubitura ſacerdos.

Vide Voſſ. de Idol. l. 2. c. 65. & Lipſ. Syntag. de Veſta & Virginibus Veſtalibus.

Veſtia Oppia, mulier Atellana, Capuæ habitans quæ quondam quæſtum corpore faciebat. Liv. l. 6. 2. belli Pun.

Veſtini, pop. Italiæ Sabinis & Picentibus vicini. Plin. 3. 5. Apud eos olim fiebant caſei laudatiſſimi. Mart. 13. 31.

Si ſine carne voles jentacula ſumere frugi,
Hæc tibi Veſtino de grege maſſa venit.

Vide Suidam in Βεστῖνοι.

Veſulus, mons Liguriæ juxta Alpes, inter cæteros clariſſimus, ex cujus radicibus Padus erumpit. Plin. 3. 19. Virgil. Æn. 10.

Ac velut ille canum morſu de montibus altis
Actus aper, multos Veſulus quem pinifer annos
Defendit. ———

Hodie *Monviſo*.

Veſuna, Petrocotiorum urbs in Aquitaniâ. *Perigort* Villanovano.

Veſuvius, vide *Veſevus*. Hinc *Veſuvinus*. Stat. Sylv. 2. 2.

Ruſtaſſent dites Veſuvina incendia Locros.

Vetera Caſtra, urbs Germ. infer. apud Rhenum. *Santen* Pyramio. *Berk* vero Simlero. Item op. Vindeliciæ in Bavariâ ad Danubium, inter Ratiſbonam ad occ. & Straubingam ad ort. 3. leuc. *Ffeter* Simlero.

Vettionenſes, & *Vettonenſes*, pop. Umbriæ, quorum op. *Bittonia* qu. *Vettonium*, inter Mevaniam & Perufiam.

Vettones, *Vetones*, vel *Vectones*, pop. Luſitaniæ, teſte Plin. 25. 8. qui herbam Betonicam invenerunt; horum reg. *Vettonia* Prudentio, hodie *Extremadura*. Luc. l. 4. *Vectoneſque leves*, &c. Vide Caſaub. in Strab. pag. 49. edit. Genev.

Vetronius Thurinus, quòd iis, qui aliquid ab Alexandro Imp. peterent, patrocinium & operam ſuam vendidiſſet, multa interim mentitus, alligatus ſtipiti, ſubjecto igne & humida materia, fumo extinctus eſt, adjecto elogio: *Fumo punitur qui fumum vendidit*. Lampridius. Aliis *Voconius* dicitur.

Vetulonia, *Vetulonium* Ptol. op. olim Hetruriæ apud Populonium, hodie *Vetulia*, ubi *ſylva Vetulonia*. Pop. *Vetulonii* Plin. Erat & *Vetulonia* apud *Viterbium*. Sil. l. 8.

Mœoniaq; decus quondam Vetulonia gentis.

U F.

Ufens, flu. juxta Tarracinam per paludes Pomptinas fluens. Plin. 3. 5. Virg. Æn. 7.

Quà Saturæ jacet atra palus, gelidusq; per imas
Quærit iter valles, atq; in mare volvitur Ufens.

Unde Claud. de Prob. Olybr. conſulatu.

Tardusq; ſuis erroribus Ufens.

Silius lib. 8. ——— *Et atro*
Liventes cœno per ſqualida turbidus arva
Cogit aquas Ufens, atque inficit æquora limo.

Hic flu. antiquiſſimis Romanis *Oufens* dicebatur. Ennius.

Priverno Oufentina venit, fluvioque Oufente.

Sed & aliâ diphthongo etiam dicebatur *Aufens*; unde vulgare ei hodieque vocabulum *Aufente*. Cluver. Item Æquicolarum dux, qui cum Turno adverſus Æneam ſuppetias ferret, à Gyâ Trojano eſt interfectus. Ejus mem. Virg. ubi ſupra:

Et te montoſæ miſere in prælia Nurſæ
Ufens, inſignem fama & felicibus armis.

Uffugum, Brutiorum civitas. Liv. *M. Alto*, teſte Barrio.

Via,

V I.

Via, Maurit. Cæſar. urbs. Ptol.

Via, Hiſp. flu. Ptol.

Viacienſes, Hiſp. pop. Plin. quos Pinetus *Baezza* interpretatur.

Viadus, flu. Germ. ex Moraviâ oriens, longoque tractu per Sleſiam, Marchiam, & Pomeraniam in mare Balticum fluens, *Oder* Althamero.

Viana, *Weiſſenhorn* Lazio, op. Rhætiæ in Sueviâ, ab Ulmâ 2. leuc. in Auſt. ab Auguſta Vindelicorum 8. in Corum. Sed alibi eidem Lazio eſt *Voitſperg*, op. parvum ſeu pag. ejuſdem tractus. Simlero autem eſt *Wangen* op. ejuſdem Sueviæ inter Lindavium & Memingam. *Viana* autem apud Plin. urbs eſt Norici, & *Wien* urbs Auſtriæ caput putatur; licet Vienna Auſtriæ in Pannon. ſup. cenſeatur.

Vibali, pop. Hiſp. Tar. quorum locus *Formillan* Pineto & Moletio dicitur.

Viberi Plinii, coſdem apud eundem *Juberos* vocari putat Simlerus in ſuo Valeſii libello, etſi Gelenius, ut idem ait, pro *Juberûs Viberos*, ubi de Auguſti tropæo mentio fit, ſubſtituerit.

Vibiſci, vel *Vbiſci*, Gall. Aquit. pop. Ptol.

Vibiſcum, op. Gall. in fin. Sedunorum ad lacum Lemannum. *Vivis* hodie.

Vibius Criſpus, de quo Tac. Hiſt. 2. *Pecuniâ, potentiâ, ingenio inter claros, magis quam inter bonos.*

Vibius Fronto, præfectus equitum. Tacit. Annal. 2. Vide ad eum Lud. D' Orleans, pag. 295.

Vibius Virius, author Campaniæ defectionis à Romanis ad Annibalem. Is mortem ſibi conſcivit ante deditionem, & multis civibus Senatoribus, ut idem quoque facerent, perſuaſit. Vide Livium, apud quem orationem Vibii legas, lib. 6. dec. 3.

Vibo, ſeu *Vibon*, urbs olim, nunc caſtrum Brutiorum in orâ ſinus Vibonenſis, *Hippo* Melæ, & *Hipponium* Straboni dicitur.

Vicenta, Ptol. *Vicetia* Plin. *Vicentia* Tacito, *Vincentia* poſterioribus, urbs Venetiæ inter Veronam ad occ. 30. & Patavium in ort. 18. m. p. vulgò *Vicenza*.

Vicenumum, vel *Viceſimum* & *Vicenſimum*, *Trebiſari* Barrio, op. M. Græciæ in Calabriâ citer. apud ſin. Tarentinum, inter Thurios & Heracleam.

Victor, 13. Rom. Epiſc. Euſeb. lib. 5. cap. ult. A. D. 190.

Victoria, urbs Mauritan. Cæſar. mediter. *Agobel* Marmolio. Item urbs Hiſp. Tar. in Cantabris. Item urbs Albionis in Damniis. Ptol.

Victoria, Dea quam vetuſtas pennatam & aligeram pinxit, ut è cœlo devolantem ad eos quos ſuis ornare ſucceſſibus vellet. Auſonius.

Tu quoque ab æthereo præpes Victoria lapſu.

Prudentius:

Marmoreo in templo rutilas Victoria pennas
Explicat, & multis ſurgit formata talentis.

Victoriacum, op. Gall. geminum: Unum in finibus Cenomannorum in Britanniæ min. confin. Alterum in Campaniâ ad Matronam flu.

Victoriæ, Juliobrigenſium portus, S. *Vincent*, ut videtur, op. & port. Hiſp. Tar. in orâ Cantabricâ.

Victoriæ mons, op. Hiſp. Tar. ſeu pagus in Cataloniâ apud Iberum fluvium, circa Dertuſam urb. *Monzia* Floriano.

Victorianus, in Adrumetinâ civitate oriundus, Carthaginis proconſul, & in Vandalorum perſecutione martyr inſignis. Victor. lib. 3. de Vandal. Perſecutione.

Victorius, Maſſilienſis Epiſ. A. D. 330. ſub Diocletiano tyranno martyrio coronatus. Greg. Turon. l. 1. c. 77.

Vicus Italicus, Sclavoniæ caput, *Zagrabia*, Bonfinio authore.

Vicus Valerius, vel Varronis, op. Sabinorûm apud Anienem flu. *Villa Varronis* Tullio. Hodie *Vicovaro*.

Vidrus, flu. Germ. *Schwart Watter* Junio, *Groeninger Diep* Becano, apud Groningam urb. Friſiæ fluens, Althamero *Vecht*, ex Weſtfaliâ in Flevum ſin. inter Friſiam & Tranſiſalanam ad Gelmudam op. influens.

Vidua, *Crodagh* Camdeno, flu. Hiberniæ per oram Borealem in Oceanum inter Venicnium promunt. & Argitam flu. decurrens.

Vienna, Auſtriæ metropolis, urbs inclyta, & omnium urbium quas Danubius ſuſtinet, & ædium magnificentiâ, & rerum copiâ, clariſſima, *Viana* Plinio, teſte Hermolao. Auſonius in catalog. urbium.

Accolit Alpinis opulenta Vienna colonis.

Eſt & *Vienna* illuſtris Gall. Narbon. urbs Melæ lib. 2. *Vienne en Dauphine* vulgò. *Senatoriam* aliquando appellatam ſcribit Paradinus. *Biennus* Stephano dicitur.

Vigilius, 62. Rom. Epiſc. ſedit an. 18. menſ. 6. A. D. 537.

Vigiſonus, lacus eſt in agro Patavino.

Vigornia, *Worceſter*, urbs Angliæ inter Warvicum ad ort. & Hereſordiam ad occ. 30. fere m. p. ad Sabrinam fluvium.

Villæ, op. Maurit. Cæſar. maritimum inter Lanigarum & Altaum.

Villa Cæſarum, flu. Tiberi impoſita juxta nonum lapidem in viâ Flaminiâ, quæ ob id vocatur *Ad Gallinas*. Sic Plin. 5. 30.

Villa Fauſtini, op. Albionis in Angliâ, vulgo *S. Edmundsbury*, teſte Talboto.

Villa Caninii Rufi apud Plin. Jun. in Epiſt. in orâ Latii, lacus erat apud Comum.

Villa Marii, *Marino*, op. ſeu caſtrum hodie Latii in colle in viâ Appiâ medio itinere inter urb. Romam & Velitras 10. m. p.

Villa Mariana, quoque op. Latii apud Præneſte, inde 5. m. p. Labicum verſus.

Villa P. Valerii, Cic. *La Motta*, teſte Gabr. Barrio, pag. Brutiorum in Calab. ulter.

Vilna, urbs Sarmatiæ, Lithuaniæ caput & metropolis in regn. Polonico, vulgo *Wilde*.

Vilumbri, Umbriæ pop. orientales. Ptol. Horum caput eſt *Spoletium*.

Viminalis collis dictus eſt Romæ, quod ibi *Viminum* ſylva fuerit: vel à Jove *Vimineo* quòd ibi eius aræ ſint. Inde *Viminalis via* quæ ad collem illum ducit.

Viminatium, Myſiæ ſup. op. Ptol. *Vidino* Nigro. Item urbs Hiſp. in Vaccæis. Anton. Item pagus Gall. Celt. ad Rhodanum flu. & Lugdunum urb. Æl. Spart. *Vimy* Paradino.

Vincentia, vide *Vicentia*.

Vindelici, pop. Rhætis vicini, inter Alpinas gentes. Plin. 30. 20. reg. eorum *Vindelicia*, cujus nomen adhuc durat in tractu qui *Lintzgow*, teſte Tſchudo, nominatur. Cæterum reg. hæc vulgò *Bayern* & Italis *Baviera* dici poteſt, teſte Aventino. Nomen habet à *Vinda* & *Lico* flu. Horum mem. Horat.

Videre Rhæti bella ſub Alpibus
Druſum gerentem & Vindelici.

Claud. de Vict. Stilic.

Vindelicos ſaltus & Norica rura tenebant.

Vindelis, Anton. *Portland* Camdeno. inſ. maris Britannici, inter Albionem (cui proprior eſt) & Galliam à Vecti inſ. 10. leuc. in occid.

Vindemiator, ſidus quod tertio Nonas Martii apparet. Plin. 18. 31. *Cæſari & Aſſyriæ ſtella quæ Vindemiator appellatur XI Cal. Sept. mane exoriri incipit, vindemiæ maturitatem promittens.* Dicitur & *Vindemitor*. Ovid. Faſt. 3.

Sive eſt Arctophylax, ſive eſt piger ille Bootes,
Mergetur, viſus effugietque tuos
At non effugiet Vindemitor.

Vinderius, flu. Hiberniæ in orâ orientali inter Iſamnium & Rhobogdium promuntoria. *The Bay of Knocfergus* Camdeno.

Vindeſorium, op. Albionis in Angliâ ad Tameſin flu. à Londinio 20. m. p. in occ. ubi Aureæ periſcelidis Equites inaugurari ſolent, vulgò *Windeſore*.

Vindinum, *Vindocinum* Fortun. urbs Gall. Celt. non obſcura, & ducatus in Belſia reg. à Carnutibus 24. leuc. in occ. Turones verſus. Vulgò *Vendoſme*.

Vindius, *Edulius*, *Egdubeda*, *Ortoſpeda*, Hiſp. Tar. inſignes montes ſunt Ptol. l. 2. c. 6. vulgo *M. d' Oca & de Aſturia*.

Vindobena, eadem quæ *Vienna*.

Vindogladia, *Wimborn*, Camdeno, op. Angliæ inter Sorviodunum 12. & Durnovariam 9. m. p. Anton.

Vindolana, op. Albionis in Angliâ ad Vallum in Northumbriâ, *Winchester in the Wall*, vel *Old Winchester*, teste Camdeno.

Vindomagus, Gall. Narbon. urbs. Ptol. *S. Tibere*. Poldo.

Vindomora, op. Albionis in Angliâ inter Vallum 29. & Cataractonum 40. m. in Northumbriâ. *Wallsend* Camdeno.

Vindomus, vel *Vindonus*, aut *Vindonum*, op. Albionis in Angliâ, inter Calevam 15, & Ventam Belgarum in occ. 21. m p. *Silcester* Camdeno.

Vindonissa, urbs olim, nunc pag. Helvetiorum, à Conſtantiâ 6. leuc. in ort. proximus Badæ, inter Tigurum & Baſileam. *Windisch* Rhenano.

Vingenna, vel *Vigenna*, Gall. flu. qui ſe in Ligerim exonerat. Hodie *Vienne*.

Vinius, flu. Samnii apud Caſinum decurrens, atque in Lirim influens. Varro. *Fiume di S. Germano*, teſte Sanſelicio.

Vinovium, op. Albionis in Angliâ, inter Vallum & Cataractonum 22. m. p. Anton. Camdeno eſt *Binchester*, op. agri Dunelmenſis, quod alio nomine *Viconia* nominatur.

Vintimilium, Varro, urbs Liguriæ in orâ ſub Genuenſi rep. inter Albingaunum ad ort. 40. & Nicæam ad occ. 17. m. p.

Vintium, *Venza*, urbs Liguriæ in Alpibus maritimis in Provinciâ, à Nicæâ 4. leuc. in Bor.

Violaſcenſis pagus, qui *Martialis* ætate citeriore vocatus eſt. Sidon. lib. 2. ep. Ubi *Violvaſcenſis* legit Jo. Savaro, quem vide p. 169. edit. Pariſ. 1599.

Vipitenum, op. Rhætiæ in Com. Tirolenſi inter Oenipontem & Brixinum, *Stertzangen* Simlero. Aliis eſt *Lug*, pag. inter Oenipontem & Stertzingum 3 leuc.

Virbius, idem qui & *Hippolytus*, Theſei & Hippolytæ Amazonis fil. qui cum à Phædrâ novercâ per calumniam apud patrem delatus eſſet, quòd ipſi ſtuprum inferre voluiſſet, patris iram veritus, conſcenſo curru fugam arripuit: cumque juxta maris litus perveniſſet, incuſſo à Neptuno pavore, equi conſternati Poldo. implicatum habenis Hippolytum dilaniarunt. Cujus vicem miſerata Diana, Æſculapii opere ad vitam eum revocavit, & in Aricino nemore collocatum pro *Hippolyto*, *Virbium* appellavit, qu. *bis virum*. Ovid. Met. 15.

Tum mihi, ne præſens angerem muneris hujus
Invidiam, denſu objecit Cynthia nubes;
Utque forem tutus, poſſemque impune videri,
Addidit ætatem, nec cognoſcenda reliquit
Ora mihi, Cretamque diu dubitavit habendam
Traderet, an Delon; Delo, Cretaq; relictis
Hic poſuit, nomenq; timul, quod poſſit equorum
Admonuiſſe, jubet deponere: quique fuiſti
Hippolytus, dixit, nunc idem Virbius eſto.

Vircao, Hiſp. Bæt. op. inter Cordubam & Iliturgim. Anton.

Virgi, urbs Hiſp. Tar. in orâ Baſtetanorum litorali, in confin. regni Murcienſis, & Granatenſis. *Vera*, vel *Bera* Cluſio. Inde *ſinus Virgitanus*, *Golfo di Cartajena*.

P. Virgilius Maro, Mantuanus, poetarum Latinorum facilè princeps. Nomen ejus quod attinet, Calvus, vetus poeta:

Et vates cui virga dedit memorabile nomen.

Aldus vero Manutius negat hoc proprium poetæ nomen fuiſſe: ſed ortum ait ex *Virgilia* familiâ; omneſque majores ejus *Virgilios* fuiſſe. Βιργίλιος Græcè ſcribitur apud Steph. in Μαντυα. Alii à *virginali* facie, vel modeſtiâ; unde & *Parthenius* dicebatur. Vide Pier. in 4. Georg. Contra cum E ſcribunt Cælius Rhod. lib. 7. cap. 4. Polit. lib. 5. ep. & Miſcell. cap. 77. Elogia Virgilii pete ex Lud. de la Cerdâ, Scaligero, &c. de quo nos alibi plura.

Virginia, L. Virginii Centurionis filia, quam ſtupro deſtinatum ab Ap. Decemviro pater in medio foro occidere maluit, quàm pati, ut in fædam ſervitutem abduceretur. Qui mox adſcitis militibus Decemvirorum ſuperbam dominationem oppreſſit. Liv. Juv. Sat. 10.

— Cuperet Rutilæ Virginia gibbum
Accipere atque ſuam Rutilæ dare.

Virgium, & *Voragium* Latinis dicitur Liguriæ op. quod vulgò *Voraigne* vocant, auctores ſunt Blond. & Leander.

Viriatus, vel *Viriathus*, Luſitanus, primùm in Hiſp. è paſtore venator, è venatore latro, mox juſti exercitus dux factus, univerſam Luſitaniam occupavit. M. Ventidium Prætorem, fuſo ejus exercitu, cepit. Poſt Cn. Plancius prætor nihilo felicius rem cum eo geſſit; tantumque terrorem hoſtibus is intulit, ut adverſus eum conſulari opus eſſet duce & exercitu. Denique vero à proditoribus, conſilio Cepionis, interemptus eſt, & ab exercitu multum deploratus, tumulatuſque nobiliſſimè. Authores Livius & Florus.

Viriballum, Corſicæ op. Ptol. *Gapa d' Aiazzo* Leandro.

Viroconium, op. Angliæ in Com. Salopienſi. *Wroxceſter* Camdeno. Alii *Vigorniam* eſſe volunt, vulgò *Worceſter*.

Virodunum, op. Sequanorum, vulgò *Verdun*. Vide *Verodunum*.

Virtus, apud Rom. pro Deâ colebatur; & huic ædem vovit M. Marcellus primo ſuo conſulatu, quam etiam ejus fil. ad portam Capenam dedicavit. Liv. Plut. Alteram C. Marius ſummiſſiorem extruxit, ne publicis auſpiciis forte efficeret, & eam ideo Augures demoliri juberent. Hujus templum ita conjunctum fuit cum Honoris æde, ut in hanc non niſi per illud pateret aditus, ut ſignificarent veram, unicamque parandi honoris viam eſſe virtutem. Varias etiam finxerunt Virtutis imagines: nunc enim eam matronali habitu honeſto inaffectoque formabant, nunc quadrato ſaxo inſidentem: aliquoties mulierē columnæ lævo nixam cubito, dextrâ colubrum tenentem. Maſcula Virtus ſub imagine ſenis barbati, nudi, ſtantis, clavæ innitentis, cum leoninâ pelle brachio advolutâ.

Viroveſca, *Burveſca* Ptol. op. Hiſp. Tar. in Caſtellâ ult. hodie *Brevieſca*.

Viroviacum, vide *Veroviacum*.

Virtingui, ſeu *Virtingi*, pop. Germ. in Suevià trans Danubium, ab Aureliano Imp. devicti. Trebel. Pollio. Hodiè *Wirtmbergenſes*, teſte B. Rhenano.

Virucinates, pop. Vindeliciæ in Bavariâ, Hodie *Friſingenſes* inter Ambram & Iſaram flu. teſte Simlero.

Virunum, Ptol. op. Norici in Carinthiâ, *Frieſach* Lazio, *Bruneck* vero Simlero op. Norici in Comitatu Tirolenſi.

Viſburgii, Germ. pop. Ptol.

Viſigothi, pop. ſub Alarico, à Francis victi, A.D 511.

Viſio, op. ſeu pag. Gall. Narbon. in Allobrogibus & Sabaudiâ. Anton. *Vignonnet* Paradino.

Viſontium, vel *Viſontum*, op. olim, nunc pag. Pannon. ſuper. in Hungariâ, apud Capronizam promunt. *Vihicio* Lazio. Item urbs Hiſp. Tar. in Pelendonibus, *Viſeo* Villanovano.

Viſtula, flu. antiquiſſimus Germ. Sarmatiæque ad mare Suevicum terminus, antequam Aeſtii, Germanica gens, in Venedorum agros tranſiverant; hodie *Weiſſel*. Antiquis Græcorum Romanorumque auctoribus variè ſcribitur. Nam Plinio ac Solino, *Viſtula* & *Viſtulla* dicitur. Ptolemæo Ὀυιστέλας, Plinio etiam eſt *Viſtullus*. Apud eundem 4. 13. *Iſtula*. Melæ *Viſula* eſt, & Marcellino *Biſula*, quia Græcè ſcribebatur Βισύλας. Vide Cluver. de Ant. Germ. l. 3. p. 717.

Viſurgis, flu. ingens Germ. ex Meliboco monte in Franconiâ oriens, ac inter Haſſiam ad occ. Thuringiam ad ort. Weſtphaliam ad Auſtr. & Saxoniam ad Bor. in Oceanum Germ. ſe exonerans. Straboni Βισυργις; apud Ptol. vero in deſcriptione Germanici litoris eſt genetivus caſus Ὀυισεργιος. At rectius poſtea, in recenſione populorum Germaniæ, idem caſus τῦ Ὀυισύργιος. Dioni dicitur Ὀυισουργιος. Hodie *Weſer* vocatur. Viſurgis inquit Lipſius, mutuâ Romanorumque clade nobilis amnis, cui famam præcipuè Tacitus dedit, & ipſe Tacito (mirum fatum) vitam. Nam 5. primores Annalium libri inventi Corbeiæ, quod monaſterium ad Viſurgim eſt.

Vitava,

Vitaca, Maurit. Cæſar. op. Ptol.

Vitæ, Germ. pop. apud Bedam, de quorum origine ſunt, ut ipſe ait, *Cantuarii & Vectuarii*, h. e. qui *Vectim* inſ. & tractum è regione in continenti habitant. *Ibiti* à nonnullis vocantur, ut ſcribit Alex. Nevyllius.

Vitalianus, 74. Pont. Rom. ſedit, an. 14. menſ. 6. A. D. 661.

Vitalis, Antiochiæ Epiſcopus, A. D. 332.

Vitella, op. Italiæ, unde *Vitellinus*. Steph.

Vitellianum, Gall. Tranſpad. op. ad Padum in Ducatu Mantuano. *Viadana* Alciato.

Vitellius, nonus Rom. Imp. Vitam ejus pete ex Suetonio.

Vitemberga, urbs Germ. vulgò dicta. Ptol. *Calegia*.

Viterbum, urbs Hetruriæ ad mont Cimini radices, prius *Vetulonia*, teſte Platinâ. Hodie *Viterbo*. Volaterranus putat fuiſſe *Longulam* Livii. Hermolaus ſcribit Ptolemæi *Elbii vicum* dici.

Vitis, *Mortone* Leandro, *Rocone* aliis, & apud Ravennam *Aquedotto*, flu. Gall. Togatæ ex Apen. mont. per Æmiliam viam, viam ſecans Æmiliam apud forum Livii, in mare Hadriaticum apud Ravennam labens.

Vitodurum, op. Helvetiorum, medium ferè inter Conſtantiam urb. Sueviæ, & Tigurum urbem Helveticam, *Winterthur*, teſte Scudo.

Vituli inſula, *Selſey*, teſte Camdeno, inſ. Albionis Angliæ adiacens.

M. *Vitruvius* Pollio, parentum curâ liberalibus diſciplinis ab ineunte ætate fuit inſtitutus, encyclopædiamque abſolvit, quod ipſe fatetur in libri Sexti proæmio. Julio Cæſari fuit non ignotus, poſt cujus obitum ab Octaviâ fratri Auguſto commendatus, apparationi balliſtarum, ſcorpionum, cæterorumque tormentorum præfectus eſt, annuo ei reditu, quoad viveret conſtituto. Quâ munificentiâ excitatus, omnem ædificandi rationem Auguſto ſcripſit, quam 10. libris complexum ſe eſſe ſub finem operis teſtatur. Ingenii, feliciſque fuiſſe ingenii, libri 7. 9. & 10. argumento eſſe queant, Philander.

Vitruvius Flaccus, Fundanorum dux, An. U. C. 425.

Vitumnus, antiquorum Deus, qui videbatur *vitam* largiri, uti *Sentinus*. *Jenſum*.

Vivarium, Gall. Narb. op. *Viviers* Jo. Poldo.

Viventani, Umbriæ gens. Ptol.

Vivianus, Conſul, an. U. C. 1216.

U L.

Ula, Sarmatiæ Aſiaticæ pop. Ptol.

Ulai, nomen flu. Dan. 8.

Ulam, fil. Sereż. 1 Par. 7. Primogenitus Eſec. 1. Par. 8. Lat. *porticus*, *veſtibulum*, aut *fortitudo*, vel *ſtultitia eorum*.

Ulbanectes, *Senlis*, pop. & urbs Gall. Belg. Latinè *Silvanectum*, Valleſiæ reg. caput.

Ulci, Lucanorum urbs. Ptol.

Ulia, Turdulorum in Hiſp. Bæt. urbs. Ptol. *Monte major* Morali 5 leuc. à Cordubâ.

Ulibiiani, Maurit. Tingit. gens. Ptol.

Ulius Apollo dicebatur, quòd *ſalubritatis* eſſet author. Eſt enim ὅλος Græcè *integer* vel *ſanus*.

Ulizibira, Africæ Propr. urbs. Ptol. *Ulyſubritanum opidum* vocatur Plinio.

Ulma, inſignis Sueviæ civitas, ubi Hylarus & Blanus amnes Danubio miſcentur, redditurque inde Danubius navigabilis.

Ulmetum, *Elmeſly*, locus in Angliâ. Camd.

Ulmi, op. Pannon. infer. in Hungariâ. *Ileſſi* Lazio *Iltz* Simlero.

Ulmus, pagus Myſiæ ſuper. à Naiſſo urbe 19. m. p. in ort. Sardicam verſus.

Ulpia Trajana. Vide *Zarmeſigethuſa*.

Ulpia, Legio 30. op. Germ. inf. apud Rhenum. *Alpen* Mercatori.

Ulpianum, geminum: unum Myſiæ ſuper. in Dardaniâ apud Macedon. confin. olim urbs epiſcopalis, & *Juſtiniana ſecunda* appellata; nunc Lat. rec. *Villa Propiana*, teſte Lazio, proxima Scupi, inde ad 12. m. p. in occ. Alterum op. Daciæ, *Pyretus*, teſte Lazio, apud Albam Juliam in Tranſylvaniâ. Aliis eſt ipſa Alba Julia.

Ulpianus, Juriſconſultus, Adriani temporibus, ſcriniorum magiſter, Tyrius fuit. Is utitur autoritate Pomponii in libris Pandectarum; qui cum Galliam regeret, populari tumultu excitato, interfectus eſt, ut notat Raphael Volaterranus.

Ulpianus, Arabica ſcripſit. Steph. Sed quis ſit iſte Ulpianus haud facile dictu eſt. Nam & fuit ejus nominis Antiochenus Sophiſta, qui Conſtantini Imp. temporibus vixit: & alter Emiſenus; & alius Gazæus, & præterea Iſidori frater; quos 4. Suidas refert. Ut de Ulpiano Tyrio, uno ex collocutoribus Athenæi, & de Domitio Ulpiano I. C. nihil dicam. Voſſius.

Ulubræ, op. Latii apud Velitras urb. ubi Auguſtus Cæſar educatus eſt. Juvenal. Sat. 10.

Frangere pannoſus vacuis Ædilis Ulubris.

Horat. 1. ep. 11. ——— *Quod petis hic eſt,*
Eſt Ulubris, animus ſi te non deficit æquus.

Ulyſubrum, vide *Ulizibara*.

Ulyſſea, Hiſp. Bæt. locus, in quo Minervæ fanum. Super Abdaram in montanis eſt Straboni.

Ulyſſes, rex Ithacæ & Dulichii inſularum, fil. Laertæ & Anticleæ, quanquam non deſunt, qui ex Siſypho conceptum velint, qui Anticleæ cum ad Laertæ nuptias duceretur, vim dicitur obtuliſſe. Unde Ajax apud Ovid. Met. 13. ——— *Quid ſanguine cretus*
Siſyphio, furtiſq; & fraude ſimillimus illi
Inſeru Æacidis alienæ nomina gentis?

Fingitur ab Homero vir multâ prædictus facundiâ, nec minore experientiâ, vafer conſilio, egregius bello, laborum patientiſſimus. Odyſ. 1.

Μοῦσά μοι ἔννεπε ἄνδρα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω.

Quos verſus ita Latinè reddidit Horatius.

Dic mihi muſa virum captæ poſt tempora Trojæ,
Qui mores hominum multorum vidit & urbes.

Idem alibi Ep. 1. 2. ubi de Homero.

Rurſus quid virtus, & quid ſapientia poſſit
Utile propoſuit nobis exemplar Ulyſſem.
Qui domitor Trojæ multorum providus, urbes
Et mores hominum inſpexit, latumq; per æquor
Dum ſibi, dum ſociis reditum parat, æſpera multa
Pertulit, adverſis rerum immerſabilis undis.

Uxorem habuit Penelopen, Icarii filiam, ex quâ Telemachum fil. ſuſcepit, eamque tantopere adamavit, ut reliquis Græcorum principibus ad bellum Trojanum proficiſcentibus, ipſe inſaniam ſimulaverit, futurum ſperans, ut tanquam bello inutilis domi relinqueretur. Junctis itaque duobus diverſi generis animalibus, litus proſcindebat, & frugum loco ſalem ſerebat. Palamedem tamen virum prudentiſſimum latere non potuit, qui, ut technam illius detegeret, aranti illi Telemachum filium in ſulco objecit: quod Ulyſſes conſpicatus, ne filium læderet, aratrum ſublevavit. Quo argumento facilè deprehenſum eſt, non veram illiam, ſed ſimulatam eſſe inſaniam. Verum de hâc re Ciceronem audire operæ pretium fuerit. Sic autem ille lib. 3. de Offic. ‘ Utile videbatur Ulyſſi, ut quidam poetæ Tragici voluerunt: nam apud Homerum optimum auctorem, talis de Ulyſſe nulla ſuſpicio eſt: ſed inſimulant eum tragœdiæ ſimulatione inſaniæ militiam ſubterfugere voluiſſe. Non honeſtum conſilium. At utile (ut aliquis fortaſſe dixerit) regnare, & Ithacæ vivere otioſè cum parentibus, cum uxore, cum filio. At quid auditurum putas fuiſſe Ulyſſem, ſi in illâ ſimulatione perſeveraſſet? qui cum maximas res geſſerit in bello, tamen hæc audivit ab Ajace:

Cujus ipſe princeps juriſjurandi fuit,
Quod omnes ſcitis, ſolus neglexit fidem.
Furere aſſimulavit, ne coiret, inſtitit
Quod ni Palamedis perſpicax prudentia
Iſtius perceſſit malitioſam audaciam.
Fidei ſacratæ jus perpetuo falleret.

Pertractus

Pertractus itaque ad Trojam, ſtrenuam, utiliſſimamque eo in bello Græcis operam navavit. Nam & Achillem, inter Lycomedis regis filias, virginali habitu latitantem, ad bellum perduxit, & ſagittas Herculis à Philoctete impetratas ad Trojam pertulit. Cinerem præterea Laomedontis, qui ſuper Scæâ portâ Illi ſervabatur, clam ſuſtulit, Palladiumq; unà cum Diomede ex Trojâ, cæſis cuſtodibus, rapuit. Miſſus deinde explorator cum eodem Diomede Rheſum Thraciæ regem, occidit, equoſque ejus abduxit, ——— *Priuſquam*

Pabula guſtaſſent Troiæ, Xanthumque bibiſſent,

Uti loquitur Virgilius. Erant autem hæc omnia in Trojanorum fatis, ſine quibus eorum urbs expugnari non poterat. Cum Palamade frumentationis cauſâ graviſſimas inimicitias exercuit, quem tandem, per calumniam circumventum, lapidibus obruendum curavit. Occiſo Achille, in armorum illius judicio Ajaci prælatus eſt.

——— *Fortiſque viri tulit arma diſertus.*

Uti loquitur Ovidius. Captâ autem Trojâ, Orſilochum Idomenei Cretenſis regis fil. obſtantem, ne legitima pars prædæ ſibi divideretur, exorta rixa, interemit. Denique Polyxenâ ad Achillis tumulum jugulatâ, atq; Aſtyanacte Herculis filio è turri præcipitato, cum navim conſcendiſſet, tanquam in patriam rediturus, gravi exortâ tempeſtate, primum in Ciconum litus pulſus eſt. Atque inde rurſus ſolvens ſimili tempeſtate ejectus in Africam, ad Lotophagorum gentem pervenit, ubi cum ſocii lotum guſtaſſent, agre inde potuerunt avelli. De quo Hom. Odyſſ. 1.

Οἱ δὲ αὖ᾽ ὀιχόμενοι μίγεν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν·
Οἱ δ᾽ οὐκ ὄλεθρον μήδονθ᾽ ἑταίροισιν ὀλέσσαν·
Ἤμητέρες, ἀλλὰ σὺν δόσαν λωτοῦ πάσασθαι·
Τῶν δ᾽ ὅστις λωτοῦ φάγοι μελιηδέα καρπὸν
Οὐκέτ᾽ ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι.

Ovidius. *Sic nova Dulichio Lotos guſtata palato*
Illo quo nocuit grata ſapore fuit.

Idem. *Nec deguſtanti lotos amara fuit.*

Inde rurſus velâ faciens in Siciliam delatus eſt, ubi Polyphemi antrum cum 12. ſociis intravit, ex quibus cum Cyclops 6. devoraſſet, oculum ei eruit præuſto ſtipide, pellibuſq; arietum involutus cum ſuperſtitibus antrum evaſit. Hinc in Æoliam navigans ab Æolo ventos in utrem coactos obtinuit. Verum cum jam Ithacæ proximus eſſet, ſocii, theſaurum eſſe credentes, utrem ſolverunt: quo facto reflantibus ventis denuo in Æoliam repulſus eſt: ſed ab Æolo abactus ad Læſtrygonas devenit, quos ob immanitatem fugiens, ad Circen pervenit, quæ cum exploratores ejus in belluas mutaſſet, ipſe ſumpto à Mercurio pharmaco, acceſſit impavidus, & ſtricto gladio eum coegit, ut ſocios priſtinæ formæ reſtitueret· quod cum feciſſet, ejus poſtea conſuetudine uſus per totum annum, ſuſcepit ex eâ Telegonum filium. Heſiodus vero *Agrium* & *Latinum* ex Circe genuiſſe dicit, verſ. 1011.

Κίρκη δ᾽ Ἠελίῳ ὑπάτῳ Τηθυϊδαῖο
Γείνατ᾽ Ὀδυσῆϊ ταλασίφρονι ἐν φιλότητι
Ἄγριον, ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

Ægrè deinde ab eâ dimiſſus ad Oceanum pervenit, unde peractis ſacris ad inferos deſcendit, ibique de Anticleâ matre, & Elpenore Tireſiâ vate multis de rebus certior factus, revertitur ad Circen: & Elpenorem ſocium, qui nuper inebriatus de ſcalis deciderat, honorificâ proſequitur ſepulturâ. Poſt hæc ad inſulam Sirenum delatus eſt, quarum cantus ne audiret, ſociis aures cerâ obturavit: ſe autem ad malum alligari fecit, eaque ratione illarum inſidias tutus evaſit. Horatius ubi ſupra.

Sirenum voces & Circes pocula noſtri:
Quæ ſi cum ſociis ſtultus cupiduſque bibiſſet,
Sub dominâ meretrice fuiſſet turpis & excors.
Vixiſſet canis immundus, vel amica luto ſus.

Juvenalis. ——— *Nam cum pro me Fortuna rogatur,*
Affigit ceras illa de nave petitas,
Quæ Siculos cantus effugit remige ſurdo.

Feſtus Avienus de Sirenibus, in Epigram. vet. lib. 4.

Illectos nautas dulci modulamine vocis
Mergebant avidæ fluctibus Joniis:
Sanguine Siſyphio generatus magnus Ulyſſes,
Hâc tutos ſolâ præſtitit arte ſuos.
Illevit cerâ ſocium callidus aures,
Atque ſuas vinclis præbuit ipſe manus.
Tranſilit ſcopulos, & inhoſpita litora claſſis
Illæ præcipites deſiluere freto.

Inde Scyllam tranſiens & Charybdim non ſine maximo periculo in Siciliam venit, ad eadem loca, ubi Phaethuſa Solis filia cum 2. ſororibus greges patris paſcebat, à quibus vim omnem abſtineri juſſit. Sed ipſo dormiente, ſocii fame coacti, ſuadente etiam Eurylocho, plura ex gregibus animalia mactaverunt: quod ſcelus poſtea naufragio luerunt. Hom. Odyſſ. 12. de ſociis Ulyſſis.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σεσίηνεν ἀταρπιτὸν ὄλεσσε,
Νήπιοι, οἱ κρῆας Ὑπερείονος Ἠελίοιο
Ἤσθιον, αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.

Adeo ut ex omnibus ſolus ſit ſervatus Ulyſſes, qui arrepto navis malo 9. diebus à vento & undis huc illuc agitatus, tandem ad Ogygiam inſ. appulſus à Calypſo Nymphâ ſuſceptus eſt, ſeptemque annis conſuetudine ejus uſus, Nauſithoum, & Nauſinoum filios, ut Heſiodo placet, ex eâ genuit. Poſt hæc miſertus ejus Jupiter Mercurio in Ogygiam miſſo imperat Deæ, ut Ulyſſem miſſum faciat. Confectâ itaque rate Ulyſſes rurſus mari ſe committit. Verum cum jam Phæacia in conſpectu eſſet, ſubito immiſſa à Neptuno tempeſtate navim fregit, actumque de eo omnino fuiſſet, niſi ejus miſerta Leucothoe tabulam ei ſuppeditaſſet, cui ille innitens, incolumis in Phæacenſium portum adnavit, ibidemque quòd nudus eſſet, inter frondes ſeſe occultavit. Verum non multo poſt à Nauſicaâ filiâ Alcinoi repertus, veſtes accepit. Deinde Palladis operâ ad Aretem ejuſdem Alcinoi conjugē deductus dono navem & ſocios accepit, qui eum in Ithacam reduxerunt, ubi cum dormientem cum donis depoſuiſſent, tandem excitatus à Pallade, ipſius monitu habitum mendici accepit, eoque modo ad ſubulcos ſuos pervenit, apud quos Telemachum quoque vidit. Demum ab Eumæo porcario incognitus domum ducitur, ubi poſt multas injurias ſibi à procis illatas, tandem ab Euryclea nutrice agnitus, arma ex compoſito cum filio & 2. ſubulcis, quibus ſe indicarat, adverſus procos ſumens, eos ad unum omnes trucidavit, atque ſic Penelopem recepit. Porro cum ex oraculo didiciſſet, ſe à filio interemptum iri, in locis abditis vivere decrevit. Telegonus autem fil. ex Circe ſuſceptus patrem ſuum videre cupiens, Ithacam profectus eſt, ubi cum incognitus à domo patris prohiberetur, ortâ contentione, patrem incognitum ſpinâ venenoſa Trygonis piſcis transfixit. Mythologiam ejus habes apud Nat. com. l. 9. c. 1. Labores ejus breviter deſcripſit Tibullus l. 4. ad Meſſalam, ubi de Ulyſſe:

Ille per ignotos audax erraverit urbes,
Quà maris extremis tellus includitur undis.
Nam Ciconumq; manus adverſis reppulit armis;
Non valuit Cyclops captos avertere curſus:
Ceſſit & Ætnæ Neptunius incola rupis
Victa Maronæo fœdatus lumina Baccho.
Vexit & Æolios placidùm per Nerea ventos;
Incultos adiit Læſtrygonas, Antiphatenque,
Mobilis Artaciæ gelidos quos irrigat unda.
Solum nec doctæ verterunt pocula Circes,
Quamvis illa foret Solis genus, apta vel herbis,
Aptaq; vel cantu veteres mutare figuras.
Cimmeriòn etiam obſcuros acceſſit ad arces
Queis nunquam cædente dies apparuit ortu,
Sive ſuper terras Phœbus, ſeu curreret infra.
Vidit ut inferno Plutoni ſubdita regna
Magna Deum proles levibus diſcurreret Umbris.
Præteriitq; citâ Sirenum litora puppi.
Illum inter geminæ nantem confinia mortis
Nec Scyllæ ſævo conterruit impetus ore,
Cum canibus rapidas inter freta ſerperet undas,
Nec violenta ſuo conſumpſit more Charybdis.
Vel ſi ſublimis fluctu conſurgeret imo,

Vel

Vel ſi interrupto nudaret gurgite pontum.
Non violata vagi ſileantur paſcua Solis,
Non amor, & fœcunda Atlantidos arva Calypſus,
Finis & errorum miſero Hæacia tellus.

Breviùs autem Propertius 3. 12. hoc pacto.

Poſtumus alter erit mirandâ conjuge Ulyſſes,
Non illi longa tot nocuere morâ.
Caſtra decem annorum, et Ciconum mons, Iſmara, Calpe,
Exuſtæque tuæ mox, Polypheme, genæ.
Et Circæ fraudes, loto ſque, herbaq; tenaces,
Scyllaq; & alternâ ſciſſa Charybdis aquâ.
Lampeties Ithacis verubus mugiſſe juvencos
(Paverat hos Phœbo filia Lampetie)
Et ſhalamum Æææ flentu fugiſſe puellæ,
Totq; hyemis noctes, totq; nataſſe dies:
Nigranteſq; domos animarum intraſſe ſilentum
Sirenum ſurdo remige adiſſe lacus,
Et veteres arcus leto renovaſſe procorum
Erroriſque ſui ſic ſtatuiſſe modum.

Ulyſſippo, *Oliſſippo* Plin. *Olroſippon* Ptol. vulgò *Liſbon*, urbs Hiſp. Luſitaniæ caput, ſeu conventus juridicus & regia, archiep. & emporio clariſſima, omniumque urbium Hiſpan. max. 7. collibus impoſita, ad Tagum flu. haud procul ab orâ occiduâ, diſtans à Toleto 83. & ab Hiſpali 6. leuc. in occ. Ab *Ulyſſe* condita nomen habet, teſt. Plin. cum Solino.

Ulyſſis portus, *Odyſſea* Ptol. portus olim Siciliæ in orâ ad ort. apud Engyum, nunc lapidibus ab Ætnâ monte oppletus. *S. Giovanni di Decatria* Fazello. Aliis eſt *Porto di Lognina*, inter Taurominium 10. & Catanam 20. m. p.

U M.

Umbria, etiam vulgò *l' Ombria*, reg. Italiæ ampla, Apen. monte diviſa, inter Etruriam ad occ. Tiberi diſcreta, & Sabiniam ac Picenum ad ort. Nare flu. ad merid. terminata, mari Adriatico ad Bor. *Ombria* olim dicta, teſte Plin. qu. ab *imbribus*, vel ab *Umbrone* flu. teſte eodem Plin. Urbes *Narnia*, *Interamna*, *Fulginium*, *Nuceria*, *Aſſiſium*, *Eugubium*, *Tifernum*, *Tudertum*, *Ameria*, & *Spoletium*, à quo nunc ea reg. *Ducatus Spoletinus* dicitur, & hæ ſunt Ciſapenninæ. Tranſapperninæ vero *Urbinum Piſaurum*, *Fanum*, *Sentgallia*, *Forum Sempronii* & *Callium*. Pop. *Umbri*, ut & Græcis Polybio ac Lycophroni Ὄμβροι, à reliquis autem Græcis, ſcriptoribus Ὀμβρικοὶ dicuntur. Patria fuit Propertii poetæ. Sic enim ipſe l. 1. el. 22.

Proxima ſuppoſito contingens Umbria campo,
Me genuit terris fertilis uberibus.

Vide Cluverium.

Umbro, flu. Hetruriæ, inter Senam & Aretium orlens, in Auſtrumque fluens, apud Roſetum urb. quam alluit, mari Tyrrheno exceptus. Rutilius lib. 1.

Tangimus Umbronem: non eſt ignobile flumen.

Item op. Hetruriæ in monte *S. Quiricio* Annio in Senenſi territorio.

U N.

Una, Maurit. Ting. flu. Ptol. *Sus*, teſte Marmolio.

Undalus, op. Gall. Narb. ad Rhod. flu. ubi Sulgas flu. confluit. *Ponte de la Sorgue* Paradino. Vel S. *Remy* pagus, teſte Jo. poldo. Vel. *Port de Traille*, teſte Scal. non procul ab Avenione.

Unelli, pop. ſunt inter Celtas ex maritimis civitatibus Oceanum attingentibus. Vulgò *Le pays du Perche*.

Uni, qui & *Unni*, vel *Hunni* pleriſque, pop. Germ. qui *Thunni* Euſtathio dici videntur, qui ex Septentr. profecti, Italiam, & Galliam oppreſſere. Hi *Avares* etiam apud Eginarthum, *Onogari* Agathiæ, unde nunc *Hungari*. *Unni* vero apud Dionyſ. ſunt pop. Scythiæ Caſpiis & Albanis finitimi. Sic enim ille verſ. 730.

Οὖνοι δ' ἐξείης, ὅθι δ' αὖτοὶ Καύκασιοι ἄνδρες,
Ἀλβανοί τ' ὄθι τοῖσιν ἀρήιοι.

Ubi ſis conſule Montanum.

V O.

Voberca, ſive *Voberta*, op. Hiſp. Tar. in fin. Celtiberorum, *Bobierca*, vel *Eubierca* Varrerio. Ejus mem. Mart. 149.

Præſtabit illic ipſa figendas prope
Voberta prandenti feras.

Vobrix, Maurit. Ting. op. Ptol. *Lamta* Marmolio.

Voca, Callaicorum in Hiſp. urbs. Ptol.

Vocates, pop. Aquitan. quos Marlianus perperam cum *Vaſatibus* confundit, quorum op. hodie *Vique* dicitur; Licet Vigenereus velit horum tractum eſſe *Bigorre*.

Vocetus, mons in Helvetiis, Tacitus, *Botſberg* Scudo; Aliis eſt *Wichen* in Helvetiâ apud Arburgum.

Vocontia, vel *Vocuntia*, pop. Gall. Narbon. quorum reg. in Delphinatu *Val de Viſo*, teſte Pineto, nominatur. Silius lib. 3.

Jam faciles campos, jam rura Vocuntia carpit.

Vogeſus, mons Gall. Belg. Sequanos & Lingones dividens à Mediomatricibus, Araris & Moſæ fontibus inſignis. Lucan. lib. 1.

Caſtraq; quæ Vogeſi curvam ſuper ardua rupem
Pugnaces pictis cohibebant Lingones armis.

A Gallis *Eſtay*, à Germ. vero *Auf der Stay* appellatur.

Vogia, Turdulorum in Bæticâ op. Ptol.

Vol, urbs Africæ Propr. Ptol.

Volana, Samnitum urbs è Carvilio capta. Liv.

Volane, oſtium Padi & portus, quod & *Olane* Plinio.

Volaterræ, colon. & urbs antiquiſſima Etruriæ in monte ad Cæcinam flu. hodie *Volterra*. Volaterranus hinc oriundus, tradit eam aliquando à Pannonibus everſam, ſed paucis poſt annis ab Othone 1. Imp. reſtitutam, & ſuo nomine *Otbonianam*, ſed à poſteris corruptè *Antonianam* appellatam. Perſii poetæ patria fuit. Hinc *Volaterrana vada*, quæ ab urbe 8. m. p. diſtant.

Volcæ, vel *Volgæ*, pop. Gall. Narbon. ultra Rhod. flu. quorum reg. *Languedoc* dicitur. Sil. lib. 8.

——— *Per inhoſpita rura*
Volcarum populatur iter.

Volcææ, paludes Pannon. ſup. in Hungariâ. Dio. *Baleton*, & *Flatſee* Bonfinio.

Volcatius, Conſul, impediit ne Catilina ob accuſationem repetundarum peteret conſulatum. Pædianus.

Volcatius Gallicanus, quintùm conſul, ſcripſit vitas Imperatorum ad Diocletianum. Ejus tantum extat nunc Avidii Caſſii vita.

Volcatius Terentianus, hiſtoriam ſui temporis, i. e. Gordianorum ſcripſit; ac dicit Gordianum Seniorem vultum Cæſaris Auguſti valde retuliſſe. Jul. Capitol.

Volcatius Epidius, grammaticus, ſcripſit res geſtas Pompeii M. & ejus patris; primus Libertinorum qui hiſtoriam ſcripſerit, cum ab optimo quoque ſcribi ſolita ſit, teſte Corn. Nepote. Ludum aperuit, docuitque inter cæteros M. Antonium & Auguſtum.

Volcatius Sedigitus, in lib. de poetis quid ſentiat de his qui comœdias ſcripſerunt, ex aliquot ejus verſibus indicat Agellius lib. 15. cap. 24.

Volcentani, Lucanorum pop. Plin.

Volci, vide *Volſci*.

Volciani, pop. Hiſp. Tar. Liv. Eorum op. ſeu pagus hodie *Villa Dolce* dicitur, teſte Floriano.

Volcientes, pop. Hetruriæ, quorum op. *Volce* nunc extinctum.

Volerius, Corſicæ flu. Ptol. *Fiuminale* Leandro, *Rigi* Nigro.

Volgæ, vide *Volcæ*.

Volgeſia, Babylon. reg. ad flu. Baarſarim urbs. Ptol. *Vologeſocerta* Plin. 6. 26. *Vologeſſia* Ammiano lib. 23. *Bologeſias* Stephano.

Volginia, Poloniæ reg. inter Lithuaniam & Poloniam jacens ad ort. Cromerus.

Voliba, Ptol. *Falemouth*, ſeu *Volemouth* Camdeno, portus Albionis in orâ Auſtrali Cornubiæ, ab Exoniâ urbe 60. m. in occ.

Vologeſus, Parthorum rex. Capitol. in M. Antonino Philoſopho: Fuit eo tempore etiam Parthicum bellum, quod Vologeſus paratum ſub Pio Marci & Veri tem-

pore indixit. Filius fuit illius *Vologesi*, de quo Tac. in Annal. Quidam è Græcis scribunt Οὐολογαίσῳ, alii Βολόγεσῳ, ut Aristides.

Volones, dicti sunt servi, qui bello Punico cum deessent, qui scriberentur, pro dominis pugnaturos se polliciti, in civitatem recepti sunt, & *Volones* appellati, quia hoc sponte *voluerunt*. Vide Festum, & Macrob. Sat. 1. 2.

Volsci, vel *Volci*, pop. Latii ultra Circeios. Plin. 3. 5. Virg. Geo. 2. *Assuetumq; malo Ligurem, Volscosq; verutos.* Græcis auctoribus dicuntur, Scylaci Οὐλσκοί, Dionysio atque Diodoro Οὐολῦσκοι, Straboni & aliis post eum Οὐολσκοί.

Volsinienſis lacus, *Vulsinienſis* Columellæ, *Bulsinus* Procopio & Agathiæ, lacus Hetruriæ ingens, & fere rotundus, circuitu 30. m. p. piscosus. In eo insl. est parva, ubi Farnesiorum sepultura, & ubi Amalasiuntha regina Athalarici Gothorum regis mater impiè occisa est.

Volsinium, Ptol. *Volsinii* Strab. & Liv. Tuscorum urbs; hodie *Bolsena*. Juven. Sat. 3.

Aut positis nemorosa inter juga Volsiniis, aut
Simplicibus Gabiis, aut proni Tiburis arce.

Voltumnæ Fanum, locus Etruriæ apud Ciminum mont. ubi nunc *Viterbium*, teste Annio. Alii *Massam* esse velint in Sinensi territorio.

Voluce, Hisp. urbs inter Cæsaraugustam & Asturicam. Anton.

Voluntii, Hiberniæ pop. Ptol.

Volusianus Vibius, 30. Rom. Imp. regn. an. 2. A.D 253.

Volusius, poeta ineptus, patriâ Patavinus, qui Ennium secutus rerum gestarum pop. Romani Annales carmine scripsit. Catullus:

At Volusi Annales Paduam morientur ad ipsam,
Et laxas scombris sæpe dabunt tunicas.

Volusius Saturninus, de quo sic Tac. An. 13. L. Volusius egregiâ famâ concessit, cui tres & nonoginta anni, præcipuæque opes. De divitiis ejus idem lib. 14. Et quantum Volusio longa parsimonia quæsiverit, &c. Sed & tota Volusiorum domus dives. Tac. An. 3. Volusio verus familia, neque tamen Præturam egressa, ipse consulatum intulit, opumque quibus domus illa immensum viguit primus accumulator fuit. Sil. lib. 5.

Occumbis generose Volux, nec clausa repostis
Pondera thesauris, patrio nec regia quondam
Præfulgens ebore, & possessa mapalia soli
Præfuerint. ———

Vomanus, Piceni flu. Plin. cujus mem. Sil. lib. 8.

——— *Statq; humectata Vomano*
Adria. ———

Vonones Parthus, obses à patre Phraate Romanis datus, in regnum reposcitur, mox spretus à suis ab Artabano regno exuitur. Just. lib. 42.

Fl. *Vopiscus*, historicus Rom. de quo vide Voss. Hist. Lat. lib. 2. cap. 7.

Voranus, Qu. Luctatii furaciſſimus libertus, de quo Cæl. lib. 10. cap. 49. Ejus mem. Horatius.

Julius, & fragilis Pediatia, furque Voranus.

Voreda, Angliæ, urbs. Anton. *Old Carlile*, Camdeno.

Vorganium, *Triguer*, Gall. Lugd. urbs in Ossimiis. Ptol.

Voturi Galli, qui Galatiam quondam tenuerunt. Plin. & Solin.

U P.

Upis, apud Lacedæmonios Diana dicta est. Palæphatus: Καλεῖται ἡ Ἄρτεμις Θερίκης διὰ τοῦτο, Κρῆτες δὲ Δίκτυναν, Ἀκκὼ δὲ μιᾷ φωνῇ ὄπιν. Callimachus tamen eam sic à Cretensibus appellari tradit in his.

Οὔπι ἄναξ· δύσπι, φαεσίφορε, ἠῢ δίδοι κείνῃ
Κρηταιὶς καλέουσι ἰπαυυμίλῳ ὄπὸ τύμβῳ.

Upsala, sive *Upsalia*, vulgò *Upsal*, urbs Scandinaviæ archiep. & metropolis Suediæ, sive Sueciæ ab Eugenio 3. Pont. Max. erecta, olim regia ab Holmiâ regiâ 7. leuc. in Bor. recedens.

U R.

Ur Chaldæorum, *Orche* Strab. *Orchoe* Ptol. reg. sub Babyloniâ, Abrahami Patriarchæ patria.

Ura boos, i. e. *bovis cauda*, locus Cypri in orâ ad ort. inter Salamina & Carpasiam.

Ura, locus ad Euphratem, in quo is reversus ad Orientem relinquit Palmyrenæ regionem. Plin.

Uragus, Pluto sic dictus, non ab *urgendo*, ut quidam volunt, sed à Græco Οὐραγὸς dicitur, h. e. qui in acie extremam agminis partem ducit. Unde non invenustè ad Ditem transfertur, qui postremum humanæ fabulæ actum excipit.

Urania, una Musarum, Jovis & Mnemosynes filia, cui astrologiæ inventio tribuitur. Ovid. Fast. 5.

Excipit Uranie, tenuere silentia cuncti.

Uranius, historicus, de quo vide Vossium de Hist. Gr. lib. 3 pag. 4. 22.

Uranopolis, Pamphyliæ urbs. Ptol. Alia *Uranopolis*, op. Macedoniæ sub monte Atho ab Alexandro Cassandri fratre conditum. Plin. Alia etiam Galatiæ, ex Lib. Concil.

Uranus, pater Saturni, (Cœlum Latini vocant) cui filius virilia dicitur excidisse, quæ in mare proiecta, & fluctibus agitata, spumas ediderunt, ex quâ Venerem natam volunt.

Urathinæ, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Urbanus, nomen 8. Pont. Romanorum.

Urbara, Maurit. Cæsar. op. Ptol.

Urbata, Pannoniæ urbs. Anton.

Urbi, Indiæ pop. Plin.

Urbicua, Hisp. urbs. Liv. Hodie *Arbecha* Beutero & Clusio dicitur.

Urbicus, Hisp. flu. apud Augustam Asturicam fluens. *Orbego* Morali.

Urbinia, Virgo Vestalis amissæ castitatis ergò viva defossa est, an. U. C. 282.

Urbinum, Italiæ op. in Umbriâ. Pop. *Urbinates*. Plin. 3. 14.

Urbone, Turdetanorum in Bæticâ urbs. Ptol.

Urbs vetus, hodie dicitur ea pars Holsatiæ quam Saxones *Aldenburg*, Dani *Brannesia*, & Wandali *Stargard* vocant. Crantzius.

Urbs, Liguriæ flu. Claud. de bell. Get.

Pervenit ad fluvium miri cognominis Urbem.

Urba, vel *Orba*, hodie vocari credit Ortelius à Tanaro amne qui in Padum defertur.

Urbubuma, Æthiop. sub Ægypto op. Plin.

Urce, Hisp. Tar. urbs. Ptol. Hodie *Aquile*.

Urcesa, Celtiberorum urbs in Hisp. Tar. Ptol. *Velez* Clusio.

Urcinium, Corsicæ insl. op. Ptol. *Giperca* Nigro, *Ataz* Pineto.

Urema, Syriæ urbs ad Euphratem. Ptol.

Urgella, Vasæo dicitur Arragoniæ urbs in Hisp. Tarraconensi, quæ hodie *Urgel* vocatur; Ilergetum urbem eam dicit Florianus.

Urgenum, Strab. *Enargium* Anton. *Ernagium* Ptol. op. Gall. Narbon. in Provinciâ. *Orgon* Dalechampio.

Urgi, Sarmatiæ gens inter Istrum & Borysthenem. Strab.

Urgia, cognominatum *Castrum Julium*, op. Gaditani conventûs. Plin. 3. 1. *Oriam* Strabonis esse putat Hermolaus. Villanovanus vero *Veiam* Ptolemæi.

Urgo, Plin. *Orgon*, Steph. *Gorgon* Rutilio, insl. parva maris Tyrrheni in Ligustici confin. sub Genuensibus, inter Portum Liburnum & Corsicam.

Uri, gens circa Pont. Euxin. & Indum flu. Orpheus & Plinius.

Uri, fil. Hur. 1 Par. 2. Pater Gaber. 3 Reg. 4. Lat. *lux*, vel *ignis*.

Uria, sacerdos quidam. 4 Reg. 18. Propheta fil. Semei, de Cirath-jarim. Jer. 26. Maritus Beth-sabee. 2 Reg. 11. Lat. *ignis*, aut *lux Domini*.

Uria, Strab. urbs Japygiæ inter Brundusium & Tarentum. *Oira* hodie. Item M. Græciæ op. apud oram Calab. ulter. in territor. Locrensi. Varro. *Condoiani* vulgò.

Uriel, pater Maacha, 2 Reg. 13. qui 3 Reg. 15. dicitur *Abessalom*. Filius *Thahath*. 1 Par. 1. Idem sign. quod *Uria*.

Urites,

Urites, Italiæ exterioris pop. Liv. lib. 42.

Urium, Hiſp. urbs. Ptol. *Oria* Villanovano.

Uroconium. Vide *Viroconium*.

Urolanium, vide *Verolamium*.

Urotalt. Deus Ethnicus, de quo Herod. Muſ. 3. ubi Arabum religionem & mores deſcribit: Διόνυσον δὲ θεὸν μοῦνον, καὶ τοῦτον Οὐρανίην καλέουσι τοῦτον. Subdit: Ὀνομάζουσι δὲ τὸν μὲν Διόνυσον Ὀροτάλτ, τὴν δὲ Οὐρανίην Ἀλιλάτ. Etymon quod attinet, Puto notare beneficium luminum, inquit Voſſius, Habemus, Eſ. 26. 20. ubi eſt טל אורת *tal oroth*, h. e. *ros lucis*, ſive *luminum*. Aliam originationem hujus nominis Cl. Pocokii exhibet D. Dickinſonus, Delph. Phœn. pag. 107.

Urſa, ſidus cœleſte. Vide *Arctos*.

Urſo, & *Genua Urbanorum*, teſte Plinio. *Urſao* A. Hirtio, *Orſona* Appiano, *Oſſuna* Morali, op. præclarum & Academia Hiſp. Bæt. in Vandalitiâ.

Urſus, Conſ. an. U. C. 1000.

Uruticini, pop. Piceni. Plin. quorum op. excîſum hodie *Ortezzano* dicitur.

Urunca, op. Germ. ſup. in Alſatiâ, *Enſisheim* Simlero.

Urus, *Ouſe*, teſte Camdeno, flu. Albionis in Angliâ per Eboracum urb. fluens, ac in Abrum, ſive Humbrum influens.

Uſadium, Maur. Ting. promunt. in orâ maris Atlantici. Ptol. *Capo di Alguer* Marmolio.

U S.

Usbium, op Norici ad Danubium in Auſtriâ. *Ips* hodie, teſte Lazio.

Uſcana, op. Macedon. apud Lychnidum. Liv.

Uſcenum, Ptol. op. Jazygum ad Granuam flu. in Hung. Tranſdanubianâ Strigonio finitimum. *Perſenburg* Moletio.

Uſcudama, urbs Thraciæ, poſtea *Hadrianopolis*. Ammianus Marcellinus.

Uſellis, Sardiniæ op. Ptol. *Boſſa* Nigro.

Uſipetes, pop. Germ. quorum locus *Hochrug* dicitur B. Rhenano, inter Rhenum flu. & montes Haſſiæ. Sed *Uſipetes* Cæſari erant finitimi Sicambris & Tencteris; ſic apud Tac. quorum urbs Zurphen in Geldris, teſte H. Junio; aliis *Weſop*, op. in fin Batavorum, ab Amſtelodamo 2. leuc. in Auſt. à Trajecto 3. *Viſpi* Ptolemæo, *Uſipii* Martiali, lib. 6. ep. 60.

Sic leve flavorum valeat genus Uſipiarum.

Uſo, vir inſignis, & antiquiſſimus qui tegmina corporis ex ferinis pellibus confeciſſe dicitur. Euſeb. Præp. Evang. lib. 5.

Uſtica, inſ. Siciliæ, imò & urbs. Ptolemæus: Οὐστίκα νῆσος καὶ πόλις. Arabs Geographus à Panormo diſtare ſcribit XLM. paſſus, & aquis eſſe irriguam, & portum habere commodum. Nomen hodie retinet. Arabes per Koph ſcribunt אשתקה. Sed Pœni olim, ut videtur, per Cheth אשתחה, quæ vox depreſſionem & incurvationem ſonat; quia inſulæ maxima pars plana & depreſſa eſt. Horat lib. 1. Od. 17.

Utcunque dulci Tyndari fiſtulâ
Valles & Uſticæ cubantis
Levia perſonuere ſaxa.

Cubantis, h. e. depreſſæ. Boch. *Uſtica* etiam mons fuit in Sabinis, de quo verſus ſupra ſcripti ſunt intelligendi.

U T.

Uthai, nomen viri. 1 Eſdr. 8. Lat. *perverſitas*, *hora*, vel *temporalis*.

Uthina, urbs Africæ mediter. Ptol. Steph. & Polybio, &c. Colon. & urbs olim epiſc. Africæ litoralis, à Carthagine 34. m. p. in occ. Punicarum in Africa urbium, inquit Cl. Bochartus, ſi Carthaginem demas nulli ceſſit Utica; unde Appianus: Ἰτύκη Λιβύης μετὰ Καρχηδόνα, πόλις. Steph. eam ſcribit eſſe Τυρίων ἀποικον, h. e. *Tyriorum coloniam*. Ita Juſtinus lib. 18. *Cum & opibus & multitudine Tyrii abundarent, miſſâ in Africam juventute Uticam condidere*. Itaque de antiquitate non parum gloriabatur; qui & eo nomine Carthagini præferebatur. Silius lib. 3.

Proxima Sidoniis Utica eſt effuſa maniplis
Priſca ſitu, veteriſque ante arces condita Eyrſæ.

Utica enim vel *Ityca* Punice עתיקא *Atica*, i. e. *priſca* dicebatur. Boch.

Utica, quæ & *Uectia*, ſive *Uzetia*, urbs Gall. Narbon. in Occitanâ reg. inter Nemauſum 4. & Lutevam ad occ. 8. leuc.

Utinum, & *Utina*, *Atina* Melæ, ut aliquibus videtur, urbs Carnorum, ac Forojulienſium conventus juridicus, ab Aquileiâ 20. m. p. in occ. à Foro Julio 8. & à Venetiis 70. in Bor. Hodie *Udine*.

Utricenſium, urbs Batavorum, *Utrecht*. Vide *Trajectum*.

Utricolum, hodie *Otricoli* op. Umbriæ in monte, Tiberi proximum, inter Narniam 8. & Romam 36. m. p.

Utus, flu. Myſiæ ex Hæmo in Danubium fluens.

V V.

Wagri, pop. Germ. in Holſatiâ, quorum urbs primaria *Aldemburgum* fuit.

Wallia, vide *Cambria*.

Walis, vide *Vahalis*.

Wandali, vide *Vandali*.

Wemaria, elegans Thuringiæ op. quondam peculiari comitatui nomen, jam vero Saxoniæ ducibus ſedem ac domicilium præbet.

Weſalia, civitas Clivenſis, ad cujus mœnia amnis Lupia Rheno flu. conjungitur.

Wilhelmus, Northmannorum Comes cum Francis Angliam intravit, regem Haraldum vicit, Anglos cecidit, ſuperavit, ſibi ſubjecit, quib. an. 26. imperavit. Paul. Æmil. lib. 3.

Winuli, pop. Germ. qui & *Vinuli* & *Langobardi*. P. Diaconus.

Wiſmaria, urbs & emporium Germ. in orâ maris Baltici, vulgò *Weiſmar*.

Vulcani inſula, quæ & *Hiera* & *Theraſia* Plin. inſ. Siciliæ, una Æoliarum. *Vulcano* Leandro.

Vulcanus, Junonis fil. Heſiod. in Theog.

Ἥρη δ' Ἥφαιστον κλυτὸν ἐν φιλότητι μιγεῖσα, &c.

Hunc quidam voluerunt ſubventaneo conceptu fuiſſe genitum ſine patre, quem tamen Hom. è patre Jove Junoneque matre natum eſſe putavit. Fuerunt qui dixerint Vulcanum Jovis fuiſſe filium, qui cum deformis natus eſſet fertur à Jove in Inſulam maris Ægæi Lemnam præcipitatus, ut ipſe de ſeipſo teſtatur apud Homerum Iliad. α.

Ἤδη γάρ μ' ἄλλοτ' ἀλαξέμεναι μεμαῶτα
Ῥῖψε ποδὸς τετάσων κεῖθεν βεβλήδην θεσπεσίοιο
Πὰρ δ' ἦμαρ ἐφέρμην, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Κὰπ Λήμνῳ ἐπέπτην ὀλίγον δέ τε θυμὸς ἐνῆεν.

Quòd autem diu fuerit in Lemno Vulcanus, ita ſcripſit Cic. lib. de Nat. Deor. 'Vulcani item complures: primus Cœlo natus, cujus in tutelâ Athenus antiqui hiſtorici eſſe voluerunt: Secundus Nilo natus, Opas, ut Ægyptii appellant, quem cuſtodem eſſe Ægypti volunt: tertius ex tertio Jove & Junone, qui Lemni fabricæ traditur præfuiſſe: quartus Mænalio natus, qui tenuit inſulas prope Siciliam, quæ Vulcaniæ nominantur. Verum Lucianus in Dial. *de Sacrificiis* fabulam hanc non ſine riſu recitat, quòd Vulcanus ita fuerit è cœlo præcipitatus: χωλαίνειν γὰρ αὐτὸν λέγουσι πάσματος, ὁπότε ἐμέσθη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἐσχε μὲν οἱ Λήμνιοι, καλῶς ποιοῦντες ὅτι ἐφθέγξατο αὐτὸν ὑποδεξάμενοι, ἐπεὶ γοῦν ἀν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος ὥσπερ ὁ Ἀσκληπιὸς καὶ πύρινα καλαπόδια. Homerus vero in Hymno quem ſcripſit in Apoll. non à Jove, ſed à Junone Vulcanum præcipitatum fuiſſe de cœlo memorat, ac in mare decidiſſe, ſuiſſeque non à Lemniis, ſed à Tiride educatum; qui Junonem ita canentem introducit in his:

Παῖς ἐμὸς Ἥφαιστος ἀμύμων, ὃν τέκον αὐτὴ
Ῥιπῇ αἰσχεσιῇσι καὶ ἐμβάλον ἀφρὸν εἰς πόντον.
Ἀλλά μιν Νηρῆος Θυγάτηρ Θέτις ἀσπασίζετο
Δεξαμένη, ἠδ' ἐκ καὶ ἀπηλεγέεσσι χάριζεν.

Memoriæ prodidit in Atticis Pauſanias, Vulcanum injuriæ acceptæ à matre minimè oblitum auream ſellam cum occultis quibuſdam vinculis dono matri miſiſſe; quæ Deam, cum aſſediſſet, ſtatim implicaverunt: quod etiam Plato innuit 2. de Rep Καὶ τὰς ποικίλας ἰυγγὰς πάντων ἀναγκάσειν λογοποιεῖν, Ἥρας δὲ διαμὲς ἀπὸ ἧς ἢ Ἡφαίστου ἐμήσατο παλαιᾶς. Habuit uxorem unam è Gratiis, ut ait Hacius. Communior tamen ſententia eſt, quod Venerem è Lemno duxerat. Unde Virgilius lib. 8. Æn.

At Venus haud animo nequiquam exterrita mater
La-rentamq; minus, & dicto mota tumultu,
Vulcanum alloquitur, thalamoq; hæc conjugis aureo
Incipit, & dictis divinum inſpirat amorem.

Et Juvenalis. ——— *Et quæ*
Componis dona Veneris Theſeſine marito.

Quod idem eſt cum Catulliano illo:

——— *Dona Tardipedi Deo*
Infeliciùs uſtulanda lignis.

Hanc uxorem ſuam quum poſtea cum Marte in adulterio deprehendiſſet, ambos adamantinis catenis colligavit, nudoſque uti erant diis deridendos exhibuit. Unde Virg. Georg. 4

Vulcani Martiſq; dolos, & dulcia furta.

V. Cato in Diris:

Tum credo fuerat Mavors diſtentus in armis,
Nam certe Vulcanus opus faciebat, & illi
Triſti turpabat malas fuligine barba

Prudentius: *Deos catenæ colligant adulteros.* Nonnus γαμοκλόπον ἄθραυ nominat, cujus nexum Sol detexerat, Baſſaricôn l. 5. —Ἀεκχαμάτῳ τινὶ δεσμῷ
Τυμὴν γαμετὴν Ἄρεα πλεκτοῖγξας Ἀφροδίτην.

Paulus quoque Silentiarius optat Vulcania vincula, ut amator puellam ſuam ſatis arctè complecti poſſet Antholog. lib. 7. Plura de Vulcano petenda ſunt ex N. Comite lib. 2. cap. 6. Eundem eſſe volunt eruditi *Vulcanum* cum *Tubalcain.* Ponitur interdum pro igne. Virg. Æn. 2. —*Jam Deiophobi dedit ampla ruinam*
Vulcano ſuperante, domus.

Idem Æn. 5.——*Furit immiſſis Vulcanus habenis.*

Et apud Plautum *Vulcanum in cornu incluſum gerere*, Anglicè eſt *to carry a lanthorn.* Hinc *Vulcanalia*, feſta Vulcano dedicata, quorum mem. Columella l. 11. cap. 3.

Vulſinii, & *Vulſinienſis lacus*, vide *Volſinium.*

Vultura, vel *Vulturaria*, urbs Hirpinorum in Apuliæ confin. cujus mem. Virgil. lib. 3. Od. 4.

Me fabuloſæ Vulturæ in Apulo
Altricis extra limen Apuliæ, &c.

Ubi alii codd. habent *Vulture. Vultur* vero mons eſt vel flumen Apuliæ.

Vulturnum, urbs olim Campaniæ à Capuâ 10. m. p. ad oſtia Vulturni flu. nunc exiguum caſtrum inter Sinueſſam ad occ. 8. & Linternum ad ort. 9. mili. *Vulturnum* urbs prius poſtea Capua eſt appellata, teſte Livio. Ex quo *Vulturnum* geminum fuiſſe videatur, unum interius, alterum in orâ.

Vulturnus, ventus ab ortu hyberno ſpirans, quem Græci *Eurum* vocant. Plin. 2. 47. Item flu. ad Vulturnum urbem in Campaniâ. Virgil. Æn. 7.

——— *Amniſque vadoſi*
Accola Vulturni.———

Sil. lib. 8. ——— *Fluctuq; ſonorum*
Vulturnum ———

Ovid. Met. 15.

Linternum, multamq; trahens ſub gurgite arenam
Vulturnus.———

Διὰ μέσης Καμπανίας ῥεῖ, inquit Strabo. Lucanus lib. 2.

——— *Delabitur inde*
Vulturnuſque celer.———

Statius lib. 4. Silv. ubi de Viâ Domitianâ:

At flavum caput, humidumque late
Crinem mollibus impedit ulmis
Vulturnus levat ora, maximoq;
Pontis Cæſarei reclivis arcu
Pandis talia faucibus redundat:
Qui me vallibus avius refuſum
Et ripas habitare neſcientem
Reſti legibus alvei ligaſti;
Et nunc ille ergo turbidus minaxque
Vix paſſus dubitas prius carinas,
Jam pontem fero, perviuſque calcor.
Qui terras rapere & rotare ſylvas
Aſſueram (pudet) amnis eſſe cæpi, &c.

Wormacia, olim *Borbetomagus*, vulgò *worms*, urbs Germ. ſup. ad Rhenum, libera & epiſc. ſub arch. Moguntino.

U X.

Uxama, op. Hiſp. citer. Plin. 3. 3. *Oſma* Cluſio.

Uxella, Ptol. Camdeno *Leſtithiel* op. Albionis in Cornubiâ (aliis eſt *Kreckornwell* op. ejuſdem reg. proximum) ab Exoniâ ultra 40. m. p. in occ.

Uxellodunum, op. Gall. Aquitan. in finibus Cadurcorum, *Cadenac* Vigenereo.

Uxellum, Ptol. op. Albionis in Selgoviis in Scotiâ, apud Carbantorigum ac Trimontium.

Uxena, pagus Hiſp. Bæticæ. *Uzelis* Cluſio.

Uxentum, urbs Salentinorum, ab Hydrunto 20. m. p. in merid. *Uſento* Leandro.

Uxentus, mons Indiæ citer. cis Gangem flu. Ptol.

Uxii, montes Armeniæ maj. ex quibus oritur Tigris flu. Diod. ubi *Uxii* pop. & *Uxia* reg. Strabo.

Uxiſama, inſ. Oceani occidui, Strabo; una ex illis quæ ab Hiſpaniâ tridui navigatione in occ. diſtant; quæ *Azores* dici videntur Ortelio.

U Z.

Uzal, fil. Jectan. Gen. 10. Lat. *ambulans*, *velificans*, aut *diſtillans.*

Uzalis, colon. & urbs Africæ mediterranea apud Uticam urbem. D. Aug.

Uzecia, Africæ propriæ urbs. Ptol. *Cayrahon*, ut aliquibus placet. *Uſceta* A. Hirtio.

Uzia, Amaziæ fil. rex Judææ, de quo vide 2. Par. 26. & Joſephum Ant. l. 9. c. 21.

Uzita, op. Africæ mediterr. Ubizibræ urbi finitimum, à Cæſare deletum. A. Hirtius.

X A.

Xalo, vicus in magno campo ſitus videtur inter utramque Gallilæam. Joſeph. de B. Jud. l. 3. c. 2.

Xanthe, Nympha matrina, Oceani ac Tethyos fil. à flavo colore ſic dicta. Heſiod. in Theog. A Virgilio *Xantho* vocari videtur. Georg. 4.

Drymoque, Xanthoq; Lycoriaq; Phyllodoceque.

Xanthia, locus Thraciæ. Nicetas, Epiſcopalis locus apud Curopalatem.

Xanthi, pop. Thraciæ. Steph. Horum urbs *Xanthia*, de quâ Nicetas Choniata in Annalibus. Item Aſiæ pop. qui cum eorum urbs ab Harpago Cyri regis præfecto obſideretur, uxores ſuas ac ſervos unà cum ſupellectili in arce poſuerunt, eamque igni ſuccenderunt, inde omnes pariter contra Harpagum irruentes interfecti ſunt. Herodot lib. 1.

Xanthippe, uxor Socratis Philoſophi, de quâ Gellium ſis vide lib. 1. cap. 17.

Xanthippus, Lacedæmoniorum dux accerſitus à Carthaginenſibus, contra Luctatium conſ. pugnavit. Volat.

Xantho, vide *Xanthe.*

Xanthus, urbs Lyciæ Strabonі, quam *Arnam* olim vocatam Steph. ſcribit. Dicitur & *Xanthopolis.* Item Leſbi op. Steph. Et urbs Germ. infer. apud Rhenum, vulgò *Santen.*

Xanthus, fil. Tremili & Praxidices in Lyciâ natus. Steph. in *Tremile.*

Xanthus, flu. Troadis, idem cum Scamandro, ita dictus, teſte Ariſt. de Hiſt. An. lib. 3. quòd ovium vellera flavo colore inficiat. Virg. Æn. 8 —*Priuſquam*
Pabula guſtaſſent Trojæ, Xanthumq; bibiſſent.

Item Lyciæ flu. *Xanthum* urb. interluens. Virg. Æn. 4.

Qualis

Qualis ubi hyberna Lyciam, Xanthiq; fluenta
Deſerit, ac Delum maternam invisit Apollo.

Item fluviolus Epirl. doc præterea nomine fuit unus ex equis Hectoris, cujus mem. Hom. Il. 23. Sunt etiam qui dicant Xanthum inter equos Solis numerari propter illud Martialis.

Quid cupidam Titana tenes? jam Xanthus & Æthon
Eoæ volunt ———

Xanthus, Candauli Lydi fil. hiſtoricus Sardianus, qui eodem tempore fuit, quo Sardes, non quidem à Cyro, ſed ab jonibus & Athenienſibus, captæ ſunt; Suidâ teſte. Scripſit Lydiacorum libros 4. in quibus de regibus Lydorum egit. Mem. Diog. Laert. in prooemio. Operis ejus apud Athenæum mentio eſt, lib. 12. Idem lib. 10. citat ejuſdem operis lib. 2. uti & Heſychius Illuſtr., ac Suidas; quorum uterque ex eo refert, Gygem, Lydorum regem, primum fœminas caſtraſſe, quò ut ætate florentiores ſemper utererentur. Vide omnino Voſſ. Hiſt. Gr. lib 4. pag. 451. 452. Item Poeta Melicus, cujus mem. Ælianus.

Xarex, Laconicæ op. Pauſ. *Xarex* Ptolemæo.

Xathri, libera Indorum gens, circa Induum fluvium. Arrian. lib 6.

Xaurus, locus Macedoniæ à *Xauro* quodam dictus. Incolæ *Xaurii*. Steph.

X E.

Xena, locus Cretæ, ubi Lycurgum ſepultum tradit Plutarchus.

Xenagoras, hiſtoricus, celebratur à Dion. Halicarnaſſeo lib. 1. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 421, &c.

Xenarchus, Comicus poeta, cujus fabulas commemorat Athenæus. Alius è Seleuciâ Ciliciæ Peripateticus, qui Alexandriæ primum docuit, deinde vero Romæ, ubi Cæſaris Auguſti amicitiâ uſus uſque in ſenectutem in honore habitus fuit. Strabo lib. 14.

Xenephyris, vicus Libyæ. Steph.

Xenes, Chius, de Chio inſ. volumen edidit. Athen. 14.

Xeniades, Corinthius, qui cum emere vellet Diogenem Cynicum, & quid is artificii noviſſet, percontatus foret: *Novi*, inquit Diogenes, *hominibus liberis imperare*. Quo reſponſo inciratus Diogenem Xeniades emit, & manumiſit, filiiſque ſuos ei tradens: *Accipe*, inquit, *liberos meos quibus imperes*. Gellius 2. 18.

Xenion, Cretica conſcripſit, teſte Steph. & Etymologo. Idem Italica condidit Macrob. Sat. 1. 9.

Xenippa, regio Scythiæ confinis, Qu. Curt. lib. 8.

Xenius, Jupiter ſic dictus, qu. *Hoſpitalis*. Virg. l. 1. Æn.

Jupiter, hoſpitibus nam te dare jura loquuntur.

Xenocrates, Chalcedonius, auditor Platonis, qui in Academiâ Speuſippo ſucceſſit & 25. an. docuit. Adeo tardus ingenio fuit, ut cum illum Plato Ariſtoteli compararet, alterum fræno, alterum calcaribus indigere diceret. Hic philoſophorum ſeveriſſimus extitit. Ferunt enim cum Phryne nobile ſcortum, deditâ operâ à quibuſdam intra eius cellam miſſa eſſet, atque ab eo orans lecti partem accepiſſe, demumque, cum imperfecto opere diſceſſiſſet, dixit, ſe non à viro, ſed à ſtatuâ veniſſe. Ejus verbis tanta fides adhibebatur, ut cum injurati nullius teſtimonium admitteretur, huic injurato crederetur. Hunc Athenienſes aliquando vendiderunt, ut ita in exilio denſ frangeretur. Obiit 82. ætatis ſuæ anno, quum noctu forte in ſartaginem offendiſſet.

Xenocrates, philoſophus, Platonis auditor, præceptor Polemonis, cum princeps quondam intentatæ legationis ad Antipatrum, à quo omnium expectatio erat, nihil non illo orante impetrari poſſe, reliquis ſociis humaniter exceptis, in conſpectum vix quidem admiſſus eſt quòd ſuſpectus haberetur. Tunc verſus ad ſocios Xenocrates, beneficium accipere dixit, quod ſe unum Antipater ſuæ in Athenienſes ingratitudinis & perfidiæ teſtem vereretur; & dicere incipientem, nunc obſtrependo, nunc obſecrando tacere Antipater coegit, cui in orando Phocion legationis comes ſucceſſit. Ad hunc miſit Alexander dono triginta talenta auri. Hic autem ſtatim remittens ait, *Regibus non philoſophis opus eſſe pecuniâ*. Suidas.

Xenocrates, alter Philoſophus modeſtiâ nihil ſuperiore inferior, ſcripſit domeſticum auſpicium, quomodo viz. cum aut muſtela, aut ſerpens, aut his ſimilia apparent, quid portendere ſoleant. Suidas.

Xenocrates Chronica edidit, teſte Etymologo in Ἀσωπία. Quis hic fuerit haud facilè cognoſcas. Nam præter Chalcedonium (de quo ſupra, & Voſſius Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 8.) fuit & *Xenocrates* Epheſius, cujus Plin. 37. 2. Fuit etiam *Xenocrates* Aphrodiſienſis, qui de Animalibus commentatus eſt, teſte Artemidoro Oneirocr. lib. 4. cap. 24. Fuit & *Xenocrates* inſignis pingendi & cœlandi artifex, de quo Plin. 34. 8.

Xenodochus, vici proprium, de quo Plut. in Alex.

Xenodorus, ſtatuarius egregius. Plin. 34. 8. Item hiſtoricus, patriâ Trœzenius.

Xenophanes, philoſophus Colophonius, Archelai auditor, ſcripſit elegias & jambos contra Heſiodum & Homerum, qua de Diis dixere improbanda. Laertius, & Strab. lib. 14. Item *Xenophanes* poeta Jambicus, Leſbius. Suid.

Xenophilus Muſicus, patriâ Chalcidenſis, Pythagoricus, biennio minor quam Gorgias qui an. 107. vixit, ſed felicitate non inferior. Siquidem, ut Ariſtoxenus muſicus ait, omnis incommodi humani expers in ſummo perfectiſſimæ doctrinæ ſplendore extinctus eſt. Plin. 7. 50.

Xenophon, Grylli fil. Athenienſis, Socratis diſcipulus, ob eloquentiam *Muſa Attica* vocatus; Equorum, venationis & rei familiaris imprimis ſtudioſus, ut ex ejus libris deprehendi poteſt. Venit in amicitiam Cyri minoris, cum quo militavit, ac ejus ἀναβασιν ſcripſit, non tam hiſtoriæ ſerviens veritati, quam ut perfectum ducem inſtituerer, uti Cic. lib. 2. de Orat. teſtatur. quem librum ſe frequenter lectitaſſe, & manibus triviſſe alibi in Epiſtolâ quadam dicit. Scripſit præterea Symposium & Oeconomicum, à Cicerone in Latinum ſermonem converſum, ſi credimus Columellæ. Edidit & hiſtoriam Peloponneſiaci belli, ac eorum quæ Athenienſes poſt Thucydidem geſſerunt. Quinctilianus Xenophontis jucunditatem inaffectatam dixit, quum nulla affectatio conſequi poſſit. Cum Platone ſimultates geſſit, teſte Gellio lib. 14. cap. 3. Plutarchus perſequitur hujus vitam Laertius. Vide quoque Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 6. Varii hujus nominis authores fuere, ut 1 *Xenophon* Athenienſis, frater Pythoſtrati filius, qui *Taeſeida* ſcripſit, ac inter cætera quoque Epaminondæ ac Pelopidæ vitam conſignavit, teſte Laertio in Xenophonte. 2. Ab eodem Laertio alter *Xenophon* commemoratur qui Annibalis hiſtoriam literis tradidit. 3. Item alius fuit, qui de fabuloſis prodigiis tractavit, eodem teſte. 4. *Xenophon* Antiochenus, hiſtoricus qui Babylonica condidit. Sunt autem amatoria. Suidas. 5. *Xenophon*, Epheſius hiſtoricus, qui Epheſiaca compoſuit. 6. *Xenophon* Cyprius, hiſtoricus, qui Cypriaca conſignavit. 7. *Xenophon* Lampſacenus, Geographus, ut videtur, cujus mem. Plin. 4. 13. & Solinus c. 22. 8. *Xenophon* etiam, neſcio quis, ἀθυρματα in literas retulit, de quo Plin. 7. 48.

Xera, urbs juxta Herculis columnas. Steph. hodie *Xeres de la Frontiera*.

Xerolibya, pars Libyæ interior, propter aquarum inopiam inculta. Unde Virg. 4. Æn.

Hinc deſerta ſiti regio. ———

Xerxene, reg. Mediæ Borealis inter Iberiam & Albaniam, apud Alazonem flu. ſic à *Xerxe* Perſarum rege ibi orto dicta, teſte Eutropio. Apud Strab. eſt reg. Mediæ Armeniæ majori contermina.

Xerxes, Perſarum rex filius Darii, & Cyri ex Atoſſâ filii nepos, qui 170 hominum myriadibus, h. e. decies ſepties centenis millibus per totum quinquennium contractis, Græciæ bellum intulit. Quam tantam hominum turbam cum ex editiore ſpeculâ aſpexiſſet, teneriter fertur lachrymaſſe, quòd poſt centum annos ex tanto hominum numero nemo eſſet ſuperfuturus. Tantum

autem habuit navium apparatum, ut totum Helleſpontum operiret & Aſiam Europæ ponte conjungeret; Athon prætereà mont. à continente abſcidit. Plin. 4. 10. Lucan. lib. 2.

Tales fama canit tumidum ſuper æquora Xerxem
Conſtruxiſſe vias: multum cum pontibus auſus
Europamque Aſiæ, Seſtonque admovit Abydo,
Inceſſitque fretum rapidi ſuper Helleſponti,
Non Eurum Zephyrumque timens, quum vela, rateſq;
In medium deferret Athon.

Propertius 2. 1.

Xerxis & imperiò bina coiſſe vada.

Victus demum apud Thermopylas à 4. hominum millibus: navale quoque certamen cum Themiſtocle tentavit, à quo ſimiliter apud Salaminem ſuperatus, cum antea tota maria claſſe ſterneret, vix parvulâ Cymbâ effugit: relicto Mardonio præfecto, qui & ipſe re in Bœotiâ infeliciter geſtâ cum pauciſſimis in Perſidem ſe recepit. Demum cum ſe otio ſocordiæque, relictâ militiâ, tradidiſſet, præmium genus luxuriæ novum invenientibus propoſuit Valer. Max. Quamobrem à ſuis ſpretus paucis poſt annis ab Artabano præfecto ſuo in regiâ interficitur, cum regnaſſet annos 8. Nominis interpretationem quære in *Artaxerxes*.

Xerxes, pictor Heracleota, Venerem adeo pulchram depinxit, ut ex eâ quæſtum magnum faceret. Ælian.

X I.

Xilia, urbs Libyæ. Steph. Vide *Zilia*.

Xiline, Ponti Cappadocici urbs. Ptol. vulgò *Sentina*.

Xiphene, reg. Palæſtinæ. Steph. ex Joſepho.

Xiphonia, urbs Siciliæ. Steph.

Xiphoniæ, promunt. Siciliæ in orâ ad ort. *Capo di Molina*, Fazello.

X O.

Xoana, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Xodraca, urbs Indiæ intra Gangem. Ptol.

Xoes, vel *Xois*, inſ. & urbs Ægypti inter Sebennyticum & Phatnicum Nili oſtia. Ptol.

Xolla, Africæ urbs. Appianus in Punicis.

X U.

Xuches, urbs Libyæ. Gentile *Xuchites*. Steph.

Xuthia, urbs Siciliæ. Gentile *Xuthiates*. Steph.

X Y.

Xyline, vide *Xiline*.

Xylos, Cariæ op. Steph.

Xynia, urbs Theſſaliæ. Steph.

Xynias palus, vel ab urbe vicinâ ſic dicta, vel quòd ξυνὴ, h. e. *communis* eſſet Theſſaliæ & Bœotiæ. *Bœbais* Stephano dicitur.

Xypete, vicus in tribu Cecropide. Steph. Item vicus Atticæ, *Troja* prius dictus. Idem.

Xyſtici, apud Rom. gladiatores erant, non in arenâ ſed in porticu & ambulacris hyberno tempore pugnantes. Eſt enim *Xyſtus*, *ambulacrum*, quod Græci ξυσὸν vocant. Horum mem. Sueton. in Auguſto.

Xyſtis, urbs Cariæ, unde *Xyſtiani*, de quibus Plin. 5. 29.

Xyſtus, 6. Rom. epiſcopus Euſeb. 5. 6. A. D. 121.

Xyſtus, 23. Rom. epiſcopus, an. 2. A. D. 257.

Z A.

Zaaram, reg. Arab. Fel. Ptol.

Zaba, Indiæ extra Gangem urbs; & inſ. circa Taprobanam. Ptol.

Zabad, fil. Thahath. 1 Par. 7. Filius Ooli. 2 Par. 1.

Zabad, fil. Nathan. 2 Par. 24.

Zabadias, fil. Beriæ. 1 Par. 8.

Zabatus, flu. non longè à Tigri amne. Xenoph.

Zabbai, nomen viri. 1 Eſdr. Lat. *fluxus*, ſive *fluens*.

Zabdæa, regio Perſidis.

Zabdi, pater Charmi. Joſ. 7. Filius Semei. 1 Par. 1. Lat. *dos*, vel *dotatus*, ſive *fluxus abundantiæ*.

Zabdias, nomen viri. 1 Par. 27.

Zabdicena, Tranſcigritana reg. Am. Marcell.

Zabdiel, nomen viri. 1 Par. 27. Lat. *dos*, ſeu *dotatus Dei*.

Zabeces, Africæ pop. inter Maxyes, & Zygantes. Herod. in Melpom.

Zabel, mons Arab. Fel. ubi Mahometus orare, ſeu potius conſulere Satanam erat ſolitus.

Zabi, Maurit. Cæſar. locus. Anton.

Zabida, vicus in mediterraneis Arab. Fel. Steph.

Zabii, pop. Indiæ qui cum Deriade contra Bacchum pugnavere. Steph.

Zabii, pop. Magici qui Dæmonem hircinâ formâ apparere crediderunt, teſte Maimonide More Nevochim lib. 3. cap. 46. Videatur Gregorius noſtras in illud Exod. 23. 19. *Non coques hœdum in lacte matris ſuæ.*

Zabina, nomen viri. 1 Eſdr. 10.

Zabirna, Libyæ urbs, ubi Bacchus Campen ingentem feram mortalibus pernicioſam peremit. Diod. lib. 3.

Zabius, rex Hyperboreorum.

Zabulon, vel *Zebulun*, decimus fil. Jacob. Gen. 10. Lat. *habitaculum* vel *habitans*. Aliter Heſychius: Ζαβουλὼν, ἡ ὑπὸ τυκλιεινὴ, τετίσι χώρις σκήνης.

Zabur, reg. Babylonica, in quâ Seleucia. Concil Nicen.

Zacantha, Iberiæ op. ab Annibale captum. Steph. Pop. *Zacanthei*, teſte Polybio, Zacynthiorum coloni.

Zachar, præſidium in jugo montis Colchidis. *Ferreum* illi cognomen eſt inditum. Agathias.

Zacharias, princeps, fil. Moſellamiæ. 1 Par. 5. Fil. Barachiæ Iſ. 8. Fil. Jeroboam. 4 Reg. 14. Lat. *memoria* vel *maſculus Domini*. Item Pater Joannis Baptiſtæ. Luc. 1. Item 4. Epiſc. Hieroſolymorum, A. D. 101. Et 88. Pont. Rom. A. D. 742.

Zacur, fil. Maſma. 1 Par. 4.

Zacynthus, vulgò *Il Zante*, inſ. (cum urbe cogn. à *Zacyntho* Dardano condita, unde nomen, teſte Steph.) maris Jonii, Peloponneſo ad occ. adjacens contra Cheloniten promunt. inter Cephalleniam ad Arctos & Strophades ad Auſtr. 30. m. p. Virg. Æn. 3.

Jam medio apparet fluctu nemoroſa Zacynthus.

Quod ex Hom. deſumpſit Odyſ. α.

Δυλιχίη τε Σάμη τε καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.

Ovid. in ep. 1.

Dulichii Samiiq; & quos tulit alta Zacynthos
In me turba ruunt luxurioſa proci.

Theoc. Idyll. 3. — Καλὰ πόλις ἁ Ζάκυνθος.

Vide ſis ibi Palmerium.

Zadadrus, Indiæ flu. Ptol.

Zadrame, reg. Cinædocolpitarum, qui Fel. Arab. pop. ſunt. Steph.

Zaa, urbs Bœotiæ antiquiſſima. Steph.

Zagatis, Ponti flu. Arrian. in Periplo.

Zagora, Galatiæ locus maritimus. Arrian. in Perip.

Zagoria, reg. circa Develtum in Thraciâ. Cedren. Laon. & Zonar.

Zagri pylæ, anguſtiæ montis Zagri, per quas ex Aſſyriâ in Mediam trajicitur, hodie *Semirami* teſte Nigro.

Zagrus, mons Mediâ à Babylone dividens. Strab. l. 11.

Zagylis, vicus Marmaricæ. Ptol. *Cazales* Mercatori.

Zagyſtis, reg. parva Libyæ. Steph.

Zalates, pathicus quidam. Juven. Sat. 2.

——— *Et tamen unus*
Armenius Zalates eunuchis narratur ephebis
Mollior ardenti ſeſe indulſiſſe tribuno.

Zaleucus, Locrenſis Legiſlator, vinum ægris prohibuit in juſſu medici, pœnâ capitis inditâ. Ælian. Val. Max. lib. 6. cap. 5. de eo narrat, quod cum eius fil. adulterii crimine damnatus, ſecundum jus ab ipſo conſtitutum utroque oculo carere deberet, ac tota civitas virtuti & meritis patris crimen condonaret, ipſe ſibi non pepercit: ſed ſuo prius, deinde filii oculo eruto, uſum utrique videndi reliquit.

Zaliſcus, Galatiæ flu. Ptol. vulgo *Belli*.

Zaliſſa, Iberiæ urbs. Ptol. *Scander* Theveto.

Zaloth, vicus, ubi latitudo Galilææ inſer. incipit. Egeſippus lib. 3.

Zama, fil. Semei. 1 Par. 6. Lat. *cogitatio, ſcelus*, vel *turpitudo*.

Zama, urbs Africæ, apud quam Annibal magno prælio à Scipione victus fuit. Sil. lib. 3.

Et Zama, & uberior Rutulorum ſanguine Tapſus.

Zamæ, fons Africæ canoras voces reddens iis qui aquas illius potant. Plin. 31. 2.

Zamazi, gens Libyæ inter. Ptol.

Zambri, fil. Salu. Num. 25. Filius Ela. 3 Reg. 16. Fil. Joada. 1 Par. 8.

Zameis Ninias, 5. Aſſyriorum rex, Nini & Simiramidis fil. regn. an. 38. In deliciis vitam tranſegit. Diodor. lib. 3. Ornavit tamen templa Deorum, & Chaldæos ampliavit. Beroſ. lib. 5.

Zametos, mons Arab. Fel. Ptol. *Zimat* in tab. recent.

Zamira, fil. Bechor. 1 Par. 7.

Zamma, fil. Jahath, filii Cobni. 1 Par. 6.

Zamnes, Æthiopiæ ſub Ægypto urbs. Plin.

Zamolxis, vir inter Getas natus, Pythagoræ diſcipulus ac ſervus, ad Ægyptios unà cum eo penetravit, quorum ritus ſecum in patriam deduxit, à ſuiſque putantibus illum Saturnum eſſe, poſt mortem habitus Deus. Herod. l. 4. Vide Heſychium in Ζάμολξις.

Zamram, fil. Abrahæ ex Cetura. Gen. 25.

Zamri, fil. Zaræ. 1 Par. 21.

Zanaatha, Arab. Petrææ urbs. Ptol.

Zancle, op. Achaiæ. Plin. 4. 5.

Zancle, Siciliæ urbs, in penitiſſimo Pelori ſinu, poſtea à Meſenis inſtaurantibus *Meſſana* appellata. Omnium Siciliæ urbium fuit longè vetuſtiſſima, ſi B. Hieronymo credimus, qui ad annum 256 Chronici Euſebiani de ſuo hoc inſeruit: *Hoc tempore in Siciliâ Meſſana, quæ & Mamertina conditur.* Sic condita fuerit Zancle annis fere 600. ante excidium Trojæ. Sed & apud Diod. l. 4. Heſiodus *Zancles* meminit, tanquam urbis antiquiſſimæ, in quâ Orion Zanclo regi portum jactis molibus extruxerit. Sunt qui ab hoc *Zanclo* dictam volunt; alii à fonte *Zancle*; alii à Saturni falce, ibi abſconditâ. Stephanus ex Hecatæo: Οἱ μὲν τῦ Ζάγκλα γηγενῆς, ἣ καὶ κρήνης Ζάγκλης, οἱ δὲ διὰ τὸ ἐκεῖ Κρόνον τὸ δρέπανον καταχῶσαι. Sed Thucydides multo verius lib. 6. Ὠνόμασε δὲ τὸ μὲν πρῶτον Ζάγκλαν ἔν τε τοῖς Σικελῶν καλουμένοις, ὅτι δρεπανοειδὲς τὸ χωρίον ἐστὶ ἰδέαν ἔχει, τὸ δὲ δρέπανον οἱ Σικελοὶ ζάγκλον καλοῦσι. Unde apud Steph. Nicander de Siciliâ l. 10.

Καί τοι ἡ Ζάγκλης ἰδέη δρεπανηλίδ' ἄρηι.

Quamvis falcatæ Zancles combuſſerit urbem.

Ovid. Faſt. 6. *Quique locus curvæ nomina falcis habet.*

De falce nihil habet Strabo, tantum *Zanclion* curvum eſſe dicit. Verba ſunt: Ζάγκλα περίτροχον καλεμένη διὰ τὴ σκολιότητα τὴ τόπου, Ζάγκλιον γὰρ καλεῖται τὸ σκολιόν. Nempe παρὰ τοῖς ἐκεῖ, ab hominibus qui illic habitant, ut rectè addit Euſt. hunc ipſum locum citans in lib. 12. Odyſ. Itaque Ζάγκλα propriè *curvam* ſonat. Quam vocem eſſe Siculam fruſtra contenditur, cum ſit Punica לגז *zalga* per Metathefin G. & L. Bochartus.

Zancles, Samothracenus, cui dentes renati ſunt poſt 104. an. Plin. 11. 37.

Zanoe, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Zara, fil. Rahuel. Gen. 36. Filius Judæ. Gen. 38. Fil. Simeonis, 1 Par. 4. Rex Æthiopum. 2 Par. 6. Pater regis Edom. Gen. 36. Pater Zabdi. Joſ. 7.

Zaragardia, urbs Meſopotamiæ ad Euphratem. Zoſimus lib. 3.

Zarahias, fil. Ozi. 1 Par. 6.

Zarai, Maurit. Cæſ. urbs. Anton.

Zarama, Mediæ urbs. Ptol.

Zaraſpa, pop. Aſiatici. Plin.

Zarax, Peloponneſi urbs. Polyb. lib. 4.

Zarcæum, Mediæ reg. mons. Diod. lib. 3.

Zared, torrens in deſerto Moab. Num. 21.

Zarehe, nomen viri. 1 Eſdr. 8.

Zares, uxor Aman. Eſth. 5.

Zareta, fons ſupra Chalcedonium mare parvos nutriens crocodilos, qui *Zaretii* vocantur. Steph.

Zaretis, Heſychius: Ζαρῆτις, Ἄρτεμις, Ἱππώ.

Zarex, uros Laconiæ maritima. Polyb. *Cara*, ſeu *Zara* Nigro.

Zariaſpa, urbs Bactriana. Strabo.

Zarmiſegethuſa, regia Daciæ urbs. Ptol. Quæ & *Ulpia Trajana. Veczol* nunc & *Veneczs* & incolis *Varbel*, ac Slavonicè *Gradiſch*, teſte Lazio.

Zatham, nomen viri. 1 Par. 26.

Zathua, Armen. maj. op. Ptol.

Zavan, fil. Ezer. Gen. 36.

Zavana, ſive *Zavanet*. Heſychius: Ζωάνης θεὸς τις ὁ Σιδώνιος; forte à יזן *Zava, timere*.

Zaveces, pop. Libyæ. Steph.

Z E.

Zeb, nomen viri Madianitis. Jud. 7. Lat. *lupus*.

Zebece, urbs Galilææ. Steph.

Zebedæus, pater Jacobi & Joannis App.

Zebee, rex Madianitarum. Pſ. 83.

Zebida, mater Joacim ſive Eliacim. 4 Reg. 23.

Zebul, ſervus Abimelech. Jud. 9.

Zebyttis, urbs Libyæ. Steph.

Zecbri, fil. Iſahar. 1 Par. 8.

Zechur, Pater Sammua. Num. 13.

Zela, urbs Armeniæ, aliàs *Artemidis ara* dicta.

Zela, vel *Zele*, urbs Troadis à *Zeleo* heroe. Eſt etiam *Zelea* caſtellum Cyzici. Steph.

Zelandia, reg. marit. Germ. infer. Sic dicta qu. *Sealand*, quia olim mari obruta fuit. Vide Vertleganum c. 4.

Zeles, Strab. urbs Hiſp. ad Eretum, ſed à Romanis in Mauritaniam oppoſitam tranſlata, & poſtea *Julia Joza* vocata. Ζῆλαν Strabonem ſcripſiſſe putat Caſaub. quanquam iſtis in nominibus Barbaris nullam ſequuti ſint veteres certam Analogiam. Plinio *Zilis*, Ptol. Ζιλία vocatur.

Zelia Dioni, *Zela* Cæſ. & Plut. Cappadociæ op. ubi Cæſar Pharnacem regem devicit.

Zelia, Troadis urbs, ſub pede Idæ montis ad Æſepum flu. Hom. Il. 2. in Lycià nempe reg. Strabo. Lyciorum op. quoque facit Plut. de virtutibus mulierum. Stephanus & Euſt. faciunt Cyzici caſtellum.

Zelias, Nicomedis fil. Creſtam Paphlagoniæ urb. occupavit. Steph.

Zella, Africæ urbs, in bello quod Cæſar cum Scipione geſſit, deleta. Strabo.

Zelotes, cognomen Simonis Apoſtoli. Lucan. 6.

Zelpha, ancilla Liæ uxoris Jacob. Gen. 29.

Zelus, urbs Æthiopum Occidentalium. Steph.

Zemma, nomen viri. 2 Par. 29

Zenas, Legis peritus quidam. Tit. 2.

Zeno, Philoſophus ex Cypro Græcâ civitate, Stoicorum ſectæ conditor, tanto in honore apud Athenienſes habitus, ut apud eum claves urbis deponerent, ornarentque ipſum aureâ coronâ & imagine æreâ. Adoleſcenti cuidam inepta multa loquenti, ait: *Ideo duas habemus aures, os autem unum, ut ſc. multa audiamus, pauca vero loquamur.* Deceſſit 72. ætat. ſuæ anno ſine morbo. Nam, ut ferunt, cum abiret ex ſcholâ, lapidem offendens digitum perfregit, manu vero terram feriens, illud ait, ex Niobe, *En adſum, quid me quæſo vocas?* Et continuo ſe ſtrangulans interiit. Diog. Laert.

Zeno Cittieus, de quo Cic. in Orat. *Zeno quidem iſte*, inquit, *à quo diſciplina Stoicorum eſt, manu demonſtrare ſolebat, quid inter hæ artes, intereſſet. Nam cum compreſſerat digitos, pugnumque fecerat, Dialecticam aiebat ejuſmodi eſſe; cum autem diduxerat, & manum dilataverat, palmæ illius ſimilem eloquentiam eſſe dicebat.* Fuit alius ejuſdem nominis Philoſ. Epicureus, Ciceronis ſynchronus, cujus mem. Cic. lib. 1. de Finibus.

Zeno Eleates, Parmenidis auditor ſimul cum Perdiccâ, & in Philoſophiâ & in adminiſtrandâ Rep. clariſſimus. Suidas. Hunc inventorem Dialectices fuiſſe, ſicut Empedoclem Rhetorices, Ariſtoteles author eſt. Huius celebratiſſima fuit in perferendis cruciatibus patientia, quia cum adoleſcentes nobiliſſimos cupiditate liberandæ patriæ inflammaſſet contra Nearchum Tyrannum;

num; facto judicio comprehenſus, traditusque eſt tortoribus torquendus, qui cum laceraretur, ut conſcios conjurationis nominaret, neminem illorum nominavit, ſed amicos intimoſque tyranni participes conjurationis eſſe dixit. Deinde cum quippiam ſe in aurem tyranni loqui velle ſignificaſſet, eam mordicus correptam non ante demiſit, quam raptâ aure mutilatum caput reliquiſſet. Sed cum ſocios conjurationis proferre cogeretur, conciſam dentibus linguam in os tyranni conſpuit, quo facto cives tyrannum lapidaverunt.

Zeno Iſauricus, Conſ. An. Dom. 471.

Zenobia, regina Palmyrenorum, poſt Odenati viri mort. in Syriâ Romanorum rexit imperium, poniturq; inter 30. tyrannos, qui tempore Galeni orbem uſurpaverint. Superata tandem ab Aureliano, ac in triumphum ducta fuit, eique principis clementiâ Tyburte poſſeſſio conceſſa, ubi honeſtè ageret. Hæc eâ caſtitate dicitur fuiſſe, ut ne cum viro ſuo, niſi prolis gratiâ congrederetur. Regali alioquin pompâ Perſarum fere modo adorabatur. Ad conciones galeata procedebat cum limbo purpureo, gemmis dependentibus, voce clara, moribus ſeveris, Græci, Ægyptiique ſermonis peritiſſima, Latini non ignara, orientalem Alexandrinamque hiſtoriam epitomavit. Herennianum ac Timolaum filios literis erudiit. De quorum exitu neſcitur, an interierint morbo, an ab Aureliano fuerint interfecti.

Zenobii, Ptol. *Pelagii* Steph. ſeptem inſulæ in ſinu Sachalite prope Arab. Felicem.

Zenodotium, urbs Oſrhoënæ prope Nicephoriū. Steph.

Zenodotus, Grammaticus, vixit temporibus Ptolemæi primi, cujus etiam filios erudiit, ac præfuit Alexandrinæ Bibliothecæ: primus quoque Homeri libros correxit, ac in ordinem redegit. Suidas. Alius Sophiſta ſub Adriano Imp. docuit Romæ, ſcripſitq; epitomen proverbiorum Didymi: convertit in Græcum ſermonem hiſtoriam Salluſtii, præterea Genethliacum in Adrianum, & alia. Suidas.

Zenodotus, ſculptor nobilis, qui Mercurii ſtatuam fecit in civitate Galliæ Arvernis. Item mandato Neronis Coloſſum ex pedum longitudine Soli dicatum.

Zenodotus Trœzenius, Umbricam hiſtoriam condidit. Dionyſ. Hal. lib. 2. Suſpicari a. liceat eundem eſſe ex quo Solin. cap 8. tradit *Præneſte* ita dici à Præneſto Latini filio, Ulyſſis nepote. Quam nominis rationem etiam legere eſt apud Steph. in Πραίνεστος, & Mar. Capellam lib. 6. Alius eſt Ætolus, Cæſari Germanico memoratus pene initio Commentarii in Aratæa Phænomena. Item *Zenodotus* Theophilus, ex quo de Phalange & Arachne quædam narrat Nicandri Scholiaſtes in Theriaca. Alius quoq; Epheſius, itemque Alexandrinus; de utroque Suidam ſis adi.

Zenon, Martyr, A. D. 251.

Zenon, Rom. Imp. A. D. 476.

Zenothemis, vetus author, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. l. 3. pag. 425.

Hephyre, inſ. parva Cretæ ante Samonium promunt. Plin.

Zephyrium, urbs Ciliciæ inter oſtia Calycadni ad occ. & Corycum urb. ad ort. *Tarſu* Nigro. Halicarnaſſus olim quoque ſic dicta fuit, teſte Steph.

Zephyrium, promunt. M. Græciæ in orâ Calabriæ ult. apud Locros, à quo Locri *Epizephyrii*, *Capo Bruzano* Mazzellæ. Alterum Cretæ in orâ ad ort. *Capo d' Altelin* Luſignano, *Capo di Mirabello* Pineto, apud Cherſoneſum urb. Tertium Cypri in orâ occiduâ apud Paphum veterem, *Capo Chelidonio* Luſignano. Quartum Cyrenaicæ in orâ apud Darnin urb. proxim. Nauſtathmo, *Capo di Bonandrea* Nigro.

Zephyrus, ventus flans ab occaſu Æquinoctiali, adverſus Subſolanum, quem Latini *Favonium* vocant. Sic dict. qu. ζωηφόρος, h. e. *vitam ferens*, eo enim plantæ omnes germinant & pullulant. Vide Gell. 2. 22. Plin. 14. 18. Ovid. Triſt.

Frigora jam Zephyri minuunt.

Idem Met. 1. — *Placidiq; tepentibus auris*
Mulcebant Zephyri natos ſine ſemine flores.

Virg. Æn. — *Zephyro putris ſe gleba reſolvit.*

Lucan. lib. 4.

Et tepidum in molles Zephyros excurrit Jadder.

Silius lib. 12. — *Blandiſq; ſalubre*
Ver Zephyris tepide mulcebat rura ſereno.

Zepidæ, populi, de quibus Procop. Goth. 3. Et Blond. lib. 4. dec. 1.

Zerania, reg. Thraciæ. Pop. *Zeranii*. Steph.

Zerbis, Meſopot. flu. in Tigrim cadens. Plin. 6. 26.

Zeretra, Arcades vocant vadi foramina quædam, per quæ Erafinus flu. è lacu Stymphalo erumpit in Argivam terram.

Zerynthus, urbs & antrum Hecates in Samothraciâ; *Canis antrum* Lycophroni. Inde *Zerynthius* adject. Ovid. Tr. 1. 9. *Inde levi vento Zerynthia litora nacta*
Threiciam tetigit feſſa carina Samon.

Zetha, Africæ promunt. ad Syrtim min. Ptol. *Zerbi* Mercatori.

Zethan, nomen viri. 1 Par. 23. Item fil. *Balan.* 1 Par. 7.

Zethar, nomen Eunuchi. Eſth. 1.

Zethes, Boreæ fil. ex Orithyiâ, & frater Calais. Hi duo fratres ex Argonautarum numero extiterunt, & quoniam alati fuerunt, ad pellendas Harpyias miſſi ſunt, quas uſque ad Strophades inſ. inſecuti ſunt. Apoll. l. 1. Ζήτης αὖ Κάλαΐς τε Βορήϊοι ἷκτο λοετρὸ,
Οὓς ποτ' Ἐρεχθῆϊς Βορίη τέκεν Ὠρειθυίη.

Prop. lib. 1. — *Aquilonia proles*
Hunc ſuper & Zethes, hunc ſuper & Calais.

Ovid. Met. 6.

Barbara dum rutilis aberat ſubnixa capillis
Implumes Calaiſq; puer, Zeteſq; fuere.

Apollod. lib. 1. Οἱ Βορέου παῖδες Ζήτης καὶ Κάλαϊς ὄνλες πτερωτοί. Mem. Pauſ. in Lacon. & Eliac.

Zethu, nomen viri. 1 Eſdr. 10.

Zethua, nomen viri. 1 Eſdr. 2

Zetta, vide *Zetha*.

Zetunim, Thermopylarum urbs. Laonicus.

Zetus, vel *Zethus*, fil. Jovis ex Antiope, & frater Amphionis. Horat. lib. 1. ep. 17.

Gratia ſic fratrum geminorum Amphionis atque
Zeti diſſiluit. ———

Vide *Amphion*.

Zeugitana, reg. Africæ in orâ litorali, Numidiæ finitima, Tuſcâ flu. eos ſeparante. Zeugitana gens chiromantica fuiſſe putatur; & hinc quas *Cingaros* Itali dicunt, Belgæ *Egyptenaren*, Angli *Gypſies*, qui divinando ex manus inſpectione circumvagantur, profectos tradunt.

Zeugma, urbs Syriæ in Comagenâ ad Euphratem, à Samoſatis 72. m. p. in Auſtr. Stat. 3. 2.

Antiquæ Babylonis opes & Zeugma Latinæ
Pacis iter. ———

Item Daciæ urbs. Ptol. *Zarſebes* Lazio.

Zeugmatius, inſignis & mirabilis Eremita, de quo Sozom. l. 8. cap. 6.

Zeugminium, quod nunc *Sirmium*.

Zeuxis, Heracleotes, pictor ſuâ ætate maximus, qui, teſte Plin. 35. 9. tantas opes acquiſivit, ut in oſtentatione earum Olympiæ aureis literis in palliorum teſſeris in textum nomen ſuum oſtentarit. Poſtea donare opera ſua inſtituit, quòd ea nullo ſatis digno pretio permutari poſſe diceret. Æquales ejus & æmuli fuere, Timanthes, Androcydes, Eupompus, & Parrhaſius, cum quo deſcendiſſe in certamen traditur. Idem fertur pinxiſſe puerum uvas ferentem, ad quas cum advolarent aves, eadem ingenuitate proceſſit iratus operi, ac dixit: *Uvas melius pinxi quam puerum, nam ſi & hunc conſummaſſem, aves timere debuerant.* Hinc etiam pinxit Helenæ ſimulachrum. Plin. 35. 10. Ejus mem. Cic. 2. de Juvent. Plut. in Pericle, &c.

Zeuxo, Nympha marina, Oceani & Tethyos fil. Heſiod. in Theog.

Z I.

Zidkia, 22. Judæorum rex, regn. an 9. A Nabuchodonoſore rex tributarius conſtituitur. An. mundi 3336.

Zie, nomen viri. 1 Par. 5.

Ziela,

Ziela, urbs Cappadociæ, quam condidit Nicomedis fil. *Zielas*. Steph.

Zigæ, vide *Zygi*.

Zilia, *Zelis* Strab. Maur. Ting. urbs. Ptol. *Alger* Gaſtaldo. Dicitur & *Xilia*.

Zimara, urbs Arm. maj. ſub mont. Capotis radicibus, unde Euphrates flu. erumpit. Solin.

Zina, nomen viri. 1 Par. 23.

Zingis, Æthiop. ſub Ægypto promunt. in orâ Azaniæ. Ptol.

Ziph, duæ civitates in tribu Juda, ex quibus altera nomen magnæ dedit ſolitudini. Joſ. 15. & 1. Reg. 2. quam ædificavit Roboam. 2 Par. 11.

Zipha, fil. Jaleleel. 1 Par. 4.

Zipœtium, urbs Bithyniæ à *Zipœto* rege. Steph.

Ziza, fil. Jonathan. 1 Par. 2. Eſt & nomen principis. 1 Par. 4.

Zizerus, Indiæ portus. Plin. 6. 23.

Zizeum, urbs in confin. Colchidis. Agathias l. 5.

Z M.

Zmirna, Mœſiæ primæ urbs. Lib. Notit.

Z O.

Zoar, nomen loci. Gen. 19. Suidas. Ζοὰρ τόπος.

Zoara, urbs Perſidis. Cives *Zoari*, vel *Zoaritæ*. Eſt etiam Ζόαρα, vicus magnus ſive caſtellum Palæſtinæ ad mare mortuum, quò Loth confugit à Sodomis. Cives *Zoareni* vel *Zoroatæ*. Steph.

Zobidæ, pop. prope Carmaniam. Steph.

Zodocatha, Palæſtinæ urbs. Lib. Notit.

Zoe, Imperatrix, Conſtantino Monomacho nupſit, An. Dom. 1043. Item uxor Nicoſtrati Martyris, 7. annuta ex morbo, demum à Deo O. M. curata.

Zoelæ, Hiſp. Tar. pop. in Aſturiâ. Plin.

Zoes, locus Cyrenes à Batto conditus. Herod. l. 4.

Zoetium, urbs Armeniæ à *Zoete* quodam. Steph.

Zogocara, Arm. maj. urbs. Ptol.

Zobeleth, rupes juxta fontem Rogel. 3 Reg. 1.

Zobeth, fil. Jeſi. 1 Par. 3.

Zoilus, Sophiſta Amphipolites, Ptol. Philadelphi temporibus, hoc uno facinore nobilitatus, quòd Homerum, Poetarum omnium facilè principem libris adverſus illum ſcriptis, auſus ſit reprehendere; unde & Ὁμηρομάστιξ cognomen accepit. Ovid. Lib. 2. de Rem. Am.

Ingenio magni livor detrectat Homeri,
Quiſquis es, ex illo, Zoile, nomen habes.

Mart. 11. 93.

Mentitur qui te vitioſum, Zoile, dicit:
Non vitioſus homo es, Zoile, ſed vitium.

Non prætermittendus hic locus Vitruvii de Zoilo, qui in Præfat. l. 7. talis eſt: ‘ Inſequentibus annis à Macedoniâ Zoilus, qui adoptavit nomen ut HOMERO-MASTIX vocitaretur, Alexandriam venit, ſuaque ſcripta contra Iliadem & Odyſſeam comparata regi recitavit. Ptolemæus vero cum animadvertiſſet Poetarum parentem, Philologiæ omnis ducem, abſentem vexari, & cujus ab cunctis gentibus ſcripta ſuſpicerentur, ab eo vituperari, indignatus nullum ei dedit reſponſum. Zoilus autem cum diutius in regno fuiſſet, inopiâ preſſus ſummiſit ad regem, poſtulans ut aliquid ſibi tribueretur. Rex vero reſpondiſſe dicitur, *Homerum qui ante annos mille deceſſiſſet ævo perpetuo multa millia hominum paſcere; Item debere, qui meliori ingenio ſe profiteretur, non modo ſe unum, ſed etiam plures alere poſſe.* ‘ Et ad ſummam mors ejus ut parricidii damnati variè memoratur. Alii enim ſcripſerunt à Philadelpho eſſe in crucem actum; nonnulli eum lapides eſſe conjectos; alii Smyrnæ vivum in pyram conjectum: quorum utrum ei acciderit merenti digna conſtitit pœna. Hæc Vitruvius. *Canis Rhetoricus* etiam nominabatur, teſte Ælian. ποικιλ. 11. 10. Honeſtius tamen de Zoilo Dionyſ. Halic. ſentit, qui non tam animi vitio notaſſe ipſum & reprehendiſſe Homerum, Platonem & alios, quam veritatis ſtudio putat, quem vide Reſponſione ad Epiſt. Cn. Pompeii in quâ de reprehenſo ab eo Platonis ſtylo ille conquerebatur, cap. 6.

Zoitium, Arcadiæ urbs. Steph.

Zolca, Paphlagoniorum in Galatiâ op. Ptol.

Zombis, urbs Mediæ. Steph.

Zonæ, quantum ad noſtrum attinet inſtitutum, ſunt circuli quidam lati, cœlum, terramque veluti cingulâ quâdam ambientes. Sunt autem numero quinque: ex quibus media, quæ inter Tropicos eſt, nimio calore parum apta creditur habitationi: duæ vero extremæ ſub Arctico & Antarctico, circulis ſitæ, nimio frigore horrent, unde & ipſæ quoque habitationi parum ſunt idoneæ. Reliquæ autem duæ, utpote quæ mediæ inter torridam & gelidam ſitum obtinent, temperatæ ſunt, & humanæ vitæ accomodatiſſimæ. Eratoſthenes apud Heraclidem Ponticum in Allegoriis Homeri.

Πέντε δὲ αἱ ζῶναι εἰσηγήσαντο,
Αἱ δύο μὲν γλαυκοῖο κελαινότητι κυκλοῦσι,
Ἡ δὲ μία καταφαρὰ τὰ γ' ἔκπυρα οἷον ἐρυθρὰ
Τυπτομένη φλογμοῖσιν, ἐπεὶ ῥα ἐ μᾶλλον ὑπ' αὐτῶν
Κυκλεῦσιν ἀκλινὲς αἰὲν ὑπεστήσας πυρσαίνει.
Αἱ δὲ δύο ἑκατέρθε πόλου σκεπαυγέα
Αἰεὶ χρυμαλέαι, αἰεὶ δ' ὑφαὶ μαλακαί.

Virgilius Georg. 1.

Quinq; tenent Cælum Zonæ, quarum una coruſco
Semper Sole rubens, & torrida ſemper ab igni,
Quam circum extremæ dextrâ lævâq; trahuntur
Cærulea glacie concretæ, atq; imbribus atris.
Has inter mediamq; duæ mortalibus ægris
Munere conceſſæ Divum, & via ſecta per ambas
Obliquus quâ ſe Signorum verteret ordo.

Ovidius Met. 1.

Utq; duæ dextrâ cœlum, totidemq; ſiniſtrâ
Parte ſecant Zonæ, quinta eſt ardentior illis:
Sic onus incluſum numero diſtinxit eodem
Cura Dei, totidemq; plagæ tellure premuntur.
Quarum quæ media eſt, non eſt habitabilis æſtu;
Nix tegit alta duas; totidem inter utramq; locavit,
Temperiemq; dedit miſtâ cum frigore flammâ.

Tibullus lib. 4. Panegyr. ad Meſſalam:

—*Circumfuſo conſtitit in aere tellus,*
Et quinq; in partes toto diſponitur orbe.
Atq; duo gelidæ vaſtantur frigore ſemper.
Illic & denſâ tellus abſconditur umbrâ
Et nulla incepto perlabitur unda liquore,
Sed durata riget denſam in glaciemq; nivemque.
Quippe ubi non unquam Titan ſuperegerit ortus.
At media eſt Phœbi ſemper ſubjecta calori,
Seu proprior terris æſtivum fertur in orbem,
Seu celer hybernas properat decurrere luces.
Non ergo preſſo tellus conſurgit aratro,
Nec frugem ſegetes præbent, nec pabula terræ.
Non illic colit arva Deus, Bacchuſve, Cereſve,
Nulla nec exuſtas habitant animalia partes.
Fertilis hanc inter poſita eſt, interq; rigentes
Noſtraque, & huic adverſa ſolo pars altera noſtro,
Quam ſimilis utrinque tenens vicinia cœli
Temperat: alter & alterius vires necat aer.
Hinc placidus nobis per tempora vertitur annus,
Hic & colla jugo didicit ſummittere taurus,
Et lenta excelſos vitis conſcendere ramos,
Tondeturq; ſeges matura annua partus,
Et ferro tellus, pontus confunditur ære.
Quin etiam ſtructis exſurgunt opida murit.

Varro. *Mundus domus eſt maxima rerum*
Quam quinq; altitonæ fragmine Zonæ
Scindunt, per quam limbus pictus
Bis ſex Signis ſtellimicantibus
Altus in obliquo æthere Lunæ
Eigos acceptat.——

Claudianus lib. 1. de R. Proſ.

Addit quinq; plagas, mediam ſub tegmine rubro
Obſeſſam fervore notat, ſqualebat aduſtus
Limes, & aſſiduo ſitiebant ſtamina Sole.
Vitales utrinq; duas, quas mitis oberrat
Temperies habitanda viris, cum fine ſupremo
Torpentes traxit geminas, brumaq; perenni
Fœdat, & æterno conſtringit frigore telas.

Vide Mel. 1. 1. Cic. in Som. Scip. Plin. 2. 68.

Zomzommim, gigantes quæ & Rephaim. Deut. 2. Lege *Zanzumnim*.

Zonaras, hiſtoricus fuit ſuâ ætate clariſſimus in regno Conſtantinopolitano. Prodit ante paucos annos volumen triplex hiſtoriarum earum, quas conſcripſit. Deſinit autem ibi ubi Nicetas incipit, atque ubi is deſinit, ibi incipit Nicephorus Gregoras, & in fine hujus Chalcocondylas.

Zoom, fil. Roboam. 1 Par. 11.

Zopariſtus, Arm. maj. urbs. Ptol.

Zopyrion, Ponti præfectus, Scythis bellum indixit. Juſt. lib. 12. *Zopyrion* vero qui Joſepho celebratur l. 1. contra Apionem, hiſtoricus fuiſſe videtur; de quo Voſſ. Hiſt. Gr. p. 425.

Zopyrus, nobilis Perſa, qui cum Darius rex Perſarum Babylonios diu & fruſtra oppugnaret, ipſe ſibi naſum, aures, & labia amputavit, & ita ad Babylonios, quaſi transfuga ſe contulit, conquerens de ſui regis crudelitate. Receptus igitur à Babyloniis & dux belli factus urbem Dario tradidit. Unde poſtea Darius ſolebat dicere, ſe Zopyrum malle integrum, quam viginti capere Babylonas. Herod. lib. 4. Alius Phyſiognomiſta fuit, h. e. qui profiteretur ſe hominum mores, naturaſque ex corporis habitu, oculis, vultu, fronte poſſe pernoſcere. Qui cum turpia quædam, & à virtute aliena de Socrate dixiſſet, eoq; is à multis derideretur; *Non errat*, reſpondit Socrates, *hujuſmodi enim naturâ eſſem, niſi naturam philoſophiâ ſuperaſſem.* Alius Byzantius, hiſtoricus ſcripſit, quarum lib. 3. citat Plut. Par. Min. cap. 36. Idem videtur eſſe cujus mem. Marcellinus in vitâ Thucydidis. Alius quoque Heracleota, cujus craterem eſſe ferunt Orpheo inſcriptum, ut ex Clem. Alex. diſcimus. Meminit & *Zopyri* Oratoris Laertius Diogenes in Timone. Mentio item fit *Zopyri*, neſcio cujus, apud Steph. in Ἀφροδισιάς.

Zoroaſtres, rex Bactrianorum Nini Aſſyriorum regis temporibus annis 400. ante bellum Trojanum. Primus magus. Plinio eſt, 30. 1. Riſit eodem, quo natus eſt die. Idem 7. 10. In fragmentis Beroſi Chaldæi legitur Zoroaſtrem fuiſſe Chamum, fil. Noæ, ſic dictum qu. ζῶον ἄστρον, ſc. à diligenti contemplatione motus ſiderum. Vide Suidam, & Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 426. & præ cæteris Cl. Bochartum Phaleg. lib. 4. cap. 1.

Zorobabel, dux in Judæâ. Agg. 2. Fil. Phadaia 1 Eſdr. 2. Lat. *alienus à confuſione*, aut *aliena*, vel *extranea confuſio*, vel *commiſtio*, aut *diſperſio*, vel *circulus commiſſionis*, aut *confuſionis*.

Zotopaſſus, Arm. maj. urbs. Ptol.

Zoſimus, 39. Rom. Pont. A. D. 418.

Zoſimus, comes, & advocatus fiſci, temporibus Theodoſii Jun. ut ex Evagrio Scholaſtico patet. Reliquit hiſtoriæ libros 6. quorum primus Cæſares ab Auguſto uſque ad Diocletianum percurrit. Cæteris 5. fuſius perſequitur res Romanas uſq; ad Romam iterum ab Alarico obſeſſam. Homo fuit paganus, unde creber eſt in ſugillandis Principibus Chriſtianis, quo nomine etiam à Photio reprehenditur, item Evagrio, Nicephoro, &c. Dictione utitur brevi, perſpicuâ, purâ, & ſuavi. Diverſus autem eſt ab hoc *Zoſimus* Gazæus, quippe qui temporibus vixerit Anaſtaſii Imp. teſte Suidâ. Meminit & idem *Zoſimi* Alexandrini, qui vitam Platonis poſteris tradidit. Sed ætatem ejus non ponit, ut an idem ſit, ac *Zoſimus* iſte, de quo prius diximus, parum liqueat. Voſſ.

Zoſiterpum, Thraciæ op. Procop.

Zoſter, op. & promunt. Atticæ inter Piræum port. & Ceam inſ. cujus mem. Cic. ep. lib. 5. ad Att. Licet Strabo illud apud Iſthmum deſcribat, ſicut & Steph. qui ſic dictum ait, quòd ibi Latona *Zonam* ſolverit, in ſtagno lavaturâ, ubi incolæ piſces illi & Dianæ immolabant.

Zoſter, Italiæ promunt. ubi Sibyllæ Cumanæ domicilium. Lycophron. In Campaniâ putat eſſe Ortelius.

Zôtale, flu. Margianæ. Plin.

Zotape, Iſauriæ urbs. Concil. Chalcedonenſe.

Zoticus, vir ſanctus & probatiſſimus, Comagenæ Epiſcopus, qui, cum apud Pepuzam Maximilla, Montani hæretici meretrix, ſe prophetare ſimularet, repente ingreſſus, cæpit imperare ſpiritui qui in ipſâ loquebatur, ita ut eam penitus cohiberet. Euſeb. Hiſt. Eccleſ. lib. 5. cap. 1.

Zoton, Æthiopiæ ſub Ægypto urbs. Plin.

Zotopolis, locus circa Thraciam Marcellino. *Syropolis* legit Cuſpinianus: *Sozopolis* legendum putat Ortel.

Z T.

Zteuzitanus, Epiſcopatus in Africâ. Victor Uticenſis.

Z U.

Zuchabarus, Africæ Propriæ mons. Ptol.

Zuchis, urbs Libyæ juxta Syrtim. Steph.

Zugana, urbs Arab. Fel. Ptol.

Zugar, urbs in Africâ Propriâ. Ptol.

Zumi, Germ. gens à Maroboduo rege ſubacta. Strab.

Zungar, caſtellum in Ciliciâ. Nicetas.

Zuroboza, Daciæ op. Ptol. *Temeſwar* Nigro.

Z Y.

Zydritæ, pop. circa Pontum. Arrian.

Zygalles, Thraciæ flu. circa Philippos, in cujus trajectu dicunt Plutonem fregiſſe currûs jugum, cum Proſerpinam rapuiſſet, indeque ſortitum nomen. Appianus 4. Civilium.

Zygantes, vide *Gyzantes*.

Zygena, inſ. in mari Rubro. Gentile *Zygenites*. Poſſeſſivum *Zygenicus*. Steph.

Zyges. Marmaricæ Nomi gens. Ptol.

Zygi, pop. juxta Boſporum Aſiæ; ad quos pertinere videtur etiam *Zygopolis* juxta Trapezuntem. Gentile *Zygianus*. Steph.

Zygia, Juno apud Pindarum ſic dicta, eo quòd nuptiis præſidere putabatur; Unde Γαμηλία Græcis, & *Pronuba* Latinis dicitur. Hinc Ovid. Ep. 2.

Junonemq; toris quæ præſidet alma maritis.

Zygiana, Bithyniæ reg. Ptol.

Zygopolis, op. Colchidis. Strabo.

Zygris, Marmaricæ vicus. Ptol.

Zymna, Syriæ urbs inter Edeſſam & Cyrrhum. Anton.

Zyras, amnis Thraciæ Dionyſiopolim alluens.

FINIS.

ΤΩ ΚΑΘΗΜΕΝΩ ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΩ ΑΡΝΙΩ Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Η ΤΙΜΗ ΚΑΙ Η ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΑΜΗΝ.